Chí Tôn

Contents

Chí Tôn **11**

1. Chương 1: Tinh Hải Long Cung Thương Lam Long, Chí Nguyện To Lớn Không Cam Lòng Dưới Tán Cây (thượng). 11
2. Chương 2: Tinh Hải Long Cung Thương Lam Long, Chí Nguyện To Lớn Không Cam Lòng Dưới Tán Cây (hạ). 13
3. Chương 3: Quay Lại 23 Năm Trước, Tất Cả Đều Lặp Lại (thượng). 16
4. Chương 4: Quay Lại 23 Năm Trước, Tất Cả Đều Lặp Lại (hạ). 18
5. Chương 5: Hải Ngạc Thảo Xà Hỏa Trung Hồ, Trong Trứng Yêu Thú Có Huyền Cơ (thượng). . 20
6. Chương 6: Hải Ngạc Thảo Xà Hỏa Trung Hồ, Trong Trứng Yêu Thú Có Huyền Cơ (hạ). 23
7. Chương 7: Trứng Thiên Hồ Tuyệt Phẩm, Độc Kế Của Thư Phu Nhân. 25
8. Chương 8: Chuẩn Bị Ấp Trứng, Vui Mừng Lấy Được Tuyết Sa (thượng). 27
9. Chương 9: Chuẩn Bị Ấp Trứng, Vui Mừng Lấy Được Tuyết Sa (hạ). 29
10. Chương 10: Chuẩn Bị Hoàn Thành, Cường Địch Không Biết Mặt (thượng). 31
11. Chương 11: Chuẩn Bị Hoàn Thành, Cường Địch Không Biết Mặt (hạ). 34
12. Chương 12: Lợi Trảo Hầu Đấu Với Tửu Tao Cẩu (thượng). 36
13. Chương 13: Lợi Trảo Hầu Đấu Với Tửu Tao Cẩu (hạ). 38
14. Chương 14: Xếp Đặt Mượn Lực, Mị Ảnh U Hạt Bức (thượng). 40
15. Chương 15: Xếp Đặt Mượn Lực, Mị Ảnh U Hạt Bức (hạ). 42
16. Chương 16: Tuổi Nhỏ, Tâm Già, Máu Không Lạnh (thượng)! 44
17. Chương 17: Tuổi Nhỏ, Tâm Già, Máu Không Lạnh (hạ)! 46
18. Chương 18: Tiên Nang, Chiến Lợi Phẩm Vượt Qua Dự Kiến. 48
19. Chương 19: Ấp Trứng Thiên Hồ (thượng). 51
20. Chương 20: Ấp Trứng Thiên Hồ (hạ). 53
21. Chương 21: Trùng Kích Tu Vi (thượng). 55
22. Chương 22: Trùng Kích Tu Vi (hạ). 57
23. Chương 23: Mười Năm Tu Vi, Thiên Đố Yêu Kiếp! 59
24. Chương 24: Hoàn Mỹ Thiên Hồ, Linh Áp Dũng Đạo (thượng). 62
25. Chương 25: Hoàn Mỹ Thiên Hồ, Linh Áp Dũng Đạo (hạ). 64
26. Chương 26: Khó Có Thể Tin Được (thượng). 67
27. Chương 27: Khó Có Thể Tin Được (hạ). 69
28. Chương 28: Không Phù Hợp Lẽ Thường! 71
29. Chương 29: Thư Phu Nhân Không Thể Tin Tưởng Nổi (thượng). 74
30. Chương 30: Thư Phu Nhân Không Thể Tin Tưởng Nổi (hạ). 76
31. Chương 31 : Tam Lão Lau Mắt Nhìn Sở Vân (thượng) 78
32. Chương 32 : Tam Lão Lau Mắt Nhìn Sở Vân (hạ) 80
33. Chương 33 : Hỏa Liên Hộ Giáp, Thư Phu Nhân Hối Tiếc 83
34. Chương 34 : Di Hương Cố Bản Đan, Bạch Vũ Tín Thiên Ông (thượng) 84
35. Chương 35 : Di Hương Cố Bản Đan, Bạch Vũ Tín Thiên Ông (hạ) 87
36. Chương 36 : Đoạn Tí Thư Thiên Hào, Yêu Thú Võ Đạo Giải (thượng) 89
37. Chương 37 : Đoạn Tí Thư Thiên Hào, Yêu Thú Võ Đạo Giải (hạ) 91
38. Chương 38 : Đại Chiến Đạo Pháp, Thăng Nguyên Đan (thượng) 93

39. Chương 39: Đại Chiến Đạo Pháp, Thăng Nguyên Đan (hạ) . . . 95
40. Chương 40: Một Kích Chiến Thắng! Tại Sao Lại Như Vậy? (thượng) . . . 97
41. Chương 41: Một Kích Chiến Thắng! Tại Sao Lại Như Vậy? (hạ) . . . 99
42. Chương 42: Bi Kịch Của Thư Nhị, Nắm Giữ Toàn Cục . . . 102
43. Chương 43: Còn Dám Hung Hăng Càn Quấy? Đánh Cho Mẹ Ngươi Cũng Không Nhận Ra Ngươi (thượng) . . . 104
44. Chương 44: Còn Dám Hung Hăng Càn Quấy? Đánh Cho Mẹ Ngươi Cũng Không Nhận Ra Ngươi (hạ) . . . 106
45. Chương 45: Mãnh Hổ Bi Thương, Phối Phương Cứu Chữa Bích Lạc Hải Đái (thượng) . . . 108
46. Chương 46: Mãnh Hổ Bi Thương, Phối Phương Cứu Chữa Bích Lạc Hải Đái (hạ) . . . 111
47. Chương 47: Tinh Binh Chuông Đồng, Yêu Tinh (thượng) . . . 113
48. Chương 48: Tinh Binh Chuông Đồng, Yêu Tinh (hạ) . . . 114
49. Chương 49: Tu Vi Tăng Tiến, Thu Hoạch Hỏa Nhãn Ngoài Ý Muốn . . . 116
50. Chương 50: Xu Thế Tiểu Bạch Kiểm, Đại Yêu Hoang Thổ Hùng (thượng) . . . 118
51. Chương 51: Xu Thế Tiểu Bạch Kiểm, Đại Yêu Hoang Thổ Hùng (hạ) . . . 120
52. Chương 52: N Trọng Như Núi, Thư Thiên Hào Nguy Cơ Sớm Tối (thượng) . . . 122
53. Chương 53: N Trọng Như Núi, Thư Thiên Hào Nguy Cơ Sớm Tối (hạ) . . . 124
54. Chương 54: Cho Dù Nghìn Vạn Người, Ta Cũng Quyết Rồi (thượng) . . . 126
55. Chương 55: Cho Dù Nghìn Vạn Người, Ta Cũng Quyết Rồi (hạ) . . . 128
56. Chương 56: Phong Hỏa Yên Lang, Lão Tướng Hào Hùng (thượng)! . . . 131
57. Chương 57: Phong Hỏa Yên Lang, Lão Tướng Hào Hùng (hạ)! . . . 133
58. Chương 58: Túy Tuyết Cuồng Đao, Hùng Hồn Bi Ca (thượng)! . . . 135
59. Chương 59: Túy Tuyết Cuồng Đao, Hùng Hồn Bi Ca (hạ)! . . . 138
60. Chương 60: Phụ Thân, Hài Nhi Tới Cứu Người (thượng)! . . . 140
61. Chương 61: Phụ Thân, Hài Nhi Tới Cứu Người (hạ)! . . . 142
62. Chương 62: Mỹ Nhân Kế Nhằm Vào Sở Vân (thượng). . . . 145
63. Chương 63: Mỹ Nhân Kế Nhằm Vào Sở Vân (hạ). . . . 147
64. Chương 64: Truyền Thừa Yêu Binh, Trữ Gia Cầu Thân! . . . 149
65. Chương 65: Trực Tiếp Cự Tuyệt, Phụ Tử Đồng Lòng (thượng). . . . 151
66. Chương 66: Trực Tiếp Cự Tuyệt, Phụ Tử Đồng Lòng (hạ). . . . 154
67. Chương 1: Linh Khí Cải Tạo, Quỳ Hoa Châm Như Ý Bổng. . . . 156
68. Chương 2: Hảo Cảm Của Bạch Mi Đan Sư (thượng). . . . 158
69. Chương 3: Hảo Cảm Của Bạch Mi Đan Sư (hạ). . . . 160
70. Chương 4: Dẫn Đan Hương, Câu Cá Câu Được Người. . . . 162
71. Chương 5: Nam Hôn Nam. . . . 164
72. Chương 6: Công Chúa Không Cam Lòng, Kế Hoạch Của Sở Vân. . . . 166
73. Chương 7: Thanh Sơn Đảo, Thiên Ca Thư Viện. . . . 169
74. Chương 8: Thiếu Niên Thành Danh, Một Viên Bản Tâm. . . . 171
75. Chương 9: Tâm Linh Lột Xác. . . . 173
76. Chương 10: Các Phương Chú Ý. . . . 175
77. Chương 11: Bạn Cùng Phòng? Nhan Khuyết Khiêu Chiến! . . . 177
78. Chương 12: Mây Động Tám Phương, Nhân Trung Thiên Lý Mã (thượng). . . . 179
79. Chương 13: Mây Động Tám Phương, Nhân Trung Thiên Lý Mã (hạ). . . . 182
80. Chương 14: Lôi Điện? Cũng Không Thể Ngăn Cản Được Đường Ta Đi Tới (thượng) . . . 184
81. Chương 15: Lôi Điện? Cũng Không Thể Ngăn Cản Được Đường Ta Đi Tới (hạ) . . . 186
82. Chương 16: Công Chúa Tới Bôi Thuốc . . . 188
83. Chương 17: Tăng Trưởng Thực Lực, Lão Tiên Sinh Lải Nhải Cực Phẩm (thượng) . . . 190
84. Chương 18: Tăng Trưởng Thực Lực, Lão Tiên Sinh Lải Nhải Cực Phẩm (hạ) . . . 192
85. Chương 19: Bài Kiểm Tra Tròn Điểm . . . 194
86. Chương 20: Lần Đầu Tiên Gặp Mặt Trữ Y Y . . . 196
87. Chương 21: Quần Chúng Hào Tình, Thảo Phạt Sở Vân . . . 198
88. Chương 22: Mười Chiến Mười Thắng . . . 200
89. Chương 23: Lựa Chọn Chương Trình Học . . . 203
90. Chương 24: Tạp Vụ Đường, Nhiệm Vụ Bụi Bặm Chồng Chất Nhất (thượng) . . . 205

91. Chương 25: Tạp Vụ Đường, Nhiệm Vụ Bụi Bặm Chồng Chất Nhất (hạ) 207
92. Chương 26: Nhiệm Vụ Tưới Nước, Cướp Giật Cơ Duyên Kỳ Ngộ Của Nhan Khuyết 209
93. Chương 27: Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng, Chủ Đằng Bảng 211
94. Chương 28: Thư Gia Khủng Hoảng Kinh Tế, Khóa Học Luyện Đan 213
95. Chương 29: Nếu Ngươi Có Thể Luyện Thành Đan, Ta Sẽ Ăn Nó (thượng) 215
96. Chương 30: Nếu Ngươi Có Thể Luyện Thành Đan, Ta Sẽ Ăn Nó (hạ) 217
97. Chương 31: Học Đường Rung Động, Bạch Mi Đan Sư Lửa Nóng Trong Lòng 219
98. Chương 32: Tập Thủ Ấn Luyện Đan Cơ Bản, Khiêu Chiến Sắp Tới 221
99. Chương 33: Trêu Chọc Mã Hữu Tài, Đôn Hoàng Phi Thiên Ấn (thượng) 223
100. Chương 34: Trêu Chọc Mã Hữu Tài, Đôn Hoàng Phi Thiên Ấn (hạ) 226
101. Chương 35: Kinh Hiện Yêu Thú Tuyệt Phẩm, Phỉ Thúy Mộng Cảnh (thượng) 228
102. Chương 36: Kinh Hiện Yêu Thú Tuyệt Phẩm, Phỉ Thúy Mộng Cảnh (hạ) 230
103. Chương 37: Học Phân Như Nước Chảy, Đi Mà Vẫn Còn (thượng) 232
104. Chương 38: Học Phân Như Nước Chảy, Đi Mà Vẫn Còn (hạ) 235
105. Chương 39: Công Chúa Hiếu Kỳ, Luyện Đan Thuật Thay Đổi Từng Ngày 237
106. Chương 40: Sỉ Nhục Hay Là Vĩ Đại, Pháp Môn Ngự Yêu Tuyệt Phẩm 239
107. Chương 41: Truyền Thụ Thủ Ấn Luyện Đan, Cái Gì? Thượng Đẳng (thượng) 241
108. Chương 42: Truyền Thụ Thủ Ấn Luyện Đan, Cái Gì? Thượng Đẳng (hạ) 243
109. Chương 43: Câu Đố Cuối Cùng, Nhan Khuyết, Ta Muốn Ngươi 245
110. Chương 44: Truyền Thừa Đời Thứ Ba, Chân Tướng Tất Cả 248
111. Chương 45: Toàn Bộ Thư Viện Rung Động, Nhan Khuyết Bái Phục 250
112. Chương 46: Vì Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụy Chọn Mua Tiên Nang (thượng) 253
113. Chương 47: Vì Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụy Chọn Mua Tiên Nang (hạ) 255
114. Chương 48: Trồng Hạt Giống 257
115. Chương 49: Trồng Thành Công? Trùng Kích Tu Vi? Bao Nhiêu Năm? 259
116. Chương 50: Lại Bị Cự Tuyệt, Dịch Bệnh Bạo Phát (thượng) 262
117. Chương 51: Lại Bị Cự Tuyệt, Dịch Bệnh Bạo Phát (hạ) 264
118. Chương 52: Khiêu Chiến Của Hoa Anh, Đại Yêu Binh Bách Hoa Cung (thượng) 266
119. Chương 53: Khiêu Chiến Của Hoa Anh, Đại Yêu Binh Bách Hoa Cung (hạ) 268
120. Chương 54: Quang Minh Vô Thượng Đại Long Văn, Lựa Chọn Đao Pháp Mới 271
121. Chương 55: Luận Ba Thắng Ba Bại, Âm Ba Cuồng Phong Tiễn (thượng) 273
122. Chương 56: Luận Ba Thắng Ba Bại, Âm Ba Cuồng Phong Tiễn (hạ) 275
123. Chương 57: Bách Hoa Liễu Loạn, Chèn Ép Không Được Còn Bị Ngược (thượng) 277
124. Chương 58: Bách Hoa Liễu Loạn, Chèn Ép Không Được Còn Bị Ngược (hạ) 280
125. Chương 59: Hung Uy Cái Thư Viện, Trữ Gia Chủ Cười To (thượng) 283
126. Chương 60: Hung Uy Cái Thư Viện, Trữ Gia Chủ Cười To (hạ) 285
127. Chương 61: Cường Thế Quật Khởi, Trữ Gia Chủ Nổi Giận (thượng) 287
128. Chương 62: Cường Thế Quật Khởi, Trữ Gia Chủ Nổi Giận (hạ) 290
129. Chương 63: Thu Tay Lại, Đột Phá Và Thu Hoạch (thượng) 292
130. Chương 64: Thu Tay Lại, Đột Phá Và Thu Hoạch (hạ) 294
131. Chương 65: Linh Phù Thanh Vụ Diệp Luân Thuẫn, Cửu Trọng Thương Mộc Yêu Lôi 296
132. Chương 66: Trữ Gia Thất Thế, Hàng Phục Nhan Khuyết, Bước Nhanh Tới (thượng) 298
133. Chương 67: Trữ Gia Thất Thế, Hàng Phục Nhan Khuyết, Bước Nhanh Tới (trung) 300
134. Chương 68: Trữ Gia Thất Thế, Hàng Phục Nhan Khuyết, Bước Nhanh Tới (hạ) 302
135. Chương 69: Thiên Hồ Bốn Đuôi, Đàn Hắc Mộc Nha (thượng) 305
136. Chương 70: Thiên Hồ Bốn Đuôi, Đàn Hắc Mộc Nha (hạ) 308
137. Chương 71: Vương Sào Tầm Bảo, Lưu Tinh Đoạn Tiễn 310
138. Chương 72: Thiên Linh Chân Tâm Đan, Thần Đan Nghịch Thiên Trong Truyền Thuyết (thượng) 312
139. Chương 73: Thiên Linh Chân Tâm Đan, Thần Đan Nghịch Thiên Trong Truyền Thuyết (hạ) 314
140. Chương 74: Đại Sư Luyện Binh Nghèo Túng, Chân Tâm Tượng Du Nha (thượng) 316
141. Chương 75: Đại Sư Luyện Binh Nghèo Túng, Chân Tâm Tượng Du Nha (hạ) 318
142. Chương 76: A, Ngươi Chính Là Sở Vân? (thượng) 321

143. Chương 77: A, Ngươi Chính Là Sở Vân? (hạ) . . . 323
144. Chương 78: Bảo Thạch Mật Môn, Dung Nham Bá Vương Hoa (thượng) . . . 326
145. Chương 79: Bảo Thạch Mật Môn, Dung Nham Bá Vương Hoa (hạ) . . . 328
146. Chương 80: Chiểu Du Cáp Mô (thượng) . . . 331
147. Chương 81: Chiểu Du Cáp Mô (hạ) . . . 333
148. Chương 82: Lựa Chọn Tha Thứ, Cái Gì Mới Là Chân Tướng? . . . 335
149. Chương 83: Tình Huynh Đệ Đúc Yêu Binh (thượng) . . . 337
150. Chương 84: Tình Huynh Đệ Đúc Yêu Binh (hạ) . . . 340
151. Chương 85: Du Nha Gia Nhập Vào, Thu Hoạch Đan Cung (thượng) . . . 343
152. Chương 86: Du Nha Gia Nhập Vào, Thu Hoạch Đan Cung (hạ) . . . 345
153. Chương 87: Ý Nghĩa Sâu Xa Của Lưu Tinh Tiễn, Phi Huyền Ngự Thiên Đao (thượng) . . . 347
154. Chương 88: Ý Nghĩa Sâu Xa Của Lưu Tinh Tiễn, Phi Huyền Ngự Thiên Đao (hạ) . . . 349
155. Chương 89: Vệ Khiếp Đến Khiêu Chiến . . . 352
156. Chương 90: A! Lão Nhị Của Ta (thượng) . . . 354
157. Chương 91: A! Lão Nhị Của Ta (hạ) . . . 356
158. Chương 92: Yêu Cung Gặt Hái, Vệ Khiếp Chết Ngất (thượng) . . . 358
159. Chương 93: Yêu Cung Gặt Hái, Vệ Khiếp Chết Ngất (hạ) . . . 361
160. Chương 94: Bảo Thuyền Dương Oai, Tinh Thánh Đại Xạ Lễ (thượng) . . . 364
161. Chương 95: Bảo Thuyền Dương Oai, Tinh Thánh Đại Xạ Lễ (hạ) . . . 366
162. Chương 96: Khúc Mắc Của Kim Bích Hàm, Hoa Anh Đến Cướp Người . . . 368
163. Chương 97: Mã Hữu Tài Kêu Gào, Kim Bích Hàm Rời Khỏi (thượng) . . . 370
164. Chương 98: Mã Hữu Tài Kêu Gào, Kim Bích Hàm Rời Khỏi (hạ) . . . 373
165. Chương 99: Quay Về Đi! Chắc Chắn Thành Công (thượng) . . . 375
166. Chương 100: Quay Về Đi! Chắc Chắn Thành Công (hạ) . . . 378
167. Chương 101: Tiễn Thuật Của Kim Bích Hàm, Mã Hữu Tài Kinh Ngạc . . . 381
168. Chương 102: Bí Mật Của Hồng Thường Tiên Tử, Khai Mạc Đại Xạ Lễ (thượng) . . . 383
169. Chương 103: Bí Mật Của Hồng Thường Tiên Tử, Khai Mạc Đại Xạ Lễ (hạ) . . . 386
170. Chương 104: Sao Sở Vân Lại Bắn Sớm Như Vậy? (thượng) . . . 388
171. Chương 105: Sao Sở Vân Lại Bắn Sớm Như Vậy? (hạ) . . . 391
172. Chương 106: Sở Vân Chậm Chạp Không Bắn (thượng) . . . 393
173. Chương 107: Sở Vân Chậm Chạp Không Bắn (hạ) . . . 396
174. Chương 108: Nội Gian, Quần Đảo Đến Công . . . 399
175. Chương 109: Sở Vân Động Sát Khí, Thâm Hải Cửu Đầu Xà (thượng) . . . 401
176. Chương 110: Sở Vân Động Sát Khí, Thâm Hải Cửu Đầu Xà (hạ) . . . 403
177. Chương 111: Tên Bí Chế Của Hoa Gia, Nhược Điểm Của Định Tinh Cung (thượng) . . . 406
178. Chương 112: Tên Bí Chế Của Hoa Gia, Nhược Điểm Của Định Tinh Cung (hạ) . . . 409
179. Chương 113: Kỳ Tích Nghịch Chuyển, Lưu Tinh Tiễn Thuật (thượng) . . . 414
180. Chương 114: Kỳ Tích Nghịch Chuyển, Lưu Tinh Tiễn Thuật (hạ) . . . 417
181. Chương 115: Ý Nghĩa Sâu Xa Của Lưu Tinh, Mọi Người Hợp Nhau (thượng) . . . 419
182. Chương 116: Ý Nghĩa Sâu Xa Của Lưu Tinh, Mọi Người Hợp Nhau (trung) . . . 422
183. Chương 117: Ý Nghĩa Sâu Xa Của Lưu Tinh, Mọi Người Hợp Nhau (hạ) . . . 424
184. Chương 118: Bá Nhạc Tặng Sách, Sở Vân Cướp Thuyền (thượng) . . . 427
185. Chương 119: Bá Nhạc Tặng Sách, Sở Vân Cướp Thuyền (hạ) . . . 429
186. Chương 1: Thiết Côn Tác Nam, Cứu Viện Du Nha . . . 432
187. Chương 2: Trảm Tướng (thượng) . . . 434
188. Chương 3: Trảm Tướng (hạ) . . . 437
189. Chương 4: Mưu Đồ Đánh Thuyền Vận Lương Của Vệ Gia Đảo (thượng) . . . 438
190. Chương 5: Mưu Đồ Đánh Thuyền Vận Lương Của Vệ Gia Đảo (hạ) . . . 441
191. Chương 6: Tấn Công Vệ Gia Đảo (thượng) . . . 443
192. Chương 7: Tấn Công Vệ Gia Đảo (hạ) . . . 445
193. Chương 8: Vệ Gia Chủ Cụt Tay (thượng) . . . 447
194. Chương 9: Vệ Gia Chủ Cụt Tay (hạ) . . . 450
195. Chương 10: Bạch Mi Điêu Phương Toái Không (thượng) . . . 452
196. Chương 11: Bạch Mi Điêu Phương Toái Không (hạ) . . . 454

197. Chương 12: Cưỡi Thiên Hồ, Đại Chiến Trên Không (thượng) . . . 456
198. Chương 13: Cưỡi Thiên Hồ, Đại Chiến Trên Không (hạ) . . . 459
199. Chương 14: Giương Cung Bắn Đại Điêu (thượng) . . . 461
200. Chương 15: Giương Cung Bắn Đại Điêu (hạ) . . . 465
201. Chương 16: Bêu Đầu (thượng) . . . 468
202. Chương 16: Bêu Đầu (hạ) . . . 470
203. Chương 17: Đạo Pháp Tăng Quang Thiểm Thải (thượng) . . . 472
204. Chương 18: Đạo Pháp Tăng Quang Thiểm Thải (hạ) . . . 475
205. Chương 19: Song Tử Hạp Phục Kích Chiến . . . 477
206. Chương 20: Đại Thắng (thượng) . . . 480
207. Chương 21: Đại Thắng (trung) . . . 482
208. Chương 22: Đại Thắng (hạ) . . . 484
209. Chương 23: Tinh Hải Long Cung . . . 487
210. Chương 24: Tính Danh Bí Ẩn, Long Nguyện Yêu Thụ (thượng) . . . 489
211. Chương 25: Tính Danh Bí Ẩn, Long Nguyện Yêu Thụ (hạ) . . . 491
212. Chương 26: Tiên Nang Thượng Đẳng, Thế Cục Nguy Cấp (thượng) . . . 494
213. Chương 27: Tiên Nang Thượng Đẳng, Thế Cục Nguy Cấp (hạ) . . . 496
214. Chương 28: Binh Áp Thiết Lung Đảo, Đấu Tướng (thượng) . . . 498
215. Chương 29: Binh Áp Thiết Lung Đảo, Đấu Tướng (hạ) . . . 501
216. Chương 30: Chiến Đấu Bảo Vệ Thiết Lung Đảo (thượng) . . . 504
217. Chương 31: Chiến Đấu Bảo Vệ Thiết Lung Đảo (hạ) . . . 506
218. Chương 32: Vũ Dũng Của Chúng Ta (thượng) . . . 508
219. Chương 33: Vũ Dũng Của Chúng Ta (hạ) . . . 511
220. Chương 34: Tuyệt Địa Phản Kích (thượng) . . . 513
221. Chương 35: Tuyệt Địa Phản Kích (hạ) . . . 516
222. Chương 36: Tiểu Bá Vương Ngả Bài Với Nghĩa Phụ (thượng) . . . 519
223. Chương 37: Tiểu Bá Vương Ngả Bài Với Nghĩa Phụ (hạ) . . . 521
224. Chương 38: Mãnh Hổ Thức Tỉnh, Linh Yêu Kiếp (thượng) . . . 523
225. Chương 39: Mãnh Hổ Thức Tỉnh, Linh Yêu Kiếp (hạ) . . . 525
226. Chương 40: Hòa Đàm Tại Chỉ Thiên Sơn (thượng) . . . 527
227. Chương 41: Hòa Đàm Tại Chỉ Thiên Sơn (hạ) . . . 530
228. Chương 42: Uy Hiếp (thượng) . . . 532
229. Chương 43: Uy Hiếp (hạ) . . . 534
230. Chương 44: Hai Nhà Cầu Minh Chiếm Hết Tiện Nghi . . . 537
231. Chương 45: Xử Trí Thư Phu Nhân, Dò Xét Lăng Mộ (thượng) . . . 539
232. Chương 46: Xử Trí Thư Phu Nhân, Dò Xét Lăng Mộ (hạ) . . . 541
233. Chương 47: Thiên Không Chi Thành, Bảo Vật Dưới Mí Mắt (thượng) . . . 543
234. Chương 48: Thiên Không Chi Thành, Bảo Vật Dưới Mí Mắt (hạ) . . . 546
235. Chương 49: Lăng Mộ Thiên La Hầu, Trữ Thiên Vương (thượng) . . . 548
236. Chương 50: Lăng Mộ Thiên La Hầu, Trữ Thiên Vương (hạ) . . . 550
237. Chương 51: Độc Mục Thạch Ngưu, Mật Thất Hư Không, Thiên La Tán? . . . 553
238. Chương 52 : Xà Tảo Bạo Động, Lừa Gạt Cổ Phá U (thượng) . . . 555
239. Chương 53 : Xà Tảo Bạo Động, Lừa Gạt Cổ Phá U (hạ) . . . 558
240. Chương 54 : Bắt Cá Lớn (thượng) . . . 561
241. Chương 55: Bắt Cá Lớn (hạ) . . . 563
242. Chương 56 : Yêu Thực Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi Tuyệt Phẩm (thượng) . . . 565
243. Chương 57 : Yêu Thực Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi Tuyệt Phẩm (hạ) . . . 567
244. Chương 58 : Sở Vân, Ngươi Là Người Điên (thượng) . . . 570
245. Chương 59 : Sở Vân, Ngươi Là Người Điên (hạ) . . . 572
246. Chương 60 : Giết Đại Địch, Hạm Đội Gặp Tai Vạ . . . 574
247. Chương 61 : Hiểm Độ Lôi Kiếp (thượng) . . . 577
248. Chương 62 : Hiểm Độ Lôi Kiếp (hạ) . . . 579
249. Chương 63 : Kinh Hỷ, Long Tình Quả Thần Kỳ (thượng) . . . 581
250. Chương 64 : Kinh Hỷ, Long Tình Quả Thần Kỳ (hạ) . . . 584

251. Chương 65 : Trên Chợ Biển, Yêu Cung Mới (thượng) 586
252. Chương 66 : Trên Chợ Biển, Yêu Cung Mới (hạ) 588
253. Chương 67 : Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn (thượng) 591
254. Chương 68 : Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn (hạ) 593
255. Chương 69 : Quái Tiên, Vui Mừng Lấy Được Thiên Cực Băng Tinh (thượng) 595
256. Chương 70 : Quái Tiên, Vui Mừng Lấy Được Thiên Cực Băng Tinh (hạ) 597
257. Chương 71 : Lão Tổ Viêm Gia, Hồng Thường Tiên Tử (thượng) 600
258. Chương 72 : Lão Tổ Viêm Gia, Hồng Thường Tiên Tử (hạ) 602
259. Chương 73 : Hồng Thường Tiên Tử Diễm Nhược Hỏa (thượng) 604
260. Chương 74 : Hồng Thường Tiên Tử Diễm Nhược Hỏa (hạ) 607
261. Chương 75 : Giao Phong Cùng Thiết Ngao (thượng) 609
262. Chương 76 : Giao Phong Cùng Thiết Ngao (hạ) 611
263. Chương 77 : Bài Thơ Bốn Chữ 613
264. Chương 78 : Hợp Tác Cùng Phi Hổ, Băng Phách Thần Quang (thượng) 616
265. Chương 79 : Hợp Tác Cùng Phi Hổ, Băng Phách Thần Quang (hạ) 618
266. Chương 80 : Mật Tàng Trong Núi, Hỏa Đức Cung (thượng) 621
267. Chương 81 : Mật Tàng Trong Núi, Hỏa Đức Cung (hạ) 623
268. Chương 82 : Vương Giả Bí Tàng, Tân Thế Giới Trong Lòng Đất (thượng) 625
269. Chương 83 : Vương Giả Bí Tàng, Tân Thế Giới Trong Lòng Đất (hạ) 627
270. Chương 84 : Thổ Hành Thần Sưu, Tuyệt Phẩm Tầm Bảo Thử (thượng) 630
271. Chương 85 : Thổ Hành Thần Sưu, Tuyệt Phẩm Tầm Bảo Thử (hạ) 632
272. Chương 86 : Địa Đạo Ẩn Giấu, Yêu Thực Khí Vận (thượng) 634
273. Chương 87 : Địa Đạo Ẩn Giấu, Yêu Thực Khí Vận (hạ) 636
274. Chương 88 : Dưới Bất Tận Mộc Có Kiếp Yêu (thượng) 638
275. Chương 89: Dưới Bất Tận Mộc Có Kiếp Yêu (hạ). 640
276. Chương 90 : Đại Thu Hoạch, Đạo Pháp Tuyệt Phẩm Cùng Yêu Đản (thượng) 643
277. Chương 91 : Đại Thu Hoạch, Đạo Pháp Tuyệt Phẩm Cùng Yêu Đản (hạ) 645
278. Chương 92 : Lực Bức Kiếp Yêu, Trước Nay Chưa Từng Có (thượng) 647
279. Chương 93 : Lực Bức Kiếp Yêu, Trước Nay Chưa Từng Có (hạ) 649
280. Chương 94: Linh Yêu Đến Tay, Chém Đầu Lão Tổ (thượng)! 651
281. Chương 95 : Linh Yêu Đến Tay, Chém Đầu Lão Tổ (hạ) 653
282. Chương 96 : Linh Yêu Túy Tuyết Đao, Thiết Ngao Động Sát Cơ (thượng) 655
283. Chương 97 : Linh Yêu Túy Tuyết Đao, Thiết Ngao Động Sát Cơ (hạ) 657
284. Chương 98 : Thiết Gia Kỳ Tập, Đại Chiến Nổ Ra (thượng) 659
285. Chương 99 : Thiết Gia Kỳ Tập, Đại Chiến Nổ Ra (hạ) 661
286. Chương 100 : Sao Lại Xuất Hiện Năm Đầu Linh Yêu? (thượng) 663
287. Chương 101 : Sao Lại Xuất Hiện Năm Đầu Linh Yêu? (hạ) 666
288. Chương 102 : Dũng Mạnh Không Thể Chống Cự (thượng) 668
289. Chương 103 : Dũng Mạnh Không Thể Chống Cự (hạ) 670
290. Chương 104 : Đuổi Giết Ngươi Chạy Chối Chết (thượng) 673
291. Chương 105 : Đuổi Giết Ngươi Chạy Trối Chết (trung) 675
292. Chương 106 : Đuổi Giết Ngươi Chạy Trối Chết (hạ) 678
293. Chương 107 : Nhan Khuyết Hiến Kế, Gặp Đạo Chi (thượng) 680
294. Chương 108 : Nhan Khuyết Hiến Kế, Gặp Đạo Chi (hạ) 682
295. Chương 109 : Vận Mệnh Làm Gạch, Thành Tựu Làm Lâu, Thiên Ngoại Tinh Ma (thượng) . 684
296. Chương 110 : Vận Mệnh Làm Gạch, Thành Tựu Làm Lâu, Thiên Ngoại Tinh Ma (hạ) 686
297. Chương 111 : Cẩm Nang Diệu Kế, Ba Vị Thần Tướng (thượng) 688
298. Chương 112 : Cẩm Nang Diệu Kế, Ba Vị Thần Tướng (hạ) 690
299. Chương 113: Tấn Công Trữ Gia, Cuộc Chiến Trên Biển! 692
300. Chương 114 : Tinh Binh Hải Giao, Đắc Thắng Chiêu Hàng (thượng) 694
301. Chương 115 : Tinh Binh Hải Giao, Đắc Thắng Chiêu Hàng (hạ) 696
302. Chương 116 : Tấn Công Trữ Gia Đảo (thượng) 699
303. Chương 117 : Tấn Công Trữ Gia Đảo (hạ) 701

304. Chương 118 : Cướp Sạch Trữ Gia Đảo (thượng) 703
305. Chương 119 : Cướp Sạch Trữ Gia Đảo (hạ) 705
306. Chương 120 : Chiến Lợi Phẩm, Thu Hoạch Cực Lớn 707
307. Chương 121 : Mục Đích Thực Sự Của Phi Hổ (thượng) 710
308. Chương 122 : Mục Đích Thực Sự Của Phi Hổ (trung) 712
309. Chương 123 : Mục Đích Thực Sự Của Phi Hổ (hạ) 714
310. Chương 124 : Trữ Gia Gả Nữ (thượng) 716
311. Chương 125 : Trữ Gia Gả Nữ (hạ) 718
312. Chương 126 : Đột Phá, Đuổi Giết Hết Thảy Địch Nhân (thượng) 719
313. Chương 127 : Đột Phá, Đuổi Giết Hết Thảy Địch Nhân (hạ) 722
314. Chương 128 : Hỏa Phương Văn Thư, Thiên Hạ Chấn Động (thượng) 724
315. Chương 129 : Hỏa Phương Văn Thư, Thiên Hạ Chấn Động (hạ) 726
316. Chương 130 : Uy Lực Của Trấn Yêu Tháp, Thiên Hồ Độ Kiếp (thượng) 728
317. Chương 131: Uy Lực Của Trấn Yêu Tháp, Thiên Hồ Độ Kiếp (hạ)! 730
318. Chương 132 : Thánh Nữ Vũ Đảo Thủy Nhược Lan (thượng) 733
319. Chương 133 : Thánh Nữ Vũ Đảo Thủy Nhược Lan (hạ) 735
320. Chương 134 : Phân Đan, Nghiêm Trị Ác Khách (thượng) 737
321. Chương 135 : Phân Đan, Nghiêm Trị Ác Khách (hạ) 739
322. Chương 136 : Hoán Nhiên Tạo Hóa Đan, Động Sát Cơ (thượng) 741
323. Chương 137 : Hoán Nhiên Tạo Hóa Đan, Động Sát Cơ (hạ) 743
324. Chương 138 : Thiên Hồ Độ Kiếp, Phi Nhận Phong Lao Kiếp 745
325. Chương 139 : Lục Thần Phi Hôi Kiếp, Dạ Vũ (thượng) 747
326. Chương 140 : Lục Thần Phi Hôi Kiếp, Dạ Vũ (hạ) 749
327. Chương 141 : Linh Yêu Kiếp Triệt Để Bạo Nộ (thượng) 751
328. Chương 142 : Linh Yêu Kiếp Triệt Để Bạo Nộ (hạ) 753
329. Chương 143 : Linh Yêu Thiên Hồ Đăng Tràng (thượng) 755
330. Chương 144 : Linh Yêu Thiên Hồ Đăng Tràng (hạ) 757
331. Chương 145 : Độ Kiếp Thành Công, Bình Minh Chiếu Rạng (thượng) 759
332. Chương 146 : Độ Kiếp Thành Công, Bình Minh Chiếu Rạng (hạ) 761
333. Chương 147 : Truy Sát Thủy Nhược Lan (thượng) 764
334. Chương 148 : Truy Sát Thủy Nhược Lan (hạ) 766
335. Chương 149 : Thần Cản Giết Thần, Phật Ngăn Giết Phật (thượng) 768
336. Chương 150 : Thần Cản Giết Thần, Phật Ngăn Giết Phật (hạ) 770
337. Chương 151 : Một Chém Làm Hai (thượng) 772
338. Chương 152 : Một Chém Làm Hai (hạ) 774
339. Chương 153 : Đại Náo Vũ Đảo (thượng) 776
340. Chương 154 : Đại Náo Vũ Đảo (hạ) 778
341. Chương 155 : Bãi Cát Dưới Ánh Trăng Cùng Kim Bích Hàm (thượng) 780
342. Chương 156 : Bãi Cát Dưới Ánh Trăng Cùng Kim Bích Hàm (hạ) 782
343. Chương 157 158: Đôn Hoàng Phi Thiên Ấn, Ly Hợp Thần Quang 784
344. Chương 159 160: Thải Hồng Đảo. Hoàng Hiếu Tưới Phân 789
345. Chương 161 162: Xích Hồng Kiều, Vui Mừng Lấy Được Thăng Long Đan Phương 793
346. Chương 163 164: Đoạt Tiên Nang Của Ngươi 798
347. Chương 165 : Lần Thứ Hai Đến Nhà Tranh, Hoàng Hiếu Tảo Mộ 803
348. Chương 166 167: Chiến Hạm Phi Thiên 805
349. Chương 168 169 170: Tam Cố Mao Lư! Mộng Tưởng Đại Tướng Quân 809
350. Chương 171 : Hoàng Hiếu Hiến Bảo 816
351. Chương 172 173: Thiết Ngao Rất Hối Tiếc 818
352. Chương 174 : Hồng Yêu Không Màu, Đại Chiến Tướng Mở Đầu 823
353. Chương 175 176: Đấu Tướng 825
354. Chương 177 178: Chém Chết Tươi 829
355. Chương 179 180: Không Thể Áp Chế 834
356. Chương 181 182: Trận Đầu Đại Thắng, Chiến Cuộc Phức Tạp 838
357. Chương 183 184: Sở Vân, Sao Ngươi Lại Ở Đây? 842

358. Chương 185 186: Địch Vạn Người 846
359. Chương 187 188: Chấn Động Tinh Châu 850
360. Chương 1 2: Truyền Thừa Vạn Thú Vương 854
361. Chương 3 : Chủ Nhân Cho Ăn 858
362. Chương 4 : Thiếu Nữ Khả Ái Tiểu Phi Yến (thượng) 860
363. Chương 5 : Thiếu Nữ Khả Ái Tiểu Phi Yến (hạ) 862
364. Chương 6 7: Tứ Đại Dâm Tặc 864
365. Chương 8 : Chiến Bắc Sắc (thượng) 868
366. Chương 9 : Chiến Bắc Sắc (hạ) 870
367. Chương 10 : Thiên Hồ Đánh Bại Trung Sơn Lang 872
368. Chương 11 12: Tâm Ý Kỳ Tiên, Hà Lạc Toán Đồ 874
369. Chương 13 14: Hiệp Lộ Tương Phùng, Dũng Giả Thắng 878
370. Chương 15 16: Người Trẻ Tuổi Này Thực Không Đơn Giản 882
371. Chương 17 : Nguyên Lai Là Tiểu Bá Vương 886
372. Chương 18 19: Gặp Lại Mối Tình Đầu 888
373. Chương 20 21: Vân Sí Hổ Của Khu Rừng Vô Tận 892
374. Chương 22 23: Điện Mang Lôi Mao Thụ 897
375. Chương 24 : Kinh Khủng Liêm Đao Thảo 901
376. Chương 25 26: Đạo Pháp Tuyệt Phẩm Mới 903
377. Chương 27 28: Thu Hoạch Lớn Lao 908
378. Chương 29 30: Truyền Thừa Chân Chính 912
379. Chương 31 32 : Có Được Thanh Đà Đan 916
380. Chương 33 : Liều Chết Đoạt Yêu Tinh 920
381. Chương 34 35: Bách Long Kiếp 923
382. Chương 36 37: Lại Tấn Chức Linh Yêu 929
383. Chương 38 39: Sở Vân 933
384. Chương 40 : Năm Con Linh Yêu, Chiến Lực Bạo Phát 937
385. Chương 41 : Đạo Pháp Hồng Lưu (thượng) 940
386. Chương 42 : Đạo Pháp Hồng Lưu (hạ) 942
387. Chương 43 : Hợp Tác Chặt Chẽ (thượng) 945
388. Chương 44 : Hợp Tác Chặt Chẽ (hạ) 947
389. Chương 45 46: Giết 949
390. Chương 47 48: Máu Tươi Liêm Đao Thảo 954
391. Chương 48 49: Bát Vĩ Thiên Hồ 958
392. Chương 51: Tâm Ý Tiên Lập Công. 963
393. Chương 52: Ánh Mắt Của Sắc Lang (thượng). 965
394. Chương 53: Ánh Mắt Của Sắc Lang (hạ). 968
395. Chương 54: Đột Chuyển (thượng). 970
396. Chương 55: Đột Chuyển (hạ). 972
397. Chương 56: Khảo Nghiệm “gian Nan” (thượng). 974
398. Chương 57: Khảo Nghiệm “gian Nan” (hạ). 977
399. Chương 58: Lại Nhận Được Trọng Bảo Truyền Thừa (thượng). 979
400. Chương 59: Lại Nhận Được Trọng Bảo Truyền Thừa (hạ). 982
401. Chương 60: Trứng Yêu Thú Thần Bí (thượng). 984
402. Chương 61: Trứng Yêu Thú Thần Bí (hạ). 986
403. Chương 62: Đại Chiến Kiếp Yêu (thượng) 988
404. Chương 63: Đại Chiến Kiếp Yêu (hạ) 991
405. Chương 64: Khảo Nghiệm Của Bạo Động Viên (thượng) 993
406. Chương 65: Khảo Nghiệm Của Bạo Động Viên (hạ). 996
407. Chương 66: Đấu Rượu! 998
408. Chương 67: Đều Là Thê Tử Của Ta (thượng). 1001
409. Chương 68: Đều Là Thê Tử Của Ta (hạ). 1003
410. Chương 69: Vạn Thế Long Vương Giản! 1006
411. Chương 70 71: Vạn Thú Thống Ngự, Đại Hoang Bí Ẩn 1008

412. Chương 72: Bí Ẩn Của Linh Quang (thượng). 1013
413. Chương 73: Bí Ẩn Của Linh Quang (hạ). 1015
414. Chương 74: A, Bảy Đầu Kiếp Yêu (thượng). 1017
415. Chương 75: A, Bảy Đầu Kiếp Yêu (hạ). 1019
416. Chương 76: Thánh Địa Cây Hoa Cúc. 1021
417. Chương 77: Thú Vương Chi Đạo Khổ Tu Trong Núi (thượng). 1024
418. Chương 78: Thú Vương Chi Đạo Khô Tu Trong Núi (hạ). 1026
419. Chương 79: Ấp Trứng Yêu Thú (thượng). 1027
420. Chương 80: Ấp Trứng Yêu Thú (hạ). 1029
421. Chương 81: Bắt Giữ Ngọc Thư Sinh. 1032
422. Chương 82: Thông Linh (thượng)! 1034
423. Chương 83: Thông Linh (hạ)! 1037
424. Chương 84: Tiểu Tiên Thân (thượng). 1039
425. Chương 85: Tiểu Tiên Thân (hạ). 1040
426. Chương 86: Đánh Bại Sự Kiêu Ngạo Của Ngươi (thượng). 1043
427. Chương 87: Đánh Bại Sự Kiêu Ngạo Của Ngươi (hạ). 1045
428. Chương 88: Chủ Động Chịu Thua. 1047
429. Chương 89: Vương Tử Mông Nguyên Muôn Đâu Rượu (thượng). 1049
430. Chương 90: Vương Tử Mông Nguyên Muôn Đâu Rượu (hạ). 1051
431. Chương 91: Thư Gia Đảo Phát Triển Thật Lớn (thượng). 1053
432. Chương 92: Thư Gia Đảo Phát Triên Thật Lớn (hạ). 1055
433. Chương 93: Dụng Binh (thượng). 1057
434. Chương 94: Dụng Binh (hạ). 1060
435. Chương 95: Mạo Hiểm Ám Sát (thượng). 1062
436. Chương 96: Mạo Hiểm Ám Sát (hạ). 1064
437. Chương 97: Cuồng Nho Tướng Quân. 1066
438. Chương 98: Thất Tinh Tuyệt Sát, Đều Tại Chiêu Hàng (thượng). 1068
439. Chương 99: Thất Tinh Tuyệt Sát, Đều Tại Chiêu Hàng (hạ). 1070
440. Chương 100: Xông Vào Trận Địa, Tinh Đức Chân Thân(thượng). 1072
441. Chương 101: Xông Vào Trận Địa, Tinh Đức Chân Thân (hạ). 1074
442. Chương 102: Bát Đại Linh Yêu (thượng). 1077
443. Chương 103: Bát Đại Linh Yêu (hạ). 1079
444. Chương 104: Lấy Trận Phá Trận (thượng)! 1081
445. Chương 105: Lấy Trận Phá Trận (hạ)! 1083
446. Chương 106: Tinh Binh Hoa Tiên, Hải Chiên (thượng). 1085
447. Chương 107: Tinh Binh Hoa Tiên, Hải Chiến (hạ). 1088
448. Chương 108: Thỉnh Thiếu Chủ Xuất Thủ 1090
449. Chương 109 110: Đại Thắng 1092
450. Chương 111: Gặp Lại Thiết Ngao. 1097
451. Chương 112 113: Đệ Nhị Thần Tướng 1099
452. Chương 114: Hoạt Bảo Thỏ Tử Tướng Quân (thượng). 1103
453. Chương 115: Hoạt Bảo Thỏ Tử Tướng Quân (hạ). 1105
454. Chương 116 117: Yến Lưu Đông Kêu Lên Một Tiếng Thảm Thiết 1107
455. Chương 118: Đạo Pháp Kiếm Bộc Trên Tuyệt Phẩm! 1112
456. Chương 119 - 120: Học Được Đạo Pháp Kiếm Bộc (thượng Hạ). 1114
457. Chương 121 - 122: Nhìn Hình Dáng Của Ngươi (thượng Hạ). 1118
458. Chương 123 - 124: Đối Mặt Với Cuồng Nho Tướng Quân 1122
459. Chương 125 - 126: Ba Chiêu Ước Định 1126
460. Chương 127: Kiếm Bộc Lập Công 1131
461. Chương 128: Dịch Yên Xuất Thủ 1133
462. Chương 129 - 130: Mê Tung Ám Tiêu, Hãm Không Thạch Quái 1135
463. Chương 131 - 132: Số Phận Bi Thương Của Hồng Thường Tiên Tử 1139
464. Chương 133 - 134: Trảm Cuồng Sư 1143

465. Chương 135 - 136: Đại Chiến . . . 1148
466. Chương 137 - 138: Đại Quyết Chiến . . . 1153
467. Chương 139 - 140: Thiếu Chủ, Dựa Vào Vũ Dũng Của Người . . . 1157
468. Chương 141 142: Đao Pháp Xuất Thần Nhập Hóa . . . 1162
469. Chương 143 144: Ba Kiện Yêu Vật Số Mệnh . . . 1166
470. Chương 145: Cha Hổ Con Rồng, Trên Dưới Một Lòng . . . 1171
471. Chương 146 147: Thật Lớn! Cuồng Nho Tướng Quân . . . 1173
472. Chương 148 149: Nguyệt Hải Đối Ẩm . . . 1178
473. Chương 150 151: Vì Yêu Mà Dũng Cảm . . . 1183
474. Chương 1 2: Ngũ Đức Luân . . . 1187
475. Chương 3 4: Yêu Ta . . . 1191
476. Chương 5 6: Trở Lại Thiên Ca Thư Viện . . . 1195
477. Chương 7 8: Hồng Thường Phong Ba . . . 1200
478. Chương 9: Cướp Đoạt Thành Trân Châu . . . 1204
479. Chương 10 11: Giấy Thông Hành Vào Thành Cổ . . . 1206
480. Chương 12 13: Cầu Xin Tha Thứ Cũng Vô Dụng . . . 1211
481. Chương 14 15: Điều Tra Nữ Hài Kia . . . 1215
482. Chương 16 17: Hiểu Lầm . . . 1220
483. Chương 18 19: Toàn Lực Liều Mạng Chiến Đấu . . . 1224
484. Chương 20: Ngũ Đức Chân Thân . . . 1229
485. Chương 21 22: Ký Kết Khế Ước Với Các Tiên Phi . . . 1231
486. Chương 23 24: Sa Nhãn Đôn Hoàng . . . 1235
487. Chương 25 26: Di Tích Cổ Thành . . . 1239
488. Chương 27 28: Đi Theo Kẻ Đi Theo . . . 1243
489. Chương 29 30: Dọn Sạch Lên Thuyền . . . 1247
490. Chương 31 32: Trảm Kiếp Yêu . . . 1252
491. Chương 33 34: Tụ Họp Tại Thanh Dương Cung . . . 1256
492. Chương 35 36 37: Chia Đều Bảo Tàng, Ba Phần Đan Dược Lớn . . . 1261
493. Chương 38 39: Hành Động Trả Thù Của Tây Tiện . . . 1268
494. Chương 40 41 42: Tranh Chức Chưởng Môn . . . 1272
495. Chương 43 44: Xử Trí Tiếu Tiểu Hiền Như Thế Nào? . . . 1279
496. Chương 45: Kim Sa Kỳ Thư - Kim Sa Cung . . . 1283
497. Chương 46 47: Hợp Đạo, Hóa Đạo . . . 1285
498. Chương 48 49: Thiên Ngoại Tinh Ma Kiếp . . . 1289
499. Chương 50: Mặc Kỳ Lân . . . 1294
500. Chương 51 52: Gặp Địch . . . 1296
501. Chương 53 54: Thực Lực Của Thạch Gia Minh . . . 1300
502. Chương 55 : Uy Phong Của Mặc Kỳ Lân . . . 1304
503. Chương 56 57: Cường Giả Quân Cấp . . . 1307
504. Chương 58 59: Tầng Cao Nhất Của Tháp Cao . . . 1311
505. Chương 60 61: Kho Tàng Của Dạ Đế . . . 1316
506. Chương 62 63: Hóa Đạo Chi Pháp . . . 1320
507. Chương 64 65: Ám Ảnh Thức Tỉnh . . . 1325
508. Chương 66 67: Đường Cùng . . . 1330
509. Chương 68 : Bắt Giữ Hai Vị Quân Cấp . . . 1334
510. Chương 69 70: Chứng Tỏ Thân Phận . . . 1337
511. Chương 71: Ôm Ấp Công Chúa . . . 1341
512. Chương 72 73: Ôm Chặt Chân To . . . 1344
513. Chương 74 75: Mỹ Nhân Thông Linh Xà . . . 1348
514. Chương 76 77: Kiếp Yêu Đầu Tiên Của Sở Vân . . . 1352
515. Chương 78 : Huyết Vũ Tinh Phong Kiếp . . . 1357
516. Chương 79 80: Thiên Kiếp Ba Tầng . . . 1359
517. Chương 81 82: Ma Nguyện Kiếp . . . 1363
518. Chương 83 : Sở Vân, Công Tử Phải Nỗ Lực Lên . . . 1368

519. Chương 84 85: Liên Tục Độ Yêu Kiếp, Thực Lực Đề Cao 1370
520. Chương 86 : Nhị Lang Thiên Quân 1374
521. Chương 87 88: Uy Của Hóa Đạo 1377
522. Chương 89 90: Thiên Tài Chân Chính 1381
523. Chương 91 92: Linh Áp Quân Cấp 1386
524. Chương 93 : Sở Vân Và Nhị Lang Thiên Quân 1390
525. Chương 94 95: Trực Giác Chân Đồng 1393
526. Chương 96 97: Luyện Lại Túy Tuyết Đao 1397
527. Chương 98 99: Công Kích Vô Song, Tiên Thiên Túy Tuyết Đao 1402
528. Chương 100 101: Tấn Chức Quân Cấp 1406
529. Chương 102 : Trao Đổi Thần Thông, Thêm Kiếp Yêu 1411
530. Chương 103 104: Khách Sạn Long Môn 1413
531. Chương 105 106: Tuyển Tôn Nữ Tế (cháu Rể) 1417
532. Chương 107 108: Phong Vân Tụ Hội 1422
533. Chương 109 110: Sở Vân Với Hình Tượng Thay Đổi Lớn 1427
534. Chương 111 : Giao Phong Lần Thứ Hai 1431
535. Chương 112 - 113 : Làm Sao Có Thể? 1433
536. Chương 114 - 115 : Túy Tuyết Chi Uy 1437
537. Chương 116 - 117 : Kiếp Yêu Trăm Vạn Năm – Kiến Mộc 1441
538. Chương 118 - 119 : Chiếm Lấy Kiến Mộc 1446
539. Chương 120 - 121: Bí Quyết Thành Công Của Tiểu Tiểu Hiền 1450
540. Chương 122 - 123: Túy Tuyết Hồ Quân 1455
541. Chương 126: Truyền Thừa Của Sở Bá Vương 1463
542. Chương 127: Thanh Ngưu Đại Hạp Cốc (thượng) 1466
543. Chương 128: Thanh Ngưu Đại Hạp Cốc (hạ) 1468
544. Chương 129 130: Truyền Thừa Của Đa Tình Vương 1470
545. Chương 545 1474

Chí Tôn

Giới thiệu
Nguồn: vipvandanThể loại: Tiên hiệp

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/chi-ton

1. Chương 1: Tinh Hải Long Cung Thương Lam Long, Chí Nguyện To Lớn Không Cam Lòng Dưới Tán Cây (thượng).

Thiên cổ giang sơn, vô số phong lưu. Gió táp mưa xa, cửu châu như họa.

Tinh Châu trong Cửu Châu, to lớn vô bờ bến, từ trên nhìn xuống đều là biển rộng bao la. Hòn đảo nhiều như châu ngọc, giống như cảnh đẹp chốn tiên cảnh. Nhân văn phồn hoa, mặc cho sóng lớn vần vũ, muôn đời tranh đấu cầu sinh, cũng từ đó anh hùng hào kiệt xuất hiện lớp lớp.

Giữa quần hùng hào kiệt, có Hải Long Vương Khương Bác xưng hùng, xưng bá cả vùng biển, bễ nghễ thiên hạ. Lúc hắn gần chết, cảm thấy không có người kế tục. Vì vậy bố trí mật tàng Tinh Hải Long Cung, chờ người hữu duyên, truyền thừa y bát của mình.

Tin tức truyền ra, dẫn phát vô số sóng to gió lớn. Vô số người, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, tốn nhiều tâm huyết và tuổi thanh xuân, chính là muốn tìm được Tinh Hải Long Cung, kế tục trở thành Hải Long Chi Vương.

Sở Vân chính là một người trong số đó.

"Thiên địa huyền diệu hải để tàng, thần tinh dẫn độ vô sổ quang."

- Hải Long Vương Khương Bác chỉ để lại câu này làm manh mối, vô số người vì thế mà suy nghĩ vỡ đầu, thậm chí vì tầm bảo mà táng gia bại sản, cửa nát nhà tan. Nhưng một trăm ba mươi năm sau, Tinh Hải Long Cung vẫn vô tung vô ảnh. Nhưng hôm nay! Đã được Sở Vân ta tìm thấy!

Nước biển màu lam nhạt ở bên cạnh hắn bắt đầu khởi động. Ánh sáng lưu chuyển, giống như mộng như ảo. Xuất hiện trong tầm mắt, chính là một rừng san hô, cát trắng như tuyết tràn ngập dưới biển, hình thành từng mảng kim hỏa năm màu.

Sở Vân đứng trước cửa Long cung, trong nội tâm rất kích động.

Hắn ngắm nhìn bốn phía, biết rõ những cây san hô này, đã bị Hải Long Vương Khương Bác bố trí thành một mê trận cực lớn. Muốn đi thông nơi đây, phải đợi ánh trăng biến mất, bầu trời đêm đầy sao sáng chói, mượn nhờ ánh sáng của các vì sao chỉ đường trên mặt biển.

Mê trận cực lớn này, được xếp đặt thiết kế như Quỷ Phủ Thần Công (quỷ thần khó lường), đạo vận dạt dào, vậy mà không hề có dấu vết của con người làm ra, đại trận này dung hợp hoàn mỹ thành một thể với thiên nhiên.

Trong rừm san hô này, xa hoa hùng vĩ, sáng lạn hoa lệ, chiếm diện tích rộng lớn, nhìn không thấy điểm cuối. Được thế nhân công nhận là một trong tám đại kỳ cảnh của Tinh Châu. Hàng năm đều có lượng du khách cực lớn đến ngắm cảnh, tới nơi đây thưởng thức phong quang.

- Ai có thể nghĩ đến, Tinh Hải Long Cung trong truyền thuyết, lại nằm hiển hiện rõ ràng dưới mắt của mọi người chứ? Mọi người càng chuyên chú vào vẻ đẹp của rừng san hô này, lại càng bị đại trận mê hoặc. Chỉ có từ bỏ cảnh đẹp, xuyên thẳng qua, dựa vào ánh sao trên đỉnh đầu chiếu xuống biển sẽ lộ ra vết lốm đốm, mới có thể vượt qua mê trận, đến được trận tâm. Ai, nếu là ta của mười năm trước, đã phát hiện ra bí mật này, thì tốt biết mấy!

Trong nội tâm Sở Vân thờ dài, tuy lúc này hắn chỉ mới ba mươi sáu tuổi, nhưng tóc trên đầu đã hoa râm, hoa dung tiều tụy, mất một chân trái, phải dùng chân giả thay thế. Nhìn thế nào cũng không giống tráng hán ba mươi, ngược lại lại giống lão đầu sáu bảy mươi tuổi.

Trên người hắn, cũng đầy vết sẹo, nội thương trùng rất nhiều. Những vết thương này đều do hắn quanh năm suốt tháng tìm kiếm các bảo tàng bí mật, các loại di tích, mộ huyệt, hiểm địa, thuyền đắm... Trong mỗi hoàn cảnh như thế, lúc thăm dò bảo tàng, gặp được cơ quan đại trận, dị thú và cường địch, cho nên lưu lại vết thương.

Sở Vân yêu thích mạo hiểm, ưa thích tự do, không cam chịu tầm thường. Tính cách của hắn, làm cho hắn được công nhận là Tinh Châu Tham U Khách, danh tiếng không nhỏ.

Nhưng là Sở Vân lại biết, thành tựu cả đời của mình chỉ dừng lại ở đây.

Hắn biết rõ tình huống thân thể của mình, phi thường tinh tường. Sinh cơ hoàn toàn cạn kiệt, có thể sống đến bây giờ, hoàn toàn bằng vào một cổ tinh thần khí.

Trên đất bằng, hắn đi không đến nửa canh giờ, phải ngồi xuống nghỉ ngơi. Thời điểm thời tiết chuyển lạnh, tất cả các đốt ngón tay của hắn đều phát lạnh, rất đau nhức. Có đôi khi ngủ, ngủ suốt một ngày rưỡi. Mơ mơ màng màng, ngủ thấy ác mộng liên tục.

Hắn nhìn thấy người cùng lứa tuổi, trước mặt mình bước đi như bay, Sở Vân rất hâm mộ, nhưng hắn không hối hận.

Đối với một nhân vật tầng dưới chót như hắn, không có chỗ dựa, muốn địch nhưng thiên chi kiều tử gia đại nghiệp đại, sau lưng có thế lực to lớn chèo chống tiềm tu. Hắn chỉ có thể lao thân vào hiểm cảnh, không ngừng đi thám hiểm, tìm kiếm lợi ích trong nguy hiểm cực lớn. Dùng những thứ đó chèo chóng để tu hành.

Nhưng tạo hóa trêu người. Rơi vào tình trạng như bây giờ, hắn tuyệt đối không được tính là thành công.

Tinh Hải Long Cung, chỉ là mục tiêu trong số rất nhiều mục tiêu phải đạt được. Bằng vào kinh nghiệm phong phú nhiều năm tích lũy, hắn thu thập tất cả sự tích của Khương Bác, từ đủ loại biểu hiện lúc tuổi già của hắn, từ những giả thiết lớn mật, không cần tang chứng vật chứng.

Hắn mất thời gian ba năm, cuối cùng cũng tìm được nơi này.

Tinh Hải Long Cung, địa phương truyền thừa của Hải Long Vương!

Từ đủ loại thời cơ, rốt cục Sở Vân cũng rất gian nan khi bước vào nội cung Long cung.

Kiến trúc Long cung hùng vĩ tráng lệ, đình đài lầu các, hành lang viện hiên tạ, bố trí hoa lệ tinh xảo. Hoa điểu trùng ngư, cầu nhỏ nước chảy giao nhau, sinh cơ bừng bừng.

Nơi đây là ở trong đáy biển sâu, dựa vào sức mạnh to lớn, cường ngạnh mở ra một thế ngoại đào nguyên, nhân gian tiên cảnh.

Năm đó, lúc Hải Long Vương gần chết, đã sống ở chỗ này. Một đời Vương giả, là nơi sinh hoạt lúc chiều tàn.

Sở Vân âm thầm ngạc nhiên, khảo hạch trong dự liệu, không có xuất hiện.

Theo lý thuyết, Tinh Hải Long Cung, là nơi truyền thừa của Hải Long Vương Khương Bác. Ít nhất cũng phải xếp đặt vài đạo khảo nghiệm, khảo nghiệm người được truyền thừa.

Nhưng mà nghĩ lại, Khương Bác từ trước tới nay đều không câu nệ tiểu tiết, khoan hồng độ lượng, phóng khoáng không thích bị trói buộc mà nổi danh. Sở Vân cũng cảm thấy thoải mái.

Hắn vừa tới tiền điện, đã bị cảnh tượng trong điện cảnh kinh ngạc ngây người.

Chính giữa cung điện rộng rãi, hai toà núi nhỏ. Đều cao mấy trượng, bên trái là một tòa hắc quang bóng loáng, tất cả đều là Địa Sát Thạch Tệ. Bên phải thấp hơn một ít, bạch quang chiếu rọi, tất cả đều là Thiên Cương Thạch Tệ.

Địa Sát Thạch Tệ, Thiên Cương Thạch Tệ đều là tiền thông dụng của Cửu Châu. Hai tòa núi này, là một khoản tài phú cực lớn!

Sở Vân thầm ước đoán, chỉ ngọn núi Địa Sát Thạch Tệ, có thể mua một tòa hải đảo cấp Trấn, lập nhiều cơ nghiệp kiên cố truyền thừa cho đời sau. Không cần phải nói đến ngọn núi Thiên Cương Thạch Tệ.

- Hải Long Vương Khương Bác chính là bá chủ một phương, là Vương của biển. Theo lý thuyết thân gia phải có thạch tệ hơn xa nơi đây. Nhưng hắn thường vung tiền như rác, trọng nghĩa khinh tài. Chỉ để lại những khoản tài phú này, cũng có thể hiểu được.

2. Chương 2: Tinh Hải Long Cung Thương Lam Long, Chí Nguyện To Lớn Không Cam Lòng Dưới Tán Cây (hạ).

Chương 2: Tinh Hải Long Cung Thương Lam Long, chí nguyện to lớn không cam lòng dưới tán cây (Hạ).

Sở Vân có chút khiếp sợ, nhanh chóng bình phục tâm tình. Nếu như hắn trẻ lại mười tuổi, khi tới đây, khoản tài phú này đã làm hắn khó cất bước. Nhưng hiện tại, hắn đã già, sức sống sắp hao hết. Dù tài phú có nhiều hơn nữa, cũng không có mệnh để hưởng, tất cả đều là vô dụng.

Hắn đi qua tiền điện, đi vào trung điện.

Chính giữa trung điện, có ba mươi bàn ngọc. Trên bàn đều có một vật, tất cả đều nằm cách nhau mười trượng.

Sở Vân quét mắt một vòng, phát hiện có bàn có một bình thuốc, có bàn bày biện đạo pháp ngọc giản, có bàn thì để trứng yêu thú.

Tâm tình của hắn lúc này mới mất bình tĩnh, trong lòng phát sinh chút chờ mong và vội vàng.

Thân thể của hắn, cũng có thể dựa vào vài cách để chữa trị tốt. Thứ nhất, là đại danh đỉnh đỉnh Sinh Cơ Tạo Hóa Đan. Thứ hai, là lấy trường thọ nổi danh, Vạn Tái Thanh Long.

Khương Bác tung hoành thiên hạ, chưa hẳn không có hai thứ này. Chỉ cần Sở Vân ở chỗ này tìm được Sinh Cơ Tạo Hóa Đan, hoặc là trứng yêu thú Vạn Tái Thanh Long. Hắn có thể cải biến thân thể, niết bàn tân sinh.

- Không phải cái này, cũng không phải cái này… Cái kia, cũng không phải…

Hi vọng càng lớn, thất vọng cũng càng lớn. Những thứ bày trên bàn đều là kỳ trân dị bảo, tùy ý để một món lưu lạc ra bên ngoài, người ta cũng tranh nhau đến phá đầu, dẫn phát gió tanh mưa máu. Nhưng không có Sinh Cơ Tạo Hóa Đan và trứng Vạn Tái Thanh Long.

Giá trị cao nhất, chính là ba cái bàn ở chỗ sâu.

Trên một bàn, để một bảo tiêu, chính là vũ khí thành danh của Khương Bác — Bích Hải Triều Sinh tiêu.

Trên một bàn khác, bày biện pháp môn ngự yêu Tiếu Thương Hải.

Một trương cuối cùng, là một ngọc giản, trong ngọc giản ghi chép một môn hôn ước. Người trở thành truyền nhân của Hải Long Vương, có thể cầm hôn ước này, tiến vào Nhân Ngư đảo Ngọc Ba Vương, cầu hôn Phương công chúa.

Ba thứ đồ vật này, tiền điện là hai tòa núi nhỏ, chính là tiền tài, mỹ nhân và lực lượng. Là ước mơ tha thiết của biết bao nhiêu người, là thứ mà họ đau khổ truy cầu.

- Đáng tiếc, với ta mà nói, đều không có chỗ hữu dụng.

Sở Vân cười khổ, hắn đã triệt để thiêu đốt tính mạng, sức sống mất sạch, thời gian không nhiều, cầm những vật này thì có tác dụng gì?

- Nếu là mười năm trước, hai mươi năm trước ta tìm được nơi này, thì tốt biết bao!

Hắn chậm rãi lắc đầu, tiếc nuối thở dài một tiếng, cũng không lấy đi đồ vật trên bàn, mà đi vào hậu điện.

Trong hậu điện, có một con rồng đang nằm!

Con rồng thật lớn!

Long Giác đẹp đẽ quý giá như san hô, Long Lân như bích lam, Long Thân uốn lượn trong hậu điện, dài vài chục trượng! Thân thể hùng tráng, thô như trụ lớn. Long trảo dữ tợn, lóe ra hàn quang.

- Đây chính là yêu thú Thương Lam Hải Long của Khương Bác a!

Sở Vân nói năng lộn xộn, phát ra âm thanh sợ hãi thán phục.

Hải long chậm rãi mở hai mắt ra, Long Nhãn giống như giếng sâu, nhưng tràn đầy Long khí.

- Rốt cục cũng đợi đến lúc có người thừa kế, đáng tiếc, đáng tiếc ah, ngươi đã tới muộn…

Hải Long phát ra âm thanh trầm thấp, quanh quẩn thật lâu trong hậu điện.

- Đúng vậy, tới chậm hai mươi năm!

Sở Vân gật đầu, nụ cười chua xót. Hắn nhìn Hải Long, nó cũng nhìn mình:

- Ngươi sắp chết, ta cũng sắp chết. . .

Trong nụ cười, có tiếc nuối, có trào phúng, có giải thoát nhưng không hề hối hận.

Nếu tới sớm hai mươi năm, Nhân Long gặp nhau, chắc chắn sẽ thành một giai thoại. Chỉ tiếc thế gian này, không bao giờ có chỗ cho từ nếu.

- Năm đó, chủ nhân và ta thua trong tay Sở Bá Vương. Bản thân ta bị trọng thương, còn có một cơ hội để cứu chữa, nhưng chủ nhân lại không có cơ hội…

- Phải đợi hơn trăm năm, bản thân ta cũng kề cận cái chết, rốt cục cũng đợi đến lúc có một người thừa kế.

Thương Lam Hải Long bắt đầu nói miên man, nói đủ loại chuyện xưa.

- Chủ nhân bỏ bao công sức, trước khi chết xây dựng Tinh Hải Long Cung, chờ đợi người hữu duyên. Hắn nói suy nghĩ cho ta, không cần thiết lập bất cứ cửa ải khảo nghiệm nào, muốn ta lựa chọn vị chủ nhân thứ hai…

Nguyên lai Tinh Hải Long Cung cũng không phải không có khảo hạch, chỉ có một khảo hạch duy nhất, chính là phải được đầu Thương Lam Hải Long tán thành.

- Đáng tiếc, hơn trăm năm qua đi, thân bị trọng thương, bệnh nguy kịch, không thể ngao du biển cả, rong ruổi thiên hạ…

Thương Lam Hải Long tuổi già nhưng chí chưa già, chí tại ngàn dặm. Đáng tiếc có lòng mà không có sức.

Những lời này, đã chạm đến nỗi lòng của Sở Vân, làm cho hắn cộng minh.

Hắn cũng giống như thế, là một nam nhân bình thường có dã tâm. Nhưng thời vận không như ý, muốn tung hoành thiên hạ, nhưng tính mạng đã đi đến điểm tận cùng.

Tinh Hải Long Cung, hắn muốn đánh cược một lần. Đáng tiếc lại không tìm ra thứ mà hắn cần.

Chân trời xa xăm lưu lạc xứ người, mới gặp như đã quen biết từ lâu.

Một người một rồng, giống như một cặp, trở thành tri kỷ tâm đầu ý hợp.

Thời gian dần qua, bọn họ thường xuyên kể cho đối phương nghe chuyện của mình, một phương đang nói. Hải Long trình bày đều là chuyện có Khương Bác, chiến đấu liên miên, chuyện xưa khi tung hoành đại dương mênh mông. Mà Sở Vân, lại nói về những chuyện minh mạo hiểu tìm tòi bí mật và những kinh nghiệm đã trải qua.

Bọn họ nói cho nhau nghe, khoe khoang vết thương trên người, bàn luận sinh tử.

Rốt cục có một ngày, Hải Long đầy thâm ý nhìn Sở Vân nói:

- Ta đi. Sau khi ta chết, xin ngươi vùi thân ta xuống dưới tán cây đại thụ trong hoa viên kia.

Nói xong, sinh cơ biến mất. Huyết nhục toàn thân, Long Lân, Long Giác, Long Trảo và các loại tinh hoa, áp súc thành một khối yêu tinh lớn nhỏ màu hổ phách.

Sở Vân thở dài một tiếng, cắn răng chèo chống, thiên tân vạn khổ tốn nhiều sức lực, rốt cục cũng kéo khỏa yêu tinh kia xuống chính giữa hoa viên.

Hắn vùi sâu yêu tinh vào rễ đại thụ trong đất, lấp đất lại, gân mỏi kiệt sức tựa vào đại thụ, hai mắt hơi đóng lại, bình tĩnh chờ đợi tử vong đến.

Nhưng là thời gian dần qua, suy nghĩ lại lộn xộn.

Ngày xưa, hắn đã từng là là người thừa kế một hải đảo, đáng tiếc lại bị cường địch cướp đoạt, mất đi cơ nghiệp. Hắn cũng từng có được yêu thú tuyệt phẩm, không thua kém Thương Lam Hải Long, Vạn Tái Thanh Long. Đáng tiếc bị tiểu nhân ám toán, tiếc nuối vạn phần.

Cả đời của hắn, giống như đắm chìm trong một khúc nhạc sôi sục. Nhạc khúc ngắn ngủi nhưng kịch liệt, khúc dạo đầu trầm bổng ngân cao, trình bày đủ tang thương của nhân thế.

Hắn không phát hiện ra, sau khi đại thủ hấp thu yêu chi lực của Hải Long, đang dùng một tốc độ kinh người để lột xác.

Cành lá của nó giãn ra, giống như Yên Hà năm màu, xinh đẹp giống như mộng như ảo. Vầng sáng biến mất, trên cây kết xuất một trái cây.

3. Chương 3: Quay Lại 23 Năm Trước, Tất Cả Đều Lặp Lại (thượng).

Chương 3: Quay lại 23 năm trước, tất cả đều lặp lại (Thượng).

Lạch cạch một tiếng, trái cây thành thục rơi xuống đất, trùng hợp lại rơi vào trong tay Sở Vân.

Sở Vân rốt cục cũng phát giác được dị trạng, cố hết sức mở mắt ra, nhìn thấy một khỏa trái cây tản ra quang hoa năm màu.

- Nguyên lai Hải Long có dụng tâm kín đáo, muốn ta ăn khỏa trái cây này sao? Đáng tiếc, hiện giờ ta ngay một điểm khí lực còn không có a…

Hắn thở dài thật sâu. Trái cây kỳ dị này, bao phủ bởi ánh sáng màu mè, tản ra mùi thơm. Ngay cả nằm trong tay Sở Vân, lại giống như xa tận chân trời.

- Đáng tiếc… Nếu có thể trở lại hai mươi ba năm trước ta có thể làm lại từ đầu…

Hắn thở dài một tiếng cuối cùng, rốt cuộc Sở Vân cũng vô lực chèo chống, hai mắt khép lại.

Chết rồi.

Oanh!

Ngay vào lúc hắn vừa chết, trái cây kỳ dị trong tay, lại phát ra hào quang chói mắt mạnh mẽ, chiếu sáng cả Long cung.

Thiên địa chấn động, biển cả gào thét.

Hào quang từ đáy biển bắn lên mãnh liệt, giống như kình thiên trụ, bay thẳng lên chín tầng mây.

Cửu Châu chấn động, thời không biến đổi!

Bóng đêm vô tận.

- Đây chính là tử vong sao?

Sở Vân cảm giác dài đằng đẵng, cảm giác mình đang du đãng trong bóng tối.

Trong bóng tối không có phương hướng, không có ánh sáng, hắn giống như một đám cô hồn phiêu du giữa cánh đồng trống trải.

Thời gian dần qua, hắn cảm giác được sự kỳ quái:

- Vì sao ta vẫn còn cảm giác được thân thể của mình? Chẳng lẽ ta chưa chết?

Hắn thử mở to mắt.

Xôn xao.

Ánh sáng hiện ra, một gian phòng ngủ đơn sơ đập vào mí mắt.

Cảm giác rất quen thuộc, ký ức trong đầu nhanh chóng hiện về.

- Đây không phải là phòng ngủ của ta trước kia sao? Chẳng lẽ là mộng! Nếu là mộng thì sao tất cả lại chân thật đến thế?

Sở Vân từ trên giường ngồi dậy, sờ sờ chiếc giường, lại sờ sờ thân thể của mình, trong nội tâm kinh nghi bất định.

Hắn cẩn thận nhìn quanh, đứng dậy, dạo bước trong căn phòng.

- Có chút không đúng! Chân ta!

Đột nhiên hắn mở to hai mắt, sững sờ, ngẩn người nhìn chằm chằm vào chân trái của mình. Trong trí nhớ không trọn vẹn, chân trái của hắn là chân giả, nhưng lúc này lại hoàn hảo không tì vết, rất tráng kiện.

Chuyện gì đã xảy ra?

- Chẳng lẽ ta mượn xác hoàn hồn?

Da đầu của hắn run lên, bỗng nhiên nhìn thoáng về phía chiếc gương treo trên tường.

Hắn chần chờ, có chút chờ mong, chậm rãi đi đến tấm gương. Trong cảm xúc của hắn, trong cảm xúc sợ hãi còn xen lẫn cảm giác mờ mịt. Phi thường phức tạp.

Trong gương, hiện lên một gương mặt quen thuộc.

Quá quen thuộc!

Vì thiếu niên này chính là mình lúc trước!

Sở Vân cảm thấy khiếp sợ cực độ, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ chính mình đang lâm vào trong ảo trận?

Rõ ràng thân thể của mình đầy bệnh tật, nằm dưới tàng cây, nằm chờ cái chết đến. Nhưng khi mở mắt, lại phát hiện không phải đang ở trong Tinh Hải Long Cung mà là đang ở trong phòng ngủ.

Điều này thật sự là không thể tưởng tượng.

- Nếu như đây là ảo trận, cũng không tệ lắm.

Sở Vân cười tự giễu, mở cửa phòng, bước đi ra ngoài.

Không bao lâu, hắn được đảo chủ Thư gia đảo Thư Thiên Hào thu làm nghĩa tử. Ở lại địa phương này, ngay trong Thư gia thành.

Lúc mở cửa, ánh mặt trời buổi sáng chiếu vào giữa đình viện, hai bên đều có gieo trồng hoa cỏ. Hành lang gấp khúc ở phía xa xa thỉnh thoảng có bóng nô tài qua lại.

- Cái ảo trận này, không ngờ lại chân thật như vậy.

Sở Vân duỗi người, hít sâu không khí tươi mát thật sâu, nhịn không được cảm khái một tiếng.

- Sở Vân, ngươi thật lớn mật. Tại sao sáng nay lại không đến phòng của ta, đến thỉnh an ta?

Một âm thanh cay nghiệt của nữ nhân truyền tới, người đi tới là một vị phu nhân.

Nàng mặc quần áo hoa lệ, khuôn mặt thoa phấn trắng rất dày, giống như tận lực che dấu dấu vết của thời gian trên gương mặt mình, xem ra không được thành công cho lắm. Cái cằm bén nhọn, lúc này nâng lên, thể hiện ra tính cách cao ngạo.

Sở Vân ngơ ngác nhìn nàng đi tới, nghĩ thầm: cái ảo trận này cũng quá chân thật.

- Vô lễ!

Phu nhân nhíu mày, cảm thấy ánh mắt Sở Vân nhìn mình là một chuyện mạo phạm, lập tức sắc mặt rét lạnh, âm thanh quát tháo truyền ra.

- Sở Vân, càng ngày ngươi càng không hiểu chuyện. Không đến thỉnh an ta, thật là hỗn láo. Nhìn thấy bổn phu nhân lại còn không quỳ xuống vấn an ta?

Nàng từ trên cao nhìn xuống, mang theo vẻ cừu thị, ánh mắt khinh thường nhìn Sở Vân.

- Thư phu nhân…

Ngữ khí Sở Vân lạnh lùng, tình cảnh như vậy, dẫn phát ra cảm xúc ẩn giấu sâu trong lòng của hắn.

Người ở trước mắt, chính là thê tử của nghĩ phụ Sở Vân, vốn có họ Trữ tên Khi Sương. Sau khi gả cho Thư Thiên Hào, liền theo họ chồng.

Nàng sinh ra hai đứa con, từ trước tới giờ đều cay nghiệp với Sở Vân vạn phần. Chỉ cần không hài lòng, liền đánh chửi giáo huấn. Ý đồ muốn đuổi Sở Vân ra khỏi Thư gia thành. Vì e ngại Thư Thiên Hào, cho nên không dám phát tác.

Hôm nay, Sở Vân không đúng hạn đến thỉnh an nàng. Nàng nắm lấy cơ hội tốt này, chuẩn bị giáo huấn tên nghĩa tử hỗn láo này một chút.

Nào biết rằng, đến chỗ Sở Vân, lại phát hiện Sở Vân thường ngày khúm núm, đã biến thành một người khác. Ngay cả ánh mắt nhìn mình, không phải là khiếp sợ, mà là ánh mắt cừu hận.

Đằng hắng một tiếng.

Lửa giận trong lòng bốc lên cao.

Đây là ánh mắt gì, một thằng con hoang, ranh con, dám dùng ánh mắt này nhìn ta?

Thư phu nhân cảm thấy tôn nghiêm của mình bị mạo phạm nghiêm trọng. Nàng phải dùng tội danh này mà truy cứu, sau đó đuổi hắn đi.

Kết quả lại nghe thấy Sở Vân cười lạnh một tiếng, nói:

- Thư phu nhân, ngươi có thể câm miệng được rồi. Không phải ngươi chỉ muốn mượn chuyện lần này, đuổi ta ra khỏi Thư gia thành hay sao? Ngươi gây khó xử cho ta ở khắp nơi, chính là vì sợ nghĩa phụ coi trọng ta, sợ quyền thừa kế Thư gia đảo sẽ bị ta cướp đi đúng không?

- Ngươi, ngươi…

Thư phu nhân nghe thế liền giật mình biến sắc, nhịn không được lui về phía sau một bước, ngón tay chỉ vào Sở Vân run lên nhè nhẹ. Giống như bị lời nói của Sở Vân làm kinh hãi.

Nàng vốn muốn mượn cớ lần này, hảo hảo giáo huấn Sở Vân một chút. Mưu cầu làm ảnh hưởng đến suy nghĩ của hắn, thành lập cho mình quyền uy không thể mạo phạm.

Nhưng lại không ngờ, lời nói của Sở Vân kinh người như thế. Một câu nói đã nói ra tất cả âm mưu của nàng.

Không sai, nàng đã nghĩ cơ nghiệp Thư gia đảo phải thuộc về Thư Đại, Thư Nhị. Nhưng mà Thư Thiên Hào, hắn rất yêu thích nghĩa tử của mình. Đối đãi với Sở Vân giống như con ruột. Thậm chí công khai tỏ vẻ, người thừa kế Thư gia đảo trong tương lai, sẽ tuyển một trong ba người này ra.

Dựa vào cái gì cướp đoạt đồ của ta, một đứa con hoang cũng có thể kế thừa sao?

4. Chương 4: Quay Lại 23 Năm Trước, Tất Cả Đều Lặp Lại (hạ).

Thư phu nhân tuyệt đối không thể nhìn chuyện này phát sinh. Nhưng mà hai nhi tử của mình, là một lũ quần là áo lượt. Mà Sở Vân thuở nhỏ thông minh, hiểu chuyện nhu thuận. Nếu so sánh, ai hơn ai kém nhìn là nhận ra.

Sở Vân lại tiếp tục cười lạnh nói:

- Ta tự hỏi bình thường cung kính với ngươi có thừa, nhưng có chuyện nhỏ, ngươi lại không bỏ qua, lại biến nó thành chuyện lớn. Hôm nay muốn mượn chuyện ta không thỉnh an, ngươi gấp đến độ không thể chờ đợi được, chạy đến đây giáo huấn ta. Hừ! Nếu như cho ta thêm một lần cơ hội, ta nhất định sẽ triệt để đánh bại hai nhi tử của ngươi. Cho ngươi phải trơ mắt nhìn ta, đường đường chính chính kế thừa cơ nghiệp Thư gia đảo. Đến lúc đó, nghĩa phụ sẽ vì ta mà kiêu ngạo! Về phần ngươi…

Thư phu nhân lại hoảng sợ lui về phía sau một bước, bị khí thế âm trầm của Sở Vân chấn nhiếp.

Sở Vân bộc phát, làm cho nàng quá rung động, rung động quá lớn. Nàng vốn cho rằng Sở Vân trẻ tuổi vô tri, giống như con

thỏ trắng bé nhỏ, rất dễ ăn hiếp.

Nhưng hôm nay, con thỏ trắng bé nhỏ trong mắt nàng, lại biến thành một con hổ con. Tuy vẫn chưa trưởng thành, nhưng hào quang từ răng nanh sắc bén đã lộ ra! Một cổ khí chất bức người, đang chuẩn bị hành động!

- Tốt, rất tốt. Ngươi dám ngỗ nghịch trước mặt trưởng bối của ngươi! Ngươi là đồ bất hiếu, ngỗ nghịch tử!

Thư phu nhân hổn hển.

- Im ngay! Ta chỉ nhận nghĩa phụ, đã khi nào nhận ngươi là nghĩa mẫu chưa? Lúc trước ta thỉnh an, chính là nhìn mặt mũi của nghĩa phụ. Ngươi bình thường đối đãi với ta thế nào, cả Thư gia từ trên xuống dưới, có ai không biết chứ? Nhiều lần muốn đuổi ta đi, ngươi xứng làm trưởng bối của ta sao?

Sở Vân đang phát tiết, cổ oán hận này đã được chôn dấu trong trí nhớ của hắn, suốt hơn hai mươi năm.

Ông trời có mắt rồi, bản thân mình lúc trước, chưa từng nghĩ qua, muốn cướp đi cơ nghiệp Thư gia đảo cơ.

Nhưng vào kiếp trước, nghĩa phụ xảy ra chuyện ngoài ý muốn bị hải tặc tập kích, trước khi chết đem Thư gia đảo truyền thừa cho mình. Sau này khi mình tại vị, niệm đối phương là thê tử của nghĩa phụ, quên hết ân oán trước kia, đối đãi với nghĩa mẫu, Thư Đại, Thư Nhị rất tốt.

Nhưng chính Thư phu nhân trước mặt, lại kết hợp với thế lực nhà thân nương (mẹ đẻ) của mình, nội ứng ngoại hợp, bức mình ra khỏi Thư gia đảo.

Tốt, là các ngươi bức ta, ta không đi thì ngươi làm gì được ta. Ngươi đã làm thế với ta, chẳng lẽ lại nói ta lấy ơn báo oán sao?

Cho tới bây giờ ngươi chưa từng nhân từ với ta, chẳng lẽ còn muốn ta nói chuyện tình nghĩa với ngươi sao?

- Nuôi dưỡng một con sói con không quen biết, lòng muông dạ thú! Lòng muông dạ thú ah!

Thư phu nhân kêu lớn lên, khuôn mặt vặn vẹo, tức giận đến mức tay chân loạn xạ.

- Ngươi cút cho ta, cút! Người đâu mau tới đây, mau đuổi tên tiểu súc sanh này ra khỏi cửa cho ta!

Người hầu chung quanh vẻ do dự hiện rõ lên mặt, đứng nguyên tại chỗ chần chờ không quyết.

Một bên là thành chủ phu nhân, một bên là nghĩa tử của thành chủ. Chuyện này…

- Không cần ngươi đuổi, tự ta đi. Nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ quang minh chính đại trở về đây.

Trong lòng Sở Vân rất thoải mái, đột nhiên cảm giác được cái ảo cảnh này rất tốt, đúng là quá tốt.

Rất nhiều chuyện chưa từng nói, đã có thể nói. Rất nhiều việc chưa từng làm, đã có thể làm.

Dù là ảo cảnh, thì thế nào?

Cuộc đời chỉ có ba mươi năm ngắn ngủi, như mộng như ảo. Không phải chỉ là một giấc mộng thôi sao?

Không để ý tới sắc mặt tái nhợt, toàn thân phát run của Thư phu nhân, Sở Vân đi nhanh về phía trước, giống như đi dạo chơi, hắn chủ động rời khỏi phủ viện.

- Sở Vân thiếu chủ vừa nói cái gì, lại làm cho sắc mặt Thư phu nhân khó coi như vậy?

- Thư phu nhân thừa dịp đảo chủ đi ra ngoài, lại bức Sở Vân thiếu chủ rời đi, đúng là độc ác mà.

- Kỳ quái, hôm nay Sở Vân Thiếu chủ rất khác, bộc phát khiến Thư phu nhân thở hổn hển, làm cho người ta nhìn thấy thật hả giận!

Tôi tớ nhao nhao nghị luận. Tâm tình Thư phu nhân rất cay nghiệt, thấy nàng như thế, đám tôi tớ đều mang tâm tình rất thích thú.

Kiếp trước, bị Thư phu nhân bức rời khỏi phủ thành chủ, cũng không phải việc xảy ra một hai lần. Nhưng mỗi lần như thế, không bao lâu sau, đều được nghĩa phụ Thạch Thiên Hào tìm trở về.

Tôi tớ đã tập thành thói quen, Thư phu nhân thì siêng năng bới lông tìm vết. Nhưng người thật sự chua xót túng quẫn, cũng chỉ có Sở Vân.

Người trong Thư gia thành đi lại hối hả, tâm tình Sở Vân cũng bình tĩnh trở lại, ôm tâm tình trở về chốn cũ, đang mờ mịt mò mẫn đi dạo trong Thư gia thành.

Thời gian trôi qua, vẻ nhẹ nhõm trên mặt của hắn chậm rãi biến mất, mà chuyển thành ngưng trọng và kinh nghi bất định!

Hắn phát hiện mình có cảm giác hỉ nộ ái ố, còn cảm giác thấy đói khát! Nện nắm đấm vào thành, lại cảm nhận được đau đớn.

Hơn nữa, suy nghĩa của mình rất tỉnh táo, chuyện này không giống như trong ảo trận. Mỗi mội người trong thành đều ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại, cũng không có bất cứ phản ứng gì bất đồng cả.

Một suy đoán lớn mật đang hiện ra trong lòng của hắn.

Chẳng lẽ nói, ta thật sự sống lại?

Giả thiết lớn mật, nhưng không có bất cứ chứng cứ nào. Sở Vân là người có nghề, cho nên có phương pháp xử lý.

- Nói chung, nhưng ảo trận loại này, có thể chắt lọc trí nhớ của người ta, kiến tạo ra ảo cảnh. Trong Thư gia thành, cũng có những nơi mà mình chưa từng đi qua…

Một lát sau, Trong Thư gia thành lại nhiều ra một thiếu niên đứng sững sờ tại chỗ.

Đột nhiên, hắn lại vung tay hoan hô, cao giọng hò hét, vui đến phát khóc!

- Ông trời có mắt ah, ta thật sự sống lại! Hai mươi ba năm trước, ta đã quay trở lại. Tỉnh táo, tỉnh táo, dựa theo trí nhớ, kế tiếp chính là lễ trưởng thành. Trong lễ trưởng thành sẽ có thể chọn trứng yêu thú, sẽ có quả trứng yêu thú kia. Đây chính là bước ngoặt của chúng ta a! Nắm chặt, nhất định phải nắm chặt!

Ba tuần lễ sau, Thư gia đảo.

Địa đàn, lễ trưởng thành.

- Chọn trứng a.

Đứng trên địa đàn là một ngự yêu sư đầu hai thứ tóc, thân thể có chút còng xuống, hắn chắp hai tay sau lưng, lẳng lặng nhìn ba thiếu niên trước mặt. Trên người lão tản ra khí thế áp bách vô song.

Hiện tại.

Đặt ở trước mặt bọn người Sở Vân, có ba quả trứng yêu thú.

Ở bên trái, lớn cở cái bồn nhỏ, toàn thân màu lam nhạt. Nhìn về nó, vỏ trứng giống như đá, cẩn thận lắng nghe, từ trên quả trứng phát ra một âm thanh triều tịch yếu ớt.

Ở chính giữa, lớn nhỏ chỉ bằng cái bát, toàn thân màu xanh. Vỏ trứng hiện ra ánh sáng, nhìn vào nó có cảm giác nó trơn trượt như mỡ. Mặt ngoài vỏ trứng, có một vằn đen. Nếu cẩn thận dùng mũi ngửi, có thể từ trên quả trứng ngửi thấy mùi hương của hoa cỏ xanh tươi.

5. Chương 5: Hải Ngạc Thảo Xà Hỏa Trung Hồ, Trong Trứng Yêu Thú Có Huyền Cơ (thượng).

Chương 5: Hải Ngạc Thảo Xà Hỏa Trung Hồ, trong trứng yêu thú có huyền cơ (Thượng).

Ở bên phải, cũng lớn nhỏ bằng cái bát, vỏ trứng trắng nõan như tuyết, nhưng ở mặt ngoài lại có diễm văn màu đỏ tươi giống như hỏa diễm, nhìn vào nó, giống như hoa tươi đang nở, từ trong nó tản ra một cổ tình cảm ấm áp.

Hai con ngươi đen kịt, bình tĩnh giống như hồ thu. Cảm xúc của Sở Vân bành trướng, ánh mắt đảo qua hai quả trứng yêu thú trước mặt, quả trứng ở bên phải, ánh mắt chỉ xem xét sơ qua một cái. Biểu hiện trên mặt vô cùng lạnh nhạt.

Ánh mắt quét qua Sở Vân, dù hắn trải qua nhiều gian nan trắc trở để trở thành là ngự thú sư, nhưng lúc này vẫn lấy làm lạ. Trên người của Sở Vân toát ra khí độ trầm ổn không thể có ở tuổi mười ba được. Nếu so sánh với hai thiếu niên ở bên cạnh hắn, ngược lại hắn bất luận là thần sắc hay cử chỉ cũng nên có nôn nóng và do dự cho phù hợp với lứa tuổi.

Các hòn đảo khác cũng có phong tục giống như vậy, mỗi một năm, trên Thư gia đảo, thiếu niên mười ba tuổi có tư chất ngự yêu, sẽ tổ chức một buổi lễ trưởng thành.

Trứng yêu thú mà đảo này đạt được trong một năm đó, lựa ra những quả có ưu chất, cung cấp cho các thiếu niên này, cho bọn họ chọn lựa.

Mà việc kế tiếp, bọn họ phải thành công ấp nở yêu thú trong trứng, còn phải học cách nuôi nấng yêu thú như thế nào, chỉ huy yêu thú chiến đấu như thế nào, làm thế nào để thu phục và chiếm được yêu thú mới.

Trên thế giới này, yêu thú đại biểu cho lực lượng. Lễ trưởng thành đại biểu cho các thiếu niên, đã không thể chơi đùa như còn nhỏ, đã chính thức bước lên con đường của mình và phải gánh lấy trách nhiệm. Mà biểu hiện tốt xấu trong lễ trưởng thành, sẽ liên quan đến tiền đồ của các thiếu niên.

Lễ trưởng thành rất trọng yếu. Đây là bước ngoặt cuộc đời. Vô số cường giả, cất bước sau này, sẽ dần dần trổ lộ hết tài năng, trở thành người hùng bá thiên hạ.

Thiếu niên mười ba tuổi, tuy tâm trí thành thục, nhưng lại chưa được tôi luyện chính thức, đối mặt với thời khắc trọng đại như thế, nôn nóng và do dự là việc khó tránh khỏi. Nhưng Sở Vân lại biểu hiện rất lạnh nhạt, lấy con đường nhân sinh dị thường phong phú của ngự thú sư, cũng phải ghé mắt nhìn, trong nội tâm thầm khen:

- Thật không hổ là nghĩa tử của đảo chủ!

- Đáng chết! Mẫu thân đã sớm dặn dò hai chúng ta phải chọn hau trứng yêu thú này theo hầu. Bảo chúng ta chọn Hải Bạo Ngạc, còn có Lục Nha Xà. Nhưng chúng ta làm gì biết quả nào là Hải Bạo Ngạc, quả nào là Lục Nha Xà?

- Đúng vậy a, trừ hai quả trứng này ra, còn có một quả trứng Hỏa Hồ. Nếu chúng ta chọn trứng Hỏa Hồ, vậy thì chúng ta xong rồi. Không công mà tiện nghi cho tên Sở Vân kia, thì thật buồn bực!

Bên người Sở Vân, chính là hai tên thiếu niên đang xì xào bàn tán.

- Đáng hận, chúng ta cũng không thể hỏi lão nhân kia. Tìm hiểu những quả trứng này, nếu không bản thân sẽ không tuân thủ quy định. Lễ trưởng thành này thật không hợp lý, phải ghi rõ tên của yêu thú, khi đó chúng ta trực tiếp chọn lựa là được!

- Đều tại ngươi trong bình thường không học tập cho tốt, hiện tại, ngay cả trứng yêu thú mà cũng không phân biệt được.

- Ngươi còn nói ta? Ngươi cũng không phải như vậy sao, có gan ngươi chọn trước đi!

Trứng yêu thú còn chưa chọn, hai tên thiếu niên này lại nhao nhao với nhau, mà âm thanh càng lúc càng lớn.

- Hừ, nhỏ giọng một chút, nhốn nháo cái gì mà nhốn nháo, ngươi không sợ người khác nghe được sao?

- Giọng của ngươi lớn, lại còn dám phê bình ta?

Hai người đối chọi gay gắt, việc đáng làm thì không làm.

Vị ngự thú sư kia nghe hết vào tai, khẽ lắc đầu, trong nội tâm thở dài:

- Các ngươi ít làm trò mèo, chạy ra ngoài địa đàn mà cãi nhau, lão phu không muốn nghe các ngươi xì xào bàn tán. Ai, đảo chủ anh minh thần võ, tại sao lại có hai tên nhi tử kém cỏi thế này. Khó trách có người hoài nghi đây có phải là con ruột của đảo chủ hay không…

Lễ trưởng thành của Thư gia đảo năm nay có chút đặc biệt.

Không có nhiều thiếu niên phù hợp điều kiện, toàn bộ Thư gia đảo cũng chỉ có ba người. Mà ba người này, đều là nhi tử của Thư gia đảo đảo chủ. Mà Sở Vân là nghĩa tử, mà Thư Đại và Thư Nhị đều là con ruột của đảo chủ.

Tuy khuôn mặt tương tự, nhưng thân thể Thư Đại thì béo ú như heo, tính tình táo bạo. Thân thể Thư Nhị thì gầy như que củi, toàn thân tràn ngập cổ khí tức âm nhu.

Hai người đang cãi lộn với nhau, Thư Nhị vô tình nhìn về phía Sở Vân, bỗng nhiên trong mắt lóe lên tinh quang, nói khẽ với Thư Đại:

- Đừng cãi! Ta có biện pháp!

Thư Đại biết rõ lão Nhị nhà mình ngày thường tựu quỷ kế đa đoan tuy đều là quỷ kế thối tha, lập tức tinh thần chấn động, vội hỏi:

- Biện pháp gì?

Thư Nhị không trả lời hắn, mà là xoay đầu lại, nhìn về phía Sở Vân, quát:

- Này! Tên Sở Vân kia, nghe nói ngươi học bài rất khá, tất cả mọi người đều khen ngươi thông minh. Hôm nay phải khảo thí ngươi, nếu ngươi có thể phân biệt những quả trứng này. Ta sẽ tặng túi Địa Sát Thạch Tệ cho ngươi.

Vừa dứt lời, Thư Đại lập tức nói tiếp:

- Nếu ngươi phân biệt sai lầm, chúng ta chọn sai trứng. Ngươi phải đổi trứng vô điều kiện!

Nói xong, hai huynh đệ còn đắc ý liếc nhìn nhau, đều xem người khác đều là đồ ngốc.

Ngự yêu sư ở trên địa đài, nghe thế liền lắc đầu, chợt nhớ tới một câu ngạn ngữ: sở dĩ đồ ngốc đều ngốc, là vì những tên này đều cho rằng người khác là đồ ngốc.

Người phân tốt xấu, trứng cũng không giống nhau. Trứng yêu thú bày ở đây, luận tư chất tiềm lực, cũng phân cao thấp cả.

Ngự yêu sư trên địa đàn biết rõ quả trứng nằm ở bên trái, có thể ấp nở ra Hải Bạo Ngạc, giá trị cao nhất. Chính giữa là trứng Lục Nha Xà, giá trị không thua kém Hải Bạo Ngạc. Mà quả trứng Hỏa Hồ, dù nó cũng không tệ, nhưng so sánh với hai quả khác, còn kém xa.

Trứng cao thấp tốt xấu, trực tiếp ảnh hưởng tới thành tích của buổi lễ trưởng thành, liên quan đến vận mệnh tiền đồ của một người, nếu Sở Vân đáp ứng điều kiện này, phân biệt những quả trứng yêu thú này, chẳng phải lúc đó chắp tay nhường tiền đồ của mình sao?

- Được rồi, ta đáp ứng ngươi. Bất quá trước tiên ngươi giao túi địa sát thạch tệ trong tay ngươi cho ta.

Liếc mắt nhìn Thư Đại Thư Nhị, trong mắt Sở Vân nhìn qua rồi mỉm cười, gật đầu đáp ứng nói.

- Ách…

Ngự yêu sư trên địa đàn sững sờ.

- Đúng là đồ ngốc!

- Đúng là đồ tầm nhìn hạn hẹp, ha ha ha!

Thư Đại, Thư Nhị liếc nhìn nhau, trong lòng đang cuồng tiếu.

- Được, xem như ngươi lợi hại, ngươi đắc thủ.

Thư Nhị cố gắng làm ra giả bộ bất bình và tức giận, nhưng khóe miệng rất vui vẻ vì âm mưu đã thực hiện được, điều này đã bán đứng hắn.

6. Chương 6: Hải Ngạc Thảo Xà Hỏa Trung Hồ, Trong Trứng Yêu Thú Có Huyền Cơ (hạ).

Chương 6: Hải Ngạc Thảo Xà Hỏa Trung Hồ, trong trứng yêu thú có huyền cơ (Hạ).

- Sở Vân, ngươi phải nhớ kỹ điều kiện nha! Nhận lầm, phải đổi trứng!

Thư Đại liếc Sở Vân, ngữ khí hung thần ác sát bổ sung.

Sở Vân cười cười, tiếp nhận túi Địa Sát Thạch Tệ, áng chừng, dựa theo trí nhớ và kinh nghiệm kiếp trước, trong này có khoảng ba mươi miếng.

- Nhanh đi, lấy tiền, còn không nhanh chóng phân biệt trúng cho chúng ta?

Thư Đại thúc giục.

Trong nhất thời, bất kể là Thư Đại Thư Nhị, hay là ngự yêu sư, đều đem ánh mắt tập trung vào trên người Sở Vân.

Sở Vân mặc bộ quần áo trắng mộc mạc, thần sắc lạnh nhạt như trước, chớp chớp đôi mắt đen như nước, duỗi đầu ngón tay ra, chỉ vào trứng trước mặt, không nhanh không chậm mỉm cười, nói:

- Quả trứng bên trái, trứng lớn như bồn, nói rõ hình thể yêu thú cực lớn. Sắc như biển, lạnh nhạt chỉ có một, nói rõ trứng này không phải song sinh, mà là đơn trứng. Nghe thấy tiếng hải triều lên xuống, đây là dấu hiệu của yêu thú hành thủy có tư chất tuyệt hảo. Đây chính là trứng yêu thú Hải Bạo Ngạc.

Thư Đại và Thư Nhị nghe vậy, hai đôt mắt tỏa sáng, vừa vội vừa vui:

- Nói tiếp đi, nói tiếp đi!

Sở Vân cười cười, nói tiếp:

- Quả chính giữa, to như chén, xanh nhạt như cây, nói rõ chính là đơn trứng hành mộc, thai nghén ra yêu thú hành mộc. Vỏ trứng sáng bóng, đây là đặc thù của yêu thú thân mềm. Trên vỏ trứng có đốm đen lấm tấm, nói rõ có độc. Từ trên thân trứng phát ra mùi thơm ngát, đây là dấu hiệu nhận biết mộc hành yêu thú có thiên phú cao. Đây là trứng của Lục Nha Xà.

- Về phần quả cuối cùng…

- Đừng nói, đừng nói. Hắc hắc, ta muốn quả trứng bên trái!

Bỗng nhiên hai mắt Thư Nhị đánh gãy lời nói của Sở Vân, đã biết được hai quả, quả còn lại chẳng phải là trứng của Hỏa Hồ sao? Đối với Thư Nhị hắn không có hứng thú, trực tiếp mở miệng, quyết tâm đoạt trước mọi người, chọn lựa ngay quả tốt nhất.

- Đi chết đi! Đó là trứng Hải Bạo Ngạc, là của lão tử! Từ khi nào ngươi đã muốn đoạt đồ vật của đại ca ta chứ!

Ánh mắt Thư Đại giận dữ, trong miệng hét lớn, đẩy mạnh một cái, bịch một tiếng, đẩy Thư Nhị ngã xuống đất.

- Lão nhân kia, ta chọn quả trứng này.

Thư Đại mạnh mẽ tiến về phía trước vài bước, sau đó nhào thẳng vào phía quả trứng kia.

Thư Nhị oán độc nhìn chằm chằm vào Thư Đại, trong nội tâm hừ lạnh một tiếng, vội vàng từ dưới đất bò dậy. Chạy đến quả trứng chính giữa, âm dương quái khí nói:

- Lục Nha Xà và Hải Bạo Ngạc đều là yêu thú có tư chất như nhau, sau này sẽ đào tạo thành tài. Hắc hắc hắc… Hãy đợi đấy, lão nhân kia, bổn thiếu gia muốn quả này!

Nói xong, bàn tay hắn vỗ vỗ vào quả trứng chính giữa.

- Tê tê…

Trên trứng yêu thú phát ra yêu quang nông đậm màu xanh lá, giống như tiếng rắn đang kêu.

Sắc mặt Thư Nhị bị dọa trắng bệch, bàn tay phải nhanh như thiểm điện rút trở về. Nhưng hắn lập tức lại cao hứng nói:

- Ha ha, ta muốn, đây là thai động linh quang! Mẫu thân nói quá đúng, Lục Nha Xà này có tư chất tuyệt diệu, thiên phú thâm hậu, đi theo bản thiếu gia, đây là tạo hóa của ngươi!

Hắn cao hứng, nói lộ ra khỏi miệng, hắn còn chưa phát giác. Thư Đại còn đang đắm chìm trong vui sướng, hai tay vuốt ve vỏ trứng yêu thú bên trái, còn thiếu chút nữa đã đem thân hình mập mạp của mình đè lên.

- Thư phu nhân đúng là có hai nhi tử tốt a… Hắc!

Ngự yêu sư cũng không vạch trần, khinh thường không thèm nhìn hai người bọn họ, ánh mắt của hắn tập trung nhìn Sở Vân. Hắn không nghĩ ra vì sao Sở Vân lại bỏ qua hai yêu thú tốt nhất như vậy, chắp tay nhường cho.

- Chẳng lẽ, quả trứng Hỏa Hồ còn lại, có ảo diệu gì sao?

Nghĩ tới đây, ánh mắt vị ngự thú sư này như muốn bắn phá quả trứng.

Trứng yêu thú này, màu sắc ngăn nắp, đỏ trắng rõ ràng, cũng là một quả trứng yêu thú không tệ. Nhưng nếu so sánh với hai quả khác, ngay lập tức cũng nhận ra sự chênh lệch.

Trứng yêu thú, cũng chia thành thượng đẳng, trung đẳng, hạ đẳng.

Thượng đẳng thì giống như trứng Hải Bạo Ngạc hoặc trứng Lục Nha Xà, không chỉ sáng bóng động lòng người, lại có thanh âm, mùi, thai động linh quang… Còn một ít dị tượng.

Trung đẳng thì giống như trứng Hỏa Hồ, màu sắc rõ ràng, giống như hàng mỹ nghệ tinh xảo, lẳng lặng nằm yên ở một góc.

Hạ đẳng thì giống như tảng đá, trên vỏ trứng có vết đen lấm tấm, vết rạn chi chít, chỉ phát ra một ít sinh cơ loáng thoáng.

- Đợi một chút, chẳng lẽ là…

Nhìn trứng Hỏa Hồ, đột nhiên vị ngự thú sư này nhớ tới một khả năng. Nhưng chợt hắn lại lắc đầu, không nhận, chối bỏ loại ý nghĩ này.

- Ai, xem ra đứa nhỏ này thật sự vì không thể ngăn nổi hấp dẫn do Địa Sát Thạch Tệ a. Nhưng cũng khó trách, Thư phu nhân vẫn luôn không chào đón hắn, bình thường tiền xài vặt đều bị cắt xén bớt. Đối với túi Địa Sát Thạch Tệ này, đối với hắn mà nói, chắc là một khoản tiền lớn?

Ngự yêu sư âm thầm đáng tiếc thay Sở Vân.

Một túi Địa Sát Thạch Tệ, đổi ngang một quả trứng yêu thú thượng đẳng, thật không đáng giá mà!

- Như vậy, ta đành phải chọn trứng Hỏa Hồ này thôi.

Thời điểm này, Sở Vân cũng đi về phía trước, dùng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve vỏ trứng. Trong thoáng chốc, hắn cảm nhận được sinh cơ trong trứng Hỏa Hồ.

Sinh cơ linh động, ôn hòa như vậy. Hắn không nhịn được cười lên một tiếng, loại cảm giác này, giống hệt tiền thế.

- Đợi một chút! Tiểu tử ngươi…

Thư Nhị nhìn thấy Sở Vân cười cười, trong nội tâm lập tức máy động, giật mình. Hắn suy bụng ta ra bụng người, lập tức cảm thấy chuyện này có chút kỳ quặc, nhưng cũng không nhìn ra Sở Vân đùa nghịch lừa dối điều gì.

- Như thế nào, ngươi muốn lấy túi Địa Sát Thạch Tệ lại à?

Sở Vân liếc hắn một cái, lập tức dùng ngữ khí cấp bách, thậm chí dùng tay vỗ túi da trên ngực, làm ra cử động bảo vệ túi Địa Sát Thạch Tệ.

- Hừ, ta đang lo cái gì chứ! Tiểu tử này, chính là đồ hai lúa, chưa thấy qua tiền là gì! Ba mươi Địa Sát Thạch Tệ thôi, nhưng dù gì đây cũng là tiền tiêu vặt một tháng của ta. Hắc! Tiểu tử ngốc, sau này đừng khóc a!

Trong khóe mắt lóe lên tia khinh thường rồi biến mất, trong nội tâm của Thư Nhị càng yên tâm hơn.

- Tốt, đây là lựa chọn của các ngươi. Như vậy Thư Đại, ngươi chọn trứng Hải Bạo Ngạc. Thư Nhị, trứng Lục Nha Xà. Sở Vân ah, trứng Hỏa Hồ cũng không tồi, cố gắng lên!

Đã được ngự yêu sư khẳng định, lúc này Thư Đại, Thư Nhị mới chính thức yên lòng.

- n, cám ơn gia gia dạy bảo.

Sở Vân ôm lấy trứng yêu thú, cẩn thận đặt ở trong ngực, hướng ngự yêu sư trên địa đàn nói cảm tạ.

- Đi thôi, đi thôi! Mẫu thân đang ở bên ngoài chờ chúng ta!

Thư Nhị gọi Thư Đại, tiện tay cầm trứng Lục Nha Xà lên, không quay đầu lại đi ra ngoài.

- Nhưng trứng của ta lớn thế này, làm sao ta cầm ra đây?

Thư Đại ngơ ngác nhìn trứng yêu thú Hải Bạo Ngạc trước mặt.

7. Chương 7: Trứng Thiên Hồ Tuyệt Phẩm, Độc Kế Của Thư Phu Nhân.

Chương 7: Trứng Thiên Hồ tuyệt phẩm, độc kế của Thư phu nhân.

- Đáng đời, ha ha!

Lập tức truyền đến thanh âm hả hê của Thư Nhị.

- Yên tâm, sẽ có người mang qua cho ngươi.

Ngự yêu sư trên địa đàn mở miệng nói.

Lúc này mặt mày Thư Đại hớn hở, vỗ vỗ trứng yêu thú:

- Lão đầu nhi, nhớ mang đến nhà cho ta. Phải nhanh đấy!

Nói xong, quét mắt nhìn Sở Vân bên cạnh, hừ một tiếng, quay đầu bỏ đi.

- Gia gia, Sở Vân cáo từ.

Bên cạnh, Sở Vân cũng mở miệng nói.

- Ai, đứa nhỏ này… Cố gắng lên a.

- Dạ…

Rời khỏi địa đàn, nghênh đón Sở Vân chính là một bầu trời xanh thẳm tươi đẹp trên cao. Biển trời trên cao chung một màu, hải âu bay lượn, thủy triều cuồn cuộn, mùi tanh ướt át của biển thổi vào mặt. Ở gần đó có những cây Lục Dừa cao lớn, những vỏ sò năm màu trải dài hai bên đường lớn, chiếc xe ngựa hoa lệ tinh xảo dừng lại.

Xe ngựa bốn bánh song viên, thùng xe rộng rãi huy hoàng, ở đầu dát bạch ngân, hoàng kim điểm xuyến xung quanh. Phía trước có bốn thớt ngựa to lớn, đây không phải là ngựa bình thường, tên là Đạp Lãng Mã. Là một loại yêu thú, đạp lên sóng biển như đi trên đất bằng. Phía sau ngựa chính là hai vị ngự yêu sư đúng sừng sững, trên thắt lưng có sáu túi. Uyên đình nhạc trì, khí độ trầm ổn.

Sở Vân nhìn thấy cỗ xe ngựa này, đồng tử co rụt lại, đây là xe ngựa của Thư phu nhân.

- Này, Sở Vân, ngươi tới, mẫu thân có chuyện tìm ngươi!

Bức màn lụa đỏ trong thùng xe được xốc lên, Thư phu nhân ló mặt ra, không kiên nhẫn nhìn Sở Vân quát lớn.

Sở Vân vừa muốn cự tuyệt quay đầu rời đi, chợt thấy bốn vị ngự yêu sư kia. Đây chính là người hầu cận Thư phu nhân mang từ nhà mẹ đẻ sang, ngẫm lại, hắn bình tĩnh đi qua.

Đi được nửa đường đã nghe được trong thùng xe, Thư Nhị đang thao thao bất tuyệt, khoe khoang lúc hắn ở trong địa đàn trí mưu ra sao.

- Thư phu nhân.

Đến gần thùng xe, đứng cách năm bước, hắn dừng bước lại, hướng thùng xe ôm quyền nói.

Trong thùng xe lộ ra động tĩnh, có tiếng người hoạt động. Sau đó có một tiếng hừ lạnh truyền tới, xóc một góc màn lên, lộ ra cái cằm của Thư phu nhân. Trên làn da của nàng thoa một lớp phấn dầy cộm, cái cằm bén nhọn, từ khuôn mặt cũng biết chủ nhân là một người có tính tình cay nghiệt.

- Sở Vân, ngươi đã tham gia lễ trưởng thành, cho nên không được tính là tiểu hài tử. Nếu người đã trưởng thành, phải thành gia lập nghiệp. Ngươi đã chủ động ly khai Thư gia thành. Dứt khoát không cần trở lại. Sau khi thành gia lập nghiệp cũng tốt, cố làm tốt để nghĩa phụ của ngươi phải kiêu ngạo vì ngươi.

m thanh của Thư phu nhân bén nhọn, ngữ khí rét lạnh. Nàng dừng lại một chút, tiếp tục nói.

- Ha ha, những năm gần đây, ngươi ở Thư gia ta ăn uống chùa ở không, chúng ta cũng không so đo. Nơi này có hai mươi Địa Sát Thạch Tệ, đủ cho ngươi làm kinh phí thành gia lập nghiệp. Đừng nói ta làm trưởng bối bạc đãi ngươi, không chiếu cố cho ngươi. Chỗ nghĩa phụ ngươi ta sẽ nói, ngươi thông minh như vậy, chắc cũng biết cảm ơn.

Lời nói của nàng đầy thâm ý.

- Chỉ là hai mươi Địa Sát Thạch Tệ, muốn ban ân huệ cho ta, ngăn chặn chỉ trích của nghĩa phụ sao?

Trong nội tâm cười lạnh một tiếng, trong miệng Sở Vân đáp lời, lời nói cũng đầy thâm ý.

- Có ơn sẽ báo, có thù báo thù. Thư phu nhân yên tâm.

Lạch cạch.

Một tiếng vang nhỏ, một túi Địa Sát Thạch Tệ rơi xuống đường, va chạm với vỏ sò phát ra âm thanh thanh thúy. Một túi vải đen, lẳng lặng nằm yên, phía trên vỏ sò bảy màu, cùng sóng biển và bãi cát xung quanh không mưu mà hợp. Trong mắt Sở Vân, lại lộ ra chút chướng mắt.

- Ở kiếp trước, ta đã đứng ở chỗ này giận dữ gào thét, la hét ầm ĩ muốn đi gặp nghĩa phụ. Kết quả bị độc phụ đánh một trận, trứng yêu thú cũng bị ám toán, xuất hiện vết rạn. Ha ha, lúc ấy ta thật sự quá non nớt bồng bột…

Trong lòng phát ra tiếng cười khổ tự giễu, Sở Vân bình tĩnh cúi người, cầm lấy túi Địa Sát Thạch Tệ. Theo thói quen hắn suy nghĩ một chút, lập tức phát hiện sức nặng trong đó không đúng.

Trong lòng của hắn tức giận, khẽ cắn môi nhưng không bộc phát ra, nói lời cảm tạ:

- Tạ ơn phu nhân ban thưởng, Sở Vân cáo từ.

- n?

Nhìn thân ảnh Sở Vân lẳng lặng ly khai, trong lòng Thư phu nhân kinh ngạc vạn phần. Dựa theo suy đoán của nàng, Sở Vân nhất định sẽ đại náo, nàng sẽ mượn cớ đó, thừa dịp giáo huấn hắn, sau đó xuống tay với trứng yêu thú của hắn. Nhưng thật không ngờ, Sở Vân vẫn chịu đựng được!

"Sĩ biệt tam nhật (cách biệt ba ngày) thì tính cách đã thay đổi, mấy ngày không gặp tên ranh con này, tại sao hỉ nộ không lộ ra ngoài, chẳng lẽ tròng lòng đã có cảnh giác?"

Vừa nghĩ tới con ngươi đầy bình tĩnh trong mắt Sở Vân vừa rồi, không có một tia chấn động lộ ra, bỗng nhiên Thư phu nhân thấy lạnh cả người, trong lòng lo lắng.

- Tên oắt con này là yêu nghiệt! Lúc trước ẩn dấu, làm cho người ta không thể dò xét. Hôm nay đã trải qua lễ trưởng thành, rốt cục đã nhịn không được. Không, không được. Ta quyết không thể để cho hắn sau lễ trưởng thành quật khởi! Thư gia đảo là tài sản của hài nhi của ta, quyết không thể để cho người ngoài cướp lấy được!

- Hừ hừ, không náo loạn cũng không sao. Nhưng trong túi Địa Sát Thạch Tệ đó đã bị ta gian lận. Chỉ đợi thời gian hắn ấp trứng... Sở Vân ah, Sở Vân, do ngươi tuổi còn nhỏ, không hiểu được nhiều chuyện. Muốn đấu với ta, còn quá non!

Nghĩ tới đây, Thư phu nhân nheo hai mắt lại, tia lệ quang âm độc tàn nhẫn lóe lên.

- Mẫu thân, ngươi nói xem hài nhi có thông minh không? Ta chỉ sử dùng ba mươi Địa Sát Thạch Tệ, liền lừa gạt được tên oát con Sở Vân kia!

Nước miếng nói vung vẩy ra ngoài, thấy mẫu thân không có phản ứng nào, Thư Nhị lập tức không thuận theo, ngồi bên cạnh Thư phu nhân, dùng tay chạm vào bả vai của nàng.

- Thứ ranh con này thiếu, cũng chính là Địa Sát Thạch Tệ, chắc chắn phải dùng cái túi của ta...

Ấp trứng yêu thú, cần sử dụng không ít Địa Sát Thạch Tệ.

- Đến lúc đó, ta sẽ cho hắn đẹp mặt!

Trong lòng Thư phu nhân hừ lạnh, quay sang nhìn Thư Nhị, nhưng lại giống như gió xuân, biểu tình rất cưng chiều, nói:

- Ngoan! Các con đều là hài nhi thông minh của mẫu thân, Sở Vân chỉ là thứ tạp chủng thì làm sao có thể so sánh với các con? Hừ, cũng tại phụ thân của các ngươi, đem thằng tạp chủng này trở về. Thư gia đảo nhất định là của các con, mẫu thân sẽ thay các con trông coi, không ai có thể đoạt được!

Mặt trời rực rỡ trên cao, dưới chân thủy triều lên xuống, trên bờ cát trắng ngần ẩn hiện những vỏ sò xinh đẹp. Ngẫu nhiên có vài con cua, rong biển..., có chút tiểu yêu thú, đang vung vẩy thân thể nhỏ yếu xinh xắn của mình.

8. Chương 8: Chuẩn Bị Ấp Trứng, Vui Mừng Lấy Được Tuyết Sa (thượng).

Chương 8: Chuẩn bị ấp trứng, vui mừng lấy được Tuyết Sa (Thượng).

Sau khi gặp Thư phu nhân, Sở Vân bước đi rất chậm, sắc mặt lạnh nhạt, nhưng trong lòng dâng lên một cổ rung động và lạnh băng.

- Tùy thời cho con mình tiền xài vặt, cũng đã là ba mươi Địa Sát Thạch Tệ. Đuổi ta, cũng chỉ có hai mươi, nhưng lại động tay động chân. Thư phu nhân, dụng tâm của ngươi thật độc ác.

Sở Vân thầm ước lượng trọng lượng cái túi mà Thư phu nhân đưa cho, chậm rãi dừng bước, quan sát thấy không có kẻ nào bám đuôi, chợt vung tay ném đi, đem cái túi đựng hai mươi miếng Địa Sát Thạch Tệ, ném vào trong biển.

Cái túi màu lam nhạt bị thủy triều nhấn chìm, chỉ sau một lát, chìm vào đáy biển, bị sóng biển cuốn đi.

Quá trình ấp trứng yêu thú, tất nhiên phải dùng đến Địa Sát Thạch Tệ. Thư phu nhân biết rõ điểm này, cho nên giở trò, muốn gây tai họa cho trứng yêu thú trong ngực Sở Vân, chính là yêu thú Hỏa Hồ "thiên phú thấp, tư chất bình thường".

Đáng tiếc, nàng tuyệt đối không ngờ tới, Sở Vân lại là ngươi trọng sinh!

Hai mươi ba năm, giống như một giấc mộng dài. Khi Sở Vân phát hiện mình đã được sống trở lại thời điểm hai mươi ba năm trước. Lúc này hắn mới mười ba tuổi, nhân sinh trở về điểm xuất phát, giống như một tờ giấy trắng, đang đợi hắn viết lại một lần nữa.

Hắn nhanh chóng điều chỉnh tâm tình, thích ứng với sinh hoạt. Sau đó hắn chủ động rời khỏi Thư gia thành, thoát khỏi sự giám sát và điều khiển của Thư phu nhân.

Cuối tuần ngày thứ hai, cái gì hắn cũng không làm, hắn bắt đầu nhớ lại nhân sinh kiếp trước. Sau đó ghi chép lại tất cả các tin tức trọng yếu.

Cuối tuần ngày thứ ba, nhân sinh của hắn đã bước qua bước ngoặt đầu tiên: lễ trưởng thành.

Sau lễ trưởng thành, hắn liền thi triển tiểu kế, đùa nghịch Thư Đại và Thư Nhị, sau đó làm ra lựa chọn giống như kiếp trước, hắn lựa chọn trứng Hỏa Hồ..

Nói là trứng Hỏa Hồ, cũng không chính xác.

Bởi vì Sở Vân biết rõ, đây không phải là trứng Hỏa Hồ, mà là trứng Thiên Hồ!

Sự phân chia của trứng yêu thú, gồm có ba đẳng: thượng trung hạ. Nhưng vẫn còn một cấp bậc nữa, cao nhất chính là: tuyệt phẩm.

Lúc này ở trong ngực Sở Vân, trứng Thiên Hồ tản ra một cổ tình cảm ấm áp, đúng là trứng yêu thú tuyệt phẩm. Chỉ có trứng yêu thú tuyệt phẩm, mới có linh tính nội liễm, vầng sáng ẩn giấu rất sâu, bởi vậy dùng mắt thường để quan sát, trứng yêu thú tuyệt phẩm và trứng yêu thú trung đẳng không có khác biệt, thậm chí có trứng yêu thú tuyệt phẩm có vẻ bề ngoài còn không bằng trứng yêu thú hạ đẳng.

Bởi vậy, trong ngự yêu sư sẽ sinh ra một giám trứng sư. Đây là một ngành sản xuất có lợi nhuận kết xù, ba năm không khai trương, khai trương ăn đủ ba năm.

Sở Vân cũng không phải là giám trứng sư, nhưng hắn của kiếp trước, chính là dựa vào trứng thiên hồ này, mới có chỗ dựa để quật khởi. Cuối cùng phát triển thành một Tham U Khách thanh danh lan xa, chuyên môn thăm dò thẩm tra các thế giới ẩn giấu như tiên phủ, bảo khố, bảo tàng hải tặc, lăng mộ đại đế, nơi cất chứa của cường giả.

Hắn ấp trứng yêu thú này, nở ra Thiên Hồ. Quả trứng này, đối với hắn mà nói không chỉ là cơ sở để quật khởi, mà còn là thân nhân, là chiến hữu. Ở kiếp trước, từ khi ấp nở quả trứng này nở ra Thiên Hồ, nó đã cùng với hắn trải qua nhiều mưa gió, thẳng đến trong một lần thám hiểu vì bảo hộ chủ nhân mà chết.

Đối đãi với Thiên Hồ, trong lòng của Sở Vân có nhiều tiếc nuối.

Bởi vì trước lúc ấp trứng, trẻ người non dạ, lại bị Thư phu nhân ám toán, làm cho tiên thiên của Thiên Hồ bạc nhược yếu kém, cho nên thành tựu sau này của nó không lớn.

Sở Vân cũng vì thế, sau này hắn không chỉ hối hận một lần.

- Ở kiếp này, ta không có ý định dùng thời gian để hối hận. Ở kiếp này, ta muốn đền bù tất cả tiếc nuối!

Trong nội tâm hò hét, Sở Vân âm thầm nắm chặt hai tay, men theo bãi cát, đi đến Hàm Diêm ngư thôn.

Hàm Diêm ngư thôn, nằm ở bờ đông Thư gia đảo. Phía bắc của thôn là một bãi muối rộng lớn. Phía đông là một bến cảng nước sâu tuyệt đẹp, phía nam là một rừng cây đồng dừa rộng lớn.

Địa lý ưu việt, tài nguyên phong phú, giao thông tiện lợi, Hàm Diêm ngư thôn trên Thư gia đảo, chính là nơi trung chuyển tài nguyên lớn nhất cả đảo. Nơi này chính là khu vực phồn vinh nhất trên Thư gia thành.

Sở Vân rời khỏi Thư gia thành, muốn tạm cư ở chỗ này. Từ ánh mắt và trí nhớ lúc trọng sinh của hắn, đã mấy lần nhìn chuẩn thương hàng để đầu cơ trục lợi, không nói lăn lộn phong sinh thủy khởi, nhưng ít nhất cũng xem như có thể đứng vững gót chân. Không giống như những tên thiếu gia ăn chơi kia. Tự mình nuôi mình, tuyệt đối không thành vấn đề.

Càng gần Hàm Diêm ngư thôn, tiếng ồm ào ầm ĩ càng ngày càng rõ ràng. Sở Vân đoán không sai, hôm nay đúng là phiên chợ một tháng một lần.

Đám người hối hả ngược xuôi, đại môn của các cửa hàng mở rộng, các hàng vỉa hè lề đường, hàng trăm hàng ngàn loại nguyên tài thực liệu, làm cho người ta muốn hoa mắt.

Tới gần cửa thôn, Sở Vân dừng bước, ôm quả trứng trong ngực một cái thật sâu. Thư gia đảo dân phong bưu hãn và chất phác, cho nên không có kẻ cắp ăn trộm. Sở Vân lại có trí nhớ kinh nghiệm kiếp trước làm người bảo đảm, nhưng lòng dạ của hắn đã thành thục từ lâu, hơn xa số tuổi mười ba hiện nay, cho nên phải phòng ngừa rắc rối có thể xảy ra, cẩn thận một chút luôn không sai.

Hắn đi vào trong thôn, thân ảnh thanh tú đơn bạc của hắn bị bao phủ vào trong đó.

- Cửa hàng Thiên Bảo?

Đi một lát, Sở Vân đi vào một cửa hàng, trong nội tâm khẽ động, chậm rãi dừng bước. Ngẫm lại, giẫm chân tại chỗ đi vào.

Mặt tiền của cửa hàng rộng rãi, là số một số hai trong thôn. Nhân khí cũng cường thịnh. Kiếp trước Sở Vân chưa từng vào cửa hàng này bao giờ, kiếp này trọng sinh, hắn liền có hứng thú, bỗng nhiên đưa mắt liếc nhìn vào trong.

Phía bên phải trong tiệm có bài một quầy hàng, sơn màu nâu đỏ, dùng gỗ cây trẩu, ngược lại để lộ ra chút cấp bậc. Bên trái cửa hàng bài một trác án, một nhân viên cửa hàng đang dùng bút lông ghi chép, còn có hai người đang liên tục thu hàng.

Bên cạnh, là một đám thôn dân vây quanh. Nữ có nam có, trong tay mỗi người đều có một bao tải lớn hoặc nhỏ, đang xì xào nói chuyện với nhau. Hiển nhiên là muốn đem nguyên vật liệu trong tay, bán được giá tốt.

Sở Vân nghe thấy vài câu, chợt nhận ra một nhân viên của cửa hàng đối thủ đang đứng cách đó không xa, giọng tuy lớn, tầm mắt lại có hạn. Hắn bất động thanh sắc, đi đến quầy hàng bên phải.

Đứng ở quầy hàng bên kia, lập tức có một nhân viên cửa hàng đến gần, mặc áo màu trắng, lộ ra cánh tay, cười ha hả nhìn Sở Vân, nói:

- Vị công tử này muốn mua thứ gì? Tiểu nhân không dám huênh hoang, nói cái gì cửa hàng của ta cũng có. Nhưng trong phương viên trăm dặm quanh đây, cũng là cửa hàng tốt nhất. Giá cả lại công đạo, già trẻ không gạt.

9. Chương 9: Chuẩn Bị Ấp Trứng, Vui Mừng Lấy Được Tuyết Sa (hạ).

Chương 9: Chuẩn bị ấp trứng, vui mừng lấy được Tuyết Sa (Hạ).

Sở Vân liếc qua hắn, tùy ý hỏi dò:

- Ở chỗ các ngươi có Hỏa Đồng hay không? Lấy ra cho ta xem nào.

- Nguyên lai công tử muốn ấp trứng yêu thú!

Mặt mũi nhân viên cửa hàng tràn đầy khôn khéo, ánh mắt linh động, nhìn thấy trong ngực Sở Vân căng phồng, hắn liền đoán được ý đồ của Sở Vân đến tám chín phần mười. Lập tức rất nhiệt tình, biết rõ những thứ tài liệu liên quan đến yêu thú, đều có giá xa xỉ.

Hắn vội vàng lấy từ phía sau tủ trưng bày ra, lấy ra một hộp Hỏa Đồng, bày ở trước mặt Sở Vân, đôi môi mấp máy, ba hoa chích chòe rất khoa trương về Hỏa Đồng, giống như thế gian này chỉ có một. Nếu có người không nhìn ra, khi đó đúng là thiên hạ đệ nhất đại ngu.

Sở Vân duỗi ngón tay trắng nõn ra, cầm lấy một căn trong đó, tùy ý quan sát. Bằng vào kiếp trước kinh nghiệm, hắn phát hiện những Hỏa Đồng này, chất liệu chỉ có thể coi trung đẳng, hơn nữa giống như đã để lâu, hơi ẩm ướt, hơi nóng ẩn chứa trong đó đã tiêu tán hơn phân nửa.

Hắn cũng không nói gì, buông Hỏa Đồng này ra, lại hỏi Hỏa Tinh, Khổ Vị Hương Trà..., bàn bạc giá cả. Những tài liệu này có quan hệ tới việc ấp trứng yêu thú, cho nên mặt mũi của nhân viên cửa hàng này tràn đầy phấn khởi, biết lần này là một đại sinh ý. Nhưng hắn không biết, trong túi của Sở Vân có chút ngượng ngùng, Hỏa Đồng cũng mua không đến nửa cân.

- Nhân viên cửa hàng, Khảm Sơn Đao của ngươi bán thế nào?

Bỗng nhiên lời nói của Sở Vân xoay chuyển, hỏi thanh Khảm Sơn Đao đang treo trên vách tường.

- Ah, những thanh đao kia à, giá tiện nghi! Tán Địa Sát Thạch Tệ một thanh.

Nhân viên cửa hàng cũng không nghi ngờ gì, tùy ý trả lời.

- Còn cái Hương Hòe Mộc Côn này?

- Năm Địa Sát Thạch Tệ.

Nhân viên cửa hàng dựng thẳng ngón tay lên, năm ngón tay được mở ra.

- Còn dây thừng Thiết Đằng này?

- Một trượng giá một Địa Sát Thạch Tệ.

Sở Vân nhíu mày, thầm nói:

- Mắc như vậy, dây thừng Thiết Đằng này ta mua năm trượng.

Đúng là như thế, những vật này trên thị trường có chút quý giá. Nhưng hắn cũng nhìn ra, những vật này đều là tinh phẩm, làm cho hắn tâm động. Trong kế hoạch kế tiếp của hắn, có rất nhiều trợ giúp.

- Công tử, ngài không biết a, những vật này đều là tinh phẩm. Ngươi xem, thân đao sáng sủa, dây thừng thì rắn chắc…

Nhân viên cửa hàng dùng ngòn tay chỉ vào thân đao, lại cầm một đoạn dây thừng lên dùng sức kéo mạnh. Trong miệng nói không ngừng, nước miếng bắn ra, tròng mắt lại chằm chằm vào Sở Vân, nhìn mặt mà nói chuyện. Khi hắn phát hiện thần sắc của Sở Vân không được kiên nhẫn, trong lòng xiết lại.

Chợt thấp giọng nói:

- Được, ta thấy hợp ý với công tử. Nếu công tử muốn, mười lăm Địa Sát Thạch Tệ thì ngài cứ lấy đi.

- Mười, số lẻ vướng bận.

Con mắt nhân viên cửa hàng trừng lớn, biểu lộ ủy khuất, trong miệng lại cực kỳ quyết đoán nói:

- Cái này, cái này là vốn và lợi nhuận xấp xỉ, lời không có bao nhiêu đồng. Công tử, ngài quá ác.

Sở Vân không nói hai lời, quay người rời đi.

- Công tử, công tử…

Nhân viên cửa hàng vội vàng kêu lên. Nhưng Sở Vân lại không quay đầu lại, trực tiếp đi ra khỏi cửa hàng Thiên Bảo.

Nhân viên cửa hàng đuổi theo một lúc, trùng hợp nhìn thấy bóng lưng Sở Vân biến mất trong dòng người.

- Ai, đầu óc chết tiệt của ta! Hồ đồ a!

Nhân viên cửa hàng cắn răng, hận đến mức dùng sức vỗ vào ót của mình. Sau đó đứng ở trước cửa hàng, nhìn quanh một hồi. Xác định Sở Vân không quay đầu lại, lúc này mới buồn vô cớ xoay người lại đi vào trong.

Đi trong đám người, trên mặt Sở Vân lộ ra thần sắc cười khổ.

Ngự yêu sư một là cần thiên phú, hai là chức nghiệp cần đại lượng tài phú chống đỡ. Trong lòng ngực của hắn có 30 Địa Sát Thạch Tệ, đủ cho một gia đình bình thường sống trong một tháng. Nhưng nếu muốn dùng nó mua tài liệu ngự yêu, ngay cả thứ bình thường nhất là Hỏa Đồng, ngay cả nửa cân cũng mua không được.

Sở Vân nghèo, rất nghèo, phi thường nghèo.

Nếu chỉ đơn giản dựa vào tài phú của mình, ngay cả bước đầu tiên là ấp trứng yêu thú hắn cũng làm không được.

Ấp trứng yêu thú, có rất nhiều chuyện phức tạp vụn vặt, nhưng lại phi thường trọng yếu. Cần mua rất nhiều tài liệu, và cần chuẩn bị rất nhiều thứ.

- Kiếp trước nếu không có bọn người Hồng Thương gia gia giúp đỡ, ngay cả ấp trứng Thiên Hồ ta cũng làm không được. Loại cảm giác nhỏ yếu này làm cho người ta chán ghét thật, ai…

Thở dài một hơi, Sở Vân không tự chủ nắm chặt hai tay lại.

- Sở Vân! Sở Vân!

Trong đám người ầm ĩ, có một âm thanh to lớn lọt vào tai Sở Vân.

Sở Vân quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh, nhìn thấy một người vừa cao vừa gầy, một lão nhân quắc thước tinh thần khá tốt, đứng cách một đám người, đứng ở cửa ra vào của một cửa hàng muối, đang ngoắc chính mình.

Trên mặt không tự chủ xuất hiện một nụ cười ôn hòa, hắn đi xuyên qua dòng người, bước về phía trước, hướng lão nhân vấn an nói:

- Hồng Thương gia gia, người khỏe.

Lão Hồng Thương cười ha hả, vỗ vỗ bả vai hắn, sắc mặt vui mừng, ngữ khí dồn dập hỏi thăm:

- Tiểu gia hỏa, xem ra ngươi đã chọn xong trứng, đến cùng là chọn thứ gì, lấy ra cho lão đầu tử nhìn một cái.

Trong nội tâm Sở Vân cảm động, biết rõ vị lão nhân trước mắt này quan tâm hắn thật lòng, giống như kiếp trước, lấy trứng Thiên Hồ trong ngực ra.

Thần sắc lão Hồng Thương có chút thất vọng, nhưng chỉ lóe lên trong chốc lát, chợt nói:

- Trứng Hỏa Hồ, là trứng yêu thú rất không tồi. Uh, tiểu gia hỏa biết cách làm thế nào để ấp trứng hay không?

Khóe miệng Sở Vân tươi cười, bộ dáng tự tin thong dong chuẩn bị tinh thần cho việc ấp trứng, các hạng mục cần chú ý trong việc ấp trứng, các công việc sau khi ấp trứng, nói tất cả không sót một chi tiết nào. Trong lòng của hắn khẽ động, thêm một câu kiếp trước hắn không có nói:

- Hồng Thương gia gia, người cứ yên tâm đi. Tâm lý của ta rất nắm chắc.

Trong nội tâm lão Hồng Thương cảm động, hắn đã đứng ở cửa ra vào của cửa hàng từ sớn, đợi Sở Vân như ôm cây đợi thỏ. Bộ dáng của hắn thở dài, trong nội tâm lại mềm nhũn, vội vàng mời tới. Sau một phen hỏi đáp, vị thiếu niên trước mặt lại không đề cập tới khốn cảnh của mình, trái lại còn an ủi mình, làm sao mà mình lại không lo lắng cho được.

Phần khí độ này, phần tâm tính này…

Trong nội tâm cảm khái lấy, lão hồng miệng súng ở bên trong lại trách nói:

- Tiểu gia hỏa thành thật một chút, còn dám bảo lão đầu tử ta không nên lo lắng. Ta hỏi ngươi, tài liệu chuẩn bị ấp trứng ngươi đã chuẩn bị tốt chưa? Đừng lừa gạt ta, coi chừng lão già ta giáo huấn ngươi bây giờ!

Sở Vân thấy lão Hồng Thương giống hệt kiếp trước, mở to hai mắt, ánh mắt áp bách nhìn mình. Đành phải vuốt cái mũi, cười khổ một tiếng, nói:

- Mặc dù không có chuẩn bị tốt, nhưng ta tin tưởng ta có thể.

10. Chương 10: Chuẩn Bị Hoàn Thành, Cường Địch Không Biết Mặt (thượng).

Chương 10: Chuẩn bị hoàn thành, cường địch không biết mặt (Thượng).

- Tiểu tử hỗn đản, tính tình bướng bỉnh giống hệt nghĩa phụ của ngươi.

Lão Hồng Thương không có tức giận, ngược lại cười ha hả. Hắn là lão binh của Thư gia đảo, từng theo theo nghĩa phụ Sở Vân chinh chiến sa trường. Trong lòng của hắn rất tôn kính nghĩa phụ của Sở Vân.

- Đến đây, đi theo ta.

Giống như kiếp trước, lão Hồng Thương dẫn Sở Vân ra phía sau cửa hàng. Từ trong lòng ngực lấy ra một cái túi, đưa cho Sở Vân.

- Lấy đi, để dành phòng thân.

Trong lòng Sở Vân ấm áp, dù biết bên trong là vật gì, nhưng vẫn như cũ hỏi lại:

- Hồng Thương gia gia, trong này là cái gì?

Lão Hồng Thương cũng không như tiền thế, bảo trì thần bí. Mà là cười nói:

- Ngươi mở ra nhìn xem, nếu nhận ra được, lão già ta sẽ thưởng cho ngươi một túi Địa Sát Thạch Tệ.

Sở Vân mở miệng túi ra xem xét, lập tức kinh hô nói:

- Tuyết Sa!

- Ồ? Không ngờ ngươi lại nhận ra.

Lão Hồng Thương hơi kinh ngạc, Tuyết Sa là tài liệu hi hữu, trên thị trường rất ít gặp. Dù là ngự yêu sư có thâm niên, lúc bình thường nhìn thấy Tuyết Sa giống như muối biển. Hắn vừa định truy hỏi Sở Vân làm sao lại biết, sau đó lại nhìn thấy hắn vừa cười, vừa mở bàn tay ra, duỗi ra trước mặt mình.

- Được rồi, tiểu tử, ngươi lại làm cho ta giật mình.

Lão Hồng Thương cười ha hả, từ trong lồng ngực móc ra một túi thạch tệ, đặt trong tay Sở Vân.

Đưa tay cầm cái túi, sắc mặt Sở Vân khẽ biến, trong cái túi này có ít nhất là năm mươi Địa Sát Thạch Tệ. Thậm chí hắn đoán được, đây chính là tiền hàng mà lão nhân trước mặt vất vả bán muối mới có được.

Trong nội tâm cảm động, nhưng hắn không cự tuyệt, cất cái túi vào trong lòng. Trước mắt hắn cũng cần tài chính, sau này quật khởi, nhận ơn một giọt nước báo đáp bằng cả một dòng sông.

- Đúng rồi, nhớ đi tìm Kiều lão hầu tử, còn có lão Ngư Vương. Bọn sẽ có thứ tốt cho ngươi.

Trước khi đi, lão Hồng Thương nhìn Sở Vân, nhắc nhở một cách thần bí.

Trong lòng Sở Vân biết rõ, âm thầm buồn cười, nhưng trên mặt vẫn hiện ra một thần thái mờ mịt, sinh ra biểu lộ chờ mong. Không phải là do hắn cố ý lừa gạt lão Hồng Thương, mà giống như ôn lại chuyện xưa, xuất hiện một tư vị và hứng thú khác.

Kiều lão hầu tử và lão Ngư Vương, đều có quan hệ chiến hữu với lão Hồng Thương. Họ thường xuyên lui tới với nhau, lão Hồng Thương mở một cửa tiệm bán muối, là một nhà bàn muối trong thôn. Kiều lão hầu tử trồng một cánh rừng Đồng Dừa, dựa vào bán quả dừa mà sống. Lão Ngư Vương chính là ngư dân, dựa vào một đầu yêu thú già nua Hải Tri Chu phun lưới bắt cá, gian khổ sống qua ngày.

Sở Vân mất cả tiếng đồng hồ, liền tìm ra bọn họ. Gần đây có một đoạn thời gian rời khỏi Thư gia thành, sinh hoạt trong làng chài, cũng nhận được sự chiếu cố của ba lão nhân này.

Gieo trồng một cánh rừng Đồng Dừa ở phía nam làng chài, trên Thư gia đảo có một loại Thụ yêu cực kỳ bình thường. Tính tình ôn hòa, cao tới ba trượng. Trên mỗi thân cây có ba quả Nãi Gia quả, mười lăm Đồng Linh quả. Chưa bao giờ nhiều hơn, cũng chưa bao giờ ít hơn. Trong đó, Nãi Gia quả có thể làm thương phẩm, Đồng Linh quả ngoài tư cách làm đồ chơi cho tiểu hài tử ra, còn lại không dùng được.

Ở nơi này, Kiều lão hầu tử trồng một cánh rừng Đồng Dừa, sống rất nghèo khó. Nhưng dù vậy, hắn vẫn luôn cho Sở Vân một túi nước Nãi Gia quả còn tươi.

Ở phía đông của thôn là bờ biển, lão Ngư Vương ở trong một gian phòng đơn sơ đến cực điểm. Giống như kiếp trước, Sở Vân nhận được một túi bình ngọc chứa đầy trân châu Lệ (nước mắt). Loại tài liệu này, hi hữu đến cực điểm. Khi biển về đêm, ánh trăng lên cao, ánh trăng và ánh sao hấp dẫn hai chủng yêu thú,

kết thành cả đàn cả lũ nổi lên mặt biển, mở vỏ sò ra, trong thời gian thu thập ánh trăng và ánh sao, ngưng tụ dưới thịt của nó thành chất lỏng tinh hoa.

Loại tinh hoa này, nếu gặp lạnh sẽ co lại thành hình dạng trân châu, là những viên trân châu trắng như tuyết. Nếu gặp nóng, liền biến thành trân châu phấn. Chỉ khi thời tiết ôn hòa, mới có thể thu thập được loại dịch châu này.

Bởi vậy có thể thấy được, một bình ngọc chứa đầy trân châu Lệ, khó có cỡ nào, trân quý cỡ nào. Loại tài liệu này, trong làng chài, thậm chí trong Thư gia thành cũng không mua được.

Sở Vân lẳng lặng ghi nhớ những ân tình này, sau khi cáo từ, lại đến một phiên chợ trong làng chài. Lần nữa giẫm chân đi vào Thiên Bảo các.

- Ai nha, công tử, ngài đã trở lại rồi!

Thời điểm hắn vừa bước vào cửa, tên nhân viên cửa hàng lúc trước, đã reo lên, biểu lộ rất khoa trương, tràn đầy nhiệt tình. Rất nhanh chóng hắn liền tiến đến bên cạnh Sở Vân.

Sở Vân liếc nhìn hắn, cười nói:

- Ta còn nhớ rõ ở chỗ của ngươi có bán dây thừng Thiếu Đằng, Khảm Sơn Đao và Hương Hòe Mộc Côn, chỉ bán mười miếng Địa Sát Thạch Tệ, đúng không?

Nhân viên cửa hàng liên tục gật đầu. Trong lòng của hắn vẫn luôn ghi nhớ sinh ý của Sở Vân, khi Sở Vân đi rồi, trong đáy lòng của hắn không biết đã tự oán trách bao nhiêu lần. Thậm chí còn tát vào miệng mình, chửi mình tầm nhìn hạn hẹp, bỏ nhỏ mà mất lớn.

Sở Vân nhìn hắn, cười ha hả.

Yết hầu của nhân viên cửa hàng nhấp nhô một cái, trong lòng bàn tay không biết vì sao đã xuất ra mồ hôi.

- Không biết ở đây của ngươi có bán thuốc trị thương hay không?

- Sáu Địa Sát Thạch Tệ một bao, thưa công tử.

Nhân viên cửa hàng cẩn thận từng li từng tí đáp.

- Có Vô Vị Phấn không?

- Cũng sáu Địa Sát Thạch Tệ một bao.

- Cho ta năm bao thuốc trị thương, năm bao Vô Vị Phấn, một thanh Khảm Sơn Đao, năm trượng dây thừng Thiết Đằng và một Hương Hòe Mộc Côn. Tổng cộng 30 Địa Sát Thạch Tệ, đúng không?

Sở Vân giống như cười mà không phải cười.

Nhân viên cửa hàng sững sờ, nghênh tiếp ánh mắt trêu tức của Sở Vân. Hắn vừa định nói: rõ ràng là bảy mươi miếng thạch tệ mới đúng, nhưng đột nhiên, trong đầu hiện lên linh quang, trong lồng ngực nhảy nhanh một cái. Khảo nghiệm, đây chính là khảo nghiệm!

- Vâng, công tử, ngài nói đúng!

Nhân viên cửa hàng khôn khéo quá mức, nhận định Sở Vân chưa nguôi cơn tức.

- Tốt, vậy ngươi đóng gói lại cho ta. Sở Vân lấy từ trong túi của Thư Nhị buổi sáng đưa cho, vừa vặn trong túi ba mươi miếng thạch tệ.

Nhân viên cửa hàng chần chờ một chút, hắn biết rõ, nếu như bán, chắc chắn sẽ lỗ vốn. Nhưng khi ánh mắt của hắn nhìn đến cái túi, đồng tử của hắn mở to ra, trong lòng kinh hô:

- Cái túi này chế tác rất tinh xảo, còn có một chữ Thư thanh tú. Xem ra vị công tử này, chính là thành viên Thư gia! Đúng vậy! Đúng vậy!

11. Chương 11: Chuẩn Bị Hoàn Thành, Cường Địch Không Biết Mặt (hạ).

Chương 11: Chuẩn bị hoàn thành, cường địch không biết mặt (Hạ).

Trong nội tâm của hắn lập tức nhận định, Sở Vân ở chỗ này muốn cái gì, đóng gói rất tỉ mỉ. Sở Vân nhận lấy, biểu lộ bình tĩnh, đem đây thừng Thiết Đằng, đeo lên đầu vai. Trên lưng là Khảm Sơn Đao, trong tay cầm Hương Hòe Một Côn. Còn thuốc trị thương và Vô Vị Phấn, hắn bỏ vào trong lòng.

Nhân viên cửa hàng càng nhìn càng không đúng, rốt cục nhịn không được, cẩn thận dò hỏi, nói:

- Công tử, ngài còn muốn mua những vật khác không?

- Không cần.

Vẻ mặt Sở Vân lạnh nhạt.

Trong chốc lát, thân thể nhân viên cửa hàng cứng đờ, thiếu chút nữa con mắt trong hốc mắt rớt ra, hắn phiền muộn muốn thổ huyết, vừa định làm ồn ào, bỗng nhiên ngoài ý muốn nhìn thấy lúc Sở Vân thu dọn đồ đạc, lộ ra Tuyết Sa trong túi.

- Tuyết Sa! Ta không nhìn lầm chứ?

Trong lòng của hắn chấn động.

Chợt, vội vàng hỏi:

- Công tử, không biết muối biển trong túi của ngài có bán không?

Sở Vân cười lạnh một tiếng, liếc hắn một cái thật sâu, quay người rời đi.

- Công tử, ai, công tử, ngài... Đợi một chút a!

Sở Vân cũng không quay đầu lại, tình cảnh buổi sáng tái diễn lại một lần nữa. Nhân viên cửa hàng đuổi theo ra khỏi cửa hàng, nhưng lại không phát hiện ra thân ảnh của Sở Vân.

Hắn thất hồn lạc phách đi trở về cửa hàng, bỗng nhiên thân hình run lên, nhìn thấy người trước mặt, thất thanh nói:

- Ah, chưởng quầy, ta...

Chưởng quầy của Thiên Bảo các một thân thịt mỡ, trong hai mắt nhỏ lóe ra tinh quang. Hắn nhìn chằm chằm vào dáng người nhỏ gầy của tên nhân viên cửa hàng, trên mặt dữ tợn, run giọng nói:

- Hừ, ngươi đúng là thông minh quá nên bị thông minh hại! Cho mười người đuổi theo, đuổi theo bắt tên tiểu tử kia, âm thầm mà làm. Lão tử muốn túi Tuyết Sa kia, hiểu chưa?

Sắc mặt nhân viên cửa hàng tái đi, run rẩy nói:

- Chưởng quầy, đây chính là người Thư gia a.

- Thư gia, hắc! Một tháng sau, còn có Thư gia sao?

Chưởng quầy hạ giọng, cười âm hiểm. Trong chốc lát dáng cười thu liễm, trừng mắt nhìn nhân viên cửa hàng, gầm nhẹ nói:

- Còn không đi mau?

- Đúng, đúng!

Nhân viên cửa hàng té *** té đái, hoảng sợ lui ra. Một lát sau, hắn dẫn theo mười tên tráng hán, vừa cho người đi tìm hiểu, vừa đi theo lộ tuyến của Sở Vân, lặng lẽ theo đuôi.

Thư gia đảo là một hòn đảo có thành quách, Hàm Diên ngư thôn nằm ở phía đông của hòn đảo. Mà ở trung ương hòn đảo, là một khu rừng rậm tĩnh mịch. Trong rừng rậm có một núi lửa vô danh. Đây chính là nơi Sở Vân cần đến.

Hắn ra khỏi làng chài, đi về phía tây, người đi đường càng ngày càng thưa thớt, thảm thực vật càng thêm tươi tốt. Lúc này đã gần chạng vạng tối, mặt trời ngã về tây. Ánh nắng chạng vạng giống như lụa, từng bầy chim chóc bay về rừng, bay qua đỉnh đầu Sở Vân, trên không trung đảo vòng một cái thật ưu nhã, giống như đang lưu luyến chào từ biệt mặt trời trên bầu trời.

Sở Vân đưa mắt nhìn quanh, hắn có thể nhìn thấy hình dáng của ngọn núi lửa vô danh kia. Sắc thái tĩnh mịch đen kịt, đứng sừng sững ở sâu trong cánh rừng nhiệt đới. Chỉ trong chốc lát, ánh mắt của hắn nhìn mây trôi, chìm vào trong hồi ức kiếp trước.

Ấp trứng yêu thú, đầu tiên cần phải lựa chọn địa điểm chính xác. Ở kiếp trước, Sở Vân lầm tưởng trứng yêu thú của mình là trứng Hỏa Hồ, cho nên phải chọn một nơi có tính nóng. Sau khi thăm dò được ngọn núi lửa vô danh, hắn giống như nghé con không sợ cọp, dứt khoát tiến vào trong cánh rừng rậm này.

Vận khí của hắn rất tốt, trời xui đất khiến thế nào, có thể né tránh được rất nhiều yêu thú săn mồi trong rừng, cuối cùng tiến vào ngọn núi lửa vô danh, thành công ấp nở trứng Thiên Hồ. Nhưng vì trứng Thiên Hồ xuất hiện vết rạn, có nhiều tinh khí bị tiết ra ngoài, cho nên Thiên Hồ sinh ra, đã cực kỳ kém cỏi. Biểu hiện tương đương với Hỏa Hồ, sau đó trải qua một thời gian dài, Sở Vân mới phát hiện ra chân tướng. Nhưng khi đó, muốn vãn hồi, đã quá muộn.

Ở kiếp trước, dụng tâm của Thư phu nhân độc ác. Trước dùng một túi Địa Sát Thạch Tệ làm Sở Vân nhục nhã, chọc giận hắn. Sau đó thừa cơ "Quang minh chính đại" giáo huấn Sở Vân, trong quá trình ẩu đả với bốn tên ngự yêu sư, tỉ mỉ "Chiếu cố" trứng Thiên Hồ trong ngực Sở Vân. Sau đó trứng Thiên Hồ xuất hiện đầy vết rạn, lúc này bọn chúng mới chịu thu tay.

Nhưng ở kiếp này, sau khi Sở Vân trọng sinh, bình tĩnh tiếp nhận túi Địa Sát Thạch Tệ này, hơn nữa thành công nhìn thấu âm mưu quỷ kế của Thư phu nhân. Hiện tại trứng Thiên Hồ nằm trong lồng ngực của hắn, hoàn hảo không tổn hao gì, tinh khí Tiên Thiên không tiết ra ngoài chút nào, viên mãn bóng loáng.

- Thực sự là chờ mong ah!

Vừa nghĩ tới ấp một quả trứng Thiên Hồ hoàn hảo, Sở Vân tự chủ xiết chặt hai nắm đấm, tim đập rộn lên, trong ánh mắt lóe lên quang mang kì dị.

- Kiếp trước tiếc nuối, ta sẽ đền bù từng chuyện! Không chỉ việc ấp trứng Thiên Hồ, ta còn muốn trong lễ trưởng thành, dùng tư thái khôi thủ, thông qua Tam đại khảo hạch. Không làm lão đa thất vọng!

Lão đa trong miệng Sở Vân, chính là nghĩa phụ Thư Thiên Hào. Thư Thiên Hào có công ơn nuôi dưỡng, bảo vệ hắn. Sở Vân cũng rất kính yêu hắn.

Trên thực tế, hắn muốn đường đường chính chính đánh bại Thư Đại, Thư Nhị, ý nghĩa không chỉ có thế.

Cướp lấy bài danh đệ nhất trong khảo hạch, sẽ được đề cử hiền tài, tiến nhập Thiên Ca thư viện.

Thiên Ca thư viện, nó nổi danh nhất trong hải vực, Thánh Địa bồi dưỡng ngự yêu sư. Hàng năm, bọn họ đều phái đạo sự ra, đến mỗi hòn đảo thu thiếu niên được đề cử nhập học.

Kiếp trước Sở Vân dị thường hướng tới Thiên Ca thư viện, nhưng lại bị Thư phu nhân ám toán, cho nên mộng tưởng bị nghiền nát. Từ đó về sau bị buộc rời đi, không thể không trà trộn vào trong đám người ở tầng dưới chót, lăn lộn gian nan, lãng phí rất nhiều thời gian tốt đẹp.

Kiếp này!

Con đường nhân sinh của mình đã trở lại vạch xuất phát.

Sở Vân âm thầm nắm chặt hai nắm đấm, tiến vào Thiên Ca thư viện, có tác dụng rất lớn đối với đại kế của hắn.

Trọng sinh, sau khi tiếp nhận sự thật này, trong lòng Sở Vân có rất nhiều nghĩ cách. Công tác chuẩn bị đã nghĩ ra rất nhiều dã tâm. Đây là chuyện thường tình của con người.

Hiện tại hắn muốn làm, chính là nắm chặt tất cả cơ hội tốt, đền bù tiếc nuối của kiếp trước, thực hiện dã tâm của kiếp này.

- Hảo nam nhi, phải tung hoành thiên hạ, chiến tận hào hùng, nhận hết phong quang của thế gian! Ta có trí nhớ của hai mươi năm, thiên hạ đại thế ở trong lòng ta. Cơ hội tốt như vậy, tuyệt đối không thể bỏ qua!

Trong lòng của hắn kích động, bước chân không ngừng lại, dần dần tiến vào trong rừng rậm.

Một lát sau, men theo dấu vết, nhân viên cửa hàng và ánh mắt hung ác của mười tên tráng hán, đứng ở rìa rừng rậm.

12. Chương 12: Lợi Trảo Hầu Đấu Với Tửu Tao Cẩu (thượng).

Chương 12: Lợi Trảo Hầu đấu với Tửu Tao Cẩu (Thượng).

- Đáng chết! Tiểu tử kia thật sự chạy vào, muộn như vậy còn tiến vào trong rừng rậm, muốn chết hay sao?

Nhân viên cửa hàng nhìn khu rừng rậm đang dần dần u ám, trong lòng vô lực mắng.

- Thật sự là kỳ quái, tên ranh con này tới đây làm gì?

Một âm thanh băng lãnh vang lên, rơi vào trong tay tên nhân viên cửa hàng.

Phát ra âm thanh, là một tên có mắt tam giác khí chất âm tàn độc ác. Dáng người của hắn cao gầy, cánh tay thon dài, bên hông buộc một túi da màu xanh lá. Lúc này ở bên cạnh, nhìn vào rừng rậm, như có điều suy nghĩ.

- Ngươi quản hắn làm khỉ gió gì! Còn mẹ nó, còn không mau đuổi theo, nếu chạy vào chỗ sâu trong rừng rậm thì rất phiền toái.

Một chòm râu dài, bộ dáng và vẻ mặt hung tàn, trên lưng đeo một thanh quỷ đầu đại đao, bên hông treo một túi da màu đen, rống lớn nói.

Nhân viên cửa hàng không dám nhiều lời, có chút kinh hồn táng đảm nhìn hai người này. Thấy chòm râu dài nhìn hắn, lập tức nịnh nọt cười cười. Hai người này chính là ngự yêu sư, chiến lực viễn siêu mọi người, nếu mình không có mệnh lệnh của chưởng quầy, chắc chắn sẽ không động vào bọn họ.

- Nơi này có dấu vết bị giẫm qua rất mới.

Rất nhanh, có người phát hiện ra hành tung của Sở Vân.

- Xuất phát.

Nhân viên cửa hàng cũng muốn mau chóng giải quyết Sở Vân, cho nên đi về phía trước, đi vào trong rừng rậm. Theo sát phía sau chính là tên mắt tam giác, và tên chòm râu dài hùng hùng hổ hổ. Cuối cùng là tám tên tráng hán.

Rất nhanh, thân ảnh mọi người dần dần biến mất trong rừng rậm.

Mặt trời quyến luyến như không muốn biến mất, sao trời dần dần hiện ra. Bầu trời hôm nay nhiều mây, hiện ra một màu xanh đậm, màu của bầu trời còn ảm đạm hơn cả biển sâu.

Gió đêm thổi lất phất vào mặt Sở Vân, làn gió mang theo hơi ấm. Xung quanh dần dần an tĩnh lại, côn trùng bắt đầu ca xướng, rừng rậm mùa hè, bóng cây âm u, quang cảnh chung quanh giao thoa giữa sinh cơ và sát cơ.

Sở Vân leo lên một chỗ dốc, đưa mắt nhìn về trước, ký ức trong trí nhớ hơi khác với hiện giờ, chỉ chốc lát liền tìm được con đường nhỏ chính xác.

Lúc này hắn mới thở ra một hơi, ở kiếp trước hắn dùng hành động thực tế để chứng minh, con đường này có tính an toàn rất cao. Hắn có lòng tin, leo lên ngọn núi lửa vô danh kia.

Nhưng vào lúc này, một đàn chim bay vút lên bầu trời, bay quanh trên không trung, phát ra tiếng kêu chói tai, nhưng lại không chịu đậu xuống.

- Sau lưng có người?

Sở Vân híp hai mắt. Đám chim trên bầu trời, hắn nhận ra, tên là Thiết Chủy Đại Điểu, là một loại có tính cách dịu dàng ngoan ngoãn, trong rừng rậm là yêu thú tương đối phổ thông.

Nhân loại có quy củ của nhân loại, rừng rậm cũng có pháp tắc của rừng rậm .

Thiết Chủy Đại Điểu sẽ không ngốc đến mức lựa chọn khu vực có hung thú qua lại, biến nó thành nơi nghỉ ngơi, làm tổ. Ở nơi này, cũng không có thiên địch của chúng yêu thú Cứ Xỉ Sâm Nhiễm đến săn mồi làm Thiết Chủy Đại Điểu kêu to.

Sở Vân dựa vào kinh nghiệm, liền kết luận được là cái gì đã quấy nhiễu đến sự yên tĩnh của rừng rậm, chính là nhân loại, hơn nữa nhìn phản ứng kịch liệt của Thiết Chủy Đại Điểu, nhân số còn không ít.

- Giao thủ!

Trong miệng Sở Vân thì thào, từ tiếng gió hắn nghe được âm thanh giao thủ. Sau khi Thiết Chủy Đại Điểu bị chọc giận, khởi xướng thế tấn công quần thể, uy thế lẫm lẫm, uy lực không thể khinh thường.

Một lát sau, Thiết Chủy Đại Điểu bay về phía bầu trời đêm, rất hiển nhiên là không địch lại người tới.

Cảnh đêm dần tối sầm lại, nhưng lại không che được con ngươi của Sở Vân, nó đang sáng lên!

Hắn căn cứ vào hiện tượng vừa rồi, hắn đã có kết luận sơ bộ, nhân số của đám người kia khoảng mười người, có được chiến lực ngự yêu sư sơ cấp, nếu không sẽ không dẫn phát được quy mô bạo động như thế, cũng không giành phần thắng dễ dàng như vậy, đuổi Thiết Chủy Đại Điểu ra khỏi sào huyệt của chúng.

Người đến là ai? Có mục đích gì? Tại sao lại xuất hiện sau lưng của mình? Có liên quan đến mình sao?

Trong nháy mắt, trong đầu Sở Vân nhanh như tia chớp, vô số suy đoán và nghi hoặc ùn ùn tràn ra.

Thiết Chủy Đại Điểu lại chậm rãi bay trở về sào huyệt ân ái, ánh mắt Sở Vân ngưng tụ.

Đối phương đi rồi, đi nơi nào?

Trực giác trong nội tâm nói cho hắn biết, con mắt đối phương đang nhìn chằm chằm vào bản thân. Đột nhiên hắn nghĩ đến Thư phu nhân, không khỏi hít một hơi lãnh khí. Nếu đúng là thủ hạ do nàng phái tới, đây chính là cơ hội tốt, đuổi tận giết tuyệt. Đừng nói là ngự yêu sư, tráng hán cường tráng bình thương cũng có ba bốn người, Sở Vân muốn làm thịt chỉ sợ cũng ăn không tiêu.

Hiện tại, hắn vẫn chỉ là một hài tử mười ba tuổi mà thôi.

Tuy không đến mức tay trói gà còn không chặt, nhưng nếu so khí lực với một người trưởng thành, hắn nhất định bại hoàn toàn.

Lúc này một làn gió mát thổi tới, cũng thổi không tan hàn ý khắp người của hắn, cảm giác về nguy cơ trong nội tâm của hắn đại thịnh.

Lo trước lo sau, Sở Vân sau khi trọng sinh, tính tình ổn trọng mà cẩn thận. Một đạo quang mang trong mắt của hắn bắn ra, sau đó biến mất vô ảnh vô tung.

- Ta nhớ gần nơi này hình như có một đầu Lợi Trảo Hầu, là một đầu tiểu yêu có tu vi đạt tới mười hai năm.

Trong lòng vui vẻ, nụ cười trên khóe miệng Sở Vân xuất hiện.

- Lũ Thiết Chủy Đại Điểu đáng chết! Làm bại lộ nơi ẩn nấp của chúng ta rồi.

Nhân viên cửa hàng dính vết máu trên người, quần áo vốn hoàn hảo của hắn biến thánh rách mướp, hắn đang ẩn núp sau một tảng đá, trong miệng tức giận mắng chửi.

- Sợ cái gì, đối phương chỉ là một tiểu tử miệng còn hôi sữa mà thôi. Nói không chừng, hắn thấy bên này có động tĩnh, đang tại tò mò chạy tới đây! Ha ha ha! Sau đó chỉ chờ chúng ta bắt lấy thôi.

m thanh của gã có chòm râu dài ngân cao, quanh quẩn trong rừng rậm, hù dọa đám chim.

Trong đầu nhân viên cửa hàng hiện lên hình ảnh Sở Vân lạnh nhạt tự nhiên, hai mắt như trêu tức, không khỏi lắc đầu. Hắn có một loại trực giác, đối phương rất khó đối phó. Muốn hoàn thành nhiệm vụ lần này, sẽ rất phiền toái.

- Câm miệng, chính là cái miệng của ngươi mà đám Thiết Chủy Đại Điểu mới bừng tỉnh. Trong rừng rậm này có không ít yêu thú hoang dại, nên cẩn thận thì tốt hơn.

m điệu của mắt tam giác chậm rãi, ngữ khí âm lãnh, nhìn về phía gã có chòm râu dài, biểu lộ bất mãn.

- Hừ!

Chòm râu dài hừ lạnh một tiếng, cuối cùng vẫn hạ thấp âm thanh. Hắn cũng biết rõ, tuy nơi này là gần ngoài rìa của rừng rậm, nhưng đúng là có không ít yêu thú hoang dại. Dùng thực lực của bọn họ, cũng cần phải chú ý.

13. Chương 13: Lợi Trảo Hầu Đấu Với Tửu Tao Cẩu (hạ).

Chương 13: Lợi Trảo Hầu đấu với Tửu Tao Cẩu (Hạ).

Dù vậy, trong nội tâm gã có chòm râu dài vẫn không cho là đúng, đối phương chỉ là một tiểu hài tử. Nếu không vì thượng cấp cần cái túi đầy Tuyết Sa kia, chắc chắn sẽ không xuất động chiến lực như hắn.

Thời gian dần trôi qua, rừng rậm yên tĩnh lại, ánh trăng sáng tỏa hiện ra trên bầu trời. Ánh trăng thuần khiết, xuyên thấu qua tán lá cây, hình thành những đạo ánh sáng như ngọc. Trong mắt mọi người, không bởi vì ban đêm mà tầm nhìn không rõ, ngược lại càng thêm rõ ràng.

- Khí trời rất tốt, ranh con chạy không thoát đâu!

Gã có chòm râu dài mũi thở phì phò, lộ ra dáng tươi cười dữ tợn, ở dưới ánh trăng, Sở Vân lưu lại dấu vết lúc đứt lúc nối, nhưng vẫn thấy rất rõ ràng. Ở trước mặt đám giết người cướp của lão luyện như bọn họ, liền không che dấu được.

Nhưng bỗng nhiên!

Một đạo bóng đen, phát ra tiếng kêu quái dị, từ trên đỉnh đầu bay xuống.

Phốc!

Một tráng hán kêu một tiếng thảm thiết, ngã nhào xuống đất. Ngực trái của hắn lộ ra một miệng vết thương lớn, máu tươi từ đó chảy ra lên lán, mặt đất dưới chân nhanh chóng bị nhuộm đỏ.

Trái tim không cánh mà bay.

Thân thể của hắn run rẩy vài cái, sau đó bất động, vẻ mặt lúc chết vẫn hiện ra nét kinh hãi, chết không nhắm mắt!

- Chi chi chi chi!

Một bóng đen quỷ mị, đứng ở trên nhánh cây, phát ra tiếng cười man dại quỷ dị. Đúng lúc, gió đêm quét qua thân cây, ánh mặt trăng chiếu đến, lộ ra chân diện mục của bóng đen.

- Lợi Trảo Hầu!

Có người đứng tại chỗ phát ra tiếng kêu hoảng sợ đến cực điểm.

Lợi Trảo Hầu hung tàn thành tính, đôi mắt như chuông đồng lộ ra một tia huyết quang. Nó là một con trưởng thành, toàn thân bao phủ bởi bộ lông đen nhánh, cái đuôi vểnh cao, tứ chi thon dài, lợi trảo lăng lệ ác liệt. Trên cái trảo bên phải, đang cầm một quả tim của nhân loại.

Bịch bịch, trái tim vẫn đang nhảy lên.

Ừng ực.

Trong ánh mắt mọi người đầy sợ hãi, Lợi Trảo Hầu hé miệng, nuốt trái tim vào bụng. Loại yêu thú này, chuyên lấy trái tim làm thức ăn.

- Chi chi chi chi!

Nuốt trái tim vào bụng, huyết quang trong mắt của Lợi Trảo Hầu tăng vọt, đang điên cuồng khoa tay múa chân trên nhánh cây, phát ra tiếng cười khủng bố quái dị. Rất nhanh, huyết quang trong hai mắt của nó, khuếch tán ra ngoài, bao phủ toàn thân của nó.

Lập tức, từ trên người Lợi Trảo Hầu phát ra một cổ khí tức nguy hiểm làm cho lòng người sợ hãi.

- Mẹ khiếp, thì ra con khỉ này đã lĩnh ngộ Thị Huyết đạo pháp!

Chòm râu dài chửi bới một tiếng, vỗ cái túi da đen bên hông, đồng thời hét lớn một tiếng,

- Xuất hiện đi, Tửu Tao Cẩu!

Một đạo hắc quang từ trong túi da bắn ra, rơi xuống mặt đất, hiện ra một con chó đuôi màu đen. Không giống bình thường, cái mũi chó vừa lớn vừa đỏ, từ bên trong mũi có vài sợi lông màu đen. Lúc nhìn thấy Lợi Trảo Hầu, lập tức khom người nhe răng, phát ra tiếng sủa đầy uy hiếp.

Yêu thú hoang dại, không có ngự yêu sư chỉ huy, trí tuệ cũng không xuất sắc. Dựa theo nguyên tắc đầu tiên tiêu diệt uy hiếp lớn nhất, ánh mắt khát máu của Lợi Trảo Hầu lóe ra lệ quang, tập trung tính chất uy hiếp lên Tửu Tao Cẩu có uy hiếp lớn nhất, hoàn toàn không để ý đến những địch nhân yếu nhược xung quanh.

- Chi…

Lợi Trảo Hầu dùng sức đạp lên thân cây dưới chân một cái, giống như một quả đạn pháo, lao thẳng về phía Tửu Tao Cẩu. Không cam lòng yếu thế, gầm rú một tiếng, sau đó cũng dùng sức đạp mạnh một cái, bay từ dưới đất lên.

Phanh!

Song phương đụng vào nhau một cái kịch liệt giữa không trung, cân sức ngang tài, phát ra tiếng trầm đục. Sau đó rơi xuống đất, lâm vào trong cuộc chiến đấu vật lộn đầy huyết tinh.

Thấy tràng diện cũng ổn định lại, lúc này đám người còn lại mới thở dài một hơi. Thân thể nhân viên cửa hàng run rẩy, co đầu lại, chạy ra sau lưng gã có chòm râu dài.

Một màn này, hoàn toàn không giấu được tầm mắt của Sở Vân ở trong bụi cỏ cách đó không xa.

Nhìn thấy đối phương tính toán lên đầu mình, bị Lợi Trảo Hầu công kích, lúc này trong nội tâm Sở Vân tràn đầy vui sướng, nhưng sau đó lập tức bị hoảng sợ và hàn ý thay thế.

- Hai ngự yêu sư! Ngoài ra, còn có đám đại hán đằng đằng sát khí đằng sau, bọn họ là ai?

Hắn nín thở tập trung tư tưởng suy nghĩ, đánh giá những người này. Ánh mắt rơi vào trên người gã có chòm râu dài và mắt tam giác một cái, sau đó dời sang người khác. Ngay sau đó, ánh mắt của hắn dừng lại, nhìn thấy tên nhân viên cửa hàng Thiên Bảo Các vào buổi sáng.

- Lại là hắn?

Trong lòng của hắn kinh ngạc một chút, sau đó nhớ lại tình cảnh vào buổi sáng, trong lòng sáng tỏa mọi chuyện.

- Nguyên lai là thấy hơi tiền nên nổi máu tham. Túi Tuyết Sa của ta, trên thị trường có giá trị xa xỉ, có giá trị hơn tám trăm Địa Sát Thạch Tệ. Hừ, liên tiếp xuất động hai ngự yêu sư, đúng là quá xem trọng ta rồi.

Trong lòng của hắn bình tĩnh, đối phương ra tay tàn nhẫn vô tình, sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, hiển nhiên không muốn cho mình bất cứ cơ hội phản kích nào. Hiện tại hắn thế đơn lực cô, trứng Thiên Hồ còn chưa ấp ra, chỗ dựa duy nhất chính là Khảm Sơn Đao trong tay.

Nghĩ tới đây, tim của hắn đập nhanh hơn, yết hầu khô nóng. Thực lực đối phương rất mạnh, hắn hoàn toàn không có bất kỳ phần thắng nào! Dựa theo trí nhớ của hắn, hắn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có trận chiến này. Hắn bắt đầu hối hận, vì sao không dựa theo trí nhớ kiếp trước mà tiến hành, tại sao bỗng nhiên nổi hứng, đi Thiên Bảo Các, sinh ra biến hóa như vậy, đẩy bản thân mình vào cảnh cửu tử nhất sinh.

Tỉnh táo, tỉnh táo!

Rất nhanh, Sở Vân điều chỉnh tốt tâm tính của mình. Vào kiếp trước, hắn tìm tòi bí mật, hắn thường xuyên hãm thân vào tử địa, kinh nghiệm nhân sinh phong phú làm cho hắn hiểu được, cảm xúc vội vàng xao động thường thường chỉ đẩy bản thân mình vào trong vực sâu vạn kiếp bất phục.

Lợi Trảo Hầu chiến đấu với Tửu Tao Cẩu, đã tiến vào giai đoạn gay cấn. Song phương ngươi tới ta lui, bụi đất tung bay, móng vuốt sắc bén lóe ra hàn quang, máu tươi đầm đìa. Máu tươi văng ra khắp nơi, trên người của song phương đều xuất hiện miệng vết thương lớn nhỏ.

- Tửu Tao Cẩu, Mãng Sơn Trảo!

Chòm râu dài xem đúng thời cơ, bỗng nhiên quát một tiếng.

Hai lỗ tai Tửu Tao Cẩu dựng đứng, tiếp nhận mệnh lệnh, lập tức khí thế đại thịnh. Chỉ thấy yêu nguyên màu đen khắp toàn thân của hắn xao động kịch liệt, trong nháy mắt dồn vào chân trước. Khí thế trầm trọng như núi, khí tức hoang dã cuồn cuộn, quét ngang tứ phương.

- Uông!

Tửu Tao Cẩu sủa vang một tiếng, đánh ra một trảo, nhìn thì chậm nhưng lại rất nhanh, đánh trúng Lợi Trảo Hầu.

Trong mắt Lợi Trảo Hầu lóe lên hào quang hoảng sợ, nó lúc này lực cũ vừa hết, lực mới chưa sinh. Phanh một tiếng, bị Mãng Sơn Trảo đánh trúng, trong miệng phát ra tiếng kêu thê lương, thân thể bắn ngược về sau như đạn pháo, đụng vào một thân cây đại thu.

14. Chương 14: Xếp Đặt Mượn Lực, Mị Ảnh U Hạt Bức (thượng).

Chương 14: Xếp đặt mượn lực, Mị Ảnh U Hạt Bức (Thượng).

Lại một tiếng trầm đục.

Đại thụ run rẩy, cành lá lay động, phát ra tiếng rì rào vang động một hồi. Trên thân cây năm người ôm không hết vừa thô vừa to, lúc này xuất hiện một cái hố nhỏ. Lợi Trảo Hầu bị khảm vào bên trong, vài giây qua đi, mới rơi xuống đất. Thân hình nó run rẩy, thất khiếu chảy máu, đôi mắt màu đỏ của nó lóe ra hào quang dữ tợn.

- Mẹ kiếp, con khỉ này có đạo pháp Thị Huyết gia trì, đúng là khó chơi.

Chòm râu dài chửi bới một tiếng, sau đó lại chỉ huy Tửu Tao Cẩu.

- Xông lên đi, tiếp tục chiến đấu!

- Uông!

Tửu Tao Cẩu nghe được mệnh lệnh, tinh thần phấn chấn, lại bay tới, móng vuốt điên cuồng tiếp tục chiến đấu với Lợi Trảo Hầu.

Lợi Trảo Hầu là tiểu yêu thú có tu vi mười hai năm, mà Tửu Tao Cẩu có tu vi mười bốn năm, không chỉ như thế, lại được ngự yêu sư chỉ huy, kết quả của cuộc chiến này đã định. Sở Vân ở một bên lẳng lặng quan sát, nhìn thấy tình cảnh này, trong nội tâm kết luận.

Nói chung, yêu thú có trí tuệ của ngự yêu sư chỉ huy thường thường sẽ vượt qua chênh lệch trình độ tu vi nhất định, thành công khiêu chiến yêu thú hoang dại. Hôm nay tu vi của Lợi Trảo Hầu kém Tửu Tao Cẩu hai năm, kết quả không cần nói cũng biết.

Mắt thấy tình cảnh của Lợi Trảo Hầu càng trở nên không ổn, Sở Vân không dám tiếp tục ở bên cạnh nhìn nữa, lén lút rời khỏi chiến trường này, chạy vào trong chỗ sâu của rừng rậm.

- Đối phương có hai ngự yêu sư, tám gã đại hán, đội hình cường đại như thế, chỉ cần động một ngòn tay, ta sẽ biến thành mây khói. Tuyệt đối không thể liều mạng với bọn họ. Hiện giờ xem ra, chỉ có thể dùng trí!

Kinh nghiệm chiến đấu của Sở Vân phong phú, tuyệt đối không phải người để mặc cho người khác chém giết, trong lòng hắn không tồn tại may mắn. Thực lực bản thân chưa đủ, chỉ có thể dùng trí. Cẩn thận tự định giá, con Lợi Trảo Hầu kia đã cung cấp cho hắn một suy nghĩ cực kỳ hữu hiệu.

- Trên người của ta có Vô Vị Phấn, có thể che lấp mùi của ta. Có thêm trí nhớ kiếp trước, hoàn cảnh ở nơi đây, ta quen thuộc như lòng bàn tay. Chỉ có thể tá lực mượn lực, không ngừng tiêu hao thực lực đối phương.

Nghĩ ra phương pháp giải quyết, tinh thần hắn phấn chấn.

Trong chỗ sâu của rừng rậm, một thiếu niên mặc áo gai mộc mạc, đang chạy trong đó. Làn da của hắn trắng nõn, tướng mạo thanh tú, trong đôi mắt lóe ra hào quang, giống như hai khỏa bảo thạch. Ở khóe miệng của hắn, hiện lên nụ cười như có như không, như ẩn như hiện.

- Muốn giết người đoạt bảo, động thủ với ta? Hừ! Ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là có đi mà không có về!

Một giờ sau, một đám tráng hán, gặp phải một con Cự Xỉ Sâm Nghiêm tu vi mười sáu năm. Mắt tam giác ra tay, khống chế yêu thú Lục Đạo Đường Lang tu vi mười ba năm, rất vất vả mới chém giết được.

Nửa canh giờ sau, bọn họ gặp phải một bầy Hỏa Tri Chu, lâm vào khổ chiến, mắt tam giác và chòm râu dài liên thủ, gian nan tiêu diệt Chu Mẫu tu vi mười lăm năm, nhưng vẫn phải lưu lại thi thể hai tên tráng hán.

- Tiếp tục như vậy nhất định không được. Yêu nguyên Lục Đạo Đường Lang của ta đã tiêu hao một nửa, càng vào sâu thực lực yêu thú càng cường đại.

Sắc mặt mắt tam giác âm trầm, hắn vốn tự tin cầm chắc thắng lợi trong tay, nhưng hiện giờ thắng lợi đã không cánh mà bay.

Hai mắt chòm râu dài tràn đầy thần sắc phẫn nộ, giọng căm hận chửi bới, nói:

- Mụ nội nó, tiểu tử kia là con thỏ sao? Cho tới bây giờ lão tử còn chưa nhìn thấy thân ảnh của hắn thì hắn đã chạy mất rồi.

Trong nội tâm của tên nhân viên cửa hàng càng ngày càng nặng nề, hắn là người khôn khéo, đã cảm nhận được một tia khí tức âm mưu. Không khỏi chần chờ nói:

- Tình huống hiện giờ có chút không ổn, đối phương có Vô Vị Phấn, có thể che lấp mùi của bản thân, bình yên thông qua đại bộ phận lãnh địa của yêu thú. Hơn nữa ta có cảm giác, hình như hắn đang câu dẫn chúng ta…

- Nói lăng nhăng! Hắn thì tính toán gì chứ? Nguyễn Nhị, nếu ngươi sợ, thì cứ trở về đi. Lão tử rất xem thường lũ hèn nhát. Bị một tên tiểu tử mười ba tuổi chưa mọc lông làm hoảng sợ.

Chòm râu dài khinh thường nhìn tên nhân viên cửa hàng Nguyễn Nhị, xì mũi coi thường hắn.

- Ngươi…

Nhân viên cửa hàng Nguyễn Nhị giận nhưng không dám nói.

- Đủ rồi, Nguyễn Nhị. Không nên nghi thần nghi quỷ, vận khí của tên ranh con quá tốt. Ngươi thân là người lĩnh đội lần này, cũng phải có trách nhiệm. Rõ ràng là do ngươi chuẩn bị không đủ, nếu chúng ta cũng có Vô Vị Phấn, đã bắt được hắn từ sớm rồi.

Mắt tam giác hừ lạnh một tiếng, trong lòng ngực móc ra một bình thuốc, lấy ra một khỏa đan dược căng tròn, lớn bằng đầu ngón tay, đưa cho Lục Đạo Đường Lang ăn.

Con Lục Đạo Đường Lang chỉ bằng một đứa trẻ mới sinh, thân thể màu xanh lá cây, thân thể sáng bóng âm lãnh. Cặp đại đao ở chân trước, so với màu xanh của thân thể, thì nhạt hơn một chút. Miệng lưỡi của nó sắc bén, lúc này nhìn tam giác đầu, mở to miệng ra, nuốt viên đan dược kia vào bụng.

Viên đan dược kia, chính là yêu nguyên đan. Yêu thú ăn vào, có thể bổ sung yêu nguyên. Yêu thú không có yêu nguyên, thì không cách nào thi triển đạo pháp yêu thuật.

Sau một lát, mắt tam giác cảm nhận được yêu nguyên trong cơ thể Lục Đạo Đường Lang, đang chầm chậm tăng lên. Hắn thoả mãn gật đầu, trong mắt hiện ra thần sắc đau lòng.

Viên đan dược này với hắn mà nói, giá cả rất đắt đỏ. Ngày bình thường hắn sẽ cho Lục Đạo Đường Lang tự hành thổ nạp nguyên khí, bổ sung yêu nguyên trong cơ thể. Nhưng vào lúc này, không cho phép hắn làm thế, hắn phải nắm chặt thời gian, đuổi giết Sở Vân.

- Hắc hắc, ngươi rất đau lòng a.

Chòm râu dài liếc mắt nhìn mắt tam giác, lại nhìn Tửu Tao Cẩu của mình. Vết thương chồng chất, lè lưỡi thở hồng hộc, máu trên người đã biến thành màu đen, dính chặt vào lông của nó, chật vật không chịu nổi.

Chòm râu dài cũng có đan dược trong ngực, nhưng không phải lúc vạn bất đắc dĩ, hắn không nở lấy ra sử dụng.

- Mẹ nó, nếu lần sau gặp được yêu thú cản đường, không bắt được tiểu tử kia. Lão tử đành phải sử dụng đan dược.

Trong mắt chòm râu dài lóe ra mực quang dữ tợn. Đuổi bắt Sở Vân, hắn cho rằng rất nắm chắc, nhẹ nhõm đến cực điểm. Nhưng chuyện này lại phát sinh vượt ra ngoài dự kiến của hắn. Hiện giờ bóng dáng Sở Vân còn chưa thấy, bên phía hắn đã chặt vật không chịu nổi rồi.

- Tiếp tục đuổi theo! Đuổi bắt tiểu tử kia, lão tử chặt tay của hắn, cắt trym của hắn, chặt bỏ hai cái chân chó của hắn!

Chòm râu dài càng nghĩ càng phẫn nộ, mình đường đường là một ngự yêu sư, đã lấy đi ít nhất một trăm tám mươi mạng người, đêm nay vì đuổi giết một tên tiểu tử chưa mọc lông mà thành ra loại bộ dạng này, chuyện này làm sao hắn chịu nổi.

15. Chương 15: Xếp Đặt Mượn Lực, Mị Ảnh U Hạt Bức (hạ).

Chương 15: Xếp đặt mượn lực, Mị Ảnh U Hạt Bức (Hạ).

Trên thực tế, không chỉ có hắn, bọn người mắt tam giác, trong lòng sớm đã sinh ra nộ khí. Nếu là lúc bình thường, tùy tiện một người trong bọn họ, đã có thể giày vò Sở Vân chết đi sống lại. Nhưng bây giờ lại đang ở trong rừng rậm, bọn hắn bị kinh ngạc nhiều lần, tính mạng của ba tên đồng hành đã nằm lại nơi đây. Điều này làm cho bọn họ biệt khuất đến cực điểm!

Bị cảm xúc phẫn nộ chi phối, tám tên đại hán như lang như hổ, bước chân nhanh hơn, tốc độ cũng tăng lên, muốn nhanh chóng bắt được Sở Vân.

- Là ở đây, lãnh địa của Mị Ảnh U Hạt Bức!

Dựa theo trí nhớ kiếp trước, Sở Vân đi đến nơi đây. Bước chân của hắn dần chậm lại, nín thở tập trung tư tưởng, sắc mặt rất ngưng trọng.

Yêu thú chẳng cần biết đơn thể hay quần thể, đều có quan niệm lãnh địa. Yêu thú càng mạnh, lãnh địa càng lớn. Mà Mị Ảnh U Hạt Bức trong trí nhớ của Sở Vân, cũng chính là yêu thú mạnh nhất trong cánh rừng rậm này, nó có tu vi mười chín năm.

Cây cối cao lớn, cánh lá chập chờn quỷ mị trong bóng đêm. Nhìn cánh là trước mặt, mang theo vẻ âm hàn chưa từng có, làm cho Sở Vân rùng mình một cái. Vì bảo đảm an toàn, hắn dừng bước lại, lấy trong ngực ra một bao Vô Vị Phấn, vẩy lên khắp toàn thân.

Vô Vị Phấn, tên như ý nghĩa, chính là thuốc bột che lấp mùi của bản thân. Nếu bên người không có yêu thú biết đạo pháp ẩn nấp, muốn làm một nhà lữ trình, tìm kiếm bí mật và các đồ vật trân quý thì phải cần có nó.

- Nhanh như vậy đã tiêu hao hết hai bao Vô Vị Phấn, mong rằng lần này Mị Ảnh U Hạt Bức đừng làm ta thất vọng.

Tâm tình Sở Vân nặng nề đến cực điểm, hắn cũng không biết đoàn người sau lưng đã suy yếu đến trình độ nào, nhưng hắn dám khẳng định, trong tay đối phương nhất định có đan dược phục hồi yêu nguyên.

Mị Ảnh U Hạt Bức là yêu thú có tu vi cao nhất trong cánh rừng này, nếu ngay cả nó cũng không làm gì nổi đối phương, vậy thì tình cảnh của Sở Vân sẽ dữ nhiều lành ít.

Sau khi dùng xong bao Vô Vị Phấn trong tay, vo giấy gói nhồi thành một cục, sau đó đặt ở một vị trí dễ thấy. Sau đó hắn căn cứ vào giấy gói này, tiêu trừ dấu vết chân thật của mình đi, chế tạo ra dấu vết giả, sau đó đi vào trong lãnh địa của yêu thú.

Hắn cẩn thận từng li từng tí, thần kinh của hắn căng lên như dây đàn! Cả quá trình cẩn thận đến mức lớn nhất, khắc chế động tĩnh của mình, tiêu hao nửa canh giờ. Cuối cùng hắn mệt mỏi đến mức hư thoát, thân thể co rúc vào trong một thân cây chết khô, sau khi đại công cáo thành liền thở ra một hơi, thiếu chút nữa hắn muốn ngất xỉu.

Không chỉ có thân thể mệt mỏi, ngay cả tâm thần cũng mệt mỏi. Rất có thể Mị Ảnh U Hạt Bức sẽ phát hiện ra mình, nếu nó tự lấy mình làm con mồi cho đêm nay, vậy thì Sở Vân phải chết không thể nghi ngờ.

Thậm chi hắn có thể tưởng tượng, sau khi Mị Ảnh U Hạt Bức tiêu diệt mình, đám người sau lưng sẽ nhìn thấy thi thể của hắn, sau đó sẽ cười một cách hả hê điên cuồng. Đây chẳng khác nào là tự mua dây buộc mình!

Nhưng mà may mắn, hắn kế thừa vận khí kiếp trước, hắn càng thêm cẩn thận chú ý, không để cho Mị Ảnh U Hạt Bức phát hiện ra hắn.

Ở bên trong thân cây khô, ẩm ướt oi bức, không gian nhỏ hẹp, khí tức khó chịu. Lại thêm mệt mỏi, Sở Vân ẩn thân không sai một ly, sau một lát liền cảm thấy thân thể khô nóng, mồ hôi đầm đìa. May mắn có vô vị phấn, không ngừng hấp thu mùi mồ hôi.

Không có người nào nguyện ý cuộn thân thể mình lại, cuộn thành một đoàn, bị vây khốn trong một không gian nhỏ hẹp như vậy. Sở Vân cảm thấy hết sức khó chịu, càng đáng tiếc là, cơn buồn ngủ kéo đến như thủy triều, hắn rất buồn ngủ.

Trên mặt mũi tràn ngập mồ hôi, mí mắt nặng nề như đeo lên hai quả cân, đang từ từ khép lại, ánh mắt dần dần mơ hồ.

Kiên trì! Chịu đựng! Không thể ngủ được!

Một khi thiếp đi, sẽ đánh mất quyền chủ động, mặc cho người ta chém giết.

Một âm thanh không ngừng vang vọng trong đầu Sở Vân, Sở Vân dựa vào ý chí ương ngạnh, chống lại cơn buồn ngủ. Nhưng hắn quá mệt mỏi, thân thể còn chưa phát dục hoàn toàn, đấu trí đấu lực với cường địch, đã tiêu hao toàn bộ thể lực của hắn. Lực lượng của cơn buồn ngủ biểu hiện ra quá rõ ràng, đang kéo đến như sóng thần, bao phủ ý thức của hắn.

Không thể ngủ, kiên trì, kiên trì…

Thừa dịp này lưu lại chút thần trí cuối cùng, tay trái của Sở Vân nắm lấy Khảm Sơn Đao, cố gắng làm cho thần trí thanh tỉnh.

Cảm giác đau nhức truyền tới, sau đó rút tay trái trở về, trên bàn tay đã có một vết thương, vết thương không sâu, nhưng máu tươi chảy đầm đìa.

Sở Vân hút một hơi lạnh, cắn răng lấy từ trong lồng ngực ra một bao thuốc trị thương, mở miệng bao, bôi bột phấn của thuốc trị thương lên vết thương. Lập tức cảm thấy ngứa ngứa và đau nhức một hồi, máu cũng ngừng chảy.

Cơn buồn ngủ thối lui như thủy triều, trong cây khô tối đen, có hai đạo ánh sáng lập lòe. Trong bóng tối dày đặc, cũng không lấn át được ánh mắt của Sở Vân.

Thần sắc của hắn chuyên chú, nghiêng tai lắng nghe, chỉ trong chốc lát sau, hắn nghe được tiếng bước chân nặng nề.

Trong lòng hắn chấn động, biết rõ có cường địch đuổi giết hắn. Từ tiếng bước chân càng ngày càng gần, xen lẫn với tiếng nói hùng hùng hổ hổ của chòm râu dài, trái tim của hắn bắt đầu đập nhanh, hơi thở cũng trở nên ồ ồ.

- Mau nhìn chỗ đó!

Đây là tiếng của tên nhân viên cửa hàng Nguyễn Nhị, hắn phát hiện ra giấy gói mà Sở Vân cố ý lưu lại.

- Đây giấy gói của Vô Vị Phấn, ta cảm giác hắn đang ở cách đây không xa.

m thanh của mắt tam giác truyền vào trong tai của Sở Vân, âm thanh của hắn lạnh như băng, ồ ồ giống như tiếng độc xà.

- Dấu vết quá dễ thấy, đối phương đúng là ranh con, thể lực có hạn, mau đuổi theo!

Chòm râu dài gấp gáp gọi một tiếng, sau đó đám đại hán liền chạy theo hắn, âm thanh dần dần nhỏ xuống.

Sở Vân thở phào một hơi, rốt cục thuận lợi lừa gạt được bọn họ. Sau nửa nén hương, một tiếng hét thảm truyền tới, hắn mới chui từ trong thân cây khô ra, hít thở từng ngụm không khí trong lành.

Sau một lát, khuôn mặt đỏ ửng của hắn lúc này mới trở lại bình thường, cảm giác suy yếu không còn sức lực dần dần biến mất. Quần áo dính vào người của hắn, gió thổi qua, lập tức rùng mình.

Hắn cầm Hương Hòe Mộc Côn lưu lại trong động, sau đó cầm theo dây thừng Thiết Đằng và Khảm Sơn Đao, sau đó lên đường, bắt đầu bố trí bẩy rập.

Bẩy rập rất đơn giản, nằm ngay đường phải đi ra, hắn thắt nút hai đầu dây thừng Thiết Đằng, cột hai đầu dây thừng vào một cành cây. Dây thừng thẳng băng, che giấu trong bụi cỏ, hình thành bán mã tác (giăng dây ở chỗ tối để gạt ngã người ngựa của đối phương). Sau đó hắn cầm Khảm Sơn Đao trên tay phải, tìm một không xa để phục kích, bắt đầu chờ đợi.

16. Chương 16: Tuổi Nhỏ, Tâm Già, Máu Không Lạnh (thượng)!

Chương 16: Tuổi nhỏ, tâm già, máu không lạnh (Thượng)!

Tiếng gió gào thét bên tai, cổ họng nóng như lửa đốt, sợ hãi và kinh hãi tràn ngập trong nội tâm, ánh mắt nhìn vào trong rừng rậm đang run lên kịch liệt.

Cái miệng mở lớn, bộ ngực phập phồng, thở dốc kịch liệt. Chòm râu dài thở hồng hộc, lúc này hận không thể sinh ra cái chân thứ ba để chạy trốn!

Thật không ngờ, trong rừng rậm này không ngờ lại có một con Mị Ảnh U Hạt Bức.

Tu vi mười chín năm, đạo pháp U Ảnh kịch độc bá đạo mãnh liệt, vừa thấy mặt, liền dùng độc giết chết Tửu Tao Cẩu.

Không có Tửu Tao Cẩu phối hợp tác chiến, chỉ lấy tu vi của Lục Đạo Đường Lang, không thể ngăn cản nổi đầu Mị Ảnh U Hạt Bức.

Sau khi Lục Đạo Đường Lang biến thành vong hồn dưới cái đuôi bò cạp của Mị Ảnh U Hạt Bức, sĩ khí đám người chòm râu dài xuống thấp đến cực điểm, không còn ý chí chiến đấu, quay người chạy trốn.

Đương nhiên Mị Ảnh U Hạt Bức không bỏ qua những kẻ to gan lớn mật này, dám xâm nhập vào sâu bên trong lãnh địa của nó, chẳng khác nào đưa thức ăn tới miệng.

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, mỗi tiếng hét thảm có ý nghĩa là một người bị giết.

Bọn người chòm râu dài chạy phía trước, hàn ý tràn ngập trong nội tâm, biến thành một tòa băng sơn, đè nặng trong lòng. Sợ hãi cứ như thủy triều dâng lên, bao phủ tất cả ý niệm trong đầu bọn họ.

Chạy chạy chạy!

Trong đầu trống rỗng, không có bất kỳ suy nghĩ gì, giờ phút này, bọn họ chỉ muốn chạy trốn khỏi chết.

- A!

Đang chạy trốn, chỉ còn lại có ba người.

Chòm râu dài, mắt tam giác và tên nhân viên cửa hàng Nguyễn Nhị.

Mị Ảnh U Hạt Bức vẫn đang ở sau lưng, bám sát như hình với bóng. Thân thể của nó màu xanh da trời sáng bóng như vỏ sò, thân thể to lớn lắc lư. Hai bên sinh ra hai cánh, phía sau có cái đuôi dựng đứng, đầu châm của cái đuôi màu đỏ tươi, tản ra khí tức tử vong làm cho người ta sợ hãi.

Nó lẳng lặng phi hành, bay rất yên tĩnh, không phát ra một chút âm thanh, không phụ danh tiếng U Ảnh của nó. Bỗng nhiên hai cánh chấn động, nhanh chóng tiếp cận ba người đang chạy trốn.

Đuôi bò cạp vung lên, một đạo hào quang đỏ tươi, giống như phi đao, giống như đom đóm, đâm vào sau lưng mắt tam giác.

Bịch!

Không có bất kỳ phản kháng và giãy dụa nào, mắt tam giác ngã nhào xuống đất, theo lực quán tính, thân thể của hắn lăn mình quay cuồng, đụng vào một gốc cây, lúc này mới dừng lại.

Miệng hắn mấp máy, trong đồng tử vốn có thần thái, lúc này tán loạn vô quang.

Chỉ trong nháy mắt, Mị Ảnh U Hạt Bức đã nhào tới khuôn mặt của hắn.

Đây là cảnh tượng cuối cùng mà hắn nhìn thấy.

- Mẹ ơi!

Yết hầu tên nhân viên cửa hàng Nguyễn Nhị giật giật, kêu to, phát tiết cảm xúc sợ hãi cực đoan trong lòng. Tố chất thân thể của ngự yêu sư, cao hơn thường nhân rất nhiều. Nhưng lúc này không cần đến chiêu thứ hai đã bị giết, rốt cuộc Nguyễn Nhị cảm thấy mình đã tới cực hạn, tốc độ giảm xuống, cách chòm râu dài càng ngày càng xa.

- Xin ngươi, đừng bỏ ta lại!

Hắn đưa tay kéo chòm râu dài nói.

- Cút ngay!

Chòm râu dài phất tay, đẩy tên nhân viên cửa hàng Nguyễn Nhị kia ra khỏi người mình. Nguyễn Nhị mất cân đối, phát ra một tiếng thét kinh hãi. Hoảng sợ nhìn mặt đất dưới chân, trong ánh mặt hiện ra một tia khẩn trương và hoảng sợ.

Nhưng sau một khắc, vang lên tiếng hai thân thể đụng nhau, đồng thời vang lên cùng một lúc.

Nhân viên cửa hàng Nguyễn Nhị thống khổ té trên mặt đất, đồng thời chòm râu dài cũng bị sở thiết hạ bán mã tác (giăng dây ở chỗ tối để gạt ngã người ngựa của đối phương) của Sở Vân làm trượt chân, té xuống đất, con đường trơn trượt bởi rêu xanh, vết máu cũng kéo dài thành một đường thẳng.

- Hết rồi!

Ý niệm trong đầu giống nhau, như tiếng sấm nổ vang, đồng thời nổ vang trong đầu hai người. Bọn họ như bị điện giật, nhanh chóng xoay người, đôi mắt mở to, nhìn về phía sau.

Mị Ảnh U Hạt Bức bay chầm chậm từ phía sau lên, lưu một thây khô của mắt tam giác.

Nước mắt Nguyễn Nhị chảy xuống, hai chân đạp đạp, thân thể co rúm trên mặt đất, lui về phía sau, tận lực kéo giãn khoảng cách ra xa một tí.

Xong rồi, xong thật rồi!

Mị Ảnh U Hạt Bức ở giữa không trung xoay người một cái, giống như cảm thấy mỹ mãn nên thay đổi phương hướng, bay vào sâu trong lãnh địa của nó.

Vù vù vù...

Chỉ còn lại hai người, vẻ kinh hãi vẫn đang ngưng kết trên khuôn mặt, trợn mắt há mồm nhìn bầu trời hắc ám đang dần dần cắn nuốt thân ảnh của Mị Ảnh U Hạt Bức.

Trong lòng Sở Vân trầm xuống:

- Mị Ảnh U Hạt Bức dựa vào hút máu mà sống, thích nhất là hút máu còn tươi, bởi vậy sau khi ăn xong, nó không có thói quen tích trữ thức ăn. Xem ra việc kế tiếp, ta phải tự mình động thủ thôi.

Trong nội tâm thở dài, chiến ý lại tăng lên.

Tuổi nhỏ, tâm già, máu không lạnh!

Trong lồng ngực giống như có lửa, đang bốc cháy phừng phừng. Huyết dịch trong mạch máu đang nóng lên, trái tim đập liên hồi.

Hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi. Khí trời lạnh lẽ giống như đang tẩy rửa linh hồn của hắn, làm cho toàn thân của hắn run lên.

Dù địch nhân mệt mỏi không chịu nổi, nhưng sức lực vẫn còn. Dùng thực lực của hắn, nếu lần này mà thất bại, cửu tử nhất sinh. Nhưng chính là người sát phạt quyết đoán, trong nội tâm định ra mục tiêu, dù có long trời lỡ đất, trời long đất lỡ cũng không thể nào ngăn cản được quyết định của hắn.

Đột nhiên hắn mở hai mắt ra, ánh mắt lóe lên, giống như điện quang lóe lên trong đem tối.

Chiến!

Tay phải của hắn nắm chặt Khảm Sơn Đao, bỗng nhiên hắn quay người. Thân hình hắn như linh miêu, chỉ phát ra động tĩnh rất nhỏ, tiềm hành trong đêm tối, lẳng lặng tiếp cận chòm râu dài.

- Ha ha, ha ha, ha ha ha ha! Nó đi, nó đi rồi! Chúng ta được cứu rồi! Ngươi nhìn thấy không? Chúng ta sống rồi!

Sau khi ngu ngơ cả nửa ngày, đột nhiên tên nhân viên cửa hàng Nguyễn Nhị bộc phát ra một tiếng cười to, thân thể của hắn run run, vui đến phát khóc.

Tuyệt xử phùng sanh, chòm râu dài cũng nhổ ra một ngụm trọc khí. Vui sướng dâng lên, nhưng sau đó hắn liền hối hận, phẫn hận thay thế cho vui sướng.

- Ta quá hối hận! Nếu ta sớm cho Tửu Tao Cẩu dùng đan dược, nhất định có thể liên thủ với Lục Đạo Đường Lang giết chết Mị Ảnh U Hạt Bức! Đáng giận, đáng giận! Đều là tại tiểu tử kia, đều là tại tiểu tử kia! Tiểu tử kia dẫn chúng ta đến nơi đây, hãm hại chúng ta!

Chòm râu dài giống như bị bệnh tâm thần, điên cuồng gào thét. Hai mắt của hắn đỏ bừng, hơi thở ồ ồ, hận ý liên tục dâng cao, làm cho tên nhân viên cửa hàng Nguyễn Nhị ở bên cạnh cả kinh trong lòng.

Vừa nghĩ tới Sở Vân, nhân viên cửa hàng Nguyễn Nhị liền âm thầm lắc đầu, thở dài không ngớt. Đối phương quá xảo trá khôn khéo, hắn đã biết từ sớm, cũng đã nhắc nhở. Nếu không phải bọn chòm râu dài khinh địch, làm thế nào rơi vào tình cảnh hiện giờ chứ?

17. Chương 17: Tuổi Nhỏ, Tâm Già, Máu Không Lạnh (hạ)!

Chương 17: Tuổi nhỏ, tâm già, máu không lạnh (Hạ)!

Sau khi chòm râu dài phát tiết xong bỗng nhiên ôm đầu khóc rống:

- Tửu Tao Cẩu của ta, Tửu Tao Cẩu của ta! Đào tạo nó, ta hao phí bao nhiêu tinh lực, tốn hơn một nửa tài sản! Nếu như ta bắt được tên tiểu tử kia, ta sẽ tự tay ngũ mã phanh thây hắn! Xử hắn lăng trì! Nghiền xương của hắn thành tro! Ách?

Đột nhiên có một trận gió thổi tới mặt của hắn. Lúc chòm râu dài phát hiện không ổn, thì đã quá muộn.

Sở Vân vận sức chờ phát động, dùng tâm tính vô tâm, tập kích như tia chớp, dưới một đao, đi đời nhà ma!

Phốc!

Khảm Sơn Đao quá sắc bén, chém đứt đầu của chòm râu dài. Đầu lâu bay ra, máu tươi phun lên như suối. Thi thể không đầu, giống như một bao tải rách, ngã bịch xuống đất.

- Ai, a? ! Là ngươi, là ngươi!

Nhân viên cửa hàng Nguyễn Nhị bị biến cố đột ngột này dọa sợ. Hắn co quắp ngã xuống đất, hoảng sợ nhìn vào Sở Vân, toàn thân run rẩy giống như cầy sấy.

Ánh trăng chiếu sáng tứ phương, ám phong lưu động.

Khuôn mặt của Sở Vân như ngọc, mắt ẩn hàn quang. Dưới ánh trăng, hắn non nớt cộng với làn da bóng loáng, ánh trăng chiếu vào, làm cho cả người của hắn đều được một vầng ánh sáng nhu hòa bao phủ. Hắn thản nhiên đi tới, bộ dáng hoàn toàn không giống với người vừa giết người qua, toàn thân không hề có sát cơ, giống như tiên nhân trên trời, tinh linh trong rừng, không mang theo một chút khói lửa nhân gian nào.

Nhân viên cửa hàng Nguyễn Nhị gần như sụp đổ. Ánh mắt của hắn không tự chủ nhìn vào Khảm Sơn Đao trong tay của Sở Vân.

Đao này dài một thước năm, đầu đao thẳng, không có móc câu và mũi đao cong. Thân đao dày và nặng, chuôi đao thô mà ngắn. Trên lưỡi đao hiện giờ tỏa sáng và vẫn còn lưu máu tươi. Đây vốn là vũ khí để cho tiều phu chặt cây đốn củi, lúc này lại biến thành hung khí giết người.

Người, là thiếu niên như lang như hổ.

Đao, là giết người đoạt mạng.

- Đừng, xin ngươi, xin ngươi đừng tới đây.

Nhân viên cửa hàng Nguyễn Nhị nhìn thấy Khảm Sơn Đao, trong đầu của hắn không tự chủ nghĩ đến hình ảnh thân thể không đầu đầy huyết tinh của mình. Hắn rất hối hận, hối hận vì sao mình lại dây vào tên sát tinh này!

Đại cục đã định, đối phương không hề có ý chí chiến đấu. Sở Vân đi đến bên người nhân viên cửa hàng Nguyễn Nhị, vung tay lên.

Một đạo ánh sáng màu xanh lóe ra, máu huyết tung bay tứ phía.

Bịch một tiếng, thi thể Nguyễn Nhị ngã xuống, té lăn trên đất. Hai mắt của hắn không nhắm lại, thần sắc hoảng sợ còn hiện rõ trên mặt, máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ mặt đất xung quanh.

Một mùi máu tanh xộc thẳng vào mũi, rừng rậm bắt đầu yên tĩnh lại.

Sở Vân đứng nguyên tại chỗ thở gấp, chiến ý từ từ mất đi. Nghĩ đến sự hung hiểm của cuộc chiến lần này, hơi không cẩn thận sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Trong lòng hoảng sợ, cánh tay đang cầm Khảm Sơn Đao lúc này cũng run lên.

Nhưng mà, đàn ông phải lấy giết địch làm vinh hạnh, muốn làm đại sự không được câu nệ tiểu tiết, nếu không như vậy thì sao xứng đáng làm đại trượng phu chứ?

Một lát sau, khuôn mặt của hắn khôi phục bình tĩnh, thần thái thong dong thu hồi Khảm Sơn Đao.

Nhặt lấy, nhanh tay nhanh chân thu quét dọn chiến trường.

Một giờ sau, hắn xuyên qua rừng rậm, đi tới chân núi của ngọn núi lửa vô danh.

Nơi này có một khe núi.

Tiếng nước chảy róc rách, từ sâu trong rừng rậm uốn lượn ra tận đây, giống như một đai lưng bằng ngọc, hiện ra ở trước mặt Sở Vân.

- Không khác gì trong trí nhớ.

Sở Vân buông lỏng một hơi, hắn xác nhận tính an toàn ở nơi này rất cao.

Con suối này rất rộng, rộng khoảng bốn trượng. Nhưng lại rất cạn, nơi sâu nhất, chưa đủ ba gang tay. Người trưởng thành chỉ cần xoắn ống quần lên, là có thể vượt qua.

Sở Vân giẫm lên các hòn đá cuội, đi đến bên kia dòng suối, ngồi xổm người xuống, uống một ngụm nước suối mát lạnh. Nước suối như ngấm vào tận ruột gan, trong đó ẩn chưa vị ngọt như có như không, làm cho

cổ họng khô nóng của hắn khoan khoái không thôi. Tuy hắn có túi nước Nãi Gia Quả, nhưng phải sử dụng lúc ấp trứng, không thể để mình hưởng lạc được.

Lại nói, hắn trải qua trận chiến cửu tử nhất sinh vừa rồi đã thu được không ít chiến lợi phẩm, lúc này hắn lấy ra, bắt đầu kiểm kê.

Thời điểm thu thập vật phẩm, lúc đó đang ở trong Hắc Ám sâm lâm, không thể xem cẩn thận. Lại có Mị Ảnh U Hạt Bức đang ngủ ở gần đó, không ai biết nó có thức lúc nào, lỡ nó cho mình một độc châm thì khổ sao? Tuy Sở Vân tự tay thu thập chiến lợi phẩm, nhưng hắn lại không rõ giá trị trong đó.

Hắn tiện tay lấy ra, cầm ra trong đó một cây khảm đao. Lưỡi đao sáng bóng, trên chuôi đao còn loang lổ máu, hiển nhiên vong hồn chết oan dưới lưỡi đao chắc chắn có số lượng không ít.

Loại đao nào dùng để phòng thân. Sở Vân lại có Khảm Sơn Đao trong tay, đã không còn dùng được. Hắn liền vứt qua một bên.

Tiếp theo là túi tiền. Có mười một túi tiền, có hai cái chế tác Công Khảo Cứu, chắc chắn đây là của hai tên ngự yêu sư. Sở Vân cầm lấy một trong hai cái đó, còn chưa mở ra xem, trong mắt đã hiện ra thần sắc vui mừng.

Hắn dựa vào cảm ứng sức nặng trong đó, hắn biết rõ trong đó có không ít Địa Sát Thạch Tệ.

Mở ra xem xét, quả nhiên!

Có khoảng tám mươi Địa Sát Thạch Tệ.

Giàu có như vậy?

Sở Vân càng ngày càng chờ mong, bỏ túi tiền trong tay xuống, hắn liên tiếp mở những túi tiền còn lại.

Hắn vui mừng phát hiện trong mỗi túi, có ít nhất sáu mươi Địa Sát Thạch Tệ trong mỗi túi. Trong túi tiền của hai ngự yêu sư, có tổng cộng một trăm bốn mươi Địa Sát Thạch Tệ. Tính cả năm mươi Địa Sát Thạch Tệ của Sở Vân, lúc này trong tay hắn, rõ ràng có chín trăm chín mươi hai Địa Sát Thạch Tệ, đây là khoản tài phú không nhỏ.

Ba mươi Địa Sát Thạch Tệ, đã đủ cho một gia đình bình thường ăn uống trong một tháng vẫn có thừa. Lão Hồng Thương vất vả buôn bán muối trong hai ngày, cũng không thu hơn năm mươi Địa Sát Thạch Tệ.

- Chín trăm chín mươi hai Địa Sát Thạch Tệ, đã gần đến ngàn. Quả thật chiến tranh và cướp đoạt mới là con đường thu thập tài phú nhanh nhất.

Trong nội tâm cảm khái một chút, ánh mắt của Sở Vân dời đến hai cái túi da đặc biệt trên người.

So với túi tiền mập mạp đầy tục khí, hai cái túi da này, chẳng khác nào một tên ăn mày và một hoàng đế, mang theo khí tức cao quý và trang nhã. Một mảnh lụa trắng làm đáy, thêu lên chỉ màu vàng, một sợi dây thừng màu xanh buộc chặt miệng túi. Một cái khác làm bằng da bóng loáng, mang theo hai hạt trân châu trắng noãn cực lớn.

Người trên đời này gọi loại túi này là tiên nang.

18. Chương 18: Tiên Nang, Chiến Lợi Phẩm Vượt Qua Dự Kiến.

Chương 18: Tiên nang, chiến lợi phẩm vượt qua dự kiến.

Ngự yêu sư mới được dùng tiên nang, có tác dụng bắt được yêu thú, mang theo yêu thú. Tiên nang mang theo trên người, khi ngự yêu sư gặp phải nguy cơ, liền mở tiên nang ra, yêu thú sẽ xuất hiện, tiếp nhận sự chỉ huy của ngự yêu sư mà chiến đấu.

- Đáng tiếc hai cái tiên nang này đều là vật có chủ, đã bị người ta tế luyện qua. Nếu sử dụng, chỉ có thể hủy đi, thu về nguyên vật liệu. Nhưng dù vậy, giá trị nguyên vật liệu thu về cũng tương đương cao. Ít nhất cũng có giá tám trăm Địa Sát Thạch Tệ.

Hai mắt Sở Vân lập loè, không quá xác định. Hắn cũng không có nghiên cứu quá nhiều về tiên nang, cho nên trong vấn đề này không được chuyên nghiệp.

Cầm lấy, hắn bắt đầu thanh lý túi tiền và tiên nang, có rất nhiều thứ vụn vặt.

Vô số khảm đao, giá trị lại không bằng Khảm Sơn Đao, hơn nữa đều là hung khí. Sở Vân đều ném qua một bên.

Hắn còn đem dây chuyền đeo trên người của bọn họ lấy xuống, vòng cổ và các loại đồ trang sức, phần lớn đều là thạch đầu, vỏ sò, đều là phong tục, đã được chúc phúc. Vì giá trị rất nhỏ, cho nên không thể bán ra ngoài.

- Xem ra không có bao nhiêu thứ đáng giá.

Tùy ý lật xem, Sở Vân có chút thất vọng, bỗng nhiên hai mắt sáng ngời, từ trong đó tìm được hai chai thuốc.

Hô hấp của hắn trở nên gấp gáp, hắn mở nắp bình, dùng tay vỗ nhẹ miệng bình, có một đám dược khí bay vào mũi của hắn.

Mùi dược khí nồng đậm, nụ cười lại xuất hiện trên mặt của Sở Vân:

- Đây là nửa bình Yêu Nguyên Đan, một bình Huyết Khí Đan. Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, ta đang cần những đan dược này.

Một khỏa Huyết Khí Đan, giá trị năm mươi miếng Địa Sát Thạch Tệ. Mà một bình Huyết Khí Đan này, có mười viên đan dược, tổng giá trị năm trăm Địa Sát Thạch Tệ.

Mà Yêu Nguyên Đan, trân quý hơn Huyết Khí Đan một ít. Một viên Yêu Nguyên Đan, trên thị trường bán sáu mươi Địa Sát Thạch Tệ một viên. Trong tay Sở Vân lúc này, có có năm viên Yêu Nguyên Đan, tổng giá trị ba trăm Địa Sát Thạch Tệ.

- Nếu tính ra, thu hoạch lần này vào khoản ba ngàn Đại Sát Thạch Tệ. Đây có thể xem là tiền của phi nghĩa!

Ngoài kinh hỉ ra, Sở Vân đang suy nghĩ nên làm thế nào để đối phó Thiên Bảo Các.

Đối phương thấy hơi tiền liền nổi máu tham, muốn giết người đoạt bảo. Nhất là ra tay rất độc ác, có thể suy đoán những chuyện này, nhất định không là lần đầu tiên đối phương làm thế.

- Giết người đoạt bảo sau lưng người khác, chính diện là buôn bán rửa tiền. Việc gì cũng dám làm, xem ra Thiên Bảo Các không đơn giản.

Dựa vào kinh nghiệm và trực giác, Sở Vân cảm thấy Thiên Bảo Các không đơn giản.

Kiếp trước ta còn không biết bộ mặt thật của Thiên Bảo Các. Hiện tại đã biết rõ, không thể để mặc nó làm hại Thư gia đảo. Lần này sau khi lão ba tuần biển trở về, ta phải bẩm báo cho hắn biết mới được.

"Lão ba" đương nhiên chính là Thư gia đảo đảo chủ Thư Thiên Hào, nghĩa phụ của Sở Vân. Hắn có đại ân với Sở Vân, dù không có quan hệ huyết thống, nhưng lại là người thân nhất trên thế gian của Sở Vân. Sở Vân mang ơn hắn rất nhiều, kính yêu có thừa.

Thu thập xong vật phẩm tùy thân, Sở Vân rời khỏi dòng suối này, tiếp tục đi về phía trước.

Trong bầu trời đêm, trăng tròn sáng tỏ trên cao, ánh sáng ôn nhu tỏa sáng khắp bốn phương, không keo kiệt trong việc tản ra ánh sáng của mình.

Tâm tình của Sở Vân bình tĩnh lại, âm thầm cảm tạ ánh trăng sáng trên cao, làm cho tầm mắt của hắn rất rõ ràng, tránh xa nguy hiểm. Mà đang vui vẻ, còn có Thư Đại và Thư Nhị.

- Buổi tối hôm nay, ánh trăng rất tốt, rất tốt! Trong đêm nay, ta muốn ấp trứng Hải Bạo Ngạc. Người đâu, đem trứng của bổn thiếu gia vào trong phòng ngủ nào.

Thư Đại từ nhà ăn trở về, nhìn lên bầu trời đêm, trên đường đi, gấp gáp không chờ được mà rống to lên.

- Nhưng mà đại thiếu gia, phu nhân vừa mới phân phó, ấp trứng yêu thú không thể sốt ruột. Vừa hao tổn thể lực, lại hao tổn tâm thần. Tốt nhất nên nghỉ ngơi một đêm, ngày mai hãy hành động.

Thị nữ bên cạnh, dùng âm diệu nhu hòa uyển chuyển, cẩn thận khuyên bảo.

- Sao?

Đột nhiên sắc mặt Thư Đại dữ tợn, trong mắt lộ ra hung quang.

Hắn dừng bước lại, bỗng nhiên xuất một cước, đá vào sườn bụng mềm mại của thị nữ, sau đó đá một cái thứ hai làm nàng ngã xuống đất.

Thư Đại hung thần ác sát nói:

- Ngươi là một tiểu nha hoàn, cũng dám ở trước mặt chủ nhân nói như vậy! Đúng là to gan, bổn thiếu gia làm việc cần ngươi dạy sao? Mau cút cho ta, an bài tốt hết thảy. Trong một phút đồng hồ, vẫn chưa an bài xong, ta sẽ nhốt ngươi vào bên trong kho củi, ba ngày ba đêm không cho ăn cơm!

- Đúng, đúng.

Sắc mặt thị nữ trắng bệch, thân hình mảng mai run lên nhè nhẹ, lồm cồm bò dậy. Cúi đầu xuống, vội vàng lui ra, vội vàng đi an bài tất cả.

- Bọn hạ nhân này, một ngày không giáo huấn, xương cốt liền ngứa ngáy, đúng là muốn ăn đòn!

Thư Đại hừ lạnh một tiếng, sắc mặt dữ tợn cũng hòa hoãn lại.

Tuy vưa trên bàn cơm, Thư phu nhân đã dặn dò hai huynh đệ. Nhưng trong lòng Thư Đại rất khinh thường, hắn nghĩ đến, mình tinh lực tràn đầy, không phải là loại phế vật như Thư Nhị. Ấp trứng một trứng yêu thú mà thôi, làm gì mà như chuyện lớn chứ?

Thể lực của ta không được sao? Chuyện nhỏ mà làm như chuyện lớn. Cứ xem bổn thiếu gia đây!

Hắn mang tâm tình vội vàng như vậy, Thư Đại vừa về tới phòng ngủ, liền bắt đầu ấp trứng yêu thú

Sau nửa canh giờ, toàn thân Thư Đại mồ hôi đầm đìa, thân hình run lên nhè nhẹ. Ánh mắt hắn mở lớn, nhìn chằm chằm vào trứng yêu thú.

Hắn không thể tin được, mình hao phí nhiều thời gian như vậy, nhưng vẫn không thể câu thông được với Hải Bạo Ngạc. Ngược lại, hắn mệt mỏi như chó chết, thở hồng hộc.

Mặc kệ hắn cố gắng thế nào, trứng yêu thú trước mặt, vẫn không hề có động tĩnh gì.

- Đáng chết! Hải Bạo Ngạc, cút ra đây ngay cho ta!

Hắn thẹn quá hoá giận, điên cuồng rống to. Trời xui đất khiến thế nào, cảm xúc bạo ngược, ngược lại lại dẫn phát cộng minh với trứng yêu thú. Một ánh sáng màu lam sắc, từ trong trứng yêu thú phát ra.

Ào, ào…

Ánh sáng màu lam như nước biển, tản ra khắp phòng ngủ. Từ trong trứng yêu thú phát ra tiếng thủy triều lên xuống.

- Thai động linh quang, còn có thai động diệu âm, tốt, tốt…

Sắc mặt Thư Đại ửng hồng, hai mắt sáng lên, lúc này hắn vui mừng như điên.

Hắn nhìn chằm chằm vào bên trong, linh quang biến mất, diệu âm phiêu miểu. Trứng yêu thú Hải Bạo Ngạc, bắt đầu rung rung. Ngay sau đó, vỏ trứng xuất hiện nhiều vết rạn cực nhỏ.

Bỗng nhiên trước mắt Thư Đại hoa lên, thể lực chống đỡ không nổi, vào lúc này đã xuất hiện.

19. Chương 19: Ấp Trứng Thiên Hồ (thượng).

Chương 19: Ấp trứng Thiên Hồ (Thượng).

- Quá chậm, lúc Hải Bạo Ngạc chui ra, lão tử đã bất tỉnh từ lâu rồi. Không được!

Trong lòng của hắn nảy sinh ác độc, trực tiếp động thủ, cưỡng ép đập vỡ vỏ trứng.

Sinh linh trong trứng, lập tức phát ra một tiếng gầm rú, động tác nhanh hơn vài phần. Một phút sau, cái đầu Hải Bạo Ngạc mới sinh, đã từ cái động mà Thư Đại phá vỡ, chui ra ngoài.

Nó cực giống cá sấu, màu lam nhạt. Nhưng không giống cá sấu là bốn chân chạm đất, nó chỉ là có chân sau chạm đất, thân trước đứng thẳng, hai cái trảo trên chân trước vung vẩy không ngừng. Thân hình cao lớn, cái miệng mở ra, trong miệng đầy răng nhọn.

Mặc dù là một con Hải Bạo Ngạc mới sinh, nhưng trên người của nó đã phát ra khí tức bạo ngược.

Nó gầm rú trầm thấp một tiếng, cái đuôi quét qua, bắt đầu hấp thu nguyên khí trong không khí xung quang. Thủy nguyên khí màu xanh da trời, hình thành một vòng xoáy nhỏ. Hải Bạo Ngạc đứng ở trung ương vòng xoáy, mở miệng rộng ra, liên tục hấp thu Thủy nguyên khí.

Ừng ực một tiếng, yết hầu Thư Đại nhấp nhô, nuốt xuống một ngụm nước miếng. Hắn khẩn trương nhìn chăm chú lên Hải Bạo Ngạc, biết rõ đã đến thời điểm mấu chốt. Đánh giá tiềm lực phát triển của một yêu thú, yêu thú vừa nở ra sẽ làm một việc trọng yếu, nó sẽ hấp thu nguyên khí lần đầu tiên, từ đó sẽ xem nó có thể đạt tới trình độ nào.

- Một năm tu vi.

Thư Đại cẩn thận quan sát, trong miệng thì thào.

- Hai năm tu vi.

Trong mắt của hắn rất lo lắng.

Hải Bạo Ngạc không ngừng hấp thu Thủy nguyên khí, thân hình của nó lớn lên, tu vi đang không ngừng gia tăng.

- Năm năm tu vi.

Mũi Thư Đại ồ ồ lên, tu vi năm năm đã vượt ranh giới bình thường và ưu tú.

- Sáu năm tu vi!

Hắn kích động, không hổ là Hải Bạo Ngạc.

Nhưng vẫn chưa đình chỉ. Hai mắt hắn tỏa ánh sáng, gào lên:

- Bảy năm tu vi!

Hải Bạo Ngạc đã cao đến nửa người của hắn, trảo răng lóe ra hàn mang, khí tức hung bạo tăng lên. Giống như nó đã no bụng, tốc độ hấp thu nguyên khí cũng chậm lại, nhưng vẫn tiếp tục tăng lên.

- Tám năm tu vi!

Thư Đại phấn khởi muốn nhảy lên, trước mặt lúc này, Hải Bảo Ngạc rốt cuộc cùng trùng kích thành công tám năm tu vi. Không hề nghi ngờ, tiềm chất phát triển tuyệt đối ưu dị!

Cảm nhận được trong nội tâm đã có một cổ liên hệ chặt chẽ với Hải Bạo Ngạc, Thư Đại cười ha hả:

- Lão tử quả là thiên tài!

Tâm tình vô cùng kích động, đầu óc của hắn hỗn loạn, trời đất quay cuồng. Hắn muốn ngã xuống đất, từ trên người của Hải Bạo Ngạc, đã truyền tới một đạo linh khí.

Thủy linh khí màu xanh đậm, nhanh chóng chảy khắp người Thư Đại. Toàn thân Thư Đại run lên, giống như vừa ăn Đại Bổ Đan, cảm giác suy yếu bị quét sạch, lập tức trở nên sinh long hoạt hổ.

…

- Làn da không tệ, đúng là Thủy Linh a!

Bên trong rèm che rủ xuống, lúc này Thư Nhị đang cưỡi lên người của thiếp thân thị nữ, một đôi tay, đang bóp lên bộ ngực no đủ, tùy ý vuốt ve.

Hắn phát ra âm thanh chậc chậc, trong mắt lóe ra hàn quang, hạ thể đang không ngừng nhấp nhô, hắn không chú ý thị nữ dưới thân đang khóc, tận lực đè thấp âm thanh thút thít nỉ non.

- Tên Thư Đại kia, không hiểu phong tình, có tùy tùng tốt như vậy, lại không biết hưởng thụ! n? Ngoài cửa có gì? Ồn ào thế?

Hắn không vui, phát ra tiếng chất vấn.

Ngoài cửa lập tức có một tên sai vặt trả lời:

- Bẩm báo Nhị công tử, là Đại công tử thành công ấp nở trứng yêu thú. Hơn nữa yêu thú có tư chất cực cao, lần hấp thu nguyên khí, vậy mà thoáng cái tựu xông lên đến tám năm tu vi.

- Cái gì? Lại bị hắn vượt lên trước rồi à?

Động tác Thư Nhị cứng đờ, lệ mang trong mắt lập lòe.

- Đáng chết!

Hắn chửi bới một tiếng, tốc độ hạ thể nhún nhanh hơn. Thị nữ dưới háng, đang cắn chặt răng, thống khổ gần chết.

Qua một lúc sau, đột nhiên động tác Thư Nhị dừng lại, hoang dâm hỗn tạp, buông lỏng, biểu lộ trên mặt giống như đang vui cười, xuất hiện trên mặt của hắn.

- A…

Hắn thở một cái thật mạnh, sắc mặt lạnh lẽo, rút tiểu đệ ra. Chẳng thèm nhìn đến thị nữ dưới thân, vung tay đi xuống giường. Mặc bộ y phục, hắn vội vã lấy trứng yêu thú của mình ra.

Nửa ngày sau.

- Năm năm tu vi… Bảy năm tu vi, tám năm tu vi! Ha ha ha, Lục Nha Xà của bản thiếu gia, cũng là tám năm tu vi. Người đâu, nhanh đi thông báo cho mẫu thân tin tức tốt này.

Thư Nhị nhìn dưới chân mình, một con rắn màu xanh, vẻ mặt cuồng hỉ.

Quả nhiên, trời không phụ ta.

- Hải Bạo Ngạc, chính là Thủy hành yêu thú. Thủy sinh Mộc, mà Lục Nha Xà của bản thiếu gia, đúng là Mộc hành yêu thú! Thư Đại ah, Thư Đại, tuy ngươi sinh sớm hơn ta một lúc, nhưng lại vụng về như trâu, vị trí thành chủ, nhất định là của ta!

Lúc này, Thư Nhị mãn nguyện, dã tâm bắt đầu xuất hiện, toàn thân sôi trào.

Nhìn núi mà phiền muộn.

Thời điểm Sở Vân leo lên ngọn núi lửa vô danh, đã qua nửa đêm. Ánh trăng như nước, chiếu sáng con đường hắn đi. Dựa theo trí nhớ kiếp trước, hắn thành công đi đến hang động ngày trước.

Sơn động này, nằm ở giữa sườn núi lửa. Trong động không tối lắm, bởi vì tính chất đặc thù của nham thạch nên phát ra ánh sáng màu đỏ nhạt. Vừa tiến vào trong động, Sở Vân cảm thấy ôn hòa hơn bên ngoài. Cảnh tượng quen thuộc, làm hắn cảm thấy thân thiết tự nhiên.

Hắn tiếp tục xâm nhập vào trong, độ ấm càng ngày càng cao. Tại đáy động, hắn nhìn thấy suối nước nóng như trí nhớ. Nhiệt khí trong suối nước nóng đang bốc lên, cái ao không lớn. Điểm mấu chốt là, bên trong ao nước có nước chảy.

Sở Vân vui vẻ, suối nước nóng này, đã làm giảm bớt cho hắn biết bao nhiêu phiên toái.

Kế tiếp, hắn bắt đầu làm việc, thí dụ như đem Vô Vị Phấn rải khắp động, sau đó dùng dây thừng Thiết Đằng, chế tác bẩy rập đơn giản, dùng để cảnh báo.

Kế tiếp, hắn không vội ấp trứng. Chọn một nơi bằng phẳng, nằm ngủ.

Trong trí nhớ kiếp trước, hắn biết rõ trong quá trình ấp trứng, cần phải chú ý rất nhiều hạng mục. Kỳ thật trong nội tâm của hắn cũng rất sốt ruột, nhưng lại nhịn xuống, từ từ mà làm.

Mặt trăng lặn mặt trời lên, bầu trời sáng chói, rừng rậm vào sáng sớm sinh cơ bừng bừng. Tiếng chim hót thanh thúy, dễ nghe như tiếng dương cầm.

Sở Vân tỉnh lại.

Hắn duỗi người, bắt đầu hoạt động thân thể. Hắn ngủ một giấc, cảm thấy tinh thần no đủ đến cực điểm, đồng thời thể lực cũng khôi phục đến đỉnh phong.

Lấy lương khô ra, ăn no chừng tám phần, hắn chính thức bắt đầu ấp trứng tuyệt phẩm Thiên Hồ.

Bước đầu tiên, giữ sự trong sạch.

Giữ sự trong sạch, là phải khu trừ mùi vị khác thường. Yêu thú mới sinh, hết sức mẫn cảm, đặc biệt dễ dàng nhớ kỹ người hắn thấy đầu tiên, tướng mạo, mùi… Nhưng điều này yêu thú sẽ nhớ kỹ trong đầu.

20. Chương 20: Ấp Trứng Thiên Hồ (hạ).

Chương 20: Ấp trứng Thiên Hồ (Hạ).

Giữ sự trong sạch, trừ mùi vị khác thường, giữ nguyên tướng mạo vốn có, có như vậy giữa người và yêu thú, mói có thể thành lập mối liên hệ thân mật bền vững.

Kiêng kỵ nhất là trên người có mùi của người khác. Bởi vậy trước khi ấp trứng, tuyệt không không tiếp xúc với người khác, cũng không được tiếp xúc thân thể thân mật với ai.

Đêm qua Sở Vân chiến đấu một hồi, lại bôn ba trong núi rừng, trên người có mùi máu tươi, mùi đá núi, mùi cỏ cây… Rất tạp, rất nặng, hoàn toàn che dấu mùi của mình. Thân thể sạch sẽ là việc cấp bách.

Bởi như vậy, trong sơn động có suối nước nóng, chính là lựa chọn tốt nhất. Khe núi bên kia cũng có, nhưng nếu đi tới đó, sẽ lại nhiễm mùi vị ven đường.

Sở Vân kỳ cọ cáu bẩn, rêu xanh, vết máu trên quần áo. Toàn thân hắn tiến vào dòng suối, tẩy trừ thân thể.

Độ ấm của nước suối rất thích hợp, giống như cổ cây mềm mại bao phủ toàn thân. Hơi nước lượn lờ, lỗ chân lông toàn thân Sở Vân mở rộng, cảm giác sảng khoái đến cực điểm dâng lên trong lòng.

Hắn cẩn thận lau chùi từng góc thân thể, lọn tóc, da đầu, lỗ tai, mũi… Tuyệt đối không buông tha chút cáu bẩn nào.

Dáng người của hắn, không mập mạp như Thư Đại, nhưng lại cường tráng hơn Thư Nhị. Thân thể thiếu niên mười ba tuổi, da thịt non mềm bóng loáng, cơ bắp đang dần dần xuất hiện. Tuy bị hơi nước che đậy nửa người, nhưng đã phát ra khí tức thanh xuân non nớt, tinh thần của hắn đang phấn chấn.

Hắn tắm suốt nửa canh giờ, lau chùi ba lượt, sau khi cảm thấy mỹ mãn, lúc này hắn mới đi ra khỏi suối nước nóng.

Sau khi mặc vào bộ quần áo mới, Sở Vân đã hoàn toàn khác trước, thần thái tỏa sáng. Hắn lớn lên vốn thanh tú, lại tăng thêm vẻ mộc mạc của bố y, người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ cảm khái: tuổi trẻ thật tốt.

Trên người hắn không còn mùi vị khác, chỉ tản ra hơi nước âm áp.

Nhưng mà, dù là những hơi nước này, Sở Vân cũng không hài lòng. Hắn tĩnh tâm chờ đợi, cho đến khi hơi nước bốc hơi hết, lúc này hắn mới tiến hành bước tiếp theo.

Bước thứ hai, tẩy trứng.

Trứng yêu thú, vỏ trứng thường xuyên dính phải cáu bẩn, dính nhiều thứ lạ, cần phải tẩy trừ. Sau khi yêu thú phá vỏ trứng ra ngoài, vỏ trứng vỡ vụn chính là thức ăn tốt nhất cho yêu thú nhỏ.

Đồ ăn, phải có vệ sinh, cho nên cần tẩy rửa sạch sẽ.

Chỉ trong chốc lát, trong ôn tuyền lại có tiếng nước róc rách, hòa vào tiếng nước chảy. Dùng nước suối ấm áp này, Sở Vân tỉ mỉ rửa sạch trứng Thiên Hồ một lần.

Sau khi rửa trứng xong, liền tới bước thứ ba, tuyển địa.

Lựa chọn địa điểm ấp trứng, đây là một chuyện phải chú ý. Thường thường nơi có nguyện khí sung túc, tránh xa nơi có nhiều người, tỷ như thôn trang, thành trấn, những nơi như thế nguyên khí rất ít, không phải nơi tốt nhất.

Trái lại, rừng rậm, thảo nguyên, biển cả và những nơi chưa có dấu chân người, nguyên khí dồi dào, là nơi ấp trứng tốt nhất. Nếu là trứng yêu thú đặc thù, quá trình ấp trứng đòi hỏi hoàn cảnh rất nghiêm khắc. Không những chọn đúng hoàn cảnh, trứng không nở. Cưỡng ép ấp trứng, ngược lại sẽ làm chết yêu thú trong trứng.

Ví dụ như Sở Vân chọn sơn động này, đây là sườn núi của ngọn núi lửa vô danh, lưng dựa rừng rậm. Hỏa nguyên khí dồi dào, trừ chuyện đó ra, còn có đại lượng Thổ nguyên Khí, Mộc nguyên khí, trong không khí có Thủy nguyên khí, còn có Kim nguyên khí rất rời rạc.

So với Thư gia thành, không biết tốt hơn biết bao nhiêu lần.

Bước thứ tư, trúc sào (xây tổ).

Chọn nơi xây tổ cho yêu thú, một bước này, cũng bởi vì trứng. Có một ít trứng yêu thú, yêu cầu đặc biệt phức tạp, thậm chí khó khăn. Nhưng trứng Thiên Hồ của Sở Vân, không phải loại này..

Hắn lấy 50 Địa Sát Thạch Tệ ra, chồng chất thành tổ, hình thành một cái tổ hình tròn.

Địa Sát Thạch Tệ có thể chuyển đổi nguyên khí chung quanh, có thể chuyển Hỏa nguyên khí, thành Thủy nguyên khí. Chuyển Thổ nguyên khí thành Kim nguyên khí. Chính là chủ yếu tài liệu xây tổ.

Nói chung, chỉ 30 Địa Sát Thạch Tệ là đủ. Nhưng Sở Vân nghĩ lại, tình nguyện lãng phí thêm một ít Địa Sát Thạch Tệ, cũng phải làm thập toàn thập mỹ, làm cho Thiên Hồ hấp thu đủ nguyên khí.

Trừ chủ tài liệu là Địa Sát Thạch Tệ ra, còn có phụ liệu.

Thời điểm này, Hồng Thương gia gia đã tặng một túi Tuyết Sa, nó cũng có công dụng. Tuyết Sa, là một loại tài liệu hi hữu, trắng noãn óng ánh, công hiệu ôn nhuận . Dùng nó, có thể nhanh chóng câu thông với linh tính của yêu thú.

Sau khi đổ Tuyết Sa quanh tổ xong, Sở Vân vui mừng phát hiện, đã đủ rồi.

Kế tiếp, bước thứ năm, tích huyết (nhỏ máu).

Trong xã hội loài người, có chuyện nhỏ máu nhận thân. Nhỏ máu, là vì có liên hệ với nhau, tế luyện trứng yêu thú, hay thành lập liên hệ với yêu thú, đây là một bước trọng yếu.

Chọn máu, phải là tinh hoa, hiệu quả càng tốt. Máu tốt nhất trên người, chính là tâm huyết. Nhưng cũng không phải muốn chính thức phá bụng móc tim ra, lấy máu để nhỏ.

Nói chung, ngự yêu sư chỉ cần cắn nát ngón tay, nhỏ ra máu tươi. Câu cửa miệng tay đứt ruột xót, máu như vậy, cũng là tâm huyết,

Nhưng phương thức Sở Vân chọn dùng, lại không phải thế. Hắn cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi. Cách hắn chọn dùng, chính là lấy máu ở lưỡi. Bởi vì, máu ở lưỡi, cũng là tâm huyết. Nhưng vì đầu lưỡi mềm mại, có hoạt tính, so với máu ngón tay, còn tốt hơn nhiều.

Chỉ có ngự yêu sư tầm thường ấp trứng, sẽ không cắn nát đầu lưỡi, vận dụng máu ở đầu lưỡi. Bởi vì vận dụng phương pháp này, thống khổ hơn xa việc cắn nát ngón tay. Cắn nát ngón tay có thể băng bó, cho nên được sử dụng nhiều. Nhưng đầu lưỡi lại không được, ăn cơm nói chuyện, đều phải dùng đến nó.

Sở Vân ở kiếp trước, cũng không dùng máu đầu lưỡi, mà là máu ở đầu ngón tay. Nhưng sau khi hắn sống lại, tâm tính phát sinh biến hóa vi diệu. Muốn làm chuyện gì, phải làm thập toàn thập mỹ, đền bù tiếc nuối trước đây.

Nhưng, lời đi cũng phải nói lại, muốn tế luyện trứng tuyệt phẩm yêu thú. Vận dụng máu ở đầu lưỡi, cũng là chuyện rất bình thường.

Máu đầu lưỡi được Sở Vân ngậm trong miệng, nhưng lại không vội phun ra.

Hắn không chút hoang mang, lấy trong ngực ra một bình trân châu Lệ. Trân châu Lệ có được không dễ, nó trân quý hơn Tuyết Sa rất nhiều, giá cả đắt đỏ. Tác dụng của nó, đó tăng phúc cực lớn cho quá trình tích huyết, làm cho yêu thú vừa phá xác mà ra đã cùng ngự yêu sư có liên hệ thân mật cực cao.

Mở nắp bình ra, nhấc nó lên, Sở Vân nhỏ ra một giọt trân châu Lệ, đổ vào trong miệng.

Sự mát lạnh của trân châu Lệ hỗn hợp cùng một chỗ với máu đầu lưỡi, tản mát ra một cổ hương khí nồng đậm. Nếu người khác ngửi thấy sẽ cảm thấy thần thanh khí sảng, trong lòng thanh minh.

Sở Vân rất có kinh nghiệm, chuẩn bị một lát, lúc này mới nhổ mạnh ra. Hòa trân châu Lệ và máu, nhổ chuẩn xác vào trứng yêu thú.

21. Chương 21: Trùng Kích Tu Vi (thượng).

Chương 21: Trùng kích tu vi (Thượng).

Xuất hiện một chuyện kỳ diệu. Trứng yêu thú giống như bọt biển, hấp thu ngụm máu của Sở Vân.

Trong nhất thời, hương khí càng thêm nồng đậm. Trên trứng Thiên Hồ phát ra một tia huyết quang tinh khiết.

Sở Vân thấy thế liền thoả mãn, từ trí nhớ kiếp trước hắn có được, biết rõ mỗi chi tiết khi ấp trứng. Biết rõ huyết quang càng tinh khiết, liền chứng minh chất lượng máu huyết càng tốt.

Tiến hành đến đây, bỗng nhiên trong mắt của hắn lóe lên một tia ngưng trọng. Trong lòng hiểu rõ, đã tiến hành đến bước mấu chốt nhất.

Bước thứ sáu, linh tính hô hoán (linh tính kêu gọi).

Mọi vật trên thế gian này, dù là cây cối hay sỏi đá, chim thú trùng cá, đều có là ba loại này.

Thân thể, hồn phách và linh quang.

Thân thể chủ lực, cái đó gọi là tự thể nghiệm. Hồn phách chủ tinh thần, người có hồn phách cường đại, tinh thần tràn đầy, trực giác cường đại. Mà linh quang, chủ trí tuệ ngộ tính.

Người bình thường suy nghĩ vấn đề, bỗng nhiên đốn ngộ, gọi là: tinh linh thanh minh. Tán thưởng một người có ngộ tính, sức sáng tạo phi phàm, liền khen hắn rất có: linh tính.

Linh quang càng nhiều, ngộ tính càng cao, trí tuệ bộc phát.

Người có hồn phách cường đại, cũng có thể là người ngu ngốc, bệnh tâm thần. Những người có bệnh này, suốt ngày tinh thần dồi dào, nhưng linh quang thưa thớt, trí tuệ rất kém, ngộ tính không đủ. Nói chuyện bừa bãi, quy luật sinh hoạt hàng ngày không đồng nhất.

Hồn phách sản linh, thân thể tồn linh. Đây là quan hệ giữa thân thể, hồn phách và linh quang.

Bước thứ sau này, ngự yêu sư phải dùng linh quang trong cơ thể, hô hoán linh quang của yêu thú trong trứng. Bước này rất trọng yếu, nếu không thành, cả quá trình ấp trứng sẽ thất bại.

Sở Vân có chút khẩn trương, hắn không dám chắc linh quang của mình thành công hô hoán linh quang của Thiên Hồ hay không.

Kiếp trước thành công, là vì trứng yêu thú bị Thư phu nhân xếp đặt kế sách hãm hại, vỏ trứng xuất hiện đầy vết nứt, gần như bị nghiền nát. Trứng yêu thú giống như thân thể, thân thể chứa đựng linh quang. Thân thể tổn hại, linh quang sẽ tán dật.

Kiếp nầy, trứng Thiên Hồ của Sở Vân hoàn hảo không tổn hại gì. Linh quang sung túc, điều này làm cho Sở Vân lo lắng linh quang của mình không đủ để hô hoán linh quang của Thiên Hồ. Nếu không thành công, chính là thất bại. Nếu là linh quang cắn trả, khi đó càng là bi kịch.

Ngàn vạn lần không nên xem thường quá trình ấp trứng, nó cũng tràn ngập nguy hiểm. Nếu không chuẩn bị tốt, dù thành công, cũng sẽ làm tổn hao tiềm chất của yêu thú, tạo thành tiên thiên của nó bạc nhược yếu kém. Trong thời gian ngắn, nhìn không ra. Nhưng tương lai sẽ ăn quả đắng vẫn là bản thân ngự yêu sư.

Hắn từ từ nhắm hai mắt lại, bắt đầu vận chuyển linh quang trong cơ thể.

Hắn có kinh nghiệm kiếp trước, giống như ngựa quen đường cũ. Linh quang của hắn giống như quang cầu màu trắng, tản ra ánh sáng giống như ngọn nến. Hắn nhanh chóng khu động, tản ra từng đọt linh tính chấn động, bắt đầu tìm kiếm yêu thú trong trứng.

Thuận lợi hơn dự liệu của Sở Vân, linh quang chấn động lần đầu tiên, đã thu được đáp trả. Đây là nhờ công lao của Tuyết Sa và trân châu Lệ.

Oanh!

Sở Vân tiến vào trong mộng.

Hắn như tiến vào một thế giới khác. Chung quanh đều là bóng tối, hắn hóa thân thành linh quang của chính mình, đang chiếu sáng rực rỡ trong bóng tối.

Trừ chuyện đó ra, còn có một luồng ánh sáng yếu ớt, đang lập lòe phía trước, như có như không.

Hắn cũng không kinh ngạc, tỉnh táo khống chế linh quang của mình, bay về phía trước. Nguồn sáng phía trước càng ngày càng lớn, vốn là một điểm, nhưng đang từ từ mở rộng, hình thành một một đạo linh quang lớn hơn linh quang của mình rất nhiều.

Nếu so sánh, linh quang của Sở Vân giống như nắm đấm. So với linh quang trước mặt, giống như một ngón tay nhỏ.

Nhưng đã như thế, trong lòng Sở Vân trầm xuống. Linh quang Thiên Hồ đầy đủ, vượt qua ngoài ý liệu của hắn. Yêu thú bình thường, ngay cả một phần mười của nó cũng không tới. Dù là kiếp trước, cũng chỉ bằng một phần năm mà thôi.

- Khó trách đều nói, giữa yêu thú với nhau, Hồ tộc và Hầu tộc đều có linh tính nhất.

Hắn vừa vui sướng vừa lo lắng.

Vui sướng là, linh tính của Thiên Hồ vượt qua ngoài tưởng tượng, tư chất tuyệt hảo. Lo lắng là, không biết mình có thể câu thông với linh quang của Thiên Hồ hay không.

Hô hoán linh quang, thành lập liên hệ, đây là một chuyện tương đối khó. Nói chung, linh quang kém nhau không lớn, kêu gọi càng dễ dàng. Tư chất Thiên Hồ quá tốt, mà Sở Vân lúc này mới là một thiếu niên 13 tuổi mà thôi. Chênh lệch giữa linh quang với nhau, cũng không lớn.

Sở Vân cố gắng tiến tới gần linh quang của Thiên Hồ, phát ra lời kêu gọi.

Khởi điểm, cũng không giống nhau. Thiên Hồ đang ngủ say trong trứng, lời kêu gọi giống như chọi đá vào biển, làm cho người ta tuyệt vọng.

Sở Vân vẫn không bổ cuộc, vẫn kiên trì. Kỳ thật thiên tư của hắn cũng tương đối ưu tú, cũng hơn xa Thư Đại Thư Nhị, linh quang trong cơ thể cũng lớn hơn hai tên này gấp hai lần. Nhưng cũng không bằng tuyệt phẩm Thiên Hồ được, bởi vì tư chất của nó quá ưu dị.

Dùng trọn nửa ngày, bỗng nhiên linh quang của Thiên Hồ tăng vọt, giống như bóng đèn. Không yên tĩnh như trước nữa, mà bắt đầu tỉnh lại, trở nên sinh động.

Trong lòng Sở Vân vừa mừng vừa vội, rốt cục linh tính của Thiên Hồ cũng tỉnh lại, nhưng mà mình đã sắp đến cực hạn.

- Liều thôi!

Hắn cắn răng, tiếp tục vận dụng linh quang của mình, phát ra lời kêu gọi.

Nhờ hắn đã chuẩn bị đầy đủ lúc trước, cộng thêm kinh nghiệm phong phú, sau khi linh quang Thiên Hồ tỉnh lại, biểu hiện tích cực, thậm chí chủ động hưởng ứng lời kêu gọi của Sở Vân.

Một mối liên hệ chặt chẽ, càng ngày càng mạnh, rốt cục đã đạt đến cực hạn.

Sở Vân hình như vừa nghe thấy một tiếng oanh.

Ở đây giống như thế giới trong mơ lúc nãy, chung quanh đều là bóng tối. Nhưng linh quang của mình lại tiếp cận dễ dàng, hơn nữa còn đem linh quang của Thiên Hồ, bao phủ vào trong linh quang của mình.

Đây là một cảm giác thân thiết không nói nên lời, từ trong lòng phát ra. Linh tính hô hoán, thành công quá gian nan!

- Phá trứng ra đi, ta đang đợi ngươi!

Lưu lại một đoạn tin tức nhau vậy, Sở Vân thu hồi linh quang của mình, sau đó rời khỏi ảo cảnh.

Trở lại hiện thực, hắn cảm thấy thân thể đều là mồ hôi, không còn chút sức lực nào, cảm giác giống như bị thủy triều tập kích.

Hai mắt hắn híp lại, như muốn ngã xuống đất, muốn được ngủ say một giấc.

Hắn cuốn đầu lưỡi, làm cho đau nhức trong vết thương tập kích hắn, toàn thân của hắn chấn động. Lúc này tuyệt đối không thể ngủ, nếu không toàn bộ công sức sẽ đổ sông đổ biển.

Cửa ải gian nan nhất đã vượt qua, lúc này càng không thể chủ quan, không thể để thành công đang cầm trong tay chạy mất.

Hắn đang đợi Thiên Hồ, từ trong trứng chui ra.

Đây cũng là bước thứ bảy —— phá xác trúc cơ.

22. Chương 22: Trùng Kích Tu Vi (hạ).

Chương 22: Trùng kích tu vi (Hạ).

Rất nhanh, trứng Thiên Hồ có động tĩnh. Quả trứng vốn nằm yên lặng trong cái tổ Địa Sát Thạch Tệ và Tuyết Sa trắng xóa cũng có động tĩnh. Lúc này đang run lên nhè nhẹ.

Chợt, biên độ rung động càng lớn, chuyển thành chấn động.

Răng rắc xoạt…

Một tiếng vang thanh thúy truyền vào tai, âm thanh này phát ra từ vỏ trứng Thiên Hồ, quả trứng bắt đầu xuất hiện vết rạn hình mạng nhện.

Sở Vân cố nén tâm tình kích động, ngừng thở.

Trứng yêu thú đang tiếp tục chấn động, có lẽ là Thiên Hồ sắp ra đời, đang dùng sức giãy dụa trong trứng, có chút gian khổ. Nhưng một bước này, tuyệt không thể giúp nó.

Trợ giúp nó phá vỏ trứng, chính là làm giảm bớt cơ hội ma luyện của nó. Đối vơi tương lai của Thiên Hồ, tuyệt đối là chuyện không xong.

Một bước này, chính là bước dưỡng thành tín niệm và lòng kiên định của nó, tinh thần đấu tranh ương ngạnh, đào móc ra khả năng chiến đấu của yêu thú.

Trứng yêu thú càng cao cấp, vỏ trứng càng khó phá vỡ. Thiên hồ là yêu thú tuyệt phẩm, độ khó khi phá xác còn khó hơn Hải Bạo Ngạc, Lục Nha Xà, độ khó phải gấp mười lần yêu thú thượng phẩm.

Chấn động của trứng yêu thú dần dần yếu bớt, thần sắc Sở Vân trì trệ. Kiếp trước trứng Thiên Hồ có nhiều vết rạn, cho nên làm giảm bớt độ khó đi nhiều lần. Nhưng hiện giờ thì khác, tất cả đều phải nhờ vào Thiên Hồ.

- Chẳng lẽ thất bại sao?

Tình huống ngoài ý muốn, làm cho Sở Vân vô ý thức xiết chặt nắm đấm, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi. Quan tâm quá sẽ bị loạn, trong nội tâm đang giằng co xem có nên giúp nó hay không, nếu trợ giúp, hắn sẽ giúp nó phá vỡ vỏ trứng.

Đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cuối cùng hắn cũng thở ra một hơi, buông lỏng hai đấm. Hắn quyết định tín nhiệm Thiên Hồ, bởi vì nó từng là bạn chiến đấu vào sinh ra tử của hắn ở kiếp trước! Nó rất cứng cỏi thông minh, tinh thần chiến đấu cường ngạnh, bất khuất không buông tha. Đều này không ít lần làm hắn là chủ nhân, cũng cảm thấy tự ti mặc cảm.

Thiên Hồ làm được!

Đúng là không phụ kỳ vọng. Động tĩnh yếu bớt lúc trước, bởi vì nó đang tụ lực đánh một kích. Nó muốn dùng một lần hành động, phá tan vỏ trứng chui ra, từ khe hở lộ ra cái đầu nhỏ của nó.

Đầu Thiên Hồ, vừa nhọn vừa dài, lông của nó dính đầy chất dịch sền sệt. Con mắt nó híp lại một nửa, giống như nó còn chưa thích ứng được với ánh sáng quá mạnh.

Nhưng một lúc sau, nó đã thích ứng. Dựa theo mối liên hệ thân thiết đã thành lập từ trước, nó tìm được thân ảnh Sở Vân. Sau đó kêu lên một tiếng, sau đó, động tĩnh của nó làm ra càng ngày càng lớn.

Rốt cuộc nó cũng phá vỡ vỏ trứng, thân thể của nó hoàn toàn chui ra ngoài. Thân thể nó trắng như tuyết, cái đuôi dài cũng bằng với thân thể của nó, thai dịch dính khắp toàn thân của nó, khiến nó có chút chật vật. Nhưng con mắt của nó lúc này đã hoàn toàn mở ra, đen kịt tỏa sáng, giống như hai khỏa hắc bảo thạch cực lớn, làm cho người ta bị thu hút.

Nó kêu một tiếng, cực kỳ thân thiết với Sở Vân. Nó tiến đến gần Sở Vân, cực kỳ thân mật.

Sở Vân vội vàng ngăn nó lại. Thông qua linh quang hô hoán, truyền lại cho nó tin tức ấm áp ôn nhu, dặn nó phải nghe lời, nhanh chóng hấp nạp nguyên khí.

Thiên Hồ mới sinh cực kỳ nghe lời, lập tức dừng bước , tứ chi chạm đất, bắt đầu cắn nuốt nguyên khí chung quanh.

Trong mắt của Sở Vân toát ra thần sắc ân cần. Yêu thú mới sinh, khi phá trứng thoát ra, tiến hành hấp nạp nguyên khí lần đầu, có thể làm tu vi yêu thú tăng vọt. Tu vi càng cao, càng chứng minh tư chất của yêu thú càng ưu dị.

Nói chung, dưới tình huống nguyên khí sung túc, yêu thú thượng phẩm, tu vi có thể tăng vọt tới 6, 7 năm. Tư chất càng ưu tú, có thể đạt tới 8 năm.

Kiếp trước của Sở Vân, Thiên Hồ vừa sinh ra, tu vi đã tăng lên tới 7 năm. Hiện giờ trứng Thiên Hồ không bị sứt mẻ, Sở Vân cũng không biết lần đầu tiên hấp nạp nguyên khí, nó sẽ đạt tới trình độ nào.

Ánh mắt của Sở Vân có chút chờ mong, Thiên Hồ ngửa đầu lên, mở cái miệng nhỏ nhắn ra, bắt đầu hấp thu nguyên khí chung quanh.

Giống như nổi lên một con gió lốc, nguyên khí trong không khí, lập tức nồng đậm. Các loại nguyên khí đều có, màu xanh da trời là Thủy nguyên khí, màu đỏ là Hỏa nguyên khí, màu xanh là Mộc nguyên khí, màu trắng là Kim nguyên khí, màu vàng là Thổ nguyên khí, thậm chí còn có Lôi nguyên khí, Phong nguyên khí, Quang nguyên khí và Ám nguyên khí.

Thiên Hồ có chín loại thuộc tính, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Lôi Phong Quang Ám. Lần đầu tiên hấp nạp nguyên khí, tương đương với trúc cơ. Bởi vậy dẫn động chín đại nguyên khí hội tụ vào trong sơn động, hình thành dòng xoáy nguyên khí đủ mọi màu sắc, rực rỡ sáng lạn.

Nguyên khí xoắn động quần áo của Sở Vân, giống như cờ bay trong gió, bay phất phới. Trong mắt của hắn chỉ có rung động và kinh hỉ, vòng xoáy nguyên khí khổng lồ chuyển động, làm cho hắn cảm thấy mình như con kiến. Nguyên khí nồng đậm tràn ngập cả sơn động, cảnh tượng hùng vĩ đến cực điểm.

Những nguyên khí này, vốn có rất nhiều và có rất ít. Nhưng khi được Địa Sát Thạch Tệ điều tiết, Hỏa nguyên khí nhiều nhất đã chuyển hóa thành các loại nguyên khí khác. Điều này làm cho chín đại thuộc tính ngang nhau.

Một năm tu vi.

Hai năm tu vi.

Ba năm tu vi.

Tu vi Thiên Hồ, đang từ từ đề cao, nhưng Địa Sát Thạch Tệ đang tiêu hao rất nhanh.

Yêu thú tầm thường chỉ có một thuộc tính, Thiên Hồ có chín đại thuộc tính, bởi vậy tốc độ tiêu hao cũng gấp mười lần so với yêu thú tầm thường.

Sở Vân phát hiện vấn đề này trước tiên, sắc mặt tái nhợt. Thiên Hồ kiếp trước, chỉ thu nạp Hỏa nguyên khí. Hắn dựa vào điều đó làm chủ, khi chuyện này xảy ra biến hóa, hắn trở tay không kịp.

Nhưng khá tốt, trong tay của hắn còn nhiều Địa Sát Thạch Tệ. Nhờ có những người đêm qua đã tặng cho hắn nhiều Địa Sát Thạch Tệ.

Hắn quyết đoán móc ra thêm một mớ Địa Sát Thạch Tệ nữa, ném vào vòng xoáy nguyên khí. Địa Sát Thạch Tệ bị hút vào không trung, bị linh khí quán chú vào, biến thành các chủng loại nguyên khí khác nhau.

Bản thân Địa Sát Thạch Tệ không có nguyên khí tinh khiết, nhưng lại có rất nhiều sát khí, có thể chuyển hóa bất cứ loại nguyên khí nào thành một loại khác.

Được sự điều tiết của Địa Sát Thạch Tệ, chín đại nguyên khí trong sơn động, vẫn duy trì một sự cân đối vi diệu.

Địa Sát Thạch Tệ nhanh chóng tiêu hao, còn chưa rơi xuống đất, đã bị vòng xoáy nguyên khí nồng đậm làm tiêu thất trong không trung.

Bốn năm tu vi.

Năm năm tu vi.

Sở Vân lại ném vào một đám nữa, Địa Sát Thạch Tệ tiến nhập vào giữa vòng xoáy nguyên khí. Thân hình Thiên Hồ ở giữa vòng xoáy nguyên khí, đang dần lớn lên.

Sáu năm tu vi.

Bảy năm tu vi.

Sở Vân kích động, đây là cực hạn của kiếp trước, nhưng bây giờ hắn cảm thấy rõ ràng, đây chưa phải là cực hạn của Thiên Hồ hoàn mỹ.

Tu vi đang gia tăng!

23. Chương 23: Mười Năm Tu Vi, Thiên Đố Yêu Kiếp!

Chương 23: Mười năm tu vi, Thiên Đố Yêu Kiếp!

Nguyên khí nồng đậm, từ bốn phương tám hướng tràn tới, tràn ngập cả sơn động. Cả thân thể Sở Vân như đang ở trong biển cả sóng to gió lớn.

Tám năm tu vi!

Hắn lại bỏ vào rất nhiều Địa Sát Thạch Tệ. Địa Sát Thạch Tệ đang chui vào giữa trường giang đại hải, nhưng không rơi xuống đất. Nó đang ở giữa không trung, thạch tệ đang không ngừng nhỏ đi, cuối cùng triệt để tiêu tán.

Chín năm tu vi!

Toàn thân Sở Vân kích động, cơ hồ không thể tin được. Tám năm đến chín năm, tuy chỉ cách một năm, nhưng đây chẳng khác nào một cái rãnh trời. Tám năm hiếm thấy, ngàn năm không có một. Chín năm cực hiếm, càng thêm hi hữu!

Nhưng mà, nguyên khí trong sơn động vẫn chưa có dấu hiệu muốn dừng lại.

- Chẳng lẽ…

Một ý niệm lóe lên trong đầu Sở Vân, ý nghĩ này vừa xuất hiện, hắn vạn phần chờ mong. Tay hắn không ngừng lại, không chút tiếc rẻ, ném Địa Sát Thạch Tệ ra ngoài, giống như ném cục đá bình thường.

Mười năm tu vi!

Thật sự là mười năm!

Chín năm cực hiếm, mười năm siêu thoát. Trước một bước là phàm, sau một bước thành tiên.

Mười năm tu vi, điều này thể hiện tư chất của Thiên Hồ rất rõ ràng, siêu việt cực hạn của thế gian. Ngày sau phát triển, có khả năng siêu phàm nhập thánh.

Sở Vân bị chấn động.

Trong lịch sử của thế giới này, phàm là lúc trúc cơ siêu việt mười năm tu vi, đều là đại nhân vật, phong thái lỗi lạc, vang dội thiên cổ.

- Không thể tưởng được, không thể tưởng được a…

Thần sắc của Sở Vân ngốc trệ, thì thào tự nói.

Trong sơn động, nguyên khí chín màu rực rỡ, nhưng không hề hội tụ nhau, đang dần dần tiêu tán. Một đầu da lông trắng như tuyết, Thiên Hồ thân hình ưu nhã, hiện ra giữa tầm mắt của Sở Vân.

Lúc nó sinh ra đã rất nhỏ, có thể đứng ở trong lòng bàn tay của người trưởng thành. Nhưng lúc này, nó đã phát triển ngang bằng một con hồ ly bình thường.

Da lông của nó trắng như tuyết, giống như tơ lụa, cảm giác cả người của nó rất mềm mại. Con mắt của nó, giống như thủy tinh màu đen, chiếu sáng rạng rỡ. Lúc này toát ra quang mang như lâm đại địch, thần sắc trịnh trọng khẩn trương.

Trong không khí, giống như có một ngọn núi vô hình, áp lực phi thường, làm cho Sở Vân cảm thấy hít thở không thông.

- Đây là chuyện gì?

Sở Vân nhíu mày, tuy hắn có trí nhớ kiếp trước, nhưng biến hóa lần này quá lớn, làm cho hắn không có đối tượng để tham khảo.

Hắn cũng cảm giác được, giống như có đại nạn sắp sửa phát sinh. Đây là khoảng lặng trước khi cơn bão tới.

…

- Các ngươi nhìn kìa, đó là cái gì?

Trong Hàm Diêm Ngư Thôn có người nhìn thấy, bỗng nhiên chỉ vào hướng rừng rậm hô lên.

Mọi người nhao nhao ngửa đầu nhìn quanh, lập tức vang lên tiếng xôn xao.

- Đó là…

Có người toàn thân cứng đờ.

- Kiếp vân! Ở đó có yêu thú đang chuẩn bị độ kiếp, tại sao lại dẫn phát thế trận lớn như thế chứ?

Có người kinh ngạc không hiểu.

- Khó có thể tin được, Cửu Thải Kiếp Vân. Ta không nhìn lầm chứ? Trên thế giới này có loại yêu thú, có được chín loại thuộc tính sao?

Có người tay nâng trán, vừa kinh vừa sợ.

- Tiểu gia hỏa Sở Vẩn, hình như đang ở nơi đó? Đáng chết, tại sao ở đó lại có yêu thú độ kiếp chứ! Chỉ mong không tạo thành phiền toái cho tiểu tử kia.

Lão Hồng Thương đứng ở cửa ra vào của cửa hàng muối, nhìn về phía rừng rậm. Trên mặt của hắn tràn đầy thấn sắc lo lắng.

Hắn biết rõ Sở Vân đang ấp trứng, chỉ là trứng Hỏa hồ bình thường. Nhưng không liên tưởng tới, đúng là Sở Vân đang ấp trứng, mới tạo thành kết quả trước mắt.

Trong rừng râm từng đàn thú chạy tán loạn, chim chóc kinh hoàng bay đi. Trên bầu trời, có chín đạo màu sắc bao phủ, uy áp phô thiên cái địa. Một cảm giác tim đập chân run, bao phủ tâm thần của Sở Vân.

- Ta nhớ rồi! Thoát tục thành tiên, thiên địa không dung. Chín là cực hạn trong thiên địa, siêu thoát chín, sẽ dẫn động Yêu Kiếp!

Sắc mặt Sở Vân tái nhợt, lúc này hắn mới nhớ, phàm là yêu thú, phát triển đến giai đoạn nhất định, sẽ dẫn tới Yêu Kiếp.

9 năm, 99 năm, 999 năm, 9999 năm, khi tu vi của yêu thú tích lũy đến giai đoạn này, muốn tiến lên một bước, đột phá cực hạn sẽ dẫn đến Yêu Kiếp. Yêu thú trong thiên hạ đều như thế, không có ngoại lệ.

Đây là thưởng thức, Sở Vân vốn cũng biết. Nhưng vừa rồi nội tâm của hắn chấn động, cho nên không kịp phản ứng.

- Đúng vậy a, tư chất Thiên Hồ vô song. Lúc trúc cơ, tu vi liền đột phá cực hạn chín năm, đạt tới mười năm. Cho nên phải dẫn động Yêu Kiếp.

Nghĩ tới đây, toàn thân Sở Vân đổ mồ hôi lạnh.

Phàm là độ Yêu Kiếp, phải chuẩn bị cẩn thận, chuẩn bị đầy đủ. Một khi độ kiếp thất bại, yêu thú sẽ mất mạng.

Hôm nay Sở Vân không có chuẩn bị một điểm nào, Thiên Hồ vừa sinh ra, có thể vượt qua không?

Không để Sở Vân có thời gian chuẩn bị, Yêu Kiếp đã bắt đầu.

Kiếp vân chín màu hội tụ, bao phủ toàn bộ đỉnh núi lửa vô danh. Nó chậm chạp vô cùng, nó bao phủ trên không trung khoảng một dặm.

Hiện tại muốn chạy cũng không kịp.

Thiên Hồ thoáng động nhanh như tia chớp, chạy ra ngoài sơn động. Nó ngửa đầu nhìn lên, trong đôi mắt như thủy tinh đen kia, là ngọn lửa chiến đấu đang bốc cháy.

Oanh!

Đột nhiên, một đại hỏa cầu xuất hiện, giống như đạn pháo, đang bay xuống.

Trong mắt Thiên Hồ hiện ra hào quang giảo hoạt, thời điểm hỏa cầu bay xuống, nó nhanh chóng chạy đi. Bịch một tiếng, nó chui vào giữa dòng suối.

Hỏa cầu đánh trúng mặt nước, lập tức phát ra tiếng nổ lớn. Rất nhiều hơi nước bốc lên, lộ ra một lòng sông hoàn toàn khô cạn. Thiên hồ lại nhảy lên bờ, thân thể run lên, vẩy ra những giọt nước đang bám trên người.

- Bình yên vô sự? Thiên Hồ thật thông minh!

Sở Vân đứng ở cửa động, vừa mừng vừa sợ. Thiên Hồ kiếp trước, tuyệt đối không có linh tính như vậy. Chẳng lẽ Thiên Hồ hoàn mỹ, đã có trí tuệ cao như vậy sao?

Làm cho người tán thưởng.

Trong nội tâm Sở Vân, bỗng nhiên xuất hiện một tia hi vọng mới.

- Có hi vọng! Dù không có chuẩn bị, nhưng đã có linh tính như vậy, phối hợp với kinh nghiệm của ta...

Yêu Kiếp, chính là khảo nghiệm của thiên địa đối với yêu thú. Mặc kệ dùng phương pháp gì, là trốn, hay dựa vào người khác, hay di họa giang đông (dẫn họa về phía đông, kế sách của Gia Cát Lượng trong Tam Quốc Chí), chỉ cần vượt qua là thành công.

- Kế tiếp là Thổ Kiếp, nhảy lên đại thụ đi.

Sở Vân hô to lên tiếng, nhắc nhở Thiên Hồ. Hắn tin tưởng lấy linh tính của Thiên Hồ, dù vẫn chưa huấn luyện, nhưng tuyệt đối sẽ hiểu được ý tứ của mình.

Lỗ tai của Thiên Hồ tai khẽ động, hiển nhiên đã nghe được lời Sở Vân nhắc nhở. Trong mắt nó hiện lên một tia do dự, nhưng tứ chi co lại, hai ba bước, liền nhảy lên một cây đại thụ che trời.

24. Chương 24: Hoàn Mỹ Thiên Hồ, Linh Áp Dũng Đạo (thượng).

Chương 24: Hoàn mỹ Thiên Hồ, Linh Áp Dũng Đạo (Thượng).

- Rất có linh tính!

Ánh mắt Sở Vân tỏa sáng.

Vượt qua Hỏa Kiếp, kiếp vân chỉ còn lại tám loại. Trong đó có màu vàng của Thổ nguyên khí, bỗng nhiên sáng ngời, nhanh chóng ngưng tụ thành một tảng phi thạch to lớn.

Phi thạch lao xuống, mục tiêu chính là Thiên Hồ. Khi công kích tới gần bên người, bổng dưng Sở Vân hô lên:

- Nhảy!

Thiên Hồ nhảy lên, phi thạch đập trúng đại thụ sau lưng. Một tiếng rắc thật lớn vang lên, cây ngã xuống. Nhưng phi thạch bị Mộc khí khắc chế, tiêu tán vô hình.

Thiên Hồ vừa mới né tránh hỏa cầu, chỉ là lâm nguy nên chuyển động, dưới tình thế cấp bách nên chui vào trong nước tránh nạn. Trời đưa đất đẩy, dùng Thủy khắc Hỏa, vượt qua Hỏa Kiếp. Mà lần này Sở Vân chỉ huy, vận dụng trí tuệ và kinh nghiệm kiếp trước để vượt qua.

Trong ngũ hành, Hỏa sinh Thổ, hắn liền đoán ra sau Hỏa Kiếp chính là Thổ Kiếp.

Mà Mộc khắc Thổ, cho nên mới ra lệnh cho Thiên Hồ nhảy lên một cây đại thụ che trời. Nhờ có Mộc khí của đại thụ, khắc chế Thổ Kiếp.

Quả thật làm được.

- Sau Thổ Kiếp, chính là Kim Kiếp. Hỏa khắc Kim, Thiên Hồ chạy đến miệng núi lửa đi.

Sở Vân lại ra lệnh.

Thiên Hồ nhận lệnh, bắt đầu chạy. Tốc độ của nó cực nhanh, bản thân đã lên đến sườn núi, nhanh như chớp chạy lên đỉnh núi. Sở Vân theo sát phía sau.

Sau một thời gian ngắn, Kim nguyên khí trong kiếp vân đã chuẩn bị hoàn tất. Hóa thành một lưỡi mác, đánh về phía Thiên Hồ.

Thiên Hồ chạy vòng quanh miệng núi lửa, lưỡi mác đánh không trúng, rơi vào trong miệng núi lửa, sau đó biến thành nguyên khí tiêu tán trong không trung.

Sở Vân đại hỉ, linh tính của Thiên Hồ trác tuyệt, hắn có kinh nghiệm của kiếp trước, là một quái vật không thể đo lương được. Nếu liên thủ, trong thời gian ngắn, sẽ thật sự vượt qua được Yêu Kiếp này, bình an vô sự.

Đối tượng chiến đấu, không phải là yêu thú, hoặc là nhân loại, mà là thiên địa.

Dưới uy hiếp sinh tử, Thiên Hồ và Sở Vân chung sức hợp tác, cảm giác tín nhiệm lẫn nhau chưa từng cớ xuất hiện, nhanh chóng tăng vọt. Trong thời gian thật ngắn, Thiên Hồ và Sở Vân sinh ra một cổ tín nhiệm cực đoan và cảm giác thân mật.

Đây là kinh hỉ ngoài ý muốn.

Sở Vân có thể cảm giác được, từ trên người Thiên Hồ, truyền đến cảm giác ỷ lại rất mạnh. Hắn vô cùng an tâm, rốt cuộc Thiên Hồ hoàn mỹ cũng được hắn ấp nở. Ở kiếp này, cả hai đều có lại cảm giác hợp tác rất chân thành, sáng tạo kỳ tích và huy hoàng.

- Ông bạn già!

Hắn ngồi xổm xuống, mở hai tay ra.

Tình cảnh giống như kiếp trước tái diễn, Thiên Hồ vui sướng kêu lên một tiếng, chạy vội về phía hắn.

Da lông của nó trắng như tuyết, không hề có tạp sắc. Chạy trên núi đá, giống như đang bay. Đuôi hồ xinh đẹp vũ động, bốn trảo không chạm đất, giống như đang cưỡi gió tiến lên.

Nó đưa đầu vào trong ngực Sở Vân, xung lực còn chưa tan, Sở Vân ngã ra sau, đặt mông ngồi xuống đất.

Thiên Hồ lập tức nghẹn ngào một tiếng, trong mắt hiện ra một tia áy náy.

Sở Vân nhịn không được cười ha hả, lệ nóng trào ra, ở kiếp trước hắn cũng có kinh nghiệm như thế. Nhưng sau này, Thiên Hồ thông cảm cho hắn, mỗi lần như vậy, đều đánh tan xung lượng. Chắc chắn kiếp nầy, nhất định cũng sẽ cải biến như vậy.

- Tê…

Tiếng cười to dừng lại, Sở Vân lại hít một hơi lãnh khí.

Đầu lưỡi đau nhức kịch liệt!

Hắn cắn chót lưỡi, tiến hành huyết tế. Lại kêu to lớn tiếng như vậy chỉ đạo Thiên Hồ tránh né thiên kiếp, hiện giờ tinh thần đã thoát ly khỏi trạng thái lúc trước, liền cảm giác được đầu lưỡi vô cùng đau đớn.

Cắng răng, nhẫn.

Sở Vân ôm Thiên Hồ, cảm giác vuốt ve lông của nó thật tốt, lần nữa tiến vào trong sơn động. Vừa rồi chiến đấu gian khổ, Thiên Hồ rất đói. Vừa nhìn thấy vỏ trứng trên mặt đất, tinh quang trong mắt sáng lên, lập tức muốn thoát ra.

Sở Vân lập tức bắt nó lại, không cho nó thực hiện.

Thiên Hồ ở trong ngực chủ nhân của mình, phát ra một tiếng nức nở nghẹn ngào. m thanh mềm mại uyển chuyển hàm xúc, làm cho người ta sinh ra cảm giác thương xót.

Nhưng thái độ Sở Vân cương quyết, bởi vì quá trình ấp trứng, còn chưa kết thúc.

Bước thứ tám, khai vị.

Bước này chẳng khác nào dệt gấm trên hoa.

Thiên Hồ vừa mới sinh ra, vì bảo vệ dạ dày mới sinh của nó, không thể để cho nó ăn những thứ quá cứng rắn. Bởi vậy phải khai vị.

Về phần khai vị, hắn đã chuẩn bị, đó chính là: Tiên Gia Nãi.

Dưới ánh mắt ai oán của Thiên Hồ, Sở Vân thu hết vỏ trứng vào tròng. Đồng thời lấy một túi Tiên Gia Nãi ra.

Thiên Hồ nghe thấy mùi hương liền động, tiến đến trước mặt Sở Vân, cái đuôi to lay động sau lưng. Con mắt ngập nước, ngước 45 độ nhìn Sở Vân.

Sở Vân cười khổ, tình cách Thiên Hồ giống hệt kiếp trước: tham ăn.

Hắn cẩn thận mở miệng túi da ra, chậm rãi nghiêng đổ nước Tiên Gia Nãi ra.

Thiên Hồ lập tức ném chuyện vỏ trứng ra sau đầu, nó nhào đến, hé miệng, duỗi cái đầu lưỡi đỏ tươi ra, chuẩn xác tiếp được nước Tiên Gia Nãi.

Sở Vân chỉ nghiêng một chút liền dừng lại, thu hồi túi nước.

Thiên Hồ lè lưỡi, liếm miệng sạch sẽ, thần sắc vẫn chưa thỏa mãn. Lại ngẩng đầu, dùng ánh mắt thuần khiết nhìn chủ nhân của mình.

Cái gọi là khai vị, chính là không thể uống nhiều. Sở Vân cường ngạnh như vậy, không để ý tới vẻ đáng thương của Sở Vân, kiên quyết thu hồi túi nước. Đây là vì tốt cho nó.

Nếu thật sự tạo thành phụ tải cho dạ dày, khi đó được không bù nổi mất.

Sau nửa ngày, Sở Vân tiến hành bước thứ chín, cho ăn.

Cho ăn chính là vỏ trứng của Thiên Hồ, trong vỏ trứng có đủ năng lượng và dinh dưỡng phong phú, là đồ ăn tốt nhất cho yêu thú mới sinh.

Một bước này nhìn thì đơn giản, nhưng có ý nghĩa trọng đại. Đây là bước cuối cùng của quá trình ấp trứng, tiêu chí là ấp trứng yêu thú thành công, có thể tự mình ăn uống, thành công bước một bước sinh tồn đầu tiên.

Đương nhiên Thiên Hồ không có vấn đề gì. Đưa vỏ trứng vào trong miệng cho nó nhai nuốt, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào túi nước bên hông của Sở Vân. Hiển nhiên vẫn còn nhớ thương hương vị mỹ diệu của túi nước Tiên Gia Nãi.

Nhìn nó ăn vỏ trứng trong miệng, tảng đá lớn trong lòng của Sở Vân đã biến mất.

Giữ sự trong sạch, giặt rửa trứng, tuyển địa, xây tổ, huyết tế, linh tính hô hoán, phá xác trúc cơ, khai vị, cho ăn. Chín quá trình khi ấp trứng, rốt cục cũng vượt qua.

Vốn mang đến Tuyết Sa, trân châu Lệ đều đã tiêu hao hết. Khi giết địch kiếm được 992 Địa Sát Thạch Tệ, bây giờ chỉ còn lại 6 đồng ít ỏi.

Trong quá trình này, cũng có biến đổi bất ngờ, đó chính là Yêu Kiếp. Sở Vân mấy lần suýt thất bại, nhưng mà, rốt cuộc cũng thành công vượt qua.

Trải qua gian nguy, tiếc nuối của Sở Vân đã biến mất. Từ nay về sau, đã có một đầu Thiên Hồ hoàn mỹ, trở thành chiến lực cường đại nhất của hắn.

25. Chương 25: Hoàn Mỹ Thiên Hồ, Linh Áp Dũng Đạo (hạ).

Chương 25: Hoàn mỹ Thiên Hồ, Linh Áp Dũng Đạo (Hạ).

- Con đường nhân sinh mới, đã chính thức đi được bước đầu tiên!

Sau khi nghỉ ngơi và hồi phục cả buổi, Sở Vân nắm chặt hai đấm, dẫn theo Thiên Hồ, rời khỏi ngọn núi lửa vô danh này.

Ào ào...

Thủy triều lên xuống, sóng biển xô vào bờ cát. Gió biển ướt át tươi mát, thổi vào mặt hắn. Ánh bình minh từ phía đông sáng rực như lửa, chiếu xuống mặt biển, sóng biển nhấp nhô, giống như đang khiêu vũ trong lửa.

Bên bờ biển, trên con đường lớn đầy vỏ sò, một cổ xe ngựa dùng bạch ngân và hoàng kim trang hoàng, đang từ từ tiến lên.

Mảnh vải gấm màu đỏ bị đẩy ra, Thư phu nhân đang nhìn cảnh này, nhìn thấy sóng biển nhấp nhô như đang nhảy múa, hưởng thụ cảnh sắc và không khí trong lành của ngày mới.

Thời gian đến Thư gia đảo này đã được 38 năm, cho tới bây giờ vẫn chưa được một khắc như hiện giờ, tâm tình của bà ta lúc này đang sung sướng buông lỏng rất nhiều.

Câu cửa miệng nói: Thải Hồng phía đông, Vũ phía tây, nam nhân Thư gia, nữ nhân Trữ gia. Nam nhân Thư gia đảo, lấy cường tráng dũng mãnh gan dạ nổi danh. Nữ tử Trữ gia đảo lấy xinh đẹp nổi tiếng.

Ngày xưa, Thư phu nhân từ Trữ gia gả vào Thư gia đảo, trở thành phu nhân của Thư Thiên Hào. Điều này đã trở thành giai thoại, nhưng có ai nghĩ tới, chua xót và khổ đau trong đó?

Nhớ năm đó, Thư phu nhân cũng có người trong lòng, không phải là loại người thô bỉ không chịu nổi như Thư Thiên hào. Nhưng dưới mệnh lệnh của gia tộc, Thư phu nhân không thể không theo.

- 38 năm, chờ mong tịch mịch như thế, rốt cục cũng sắp hết khổ. Chỉ cần hài nhi của ta trở thành ngươi nối nghiệp, ta cũng đã có thể bàn giao nhiệm vụ của gia tộc rồi.

Nhìn biển cả rì rào, cảm xúc của Thư phu nhân bành trướng.

38 năm a.

Ngày đêm đều bị dày vò, rốt cục cũng sắp tới ngày nổi danh rồi!

Hai nhi tử của mình, rất không kém. Không chỉ có thiên phú Ngự Yêu Sư, hơn nữa tư chất của yêu thú đều là nhất đẳng. Đợi một thời gian, lo gì mưu đồ không thành?

Chỉ cần đoạt được quyền thừa kế Thư gia đảo trong tay, chắc chắn tương lai không lâu, Ninh gia đảo sẽ có thêm một hòn đảo phụ thuộc.

- Thư Thiên Hào chính là người đứng đầu Thư gia đảo, dũng mãnh phi phàm, không người nào có thể sánh bằng. Nhưng có ai nói khuếch trương, thì nhất định phải dùng thủ đoạn chiến tranh?

Thư phu nhân nghĩ tới đây, một tia âm lãnh lóe lên trong mắt nàng. Từ trước tới nay nàng chỉ trung thành với gia tộc, chưa bao giờ trung thành với trượng phu của mình.

- Bảo bối tâm can của mẫu thân, lần khảo hạch đầu tiên phải biểu hiện thật tốt, không được chủ quan. Chỉ cần xuất ra thực lực chân chánh, vị chứ đệ nhất, vị trí đệ nhị sẽ là của các con.

Buông bức màn xuống, Thư phu nhân quay đầu lại, nhìn về phía Thư Đại, Thư Nhị ôn nhu như nước.

Thư Đại lập tức vỗ bộ ngực, ngẩng lên đầu, nói:

- Mẫu Thân yên tâm! Vị trí đệ nhất dễ như ăn bữa cơm sáng.

Thư Nhị nhu thuận cười nói:

- Tên tặc tử Sở Vân kia, nhìn thì thông minh, nhưng cự kỳ ngu ngốc. Mẫu thân, có ta ở đây, hài nhi cần gì phải lo lắng?

- Tốt lắm, hai người các con đều là nhi tử tốt của ta.

Trong lòng Thu phu nhân khuây khoả, cảm thấy nhân sinh lúc này rất hạnh phúc, có thể nói là khổ tẫn cam lai.

Ngày đầu tiên, nhận trứng yêu thú. Ngày hôm sau, các thiếu niên phải ấp trứng. Sáng sớm ngày thứ ba, chính là khảo hạch lễ trưởng thành.

Thư Đại, Thư Nhị dẫn theo yêu thú của mình, đi tới địa đàn, Sở Vân đã đợi ở đó rồi.

Thư Đại nhìn thấy Sở Vân, lập tức trừng mắt, dùng thần sắc trào phúng, nói:

- Tiểu tử, tới sớm vậy, nhưng thứ tự thì không như vậy. Muốn đoạt đệ nhất, phải dựa vào thực lực mới được.

Nói xong, vỗ vỗ đầu Hải Bạo Ngạc bên cạnh.

Hình thể Hải Bạo Ngạc to lớn, cả người nó bước đi, có thể ngang vai với Thư Đại. Bị chủ nhân của mình vỗ, lập tức mở miệng rộng ra, lộ ra hàm răng sắc bén, gào thét một tiếng.

- Ha ha ha…

Thư Đại hung hăng càn quấy, ngửa mặt lên trời cười to.

Sở Vân cũng cười, nhưng rất bình tĩnh thong dong. Thiên Hồ ngồi xổm bên chân hắn, hai mắt nhắm lại, da lông giống như tuyết, giống như ngủ mà không phải ngủ. Một người một hồ, căn bản không để Hải Bạo Ngạc vào mắt.

- Ngươi!

Thư Đại không cười nữa, trong lòng giận dữ. Sở Vân cười, làm cho hắn chán ghét, hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Ánh mắt Thư Nhị âm lãnh nhìn qua, nhưng lại chuyển hướng nhìn Thiên Hồ dưới chân của Sở Vân, ánh mắt co rụt lại:

- Ồ? Sao Hỏa Hồ của ngươi có chút cổ quái, tại sao toàn thân nó lại trắng như thế?

Hỏa Hồ, đương nhiên là toàn thân phải màu đỏ. Nhưng yêu thú dưới chân Sở Vân, lại trắng như tuyết, xinh đẹp dị thường. Làm cho người ta kinh ngạc.

Sở Vân không ngu xuẩn đến mức nói ra phẩm cấp của Thiên Hồ, nhướng mày nói, bộ dáng rất khinh bỉ:

- Ngươi chưa từng nghe nói qua yêu thú biến dị sao?

Yêu thú biến dị?

Thư Đại cũng chú ý tới "Hỏa Hồ". Nghe thế, thần sắc sững sờ, đúng là hắn chưa từng nghe qua.

Biến dị, nói một cách bình thường. Trong nhân loại, cũng có người sinh ra bàn tay có sáu ngón, hoặc trời sinh nhìn xa, khứu giác, thính giác các loại đều phát triển hơn bình thường, thậm chí da lông toàn thân… Đều có thể xuất hiện hiện tượng biến dị.

Trong yêu thú, tự nhiên cũng có. Nói bình thường, yêu thú biến dị so với yêu thú bình thường, sẽ có năng khiếu ở một phương diện nào đó, nhưng không sống được lâu. Tu vi cũng khó tăng lên, trời sinh đã có chỗ thiếu hụt.

- Thì ra là thế, khó trách kiêu ngạo như vậy! Yêu thú biến dị, dám so với Lục Nha Xà có tu vi 8 năm của ta sao? Muốn chết! Hừ hừ…

Thư Nhị cười lạnh, minh bạch chỗ dựa của Sở Vân, hàn quang âm lãnh trong mắt lóe ra. Hắn không nói gì thêm, muốn sau khảo hạch, nhìn thấy biểu lộ cực kỳ thất vọng của Sở Vân, lúc đó mới sảng khoái.

- Được rồi, khảo hạch bắt đầu. Tất cả đi theo ta.

Địa đàn ngự yêu sư dẫn đầu.

Càng đi sâu vào trong địa đàn, hào khí và áp lực tăng lên. Cho dù chung quanh đèn đuốc sáng trưng, nhưng lại làm cho người ta cảm giác không thoải mái.

Một lát sau, địa đàn ngự yêu sư dừng bước lại. Mặt mũi hắn tràn đầy nghiêm túc và trang trọng, thiết diện vô tư nói:

- Đến rồi, đây chính là hành lang linh áp. Các ngươi lệnh cho yêu thú của mình, đi đến cuối hành lang ngậm ngọc giãn trong mồm về đây. Dựa vào đồng hồ cát mà tính thời gian, thời gian hoàn thành càng ít, thành tích càng cao. Bắt đầu đi.

- Chuyện này chẳng là gì? Hải Bạo Ngạc, lên cho ta!

Ngự yêu sư vừa dứt lời, Thư Đại đã duỗi ngón tay lớn ra, lớn tiếng ra mệnh lệnh.

Hải Bạo Ngạc gào rú một tiếng, hai chân di chuyển, đi nhanh về phía trước. Cái đuôi giống như cá sấu của nó đung đưa, giương nanh múa vuốt đi vào hành lang linh áp.

26. Chương 26: Khó Có Thể Tin Được (thượng).

Chương 26: Khó có thể tin được (thượng).

Khoảng cách từ đầu đến cuối hành lang, khoảng cách chỉ khoảng trăm bước. Càng tiến vào trong, linh áp càng mạnh.

Hải Bạo Ngạc nhất cổ tác khí, tiến nhanh về phía trước, với khí thế không gì cản nổi. Chỉ trong chớp mắt, đã đi được 50 bước, hành lang linh áp đã đi được một nửa lộ trình.

Thư Đại đắc chí vừa lòng, cười ha ha:

- Hành lang linh áp nho nhỏ, có gì khó khăn chứ! Làm khó lão tử được sao? Hải Bạo Ngạc, xông lên cho lão tử!

Hai mắt Thư Nhị híp lại, một tia âm lãnh chớp động. Hắn ước gì Thư Đại thất bại, nhưng cũng biết hành lang linh áp này, chỉ là khảo hạch đầu tiên. Chủ yếu là dùng để dò xét tiềm lực của yêu thú mới sinh, tự nhiên không thể ngăn được Hải Bạo Ngạc có tu vi tám năm.

Hải Bạo Ngạc nhận lệnh, không gào rú không ngừng, tốc độ không giảm, lại xông tới 30 bước. Qua 80 bước, cách mục tiêu, cũng chỉ còn lại 20 mươi bước.

Nhìn thấy biểu hiện của Hải Bạo Ngạc như thế, địa đàn ngự yêu sư cũng không khỏi âm thầm gật đầu:

- Hải Bạo Ngạc đúng là không tệ, nghe nói thời điểm ấp trứng, ở giai đoạn phá xác trúc cơ, một lần hành động trùng kích đến 8 năm tu vi. Chỉ cần cẩn thận đào tạo, không có gì xảy ra, qua một thời gian nữa, sẽ là một nhân vật hoành hành một phương.

Nghĩ tới đây, lại đáng tiếc cho Sở Vân. Nếu hắn không ham túi Địa Sát Thạch Tệ nhỏ kia, chỉ sợ đầu Hải Bạo Ngạc này là của hắn.

Tư chất yêu thú như thế, tự mình ấp trứng bồi dưỡng, chỉ cần ngự yêu sư không phải quá mức vô năng, sau này thành danh là chuyện ván đã đóng thuyền.

Vị ngự yêu sư này, đóng ở địa đàn này đã hơn mười năm. Trung thành và tận tâm, làm người ngay thẳng, không quen nhìn nhất là loại người như Thư Đại, Thư Nhị, hai tên này không học vấn không nghề nghiệp, hoàn khố thiếu gia ăn chơi chờ chết. So sánh với nhau, lúc nhỏ nhờ thông minh mà nổi tiếng, lại tao nhã hữu lễ, chính là Sở Vân.

- Nhưng Sở Vân chỉ là nghĩa tử của thành chủ, Thư Đại, Thư Nhị lại là cốt nhục thân sinh của thành chủ. Ai, nếu Sở Vân là cốt nhục của thành chủ sinh ra thì tốt rồi.

Trong nội tâm tiếc hận thở dài, bỗng nhiên âm thanh táo bạo của Thư Đại truyền tới.

- Tại sao tốc độ lại chậm như thế? Đi mau! Tăng tốc lên!

Trong hành lang linh áp, thân hình Hải Bạo Ngạc run rẩy, thở hồng hộc. Cất bước gian nan, chỉ còn lại hai mươi bước, nhưng nó đã cố hết sức.

Thư Đại cực kỳ bất mãn, nộ khí xuất hiện, lớn tiếng khiển trách.

Địa đàn ngự yêu sư cũng phải nhíu mày, dựa vào kinh nghiệm phong phú nhiều năm nay, đã nhìn ra chỗ không ổn.

Hành lang linh áp, chỉ là một phương pháp thông thường để dò xét tiềm chất của yêu thú mới sinh. Càng đi sâu vào hành lang, linh áp càng nặng. Dưới sự áp bách của ngoại lực, sẽ nhìn ra tư chất của yêu thú như thế nào.

Lúc yêu thú mới bắt đầu đi vào hành lang linh áp, sẽ rất thư giãn thích ý. Nhưng càng đi vào trong, áp lực càng nặng, khi áp lực bộc phát, tốc độ giảm xuống là chuyện đương nhiên.

Nhưng mà, ngự yêu sư Địa đàn đoán, nếu dựa vào tiềm chất của Hải Bạo Ngạc, có thể đi được chín mươi bước, lúc này mới xuất hiện vẻ mệt mỏi. Hiện giờ chỉ đi được tám mươi bước, đã xuất hiện bộ dáng mệt mỏi, hiển nhiên quá trình áp trứng không được suôn sẻ, ảnh hưởng đến tiềm chất của Hải Bạo Ngạc.

Một người vừa sinh ra, nếu lúc sinh nở xuất hiện tình huống không tốt, sẽ có bệnh hoặc tàn tật, ảnh hưởng đến cả đời. Thậm chí mẫu tử lưỡng nan, đều mất mạng.

Sinh ra gặp chuyện, sẽ ảnh hưởng về sau.

Ấp trứng yêu thú, quá trình này rất trọng yếu. Há có thể là trò đùa sao?

Thư Đại làm việc vội vàng, chuẩn bị chưa đủ. Dám thay Hải Bạo Ngạc bóc vỏ trứng, thiếu đi một tầng khảo nghiệm quan trọng, cho nên ảnh hưởng đến tư chất. Kỳ thật nó có thể trong một lần hành động trùng kích 9 năm tu vi, hiện giờ rơi xuống chỉ còn 8 năm.

- Thư Đại…

Ngự yêu sư Địa đàn thầm hừ một tiếng, đáng tiếc thay cho Hải Bạo Ngạc. Viên ngọc quý như thế, lại rơi vào tay chủ nhân kém cỏi như vậy.

Nhưng mà, cuối cùng Hải Bạo Ngạc đã đi được tới cuối hành lang linh áp. Nơi cuối cùng là một khối Phương Thanh Thạch, bày biện ba cái ngọc giản lam, lục, hồng.

- Bảo nó chọn ngọc giản màu lam, ngậm trong miêng trở về.

Địa đàn ngự yêu sư lên tiếng nhắc nhở.

Hải Bạo Ngạc ngậm ngọc giản trong mồm, địa đàn ngự yêu sư ngắm liếc đồng hồ cát, công bố nói:

- Sử dụng thời gian ba canh. Ngọc giản giữ trên tay ngươi, người kế tiếp.

- Mẹ kiếp, đúng là bất thành khí.

Sắc mặt Thư Đại không tốt, chửi bới một tiếng. Biểu hiện của Hải Bạo Ngạc, đã phụ kỳ vọng của hắn.

Hải Bạo Ngạc lung lay sắp đổ, thần sắc uể oải, sau khi đi qua hành lang linh áp, nó đã không còn khí thế bức người như lúc trước. Nghe chủ nhân phê phán, nó cúi đầu xuống, vẻ mặt vô tình.

Thư Đại tức giận, trong lòng Thư Nhị vui vẻ. Khóe miệng của hắn hơi vểnh lên, tràn ngập tự tin, đứng ra.

Lục Nha Xà, như một sợi dây màu xanh, đầu lưỡi phun ra nuốt vào, bộ dáng khoan thai tiến vào trong hành lang linh áp.

Thời điểm khoảng tám mươi lăm bước, tốc độ Lục Nha Xà dần chậm lại, giống như có một tảng đá vô hình đè lên nó. Lục Nha Xà tiến lên rất gian nan, rốt cục đến bên cạnh Phương Thanh Thạch.

- Ngọc giản màu lục.

Địa đàn ngự yêu sư nhắc nhở.

- Ngậm ngọc giản màu lục vào trong mồm.

Thư Nhị hô lên, đầu của Lục Nha Xà choáng váng não trướng, nghe Thư Nhị nói, vẫn chậm chạp không nhúc nhích.

- Hắc…

Vẻ mặt Thư Đại vốn nghiêm túc, lúc này lại cười lên.

Thư Nhị nghe được tiếng cười, sắc mặt biến hóa, liên tiếp lặp lại mệnh lệnh mấy lần. Lúc này Lục Nha Xà mới "nghe rõ", do do dự dự mở cái miệng rắn ra, nuốt ngọc giản vào bụng. Lúc này vẩy vẩy cái đuôi, quay trở về.

- Dưới áp lực, yêu thú chần chờ không quyết, không nghe chỉ huy của ngự yêu sư. Xem ra lúc Thư Nhị ấp trứng, thân thể không sạch sẽ, mang theo mùi người khác, hoặc có người khác ở bên cạnh. Tệ đoan này, ảnh hưởng quá sâu, sau này sẽ làm cho hắn đau đầu.

Ánh mắt địa đàn ngự yêu sư sáng quắc, trong nội tâm rõ ràng. Ngoài miệng không nói gì, chỉ nhìn đồng hồ cát, tuyên bố:

- Sử dụng thời gian hai canh, người cuối cùng.

Thư Nhị nghe vậy, lập tức thở ra một hơi, lông mày nhướng lên, nhìn qua Thư Đại.

- Hừ, thứ vô dụng!

Vốn Thư Đại đang cười, lúc này lại oán hận trút giận lên Hải Bạo Ngạc. Một cước đá xuống, Hải Bạo Ngạc đang suy yếu không chịu nổi bị đánh trúng liền nghẹn ngào một tiếng, lăn trên mặt đất ba vòng. Giãy dụa đứng lên, nhìn về phía Thư Đại, ánh mắt sợ hãi và e ngại. Chần chờ đứng nguyên tại chỗ, không dám đi về phía trước.

27. Chương 27: Khó Có Thể Tin Được (hạ).

Chương 27: Khó có thể tin được (hạ).

Thư Nhị cười ha hả, trong lòng rất thoải mái, khó có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt! Bất mãn với việc vừa rồi Lục Nha Xà không tuân lệnh mình, lập tức tan thành mây khói.

- Thiếu gia ta quả là thiên tài! Lần này ta đạt được đệ nhất danh, phải trở về nói khoác với mẫu thân mới được. Làm cho mẫu thân vì ta mà vui mừng, nói không chừng sẽ đ ban nữ tỳ bên cạnh cho ta.

Trong lòng của hắn rất đắc ý, rất vui sướng. Nghĩ đến điều này, trong mắt của hắn xuất hiện dâm quang.

Về phần Sở Vân? Không nằm trong phạm vi cân nhắc của hắn.

Chỉ là một con Hỏa Hồ biến dị mà thôi. Làm sao có thể so đấu với Lục Nha Xà của mình.

Đúng là thứ không biết tự lượng sức!

Sở Vân vẫn cười nhạt, ngồi xổm xuống nói, vuốt ve cái đầu nhỏ của Thiên Hồ. Ấm áp, cảm xúc bóng loáng như tơ truyền vào lòng bàn tay của hắn, làm cho hắn cảm thấy rất vui thích.

Tiểu hồ ly nhắm hai mắt lại, nghênh cái đầu phối hợp, bộ dáng rất hưởng thụ.

- Đi chậm một chút, sau đó ngậm cái ngọc giản màu đỏ mang về.

Ngón tay Sở Vân chỉ lên tảng đá, chỉ vào ngọc giản cuối cùng, ôn nhu dặn dò.

Linh tính của Thiên Hồ rất cao, lại vượt qua Yêu Kiếp, tâm linh tương thông với Sở Vân, thân mật khăng khít. Được hắn phân phó, lập tức nhu thuận gật đầu, lại kêu một tiếng. m thanh thanh thúy vang lên, giống như muốn nói với Sở Vân yên tâm.

Một người một hồ, sống chung hài hòa, làm cho địa đàn ngự yêu sư cảm khái. Không biết tại sao, hắn nhìn Sở Vân rất thuận mắt.

Thư Nhị còn đắm chìm trong mộng đẹp.

Thư Đại khinh thường hừ lạnh một cái, giễu cợt nói:

- Ngươi nên tự hiểu mình. Một con Hỏa Hồ mà thôi, muốn đi nhanh cũng không được đâu, ha ha ha!

Bị thua Thư Nhị, Thư Đại rất tức giận, chuẩn bị phát tiết lên người Sở Vân.

Nào biết Sở Vân không thèm nhìn đến hắn, mắt điếc tai ngơ. Khuôn mặt trầm tĩnh, âm thầm nhìn biểu hiện của Thiên Hồ.

Lòng hắn biết, Thiên Hồ chính là yêu thú tuyệt phẩm, lại vượt qua Yêu Kiếp, có mười năm tu vi. Hải Bạo Ngạc, Lục Nha Xà so sánh với nó, có thúc ngựa cũng theo không kịp. Chúng có thể thông qua hành lang linh áp, đương nhiên Thiên Hồ cũng có thể.

Hắn chỉ lo lắng, biểu hiện của Thiên Hồ quá tốt. Sẽ gây ra sóng gió, làm cho người ta chú ý. Cuối cùng sẽ tiết lộ lai lịch thật sự của nó ra ngoài.

Tiền tài không nên lộ ra ngoài.

Tin tức trên tay của mình có yêu thú tuyệt phẩm, nếu bại lộ ra. Chỉ sợ sẽ liên lụy đến lão đa (cha) Thư Thiên Hào của mình. Đến lúc đó người ta sẽ chen chúc tới, lòng mang ý muốn làm loạn, có thể sẽ san bằng Thư gia đảo, nhấn chìm nó vào đáy biển!

Đây chính là yêu thú tuyệt phẩm, Thiên Hồ vượt qua Yêu Kiếp!

Ánh mắt Sở Vân âm trầm bất định, bộ pháp Thiên Hồ di chuyển, tiến vào trong hành lang linh áp.

Nhìn đồng từ màu đen của nó, sáng chói rực rỡ như kim cương. Da lông trắng như tuyết, phấn nộn đáng yêu thần tuấn. Giống như hàng mỹ nghệ tinh xảo, làm cho người ta vừa nhìn đã khó quên.

Bước chân của nó rất nhẹ, có chút ngẩng đầu, cái đuôi hồ mềm mại lắc nhẹ, thần thái thong dong, toát ra một cổ khí tức ưu nhã say mê hấp dẫn.

- Ồ? Con Hỏa Hồ này…

Hai mắt địa đàn ngự yêu sư tỏa sáng, sau đó ảm đạm xuống.

- Đáng tiếc, chỉ là một con Hỏa Hồ.

- Công tử bột!

Thư Đại hừ lạnh một tiếng.

Sở Vân thở dài một hơi, Thiên Hồ linh tính mười phần, nghe theo mệnh lệnh của hắn, đúng là rất chậm.

Nó khoan thai dạo bước, chút bất tri bất giác đã đi tới gần tảng đá. Hé miệng, ngậm cái ngọc giản màu hồng vào trong miệng, liền quay trở về.

Địa đàn ngự yêu sư vẫn nhìn, cho tới lúc này mới kịp phản ứng, trong nội tâm chấn động:

- A, con Hỏa Hồ này hơi lạ.

Hắn trừng to mắt, nhìn chằm chằm vào Thiên Hồ đang quay trở về. Trong lúc nhất thời, còn tưởng rằng mình đang nhìn lầm!

Thiên Hồ nhàn nhã dạo chơi, giống như không cảm thấy áp lực nặng nề của hành lang linh áp, giống như áp lực vốn không tồn tại. Tuy nó rất chậm, nhưng vẫn không có chút dừng lại hay miễn cưỡng nào, khiến người khác kinh ngạc.

Thư Đại, Thư Nhị cũng có chút lo lắng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Thiên Hồ.

- Hai canh!

Cho đến khi ngự yêu sư địa đàn tuyên bố thời gian, hai người bọn họ mới kịp phản ứng.

- Không có khả năng!

Thư Đại vừa trừng mắt, yết hầu khô khốc hô lên.

- Nhất định là hành lang linh áp bị hỏng rồi!

Thư Nhị phát ra âm thanh nghi vấn.

Một con Hỏa Hồ bình thường, tại sao có thể có thành tích như vậy được?

Thành tích so với Hải Bạo Ngạc, Lục Nha Xà còn tốt hơn?

Không có khả năng!

Thư Đại, Thư Nhị không thể tin.

- Hành lang linh áp không bị hỏng, đồng hồ cát tính thời gian cũng không có vấn đề. Đây là thành tích thật sự.

Ngự yêu sư địa đàn lắc đầu, dùng ngữ khí kinh dị tuyên bố.

Hắn trấn thủ địa đàn này đã hơn mười năm. Từng ngọn cây cọng cỏ ở đây, hắn rõ như lòng bàn tay. Nếu xảy ra vấn đề, tại sao hắn không phát giác?

Nhưng khi hắn báo ra thành tích của Thiên Hồ, ngay cả hắn cũng không tin được.

Kết quả này, vượt qua dự liệu của hắn rất nhiều.

Một yêu thú trung phẩm Hỏa Hồ bình thường, lại có thành tích cao hơn cả yêu thú thượng phẩm có tu vi tám năm.

Điều này không hợp lẽ thường.

Hắn nhìn chằm chằm vào Thiên Hồ, sau đó chuyển ánh mắt về phía Sở Vân. Sở Vân tươi cười, từ đầu đến cuối, không có thay đổi. Nhìn nụ cười và ánh mắt của hắn, đột nhiên hắn có cảm giác nhìn không thấu thiếu niên trước mặt này.

- Gian lận, đây là giạn lận trần trụi!

Thư Đại rống giận, phát tiết phẫn nộ và không cam lòng trong đầu của hắn.

Thư Nhị hơn hắn. Dù sao Lục Nha Xà và Hải Bạo Ngạc cùng chung cấp độ, hơn nữa Thư Nhị hiểu rõ quá trình ấp trứng hơn hắn, mà hắn lại làm sai.

Nhưng mà...

Sở Vân chỉ là một tên cô nhi ăn nhờ ở đậu, được phụ thân nuôi dưỡng. Một tên ti tiện bại hoại như thế, nuôi một đầu Hỏa Hồ, lại có thể thắng được hắn.

Điều này làm hắn không thể tin được, cũng không thể tiếp nhận được!

Nhất định là Sở Vân gian lận! Hắn đang tìm một điểm để cân bằng tâm lý, nên tìm ra lý do sứt sẹo như vậy.

- Ta lại thua Sở Vân, thua một con Hỏa Hồ của đứa con hoang?

Thư Nhị cũng không chịu được đả kích. Hắn phục hồi tinh thần lại, âm quang trong mắt chớp động, nói:

- Nói đi, ngươi dùng thủ đoạn gì để gian lận. Nói thì được khoan dung, ngươi sẽ có tư cách tiếp tục tham gia vòng kế tiếp. Nếu gian ngoan mất linh, bị điều tra ra, tội chồng thêm tội, đánh vào tử lao!

- Làm tốt lắm.

Sở Vân ngồi xuống, tán dương Thiên Hồ một câu. Linh tính của Thiên Hồ rất cao, lại phối hợp với mình rất tốt. Điều này ở kiếp trước, rất khó có thể tưởng tượng ra.

28. Chương 28: Không Phù Hợp Lẽ Thường!

Chương 28: Không phù hợp lẽ thường!

Trứng Thiên Hồ hoàn mỹ, linh tính đầy đủ, đây là việc ngoài ý liệu của hắn. Vốn, hắn có thái độ muốn thử một lần. Dù nó đi rất chậm, dù thành tích không tốt, khó coi, cũng không có vấn đề gì. Dù sao khảo hạch, có tới ba tràng.

Che dấu thân phận chân thật của Thiên Hồ, mới là nguyên nhân trọng yếu nhất.

Nhưng không ngờ, Thiên Hồ làm được, lĩnh hội ý tứ của mình. Muốn thắng lợi, đoạt được đệ nhất vị, rất dễ dàng, cứ như vậy mà thắng lợi.

Hôm nay Sở Vân rất nắm chắc, lườm Thư Đại, Thư Nhị, cái mũi khẽ hừ, nói:

- Hai người các ngươi đúng là bất học vô thuật mà, chẳng lẽ không biết Hỏa Hồ của ta có biểu hiện như vậy, chính là vì nó là yêu thú biến dị hay sao? Làm được điểm này, có gì kỳ quái?

- Nói láo!

Thư Đại la lớn, ngôn từ cũng không thèm để ý, ngón tay chỉ vào Sở Vân quát:

- Đừng hòng lừa bịp lão tử, nhất định là ngươi gian lận!

Hắn đúng là kẻ bất học vô thuật, cái gì là yêu thú biến dị cũng không biết. Nhưng hắn không muốn thừa nhận, Bởi vì với hắn mà nói đây là sự thật tàn khốc, cho nên hắn mới nói Sở Vân gian lận.

- Ha ha.

Thư Nhị cười lạnh vài tiếng.

- Đừng cho rằng ngươi có thể lừa bịp vượt qua. Lục Nha Xà của ta có tám năm tu vi, yêu thú biến dị thì thế nào? Dù biến dị, có thể mạnh hơn Lục Nha Xà của ta sao? Hỏa Hồ Trung phẩm, còn mạnh hơn thượng phẩm Lục Nha Xà sao? Điều này có thể sao? Đây là thường thức mà ai cũng biết! Rõ ràng là ngươi giở trò.

Ngự yêu sư địa đàn không nói lời nào, yên lặng nhìn về phía Sở Vân, chờ đợi hắn giải thích.

Sở Vân sờ sờ cái mũi, nói thật, hắn cũng không biết nên nói cái gì.

Nếu là tuyên bố Hỏa Hồ chính là Thiên Hồ, chắc chắn mọi người ở đây sẽ á khẩu không nói được. Nhưng mấu chốt là ở chỗ này, thân phận Thiên Hồ vào lúc này, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài.

Lập tức, hắn làm ra bộ dáng khinh thường, khinh bỉ nhìn về phía Thư Nhị:

- Cho nên nói, hai người các ngươi bất học vô thuật. Yêu thú biến dị, cũng là thường thức. Hỏa Hồ biến dị nên mạnh mẽ, cũng không sợ nói cho các ngươi biết, nó phá xác trúc cơ đã vọt tới tám năm tu vi. Lục Nha Xà, Hải Bạo Ngạc của các ngươi đều là bình thường, tại sao lại so sánh với Hỏa Hồ biến dị? Điểm ấy tiên sinh dạy học cũng đã dạy. Khó trách hắn vì ta mà vẻ vang, mà các ngươi là nổi hổ thẹn.

- Ngươi…

Thư Đại giận dữ, lời của Sở Vân, chính là chỗ đau của hắn.

Lúc nhỏ, Thư Thiên Hào mời giáo viên dạy học đến, dạy vỡ lòng cho ba nhi tử. Sở Vân thông minh, thường xuyên được tiên sinh tán dương. Thư Đại, Thư Nhị lại khó dạy vô cùng, tiên sinh dạy học cũng không làm gì được.

- Chẳng lẽ nói, yêu thú biến dị có thực lực sẽ mạnh hơn yêu thú bình thường sao?

Thư Nhị không nói lời nào, nhưng trong lòng có chút kinh nghi bất định. Tiên sinh dạy học đã nói nhiều thứ liên quan đến trên trời dưới đất, đủ loại, hắn nghe tai phải thoát ra tai trái, cho nên không hiểu, cho nên chẳng biết gì.

Ngự yêu sư địa đàn nhìn chằm chằm vào Sở Vân, nhìn không ra sơ hở. Nghe lời này có lý, gật đầu, trầm giọng đáp:

- Yêu thú biến dị, đúng là không thể phán đoán theo lẽ thường.

- Nhưng mà.

Lời nói của hắn xoay chuyển, khuyên nhủ.

- Yêu thú biến dị cũng có chỗ thiếu hụt, kết cấu cơ thể của yêu thú này không ổn định. Tu hành đến giai đoạn nhất định, sẽ dừng lại không tiến. Trình độ biến dị càng mạnh, chỗ thiếu hụt càng lớn. Sở Vân ah, ngươi nên sớm bồi dưỡng yêu thú khác đi.

Ánh mắt Sở Vân "Ảm đạm" xuống, hợp thời địa sâu thán một ngụm, sâu kín mà nói:

- Điều này ta cũng biết, nhưng không đành lòng buông tay, bởi vì Hỏa Hồ là yêu thú đầu tiên của ta.

Ngự yêu sư địa đàn không muốn Sở Vân lạc lối, lại khuyên nữa, nói:

- Tâm tình của ngươi, ta có thể hiểu được. Nhưng bồi dưỡng yêu thú, hao phí cực lớn. Trình độ biến dị của Hỏa Hồ này quá mạnh, không thể nói trước lúc nào, chết bất đắc kỳ tử. Dù ngươi có đầu tư hết mức, cũng không thay đổi được gì, nên buông tha đi, đổi một con khác.

- Uhm. Lời gia gia nói, ta ghi nhớ trong lòng.

Sở Vân sẽ không đổi yêu thú nào khác, buông tha Thiên Hồ? Nhưng cũng không cự tuyệt, đành phải trả lời cho qua chuyện.

Ngự yêu sư địa đàn thở dài, đương nhiên hắn cũng biết Sở Vân qua loa. Nhưng năm đó hắn cũng từng đi qua bước này, bị cảm động lây. Càng thêm hiểu rõ Sở Vân, tiếc hận thay hắn.

- Yêu thú biến dị, coi như số ngươi gặp may! Hừ!

Ánh mắt Thự Nhị lập lòe, rốt cục bình phục lại. Tuy không cam lòng, nhưng ngự yêu sư địa đàn đã nói là biến dị, lực lượng bản thân không đủ, nhưng cũng phải lựa chọn tin tưởng.

- Hi vọng Hỏa Hồ của ngươi, có thể sống lâu một chút.

Ngữ điệu Thư Đại trào phúng. Khi nghe kết cấu Hỏa Hồ không ổn, chỗ thiếu hụt quá lớn, tâm tình của hắn cũng thoải mái một ít.

Người chính là như vậy. Sau khi thất bại, đều phải tìm một chỗ cân đối, để căn bằng tâm lý của mình.

Đây là thường tình của con người.

Sở Vân muốn cười, nếu là bọn họ biết rõ "Hỏa Hồ Trung phẩm " chính là "Thiên Hồ Tuyệt phẩm", không biết sẽ có tâm tình gì?

Nhưng vẫn biểu hiện ra thần sắc bi ai. Mũi khẽ hừ một tiếng, làm như không nghe lời Thư Đại nói.

Thư Đại đã tìm được điểm cân đối, lại cười lớn.

- Trong ba trứng yêu thú, lại chọn một quả trứng trung phẩm. Rõ ràng lại là yêu thú biến dị. Sở Vân a Sở Vân, có phải do ngươi quá xui xẻo hay không?

- Cái này gọi là nhân phẩm. Có ít người dù được chọn làm nghĩa tử, mệnh trung chú định là đê tiện, nhân sinh không thể cải biến, không thể làm gì được, bởi vì đây là số mệnh a. Nhìn ta đi, ngươi nên sớm đổi yêu thú tốt hơn đi.

Thư Nhị châm chọc khiêu khích.

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, chỉ thản nhiên nói:

- Hai tên thủ hạ bại tướng.

- Ngươi…

Thư Đại, Thư Nhị lập tức nghẹn họng, nụ cười biến mất, sắc mặt rất khó coi.

Dù yêu thú của Sở Vân là biến dị, tương lai như thế nào. Bọn họ thất bại, bị Sở Vân áp một đầu, đây là sự thật.

- Đủ rồi. Trận đầu khảo hạch hành lanh linh áp, Sở Vân thắng đệ nhất danh. Thư Nhị đứng thứ hai, Thư Đại đứng thứ ba. Ba ngày sau, khảo hạch thứ hai: đối chiến yêu thú. Các ngươi tra xét ngọc giản đi, sử dụng đạo pháp ghi chép bên trong thi đấu. Một khi phát hiện sử dụng đạo pháp khác, hủy bỏ tất cả tư cách khảo hạch. Trở về đi.

Ngự yêu sư địa đàn tuyên bố.

Nguyên lai, lấy được ngọc giản, chính là mấu chốt khảo hạch thứ hai.

Thư Đại lập tức xem xét ngọc giản. Sắc mắt Thư Nhị rất khó coi, không thể không bảo Lục Nha Xà nhổ ngọc giản đang nuốt trong bụng ra. Trên ngọc giản dính dính chút chất lỏng, chất lỏng này rất hôi, toàn thân của hắn nổi da gà.

29. Chương 29: Thư Phu Nhân Không Thể Tin Tưởng Nổi (thượng).

Chương 29: Thư phu nhân không thể tin tưởng nổi (thượng).

Sở Vân không sốt ruột xem xét, thản nhiên thu ngọc giản vào ngực, hành lễ với ngự yêu sư địa đàn, lúc này mới rời khỏi.

Trong xe ngựa.

Hương trà lượn lờ, thấm vào ruột gan. Chén trả này là Hải Ngọc Trà thượng đẳng, hương trà nồng đậm làm cho lòng người nhẹ nhàng khoan khoái. Giá trị xa xỉ, một chén trà này, có giá trên thị trường ít nhất cũng trăm Địa Sát Thạch tệ.

Đặt chén Hải Ngọc Trà xuống cái chén nhỏ, cái chén nhỏ này cũng được khắc hoa vân men gốm tinh xảo. Chế tác khảo cứu, lộng lẫy xa hoa.

Chén chén nhỏ này được làm từ bạch ngọc, có thể cách nhiệt, phòng ngừa bị phỏng tay.

Thư phu nhân ngồi trong xe ngựa, vén bức màn lên, gió biển thổi vào mặt. Ngoài cửa sổ là bầu trời màu lam, bạch sóng cuồn cuộn, bọt nước bắn lên cuồn cuộn.

Nhưng ánh mắt của Thư phu nhân lại tập trung lên chén trà nhỏ của mình. Tay nàng bảo dưỡng rất tốt, bàn tay hơi nhỏ, móng tay óng ánh, trắng nõn như hành tây. Giống nhau lúc tuổi mới dậy thì.

Nhưng mà Thư phu nhân lại biết, dù tay như thế, nhưng dưới khóe mắt của mình đã xuất hiện nếp nhăn đan xen vào nhau, mí mắt rủ xuống, da thịt sơ cứng. Tuổi thanh xuân thật đẹp, nhưng nó đã cách mình càng ngày càng xa, cuối cùng không thể lấy lại được.

Đây chính là nổi bi ai của tất cả nữ nhân trên đời này.

Thư phu nhân không khỏi cảm khái thời gian đúng là thứ đáng sợ nhất, bất cứ thứ đẹp đẽ nào cũng không chịu nổi sức tàn phá của nó. Thời gian cũng là thứ tuyệt vời nhất, thông qua tích lũy của nó, sẽ thai nghén ra hi vọng.

Thư Đại và Thư Nhị, chính là hi vọng của nàng.

Thư phu nhân vui mừng vì bản thân sinh được hai nhi tử thực xuất sắc. Không chỉ song song có được tư chất ngự yêu sư, hơn nữa vận khí cũng tốt, chọn trúng được yêu thú thương đẳng, tư chất ưu dị. Mỗi một đầu trúc cơ đều có tu vi 8 năm! Trong một thế giới thực lực vi tôn như vậy. Tài lực, trí lực, vũ lực, thế lực đều là một phần của thực lực. Mà ngự yêu sư chính là biểu tượng của thực lực!

Thư phu nhân không có thiên phú trở thành ngự yêu sư. Nàng vô cùng nuối tiếc chuyện này, nếu bản thân mình có được thiên phú tốt hơn một chút, có lẽ đã có thể tự nắm giữ được vận mệnh của bản thân. Không cần nghe theo sự sắp xếp của gia tộc, có thể theo đuổi được hạnh phúc của mình rồi.

Nhưng hiện tại, loại nuối tiếc này đã dời xa nàng. Mặc dù ta không có thiên phú, nhưng cả hai hài tử của ta đều có. Hơn nữa mỗi người đều có một đầu yêu thú thượng phẩm trăm năm khó gặp.

Đây là một khởi điểm tuyệt vời!

Ngày sau, dựa vào thân phận này kế thừa Thư gia đảo. Nàng hi sinh thanh xuân, nhẫn nại nhiều năm, cũng đáng!

Nghĩ đến đây, tâm tình Thư phu nhân tràn đầy kích động, chén trà nhỏ trên tay bởi vì vậy mà cũng có chút run run.

- Phu nhân, tiểu tử Sở Vân kia đi ra.

Lúc này có hạ nhân bẩm.

- Nhất định là đã thất bại, không còn mặt mũi lưu lại. Một con hỏa hồ trung phẩm mà thôi, không cần quản nó.

Thư phu nhân trấn định đến cực điểm đến cực điểm, ngữ khí bình tĩnh khoan thai. Nếu lúc trước, trong lòng nàng cảm thấy Sở Vân còn có chút uy hiếp. Nhưng từ sau khi biết được tình huống của Thư Đại, cùng Thư nhi. Trong lòng Thư phu nhân đã loại bỏ Sở Vân.

Hoàn toàn không cần để vào mắt. Thực lực Thư Đại cùng Thư Nhị rõ như ban ngày. Một con Hỏa Hồ trung phẩm sao có thể thắng?

Sở Vân đã không đáng khiến cho nàng phải lo lắng. Nhưng nàng lại không hề biết, sở dĩ Thư Đại, Thư Nhị vẫn lưu lại địa đàn, chỉ là bởi vì muốn kiểm tra ngọc giản, không dám trở về đối mặt với nàng mà thôi. Một lúc lâu sau, Thư Đại, Thư Nhị rốt cục cũng về đến xe ngựa. Thư phu nhân nhẹ nhang thổi chén trà nóng một hơi, cảm thán nói.

- Ai, Hải ngọc trà này mặc dù tốt, nhưng cần đun sôi liên tục trong vòng ba canh giờ, mới có thể mở ra trà tảo. Trong lúc vội vàng, quả thực khó mà thưởng thức được, bất quá hương trà này lại quá câu người.

Nói xong, nhìn về phía hai huynh đệ cười ôn nhu.

- Nói đi, mẫu thân muốn xem, hai con ai được thứ nhất, ai được thứ hai.

Thư Đại, Thư Nhị nhìn nhau. Khóe miệng Thư Nhị giật giật bất đắc dĩ nói.

- Mẫu thân, hài nhi đứng thứ hai.

- Đều là nhi tử tốt của ta. Nói như vậy, Thư Đại con được thứ nhất, quả nhiên ca ca thì vẫn có chút bản lĩnh hơn rồi.

Thư phu nhân vô cùng vui vẻ.

Nội tâm Thư Đại cũng không biết đang cảm thấy tư vị gì, hắn sớm hiểu kết quả khảo hạch cuối cùng mẫu thân vẫn biết được. Đau sớm đau muộn cuối cùng vẫn là đau, không bằng sảng khoái nhanh một chút.

- Mẫu thân, hài nhi đứng thứ ba.

Lập tức, hắn khó khăn nói.

- Quả thực là đứng thứ… Thứ 3?

Sắc mặt Thư phu nhân chợt biến đổi, giọng điêu ôn hòa lập tức biến thành bén nhọn, chói tai.

- Mẫu thân, có gì là đâu. Hỏa Hồ của tiểu tử Sở Vân kia là yêu thú biến dị…

Thư Nhị lập tức trốn tránh trách nhiệm, thuật lại tình hình cụ thể một lần.

Thư phu nhân nghe được trợn mắt há hốc mồm, Thư Nhị còn chưa nói xong, nàng đã kêu lớn.

- Làm sao có thể? Một yêu thú biến dị trung phẩm sao có thể chiến thắng được Hải Bạo Ngạc, Lục Nha Xà?! Chuyện này không phù hợp với lẽ thường!

- Mẫu thân, yêu thú biến dị tuyệt đối không thể dùng lẽ thường để suy đoán.

Thư Đại mang lời nói của Sở Vân thuật lại từ đầu chí cuối một lần. Thư Nhị lại tiếp thêm một câu.

- Lúc trước lão sư dạy chúng ta cũng đã nói những lời như vậy.

- Ta không tin!

Sắc mặt Thư nhu nhân lạnh lùng, lập tức đứng dậy. Không gian bên trong chiếc xe ngựa này rộng rãi, cho dù nàng đứng thẳng lên cũng không bị đụng đầu. Nhưng nàng lại quên trong tay còn có một tách hải ngọc trà thượng hạng. Nước trà nóng bỏng đổ xuống chân ba người, tràng diện bên trong lập tức biến thành hỗn loạn.

Một lần nữa quay lại Diêm Ngư Thôn, phiên chợ một tháng một lần đã tan.

Cửa hàng Thiên Bảo đã đóng cửa. Một đám thôn dân vây quanh cửa hàng, mang theo rất nhiều bao tải đựng tài liệu, đứng ở nơi này than ngắn thở dài.

- Tại sao cửa hàng Thiên Bảo lại đóng cửa?

- Bên trong ngư thôn, chỉ có nơi này là giá cả phải chăng nhất.

- Đúng vậy, sớm biết thế này mấy ngày trước nên mang toàn bộ hàng tồn trong tay bán đi mới đúng!

....

Sở Vân yên lặng đứng trong đám đông, lẳng lặng nghe mọi người bản tán, càng nghe hắn càng nhận định cửa hàng Thiên Bảo không hề đơn giản. Trước mặt thôn dân có uy tín khá cao, được nhiều người khen ngợi, mà sau lưng lại âm lần làm những việc giết người cướp của. Một khi sự việc bại lộ, lập tức bỏ trốn. Có thể bỏ liền lập tức quyết đoán vứt bỏ. Trong trí nhớ kiếp trước của hắn, cửa hàng Thiên Bảo cũng không xuất chúng như vậy.

30. Chương 30: Thư Phu Nhân Không Thể Tin Tưởng Nổi (hạ).

Chương 30: Thư phu nhân không thể tin tưởng nổi (hạ).

Không thể tưởng tượng được sau khi trọng sinh lại phát hiện được bộ mặt thất của cửa hàng này. Đối phương đã bỏ trốn mất dạng, nhưng trong lòng Sở Vân vẫn tồn tại vướng mắc. Trực giác nói cho hắn biết chuyện này đến đây chưa kết thúc.

Mang theo tâm sự, hắn quay trợ lại cửa hàng muối của Lão Hồng Thương. Hắn muốn báo cho lão biết một tin tức tốt, bản thân mình đã đạt được vị trí đệ nhất. Kết quả, tiểu nhị trong tiệm cáo tri, sau khi phiên chợ một tháng một lần tan, Lão Hồng Thương đã trở về ruộng muối tọa chấn. Vài ngày nữa cũng sẽ không trở lại cửa hàng.

Sở Vân sờ sờ, trong ngực chỉ còn lại 6 địa sát thạch tệ, cuối cùng hắn đi đến quán rượu, gọi một bầu rượu cùng vài món nhắm, sau đó đi về hướng ruộng muối. Hàm Diêm ngư thôn nằm ở phía bắc, gồm rất nhiều những đồng muối lớn. Muối biển sau khi được phơi khô, đại bộ phận đều được tiêu thụ ngay tại chỗ, chỉ có một phần nhỏ là được mang đi bán. Ruộng muối của lão hồng thương là một trong những ruộng muối lớn nhất của ngư thôn, chiếm diện tích hơn 50 mẫu. Bên cạnh ruộng muối có một trang viên đơn sơ, đó chính là nhà của Lão Hồng Thương.

Sở Vân đến trang viên, ngoài ý muốn phát hiện ra ngoại trừ Lão Hồng Thương còn có Lão Ngư Vương, Kiều Lão Hầu Tử. Ba người đang ngồi quanh một chiếc bàn nhỏ đối tửu. Tuy rằng ba người đã bước vào tuổi lục tuần nhưng tinh thần quắc thước. Đàm luận chuyện trên trời dưới đất, uống đến mặt đỏ tới tận mang tai, vô cùng nhiệt huyết. Phảng phất, giờ phút này ba người lại nhớ đến những ngày tháng tung hoành chốn sa trường. Nơi đó có tuổi thanh xuân của bọn họ, có chuyện xưa của bọn họ.

Ức văn nhật tranh vanh tuế nguyệt, thán kim triêu cổ hi bất hoặc.

Sở Vân đứng ở cửa phòng, nghe bọn họ đối ẩm đàm luận, không khỏi dâng lên một hồi cảm khái. Ba vị lão nhân trước mắt cơ hồ giống như là gia gia của hắn. Từ nhỏ hắn đã được Thư Thiên Hào thu dưỡng, khi đó Lão Hồng Thương, Kiều Lão Hầu Tử, Lão Ngư Vương đều là bách phu trưởng của Thư gia đảo. Bọn họ đã chứng kiến Sở Vân lớn, thân thiết phát ra từ sâu bên trong cốt tủy. Ba vị lão nhân gia lại một thân một mình, đối đãi với Sở Vân không khác gì tôn nhi của mình.

Sở Vân không hấp tấp xông vào, mà lặng yên lắng nghe.

Ba vị lão nhân khi thì nói đến chuyện Bích Lạc Hải Đái (rong biển) bị chết hàng loạt. Khi thì lại nghị luận về thời cuộc, hải vực này hải tặc hung ác như thế nào, tiễu trừ không hết. Khi thì lại kỳ vọng đảo chủ Thư Thiên Hào có thể vực dậy, khôi phục phong thái hào hùng năm nào... Đương nhiên, bàn luận nhiều nhất vẫn là Sở Vân.

- Tiểu gia hỏa Sở Vân kia lại chọn quả trứng Hỏa Hồ, cũng không biết kết quả khảo hạch như thế nào?

Lão Ngư Vương thở dài, sắc mặt lo lắng.

- Vận khí Tiểu Vân không tốt. Trong ba quả trứng yêu thú Hải Bạo Ngạc, Lục Nha Xà, không ngờ hết lần này tới lần khác… Ai!

Kiều Lão Hầu Tử cũng cảm thấy lo lắng về kết quả khảo hạch. Lão Hồng Thương bưng bát rượu lên, cảm khái nói:

- Tính cách của tiểu tử này cũng không khác gì nghĩa phụ hắn, chuyện gì cũng vơ vào. Ta đang lo lắng, lần yêu thú độ kiếp trong rừng rậm trước đó, có ảnh hưởng gì đến quá trình ấp trứng không nữa?

Nói xong, lão ngửa đầu một hơi uống cạn, nhưng trong bát rượu lại không có thứ gì. Lão Hồng Thương sững sờ, hết rượu rồi à? Kiều Lão Hầu Tử lắc lắc bình rượu bên cạnh, cũng nở một nụ cười khổ.

- Đúng thực là hết rượu rồi.

Lão Ngư Vương chép chép miệng, rõ ràng là vẫn chưa sảng khoái, bỗng nhiên nhíu mày, ngạc nhiên nóiL

- Sao lại thơm như vậy? Đúng là hảo tửu rồi!

Bị mùi rượu khiến nước miếng chảy đầm đìa, Lão Ngư Vương quay đầu lại, chợt thấy Sở Vân đứng ở trước cửa phòng. Trong tay hắn cầm một hồ lô rượu màu đỏ thậm, nắp hồ lô cố ý được hé mở, gió lùa qua mang theo mùi rượu thơm lừng, xộc vào trong mũi. Lão Ngư Vương liền cười mắng:

- Tiểu tử thối, lại nghịch ngợm rồi! Cố ý khi dễ lão đầu tử ta, muốn nhìn ta thèm nhỏ dớt phải không?

Nhị lão nhìn theo cười ha hả.

- Tiểu tử nào dám có lá gan như vậy!

Sở Vân nhếch miệng, lắc lắc mấy thứ ở trong tay.

- Là tiểu tử cố ý mua một chút rượu cùng thức ăn hiếu kính ba vị gia gia. Không có ba vị trợ giúp, ta sao có thể ấp trứng thành công, đoạt được vị trí đệ nhất trong lần khảo hạch này?

Tam lão nghe vậy chợt sững sờ.

Lão Hồng Thương phản ứng trước tiên, kinh hỉ nói.

- Đệ nhất? Tiểu gia hỏa ngươi đạt được vị trí đệ nhất?

- Chẳng lẽ còn là giả?

Sở Vân nhướng mày, ngữ khí khẳng định.

- Ha ha, tiểu tử được lắm!

Kiều Lão Hầu Tử hướng Sở Vân giơ ngón tay cái lên, cười ha hả.

Lão Hồng Thương cùng Lão Ngư Vương nhìn nhau, đều nhận ra thần sắc kinh hỉ cùng nghi hoặc trong mắt đối phương. Trứng Hỏa Hồ của Sở Vân bọn họ vô cùng hiểu rõ. Không ngờ lại có thể chiến thắng Hải Bạo Ngạc cùng Lục Nha Xà?

Quá sức không thể tưởng tượng nổi!

- Vừa ăn vừa nói đi!

Sở Vân cười hì hì ngồi xuống bàn, vừa rót rượu vừa sắp đồ ăn, sau đó tỉ mỉ thuật lại tình hình cụ thể.

Đương nhiên, hắn cố ý giấu đi thân phận của Thiên Hồ. Đây không phải là vì hắn lừa dối ba vị lão nhân, mà chuyện này thực sự vô cùng trọng đại. Ngày sau cho dù bị bại lỗ, tam lão nhất định có thể hiểu được, cũng sẽ không trách tội.

- Hỏa Hồ biến dị?

Lão Hồng Thương nghe xong giải thích, nhìn Thiên Hồ trắng như tuyết dưới chân Sở Vân, tin tưởng ngay lập tức.

- Tiểu gia hỏa vận khí không tệ! Một đầu Hỏa Hồ không ngờ có thể biến dị đến trình độ này. Phá xác Trúc Cơ lập tức đã có tu vi 8 năm. Quái thai, quá quái thai!

Lão Ngư Vương cảm khái. Kiều Lão Hầu Tử cao hứng xong lập tức nhíu màu.

- Bất quá, yêu thú biến dị có tuổi thọ rất ngắn, tu vi cũng bị hạn chế. Tiểu Vân, đừng trách lão đầu tử ta giội cho ngươi một gáo nước lạnh. Tốt nhất là ngươi nên nhanh chóng thay thế yêu thú đi.

Bầu không khí vốn đang sôi nổi lập tức trùng xuống.

- Kiều gia gia cứ an tâm, ta hiểu được điều này!

Sở Vân tự nhiên có tính toán của mình, nói một cách qua loa.

- Như vậy là tốt rồi! Ha ha!

Kiều Lão Hầu Tử cười rộ lên, vỗ vỗ bả vai Sở Vân, tự đáy lòng cao hứng thay cho hắn.

- Vận khí của tiểu gia hỏa ngươi thực tốt, có đầu Hỏa Hồ biến dị này, dành được vị trí đệ nhất. Đến lúc đi nhập học Thư Viện Thiên Ca, nơi đó còn tốt hơn Thư gia đảo vô số lần.

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Sở Vân gật gật đầu nói.

- Rất tốt! Rất có chí!

Tam lão không kìm được vui mừng, mỗi người đều tràn dầy tươi cười. Bốn người lập tức nâng ly cạn chén, không khí vô cùng náo nhiệt.

31. Chương 31 : Tam Lão Lau Mắt Nhìn Sở Vân (thượng)

Chương 31 : Tam lão lau mắt nhìn Sở Vân (thượng)

Mỗi một vị lão nhân đều đáng để người khác kính trọng.

Một người có thể không ngừng mài dũa bản thân trong cõi hồng trần, thế tục, sống được đến tuổi này, không một ai là đơn giản. Tục ngữ có câu "Nhân báo lão lai tài học quai". (Người đến tuổi già mới hiểu thấu sự đời người càng già càng hiểu rõ nhân tình thế thái)

Kinh nghiệm của lão nhân luôn là một kho báu quý giá để những người trẻ tuổi thỉnh giáo, học tập, tham khảo… Nhất là người có thể bình yên quay trở về từ chiến trường như ba người Lão Hồng Thương, Kiều Lão Hầu Tử, Lão Ngư Vương… Toàn bộ kinh nghiệm nhân sinh lại càng không đơn giản. Lúc này, sau khi nghe xong sự tình của cửa hàng Thiên Bảo, tam lão đều lộ ra vẻ mặt ngưng trọng chưa từng có.

Nghi vấn của Sở Vân, Lão Hồng Thương trầm giọng đáp.

- Cửa hàng bình thường sao lại có thể làm ra chuyện như vậy? Cửa hàng Thiên Bảo quả nhiên là không tầm thường, không ngờ lại độc ác đến như vậy. Trực giác nói cho ta biết, bọn chúng chính là gian tế của hải tặc.

- Gian tế của hải tặc?

Sở Vân ngây người.

Kiều Lão Hầu Tử giải thích.

- Hoàn cảnh trong Chư Tinh Quần Đảo hết sức phức tạp. Rất nhiều hải đảo giao thoa, đá ngầm vô số, đường biển lại hay thay đổi, tàu thuyền rất nhiều, do vậy tồn tại vô số thế lực hải tặc. Hải tặc muốn cướp thuyền, cần phải có nguồn tin tình báo. Một tổ chức thế lực hải tặc, thường thường sẽ phái gian tế trà trộn lên trên hảo đảo, do thám tin tình báo.

- Hải tặc…

Sở Vân thì thào trong miệng, hắn thực sự là không liên tưởng đến đến chi tiết này. Hai mươi ba năm kiếp trước, hắn chỉ dùng vào việc tầm u thám bí. Nếu luận về tầm u thám bí, hắn chính là một đại hành gia. Nhưng nếu bàn về đám hải tặc chuyên cướp bóc của cải, hắn hoàn toàn mù tịt.

- Kỳ quái, nếu là gian tế của hải tặc, bọn chúng nghe ngóng tin tức tình báo của Thư gia đảo làm cái gì? Mặc dù Thư gia đảo chúng ta trong Chư Tinh Quần Đảo nổi tiếng dũng mãnh, hào hùng. Nhưng tư sản không nhiều, tài nguyên nghèo nàn, hạm đội lớn nhất cũng không phải là thương đội, mà là hạm đội hải quân của đảo chủ đại nhân?

Lão Ngư Vương nhíu nhíu mày.

- Mặc kệ là nguyên nhân gì, tiểu gia hỏa mau dẫn bọn ta đến chỗ đó. Chuyện này không thể qua loa được.

Lão Hồng Thương lôi lệ phong hành (làm việc nhanh chóng), sau đó lập tức đứng lên.

- Dạ!

Sở Vân trả lời dứt khoát, lập tức dẫn đường.

Mị Ảnh U Hạt Bức gần như đã là yêu thú hoang dã cường đại ở khu ngoại vi rừng rậm.

Trong lãnh địa của nó, rất ít khi gặp phải những yêu thú cỡ lớn khác. Mặt khác loại U Hạt Bức này chỉ hoạt động về ban đêm, cho nên lúc bốn người chạy đến hiện trường, thi thể trên mặt đất vẫn được bảo tồn khá hoàn hảo. Thi thể này đã bắt đầu phân hủy, bốc mùi, trước ngực bị đục một lỗ rất lớn.

- Vết thương này là do vuốt của Lợi Trảo Hầu gây ra, một chiêu mất mạng ngay tại chỗ!

Kiều Lão Hầu Tử vuốt vuốt chòm râu dê của mình, trong mắt tinh quang lấp lánh. Lão đối với vết thương trên thi thể này, cực kỳ quen thuộc.

Chi chi chi…

Trên đầu vai lão, một con khỉ nhỏ đang nhảy nhót lung tung. Đây là yêu thú của Kiều Lão Hầu Tử, cũng là một đầu Lợi Trảo Hầu. Lão có một vườn dừa, thân dừa rất cao, lão thường sai đầu Lợi Trảo Hầu này thay mình trèo lên cây hái dừa.

- Trong đêm, Lợi Trảo Hầu từ trên thân cây lao xuống tập kích, giết chết một người. Sau đó, nó bị người của Thiên Bảo giết chết.

Lão Hồng Thương vừa nói chuyện, vừa ngồi xổm xuống, giống như là không ngửi thấy mùi hôi thối nồng đậm trong không khí, cẩn thận lật cỗ thi thể này lên.

Sở Vân cũng ngồi xổm xuống, không buông tha cho cơ hội để học tập này. Hắn muốn quan sát xem Lão Hồng

Thương làm cách nào có thể tìm thấy đầu mối từ một cỗ thi thể như vậy. Lão Hồng Thương tìm kiếm một hồi, phát hiện ra một vài thứ vụn vặt, nhưng không có thứ nào quan trọng, cũng không thể chứng minh suy đoán của mình. Sau đó, dưới ánh mắt tò mò của Sở Vân, Lão Hồng Thương cởi y phục trước ngực cỗ thi thể ra, ngậm một ngụm rượu phun lên trên ngực thi thể.

- Ngài làm gì vậy?

Sở Vân mở to mắt quan sát, vẫn không thấy bất luận chút biến hóa nào, rốt cục nhịn không được hiếu kỳ hỏi.

- Mỗi một thế lực hải tặc, đều có hình xăm chứng minh thân phận của mình. Mà gian tế của hải tặc cũng có hình xăm ẩn hình. Gặp phải rượu, sẽ hiển lộ ra.

Lão Hồng Thương quay đầu lại giải thích.

- Thì ra là thế.

Trên mặt Sở Vân tràn đầy nghiêm túc. Trong mắt Lão Hồng Thương chợt hiện lên một tia thưởng thức.

- Cỗ thi thể này hôi thối như vậy, tiểu gia hỏa Sở Vân này vẫn có thể chịu đựng được.

Rất nhẫn nại, rất tốt!

Lão không biết, kiếp trước Sở Vân tầm u thám bí, địa phương hiểm ác nào mà chưa từng đi qua? Loại thi thể phân hủy này, Sở Vân đã sớm thấy quen không thể quen hơn, hiển nhiên là phải bình tĩnh như thường rồi.

- Mặc dù cỗ thi thể này không có hình xăm, cũng không thể chứng minh hắn không phải là gian tế của hải tặc. Gian tế hải tặc đều rất xảo trá, bình thường đều chiêu mộ một ít ngoại nhân làm thủ hạ, còn thân phận của bản thân thì che dấu rất kỹ. Chúng ta đi xem mấy thi thể kia.

Lão Hồng Thương đứng dậy, thở dài một hơi nói.

- Tốt, ta nhớ lúc ấy bắt đầu chạy từ phía kia.

Sở Vân tiếp tục dẫn đường. Một lát sau, lại phát hiện ra ra hai thi thể bị đốt cháy đen.

- Đây là do bầy Huỳnh Hỏa Tri Chu tạo thành.

Lão Hồng Thương nhíu mày, loại thi thể này, cho dù có hình xăm, bọn họ cũng không tài nào phát hiện ra được.

Bốn người lại tiếp tục đi lên phía trước. Nửa ngày sau rốt cục cũng tiến vào lãnh địa của Mị Ảnh U Hạt Bức. Sâu trong đó, bọn họ bắt gặp tám cỗ thi thể, trong đó sáu người là do U Hạt Bức đánh chết, một thân máu huyết hoàn toàn cạn khô. Còn lại hai người, bị chém bay đầu. Đầu một nơi thân một nẻo, trên mặt đất đỏ sậm một màu.

Tam lão thấy vậy lập tức động dung.

Lão Hồng Thương bỗng dưng quay đầu, hỏi Sở Vân.

- Tiểu gia hỏa, hai người này là do ngươi giết?

- Đúng vậy, sau khi U Ảnh Mị Hạt Bức ăn no đã để xổng hai kẻ này. Ta nghĩ nếu đối phương đến vì giết ta, ta cần gì để cho bọn chúng cứ nhẹ nhàng như vậy mà đào tẩu, tiện tay dùng Khai Sơn Đao, kết quả...

Sở Vân cười cười, ngữ khí vô cùng bình thản.

Trầm mặc!

Tam lão nhìn nhau, đều thấy được sự kinh dị trong ánh mắt đối phương. Vốn trước đó Sở Vân cũng không thuật lại chuyện này một cách quá rõ ràng. Mà lực chú ý của tam lão cũng bị bản thân tin tức kia hấp dẫn.

Hôm nay tận mắt chứng kiến, bọn họ mới phát hiện ra ảo diệu ở bên trong. Sở Vân, tên tiểu gia hỏa này mới mười ba tuổi, đã dùng đao giết người?

32. Chương 32 : Tam Lão Lau Mắt Nhìn Sở Vân (hạ)

Chương 32 : Tam lão lau mắt nhìn Sở Vân (hạ)

Tam lão đều là người có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, hiện trường cũng không bị xáo trộn quá nhiều. Chỉ cần tưởng tượng một chút, hoàn toàn có thể dựng lại trong đầu một cách hoàn chỉnh khung cảnh lúc đó, không khác gì tự mình chứng kiến. Nội tâm tam lão lập tức chấn động!

Trăm nghe không bằng một thấy. Nếu tam lão không tự mình đến nơi này, tận mắt chứng kiến, ai cũng không nghĩ rằng Sở Vân, một thiếu niên mười ba tuổi lại có thể làm ra những chuyện như vậy. Bị tập kích, lập mưu, phản công, vung đao chém giết địch nhân, xác

định cục diện thắng bại! Tàn nhẫn, quả cảm, nhiệt huyết hào hùng trong đó khiến cho người bình thường nghe xong chỉ sợ sẽ trợn mắt há mồm. Lúc này tâm tình tam lão cũng bị lôi cuốn theo, trở nên vô cùng kích động.

- Một đao rất sắc!

Một lúc lâu sau, Lão Hồng Thương mở miệng phá vỡ sự trầm mặc. Ánh mắt của lão chăm chú nhìn vào vết thương của hai cỗ thi thể này, lấp lóe tinh mang. Trong miệng lão khen đao nhưng kỳ thực chính là đang khen Sở Vân. Cho dù là một thanh tuyệt thế bảo đao sắc bén nhất thiên hạ, nhưng nếu như rơi vào trong tay một kẻ hèn nhát cũng tuyệt đối không đả thương được người nào.

Hắn không dám.

Nhưng Sở Vân dám!

Một đao trí mạng, không để cho đối phương có bất cứ cơ hội nào. Nếu một kích bất thành, ngược lại bản thân sẽ lâm vào hiểm cảnh. Đao pháp như thế, tràn ngập một loại hương vị thiết huyết, một đi không trở lại!

Cho nên hắn đã dẫn phát được sự cộng minh cùng tam lão.

- Chín tên đại hán, hai ngự yêu sư không ngờ lại bị một mình ngươi tiêu diệt toàn bộ, tiểu tử giỏi lắm, có dũng có mưu!

Lúc này, Kiều Lão Hầu Tử cũng phản ứng, bàn tay lớn vỗ vỗ bả vai Sở Vân cười lớn. Lão Ngư Vương cũng gật đầu phụ họa, tràn đầy đồng cảm nói.

- Thiết kế dụ địch là trí. Ra tay chém giết địch là dũng. Tuy rằng Sở Vân còn nhỏ tuổi nhưng đã trí dũng song toàn, khó lường! Khó lường!

Sở Vân được người khác tán dương ngay trước mặt như thế có chút xấu hổ, cười gượng. Hắn cũng không cảm thấy cái gì, kiếp trước hắn vật lộn trong đủ loại hiểm cảnh, tuyệt địa, cửu tử nhất sinh. Phong hiểm trong đó so với một trận chiến này còn lớn hơn nhiều. Tam lão không biết hắn là trọng sinh sống lại, kinh qua một chuyến này, đã hoàn toàn nhìn hắn bằng một con mắt khác. Trong ánh mắt ngoài thân thiết ra còn có

rất nhiều nhận thức cùng tán thưởng.

- Gã râu rậm này là ngự yêu sư. Địa vị không thấp, đến cùng có phải gian tế của hải tặc hay không, phải dựa vào dấu vết trên thân hắn rồi.

Nói xong Lão Hồng Thương ngậm rượu, phun thẳng lên lồng ngực của hắn.

Phốc!

Phần trước ngực lập tức nổi lên biến hóa!

Hiện lên hình xăm!

Hoa văn màu đen đầy tà ác, miêu tả một đầu cô lang vô cùng sống động. Đôi mắt đỏ bừng nửa khép nửa hở, tràn đầy khí tức xảo trá, hung tàn. Một con sói màu đen với đôi mắt đỏ hồng.

- Ah, hình xăm này!

Lão Hồng Thương kinh hô một tiếng.

- Tàn lang!

Lão Ngư Vương, Lão Hầu tử chấn động toàn thân.

- Tàn lang! Đúng là đoàn hải tặc Tàn Lang!

Nội tâm Sở Vân gào thét, tâm thần chấn động. Đối với cái tên này, hắn tuyệt đối không xa lạ gì. Bởi vì, kiếp trước nghĩa phụ Thư Thiên Hào của hắn đã chết trên tay đoàn hải tặc này!

Không thể tưởng được kiếp này, nhanh như vậy đã gặp lại cái tên này!

Sở Vân xiết chặt hai nắm đấm, ánh mắt hiện lên vẻ dữ tợn.

Hình xăm Tàn lang vừa xuất hiện, tất cả mọi người chấn động bất an!

- Cuồng Sư, Phi Hổ, Tàn Lang… Phiền toái rồi!

Sắc mặt Lão Hồng Thương vô cùng ngưng trọng, ngữ khí thâm trầm.

Kiều Lão Hầu Tử nhíu mày:

- Đoàn hải tặc Tàn Lang này xú danh lan xa, hiện tại lại trà trộn lên Thư gia đảo chúng ta. Nhất định là có mục đích!

- Làm sao bây giờ? Hiện tại đảo chủ đang đi tuần ngoài biển, tin tức này nhất định phải thông chi cho ngài. Chúng ta lập tức trở về!

Lão Ngư Vương nói.

- Được!

Chuyện này không thể chậm trễ, quân tình trọng đại như vậy, phải lập tức bẩm báo, nếu không sẽ có đại họa đổ xuống Thư gia đảo. Tam lão đều là nhân vật hiểu rõ nặng nhẹ, lúc này lập tức muốn đến Thư gia thành bẩm báo.

- Sở Vân, lần này ngươi lập tức đại công, sớm phát hiện ra quân tình trọng đại, lại tiêu diệt được nhiều địch nhân như vậy. Sau khi đảo chủ trở về, nhất định sẽ khen thưởng ngươi. Bây giờ ngươi trở lại Diêm Tràng trang viên, cố gắng chuẩn bị cho tốt khảo hạch trong lễ trưởng thành. Chuyện này giao cho ba lão đầu chúng ta là được.

Trước khi đi, Lão Hồng Thương vỗ vỗ bả vai Sở Vân, dặn dò. Trong giọng nói có vài phần an ủi. Thần sắc Sở Vân cũng không bình tĩnh, bất quá hắn cũng hiểu được bản thân còn nhỏ tuổi, thực lực lại thấp kém, không giúp được gì. Còn nữa, lễ trưởng thành có liên quan

trực tiếp đến đại kế của hắn, cũng lý trí gật đầu đáp ứng.

- Yên tâm đi, chỉ là Tàn Lang mà thôi. Nam nhi Thư gia đảo chúng ta đã từng sợ kẻ nào? Sở tiểu tử, ngươi không cần quá lo lắng. Cứ chuyên tâm mà chuẩn bị cho khảo hạch.

Kiều Lão Hầu tử an ủi.

- Vâng!

Sở Vân gật đầu nhưng trong lòng lại cười khổ.

Đoàn hải tặc Tàn Lang, kiếp trước hắn cũng từng hao phí rất nhiều tâm lực nghiên cứu qua. Tàn Lang, Phi Hổ, Cuồng Sư là ba thế lực hải tặc cường đại nhất bên trong Chư Tinh Quần Đảo. Trong đó Tàn Lang là xú danh lan xa nhất, giết người cướp của… Không việc xấu xa nào bọn chúng không làm. Thuyền trường Tàn Lang hung tàn, độc ác. Quân sư Bạch Bái nham hiểm tham lam, bọn chúng cấu kết làm ra vô số chuyện xấu xa, rất

nhiều người bị hại đều nghiến răng nghiến lợi hận không thể xả thịt, lột da, uống máu bọn chúng. Nhưng hết lần này tới lần khác, thực lực bọn chúng cường đại, đơn giản đã có thể cướp sạch hải đảo cấp thôn, hải đảo cấp trấn. Ngay cả đảo cấp thành như Thư gia đảo, bọn chúng cũng không ngán!

"Ai, hiện tại bản thân mình quá yếu ớt. Địch nhân như vậy khiến cho toàn bộ Thư gia đảo đều phải trịnh trọng như lâm đại địch. Cũng may sớm phát hiện ra bọn chúng, có thể mang lại tác dụng cảnh báo."

Loại cảm giác yếu ớt này khiến cho Sở Vân cảm thấy vô lực, quả thực vô cùng khó chịu. Trở lại Diêm Tràng trang viên, trước tiên Sở Vân lấy ra miếng ngọc giản màu hỏa hồng kia xem xét một chút. Nếu nhứ nhớ không lầm, trong ngọc giản này ghi lại ba loại đạo pháp. Loại đạo pháp thứ nhất tên là Tiểu Đan Hỏa. Khi sử dụng có thể bắn ra một hỏa cầu lớn bằng lòng bàn tay. Loại đạo pháp thứ hai tên là Hỏa Liên Hộ Giáp. Khi sử dụng có thể kết thành một bộ áo giáp bằng hỏa diễm, trên mặt hỏa giáp có đồ án hồng liên, bảo hộ bản thân chống lại công kích từ địch nhân. Loại đạo pháp thứ ba tên là Tung Dược Thuật, chủ yếu trình bày về cách vận dụng yêu nguyên trong cơ thể, phụ trợ yêu

thú tiến hành di chuyển.

33. Chương 33 : Hỏa Liên Hộ Giáp, Thư Phu Nhân Hối Tiếc

Chương 33 : Hỏa Liên Hộ Giáp, Thư phu nhân hối tiếc

Không sai, ba loại đạo pháp này đều dành cho yêu thú học tập, nhân loại không thể tu hành.

Nếu yêu thú là nền tảng, thì đạo pháp chính là thủ đoạn. Cho dù tu vi bản thân yêu thú cao thâm mà không có đạo pháp sử dụng thì cũng không khác gì lão hổ không nanh, không có bất cứ chút uy hiếp nào.

Ngược lại, đạo pháp cường đại mà tu vi bản thân yêu thú không đủ, thì cũng không thể sử dụng.

Đạo pháp cùng yêu thú có quan hệ hỗ trợ lẫn nhau. Trong đó đạo pháp đóng vai trò lớn nhất.

- Trong ba loại đạo pháp này, Tiểu Đan Hỏa chủ công kích, Hỏa Liên Hộ Giáp chủ phòng ngự, Tung Dược Thuật chủ né tránh. Là ba loại đạo pháp trụ cột nhất rồi.

Sở Vân cười cười, mang ba ngọc giản này đặt qua một bên.

Bình thường, ngự yêu sư muốn yêu thú tu hành đạo pháp tương ứng, phải tự mình lý giải trong đầu trước, sau đó hóa thành cảm ngộ thông qua linh quang hô ứng, dạy lại cho yêu thú. Người chính là vạn vật chi linh. Linh quang sung túc, bất luận loại yêu thú nào đều không thể sánh bằng. Lực lý giải cùng ngộ tính đều phi thường cường hãn. Mà yêu thú lại có thân hình cường hãn, hấp thu được nguyên khí, chiến lực phi phàm. Ba loại đạo pháp này, kiếp trước Sở Vân đều đã từng nắm giữ. Hiện tại trong đầu hắn, có không dưới một trăm loại cảm ngộ đối với rất nhiều loại đạo pháp.

Bất quá hắn tạm thời không có ý định mang tất cả đạo pháp truyền thụ lại cho Thiên Hồ.

Không nói đến việc nó có tiếp thu được toàn bộ hay không. Quan trọng hơn, lần khảo hạch thứ hai, chỉ cho phép vận dụng ba loại đạo pháp này. Nếu trong quá trình khảo hạch mà vô tình vận dụng những loại đạo pháp khác, lập tức bị loại bỏ, không có kết quả của lần thứ hai.

Cùng việc mạo hiểm một cách vô vị, chẳng bằng ngay từ lúc mới bắt đầu đã bảo lưu lại. Lúc này Thiên Hồ ngồi xổm ở trước mặt hắn, cái đuôi to, trắng như tuyết quét qua quét lại ở phía sau lưng. Hai mắt đen bóng như thủy tinh nhìn chăm chăm về phía chủ nhân của mình. Trong mắt tràn đầy đáng yêu cùng vui vẻ. Nhìn tiểu khả ái, Sở Vân nhịn không được cười rộ lên, vươn tay sờ sờ cái đầu nhỏ của nó. Thiên Hồ vui vẻ kêu to một tiếng, cái đuôi đong đưa lại càng nhanh hơn. Sở Vân chậm rãi nhắm mắt lại, tâm thần cũng lâm vào một phiến hắc ám.

Lúc này đây không giống như khi ấp trứng, hắn cùng Thiên Hồ đã thành lập nên mối liên hệ, linh quang bản thân lập tức chấn động, phát ra hô hoán. Đã có kinh nghiệm lần thứ nhất, trong hắc ám, lập tức truyền đến phản ứng thân thiết, giống như là hài nhi nhìn thấy từ

mẫu. Trong hắc ám vô tận, linh quang Sở Vân như nắm tay, linh quang Thiên Hồ như ngón tay, thời gian trôi qua, song phương dần tiếp cận nhau. Cuối cùng linh quang to bằng nắm tay người lớn bao trùm lấy linh quang nhỏ hơn.

Một loại cảm giác ôn nhu như nước, giờ phút này, Thiên Hồ mở rộng tâm hồn, mọi cử động của nó, Sở Vân đều có thể nắm giữ. Dao động linh quang, truyền đến tình cảm thân thiết, yêu quý, kính trọng của Thiên Hồ. Linh quang Sở Vân cũng giao động, truyền đi tình

cảm chờ đợi, hy vọng, cùng sủng nịnh. Loại hiện tượng này, chỉ khi cực kỳ thân thiết mới phát sinh. Nếu truyền ra bên ngoài chỉ sợ người trong thiên hạ sẽ há hốc mồm. Dù sao ai cũng chưa từng thấy qua một thiếu niên chưa qua lễ thành niên có thể đạt đến trình độ như vậy!

Sở dĩ Sở Vân có thể làm như vậy, cũng là tác dụng do lần yêu kiếp trước mang lại. Trong nguy hiểm cầu tài phú cùng lợi ích.

Thiên Hồ tiếp nhận ba đạo pháp thuật trụ cột mà Sở Vân truyền tới. Sau đó tâm thần khu động, lưu luyến không rời, linh quang phân ly.

Sở Vân chậm rãi mở mắt, lọt vào trong tầm mắt là thần thái nóng lòng của Thiên Hồ..

- Tiểu chút chít.

Sở Vân cười mắng một tiếng, lúc này dẫn theo Thiên Hồ, đi đến diễn võ trường trong trang viên.

- Hỏa Liên Hộ Giáp!

Sở Vân quát nhẹ một tiếng.

Thiên Hồ ngửa đầu kêu lên một tiếng, yêu nguyên trong cơ thể bắt đầu khởi động.

Giống như là hỏa diễm bị đốt, ầm một tiếng, toàn thân bộc phát ra liệt diễm. Liệt Diễm chợt biến hóa, từ trạng thái lay động bất định biến thành yên tĩnh. Như một vòng sáng màu đỏ tươi, ngưng kết cùng một chỗ, chậm rãi dán sát lên thân hình nhỏ nhắn của Thiên Hồ.

Trên hỏa giáp, đường vân hồng liên lượn lờ, khiến cho Thiên Hồ vốn thần tuấn linh lung, lại thêm vài phần khí thế trang trọng.

Chứng kiến tình cảnh này, nội tâm Sở Vân vui vẻ.

Yêu thú thi triển đạo pháp, cũng có tỷ lệ thất bại nhất định. Chỉ là lần đầu đã thành công như vậy, đủ để có thể thấy được linh tính cùng tư chất tuyệt phẩm của Thiên Hồ.

Sở Vân hiểu rõ, yêu thú tầm thường, trong lần đầu tiên thi triển ra đạo pháp, không dưới mười lần mới có thể thành công. Tuy rằng có cảm ngộ, nhưng khi chân chính bắt đầu vận dụng lại là chuyện không dễ dàng gì.

Thiên hạ đã đúc kết ra một câu nói "Biết dễ, làm khó". Đây đã là một chân lý không thể bàn cãi.

Ngay cả loại yêu thú ưu tú như Hải Bạo Ngạc, Lục Nha Xà cũng phải sau năm lần, mới có thể nắm giữ một cách thuần thục. Mà kiếp trước, Thiên Hồ cũng phải mất ba lượt mới sử dụng thành công loại đạo pháp Hồng Liên Hộ Giáp này. Không thể tưởng tượng được, kiếp này chỉ cần một lần đã thành công rồi. Hơn nữa bản thân là một ngự yêu sư, Sở Vân hiểu rõ, ngay từ lần đầu tiên, Thiên Hồ đã có thể nắm giữ môn đạo pháp này một cách thuần thục.

Thiên Hồ hoàn mỹ quả nhiên là khiến cho người ta kinh hỷ!

Kế tiếp, Tiểu Đan Hỏa, Tung Dược Thuật cũng chỉ cần một lần đã xong. Thiên Hồ linh tính mười phần, Sở Vân dạy nó cái gì, nó đều có thể lĩnh ngộ ngay lập tức, biểu hiện rất ra dáng.

Nếu người bình thường được tận mắt chứng kiến chuyện này, chỉ sợ là kinh ngạc ngây người tại chỗ rồi. Đáng tiếc, Sở Vân đã sớm phân phó xuống, lệnh cho đám người hầu cách xa diễn võ trường. Thiên hạ tuyệt đối sẽ không ngờ rằng, trong một trang viên bình thường đến không thể bình thường hơn lại có một đầu Thiên Hồ tuyệt phẩm đang âm thầm phát triển.

- Phu nhân, đại hỷ! Đại hỷ! Yêu thú của Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia chỉ cần bảy lần đã thành công nắm giữ được đạo pháp. Nhị vị thiếu gia còn trẻ như vậy, trong tương lai chắc chắn sẽ là cường giả hùng cứ một phương!

Nha hoàn thiếp thân của Thư phu nhân kích động chạy vào, vừa chúc mừng vừa nói.

Thư phu nhân nghe vậy, nhông mày nhíu chặt nhẹ giãn ra một chút.

- Biết rồi, thưởng cho bọn hắn mỗi người một trăm địa sát thạch tệ. Dặn dò bọn hắn cố gắng tập luyện, nhất định không thể để thua trong trận khảo hạch lần thứ hai!

Nàng trầm giọng phân phó nói.

- Vâng! Phu nhân. Lão nô lập tức đi ngay.

Nha hoàn là người biết nhìn mặt nói chuyện, lập tức thu liễm cảm xúc, kính cẩn đáp ứng sau đó chậm rãi lui ra. Thư phu nhân khẽ day day trán, đầu nàng rất đau, đau từng cơn một.

34. Chương 34 : Di Hương Cố Bản Đan, Bạch Vũ Tín Thiên Ông (thượng)

Chương 34 : Di Hương Cố Bản Đan, Bạch Vũ Tín Thiên Ông (thượng)

- Hỏa Hồ biến dị, Hỏa Hồ biến dị… Đáng chết, thực đáng chết…

Nàng thì thào, sau khi nhận được xác thực của ngự yêu sư địa đàn, tâm tình nàng đã trở nên cực độ không xong. Kế hoạch của nàng vốn đã rất hoàn hảo, bất kể là Thư Đại hay Thư Nhị, ai dành được đệ nhất đều sẽ cử đi Thiên Ca Thư Viện đánh bóng tên tuổi, sau khi trở về sẽ cùng nhà thân mẫu (mẹ đẻ) nội ứng ngoại hợp, không cần sầu lo quyền kế thừa Thư gia đảo sau này.

Kế hoạch vốn rất trôi chảy! Lão thiên có mắt! Bản thân hao phí tài lực cùng nhân lực dò la tin tức trứng yêu thú. Mà Thư Đại, Thư Nhị cũng thành công lựa chọn được Hải Bạo Ngạc, cùng Lục Nha Xà tư chất tối ưu.

Thư phu nhân vô cùng kích động, nhẫn nhịn mấy chục năm rốt cục cũng có hy vọng rồi!

Nhưng!

Thật không ngờ, không biết từ đâu một đầu Hỏa Hồ biến dị lại hoành không xuất thế!

Yêu thú biến dị, tu hành bị gông cùm, hơn nữa lại có thể đột nhiên chết bất đắc kỳ tử.

Lý do khuyết hãm cực lớn này có thể làn an lòng tâm lý Thư Đại cùng Thư Nhị, nhưng không thể thuyết phục được Thư phu nhân nàng! Yêu thú biến dị thì sao? Chỉ cần đạt được danh hiệu đệ nhất trong đợt khảo hạch, được đưa đến bồi dưỡng tại Thiên Ca Thư Viện. Chết bất đắc kỳ tử thì thế nào? Chỉ cần lợi dụng hoàn tất, quản nó là thứ yêu thú gì, chết đi cũng chẳng sao!

Thiên Ca Thư Viện là địa phương như thế nào?

Lực lượng lão sư hùng hậu, trong địa phương hỗn loạn như Chư Tinh Quần Đảo vẫn có thể bảo trì lập trường trung lập mấy trăm năm mà không người nào dám xâm phạm.

Không cần biết ngươi thuộc thế lực nào, cho dù là Tàn Lang, Phi Hổ, Cuồng Sư… Mỗi một năm Thiên Ca Thư Viện đều chiêu sinh thiếu niên nhập học, được đề cử từ tất cả các đảo trong Chư Tinh Quần Đảo.

Nhân vật như thế nào mới có thể được đề cử?

Ngoại trừ thiên tài, còn lại đều là con cái của các đại đảo chủ. Tương lai đều sẽ là kế thừa hải đảo!

Có thể nói Thiên Ca Thư Viện chính là cái nôi đào tạo ra đảo chủ trong tương lai cho Chư Tinh Quần Đảo. Thư Đại, Thư Nhị thiếu niên vô tri, nhưng Thư phu nhân tuyệt đối không phải là người ngu ngốc. Nàng vô cùng hiểu rõ tính chất của Thiên Ca Thư Viện.

- Nếu thực sự để cho tên tiểu súc sinh Sở Vân kia đi Thiên Ca Thư Viện…

Nghĩ đến lời ngày đó Sở Vân nói với bản thân mình, thần sắc của hắn khi đó, Thư phu nhân không nhịn được rùng mình một cái, nội tâm tràn đầy hàn ý.

- Không, quyết không thể lại để cho hắn thực hiện được! Quyết không thể! Nhưng dùng biện pháp nào mới có thể diệt trừ mối họa hại này mà không để người khác hoài nghi là do ta động tay động chân!

Thư phu nhân đau đầu chính là bởi vì hai điểm này, nàng hoàn toàn có đủ thực lực có thể muốn làm gì Sở Vân thì làm, nhưng lại bị trở ngại bởi thân phận. Nếu sự tình vỡ lở ra, với tích cách của đảo chủ Thư Thiên Hào, trượng phu của nàng, hậu quả nàng sẽ không tài nào gánh chịu nổi.

- Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

- Nếu lúc trước không tự chủ trương tìm hiểu tình huống trứng yêu thú, có lẽ Thư Đại, Thư Nhị còn có thể đạt được trứng của Hỏa Hồ. Đã có được đầu Hỏa Hồ biến dị này, Hải Bạo Ngạc, Lục Nha Xà không có cũng chẳng sao!

Nàng thở ra một hơi dài, vô cùng căm hận.

Cái gì mới gọi là lấy đá tự nện lên chân của mình?

Đây chính là nó.

Một quả trứng yêu thú có thể mang lại cho nàng hy vọng, cứ như vậy bị nàng buông tha.

- Chờ chút, có biện pháp, có biện pháp rồi!

Bỗng nhiên, trong đầu nàng linh quang khẽ động, nghĩ ra một độc kế tuyệt diệu.

- Gọi Vũ Đại Đầu đến đây.

Trong nháy mắt, vẻ mặt Thư phu nhân vốn đang tràn đầy dữ tợn, hối hận đã biến thành ôn hòa phân phó cho người hầu.

Vũ Đại Đầu họ Vũ, tên Đại Đầu. Hắn thân hình khôi ngô cao lớn, đứng trước mặt Thư phu nhân, giống như là một cánh cửa lớn, khiến cho người ta có cảm giác rắn chắc, hàm hậu. Nhất là, ấn tượng đầu tiên khi người khác nhìn thấy hắn chính là đầu của hắn rất to. Cùng thân thể quả thực đúng là đầu to thân nhỏ. Hắn cao tầm tám thước, dáng người tráng kiện hùng vĩ. Nhưng nếu so với cái đầu của hắn, vẫn khiến cho người ta có cảm giác nó thực lớn. Như vậy đầu của hắn phải lớn đến cỡ nào?

Bất quá, tuy đầu của hắn lớn, nhưng tính lại cực kỳ chất phác, ruột để ngoài da, vô cùng trung thành với đảo chủ Thư Thiên Hào. Hắn là đứa trẻ mồ côi, phụ mẫu mất bởi chiến tranh, trong một lần công kích thuyền hải tặc, hắn được Thư Thiên Hào cứu.

Hôm nay trưởng thành, trung tâm như một, được Thư Thiên Hào bổ nhiệm làm võ tướng phòng thủ Thư gia thành.

- Phu nhân gọi ta có chuyện gì?

Hắn ồm ồm hỏi. Đối với Thư phu nhân, bởi vì là thê tử của Thư Thiên Hào, hắn vẫn rất cung kính. Thư phu nhân cười càng thêm ôn nhu, ngữ điệu ấm áp như gió xuân.

- Vũ Tướng quân, ta có một chuyện muốn nhờ ngài!

- Không dám!

Vũ Đại Đầu vội hỏi.

- Nếu là vi phạm quân lệnh thì thuộc hạ không dám tuân theo. Còn nếu là mệnh lệnh do đảo chủ chỉ thị xuống, thuộc hạ sẽ dốc hết sức mình hoàn thành!

Trả lời rất ngay thẳng. Thư phu nhân cũng gật gật đầu, tán thưởng nói.

- Vũ tướng quân thực tận tụy với công việc, có ngươi bảo hộ Thư gia thành, cho dù là Cuồng Sư, Phi Hổ, Tàn Lang đến đây, ta cũng không sợ.

Nhưng Vũ Đại Đầu lại thành thật nói:

- Có thể bọn hắn ta đánh không lại, bất quá đảo chủ có lệnh, phái thuộc hạ phòng thủ Thư gia thành. Cho dù thuộc hạ chết, cũng phải chết trên tường thành Thư gia.

- Tốt! Rất tốt!

Thư phu nhân gật đầu mỉm cười, nhưng trong lòng lại đang mắng hắn là tên đầu gỗ.

Ngữ khí thoáng trì hoãn một chút, nàng trở lại chuyện chính nói.

- Ta có một viên Cố Bản Đan, muốn tặng cho Sở vân. Nhưng tên tiểu gia hỏa nghịch ngợm kia lại chạy ra khỏi Thư gia thành. Vài hôm trước, hắn dùng Hỏa Hồ biến dị

chiếm ngôi vị đệ nhất trong lần khảo hạch đầu tiên, thân là di nương, ta cũng cảm thấy vô cùng cao hứng. Viên Cố Bản Đan, đúng là rất cần cho hắn!

Dừng một chút, Thư phu nhân lại nói tiếp.

- Vốn chuyện này ta cũng có thể giao cho người khác xử lý. Nhưng ta thấy tính tình hài tử Sở Vân này nghịch ngợm, chỉ sợ sẽ vứt viên Cố Bản Đan này đi, cũng không muốn tiếp nhận ý tốt của ta. Cho nên mới mời Vũ Tướng quân, đảm đương việc đốc thúc hắn một chút. Nhờ ngài giám sát chuyện này, phải tận mắt chứng kiến yêu thú biến dị của hắn ăn Cố Bản Đan.

Vũ Đại Đầu im lặng một lúc, rốt cục cũng nghĩ thông suốt, cảm thấy việc này cũng không có vi phạm quân lệnh. Liền nhận lấy viên đan dược, thanh âm ồm ồm đáp.

- Vâng, phu nhân! Thuộc hạ nhất định làm được!

35. Chương 35 : Di Hương Cố Bản Đan, Bạch Vũ Tín Thiên Ông (hạ)

Chương 35 : Di Hương Cố Bản Đan, Bạch Vũ Tín Thiên Ông (hạ)

Thư phu nhân làm ra vẻ thở dài một tiếng.

- Ai, tính tình hài tử này quật cường. Thỉnh Vũ Tướng quân bỏ ra một chút tâm sức. Ba ngày sau là lần khảo hạch thứ hai. Kính xin Vũ Tướng quân có thể bớt chút thời gian, chỉ bảo cho hắn một chút, để hôm đó tiến hành đối chiến yêu thú.

- Thuộc hạ minh bạch!

Vũ Đại Đầu trả lời rất kiên quyết.

- Vậy thì trăm sự nhờ Vũ Tướng quân!

Thư phu nhân khoát khoát tay.

- Thuộc hạ cáo lui.

Khi Vũ Đại Đầu khuất bóng, khóe miệng Thư phu nhân nhếch lên, nở một nụ cười nửa miệng lạnh lùng, tràn đầy hương vị âm mưu đã thực hiện được. Cố Bản Đan đương nhiên là không giống tầm thường, trong đó trộn lẫn một ít hải tảo Di Hương. Loại hải tảo này có được không dễ, yêu thú ăn vào, đích xác là có hiệu quả cố bản bồi nguyên. Nhưng lại có tác dụng phụ là sau khi sử dụng, trong bảy ngày bảy đêm luôn cảm thấy buồn ngủ, tinh thần uể oải, chiến lực giảm sút.

Hơn nữa loại hải tảo Di Hương trộn lẫn trong Cố Bản Đan này, không nhìn ra chút dấu vết nào. Bản thân cũng không phải phế đan, độc đan. Trừ phi là luyện đan sư cực kỳ cao minh mới có thể nhìn ra nguồn gốc của một vài tài liệu sử dụng bên trong. Mà bên cạnh Sở Vân, hoàn toàn không có một người nào như vậy. Viên đan dược này Thư phu nhân vẫn một mực cất giấu, vốn là lưu lại chuẩn bị cho Thư Đại hoặc Thư Nhị. Bản thân đan dược thì không có vấn đề gì, nhưng tác dụng phụ thì vẫn có. Trong bảy ngày bảy đêm, tinh thần uể oải, sẽ không thể huấn luyện đầy đủ. Dù Hỏa Hồ của Sở Vân học được đạo pháp ghi lại bên trong ngọc giản. Cũng sẽ thiếu kinh nghiệm huấn luyện chiến đấu mà bại trận trong lần khảo hạch.

Đương nhiên, diệu ở mưu kế này không phải là ở Cố Bản Đan mà là người đưa đan!

Nói văn hoa một chút, thì Vũ Đại Đầu là người cương trực, chất phác. Nói khó nghe chính là loại đầu gỗ. Làm như vậy không chỉ khiến hắn không hoài nghi mình, hơn nữa còn tạo ấn tượng tốt về bản thân trong mắt hắn. Hắn đã đáp ứng, đốc thục Sở Vân sử dụng viên đan dược kia, nhất định sẽ làm được. Đáp ứng dạy Sở Vân phương thức chiến đấu, tất nhiên sẽ dốc sức làm, dùng phương thức huấn luyện quân nhân mà thao luyện Sở Vân. Đến lúc đó, Sở Vân sức cùng lực kiệt, Thiên Hồ buồn ngủ, sao có thể là đối thủ của Thư

Đại, Thư Nhị? Diệu nhất chính là thân phận của Vũ Đại Đầu. Ai cũng biết hắn là thuộc hạ tín nhiệm của Thư Thiên Hào, được ủy thác trách nhiệm phòng thủ. Mặc dù thực sự xảy ra chuyện gì, cũng là do hắn chịu trách nhiệm. Nếu Thư Thiên Hào truy cứu tới, Vũ Đại Đầu bị mất chức, như vậy thì tuyệt diệu rồi. Chức vị tướng thủ thành Thư gia, Thư phu nhân còn có rất nhiều tâm phúc thân tín, chờ được an bài vào ngôi vị đó.

"Cái gì mới là mưu kế? Mưu kế chân chính phải là gậy ông đập lưng ông, nhất tiễn hạ song điêu, ứng phó được tất cả các tình huống. Sở Vân, tên tiểu súc sinh kia dám đấu cùng ta, ngươi còn non lắm!"

Nội tâm Thư phu nhân đắc ý cười to.

Hàm Diêm ngư thôn, Diêm Tràng trang viên, diễn võ trường.

Một thân ảnh màu tuyết trắng, đang tung hoành ngang dọc khắp diễn võ trường, linh xảo mà mau lẹ.

Sở Vân khoanh tay đứng ở một bên, bỗng nhiên mở miệng nói.

- Ngắm tảng đá xanh, Tiểu Đan Hỏa, bắn!

Lúc này Thiên Hồ còn ở trên không trung, nghe được mệnh lệnh của Sở Vân, chiếc hồ vĩ xinh đẹp hất lên, kéo theo toàn bộ thân thể biến ảo trên không trung với môt tư thái đầy ưu nhã. Nó mở miệng phun ra một hỏa cầu lớn bằng nắm tay.

Chíu!

Hỏa cầu mang theo một quỹ đạo thẳng tắp, chuẩn xác bắn trung mục tiêu. Ầm một tiếng, khối đã xanh vỡ vụn, mảnh vỡ bắn tung tóe ra bốn phía. Hiệu quả cực tốt!

- Tốt! Dừng ở đây, làm tốt lắm!

Sở Vân thỏa mãn gật gật đầu.

Thiên Hồ lập tức vui vẻ chạy tới, luẩn quẩn quanh chân hắn. Thỉnh thoảng lại cọ cọ thân thể mềm mại của nó vào bắp chân Sở Vân, tỏ vẻ thân cận.

- Tiểu gia hỏa, há miệng ra nào!

Sở Vân móc vỏ trứng ra cho nó ăn. Thiên Hồ thấy vỏ trứng, có chút u oán. Xem thần sắc này, đích xác lại nhớ tới mỹ vị sữa dừa đây.

- Tiểu tham ăn!

Sở Vân nhịn không được cười mắng, nhét vỏ trứng trong tay vào miệng Thiên Hồ.

Rắc rắc…

Thiên Hồ ngậm chiếc miệng nhỏ nhắn lại, vừa nhai vừa dùng ánh mắt u oán nhìn vị chủ nhân keo kiệt của mình. Bỗng nhiên thân hình nó run lên, thân hình thẳng tắp, lỗ tai dựng đứng, trong mắt tràn đầy kinh hỷ.

Chiếc miệng nhỏ lập tức tăng tốc gấp đôi.

Nó nhanh chóng nhai, sau đó muốt hết vỏ trứng ở trong miệng. Rồi tiếp đó, ngẩng đầu lên, tạo thành một góc bốn mươi lăm độ, đôi mắt nhìn Sở Vân đầy chờ mong.

Còn muốn ăn.

Sở Vân chỉ cười, bất động thanh sắc.

Thiên Hồ nước mắt lưng tròng, đôi mắt to trong veo, nhìn chăm chú vào Sở Vân.

- Được rồi, thua ngươi rồi!

Sở Vân than một tiếng, lắc lắc đầu, lại lấy ra một mảnh vỏ trứng. Lúc này không cần hắn nhét, Thiên Hồ đã mở miệng nuốt lấy mảnh vỏ trứng, vừa nhai vừa nuốt, bộ dáng rất vui vẻ. Vỏ trứng vốn không có hương vị, nhưng dinh dưỡng bên trong lại phong phú, đối với yêu thú mới sinh chính là thực phẩm vô cùng bổ dưỡng.

Thiên Hồ có thể cải biến như thế, chính là do Sở Vân âm thầm ngâm vỏ trứng vào sữa dừa, biến nó thành

vừa giòn lại vừa có hương vị. Đương nhiên Tiểu Thiên Hồ sẽ thích ăn rồi. Sở Vân có được kinh nghiệm phong phú từ kiếp trước, một điểm kén chọn nhỏ nhặt ấy của Thiên Hồ, sao có thể qua được mắt hắn. Hắn mỉm cười nhìn Thiên Hồ, tâm tư không tự chủ được hướng về phía xa xa.

- Cũng không biết mấy người tam lão thế nào, đã đến Thư gia thành bẩm báo sự tình đoàn hải tặc Tàn Lang lên chưa?

Nhưng hắn lại không biết, ba người Lão Hồng Thương căn bản không nghĩ đi tới Thư gia thành. Mà về thẳng chỗ ở Lão Ngư Vương. Chỗ ở của Lão Ngư Vương là một bến tàu nho nhỏ gần bờ biển. Tam lão chậm rãi đi vào, vô cùng quen thuộc, ấn vào một cái nút bên trong một cái hốc nhỏ bên trên tưởng, mở ra mật thất được che dấu bên trong bến tàu. Trong mật thất nuôi dưỡng một đầu yêu thú Bạch Vũ Tín Thiên Ông (chim hải âu đưa thư). Nghe thấy động tĩnh, đôi mắt to tròn của Tín Thiên Ông lập tức hiện lên vẻ

cảnh giác. Nhưng sau khi chứng kiến tam lão, lập tức bình tĩnh trở lại, phát ra tiếng kêu hoan nghênh. Lão Ngư Vương mỉm cười, cho Tín Thiên Ông ăn, còn Lão Hồng Thương thì ngồi xuống một cái bàn ở bên cạnh, bắt đầu cầm bút viết.

- Bẩm báo đảo chủ: Ngài nhờ ba người thuộc hạ mang tài liệu ấp trứng cho Sở Vân, chúng ta đã đưa đi. Sở Vân ấp trứng thành công sinh ra một con Hỏa Hồ biến dị. Hơn nữa còn đoạt được vị trí đứng đầu trong lần khảo hạch thứ nhất…

36. Chương 36 : Đoạn Tí Thư Thiên Hào, Yêu Thú Võ Đạo Giải (thượng)

Chương 36 : Đoạn tí Thư Thiên Hào, yêu thú Võ Đạo Giải (thượng)

Trong thư trình bày kỹ càng những sự việc xảy ra gần đây, kể cả việc Sở Vân ấp trứng yêu thú, đoạt được vị trí đứng đầu. Cửa hàng Thiên Bảo chính là gian tế của Tàn Lang… Thư viết xong, Lão Hồng Thương còn giao lại cho nhị lão đọc qua.

- Tiểu tử Sở Vân kia còn tưởng rằng ba thứ tài liệu ấp trứng kia là do chúng ta cung cấp. Ba thứ tài liệu đó quý giá đến cỡ nào, chúng ta đào đâu ra nổi? Kỳ thực đảo chủ đều một mực âm thầm chú ý đến hắn, ma luyện hắn. Đảo chủ thật sự là dụng tâm khổ cực mà!

Kiều Lão Hầu Tử cầm lấy bức thư, đôi tay run nhè nhẹ.

- Bất quá, Sở Vân cũng thực sự xuất sắc, quả nhiên là hổ phụ vô khuyển tử, đảo chủ thực có hậu!

Lão Ngư Vương cảm thán, tiếp nhận lấy bức thư sau đó nhét vào một chiếc ống trúc được đặc chế.

- Đúng vậy! Nhìn Thư phu nhân chèn ép Sở Vân, đảo chủ quả thực rất đau lòng.

- Những năm này một mực nhờ ba lão già chúng ta chăm sóc Sở Vân. Sở Vân cũng không khiến người thất vọng, tính cách cùng đảo chủ quả thực là giống nhau như đúc.

Lão Hồng Thương tràn đầy đồng cảm, phụ họa.

- Tin tưởng sau khi đảo chủ nhận được bức thư này sẽ vô cùng cao hứng.

Kiều Lão Hầu Tử mang ống trúc đặt trước mặt Tín Thiên Ông. Tín Thiên Ông hé miệng ngậm lấy ống trúc, sau đó nuốt vào trong bụng. Lão Hồng Thương mở cửa sổ ra, Tín Thiên Ông kêu lên một tiếng, hai cánh chấn động, bay thẳng lên trời.

Trời cao vòi vọi, biển rộng mênh mang, một khối đại lục màu xanh thẳm chậm rãi hé mở ra, toát lên vẻ rực rỡ như lưu ly. Mỗi một tòa hải đảo, giống như là một viên trân châu màu xanh biếc, khảm trên một tấm lụa cẩm tú. Bóng dáng những con hải thú như ẩn như

hiện trên mặt nước. Đủ loại chim biển đang hót vang, tựa như đang ca ngợi khung cảnh đại dương tráng lệ. Trên bầu trời, mây trắng tung bay, Tín Thiên Ông sải cánh, tự do lướt thẳng về phía chân trời.

Không biết qua bao lâu, trời nước giao thoa, xuất hiện vài thuyền ảnh. Đây là một hạm đội.

Một chiếc chiến hạm chỉ huy, bốn chiếc phân hạm, trên chiến hạm tinh kỳ tung bay, trống trận, binh qua trùng trùng điệp điệp. Bên trên chiến hạm, mỗi vị thủy thủ thân thể đều hùng tráng, động tác nhanh nhẹn, lôi lệ phong hành, lộ ra khí tức bưu hãn, vũ dũng. Bạch Vũ

Tín Thiên Ông lướt theo một đường quỹ tích ưu mỹ, như một thanh lao phóng thẳng xuống một căn phòng trên chiến hạm chỉ huy. Đây là phòng của thuyền trưởng.

Một nam tử trung niên đang xem hải đồ trên mặt bản, chợt nghe thấy động tĩnh nghiêng đầu nhìn qua.

Tín Thiên Ông chuẩn xác xuyên qua khung cửa sổ hình tròn, đậu xuống cái giá vốn đã chuẩn bị từ trước cho nó.

- Trong quân có mật tín?

Ánh mắt nam tử lóe lên một tia tinh quang, đi đến trước mặt Tín Thiên Ông, sau đó nhận lấy ống trúc nó nhổ ra.

Mở ống trúc, giở bức thư ra. Một lúc lâu sau, nam tử trung niên thở dài một hơi, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc cùng vui mừng.

- Sở Vân, con không hổ là hài tử của ta. Lần đầu giết địch, đã có thể làm được đến trình độ như vậy, thực sự là khiến người khác kinh ngạc đến cực điểm! Tốt! Rất tốt!

Vị nam tử trung niên này chính là đảo chủ Thư gia đảo Thư Thiên Hào. Hắn mặc xiêm y mộc mạc, dáng người khôi ngô, sừng sững như núi. Ánh mắt thâm thúy, khí thế trầm ổn.

Tóc mai đã hoa râm, điều khiến cho người ta chú ý nhất chính là ống tay áo phía bên trái của hắn trống không, nhẹ nhàng bay bay theo gió biển. Hắn đã mất đi cánh tay trái, chỉ còn lại duy nhất cánh tay phải.

Độc tí, tang thương.

- Không phải nghĩa phụ không để ý đến cảm thụ của còn, mà là ngọc bất trách bất thành khí (ngọc không rèn không đẹp). Sở Vân, một ngày nào đó, con sẽ hiểu cho lòng người nghĩa phụ như ta. Thư Đại cùng Thư Nhị bởi vì được nuông chiều từ bé dẫn tới hư hỏng, Thư gia đảo giao lại cho bọn hắn, chỉ sợ sẽ suy vong. Tuy con là nghĩa tử của ta, bất quá cho tới tận bây giờ ta đều đãi với con như con ruột. Cố gắng phát triển, trong lòng ta con là nhân tuyển thừa kế như ý nhất.

Thư Thiên Hào trịnh trọng cất kỹ bức thi đi, khuôn mặt hắn bình tĩnh nhưng trong lòng đang tràn đầy kích động. Biểu hiện của Sở Vân khiến hắn hết sức vui mừng cùng kinh hỷ. Không có cô phụ tâm huyết cùng chiếu cố âm thầm của người nghĩa phụ hắn từ trước đến nay. Mong con hơn người, là điều mà tất cả các bậc phụ mẫu trong thiên hạ này hy vọng nhất. Sở Vân không khiến cho Thư Thiên Hào thất vọng, thậm chí tại một trình độ nào đó, đã vượt xa sự mong đợi của hắn.

Đúng lúc này, chợt có một vị binh sĩ đến bẩm báo.

- Báo! Phía trước bỗng nhiên xuất hiện một đoàn hải tặc, chưa rõ thế lực!

Ánh mắt Thư Thiên Hào ngưng tụ, trong mắt lóe lên điện mang, cười lạnh một tiếng:

- Dám mò mẫm vào vùng biển của Thư gia đảo, lá gan quả nhiên không nhỏ. Giương buồm xuất phát, toàn quân chuẩn bị chiến đấu!

- Báo! Đã dò xét ra thân phận của đoàn hải tặc, trên thuyền đối phương treo Hắc Lang Huyết Tinh Kỳ, là đoàn hải tặc Tàn Lang!

Không bao lâu sau lại có quân tình bẩm báo.

- Tàn Lang? Hừ! Thực cho rằng Thư Thiên Hào ta già rồi sao? Thổi kèn lên, chiến đấu!

Thư Thiên Hào gầm nhẹ một tiếng, chiến hạm chỉ huy đầu tàu gương mẫu, xông thẳng về phía đoàn hải tặc. Bốn chiếc phân hạm lập tức phóng sát theo phía sau, chiến ý xung thiên, đằng đằng sát khí.

Một hồi hải chiến kịch liệt được triển khai.

Đồng thời Diêm Tràng trang viên cũng nghênh đón một vị nam tử khôi ngô.

Nam tử này có thân hình bưu hãn, lưng hùm vai gấu, chỉ một điểm không hoàn mỹ là đầu của hắn rất to, to hơn rất nhiều so với người thường. Vốn khí chất khôi ngô hùng tráng bởi vậy lại lộ ra một chút quái dị.

Chính là Vũ Đại Đầu.

- Ngươi bẩm báo Hồng Thương Bách phu trưởng, nói Vũ Đại Đầu đến bái phỏng.

Giọng nói ầm mồm, mở miệng với nô bộc canh giữ tại đại môn trang viện. Người nô bộc cũng không nhận ra hắn, nhìn cái đầu to của hắn một lúc mới nói:

- Hồng Thương trang chủ nhà ta hiện tại đi vắng, mời tráng hán đợi một chút, đợi ta đi bẩm báo Sở Vân thiếu gia.

- Được!

Vũ Đại Đầu cũng không có tự tiện xông vào mà đứng ở trước đại môn, trong lòng hơi có chút kỳ quái.

- Nghe thiên hạ đồn đại Thư phu nhân đối đãi với Sở Vân thiếu gia vô cùng cay nghiệt.

Ai, lời đồn quả nhiên là đáng sợ, Thư phu nhân đâu có độc ác giống như lời thiên hạ.

Sở Vân thiếu gia trẻ người non dạ, tính cách quật cường, nhưng dù sao cùng đảo chủ, đảo chủ phu nhân vẫn là người một nhà. Tuy Đại Đầu ta là ngoại nhân nhưng việc này liên quan đến đảo chủ, vì báo ân cứu mạng của đảo chủ, cho dù ta phải lấy tính mạng ra đánh bạc cũng phải thúc đẩy việc này.

37. Chương 37 : Đoạn Tí Thư Thiên Hào, Yêu Thú Võ Đạo Giải (hạ)

Chương 37 : Đoạn tí Thư Thiên Hào, yêu thú Võ Đạo Giải (hạ)

Tính cách hắn ngay thẳng, là kẻ tứ chi phát triển, lúc này đã hoàn toàn bị lời nói của Thư phu nhân mê hoặc. Cũng quên luôn một câu lưu truyền từ xa xưa trong Chư Tinh Quần Đảo, không có lửa làm sao có khói.

- Sở Vân thiếu gia mời ngài vào!

Một lát sau, nô bộc quay trở lại dẫn Vũ Đại Đầu vào diễn võ trường. Diễn võ trường không lớn, nhưng đao, thương, búa, rìu… Mười tám loại binh khí đều đủ cả. Vũ Đại Đầu cũng đã từng tới nơi này, xung quanh diễn võ trường là một hòn non bộ bằng đá xanh, tuy tầm mắt bị cản trở, nhưng từ rất xa hắn đã nghe thấy tiếng nói của một vị thiếu niên.

- Tiểu Đan Hỏa, bắn!

- Hỏa liên hộ giáp, lên!

- Tung Dược Thuật, nhảy qua tảng đá bên trái.

…

Thanh âm thanh thúy vang dội khắp bốn phía, thần thanh khí sảng, giọng điệu mạnh mẽ rõ ràng, lại ẩn chứa một sự quyết đoán, trầm ổm. Vũ Đại Đầu vừa nghe, nội tâm đã xuất hiện cảm giác thoải mái. Thanh âm này khiến hắn nhớ tới đảo chủ Thư Thiên Hào, lập

tức quyết tâm lại càng thêm kiên định.

- Tuy rằng ta rất ít được tiếp xúc cùng Sở Vân thiếu gia, nhưng vì đảo chủ, ta phải làm những việc nên làm.

Nghĩ tới đây, vô thức cước bộ của hắn trở nên nhanh hơn, vừa đi qua một lối rẽ, hắn chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời.

- Một thiếu niên rất xuất xắc!

Chỉ thấy ở trung tâm diễn võ trường, một vị thiếu niên thanh tú, quần áo mộc mạc, mắt trắng môi đỏ, dáng người thẳng tắp. Khoanh tay trước ngực, hé miệng phát ra từng đạo mệnh lệnh. Trước mặt hắn là một con Hỏa Hồ trắng như tuyết. Đứng nguyên tại chỗ nhảy thẳng lên không trung phát động ba loại đạo pháp trụ cột Tiểu Đan Hỏa, Tung Dược Thuật, Hỏa Liên Hộ Giáp. Thanh tú cùng thần tuấn.

- Ai, Sở Vân thiếu gia trưởng thành rồi.

Vũ Đại Đầu cảm khái một tiếng, hắn lớn hơn Sở Vân mười tuổi, bình thường lại luôn tận tâm với công việc, cũng rất ít khi gặp Sở Vân. Hôm nay tận mắt chứng kiến Sở Vân xảy ra chuyển biến nghiêng trời lệch đất. Cùng với vị thiếu niên luôn trầm mặc, ít nói trong ấn tướng của hắn đã khác xa nhau một trời một vực.

Trở nên tự tin, trầm ổn, có phách lực, khiến cho người khác có hy vọng rồi.

Sở Vân là nghĩa tử của đảo chủ, có chuyển biến tốt như thế, nội tâm Vũ Đại Đầu cũng tràn đầy vui vẻ cao hứng.

Hắn đi vào diễn võ trường, vừa muốn mở miệng, trình bày rõ ý đồ. Sở Vân đã quay đầu nhìn về phía hắn, mở miệng nói.

- Là Đại Đầu à, yêu thú tùy thân ngươi có mang đến đây không?

- Ah! Có… Có mang theo!

Ngữ khí Sở Vân lạnh nhạt, khiến cho Vũ Đại Đầu sững sờ, có chút không thoải mái.

"Đại Đầu" chỉ có đại chủ mới xưng hô với hắn như thế. Hắn thân là tướng thủ thành Thư gia, ngay cả Thư phu nhân cũng phải tôn kính gọi hắn một tiếng "Vũ Tướng

quân". Bây giờ lại bị một vị thiếu niên mười ba tuổi, gọi là "Đại Đầu".

Sở Vân cười nhạt một tiếng, không đợi hắn mở miệng đã nói tiếp.

- Gia phụ thường nói, Đại Đầu nhà ta vô cùng trung tâm, ngay thẳng. Giao phòng thủ Thư gia thành cho hắn, cho dù ta đi tuần ngoài biển, cũng vô cùng yên tâm.

Gia phụ trong miệng Sở Vân tự nhiên là nghĩa phụ của hắn Thư Thiên Hào. Vũ Đại Đầu nghe vậy, toàn thân lập tức run lên, nội tâm tràn ngập vui sướng cùng cảm động. Hắn tựa như một hài tử thẹn thùng đột nhiên được tiếp thụ tán thưởng ở ngay trước mặt, thanh âm run rẩy, sắc mặt đỏ gay, lắp bắp nói.

- Cái này… Cái này, lời của đảo chủ thực khiến cho Đại Đầu ta vô cùng hổ thẹn.

Sở Vân nhướng mày.

- Có gì hổ thẹn? Chẳng lẽ gia phụ nói không sai? Ta cho rằng lời này rất đúng! Những năm này, Đại Đầu ngươi không có công lao cũng có khổ lao, đáng được tán thưởng.

- Không! Không… Thuộc hạ, thuộc hạ…

Thần sắc Vũ Đại Đầu có chút bối rối có chút bối rối, xưng hô cùng Sở Vân đã biến thành "thuộc hạ".

- Câu hỏi của ta, ngươi vẫn chưa trả lời. Yêu thú ngươi có mang theo không.

Sở Vân nhíu mày.

Đại Đầu vội vàng trả lời.

- Mang theo, mang theo.

- Như vậy thì tốt!

Sở Vân vỗ tay nói.

- Vừa lúc ta thiếu khuyết người bồi luyện, yêu thú Võ Đạo Giải của ngươi có lẽ có tu vi năm mươi sáu năm? Ngươi gọi nó ra đi, dùng đạo pháp Thủy Đạn công kích yêu thú của ta. Nhớ kỹ, đến khi nào ta bảo dừng, ngươi mới có thể dừng tay, hiểu chưa?

- Hiểu, hiểu rõ.

Vũ Đại Đầu ấp úng, lấy ra một cái tiên nang bên ngoài đen nhánh. Dây buộc màu đỏ, phong cách rất quân nhân. Hắn mở tiên nang ra, một đạo quang mang hỏa hồng bắn ra. Rơi xuống mặt đất, hóa thành một con cua biển lớn bằng con trâu. Toàn thân con cua biển này

màu hỏa hồng, bối giáp trên thân có một đường vân tự nhiên màu đen, tạo thành một chữ "Vũ". Đôi càng như hai chiếc kéo khổng lồ, đơn giản đã có thể cắt nát cương thiết.

Vừa xuất hiện đã chiếm cứ cứ diễn võ trường, giống như một khối cự thạch, mang theo khí thế không gì không phá được.

Đúng là yêu thú của Vũ Đại Đầu, Võ Đạo Giải.

- Đại Đầu, Thủy Đạn mười hơi thở phóng ra một lần.

Sở Vân dặn dò.

- Được!

Vũ Đại Đầu đáp ứng. Vốn lần này hắn tới, trên thân mang theo nhiệm vụ chỉ đạo Sở Vân.

Hiện tại, Sở Vân lại tự mình yêu cầu huấn luyện, hắn quyết định trước tiên lặng yên theo dõi kỳ biến. Nếu hiệu quả không tốt, có thể dùng theo phương pháp của mình cũng không muộn. Nhưng mà, tiến hành huấn luyện chưa đến một khắc đồng hồ, lo lắng trong lòng Vũ Đại Đầu đã lập tức sụp đổ!

Hắn bị ngộ tính cao tuyệt của Thiên Hồ dọa ngây người. Hắn chưa từng gặp qua một đầu yêu thú nào lại có tốc độ phát triển nhanh như vậy. Tần suất bắn ra Thủy Đạn cơ hồ mỗi giây mỗi phút đều đang không ngừng biến đổi. Từ mười tức một lần, xuống còn tám

hơi thở, năm hơi thở, rồi một hơi thở một lần. Vừa mới bắt đầu còn chưa quen thuộc loại phương thức huấn luyện này, bởi vậy trình độ đề cao còn chưa đủ lớn. Nhưng càng về sau, biên độ tăng lên càng lúc càng lớn, mà con Hỏa Hồ biến dị kia lại vẫn thành thạo như cũ!

Đây là tư chất dạng gì? Cơ hồ hoàn toàn có thể được ghi vào sử sách, nếu công bố ra sẽ khiến toàn thiên hạ chấn động.

Bất quá, cuối cùng nó vẫn chỉ là một đầu yêu thú biến dị.

Vũ Đại Đầu vừa thán phục, sợ hãi, vừa tiếc hận. Yêu thú biến dị, nhất định sẽ sống không lâu.

Nửa ngày sau, Sở Vân rốt cục cũng bảo ngừng lại. Thiên Hồ thở hồng hộc, hiển nhiên đã mệt mỏi. Bất quá nhìn thấy Sở Vân lấy ra vỏ trứng thơm ngào ngạt, tinh thần nó lập tức phấn trấn trở lại. Cái miệng nhỏ nhắn liên tục đóng mở, nuốt vào nuốt vào toàn bộ vỏ trứng.

Nhân cơ hội này, Vũ Đại Đầu lấy ra bình thuốc Cố Bản Đan để trong ngực. Cũng trình bày rõ ý đồ đến nơi này.

- Ah, Thư phu nhân tặng ta Cố Bản Đan?

Trong mắt Sở Vân chợt lóe sáng, tràn đầy vui vẻ không hiểu lý do.

38. Chương 38 : Đại Chiến Đạo Pháp, Thăng Nguyên Đan (thượng)

Chương 38 : Đại chiến đạo pháp, thăng nguyên đan (thượng)

Sở Vân nhận lấy bình thuốc, cất vào trong ngực. Vũ Đại Đầu thoáng có chút kinh ngạc, tràng diện Sở Vân cự tuyệt trong dự liệu cũng không xuất hiện. Hắn ngẫm lại, cảm thấy có chút lo lắng, vừa định đốc thúc Sở Vân cho yêu thú ăn đan dược ngay lập tức thì Sở Vân đã mở miệng.

- Đến, lúc này liên tiếp bắn ra liên châu Thủy Đạn, mười hơi thở một lớp, bắt đầu đi.

- A.

Vũ Đại Đầu có chút trì trệ, đành phải nuốt lời nói đã tới miệng ngược trở lại, tìm thời cơ khác. Huấn luyện tiếp tục, cho tới tận khi mặt trời ngả về phía tây, tam lão trở về.

- A, Đại Đầu, sao ngươi lại đến đây?

Lão Hồng Thương đến diễn võ trường, nhìn thấy Vũ Đại Đầu đang bị Sở Vân chỉ huy tiến hành bồi luyện, lập tức cười ha hả.

- Bái kiến ba vị bách phu trưởng.

Nhìn thấy mấy người Lão Hồng Thương, Vũ Đại Đầu kính cẩn, trên mặt tràn đầy thần sắc tôn kính cùng trân thành.

Lúc trước khi hắn còn là một tên lính quèn, đã rất ngưỡng mộ uy phong của tam lão.

Tam lão cũng rất chiếu cố đến hắn. Hôm nay hắn trở thành bách phu trưởng, tam lão giải ngũ, nhưng tình cảm kính yêu, sùng kính của hắn đối với tam lão vẫn không thay đổi.

- Cái gì mà Bách phu trưởng, đều là mấy lão già khọm khẹm xuất ngũ mà thôi.

Kiều Lão Hầu Tử khoát khoát tay.

- Ừ, Đại Đầu lần bồi luyện này ngươi làm rất tốt.

Minh bạch mục đích đến nơi này của Đại Đầu, Lão Ngư Vương vỗ vỗ bờ vai hắn, tỏ vẻ tán thưởng. Lão Hồng Thương lại chìa tay về phía Sở Vân nói.

- Thư phu nhân đưa tặng Cố Bản Đan? Để lão già ta xem một chút!

Sở Vân đưa Cố Bản Đan cho nó, tam lão thay nhau kiểm tra, cũng không nhìn ra cái gì bất thường.

- Đích thực là Cố Bản Đan, xem ra Thư phu nhân cũng không muốn đảo chủ trở về trách tội nàng, Cố Bản Đan có trợ giúp rất lớn đối với yêu thú biến dị, Sở tiểu tử, nhanh nuôi nấng con Hỏa Hồ của ngươi đi.

Lão Hồng Thương mang Cố Bản Đan trả về. Sở Vân nhìn thoáng qua viên đan dược, bằng kinh nghiệm của hắn cũng không phát hiện ra nó có vấn đề gì. Viên Cố Bản Đan này không phải độc đan, phế đan, dược hương thuần khiết.

- Vâng, đợi ăn xong vỏ trứng thì sẽ cho dùng.

Sở Vân lại thu viên đan dược vào trong ngực. Mặc dù hắn ngoài miệng nói như thế, kỳ thực trong lòng đang cười lạnh. Đồ vật Thư phu nhân đưa tặng, còn không an toàn bằng Yêu Nguyên Đan, Huyết Khí Đan hắn thu được từ đám hải tặc. Nếu là kiếp trước, hắn còn có vài phần tin tưởng cái "thiện ý" này. Nhưng trọng sinh kiếp này, Sở Vân đã sớm hiểu rõ bản tính Thư phu nhân.

Tối độc phụ nhân tâm chính là chỉ nàng!

Huống hồ Thiên Hồ cũng không phải yêu thú biến dị. Sở Vân sẽ không ngốc đến nỗi sử dụng viên đan dược kia cho Thiên Hồ ăn. Bất quá mấy người tam lão cùng Vũ Đại Đầu vẫn chưa thấy rõ được bản chất của Thư phu nhân. Sở Vân không cự tuyệt, giả vờ đáp ứng, tạm ứng phó với tràng diện trước mắt.

- Đại Đầu, ngày mai ngươi lại tới, bồi luyện cùng ta. Hôm nay dừng ở đây, ngươi có thể về được rồi.

Sở Vân nói tiếp.

- A.

Vũ Đại Đầu gật gật đầu, mơ mơ màng màng đi ra khỏi trang viên. Thẳng cho đến khi quay trở lại Thư gia, hắn mới vỗ mạnh ót một cái, ah lên một tiếng.

- Thư phu nhân nhờ cậy mình, muốn mình đốc thúc Sở Vân sử dụng đan dược ngay tại chỗ, sao bản thân mình có thể quên mất nhỉ? Đáng chết, đầu óc ta…

Hắn hối hận vỗ vỗ cái ót, lại không biết được rằng, trên thực tế ngay từ đầu hắn đã bị Sở Vân dắt mũi, lâm vào thế bị động tuyệt đối. Thực sự không phải do hắn quên, mà là bởi vì Sở Vân nắm giữ toàn bộ thế chủ động.

- Được rồi, ngày mai vẫn tiếp tục bồi luyện. Còn có cơ hội!

Nghĩ tới đây, Vũ Đại Đầu cũng nhẹ nhõm hơn một chút. Nhưng mà ngày hôm sau, lúc đi đến Diêm Tràng trang viên, hắn lại được Sở Vân cho biết, đã phục dụng Cố Bản Đan.

Vũ Đại Đầu trợn tròn mắt, nhìn Sở Vân chằm chằm, cả buổi không nói câu nào. Trong lòng hắn có rất nhiều hoài nghi, nhưng lại không thể trực tiếp hỏi? Cho dù nghi vấn, đối phương lại một mực chắc chắn, thì hắn còn có biện pháp nào?

- Còn đứng ngây ra đó làm gì, Đại Đầu, ngươi có chuyện gì sao?

Sở Vân chợt hỏi. Vũ Đại Đầu là người chân chất, nhiều năm sau, khi hồi tưởng lại.

Cảm thấy lúc ấy bản thân mình thực là kỳ quái, sao lại đối với Sở Vân nói gì nghe nấy như vậy? Nháy mắt, hai ngày đã trôi qua. Sáng sớm ngày thứ tư.

Sở Vân dẫn theo Thiên Hồ, một lần nữa đi vào địa đàn. Địa đàn được xây dựng bằng đá màu trắng, chiếm diện tích sáu mẫu, cao hơn hai trượng, gần như bằng ba bốn nam tử trưởng thành cộng lại. Kết cấu của địa đàn hình tròn, mộc mạc mà to lớn. Không có một chút hoa văn nào được điêu khắc. Nếu từ trên cao nhìn xuống, giống như là một chiếc bàn tròn bằng bạch ngọc ở chính giữa non xanh nước biếc. Lần khảo hạch đầu tiên của lễ thành niên được tổ chức tại Linh Áp Đường ở trung tâm địa đàn, còn lần khảo hạch thứ hai thì được tổ chứ trên quảng trường rộng lớn ở trên trần địa đàn.

Sáng sớm, gió biển thổi phần phật, bình minh ló rạng, ánh ban mai ấm áp, địa đàn đắm chìm bên trong ánh dương quang, lộ ra vẻ trang nghiêm. Ngự yêu sư địa đàn đứng trong sân rộng, trước mặt hắn là ba vị thiếu niên Sở Vân, Thư Đại, Thư Nhị.

Ngoại trừ bọn họ, xung quanh quảng trường, bóng người trùng trùng điệp điệp. Nội dung của lần khảo hạch thứ hai là đối chiến đạo pháp. Khảo hạch chính là năng lực huấn luyện yêu thú của ngự yêu sư. Nhưng lần này lại cho ngoại nhân đứng ở ngoài quan sát. Phía bên ngoài, tự nhiên có Thư phu nhân, Lão Hồng Thương.

Những người còn lại, phần lớn là đến từ Thư gia thành, Hàm Diêm ngư thôn. Bất quá cũng không

ít người là từ mấy nơi rất xa như Tửu Tao ngư thôn, Đằng Tiến sơn thôn chạy đến.

Lễ thành niên là một phong tục trong Chư Tinh Quần Đảo, hơn nữa còn là một hồi thịnh hội biệt khai sinh diện (Mở ra một khởi đầu mới). Khi long trọng, sẽ có đến vài chục thiếu niên đồng loạt tham gia tỷ thí với nhau. Hội thi đấu sẽ kéo dài liên tục trong mấy ngày

mấy đêm, rầm rộ chưa từng có. Sau khi chấm dứt, nhiệt tình của đảo dân vẫn kéo dài thêm một hai tháng. Thiếu niên nhà ai đoạt được danh hiệu đệ nhất, thiếu niên nhà ai thua cuộc có chút đáng tiếc… Đủ loại chủ đề được mọi người bàn tán một cách say sưa.

Tình huống năm nay, lại có chút đặc thù.

Thiếu niên mười ba tuổi, hơn nữa có đầy đủ tư chất ngự yêu sư lại chỉ có ba người. Nhưng so với mọi năm đảo dân lại quan tâm nhiệt tình hơn. Bởi vì ba thiếu niên này đều là nhi tử của đảo chủ Thư Thiên Hào, ngôi vị đảo chủ trong tương lai nhất định sẽ do một trong ba

người kế nhiệm. Trong ba huynh đệ, ai ưu ai kém, trở thành chủ đề cực nóng để mọi người bàn luận.

39. Chương 39: Đại Chiến Đạo Pháp, Thăng Nguyên Đan (hạ)

Chương 39: Đại chiến đạo pháp, thăng nguyên đan (hạ)

- Vũ Tướng quân, chuyện ta nhờ ngài, ngài đã làm được chưa?

Lúc này Thư phu nhân ngồi trên một chiếc ghế dựa bằng mộc đàn, thần sắc có chút khẩn trương. Bốn vị ngự yêu sư xung quanh nàng, tự mình chiếm cứ lấy một phương, ngạnh sanh tạo thành bên trong đám một địa phương rộng rãi ước chừng có bán kính năm mươi bước.

- Bẩm phu nhân, cũng đã xử lý thỏa đáng rồi. Thuộc hạ tự thân dạy dỗ thiếu gia liên tục ba ngày liền, Sở Vân thiếu gia tư chất thông minh, nghiêm khắc với bản thân. Tốc độ tiến bộ của yêu thú Hỏa Hồ cũng rất nhanh.

Vũ Đại Đầu báo cáo toàn bộ. Trong lòng Thư phu nhân thầm hừ lạnh một tiếng, nhưng cảm giác khẩn trương đã tiêu tán không ít. Nàng biết bản tính của Vũ Đại Đầu, xem ra sự tình đã gần như là thành công.

"Ba ngày này, ta đưa cho hai nhi tử rất nhiều Thăng Nguyên Đan. So sánh với việc này, cần gì phải sợ tên tiểu súc sinh Sở Vân trở mặt?"

Nghĩ đến đây, khóe miệng Thư phu nhân hiện lên một nụ cười âm hiểm. Điều chỉnh lại tư thế ngồi, nàng chợt cảm thấy chiếc ghế dựa bằng bạch đàn này thực sự không tệ, ngồi rất thoải mái, ổn định.

- Trận đầu. Sở Vân đấu Thư Đại.

Đúng lúc này, ngự yêu sư địa đàn cao giọng hô lớn, tuyên bố kết quả rút thăm.

Bốn phía lập tức trở nên an tĩnh.

Trong nháy mắt, trên sân chỉ còn lại Sở Vân cùng hai người Thư Đại, Thư Nhị.

- Tiểu tử, bây giờ ngươi cầu xin tha thứ còn kịp. Miễn để lúc nữa Hải Bạo Ngạc của ta lấy lớn hiếp nhỏ, đánh con tiểu hồ ly của ngươi biến thành thịt nát. Ha ha…

Thư Đại khoanh tay trước ngực, dáng người cao lớn, tráng kiện vượt trước tuổi. Ánh mắt nhìn về phía Sở Vân tràn ngập miệt thị, khinh thường. Lực cảm ứng của Thiên Hồ mười phần nhạy cảm, lập tức cảm nhận được địch ý, cái đuôi lớn vểnh lên, nhe hàm răng bén nhọn ra, đôi mắt u tối chăm chú nhìn về phía Thư Đại.

- Rất tốt, chiến ý hừng hực!

Trong đám đông, Lão Hồng Thương âm thầm gật đầu.

Chiến ý Thiên Hồ cứ như vậy đã được đốt lên, có thể thấy được bản thân nó cũng là phần tử hiếu chiến, rất có thiên phú trong việc chiến đấu.

- Kỳ quái? Sao con hỏa hồ này vẫn còn tinh thần đến vậy?

Thư phu nhân nhẹ nhíu mày.

Thư Đại khinh thường quét mắt nhìn qua Hỏa Hồ, vỗ vỗ tiên nang bên hông, hét lớn một tiếng.

- Xuất hiện đi, Hải Bạo Ngạc!

Rống!

Quang mang màu lam hiện lên, một đầu Hải Bạo Ngạc to lớn, há miệng gầm thét, xuất hiện trên địa đàn. Nanh vuốt bé nhọn, thân thể tráng kiện, một luồng khí tức bạo ngạc lập tức tràn ra.

Xung quanh đang yên tĩnh lập tức trở nên xôn xao.

- Đầu Hải Bạo Ngạc này sao lại to lớn như vậy? Đầu Hỏa Hồ kia so với nó, quả thực không khác gì một hài đồng.

- Sao lại có thể phát triển nhanh như vậy, không ngờ đã có tu vi mười lăm năm. Làm sao có thể?

Bốn phía truyền ra vô số tiếng kinh ngạc, ánh mắt Sở Vân cũng ngưng tụ, tử tế quan sát một lát, hắn khẽ cười một tiếng.

- Khó trách ngươi lại tự tin như thế, nguyên lại nuôi nấng bằng Thăng Nguyên Đan.

- Ha ha, mắt chó của ngươi ngược lại rất tinh tường đó. Không tệ, mười viên Thăng Nguyên Đan! Hôm nay, Hải Bạo Ngạc của ta đã vượt qua Tiểu Yêu kiếp, đã thoát ly cấp Ấu Yêu, thành công tấn thăng lên cấp Tiểu Yêu! Sở Vân, ngươi xong rồi, lúc này đây ta sẽ đánh bại ngươi ngay tại trước mặt mọi người.

Thư Đại cuồng tiếu, giống như là bản thân nắm chắc thắng lợi trong tay, vô cùng hung hăng càn quấy.

Bốn phía xung quanh lập tức vỡ òa.

- Thăng Nguyên Đan, mười viên Thăng Nguyên Đan, có nghe không? Trời ạ, ta không nghe lầm chứ?

- Một viên thăng nguyên đan tương đương với một ngàn địa sát thạch tệ đó. Mười viên chính là một vạn địa sát thạch tệ! Thực là tài đại khí thô, tài đại khí thô!

- Hải Bạo Ngạc nhiều nhất chỉ có tu vi bảy năm, cứ như vậy cứng rắn đập tiền vào vào tăng lên. Thư phu nhân không hổ là người Trữ Gia Đảo gả tới, quả nhiên là có tiền…

Chúng nhân cảm thán, nhưng lại không cho rằng chuyện này có cái gì bất công. Trong lễ thành niên vẫn cho phép dùng đan dược đề thăng tu vi của yêu thú. Trong địa phương thực lực vi tôn như Chư Tinh Quần Đảo, tài lực cùng là một phần của thực lực. Nhóm đảo dân cũng không có cảm thấy chuyện này có cái gì không đúng. Người xung quanh chỉ cảm thấy thủ đoạn này của Thư phu nhân thực sự quá xa hoa. Một vạn địa sát thạch tệ cứ thế được nện vào.

- Cho con mình mười viên thăng nguyên đan, cho Sở Vân thiếu gia cũng chỉ có một viên Cố Bản Đan. Thư phu nhân ngươi… Ai, xem ra đồn đại thực không sai!

Vũ Đại Đầu liếc qua Thư phu nhân bên cạnh, trong nội tâm không khỏi thở dài một tiếng. Hắn vốn còn ôm hy vọng Sở Vân sẽ chiến thắng, nhưng hiện tại xem ra, hy vọng này thực quá xa vời.

- Không tốt, Hỏa Hồ của tiểu tử Sở Vân kia chỉ có tu vi tám năm, vẫn là đẳng cấp Ấu Yêu. Hải Bạo Ngạc Thư Đại đã có tu vi mười lăm năm đã đạt đến đẳng cấp Tiểu Yêu rồi! Giai vị hoàn toàn bị áp chế, chết tiệt!

Lão Hồng Thương thất thanh nói.

Tu vi của yêu thú chính là tiêu chuẩn tham thiếu của thực lực yêu thú. Tu vi càng cao, thực lực càng mạnh.

Cặn kẽ phân chia trong đó, yêu thú chia làm năm giai đoạn lớn: Ấu Yêu, Tiểu Yêu, Đại Yêu, Linh Yêu, Kiếp Yêu.

Một tới chín năm là Ấu Yêu, chín tới chín mươi chín năm là Tiểu Yêu.

Sở Vân tuyên bố với bên ngoài, yêu thú biến dị Hỏa Hồ của mình chỉ có tu vi tám năm, thuộc đẳng cấp Ấu Yêu.

Mà Hải Bạo Ngạc của Thư Đại đã vượt qua Tiểu Yêu kiếp, có tu vi mười lăm năm. Đã từ đẳng cấp Ấu Yêu tấn thăng lên đẳng cấp Tiểu Yêu. Mỗi lần vượt qua yêu kiếp, yêu thú sẽ có sự biến đổi về chất. Ấu Yêu gặp Tiểu Yêu, Đại Yêu thấy Linh Yêu, thường thường chiến ý sẽ tiêu tán, không chiến tự thua. Loại hiện tượng tự nhiên này, được ngự yêu sư tổng kết và được gọi là áp chế giai vị. Sự tồn tại của áp chế giai vị, đối với sự sinh sôi, phát triển của yêu thú có ý nghĩa trọng đại. Vô số yêu thú hoang dã, khi gặp phải với địch nhân cường

đại, bởi vậy mà có thể bảo tồn tại tính mạng nhỏ yếu của mình, lưu lại khả năng phát triển. Bất quá hiện tại, mấy người tam lão xem ra, bởi vì áp chế giai vị, mặc kệ Sở Vân huấn luyện Hỏa Hồ khắc khổ đến cỡ nào, một trận chiến này cũng dữ nhiều lành ít rồi.

- Áp chế giai vị, áp chế giai vị…

Lão Hồng Thương thì thào trong miệng, vô cùng không cam lòng. Kiều Lão Hầu Tử, nhíu mày, oán hận lên tiếng.

- Ai, sớm biết như vậy, ba lão già chúng ta cũng góp tiền đưa cho tiểu tử Sở Vân mua một ít địa sát thạch tệ thì tốt rồi!

- Ai có thể ngờ Thư phu nhân lại gian trá như vậy! Xem ra lần khảo hạch lần này đối với nàng là tình thế bắt buộc rồi!

Lão Ngư Vương thở dài một tiếng.

40. Chương 40: Một Kích Chiến Thắng! Tại Sao Lại Như Vậy? (thượng)

Chương 40: Một kích chiến thắng! Tại sao lại như vậy? (thượng)

Tam lão nhìn về phía Thư phu nhân, chỉ thấy khóe miệng nàng nhếch lên, sắc mặt vô cùng tốt, một bộ cao cao tại thượng. Lập tức hừ lạnh một tiếng, đối với Thư phu nhân một điểm hảo cảm cũng không có. Từ khi Thư phu nhân được gả đến Thư gia đảo, cơ hồ hàng năm, số lượng cửa hàng của Trữ gia bên trên Thư gia đảo gần như đều tăng lên với tốc độ gấp đôi. Thư phu nhân cùng nhà thân mẫu của nàng bắt đầu liên thủ chèn ép giá thu mua tài liệu với Thư gia đảo dân, vắt kiệt nguồn lao động giá rẻ, bóc lột cắt xén tiền công, thậm chí ép mua ép bán. Những năm gần đây, thương đoàn Trữ gia đã vơ vét không biết bao nhiêu tài phú trên Thư gia đảo. Nhìn cách Thư phu nhân vung tiền như rác ngày

hôm nay là đã có thể hiểu được. Ngự yêu sư địa đàn cũng thầm than.

- Ai, áp chế giai vị, Hải Bạo Ngạc có ưu thế quá lớn.

Hẳn xem ra Sở Vân đang ở trong tình thế rất xấu, trong mấy chục năm qua, hắn chưa từng thấy một đầu yêu thú nào có thể khiêu chiến thành công khi bị áp chế giai vị. Áp chế giai vị, có thể khiến cho chiến lực hương nhỏ yếu hơn giảm chỉ còn một nửa. Kẻ yếu càng yếu, kẻ mạnh càng mạnh. Quần chúng quan sát phía xung quanh cũng thở dài, hoàn toàn cho rằng trận chiến này không cần đánh cũng đã biết trước được kết quả rồi.

- Đúng vậy, áp chế giai vị, bỏ qua phẩm cấp của yêu thú. Cho dù là Ấu Yêu tuyệt phẩm Thiên Hồ đụng phải Tiểu Yêu trung phẩm Võ Đạo Giải, cũng sẽ bị áp chế. Chiến lực chỉ còn lại một nửa. Bất quá… Thiên Hồ của ta cũng đã có đẳng cấp Tiểu Yêu!

Sắc mặt Sở Vân lạnh nhạt, nội tâm đang cười thầm. Từ lúc đản sinh, Thiên Hồ đã thành công vượt qua Tiểu Yêu kiếp, để tránh kinh thế hãi tục, Sở Vân tuyên bố ra ngoài chỉ có tám năm tu vi. Mọi người ở đây, chỉ có mình hắn là biết được cái chân tướng này.

Tất cả mọi người bị hắn làm cho mơ mơ màng màng.

Bất quá cũng khó trách, chân tướng đích thực là vượt xa sức tưởng tượng của mọi người. Yêu thú tuyệt phẩm quý hiếm đến mức nào? Ai cũng không nghĩ tới Hỏa Hồ biến dị, kỳ thực lại là Thiên Hồ tuyệt phẩm. Bọn hắn không thể tưởng tượng được, cũng không ai dám nghĩ đến khả năng này.

Nếu Thiên Hồ giai vị Ấu Yêu giao đầu với Hải Bạo Ngạc giai vị Tiểu Yêu. Sở Vân cũng không có cách nào chiến thắng. Đây là chênh lệch thực lực, trước thực lực tuyệt

đối bất luận một mưu kế chiến thuật gì đều chỉ là vô dụng. Nhưng Thiên Hồ giai vị Tiểu Yêu giao đấu với Hải Bạo Ngạc đồng cấp, tu vi song phương chỉ cách nhau năm năm. Nếu Sở Vân không thủ thắng, như vậy phải xin lỗi, hai kiếp làm người của hắn uổng phí rồi! Cho nên, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn ngang nhiên hạ lệnh.

- Xuất kích! Tung Dược Thuật!

Thiên Hồ phát ra một tiếng gầm dào dạt chiến ý, bốn vó tung bay, tốc độ nhanh như điện xẹt, lập tức xông thẳng về phía thân hình khổng lồ của Hải Bạo Ngạc.

- Cái gì? Dưới tình huống này, tiểu tử Sở Vân còn chủ động xuất kích?

Lão Hồng Thương kinh hãi. Lão Hầu Tử trừng lớn hai mắt, kêu lớn.

- Nhìn đi, thua trận không thua người! Tuy rằng tiểu tử này bình thường thoạt nhìn hòa nhã, nhưng bản chất bên trong cũng dũng mạnh không khác gì đảo chủ!

- Hừ, không biết sống chết!

Thư phu nhân hừ lạnh, trong mắt âm mang lấp lánh.

- Muốn chết!

Khuôn mặt Thư Đại vặn vẹo đến cực điểm, dữ tợn kêu lớn.

- Hải Bạo Ngạc, Thủy Đạn, đánh nát nó, đánh bay nó! Một con Hỏa Hồ nho nhỏ cũng dám ngông cuồng trước mặt Hải Bạo Ngạc của ta như thế?

Thư Đại cảm thấy tôn nghiêm bị mạo phạm, tính tình tàn bạo bị dẫn phát ra, không thể nhẫn nhịn!

Phanh!

Hải Bạo Ngạc há miệng nhổ ra một viên Thủy Đạn màu xanh da trời, nó nhanh chóng bành trướng sau đó bắn thẳng về phía Thiên Hồ. Bản thân tu vi Thiên Hồ đã yếu hơn năm năm, nếu viên Thủy Đạn này đánh trúng, nhất định sẽ tổn thương đến gân cốt. Giờ khắc này, thời gian phảng phất dường như dừng lại.

- Ha ha…

Mắt thấy Thủy Đạn bắn thẳng đến, sắp đánh trúng Thiên Hồ, Thư phu nhân rốt cục nhịn không được cười lên ha hả.

- Đáng chết!

Ánh mắt tam lão gắt gao nhìn vào trong trường, trái tim dường như sắp vọt đến tận cổ.

Lực chú ý của tất cả mọi người đều tập trung ở trên người Thiên Hồ, nhưng lại không một ai thấy được khóe miệng Sở Vân nhếch lên, nở một nụ cười. Nếu như đổi lại là người khác, chỉ sợ lúc này đã hốt hoảng thất thố, hô to chạy trốn. Nhưng hắn thì không, hắn tin tưởng vào linh tính của Thiên Hồ, có thể đủ để tự mình chủ động né tránh đạo công kích này.

"Thiên Hồ… Thiên Hồ!"

Trong lòng hắn gào thét!

"Một trận chiến này nhất định phải quật khởi! Bày ra huy hoàng của ngươi, thu lấy vinh quang, ngươi thiên sinh đã phải sống trong ánh mắt sợ hãi, thán phục cùng

kính ngưỡng. Kiếp trước ta phụ ngươi. Nhưng kiếp này hãy để chúng ta cùng nhau cải biến vận mệnh, chống lại thiên hạ!"

Ai có thể hiểu rõ được kích động trong lòng Sở Vân lúc này? Không một người nào trong thiên hạ này! Vô số năm phẫn nộ, vô số năm trầm uất, vô số năm cay đắng, vô số năm tiếc nuối… Trong giây phút này dường như đã tìm được nơi phát tiết, giống như là thiên hà cuồn cuộn, trút thẳng xuống.

"Xông lên, Thiên Hồ! Trùng kích vào tương lai, lấy giờ phút này làm điểm khởi đầu, thay đổi đi!"

Phảng phất nghe được tiếng kêu gọi của Sở Vân, tốc độ Thiên Hồ lại tăng thêm! Như một đạo bạch quang, nhẹ nhàng lách qua Thủy Đạn màu xanh. Bốn phía xung quanh lập tức nổi lên tiếng kinh hô.

- Tốc độ thực nhanh, sao có thể nhanh đến như vậy được?

Nội tâm Thư Đại chấn động, mắt trợn trừng, vội vàng điên cuồng hét lên.

- Thủy Đạn, bắn cho ta! Bắn! Bắn!

- Mệnh lệnh sai lầm rồi, tuy rằng uy lực của Thủy Đạn so với Tiểu Đan Hỏa cao hơn, nhưng xạ tốc lại thấp. Chỉ bằng vào Thủy Đạn, sao có thể ngăn cản Thiên Hồ của ta!

Sở Vân cười lạnh, trong mắt tinh quang bạo phóng, vừa tiến vào trạng thái chiến đấu, hắn dường như đã biến thành một con người khác. Phong mang triển lộ, như lợi kiếm xuất ra khỏi vỏ, khiến cho người khác không dám tới gần. Quả nhiên, Thiên Hồ chỉ cần nhẹ nhàng chuyển hướng vào lần, đã tránh thoát toàn bộ Thủy Đạn bắn đến. Chẳng mấy chốc, đã áp sát ngay ở trước mặt Hải Bạo Ngạc. Thần sắc Hải Bạo Ngạc dữ tợn, cái miệng lớn như chậu máu mở rộng, một đạo Thủy Đạn đang dần dần được hình thành ở bên trong.

Hai mắt Sở Vân tỏa sáng, cơ hội!

- Nhắm thẳng miệng đối phương, Tiểu Đan Hỏa, bắn!

Mệnh lệnh lập tức được hạ xuống, lời còn chưa dứt, Thiên Hồ mười phần linh tính đã hé miệng phun ra một đạo hỏa cầu. Hỏa cầu cực kỳ chuẩn xác bắn trúng vào cái miệng rộng đang mở lớn của Hải Bạo Ngạc, thủy hỏa bất dung, lập tức phát sinh bạo tạc.

Phanh!

41. Chương 41: Một Kích Chiến Thắng! Tại Sao Lại Như Vậy? (hạ)

Chương 41: Một kích chiến thắng! Tại sao lại như vậy? (hạ)

Một tiếng nổ mạnh, Hải Bạo Ngạc ngửa đầu ngược lại phía sau, tứ chi run rẩy, mồm bốc lên khói đen. Hôn mê tại chỗ!

Toàn trường một mảnh tĩnh mịch.

Tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Chỉ có Sở Vân vẫn vân đạm phong khinh, nhẹ nhàng kêu gọi. Thiên Hồ trở lại bên cạnh chân hắn, khẽ kêu lên tựa như đang kể công, đôi mắt đen láy như bảo thạch có một tia đắc ý.

- Làm tốt lắm.

Sở Vân cũng không keo kiệt khích lệ, sờ sờ đầu Thiên Hồ, khiến cho nó vui mừng híp cả hai mắt lại. Chiếc đuôi to màu tuyết trắng, khoan thai đong đưa ở phía sau lưng.

- Sao có thể như vậy được? Hải Bạo Ngạc, đứng lên cho lão tử!

Mặt mũi Thư Đại tràn đầy thần sắc khó tin, điên cuồng hét lên với Hải Bạo Ngạc đã ngã xuống. Hải Bạo Ngạc không có chút phản ứng nào, trong miệng vẫn bốc lên rất nhiều khói đen.

Đến lúc này đám đông xung quanh mới kịp phản ứng, lập tức vỡ òa.

- Ta, ta nhìn thấy cái gì thế này? Đầu Hỏa Hồ kia chỉ cần một kích đã đánh gục Hải Bạo Ngạc?

Có người phát ra một tiếng rống tràn đầy không thể tin tưởng được.

- Hải Bạo Ngạc quá sơ suất rồi, không ngờ lại dám ngưng tụ Thủy Đạn ngay trước mặt đối thủ. Kết quả, uy lực của Thủy Đạn cùng Tiểu Đan Hỏa bị dẫn nổ toàn bộ bên trong cơ thể nó.

Có người tỉnh táo phân tích. Rất nhiều người cũng gật đầu đồng ý. Cũng có người nghi hoặc.

- Kỳ quái, vì sao Hỏa Hồ kia vẫn long sinh hoạt hổ như cũ? Tựa như không tồn tại áp chế giai vị.

Trong lúc nhất thời, xung quanh vang lên tiếng nghị luận xôn xao, đối với kết quả ngoài dự đoán này, quả thực rất chú ý đến. Sắc mặt Thư phu nhân trắng bệch, giống như không có chút sinh khí nào. Thân thể nàng cứng đờ, phối hợp với chiếc ghế dựa bằng bạch đàn, quả thực không khác gì một tượng gỗ. Ánh mắt của nàng ngốc trệ, nàng không rõ, thực sự không rõ chuyện gì đang xảy ra! Vốn đang tốt đẹp, tình thế lại đột nhiên đại biến.

Khiến cho nàng không biết phải làm sao. Một giây trước đó, nàng đã chứng kiến Thủy Đạn đánh trúng thân mình nhỏ bé của Thiên Hồ. Nhưng một giây sau, thân hình to lớn của Hải Bạo Ngạc lại đổ ập xuống. Hơn nữa hoàn toàn ngã xuống không gượng dậy nổi.

- Vì cái gì? Tại sao lại như vậy?

Thư phu nhân gào thét trong lòng, tại sao lại phát sinh chuyện như vậy? Cùng với dự tính khác xa nhau một trời một vực!

Nàng không tiếp thụ nổi sự thực này. Nhưng sự thực cuối cùng vẫn là sự thực. Cho dù nó mang màu sắc ly kỳ nhưng chính xác nó đã phát sinh, đó là sự chứng minh tốt nhất trên thế gian này.

- Trận chiến đầu tiên, Hỏa Hồ của Sở Vân thắng! Kế tiếp, trận thứ hai Sở Vân đấu Thư Nhị.

Cùng lúc này, ngự yêu sư địa đàn rốt cục cũng kịp phản ứng, hô lớn một câu. Ngay cả hắn cũng không thể tin nổi chuyện này.

Đầu Hỏa Hồ biến dị kia lại thắng?

Tại sao lại có thể như vậy?

Vị ngự yêu sư địa đàn kinh nghiêm phong phú này cũng tràn đầy nghi hoặc. Nhưng hiện tại không phải là lúc để truy cứu, khảo hạch vẫn phải tiếp tục tiến hành. Thư Nhị đi xuống tràng đấu.

Toàn thân Thư phu nhân lập tức run lên, giống như là người chết đuối vớ được cọng rơm cứu mạng, nàng đứng dậy thét lớn, hoàn toàn mất đi phong thái.

- Thư Nhị, con ngoan của ta! Mau đánh bại Sở Vân cho ta!

- Đó là đương nhiên!

Thư Nhị vênh váo tự đắc, ánh mắt khinh thường chuyển sang nhìn Sở Vân, thái độ ngạo mạn hơn rất nhiều so với Thư Đại.

- Bị ngươi mơ hồ may mắn đánh vào đúng thời điểm sơ hở, lại có thể đánh rơi Thư Đại! Hừ, vận khí tốt của ngươi tới đây là hết rồi! Ngươi tính là vật gì? Thư Nhị ta ngày hôm nay sẽ đánh bại ngươi trước mặt mẫu thân ta! Lục Nha Xà, ra đi!

Sở Vân sờ sờ mũi, trong mắt thoáng hiện lên một tia trêu tức:

- Tại sao ta cảm giác lời này có chút quen tai? Hình như Thư Đại cũng đã từng nói qua!

Thư Nhị cười âm hiểm.

- Nói ngươi béo ngươi còn thở dốc? Một con Ấu Yêu nho nhỏ cũng dám đấu với Lục Nha Xà tu vi mười sáu năm của bổn thiếu gia? Muốn chết! Lục Nha Xà, phun nọc độc!

Lục Nha Xà đã phát triển dài gần sáu xích, bàn thành xà trận. Nghe được mệnh lệnh của Thư Nhị, lập tức hé miệng phun ra một tia nọc độc màu xanh biếc.

- Né tránh, sử dụng Tung Dược Thuật!

Sở Vân phát ra mệnh mệnh ứng phó.

Tốc độ phun ra của nọc độc rất nhanh, cơ hồ tương đương với Tiểu Đan Hỏa. Nhưng tốc độ bay của nó lại chậm hơn rất nhiều so với Tiểu Đan Hỏa, ngay cả Thủy Đạn cũng không bằng. Thiên Hồ của Sở Vân đã có thể né tránh Thủy Đạn Liên Châu của Võ Đạo Giải tu vi năm mươi sáu năm, huống chi chỉ là né tránh nọc độc?

Thiên Hồ như phi thiên bạch tuyết, phiêu động bên ngoài võ đài, nhẹ nhàng tránh thoát từng đợt công kích nọc độc. Vũ Đại Đầu mỉm cười, kinh hỷ phát hiện ra Tung Dược Thuật của Thiên Hồ trong ba ngày ngắn ngủi đã tu luyện đạt đến cảnh giới rất cao. Việc né tránh những độc dịch này, hoàn toàn không thành vấn đề. Sắc mặt của Thư phu nhân vô cùng xấu, hai hàng lông mày nhíu chặt lộ ra vẻ khẩn trương, bất tri bất giác nàng đã nhổm dậy, hơn nữa còn đi sát đến giáp ranh võ đài.

- Thắng lợi, nhất định phải thắng lợi! Lần khảo hạch thứ nhất đã để cho Sở Vân đứng đầu, nếu lần khảo hạch thứ hai tiếp tục tiếp tục để cho hắn giữ danh hiệu đệ nhất nữa.

Như vậy căn bản không cần phải tiến hành lần khảo hạch thứ ba!

Nàng âm thầm xiết chặt nắm tay, chờ đợi rồi chờ đợi, trông mong lại trông mong, nhẫn nhịn mấy chục năm rốt cục cơ hội xuất đầu cũng tới.

- Nếu như trận chiến này thắng lợi. Có thể kéo dài tới trận thứ ba rồi!

Thư phu nhân âm thầm động viên mình. Mà Thư Nhị đã trở thành hi vọng cuối cùng của nàng.

Thư Nhị cười lạnh không thôi.

- Tên nhát gan, chỉ dám né tránh như vậy thôi sao?

- Có gan thì xông lên, xem ta có độc chết ngươi không?

Hắn không che dấu chút địch ý nào của mình, xem ra hắn tưởng rằng bản thân đã hoàn toàn chế trụ được Sở Vân. Lục Nha Xà của hắn khiến cho Thiên Hồ phải né tránh túi bụi, căn bản là không có lực hoàn thủ.

- Ngươi quá non rồi, lại dám đấu cùng ta? Thi đấu Yêu thú, không chỉ phụ thuộc vào mỗi bản thân yêu thú, còn phải xem tài lực nữa! Ngươi có Thăng Nguyên Đan

không? Tặng ngươi một viên Cố Bản Đan ngươi đã vui mừng đến phát khóc rồi. Bốn thiếu gia ta dùng mười viên Thăng Nguyên Đan, mỗi viên Thăng Nguyên Đan so với Cố Bản Đan của ngươi còn đáng giá hơn gấp bội.

- Nhìn đi.

Hắn vỗ vỗ tiên nang, đắc ý nói.

- Ngươi có tiên nang sao? Ngay cả một cái tiên nang chuyển tải yêu thú ngươi cũng không có! Tên kiết xác, ngươi lấy cái gì đấu cùng ta?

- Đừng cố chống cự, nhanh đầu hàng đi. Bổn thiếu gia cũng không muốn lãng phí thời gian ở nơi này cùng ngươi.

42. Chương 42: Bi Kịch Của Thư Nhị, Nắm Giữ Toàn Cục

Chương 42: Bi kịch của Thư Nhị, nắm giữ toàn cục

Thư Nhị cao cao tại thượng nhìn xuống, ngạo mạn không khác gì một con gà trống. Quần chúng xung quanh nhao nhao nghị luận.

- Tên tiểu tử Thư Nhị này thực hỗn lão! Có chút tiền dơ bẩn, mà phóng thí khắp nơi!

- Khó chịu, thực khó chịu! Không ngờ thằng nhãi này lại là nhi tử đảo chủ nhân thân sinh!

- Nghe thiên hạ đồn đại, Thư phu nhân đối đãi với nghĩa tử đảo chủ vô cùng cay nghiệt. Trước kia ta còn không tin, nhưng hiện tại xem ra những lời này đều là sự thực.

- Aizzz, cũng khổ cho Sở Vân thiếu gia. Có di nương và huynh đệ như vậy, thực sự là quá đáng thiến, không ngờ thiếu gia lại có thể nhẫn nhịn nhiều năm đến như vậy!

…

Tam lão cũng trầm mặc, Thư Nhị quá ngạo mạn rồi, thực sự là khiến người khác không ưa. Vũ Đại Đầu không biểu tình, chỉ âm thầm lùi lại vài bước, kéo dãn khoảng cách cùng Thư phu nhân. Thư phu nhân nghe thấy những lời này, vẻ mặt băng hàn. Trong lòng nàng hiểu rõ danh tiếng của mình trên Thư gia đảo vốn đã không được tốt. Sau khi trận đấu đạo pháp này kết thúc, người quan chiến trở về chỉ sợ sẽ truyền bá ra khắp toàn bộ Thư gia đảo.

- Bất quá thế thì sao? Chỉ là danh tiếng mà thôi, ta không cần danh tiếng, ta chỉ muốn Thư Nhị có thể đoạt được vị trí đứng đầu, trúng tuyển Thiên Ca Thư Viện!

Tâm thần của nàng đã hoàn toàn bị trận chiến trước mắt hấp dẫn, những chuyện khác đều là việc nhỏ, không cần chú ý đến. Trước khiêu khích của Thư Nhị, Sở Vân chỉ mỉm cười, liếc mắt làm ngơ. Trong lòng hắn, Thư Nhị bất quá chỉ là một tên hề đang diễn hài kịch, chỉ làm trò cười cho người khác mà thôi.

Tâm tính Sở Vân đã sớm được ma luyện vững vàng, một vài lời chửi mắng vớ vẩn, trong lòng hắn ngay cả một tia rung động cũng không hề xuất hiện.

- Phun ra nọc độc cũng là đạo pháp, cần tiêu hao không ít yêu nguyên. Nhiều hơn rất nhiều so với Tung Dược Thuật. Dưới tốc độ tiêu hao như vậy, kẻ đầu tiên nhịn không được nhất định sẽ là Thư Nhị.

Lão Hồng Thương chợt cười lớn, mở miệng nói. Nhị lão cũng gật đầu đồng ý. Lão Ngư Vương nhìn ánh mắt của Sở Vân, cảm khái nói.

- Ta càng ngày càng cảm thấy tiểu tử Sở Vân này không đơn giản! Xem bộ dáng trấn định tự nhiên của hắn, nhất định là cũng đã nghĩ đến điều này. Muốn dựa vào tiêu hao chiến, lấy yếu thắng mạnh.

Kiều Lão Hầu Tử dương dương tự đắc, thần sắc kiêu ngạo không khác gì đang nghe người khác đang tán dương cháu của mình, vui vẻ nói.

- Lão Ngư Vương ngươi đúng là đang nói nhảm! Sở Vân là nhi tử của đảo chủ, đương nhiên là không đơn giản rồi. Thư Nhị… Hắc hắc.. Vẫn không thể là đối thủ của Sở Vân.

- Mấu chốt vẫn là yêu thú Hỏa Hồ biến dị của hắn quá lợi hại. Không ngờ lại có thể bỏ qua áp chế giai vị. Bởi vậy mới có vốn liếng so đấu… Ai, cũng không biết là phúc hay là họa. Tuy rằng tư chất của Hỏa Hồ biến dị cực tốt, nhưng lại không thể phát triển…

Lão Hồng Thương thở dài. Bọn họ đều quy kết biểu hiện đặc dị của Thiên Hồ vào nguyên nhân "biến dị". Yêu thú biến dị, đích xác không thể dùng lẽ thường để so sánh.

Bọn họ không bao giờ liên tưởng tới trường hợp, đầu Hỏa Hồ trước mắt lại là yêu thú tuyệt phẩm. Bởi vì trong tiềm thức của bọn họ, yêu thú tuyệt phẩm quả thực là bảo tàng trong vạn không có một, cả đời cũng không gặp được. Nhiều nhất mới chỉ nghe nói trong truyền thuyết, cách thế giới hiện thực vô cùng xa.

Huống hồ yêu thú tuyệt phẩm, cũng phải chịu ảnh hưởng từ áp chế giai vị. Lúc này, người có thể nhìn ra sự phát triển của chiến cục, ngoại trừ tam lão có kinh nghiệm chiến đấu phong phú cũng chỉ có Vũ Đại Đầu

cùng một vài ngự yêu sư địa đàn. Trong bốn vị ngự yêu sư thủ vệ của Thư phu nhân, ngược lại có một người âm thầm nhíu mày. Hắn muốn mở miệng nhắc nhở, nhưng sau khi nhìn thấy thần sắc của Thư phu nhân, lại sáng suốt từ bỏ ý nghĩ này.

Hai mắt Thư phu nhân tỏa sáng, hô hấp dồn dập. Nàng đã thấy được hy vọng, hy vọng chân chính!

Hình ảnh Lục Nha Xà đánh Thiên Hồ chạy tán loạn trên võ đài đã khắc sâu vào trong óc của nàng. Nàng không phải là ngự yêu sư, cho nên không có được ánh mắt có thể nhìn ra hướng phát triển của chiến cục. Nàng chỉ thấy Lục Nha Xà đang chiếm cứ thế thượng phong, Thiên Hồ đã gần đạt tới biên giới của thua trận. Trái tim của nàng đập bình bịch, thần sắc tràn ngập chờ mong.

"Có hy vọng, vẫn còn có hy vọng!"

Nàng hò hét trong lòng.

- Hết hy vọng rồi, ngươi nhất định phải thua!

Thư Nhị gầm lên một tiếng. Hắn nhìn Sở Vân với ánh mắt như nhìn một tên nô tài, như đang nhìn loại giun dế. Sở Vân vẫn vân đạm phong khinh, ngoảnh mặt làm ngơ.

Ánh mắt của hắn rơi vào tràng diện trên sân, suy nghĩ cũng đã phiêu du đi xa.

- Hiện tại, chắc chắn ta đã đoạt được vị trí đứng đầu. Lần khảo hạch thứ ba cho dù là thử thách cuối cùng, ta vẫn có thể dễ dàng vượt qua. Có thể nói, việc nhập học Thiên Ca Thư Viện đã hoàn toàn được chú định. Thiên Ca Thư Viện đóng vai trò mấu chốt trong việc xúc tiến đại kế của ta. Bất quá tu vi của Thiên Hồ quá thấp... Đánh xong trận này, ta sẽ quay lại khu rừng rậm trên đảo, cố gắng đề thăng tu vi của Thiên Hồ.

Trở thành đệ nhất, đã là chuyện ván đã đóng thuyền. Việc Sở Vân đã hoàn toàn nắm giữ được cục diện của trận chiến này, trong đám đông khắp bốn phía xung quanh, lại không có mấy người phát hiện ra. Quả nhiên theo thời gian trôi qua, sắc mặt Thư Nhị đã có chút biến hóa. Hắn cảm nhận được một cách rõ ràng, Lục Nha Xà đang xuống sức trầm trọng. Trái lại, Hỏa Hồ của đối phương vẫn long sinh hoạt hổ như cũ, chiến lực được bảo toàn gần như là toàn bộ.

- Không xong.

Hắn híp híp mắt, rốt cục cũng phát hiện ra có điểm bất thường, phát ra mệnh lệnh mới.

- Lục Nha Xà, dùng Du Thân Thuật áp sát đối phương sau đó tiến hành phun nọc độc.

Sở Vân cười cười, trong mắt hiện lên vẻ trào phúng. Lúc này mới phát hiện ra còn chưa cảm thấy quá muộn sao?

Lục Nha Xà thu hồi xà trận, thân thể xanh biếc lập tức du động, nhào đầu về phía Thiên Hồ.

Thiên Hồ chưa nhận được mệnh lệnh mới tư chủ nhân, vẫn tiếp tục tuân theo mệnh lệnh cũ, sử dung Tung Dược Thuật né tránh. Lục Nha Xà di chuyển một hồi lâu nhưng lại sửng sốt phát hiện ra không thể kéo gần khoảng cách với Thiên Hồ.

Chiến đấu tràng có hình tròn, không có bất luận cái góc chết nào. Điểm này được Thiên Hồ vận dụng một cách hoàn mỹ.

Một lúc lâu sau, sắc mặt Thư Nhị tái nhợt, phẫn nộ quát.

- Sở Vân, tên hèn nhát này, có dám dừng lại đánh một trận cùng ta?

Sở Vân cười lạnh không nói.

Lại sau một lúc lâu, chiến cục vẫn không chút nào đột phá, Thư Nhị hổn hển quát.

- Tên khốn Sở Vân, ngươi một mực chạy trốn thì làm được cái gì? Là nam nhân thì quay lại đánh nhau với ta.

43. Chương 43: Còn Dám Hung Hăng Càn Quấy? Đánh Cho Mẹ Ngươi Cũng Không Nhận Ra Ngươi (thượng)

Chương 43: Còn dám hung hăng càn quấy? Đánh cho mẹ ngươi cũng không nhận ra ngươi (thượng)

Sở Vân vẫn không có chút động tĩnh gì.

Thư phu nhân cũng bất mãn hô lớn.

- Chạy trốn cũng không thể giải quyết được vấn đề. Sở Vân, ngươi đừng cố trì hoãn nữa, bại cục của ngươi đã định, dù dãy dụa thế nào cũng chỉ là phí công vô ích mà thôi.

Trong đám đông đang quan chiến cũng có vài người thấy chán, phụ họa theo.

- Đúng vậy, quay lại mà đánh một trận. Chạy trốn cũng không thể thủ thắng, thực là mất hứng!

- Hừ, trẻ tuổi vô tri, hiểu được cái gì? Đây là chiến thuật! Chiến thuật tiêu hao, hiểu chưa? Lục Nha Xà tiêu hao càng lớn, đối với Hỏa Hồ lại càng có lợi! Không biết thì đừng có ồn ào, làm mất mặt Thư gia đảo hiểu chưa?

Có cao nhân lập tức mở miệng phản bác.

Một câu kích khởi ngàn vạn cơn sóng. Giống như là ánh dương quang chiếu rõ, nháy mắt đã lay tỉnh rất nhiều người.

Trên thực tế, trận chiến tiến hành đến giờ phút này, cũng đã hoàn toàn sáng tỏ rồi.

Theo thời gian, ưu thế của Hỏa Hồ càng ngày càng rõ ràng.

- Ai nha, ta hiểu rồi. Đúng là chiến thuật, chiến thuật tiêu hao, lấy yếu thắng mạnh, thực giỏi!

Có người vỗ đầu.

- Ta cứ cảm vì sao lại có chút quỷ dị! Hóa ra là như thế!

Có người vỗ đùi.

Những người còn lại, đương nhiên vẫn hoàn toàn mù tịt. Nhưng lúc này cũng không dám lên tiếng nữa, gió chiều nào che chiều nấy, bêu xấu không bằng giấu dốt.

Thần sắc Thư phu nhân tràn ngập vẻ không tin.

- Sẽ không đâu, các ngươi mắt mù à? Rõ ràng Lục Nha Xà của con ta đang chiếm cứ thế thượng phong!

Nàng quay đầu lớn tiếng phản bác. Đúng lúc này, bên trong đám đông chợt phát ra một tiếng cười lạnh.

- Thượng phong? Thư phu nhân quay đầu lại nhìn xem, là ai đang chiếm cứ thế thượng phong?

Thư phu nhân nhìn lại, toàn thân lập tức chấn động, trợn mắt há mồm nhìn tình cảnh phát sinh trên võ đài. Thiên Hồ đã bắt đầu phản công rồi. Dưới mệnh lệnh của Sở Vân, Thiên Hồ di chuyển xung quanh Lục Nha Xà. Trong quá trình di chuyển không ngừng há miệng phun ra Tiểu Đan Hỏa đánh trúng thân thể Lục Nha Xà. Lục Nha Xà bị đánh trúng, phát ra thanh âm Xi… Xiiii đầy thống khổ. Mỗi một lần Tiểu Đan Hỏa bắn trúng, thân thể nó lại run rẩy dữ dội.

- Tại sao có thể như vậy?!

Thư phu nhân trừng mắt, ánh mắt tràn ngập vẻ không thể tin được. Thư Nhị cũng bối rối, hắn thực không ngờ đối phương lại phản công nhanh đến như vậy! Hắn có ý muốn sử dụng độc dịch, đối xạ cùng Thiên Hồ. Nhưng hiện tại yêu nguyên trong cơ thể Lục Nha Xà chỉ sợ rằng không bằng một phần mười đối phương. Tiêu hao quá lớn, rốt cục hắn cũng phải nếm quả đắng.

- Lục Nha Xà, Thảo Diệp Y!

Vạn bất đắc dĩ, hắn đành chuyển sang thế phòng ngự.

Thảo Diệp Y cũng giống với Hồng Liên Hộ Giáp là đạo pháp phòng ngự. Lục Nha Xà sử dụng, bên ngoài thân rắn lập tức xuất hiện một tầng phòng hộ, nhìn thoáng quá giống như là do vô số lá cây đan vào nhau tạo thành một bộ xiêm y. Sở Vân thấy vậy cười lạnh.

- Đình chỉ né tránh, sáu hơi thở một lần, dùng Tiểu Đan Hỏa tấn công.

Lục Nha Xà chủ phòng ngự, bất quá lại càng khiến cho thất bại đến nhanh hơn. Hoàn toàn hợp với ý đồ của Sở Vân. Thiên Hồ dừng bước, hé miệng không ngừng phun ra Tiểu Đan Hỏa. Lục Nha Xà hoàn toàn bị áp chế, bị đánh đến không thể né tránh. Thảo Diệp Y rất nhanh đã bị phá hủy hoàn toàn. Đến lúc này yêu nguyên của Lục Nha Xà cũng triệt để cạn kiệt.

- Ah, thực là bại quá nhanh! Tại sao có thể như vậy?

Trong đám đông có người kinh hô.

- Đây chính là uy lực của chiến thuật sao?

Có người phỏng đoán.

- Không sai. Hỏa Hồ là yêu thú hành hỏa, hoàn tòa khắc chế Lục Nha Xà yêu thú hành mộc.

Lại có một vị cao nhân phân tích.

- Thì ra là thế.

Mọi người nghe xong lập tức bừng tỉnh đại ngộ, đồng thời đều cảm thấy chuyện này đi không uổng phí chút nào, đứng quan sát một trận chiến đặc sắc đến như vậy, sau này trở về, có thể khoe khoang cả tháng trời.

Người ngoài còn náo nhiệt như vậy, giờ phút này

tâm tình người trong cuộc lại càng thêm kích động.

- Tại sao lại như vậy, vì cái gì…

Thư phu nhân thì thào trong miệng, mặt mũi ngốc trệ, đầu óc trống rỗng. Nàng không tiếp thu nổi chuyện này.

- Tiểu tử Sở Vân kia lại thắng?

Tam lão nhìn nhau, sắc mặt tràn đầy phấn chấn.

Đây tuyệt đối là kinh hỷ ngoài ý muốn.

- Lấy yếu thắng mạnh, lần này tiểu tử Sở Vân biểu hiện thực sự quá xuất sắc!

Lão Ngư Vương tràn đầy vui mừng.

- Đảo chủ có hậu rồi, nếu ngài biết được tin tức này, không chừng cao hứng đến mức nào nữa?

Kiều Lão Hầu Tử thỏa mãn, thở một hơi dài. Ngự yêu sư địa đàn cũng gật đầu, trận chiến này Sở Vân chiến thắng một cách rất ngoạn mục. Chiến thuật rất cao minh, thể hiện được tài trí của một ngự yêu sư.

- Ta tuyên bố, lần khảo hạch thứ hai, Sở Vân…

- Khoan đã, ta còn chưa thua mà!

Thư Nhị nghe thấy ngự yêu sư địa đàn hô lớn, toàn thân bỗng nhiên run lên, lập tức phản ứng. Diện mục hắn dữ tợn, hai mắt đỏ bừng, lớn giọng phản bác.

- Còn chưa tử bỏ? Đã bị phẫn nộ cùng nhục nhã làm cho đầu óc choáng váng rồi sao?

Sở Vân thờ ơ nói, liếc mắt một cái đã nhìn ra trạng thái của Thư Nhị.

Đích thật là đầu óc choáng váng rồi. Lúc trước thì kêu gào đầy càn rỡ, đến bây giờ lại thất bại như thế này. Thư Nhị cảm thấy bản thân mình không khác gì một thằng hề bị Sở Vân bỡn cợt. Nhất là trước sau tương phản to lớn càng khiến cho hắn cảm thấy nhục nhã. Vô cùng nhục nhã, khiến hắn cực kỳ phẫn nộ. Đầu óc Thư Nhị quay cuồng, hắn gào lên.

- Còn chưa kết thúc, còn chưa kết thúc! Đối chiến yêu thú, ngự yêu sư cũng có thể tham chiến! Sở Vân, ngươi dám đùa bỡn lão tử, gan chó của ngươi thực lớn. Lão tử muốn xé xác ngươi !

Nói xong liền nhào tới Sở Vân.

Ngự yêu sư địa đàn sững sờ, đang muốn ngăn cản hành vi hồ đồ này lại, nhưng không biết mở miệng thế nào. Thư Nhị nói không sai, đối chiến yêu thú, ngự yêu sư cũng có thể tham chiến. Nhưng ngự yêu sư cuối cùng vẫn là người, thân thể yếu ớt, kém hơn yêu thú rất nhiều. Rất dễ dàng sẽ phải chịu trọng thương, thậm chí tử vong. Bởi vậy, trong khảo hạch, rất ít thiếu niên sẽ đích thân tham chiến. Nhìn thấy Thư Nhị xông về phía mình như một con chó điên, Sở Vân hừ lạnh một tiếng, ngăn cản ý đồ hộ chủ của Thiên Hồ.

- Không biết tự lượng sức mình.

Hắn cười lạnh một tiếng, đợi cho đến khi Thự nhị xông đến trước mặt mình, lúc này mới đột nhiên cất bước, tay phải vung lên hung hăng tặng cho Thư Nhị một quyền vào bụng!

- Ặc…

Thân hình Thư Nhị lập tức cong lại giống như con tôm luộc, tròng mắt suýt chút nữa rớt xuống đất. Sắc mặt hắn tái nhợt, miệng mở lớn, lưỡi thè ra. Sắc mặt tràn đầy vẻ bất ngờ cùng đau đớn. Hắn ngồi phịch xuống đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thở hổn hển từng ngụm.

44. Chương 44: Còn Dám Hung Hăng Càn Quấy? Đánh Cho Mẹ Ngươi Cũng Không Nhận Ra Ngươi (hạ)

Chương 44: Còn dám hung hăng càn quấy? Đánh cho mẹ ngươi cũng không nhận ra ngươi (hạ)

Sự điên cuồng lập tức biến mất.

- Hừ! Một tên bị tửu sắc tàn phá thân thể như ngươi mà cũng dám đánh nhau? Ngu xuẩn cũng phải có hạn độ!

Sở Vân cười, nụ cười tràn đầy hàn ý. Hắn mạnh mẽ nhấc chân đạp thẳng vào mặt Thư Nhị.

Một tiếng trầm đục, Thư Nhị bị đạp bay lên không trung, sau đó lăn lông lốc trên mặt đất.

Thân hình hắn vặn vẹo như con tôm luộc, che miệng hét lên thảm thiết. Máu tươi chảy ra, xuôi theo ngón tay nhỏ xuống đất.

- Ngươi dám đánh ta, ngươi lại dám đánh ta, ngươi chết rồi! Ngươi chết chắc rồi!

Thần sắc hắn tràn đầy khó tin, thanh âm run rẩy, không ngừng gào rú. Sở Vân đi tới trước mặt hắn, thần sắc Thư Nhị tràn đầy kinh hoàng, hai chân không ngừng dãy dụa lùi về phía sau.

- Ngươi không phải nói ta hèn nhát sao? Muốn cùng ta đánh một trận sao? Ta đến rồi đây.

Sở Vân cười nhạt, đi tới trước mặt Thư Nhị, nắm chặt tay, giơ lên cao nện xuống một quyền!

Phanh.

Vốn Thư Nhị còn đang dãy dụa, kết quả thân hình không khác gì bị búa tạ nện trúng, cả khuôn mặt hung hăng đập xuống mặt đất, hỗn hợp răng cùng máu tươi phun ra đầy đất.

- Ngươi coi, ngươi không phải có tài lực hùng hậu sao? Hiện tại có hữu dụng bằng nắm đấm của ta không?

Sở Vân không dùng quyền nữa mà chuyển sang dùng cước.

Một cước hung hăng đạp xuống. Thư Nhị thổ huyết, thân hình theo phản xạ cuộn tròn mình vào, ánh mắt nhìn trừng trừng Sở Vân, toát ra sát cơ nồng đậm. Hắn vừa định mở mồm mắng chửi, lại bị Sở Vân túm lên, tặng cho một cước vào gáy.

Phanh!

Đầu của hắn lại một lần nữa tiếp xúc thân mật cùng nền đất, phát ra tiếng trầm đục, khiến cho người quan chiến xung quanh không nhịn được nội tâm run rẩy.

- Ah! Ah! Ah! Buông con ta ra! Sở Vân, ta muốn giết ngươi, muốn giết ngươi!

Cuối cùng Thư phu nhân cũng tỉnh lại từ trong đả kích, thấy bộ dáng thảm hại của Thư Nhị, điên cuồng hét lên.

- Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Đầu Thư Nhị bị Sở Vân dẫm dưới chân, vô cùng nhục nhã khiến cho hai mắt hắn đỏ thẫm.

Từ khi sinh ra cho tới tận bây giờ, hắn luôn sống trong nhung ngọc, nào đã từng chịu qua nhục nhã như vậy?

Nhục nhã, phẫn nộ, như liệt hỏa thiêu đốt trái tim hắn.

Hắn cảm giác mình sắp nổ tung rồi!

- Ta rất chờ mong, thực sự rất chờ mong.

Sở Vân cười lạnh, ngữ khí thong thả, nhưng quyền cước lại không thong thả một chút nào, ngược lại có xu thế gia tăng.

Đánh tơi bời!

Quyền cước nện xuống thân thể Thư Nhị như mưa. Thư Nhị không ngừng kêu gào thảm thiết, toàn thân vô thức cuộn tròn lại, cánh tay gắt gao ôm chặt lấy phần đầu.

- Ra tay, tất cả đều ra tay, mau cứu con ta, giết Sở Vân đi!

Thư phu nhân giận điên lên rồi, hai đứa con trai của nàng từ khi ra đời đến nay, nàng đều nâng niu như ngọc. Hôm nay tận mắt chứng kiến Thư Nhị bị người khác đánh kêu gào thảm thiết, lòng nàng đau như cắt.

Bốn vị ngự yêu sư bên cạnh nàng lập tức muốn nhào vào trong tràng.

- Càn rỡ! Đây là địa đàn, khảo hạch lễ thành niên! Ai dám làm loạn, chính là phạm vào trọng tội! Lập tức xử đi đày!

Ngự yêu sư địa đàn trừng lớn hai mắt, khí thế bừng bừng.

- Hừ! Bốn con chó của Trữ gia mà cũng dám càn rỡ trên Thư gia đảo!

Lão Hồng Thương lập tức đứng ra, đằng đằng sát khí. Bốn tên ngự yêu sư này là thiếp thân thị vệ khi Thư phu nhân được gả tới. Ngay cả đảo chủ Thư Thiên Hào cũng không thể sai khiến, mà chỉ nghe theo mệnh lệnh của Thư phu nhân. Thư phu nhân đã muốn Sở Vân chết, đó chính là mệnh lệnh, đã là lệnh thì phải chấp hành. Bất quá, lúc này bọn hắn không dám có bất cứ cử động nào. Tam lão đều đã từng là lão tướng trong quân đội,

sát phạt quyết đoán, một thân thiết huyết, không thể khinh thường. Mặt khác điểm mấu chốt chính là ngự yêu sư địa đàn!

Cái gì là ngự yêu sư địa đàn?

Trong Chư Tinh Quần Đảo, gần như mỗi một hải đảo đều có đặt một tòa địa đàn. Trong địa đàn phụng thờ một đầu yêu thú tu vi cao tuyệt, dùng để bảo vệ hải đảo khỏi sự xâm phạm. Ngự yêu sư địa đàn chính là người chủ trì địa đàn, là người có thể chỉ huy đầu yêu thú này. Có thể nói, ngự yêu sư địa đàn chính là người nắm chữ lực lượng phòng ngự mạnh nhất trên Thư gia đảo.

Lực lượng như vậy, ai dám tranh phong với hắn?

Bốn tên ngự yêu sư này tuyệt đối không dám. Mệnh lệnh cùng tánh mạng, bọn hắn sáng suốt lựa chọn tánh mạng. Bầu không khí cứng lại, đám đông đang xem trận chiến lập tức trở nên yên lặng. Rất nhiều đảo dân nhìn chằm chằm vào bốn tên ngự yêu sư, ánh mắt tràn đầy địch ý.

Chỉ có tiếng kêu thảm thiết của Thư Nhị vẫn đang phiêu đãng trong gió, Sở Vân căn bản không hề liếc qua nơi này, vẫn tiếp tục hành hung hắn. Sắc mặt Thư phu nhân tái nhợt, hai mắt dường như phún hỏa, nhưng vẫn kiệt lực bảo trì một tia thanh minh.

- Đã đủ rồi, Sở Vân tên tiểu súc sinh kia, dừng lại cho ta!

Nàng thét lên chói tai, bộ dạng cuồng loạn.

Sở Vân cũng thực sự dừng tay, quay đầu cười với Thư phu nhân. Môi hồng răng trắng, nụ cười sáng lạn như ánh dương quang.

- Chỉ bằng mấy lời này của ngươi, ta vốn đã muốn dừng tay rồi, ai, thực đáng tiếc.

Lời còn chưa dứt, hắn đã kéo cánh tay của Thư Nhị lên, sau đó giơ chân đạp mạnh xuống khớp bả vai.

Rắc rắc..

Thư Nhị rú lên một tiếng kinh thiên động địa.

Đau đớn tới tận tâm can.

Cánh tay trái của hắn đã bị một cước của Sở Vân đạp gãy. Xương gãy trắng hếu lòi ra cùng huyết nhục, nhìn thực rợn người.

"Lạc… Lạc…"

Ngón tay Thư phu nhân kịch liệt run rẩy. Nàng muốn mở mồm, nhưng giống như bị người khác bóp chặt ở yết hầu, chỉ có thể phát ra thanh âm đầy quái dị.

- Cảm thấy như thế nào?

Một giây này, không chỉ là Thư phu nhân, ngay cả đám đông đứng quan khán ở xung quanh cũng cảm thấy trái tim giống như là ngừng đập. Thư gia đảo dùng tính tình dũng mãnh nổi danh, nhưng nhìn thấy Sở Vân cười nói, nhưng mà ra tay lại vô cùng ác độc, mọi người nhịn không được đều cảm thấy rét run. Đối với vị thiếu niên mười ba tuổi thoạt nhìn sáng lạn như ánh dương quang này, đã hoàn toàn có nhận thức mới, cùng với một tia sợ hãi không dễ dàng phát giác.

Thư Nhị chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, sau đó im bặt. Đau đớn đã vượt quá cực hạn thừa nhận đã khiến hắn lập tức ngất đi.

Ngự yêu sư địa đàn lập tức hô lớn.

- Thư Nhị hôn mê, trận đấu này, Sở Vân chiến thắng! Sở Vân thắng hai trận, đã đoạt được ngôi vị đệ nhất trong lần khảo hạch thứ hai!

- Vì vị trí đệ nhất, nào cạn ly!

Trên bàn rượu, bầu không khí vô cùng sôi nổi. Lão Hồng Thương giơ chén rượu lên cao, mặt đỏ bừng, kêu lớn.

Ba ba!

Lời của lão dẫn phát từng tràng hoan hô. Mọi người nhao nhao giơ chén rượu trong tay lên cao cụng ly với nhau.

45. Chương 45: Mãnh Hổ Bi Thương, Phối Phương Cứu Chữa Bích Lạc Hải Đái (thượng)

Chương 45: Mãnh Hổ bi thương, phối phương cứu chữa Bích Lạc Hải Đái (thượng)

Ừng ực…

Từng ngụm từng ngụm mỹ tửu trôi xuống cổ họng, mỹ tửu tràn ra chảy xuôi theo lồng ngực. Ánh mặt trời nóng bỏng, nam nhi hào tình, tất cả hòa quyện lại bao phủ lên phiến rừng dừa này. Sở Vân đặt chén rượu

xuống, thở sâu một hơi, cảm thụ được mùi thơm của mỹ tửu, hưởng thụ từng cơn gió biển mát mẻ phả vào mặt, trong lúc nhất thời nội tâm hắn cảm thấy thư sướng, giống như là toàn bộ lồng ngực được khuếch trương ra vô số lần. Lúc này, trời thanh khí sảng, hàng dừa cao chót vót, thân dừa màu cam, phía trên là những phiến là màu xanh đậm, quả dừa màu hoàng kim. Mỗi cây không khác gì một tòa tháp cao, yên lặng đứng ở trên bờ cát trắng. Hình ảnh một bãi biển thực đẹp, đẹp không bút nào tả xiết. Đây chính là rừng dừa Chuông Đồng mà Kiều Lão Hầu Tử vun trồng.

Từ khi Sở Vân đạt được vị trí đệ nhất trong lần khảo hạch thứ hai, Lão Hồng Thương đề nghị đầu tiên nên cử hành tiệc ăn mừng. Lễ thành niên chia làm ba lần khảo hạch. Đến ngày hôm nay Sở Vân đã liên tục chiến thắng hai lần, còn lại một lần mặc dù là lần cuối cùng nhưng cũng không thể lay động vị trí đệ nhất trong lần lễ thành niên này của Sở Vân. Đến lúc này, có thể nói nhập học Thiên Ca Thư Viên đã là chuyện ván đã đóng thuyền. Bởi vậy Lão Hồng Thương muốn tổ chức tiệc ăn mừng lập tức nhận được phụ họa cùng hưởng ứng từ tất cả mọi người. Kiều Lão Hầu Tử lại càng thêm hô lớn.

- Tiểu tử Sở Vân thắng được không dễ, hôm nay lão tử tiếc gì chút mỹ tửu! Mọi người đến nhà của ta, uống rượu sữa dừa!

Đám đông ở xung quanh lại càng thêm hứng khởi. Nghe được cái tên rượu sữa dừa, Lão Hồng Thương cũng không khỏi liếm liếm bờ môi, hai mắt Lão Ngư Vương cũng tỏa sáng. Chứng kiến sự nhiệt tình của tam lão, Sở Vân cũng đành gật đầu.

- Tửu lượng tốt lắm!

Thấy Sở Vân một ngụm uống cạn chén thứ năm, Lão Hồng Thương vui vẻ kêu lớn.

Lão nhân gia đối đãi với Sở Vân không khác gì cháu ruột của mình. Sở Vân đoạt được vị trí đệ nhất, Lão Hồng Thương càng uống lại càng thêm vui mừng.

- Lão Hồng Thương, lời này ngươi nói thực dư thừa, nam nhi Thư gia chúng ta, ai lại không có tửu lượng tốt?

Bộ dáng Kiều Lão Hầu Tử giống như đang say rượu, cười lên ha hả.

Tuy rằng Sở Vân họ Sở, nhưng thực chất bên trong lại kế thừa được tính cách dũng mãnh, bưu hãn của nam nhi Thư gia. Nhớ lại cảnh tượng Thư Nhị bị ngược đãi trên địa đàn, vừa ngoan lại vừa lạt, thực sự là khiến cho nhân tâm sảng khoái. Chư Tinh Quần Đảo tôn sùng thực lực, kính trọng cường giả. Điều này trên Thư gia đảo đã được phát huy đến cực hạn. Mọi người xem thường Thư Nhị khóc lóc, thất bại, nằm bò ở trên địa đàn.

Đối với Sở Vân trí dũng song toàn, lại có một loại nhận thức mới.

Sau khi những người quan chiến trở về, thanh danh Sở vân cũng sẽ lan truyền ra khắp toàn bộ Thư gia đảo. Thư phu nhân, Thư Đại, Thư Nhị lại trở thành những thằng hề làm nền cho vở hài kịch anh hùng.

- Đúng rồi, việc ngươi nhờ ta bán lại tiên nang, ta đã làm xong rồi.

Lão Hồng Thương nói xong, đưa qua một túi địa sát thạch tệ. Sở Vân tiếp nhận đến tay, cũng cảm thấy trong túi này có không ít hơn tám trăm địa sát thạch tệ, lập tức nội tâm vui vẻ.

Tiên nang là chiến lợi phẩm từ lần hắn đặt bẫy giết chết gian tế của đoàn hải tặc Tàn Lang. Trừ cái này ra, hắn còn thu được gần một ngàn địa sát thạch tệ, có thể nói là một lần thu hoạch lớn.

Nhưng mà sau đó, ấp trứng Thiên Hồ, tiêu hao vượt quá sức tưởng tượng, hắn gần như đã tiêu hết hơn chín trăm địa sát thạch tệ. Lúc này Sở Vân thực sự là một tên khố rách áo ôm. Hơn nữa vỏ trứng thức ăn của Thiên Hồ cũng đã sắp hết. Sau này việc ăn uống của

Thiên Hồ, hoàn toàn dựa vào tài lực của Sở Vân chèo chống. Tám trăm địa sát thạch tệ này quả thực chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Mang túi địa sát thạch tệ này cất vào trong ngực, Sở Vân cũng không khỏi cảm thấy bớt chút áp lực trong lòng.

- Lần khảo hạch thứ ba còn cách hôm nay 3 ngày nữa. Trong khoảng thời gian này ta có ý định tiến vào khu rừng rậm tu hành. Đề thăng tu vi của yêu thú.

Sở Vân hướng chúng nhân nói ra tính toán của mình.

- Tiến vào rừng rậm tu hành sao… Cũng tốt!

Lão Hồng Thương trầm ngâm, sau đó gật đầu đồng ý. Trên thực tế, trong tay Sở Vân chỉ có một đầu Hỏa Hồ biến dị tu vi tám năm, tiến vào bên trong khu rừng rậm trên Thư gia đảo, quả thực rất mạo hiểm. Bất quá, biểu hiện của Sở Vân đã khiến bọn họ thay đổi cách nhìn đối với hắn một cách triệt để. Tất cả đều lựa chọn tin tưởng Sở Vân.

- Ừ, Hỏa Hồ tu vi tám năm, quả thực là thấp một chút. Khi nào ngươi sẽ xuất phát?

Kiều Lão Hầu Tử bỏ chén rượu xuống, ân cần hỏi thăm.

- Sau khi tiệc rượu kết thúc, chuẩn bị lại một chút, sau đó lập tức xuất phát. Ta dự định sẽ qua đêm bên trong rừng rậm.

- Sao vội vàng như vậy?

Vũ Đại Đầu kinh ngạc.

- Ta đã chuẩn bị từ trước, sao lại nói là vội vàng?

Sở Vân cười nhàn nhạt, nụ cười sáng lạn như ánh dương quang, tràn đầy tự tin. Một cảm giác phấn khích dâng trào trong tâm tất cả mọi người.

- Tuổi trẻ thực tốt!

- Sở Vân, rất tốt, có phiền toái gì cứ đến tìm chúng ta!

- Cố gắng phấn đấu, kiên trì không sơ xuất, quả thực là bóng dáng của đảo chủ khi còn trẻ tuổi!

Tam lão cảm khái, chuyện xưa lại ùa về trong ký ức.

- Khi còn trẻ, đảo chủ tràn đầy khí phách, giống như là trên thế gian này không có chuyện gì có thể làm khó được hắn. Ha ha!

- Khi đảo chủ 16 tuổi, danh tiếng đã vang xa. Được thế nhân gọi là "Chư Tinh Mãnh Hổ", lực áp đồng niên, thực sự là thiếu niên anh hùng!

- Đáng tiếc… Bắt đầu từ một trận chiến ngoài ý muốn đó, đảo chủ mất đi cánh tay trái, yêu thú Nộ Hải Hổ tử trận, từ đó đảo chủ bắt đầu trầm xuống.

- Mọi người đều nói Mãnh Hổ không có chiến ý thì chỉ là một con mèo bệnh. Tuy rằng những năm gần đây đảo chủ chèo chống toàn bộ Thư gia đảo, nhưng ba lão già chúng ta muốn được một lần nữa chứng kiến, phong thái anh hùng, tung hoành khắp tám phương bốn biển khi xưa của đảo chủ!

Mọi người thở dài, nhắc đến nghĩa phụ của Sở Vân, đảo chủ Thư Thiên Hào, có chờ đợi, có kiêu ngạo cũng có tiếc hận.

Sở Vân cũng trở nên trầm mặc.

Thư Thiên Hào mất đi cánh tay trái, chuyện này đối với hắn là một đả kích cực lớn. Mọi người đều nói, Chư Tinh Mãnh Hổ ngày xưa, đã mất đi nanh vuốt, không còn uy hiếp.

- Không! Ta tin tưởng vào đảo chủ! Đời người nào mấy ai không có lúc thăng trầm? Đảo chủ nhất định sẽ quật khởi trở lại, hắn nhất định sẽ trọng tổ lại ý chí chiến đấu, uy áp bát phương, ta tin rằng ngày đó nhất định sẽ đến!

46. Chương 46: Mãnh Hổ Bi Thương, Phối Phương Cứu Chữa Bích Lạc Hải Đái (hạ)

Chương 46: Mãnh Hổ bi thương, phối phương cứu chữa Bích Lạc Hải Đái (hạ)

Trong bầu không khí trầm mặc, Vũ Đại Đầu chợt thốt lên một câu đầy hùng hồn. Nhắc đến Thư Thiên Hào, trên khuôn mặt hắn tràn đầy kính ngưỡng cùng sùng bái. Hắn vốn là cô nhi, trong thời chiến, sinh mạng lúc nào cũng có thể bị uy hiếp. Thư Thiên Hào xuất hiện cứu hắn một mạng, hơn nữa còn mang hắn về Thư gia đảo nuôi dưỡng. Từ đó về sau, hắn chính là cánh tay trái của Thư Thiên Hào, sai đâu đánh đó, trung thành cùng tận tâm. Cho dù là nơi nước sôi lửa bỏng, chỉ cần Thư Thiên Hào mở miệng, hắn tuyệt đối sẽ không chút nào do dự nhảy vào.

- Các ngươi không hiểu đâu, hình ảnh đó đã khắc sâu vào tâm trí ta, cho dù là cả đời này cũng sẽ không thể nào quên được.

Khi hắn nhắc đến tình cảnh được cứu khí còn bé, trong ánh mắt tràn đầy tình cảm sâu nặng, khiến cho người khác động dung.

- Khi đó khắp nơi đều là khói lửa! Ta đã tin chắc rằng mình phải chết rồi, nhưng đúng giây phút đó, một thân ảnh lao ra từ trong biển lửa! Hắn cầm trong tay đại đao sáng như tuyết, hỏa diễm lượn lờ quanh thân, địch nhân phảng phất giống như cũng bị khí thế của hắn chấn nhiếp, không dám càn rỡ. Thân hình hắn cao lớn như núi, giống như là một vị thiên thần hạ phàm.

Sắc mặt Vũ Đại Đầu bởi vì quá chén trở nên đỏ bừng, trong miệng phát ra tiếng ú ớ.

Hai mắt của hắn xa xẩm phảng phất giống như là xuyên thẳng thời không, trong mắt lệ quang óng ánh, ánh mắt tràn đầy hồi tưởng cùng sùng bái.

Sở Vân âm thầm thở dài, hắn chợt ngộ ra một điều. Kiếp trước nghĩa phụ Thư Thiên Hào chết trong tay Tàn Lang, kiếp này, Sở Vân sớm cảnh báo, có thể cải biến điều đó.

Nhưng chuyện này vẫn xa xa chưa đủ, cho dù tương lại thành công tiêu diệt Tàn Lang, cứu sống Thư Thiên Hào, điều này cũng xa xa chưa đủ.

Thư Thiên Hào còn sống, nhưng tâm của hắn đã chết. Đã mất đi cánh tay trái, không có ý chí chiến đấu, Thư Thiên Hào không còn là Chư Tinh Mãnh Hổ. Sở dĩ hắn vẫn còn có thể trụ vững được, là vì hắn mang trên vai trọng trách.

Không hơn.

Muốn chân chính cứu sống Thư Thiên Hào, nhất định phải đốt lại chiến ý của hắn! Mới có thể khiến cho Chư Tinh Mãnh Hổ trọng sinh!

Nhưng muốn làm được điểm này, rất khó, thực sự rất khó.

Thay đổi trái tim của một người, so với hủy diệt một người còn khó hơn nhiều.

Sở Vân đột nhiên cảm thấy một gánh nặng đè nặng trên vai mình, thức tỉnh Chư Tinh Mãnh Hổ, theo một ý nghĩa nào đó, thậm chí còn khó hơn việc trọng sinh hắn. Sở Vân trọng sinh, là chân chính trọng sinh, trái tim hắn vẫn chưa từng thay đổi. Ý chí bất khuất, chiến ý bất diệt. Mà Thư Thiên Hào, trái tim của hắn đã chết.

- Muốn chính thức cứu sống nghĩa phụ, tuyệt đối không phải là chuyện một lần có thể thành công. Cũng không phải dăm ba câu là có thể cảm hóa. Chỉ có chân chính lấy thân khuyên nhủ, dùng hành động bất tri bất giác ảnh hưởng đến hắn, mới là chính đạo!

Hai mắt Sở Vân lấp lánh bất định, trong lúc nhất thời không biết là đang liên tưởng đến chuyện gì.

Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn. Sau khi tiệc rượu chúc mừng kết thúc, Sở Vân dùng hơn tám trăm địa sát thạch tệ, mua sắm rất nhiều đan dược và đồ tiếp tế. Sau khi chuẩn bị kỹ càng, hắn chào từ biệt tam lão.

- Đúng rồi.

Vốn đã ly khai, Sở Vân tựa hồ nhớ tới chuyện gì đó, hắn chợt dừng bước, quay đầu lại nói.

- Gần đây ruộng muối Bích Ngọc Hải Đái (rong biển) của gia gia xảy ra vấn đề phải không?

Ta chợt nghĩ ra một biện pháp, có thể thử một lần xem.

Bên trong ruộng muối gieo trồng một lượng lớn Bích Ngọc Hải Đái. Loại rong biển này hấp thu hơi nước từ trong nước biển, trưng cất ra muối ăn, là hạch tâm vận chuyển cả ruộng muối. Bất quá trong khoảng thời gian này, Bích Ngọc Hải Đái xảy ra hiện tượng chết hàng loạt. Sau khi nghiên cứu, người ta kết luận đây là một loại dịch bệnh kỳ lạ. Thời điểm đang nghiên cứu ra phối phương cứu chữa thì dịch bệnh đã lan tràn ra gần như toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo, tạo thành tổn thất kinh tế cực kỳ nghiêm trọng. Khiến trong khoảng thời gian đó, giá muối ăn tăng vọt, toàn bộ thị trường mua bán muối rung chuyển.

Thứ Sở Vân muốn công bố chính là phối phương sau này nghiên cứu ra. Vốn hắn không muốn công bố ra bản phối phương này. Nguyên nhân rất đơn giản, thứ này lợi ít, hại nhiều. Thư gia đảo sản xuất muối là sản nghiệp chủ yếu, nếu như tất cả các ruộng muối bên trong Chư Tinh Quần Đảo đều mắc loại dịch bệnh này, chỉ có Thư gia đảo bình yên vô sự sẽ khó tránh khỏi có người hoài nghi, có phải Thư gia đảo đang làm trò quỷ hay không.

Cho dù hoài nghi này không có bất cứ chứng cứ nào chứng minh, nhưng tổn thất cực lớn sẽ khiến cho rất nhiều kẻ bị mờ mắt.

Mặc dù không có tạo thành hậu quả quần công, người mang tâm địa sẽ tìm đủ trăm phương ngàn kế đoạt vào trong tay bản phối phương này. Đối với Lão Hồng Thương cùng Thư gia đảo mà nói, đây tuyệt đối là một chuyện vô cùng xấu.

Bất quá sau buổi tiệc này lại khiến cho Sở Vân thay đổi lại một vài điểm trong kế hoạch. Hắn hiểu rõ, trận dịch bệch này là một hồi kỳ ngộ cùng phong hiểm rất lớn. Dùng thực lực bản thân bây giờ tuyệt đối không nắm giữ được. Coi như là nắm giữ được, cũng phải trả một cái giá cực lớn, được không bù nổi mất. Nhưng bản thân mình không được, chưa hẳn nghĩa phụ Thư Thiên Hào không được.

Có lẽ lần kỳ ngộ đầy nguy hiểm này biết đâu lại có thể khiến cho hắn thức tỉnh.

Lúc này, Sở Vân tỉ mỉ thuật lại phương pháp điều chế phối phương cho Lão Hồng Thương, hơn nữa còn nghiêm túc dặn dò lão, tuyệt đối phải giữ bí mật này. Lão Hồng Thương vỗ ngực cam đoan. Tuy rằng nội tâm lão có chút hy vọng nhưng không nhiều.

Lão đã sớm thừa nhận tiềm lực của Sở Vân, nhưng dù sao lúc này Sở Vân vẫn chỉ là một thiếu niên mười ba tuổi mà thôi. Sự việc của Bích Lạc Hải Đái, lão đã thử qua rất nhiều phương pháp. Chủ ruộng muối trên Thư gia đảo đều bị loại quái bệnh này khiến cho sứt đầu mẻ trán. Sở Vân tùy ý nói ra một bản phối phương, sao có thể là pháp môn cứu trị tận gốc?

Không chút nào thực tế.

Bất quá Lão Hồng Thương vẫn quyết định thử một lần. Thần sắc nghiêm túc của Sở Vân lại để cho lão cảm thấy việc này có chút cơ hội chuyển biến. Dặn dò xong việc này, Sở Vân lại quay đầu về phía Kiều Lão Hầu Tử.

- Kiều gia gia, thời gian sắp tới, ngài cố gắng bắt đầu thu thập tất cả quả chuông đồng của những cây dừa này. Trong tương lai sẽ có tác dụng rất lớn!

- Chuông đồng?

Kiều Lão Hầu Tử sững sờ.

Mỗi một cây dừa Chuông Đồng, đến kỳ thu hoạch, đều sẽ cho ra ba quả dừa sữa cùng mười lăm quả chuông đồng. Dừa sữa có giá trị rất lớn trong thương nghiệp, còn quả chuông đồng chỉ có thể mang cho tiểu hài tử làm đồ chơi, hoàn toàn là đồ phế thải.

47. Chương 47: Tinh Binh Chuông Đồng, Yêu Tinh (thượng)

Chương 47: Tinh binh Chuông Đồng, yêu tinh (thượng)

Kiều Lão Hầu Tử thường mơ ước, nếu quả chuông đồng đổi thành quả dừa sữa thì tốt biết bao! Hiện tại Sở Vân lại mở miệng, muốn thu thập đám quả chuông đồng vô dụng này không biết để làm gì?

- Về phần cụ thể tại sao làm như vậy, Kiều gia gia, người không cần hỏi. Thời cơ chưa đến, thứ cho ta giữ bí mật.

Sở Vân lập tức ngăn cản nghi vấn của Kiều Lão Hầu Tử.

- Được rồi, thu thập đám quả chuông đồng này cũng không phải là chuyện gì to tát. Lão già này đáp ứng ngươi!

Kiều Lão Hầu Tử cười, trong ba người, lão là người cưng chiều Sở Vân nhất. Động tác của Sở Vân khiến cho tam lão có chút hồ đồ. Nhưng Kiều Lão Hầu Tử nguyện ý hồ đồ cùng Sở Vân. Sở Vân cười cười, cũng không nói thêm điều gì. Quả chuông đồng có vỏ ngoài kiên cố, to như đầu trẻ sơ sinh. Lắc lắc có thể phát ra tiếng vang như chuông đồng.

Thực tế, điểm đặc thù của loại trái cây này chính là có thể cộng hưởng với nhau. Lay động một quả, tiếng chuông vang lên, thì quả chuông đồng cách đó không xa cho dù bất động cũng sẽ vang lên tiếng chuông.

Đích thực là một món đồ chơi thú vị. Nhưng trong trí nhớ của Sở Vân, ba năm sau, món đồ chơi này tuyệt đối bị nghiêm cấm lưu truyền trong dân gian, đã là vật chỉ quân đội mới có thể quản chế. Bởi vì có một vị kỳ nhân đề xuất ra một ý kiến tuyệt diệu, dùng quả chuông đồng này, chế tạo ra một chi binh chủng cường đại — Tinh binh Chuông Đồng!

Phương pháp huấn luyện chi tinh binh này, Sở Vân cũng đã ghi nhớ ở trong đầu. Bất quá chuyện này liên quan đến rất nhiều điểm mấu chốt, hiện tại vẫn chưa phải lúc để công bố ra ngoài. Dặn dò Kiều Lão Hầu Tử là hành động chuẩn bị trước. Đợi đến khi bắt đầu, có thể thuận tiện hơn một chút.

Mặt trời nhô lên cao, bầu trời trong vắt cao vòi vọi. Ánh dương quang chiếu xuyên qua kẽ lá phủ xuống thảm cỏ. Sau giờ ngọ, mặt trờ chói trang, bầu không khí trở nên róng rực, khiến cho người ta có cảm giác bản thân không khác gì đang ở bên trong một lò nướng.

Lúc này rất ít Thư gia đảo dân hoạt động ở ngoài trời. Dưới khí trời như vậy, Sở Vân vẫn cắn răng mang theo Thiên Hồ kiên trì di chuyển bên trong rừng rậm tiến hành khổ tu.

- Nhập học Thiên Ca Thư Viện đã là chuyện ván đã đóng thuyền. Bất quá ta tuyệt đối không thể lười nhác, Thư Đại, Thư Nhị chỉ là tiểu nhân vật, tuấn kiệt thiên tài

chính thức trên đời này nhiều vô số kể. So sánh với bọn hắn, hiện tại ta thực sự quá yếu ớt.

Phải thừa dịp nắm giữ trước tất cả, mở rộng ưu thế bản thân mới là thượng sách.

Sở Vân cảm thấy áp lực đè nặng trên vai, sau khi trọng sinh có được trí nhớ kiếp trước, đối với hắn mà nói là một ưu thế cực lớn. Bất quá ưu thế này chỉ là mang tính tạm thời. Không thể thông qua trí nhớ, khuếch trương thực lực của bản thân. Vậy thì cho dù

có ngươi có được bao nhiêu năm trí nhớ cuối cùng vẫn chỉ là phù vân. Thư gia đảo chỉ là điểm khởi đầu, còn Thiên Ca Thư Viện chính là điểm trụ cột. Về phần tương lai, thiên địa rộng lớn, thiên tài tuất kiệt nhiều như sao trên trời, vô số địch thủ mạnh mẽ đang chờ đợi bản thân mình.

Việc tu hành của ngự yêu sư, giống như là đi ngược dòng nước, không tiến thì sẽ lùi, không tranh đấu sao có thể chứng nhận được cực đạo đỉnh phong? Mặc dù mười ba năm này, Sở Vân một mức sống tại địa phương hẻo lánh như Thư gia đảo, nhưng trong lòng luôn hướng về thiên hạ, dã tâm cũng càng lúc càng lớn.

Không có nam nhân nào lại không có dã tâm. Nam nhân trời sinh phải tranh hùng, vó ngựa đạp thiên hạ, giơ nắm đấm lên tung hoàng bốn phương, xem ai dám cùng ta tranh phong! Bá nghiệp, đối với nam nhân mà nói, tuyệt đối là hấp dẫn trí mạng. Nữ nhân có lẽ vĩnh viễn không hiểu được, đạt được công danh thành

tựu chính là niềm mơ ước đã ăn sâu vào bên trong cốt tủy của mỗi một nam nhân. So với nó, ánh nắng chói trang,

không khí nóng bức thì đã là cái gì? Thiên Hồ cảm nhận được chiến ý của chủ nhân, khí thế cũng đột nhiên bộc phát, chiến ý sục sôi. Một người một, tiến sâu vào trong rừng rậm, bắt đầu quá trình khổ tu.

C-K-Í-T..T…T_____

Đột nhiên một tiếng kêu đầy bén nhọn vang lên, cơ hồ giống như muốn đâm thủng màng nhĩ người nghe.

Sở Vân lui về phía sau một bước, ngẩng đầu nheo mắt nhìn lại. Chỉ thấy trên cành một cây cổ thụ, một đầu Lợi Trảo Hầu toàn thân màu xám đang nhe nanh múa vuốt, hướng về phía mình phát ra tiếng gầm mang tính chất uy hiếp. Sở Vân cùng Thiên Hồ xâm phạm lãnh thổ của nó, nó rống lên một tiếng tràn đầy ý vị cảnh cáo. Sở Vân nở nụ cười, liếc mắt một cái lập tức nhận ra đầu Lợi Trảo Hầu này có mười ba năm tu vi, rất thích hợp làm đối thủ của Thiên Hồ. Yêu thú hoang dã cũng có phương thức sinh tồn riêng của mình. Nói chung, trừ phi là yêu thú kiểu quần thể, mỗi một yêu thú đều có một phạm vi hoạt động nhất định hình thành lên lãnh địa riêng của mình. Nếu địch nhân nhỏ yếu hơn xâm

phạm tới lãnh địa. Chúng không nói hai lập tức tức động thủ công kích. Nếu là địch nhân có thực lực tương đương xâm phạm lãnh địa. Chúng sẽ làm ra động tác mang tính chất uy hiếp, cảnh cáo, tận lực tránh để phát sinh chiến đấu. Nếu là địch nhân quá mức cường đại, tạo thành áp chế giai vị xâm phạm lãnh thổ, chúng sẽ lập tức bỏ trốn.

Yêu thú cũng không ngu ngốc, hiểu được tới lui, hiểu được thị uy, hiểu được đánh lén. Bởi vậy, săn giết yêu thú hoang dã cũng phải chịu phong hiểm rất lớn, trong đó bao hàm rất nhiều kinh nghiệm. Đối với những người vừa trở thành ngự yêu sư, chuyện này chính là một cuộc tẩy lễ, ma luyện vô cùng khó khăn. Nhưng đối với Sở Vân mà nói, trí nhớ kiếp trước để cho hắn nhảy qua thời kỳ thái điểu, trở thành ngự yêu sư có thâm niên cùng kinh nghiệm phong phú. Hắn có thể căn cứ vào dấu vết để lại, phán đoán ra chủng loại của yêu thú trong khu vực này, thậm chí là đẳng cấp cùng tu vi.

Điều này khiến cho hắn có thể tránh mạnh tìm yếu, tìm kiếm được mục tiêu thích hợp nhất để tiến hành khổ tu. Đầu Lợi Trảo Hầu này chính là kết quả của một trong những lần sàng lọc kỹ càng của hắn.

- Tiểu Đan Hỏa, bắn!

Hắn hé miệng hạ lệnh. Thiên Hồ đã sớm vận sức chờ đợi, nghe được mệnh lệnh lập tức hé miệng, phun ra một hỏa cầu màu cam. Lợi Trảo Hầu lập tức né tránh, hỏa cầu đánh trúng đại thụ ở phía sau, lập tức phát sinh ra một vụ nổ nhỏ, lửu bốc lên bắt đầu thiêu đốt

các cành cây.

XIU…XIU… XÍU…UU!

Ba viên Tiểu Đan Hỏa lần lượt vạch phá không trung, xếp thành một hình tam giác, bao phủ xuống Lợi Trảo Hầu. Thần sắc Lợi Trảo Hầu lập tức trở nên bối rối, vùng vẫy trên không trung tránh thoát được hai viên Tiểu Đan Hỏa nhưng bị viên thứ ba đánh trúng.

48. Chương 48: Tinh Binh Chuông Đồng, Yêu Tinh (hạ)

Chương 48: Tinh binh Chuông Đồng, yêu tinh (hạ)

- Thời cơ, lập tức dùng Đại Đan Hỏa!

Hai mắt Sở Vân sáng ngời, kinh nghiệm chiến đấu phong phú để cho hắn lập tức phát ra một mệnh lệnh sáng suốt.

Thiên Hồ mất nửa hơi chuẩn bị mới phun ra một viên đan hỏa. Tiểu Đan Hỏa chỉ lớn cỡ nắm tay, nhưng viên Đại Đan Hỏa này lại to bằng đầu của một đứa trẻ sơ sinh. Đây là Đại Đan Hỏa, uy lực lớn gấp năm lần Tiểu Đan Hỏa!

Ầm!

Một tiếng nổ rất nhỏ, Đại Đan Hỏa đã bắn trúng mục tiểu Lợi Trảo Hầu. Lợi Trảo Hầu phát ra một tiếng rên rỉ, lập tức bị đánh chết tại chỗ. Liệt diễm bốc lên, chẳng mấy chốc đã thiêu đốt hầu hết thân thể của nó. Chỉ phút sau, trên mặt đất chỉ còn lưu lại một khối yêu tinh. Khối yêu tinh này trong suốt giống như thủy tinh. Chính là một thân tinh hoa còn sót lại sau khi yêu thú chết đi, bao gồm hồn phách, linh quang, tam giả tinh túy, cô đọng thành thứ này. Bất luận là yêu thú nào, sau khi chết đi đều sẽ cô đọng thành một khối yêu tinh. Trước khi chết, yêu thú lưu lại tinh hoa càng nhiều thì yêu tinh càng lớn.

Kiếp trước trong Tinh Hải Long Cung, sau khi Thương Lam Hải Long chết đi, ngưng tụ thành một khối yêu tinh lớn cỡ một chiếc cối xay gió. Mà bây giờ, tiêu diệt Lợi Trảo Hầu, yêu tinh thu được chỉ nhỏ cỡ như một hạt đậu nành.

Tuy yêu tinh nhỏ, nhưng đã nằm trong dự liệu của Sở Vân, yêu thú tu vi mười ba năm, có thể có bao nhiêu yêu tinh? Bất quá đối với Thiên Hồ tu vi mười năm mà nói, đây quả thực là một vật vô cùng trân quý. Ném yêu tinh về phía Thiên Hồ, nó vui vẻ kêu lên một tiếng, nhíu cái mũi nhỏ đáng yêu, để sát vào yêu tinh hút mạnh một cái. Một luồng tinh nguyên thần khí bằng mắt thường có thể thấy được, bị Thiên Hồ hút vào bên trong cơ thể.

Mà yêu tinh cũng càng lúc càng mờ nhát, chỉ trong nháy mắt, hoàn toàn biến mất giữa thiên địa.

Trái lại Thiên Hồ được yêu tinh bổ dưỡng, tu vi bản thân lập tức biến thành mười hai năm.

Thậm chí may mắn còn nhận được một môn đạo pháp mà Lợi Trảo Hầu khi còn sống tự thân lĩnh ngộ.

Thị Huyết Thuật.

Thị Huyết Thuật là đạo pháp mà mỗi một đầu yêu thú Lợi Trảo Hầu đều có thể lĩnh ngộ. Sở Vân cũng cảm thấy kỳ quái, gật gật đầu nhưng lại lệnh cho Thiên Hồ buông tha cho môn đạo pháp này. Mặc dù nhân loại được xưng là vạn vật chi linh, nhưng cũng không thể

đồng thời chiếu cố cả hai mặt, học tập toàn bộ. Tinh lực là có hạn, một khi phân tán ra, khẩu vị quá nhiều, thường thường sẽ chẳng làm nên trò trống gì. Cái đó gọi là tham thì thâm, hơn nữa linh quang của yêu thú là cực kỳ có hạn, không thể so sánh với nhân loại. Số lượng đạo pháp học được, cũng có hạn. Cho dù linh quang của Thiên Hồ sung túc, ngộ tính rất mạnh, nhưng cuối cùng vẫn là yêu thú. Sở Vân xem chừng, tại đẳng cấp Tiểu Yêu, Thiên Hồ có thể tu hành tối đa là chín loại đạo pháp.

Cái này đã là rất nhiều rồi.

Yêu thú bình thường khi còn ở đẳng cấp Tiểu Yêu, chỉ có thể tu hành bốn tới năm loại đạo pháp là đã đạt đến cực hạn.

Thiên Hồ đã có thể tu hành gấp hai lần chúng, đây chính là tư chất tuyệt phẩm.

Bởi vậy lựa chọn đạo pháp như thế nào cũng trở thành một trong những nội dung trọng yếu để đào tạo yêu thú thành công. Tổ hợp giữa các loại đạo pháp, cũng sẽ khiến cho yêu thú phát triển theo những lộ tuyến bất đồng. Đạo pháp công kích phù hợp với kiểu yêu thú thiên hướng về công kích. Đạo pháp phòng ngự thì phù hợp với loại hình yêu thú phòng ngự. Đạo pháp phụ trợ, phù hợp với loại yêu thú mang tính phụ trợ. Lựa chọn

những loại đạo pháp nào, phối hợp giữa chúng ra sao, khảo nghiệm không chỉ là sự hiểu biết của ngự yêu sư đối với yêu thú của mình, hơn nữa còn phụ thuộc vào từng tình huống cụ thể.

Về phần bồi dưỡng Thiên Hồ theo loại yêu thú nào, Sở Vân đã sớm có kế hoạch trong lòng. Trên thực tế, Sở Vân đã sớm tính toán bồi dưỡng Thiên Hồ theo kiểu yêu thú công kích.

Mà theo chiều hướng công kích, lại được phân chia theo hai hướng thân thể đối kháng cùng đạo pháp đả kích.

Thân thể đối kháng chính là dùng yêu nguyên cường hóa thân thể, tiến hành đả kích theo kiểu cứng đối cứng, tương đương với đạo pháp Tung Dược Thuật. Còn đạo pháp đả kích thì bao gồm những loại đạo pháp như Tiểu Đan Hỏa, Thủy Đạn…

Trong nội tâm Sở Vân, Thiên Hồ trời sinh chính là hạt giống để đào tạo theo kiểu đạo pháp công kích!

Cửu Vĩ Thiên Hồ có thể học tập chín loại đạo pháp bất đồng thuộc tính. Cửu vĩ lay động, hung hỏa thao thiên, sóng dữ cuộn trào, kim mang bính xạ, thanh mộc cuồn cuộn, cuồng phong nộ lôi, thiên hôn địa ám. Chín loại đạo pháp đồng thời được thi triển, giống như là cửu thiên nổi giận, hàng lâm thiên kiến, bao phủ càn khôn, không ai có thể ngăn cản!

Cái gì mới gọi là Thiên Hồ?

Thiên Hồ giận dữ chính là thương thiên giận dữ. Cửu vĩ tề diêu, chín loại đạo pháp, có thể không chế thời tiết, sử dụng vô số đạo pháp đả kích, tạo thành vô cùng vô tận hỏa lực áp chế. Đây chính là Thiên Hồ. Trong những yêu thú tuyệt phẩm, cũng là thiên phú dị bẩm!

Không bồi dưỡng được nó trở thành yêu thú công kích đạo pháp mạnh nhất, như vậy quả thực phải xin lỗi với ân tứ mà ông trời ban cho rồi! Bất quá khoảng cách đến

cảnh giới đại thành còn quá xa xôi, là một chặng đường dài dằng dặc. Muốn bồi dưỡng Thiên Hồ được đến giai đoạn này, phải hao phí số lượng tài phú cho dù là mười

Thư gia đảo cộng lại cũng không chống đỡ nổi. Mà hôm nay, trên người Sở Vân chỉ có vài trăm miếng địa sát thạch tệ.

Nhưng không có tài phú thì không thể nào có được chín loại đạo pháp tuyệt phẩm.

Đạo pháp tuyệt phẩm là thứ mà Tiểu Đan Hỏa hàn toàn không thể so sánh. Đó chính là đạo pháp đỉnh cấp nhất trên thế gian, đối với yêu thú tu luyện đều có những yêu cầu vô cùng nghiêm khắc. Một khi tin tức bị bại lộ lưu truyền ra ngoài, lập tức sẽ khiến cho thiên hạ chấn động, kéo theo vô số cường giả ra tay tranh đoạt đoạt. Cũng may kiếp trước trong những lần tầm u thám bí, Sở Vân từng phát hiện ra trong một vài hiểm cảnh mật địa, có cất giấu đạo pháp tuyệt phẩm.

- Trong Đôn Hoàng Sa Nhãn có cất giấu một quyển kim sa kỳ thư, có ghi lại hai bản đạo pháp tuyệt phẩm hành kim cùng hành thổ. Trong Thanh Ngưu Đại Hạp Cốc có cất giấu một bộ tuyệt thế chân kinh liên quan đến ngũ hành. Trừ hai nơi đó ra, bên trong một chiếc thuyền đắm ở đáy biển, có cất giữ một ngọc giản ghi lại đạo pháp tuyệt thế của một nhân vật truyền kỳ.

Sở Vân suy nghĩ một chút, đã cảm thấy trong lòng ngứa ngáy khó chịu. Bất quá những địa phương này, không phải là bí cảnh nguy hiểm tột cùng, thì cũng có yêu thú hiểm ác sinh sống thủ hộ tại đó.

49. Chương 49: Tu Vi Tăng Tiến, Thu Hoạch Hỏa Nhãn Ngoài Ý Muốn

Chương 49: Tu vi tăng tiến, thu hoạch Hỏa Nhãn ngoài ý muốn

Với thực lực bây giờ của hắn, mạnh mẽ xông vào trong những nơi này thì chỉ còn một con đường chết. Ngay cả như Tinh Hải Long Cung vốn là bí tàng không có bất cứ lực lượng thủ hộ nào, nhưng lân cận nó cũng có một Vệ gia đảo. Nếu tiến đến thu thập, chỉ sợ sẽ khiến cho người ở trên đảo chú ý. Cuối cùng nếu để cho tin tức bại lộ ra ngoài, dẫn tới việc xuất hiện cường giả ra tay tranh đoạt, như vậy thì quả thực là làm mai cho người khác rồi. Kiếp trước Sở Vân là một thám u nhất lưu, tài phú lớn nhất chính là những bí cảnh thần tàng trong trí nhớ. Nhưng với thực lực trước mắt của hắn, quả thực là không thể hành động lỗ mãng.

- Cơm phải ăn từng miếng, nước phải uống từng ngụm, không thể vội vàng được. Tiểu Thiên Hồ, ngươi nói có đúng không?

Hắn thở dài một tiếng, nhìn Thiên Hồ nói.

Thiên Hồ khẽ vểnh tai, ngước cái đầu nhỏ lên, hai mắt đen bóng ngây thơ nhìn về phía chủ nhân của mình. Với linh quang hiện tại của nó, còn chưa đủ ngộ tính để hiểu rõ những thoại ngữ phức tạp như thế này. Bất quá điều chủ nhân nói là luôn đúng. Phương hướng chủ nhân lựa chọn luôn là con đường quang minh. Chân chủ nhân ta muốn ôm chặt! Hai mắt Tiểu Thiên Hồ lóng lánh, tuy rằng nghe không hiểu hàm ý trong lời nói của Sở Vân, nhưng nó cũng không ngại gật gật đầu. Sở Vân không khỏi mỉm cười, vuốt vuốt đầu Thiên Hồ, mắng một tiếng.

- Đồ nịnh hót!

Hai mắt tiểu Thiên Hồ sáng ngời, nó không hiểu "nịnh hót" có ý nghĩa gì, nhưng có thể cảm nhận được Sở Vân đang vui vẻ. Chiếc đuôi trắng như tuyết xoát xoát nhẹ nhàng lay động, vô cùng vui vẻ. Sở Vân liếc nhìn chiếc đuôi rất lớn của nó, lông trắng như tuyết, mềm mại như bông. Phía cuối có một vằn đỏ nhành nhạt, càng khiến cho Thiên Hồ thêm khả ái.

Đây là chiếc đuôi đại biểu cho hành hỏa. Giây phút phá vỏ trứng xuất sinh, Thiên Hồ đã hấp thu chín hành nguyên khí, trúc cơ thành công. Nhưng nếu muốn khai phá những tiềm lực này, nó còn cần phải mọc ra những chiếc đuôi còn lại. Trước mắt, Thiên Hồ chỉ có thể sử dụng đạo pháp hành hỏa. Lực công kích của đạo pháp hành hỏa vốn đã rất mạnh, đôi khi còn kèm theo hiệu quả thiêu đốt. Đối với những yêu thú trong rừng rậm

đại đa số đều là hành mộc, có hiệu quả khắc chế rất lớn. Hơn nữa bản thân Thiên Hồ đã là tuyệt phẩm, cộng với kinh nghiệm lão luyện gần như yêu nghiệt của Sở Vân. Tổ hợp bực này sâu trong rực rậm có lẽ còn gặp phải chút nguy hiểm. Nhưng ở ngoại vi, thế này là đã đủ để tung hoành ngang dọc rồi.

Cứ như vậy bất tri bất giác, mặt trời đã lặn mặt trăng nhô lên, màn đêm phủ xuống. Sau một hồi ngang dọc khắp ngoại vi rừng rậm, lúc này một người một hồ mới dừng tay nghỉ ngơi, khôi phục. Yêu thú hoang dã chết trong tay bọn họ đã đạt đến con số mười. Ngắn ngủi

trong thời gian kéo dài từ buổi trưa đến khi trời tối, tu vi Thiên Hồ đã tăng từ mười năm lên mười tám năm! So với việc Thư phu nhân bỏ ra một vạn địa sát thạch tệ mua Thăng Nguyên Đan, đề thăng tu vi của Hải Bạo Ngạc cùng Lục Nha Xà, tốc độ tiến bộ còn nhanh hơn nhiều.

Thậm chí việc này còn đẩy nhanh quá trình trưởng thành của Thiên Hồ lên một chút. Ẩn chứa bên trong yêu tinh, ngoại trừ tinh khí còn có kinh nghiệm cả đời của yêu thú cùng với đạo pháp. Bất quá loại yêu tinh này, trừ phi bản thân tự tay giết chết, nếu không thì

không thể chuyển giao lại cho kẻ sử dụng. Hơn nữa trong vòng nửa canh giờ, nếu không được hấp thu sẽ tự động tiêu tán, hoàn toàn biến mất.

Đương nhiên, Thăng Nguyên Đan cũng có giá trị tồn tại của nó.

Ví dụ như một đầu Tiểu Yêu có tu vi đạt đến 99 năm, thêm một năm tu vi nữa chính là Đại Yêu. Nó cần phải vượt qua Đại Yêu kiếp mới có thể tiến thêm một bước. Loại tình huống này, nếu sử dụng phương pháp chém giết yêu thú thu lấy yêu tinh thì vô cùng không ổn. Vạn nhất thắng thảm, mang thân thể trọng thương độ kiếp, xác suất thành công sẽ vô cùng thấp. Lúc này, không bằng sử dụng Thăng Nguyên Đan tăng một năm tu

vi lên, dùng trạng thái toàn thịnh độ kiếp, xác suất thành công sẽ rất lớn. Thư phu nhân sợ việc thụ thương trong lúc chiến đấu sẽ làm ảnh hưởng đến chiến lực của Hải Bạo Ngạc cùng Lục Nha Xà trong lần khảo hạch thứ hai. Vì vậy không tiếc bỏ ra một cái giá lớn, lấy hai vạn địa sát thạch tệ đổi thành hai mươi viên Thăng Nguyên Đan. Thủ bút rất lớn, cũng cực kỳ lãng phí. Bởi vì người chiến thắng cuối cùng lại là Sở Vân…..

Thư phu nhân vô cùng phiền muộn. Nàng bỏ ra một số tài phú cực lớn đổ vào tu vi của hai đầu yêu thú, kết quả cả hai đều thảm bại trong lễ thành niên. Không chỉ bị thua, hơn nữa còn khiến cho nàng hoàn toàn mất đi danh dự cùng uy tín. Thư Nhị bị đánh thành đầu heo, không nằm liệt hơn nửa tháng thì đừng mơ có thể bước chân xuống giường.

Thất bại hai từ này đã không đủ để hình dung bi kịch của nàng.

Thảm bại, bại đến không thể bại hơn nữa!

Ngồi trong phòng tối, sắc mặt Thư phu nhân tái nhợt, đôi mắt nhìn chằm chằm vào chiếc gương trang điểm kê ở bên cạnh giường ngủ. Trong gương nàng mơ hồ thấy được khuôn mặt của mình. Khuôn mặt đã bỏ xuống trang điểm, khô héo xám xịt, tràn đầy nếp nhăn, đôi mắt thâm quầng tràn đầy tuyệt vọng, tinh thần vô cùng sa sút. Tuế nguyệt vô tình, sự thực tàn khốc như là một thanh đao bén nhọn nhất, lạnh lùng để lại những

dấu vết hằn sâu trên khuôn mặt nàng.

Mấy chục năm! Chịu đựng dày vò, suốt mấy chục năm, vất vả lắm mới có được một tia hy vọng, kết quả!

Thư phu nhân ôm ngực, cảm thấy giống như là bị ai bóp chặt cổ, không thể hít thở nổi, tràn ngập tuyệt vọng.

Thoáng chốc, trong tấm gương xuất hiện thân ảnh một vị thiếu niên. Hắn một thân xiêm y mộc mạc, sâu trong đôi mắt u tối tràn đầy hàn ý cùng hận ý khắc cốt minh tâm.

Sở Vân?

- Câm mồm! Ta công nhận ngươi là nghĩa mẫu khi nào? Ngươi không xứng làm trưởng bối của ta!

- Sớm muộn cũng sẽ có một ngày ta quang minh chính đại bước vào nơi này.

- Cướp đoạt quyền kế thừa Thư gia đảo từ trên tay ngươi một cách tàn nhẫn nhất!

Khuôn mặt thiếu niên trong gương đầy u ám, sắc mặt nhăn nhó, mở miệng nói chuyện cùng Thư phu nhân.

- Ah! Được lắm tên tâm lang phế cẩu tiểu súc sinh này!

Thư phu nhân phát ra tiếng rít bén nhọn, giống như là một con mèo cái bị dẫm phải đuôi, phát điên phát cuồng. Nàng tiện tay cầm một thứ ở bên cạnh lên, vận hết khí lực toàn thân, đập thẳng vào tấm gương.

Choang!

Tấm gương lập tức vỡ nát, ảo ảnh Sở Vân biến mất, lúc này nàng mới thở dốc, thời gian dần qua cũng bình tĩnh trở lại.

- Không được, tuyệt đối không được! Ta nhẫn nhịn mấy chục năm trời, đã sắp đạt được thành quả, tuyệt đối không thể để cho tên tiểu súc sinh Sở Vân này phá hư đại kế!

50. Chương 50: Xu Thế Tiểu Bạch Kiểm, Đại Yêu Hoang Thổ Hùng (thượng)

Chương 50: Xu thế tiểu bạch kiểm, Đại Yêu Hoang Thổ Hùng (thượng)

Đôi bàn tay được chăm sóc vô cùng chu đáo lúc này lộ ra gân xanh dữ tợn giống như là chân gà. Ánh mắt nàng biến thành điên cuồng cùng âm lãnh trước nay chưa từng có!

- Lễ thành niên ba ván thắng hai, trừ phi Sở Vân tự động bỏ quyền, nếu không ta tuyệt đối không có hy vọng. Hắn đương nhiên sẽ không chủ động bỏ quyền, như vậy ta cần phải ép hắn chủ động bỏ quyền. Sở Vân là ngươi bức ta! Là ngươi bức ta! Hắc hắc…

Ha ha…

Tiếng cười lạnh nhộn nhạo trong bóng đêm, nhiệt độ trong phòng lập tức hạ thấp. Từng cơn gió lạnh lùa qua, giống như là vô số ma quỷ đang ùa vào trong phòng.

…

Nhẹ nhàng, ấm áp giống như là quay trở lại trong lòng mẹ. Sở Vân cảm thấy vô cùng dễ chịu, cảm giác như là đang ngâm mình trong suối nước nóng. Hắn cảm nhận vô cùng rõ ràng, trong cơ thể một cỗ nhiệt lưu đang lưu chuyển khắp tứ chi bách hải khiến cho tâm thần hắn cảm thấy một hồi sảng khoái không nói thành lời.

Dường như mỗi tế bào trong thân thể đều đang nhảy múa. Hắn thỏa mãn rên rỉ lên một tiếng, chậm rãi mở

hai mắt ra.

Tỉnh giấc.

Đã là ngày hôm sau rồi.

Lọt vào tầm mắt vẫn là sơn động núi lửa trước kia ấp trứng Thiên Hồ. Sở Vân chớp chớp mắt, hồi tưởng lại. Ngày hôm qua, sau khi màn đêm phủ xuống, hắn vẫn tiếp tục tu luyện cho đến nửa đêm mới trở về sơn

động nghỉ ngơi. Đêm nay có Thiên Hồ ở bên cạnh, so với lúc trước an toàn hơn rất nhiều, hắn an tâm ngủ một giấc ngon lành.

Duỗi người một cái, chỉ thấy cốt cách toàn thân phát ra thanh âm rắc rắc. Thở dài một hơi, Sở Vân cảm thấy tinh thần tràn đầy sảng khoái. Toàn thân tinh lực dồi dào, tựa hồ có được vô cùng vô tận lực lượng. Hắn ngây người, rốt cục cũng ý thức được trên người mình đã xảy ra một ít biến hóa. Hiện tại chỉ cần hắn tập trung tư tưởng suy nghĩ, cảnh tượng trong tầm mắt lập tức sẽ phát sinh biến hóa. Bên trên một ít đồ vật bao trùm

một tầng màu đỏ nhàn nhạt, trong không khí cũng có một vài dòng khí màu đỏ di động.

- Đây chính là nguyên khí hành hỏa sao? Không ngờ sớm như vậy, ta đã có thể nhìn thấy hỏa nguyên khí? Ta đã có hỏa nhãn rồi sao?

Sở Vân cảm thấy vô cùng vui vẻ. Ánh mắt hắn vội vàng nhìn về phía Thiên Hồ, Thiên Hồ đã sớm ngước lên nhìn hắn, ánh mắt long lanh, mở to, tràn đầy chờ đợi bữa sáng.

Sở Vân nhịn không được cười rộ lên, mang theo một chút cảm kích cùng kinh hỷ, bắt đầu cho nó ăn. Hắn biết rõ, những biến hóa này đều là nhờ tiểu gia hỏa giúp đỡ.

Ngộ tính ngự yêu sư trác tuyệt, chỉ huy yêu thú tác chiến, trợ giúp yêu thú lý giải đạo pháp, tỉ mỉ bồi dưỡng yêu thú. Trái lại yêu thú cũng sẽ truyền lại lại linh khí thông qua linh quang cảm ứng thần bí, quán thâu vào thân thể ngự yêu sư. Sở Vân cảm giác được dòng nước ấm trong khi ngủ, chính là linh khí Thiên Hồ truyền vào cơ thể Sở Vân.

Đám linh khí này như gió xuân ấm áp, lặng lẽ cải tạo thể chất của Sở Vân, đề cao tố chất thân thể của hắn.

Chợt nghĩ đến điều gì đó, Sở Vân ra khỏi sơn động, đi đến trước mặt mộ cái hồ sâu mặt nước sáng như gương. Trong nước phản chiếu lại hình ảnh một vị thiếu niên, hắn môi hồng răng trắng, khuôn mặt thanh tú, mắt sáng như những vị tinh tú, làn da bóng loáng như nước, thậm chí còn phản chiếu một chút ánh huỳnh quang.

- Thành tiểu bạch kiểm rồi.

Sở Vân cười khổ. Vốn khuôn mặt hắn chỉ hơi thanh tú. Nhưng sau khi được linh khí cải tạo, da thịt đã trở nên bóng loáng như ngọc, hơn nữa tướng mạo khí chất cũng đã phát sinh chuyển biến. Từ thiếu niên bình phàm từ từ lột xác, có xu thế biến thành thiếu niên anh tuấn thiên tài.

Những chuyện này đều là do linh khí từ Thiên Hồ truyền lại, cải tạo thân thể của hắn.

Bất kỳ một loại linh khí nào mà yêu thú truyền tới đều sẽ cải tạo thân hình tướng mạo khí chất của chủ nhân, đề cao tố chất thân thể của bọn họ. Nhưng không phải là lúc nào cũng chuyển biến theo xu thế anh tuấn. Có loại linh khí khiến cho chủ nhân vốn đang tiêu sái lại bị cải tạo biến thành xấu xí không chịu nổi. Có những loại linh khí cải biến lại màu da, màu tóc của chủ nhân. Có loại linh khí khiến cho một vị nam tử thân cao tám thước, theo thời gian trôi qua lại biến thành một quả bí lùn. Có loại linh khí, khiến cho một người lùn, nhỏ gầy, trở thành to béo.

Thí dụ, linh khí mà yêu thú Lục Đao Đường Lang truyền tới sẽ khiến đôi mắt chủ nhân biến thành hình tam giác, đồng thời hai tay trở nên thon dài. Yêu thú Tửu Tao Cẩu sẽ khiến cho thân thể chủ nhân lông lá rộng rạp, có một bộ râu dài, thân hình cường tráng.

Càng là yêu thú thượng đẳng, biên độ cải tạo thân thể cùng tướng mạo của chủ nhân lại càng lớn. Nếu là yêu thú tuyệt phẩm, linh khí truyền tới trở lại có hiệu quả vô cùng cường đại, thậm chí còn có thể khai phá một ít thiên phú dị năng ẩn sâu bên trong thân thể. Tỷ như hỏa nhãn của Sở Vân. Hỏa nhãn là thiên phú thường chỉ có yêu thú tuyệt phẩm hành hỏa mới có thể mang lại cho chủ nhân. Chỉ cần tập trung tư tưởng, người sở hữu hỏa nhãn có thể bằng mắt thường phát hiện ra sự tồn tại của hỏa nguyên khí.

Tuy rằng uy lực của những thiên phú dị năng này không thể so sánh cùng với bất cứ một loại đạo pháp nào. Nhưng tính phụ trợ của nó lại lớn đến mức khó có thể đánh giá.

Dùng hỏa nhãn có thể phát hiện ra thuộc tính của yêu thú, địa phương hung hiểm, chi tiết của địch nhân, thậm chí còn có thể phát hiện ra hỏa tinh thạch chôn sâu ở dưới lòng lòng đất. Kiếp trước, Sở Vân đã từng

có được hỏa nhãn, đôi mắt thần kỳ này đã từng nhiều lần giúp hắn vượt qua hiểm cảnh cùng vô số nguy cơ. Chỉ là sau khi Thiên Hồ chết đi, thời gian qua dần hỏa nhãn cũng từ từ biến mất khiến cho hắn phi thường tiếc nuối.

- Theo trí nhớ của kiếp trước, khi Thiên Hồ bước vào Đại Yêu mới có thể mang đến cho ta dị năng hỏa nhãn. Không thể tưởng tượng được, hôm nay nó mới chỉ là Tiểu Yêu có tu vi hai mươi mốt năm đã có thể đạt đến tình trạng như vậy. Thiên Hồ tư chất hoàn mỹ quả thực khiến cho người ta thán phục, kinh hỷ!

Sở Vân cảm khái từ tận đáy lòng.

Rống!

Đúng lúc này đột nhiên vang lên một tiếng rống rung trời, tràn đầy giận dữ.

- Chuyện gì vậy?

Sở Vân cảm thấy giờ phút này toàn bộ rừng rậm đều trở nên nghẹt thở. Mặt đất cũng rung chuyển, mặt hồ nước vốn đang phẳng lặng như gương cũng xuất hiện tầng tầng gợn sóng.

- Cỗ uy thế này hẳn là của Đại Yêu! Là hai đầu Đại Yêu nào đang giao chiến?

51. Chương 51: Xu Thế Tiểu Bạch Kiểm, Đại Yêu Hoang Thổ Hùng (hạ)

Chương 51: Xu thế tiểu bạch kiểm, Đại Yêu Hoang Thổ Hùng (hạ)

Nội tâm Sở Vân run lên, nhanh chóng trèo lên vách núi, đưa mắt nhìn ra phía xa xa. May mắn là được linh khí của Thiên Hồ cải tạo thân thể, hiện tại nhãn lực của hắn được đề cao vô số lần, miễn cưỡng có thể chứng kiến phía cuối tầm mắt một cái bóng đen to như một ngọn núi đang điên cuồng giãy dụa trên không trung. Giống như là đang chiến đấu cùng một cường địch vô hình, hơn nữa còn đang không ngừng gào thét, hình thành một đợt sóng âm, quét ngang ra bốn phía.

- Không ngờ lại là một đầu Hoang Thổ Hùng, Hoang Thổ Hùng đẳng cấp Đại Yêu.

Nó đang bị một bầy Dã Phong truy đuổi, như vậy trên tay nó nhất định là đang có Kim Linh Mật!

Hai mắt Sở Vân sáng ngời, với kinh nghiệm kiếp trước của hắn, lập tức đoán được tám, chín phần chân tướng.

Loại yêu thú Hoang Thổ Hùng này rất thích ăn Kim Linh Mật, bất quá bầy ong có thể thể sản xuất ra Kim Linh Mật, ít nhất cũng có một vị phong hậu (ong chúa) đẳng cấp Đại Yêu. Song phương là kỳ phùng địch thủ, đang quần nhau túi bụi.

- Loại yêu thú cấp bậc Đại Yêu này đã là vua của rừng rậm rồi. Cơ hội tốt, Kim Linh Mật là tài liệu luyện đan trung đẳng. Cho dù không luyện đan nhưng cũng có thể là thực vật rất tốt cho Thiên Hồ. So với loại đan dược mà ta mua, chất lượng còn tốt hơn nhiều.

Nội tâm Sở Vân khẽ động, nảy ra rất nhiều ý tưởng.

Vỏ trứng đã tiêu hao hết, Sở Vân đang nuôi Thiên Hồ bằng một loại Sung Cơ Đan phổ thông. Loại đan dược này chỉ là hàng hạ đẳng, hiệu dụng chỉ dùng để lót dạ. Không có cách nào khác, tuy rằng Thư gia đảo cũng có lương đan trung đẳng, nhưng giá cả lại vô cùng xa xỉ. Sở Vân lại không có bao nhiêu tiền tài để mua sắm một cách trắng trợn như vậy.

- Đi thử thời vận thôi.

Sự mạo hiểm ẩn trong máu thịt hắn lập tức trỗi dậy, Sở Vân hít sâu một hơi, cảm thấy toàn thân đều có chút run rẩy. Dưới ánh mắt của hai đầu Đại Yêu trộm đi Kim Linh Mật, phong hiểm cùng lợi ích cực lớn kích thích khiến cho toàn bộ lỗ chân lông của hắn mở rộng, run rẩy cùng sảng khoái trùng kích toàn thân, khiến cho hắn có cảm giác trầm mê.

...

Ngay tại lúc một người một hồ bắt đầu mạo hiểm, xâm nhập sâu vào bên trong rừng rậm, tại một hải vực, một trận kịch chiến đã tiến hành suốt một ngày một đêm. Trên mặt biển, thi thể dập dềnh máu cháy ra nhuộm đỏ nước biển. Khói lửa thao thiên, tiếng chém giết hòa cùng thanh âm gầm rú của yêu thú chấn động toàn bộ trời đất.

Hải chiến thảm liệt, một phương dũng mãnh dẫn đầu là Thư Thiên Hào. Còn một phương thì hung tàn, chính là đoàn hải tặc Tàn Lang đại danh đỉnh đỉnh.

- Hỏa Sơn Quy, nham tương cổn thạch. Nghe theo hiệu lệnh, ba, hai, một… Đồng loạt bắn!

Bên phía Thư Thiên Hào, vị chỉ huy lớn tiếng hô.

Dưới sự chỉ huy thống nhất của hắn, một đội ngự yêu sư hiệp đồng tác chiến, chỉ huy yêu thú Hỏa Sơn Quy của bản thân, đồng thời phun ra vô số nham tương cổn thạch.

Rầm rầm rầm…

Trong nháy mắt mấy chục tảng nham tương cổ thạch mang theo nhiệt độ cực nóng, xẹt quan bầu trời theo một quỹ tích hình vòng cung, phủ xuống gần mười chiến thuyền của đoàn hải tặc Tàn Lang.

Rầm rầm rầm!

Một vài tảng nham tương cổn thạch rơi xuống biển, tạo nên một cột nước cự lớn. Một vài tảng lại bắn trúng chiến hạm, lập tức nổ tung, nham tương bắn ra tung tóe, đục thủng thân tàu, xuyên thủng da thịt người, vô số tiếng kêu thảm thiết truyền ra. Một vài mảnh vỡ bắn trúng cánh buồm, vải bạt lập tức bén lửa, hừng hực bốc cháy lên.

- Huyền Sương Ngư, Băng Sương Đạn, bắn cho ta!

Cơ hồ cùng một lúc, phản kích của đoàn hải tặc Tàn Lang cũng phóng thẳng lên bầu trời. Hơn một trăm viên Băng Tuyết Đan nhanh chóng giáng xuống hạm đội của Thư Thiên Hào. Nhiệt độ lập tức giảm xuống, vụn băng bắn ra bốn phía. Thủy thủ bất hạnh bị đánh trúng lập tức đầu rơi máu chảy, toàn thân bị bao phủ bởi một tầng băng mỏng, lập tức chết cóng.

Tuy rằng công kích của đoàn hải tặc lộn xộn, nhưng số lượng nhiều đã đền bù nổi việc chất lượng chưa đủ.

Trên boong thuyền, Thư Thiên Hào sừng sững như núi, như một cây định hải thần châm ổn định quân tâm. Khuôn mặt hắn kiên nghị, lạnh lùng vô tình, nhưng trong lòng hắn đang bao phủ một tầng u ám nồng đậm.

- Đối phương có chuẩn bị mà đến, nhất định là ẩn giấu mưu đồ. Phong cách của đoàn hải tặc Tàn Lang này từ xưa đến nay chính là một kích không trúng lập tức bỏ trốn, tiến hành một trận hải chiến thảm liệt này tuyệt đối không phải là phong cách của bọn chúng.

Trong chuyện này tuyệt đối có âm mưu.

Thư Thiên Hào mơ hồ cảm giác được có một bàn tay đang đứng ở phía sau thao túng chuyện này, nhưng hắn hữu tâm mà vô lực, hôm nay toàn bộ hạm đội đều đã lâm vào khổ chiến.

Về phần phá vòng vây?

Thư Thiên Hào nhìn thoáng qua quân hạm của đối phương ở bốn phía xung quanh, mặt biển đã bị kết thành một tầng băng màu trắng, lập tức bỏ đi ý nghĩa viển vông này.

- Lui lại, đội hình lập tức sẽ tan vỡ, lũ Tàn Lang này thực đáng hận! Cho dù lão phu chết, cũng phải kéo theo các ngươi cùng đi xuống Hoàng Tuyền!

Trong mắt tinh mang điện thiểm, dưới khốn cảnh, khí thế Thư Thiên Hào ngược lại càng trở nên điên cuồng, nghiêm nghị bất khả xâm phạm. Tay phải của hắn từ từ đưa về phía sau lưng, chậm rãi rút một thanh đại đao ra khỏi vỏi.

Đao thực tốt!

Thân đao dài sáu thước, sống đao rất dày. Mũi đao chếch lên, lưỡi đao hình thành một đường cong ưu nhã, giống như là một cơn sóng lớn ở trên mặt biển. Toàn thân đại đao trắng như tuyết, chuôi đao như băng. Vừa tuốt ra khỏi vỏ, một cỗ hương thơm cùng hàn khí truyền đi khắp toàn bộ hạm đội.

Trong lúc nhất thời, vô số chiến sĩ lập tức quay đầu trở lại. Ánh mắt rực lửa, nhìn chằm chằm vào một vị nam nhân cầm trong tay một thanh đại đao, đứng sừng sững ở trên thuyền lâu.

Túy Tuyết Đao, Thư Thiên Hào!

Trong nháy mắt, tiếng hò hét nổi lên khắp bốn phía. Thư Thiên Hào cũng không nói bất luận một câu gì, chỉ rút đao lẳng lặng mà đứng đã khiến khí thế cảm hóa toàn bộ tất cả các chiến sĩ.

Sĩ khí hạm đội Thư gia đảo đại chấn.

- Rất tốt! Rất tốt! Đây chính là nam nhân được xưng là Chư Tinh Mãnh Hổ sao?

Trên đầu một chiến hạm bên phía hải tặc Tàn Lang, một vị nam tử trung niên toàn thân trắng mập, hai mắt híp thành một đường, nhìn về phương xa, phát ra cảm khái tự đáy lòng.

Nếu là có một Thư gia đảo dân nào chứng kiến hắn, chỉ sợ sẽ lập tức khiếp đảm kinh hô.

- Chưởng quỹ cửa hàng Thiên Bảo?

Nhưng mà trên thực tế, thân phận chân thật của tên mập này chính là quân sư của đoàn hải tặc Tàn Lang, cùng thủ lĩnh của đoàn hải tặc Tàn Lang coi như đứng ngang hàng, Bạch Bái! Kẻ này âm hiểm xảo trá, quỷ kế đa đoan. Vì Tàn Lang bày mưu tính kế, tham lam thành tính.

52. Chương 52: N Trọng Như Núi, Thư Thiên Hào Nguy Cơ Sớm Tối (thượng)

Chương 52: n trọng như núi, Thư Thiên Hào nguy cơ sớm tối (thượng)

- Chư Tinh Mãnh Hổ? Ha ha, giờ bất quá chỉ là một con mèo bệnh mà thôi!

Bên cạnh Bạch Bái là một vị độc nhãn nam tử. Trong khi nói chuyện, ánh mắt hắn lóe lên vẻ âm hàn rét lạnh thấu xương.

- Trận chiến ngày hôm nay, Tàn Lang ta nhất định sẽ danh dương Chư Tinh Quần Đảo! Chư Tinh Mãnh Hổ cũng bị răng nanh của Tàn Lang ta xé nát!

Trong hai ngày, trong khu rừng rậm trên Thư gia đảo.

- Thiếu gia Sở Vân, ngài tha cho tiểu nhân đi! Tiểu nhân cũng là bất đắc dĩ phụng mệnh hành sự mà thôi! Chỉ cần ngài tha cho ta, tiểu nhân nguyện ý đứng ra làm chứng tố cáo Thư phu nhân có ý đồ mưu sát thiếu gia!

Một tên ngự yêu sư trong bộ hắc y quỳ rạp xuống trước mặt Sở Vân, thân thể hắn đang run rẩy như cầy sấy.

Sở Vân mặt không biểu tình, giơ tay chém xuống, máu tươi văng ra tung tóe, một cái thủ cấp rơi xuống mặt đất, lăn lông lốc vào trong bụi cỏ.

- Con mẹ nó, rốt cục cũng giết được tên ngự yêu sư cuối cùng, tạm thời an toàn rồi… Phù…

Văng ra một câu chửi thể, Sở vân rốt cục cũng nhịn không được, lập tức đặt mông ngồi phịch xuống mặt đất.

Thiên Hồ ở bên cạnh hắn nhẹ nhàng kêu ô ô, trong đôi mắt toát ra vẻ quan tâm. Sở Vân vươn tay trấn an nó, hắn hoàn toàn không có việc gì, tuy rằng bộ dáng chật vật không chịu nổi, kỳ thật chỉ là thoát lực mà thôi. May mắn là hắn sở hữu hỏa nhãn, kịp thời phát hiện ra dấu vết của địch nhân. Bốn người đối phương chính là bốn tên ngự yêu sư bên người Thư phu nhân.

Hai ngày nay, Sở Vân vì Kim Linh Mật theo sát ở phía sau Hoang Thổ Hùng, so đấu dũng khí cùng với bốn tên ngự yêu sư. Cuối cùng lợi dụng tâm lý khinh địch tham lam của bọn chúng, thành công lấy yếu thắng

mạnh, hoặc là mượn sức Hoang Thổ Hùng giết người, hoặc là tự mình đánh lén, tiêu diệt từng tên một. Tuy rằng không trộm được Kim Linh Mật, nhưng lại được bù đắp bằng vô số chiến lợi phẩm trên người bốn tên ngự

yêu sư. Bốn cái tiên nang, Yêu Nguyên Đan, Huyết Khí Đan không đề cập đến, chỉ riêng địa sát thạch đã thu được hơn một ngàn tám trăm.

- Thư phu nhân ngươi muốn dồn ta vào chỗ chết rồi sao? Quả nhiên là ta đánh giá thấp sự ác độc của ngươi rồi!

Ngắn ngủi nghỉ ngơi trong chốc lát, Sở Vân lập tức quyết đoán cùng Thiên Hồ ly khai khỏi nội vi khu rừng rậm. So sánh với ngoại vi khu rừng rầm rậm, bên trong nội vi độ nguy hiểm đã tương đối cao rồi, không phải là nơi với thực lực hiện tại của Thiên Hồ có đủ khả năng hành tẩu.

Trở lại sơn động phía trên ngọn núi lửa vô danh, hắn phát hiện ra có dấu vết của ngoại nhân. Sở Vân thầm than một tiếng, biết rằng vị trí bí mật này đã lộ tẩy, đối với hắn đã không còn giá trị nữa rồi.

Bất quá trong thời gian ngắn, nơi này vẫn an toàn. Bốn tên ngự yêu sư bên người Thư phu nhân là mang tới từ Trữ gia, đối với Thư phu nhân sai gì làm nấy, là cỗ lực lượng mạnh nhất trong tay nàng. Nhưng hôm nay đã bị mình tiêu diệt, bây giờ Thư phu nhân chỉ như lão hổ không răng, không có quá lớn tính uy hiếp.

- Thư phu nhân, nếu ngươi đã muốn giết ta, như vậy thì đừng trách ta độc ác!

Trải qua trận này, Sở Vân xem như đã triệt để nhận thức được bản tính của Thư phu nhân. Bất quá nếu muốn đối phó với nàng, Sở Vân hiểu rõ, với thực lực hiện tại của bản thân, hoàn toàn không đủ. Mấu chốt nhất chính là thân phận của nàng, Thư phu nhân — thê tử của nghĩa phụ Thư Thiên Hào.

- Mình giết bà ta, như vậy nghĩa phụ phải làm sao bây giờ?

Sở Vân nhíu mày, ánh mắt phiêu miểu bất định, chỉ thoáng cái phảng phất đã trở về mười mấy năm trước. Khi đó, hắn còn nhỏ không nhớ được quá nhiều chuyện. Nhưng chuyện này đã để lại cho hắn một ấn tượng quá sâu sắc khiến cho hắn luôn ghi nhớ trong thâm tâm.

Hình như đó là một hòn đảo hoang không có bất cứ một loại thực vật nào, chỉ có hai người hắn cùng nghĩa phụ Thư Thiên Thào. Hắn gào khóc lả đi vì đói. Chính xác đã mấy ngày mấy đêm hắn chưa được ăn cái gì. Vẻ mặt Thư Thiên Hào cũng đầy mệt mỏi, khốn đốn, cho dù hắn an ủi như thế nào, cũng không thể khiến cho Sở Vân ngừng khóc. Rốt cục bờ môi tái nhợt của hắn mấy mắp vài cái, bỗng nhiên cắn răng rút đại đao ra. Ánh đao lóe lên, hàn ý lóe sáng, Sở Vân lập tức bị dọa đến ngốc trệ quên cả khốc. Sau đó, tầm mắt của hắn nhau chóng bị màu đỏ tươi bao phủ, cánh tay trái của Thư Thiên Hào bị chặt đứt đến tận gốc!

….

Từ đó cho đến nhiều năm sau này, Sở Vân đều mơ thấy cảnh tượng đó. Tình cảnh rõ mồn một, giống như là chỉ vừa mới phát sinh ngày hôm qua. Có lẽ Thư Thiên Hào cho rằng khi đó Sở Vân quá nhỏ cho nên đã quên. Mang chuyện cánh tay trái, quy kết thành một sự tình ngoài ý muốn. Về phần là sự tình ngoài ý muốn gì, hắn không hề tiết lộ.

Ngoại nhân cảm khái, sau khi Thư Thiên Hào tự đoạn đi một tay, hùng tâm tráng trí đã mất, không còn là Chư Tinh Mãnh Hổ của ngày xưa.

Cho dù là tam lão, Thư phu nhân cũng không biết được chân tướng thực sự ở trong đó.

Cánh tay trái của Thư Thiên Hào đoạn vì Sở vân!

Tự chặt cánh tay trái để hắn ăn!

Chính là dựa vào cánh tay trái đó, Sở Vân mới có thể giãy dụa sống sót trong lần tuyệt cảnh đó!

Đây là ân tình như thế nào? Tuy rằng Thư Thiên Hào không phải là người thân sinh ra Sở Vân, nhưng lại có ân tái tạo. Vì Sở Vân, nam tử này đã bỏ qua tôn nghiêm, bỏ lại hùng tâm tráng trí của cả đời mình…

Đây là ân tình đến bực nào!

Mà bây giờ nghĩa tử hắn bỏ ra cánh tay trái cứu sống, lại muốn đối phó với thê tử của hắn… Sở Vân cảm thấy khó xử, nội tâm vô cùng phiền muộn!

Hắn là người sát phạt quyết đoán, nếu là địch nhân hắn lập tức vung đao chém tới, chưa từng lòng dạ đàn bà. Nhưng đây lại là Thư phu nhân, thê tử của nghĩa phụ hắn.

Sở Vân do dự đồ đao, trong lòng cũng đang run rẩy, cảm thấy vô cùng nan giải.

Cuối cùng hắn mạnh mẽ đè ép cảm giác hỗn loạn trong lòng xuống, chấn định tâm thần thầm nghĩ.

- Bất kể như thế nào, Thư phu nhân ngăn cản đại kế của ta, chắc chắn phải gạt bỏ.

Trước tiên ta cứ đoạt lấy vị trí đệ nhất trong lễ thành niên, sau đó nhập học Thư Viện Thiên Ca đã! Ngày mai là lần khảo hạch thứ ba, tin tưởng rằng nếu ta xuất hiện, nhất định sẽ khiến cho nàng phi thường sợ hãi!

Hừ! Cứ chờ xem…

Hôm sau, trong địa đàn.

- Sao tên tiểu gia hỏa Sở Vân kia còn chưa đến?

Ngự yêu sư địa đàn cảm thấy vô cùng lo lắng, lúc này đã sắp bắt đầu lần khảo hạch thứ ba, nếu như đến muộn sẽ bị tước đoạt tư cách khảo hạch. Đến lúc đó thành tích của hai lần trước cũng bị hủy bỏ.

53. Chương 53: N Trọng Như Núi, Thư Thiên Hào Nguy Cơ Sớm Tối (hạ)

Chương 53: n trọng như núi, Thư Thiên Hào nguy cơ sớm tối (hạ)

- Hắn vĩnh viễn không đến được đâu!

Thư phu nhân cười lạnh trong lòng, nhưng vẻ bề ngoài lại tỏ ra ai thán nói.

- Ai, hài tử này tính tình hung ngạo. Đánh tàn phế huynh đệ của mình thì không nói, bây giờ ngay cả đại nhân Bạch Mi Đan Sư đích thân tới quan sát, rõ ràng cũng dám làm như thế, thực sự là quá không coi ai ra gì rồi!

Nói xong, nàng cười đầy nịnh bợ, nhìn về phía một vị nam tử trung niên cao gầy.

Nam tử này mặc một bộ trường bào màu xanh đen, khuôn mặt lạnh lùng, lông mi trắng như tuyết, chính là tiên sinh từ Thư Viện Thiên ca, đến Thư gia đảo tuyển nhân thiếu niên được đề cử. Hắn dùng một thân luyện đan thuật nổi danh khắp Chư Tinh Quần Đảo, được ngoại nhân xưng là Bạch Mi Đan Sư.

Ngự yêu sư địa đàn cũng tôn kính nhìn Bạch Mi Đan Sư, hừ lạnh một tiếng nói.

- Thư phu nhân sao có thể nói những lời này. Hài tử Sở Vân này tuổi nhỏ thông minh, hiểu lễ tiết, có mưu có dũng, tâm tính trầm ổn. Lần này tới muộn, nhất định là gặp phải biến cố trọng đại, nếu không tuyệt đối sẽ không như thế này!

Thư phu nhân nghe vậy, sắc mặt lập tức lạnh xuống, vừa muốn phản bác, Bạch Mi Đan sư đã mở miệng.

- Đều im hết cho ta! Địa đàn là nơi thanh tịnh không phải là cái chợ vỡ. n oán của các ngươi ta không hề có hứng thú. Nhiệm vụ của ta chỉ là tuyển nhận những hạt giống ưu tú có tiềm lực trong lễ thành niên mà thôi. Đợi thêm một lát nữa, nếu Sở Vân còn chưa tới, như vậy cho dù hắn vắng mặt. Lễ thành niên vẫn được tiếp tục triển khai. Bạch Mi Đan Sư ngữ khí lạnh lùng có chút cao ngạo.

Ngự yêu sư địa đàn không nói lời nào, còn trong mắt Thư phu nhân lóe lên vui vẻ.

Về phần Thư Đại, Thư Nhị bởi vì tuổi trẻ vô tri, tu dưỡng nông cạn, không giấu được vẻ vui mừng ở trên mặt.

Sở Vân ngươi coi như là thắng được hai lần khảo hạch trước thì thế nào? Nếu không tham gia được lần khảo hạch thứ ba ngươi còn cơ hội chó má gì?

Đúng lúc này, một hồi tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Sắc mặt Thư Đại, Thư Nhị trì trệ. Nhất là Thư Nhị bị đánh đến thảm thương, toàn thân được bọc trong vải trắng, lúc này tiếng bước chân không khác gì đang dẫm đạp lên vết thương của hắn, khiến cho hắn nhịn không được rên thảm một tiếng.

- Phu nhân, đại sự không ổn rồi! Đảo chủ gặp phải đoàn hải tặc Tàn Lang, tao ngộ ám toán, hiện tại đã lâm vào khổ chiến, nguy cơ sớm chiều! Thuộc hạ khẩn cầu phu nhân chủ làm chủ, tụ tập quân đội, lập tức tiến đến cứu viện! Nếu muộn, chỉ sợ là không kịp nữa!

Lúc này Vũ Đại Đầu toàn thân mồ hôi, mặt mũi tràn đầy vẻ hoảng loạn.

Lời này vừa nói ra, lập tức giống như sấm sét giữa trời hè, khiến tất cả mọi người trong trường biến sắc.

- Tại sao có thể như vậy, đảo chủ…

Ngự yêu sư địa đàn cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

- Phụ thân, người…

Thư Đại, Thư Nhị Thư Nhị, triệt để luống cuống, liếc mắt nhìn nhau, hoang mang lo sợ. Sắc mặt Bạch Mi Đan Sư cũng hơi đổi, nhíu mày, ánh mắt ngưng trọng. Nếu Thư gia đảo chủ tử trận, Chư Tinh Mãnh Hổ vừa vẫn lạc, chỉ sợ toàn bộ thế cục Chư Tinh Quần Đảo cũng sẽ biến hóa theo..

- Thư Thiên Hào, Thư Thiên Hào…

Thư phu nhân thì thào, sắc mặt trắng bệch như tuyết. Khi nàng nghe được tin tức này, trong đầu lập tức ông ông tác hưởng, hoàn toàn trống rỗng.

"Thư Thiên Hào… Thư Thiên Hào… Ha ha… Ngươi cũng có ngày hôm nay."

Sau khi kịp phản ứng, trong lòng Thư phu nhân đột nhiên hô to một tiếng, tràn đầy khoái ý cùng hả hê.

"Ngươi áp chế ta nhiều năm như vậy, chèn ép ta nhiều năm như vậy! Kết quả, ngươi vẫn phải chết trong tay hải tặc. Ha ha, đây là châm chọc đến cỡ nào. Ngươi không phải là Chư Tinh Mãnh Hổ sao? Chó má mãnh hổ mới đúng!"

Trong lòng Thư phu nhân cười ha hả, tràn đầy khoái cảm trả thù. Đối với Thư Thiên Hào nàng không có một chút cảm tình nào, chưa bao giờ nàng tận tâm với trượng phu của mình, nàng chỉ trung thành với gia tộc.

"Khoan đã! Thư Thiên Hào vừa chết, quyền hành Thư gia đảo chẳng phải là đều rơi vào trong tay ta sao? Đến lúc đó cần gì phải cố kỵ? Muốn bóp chết Sở Vân lúc nào chẳng được, muốn mở bao nhiêu cửa hàng trên Thư gia đảo thì mở hay sao!"

Tâm tư Thư phu nhân linh mẫn, trong mắt tinh mang tráng xạ, lập tức tính toán hết thảy.

- Phu nhân! Hiện tại quân tình khẩn cấp!

Chứng kiến Thư phu nhân im lặng không nói, Vũ Đại Đầu mồ hôi đầy đầu, thúc dục.

Thư phu nhân chấn động toàn thân, tỉnh táo lại. Lập tức hạ lệnh:

- Vũ tướng quân, ngươi nhanh chóng triệu tập quân thủ thành!

- Vâng, phu nhân!

Vũ Đại Đầu mắt hổ sáng ngời kích động dị thường. Nhưng Thư phu nhân lại hạ một câu giống như là một gáo nước lạnh đổ thẳng lên trên đầu của hắn.

- Từ lúc này, ngươi phải nghiêm khắc phòng thủ Thư gia thành. Nếu hải tặc Tàn Lang tiến công quy mô Thư giả đảo, đó chính là thảm họa!

- Phu nhân!

Vũ Đại Đầu đứng bật dậy, trợn mắt, thần sắc tràn đầy khó tin.

Thư phu nhân vốn rất yếu ớt, lập tức trợn ngược mắt trở lại, quát lớn.

- Vũ tướng quân! Chẳng lẽ ngươi dám kháng mệnh? Ngươi cho rằng địch nhân là ai? Chính là hải tặc Tàn Lang đó! Đầu lĩnh hải tặc có được Yên Hỏa Phong Lang, ngươi lấy gì ra mà ngăn cản? Bằng vào Võ Đạo Giải của ngươi? Hừ bây giờ, ta lệnh cho người phải tử thủ Thư gia thành. Ta lập tức đi Trữ gia đảo cầu viện quân, chỉ cần có viện quân, có thể bảo trụ được Thư gia đảo, công đầu thuộc về ngươi!

- Phu nhân…

Khí thế Vũ Đại Đầu rớt xuốc ngàn trượng, á khẩu không nói được lời nào.

Lời của Thư phu nhân hoàn toàn chính xác, Tàn Lang có trong tay Yên Hỏa Phong Lang đẳng cấp Đại Yêu, chiến lực mạnh mẽ đến cực điểm, Tiểu Yêu Võ Đạo Giải của hắn hoàn toàn không thể so sánh.

Nhưng tử thủ Thư gia thành, chẳng lẽ thấy mắt thấy đảo chủ sắp tử trận lại không cứu sao?

Nội tâm Vũ Đại Đâu vô cùng bất cam. Hắn nhớ lại trận hỏa hoạn năm đó, đảo chủ Thư Thiên Hào cầm trong tay đạo đao cứu thoát hắn từ trong tay biển lửa.

Tràng cảnh đó dường như như là mới phát sinh ngày hôm qua.

Mắt hổ rưng rưng, Vũ Đại Đầu nghẹn ngào cầu khẩn.

- Phu nhân…

- Không cần nói thêm cái gì nữa! Vũ Tướng quân, ngươi phải nhớ kỹ trọng trách mà ngươi gánh vác trên vai.

Thư phu nhân mặt lạnh như băng, ngữ khí vô tình.

- Thư Đại thiếu gia… Thư Nhị thiếu gia…

Vũ Đại Đầu quỳ trên mặt đất, thân hình run rẩy, cầu cạnh Thư Đại, Thư Nhị.

Thư Đại, Thư Nhị mặt cắt không còn hột máu, kinh hoàng thất thố. Đột nhiên thấy Vũ Đại Đầu quỳ xuống dập đầu, lập tức trốn phía sau lưng Thư phu nhân.

- Mẫu thân, mẫu thân…

Bọn hắn mỗi người ôm chặt lấy một cánh tay của Thư phu nhân, tựa như là đã tìm được chỗ dựa.

54. Chương 54: Cho Dù Nghìn Vạn Người, Ta Cũng Quyết Rồi (thượng)

Chương 54: Cho dù nghìn vạn người, ta cũng quyết rồi (thượng)

Thư phu nhân vội vàng chấn an hai người, ôm bọn hắn vào trong ngực, nhịn không được oán trách:

“Bốn tên kia kia còn chưa quay về? Giết một tên Sở Vân nho nhỏ cũng phiền toái như vậy sao? Có bọn hắn ở đây, ba người mẫu tử chúng ta đã an toàn hơn nhiều.”

- Ai, thế cục Chư Tinh Quần Đảo sắp thay đổi rồi.

Thu hết biến cố trước mặt vào trong tầm mắt, Bạch Mi Đan Sư âm thầm lắc đầu, trong lòng thở dài.

- Thư phu nhân rốt cục vẫn chỉ là một vị nữ lưu, không nhìn ra ý nghĩa của Thư Thiên Hào đối với Thư gia đảo. Hiện tại nếu khởi binh đi cứu, nói không chừng còn kịp. Thư Thiên Hào chính là trụ cột, hồn phách của cả Thư gia đảo, Chư Tinh Mãnh Hổ vừa chiến tử, Thư gia đảo chẳng khác nào đã mất đi một nửa giang sơn!

- Hai người con trai này của Thư Thiên Hào khó có thể gánh vác trọng trách. Hắn vừa chết, lại không có người kế tục, Thư gia đảo quần hùng vô chủ, Thư phu nhân lập tức đưa quân đội Trữ gia đến chiếm đóng dưới danh nghĩa bang trợ. Chỉ sợ Thư gia đảo sẽ trở thành phân đảo của Trữ gia rồi!

Bạch Mi Đan Sư hít sâu một hơi, lập tức đưa ra phỏng đoán chiều hướng phát triển của thời cục sau này.

- Trữ gia vốn đã là thế lực giàu có nhất trong Chư Tinh Quần Đảo. Nếu thâu tóm được Thư gia đảo, có quân đội vũ dũng của Thư gia, chỉ sợ sẽ thực sự trở thành thế lực

mạnh nhất trong Chư Tinh Quần Đảo.

- Tính toán tử thủ Thư gia đảo của Thư phu nhân cũng coi như là bổn phận của nàng.

Dù sao nàng cũng chỉ là một nữ nhân bình thường, tầm nhìn đối với đại cục thường vô cùng hạn hẹp. Hơn nữa đối phương lại là đoàn hải tặc Tàn Lang trứ danh, nghe nói Phong Hỏa Yên Lang đã đạt tới một trăm ba mươi sáu năm tu vi. Thư gia đảo lại không có yêu thú mạnh mẽ có thể đối kháng, nếu đi cứu viện thì cũng đồng nghĩa với việc đi chịu chết. Aizz, đáng tiếc cho công sức mà Thư Thiên Hào bỏ ra, chèo trống Thư gia đảo trong suốt những năm này!

Bạch Mi đan sư cảm thán, nhưng cũng chỉ là cảm thán mà thôi, muốn hắn ra tay, là chuyện bất khả thi.

Thiên Ca Thư Viện từ khi kiến lập đến nay đều giữ vững lập trường trung lập, không gì có thể lay động được. Tranh đấu bên trong Chư Tinh Quần Đảo, Thiên Ca Thư Viện chưa từng bao giờ nhúng tay vào.

- Như vậy xem ra, Thư Thiên Hào chết là kết cục đã được ấn định. Thư gia đảo đổi chủ, cũng là chuyện mười mươi rồi. Thế cân bằng trong Chư Tinh Quần Đảo đã bị phá vỡ, ta phải nhanh chóng trở về cáo tri với viện chủ…

Nội tâm đang tính toán như vậy, Bạch Mi Đan Sư chợt cảm thấy không khí trong sân có chút khác thường.

- Sở… Sở Vân, sao ngươi lại ở nơi này?

Sắc mặt Thư phu nhân trắng bệch giống như tờ giấy. Nàng khiếp sợ nhìn về phía đại môn, giống như là đang nhìn thấy quỷ. Ngự yêu sư địa đàn chợt nói:

- Tiểu tử Sở Vân! Ngươi rốt cục cũng đã tới, nhưng cuối cùng vẫn là chưa muộn.

Thông qua lần khảo hạch này, ngươi chính là đệ nhất nhân trong lễ thành niên lần này, sẽ được tiến vào bên trong Thiên Ca Thư Viện học tập. Bên cạnh ta chính là tiên sinh đến từ Thiên Ca Thư Viện, Bạch Mi Đan Sư đại danh đỉnh đỉnh!

Bạch Mi Đan sư quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người một hồ đang đi về phía mình.

Hai mắt hắn lập tức sáng ngời, nội tâm nhịn không được tán thưởng một tiếng:

- Thiếu niên này…

Hôm nay Sở Vân mặc một bộ y phục màu trắng, xiêm y mộc mạc nhưng không thể che dấu nổi khí chất tuấn tú. Bởi vì được linh khí của Thiên Hồ cải tạo, bây hắn môi hồng răng trắng, đôi mắt sáng như sao, thân hình thẳng tắp, tản ra một loại khí chất oai hùng. Khiến ngay cả nhân vật như Bạch Mi Đan Sư, cũng cảm thấy khó có thể quên được.

Ấn tượng xấu về Sở Vân lúc trước lập tức giảm đi ba phần. Bạch Mi Đan Sư đang chờ mong hướng tới bản thân mình vấn an lại phát hiện ra Sở Vân không thèm liếc nhìn hắn, trực tiếp đi qua.

- Hả?

Hắn sửng sốt ngẩn cả người. Bản thân mình là tiên sinh đến từ Thiên Ca Thư Viện, mỗi một thiếu niên tham gia lễ thành niên, ai lại không kính trọng mình? Hắn chưa từng gặp qua một người trẻ tuổi nào cuồng ngạo như vậy!

Tình cảm tốt của hắn đối với Sở Vân lập tức giảm xuống hai phần.

- Vân thiếu gia…

Vũ Đại Đầu hai mắt đẫm lệ, cũng phát giác ra Sở Vân đã đến.

Sở Vân mặt không biểu tình, đối với ngự yêu sư địa đàn cũng làm ngơ, đi đến trước mặt Vũ Đại Đầu, bỗng nhiên giơ chân phải lên đạp mạnh một cái!

Bịch!

Vũ Đại Đầu bất ngờ không kịp chuẩn bị, bị đạp ngã sấp ngã ngửa trên mặt đất!

Hắn phát mộng!

Không chỉ có hắn phát mộng, những người có mặt cũng ngây ngẩn cả người.

- Vũ Đại Đầu, tên ngu xuẩn này! Ngươi còn quỳ lạy đến lúc nào?

Sở Vân há miệng quát mắng hắn.

- Đứng lên cho lão tử!

- Nghĩa phụ đối với ngươi có ân cứu mạng, hiện giờ người đang lâm vào thời khắc sinh tử, ngươi còn quỳ lạy ở nơi này? Làm cái quỷ gì! Cút ra ngoài tập hợp quân đội, theo lão tử cứu người!

Giọng nói Sở Vân như lôi đình, khiến cho toàn trường cả kinh ngây dại.

- Thiếu..thiếu gia Sở Vân!

Mặt mũi Vũ Đại Đầu tràn đầy vẻ không tin tưởng nổi.

- Sở tiểu tử, vạn phần không được! Đối phương chính là một trong tam đại hải tặc, Tàn Lang độc ác trứ danh! Hắn có trong tay Đại Yêu Phong Hỏa Yên Lang, ngay cả

đảo chủ cũng không phải đối thủ, nếu ngươi đi cứu người, chẳng khác gì xông vào chỗ chết!

Ngự yêu sư địa đàn lập tức khuyên bảo.

- Câm miệng!

Sở Vân ngày thường lễ phép lúc này đã bộc lộ ra phong mang. Hắn quay đầu quát một câu, lập tức khiến cho lời nói của ngự yêu sư địa đàn đã đến cửa miệng lại đành phải nuốt trở vào.

- Nghĩa phụ đối với ta ân trọng như núi. Hôm nay, người thân hãm hiểm cảnh, nguy tại sớm chiều, ta thân là nghĩa tử, thấy chết mà không cứu thì quả thực là không bằng heo chó!

Sở Vân nói đến đây hai mắt hắn đã đỏ thẫm, mắt hổ rưng rưng, thân hình run nhè nhẹ.

Giây phút này trên người hắn có một loại khí thế uy nghiêm, khiến cho người ta không dám ngước lên nhìn thẳng.

Địa đàn ngự yêu sư há mồm, mấy lần định nói nhưng rốt cục cũng không thốt lên được lời nào.

- Thiếu gia!

Vũ Đại Đầu lệ rơi đầy mặt, khuôn mặt đỏ bừng, thanh âm đầy run rẩy kích động đến nghẹn ngào!

Thế nào mới mà tật phong tri kình thảo, quốc loạn hiển trung thần?

Đảo chủ lâm vào hiểm cảnh, chỉ có một người đứng ra.

Đó chính là nghĩa tử của hắn — Sở Vân!

- Không, Sở Vân, ngươi đi chịu chết ta mặc kệ ngươi. Nhưng ngươi không được kéo theo, không có quân thủ thành, chúng ta lấy gì thủ hộ Thư gia đảo!

Thư phu nhân kêu lên đầy sợ hãi. Thư Đại cũng nói.

- Vũ tướng quân, trước khi đi phụ thân đã giao cho ngươi trọng trách thủ hộ Thư gia thành, đây là quân lệnh! Ngươi tuyệt đối không thể kháng lệnh!

55. Chương 55: Cho Dù Nghìn Vạn Người, Ta Cũng Quyết Rồi (hạ)

Chương 55: Cho dù nghìn vạn người, ta cũng quyết rồi (hạ)

Thư Nhị âm trầm phụ họa.

- Sở Vân, ngươi phải lấy đại cục làm trọng!

- Bỏ con mẹ nó đại cục của ngươi đi!

Sở Vân lạnh lùng nhìn hắn, Thư Nhị lập tức run lên, ánh mắt lạnh thấu xương của Sở Vân khiến cho hắn không dám mở mồm nói thêm một lời nào nữa.

- Ngươi còn ở đây làm gì? Còn không mau cút ra ngoài làm việc?

Sở Vân quay đầu lại, trừng mắt không chút khách khí nào quát tháo Vũ Đại Đầu.

- Dạ, dạ!

Vũ Đại Đầu bị quát mắng nhưng trong lòng lại vô cùng vui mừng. Vội vàng chạy ra khỏi địa đàn.

Thư phu nhân muốn ngăn cản, nhưng lời đến miệng rồi lại nuốt trở lại.

- Cũng tốt, để cho Sở Vân cùng Vũ Đại Đầu đi chịu chết. Cho dù hải tặc tiến công vào nội đảo, mẫu tử ba người chúng ta cũng có thể trốn vào bên trong rừng rậm, chờ đợi Trữ gia quân đến. Cứ để cho hai tên ngu xuẩn này chết đi cũng được.

Nhìn bóng lưng Sở Vân rời đi, khóe miệng Thư phu nhân nhếch lên, nở một nụ cười âm hiểm.

- Thiếu niên, chờ một chút.

Đúng lúc này, Bạch Mi Đan Sư chợt mở miệng nói.

- Thiếu niên, ta rất kính phục dũng khí của ngươi. Bất quá chỉ bằng vào vũ dũng, đôi khi sẽ không giải quyết được vấn đề. Ta cũng được nghe phong thanh rằng hai lần khảo hạch trước ngươi đều đạt được vị trí đệ nhất. Chỉ cần tham gia lần khảo hạch thứ ba, nhập học Thiên Ca Thư Viện đã điều chắc chắn. So với việc lúc này đi chịu chết, không bằng giữ lại tấm thân hữu dụng, tương lai báo thù rửa hận cho Thư Thiên Hào.

- Bạch Mi Đan Sư nói có lý, Sở tiểu tử, ngươi đừng nên sính cường!

Ngự yêu sư địa đàn vội vàng phụ họa. Hắn thực sự không muốn nhìn thấy một thiếu niên thiên tài tương lai rộng mở, chôn vùi tính mạng của mình!

Sở Vân dừng chân, ngoảnh đầu nhìn về phía Bạch Mi Đan sư. Mẫu tử ba người Thư phu nhân khẩn trương đến nghẹt thở, giống như là sắp nghe Sở Vân tuyên án.

- Ngươi là ngoại nhân thì biết cái gì? So với nghĩa phụ, Thiên Ca Thư Viện… Ai…

Nhàn nhạt liếc nhìn Bạch Mi Đan Sư, Sở Vân chợt quay đầu. Trong đầu hắn, rất nhiều chuyện kiếp trước, kiếp này chợt hiện về.

Thống khổ, bất cam, hối tiếc… Hôm nay một lần nữa trọng sinh, hắn sao có thể lại một lần nữa bước lên trên con đường kiếp trước?

Cười khẽ một tiếng, Sở Vân lưu lại một câu nói, sau đó cất bước đi về phía trước.

- Thiên Ca Thư Viện thì là cái gì!

Thiên Ca Thư Viện đóng một vai trò vô cùng quan trọng đối với đại kế của hắn. Nhưng nếu so sánh cùng an nguy của nghĩa phụ Thư Thiên Hào, hoàn toàn không tính là cái gì. Sở Vân không cam tâm trọng sinh, cuộc đời này chính là vì đền bù tiếc nuối kiếp trước.

Kiếp trước không được nhập học Thiên Ca Thư Viện là một lần tiếc nuối, nhưng nghĩa phụ tử vong lại chính là điều tiếc nuối lớn nhất trong lòng hắn. Cho dù không được gia nhập Thiên Ca Thư Viện, bất quá chỉ khiến cho tốc độ phát triển của hắn chậm trễ một chút.

Nhưng nếu hắn trơ mắt nhìn nghĩa phụ tử vong, ngày sau hắn sống tuyệt đối sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

Nổi danh khắp Chư Tinh Quần Đảo, Thiên Ca Thư Viện cũng không tính là cái gì.

- Thực to gan! Thiếu niên vô tri cuồng vọng!

Mẫu tử ba người Thư gia vừa sợ vừa mừng, không ngừng phát ra thanh âm mắng nhiếc. Ngự yêu sư địa đàn cũng sững sờ tại chỗ.

Bạch Mi Đan Sư thân là người trong cuộc, thần sắc cũng trì trệ. Tu dưỡng của hắn rất cao, tự nhiên sẽ không vì một vài lời vô tri của một vị thiếu niên đang kích động mà sinh ra phẫn nộ.

Hắn nhìn theo bóng lưng Sở Vân đang ly khai, bờ vai gầy yếu non nớt của một thiếu niên mười ba tuổi lúc này dường như đang phải gánh vác cả một ngọn núi! Bước chân đầy kiên định! Cùng với một đầu Tiểu Yêu thú biến dị luôn theo sát phía sau, đó là một hình ảnh nhỏ bé đến mức nào! Nhưng tình cảnh như vậy, hai mắt Bạch Mi Đan Sư lại càng lúc càng sáng.

Thiên Ca Thư Viện thu gom những thiếu niên thiên tài nhất bên trong Chư Tinh Quần Đảo.

Dạng tuổi trẻ tuấn kiệt nào mà Bạch Mi Đan Sư chưa từng gặp qua? Nhưng rất lâu rồi, hai mắt hắn mới tỏa sáng, nội tâm mới kích động như lúc này.

- Dũng khí! Dũng khí không úy kị điều gì! Thiếu niên này rất có ý tứ, rất có ý tứ.

Rời khỏi địa đàn, gió biển âm u phải vào mặt. Sở Vân nhìn về phía chân trời, chỉ thấy bầu trời dầy đặc mây đen, tiếng sấm rền vang. Tựa hồ trời sắp chuyển bão.

Lông mày Sở Vân nhíu chặt, thời tiết rất xấu, nếu xảy ra mưa bão, hắn sao có thể đi cứu viện? Hơn nữa đã qua một thời gian khá lâu từ lúc quân tình cấp báo truyền về, nếu còn chậm trễ, chỉ sợ khi đến nơi nghĩa phụ đã là một thi thể rồi! Nhưng mà cứu viện thành

công hay không là một chuyện, có đi cứu hay không lại là một chuyện khác.

Sau khi chạy tới địa đàn, ngoài ý muốn nghe được Vũ Đại Đầu cấp báo quân tình.

Giây phút này, trong nội tâm Sở Vân đã ném bỏ tất cả mọi chuyện. Ý niệm duy nhất còn lại trong đầu hắn chính là đi cứu viện Thư Thiên Hào.

Quyết tâm này tuyệt đối không thể dao động. Dù trời sập xuống, cũng không có cách nào ảnh hưởng.

Một khi hạ quyết tâm, cho dù là lão thiên ngăn cản, dù là địch nhân cường đại, dù là cứu viện trong vô vọng, cũng tuyệt đối không ngăn cản nổi bước chân của Sở Vân.

Một đi không trở lại, cho dù là vạn người cũng không ngăn cản nổi!

Ba khắc sau, Vũ Đại Đầu tập hợp được tám mươi tám người, tụ họp cùng Sở Vân.

- Vân thiếu gia…

Vẻ mặt Vũ Đại Đầu áy náy, quân thủ thành Thư gia có hơn một trăm người, nhưng theo hắn tới đây chỉ có như vậy.

Sắc mặt Sở Vân lạnh lùng, chỉ nói một câu.

- Theo ta.

Một đoàn người chạy tới Hàm Diêm Ngư Thôn, trên đường đi gặp được tam lão đang chạy tới địa đàn dự lễ thành niên.

Sau một lúc nói chuyện, tam lão tỏ vẻ muốn gia nhập vào đội ngũ cứu viện.

- Ba vị bách phu trưởng, tiết trời âm u, có lẽ trời sẽ nổi bão. Việc này quá nguy hiểm, tốt hơn các ngài vẫn nên ở đây chờ tin tức tốt của chúng ta!

Vũ Đại Đầu khuyên giải.

- Nói như đánh rắm! Lão tử càng già càng dẻo dai, một bữa ăn ba chén cơm lớn. Tên ranh con ngươi câm miệng!

Tam lão trừng lớn mắt như trâu, đồng thanh quát lên.

- Sở tiểu tử, ngươi quay lại tham gia lễ thành niên. Chuyện này để ba lão đầu tử chúng ta làm chủ là được rồi! Chúng ta đảm bảo sẽ cứu được đảo chủ!

Lão Hồng Thương vỗ ngực cam đoan. Lão cũng không muốn Sở Vân bở lỡ tiền đồ.

- Tuyệt đối không được. Nếu lần này thành công, việc ta bỏ qua Thiên Ca Thư Viện cứu nghĩa phụ tuyệt đối là đáng giá. Nếu thất bại, sau này ta cũng sẽ không phải hối hận bởi vì bản thân ham sống sợ chết.

56. Chương 56: Phong Hỏa Yên Lang, Lão Tướng Hào Hùng (thượng)!

Chương 56: Phong Hỏa Yên Lang, lão tướng hào hùng (thượng)!

Kiếp trước, hắn phải sống trong ân hận cùng dày vò. Kiếp này trọng sinh, hắn sao có thể để vuột khỏi tay cơ hội cùng hi vọng bù đắp tất cả! Thần sắc Sở Vân nghiêm túc, tràn đầy quyết tuyệt. Tam lão thấy vậy đều trầm ngâm, nửa ngày sau mới nói:

- Tiểu tử ngươi muốn đi cứu đảo chủ, chúng ta có thể triệu tập một vài lão chiến sĩ. Đều là những lão bất tử không chịu thừa nhận mình đã già nua.

Sở Vân gật gật đầu, hắn cũng biết tam lão có danh vọng rất lớn trong quân đội, lúc này ngữ khí biến đổi, mang theo khí thế quân lệnh bất khả kháng, trầm giọng nói.

- Nếu như thế, ba người có thể hiệu triệu bộ hạ cũ, đồng thời hành sự. Lão Hồng Thương, ta lệnh cho ngài thu thập 500 cây Bích Ngọc Hải Đái, một canh giờ phải hoàn thành, tập kết tại bến tàu Hàm Diêm Ngư Thôn!

- Kiều Lão Hầu Tử, ta lệnh cho ngài thu thập 300 quả Chuông Đồng. Một canh giờ sau phải hoàn thành, đồng dạng tập kết tại bến tàu Hàm Diêm Ngư Thôn.

- Lão Ngư Vương, ta lệnh cho ngài thu thập toàn bộ các ngư thuyền, thu gom liệt tửu trăm vò. Một canh giờ sau toàn bộ đều phải tập kết tại bến tàu Hàm Diêm Ngư Thôn!

- Vũ Đại Đầu phân tán binh sĩ ngươi triệu tập được thành ba đội, trợ giúp tam lão hành sự!

- Vâng!

Tuy không biết rõ thâm ý trong những mệnh lệnh của Sở Vân, nhưng khí thế trên người hắn lại khiến cho Vũ Đại Đầu không tự chủ lĩnh mệnh chấp hành. Tam lão nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh dị trong mắt đối phương. Lúc này, khí thế Sở Vân trầm ổn như núi, rành mạch rõ ràng, dường như là đã có chuẩn bị từ trước, khiến cho người ta vô thức muốn tuân theo.

- Bắt đầu thôi, xem ra Sở tiểu tử đã có tính toán từ trước…

Tam lão dùng ánh mắt trao đổi một phen, thiên tính quân nhân phục tùng đã ăn sâu vào trong xương tủy cộng với một vài nhân tố khác khiến ba người không có hỏi han gì, mà chỉ lặng lẽ chấp hành. Lúc này, trời bắt đầu nổi gió… Mây đen vần vũ, sóng dữ cuộn trào, triều lên triều xuống, bọt nước trắng xóa văng tung tóe.

Thủy triều vô tình, đã cuốn trôi biết bao thiếu niên thiên tài. Lúc này đây lại cuốn đi ai, lưu lại ai?

…

- Lão bằng hữu, xương cốt ngứa ngáy rồi hả? Đến lúc lại xông pha chiến trường rồi!

Trên bến tàu bên bờ biển, Lão Ngư Vương vỗ vỗ thân thể của Hải Chi Tru, cầm trong tay Tam xoa kích cất giấu đã lâu, xoay người đi ra.

Thân hình chồng chất vết thương của Hải Tri Chu lập tức run lên. Tám cái chân thon dài liều mạng chống đỡ, rốt cục cũng vực dậy được thân hình của nó. Lão Ngư Vương thở hồng hộc, sức nặng của Tam xoa kích vượt xa so với trong trí nhớ của lão. Thân hình già nua đã có chút run rẩy.

- Xem ra cả hai chúng ta còn chưa có già mà!

Lão Ngư Vương cười ha hả:

- Xông lên nào Hải Tri Tru! Chiến trường, vĩnh viễn thuộc về Tri Tru hải kỵ sĩ chúng ta!

...

Thụ ốc trong vườn dừa

- Đâu rồi! Đâu rồi! Ha ha, tìm được rồi!

Lôi ra từ trong góc nhà một đôi găng tay, Kiều Lão Hầu Tử thở dài một tiếng, đeo nó vào hai bàn tay. Lão nhớ mang máng, mấy chục năm trước, khi Thư gia đảo chiêu mộ binh lính, đó là lần đầu tiên lão đeo đôi găng tay này vào. Từ trên thân cây thoáng cái đã nhảy xuống mặt đất. Từ đó về sau bước vào cuộc đời chinh chiến đầy hào hùng cùng sóng gió. Quả thực, từ lúc tháo giáp quy điền, lão chưa từng nghĩ rằng sẽ có ngày đeo nó lên một lần nữa. Nhẹ thở dài một tiếng, ổn định lại tâm thần đang có chút hỗn loạn, ngọn lửa chiến ý trong máu huyết dần dần được khởi dậy, Kiều Lão Hầu Tử nhìn thoáng qua thân cây dừa, do dự một chút, cuối cùng vẫn là đi về phía thang dây.

- Đi thôi, lão bằng hữu.

Hạ xuống mặt đất, lão nói một tiếng. Một đầu Lợi Trảo Hầu tử trên thân cây dừa lập tức nhảy xuống.

"Chi chi chi"

Nó hưng phấn nhảy nhót trên bờ vai Kiều Lão Hầu Tử.

- Ngươi cũng chưa già mà, ha ha ha...

Cười vang một tiếng, một người một hầu rời khỏi vườn dừa.

...

- Hồng Thương a, Hồng Thương, nhiều năm trôi qua ta chưa từng dùng đến ngươi, ngươi có tịch mịch không?

Đôi bàn tay gầy guộc như que củi, chậm rãi vuốt ve thân thương màu son thẳng tắp.

- Ngươi không già nhưng là ta lại già rồi. Ai, mấy năm này ủy khuất cho ngươi. Ta hiểu rõ lòng của ngươi, luôn khát vọng được tung hoành chốn xa trường!

Trong lời nói của Lão Hồng Thương ẩn chứa thâm tình, tiếng thở dài tràn đầy bất đắc dĩ.

Nhưng ngay sau đó, giọng nói lập tức chuyển biến, tràn đầy chiến ý.

- Bất quá lần này ta sẽ mang ngươi quay trở lại chiến trường. Cho dù ta sống hay là chết, ngươi cũng phải có được một vị chủ nhân mới!

Lời nói tràn đầy bi tráng.

Ầm!

Lão Hồng Thương chợt hét lên một tiếng như sấm mùa xuân, toàn thân chấn động, trán nổi đầy gân xanh. Lão dốc hết toàn lực, chậm rãi nhấc thanh trường thương lên. Khi còn trẻ, lão có thể dùng một tay nhấc nó lên, nhưng hôm nay cho dù đã dùng cả hai tay nhưng vẫn còn rất miễn cưỡng. Bất quá rốt cục, thanh trường thương cũng được nhấc bổng lên. Thần sắc Lão Hồng Thương chấn động, nhưng ngay sau lông mày chợt nhíu chặt. Cả người lão mồ hôi đầm đìa, hai tay không tự chủ được run lên, hơn nữa biên độ run rẩy càng lúc càng lớn.

Cố gắng trụ vững!

Lão trợn trừng mắt, nhưng hữu tâm mà vô lực. Thân thể lão lảo đảo, tràn đầy bất lực, trường thương nghiêng qua một bên. Bỗng nhiên một cánh tay duỗi ra, giúp lão giơ cao thanh trường thương.

Lão Hồng Thương sững sờ, nhìn lại. Chỉ thấy Vũ Đại Đầu đang cười ngây ngô với mình.

...

Một khắc sau, trận hải chiến trên biển.

- Hỡi các tướng sĩ Thư gia, theo ta giết ra ngoài!

Thư Thiên Hào đi đầu, đứng trên boong thuyền, cầm trong tay Túy Tuyết Đao, chiến đấu đầy anh dũng, đánh đâu thắng đó, không gì có thể ngăn cản nổi. Hạm đội Thư gia chỉ còn lại ba chiếc, thấy thống soái như vậy, tinh thần đại chấn, lập tức theo sát phía sau.

- Thật sự là ngoan cường, khó trách người ta nói "Đông biên Thải Hồng, Tây biên Vũ, nam nhi Thư gia, nữ nhi Trữ gia". Nam nhi Thư gia đảo quả nhiên là danh bất hư truyền.

Trên thuyền hải tặc, Bạch Bái tràn đầy cảm khái nói.

Kịch chiến đến lúc này, Tàn Lang cũng phải biến sắc. Hắn hiểu rõ bản thân mình chiếm cứ bao nhiêu ưu thế, hỏa lực gấp 10 lần đối phương, binh lực gấp 3 lần , chiến thuyền gấp 2 lần đối phương. Nhưng trận chiến tập kích này lại đang lâm vào tình thế giằng co. Binh sĩ Thư gia đảo vô cùng dũng mãnh, quả nhiên là danh bất hư truyền.

- Cho dù Mãnh Hổ hư nhược, cuối cùng vẫn là hổ, không phải là mèo. Bất quá mọi chuyện nên kết thúc tại đây rồi!

Tàn Lang đứng dậy, sát khí đằng đằng.

Tàn Lang hung danh hiển hách rốt cục cũng nhịn không được, quyết định ra tay!

57. Chương 57: Phong Hỏa Yên Lang, Lão Tướng Hào Hùng (hạ)!

Chương 57: Phong Hỏa Yên Lang, lão tướng hào hùng (hạ)!

…

Hai khắc sau, bến tàu Hàm Diêm Ngư Thôn.

- Chiến thuyền cỡ lớn đã bị Thư phu nhân tịch biên rồi, chỉ còn thể gom được 8 chiếc thuyền nhẹ, lão binh triệu tập được 49 người.

Khuôn mặt Vũ Đại Đầu trầm trọng, báo cáo.

Thuyền nhẹ là một loại chiến thuyền cỡ nhỏ. Trên thuyền có tất cả 6 mái chèo, có trang bị trống trận cùng tinh kỳ. Chủ yếu là đi kèm thuyền lâu loại lớn, sử dụng trong việc đột kích. Mà binh lực cũng chỉ có 142 người, trong đó chiến lực cấp Tiểu Yêu chỉ có bốn người Vũ Đại Đầu, Lão Ngư Vương, Kiều Lão Hầu Tử, Sở Vân. Trong đó thực lực mạnh nhất chính là Võ Đạo Giải tu vi 56 năm của Vũ Đại Đầu.

Có thể nói là thiếu cả binh lẫn tướng.

Mà hải tặc Tàn Lang lại có thể chèn ép cả quân chủ lực của Thư gia đảo. Phỏng đoán sơ bộ, ít nhất binh lực cũng có hơn 1000, chiến thuyền hơn 10 chiếc. Chiến lực cấp Tiểu Yêu hơn 100 người, chiếc lực cấp Đại Yêu 2 người Tàn Lang cùng Bạch Bái.

Sự chênh lệch giữa hai bên khiến cho người ta cảm thấy tuyệt vọng. Sở Vân mặt lạnh như băng, lập tức mở miệng.

- Toàn quân nghe lệnh, mỗi người lấy 5 cây Bích Lạc Hải Đái, buộc tại tứ chi cùng trước trán. Lấy hai quả Chuông Đồng giắt ở bên hông, cầm theo một vò liệt tửu, tiến lên chiến thuyền!

Chỉ trong chốc lát, phân phát đã hoàn tất, 8 chiếc thuyền nhẹ đều chờ lệnh xuất phát.

Sở Vân đứng thẳng trên mũi tàu, nhìn về phía địa đàn, chắc hắn lần khảo hạch thứ 3 vẫn còn đang tiếp tục rồi. Hắn mỉm cười không hề hối hận, ngửa đầu thở dài một tiếng, trầm ngâm nói.

- 23 năm luân hồi, so với Thiên Địa, ta bất quá chỉ là một hạt bụi. Nhìn thế sự, sinh tử quan đầu, tất cả đều như mộng ảo. Một đời này, há lại vì tham sống sợ chết mà hối hận cả đời?

Sau đó hét lớn một tiếng.

- Toàn quân xuất kích!

Ba khắc sau, trận hải chiến trên biển.

Ngao…

Tiếng sói tru vang vọng khắp trời đất, bao phủ toàn bộ chiến trường. Lang yên cuồn cuộn, che phủ toàn bộ càn khôn.

Bầu trời vốn đã mây đen cuồn cuộn, lúc này lại càng thêm tối. Khói đặc đen sẫm che phủ khắp bầu trời, mặt biển, chợt ngưng tụ thành một đầu sói cực lớn, hai mắt màu huyền hồng, gào thét, phóng tới đội thuyền Thư gia đảo.

Đám khói đen lập tức bao phủ mười mấy vị thủy thủ.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết lập tức truyền ra, khi sương khói màu đen tản đi chỉ lưu lại trên boong thuyền mấy chục đống tro tàn.

Phong Hỏa Lang Yên!

Đầu yêu thú này không có thân thể bằng huyết phục mà chỉ là một đám khói đen dày đặc. Nhiệt lượng ẩn chứa bên trong đó,có thể lập tức biến con người ta thành một đống tro tàn. Thư Thiên Hào giận dữ, huy vũ đại đao trong tay, thu hoạch vô số tính mạng, quát lớn một tiếng.

- Tàn Lang, có gan thì cùng ta chiến một trận.

- Vốn định lưu lại ngươi sau cùng, từ từ tra tấn. Bất quá nếu ngươi đã muốn chết nhanh như vậy, ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Tàn Lang cuồng tiếu, khẽ vẫy tay, chiếc đầu sói bằng khói đen cực lớn từ phía chân trời hạ xuống dưới chân của hắn.

- Ta chém giết cùng Thư Thiên Hào, Bạch Bái ngươi chủ trì đại cục, nghiêm phòng có người cứu viện! Nếu Thư Thiên Hào được người cứu, sau khi ta trở về sẽ lấy ngươi khai đao.

Sương mù cuộn cuộn, từ từ bao phủ thân thể của Tàn Lang kéo hắn bay lên.

Bạch Bái cười âm hiểm, trong mắt tinh mang bùng lên.

- Yên tâm. Ta đã dùng Tỳ Sương Bái, tạo thành màn khói độc bao phủ toàn bộ chiến trường. Kẻ nào tới cứu viện đều sẽ phải chết.

- Hừ! Tốt nhất là như thế! Cũng chỉ tại ngươi tham lam, đánh rắn động cỏ, khiến ta không thể không sớm hành động. Tốt nhất ngươi đừng nên phạm thêm sai lầm nào nữa, kiên nhẫn của Tàn Lang ta rất có hạn.

Lưu lại những lời này, Tàn Lang được đám yên kéo bay thẳng lên trời.

Răng rắc!

Đột nhiên một đạo sấm sét từ trên trời bổ xuống, ngay sau đó cuồng phong tán loạn, từng hạt mưa lớn như hạt đậu lộp độp rơi xuống.

- Hả?

Tàn Lang biến sắc, nếu để cho trận mưa này đổ xuống, tất sẽ dẫn đến chiến trường hỗn loạn. Đến lúc đó, chỉ sợ sẽ để cho Thư Thiên Hào thừa cơ chạy trốn.

- Trời muốn đổ mưa, lão tử ta không đồng ý! Phong Hỏa Lang Yên, che phủ bầu trời lại cho lão tử!

Ra lệnh một tiếng, hắc vụ nhanh chóng khuếch trương, đậm đặc gấp trăm lần. Trên không trung hóa thành một chiếc đày nồi đen kịt, úp xuống toàn bộ chiến trường.

- Thư Thiên Hào, đến lúc ta phải lấy mạng ngươi rồi!

Tàn Lang đạp trên yên hỏa, hạ xuống trước mặt Thư Thiên Hào

- Ha ha! Diệu, quá diệu!

Bạch Bái nghe được bên tai truyền đến tiếng mưa dông, vui mừng cười lớn.

- Ha ha, trời nổi bão như thế này, để xem là đội ngũ cứu viện nào có thể chạy đến? Xem ra là ta quá lo lắng rồi. Thư Thiên Hào, ngươi quá xui xẻo, lần này cho dù là lão thiên cũng không cứu được ngươi!

Hai canh giờ sau, trên biển!

Cuồng phong gào thét, sấm sét đùng đùng. Sóng dữ ngập trời, mưa to như trút nước. Trong tầm mắt là một mảnh mờ ảo, chìm trong bóng tối, thuyền nhẹ dập dềnh theo từng cơn sóng dữ, mỗi giây mỗi phút đều có thể bị sóng đánh tan, rơi vào kết cục thuyền vỡ nhân vong.

- Cấp báo, thuyền nhẹ của Vũ Tướng quân đã mất tích!

Tin dữ đột nhiên truyền đến, có thuyền nhẹ lạc đường rồi. Hơn nữa còn là chiến thuyền chở đội ngũ có chiến lực mạnh nhất. Sở Vân lau nước mưa ở trên mặt, miễn cưỡng mở mắt, ngữ khí như chém đinh chặt sắt.

- Mặc kệ hắn! Toàn quân tiếp tục tiến lên!

Binh quý thần tốc, hơn nữa trong hoàn cảnh này, ai có thể khẳng định được chiếc chiến thuyền đó không bị sóng dữ đánh vỡ, thuyền viên rơi xuống biển hết rồi hay không?

Không thể quản được, mà cũng không cần quản đến.

Không bao lâu sau, Lão Ngư Vương tiến lên, trầm ngâm nói

- Sóng gió càng lúc càng lớn, nếu còn tiếp tục như vậy, cho dù là đuổi tới chiến trường, binh tướng mệt mỏi cũng khó có thể chiến đấu nổi. Không bằng tạm hoãn hành quân…

- Tuyệt đối không thể, nhất cổ tác khí, nhị nhi suy, tam nhi kiệt (*). Mở hết tốc lực tiến về phía trước.

(*) Trống trận đánh tiếng đầu sĩ khí hăng hái, đánh tiếng thứ hai sĩ khí suy giảm, đánh tiếng thứ 3 sĩ khí cạn kiệt.

Lão Ngư Vương cúi đầu lui xuống.

- Nửa khắc sau, chợt có người hô lớn:

- Gió đổi chiều!

Hướng gió đột nhiên chuyển biến, vốn đang đi ngược gió lúc này lại biến thành thuận gió. Tốc độ của bảy chiếc thuyền nhẹ lập tức tăng vọt, sĩ khí thuyền viên đại chấn.

Hai canh giờ một khắc sau, chiến trường trên biển.

Yên vụ màu đen bao phủ cả một vùng biển, ngăn cách mưa gió, sấm chớp. Trên chiến trường, khói lửa khắp bốn phía, tiếng hô giết rung trời. Mấy chục chiếc chiến hạm, quy vào cùng một chỗ, tiến hành một trận đại hỗn chiến.

- Thư Thiên Hào, ngươi già rồi. Ngay cả tay cầm đao cũng không vững, Chư Tinh Mãnh Hổ ngày xưa bây giờ đã thực sự biến thành một con mèo bệnh rồi sao?

58. Chương 58: Túy Tuyết Cuồng Đao, Hùng Hồn Bi Ca (thượng)!

Chương 58: Túy Tuyết cuồng đao, hùng hồn bi ca (thượng)!

Chiếc đầu sói đen kịt, đôi mắt đỏ quạch, lúc tụ lúc tán xung quanh thân thể Tàn Lang, công phòng nhất thể. Tàn Lang cuồng tiếu một tiếng, đẩy Thư Thiên Hào đoạn tí rơi vào thế hạ phong tuyệt đối.

- Chết đi! Thiên Hạ Hôi Tẫn!

Hắn bỗng nhiên hét lớn một tiếng. Phong Hỏa Lang Yên gầm lên một tiếng, thúc dục đạo pháp, hóa thành một đám hắc vụ nồng đậm, trùm tới Thư Thiên Hào. Trong đám hắc vụ này xen lẫn màu đỏ hồng, còn chưa tới gần, nhiệt lượng tỏa ra cũng khiến cho râu tóc Thư Thiên Hào cháy xem, tỏa ra mùi khét lẹt. Phạm vi công kích quá lớn, căn bản là không thể né tránh, khuôn mặt Thư Thiên Hào hiện lên vẻ tuyệt vọng.

- Không được làm tổn thương chủ công ta!

Đúng lúc này, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện, chính là Vũ Đại Đầu! Thực không ngờ, hắn bị sóng lớn đánh bay, đánh bậy đánh bạ thế nào không ngờ lại sớm chạy đến chiến trường.

- Võ Đạo Ý Chí!

Chữ "Võ" trên bối giáp của Võ Đạo Giải tản ra kim quang, bay thẳng lên trời, nó dùng tính mệnh của mình để ngăn cản đạo pháp Thiên Hạ Hôi Tẫn của đối phương. Vũ Đại Đầu phun ra một ngụm máu tươi, yêu thú tử trận, ngự yêu sư cũng phải chịu tổn thương.

- Không thể địch lại được, đi!

Thư Thiên Hào cắp lấy Vũ Đại Đầu, vừa đánh vừa lui lại.

- Ngươi chạy không thoát đâu!

Tàn Lang cười ha hả, cho dù đang chém giết vẫn ung dung nhặt lấy viên yêu tinh do Võ Đạo Giải sau khi tử vong hóa thành. Vứt nó vào trong đám hắc vụ, sau đó khoan thai quay người, tiếp tục đuổi giết hai người Thư Thiên Hào cùng Vũ Đại Đầu.

Chỉ trong chốc lát, hai người rốt cục đã bị dồn vào chân tường.

- Đảo chủ, chạy mau!

Vũ Đại Đầu trợn mắt quát lớn, xông thẳng về phía Tàn Lang.

- Cút!

Tàn Lang khinh thường hừ lạnh một tiếng, một cước đá bay Vũ Đại Đầu.

- Trốn đi, sao lại không trốn hả?

Hắn bắt đầu trào phúng, chậm rãi bao quát toàn bộ chiến trường, hết thảy mọi việc hắn đều đang nắm ở trong tay.

- Tử vong cũng không đáng sợ, đang sợ chính là chết một cách vô trách nhiệm!

Thư Thiên Hào nhìn về phía Vũ Đại Đầu đang dãy dụa cố gắng bò tới, nhưng lại nghĩ đến Sở Vân.

- Bất quá, vận mệnh vô thường. Cho dù hôm nay phải chết, cũng chỉ có tiếc nuối mà không có sợ hãi! Chiến đi!

Thư Thiên Hào đốt lên ngọn lửa chiến ý, giơ cao Túy Tuyết Đao, phi thân nhào tới.

Đao quang giống như là một dải lụa, tung hoành ngang dọc, hắc vụ tiêu tán, không thể ngăn cản.

Hắn vừa chiến đấu vừa hát vang.

- Ô vân na! Già mãn thiên! Ba đào na! Cao như Sơn! Lãnh phong na, phác thượng kiểm! Lãng hoa na đả tiến thuyền!

(Tạm dịch: Mây đen kia! Che đầy trời! Sóng lớn kia! Cao như núi! Gió lạnh kia, nhào tới sắc mặt! Hoa sóng kia, đánh vào thuyền!)

Đao thế trầm ổn, vững như bàn thạch. Khuôn mặt Tàn Lang hiện lên vẻ kiêng kị.

- Na quản na cuồng phong như đao, vũ mạc như tiến! Na quản na sơn hà phá toái, thân thế phù trầm!

(Đâu quản kia cuồng phong như đao, màn mưa như mũi tên! Đâu quản kia sơn hà nghiền nát, thân thế chìm nổi!)

Đao quang bạo trướng, quán thông thiên địa, đánh tan mây đen. Yên vụ lượn lờ quanh thân Tàn Lang nghiêm phòng tử thủ.

- Nhân sinh tự cổ thùy vô tử, bích huyết đan tâm nhất phiến thanh!

(Tạm dịch: Nhân sinh từ trước tới nay ai không chết, máu đỏ một trái tim một tấm lòng)

Đao thanh gào thét, như tiếng thông reo, như tiếng biển gầm. Hắc vụ tán loạn, lộ ra khuôn mặt tràn đầy kinh hãi của Tàn Lang.

- Hỏa bạn na, tĩnh khai nhãn! Đà thủ na, bả trụ oản! Đương tâm na, biệt thâu lại! Bính mệnh na, mạc đảm hàn!

(Tạm dịch: Đồng bạn kia, mở mắt ra! Người cầm lái kia, nắm chặt tay! Cẩn thận kia, đừng lười biếng! Liều mạng kia, chớ khiếp sợ!)

Đao đi như long xà, tung hoành thiên địa. Tàn Lang bạo lui.

- Bất phạ na thiên trượng ba đào cao như sơn! Bất phạ na thiên quân vạn mã thương như lâm!

(Tạm dịch: Không sợ kia sóng lớn nghìn trượng cao như núi! Không sợ kia nghìn quân vạn mã thương như rừng!)

Đao mang sáng chói, hào quang đại thịnh. Tàn Lang lùi hết bước này đến bước khác.

- Trùng quá hải, hồi đầu lại! Tái hòa na kinh đào nộ nãng, quyết tử chiến! Quyết tử chiến!

(Tạm dịch: Xông qua biển, quay đầu lại! Cùng sóng biển kinh đào kia, quyết tử chiến! Quyết tử chiến!)

Đao khí cuộn trào mãnh liệt, cuồng bạo hung mãnh, đạt đến trạng thái đỉnh điểm trước nay chưa từng có! Tàn Lang hoảng sợ kinh hô, thi triển đạo pháp bảo mệnh. Hắc vụ cùng đao khí va chạm, Phong Hỏa Lang Yên phát ra từng trận rít gào tràn đầy thống khổ. Tàn Lang thổ huyết, thân thụ trọng thương. Hắn co quắp té xuống mặt đất, khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc, trợn tròn mắt nhìn chằm chằm vào Thư Thiên Hào, ánh mắt đầy vẻ khó tin.

Đây chính là Chư Tinh Mãnh Hổ sao? Mạnh, thực quá mạnh!

Thư Thiên Hào một tay cầm đại đao, thân hình sừng sững như một ngọn núi, dù cho là thiên quân vạn mã cũng khó có thể lay chuyển được!

Thư gia quân thấy vậy sĩ khí đại chấn, nhịn không được hô ứng, đồng thanh hát.

- Ô vân na! Già mãn thiên, ba đào na! Cao như sơn! Lãnh phong na, phác thượng kiểm! Lãng hoa na, đả tiến thuyền…

- Nhân sinh tự cổ thùy vô tử, bích huyết đan tâm nhất phiến thanh.

Tiếng ca như sóng, lớp này chồng lên lớp khác. Trong tiếng ca, Thư gia quân như lang như hổ, bạo phát ra phản kích cuồng bạo. Đám hải tặc kêu gào liên tiếp bại lui, không ngờ chúng chiếm nhân sô đông hơn lại bị ép xuống thế hạ phong.

Hùng hồn bi ca! Hùng hồn bi ca!

Có được hải quân như vậy, Thư gia quân quả nhiên là dũng mãnh phi phàm.

Sắc mặt Tàn Lang trắng như tờ giấy, ý chí chiến đấu đã sụp đổ, nội tâm tràn ngập cảm giác hối hận. Hắn hối hận tại sao bản thân lại thấy lợi tối mắt, đụng vào địch nhân cường đại như vậy?

- Không nên bị cảnh tượng giả dối mê hoặc! Thư Thiên Hào hắn đã dùng hết khí lực rồi, chỉ là hổ giấy mà thôi!

Thấy tình thế không đúng, sắc mặt Bạch Bái lạnh lùng, hô lớn nhắc nhở.

Tàn Lang sững sờ.

Thư Thiên Hào cười khổ.

- Quả nhiên che mắt được Tàn Lang chứ không thể qua mắt được Bạch Bái gian xảo!

Hai canh giờ hai khắc sau, quân cứu viện đã có mặt.

Lúc này mưa đã ngớt dần, thuyền nhẹ lướt như bay.

- Cấp báo! Sắp tiếp cận chiến trường, phía trước xuất hiện màn độc trướng!

Có một vị binh sĩ tiến đến bẩm báo. Kỳ thực, không cần hắn nói, Sở Vân cũng đã phát hiện ra. Phía trước là một đám bạch vụ mông lung, bên trong là một màn tráo màu xanh đen cực lớn. Tựa như một ngọn núi xanh mờ ảo trong cơn mưa bụi lất phất.

Đây là đạo pháp độc vụ mông lung của Tỳ Sương Bái, cùng với đạo pháp Hắc Mạc Càn Khôn của Phong Hỏa Lang Yên. Hừ, ta sớm có chuẩn bị rồi.

Sở Vân cười lạnh trong lòng, kiếp trước bản thân từng xâm nhập nghiên cứu qua đoàn hải tặc Tàn Lang. Kiếp này xem như là đã biết người biết mình.

(*): Đây là lời bài Hoàng Hà Đại Hợp Xướng.

59. Chương 59: Túy Tuyết Cuồng Đao, Hùng Hồn Bi Ca (hạ)!

Chương 59: Túy Tuyết cuồng đao, hùng hồn bi ca (hạ)!

- Đại chiến sắp tới, toàn quân nghe lệnh! Lấy liệt tửu.

Sở Vân làm gương, một tay nhấc lên một vò liệt tửu.

Bên trên thuyền nhẹ, vô số quân sĩ noi theo.

- Uống!

Sở Vân bỏ lớp bùn phong trên nắp vò rượu, ngửa đầu uống 3 ngụm lớn. Liệt tửu trôi xuống bụng, làm tăng thêm dũng khí, sau khi uống ba ngụm lớn, toàn quân hơn trăm người đều cảm thấy toàn thân nhiệt huyết sôi trào, chiến ý sục sôi.

Choang!

Sở Vân ném vò rượu xuống boong thuyền, vò rượu lập tức vỡ tan. Toàn quân noi theo, tiếng vỡ vụn truyền đến liên tiếp. Liệt tửu bắn ra, khắp nơi tràn ngập hương rượu.

- Chẩm lửa!

Sở Vân ra lệnh một tiếng, bảy chiếc thuyền lửa lập tức bốc lên ngọn lửa hừng hực.

Sóng nhiệt tỏa ra, thổi bay toàn bộ độc vụ màu trắng. Còn thuyền viên trên thuyền, bởi vì thân thể đã được quấn chặt bằng Bích Ngọc Hải Đái, hải đái tỏa ra hơi nước làm mát, ngăn cản được ngọn lửa, bảo vệ toàn thân. Sở Vân đứng tại mũi màu, hai mắt như điện, hào tình tứ dật. Trong lồng ngực, sóng gió ngập trời không vui không buồn. Hắn ngửa mặt lên trời gào thét, hát vàng hành khúc Thư gia quân.

- Ô vân na! Già mãn thiên, ba đào na! Cao như sơn…

Bảy chiếc phi chu hừng hực bốc cháy, phi thẳng về phía trước. Binh sĩ trên thuyền bị cảm nhiễm, thần sắc kích động, sục sôi, đồng thanh hát vang.

Cho dù chuyến đi này hung hiểm, cửu tử nhất sinh. Nhưng!

Đại trượng phu há lại sợ chết?

Chiến sĩ trên bảy chiếc phi chu đều đã chuẩn bị tâm lý — Chiến tử!

Cùng lúc đó, chiến trường bao phủ trong hắc vụ.

Ầm!

Thư Thiên Hào giống như là một viên đạn pháo, đụng đẳng vào trong thuyền thất. Mảnh gỗ vụn bắn ra tung tóe, toàn thân hắn đẫm máu, co quắp ngã xuống đất, trong tay vẫn nắm chặt lấy Túy Tuyết Đao.

- Thiếu chút nữa ta đã bị ngươi lừa, thực sự ngươi diễn rất giỏi!

Tàn Lang cười điên cuồng. Hắc vụ bên ngươi cuồn cuộn, ngưng tụ thành cự quyền, đánh thẳng về phía Thư Thiên Hào.

Ầm!

Thư Thiên Hào một lần nữa lại bị đánh văng, rơi xuống boong thuyền, miệng phun máu tươi. Túy Tuyết Đao văng ra, vút một tiếng, cắm xuống một góc mạn thuyền.

- Đường đường là Chư Tinh Mãnh Hổ, không ngờ phải nhờ đến mánh khóe bịp người mới chiến thắng! Thật sự là nhục nhã! Ha ha ha…

Tàn Lang cười khôi hài, thản nhiên đi đến gần, nhìn xuống Thư Thiên Hào.

- Đã mất một cánh tay, không xuất ra được đao pháp hai tau, thì cũng đừng nên sính cường!

Tàn Lang đạp xuống một cước, dẫm thẳng lên lồng ngực Thư Thiên Hào. Thư Thiên Hào lại phun ra một ngụm máu tươi.

- Túy Tuyết Đao, ta cũng nghe danh. Sử dụng càng lâu, thân đao càng nặng, lưỡi đao càng sắc. Yêu đao thực cổ quái! Ha ha, ngươi sử dụng lâu như vậy, một tay sao có thể chịu được? Nếu còn hai tay may ra mới có thể.

Tàn Lang ra vẻ than thở, kỳ thực đang từng chút từng chút một đả kích tôn nghiêm của Thư Thiên Hào. Thân đao Túy Tuyết Đao run rẩy, dưới ánh lửa phản chiếu, dường như là đang rên rỉ.

- Cánh tay trái đâu? Cánh tay trái của ngươi đâu mất rồi? Mất đi cánh tay trái, ngươi chỉ còn là một tên phế vật! Phế vật! Lại dám đấu cùng ta!

Tàn Lang vừa mới lúc trước khiếp sợ đến mặt cắt không còn hột máu, hiện tại bàn chân không ngừng đạp xuống, phát tiết nộ khí trong lòng, ý đồ tìm lại mặt mũi đã mất.

- Không phải là ngươi thiện dùng đạo sao? Dùng lại một lần nữa cho ta xem! Không phải ngươi muốn ca vang sao? Ca lại một lần nữa cho ta nghe coi!

Tàn Lang không ngừng phát tiết, mỗi cước đạp xuống, nhìn Thư Thiên Hào phun ra từng ngụm máu tươi. Hắn cảm thấy sướng khoái lâm li.

Tiếng ca dần dần yếu.

Thư Thiên Hào thảm bại, khiến cho sĩ khí Thư gia quân sụp đổ. Hành khúc đã từng tráng liệt, phảng phát theo Thư Thiên Hào mà tan rã.

Thư Thiên Hào chính là quân hồn của Thư gia quân, quân hồn gục ngã, chiến lực của Thư gia quân lập tức mất đi một nửa. Một vài vị binh sĩ Thư gia sắc mặt trắng bệch, không thốt lên được lời nào. Một vài người lệ rơi đầy mặt, vẫn không ngừng hát vang. Nhưng cho dù bọn hắn kiên trì, thì vẫn không thể vãn hồi được tinh thần đang sa sút.

- Đại cục đã định!

Tàn Lang dang hai tay ra, nhắm mắt hít sâu một hơi, hưởng thụ mùi máu tanh nồng nặc trong không khí.

Đánh ngã Chư Tinh Mãnh Hổ đại danh đỉnh đỉnh, giẫm nát hắn dưới chân! Diện mục hắn vặn vẹo, toàn thân mỗi một tế bào đều đang run rẩy vì kích động

Hưởng thụ đi! Loại cảm giác này…

Ánh mắt Thư Thiên Hào càng lúc càng trở nên mơ hồ. Thân ảnh Tàn Lang dần biến thành hư ảo.

Thua trong tay một tên hề như vậy, cam tâm không?

Không cam tâm

Bất đắc dĩ không?

Bất đắc dĩ.

Trong lòng hắn có thể nghe thấy tiếng rền rĩ hô hoán của Túy Tuyết Đao. Nó rất không cam tâm, nó còn muốn chiến đấu, còn muốn chiến đấu! Nhưng Thư Thiên Hào đã kiệt sức rồi. Một điểm khí lực cũng không còn. Có lòng mà không có lực, tựa như thân đao Túy Tuyết Đao càng ngày càng thêm nặng nề.

Nếu cánh tay trái không mất, có lẽ mọi chuyện đã khác…

Thở dài một tiếng, nhưng Thư Thiên Hào không hối hận. Nhớ tới thân ảnh Sở Vân, trong lòng hắn lại cảm thấy vui mừng.

- Ngoại nhân đều nói con không phải là nhi tử do ta thân sinh. Nhưng trong mắt ta, ký thác cánh tay trái vì con, so với nhi tử thân sinh còn muốn thân thiết hơn! Di chúc ta đã sớm an bài, Sở Vân, con vẫn luôn là ngừa thừa kế xứng đáng nhất trong lòng ta. Đáng tiếc, ta không thể giúp cho con một vài lần nữa rồi. Nếu ta không còn, con phải cẩn thận thế lực của Trữ gia đảo.

Hành khúc bên tai càng ngày càng nhỏ đi, dường như sắp không còn nghe thấy được. Trước mặt, bóng đêm bao phủ, dường như sắp lôi kéo hắn chìm sâu vào thế giới tử vong. Nhân sinh tự cổ thùy vô tử? Chư Tinh Mãnh Hổ ngày xưa, cũng sắp gục ngã rồi sao?

Nhưng đúng lúc này!

… Ô vân na! Già mãn thiên, ba đào na! Cao như sơn lãnh phong na, phác thượng kiểm! Lãng hoa na, đả tiến thuyền…

… Na quản na cuồng phong như đao, vũ mạc như tiến! Na quản na sơn hà phá toái, thân thế phù trầm!…

Hành khúc một lần nữa lại vang vọng, là nghe nhầm sao? Ý thức Thư Thiên Hào kịch liệt ba động.

- Chuyện gì vậy?

Tàn Lang biến sắc, cũng nhận ra điểm khác thường.

Dường như là một cơn sóng gió vô hình, lướt qua toàn bộ chiến trường, hào khí theo tiếng ca chậm rãi chuyển biến.

- … Hỏa bạn na, tĩnh khai nhãn! Đà thủ na, bả trụ oản! Đương tâm na, biệt thâu lại! Bính mệnh na, mạc đảm hàn…

- … Bất phạ na thiên trượng ba đào cao như sơn! Bất phạ na thiên quân vạn mã thương như lâm…

- Đây mới là tiếng ca, là ai đang hát?

Sắc mặt Bạch Bái kinh hoảng, hô lớn.

Tiếng ca phiêu miểu bất định, lúc đầu chỉ như một dòng suối nhỏ. Nhưng thời gian dần qua, tiếng ca càng lúc lại càng lớn!

Dần dần nó biến thành từng đợt tiếng gầm, cuốn tới chiến trường.

60. Chương 60: Phụ Thân, Hài Nhi Tới Cứu Người (thượng)!

Chương 60: Phụ thân, hài nhi tới cứu người (thượng)!

Nhân sinh tự cổ thùy vô tử, bích huyết đan tâm nhất phiến thanh.

Trùng quá hải, hồi đầu lai! Tái hòa na kinh đào nộ lãng quyết nhất tử chiến! Quyết nhất tử chiến…

Dưới sự chú nhập của cỗ lực lượng mới này, sĩ khí dần tan vỡ của Thư gia quân, giống như là một đống lửa sắp tàn chợt được tiếp thêm củi mới. Đang uẩn dưỡng một cỗ lực lượng hoàn toàn mới. Bạch Bái nhìn toàn cục, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Hiện tại, hai bên đều đã đạt tới cực hạn, nếu như lúc này có viện quân xuất hiện, hậu quả hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi!

- Sẽ không, tuyệt đối không! Tại sao có thể xuất hiện viện quân được?

Hắn lập tức phủ nhận.

- Viện quân đến kịp thời như vậy, trừ phi là ngay sau khi quân tình cấp báo đến, Thư gia đảo lập tức phản ứng, triệu tập quân đội. Mặc kệ mưa bão, mở hết tốc lực chạy đến nơi này. Nhưng làm sao có thể xuyên qua độc vụ của ta?

Hắn cũng không biết rằng độc vụ của bản thân, đại bộ phận đã bị cuồng phong thổi tan, phần còn lại bị hỏa diễm khắc chế, hoàn toàn biến thành vô dụng. Tiếng ca càng lúc càng lớn, như tiếng thông reo, như tiếng biển gầm, vang vọng khắp toàn bộ chiến trường.

- Viện quân! Là viện quân! Viện quân của chúng ta đã đến!

Vô số binh tướng Thư gia, lệ rơi đầy mặt. Quần tình phấn chấn, sĩ khí tăng vọt!

- Không thể nào, tại sao đúng lúc này lại xuất hiện viện quân được?

Tàn Lang khinh thường hừ lạnh một tiếng, nhưng hắn lập tức biến sắc, hai mắt sững sờ, ngẩn người nhìn về đám hắc vụ nồng nặc. Khuôn mặt Bạch Bái cũng biến thành ngốc trệ, nhìn về phía đó. Từ trong hắc vụ, từ từ xuất hiện một vài đội thuyền.

- Tại sao có thể như vậy? Trong hắc vụ sao lại xuất hiện đội thuyền?

Đám hải tặc cũng phát hiện ra dị tượng này, nỗi kinh hoàng truyền ra khắp bốn phía, sĩ khí đã thấp nay lại càng thấp hơn.

Chiến đấu đột nhiên ngừng lại, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung về phía này.

Hành khúc to rõ, tiếng ca càng lúc càng lớn. Hợp thành tiếng gầm, cuồn cuộn như thủy triều, quét ngang bốn phương tám hướng!

Tiếp cận càng lúc lại càng gần hơn.

Tất cả mọi người dường như ngưng thở chờ đợi.

Ầm!

Dường như là đã qua vô số năm tháng, lại phảng phất giống như là mới chỉ qua vài giây, chỉ trong nháy mắt, chiếc chiến thuyền đầu tiên phá tan tầng hắc vụ, phi thẳng vào bên trong chiến trướng. Sau đó 6 chiếc thuyền nhẹ, nối đuôi theo sát nhau tiến vào.

Chiến trường yên tĩnh, chợt vỡ òa!

Vô số người há hốc mồm, thiếu chút nữa rớt cả tròng mắt ra.

Đây là chiến thuyền gì? Không ngờ lại đang bốc cháy?

Đây là đội quân gì? Không ngờ đang hát vang hành khúc trong biển lửa, chiến ý hừng hực!

Đám hải tặc tràn đầy kinh hãi, vô số kẻ dụi dụi hai mắt cảm thấy mình tựa như đang nằm mộng.

Trái lại Thư gia quân sau khi kinh ngạc, lập tức dâng lên niềm tin tất thắng.

Đây là đội quân nào, bọn hắn cũng không biết. Có lẽ là vương bài quân mà đảo chủ ẩn giấu!

Ngay cả liệt diễm hừng hực cũng phải thần phục dưới chân bọn hắn. Đây là một chi thần binh, đúng vậy, chính là trời giáng thần binh!

Hành khúc vang vọng, trời giáng thần binh!

Bảy chiếc thuyền nhẹ hừng hực cháy, như bảy thanh đao nhọn, không chỉ xé rách toàn bộ chiến trường mà còn xé rách trái tim của toàn bộ đám hải tặc. Nhất là khi nhìn thấy chiến sĩ lao ra từ trong biển lửa, tiếng chuông ngân vang, như long tinh hổ mãnh thu gặt tính mạng thành viên bên mình, sĩ khí của đám hải tặc Tàn Lang triệt để tan vỡ.

Sĩ khí tan vỡ, dũng khí không còn, 10 phần khí lực có thể phát huy ra được một nửa đã là cực hạn.

Hơn nữa, bọn hắn đã kịch chiến một hồi lâu, đã sớm sức cùng lực kiệt. Cùng Thư gia quân so đấu, chính là sức chịu đựng cùng tinh thần. Hiện tại đối phương chợt có viện quân tiếp viện, hơn nữa còn là thần binh dũng mãnh như vậy!

- Chạy mau! Lao xuống biển giữ mạng!

Không biết là kẻ nào hô đầu, hỗn loạn lập tức lan tràn khắp toàn bộ đoàn hải tặc. Bọn hắn vốn đã không phải là quân nhân chính quy, có thể kịch chiến lâu như vậy, bởi vì bị chấn nhiếp từ hung uy của Tàn Lang.

Vốn tưởng rằng sắp phải đối mặt cùng một trận tử chiến, thực không ngờ vừa mới gia nhập chiến trường, trận hình của đám hải tặc đã tan vỡ. Một phương Sở Vân sĩ khí đạt đến đỉnh điểm. Trên người quân Bích Lạc Hải Đái, lưng giắt quả chuông đồng. Trong biển lửa, tự do qua lại.

Đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, tung hoành vô địch!

Dưới sự dẫn dắt của bọn hắn, Thư gia quân phát động phản công toàn diện. Chiến cuộc đột nhiên biến đổi, đám hải tặc bị đánh đến tan tác, Thư gia quân khống chế toàn bộ chiến trường!

Bạch Bái ngẩn người!

Tàn Lang trợn tròn mắt!

Tại sao có thể như vậy, rõ ràng mới chỉ vừa lúc nãy còn chiếm thế thượng phong, thắng lợi đã ở ngay trước mắt. Nhưng chỉ một giây sau, hết thảy đều đã nghịch chuyển!

Nhìn thành viên đoàn hải tặc hoặc là không ngừng kinh hoàng lao xuống biển, hoặc là quỳ lạy trên mặt đất cầu xin tha mạng, đầu óc Bạch Bái trở nên trống rỗng. Tàn Lang cũng phát mộng, sự tình phát sinh quá đột ngột, một giây trước đó đã sắp thành công, một giây sau đã biến thành thất bại. Hắn không tiếp nhận nổi.

Chiến! Chiến! Chiến!

Sở Vân xông lên đầu, huy vũ binh khí trong tay. Tam lão sau lưng, già nhưng vẫn cường mãnh, râu tóc hoa râm dưới ánh lửa đỏ rực, tỏa ra hào quang lóng lánh.

Hành khúc to rõ, chuông đồng bên hông không ngừng ngân nga, hô ứng. Quân cứu viện tuy ít, nhưng tiếng chuông đồng lại không ngừng ngân nga, vang vọng khắp toàn bộ chiến trường, khí thế mênh mang cuồn cuộn, phô thiên cái địa!

Giống như là thiên quân vạn mã đang ầm ầm xông tới!

Thanh âm chuông đồng nhanh chóng cuốn theo tất cả chiến trường, không ngừng thu nạp Thư gia quân, tiến hành tuyệt đại phản kích. Quân lính hải tặc tan rã, bị giết đến sợ chết kiếp. Trong lúc nhất thời, rất nhiều hải tặc bị người bên mình đạp chết, một số khác lại bỏ mình dưới làn sóng dữ.

Binh bại như núi đổ, lúc này, thắng lợi của Thư gia quân đã được ấn định.

Thư Thiên Hào dường như chìm vào trong một vũng bùn hắc ám. Đã chạm đến ranh giới của cái chết, là hành khúc quen thuộc chèo chống lấy ý chí của hắn. Tiếng ca bao phủ khắp bốn phương tám hướng, dường như đang cộng minh cùng thiên địa.

- Cha!

Bỗng nhiên một tiếng hét quen thuộc vang lên, phảng phất giống như là một tiếng sét vạch phá hắc ám!

Toàn thân Thư Thiên Hào run lên, không biết lấy khí lực từ đâu, chậm rãi mở mắt ra.

Chiến trường màu đỏ thẫm.

Chiến thuyền giao thoa, biển lửa hừng hực thiêu đốt, xác chết khắp nơi, sóng biển gào thét, máu đỏ tươi chảy lênh láng khắp nơi, từng vị binh sĩ Thư gia xông lên, trên mặt đỏ bừng vì hưng phấn. Đủ loại màu đỏ hòa lẫn vào nhau, ngay cả hắc mạc che phủ thiên địa, cũng không lấn át được nó!

61. Chương 61: Phụ Thân, Hài Nhi Tới Cứu Người (hạ)!

Chương 61: Phụ thân, hài nhi tới cứu người (hạ)!

Thư Thiên Hào ngẩn người, tướng sĩ ầm ầm xông đến, khuôn mặt Tàn Lang ngốc trệ, đám hải tặc bị đánh cho tan tác… Chúng ta thắng?

Tại sao có thể như vậy được?

Thắng lợi vượt ra khỏi dự liệu của hắn. Thư Thiên Hào vừa kinh hãi lại vừa nghi hoặc. Bỗng nhiên ánh mắt của hắn dừng lại, đây là, đây là?!

Thần sắc khiếp sợ, vui mừng chợt cứng lại trên mặt hắn.

- Sở Vân, sao nó lại ở chỗ này?!

Phảng phất như là nghe được lời kêu gọi của hắn, hai mắt Sở Vân đỏ thâm, thân thiết nhìn về phía Thư Thiên Hào đang nằm gục trên mặt sàn, hô lớn.

- Phụ thân, ta tới cứu người!

Nói xong, hắn xông thẳng về phía Thư Thiên Hào, mang theo khí thế dũng mãnh tuyệt luân, không gì có thể ngăn cản.

Nội tâm Tàn Lang chấn động, thầm giật mình vì Sở Vân trẻ tuổi cùng dũng cảm. Khuôn mặt hắn chợt hiện lên vẻ độc án, cười âm tàn.

- Ranh con miệng còn hôi xưa! Tốt, tới rất tới, hôm nay ta sẽ trảm thảo trừ căn, nhất tuyệt hậu hoạn.

Đứng bất động tại chỗ. Tàn Lang lạnh lùng nhìn Sở Vân leo lên mạn thuyền.

- Không tốt…

Trong mắt Thư Thiên Hào tràn ngập lo lắng. Hắn có tâm muốn ngăn cản nhưng lại không nói được câu nào. Giờ phút này, Sở Vân chợt cảm thấy thời gian dường như trở nên chậm chạp.

Mọi thứ trở nên vô cùng rõ ràng.

Tiếng thở dốc, tiếng trái tim đập dữ dội của bản thân, thân tàu bị tàn phá, cột buồm đổ sang một bên, cánh buồm hừng hực cháy.

Thư Thiên Hào ngã sấp trên mặt đất, hai mắt tràn đầy lo lắng.

Túy Tuyết Đao, cắm ở mạn thuyền, thân đao rung rung, phát ra lời kêu gọi…

Tàn Lang hắc vụ cuồn cuộn quanh thân giống như là ma thần. Hai mắt màu huyết hồng đang gắt gao nhìn về phía mình, giống như là đang nhìn thấy con sâu cái kiến, tản mát ra vẻ tàn nhẫn, độc ác.

Tàn Lang!

Tàn Lang!

Kẻ hắn hận thấu xương, chưa từng một ngày nào quên trong suốt 23 năm ròng! Ngọn nguồn khiến hắn phải sống cả đời trong tiếc nuối, thù hận.

Là ngươi, Tàn Lang. Kiếp trước, bản thân tích lũy thực lực, muốn báo thù thì lại chết đi một cách kỳ quặc. Kiếp này phải bù đắp tất cả!

Sải bước leo lên mạn thuyền, một bước không dừng, đánh thẳng về phía Tàn Lang.

Trên đường, tay phải duỗi ra, nắm lấy chuôi Túy Tuyết Đao đang không ngừng run rẩy.

Trong tay Sở Vân, Túy Tuyết Đao chợt an tĩnh trở lại, đao quang đại thịnh.

Rút đao, bổ xuống!

- Cự nhiên dám khiếu chiến ta, không tự lượng sức, tự tìm đường chết!

Sắc mặt Tàn Lang nhăn nhó, nghiến răng nghiến lợi.

- Lang Nha Quyền!

Hắc vụ nhánh chóng tu tập lên trên tay trái của hắn, tạo thành quyền đầu, đánh thẳng về phía Sở Vân.

Hắc vụ hóa thành một chiếc đầu sói dữ tợn, lớn bằng một chiếc thuyền nhẹ. Thân hình gầy yếu của Sở Vân trước mặt nó không có một chút ý nghĩa nào cả.

- Sở Vân!

Tam lão trợn mắt, đồng thanh kêu lớn.

Sở Vân bất động thanh sắc, không hề dừng lại. Dùng sức đạp một cái, thân hình như diều gặp gió bay thẳng lên trên không trung.

Tiếng gió ù ù gào thét bên tai. Lang Nha Quyền trước mặt đen như mực, dữ tợn đáng sợ. Phía sau quyền đầu, Tàn Lang hắc vụ cuồn cuộn quanh thân giống như là ma thần. Trong mắt hắn tràn đầy tàn nhẫn, phẳng phất đã trông thấy thảm trạng của Sở Vân bị một quyền đánh chết!

Thực kỳ diệu, bốn phía dường như biến thành an tĩnh. Trong mắt Sở Vân chỉ còn một đạo Lang Nha Quyền, chỉ còn lại có Tàn Lang.

Giờ phút này, tinh thần hắn tập trung đến cực điểm, đạt đến cảnh giới trước nay chưa từng có. Vứt bỏ hết thảy tạp niệm, vứt bỏ cả sinh tử của mình, chỉ còn lại ý niệm chém giết cường địch.

23 năm khốn đốn muộn phiền, 23 năm thống khổ thối tiếc, 23 năm không cam tâm. Tại giờ phút này, tất cả mọi thứ đều được hắn trút xuống Túy Tuyết Đao trong tay. Giống như mang tất cả, đặt ở trên một đao này!

Nâng đao lên, quán chú hết hảy ý chí cùng lực lượng của bản thân, Sở Vân hung hăng bổ xuống một nhát!

Đao quang lóe sáng…

Ánh sáng chói mắt khiến cho tất cả mọi người phải nhắm chặt hai mắt!

Túy Tuyết Đao bạo khởi đao mang trùng thiên, ngưng thành thực chất, lớn như là một chiếc thuyền lâu. Đao mang trắng như tuyết, hàn quang bắn ra bốn phía, dưới sự dẫn dắt của Sở Vân, ầm ầm đánh xuống.

- A, đây là?!

Tàn Lang trợn mắt, nghẹn ngào kinh hô!

Đao mang sắc bén vô sóng, đánh tan Lang Nha Quyền. Đao quang như đẽo gỗ mục, lập tức chém Tàn Lang còn chưa kịp phản ứng thành hai khúc. Dư thế của đao quang không giảm, chém xuống chiến hạm.

Ầm…

Như lôi đỉnh nổ vang, toàn bộ chiến hạm bị một đao chém thành hai đoạn. Đao quang vẫn không hề dừng lại chém xuống mặt biển, tạo thành một vết đao dài hơn trăm trượng, nhấc lên sóng gió ngập trời. Trong lúc nhất thời cuốn trôi đi vô số hải tặc ở trốn ỏ dưới nước.

Một đao này thực kinh thiên động địa!

Trên chiến trường, động tác của mọi người lập tức trở nên trì trệ, bên tai vang lên tiếng ù ù, thần hồ chấn động, nghẹn họng trân trối nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hơi nước mù mịt, che phủ đi toàn bộ tầm mắt. Yên Lang Thú phát ra tiếng rú thảm thiết thê lương trước khi chết, xuyên thủng vào màng nhĩ mọi người!

Kết cục của chiếc chiến hạm, khiến cho mọi người cảm thấy run sợ. Hai phần đầu đuôi của chiếc chiến hạm dựng thẳng lên trời, thanh âm nước biển tràn vào khoang thuyền truyền ra rõ mồn một. Trong khoảnh khắc, cả hai phần đều chìm xuống dưới đáy đại dương.

Im lặng trong giây lát.

- Nhanh cứu người!

Lão Hồng Thương là người đầu tiên kịp phản ứng. Sau đó hơn mười người xông đến, mang hai người Thư Thiên Hào, Vũ Đại Đầu cứu ra từ trong hiểm cảnh.

- Nhanh đi cứu Sở Vân…

Thư Thiên Hào mấp máy môi, gian nan mở miệng.

- Vân thiếu gia còn kẹt ở trên thuyền!

Bản thân Vũ Đại Đầu đã bị trọng thương, rống lên một tiếng này lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Vài người lập tức xông lên ứng cứu, nhưng tốc độ chìm xuống của chiến hạm quá nhanh. Chỉ nháy mắt sau, đã chìm sâu xuống đấy biển. Nước biển cuồn cuộn hình thành một vòng xoáy cực lớn.

Dưới lực lượng của xoáy nước, nhân lực trở nên nhỏ bé.

- Sở Vân!

- Thiếu gia Sở Vân…

Vô số người nhìn về phía xoáy nước, nghẹn ngào khóc rống lên. Mặc dù chỉ trong một thời gian ngắn, nhưng Sở Vân xông pha dũng cảm, trí dũng song toàn, đã để lại ấn tượng sâu sắc trong nội tâm tất cả mọi người.

- Các ngươi đang tìm ta!

Phía sau lưng mọi người chợt truyền đến thanh âm của một vị thiếu niên. Tất cả mọi người đồng loạt quay đầu, ánh mắt nhìn về phía đó.

Boong thuyền bị hỏa diễm thiêu đốt, mơ hồ hiện ra thân ảnh một người.

Chúng nhân ngừng thở, vẻ mặt Vũ Đại Đầu ngốc trệ, tình cảnh hắn được Thư Thiên Hào cứu mạng, lại chợt hiện về trong tâm trí. Cả hai hình ảnh dần dần chồng lên nhau. Khí đó, biển lửa hung mãnh, thiêu đốt trùng thiên! Ta tưởng rằng bản thân chết chắc rồi, nhưng đúng lúc đó, một thân ảnh xông ra từ bên trong biển lửa… Hắn cầm trong tay một thanh đại đao sáng như tuyết, hỏa diễm lượn lờ ở quanh thân, phảng phất cũng bị khí thế của hắn chấn nhiếp, không dám càn rỡ. Thân thể hắn khôi vĩ như một ngọn núi, tựa như là thiên thần hạ phàm…

62. Chương 62: Mỹ Nhân Kế Nhằm Vào Sở Vân (thượng).

Chương 62: Mỹ nhân kế nhằm vào Sở Vân (thượng).

Bóng người bước ra từ trong biển lửa không phải là Sở Vân thì là ai?

Vẻ mặt ngốc trệ của mọi người lập tức biến thành cuồng hỉ. Tiếng hoan hô nổ vang, Vũ Đại Đầu lệ rơi đầy mặt. Giây phút này, hắn sinh ra ảo giác, Sở Vân chính là Thư Thiên Hào khi xưa. Đồng dạng dũng mãnh tuyệt luân, đồng dạng gan dạ không sợ chết. Đồng dạng khí thế uy nghiêm, có thể chấn nhiếp toàn trường, trở thành nòng cốt của tất cả mọi người.

Chỉ cần hắn không ngã xuống, thì tất cả còn có hi vọng!

Không khác gì đảo chủ khi còn trẻ.

- Đảo chủ có hậu rồi!

Tam lão nước mắt lưng tròng.

Thư Thiên Hào chậm rãi mở mắt, từ trước đến giờ đề là do hắn một mình trong chống đỡ đại cục, mệt mỏi thực sự rất mệt mỏi.

Hiện tại nhìn thấy Sở Vân như vậy, đột nhiên hắn cảm thấy dường như trút được gánh nặng.

Có con như thế, còn cầu thứ gì nữa?

- Lão thiên đối đãi với Thư Thiên Hào ta không tệ, bỏ một cánh tay trái đổi lại một nhi tử như vậy!

Hắn cảm thấy vô cùng vui mừng cùng kích động, thiên ngôn vạn ngữ không thể biểu đạt được tâm trạng của hắn lúc này.

- Lúc ấy bên ta đang cùng Thư gia quân kịch chiến. Bỗng nhiên xuất hiện viện binh của Thư gia đảo. Bọn chúng đốt cháy chiến thuyền, thân quấn bích lạc hải đái, eo đeo chuông đồng. Bên ta thấy đối thủ đạp lửa tiến đến, tiếng chuông rung trời làm cho kinh hãi, lập tức tan vỡ.

- … Thủ lĩnh viện quân Sở Vân xông thẳng về phía Tàn Lang. Thời điểm song phương sống mái, Túy Tuyết Đao đột nhiên nhận chủ, bộc phát đao mang kinh thiên. Tàn Lang chủ quan bị chém chết. Thuộc hạ bất đắc dĩ đành phải lặng lẽ lui lại…

- .. Sau đó thuộc ta nghe ngóng được tin tức, Sở Vân đánh xong trận đó, sức cùng lực kiệt, trên đường chiến thắng trở về đã lâm vào hôn mê. Tàn quân Thư gia do ba vị lão bách phu trưởng chủ trì đại cục, thu dọn chiến trường, thu nạp tù binh. Sự tình đại khái là như vậy.

Nói đến đây Bạch Bái thở dài một tiếng. Cũng không biết là do sai sót bỏ lỡ chiến cơ tốt như vậy. Hay là cảm khái vận mệnh Thư Thiên Hào chưa đến lúc tuyệt lộ, Sở Vân dũng mãnh. Lúc này, trước mặt hắn là mấy vị lão nhân tuổi tác đã cao ánh mắt vẫn uẩn hàm tinh quang. Còn Bạch Bái đứng nghiêm trang, tất cung tất kính, báo cáo lại kết quả chiến đấu. Bạch Bái đường đường là quân sư của đoàn hải tặc Tàn Lang, nhân vật số hai chỉ đứng sau mỗi Tàn Lang, không ngờ lại đang cúi đầu thần phục với mấy vị lão nhân này

Tình cảnh này nếu truyền ra ngoài, không biết sẽ có bao nhiều người khiếp sợ há miệng đến sái quai hàm.

Trên thế gian, rất ít người có thể biết được họ thực của Bạch Bái, họ Trữ,

Hắn là người Trữ gia đảo, chỉ trung tâm với gia tộc. Nhiều năm về trước, là tiềm phục trong đoàn hải tặc Tàn Lang suốt mấy chục năm trời. Chuyện nay ngay cả bản thân Tàn Lang cũng bị hắn che mắt. Mà mấy vị lão nhân ngồi ở trước mặt hắn lúc này, chính là chưởng khống giả có quyền lực tối cao.

- Hổ phụ vô khuyển tử, không ngờ Sở Vân này còn trẻ như vậy đã làm ra được đại sự kinh người như thế. Quả nhiên không khác gì Chư Tinh Mãnh Hổ năm đó…

Trầm mặc một lúc, Trữ gia gia chủ mở miệng trước.

- Mãnh hổ đã biến thành một con mèo bệnh, không ngờ lại xuất hiện thêm một tiểu lão hổ! Thư gia đảo… Thư gia đảo…

Một vị trưởng lão cảm khái.

- Trận chiến này ưu thế đã rõ ràng như vậy, đáng tiếc cuối cùng không ngờ vẫn là thất bại. Aizzz, vì nó đoàn hải tặc Tàn Lang đã bị toàn diệt, Thư Thiên Hào vẫn bình yên vô sự, mà kế hoạch thừa cơ tiến vào chiếm đóng Thư gia đảo của chúng ta cũng không có cách nào khởi động được.

- Mấy năm gần đây, Trữ gia chúng ta âm thầm sử dụng trăm phương ngàn kế bào mòn thế lực của Thư gia đảo. Không thể tưởng tượng được cuối cùng lại thất bại chỉ trong gang tấc. Thậm chí còn tổn thất cả quân cờ trong yếu Tàn Lang, có thể nói là thiệt hại vô cùng lớn.

- Chỉ là một con cờ mà thôi, mất thì cũng đã mất rồi. Mấu chốt chính là Thư Thiên Hào vừa về tới Thư gia đảo đã tuyên bố với tất cả chính thức lập Sở Vân trở thành người kế thừa, được toàn quân hưởng ứng. Hổ phụ long tử như thế, kế hoạch khuếch trương của Trữ gia chúng ta đến bao giờ mới có thể thực hiện được.

Các trưởng lão thảo luận, lời nói tràn ngập lo lắng.

- Đích xác, Tàn Lang chết cũng không sao. Hơn nữa, nhưng năm gần đây, hắn dường như đã phát hiện ra điều gì đó, thậm chí bắt đầu hoài nghi thuộc hạ. Sau khi đánh bại Thư gia quân, hắn sớm muộn gì cũng phải chết. Chỉ là so với hắn, phụ tử Thư gia mới là họa lớn…

Bạch Bái có chút tán thán.

- Thư Thiên Hào, người này có dũng có mưu. Nhưng năm gần đây cũng đã phát hiện thế lực ẩn giấu của Trữ gia chúng ta, vẫn một mực nắm chắc lấy đại quyền, tuy rằng nha đầu Trữ Khi Sương kia có tâm cơ, nhưng dưới sự áp chế của hắn, cơ hồ không làm gì được.

Trữ Khi Sương chính là nguyên danh của Thư phu nhân.

- Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nhưng Thư Thiên Hào lại là một ngoại lệ. Nhớ ngày xưa khi nha đầu Trữ Khi Sương được gả đi, lão phu đã rất không đồng ý. Chư Tinh Mãnh Hổ quá dũng mãnh, hơn nữa đã bước vào tuổi chín chắn, hiện giờ tuy rằng Trữ Khi Sương đã trở thành thành chủ phu nhân, nhưng vẫn không nắm được một chút thực quyền nào. Gần đây, thậm chí ngay cả 4 vị ngự yêu sư thân vệ cũng đã mất tích.

Một vị trưởng lão bất mãn, cảm thán nói.

Hai mắt Trữ gia gia chủ chợt sáng người.

- Lúc đó, tính cách của Thư Thiên Hào đã trầm ổn. Bất quá hiện tại Sở Vân kia lại đang là lúc huyết khí phương cương, thời điểm thiếu niên phong lưu!

- Đảo chủ, ý của ngài là…

Trữ gia gia chủ gật gật đầu.

- Kỳ thật Trữ Khi Sương cũng không thất bại. Nhưng năm này chúng ta mở bao nhiêu cửa hàng tại Thư gia đảo, mang đến bao nhiêu lợi ích? Chắc rằng trong lòng mỗi người đều hiểu rõ. Lúc này đây, đối với Sở Vân, ta sẽ lại thi triển mỹ nhân kế.

Các trưởng lão bàn bạc một hồi, sau đó đều gật đầu.

- Bất quá ngài định lựa chọn…

Có trưởng lão dò hỏi.

- Hài tử Trữ Y Y kia có tâm cơ rất sâu, lại vô cùng xinh đẹp. Chỉ cần một lần gặp, đã có thể khiến nam hài say đắm đến mê muội. Nàng là cháu gái của lão phu, không cần nghi ngờ lòng trung tâm của nàng đối với gia tộc.

Trữ gia gia chủ mỉm cười nói.

Mọi người thoáng chần chờ, rốt cục cũng có trưởng lão uyển chuyển mở miệng.

- Trữ Y Y là một hạt giống tốt. Rất có thiên phú ngự yêu, nếu gả nàng đến Thư gia đảo hoang vu kia? Gia chủ, ngài không thấy đáng tiếc sao?

Lập tức có người phụ họa.

- Hài tử Y Y vốn là bồi dưỡng để gài vào Thiết gia đảo. Hôm nay lại dùng trên người Sở Vân, đảo chủ ngài không thấy có chút đại tài tiểu dụng sao?

63. Chương 63: Mỹ Nhân Kế Nhằm Vào Sở Vân (hạ).

Chương 63: Mỹ nhân kế nhằm vào Sở Vân (hạ).

Trong Chư Tinh Quần Đảo, tài phú Trữ gia đảo đứng đầu, vũ dũng Thư gia đảo đệ nhất. Nhưng nếu bàn về tổng lực, Thiết gia đảo vẫn luôn chiếm vị trí đầu, binh hùng tướng mạnh, thành cao phủ sâu, kinh tế phồn thịnh.

Trữ gia chủ lại chậm rãi lắc đầu.

- Chư vị trưởng lão vẫn chưa rõ sao? Gả Trữ Y Y vào Thiết gia, Trữ gia ta nhiều nhất chỉ có thể đứng vững gót chân, trở thành nhất gia chi mẫu. Như Trữ Khi Sương giúp chúng ta mở ra thị trường của Thiết gia đảo. Nhưng nếu như gả cho Sở Vân, có sự giúp đỡ của Trữ Khi Sương. Nếu khiến Sở Vân quỳ lạy dưới váy nàng, toàn bộ Thư gia đảo đều sẽ là của chúng ta. Đến lúc đó, chúng ta có tài lực, lại có vũ lực của Thư gia đảo, trong Chư Tinh Quần Đảo còn ai có thể ngăn cản được chúng ta?

Lời nói sâu sắc, nội dung vô cùng dễ hiểu. Mọi người im lặng, một lát sau, có người mở miệng.

- Đảo chủ anh minh.

Sau đó những người khác nhao nhao phụ họa. Nhìn về phía Trữ gia gia chủ, ánh mắt tràn đầy kính nể cùng ca ngợi. Dưới thất bại to lớn như vậy, chỉ có đảo chủ là vẫn còn giữ được tâm khí bình hòa, tỉnh táo phân tích, thi triển lương mưu. Không hổ là một trong vài vị nam nhân có thể chủ đạo thế cục!

Bạch Bái hỏi:

- Kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?

Trữ đảo chủ cười:

- Thư gia quân thắng thảm hải tặc Tàn Lang, thân là thông gia, Trữ gia đảo chủ đưa tặng đồ viện trợ, thuốc trị thương, tơ lụa, tửu thủy… Đồng thời ngưỡng mộ anh vũ tuyệt luân của Thư gia Thiếu thành chủ, mang theo thiện ý cầu thân.

…

Chậm rãi mở mắt, đập vào trong mắt là khung cảnh phòng ngủ quen thuộc.

- Đây không phải là phòng ngủ của ta sao, sao ta lại ở trong Thư gia thành?

Sở Vân nằm trên giường, ánh mắt có chút mê man. Nhưng chỉ giây lát sau, trí nhớ hiện về lại để cho hắn hiểu được hết thảy mọi chuyện đang phát sinh.

- Thực xấu hổ, sau khi cứu được nghĩa phụ, cơ hồ đã tiêu hao toàn bộ khí lực. Trên đường trở về té xỉu, bọn họ mang ta an trí ở nơi này.

Tâm tư Sở Vân linh thông, thoáng cái đã phỏng đoán được chân tướng.

Bên người truyền đến thanh âm ô ô, lập tức ló ra một cái đầu nhỏ xù lông đáng yêu. Đúng là Thiên Hồ, trong lúc bản thân hôn mê, nó thủy chung không hề rời khỏi hắn. Nhìn thấy chủ nhân mình tỉnh lại, hai mắt Thiên Hồ chớp chớp một hồi. Thân thể nhỏ nhắn lập tức nhào vào trong lòng Sở Vân. Thè chiếc lưỡi ấm áp ướt át ra, liếm liếm khuôn mặt Sở Vân. Biểu đạt ý vui mừng của chính mình.

- Tiểu gia hỏa.

Sở Vân cảm thấy ngứa ngáy, vội vươn tay đè lấy tiểu thiên hồ đang nghịch ngợm.

- A, thiếu đảo chủ, ngài tỉnh rồi?

Cửa phòng bị đẩy ra, một vị tỳ nữ có khuôn mặt lanh lợi bước vào, nàng lập tức phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Sở Vân giãy dụa bò dậy, mở miệng hỏi.

- Nghĩa phụ ta như thế nào?

- Thiếu chủ tốt hơn vẫn nên tĩnh tâm tu dưỡng, đảo chủ không sao. Cố ý sai nô tỳ đến hầu hạ thiếu chủ.

- Hừ, ta bất quá chỉ là thoát lực mà thôi, không cần tĩnh dưỡng.

Sở Vân cắn răng, cố gắng chống đỡ thân thể vốn đã không còn chút sức lực nào, cuối cùng cũng giãy dụa từ từ đứng lên. Càng đến cực hạn hắn càng phải cố gắng kiên trì khiến cho bản thân đột phá bình cảnh. Khi đó thể lực sức chịu đựng, sức bật của bản thân sẽ đạt đến một tầm cao mới. Quả nhiên, sau cử động này, Sở Vân cảm nhận rõ ràng, toàn thân xuất hiện một dòng nước ấm, một luồng lực lượng mới từ từ dâng lên.

Đây là công lao của tiểu thiên hồ. Là do linh khí nó truyền tới, khiến tố chất thân thể của Sở Vân có sự đột phá.

- Khoan đã, ngươi vừa gọi ta là gì? Thiếu đảo chủ?

Đến lúc này, Sở Vân mới kịp phản ứng, tập trung tư tưởng nhìn lại.

Khuôn mặt hắn vốn đã thanh tú, lại được linh khí Thiên Hồ cải tạo, miễn cưỡng đã bước vào hàng ngũ anh tuấn nhất lưu. Hơn nữa 1 lần hành động này, đã oanh động toàn bộ Thư gia đảo. Hình tượng thiếu niên anh hùng, đã thâm nhập vào nhân tâm mỗi một đảo dân.

Vị nô tỳ dưới cái nhìn chằm chằm của Sở Vân, trái tim nhảy loạn, mặc cỡ đỏ mặt cúi đầu xuống. Lanh lợi ngày thường không cánh mà bay, lắp ba lắp bắp nói.

- Dạ, dạ! Sau khi đảo chủ trở về đã tuyên bố lập thiếu gia làm thiếu đảo chủ, toàn quân oanh động, không ai phản đối. Đều nói đảo chủ có người kế tục, thiếu đảo chủ thiếu niên anh hùng, hào tình tứ dật, có phong phạm khi xưa của đảo chủ.

Thanh âm nàng run rẩy, đôi mắt đẹp không ngừng liếc trộm Sở Vân, mang theo e lệ, hiếu kỳ, sùng bái.

Sở Vân giật mình, trong lòng suy tư một hồi.

- Không thể tưởng được cứu nghĩa phụ, bản thân mình lại trở thành người thừa kế Thư gia đảo. Không ai phản đối? Ai, ít nhất ta chắc rằng tâm tình của Thư phu nhân nhất định rất không xong. Bất quá, lúc này ta đã có căn cơ, trong thời gian ngắn, nàng cũng không tạo ra được bao nhiêu sóng gió. Tốt hơn trước tiên vẫn nên đi gặp nghĩa phụ…

Từ lúc trọng sinh tới giờ mới cùng nghĩa phụ gặp mặt một lần. Trên chiến trường cũng đã thoáng gặp mặt, chỉ là lúc đó quá nguy hiểm, quá vội vàng.

Hiện tại nhớ lại, Tàn Lang hung danh hiển hách lại có thể chết ở trên tay cảu mình. Sở Vân vẫn còn có chút khó tin.

Lúc ấy trong nội tâm hắn căn bản là không có chút hi vọng thắng nào, chỉ chắc chắn rằng, nếu mình sợ hãi, cả đời này sẽ phải sống trong ăn năn hối hận. Quyết không thể trơ mắt nhìn nghĩa phụ tử vong. Mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên, không thể tưởng tượng được bản thân mình lại có thể chiến thắng.

Loại cảm giác này có chút không quá chân thật.

Trong phòng khách, ngoại trừ Thư Thiên Hào, Sở Vân ngoài ý phát hiện ra Bạch Mi Đan sư từ Thiên Ca Thư Viện cũng đang ngồi bên trong đại sảnh.

- Ha ha, kỳ lân nhi của nhà ta đến rồi.

Thấy Sở Vân, Thư Thiên Hào lập tức toát ra vẻ vui mừng, nở một nụ cười thỏa mãn.

- Nghĩa phụ.

Sở Vân há hốc mồm, trong lòng đủ loại tình cảm phức tạp đan xen vào nhau. Thiên ngôn vạn ngữ đến miệng chỉ có thể thốt lên được hai chữ này.

- Con đến rất đúng lúc, ta có một tin tức tốt muốn báo cho con. Bất quá trước đó, ta muốn con nhận một vật.

Thư Thiên Hào đứng lên, tự mình đi tới, lấy ra một hộp gỗ vừa dài vừa rộng.

- Bên trong là…

Hai mắt Sở Vân sáng ngời, trên mặt hiện lên vẻ tò mò.

Là vật gì? Sao lại có thể phát ra tiếng kêu gọi thân thiết cùng quen thuộc như vậy?

Mở nắp hộp ra, Sở Vân lập tức kinh hô.

- Ah, Túy Tuyết Đao!

Túy Tuyết Đao trong hộp gỗ khẽ chấn động, nhìn thấy Sở Vân, phát ra thanh âm hoan minh. Đao quang sáng như tuyết, thân đao ưu mỹ, kết hợp lại tỏa ra vẻ đẹp ưu nhã. Sở Vân nhíu mày.

64. Chương 64: Truyền Thừa Yêu Binh, Trữ Gia Cầu Thân!

Chương 64: Truyền thừa yêu binh, Trữ gia cầu thân!

- Túy Tuyết Đao đã là của nghĩa phu, sao ta có thể tiếp nhận?

Thư Thiên Hào mỉm cười, nhấc Túy Tuyết Đao lên, đưa cho Sở Vân.

Túy Tuyết Đao trong tay hắn kịch liệt run rẩy, giống như là một con băng long đang không ngừng dãy dụa. Chỉ ngắn ngủi vài giây sau, trên trán Thư Thiên hào đã nổi đầy gân xanh, khuôn mặt đỏ bừng, toàn thân bốc lên nhiệt khí. Hiển nhiên khống chế Túy Tuyết Đao Túy Tuyết Đao, hắn đã phải dùng hết khí lực cả người.

Sở Vân mang theo vẻ mặt kinh dị, tiếp nhận đại đao.

Lập tức xảy ra điều kỳ diệu, Túy Tuyết Đao lập tức bất động, không hề run rẩy nữa. Dịu dàng ngoan ngoãn như một chút mèo nhỏ, thân đao nhẹ ngâm một tiếng, thậm chí còn tỏa ra một chút hương rượu.

- Đây là…

Sở Vân kinh ngạc kêu lên một tiếng.

- Túy Tuyết Đao đã nhận con làm chủ rồi.

Thư Thiên Hào vui mừng cảm thán một tiếng, ánh mắt nhìn về sở vân, không hề đau nhức, tiếc nuối vì mất đi yêu đao, mà là tràn đầy thỏa mãn.

Bạch Mi Đan Sư đứng ở một bên cười ha hả, giải thích:

- Thiếu đảo chủ không biết chuyện này cũng là rất bình thường. Thanh đao này chính là yêu binh. Một ít vật phẩm người được sử dụng thường xuyên trút cảm tình vào trong một thời gian dài, có thể sinh ra linh tính, được gọi là yêu binh. Yêu thú, binh, thực cũng là tam đại phái của ngự yêu sư.

Sao Sở Vân lại không biết điều này? Hắn chỉ kinh ngạc bởi vì Túy Tuyết Đao lại nhận mình làm chủ mà thôi. Yêu cũng không chỉ hạn hẹp bao gồm phạm vi yêu thú. Mà được sử dụng để chỉ chung những sự vật đã có được linh tính. Trong những linh vật này, yêu thú chỉ là một bộ phận. Thiên Hồ của Sở Vân, Hải Tri Tru của Lão Ngư Vương, Phong Hỏa Lang Yên của Tàn Lang chí là yêu thú.

Còn có một bộ phận khác được gọi là yêu thực. Bồi dưỡng thực vật, tiến hành hoạt động sinh sản. Ví dụ như bích lạc hải đái của Lão Hồng Thương, cây dừa chuông đồng của Kiều Lão Hầu Tử. Bộ phận thứ ba chính là yêu binh. Một vài binh khí được người sử dụng thường xuyên trút xuống tình cảm sẽ sinh ra linh tính. Túy Tuyết Đao của Thư Thiên Hào chính là loại này. Chính là dựa vào thanh yêu binh này, Thư Thiên Hào mới có thể chống lại Phong Hỏa Lang Yên của Tàn Lang.

- Kiếp trước, sau khi nghĩa phụ chết đi, ta mới kế thừa Túy Tuyết Đao. Hiện giờ nghĩa phụ vẫn khỏe mạnh, sao thanh yêu bình này lại nhận ta làm chủ? Kỳ quái thực!

- Yêu binh nhận chủ, trừ phi chủ nhân cũ chết đi, nó mới lựa chọn chủ nhân mới. Bất quá tình huống của các ngươi có một chút đặc thù. Ngày đó trọng chiến trường, Thư đảo chủ hấp hối, bản thân đã cận kề cái chết. Túy Tuyết Đao cơ hồ là vật vô chủ. Trùng hợp đúng lúc đó, Sở thiếu đảo chủ lâm chiến, vận dụng Túy Tuyết Đao, trút xuống tất cả tình cảm cùng ý chí chiến đấu, đã dẫn phát sự công minh cùng linh tính trong Túy Tuyết Đao. Bợi vậy mới cải biến chủ nhân.

Bạch Mi Đan Sư giải thích.

- Thì ra là thế.

Sở Vân triệt để hiểu ra. Lúc ấy Túy Tuyết Đao ngộ nhận Thư Thiên Hào đã chết, hơn nữa bản thân tích súc 23 năm cảm tình dồn nén, 23 năm chiến ý tẩy lễ, khiến cho thanh yêu binh này nhận mình làm chủ nhân.

- Nếu như thế, hài nhi mạn phép thu nhận thanh đao này.

Trong thiên hạ, Túy Tuyết Đao chỉ có mình hắn có thể sử dụng. Sau khi minh bạch điểm này, Sở Vân cũng không sĩ diện, trực tiếp nhận thanh yêu đao này.

- Tốt, tốt, tốt!

Thư Thiên Hào liên tục gật đầu, hít sâu một hơi, nói.

- Túy Tuyết Đao là bội đao của lịch đại đảo chủ Thư gia đảo, bên trong ẩn chứa tinh thần của vô số lão tiền bối, càng là biểu tượng của Thư gia đảo. Sau lưng nó, là kiêu ngạo cùng tôn nghiêm của chiến sĩ Thư gia. Đừng phụ thanh đao này. Ngày sau nếu có cơ duyên, phải tận lực đề thăng tu vi của nó.

- Hài nhi minh bạch.

Sở Vân gật gật đầu. Yêu binh cũng có thể thổ nạp linh khí, hấp thụ yêu tinh, tiến hành đề thăng tu vi. Thanh Túy Tuyết Đao này đã có 450 năm tu vi, là tồn tại đẳng cấp Đại Yêu.

Bạch Mi Đan Sư mỉm cười nói.

- Túy Tuyết Đao chính là yêu, Sở thiếu đảo chủ vẫn đang còn trẻ, lại có thể khống chế được. Chứng minh linh quang bản thân vô cùng cường đại. Giống như là một viên ngọc thô chưa được mài dũa, chỉ cần tạo hình một chút, có thể trở thành tinh hoa mỹ ngọc. Chỉ mong ngày sau Sở thiếu đảo chủ đến Thiên Ca Thư Viện, không lười biếng, cố gắng nỗ lực, đừng cô phụ ân tứ của thượng thiên.

- Thiên Ca Thư Viện! Nghĩa phụ, đây là có chuyện gì?

Sở Vân sững sờ.

- Ha ha, là ta đề cử con đến nhập học Thiên Ca Thư Viện. Thiên Ca Thư Viện là địa phương rất tốt, tài nguyên hùng hậu, tập hợp tất cả thiếu niên anh kiệt trong Chư Tinh Quần Đảo. Con phải cố gắng rất nhiều.

Thư Thiên Hào vỗ vỗ bả vai Sở Vân cười nói.

Kinh hỉ ngoài ý muốn, khiến cho Sở Vân không kịp phản ứng.

- Nhưng mà hài nhi không đạt được vị trí đệ nhất trong lễ thành niên.

- Ngốc tiểu tử. Ai nói vị trí đệ nhất trong lễ thành niên là điều kiện để gia nhập Thiên Ca Thư Viện? Thiên Ca Thư Viện chỉ tuyển nhận thiếu niên được đề cử. Vị trí đệ nhất trong lễ thành niên chỉ là một trong những tiêu chuẩn để được đề cử mà thôi. Hôm nay con biểu hiện ra như vậy, ngay cả cái mạng già này của ta cũng là do con cứu về. Không đề cử con, sợ rằng cả Thư gia đảo này sẽ mắng ta hoa mắt ù tai, là lão già vô năng…

- Nghĩa phụ…

Sở Vân nghẹn ngào, đang định nói điều gì đó. Đúng lúc này, chợt có hạ nhân tiến vào bẩm báo.

- Khởi bẩm đảo chủ, sứ giả Trữ gia đảo mang theo rất nhiều lễ vật đến thăm.

- Người Trữ gia tới…

Thư Thiên Hào nhíu mày, chợt giãn ra.

- Mời hắn vào.

- Cái gì? Muốn cùng ta kết thân? Lại còn là Trữ Y Y…

Một lát sau, nghe rõ mục đích đến của sứ giả, Sở Vân động dung, không khỏi đứng bật dậy.

- Trữ Y Y này hắn cũng đã được nghe danh, xinh đẹp tuyệt luân, nhưng lại ham hư danh, bản thân lại kiêu ngạo. Chuyện nàng thích làm nhất chính là nhìn những nam nhân theo đuổi bản thân, vì nàng mà khuấy động can qua. Trong trí nhớ kiếp trước, khi Chư Tinh Quần Đảo lâm vào hỗn chiến, nàng trước sau tái giá năm lần, càng bò lại càng cao. Cuối cùng gả cho một vị họ hàng cùng mình, một đời Trữ gia tân đảo chủ, trở thành một trong những quý phu nhân quyền thế nhất trong Chư Tinh Quần Đảo.

Nhân vật như thế lại muốn kết thân, muốn gả cho mình?

"Từ lúc trọng sinh đến nay, mọi chuyện đều đang dần thay đổi. Không thể tưởng được ngay cả nhân vật như vậy cũng đã liên quan đến mình. Thế cục biến hóa quá nhiều, trí nhớ kiếp trước của ta, còn có thể bảo lưu ưu thế được đến lúc nào?"

65. Chương 65: Trực Tiếp Cự Tuyệt, Phụ Tử Đồng Lòng (thượng).

Chương 65: Trực tiếp cự tuyệt, phụ tử đồng lòng (thượng).

- Cầu thân?

Thư Thiên Hào nhíu mày.

Mặt mũi Sứ giả Trữ gia tràn đầy vui vẻ. Hắn đã thu hết phản ứng của Sở Vân vào trong mắt, còn tưởng rằng hắn bởi vì ngưỡng mộ mỹ danh của Trữ gia công chúa mà kích động đến không kìm chế được.

- Ha ha, nha đầu Trữ Y Y rất có thiên phú ngự yêu. Bản thân cũng xinh đẹp, gặp một lần là khó thể quên. Trong Thiên Ca Thư Viện có lực ảnh hưởng không nhỏ. Người theo đuổi có thể xếp đầy một con phố. Ha ha, từ xưa đến nay mỹ nữ xứng anh hùng. Sở thiếu đảo chủ, quả thực xứng danh với bốn chữ thiếu niên anh hùng. Không lên tiếng thì thôi, một lần hành động lập tức kinh nhân, chém giết Tàn Lang, quả thực là chiến tích kinh thiên động địa, đủ để tự hào. Anh hùng mỹ nhân, quả thực là nhân duyên trời định!

Bạch Mi Đan Sư vừa cười vừa nói, trong lời nói tràn đầy ý vị thâm trường.

Sắc mặt sứ giả Trữ gia lại càng thêm vui mừng, khóe miệng nhếch lên, không kìm lòng được nở một nụ cười. Xem ra nhiệm vụ đi sứ lần này đã hoàn thành rồi. Xác xuất thành công của chuyện này vốn đã rất cao, Trữ Y Y chính là cháu gái ruột của Trữ gia đảo chủ, tuyệt đối là công chúa của Trữ gia, mỹ danh vang vọng khắp Chư Tinh Quần Đảo. Thiếu niên nào lại không ngưỡng mộ, tài tuấn nào lại không ái mộ?

- Sở thiếu đảo chủ này tuy rằng dũng mãnh tuyệt luân, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là thiếu niên. Xem bộ dáng vui mừng của hắn, thực sự là… Ha ha…

Đúng lúc sứ giả Trữ gia vui mừng ra mặt, Sở Vân chợt cười lạnh một tiếng mở miệng.

- Lời ấy của đan sư sai rồi.

Đôi mắt trong trẻo hắc bạch phân minh, liếc nhìn Bạch Mi Đan Sư một cái. Trên khuôn mặt non nớt hiện lên một tia ngạo nghễ.

- Đại trượng phu lấy việc tung hoành thiên hạ, kiến lập bá nghiệp thiên thu làm đầu! Sinh là nhân kiệt, chết cũng phải là quỷ anh hùng. Mà ôn hương nhuyễn ngọc chính là mộ anh hùng. Há có thể bởi vì nhi nữ tình trường, mà làm hư đại sự? Trong lòng ta, lập nghiệp thành gia. Lập nghiệp trước, thành gia sau. Hôm nay bá nghiệp chưa thành, há lại có thể thành gia?

Lời nói hùng hồn, khí thế lẫm liệt. Nếu đổi lại lúc trước Sở Vân nói ra những lời này, chỉ sợ người nghe phần lớn sẽ hỉ mũi khinh thường. Nhưng hôm nay Sở Vân mang theo chiến tích chém giết Tàn Lang, khi nói chuyện, ngẩng cao đầu, âm điệu hào hùng. Lời vừa nói ra khiến cho tất cả người có mặt trong trưởng cảm thấy một cỗ khí thế tung hoành thiên địa, ưng lượn cửu thiên phả vào mặt.

Tất cả đều động dung.

- Bá khí hiển lộ, quả nhiên là kỳ phụ tất có kỳ tử. Không khác gì Chư Tinh Mãnh Hổ năm đó!

Nội tâm Bạch Mi Đan Sư chấn động.

- Sở… Sở thiếu đảo chủ, mong ngài suy nghĩ lại

Sứ giả Trữ gia trợn mắt há hốc mồm, tương phản quá khác biệt khiến hắn trong lúc nhất thời không nói được lời nào. Hắn tuyệt đối không ngờ rằng, Sở Vân lại từ chối một chuyện tốt đã đưa tới tận cửa thế này. Lần hôn sự này, chẳng khác gì dâng tặng cho hắn một đại mỹ nhân yêu kiều, còn đưa tới tận quý phủ của hắn. Thực không ngờ, Sở Vân lại cự tuyệt.

Đây rốt cục nên khen ngợi hắn thiếu niên hào kiệt hay chửi hắn ngu đây?

Trong lúc nhất thời, sứ giả Trữ gia ngơ ngác nhìn Sở Vân. Sở Vân hừ lạnh một tiếng, tròng mắt hơi híp lại, trong mắt lấp lánh lệ mang.

Sứ giả Trữ gia chợt cảm thấy con mắt đau xót, tâm thần hắn run lên, vội vàng hướng ánh mắt quá chỗ khác, rất thông minh nhìn về phía Thư Thiên Hào nói:

- Hôn nhân, phụ mẫu đặt đâu con ngồi đấy. Thư đảo chủ, ngài…

Thư Thiên Hào nhìn thoáng qua Sở Vân, cười cười nói.

- Chuyện này ta không muốn thay hài tử làm chủ. Có lẽ việc đến quá mức đột ngột, khiến cho hắn có chút không thích ứng. Không bằng mời sứ giả ở lại quý phủ vài ngày, trong khoảng thời gian này để cho Sở Vân suy nghĩ thật kỹ, như thế nào?

- Kính xin Thư đảo chủ khuyên nhủ thiếu đảo chủ một câu. Nếu việc này thành Trữ gia cùng Thư gia thân càng thêm thân thân, đối với song phương đều sẽ đạt được lợi ích. Tại hạ sẽ lưu lại vài ngày trên quý đảo chờ hồi âm của đảo chủ cùng thiếu đảo chủ.

Sứ giả thở dài một tiếng, đành phải lui ra.

- Nghĩa phụ, người thực sự muốn ta thành thân cùng Trữ Y Y kia?

Buổi tối, trong thư phòng chỉ còn lại Sở vân cùng Thư Thiên Hào. Sở Vân nhíu mày, mở miệng trước đặt câu hỏi.

- Đừng vội, ngồi xuống trước đã. Trước tiên ta hỏi con, những lời con nói hồi chiều là phát ra từ chân tâm? Hay là do có điều cố kỵ?

Thư Thiên Hào khoát khoát tay, chỉ Sở Vân ngồi xuống.

Sở Vân ngồi xuống, lập tức nói.

- Là phát ra từ chân tâm, nhưng cũng có điều cố kỵ. Ta sợ thế lực Trữ gia trên Thư gia đảo nếu quá phát triển. Sớm muộn sẽ có một ngày đuôi to khó vẫy, khách biến thành chủ.

Thư Thiên Hào nghe vậy, lông mày lập tức giãn ra cười ha hả nói.

- Tiểu tử con luôn khiến ta phải kinh hỉ. Tốt, rất tốt, con có thể ý thức được điểm này khiến ta rất ngạc nhiên, không tệ, không tệ một chút nào!

Thư Thiên Hào thu nụ cười lại, thần sắc trở nên nghiêm túc, chăm chú nhìn Sở Vân nói.

- Những năm gần đây này Trữ gia mở ra bao nhiêu cửa hàng trên Thư gia đảo chúng ta, mang đi bao nhiêu lợi nhuận. Hơn nữa mượn những cửa hàng này, còn âm thầm đào tạo ra rất nhiều vây cánh. Nói thực cho con biết, những chuyện này, nội tâm nghĩa phụ đều biết rõ.

- Nghĩa… Nghĩa phụ

Lần này đến phiên Sở Vân giật mình.

- Trữ gia chủ là một lão hồ ly, không dùng thủ đoạn chiến tranh để khuếch trương thế lực. Mà sự dụng việc kết thân bốn phía, âm thầm bào mòn thế lực khắp nơi, Trữ gia đảo tài phú kinh nhân, đích xác là rất có thủ đoạn. Lão ta nhằm vào Thư gia đảo chúng ta, ta cũng phản nhằm vào hắn.

- Nguyên lai nghĩa phụ đang lợi dụng thế lực Trữ gia.

Sở Vân ngơ ngác nhìn Thư Thiên Hào, chợt phát hiện ra bộ mặt mới của đối phương.

- Không sai. Thư gia đảo hoang vắng, hoàn cảnh ác liệt, tính cách đảo dũng mãnh, kinh tế trên đảo rất bạc nhược. Mấy năm này, nếu không phải có Trữ gia trợ giúp khai pháp, mượn nhờ thương thuyền của bọn hắn, khai thương mậu dịch. Ta lấy đâu ra nguồn thu thuế để chi tiêu cho hoạt động của Thư gia quân?

Thư Thiên Hào chậm rãi mở miệng, trong mắt lóe lên quang mang trí tuệ.

Ai cũng biết Chư Tinh Mãnh Hổ khí phách dũng mãnh, nhưng ai có thể hiểu được sự mưu trí của đầu mãnh hổ này?

- Nguyên lai nghĩa phụ là đại trí giả ngu, hài nhi ta cũng không còn lời nào để nói nữa rồi.

Sở Vân giang tay nở một nụ cười khổ. Vốn hắn đã chuẩn bị lý do thoái thác, phân tích uy hiếp từ Trữ gia, nhưng giờ phút này thì không cần dùng đến nữa rồi.

66. Chương 66: Trực Tiếp Cự Tuyệt, Phụ Tử Đồng Lòng (hạ).

Chương 66: Trực tiếp cự tuyệt, phụ tử đồng lòng (hạ).

- Được rồi, con không cần vuốt mông ngựa nghĩa phụ!

Thư Thiên Hào cười mắng một tiếng. Sở Vân vội vàng lắc đầu, giọng điệu nghiêm trang nói.

- Lời này của người sai rồi. Nghĩa phụ là Chư Tinh Mãnh Hổ. Hài nhi không phải là đang vuốt mông ngựa, mà là đang vuốt mông hổ!

- Ha ha, tiểu tử!

- Ha ha.

Hai cha con nhìn nhau cười lớn, bầu không khí hòa hợp, không chút nào ngăn cách.

Cười to một tiếng, Thư Thiên Hào khoát tay, nghiệm mặt nói.

- Tốt rồi. Con cự tuyệt Trữ gia cầu thân. Việc này có lợi mà cũng có hại. Nghĩa phụ còn đang phân vân, việc này cứ theo ý con là được. Nếu đáp ứng, con có một lão bà đại mỹ nữ, còn có thể mượn nhờ lực lượng thương nghiệp của Trữ gia. Nếu con cự tuyệt, sau này Thư gia đảo phải dựa vào chính con tự mình chèo chống rồi. Ngày sau ngươi muốn khai thông thị trường, thành lập tuyến đường giao thương hàng hải chỉ sợ sẽ gặp phải sự chèn ép từ Trữ gia đảo.

- Con nên suy nghĩ cho thật kỹ. Ngày sau, Thư gia đảo sẽ là của con, nghĩa phụ ta già rồi, thay con quản thêm vài năm, sau đó lui xuống an dưỡng tuổi già. Cả ngày cùng mấy người Lão Hồng Thương uống rượu luận bàn thế sự. Tốt hơn là con nên sớm cho lão già ta được bế tôn nhi, tôn nữ.

Lời nói thâm tình, khiến cho Sở Vân nghe xong chợt sững sờ. Hắn vội nói.

- Nghĩa phụ, người nói cái gì vậy? Người không già, Chư Tinh Mãnh Hổ phải tiếu ngạo Thiên Địa, còn cả bá nghiệp thiên thu đang chờ người chinh phục.

Thư Thiên Hào giơ tay vỗ vỗ cáu ót của Sở Vân nói.

- Tiểu tử con cũng dám đầu độc lão tử? Cái gì mà bá nghiệp thiên thu? Mấy lời này chỉ hữu dụng với đám thiếu niên trẻ tuổi, nhiệt huyết dương cương các con mà thôi. Nghĩa phụ già rồi, giờ chỉ muốn nhìn con thành gia, kiến công lập nghiệp, là chuyện vui vẻ nhất rồi.

Sở Vân thở dài một tiếng. Hắn biết rõ, tuy rằng đã cứu được tính mạng của nghĩa phụ, nhưng kinh qua một kiếp này, chiến ý của Thư Thiên Hào đã triệt để lụi tàn. Hơn nữa Túy Tuyết Đao đổi chủ, biểu hiện của Sở Vân khiến hắn vô cùng thỏa mãn, Thư gia đảo có người kế tục, hùng tâm tráng chí đều đã tan thành mây khói.

"Không, tuyệt đối không! Ta đã cứu được tính mạng của nghĩa phụ, cũng muốn cứu Chư Tinh Mãnh Hổ! Hơn nữa đối với cái ngôi vị đảo chủ này, ta không có một chút hứng thú nào. Trọng sinh kiếp này, ta muốn đền bù tất cả nuối tiếc kiếp trước, sau đó dốc toàn lực truy tìm cảnh giới ngự yêu sư đỉnh phong. Xem ra, lúc này trực tiếp khuyên bảo là không có tác dụng rồi. Đành phải đáp ứng trước sau đó từ từ nghĩ cách vậy! Tóm lại ta muốn đánh thức hùng tâm tráng chí của nghĩa phụ!"

Trong nội tâm thầm suy xét một phen, Sở Vân cười nói.

- Đã như vậy, nghĩa phụ cứ vui vẻ an hưởng tuổi già, xem hai nhi tung hoành thiên hạ như thế nào cũng được!

Thư Thiên Hào cười to một tiếng.

- Đây mới là hảo hài tử của nghĩa phụ!

- Bất quá...

Sở Vân tiếp lời.

- Trong 3 năm hài nhi theo học tại Thư Viện Thiên Ca, nghĩa phụ người phải thay hài nhi trông giữ tốt Thư gia đảo, lưu lại cho hài nhi một nội tình tốt mới được.

- Yên tâm, chuyện cần làm lão đa ta tuyệt đối sẽ hoàn thành.

Thư Thiên Hào vỗ ngực cam đoan.

Sở Vân nhếch miệng nở một nụ cười, tràn đầy ý vị thâm trường nói.

- Có những lời này của nghĩa phụ là hài nhi an tâm rồi.

Thư Thiên Hào nghe ra có chỗ không đúng, vuốt vuốt cằm mình, dò xét.

- Sao ta cảm thấy lời này có cái gì không đúng nhỉ? Tiểu tử không phải ngay cả nghĩa phụ cũng tính kế?

- Hài nhi sao dám! Bất quá trước mắt quả là có một kỳ ngộ. Nếu bắt được, Thư gia đảo chúng ta sẽ trở thành long đầu trong ngành sản xuất muối trong toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo. Nghĩa phụ người có làm không?

Nói xong, Sở Vân rút ra từ trên người một bản kế hoạch đưa cho Thư Thiên Hào.

- Quái bệnh Bích Lạc Hải Đái, con phỏng đoán sẽ biến thành dịch bệnh lan ra khắp Chư Tinh Quần Đảo? Còn có thể dẫn phát thị trường chấn động?

- Cái gì? Con đã nghiên cứu ra phối phương chữa trị loại quái bệnh này? Sao con có thể làm được?

- Cái gì? Là người Mèo mù đụng phải chuột chết? Tùy ý mà tạo ra?

Càng nghe, con mắt Thư Thiên Hào lại càng trợn lớn.

- Ta nói tiểu tử con cười quá gian trá, thì ra là có ý nghĩ này. Nghĩa phụ tin tưởng con, bất quá nếu quả thực đúng như con phỏng đoán. Nếu dựa vào một phương Thư gia chúng ta mưu lợi, chỉ sợ sẽ vời đến tai họa, được không bù nổi mất. Phải tìm minh hữu, mà trong Chư Tinh Quần Đảo minh hữu đáng tin cậy. Aizzz…

Thư Thiên Hào thở dài.

- Nhắc đến minh hữu, hài nhi có thể đưa cho người một đề nghị rất tốt.

- Ah, đề nghị gì?

Thư Thiên Hào kinh ngạc nhìn Sở Vân, lúc này trong thư phòng đèn đuốc sáng trưng. Nhưng Thư Thiên Hào lại cảm thấy, vô luận là ánh sáng huy hoàng đến cỡ nào, cũng không bằng thần thái trong mắt Sở Vân lúc này.

Tròng mắt đen bóng, trong suốt, sâu bên trong tràn đầy hùng tâm tráng chí, tự tin phi thường.

Nhìn Thư Thiên Hào, Sở Vân hít sâu một hơi, sau đó phun ra bốn chữ.

- Thiên, Ca, Thư, Viện!

…

Ào ào ào ào…

Thủy triều đánh vào hai bên sườn mạn thuyền, tiếng thủy triều lên xuống liên tiếp, ý nhị dài lâu. Thân tàu trong sóng biển xóc nảy lay động, sắc trời màu trạm lam, hỗn hợp với ba quang màu thâm lam của nước biển phản xạ ngược trở lại, xuyên thấu qua song truyền hình tròn, chiếu rọi quang cảnh mộng ảo mơ màng.

Trong một gian phòng, phòng thủy thủ đơn với các phương tiện đơn xơ đơn điệu, làm nổi bật hơn một phần ý nhị biến hóa.

Trên chiếc giường thủy thủ, chăn đậm hơi chuyển sang sắc vàng, Sở Vân ngồi xếp bằng.

Hắn nhắm mắt suy nghĩ, Túy Tuyết Đao để trong lòng, ánh đao như nước, nhộn nhạo ánh ba quang.

Hô… Hấp…

Mỗi một lần hô hấp đều rất dài lâu, một cỗ linh khí từ Túy Tuyết Đao truyền qua, trải rộng tứ chi bách hài toàn thân Sở Vân, lặng yên cải tạo thân thể và khí chất của hắn.

Thế giới này, nguyên khí dư thừa nồng đậm tới cực điểm, tạo nên thế giới yêu linh phồn vinh như lụa. Dã thú, đồ vật, thực vật, mặc kệ là cái gì, chỉ cần dưỡng dục thành một phần linh quang nhất định là có thể siêu thoát bản chất, tấn cấp thành yêu thú, yêu binh, yêu thực.

Yêu linh biết cách hấp thu nguyên khí, thân thể yêu linh cường tráng, đã có linh tinh, nhưng trí thuệ tương đối nhỏ.

Thân thể con người yếu đuối nhưng trí tuệ xuất chúng, không giống như yêu binh, yêu thú, yêu thực, trực tiếp hấp thu nguyên khí thiên địa. Thế nhưng có thể trong góc bù hợp tác với nhau, mượn thân thể của yêu linh, hấp thu phần nguyên khí tinh hoa nhất, ôn thuần mà vô hại.

Những linh khí này trải rộng toàn bộ cơ thể của ngự yêu sư, lặng yên cải tạo, lặng yên biến hóa. Có thể khiến tố chất thân thể của những ngự yêu sư này không ngừng biến mạnh, kéo dài tuổi thọ. Nếu là yêu linh cấp bậc tuyệt phẩm trở lên, ngoại linh khí dưỡng dục bản thân ra, còn có thể giúp ngự yêu sư có một số năng lực đặc thù.

Quyển 2: Thiên Ca Thư Viện.

67. Chương 1: Linh Khí Cải Tạo, Quỳ Hoa Châm Như Ý Bổng.

Chương 1: Linh khí cải tạo, Quỳ Hoa Châm Như Ý Bổng.

Ví dụ như nói, hỏa nhãn hiện tại Sở Vân sở hữu, ngưng thần nhìn lại có thể thấy hỏa nguyên khí, thuộc về tăng cường của thị giác.

Hiện tại, linh khí do yêu đao Túy Tuyết truyền tới liên tục không ngừng cải tạo thân thể Sở Vân.

Sau một lúc lâu, Sở Vân chậm rãi mở to hai mắt nhìn, phun ra một ngụm khí bẩn, xuống giường.

Bước tới cạnh giường, hắn thấy chính mình. Tuy rằng chính mình lúc này mới chỉ 13 tuổi, thế nhưng trải qua mấy ngày liên tục được linh khí truyền từ Túy Tuyết Đao tới cải tạo, thân thể cao hơn, cơ thể khỏe mạnh. Tinh quang trong mắt thiểm điện, toàn thân tản mát ra một cỗ nhuệ khí, hầu như chính là hảo hán thanh niên tuổi 18.

Đây chính là linh khí cải tạo của Túy Tuyết Đao, có thể khiến thân thể của người sở dụng trở nên cao to khỏe mạnh, cơ thể phát triển.

Mà linh khí của thiên hồ cũng có thể làm hắn thay đổi, khiến da thịt trở nên bóng loáng như tuyết, lấp lánh ba quang, khuôn mặt tinh xảo mỹ lệ, biến thành mặt trắng nhỏ.

- Thiên Hồ lúc này mới chỉ là Tiểu Yêu, linh khí truyền tới tràn ngập một loại cảm giác ấp áp của lửa, thế nhưng số lượng tương đối thiếu, thua xa so với Túy Tuyết Đao cấp số Đại Yêu. Linh khí của Túy Tuyết Đao khổng lồ, có cảm giác khởi điểm thanh lương, cuối cùng nóng hổi như lửa. Thực giống như uống rượu ngon, có một loại tư vị khác thường.

Đứng bên cạnh chiếc giường, Sở Vân sờ sờ cái mũi chính mình, trong lòng đẽo gọn lại yêu thú và yêu binh trong tay chính mình.

- Hai cỗ linh khí này nhất tề cải tạo tư chất và tố chất thể trạng của ta, bởi vì tu vi của Túy Tuyết Đao mạnh hơn Thiên Hồ rất nhiều, vì vậy thiên hướng chuyển biến thành tráng hán cao to tương đối rõ ràng hơn. Bất quá, theo tu vi không ngừng tăng cao, cuối cùng xu thế chuyển biến thành mặt trắng nhỏ càng lớn hơn một chút a.

Nguyên nhân không gì khác.

Chính là vấn đề tư chất.

Phàm là yêu trong thiên địa, mặc kệ là yêu thú, yêu binh, yêu thực đều luận tư chất.

Tư chất chính là phôi thai, ảnh hưởng rất lớn tới thành tựu sau này.

Nói chung, tư chất hạ đẳng hầu như chỉ có thể tu luyện thành cấp số Tiểu Yêu. Tư chất trung cấp, tu hành tới cấp số Đại Yêu. Tu chất thượng đẳng tu hành tới cấp số Linh Yêu. Tư chất tuyệt phẩm mới có thể đạt tới thành tựu vấn đỉnh hất — Cảnh giới Kiếp Yêu.

Đương nhiên, thế giới này cho tới bây giờ không có chuyện tình tuyệt đối. Tư chất cũng có thể đề cao, cái này cần phải có thiên tài địa bảo phi thường hi hữu tới cải tạo, hoặc là cơ duyên kỳ ngộ.

Tư chất của Thiên Hồ là tuyệt phẩm, mà tư chất của yêu binh Túy Tuyết Đao chỉ là trung cấp mà thôi, hầu như định trước chỉ có thể tu luyện tới cấp số Đại Yêu. Tu luyện tới cấp số Đại Yêu sẽ gặp phải bình cảnh. Mặc kệ hấp thu yêu tinh như thế nào, tu vi đều không thể tăng lên. Trừ chuyện này ra, nếu như may mắn mạnh mẽ đột phá, trùng kích cảnh giới Linh Yêu, đánh xuống lôi kiếp, thân đao khó có thể chịu đựng được, tỷ lệ độ kiếp thành công nhỏ bé tới thương cảm, hầu như không có khả năng.

Hiện tại tu vi của Túy Tuyết Đao mạnh hơn Thiên Đồ, ảnh hưởng đối với thân thể của Sở Vân càng mạnh hơn một chút, thế nhưng một khi Thiên Hồ tu luyện tới cấp số Đại Yêu, Linh Yêu, Kiếp Yêu, ảnh hưởng của nó đối với Sở Vân sẽ vượt xa Túy Tuyết Đao.

- Xem ra chỉ cần Thiên Hồ không chết, mạng của ta chính là mặt trắng nhỏ a… Bất quá chuyện này cũng không thành vấn đề. Thế giới này chân chính nhìn vào trong mắt chính là thực lực, hoàn toàn không phải là vẻ bề ngoài.

Sở Vân cảm khái, đối với biến hóa bên ngoài cơ thể chính mình chỉ hơi chút lưu ý, không thực sự đặt trong lòng.

Đích thực nhưu vậy, thực lực xa xa so với bên ngoài quan trọng hơn nhiều.

Ngự yêu sư bình thường bởi vì yêu linh của bản thân truyền tới linh khí, cải tạo thân thể, đều có một số biến hóa khác hẳn so với người thường.

Ví dụ như tóc đỏ như lửa, thân thể gày như que củi cùng với một số dị tượng.

Thậm chí có một số người sở hữu Quỳ Hoa Châm, đây là một loại yêu binh trứ danh, uy lực cường đại, nếu như ngự yêu sư khống chế nó là nữ nhân còn tốt, nếu là nam nhân sẽ trở thành bất nam bất nữ, thanh âm kỳ quái, thậm chí thứ giữa hai chân trở nên nhỏ bé như cây kim thêu, đánh mất năng lực trên giường.

Còn có yêu binh trứ danh Như Ý Bổng. Uy lực so với Quỳ Hoa Châm tương đương nhau, danh tiếng cũng tương đương. Nếu như ngự yêu sư khống chế nó là nam tử, vật giữa hai chân có thể lúc to lúc nhỏ, lúc dài lúc ngắn, một ngày một biến hóa, kẻ khác bất đắc dĩ.

Hai loại yêu binh này đều là tuyệt phẩm! Một khi đang ở trong trạng thái vô chủ, không biết bao nhiêu người sẽ tranh nhau nát nhà tan cửa, đầu rơi máu chảy.

Chúng đại biểu cho thực lực chân chính!

Thực lực đủ, ham muốn theo thực lực/ Về phần cải tạo của linh khí, mặc kệ biến hóa như thế nào, đối với tăng cường thực lực mà nói hoàn toàn là thứ không đáng nói đến.

- Hiện nay Túy Tuyết Đao có tu vi 450 năm. Bất quá đã rơi vào bình cảnh, cần phải có tích lũy yêu tinh vô cùng hùng hậu mới có thể trợ giúp đột phá tu vi. Ngoài ra còn có một phương pháp, đó là luyện lại một lần nữa. Tăng thêm vô số thiên tài dị bảo, tăng tư chất của nó. Bất quá điều này đối với ta hiện tại mà nói còn quá mức xa xôi. Trọng điểm bồi dưỡng của ta hiện tại vẫn như cũ là Thiên Hồ.

Túy Tuyết Đao, luôn truyền lưu trong lịch đại đảo chủ Thư gia đảo, chiến tích hiển hách, chém giết vô số yêu thú. Nếu không có hạn chế về tư chất đã sớm đạt tới trình độ Linh Yêu, Kiếp Yêu rồi.

Cùng là nỗ lực đầu nhập vào, Túy Tuyết Đao không biết khi nào nhận được hồi báo. Về phần phương diện khác là Thiên Hồ tư chất tuyệt phẩm, tự nhiên là càng đáng giá bồi dưỡng hơn.

Tâm tư của Sở Vân rõ ràng, mục đích minh xác, chưa hề bởi vì sóm nắm giữ Túy Tuyết Đao trong tay mà quấy nhiễu kế hoạch tu luyện trong lòng.

Cài Túy Tuyết Đao vào trong vỏ, đeo sau người, Sở Vân mở cửa ra, rời khỏi gian phòng đơn.

Lối đi nhỏ cũng không hề chật hẹp, tia sáng sung túc, có vẻ sáng sủa. Leo lên cầu thang, Sở Vân liền đi về phía boong tàu, trên người nhìn thấy không ít thiếu niên, đều giống như chính mình, tuổi 13. Chính là những thiếu niên ưu tú được Bạch Mi Đan Sư truyển nhận từ các hải đảo trong chuyến đi này.

Không sai, chiến thuyền hắn đang đi chính là thuyền tới Thanh Sơn Đảo, là bảo thuyền thẳng hướng tiến về Thiên Ca Thư Viện.

68. Chương 2: Hảo Cảm Của Bạch Mi Đan Sư (thượng).

Chương 2: Hảo cảm của Bạch Mi Đan Sư (thượng).

Túy Tuyết Đao giúp Sở Vân có biến hóa rất lớn, khiến thể trạng của hắn khỏe mạnh, cao to, trong các thiếu niên ở đây có vẻ giống như hạc giữa bầy gà. Một đường đi tới, các thiếu nam thiếu nữ đều hiếu kỳ, ngưng trọng, nghi hoặc, các loại ánh mắt khác nhau, càng nhiều chính là so sáng, khiêu chiến.

Mỗi người này đều là mầm móng ngự yêu sư ưu tú nhất tại các hải đảo. Có thể nói là thiếu niên thiên tài, giỏi hơn các bạn đồng lứa, trương xương cốt đã sớm hình thành ngạo khí.

- Chỉ là một đám tiểu thí hài rắm thối… Bất quá, nếu như là ta kiếp trước, tới được nơi này, chỉ sợ cũng có biểu hiện như vậy? Ha ha…

Nghĩ tới đây, Sở Vân cười cười, dưới chân liên tục, chuyển qua mấy bậc thang, trước mắt đột nhiên sáng ngời, đã tới boong tàu.

Đứng trên boong tàu, hắn phóng mắt nhìn, trời cao biển rộng, mây trắng đóa đóa, mỗi một đầu hải điểu trong thế giới màu lam bay lượn vô cùng nhẹ nhàng mà hài hòa.

Một bộ cảnh biển đẹp ngây người.

Sở Vân bất giác phun ra một ngụm khí bẩn, lại hít sâu vào một ngụm, gió biển thổi đập thẳng vào mặt, vị đạo nước biển mang theo hơi muối nồng đậm khiến trong lòng hắn cảm thấy thư sướng. Khí buồn bực mệt mỏi khi tu luyện trong phòng lập tức tiêu tan.

- Xem ra mấy ngày qua, người nỗ lực tu hành, không sớm không muộn, đã thu được chút thành quả nhất định.

Một thanh âm trầm ổn từ bên cạnh truyền tới.

Sở Vân chuyển đầu nhìn qua, lập tức thấy Bạch Mi Đan Sư mặc thanh bào, tóc đen lông mày trắng, đang nghiêng thân thể đánh giá chính mình.

Lúc này, hắn ngồi hơi nghiêng bên mép thuyền, hai tay cầm chiếc cần câu màu xanh đậm, đang câu cá.

Trong mấy ngày ở chung trên thuyền, Sở Vân đối với vị tiên sinh của Thiên Ca Thư Viên có lý giải tương đối.

Tính tình của Bạch Mi Đan Sư rất ổn trọng, lãnh tĩnh nghiêm cẩn, trong ngực có đại khí, là trụ cột vững vàng của Thiên Ca Thư Viện, là nhân vật dù thái sơn sụp đổ trước mặt cũng không biến sắc.

Người như vậy, hỉ nộ không hiện ra mặt, tâm tư sâu không thể lường, bất quá kinh nghiêm ở chung của Sở Vân tương đối già, xa xa không phải bạn cùng lứa tuổi 13 có thể so sánh được. Sau vài lần tiếp xúc, có thể cảm giác được Bạch Mi Đan Sư đối với chình mình có đánh giá rất tốt.

- Học sinh Sở Vân ra mắt đan sư!

Xa xa hành lễ, Sở Vân biết đối phương sẽ không vô duyên vô cớ chào hỏi đối với chình mình, chắn chắn có chuyện muốn nói. Vì vậy liền bước về phía Bạch Mi Đan Sư.

Bạch Mi Đan Sư cũng quay đầu, đường nhìn chuyển sang ngoài khởi không bờ bến.

Bảo thuyền đi chuyển, sóng biển dưới thân thuyền cuồn cuộn, rẽ sóng lướt đi, từng hạt nước tuyết trắng long lang lóe sáng, không nhìn rõ tình cảnh dưới nước.

Toàn bộ tinh thần của Bạch Mi Đan Sư đều quán chú vào cần câu, quên đi Sở Vân ngay bên cạnh, căm chú nhìn vào dây câu màu trắng, hình như đã tiến vào cảnh giới vong ngã.

Sở Vân bước tới bên cạnh Bạch Mi Đan Sư, ánh mắt của hắn cũng theo đó rơi vào dây câu.

Trong lúc nhất thời, hai người đều trầm mặc.

Đủ qua một phút đồng hô, Bạch Mi Đan Sư bỗng dưng mở miệng:

- Tuy rằng Túy Tuyết Đao rất tốt, nhưng tư chất có hạn, Thiên Hồ mới là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của ngươi. Điểm này, Sở Vân ngươi hiểu?

Thực sự là một lời kinh người!

Nghe một câu như thế này, Sở Vân liền cảm thấy một đạo tình thiên phích lịch, đột nhiên nổ vang trogn đầu.

Thân phận của Thiên Hồ, cư nhiên đã bị Bạch Mi Đan Sư biến rồi?

"Làm sao bây giờ? Đối phương nói lời dò xét, hay là trong lòng đã xác định? Ta nên tiếp tục giấu diếm hay là thẳng thắn tất cả?"

Trong lúc nhất thời trong lòng Sở Vân có chút loạn, lại có chút hoảng.

Thiên Hồ chính là yêu thú tuyệt phẩm, tồn tại như thế này, nếu như bị người khác biết, toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo đều sẽ bị sôi trào. Hoài bích kỳ tội, Thư gia đảo cũng không giữ được Thiên Hồ.

Vốn Sở Vân dự định ẩn giấu bí mật này, có thể ẩn giấu tới khi nào thì ẩn giấu tới khi đó. Người mang trọng bảo, nhất định phải điệu thấp. Thế nhưng hắn vạn lần không ngờ tới, thân phận của Thiên Hồ lại bị nhìn thấu nhanh như vậy.

Đột nhiên nghe được câu nói của Bạch Mi Đan Sư đối với chính mình, trái tim Sở Vân hầu như nhảy lên thình thịch, hô hấp chuyển thô, ý niệm trong đầu vận chuyển cực nhanh, nhưng rối loạn như tơ vò.

- Đúng, học sinh đang có dự định như vậy!

Hít sâu một hơi, trong lòng Sở Vân quyết đoán, theo như trực giác, không tiếp tục che giấu, mà thản nhiên thừa nhận.

- Ha ha ha...

Bạch Mi Đan Sư không nhịn được khẽ cười một tiếng, quay sang, trong ánh mắt nhìn về phía Sở Vân có ý tứ hàm xúc tán thưởng không che giấu.

Người thiếu niên này, thực sự có ý tứ a.

Hắn là nhân vật số 2 của Thiên Ca Thư Viện, mỗi ngày đều nhìn thấy tuấn khiệt tuổi trẻ ưu tú nhất trong toàn bộ Thiên Ca Thư Viện. Vô số ngày trôi qua, tầm mắt càng lúc càng cao hơn, thiên tài bình thường đã khó có thể vào được pháp nhãn của hắn.

Thế nhưng chính hắn không thể không thừa nhận, Sở Vân trước mắt gây cho hắn cảm thụ rất không bình thường. Để hắn cảm thấy ưu tú, ưu tú rất không bình thường.

Đầu tiên, là tư chất.

Tuổi 13, có thể khống chế được Đại Yêu, nói rõ linh quang của bản thân tương đối dồi dào, tư chất ưu tú, trong đám bạn cùng lứa tuổi không thấy nhiều lắm.

Thứ nhì, là tâm tính.

Dũng cảm, dũng cảm không biết sợ, mặc dù đối mặt với đối thủ như Tàn Lang, hầu như nắm chắc phần thua cũng muốn xuất thủ.

Dũng cảm thì cũng thôi, coi như nghé con không sợ hổ, trong số các thiếu niên tuổi còn trẻ ở đây, vô tri không sợ, dũng cảm chỉ là cá tính rất bình thường.

Thế nhưng Sở Vân không chỉ dũng cảm, hơn nữa còn trầm ổn nỗ lực. Các thiếu niên trên bảo thuyền không ít, đại thể đều lớn tiếng ầm ĩ, hoặc tranh cãi, hoặc tranh danh tiếng trên tàu. Sau khi cảm giác mới mẻ trôi đi liền thường xuyên buồn chán đờ người ra, hoặc là khó chịu vùi đầu ngủ.

Chỉ có một mình một người Sở Vân, thể xác và tinh thần bình tĩnh, không hề bị hoàn cảnh bên ngoài biến hóa ảnh hưởng tới nỗi lòng. Trong mấy ngày vừa qua, hắn ở trên thuyền hầu như không ra khỏi phòng, hấp thu linh khí Túy Tuyết Đao, tiến hành tu luyện khắc khổ.

Tính cách như vậy, thực sự khiến trước mắt Bạch Mi Đan Sư sáng ngời. Nếu như không biết đáy hòm Sở Vân, hắn còn tưởng là vị lão quái đã lâu không xuất thế nào đó, giả bộ tinh khiến trẻ con, chơi trò phong trần.

Vừa rồi, Bạch Mi Đan Sư không nhịn được thử một chút, hắn cố ý không thèm nhìn vào Sở Vân, chuyên chú vào câu cá. Thực không ngờ, Sở Vân vẫn không vội không nóng, lẳng lặng ở một bên, tâm tính như vậy, khiến Bạch Mi Đan Sư tán thán.

69. Chương 3: Hảo Cảm Của Bạch Mi Đan Sư (hạ).

Chương 3: Hảo cảm của Bạch Mi Đan Sư (hạ).

Tiếp nữa, là tiềm lực.

Yêu thú tuyệt phẩm Thiên Hồ chính là tiềm lực thật lớn. Một khi nó trưởng thành, cộng thêm tâm tính của Sở Vân như vậy, thành tựu trong tương lai tuyệt đối không thể thấp kém.

Không sai, Bạch Mi Đan Sư đã nhận ra được bản chất thân phận của Thiên Hồ. Thời điểm gặp mặt lần đầu tiên đã đã có chút nghi hoặc rồi. Lý do "hỏa hồ biến dị" này có thể lừa gạt được một ít người, nhưng không thể gạt được Bạch Mi Đan Sư kiến thức rộng rãi.

Nhất là sau vài lần, âm thầm quan sát, càng thêm xác định suy đoán này.

Khiếp sợ rất nhiều, lúc đầu Bạch Mi Đan thực sự cho rằng Sở Vân không hề biết thân phận chân chính của Thiên Hồ. Thế nhưng sau một thời gian tiếp xúc, lý giải được tâm tính của Sở Vân, hắn mới hiểu được, nhất định là Sở Vân sớm biết chân tướng, chỉ là bảo vệ chính mình nên mới lấy cớ này để che giấu mà thôi.

Nếu như đổi thành thiếu niên tầm thương gặp được loại chuyện tốt này, chỉ sợ trước tiên là kêu la gây chú ý. So sánh với nhau, tâm tính Sở Vân càng có vẻ trầm ổn, có dũng có mưu.

Cuối cùng là đức hạnh.

Để cứu vớt nghĩa phụ, ngay cả an nguy của bản thân cũng không màng. Đối mặt với địch nhân cường đại hơn mấy chục lần, trong cuộc chiến đấu không hề nắm chắc phần thắng, cam nguyện bỏ đi tiền đồ tốt, xúc động chịu chết.

Thời điểm kia, nay cả nhi tử thân sinh, thê tử kết tóc đều buông tha…

Đây là hiếu nghĩa!

Đức hạnh không có quan hệ tới tài năng, nhân vật không đức mà có tài, có đức mà không tài rất nhiều. Thế nhưng có đức hạnh luôn luôn khiến người khác có cảm tình tốt.

Một người trung hiếu như vậy, cho dù không tài hoa thì cũng khiến người khác thiện cảm.

Cho dù là phạm phải sai lầm, nhưng sau khi biết được người phạm tội chính là hiếu tử lớn nhất, nhiều người tức giận cũng sẽ giảm đi. Trảm thiện hiếu đứng đầu, người hiếu kính, dù xấu cũng không xấu tới đâu.

Đây là nhân tâm.

Tư chất, tâm tính, tiềm lực, đức hạnh, thiếu niên có bốn yếu tố tốt này, chỉ cần không chết non, thanh tựu trong tương lai khẳng định vô cùng tươi sáng.

Đây hầu như đã là chuyện tình ván đóng thuyền.

Kinh nghiệm đối nhân xử thế của Bạch Mi Đan Sư rất phong phú, đối với tương lai của Sở Vân phi thường chờ mong. Trong âm thầm càng thêm quan tâm, mỹ ngọc lương tài như vậy, sau khi tạo hình, tương lai tất phát quang mang bảy màu, đây mới là chuyện khiến người ta chờ mong nhất.

Lòng dạ của hắn rộng rãi, đối với yêu thú tuyệt phẩm của Sở Vân chỉ có chờ mong, không có đố kỵ và tham lam, hoàn toàn là kỳ vọng của trưởng bối đối với hậu bối.

Trong chờ mong, muốn Sở Vân ít đi đường vòng, bởi vậy muốn đề tỉnh Sở Vân một chút, nói cho hắn biết, không nên ham muốn lực lượng của Túy Tuyết Đao mang tới, mà trọng điểm đặt lên trên người Thiên Hồ.

Câu trả lời của Sở Vân để hắn càng thêm thỏa mãn.

Không hề giấu diếm và che lấp, thản nhiên thừa nhận, một phần lòng dạ này đã gián tiếp tín nhiệm của chính mình. Hơn nữa chính hắn cũng ý thức được điểm này.

"Tư duy lãnh tĩnh khách quan, không tự tin mù quáng."

Trong lòng Bạch Mi Đan Sư lại thêm cho Sở Vân một câu đánh giá tốt.

Nguyên bản, Bạch Mi Đan Sư đã nghĩ nhắc nhở chuyện này, thế nhưng hiện tại, trong lòng thỏa mãn vui sướng, khiến hắn nhịn không được thở dài nói:

- Ngươi tới thư viện rồi, cũng nên chú ý tới quan hệ với người khác. Lúc này ngươi cự tuyệt lời cầu thân của Trữ gia trước mặt mọi người, tin tức truyền rộng ra ngoài. Tiểu nha đầu Trữ Y Y này có tâm tính cao ngạo, tự nhiên bất mãn đối với ngươi. Trong thư viện nàng có một đám người không ít theo đuổi, hiện tại khẳng định mài đao soàn soạt chờ ngươi tới.

Thanh âm của hắn rất nhiên cứng nhắc, biểu tình nghiêm túc.

Bất quá Sở Vân nghe vào trong lòng lại có một tia cảm động. Rõ ràng đối phương đang quan tâm hắn, thái độ làm người rất tốt, có phong phạm của trưởng bối. Lo lắng về thân phận Thiên Hồ bại lộ trong lòng đã không lý do tiêu tán hơn phân nửa.

- Bất quá là một ít phiền toái nho nhỏ mà thôi. Thiên Ca Thư Viện từ trước tới nay luôn lấy công chính nổi danh, dạy dỗ rất tốt. Không chỉ có hấp thu đệ tử nhà giàu có, đại gia tộc, càng tiếp nhận đệ tử bình dân. Đối với Trữ Y Y, học sinh thực ra không lo lắng, có Đan Sư làm chủ, còn sợ cái gì?

Sở Vân cười cười nói.

- Tiểu tử này, nhìn qua có vẻ dùng mãnh ngay thẳng, kỳ thực rất giảo hoạt!

Bạch Mi Đan Sư liếc mắt nhìn Sở Vân, không khỏi cười mắng một tiếng. Chợt biểu tình trên mặt khôi phục vẻ nghiêm túc, cứng nhắc nói:

- Nguyên nhân chính là bởi vì Thiên Ca Thư Viện lấy công chính nổi danh, cho nên ta sẽ không giúp ngươi. Ngươi không nên xem thường cỗ lực lượng này, nếu như xử lý không tốt, tin tưởng sinh hoạt của ngươi tại thư viện tuyệt đối không vui vẻ gì. Biết Học Lý Hội sao? Đây là tổ chức học sinh, trợ giúp thư viện quản lý học sinh. Trữ Y Y có mặt trong đó, nắm giữ thực quyền nhất định. Lời chỉ như vậy, ngươi tự giải quyết cho tốt.

- Học Lý Hội…

Nhãn thần Sở Vân hơi ngưng tụ, đầu lông mày nhăn lại, xem ra phiền phức có lẽ vượt qua dự tính trước đó của chính mình.

Hắn lại thỉnh giáo Bạch Mi Đan Sư, đối phương cũng chỉ lắc đầu:

- Chỉ có thể nói đến vậy, Thiên Ca Thư Viện chủ công bình, tiết lộ cho ngươi rất nhiều chuyện vừa rồi đã là cực hạn của bản đan sư, ngươi đựng vội làm quá ầm ĩ.

Sở Vân sâu thể đơn giản buông tha, tròng mắt vừa chuyển, chuyển chiến lược hành quân:

- Đan sư, học sinh thấy người câu cá, tựa hồ khác với bình thường, có thể dạy cho học sinh hay không?

Bạch Mi Đan Sư nhấc cần lên:

- Ngươi có thể nhìn ra được?

Sở Vân ngượng ngùng cười, nói thẳng:

- Chính vì không nhìn ra được mới thỉnh giáo đan sư.

Đan sư nhất thời giận tái mặt:

- Ngươi là muốn mượn việc câu gá, dụ ta nói? Loại trò xiếc nhỏ này tốt nhất không nên dùng trước mặt ta vẫn hơn!

Tuy rằng miệng nói như vậy, nhưng trong lòng rất vui vẻ. Biết tính cách của Sở Vân trầm ổn, nhưng không phải cố cấm, hiểu được biến hóa.

Sở Vân đối với tính tình của Bạch Mi Đan Sư đã có chút lý giải, lúc này nhìn sắc mặt của hắn trầm xuống, thế nhưng trong mắt rõ ràng không hề có vẻ chán ghét.

Trong lòng liền cười:

- Bạch Mi Đan Sư này, thái độ làm người nghiêm túc công chính, thoạt nhìn bất cận nhân tình. Kỳ thực rất có lòng dạ, cảm tình nội liễm mà thôi. Nếu như kiếp trước, lúc 13 tuổi ta thấy hắn, chỉ sợ đã bị bộ biểu tình này hù tới nơm nớp lo sợ rồi?

Lúc này, Sở Vân chơi trò quấn chặt, lại thỉnh giáo Bạch Mi Đan Sư.

Bạch Mi Đan Sư bất đắc dĩ:

- Được rồi, ngươi đã kiên trì như vậy. Tiết lộ cho ngươi một chút cũng không sao, không phải bản đan sư câu cá bình thường, mà là yêu thú Bảo Thạch Hải Đồn (cá heo).

70. Chương 4: Dẫn Đan Hương, Câu Cá Câu Được Người.

Chương 4: Dẫn đan hương, câu cá câu được người.

Sở Vân vô cùng kinh ngạc:

- Yêu thú cũng có thể câu được sao? Học sinh chỉ nghe nói, muốn thu phục yêu thú hoang dại cần phải thông qua chiến đấu, suy yếu bọn chúng, lại dùng tiên nang thu nạp.

- Tự nhiên là như vậy, bản đan sư chỉ là dụ Bảo Thạch Hải Đồn tại hải vực phụ cận tới. Sau đó vẫn phải nhờ tới chiến đấu, dùng tiên nang thu lại.

Đang khi nói chuyện, Bạch Mi Đan Sư thu dây câu, đưa tới trước mặt cho Sở Vân nhìn.

Trên lưỡi câu không phải là mồi câu bình thường, là là treo một viên đan dược.

Loại đan dược này có màu trạm lam, tròn trịa bóng loáng, lóe ra quang mang sáng bóng ôn nhuận như ngọc bích, đồng thời còn tản mát ra một cỗ hương khí tươi mát, khiến người khác liên tưởng tới hương vị thơm ngọt của cây dừa nước.

- Đây là dẫn hương đan, thời điểm luyện chế tăng thêm vài loại dược liệu khác nhau, có thể dụ được những loại yêu thú hoang dại đối ứng. Luyện đan là học vấn vô cùng cao thâm, sau này ngươi có thể học được chương trình này trong thư viện. Ngươi sẽ cần phải học luyện dan, chất lượng đan dược càng tốt, nuôi nâng yêu thú, hoặc đối với Thiên Hồ có trợ giúp rất lớn. Được rồi, tin tức về Thiên Hồ của ngươi không nên tiết lộ. Lúc tiến vào trong thư viện sẽ do thư viện giám định yêu thú biến dị, giấu được lúc nào tốt lúc đó.

Bạch Mi Đan Sư nói.

- Học sinh tạ ơn đan sư.

Nghe xong lời này, trong lòng Sở Vân triệt để buông xuống. Thực lực của đối phương vượt xa hắn, nếu muốn động thủ cướp đoạt, cướp Thiên Hồ, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất, không cần phải phí tâm cơ, kéo dài nhiều chuyện như vậy.

- Loại yêu thú Bảo Thạch Hải Đồn này rất am hiểu cứu người. Hàng năm trong thư viện sẽ có nhiệm vụ lịch lãm, ra ngoài thư viện, xâm nhập hải dương. Có lúc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lúc đó Bảo Thạch Hải Đồn sẽ phát huy công dụng rất lớn.

Bạch Mi Đan Sư giải thích hết, sau đó đưa cho Sở Vân một lọ đan dược.

- Chỗ này là một lọ dẫn hương đan bình thường, nhằm vào hầu hết các loại yêu thú. Ngươi tới chỗ thuyền trưởng lĩnh một bộ cần câu đi. Dẫn dụ yêu thú tới, có thể để Thiên Hồ chiến đấu, tận lực đề cao tu vi của Thiên Hồ, tu vi 21 năm còn rất thấp. Mau chóng trưởng thành đi, miễn cho đêm dài lắm mộng. Một khi thân phận của Thiên Hồ bị tiết lộ chính là đại họa.

Bạch Mi Đan Sư căn dặn nói.

- Vâng!

Trước mắt Sở Vân sáng ngời, kích động tiếp nhận bình đan dược, lại tới mượn cần câu, được Bạch Mi Đan Sư chỉ dẫn, cách đó không xa buông cần.

Không bao lâu, Sở Vân liền cảm thấy dây câu của chính mình rung động kịch liệt, trên cần câu truyền tới một cỗ lực lượng không nhỏ.

May mà hắn có Túy Tuyết Đao đề cao tố chất, lực lượng tăng nhiều, lúc này dồn lực vào cánh tay, cả một con yêu thú từ trong biển bị kéo bật ra ngoài, rầm một tiếng, rơi vào boong tàu.

- Uhm? Cư nhiên là một đầu Bảo Thạch Hải Đồn?

Sở Vân ngây ngẩy cả người.

Bạch Mi Đan Sư ngồi một bên cũng há hốc mồm, vì sao chính mình ngốc cả nửa ngày cũng không có chút thu hoạch nào, mà Sở Vân sử dụng dẫn hương đan bình thường nhất, vậy mà câu được nhanh như vậy.

Ngẩn người một lúc, ngay sau đó sắc mặt của Bạch Mi Đan Sư trầm xuống:

- Không thích hợp, đây không phải là yêu thú hoang dại.

- Có chủ sao?

Sở Vân nhìn qua, thấy cái miệng của Bảo Thạch Hải Đồn há lớn, phun ra một người.

Biểu tình của hắn hiện tại cứng ngắc.

Đây là loại vận khí *** chó gì? Lần đầu tiên câu được Bảo Thạch Hải Đồn thì cũng thôi, cư nhiên câu được một người, nhìn bộ dáng này, vẫn còn là con gái!

Nhìn bên ngoài thì có vẻ là nữ nhi, nhưng nhìn kỹ lại, phát hiện đối phương có hầu kết, hơn nữa bộ ngực bằng phẳng, là nam hài tử.

Nhìn bộ dáng của thiếu niên, ước chừng trên dưới 13, chỉ là lớn lên quá mức thanh tú rồi, ngũ quan không thể xoi mói, trong tuấn tú xinh hảo lại mang theo một loại mỹ cảm nữ tính.

Làn da trơn truột trắng nõn, quả thực là hơn cả tuyết trắng, so với Sở Vân đã được linh khí Thiên Hồ cải tạo qua còn hơn một chút. Chỉ là giữa trán có một cỗ hắc khí quấn quanh.

- Trúng độc rồi, là đạo pháp giữ nhà của Hải Miên Thủy Mẫu (sứa) cấp số Đại Yêu — Thanh Môi Mộng Yểm.

Bạch Mi Đan Sư tới gần nhìn kỹ, lập tức nhìn ra thương thế ra sao.

Lúc này xung quanh đã tụ tập một đám thiếu niên, nam có nữ có.

Lại nghe được lời nói của Bạch Mi Đan Sư, trong đoàn người có người thở nhẹ:

- Có thể chạy thoát được Hải Miên Thủy Mẫu cấp số Đại Yêu, thiếu niên này thoạt nhìn tuổi tác không lớn lắm, cư nhiên có bản lĩnh lớn như vậy.

- Bất quá, bị trúng phải đạo pháp độc hệ Thanh Môi Mộng Yểm như vậy, cách cái chết không còn xa nữa rồi. Trừ phi phục dụng đan dược thượng đẳng trị liệu, bất quá đan dược như vậy có giá trị nghìn vàng, thậm có tiền cũng không mua được, thiếu niên này khó thoát khỏi cái chết.

Có người biết rõ tình huống, bắt đầu khoe khoang kiến thức của chính mình.

- Hử? Đây là!

Bạch Mi Đan Sư cau mày, bỗng nhiên nhìn thấy một ngọc giản bị thiếu niên nắm chắc trong tay, không khỏi kinh hô một tiếng.

Sở Vân kinh ngạc ngó đầu xem, hắn chưa bao giờ nhìn thấy Bạch Mi Đan Sư động dung như vậy.

Bạch Mi Đan Sư cầm lấy ngọc giản màu vàng, truyền tinh thần vào trong, hiển nhiên đang kiểm tra.

"Thực sự là công chúa của Đôn Hoàng Quốc!"

Trong lòng Bạch Mi Đan Sư rung động, không thể bình tĩnh được:

"Đôn Hoàng Quốc dị biến, quốc chủ trước kia đã thông báo cho viện chủ, nói muốn bí mật đưa công chúa tới đây, chuyên tâm bồi dưỡng, kỳ vọng trên dưới Thiên Ca Thư viện có thể chiếu cố, ý đồ rèn luyện thành hoàng nữ, tiếp nhận chức vị quốc chủ, nghĩ không ra cư nhiên gặp nạn tại nơi này!"

- Xem ra trên đường nàng đi trước một mình, trên biển gặp phải yêu thú Hải Miên Thủy Mẫu cấp số Đại Yêu. Trước khi hôn mê vận dụng Bảo Thạch Hải Đồn tiến hành tự cứu. Cứu, nhất định phải cứu, cho dù phải trả giá lớn hơn nữa."

Sắc mặt Bạch Mi Đan Sư ngưng trọng, thu hồi ngọc giản, từ trong lòng lấy ra một bình đan dược, lấy ra một viên đan dược, suy nghĩ một chút, hắn đưa viên đan dược cho Sở Vân.

- Nhanh nhanh tước vụn viên dan dược này, lấy miệng bón, có thể cứu tính mệnh của hắn.

Bạch Mi Đan Sư rất cấp thiết chiếu cố nói.

Trong lòng hắn biết đối phương là công chúa, tự nhiên sẽ không để chính mình xuất mã. Lại thấy vị công chúa Đôn Hoàng này nữ giả nam trang, che giấu thân phận, không thể vạch trần thân phận thực sự của nàng. Bởi vậy cũng không thể gọi nữ hài tử xung quanh tiến hành việc này.

Khong nói tới những nữ học sinh xung quanh có nguyện ý hay không, vô cớ bón đan dược bằng miệng cho một thiếu niên không rõ lai lịch. Chính là người hiểu biết một chút cũng không thể hạ đạt một mệnh lệnh kỳ quái như vậy.

71. Chương 5: Nam Hôn Nam.

Chương 5: Nam hôn nam.

Bởi vậy chỉ có thể gọi nam học sinh tới cứu trị.

Giữa các nam học sinh, hắn đối với Sở Vân có tình cảm tốt nhất, sau này công chúa có truy cứu thì cũng có thể lấy lý do bởi vì hắn câu được Bảo Thạch Hải Đồn, công bù cho tội, không tiếp tục truy cứu.

Ngắn ngủi trong chốc lát, trong đầu Bạch Mi Đan Sư đã vòng vo suy nghĩ mấy lần, sau khi suy nghĩ thỏa đáng, lập tức mạnh mẽ đưa đan dược cho Sở Vân.

Sở Vân bất đắc dĩ, đây tính là chuyện gì? Lúc này nhãn thần nhìn về phía Bạch Mi Đan Sư mang theo một tia u oán, chính ngươi muốn cứu giúp, vì sao không tự mình động thủ?

Bất quá, tính mệnh của đối phương nguy trong sớm tối, cũng không phải là thời điểm thích hợp để từ chối.

Lúc này Sở Vân cắn đan dược, nhai loạn trong miệng vài cái, hỗn hợp với nước bọt, cúi đầu xuống.

Miệng đối miệng, hắn mở cằm đối phương, đẩy hỗn hợp đan dược và nước bọt của chính mình vào miệng đối phương.

Kim Bích Hàm gặp ác mộng, bị trúng đạo pháp Thanh Môi Mộng Yểm sẽ rơi vào trong ác mộng thật sâu, không thể tự mình thoát ra được, cuối cùng bởi vì trong lòng sinh cảm giác sợ hãi thật lớn, sinh cơ đông lại, rơi vào ngủ say vĩnh viễn.

Trong mộng, nàng nhớ tới Hoàng cung chính mình sớm chiều ở chung.

U hồn của hoàng huynh phiêu đãng trước mặt nàng:

- Muội muội, huynh chết là do mưu sát, mưu sát triệt triệt để để! Các đại thần trong triều đã bị người mua chuộc, trong các thân vương cũng có người không muốn thấy ta. Muội phải báo thù cho huynh! Báo thù rửa hận cho huynh!

- Hoàng huynh, là ai ra tay? Là ai?

Nàng kinh hô đặt câu hỏi trong lòng, bàn tay lạnh lẽo, lệ rơi đầy mặt.

U hồn của hoàng huynh lại phiêu tán theo gió, chợt khung cảnh xung quanh nhoáng lên, nàng đứng bên cạnh giường, trên giường là phụ thân mang trọng bệnh đang nằm.

- Nữ nhi của ta, vương tọa Đôn Hoàng Quốc quyết không thể để rơi vào trong tay các thân vương dã tâm bừng bừng, làm người nối nghiệp duy nhất của hoàng tộc, con phải nhận trách nhiệm thủ hộ vương tọa! Trở thành hoàng trữ đi…

Phụ hoàng đã già nua, hai con mắt khàn khàn nhìn vào huyết nhục duy nhất của chính mình, trong miệng gian nan nói một câu.

- Phụ hoàng, con nhất định sẽ báo thù thay ca ca, nhất định sẽ thủ hộ vương tọa!

Kim Bích Hàm run run, quỳ xuống, trước mặt phụ hoàng thề thốt hứa hẹn.

Số phận, thoải mái trôi nổi, vĩnh viễn khiến người khác không phỏng đoán được.

Một khắc trước còn là khuê nữ, học tập cầm kỳ thư thư họa, tương lai làm giai nhân hòa thân, Kim Binh Hàm giờ phút này nhất định phải gánh nặng trách nhiệm quốc gia, trở thành hoàng trữ, phải thủ hộ vương tọa!

Thế nhưng làm hoàng trữ không phải là chuyện dễ dàng. Văn thần nắm giữ triều chính, võ tướng kiệt ngạo, các thân vương dã tâm bừng bừng, nhất định bọn họ sẽ ngang ngược ngăn cản.

Nhất là một vị nữ tử.

- Nữ nhi của ta, thiên phú ngự yêu sư của con càng mạnh hơn nhiều so với ca ca, những năm gần đây con đã tận lực áp chế chính mình để thành tựu cho vinh quang của ca ca con, nhưng tài năng của con luôn rõ ràng trong mắt của vi phụ. Che giấu tung tích, đi Thiên Ca Thư Viện, viện chủ thư viện chính là bằng hữu tốt của ta, mọi chuyện ta đã lo lắng ổn thỏa. Mang theo ngọc giản này, còn có Kim Thiền Y nữ giả nam trang, chịu đựng chính mình, chuyên tâm học tập. Đề cao năng lực của chính mình, thu hoạch nhân tài hữu dụng. Hai năm, hai năm sau phải trở về, thân thể của vi phụ chỉ có thể chống đỡ hai năm…

Vì vậy, công chứa trước kia, cởi bỏ đồ dùng âu yếm thường ngày, cởi ra nữ trang yêu thích, mặc vào Kim Thiền Y, nhung trang toàn thân, bí mật xuất phát.

Giấu được mọi người, thế nhưng không giấu diếm được yêu thú hoang dại trên đường tới Thiên Ca Thư Viện.

Hải thuyền nàng sử dụng bất ngờ bị Hải Miên Thủy Mẫu tập kích, lật úp, đang trong lúc nguy nan, Kim Bích Hàm vận dụng Bảo Thạch Hải Đồn, tiến hành tự cứu.

Bảo Thạch Hải Đồn mê man ngụp lặn trong biển, nó không nhận ra phương hướng Thiên Ca Thư Viện, hơn nữa nó có thương tích trong người, càng lúc nó càng thêm mệt mỏi, tốc độ cũng càng lúc càng chậm.

Thế nhưng, nó bỗng nhiên ngửi thấy được một mùi hương, đó chính là dẫn hương đan của Bạch Mi Đan Sư, nó đã hấp dẫn Bảo Thạch Hải Đồn.

Hải đồn phấn khởi dư lực, đuổi theo bảo thuyền của Sở Vân, thế nhưng thứ đầu tiên tiếp xúc được chính là dây câu.

Vì vậy nó đã bị một vị thiếu niên câu lên.

Một cỗ vị đạo thanh lương hơi đắng từ trong khoang miệng tràn ngập tản ra, thời điểm tiến vào trong yết hầu, cấp tốc hóa thành một dòng nước ấm, chỗ nào nó chảy qua, độc tố như gặp phải nước sôi, đều tan rã tán loạn.

Thân thể dần dần chết lặng lại chuyển thành có tri giác, phảng phất giống như trong bóng đêm tìm được một điểm ánh sáng, ngón tay tinh xảo như kim ngọc của Kim Bích Hàm co giật, chậm rãi mở hai mắt ra.

Sở Vân đang lấy miệng bón thuốc cho nàng, thỉnh thoảng còn lấy lưỡi quét qua lại trong khoang miệng đối phương. Vốn đối phương không hề hay biết, đan dược đã theo đầu lưỡi "nâng lên" đi vào.

Đôi con mắt xinh đẹp như trăng rằm của Kim Bích Hàm phút chốc trợn to!

- Dâm tặc!

Không biết khí lực tới từ đâu, khiến hàm răng của Kim Bích Hàm hung hăng cắn mạnh, nhất thời nhấc chân lên, dưới sự xấu hổ và giận dữ va chạm với nhau.

Cả trên lẫn dưới Sở Vân đều bị thất thủ.

Đầu lưỡi bị cắn, tiểu đệ bị đạp.

Loại tình huống như thế này rốt cuộc đau đớn ra sao.

Từ khi sống lại cho tới nay, hắn chưa bao giờ bị thương nặng cho tới mức này. Toàn thân nhất thời giống như bị sét đánh, cái bụng co lại, cong như con tôm hùm. Lảo đảo lui về phía sau hai bước, rốt cuộc hắn không thể chống đỡ nổi, ngã ngồi dưới sàn thuyền.

Xung quanh sửng sốt, lập tức cười vang ha ha.

Kim Bích Hàm khẩn người ngồi bật dậy, kịch liệt vận động, liên tục ho khan, phun một ít đan dược trong miệng ra ngoài. Ánh mắt của nàng sửng sốt, vốn băng tuyết thông minh, sao có thể không biết rõ chính mình đã hiểu lầm đối phương.

- Không xong! Hắn đang giúp ta giải độc!

Nàng trước tiên nhìn thấy Sở Vân, chói mắt nhất chính là đôi con ngươi lãnh liệt phẫn nộ.

Sở Vân cảm thấy oan ức, vô cùng oan ức, đây là loại người nào nha? Phản ứng cũng quá lớn đi, bản thân nam hôn nam đã đủ chán ngấy rồi, cư nhiên không được báo đáp, thậm chí còn hành động như vậy!

Nguyên bản hắn nhìn sắc mặt của Bạch Mi Đan Sư thay đổi, thần tình cấp thiết, biết đối phương nhất định có chút địa vị, vì vậy không hề câu nệ chút tiểu tiết nam nhân gì đó, lúc này mới đáp ứng. Sớm biết như vậy, trước đó nên mạnh mẽ từ chối cho rồi.

- Được rồi, đều tản đi. Vị công tử này, bản nhân chính là tiên sinh Thiên Ca Thư Viện, tên gọi Bạch Mi Đan Sư, ngươi theo ta đi, ta có lời hỏi ngươi.

72. Chương 6: Công Chúa Không Cam Lòng, Kế Hoạch Của Sở Vân.

Chương 6: Công chúa không cam lòng, kế hoạch của Sở Vân.

Thần tình Bạch Mi Đan Sư nghiêm túc, mọi người đang trong lúc cười vang lập tức yên tĩnh lại. Khí chất đặc biệt của hắn, chung quy khiến các học sinh xung quanh đều sợ hãi không tự chủ được. Không dám cãi lời, các thiếu niên mang theo ánh mắt hoặc hiếu kỳ, hoặc nghi vấn, tất cả đều tán đi.

Sở Vân tự nhận không may, khẽ cắn môi, đứng dậy.

Thật sâu nhìn thoáng qua thiếu niên thần bí thu hồi Bảo Thạch Hải Đồn, theo thân ảnh Bạch Mi Đan Sư rời đi, trực giác nói cho Sở Vân biết, lai lịch của đối phương không đơn giản, nhất định có địa vị không nhỏ.

Bất quá hiện tại không phải là thời điểm thích hợp để truy cứu, coi như bị chó cắn một cái, cầm lấy cần câu một lần nữa, Sở Vân ngồi xuống, tiếp tục thả câu.

Hiệu quả của dẫn hương đan thực sự rất tốt, yêu thú đưa tới đều là cấp bậc Tiểu Yêu, tu vi cấp thấp.

Chỉ chốc lát sau liền đưa tới hai đầu Võ Đạo Giải, một đầu Bát Quái Quy, tu vi bình quân vào khoảng trên dưới 22 năm, rất thích hợp cho Thiên Hồ của Sở Vân tu luyện.

Giết chết chúng, thôn phệ ba viên yêu tinh, tu vi của Thiên Hồ đã tăng lên 24 năm, Sở Vân đang tiếp tục thả câu, đột nhiên một vị thiếu niên bước tới.

Chính là Kim Bích Hàm.

Sau khi nói chuyện với Bạch Mi Đan Sư, biết được Sở Vân cứu chính mình. Tuy rằng rất tức giận đối phương đường đột đối với chình mình, thế nhưng sự thực có nguyên nhân chính đáng, Kim Bích Hàm cũng không phải công chúa chua ngoa đanh đá, nàng thông tình đạt lý, muốn tới xin lỗi.

- Tại hạ Thạch Gia Minh, vừa rồi có chút đắc tội, thực sự xin lỗi!

Đứng ngay bên cạnh Sở Vân, Kim Bích Hàm ôm quyền nói.

Vậy mà Sở Vân căn bản hờ hững, coi như không nghe thấy.

Đợi chốc lát không thấy có phản ứng, Kim Bích Hàm hít sâu một hơi, lặp lại lời vừa rồi một lần nữa. Lúc này Sở Vân mới nghiêng người, quay sang một bên, nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn tú của đối phương, nói thẳng:

- Thạch Gia Minh, ta có ân cứu mạng đối với ngươi, ngươi muốn lấy cái gì báo đáp ta?

Kim Bích Hàm không khỏi tức giận run người, công chúa một quốc gia đương nhiên có ngạo khí, tạ lỗi với Sở Vân đã là hạ mình rất nhiều, hơn nữa đối phương còn hôn chính mình, đoạt đi nụ hôn đầu tiên, bút sổ xách này còn chưa tính đây!

Lúc này còn đáp lại bằng con mắt trắng, tức giận nói:

- Cứu tại hạ chính là đan dược trân quý của Đan Sư, Sở Vân ngươi bất quá là xuất một chút lực mà thôi?

Nàng từ trong miệng Bạch Mi Đan Sư biết được tên của Sở Vân, lập tức khắc ghi thật sâu cái tên này vào trong lòng.

- Tuy là xuất một chút lực, nhưng vẫn như cũ là ân cứu mạng, lẽ nào ngươi muốn phủ nhận sao?

Sở Vân nhướng mày, đối với thái độ xin lỗi của đối phương có chút bất mãn.

- Ngươi…

Kim Bích Hàm tức giận, nghĩ tới lời đối thoại vừa rồi với Bạch Mi Đan Sư, hỏi thẳng vì sao không bảo một nữ học sinh tới bón đan dược.

Lúc đó Bạch Mi Đan Sư đã đáp:

- Ngươi nữ giả nam trang, để một vị nữ đông học tới bón đan dược, không thấy mệnh lệnh này vô cùng kỳ quái sao? Hôm nay ngươi gánh trách nhiệm nặng nề trên lưng, tự nhiên phải ẩn nhẫn, ngay cả điểm ẩn nhẫn như vậy còn không chịu nổi, tương lai làm sao kế thừa vị trí quốc chủ?

Kim Bích Hàm băng tuyết thông minh, kỳ thực đã sớm nghĩ tới một tầng như vậy, chỉ là chung quy nàng là nữ hài tử, bị đoạt đi nụ hôn đầu tiên, trong lòng khó tránh khỏi căm giận bất bình.

Hôm nay nhìn thấy đương sự, đối phương ngược lại có bộ dáng như chính mình vô cùng có hại, trực tiếp muốn nàng phải báo đáp, nàng bỗng nhiên hiểu được: “Xem ra bút sổ sách này đã trở thành rối tung rối mù, làm sao cũng không thể thanh toán được!”

Trong lúc nhất thời, trong lòng nàng vô cùng không cam, cũng rất bi thương.

Hít sâu một hơi, cuối cùng Kim Bích Hàm mở miệng nói:

- Vậy ngươi nói, muốn cái gì?

Sở Vân nhìn hắn một chút, bỗng nhiên không còn hăng hái, tính toán nhỏ nhặt với tiểu hài tử như vậy làm gì đây?

- Quên đi, coi như ngươi thiếu ta một nhân tình là được rồi.

Lắc đầu thở dài một tiếng, Sở Vân rất tùy ý đáp.

- Tốt, tốt!

Kim Bích Hàm hận tới nghiến răng, cắn môi dưới:

- Thiếu ngươi một nhân tình, ta nhớ kỹ!

Nói xong căm giận rời đi.

Sở Vân cảm thấy phi thường kỳ quái, rõ ràng là đối phương thiếu chính mình một nhân tình, vì sao lại giống như đối phương ăn thiệt thòi lớn.

- Thiếu niên mà…

Thở dài một tiếng, Sở Vân càng thêm xác định, địa vị của đối phương rất lớn, trong lòng vốn mang theo cao ngạo thật sâu, xem ra thường ngày không thiếu kiêu căng, sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng trong miệng, là thiên chi kiều tử.

Lắc đầu, hắn vứt chuyện này ra khỏi đầu. Chuyện này chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ trong lữ đồ của hắn mà thôi, mục tiêu chân chính của hắn vẫn như cũ đạt trên Thiên Ca Thư Viện.

Thiên Ca Thư Viện, chính là học phủ đệ nhất danh đúng với thực của toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo. Hầu như tất cả người thừa kế đảo chủ đều đã từng học qua một đoạn thời gian tại Thiên Ca Thư Viện.

Thiên Ca Thư Viện, nghiêm ngặt mà nói thuộc về trận doanh trung lập, cũng không tham dự vào phân tranh Chư Tinh Quần Đảo, đồng thời nó lại có thể sở hữu rất nhiều tài nguyên Chư Tinh Quần Đảo không có, hàng năm đều có rất nhiều nhân tài tỏa đi khắp nơi trong Chư Tinh Quần Đảo, thậm chí là hải vực bên ngoài Chư Tinh Quần Đảo, những quốc chủ quốc gia khác, hàng năm đúng ngày đều tới Thiên Ca Thư Viện chọn lựa nhân tài.

- Chuyến đi tới Thiên Ca Thư Viện này không chỉ cần phải mượn tài nguyên, đào tạo yêu thú Thiên Hồ, hơn nữa còn phải mượn thế, lợi dụng kỳ ngộ bệnh dịch Bích Lạc Hải Đái, giúp Thư gia đảo khai tách chợ muối rời biển. Trừ chuyện này ra, mời chào nhân tài, trong ký ức của chính mình, trong suốt mấy năm dài, thành tựu lớn nhất trong rất nhiều nhân tài có hai người nổi bật.

- Một người là Nhan Khuyết, nhân xưng "toán kế vô khuyết", chính là mưu sĩ, am hiểu dân chính. Một vị là Hoa Anh, nhân xưng "bách xảo tâm cơ", cũng là mưu sĩ, am hiểu bày mưu tính kế trước chiến trận.

- Thư gia đảo không thiếu dũng dĩ, nhưng lại thiếu rất nhiều trí giả. Nếu như có thể mời được một ít người có trí tuệ, phụ trợ lão đa Thư Thiên Hào, cũng không cần phải hi sinh lợi ích bản thân, lợi dụng thế lực của Trữ gia.

- Bất quá hai trong hai người này, Hoa Anh chính là người thừa kế Hoa gia, dù thế nào cũng không thể mời được tới Thư gia đảo, mục tiêu chân chính phải đặt trên người Nhan Khuyết.

Trong lòng Sở Vân âm thầm đẽo gọt, nhớ lại một ít tin tức về Nhan Khuyết.

Nhan Khuyết, chính là con cái bình dân, nhà chỉ có bốn bức tường, sinh hoạt gian khổ, bởi vậy trưởng thành sớm, thông minh hiểu chuyện. Sau khi được hòn đảo nghèo khó đề cử, nhập học Thiên Ca Thư Viện, trong Thiên Ca Thư Viện, hắn không ngừng nỗ lực, bản thân lại có chút kỳ ngộ.

73. Chương 7: Thanh Sơn Đảo, Thiên Ca Thư Viện.

Chương 7: Thanh Sơn đảo, Thiên Ca Thư Viện.

Theo như kiếp trước đồn đãi, hắn còn đang ở trên đỉnh núi Thiên Ca Thư Viện, đột nhiên may mắn tìm được một hạt giống yêu thực thượng đẳng.

Mà hạt giống này chính là Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, một loại yêu thực đại danh đỉnh đỉnh, cực kỳ quý hiếm.

Tư chất bản thân Nhan Khuyết không kém, tâm tính càng được cuộc sống nghèo khổ từ bé ma luyện, hơn nữa bản thân rất khắc khổ, cộng thêm kỳ ngộ này, quả thực là không thể ngăn lại, một bước nhảy lên trời cao.

Hắn trong Thiên Ca Thư Viện được quốc chủ Giang Hán chọn lựa, đề bạt làm Huyện lệnh, sau đó dần dần tiến lên, trở thành Thành chủ. Tiếp sau đó đề bạt làm Thái thú, đứng đầu một phương, cuối cùng thăng tới trung ương thủ đô, trở thành đại thần nông nghiệp.

Tác phong của hắn đơn giản, nỗ lực làm hết phận sự, trong nhiệm kỳ của mình, chưa bao giờ có vết tích tham ô nhận hối lộ, phẩm cách cao thượng, trở thành câu chuyện được mọi người ca tụng.

Bất quá hiện tại, hắn hẳn là chưa thu được hạt giống Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ kia, thiếu một tia cơ hội và nội tình, lúc này chính là học sinh nghèo kiết hủ lậu, trong Thiên Ca Thư Viện giữ địa vị tương đối thấp.

- Chính là thời khắc mời chào a.

Sở Vân âm thầm cảm khái, trong lòng có chút lo lắng.

Muốn mời chào nhân tài, đây không phải là điểm mạnh của hắn, không hề có kinh nghiệm.

Muốn hành quân chiến tranh, hắn có thể đào tạo một nhóm người cậy mạnh, cố gắng linh cơ khẽ động, cũng có thể nghĩ ra một ít kế sách.

Muốn tìm kiếm bí mật, hắn giơ ngón tay cái lên khoe khoang là nhất lưu thiên hạ, tuyệt đối là tự tin mười phần.

Điểm mạnh của hắn chính là ở chỗ mạo hiểm, đó là nội tình tích lũy suốt ba mươi hai năm, lăn lộn trong các loại mật địa hiểm cảnh khác nhau ma luyện ra được, liên tục qua lại tại ranh giới sinh tử, thực lực đổi lấy bằng thương tàn ốm đau toàn thân. Mạnh mẽ xưng là nhất lưu thiên hạ không thành vấn đề.

Tìm kiếm bí bảo, mật địa, quan trọng nhất là cái gì.

Không phải là thực lực, mà là tự mình hiểu rõ.

Trà trộn giữa các loại hiểm cảnh mật địa, các loại bẫy rập hiểm ác đáng sợ, các loại yêu thú cường đại, nguy cơ nặng nề. nếu như không có loại hiểu biết như thế này, không tự chừng mực lấy hay bỏ, bị dục vọng che mờ hai mắt, bất luận là thực lực cao siêu cỡ nào cũng đã bị chết sớm rồi.

Sở Vân cực kỳ tự mình hiểu lấy mình, biết điểm yếu của chính mình ở chỗ nào, ưu thế ở chỗ nào. Chuyện gì hiện tại bản thân có thể làm được, chuyện gì hiện tại bản thân không thể làm được. Chuyện gì hắn quyết định làm, nhất định nỗ lực.

Con đường tiếp theo, hắn cần phải nỗ lực không ngừng.

Mỗi ngày tiêu tốn một nửa thời gian thả câu, kéo tới yêu thú nhỏ bé trong biển, huấn luyện Thiên Hồ. Nửa thời gian còn lại thì ở chung với Túy Tuyết Đao, một mặt lặng yên cảm thụ linh khí tới từ yêu binh, cải tạo thân thể chính mình, một mặt luyện tập đao pháp, đề cao độ dung hợp giữa người và đao.

Thực lực đề cao rất vững vàng.

Kinh lịch kiếp trước không lúc nào không thúc giục hắn, để hắn hận không thể thời thời khắc khắc đều nỗ lực, thậm chí ngay cả thời điểm ngủ cũng phải tính toán sao cho có hiệu quả nhất.

Đang tiến thân thể của hắn đang trong thời kỳ phát triển, giấc ngủ vô cùng quan trọng. Mỗi ngày ăn no uống đủ, tu luyện, thời gian của hắn đã lên kế hoạch kín mít. Về phần vị công tử mặt đẹp cứu được từ trong biển, hắn đã sớm vứt ra khỏi đầu rồi.

Bảy ngày sau, bảo thuyền đã tới mục tiêu — Thanh Sơn Đảo.

Thanh Sơn Đảo, là đảo cấp thành, địa thế đặc thù, mặt đất giữa đảo nhô lên cao, hình thành một ngọn núi lớn. Núi cao nguy nga, bên ngoài cỏ cây tươi tốt, trên đỉnh mây trắng phiêu đãng.

Được gọi là Thanh Sơn Đảo quả thực cảnh đúng với danh.

Mà Thiên Ca Thư Viện tọa lạc bên trên Thanh Sơn.

Bảo thuyền tới bến tàu, các thiếu niên nhảy nhót hoan hô, chạy xuống thuyền, nhìn về phía Thanh Sơn trước mặt, trợn mắt há mồm.

- Thiên! Ngọn núi thực cao nha! Ta nhìn thấy lần đầu tiên.

- Thiên Ca Thư Viện hẳn là ở ngay trên ngọn núi này, sinh hoạt trên núi, thực sự vô cùng chờ mong a.

...

Các thiếu niên này, tuổi tác hiện tại tự nhiên trong thời điểm hoạt bát hiếu động, nhất thời trên bến tàu giống như một đám ma tước rơi vào thân cảnh, líu lo liên tục.

Sở Vân lạc ở phía sau, kéo khoảng cách tương đối xa với mọi người, quan sát xung quanh. Tâm tính của hắn thành thục, tự nhiên không hợp quần thể với bọn họ, bất quá nguyên nhân chủ yếu thoát ly khỏi đám người là lợi cho việc quan sát.

Quan sát biểu hiện của đám người mới này, xem xem có người nào tương đối xuất sắc hay không.

Bất quá quan sát hồi lâu, Sở Vân lại âm thầm lắc đầu. Tuy rằng tư chất của các thiếu niên này rất tốt, bất quá tâm tính lại không chút thành thục nào, trong ngôn ngữ tràn đầy một cỗ ngạo khí, cần phải trải qua ma luyện chịu đựng mới được.

Thế nhưng khi nhìn thấy Thạch Gia Minh, khiến trước mắt hắn sáng ngời. Thiếu niên thần bí chính mình cứu được này, hiện tại chắp hai tay sau lưng, nhìn Thanh Sơn xa xa, trên khuôn mặt tuấn tú ưu mỹ bao phủ một tầng buồn bã nhàn nhạt. Trong đôi con mắt to ưu sầu sáng tỏ hình như có mây khói phiêu đãng, một cỗ cảm giác tang thương không hợp với tuổi tác hiện ra.

- Xem ra tuy rằng Thạch Gia Minh này rất có địa vị, nhưng nhất định không quá như ý. Trong ký ức không có nhân vật như thế này, bất quá trong tay của hắn cầm ngọc giản kia, hẳn là thư chứng minh thân phận. Lúc đó Bạch Mi Đan Sư nhìn xong, sắc mặt động dung, hiển nhiên là có liên hệ chặt chẽ hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp với cao tầng Thư Viện.

- Yên lặng, đi theo ta tới thư viện, lĩnh ngọc bội thân phận.

Bạch Mi Đan Sư quát nhẹ một tiếng, uy áp bao phủ toàn trường, nhất thời các thiếu niên đã không còn tiếng động. Trong ánh mắt nhìn về phía Bạch Mi Đan Sư, rõ ràng mang theo một tia kính nể.

Đứng tại bến tầu, có thể nhìn thấy cửa thư viện, hai cánh cửa to lớn màu son, mái ngói nhà cửa màu xám, bên cạnh cửa có một khối đại biển, trên biển khắc ba chữ "Hạ Môn Lâu".

Đến gần quan sát, càng phát hiện cửa thư viện cao vót nguy nga, cao tới mấy trượng, che trước cả một con đường rộng rãi. Trước cửa đã sớm có mấy đội ngũ thật dài, nhất định là các thiếu niên tới từ khắp nơi trên Chư Tinh Quần Đảo.

Hai bên sườn có hai cái bàn, nhân viên thư viện ngồi trên ghế, một mặt ghi lại, một mặt phân phát ngọc bội thân phận.

Các thiếu niên không khỏi hưng phấn, gia nhập vào trong đội ngũ. Sở Vân lắc đầu, xếp hàng cuối cùng. Gia nhập vào trong Thiên Ca Thư Viện đã là chuyện tình xác định vững chắc, hà tất phải nóng lòng nhất thời.

74. Chương 8: Thiếu Niên Thành Danh, Một Viên Bản Tâm.

Chương 8: Thiếu niên thành danh, một viên bản tâm.

Trùng hợp chính người, người phía trước hắn chính là công chúa Đôn Hoàng quốc Kim Bích Hàm. Nhận được phía sau chính mình là Sở Vân, nàng lập tức quay ngược lại tặng cho Sở Vân một cái trắng mắt.

Cho dù trợn trắng mắt, nhưng vẫn có phong thái giai nhân giận dữ.

Sở Vân nhún vai lơ đễnh, đối phương vô cùng không hiểu ra sao ghét chính mình, hắn không hề tính toán trong lòng. Trong mắt của hắn, đối phương chỉ là một thiếu niên 13 tuổi mà thôi, cũng không đáng để tính toán.

Chỉ có người chân chính che trước con đường phải đi của hắn mới đáng giá để hắn xuất thủ.

Hai bên không nói gì, không nói một câu giao lưu, hiệu suất làm việc của nhân viên thư viện rất cao, đội ngũ tiến về phía trước rất nhanh.

Thời điểm tới Thạch Gia Minh, lại một bảo thuyền dừng lại trogn bến tàu, theo sau là một đám thiếu niên nhốn nháo ầm ĩ, xếp ngay phía sau Sở Vân.

- Báo tên!

Trong giọng nói có chút không nhịn được.

- Thạch Gia Minh!

- Thạch Gia Minh, để ta tìm xem. Uhm, tìm được rồi, đưa, ngọc bội thân phận của ngươi.

Thái độ nhân viên thư viện vô cùng lãnh đạm, từ trong ngăn bàn cạnh bụng rút ra một khối ngọc bội. Số lượng công việc một ngày quá lớn, đến cả tâm tình cười cười cũng không có.

Kim Bích Hàm lặng yên tiếp nhận ngọc bội, bước qua cửa thư viện. Sở Vân giậm chân tại chỗ bước lên, đi tới trước mặt nhân viên công tác.

- Báo tên!

Nhân viên thư viện không ngẩng đầu lên, nhìn danh sách.

- Sở Vân!

- Sở Vân!

Nhân viên thư viện mạnh mẽ ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

- Sở Vân? Sở Vân ở nơi nào?

Nhân viên công tác xung quanh đều giống như điện giật, hưởng ứng mạnh mẽ.

Các vị thiếu niên đối mặt nhìn nhau, đều không hiểu vì sao nhân viên thư viện lại có phản ứng lớn như vậy. Thạch Gia Minh quay đầu nhìn Sở Vân, cũng mang theo một tia nghi hoặc.

Sở Vân bị dọa giật nẩy, nhãn thần ngưng tụ, trầm giọng hỏi:

- Làm sao vậy? Có chuyện sao?

- Không có vấn đề, đương nhiên không có vấn đề.

Lúc này vị nhân viên thư viện kêu sợ hãi vừa rồi tỏa sáng mặt mày, hai mắt lòe lòe nhìn Sở Vân, tràn ngập một cỗ hưng phấn.

- Sở Vân, các hạ chính là thiếu đảo chủ Sở Vân của Thư gia đảo sao?

Có người cấp bách hỏi chứng thực.

- Chính là tại hạ!

- Thiên! Rốt cuộc nhìn thấy người thực rồi!

- Chúng ta đợi thật lâu, rốt cuộc cũng gặp được.

- Chỉ vì muốn kiến thức tân vương trong người mới năm nay, ta mới lựa chọn nhiệm vụ phân phát ngọc bội này. Lần này thực làm ta mệt thảm.

Nhân viên thư viện nghị luận sôi nổi, nghe khẩu khí của bọn họ, cũng không phải là tiên sinh dạy học trong thư viện, mà là học sinh các năm trước.

Trong lòng đám thiếu niên tràn đầy nghi hoặc, cảm đám đều hiếu kỳ quan sát Sở Vân, tràn đầy không hiểu ra sao, ánh mắt nhìn kỹ Sở Vân, kỳ thực Sở Vân càng thêm nghi hoặc.

- Vì cứu nghĩa phụ của chính mình, bạo vũ hành thuyền, chém giết hải tặc Tàn Lang, Trĩ Hổ đại danh đỉnh đỉnh, nghĩ không ra gặp được người thực rồi!

- Ngươi có biết tên của mình đã được lên Tuấn Kiệt bảng? Xưng hào vinh quang trong giới ngự yêu sư — Trĩ Hổ? Mấy ngày qua, trong thư viện luôn nghị luận về ngươi.

- Năm nay mới 13 tuổi đã có thể khống chế được Đại Yêu, còn thu được xưng hào vinh sự rất nhiều ngự yêu sư nằm mơ cũng mong muốn. Chậc chậc, trong thư viện có rất nhiều người đố kỵ muốn phát rồ.

- 13 tuổi đã thu được xưng hào, quả thực trong ghi chép của thư viện chưa có người nào a! Ngươi có biết, ngươi được mọi người trong thư viện nhận định là "người mới mạnh nhất"!

- Chỉ là phiền toái của ngươi cũng không nhỏ a. Nghe nói ngươi cự tuyệt lời cầu hôn của Trữ gia trước mặt mọi người, để mặt mũi của "vương hoa" thư viện chúng ta đi đâu? Ha ha, tính tình của Trữ Y Y cũng không tốt, người theo đuổi rất nhiều, tất cả đều đang xoa tay chờ ngươi.

…

Nhân viên thư viện, đả đám giống như gà chọi, hưng phấn sôi nổi, trong ánh mắt nhìn về phía Sở Vân thiêu đốt hỏa diễm bát quán nóng hừng hực.

Các thiếu niên xung quanh đều nhìn vào Sở Vân, trong ánh mắt có vẻ đố kỵ, có vẻ kinh ngạc, có bừng tỉnh…

Nói chung, trong sát na Sở Vân đã trở thành tiêu điểm của mọi người, bị mọi người đẩy lên đầu sóng ngọn gió, trở thành nhân vật trung tâm dòng xoáy.

Sở Vân bất ngờ.

Trĩ Hổ?

Nghĩ không ra chính mình dĩ nhiên có một xưng hào như vậy. Hắn rất có thể lý giải tâm lý đố kỵ của những người này. Xưng hào vinh dự chính là khẳng định đối với thực lực của ngự yêu sư. Tất cả ngự yêu sư có xưng hào vinh dự mới được coi là cao thủ thành danh. Đi tới đâu, vừa báo xưng hào, lập tức đưa tới vô số ánh mắt kính nể.

Thậm chí có rất nhiều thời gian, xưng hào hoàn toàn che dậy cái tên ban đầu. Mọi người nói chuyện say sưa, chỉ nhớ rõ xưng hào, mà không nhớ rõ tính danh của chủ nhân xưng hào.

Tàn Lang là xưng hào, Bạch Bái là xưng hào, Bạch Mi Đan Sư cũng là xưng hào. Kiếp trước, tại thời điểm 30 tuổi, Sở Vân cũng thu được một xưng hào — Hỏa Hồ Công Tử. Chính là bởi vì hắn dựa vào Thiên Hồ không hoàn mỹ, sau mấy trăm trận chiến lớn nhỏ, rốt cuộc xũng khiến bản thân nổi danh, sau đó Thiên Hồ ngã xuống, xưng hào này cũng bởi vậy mà biến mất.

Một vị ngự yêu sư muốn thu được xưng hào rất khó, nhất là thời điểm còn trẻ càng khó càng thêm khó. Ngự yêu sư thu được xưng hào không có chỗ nào không phải là nhân vật danh chấn một phương, ai cũng có sở trường riêng.

"Thực không nghĩ ra, ta đã sớm ngoài ý muốn thu được xưng hào. Trĩ Hổ, là liên hệ cùng một chỗ với xưng hào Chư Tinh Mãnh Hổ của lão đa sao? Nhưng cũng không khó nghe lắm."

Sở Vân cười cười, trong lòng vô cùng bình tĩnh.

Thanh thiếu niên thích danh tiếng, tuy cầu danh lợi, cho nên đối với loại xưng hào vinh quang đặc thù của ngự yêu sư này quả thực mơ mộng không thôi. Thế nhưng Sở Vân đã sớm qua tuổi tác này, ký ức kiếp trước nói cho hắn một chân lý.

Tất cả xưng hào đều chỉ là mây bay, thực lực chân chính mới là căn bản, thậm chí không sở hữu xưng hào cũng không thành vấn đề. Đây chỉ là xưng hô do người khác thừa nhận chính mình mà thôi.

- Thu được xưng hào, thực sự là một chuyện ngoài ý muốn, chỉ là chư vị đều là đại tài do Thiên Ca Thư Viện bồi dưỡng ra, một ngày nào đó cũng sẽ thu được xưng hào. Có thể giao ngọc bội cho ta được chưa?

Sở Vân khen ngợi các nhân viên thư viện một chút, nếu như đoán không sai, những người này hẳn là học sinh năm trước, cũng là học trưởng của Sở Vân.

- Ha ha ha, Trĩ Hổ ngươi thực sự quá khiêm người, loại xưng hào này đâu phải muốn có là có thể thu được.

Một vị nhân viên thư viện ngay trước mặt lắc đầu cảm thán, từ trong ngăn bàn móc ra ngọc bội đã sớm chuẩn bị từ trước, giao vào trong tay Sở Vân.

75. Chương 9: Tâm Linh Lột Xác.

Chương 9: Tâm linh lột xác.

- Lấy được rồi, nghìn vạn lần không nên để mất, ngọc bội thân phận chung quy là yêu binh cấp số Ấu Yêu, có chút linh tính yếu ớt, có thể ghi lại học phân. Các loại thủ tục khác rất nhiều phức, nhất là học phân, đến lúc đó sợ là khóc muốn chết.

Nhân viên thư viện nhiệt tình chiếu cố, so với thái độ trước đó hoàn toàn là hai người khác nhau.

- Học phân?

Sở Vân vô cùng kinh ngạc.

- Ta cũng không tiện nói nhiều, chung quy tương đối quan trọng, tiến vào trong thư viện, chậm rãi tìm hiểu.

Nhân viên thư viện nhìn thoáng qua Bạch Mi Đan Sư cách đó không xa, cắn răng thấp giọng nói.

- Hiểu rõ rồi!

Sở Vân gật đầu, tiếp nhận ngọc bội, thời điểm sắp đi qua, đột nhiên dừng lại một chút:

- Được rồi, không nên gọi ta là Trĩ Hổ, gọi là Sở Vân đi, ta vẫn thích cái tên Sở Vân này hơn.

Nhân viên thư viện ngây người.

Không thích xưng hào đại biểu vinh quang, ngược lại muốn xưng hô tên thực?

Nhân viên thư viện nhức đầu, trong lúc nhất thời càng muốn tìm hiểu một chút về vị "vương giả người mới" này.

"Trĩ Hổ kiếp này cũng tốt, Hỏa Hồ công tử kiếp trước cũng được, đều là xưng hào mà thôi. Điều bất biết chính là Sở Vân a."

"Ta chính là ta, vì sao bởi vì xưng hô của người bên ngoài dành cho ta, mà quên đi tên họ thực của chính mình?"

"Cho tới bây giờ, điều ta muốn làm, mặc người ngoài nghĩ ra sao."

Đi qua cửa lớn, Sở Vân bỗng nhiên cảm khái, quay đầu lại nhìn một lượt.

Cánh cửa lớn cao to, sơn son thiếp vàng, trên cột trụ, cánh cửa đều có rất nhiều đồ án yêu thú. Bệ là một khối đá màu đen than chì, khắc đầu vết tích loang lổ của năm tháng, toàn bộ cửa lớn tinh xảo hoa lệ, lại đủ cảm giác tang thương.

Cửa lớn a, cửa lớn.

Bao nhiêu năm tháng mưa gió, ngươi vẫn sừng sững đứng yên không ngã.

Ngồi xem gió nổi mây phun, chậm đợi thế giới chuyển dời, biến hóa.

Dưới thân của ngươi, đi qua bao nhiêu tuấn kiệt tuổi trẻ, tài tử phong lưu, hào hùng mãnh dĩ?

Trước kia, những người này cũng giống như các thiếu niên máu nóng hiện tại, xếp hành đội ngũ, dưới sự quan sát của ngươi, một người lại một người tiến vào Thanh Sơn, tiến vào thư viện.

Ngươi đã chứng kiến bao nhiêu năm tháng thăng trầm, khổ lạt chua xót.

Sau này, cánh chim của bọn họ đã cứng, một lần nữa giương buồm xuất phát từ nơi đây, vật lộn trời cao.

Bao nhiêu truyền thuyết vinh quy bái tổ, bao nhiêu cố sự áo gấm về quê, cho ngươi dệt hoa trên gấm, càng làm rạng rỡ huy hoàng?

Mà nay, đến phiên Sở Vân ta rồi!

Trong lúc nhất thời, tâm tình Sở Vân kích động, nhiệt huyết dâng trào.

Từ khi sống lại tới nay, hắn ấp trứng Thiên Hồ hoàn mỹ, trở thành đệ nhất lễ thành niên, cứu viện nghĩa phụ, chém giết Tàn Lang, thu được yêu binh. Trong mạo hiểm gian khổ, nhiều lần sinh tử một đường, thay đổi quỹ tích số mệnh.

Hôm nay chính thức bước vào Thiên Ca Thư Viện, một lần nữa quay đầu nhìn, cửa lớn cao cao, tựa hồ quá khứ và hiện tại, kiếp trước và kiếp này, bên ngoài cửa lớn là số phận kêu lớn rống giận, bên trong cửa lớn mới khả năng thiên địa mới và tất cả!

Tất cả không giống nữa rồi.

"Thiên Hạ xưng hùng đều khởi bước tời chỗ này. Một ngày nào đó, muốn cho hậu nhân cảm hoài, Sở Vân năm đó chính là đi qua từ nơi này! Số mệnh a, ngay cả ngươi cũng không thể vây khốn được ta, chống đỡ được ta!"

Nhãn thần sắc bén như đao như kiếm, Sở Vân sải bước bước đi, ngẩng đầu rộng ngực, long hành hổ bộ!

Kim Bích Hàm một bên trợn to hai mắt, nàng đã tận mắt nhìn thấy khí thế của Sở Vân thăng hoa chuyển biến, trong mắt phiếm động tia sáng kỳ dị. Sở Vân trước kia, cho dù là lúc chém giết Tàn Lang đều có chút dáng vẻ già nua nặng nề. Đó là đau xót, cực khổ, tang thương của kiếp trước mang tới, đã thâm nhập vào cốt tủy.

Thế nhưng lúc này, nhìn cánh cửa lớn đột nhiên kích phát, hào hùng trong lòng phun ra mãnh liệt, giống như biển rộng mãnh liệt dâng trào! Ý chí chiến đấu sục sôi, trong lòng Sở Vân dũng cảm không sợ, mặt tinh thần đã phát sinh chuyển biến về chất, khiến toàn thân của hắn như có vẻ rực rỡ hẳn lên, đã nhiều hơn hẳn tinh thần phấn chất đặc thù của thiếu niên máu nóng.

Bịch bịch bịch…

Tiếng chạy bộ thật gấp vang lên trên sơn đạo, một vị trung niên nhân của Thiên Ca Thư Viện kịch liệt chạy nhanh trên sơn đạo, mồ hôi nhễ nhại, thở hổn hển như gió.

Hắn đã sớm quen thuộc con đường dưới chân, đi tới chỗ tiểu viện.

Tiến vào trong đó, người trung niên nhân không hề để ý tới mồ hôi, hướng về phía một vị công tử tuấn tú bên trong tiểu viện, cúi đầu hội báo nói:

- Sở, Sở Vân tới, tới!

- Cái gì? Rốt cuộc Trĩ Hổ cũng tới rồi? Ha ha, đợi thật lâu xa!

Vị công tử tuấn tú đang ngồi phẩm trà, nghe được lời này, bàn tay khẽ run lên, trà trong chén nhất thời trút xuống một ít, rơi vào hoa bào cẩm tú.

Bình thường vị công tử tuấn tú này cực kỳ chú ý tới hình tượng, lúc này k hông chút cố kỵ nào, hầu như từ trên ghế nhảy xuống. Đeo guốc gỗ, nắm chiết phiến, bước thẳng ra ngoài.

- Tốt tốt tốt, nhân vật 13 tuổi đã thu được xưng hào ngự yêu sư, tân sinh cực mạnh trong lịch sử, Hoa Anh ta phải nhìn thật kỹ mới được!

...

- Uy, ngươi nghe nói rồi sao? Sở Vân kia rốt cuộc đã xuất hiện tại cửa lớn rồi!

Tin tức giống như mọc hai cánh, cấp tốc truyền rộng khắp Thiên Ca Thư Viện.

- A? Chính là kẻ đã cự tuyệt lời cầu thân trước mặt mọi người sao? Ngay cả Trữ Y Y tiểu thư dũng dám cự tuyệt?

Có người xoa tay.

- 13 tuổi đã có thể thao túng Đại Yêu đao, chém giết hải tặc Tàn Lang, thực sự là rất cao a, nghe nói được nhâm mệnh làm thiếu chủ Thư gia đảo, tân sinh mạnh nhất trong kịch sử, danh đúng với thực!

Có người tán thán.

- Hừ, đánh bại hải tặc Tàn Lang chỉ là thừa địch thiếu, bố trí tốt từ ban đầu. Ta ngược lại muốn nhìn xem tên tiểu tử này rốt cuộc có năng lực gì. Xưng hào không phải là người bình thường có thể sở hữu.

Có người sinh tâm tình khiêu chiến.

Trong một thư phòng, một vị thư sinh mặc thanh bao, cầm bút viết thư pháp.

Bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa.

- Mời vào!

Thư sinh mặc thanh bào vẫn chú ý vào ngòi bút như cũ, bút ý chu chính đoan trang, có một cỗ chính khí trường tồn.

Người tới thở hổn hển, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nói:

- Nhan Khuyết học trưởng, sao còn ở chỗ này viết chữ? Không biết hay sao? Sở Vân kia đã xuất hiện tại cửa lớn thư viện, hiện tại tin đồn đã truyền rộng, tất cả mọi người đều muốn tận mắt nhìn thấy vị tân sinh cực mạnh trên lịch sử này.

- A, đã biết!

Thư sinh mặc thanh bào nhàn nhạt lên tiếng.

Người tới ngây người ra một lúc:

- Nhan học trưởng...

- Là Trĩ Hổ thì thế nào? Chỉ là một tên đệ tử nhà giàu mà thôi, tương lai vẫn như cũ nghiền ép bình dân chúng ta, là lão gia quý tộc cao cao tại thượng, làm tốt chuyện của mình là được rồi!

Nhan Khuyết cũng không quay đầu lại.

76. Chương 10: Các Phương Chú Ý.

Chương 10: Các phương chú ý.

Người tới nháy mắt mấy cái, xấu hổ đứng tại chỗ, sau mọt lúc lâu mới vâng vâng rời đi.

Một bức thư viết xong, Nhan Khuyết chậm rãi buông bút lông.

- Sở Vân...

Hắn thở dài một hơi, trong mắt lập lòe thần quang, hiển nhiên trong lòng cũng không bình tĩnh.

...

- Hừ! Đây chính là tên mọi rợ dám cự tuyệt lời cầu thân của Trữ gia đảo chúng ta trước mặt mọi người, tới từ Thư gia đảo kia?

Đứng tại một chỗ bí mật trên sườn núi, Trữ Y Y quan sát xuống dưới, trong đôi mắt nhộn nhạo thu ba lúc này chính là cái bóng của Sở Vân.

Tuy rằng nàng mới chỉ 14 tuổi, thế nhưng đã sớm tản mát ra mị lực nữ tính kinh người, kiều diễm vô song.

Mái tóc dài đen mượt mà, vuông góc bên hông, tâm nhãn mã đào, mềm mại như hoa. Nàng mặc một chiếc váy màu hoàng nhạt, gấu váy thuê nhiều loại hoa tươi và hồ điệp bay lượn, trên mái tóc cắm trâm cài ngọc liên, bên tai là ngọc trân trâu. Hai cổ tay là đôi ngọc bích màu xanh thẳm, đôi cánh tay trắng mịn bạch ngọc càng trong suốt trắng mịn.

Gió núi thổi phất phơ, gấu váy dài nhẹ nhàng lay động, để toàn thân nàng thoạt nhìn giống như cây bích đào tươi đẹp tràn đầy sức sống, vô cùng kiều diễm. Nếu như không có vẻ khinh thường, ngạo ý và phẫn nộ hiện rõ trong mắt lúc này, nàng hầu như đại diện cho hoàn mỹ.

Nàng từ xa xa nhìn lại, trong ánh mắt nhìn vào Sở Vân mang theo vẻ khinh thường và cừu hận.

Quả thực là hận Sở Vân muốn chết rồi.

Nàng có dung mạo vô song, tư chất thoát tục, lại sinh ra trong Trữ gia đảo đệ nhất phú hào. Vừa sinh ra đã là thiên chi kiều tử danh đúng với thực. Dần dần lớn lên, mỹ danh kiều dung ướt át động lòng người dần dần truyền rộng, nàng sớm có rất nhiều người theo đuổi, nhưng chúng sinh chủng nguyệt, số người này có thể xếp thành mấy hàng dài, vô số người dỗ ngon dỗ ngọt, càng thêm cổ vũ tâm tình kiêu ngạo của nàng.

Hồng nhan vô song, tâm cao khí ngạo chính là khắc họa bản thân nàng.

Trước kia, Trữ gia muốn gả nàng cho thiếu đảo chủ Sở Vân của Thư gia đảo, cũng đã viết thư thông báo cho nàng, kỳ thực nàng vô cùng không thích.

Trong suy nghĩ của nàng, Thư gia đảo thì có cái gì tốt? Tại một nơi hẻo lánh trong Chư Tinh Quần Đảo, đảo dân man rợ, quả thực chính là nơi hoang dã!

Có vài lần tộc hội cuối năm, nhìn thấy cô cô Trữ Khi Sương của nàng, thấy nếp nhăn trên mặt nàng ta, phải trát đầy son phấn trên mặt, càng khiến nàng sản sinh ấn tượng trực quan sát đối với Thư gia đảo, nơi này sơn thủy hiểm ác, rời xa phồn hoa, một mảnh hoang dã, còn chờ khai khẩn.

Từ sâu trong nội tâm cũng rất coi thường địa phương giống như Thư gia đảo này.

Thà rằng chết cũng không muốn gả tới!

Chỉ là, vì lợi ích cao nhất của gia tộc, gia tộc yêu cầu đối với từng tộc nhân, cho dù là chết cũng phải phù hợp với lợi ích của gia tộc! Cho dù là Trữ Y Y nàng cũng không thể sinh tồn thoát ly khỏi gia tộc.

Nếu như gia tộc đã ra lệnh, thậm chí là do tự gia gia của chính mình tới kết thân.

Bờ môi Trữ Y Y cắn tới tóe máu, hai mắt rưng rưng, vết xuống hồi âm "nghe mệnh làm theo". Kỳ thực trong lòng đã sớm hận chết đối với Sở Vân đột nhiên xuất hiện này, thậm chí hạ quyết tâm, tại hôn lễ sử dụng chút thủ đoạn, cướp đoạt quyền lực, để tiện sửa trị Thư gia đảo.

Thế nhưng, vô cùng không ngờ, chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Lần ngoài ý muốn này, cũng ngoài dự liệu của tất cả mọi người, thậm chi bao gồm cả đảo chủ Trữ gia đảo luôn luôn ôm lòng tin thật lớn đối với chính mình — gia gia của nàng, không thể dự liệu kịp.

Sở Vân cư nhiên cự tuyệt lời câu thân trước mặt mọi người.

Vừa nghe được tin tức này, nàng ngây dại tại chỗ, chính mình may mắn tránh được một kiếp sao? Không, không hề có một chút vui mừng nào, càng cảm giác lòng tự trọng tận đáy lòng chính mình bị đả kích thật lớn!

Nàng như hoa như ngọc, mỹ danh Trữ Y Y truyền khắp Chư Tinh Quần Đảo, số người theo đuổi phía sau có thể xếp đầy mấy con đường, cư nhiên bị một tên tiểu tử nơi hoang dã như vậy cự tuyệt rồi!

Uyển chuyển cự tuyệt cũng còn thôi, hết lần này tới lần khác hắn cự tuyệt một cách thẳng thắn, trực tiếp như vậy, không hề bao lưu, khẩu khí đông cứng.

Đây là nhục nhã! Nhục nhã thật lớn!

Tâm hư vinh cường thịnh để Trữ Y Y hầu như đã hận Sở Vân chết đi sống lại.

Cư nhiên dám khinh thường ta, cư nhiên dám khinh thường ta! Một tên tiểu tử nghèo khốn như vậy, có chút vận *** chó, cư nhiên dám khinh thường Trữ Y Y ta!

- Tốt, rất tốt. Nếu như ngươi đã tiến vào Thiên Ca Thư Viện, vậy ngươi chờ xem, chờ xem! Để ngươi biết cái giá phải trả khi dám xem thường Trữ Y Y ta! Ngươi sẽ hối hận, chân chính hối hận!

Nhìn bóng lưng của Sở Vân dần dần biến mất, thân thể mềm mại của Trữ Y Y không khỏi run lên, trong đôi mắt tựa hồ đang phun ra hỏa diễm.

Vệ Khiếp đứng ngay bên cạnh Trữ Y Y, hắn tham lam nhìn vào vương hoa thư viện này, hai mắt lưu luyến không dời khỏi bộ ngực vì tức giận mà phập phồng lên xuống. m thầm nuốt một ngụm nước bọt, lại có chút đố kỵ vì Sở Vân.

"Có thể để Trữ tiểu thư quan tâm như vậy, nếu như đổi thành ta, ta chết cũng cam nguyện!"

Trong lòng thở dài một tiếng, Vệ Khiếp đối với Sở Vân càng thêm phẫn nộ hơn.

Lúc này biểu lộ ý ái mộ đối với Trữ Y Y, nói:

- Y Y hà tất phải nổi giận làm gì đây, chỉ là một Sở Vân mà thôi. Khí trời xoay chuyển, có chút vận *** chó, ngoài ý muốn thu được xưng hào, một tên tiểu tử thô mãng, nếu như hắn đã từng nhìn thấy Y Y nàng, chỉ sợ trước kia đáp ứng còn không kịp. Vệ Khiếp ta nguyện ý vì Y Y nàng phân ưu giải nạn!

Trữ Y Y liếc mắt nhìn đối phương:

- Ngươi có biện pháp gì?

Vệ Khiếp bị mị nhãn này thoáng nhìn, lập tức cảm thấy rung động trong lòng, hồn tiêu thần thụ, bật thốt nói:

- Tìm một đêm đen yên tĩnh nào đó, dụ tiểu tử này ra ngoài, đánh hắn một trận!

- Đánh một trận? Quá tiện nghi cho hắn rồi, sao tiêu nộ khí trong lòng ta?

Trữ Y Y hừ lạnh một tiếng, lại quay sang nhìn một vị công tử ca tuấn tú, miệng hơi nhoẻn cười:

- Hoa Anh công tử, công trí mưu xuất chúng, có biện pháp nào hay không?

Hoa Anh tương lai thu được xưng hào Bách Xảo Tâm Cơ, lúc này đã hiển lộ tài hoa về mặt trí mưu, toàn thân hắn mặc áo hoa cẩm tú phấn hồng, trình độ quý giá không hề thua kém Trữ Y Y, dung nhan tuấn tú, màu da hơi tái, có chút vẻ đẹp âm nhu, một đôi con mắt hoa anh đào càng để lộ vẻ phong lưu thành tính.

Xoát một tiếng, hắn mở rộng chiết phiến trong tay, trên chiết phiết là bức tranh pháp điệp đồ mỹ nhân.

77. Chương 11: Bạn Cùng Phòng? Nhan Khuyết Khiêu Chiến!

Chương 11: Bạn cùng phòng? Nhan Khuyết khiêu chiến!

Khẽ phe phẩy vài cái, hương trí trên quạt liền tỏa ra, Hoa Anh mỉm cười, thong dong nói:

- Biện pháp thì có nhiều, chỉ là không muốn vi phạm quy định của thư viện, lại có ý tứ giáo huấn trong đó, để tiểu tử Sở Vân kia hối hận, như vậy quả thực có chút khó làm rồi.

- Lẽ nào ngay cả Hoa công tử cũng không có cách nào hay sao?

Tròng mắt Trữ Y Y vừa chuyển, giả vờ thất vọng thở dài nói.

Hoa Anh bị kích tướng, lập tức nói tiếp:

- Chỉ là đối với Hoa Anh ta lại không hề khó khăn. Uhm, có, hiện tại có một kế, có thể dùng tới quyền lợi trong tay, an bài Sở Vân tới gian phòng bên phía Tây.

Vệ Khiếp lập tức châm chọc khiêu khích, không buông tha cho bất luận cơ hội cạnh tranh đả kích đối thủ nói, nói:

- Đây là kế hoạch rách nát gì, an bài phòng ở, có thể tạo thành tác dụng giáo huấn?

Hoa Anh khinh thường liếc mắt nhìn Vệ Khiếp một chút, chậm rãi nói:

- Vì vậy mới nói, lực lượng chân chính không phải là cơ thể, mà là trí não, kẻ cơ bắp như ngươi sao có thể hiểu được?

- Ngươi!

Vệ Khiếp thường ngày cao lớn, thân thể tráng kiện, vạm vỡ, chính là nhân vật hoành hàng ngang ngược trong thư viện. Lúc này tàn bạo trừng mắt, nắm đám xiết thật chặt, tựa hồ sau một khắc sẽ có thể đánh thẳng vào mặt trắng nhỏ của Hoa Anh.

- Vệ Khiếp công tử, bình tĩnh một chút chớ vội, còn thỉnh Hoa Anh công tử giảng giải đạo lý một chút mới được.

Trữ Y Y bận hòa giải.

- Hừ! Nhìn ngươi có đạo lý gì?

Vệ Khiếp hừ lạnh một tiếng đáp lại.

Hoa Anh vẫn giữ vẻ ung dung, lấy thiết phiến phe phẩy trước cằm, trong mắt hiện lên quang mang biến hóa kỳ lạ, thấp giọng nói:

- Đây là kế mượn đao giết người! Phòng ở của Thiên Ca Thư Viện chúng ta chia thành hai khu vực. Trong đó phòng ốc bên phía đông chính là nơi ở của đệ tử gia tộc quyền thế chúng ta, phía tây thì dành cho các đệ tử bình dân. Từ trước tới nay, đệ tử gia tộc quyền thế và đệ tử bình dân luôn luôn không hợp. Sở Vân chính là thiếu đảo chủ Thư gia đảo, chính là đệ tử gia tộc quyền thế hàng thật giá thật, lại chuyển tới ở giữa các đệ tử thế lực bình dân. Hắc hắc, còn buồn không có trò hay nhìn sao?

- Diệu!

Trong mắt Trữ Y Y hiện lên thiểm điện:

- Đám thư sinh bình dân kia, thực cho rằng may mắn tiến vào Thiên Ca Thư Viện là có thể sáng ngang với những đệ tử gia tộc quyền thế chúng ta rồi, thực sự quá mức ngây thơ. Nhất là Nhan Khuyết đứng đầu trong đám thư sinh bình dân, thực cho chính mình là nhân vật? Hừ, để bọn chúng chó căn chó, ta lập tức bắt tay vào an bài.

Học Lý Hội, chính là do một số học sinh ưu tú, lại có danh vọng cấu thành, quản lý toàn bộ tổ chức thư sinh của Thiên Ca Thư Viện, chủ yếu phụ trách an bài bắt đầu cuộc sống hàng ngày của thư sinh, có thực quyền nhất định.

Trong tổ chức này, Trữ Y Y, Hoa Anh, Vệ Khiếp, Nhan Khuyết, cùng với một số người khác đều có quyền lực nhất định, muốn an bài phòng ở của một tân sinh, xác thực không phải chuyện gì khó khăn.

- Cái gì? Phòng ở thư sinh là phòng hai người sao?

Vừa nghe được tin tức này, trong lòng Kim Bích Hàm liền lộp bộp một cái, tâm tình hơi chuyển biến tốt đẹp lập tức trầm xuống.

Nghĩ tới chính mình nữ giả nam trang, không người nào biết, sau này sinh hoạt trong thời gian hai năm tại thư viện, cư nhiên muốn ngủ cùng một gian phòng với nam đồng học, trong lúc nhất thời, tâm muốn chết cũng xuất hiện trong đầu nàng rồi.

"Không, quyết không thể như vậy. Tìm viện chủ cầu xin điểm ân tình đi, hắn là bằng hữu tốt của phụ hoàng, nhất định có thể giúp ta chuyện này."

Thầm hạ quyết tâm, Kim Bích Hàm đi vài bước, cuối cùng có chút chần chờ.

"Ngày đầu tiên làm tân sinh đã tìm viện chủ, yêu cầu một gian phòng đơn, không nói tới làm khó, chỉ riêng bản thân quyết định này sẽ rước lấy hoài nghi... Ta đến đây để học tập rèn luyện, không phải đến để hưởng lạc. Phụ hoàng bệnh nặng, ta còn vì loại chuyện nhỏ bé này mà khua trống khua chiêng sao? Kim Bích Hàm a Kim Bích Hàm, ngươi cũng không phải là công chúa trước kia nữa rồi, mà là hoàng nữ tương lai của Đôn Hoàng quốc!"

Quyết định trong lòng, Kim Bích Hàm mang theo sắc mặt tái nhợt, gian nan bước tới gian phòng được an bài.

- Sao, sao lại là ngươi?

Lúc tiến vào trong phòng, Kim Bích Hàm nhìn thấy Sở Vân đang nhắm mắt ngồi xếp bằng trên một chiếc giường, ôm đao tu hành. Lúc này nàng sững sờ tại chỗ, thất thanh kinh hô.

- A? Nguyên lai bạn cùng phòng của ta là ngươi!

Sở Vân chậm rãi mở hai mắt, sau khi nhàn nhạt nhìn thoáng qua, đầu lông mày nhấc lên:

- Nhìn thấy ân nhân cứu mạng, cư nhiên có loại thái độ này sao?

Trước cửa lớn thư viện, Kim Bích Hàm đã có cái nhìn khác đối với Sở Vân, thế nhưng hiện tại chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng phiền muộn, nhìn kẻ đã cướp đi nụ hôn đầu tiên của chính mình, còn nói cái gì là ân cứu mạng, luôn luôn đặt bên mép cái lý do này, tên ghê tởm này, thực sự không phát cơn tức ra được.

Nàng đang định há miệng nói, đúng lúc này, từ bên ngoài truyền tới một đạo thanh âm trầm ổn:

- Nghe nói uy danh của Trĩ Hổ, Nhan Khuyết mặt dày, đặc biệt tới lĩnh giáo một hai... Thỉnh Thiếu đảo chủ vui lòng chỉ giáo.

- Khiêu chiến?

Kim Bích Hàm nghe vậy liền sửng sốt, sau đó cái nhìn chuyển thành hả hê.

- Nhan Khuyết?

Sở Vân cũng chú ý tới tên này, trong mắt dần hiện lên quang mang nghi hoặc, nguyên bản hắn là nhân tài chính mình muốn thu nạp, kết quả lần đầu tiên gặp mặt lại muốn xung đột vũ lực sao?

Giai cấp, hầu như là điều tồn tại trong bất cứ tộc đàn nào, ngay cả trong thế giới của yêu thú cũng có chia thành bốn cấp bậc khác nhau, trong thú đàn cũng có tồn tại thú vương.

Phân chia giai cấp trong nhân loại càng phức tạp hơn rất nhiều so với yêu thú, trừ bỏ thực lực cá thể ra, nhân số phân chia giai cấp lớn nhất chính là chênh lệnh giàu nghèo.

Trong Thiên Ca Thư Viện, đệ tử bình dân là một mặt của bần cùng, cũng có rất nhiều đệ tử gia tộc quyền thế. Nếu như ở bên ngoài tự nhiên là gia tộc quyền thế lấy ưu thế tuyệt đối chèn ép bình dân, bóc lột lợi ích của bọn họ. Thế nhưng trong hoàn cảnh đặc thù tại Thiên Ca Thư Viện, bởi vì có sự tồn tại của công bằng, dẫn tới thế lực bình dân có thể gọi nhịp được đối với gia tộc quyền thế.

Tranh đấu giữa hai bên từ khi sinh ra đã bắt đầu, không thể tránh né được. Đối lập giữa bình dân và gia tộc quyền thế trong Thiên Ca Thư Viện đã trở thành truyền thống hạng nhất.

Nhan Khuyết sinh ra trong bình dân, nhận chức tại Học Lý Hội, chính là người đứng đầu của thế lực bình dân trong thư viện. Đang nghe tới Sở Vân thân là đệ tử của gia tộc quyền thế, tiến vào trong phòng ở phía tây, hắn đã biết không thể tránh được một trận chiến.

78. Chương 12: Mây Động Tám Phương, Nhân Trung Thiên Lý Mã (thượng).

Chương 12: Mây động tám phương, nhân trung thiên lý mã (thượng).

Tôn nghiêm của thế lực bình dân không cho phép khiêu khích, tùy ý để một đệ tử gia tộc quyền thế ở trong đại bản doanh của phe chính mình, nhất định sẽ mang tới ảnh hưởng mặt trái vô cùng to lớn. Không chỉ sẽ đả kích sĩ khí của phe chính mình, thậm chí khiến người khác tâm loạn, cuối cùng sụp đổ.

Phải đánh đuổi Sở Vân.

Hầu như trước tiên, hắn đã tìm được phòng ở của Sở Vân, nói thẳng khiêu chiến.

Lời nói của hắn vừa xong, liền nhìn thấy một vị thiếu niên, cầm trong tay thanh đại đạo sáng như tuyết, từ trong phòng bước ra ngoài. Cho dù là bản thân hắn luôn luôn giữ địch ý đối với đệ tử gia tộc quyền thế, nhưng khi nhìn thấy vị đệ tử gia tộc quyền thế chính tông này, hắn vẫn không nhịn được thầm khen một tiếng: Một thiếu niên thật tuyệt!

Nguyên bản tướng mạo của Sở Vân rất thanh tú, nhưng chung quy vẫn lệ thuộc vào loại bình thường. Thế nhưng hiện tại được Túy Tuyết Đao và Thiên Hồ truyền lại linh khí, cải tạo thân thể, dẫn tới tướng mạo của hắn thay đổi rất nhiều, trở nên tuấn dật bất phàm.

Mày kiếm tới mai, hai mắt như điện, mũi thẳng, môi mềm, càng then chốt chính là, hắn đã từng kinh nghiệm qua một lần sống lại khiến khí chất của hắn rất không giống bình thường, trầm ổn rộng rãi, dũng mãnh tinh tiến.

Nhìn thấy hắn, trong lòng Nhan Khuyết nhịn không được nhảy lên, cảm thụ được khí phách được nội liễm tới mức tận cùng của đối phương, một loại dũng khí quyết ý, có thể diệt trừ tất cả mọi thứ ngăn cản bước đi của chính mình.

- Thực sự ngưỡng mộ đại danh đã lâu!

Nhan Khuyết than thở một tiếng, thảo nào đối phương có thể chém giết được Tàn Lang, tuy nói rằng thừa lúc địch nhân mệt mỏi thủ thắng, thế nhưng nhân vật như vậy đã vượt qua tất cả các đệ tử gia tộc quyền thế bản thân từng gặp, lưu lại cho chính mình ấn tượng rất sâu.

- Cửu ngưỡng đại danh… Ai, sao ta không thể bình thường đây?

Nhìn Nhan Khuyết mặc thanh bào, chính trực như tùng, trong lòng Sở Vân lại cười khổ.

Nguyên bản nghĩ muốn kết giao với đối phương, thậm chí muốn thu nạp đối phương vào dưới trướng Thư gia đảo, thực sự không ngờ tới tình cảnh gặp mặt lần đầu tiên lại là như vậy.

Thực sự khiến hắn có chút dở khóc dở cười.

Mặc kệ là nguyên nhân gì đi nữa, nếu như đối phương đã tới cửa, hắn không có lý do gì để lùi bước. Nhan Khuyết thì đã sao? Thế gian này không có bất cứ kẻ nào có thể khiến hắn khiếp nhược lựa chọn trốn tránh!

- Uy! Nghe rồi sao? Trĩ Hổ Sở Vân vừa mới tới thư viện đã bắt đầu chiến với Nhan Khuyết học trưởng rồi!

- Cái gì? Dĩ nhiên có chuyện như vậy? Trĩ Hổ thực sự rất kiêu ngạo a!

- Nghe nói là Nhan Khuyết học trưởng khởi xướng khiêu chiến trước, Sở Vân đã đáp ứng rồi. Hai bên ước định giao thủ trong đấu trường sau núi.

- Vậy còn chờ cái gì? Đi mau, cùng nhau đi xem một chút.

…

Tin tức cuộc chiến giữa Sở Vân và Nhan Khuyết không cánh mà bay, rất nhanh đã truyền khắp Thiên Ca Thư Viện, dẫn phát sóng to gió lớn.

Nếu như lúc này từ trên cao nhìn xuống, sẽ phát hiện rất nhiều thư sinh tốp năm tốp ba, từ khắp mọi người trong Thanh Sơn Đảo tụ tập thành dòng người đông nghịt, chen chúc di chuyển về phía đấu trường trong núi.

- Ha ha ha, kế mượn đao giết người của công tử cư nhiên thu được hiệu quả nhanh như vậy! Bình thường nhìn Nhan Khuyết kia thông minh như vậy, cư nhiên trực tiếp trúng kế rồi, thực sự khiến người khác thất vọng.

Khóe miệng Trữ Y Y nở nụ cười nhạt, nhìn dòng người nhốn nháo bên cạnh, trên mặt hiện rõ vẻ đắc ý.

Hoa Anh bên cạnh lại lắc đầu nói:

- Lấy tài năng của Nhan Khuyết, sao có thể không nhận ra được kế sách này, chỉ bất quá từ trước tới nay hắn có phong cách chính phái, thích lấy chuyết phá xảo. Lúc này nhận thấy mưu kế, lập tức dự định lấy thực lực của bản thân trực tiếp cưỡng chế Sở Vân di dời. Nếu như thành công, không chỉ thanh danh của hắn đại thịnh, hơn nữa có thể khiến lực ngưng tụ của đám đệ tử bình dân nâng lên tầm cao mới.

- Hắn có thể thành công sao? Túy Tuyết Đao của Sở Vân có tu vi 450 năm, mà Tấn Lôi Đằng của hắn, tuy rằng cũng chỉ là cấp số Đại Yêu, thế nhưng tu vi chỉ ở mức 380 năm, kém hơn tận 70 năm!

Vệ Khiếp phát ra tiếng cười khinh thường.

Hoa Anh nhẹ nhàng lắc lắc ngón trỏ, trong mắt lóe lên quang mang:

- Điều này không nhất định, lấy cái nhìn của ta, phần thắng của Nhan Khuyết càng lớn hơn một chút.

...

Lúc này, trên đỉnh Thanh Sơn, Thanh Đằng tiểu viện.

Trong một sân nhỏ cách khu vườn rau mấy trượng, bàn gỗ ghế gỗ xếp trên sân.

Bạch Mi Đan Sư ngồi bên cạnh bàn gỗ, buông chén trà thô lậu trong tay, đầu lông mày nhíu lại:

- Nghe nói Học Lý Hội an bài công chúa Đôn Hoàng và Sở Vân cùng một gian phòng, viện trưởng đại nhân, lẽ nào mặc kệ như vậy sao? Hài tử Kim Bích Hàm kia chính là do quốc chủ Đôn Hoàng quốc xin người chiếu cố một chút.

Ngồi trước mặt hắn chính là một vị lão nhân tiên phong đạo cốt, tay áo phiên phiên, cười cười nhấp một ngụm trà nóng, lúc này mới nói:

- Chuyện Sở Vân bị an bài vào phòng ở phía Tây hẳn là do hài tử Trữ Y Y kia động tay động chân, về phần liên lụy tới công chúa Đôn Hoàng, hẳn là do cơ duyên xảo hợp mà thôi. Đây không phải là cơ hội tốt sao? Nếu để Kim Bích Hàm quang minh chính đại một mình một người ở một gian, sẽ chọc người khác hoài nghi. Đệ tử gia tộc quyền thế như Sở Vân tất nhiên sẽ bị thư sinh thế lực bình dân xa lánh, đợi tới lúc thời cơ chín mùi, ta sẽ an bài nàng tới phòng ở phía Đông.

Bạch Mi Đan Sư thở phào một hơi:

- Nguyên lai viện chủ đại nhân đã sớm có an bài rồi, bất quá thời cơ chín mùi có phải chỉ lúc này hay không? Nhan Khuyết đã tiến hành khiêu chiến đối với Sở Vân?

- Đúng, mà cũng không đúng! Then chốt cần phải nhìn kết quả.

Bạch Mi Đan Sư nở nụ cười:

- Mặc dù Sở Vân có Đại Yêu Binh tu vi 450 năm, thế nhưng phòng chừng người thua là hắn a.

Viện chủ Thiên Ca ngẩng đầu, tựa cười như không cười:

- A, dùng cái gì thấy rõ?

Bạch Mi Đan Sư lãnh tĩnh phân tích nói:

- Đầu tiên, Sở Vân có thể chém giết Tàn Lang, hơn phân nửa là dựa vào vận khí, theo ta suy đoán, chính thời điểm liều mạng, Túy Tuyết Đao bỗng nhiên nhận chủ, bộc phát công kích cường đại vượt quá dự tính của Tàn Lang, như vậy mới giết chết được Tàn Lang, cuối cùng Sở Vân thắng hiểm.

- Thứ nhìn, kinh nghiệm chiến đấu của Sở Vân cực hạn tại cấp Tiểu Yêu, chiến đấu cấp độ Đại Yêu hầu như không hề trải qua, hoàn toàn không thể so sánh được với Nhan Khuyết. Hơn nữa Nhan Khuyết đối với Túy Tuyết Đao đã có nhận thức nhất định, Sở Vân lại không có chút hiểu biết nào đối với Tấn Lôi Đằng.

79. Chương 13: Mây Động Tám Phương, Nhân Trung Thiên Lý Mã (hạ).

Chương 13: Mây động tám phương, nhân trung thiên lý mã (hạ).

- Cuối cùng chính là Túy Tuyết Đao, tuy rằng Túy Tuyết Đao là Đại Yêu binh, nhưng dù sao chỉ có tư chất trung đẳng, có khuyết điểm càng dùng càng nặng hơn. Sở Vân chỉ là một thiếu niên 13 tuổi, có thể chống đỡ được bao lâu dưới công kích của Nhan Khuyết đây?

Viện chủ Thiên Ca lắc đầu.

- Vì sao? Viện chủ đại nhân không cho rằng như vậy?

Bạch Mi Đan Sư nghi hoặc hỏi.

Viện chủ Thiên Ca không trả lời hắn, mà hỏi ngược lại:

- Ngươi nhớ kỹ xưng hào của lão phu là gì sao?

- Phong Bá Nhạc, viện chủ đại nhân như gió mờ ảo tiêu dao, lại có con mắt Bá Nhạc, thiện nhìn nhân trung thiên lý mã.

Viện chủ Thiên Ca Phong Bá Nhạc cười ha ha, sau một hồi lâu mới dừng lại, ý vị thâm trường nói:

- Sở Vân, chính là nhân trung thiên lý mã a…

…

Thiên Ca Thư Viện cổ vũ giữa các thư sinh tiến hành so đấu luận bàn, bởi vậy tiêu hao tài nguyên, hao hết tâm lực, tại chính giữa Thanh Sơn, mở ra một khu đấu trường tổng cộng mấy trăm lôi đài.

Đừng nhìn số lượng lôi dài rất đông đảo, kỳ thực cũng không đủ dùng, hầu như mỗi một ngày số lượng người đều chặt ních, tiến hành các cuộc chiến đấu to nhỏ khác nhau.

Thế nhưng ngày hôm nay có chút khác biệt, những đấu trường khác đều có vẻ tương đối quạnh quẽ nhưng số người tại tăng lên, chen chúc lẫn nhau, vây quanh một lôi đài cỡ lớn.

Tiếng người ồn ào, tất cả đều nghị luận sôi nổi. Ánh mắt của bọn họ tập trung vào hai người thiếu niên đứng giữa lôi đài.

Một người 13 tuổi, một người 14 tuổi!

Thế nhưng thông qua linh khí yêu thú cải tạo, bọn họ đã thoát ly khỏi hình tượng của tuổi tác, một người thân cao sáu thước, lưng đeo đại đao sánh như tuyết, thể trạng tinh mãnh, ý thái dâng trào. Một người thân cao tám thước, toàn thân thanh bào, trong mắt ẩn tinh quang.

Trong giằng co, Nhan Khuyết bỗng nhiên mở miệng:

- Ta biết, ngươi bị người thiết kế, an bài tới phòng ở phía tây, thế nhưng, ta phải khiêu chiến ngươi trước mặt mọi người, đánh bại ngươi. Chỉ có như vậy mới có thể giữ gìn được vinh quang và tôn nghiêm của thư sinh bình dân chúng ta, coi như ngươi xui xẻo!

Đồng lông mày của Sở Vân nhướng lên, nở nụ cười hơi hơi trào phúng nói:

- Ngươi thực sự rất tự tin, chưa thực sự đấu đã chắc chắn chính mình thắng lợi. Đã hỏi Túy Tuyết Đao trong tay ta đáp ứng hay chưa?

Nhan Khuyết ngẩng đầu lên, mang theo một tia ý tứ hàm xúc từ cao nhìn xuống nói:

- Điều này không đơn giản là tự tin, mà là thực lực. Tuy rằng Tấn Lôi Đằng của ta mới chỉ có tu vi 380 năm, thế nhưng kinh nghiệm tác chiến của ngươi là khuyết điểm, hiểu biết của ngươi đối với ta hầu như không, thời gian ngươi thu được Túy Tuyết Đao so với ta ngắn hơn quá trăm lần. Đây là chênh lệnh về mặt thực lực, tân sinh, ngươi còn quá non, có rất nhiều thứ cần phải học hỏi.

- A, ta cũng khống muốn sính nước bọt, ta thích dùng nắm đấm chứng minh! Chiến đi!

Nhãn thần Sở Vân như điện, vừa dứt lời, liền giơ đao lao lên, trước tiên giật màn cuộc chiến.

- Đấu võ rồi!

Đoàn người đang quan sát trận chiến hoàn toàn sôi trào.

- Là Sở Vân phát động tấn công trước, thực sự là Trĩ Hổ a, dũng mãnh tinh tiến, không chỗ nào sợ hãi!

Có người xem trọng Sở Vân.

- Đối phương chính là Nhan Khuyết học trưởng, điều này tương đương với một hồi đại chiến!

Có người tỏa sáng hai mắt, cho rằng thực lực ngang nhau.

- Vị tất, Sở Vân có chút vận *** chó, may mắn giết chết được Tàn Lang. Chỉ là một gã tân sinh mà thôi, Nhan Khuyết học trưởng chính là lĩnh tụ của thư sinh bình dân chúng ta. Trong toàn bộ Thiên Ca Thư Viện, chiến lực liệt hàng đầu, ta xem Sở Vân tất thảm bại!

Càng nhiều người xem trọng Nhan Khuyết hơn.

Thanh âm ầm ĩ, tiếng động lớn dựng thẳng lên, nhưng song phương đang giao chiến giữa sân lại tự động che đi tiếng động lớn nhốn nháo này, toàn thân quán chú, tập trung vào chính mình và đối phương.

- Tấn Lôi Đằng, ra đi!

Nhan Khuyết vỗ tiên nang bên hông, nhất thời từ bên trong tuôn ra vô số sợi dây leo màu lam nhạt.

Những sợi dây leo này chỉ lớn chừng ngón tay người bình thường, trên mỗi một sợi dây leo lại mọc ra vô số phiến lá hình trứng, thời điểm lan tràn ra thực giống như từng cỗ từng cỗ thủy triều màu lam, kéo dài không ngừng nghỉ.

- Phi Diệp Loạn Trảm!

Nhan Khuyết đưa một ngón tay, thanh âm như sấm đánh. Hắn vừa ra tay chính là chiêu số cực mạnh, ý đồ một chiêu đánh bại Sở Vân ngay tại chỗ. Bằng vào trình độ lớn nhất để thể hiện uy tín của thế lực bình dân.

Chỉ một thoáng, vô số phiền lá đã xoay quanh bắn ra, hình thành vô số diệp nhận phô thiên cái địa, thanh âm vèo vèo vèo không dứt bên tai, thực giống như tật phong bão vũ, hung hăng phủ về phía Sở Vân.

- Vừa rat ay chính là đạo pháp Phi Diệp Loạn Trảm. Xem ra Nhan Khuyết học trưởng muốn hung hăng trấn áp Sở Vân trong thời gian ngắn nhất rồi.

- Quá cường đại, nhiều loạn nhận phi diệp như vậy, ta nhìn mà hoa mắt, nếu như bị bắn trúng, chỉ sợ toàn thân bị tước tới mức da thịt cũng không còn nửa điểm.

- Lui, phải lui! Đại chiêu như vậy, không thể sính mạnh ngạnh kháng, hẳn là phải né tránh thật nhanh.

Mọi người liên tục phát ra tiếng kinh hô. Chiến đấu ngay từ lúc bắt đầu Nhan Khuyết đã thể hiện chiến lực cực kỳ cường đại, khiến mọi người rung động trong lòng.

Thế xông tới của Sở Vân không hề giảm, hai mắt lóe lên quang mang lạnh lẽo thâm thúy cực điểm, tại thời khắc diệp nhận gần như bắn vào người, bỗng nhiên khẽ quát một tiếng:

- Già Phong Đãng Vũ!

Túy Tuyết Đao thu được mệnh lệnh này, nhất thời thân đao phát sinh một tiếng ngâm khẽ. Trong nháy mắt tản ra đao khí bàng bạc, đao khí như tuyết, cuồn cuộn không ngừng nghỉ.

Trong Túy Tuyết Đao cũng ghi lại một bộ đạo pháp yêu binh, chính là đao pháp Thư gia, truyền thừa giữa lịch đại đảo chủ Thư gia đảo, tổng cộng có bảy thức.

Sở Vân thi triển đao pháp, thân đao nhẹ như lông hồng, huy vũ trái phải, đao khí đen xen, phá nát tất cả diệp nhận, phá vỡ công kích với thanh thế vô cùng to lớn, tốc độ không giảm, thân thể vẫn tiếp tục xông lên.

Nhan Khuyết kinh dị một tiếng, Sở Vân có thể xử lý bình tĩnh thỏa đáng như vậy, vượt quá dự liệu của hắn.

- Tiên Đằng Cầm Nã Thủ!

Trong miệng hắn vừa quát, hai tay vươn ra, như hai ưng trảo, hư không bắt mạnh về phía Sở Vân.

Nhất thời, Tấn Lôi Đằng bên người lan tràn điên cuồng. Vô số sợi dây leo giống như rắn quấn chặt, hình thành hai bàn tay nắm ngón khổng lồ, nhận sự điều khiển của Nhan Khuyết từ xa, uy thế kinh người, khiến tim kẻ khác phải đập nhanh hơn.

Bàn tay dây leo khổng lồ giống như xe tăng, Sở Vân trước mặt bàn tay dây leo khổng lồ này có vẻ vô cùng nhỏ bé. Hắn chạy nhanh về phía trước, càng giống như chịu chết.

80. Chương 14: Lôi Điện? Cũng Không Thể Ngăn Cản Được Đường Ta Đi Tới (thượng)

Chương 14: Lôi Điện? Cũng không thể ngăn cản được đường ta đi tới (thượng)

Bóng đen cực lớn bao phủ Sở Vân vào chính giữa, hai bàn tay dây leo khổng lồ như chậm mà cực nhanh, rất sống động, mắt thấy sắp bắt lấy thân thể nhỏ bé của Sở Vân vào trong tay.

- Hừ, Thủ Khởi Đao Lạc!

Sở Vân quát nhẹ một tiếng, nắm bắt thời cơ chiến đấu chuẩn xác, thi triển một thức trong đao pháp Thư gia, bổ xuống mạnh mẽ.

Đao mang bùng phát, sáng như tuyết mà lại sắc bén, trực tiếp phá tan bàn tay dây leo khổng lồ, kéo theo thân thể Sở Vân, đột phá thế bao vây của dây leo, mạnh mẽ xông tới.

- Túy Tuyết Đao thực sắc bén! Trĩ Hổ dũng mãnh không ngại, duệ không thể đỡ a!

- Chờ xem, Nhan Khuyết học trưởng còn rất nhiều hậu chiêu phía sau!

Vừa mới bắt đầu cuộc chiến đã gay cấn tới cực điểm, khiến người khác nghẹn thở.

Giờ khắc này, mọi người mở thở ra được một hơi, phát sinh tiếng sợ hãi.

- Hừ! Ta ngược lại muốn xem ngươi có thể kiên trì tới khi nào!

Trong lòng Nhan Khuyết hừ lạnh, trong mắt lóe lên từng đợt u quang. Hắn phi thường tự tin, chênh lệch thực lực như vậy, thắng lợi nhất định thuộc về chính mình. Hắn một lần nữa thi triển đại chiêu cường đại nhất, bức bách Sở Vân loạn nhịp điệu trận chiến.

- Man Lực Đằng Tiên!

Hắn ra lệnh một tiếng, vô số dây leo đan xen với nhau, hình thành trường tiên màu lam.

Roi dài tới hơn mười trượng, qua lại giữa không trung, lăng không quất mạnh, giống như quần xà loạn vũ, thế tiến công sắc bén tới cực điểm.

- Đan Đao Trực Nhập!

Sắc mặt Sở Vân lãnh đạm, không chút động dung, tựa hồ chưa bao giờ để những cây roi dây leo khổng lồ này vào mắt.

Túy Tuyết Đao trong tay kết hợp với đao thế, kéo theo cước bộ của Sở Vân, có thể khiến tốc độ của hắn tăng vọt. Hắn không ngừng điều chỉnh đao thế, dựa vào lưỡi đao sắc bén của Túy Tuyết Đao mở đường, trong tình thế tiên cảnh tầng tầng lớp lớp, không ngừng huy vũ, chỉ cần chạm phải, roi dây leo phải đứt lìa.

- Thực lợi hại a, Sở Vân lấy công đối công, cư nhiên ngay cả sát chiêu Man Lực Đằng Tiên mạnh như vậy cũng không thể làm gì được hắn.

- Trĩ Hổ dung mãnh thành danh, nếu như đổi là ta, đối mặt với sát chiêu mạnh như vậy đã sớm phải phòng thủ nghiêm mật rồi, hắn cư nhiên còn muốn tiến công!

- Các ngươi nhìn, sắc mặt của Nhan Khuyết học trưởng thay đổi, trận nay hươu chết vào tay ai còn chưa biết!

Mọi người vây xem liên tiếp truyền ra tiếng than thở sợ hãi, thực lực và phong cách Sở Vân thể hiện ra hiện tại khiến kẻ khác phải khiếp sợ.

Sắc mặt của Nhan Khuyết biến đổi, rốt cuộc hắn đã nhìn ra được, đây nào phải là tân nhân không có kinh nghiệm? Đao pháp của hắn chí ít phải có hỏa hầu mười năm trở lên, muốn phá được một chiêu Man Lực Đằng Tiên này tuyệt đối không dễ dàng, nhất là loại lãnh tĩnh lý trí, lấy lực phá pháp hiện tại, không ngừng chuyển vị trí, thời điểm phá vỡ roi dây leo cũng không được phép dây dưa, bằng không sẽ bị những dây leo khác quấn chặt.

Giờ khắc này, hắn phải nhìn thẳng vào Sở Vân, đặt Sở Vân vào vị trí tương đương với chính mình, quyết định vận dụng tất cả thủ đoạn đáy hòm, bằng không không thể chiến thắng được.

- Thanh La Y!

Tứ chi của hắn mở rộng, tùy ý để Tấn Lôi Đằng lan tràn bên ngoài cơ thể. Dây leo đan xen quấn chặt, nháy mắt bện thành một đằng giáp kín không kẽ hở, bao phủ toàn thân.

Sở Vân đã lao tới gần.

- Ngươi lui lại đi, tiếp theo ta sẽ sử dụng đao pháp uy lực cực lớn, không phải là một tân sinh như ngươi có thể chống lại được. Nhanh chóng chịu thua, miễn cho chịu nỗi khổ da thịt, trước khi nhập học đã bị ta đánh thương nặng không dậy được, dù sao cũng không phải là chuyện tốt!

Ngữ khí Nhan Khuyết lạnh lùng, lấy cách nói của trưởng bối chiêu hành đối với Sở Vân.

Thế lao tới của Sở Vân không giảm.

- Hừ, ta tốt bụng khuyên bảo, là ngươi tự mình chuốc lấy cực khổ, vậy không thể trách được ta rồi. Tấn Lôi Đằng, một mặt cắm rễ một mặt ngăn địch!

Nhan Khuyết cười nhạt, phát sinh mệnh lệnh mới.

Tấn Lôi Đằng cấp tốc cắm mạnh bộ rễ chủ giữa lôi đài, đâm sâu xuống dưới lòng đất, hấp thu nguyên khí đại địa. Đồng thời phát ra vô số diệp nhận, hoặc là đằng tiên, ngăn cản thế tiến công của Sở Vân.

- Không tốt, nhìn trận thế này, Nhan Khuyết học trưởng muốn phát chiêu kia!

- Chiêu kia có uy lực cực lớn, không phải công kích tương đương, hầu như khó hóa giải a!

- Trĩ Hổ Sở Vân sợ là phải bại rồi, trừ phi hắn lui lại ngay lập tức!

- Hắn còn không lưu lại, vẫn đang tiếp tục tiến lên! Ai! Vũ dũng cường sinh nhất thời a, chiến cuộc đã định rồi.

Thân thể mọi người nhất tề rung động, thấy tư thế của Nhan Khuyết, mồ hôi lạnh ứa ra, lại đồng thời phát sinh tiếng thở dài, nhận định Sở Vân không chừng mực, nhất định bại.

Sắc mặt Sở Vân lạnh lùng tới cực điểm, Túy Tuyết Đao trong tay huy vũ thành một đoàn tuyết ảnh, hàn khí bốn phía, mùi rượu thơm nồng. Phong duệ ánh đao ngang đọc, theo đường đi để lại vô số cành lá đứt đoạn, vô số lá vụn bay lượn xung quanh thân thể hắn.

- Tân sinh, vô tri chính là yếu đuối. Để ngươi biết cái tên Tấn Lôi Đằng nghĩa là gì! Kết quả!

Tới một bước này rồi, vẻ mặt Nhan Khuyết bình tĩnh thong dong, thản nhiên ngầm hạ mệnh lệnh "kết quả".

Bộ rễ chủ không ngừng hấp thu nguyên khí đại địa, lúc này cành lá run run, cấp tốc kết xuất một quả thực màu lam đậm. Đây chính là Tấn Lôi Quả đại danh đỉnh đỉnh, tuôn ra lôi khí điện tương, có thể phá núi san biển.

- Kết thúc!

Nhan Khuyết nhìn Sở Vân không ngừng tiếp cận, thở dài một tiếng:

- Ngã một lần, hãy tích lũy tri thức thật tốt. Nhớ kỹ, chiến đấu giữa các ngự yêu sư, cần phải biết người biết ta. Ta đối với ngươi coi như hiểu rõ, nhưng ngươi đối với ta hoàn toàn không biết gì, thất bại của ngươi ngay từ lúc đầu đã định!

- Sở Vân sắp xong đời rồi!

- Vẫn là Nhan Khuyết học trưởng, kỹ cao một một bậc a!

Trong đám người truyền tới từng đợt cảm thán, trong đó cũng có một số người che lại con mắt, không đành lòng nhìn thấy thảm trạng của Sở Vân ngay sau đó.

- Tấn Lôi Quả, nổ cho ta!

Nhan Khuyết bỗng dưng hét lớn.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Giờ khắc này, tiếng nổ mạnh vang lên liên tiếp, đinh tai nhức óc, quang mang gia mắt, trên lôi đài lập lòe lôi điện chớp giật, điện tương phun trào, mọi người quan chiến đều che kín lỗ tai, nhắm hai mắt lại.

Một Tấn Lôi Quả bạo tạc, công kích vô cùng cường đại, thậm chí còn nguy hiểm tới bản thân Tấn Lôi Đằng.

Dưới đợt công kích này, rất nhiều dây leo bị sóng khí, điện lưu càn quét, nổ tới tứ phân ngũ liệt, cành lá của Tấn Lôi Đằng héo úa đứt gãy, bay lượn che trời.

81. Chương 15: Lôi Điện? Cũng Không Thể Ngăn Cản Được Đường Ta Đi Tới (hạ)

Chương 15: Lôi Điện? Cũng không thể ngăn cản được đường ta đi tới (hạ)

- Lôi quả bạo tạc, chính là chiến thuật giết địch một nghìn tự tổn hại tám trăm. Sở Vân, ngươi có thể bức bách ta sử dụng một chiêu này đã là vinh hạnh phi thường của ngươi.

Ngươi tốt nhất nên nhớ kỹ cảm giác giờ khắc này, ngày sau đối địch với thư sinh bình dân chúng ta nên hồi tưởng thật kỹ.

Trong lòng Nhan Khuyết cười nhạt. Lúc này trên người hắn vẫn mặc thanh la y như cũ, nhưng bị sóng khí của cơn bạo tạc chấn động, huyết khí trong cơ thể cuộn lên,

trước ngực căng tức. Trận chiến qua đi, tu vi yêu thực Tấn Lôi Đằng của hắn sẽ giảm xuống hai mươi năm, không chỉ như vậy, không có thời gian nửa tháng tỉ mỉ tu dưỡng, không thể tiến hành bạo tạc lôi quả một lần nữa.

Chỉ là so với thắng lợi thu được mà nói, điểm hy sinh này vô cùng đáng giá.

Nhưng ngay tại thời điểm hắn cho rằng đại cục đã định, bên tai bỗng nhiên truyền tới tiếng kinh hô của đám người quan chiến xung quanh.

- Không có khả năng! Ta nhìn lầm rồi sao?

Có người kinh hô nói.

- Trong tình huống bạo tạc dày đặc như vậy, Trĩ Hổ cư nhiên tiếp tục đi tới! Đây là mộng sao?

Có người che kín cái miệng của chính mình, lại tát vào mặt, đau tới hít một ngụm khí lạnh.

Lôi quả bạo tạc còn đang tiếp tục, thế nhưng không dày đặc như lúc ban đầu. Tốp năm tốp ba, điện quang không hề chói mắt, tất cả mọi người bên ngoài nhìn mà nghẹn họng trân trối, khó có thể tin tưởng được một màn trước mắt.

Sở Vân tiến về phía trước.

Trong bạo tạc, trong tiếng thiểm điện lôi oanh, chậm rãi bước về phía trước, không hề lui lại phía sau.

- Sao có thể phát sinh loại tình huống này? Loại đao thuật này? Loại đao thuật này?

Lúc nhìn thấy rõ, ngay cả Nhan Khuyết cũng sợ ngây người.

Lôi quả vẫn đang bạo tạc lôi điện kịch liệt xung quanh, thế nhưng không hề ngăn cản được cước bộ đi tới của Sở Vân. Túy Tuyết Đao trong tay hắn chém ngang chặt phải, vẽ lên vô số ánh đao sáng lạn như tuyết.

Phách, liêu, thiết, tước, bốn cơ sở đao pháp trong tay Sở Vân hầu như hạ bút thành văn, liên tiếp hoàn chuyển, không hề có một chút đình trệ.

Giờ khắc này, Trữ Y Y trừng lớn con mắt, Hoa Anh há to miệng, ánh mắt Kim Bích Hàm dại ra, tất cả mọi người trợn mắt há mồm, trong lòng rung động tới cực điểm.

- Trĩ Hổ, đây là Trĩ Hổ a! Quá hung mãnh rồi, ngay cả lôi đình cũng không thể ngăn cản được bước chân của hắn!

- Một đao nơi tay, thiên hạ vô địch! Thảo nào có thể chém giết được Tàn Lang, căn bản không phải may mắn, đây là thực lực!

Sóng xung kích ập tới người bị đao thế tan rã, thiểm điện kéo tới bị thân đao dẫn đạo đi, Sở Vân sử dụng Túy Tuyết Đao tùy tâm tùy ý, giống như một bộ phận của cơ thể.

- Đao pháp như vậy, chỉ có những du hiệp từng tinh tu yêu đao hơn mười năm, liên tục trải nghiệm qua ranh giới sinh tử mới có thể sở hữu, lẽ nào Sở Vân đã bắt đầu luyện tập đao pháp từ trong bụng mẹ hay sao?

Nhan Khuyết hầu như không thể tin tưởng vào hai con mắt của chính mình, đao thuật như vậy đã đạt tới cảnh giới đại thành, nhân và đao hòa hai làm một, hình hình chỉnh thể chặt chẽ không thể tách rời.

- Sở Vân mới chỉ có mười ba tuổi, điều này không sai, như vậy chỉ có thể nói rằng, hắn chính là thiên tài đao pháp nghìn năm có một! Nguyên tưởng rằng ta có thể nắm chắc thắng lợi trong tay, ưu thế thật lớn. Nghĩ không ra, chân chính nắm giữ ưu thế là bên phía đối phương a!

Trong lòng Nhan Khuyết chỉ có thể tìm được cách giải thích như vậy, nỗi lòng rung động, ý chí chiến đấu hoàn toàn tan vỡ.

- Nhất Đao Liễu Đoạn!

Sở Vân bổ lôi điện, cất từng bước lớn mà tới. Thức cuối cùng trong đao pháp Thư gia đảo xuất hiện, chỉ thấy ánh đao nội liễm, đao thế không còn, chỉ còn lại một thanh Túy Tuyết Đao tạo thành như băng tuyết.

Thân đao vẽ lên một đường vòng huyền diệu không thể nắm giữ, trực tiếp phá vỡ thanh la y, dừng lại trước ngực Nhan Khuyết.

Máu tươi bắn ra, Tấn Lôi Đằng run rẩy giống như bị diệt giật mãnh liệt, cấp tốc không còn động tĩnh, Nhan Khuyết trừng lớn con mắt, ngửa mặt lên trời rít gào.

Toàn trường hoàn toàn tĩnh mịch, sau một lúc lâu mới ầm ần nổ vang.

- Thắng, Trĩ Hổ Sở Vân chiến thắng Nhan Khuyết học trưởng, quả thực là tân sinh mạnh nhất trên lịch sử!

- Hắn một đường chém giết, không hề dừng lại, tùy ý để Nhan Khuyết học trưởng công kích, luôn luôn lấy công đổi công, một đao cuối cùng chém xuống, Nhan Khuyết học trưởng bại rồi.

- Ghê tởm, không thể vào lôi đài được, thương thế của Nhan Khuyết học trưởng hình như rất nghiêm trọng…

- Khụ khụ, ngươi thắng rồi. Nghĩ không ra, ngươi cư nhiên mạnh như vậy. Khụ, ta nhìn nhầm rồi!

Nhan Khuyết nằm trên mặt đất, trước ngực vẫn hiện rõ vết đao tương cực lớn, máu tươi chảy dài, một tay căn bản không thể che chắn được.

Thương thế của hắn rất nặng, chỉ là cũng không nguy hiểm tới tính mạng.

Tại thời điểm cuối cùng, Sở Vân đã thu lại một tia đao thế, nhưng cung lưu đủ giáo huấn.

- Ta nói rồi, ta chỉ dùng nắm tay để chứng minh sự thực. Đấu tranh giữa bình dân và gia tộc quyền thế, ta không hề hứng thú. Không nên ngăn cản cước bộ đi tới của ta, Nhan Khuyết!

Sở Vân nhìn vào đối thủ đã ngã xuống, chậm rãi cầm Túy Tuyết Đao không hề dính máu, đút vào vỏ đao phía sau.

Hắn nhấc từng bước rời đi, phảng phất như mang theo ma lực nào đó, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh. Toàn bộ lôi đài chỉ nghe thấy lời nói nhàn nhạt của hắn.

Nói xong câu đó, diện mục của hắn không chút biểu tình, bước qua thân thể Nhan Khuyết, rời khỏi đấu trường. Đoàn người tự động tách ra, không hề có bất cứ học viên nào dám che chắn trước mặt hắn.

Phía sau mỗi một nam nhân thành công đều có một nữ nhân. Thế nhưng nhất định mang theo một chuyện cũ hoặc nặng nề đau khổ, hoặc vui vẻ.

Tại kiếp trước, nghĩa phụ Thư Thiên Hào bị giết, lưu lại Túy Tuyết Đao cùng với di mệnh để Sở Vân kế nhiệm Thư gia đảo. Vào tuổi này kiếp trước, đao thuật của Sở Vân không hề ưu tú, nhưng sau đó, mỗi một ngày hắn đều dành chí ít hai canh giờ để luyện đao.

Mưa gió không dừng, cần tu khổ luyện.

Thời điểm đó, Túy Tuyết Đao trong mắt hắn chính là cái bóng của nghĩa phụ, luyện đao trút xuống tình cảm, bi tráng mà thê lương, là nhớ lại đối với lão đa Thư Thiên Hào.

Sau đó, trải qua rất nhiều năm tìm tòi bí mật, vô số mạo hiểm, liên tục rèn luyện trong ranh giới sinh tử, đao vốn vốn đã có chút ưu tú dần dần tiến từng bước, tấn chức tới cảnh giới đại thành.

Có thể nói, đao pháp của Sở Vân hiện tại hầu như không thua kém đảo chủ Thư Thiên Hào bao nhiêu.

Yêu binh chọn chủ cũng có tiêu chuẩn yêu cầu. Nếu không phải như vậy, tại thời điểm Sở Vân chém giết Tàn Lang, nào để Túy Tuyết Đao nhận chủ dễ dàng như vậy?

82. Chương 16: Công Chúa Tới Bôi Thuốc

Chương 16: Công chúa tới bôi thuốc

Đương nhiên, bí mật sống lại không người nào biết, tu dưỡng đao thuật cấp bậc này, hiện tại thể hiện trước mắt vô số người, tuyệt đối là tư chất yêu nghiệt nhất, là thiên tài trong thiên tài đao đạo!

Chỉ có Sở Vân biết, kỳ thực tư chất của hắn chỉ là ưu dị một chút, không hơn. Cái gọi là thiên tài hiện tại chỉ là vô số mồ hôi kiếp trước tích lũy.

Sống lại không hề ma diệt đi ký ức và kinh nghiệm của hắn, đây chính là tư bản và tài phú lớn nhất của hắn.

- Đao pháp Thư gia chính là võ học tiêu chuẩn trong quân đội, thích hợp chén giết trong chiến tường, đại khai đại hợp, hung mãnh tàn nhẫn, nhưng lại khuyết thiếu thủ đoạn công kích lúc gần lúc xa, cùng với một ít đao pháp loại hình phụ trợ, không thích hợp đơn đả độc đấu. Còn có rất nhiều điểm phải cải tiến. Thiên Ca Thư Viện hẳn là có rất nhiều loại đạo pháp ưu tú, ngày sau lưu ý là được, chỉ là hôm nay đánh một trận, chỉ tại ta

phải nằm liệt giường chí ít ba ngày… Ách!

Mạnh mẽ chống đỡ tới tận phòng ở, dùng ngọc bội thân phận tiến vào trong. Khẽ đóng cửa lại, rốt cuộc Sở Vân không thể chống đỡ được nữa, phịch một tiếng, trực tiếp té ngã dưới mặt đất.

Túy Tuyết Đao có khuyết điểm, càng sử dụng lâu, lưỡi đao càng sắc bén, nhưng thân đao càng nặng. Giữa lúc chiến đấu kịch liệt với Nhan Khuyết, Sở Vân có thể cắn răng kiên trì, vì sao lại lấy công đối công? Chính là dự định mau chóng kết thúc trận đấu.

Hắn biết thời gian chính mình nắm giữ Túy Tuyết Đao rất ngắn, thân thể chưa hoàn toàn được linh khí cải tạo, chống đỡ không được bao nhiêu thời gian.

Nhan Khuyết không hổ là nhân tài nhất lưu suốt mấy đời học sinh của Thiên Ca Thư Viện đào tạo ra. Mặc dù lúc này chưa thu được kỳ ngộ, sở hữu Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, chỉ dựa vào Tấn Lôi Đằng tư chất

trung đẳng, chiến lực đã không hề tầm thường. Nhất là chiến thuật lôi quả bạo liệt cuối cùng kia, hầu như không thể phá giải.

Sở Vân chỉ dựa vào đao thuật hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người, phá tan lôi điện mà thắng hiểm.

Đau đớn! Đau đớn! Đau đớn!

Cơ thể hoàn toàn vượt qua mức độ sử dụng, vượt qua cực hạn của bản thân. Toàn bộ cơ thể giống như có hỏa diễm không ngừng thiêu đốt, gây cho Sở Vân đau nhức nóng rực.

Hắn té ngã trên mặt đất, liên tục hít vào khí lạnh, mỗi một tế bào dưới cơn đau đớn cực độ, chịu đựng khảo nghiệm lớn nhất.

Lúc đầu thống khổ như nước thủy triều, hầu như muốn bao phủ bản thân, nhưng Sở Vân bằng vào nghị luận, mạnh mẽ chịu đựng được. Dần dần thích ứng, đau đớn từng đợt từng đợt khó có thể dùng lời miêu tả, nhưng theo thời gian trôi qua, ý thức của hắn đã dần dần không rõ ràng.

Hắn cũng không phải là tiểu cường làm bằng sắt thép, nói tới cùng, tuổi của hắn mới chỉ có mười ba mà thôi.

Phạm vi nhìn không rõ ràng, hắn mơ hồ nghe được bên tai truyền tới tiếng thét kinh hãi. Đợi tới khi tỉnh lại một lần nữa, lại phát hiện ra chính mình đã nằm trên giường.

Mà Kim Bích Hàm thì đứng bên cạnh, dùng nhãn thần tràn đầy phức tạp nhìn vào hắn.

Nàng là công chúa Đôn Hoàng quốc, tuy rằng vì để hoàng huynh nổi bật hơn, nàng cam nguyện để mai một tài hoa của chính mình, nhưng không có nghĩa là tầm mắt không đủ. Đao thuật của Sở Vân, không phải là nàng chưa từng nhìn thấy qua, chỉ là hoàn toàn đặt trên người những kẻ thành danh đã lâu. Hiện tại có thể nhìn thấy xuất hiện trên người một thiếu niên cùng lứa tuổi với nàng, quả thực gây cho nàng rung động khó có thể tưởng tượng được.

Dọc theo đường đi nàng trở về, trong đầu của nàng hoàn toàn là hình ảnh Sở Vân huy đao ngang dọc dưới cơn mưa bão lôi điện, không ngừng tiến về phía trước, vậy mà khi trở về phòng ốc, nàng kinh ngạc phát hiện ra Sở Vân té ngã trên mặt đất, không thể nhúc nhích.

Nàng liếc mắt liền nhận ra được, thân thể của Sở Vân đã sử dụng quá độ, triệt để thoát lực, chí ít cũng cần phải nằm trên giường trong thời gian ba ngày, thực không thể tưởng tượng được hắn có thể chịu đựng tới tới mức này.

Đột nhiên, nàng nhớ tới lời nhắc nhở của phụ hoàng nàng — Đi Thiên Ca Thư Viện đi, hãy bồi dưỡng đề thăng chính mình ở nơi này, đồng thời bồi dưỡng ra đội ngũ có thể tùy tùng chính mình.

- Ta một mình một người khó có thể chống lại tình hình thối nát trong nước, mà Sở Vân trước mắt này chính là thiếu niên thiên tài hiếm thấy, nếu như thu nhập dưới trướng, đối với ta quả thực có ích lợi không nhỏ!

Đôn Hoàng công chúa vốn không nhìn vào mắt bất cứ tuổi trẻ tuấn kiệt nào, tư chất càng yêu nghiệt hơn so với Sở Vân không phải là không có, nàng mang trọng trách trong người, phương tâm càng khó có thể xúc động, biểu hiện của Sở Vân chỉ dẫn chút quan tâm của nàng, lúc này mới có dự định mượn hơi hắn.

Nàng móc ra một lộ đan dược trong người, đặt tại đầu giường Sở Vân:

- Đây là đan dược thượng đẳng Sinh Cơ Băng Ngọc Cao, ngươi đắp lên người, có thể giảm đau sinh cơ, cải thiện tố chất thân thể.

Sở Vân nhịn không được trợn trắng mắt nhìn, miễn cưỡng thở ra một hơi, mở miệng nói:

- Hiện tại toàn thân ta không còn chút sức lực, làm sao bôi thuốc?

Đôi mắt đẹp của Kim Bích Hàm nhất thời trừng to, thất thanh nói:

- Lẽ nào bảo ta thay ngươi bôi thuốc sao?

- Có cái gì không thích hợp? Nam tử hán với nhau nhăn nhăn nhó nhó cái gì, hơn nữa ngươi còn thiếu ta một phần nhân tình, lần này coi như hoàn trả!

Sở Vân liếc mắt nhìn Kim Bích Hàm, chỉ thấy vị thư sinh có tướng mạo tuấn mỹ cực điểm này, hiện tại mặt ửng đỏ như ngọc, khiến người khác có cảm giác đẹp không tả xiết.

Kim Bích Hàm bị lời nói của Sở Vân không thể phản bác lại được. Hít sâu một ơi, tính cách mạnh mẽ đã chiếm được chủ đạo, một hơi đáp ứng nói:

- Được rồi, coi như trả lại nhân tình của ngươi!

Nói xong nàng liền hối hận, ngồi xuống trước mặt Sở Vân, chậm rãi vươn đôi cánh tay ngọc tinh xảo, có chút run rẩy chụp vào y phục của Sở Vân.

Thấy bộ dáng ấp a ấp úng, do do dự dự của nàng, Sở Vân nhịn không được thúc giục nói:

- Ngươi không thể nhanh hơn một chút sao?

Lần này quả thực làm khó Đôn Hoàng công chúa, lớn như vậy rồi, đây là lần đầu tiên nàng cởi quần áo cho nam tử.

Phế đi tính tình tiểu thư, rốt cuộc nàng đã mở được vạt áo của Sở Vân ra, Sở Vân lập tức để lộ bộ ngực với đường cong cơ bắp hoàn mỹ. Bởi vì có Thiên Hồ và Túy Tuyết Đao liên hợp linh khí cải tạo, dẫn tới da thịt của Sở Vân trong suốt tuyết trắng, lúc này tia sáng trong phòng không đủ, rơi vào trong mắt Kim Bích Hàm lại giống như tỏa quang mang.

Kim Bích Hàm cảm giác trên mặt chính mình nóng rần, trong đầu ong ong rung động, trái tim đập bịch bịch. Nàng vội vã chuyển dời đường nhìn, cầm lấy bình đan dược, đổ Sinh Cơ Băng Ngọc Cao ra tay.

83. Chương 17: Tăng Trưởng Thực Lực, Lão Tiên Sinh Lải Nhải Cực Phẩm (thượng)

Chương 17: Tăng trưởng thực lực, lão tiên sinh lải nhải cực phẩm (thượng)

Loại đan dược này có dạng dịch thể trong suốt keo dính, hơi có chút vẻ bạch ngọc. Kim Bích Hàm cầm trong tay, trước tiên bóp nát dùng linh khí kích thích, sau đó mới đặt lên ngực Sở Vân xoa đi xoa lại, vô cùng không dứt khoát.

Khẽ cắn môi, nhắm mắt cố sức nhấn một cái, rốt cuộc cũng dán chắc vào ngực Sở Vân.

Hít…

Sở Vân hít một ngụm khí lạnh, khóe mắt co giật nói:

- Ta nói, ngươi có thể nhẹ một chút hay không?

Cơ thể liên tục truyền tới đau đớn như lửa đốt, lại chịu lực lượng bên ngoài đè ép, đau càng thêm đau.

Sắc mặt Kim Bích Hàm đỏ bừng, lúc này vừa thẹn vừa giận trả lời:

- Yêu cầu của ngươi thực không ít, bôi thuốc sao có thể không đau? Không hài lòng tự mình làm.

Sở Vân cắn răng, không tiếp tục mở miệng.

Khí tức Kim Bích Hàm nhẹ dần, đường nhìn vững vàng dừng lại trên người, không hề nhìn lồng ngực của Sở Vân. Đôi ngọc thủ mềm mại không xương liên tục xoa trái xoa phải trước ngực Sở Vân, sau đó lại bôi băng ngọc cao lên trên mặt, cổ, tay chân, sau lưng đối phương.

Băng ngọc cao chính là bí dược của Đôn Hoàng quốc, vô giá, phi thường hữu hiệu. Sở Vân cảm giác trong ngực truyền tới từng đợt mát lạnh, hình như là suốt mát từ trong núi chảy ra, đau đớn như lửa đốt toàn thân dần dần biến mất không còn.

Trong lúc nhất thời, đau đớn trướng lên trong cơ thể được Băng Ngọc Cao mang tới mát mẻ cùng với động tác bôi thuốc không nặng không nhẹ của Kim Bích Hàm đan xen một chỗ, Sở Vân cực lực nhẫn nại, chỉ là lấy tính cách kiên nghị của hắn, cuối cùng không thể nhịn được phát ra âm thanh từ trong răng, giảm bớt đau đớn.

- Hít… Hừ… Hừ… A…

Thanh âm này tràn ngập ám muội, Kim Bích Hàm nghe được khiến khuôn mặt đỏ bừng, hầu như có thể đâm chảy nước. Trái tim của nàng nhảy lên bình bịch, từng đợt cảm giác tê dại từ chỗ bàn tay truyền tới. Mặc dù là Băng ngọc cao rất mát lạnh, nhưng cũng không thể che lấp được cảm giác này.

Chỉ là bôi hết ngực của Sở Vân nàng đã ướt dẫm mồ hôi, có vẻ như không chịu được gánh nặng.

Sở Vân nhìn vào trong mắt càng thêm tin tưởng vững chắc suy đoán trong lòng, cho tới bây giờ Sở Vân vẫn chưa từng nghe nói qua Băng ngọc cao, từ dược hiệu của loại đan dược thần kỳ này không khó suy đoán, thế lực nội tình phía sau Thạch Gia Minh tuyệt đối không bình thường.

Hơn nữa hắn rõ ràng không hề có một chút kinh nghiệm bôi thuốc cho người khác, hạ thủ không nhẹ không nặng, như vậy vị công tử ca trước mắt này nhất định sinh ra trong nhà giàu có, thế nhưng hiện tại ngụy trang thân phận, tiến vào trong thư viện tu hành.

Nghĩ tới đây, Sở Vân thoáng lý giải khó xử trong lòng Kim Bích Hàm, thuận miệng nói:

- Trước nghỉ ngơi một chút đi, sau đó chuyển sang địa phương khác!

- A, địa phương khác?

Kim Bích Hàm trừng lớn con mắt, trong đôi mắt đẹp tràn ngập vẻ kinh hoàng. Phốc một tiếng đứng bật dậy, trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm vào Sở Vân.

Nàng bỗng nhiên ý thức được, tình huống xa xa so với nàng tưởng tượng còn "hung hiểm đáng sợ" rất nhiều.

Chỉ là, cuối cùng nàng cũng bôi thuốc vào mặt, cổ, sau lưng và tay chân cho hắn rồi mới thu tay lại. Hiệu quả của Sinh cơ băng ngọc cao vô cùng cường đại, chỉ trong thời gian ngắn ngủi Sở Vân đã sinh ra được chút khí lực, có thể miễn cưỡng hoạt động bình thường.

Có năng lực hoạt động, hắn đương nhiên cự tuyệt Kim Bích Hàm. Bàn tay của nàng lúc nhẹ lúc nạng, đối với thần kinh chịu đựng của Sở Vân tuyệt đối là khiêu chiến cực lớn.

Kim Bích Hàm nghe được Sở Vân muốn tự mình làm, nhất thời thở ra một hơi thật dài, cảm thấy đoạn thời gian ngắn ngủi vừa rồi giống như cả một năm.

Sinh cơ băng ngọc cao chính là bí dược của Đôn Hoàng Quốc, nếu như bán ngoài thị trường, một bình tuyệt đối có giá mười vạn địa sát thạch tệ. Nói là vô giá cũng không hề khoa trương, cảm thụ được chỗ tốt thật lớn, Sở Vân chỉ nghỉ ngơi trong chốc lát, cuối cùng hoàn toàn tiêu hao hết bình thuốc, cũng bôi kín toàn bộ cơ thể, ngay cả địa phương dưới khố kia cũng không quên.

Sau khi bôi xong, toàn thân mát mẻ, giống như đang lúc mùa hè được nằm dưới bãi biển, uống nước trái cây đánh đá, sau đó là cảm giác mệt mỏi vô cùng ập tới. Sở Vân trực tiếp ngã xuống giường, phát sinh một tiếng hừ hừ trong mũi cực kỳ thoải mái, nhắm mắt ngủ ngon lành.

Thương cảm cho Kim Bích Thàm, thời điểm nhìn thấy Sở Vân cởi luôn ngoại khố, lập tức thấy trong đầu oanh một tiếng, vội vàng xoay người, chạy ra khỏi cửa. Cho tới tận sáng hôm sau, ánh bình minh chói rọi soi sáng muôn loài, nàng cũng không dám bước vào trong nhà. May mà buổi tối trên núi cao coi như có cảnh trí khác lạ, rất nhiều tân sinh hoan hô nhảy nhót, suốt đêm không ngủ, đi dạo bên ngoài, Kim Bích Hàm cố tình kết giao, coi như nhận thức rất nhiều người.

Thời điểm Sở Vân tỉnh lại, cũng đồng thời bị Kim Bích Hàm đánh thức:

- Uy, tỉnh lại, phải nhập học rồi, muộn giờ cũng đừng trách ra không nói cho ngươi.

- A, khóa học thứ nhất, không thể đến muộn!

Sở Vân kinh hãi bật người dậy, xốc chăn đệm trên người, vội vã nhảy xuống dưới.

Thời điểm hai chân của hắn rơi xuống đất, hắn mới phát hiện ra ngày hôm qua lúc ngủ vùi, không chỉ tinh thần no đủ, hơn nữa toàn thân tràn ngập khí lực sử dụng không hết. Mặc kệ là thân thể, tinh thần hay linh quang trong cơ thể đều có bước đề cao không nhỏ.

"Muốn chết, người này dĩ nhiên ngủ trần!"

Toàn thân Kim Bích Hàm cứng còng, tâm cảnh bình tĩnh nhất thời ầm ầm tan rã, cuống quýt chuyển mắt về địa phương khác. Nớm nớp lo sợ, cảm giác một giờ bằng một năm.

"Xem ra hôm qua đánh một trận đích thực là cạn kiệt sinh lực, siêu việt cực hạn. Sau đó lại chịu đựng đau đớn vô cùng, tinh thần có bước đề cao. Cộng thêm Sinh cơ băng ngọc cao, cơ thể rõ ràng tăng nhanh, thể lực tăng nhiều. Thân thể và hồn phách đều có đề thăng,

linh quang trong cơ thể rõ ràng có bước phát triển mới."

Sở Vân vừa nghĩ vừa mở rộng tứ chi. Thân thể của hắn kiện mỹ lưu sướng, hình như ấu long tân sinh.

Chiến đấu, nhất là chiến đấu đột phá cực hạn chính là con đường đề cao thực lực nhanh chóng nhất.

Chỉ là, tố chất thân thể như vậy, khoảng cách đạt tới trình độ sử dụng Túy Tuyết Đao chiến đấu trong thời gian dài còn rất xa rất xa.

"Nếu như mỗi ngày ta đều có Sinh cơ băng ngọc cao để dùng thì tốt rồi."

Ý niệm này vừa mới hiện ra trong đầu Sở Vân liền lập tức bỏ đi. Tầm mắt của Sở Vân không thấp, có thể nhìn ra được độ quý hiếm của Sinh cơ băng ngọc cao. Thạch

Gia Minh có hai ba bình đã coi như rất hiếm thấy rồi, hơn nữa thứ này không phải dùng nhiều là tốt.

84. Chương 18: Tăng Trưởng Thực Lực, Lão Tiên Sinh Lải Nhải Cực Phẩm (hạ)

Chương 18: Tăng trưởng thực lực, lão tiên sinh lải nhải cực phẩm (hạ)

"Thiên Ca Thư Viện có tài nguyên phong phú, hẳn là có rất nhiều loại đan dược đề cao tố chất thân thể tương tự như Sinh cơ băng ngọc cao. Nếu như ta chỉ dựa vào hai cỗ linh khí, chậm rãi cải tạo thân thể, hiệu suất tu hành sẽ giảm bớt trên diện rộng."

Trong lòng Sở Vân một mặt vạch kế hoạch cho tương lai, một mặt mặc quần áo, đang định gọi Kim Bích Hàm cùng nhau đi.

- Ngươi, ngươi đi trước, ta muốn yên lặng một chút!

Trái tim Kim Bích Hàm đập bình bịch, sắc mặt hiện rõ vẻ đỏ đậm, nhãn thần né tránh xung quanh.

Sở Vân lắc đầu, âm thầm kinh ngạc, chung quy cảm giác Thạch Gia Minh có chút cổ quái.

Không thể làm gì khác hơn là một người đi trước, bước tới học đường.

Học đường rất lớn, các bàn học hình chữ nhật, sắp xếp rất chỉnh tề, khoảng cách chừng hai cánh tay. Hiện tại đã có không ít thư sinh ngồi xếp bằng bên cạnh bàn học. Sở Vân nhìn lướt qua một lượt, phát hiện đều là tân sinh, không hề có những lão sinh giống như Nhan

Khuyết.

Sau bàn giáo viên cũng có một vị tiên sinh ngồi xếp bằng, chính là một vị lão nhân, mặt mũi hiền lành, bộ dáng giống như cụ ông hàng xóm. Nhìn thấy tân sinh tốp năm tốp ba, tùy ý tiến vào ngồi, đồng thời châu đầu ghé tai lẫn nhau, hắn cũng không ngăn cản, không quát mắng, chỉ cười tủm tỉm, khiến người khác có cảm giác gió xuân thổi vào mặt, không hề có một tia áp lực.

Sau một lúc lâu, tựa hồ nhìn thấy tân sinh đã tới đủ rồi, vị lão tiên sinh này mới mở miệng nói:

- Ta là giảng sư yêu thực, khóa học đầu tiên này sẽ giảng giải cho mọi người biết viện quy của Thiên Ca Thư Viện, cố cục phương tiện, cùng với các nội dung liên quan tới bài vở của mọi người trong ba năm tới. Mời mọi người mở sách trên bàn học, tới trang thứ bảy.

Tân sinh theo lời, trong lúc nhất thời toàn bộ học đường đều vang lên thanh âm mở sách soàn soạt.

Quyển sách rất nhỏ, chỉ lớn chừng bàn tay, Sở Vân lần lượt mở từ đầu tới cuối, đều là giới thiệu các loại nội dung của Thiên Ca Thư Viện. Như vậy rất tốt, Sở Vân đang khát vọng cơ hội triệt để tìm hiểu về Thiên Ca Thư Viện như thế này.

Thực không ngờ, Thiên Ca Thư Viện an bài thuận tiện như vậy.

Chỉ là, lúc nghe thấy giảng sư giảng bài, Sở Vân không khỏi nhíu mày:

"Vị tiên sinh trên giảng đường này cũng quá mức dài dòng lôi thôi đi? Dài dòng cũng coi như không sao, nhưng nội dung giảng giải lại hoàn toàn không có hệ thống, rối loạn thành từng đoàn. Đang giảng giải tới lịch sử của thư viện, đột nhiên chuyển thành các phương viện của thư viện, lại đột nhiên chuyển sang các thư sinh ưu tú. Thực sự là, còn không bằng để chính mình đọc quyển sách nhỏ trong tay."

Tiếng ồn ào trong học đường dần dần nổi lên.

- Vị lão tiên sinh này thực sự là cực phẩm, nói tới loạn thành một cục, còn không bằng ta tự lên giảng.

- Nhìn quyển sách nhỏ này, rõ ràng rất có trật tự, so với nghe hắn giảng còn tốt hơn.

- Thiên Ca Thư Viện là loại tiêu chuẩn này sao? Ta cảm giác hình như bị lừa dối rồi…

…

Những lời này Sở Vân nghe vào trong tai có chút rác thải, nhưng cũng dần dần nhíu mày.

Trực giác nói cho hắn biết có chỗ nào đó không thích hợp, lão sư như vậy so với rất nhiều lão sư dạy vỡ vòng dạy riêng trong các gia tộc quyền thế còn không bằng. Có một loại cảm giác không thích hợp quanh quẩn trong lòng Sở Vân.

Lúc này hắn nhíu mày, nhẫn nại tập trung nghe giảng, tỉ mỉ phân tích lời giảng của lão tiên sinh. Dần dần, hắn đã có chút đầu mối.

Lão tiên sinh giảng đích thực rất lộn xộn, không hề có hệ thống, thế nhưng lại có rất nhiều nội dung trong quyển sách nhỏ không hề có. Hơn nữa những nội dung này, đại thể là bộ phận tương đối quan trọng then chốt.

Chỉ là muốn nhớ kỹ những thứ này tuyệt đối không dễ dàng. Lão tiên sinh lải nhải lẩm bẩm, tốc độ nói rất nhanh, cần phải tập trung tinh thần, không thể có lòng vội vàng xao động. Tỉ mỉ sàng chọn, phân chia tin tức cẩn thận, cái nào là vô dụng, cái nào cần phải chú ý.

Tân sinh đều là thiếu niên mười ba tuổi, rất ít người có tính tình nhẫn nại, tỉ mỉ lắng nghe.

Dần dần, toàn bộ học đường trở nên ầm ĩ, các tân sinh châu đầu ghé tai, tạp âm ong ong tràn đầy học đường.

Kỳ lạ chính là, âm điệu của lão tiên sinh không cao, nhưng trong hoàn cảnh tạp âm nhiều như vậy vẫn vang lên rất rõ ràng trong tai. Càng tới cuối cùng, hầu như tất cả các tân sinh đều chuyển chú ý tới những sự vật khác, hoặc là quyển sách nhỏ, hoặc là bạn cùng lứa tuổi bên cạnh.

Chỉ có hai người, một là Sở Vân tính cách trầm ổn, có thể bảo trì nhẫn nại. Hai là Kim Bích Hàm, từ bé trải qua dạy dỗ cẩn thận của hoàng gia khiến nàng biết được kỳ quái trong đó.

Sở Vân lẳng lặng nghe, Thiên Ca Thư Viện trong lòng hắn giống như đỉnh núi trong biển mây, lúc này cởi ra tầng tầng mây mù, lộ ra hình dáng.

Thiên Ca Thư Viện, tọa lạc trên hải đảo Thanh Sơn, có quy mô thành vị, các phương tiện hầu như đầy đủ, tài nguyên phong phú, cho dù là chủ thành Thư gia đảo Thư Gia Thành cũng kém hơn.

Thiên Ca Thư Viện là tên gọi chung, bao gồm rất nhiều kiến trúc khác nhau, phân bố khắp mọi nơi trên Thanh Sơn.

Trên Thanh Sơn xây dựng ba cánh cửa lớn, phân biệt là thượng môn lâu, trung môn lâu, hạ môn lâu, từ trên xuống dưới, chia Thanh Sơn làm ba tầng.

Từ đỉnh núi tới Thượng Môn Lâu là tầng đỉnh, bao gồm tàng kinh các, học đường khai ngôn, học đường minh nghĩ các loại. Còn có chiến luận lâu, tiểu viện tiên sinh, Học Lý Hội đường, tạp vụ đường, đấu trường trong núi.

Từ thượng môn lâu tới trung môn lâu là tầng trung, bao gồm thực đường, phòng ở phía đông, phòng ở phía tây các loại.

Từ trung môn lâu tới hạ môn lâu là tầng dưới, có cửa hàng, nghệ phố, điển thương hành, châm tú phường, ngư trường, các loại...

Bên ngoài hạ môn lâu chính là bến tàu, ụ tầu, luôn luôn có năm sáu bảo thuyền đang đỗ.

Điều khiển Sở Vân cảm thấy kỳ quái nhất chính là, Thiên Ca Thư Viện thuộc thể chế giáo thụ, bọn họ gọi là — học phân chế.

Từ khai giảng bắt đầu, tân sinh tự động nhận được một số học phân nhất định, khi sinh hoạt trong thư viện, thường xuyên tiêu hao học phân, mua đan dược, y phục, cơm nước, thậm chí chương trình học đều lấy học phân làm chi phí tiêu hao.

Giảng bài của thư viện, phi thường tự do, do thư sinh tự chủ lựa chọn, lựa chọn phạm vi rộng, mỗi một chương trình học đều phải tiêu hao chừng một tới ba học phân, sau khi chương trình học kết thúc, kiểm tra kết quả học tập tại chỗ, thành tích càng ưu dị hơn người càng được thưởng nhiều học phân.

Nói cách khác, học phân ghi lại trên ngọc bội của mỗi người chính là một loại tài nguyên ẩn hình, có thể đổi lấy bất cứ vật tư nào trên toàn bộ hòn đảo Thanh Sơn này.

85. Chương 19: Bài Kiểm Tra Tròn Điểm

Chương 19: Bài kiểm tra tròn điểm

Thiên Ca Thư Viện dụng tâm lương khổ, tỉ mỉ chế tạo một loại hệ thống khác, mục đích chính là xây dựng ra hoàn cảnh cạnh tranh công bình nhất, khích lệ thư sinh tập trung học tập. Chỉ có trong hoàn cảnh như vậy mới có thể bằng vào trình độ lớn nhất, đào móc ra nhân tài ưu dị chân chính.

Cứ như vậy, học phân trở thành tài nguyên quý giá nhất, là thứ các thư sinh luôn luôn cạnh tranh thu thập. Thảo nào tại chỗ hạ môn lâu đã có các lão sinh quan tâm chiếu cố, dặn dò Sở Vân, học phân là thứ tương đương quan trọng.

Mà phương thức thu được học phân chỉ có ba loại.

Loại thứ nhất, thông qua học tập, thu được khen ngợi của các tiên sinh, nhận phần thưởng.

Loại thứ hai, là hoàn thành nhiệm vụ của tạp vụ đường, có thể được thưởng số lượng học phân nhất định.

Loại thứ ba, chính là trở thành thành viên của Học Lý Hội, quản lý thư sinh, như vậy mỗi ngày đều có phần thưởng học phân nhất định.

Trừ ba cách này ra, học phân không được mượn dùng, không được thông qua cầm vật phẩm thu được. Tính toán học phân cũng rất ít khi xuất hiện tình huống lệch lạc, ngọc bội thân phận chính là yêu binh cấp số ấu yêu, có chứa linh quang rất nhỏ, ghi lại học phân, công chính vô tư.

Lúc lão tiên sinh giảng bài, Sở Vân chìm đắm trong đó, sau một hồi lâu có thu hoạch không nhỏ. Mà trong học đường vẫn ồn ào ầm ĩ như cũ, các tân sinh châu đầu ghé tai nói chuyện với nhau.

- Tiếp theo, tiến hành kiểm tra. Không được phép nhìn sách, không được phép giúp nhau làm bài kiểm tra, không được tiến hành thảo luận. Người vi phạm, trục xuất khỏi thư viện, vĩnh viễn không thu nạp. Bắt đầu đi.

Lão tiên sinh bỗng nhiên nói một câu như vậy, nhân viên thư viện từ bên sườn học đường nối đuôi nhau tiến vào, để bút mực và giấy trắng lên trên bàn của từng tân sinh.

Các tân sinh trợn tròn mắt, sao lại có kiểm tra tại khóa học đầu tiên như thế này?

Cả đám cầm bút lông, chấm mực, đang định viết, nhưng vừa nhìn!

- Ta choáng, viết ra những kiến thúc quan trọng tại khu vực tầng đỉnh Thanh Sơn Đảo? Cái này ta đâu nhớ?

- Học phân có chỗ lợi gì? Cái gì gọi là học phân chế?

- Ba phương thức thu được học phân, trong sách nhỏ căn bản không có a...

Rất nhiều người đọc mà há hốc miệng, đấn đo đặt bút viết, mực nước rơi xuống giờ giấy trắng như tuyết, lại không hạ được bút. Trong lúc nhất thời vò đầu bứt tai, có người trợn mắt than thở, có người trộm nhìn sang bên cạnh, thậm chí còn có người trộm mở quyển sách nhỏ.

Người chân chính thong dong chỉ có duy nhất hai người Sở Vân và Kim Bích Hàm.

- Một khắc đã qua, thu bài. Người gian lận, trực tiếp loại bỏ!

Giảng sư trên giảng đường vẫn nở nụ cười như gió xuân áp áp ban đầu, thế nhưng ngôn ngữ lại lạnh lẽo như băng phong thấu xương.

Chỉ chốc lát đã có rất nhiều tân sinh bị mạnh mẽ lôi ra khỏi học đường.

Chỉ một thoáng, tiếng khóc lóc cầu xin tha thứ nổi lên.

- Chờ một chút, ta chính là người kế thừa của đảo chủ Triệu gia đảo, các ngươi không thể đối với ta như vậy!

Có thiếu niên kêu to.

Nhân viên thư viện không chút biểu tình, trực tiếp dựng thẳng một chưởng, đánh mạnh vào sau gáy của hắn, trực tiếp khiến hắn hôn phê, sau đó giống như lôi chó chết, kéo ra khỏi học đường.

- Thực sự là loại bỏ a! Những người này sau khi trở về không biết mất mặt như thế nào?

- Quá độc ác, thư viện quá độc ác!

...

Các tân sinh trong học đường đều toát mồ hôi lạnh trên trán. Hàn ý trong lòng tăng mạnh, không hề còn một chút ngạo ý nào, chân chính kính nể đối với tiên sinh trên giảng đường.

Toàn trường yên tĩnh, tiếng châm rơi xuống cũng có thể nghe được, so với trước kia hình thành đối lập rất rõ ràng.

- Tiếp theo tiến hành chấm điểm!

Lão tiên sinh vẫn cười hì hì như cũ, không hề có người nào nghĩ hắn không uy tín.

- Lục Nhân Cổ, trong mười đề trả lời bốn đề, được bốn học phân!

Cầm lấy bài kiểm tra, hơi liếc mắt một chút, lão tiên sinh lập tức mở miệng.

Sở Vân nghe vậy, không khỏi rung toàn thân, nguyên lai cơ sở học phân ban đầu chính là thu được như vậy.

- Tương Du Đăng, trong mười đề đúng ba đề, được ba học phân...

Tốc độ chấm điểm của lão tiên sinh cực nhanh, chỉ thoáng liếc mắt qua liền chấm điểm xong. Tới bài kiểm tra của Sở Vân, lúc này mới ngừng lại một chút, gật gật đầu nói:

- Sở Vân, mười đề đúng toàn bộ, được mười học phân!

Toàn trường rung động, ánh mắt kinh ngạc của các tân sinh đều lập tức chuyển sang hướng Sở Vân.

Trải qua trận đánh giữa hắn và Nhan Khuyết, không còn ai không nhận ra hắn.

Sở Vân bình tĩnh tự nhiên, đối với các ánh mắt xung quanh giống như không thấy.

Thời điểm tới bài kiểm tra của Kim Bích Hàm, lão tiên sinh cũng nói:

- Thạch Gia Minh, mười đề đúng toàn bộ, được mười học phân!

Sau khi chấm điểm xong toàn bộ, đại thể tân sinh chỉ được chừng bốn, măm học phân. Chỉ có Sở Vân và Kim Bích Hàm song song thu được mười học phân tối cao, khiến người khác chú ý.

Sau khi thưởng học phân xong, trên ngọc bội thân phận lập tức có biểu hiện, rất nhiều tân sinh hối hận muốn chết.

- Học phân có chỗ trọng dụng a, sớm biết như vậy hẳn là nên chăm chú nghe giảng, thực sự hối hận!

- Khóa học đầu tiên này kỳ thực là một hồi khảo nghiệm nhập học. Học phân cơ sở càng nhiều, khởi điểm càng cao, thực sự ước ao người tròn điểm!

- Không hổ là Trĩ Hổ, có thể thu được danh hào Ngự Yêu Sư, quả thực không đơn giản.

- Kỳ quái, Thạch Gia Minh kia là ai? Vì sao cũng thu được 10 học phân?

- Ngươi không biết sao? Đó chính là bạn cùng phòng của Trĩ Hổ!

- Khó trách! Nguyên lai là người bên cạnh Trĩ Hổ Sở Vân…

Ngọc bội thân phận lớn chừng nắm tay, hình bích lục, toàn thân ngọc bội nửa trong suốt. Nhìn từ mặt chính, bên trong ngọc bội có lưu quang vận chuyển, đổ vào hình thành cái tên Sở Vân. Từ mặt trái nhìn, lưu quang sẽ biến hóa, hình thành chữ số "mười", cũng chính là mức học phân của chủ nhân ngọc bội.

Ngọc bội cũng không nặng lắm, có thể so sánh với một quả trứng, nắm giữa bàn tay, có một cỗ cảm giác mát lạnh truyền tới.

Cỗ cảm giác mát lạnh này cũng là linh khí, thuộc về yêu binh cấp số ấu yêu, là linh khí truyền vào cơ thể chủ nhân, thế nhưng đối với thân thể của Sở Vân mà nói, quá mức nhỏ bé không đáng kể, hoàn toàn không cần tính tới.

Sau khóa học, Sở Vân liền cầm khối ngọc bội trong tay, bước tới học lý hội đường, muốn chọn trương trình học tu hành.

Học lý hội đường chính là tổng bộ của Học Lý Hội, không gian trong đại đường rất rộng, vốn vách đều là Tiểu Yêu binh so ngọc thạch chế tạo thành, khiến Sở Vân có cảm giác giống như ngọc bội thân phận thăng cấp lên.

Trên ngọc bội, lưu quang vận chuyển, đổ vào thành các loại văn tự, cấu thành tin tức.

Nội dung tin tức đều là những chương trình học trong Thiên Ca Thư Viện.

86. Chương 20: Lần Đầu Tiên Gặp Mặt Trữ Y Y

Chương 20: Lần đầu tiên gặp mặt Trữ Y Y

Lần đầu tiên nhìn thấy những nội dung này, nhãn thần Sở Vân có chút ngẩn ngơ, những chương trình học này quả thực rất nhiều, vượt quá sức tưởng tượng của hắn, rực rỡ muôn màu, thậm chí thiên kỳ bách quái.

Chỉ là, để tiện lợi cho lựa chọn, cũng thoáng chia thành bốn loại cơ bản.

Loại thứ nhất là yêu thú, có giám trứng, ấp trứng, nuôi dưỡng, đào tạo, chỉ lệnh cơ bản, tổng luận đạo pháp ngũ hành, thuật khẩu ngự cấp thấp, thuật khẩu ngự cao cấp, thuật thủ ngự cơ bản…

Loại thứ hai là về yêu binh, có giám binh, luyện binh, dưỡng binh, đạo pháp đao thuật, đạo pháp kiếm thuật, đạo pháp thương thuật, đạo pháp đỉnh thuật, đạo pháp chung thuật, đạo pháp cầm thuật, đạo pháp phiến thuật…

Loại thứ ba là về yêu thực, có phân biệt hạt giống, nuôi trồng, thu hoạch, phạt cỏ, bón phân, yêu thực kết trận, đạo pháp hệ mộc, đạo pháp hệ độc…

Loại thứ tư là tạp học, liên quan tới thiên địa nhật nguyệt, tam giáo cửu lưu. Có văn sử, số học, binh pháp, dân sinh, thậm chí có thâu đạo, kỹ xảo điều tra, làm sao lôi kéo người khác làm quen…

- Có phải là nhìn hoa mắt? Thành thật mà nói, Y Y lần đầu tiên tới đây cũng có biểu tình giống như đúc Sở Vân công tử hiện tại.

Sở Vân đứng trước mặt ngọc bích, đang có chút sững sờ, thình lình từ bên cạnh truyền tới thanh âm nữ tử rất mềm mại êm tai. Hắn quay đầu nhìn, chỉ thấy Trữ Y Y duyên dáng yêu kiều, trang điểm xinh đẹp, giống như tập trung vẻ hoàn mỹ của thiên địa, đứng trước mặt chính mình.

- Nguyên lai là Trữ học tỷ!

Sở Vân không khỏi híp mắt lại. Thầm nghĩ:

"Thảo nào mỹ danh lan xa, quả thực là kiều diễm động lòng người, hiện tại mới chỉ mười bốn tuổi.

Xem ra là bởi vì có linh khí cải tạo, có thể khiến nàng phát dục sớm hơn, giống như bích đào tươi đẹp nhất, ôn hương nhuyễn ngọc."

Trong lòng hắn cảnh giác, bởi vì ký ức kiếp trước của hắn, đối với bản tính hại người lợi mình của Trữ gia quả thực nhìn rất rõ ràng. Bọn họ chính là thương nhân từ đầu tới cuối, mọi hành vi đều lấy lợi ích làm trung tâm, căn bản không có lương tri và nhân tình.

- A, tiểu hồ ly thực xinh đẹp, bộ lông trơn mượt cỡ nào a, nhìn thực giống như tơ lụa hạng nhất!

Đường nhìn của Trữ Y Y bỗng nhiên chuyển tới Thiên Hồ ngồi ngay bên cạnh chân Sở Vân. Kiều mị cười một tiếng, hai mắt tạo nên thu ba rung động, khom người khuất chân, muốn đưa tay xoa xoa.

Lúc nàng cúi người xuống, lộ ra cổ ngọc non mềm trắng muốt, dưới mái tóc đen dày làm nổi bật, càng có vẻ trong suốt trơn bóng. Theo động tác khom lưng xuống, bóng lưng ưu mỹ xinh đẹp nhất thời tạo thành đường vong vô cùng mê hoặc. Vòng eo ôn nhu như nước kia, cái mông nở nàng vểnh cao kia, có thể câu dẫn được bất cứ tâm thần của giống đực nào.

Chí ít tại giờ khắc này, trong Học Lý Hội chí ít truyền tới mười mấy đạo thanh âm nuốt nước bọt.

Tiểu Thiên Hồ lại nhe răng nhếch miệng về phía Trữ Y Y, phát sinh tiếng gầm nhẹ uy hiếp. Trong đôi mắt xinh đẹp như hắc ngọc tràn đầy vẻ kiêng kỵ. Trên người Trữ Y Y có khí tức Đại Yêu, giai vị áp chế để nó cảm thấy bất an.

Trong lòng Sở Vân không khỏi cười nhạt, hắn kinh nghiệm già dặn, đã nhìn xuyên qua thủ đoạn của Trữ Y Y. Phải thừa nhận rằng, nữ tử này trời sinh đã hiểu cách lợi dụng tốt nhất vũ khí lợi hại đối phó với người khác phái. Chỉ một động tác nhỏ này đã thể hiện tư thái động lòng người, khiến Sở Vân không nhịn được rung động trong lòng.

Đây là kỹ xảo câu dẫn hạng nhất, phi thường mờ mịt mà lại hàm súc. Hiển nhiên đã từng trải qua khóa huấn luyện của nữ tử thanh lâu, mỗi một cử động nhỏ nhất đều khiến bản thân xinh đẹp rạng người, triển lộ vẻ đẹp tới tận cùng. Phối hợp với hình thể và khuôn mặt dụ hoặc, hầu như không có bất cứ thiếu nam nào có thể chống cự.

Rất không khéo chính là, Sở Vân là ngoại lệ trong đó.

- Không có ý tứ, Trữ học tỷ. Bộ dáng của ngươi đã dọa yêu thú của ta rồi!

Sở Vân nhàn nhạt mở miệng nói.

Trữ Y Y ngẩng đầu lên, thấy đôi mắt lãnh tĩnh của Sở Vân, giống như hồ nước mùa thu không chút gợn sóng, nàng rất không tự chủ ngây người một lúc. Trong lòng không thể tưởng tượng được, cư nhiên có người coi thường mị hoặc của chính mình!

"Phần mỹ cảnh vừa rồi, ngươi từ trên cao nhìn xuống, thu hết vào trong mắt, không có một tia động tâm sao?"

Nàng rất muốn trực tiếp hỏi Sở Vân như vậy.

Nhưng nghe được câu nói của Sở Vân, trong lòng của nàng nghẹn một hơi thở.

Cái gì gọi là "dọa yêu thú của ta", tướng mạo của ta rất giống quái thú sao? Có thể dọa được yêu thú?

Trong lòng căm giận bất bình, ngoài miệng lại nở nụ cười nhộn nhạo câu hồn phách người khác. Đôi môi anh đào của nàng nở nang, lại thêm son môi thơm ngát, có vẻ phấn nộn ướt át. Hàm răng sáng ngời như tuyết khép mở, thậm chí ngay cả thanh âm phun ra cũng mang theo hương khí.

- Y Y nhìn bộ dáng do dự của học đệ, nghĩ muốn trợ giúp học đệ một chút. Học đệ muốn cự tuyệt người ngoài nhìn dặm sao?

Đang khi nói chuyện, thể hiện rõ dáng dấp điềm đạm đáng yêu. Khiến đám thư sinh xung quanh cảm thấy hơi thở gấp gáp, huyết mạch sôi sục, hận không thể bật người dậy, ôm lấy Trữ Y Y vào trong lồng ngực, ôn nhu dỗ dành một phen.

Sở Vân cũng hơi lui về phía sau một bước, giật chút khoảng cách với Trữ Y Y. Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, trong lòng hắn không khỏi nghĩ tới một loại yêu thực tuyệt phẩm, tên là Mỹ Nhân Táng.

Mỹ Nhân Táng, hình như dương liễu xanh biếc, càng mềm mại phiêu đãng theo gió, hương khí thơm nồng có thể thấy được. Nếu như người khác hút vào loại hương khí này, có thể sản sinh ảo giác mỹ cảnh. Các loại mỹ nhân tuyệt sắc chen chúc tới, hoặc mị nhãn như tơ, hoặc lãnh diễm như băng, khiến bản thân chìm đắm trong đó không thể tự thoát ra được, hồn phách sẽ bị câu ra ngoài, bị Mỹ Nhân Táng hút sạch sẽ.

Thế gian này có rất nhiều thứ, càng là xinh đẹp lại càng nguy hiểm. Độc xà độc nhất vĩnh viễn là tiên diễm nhất, độc hoa độc nhất vĩnh viễn là diễm lệ nhất. Kiếp trước Sở Vân tìm tòi bí mật, loại chân lý như thế này đã thấm vào trong máu, tự nhiên lúc nào cũng không dám quên.

Hơn nữa linh tính của Thiên Hồ trác tuyệt, vô cùng mẫn cảm. Nó nhe răng gầm nhẹ với Trữ Y Y, càng nên đề phòng cẩn thận.

Sở Vân đã có hai kiếp làm người, ánh mắt độc đáo, đã nhìn ra được, Trữ Y Y biểu hiện vẻ ôn nhu dễ gần, trên thực tế đối với chính mình ôm địch ý vô cùng to lớn.

Đang suy nghĩ tới ký ức kiếp trước, Trữ Y Y năm lần tái giá, mỗi một lần không thoát khỏi kết cục phu gia bị thua phá sản, thế lực Trữ gia đảo mở rộng quy mô lớn. Thẳng cho tới cuối cùng, gả cho Trữ Thiên Vương, loại hiện tượng này mới không tiếp tục xuất hiện. Bản chất của nữ tử này như thế nào đã hoàn toàn có thể thấy được.

87. Chương 21: Quần Chúng Hào Tình, Thảo Phạt Sở Vân

Chương 21: Quần chúng hào tình, thảo phạt Sở Vân

Hư dĩ ủy xà, Sở Vân rất không am hiểu. Thẳng thắn trực tiếp nói với Trữ Y Y:

- Ta không có hứng thú đối với Trữ học tỷ, cũng hy vọng Trữ học tỷ không nên có hứng thú đối với ta. Hơn nữa bút nợ nần phòng học, ta còn chưa tìm ngươi tính sổ.

- Phòng ở? Học đệ nói thực kỳ quái, trong đó nhất định là có hiểm lầm!

Trữ Y Y chưa bao giờ bị đối xử như vậy, Sở Vân nói tới phòng ở, có chút khiến nàng mất tự nhiên, nụ cười hiện tại rất miễn cưỡng.

- Sở Vân ta không quản hiểu lầm hay không hiểu lầm. Chuyện phòng ở có phải ngươi tính kế ta trong bóng tối hay không, đối với ta không quan trọng. Trong nội quy trường học, giữa thư sinh có thể đưa ra khiêu chiến, tiến hành luận bàn. Tốt nhất thực lực của ngươi mạnh hơn một chút so với Nhan Khuyết, bởi vì không lâu sau ta sẽ khiêu chiến ngươi!

Biểu tình Sở Vân lạnh lùng tới cực điểm, trong ánh mắt nhìn về phía Trữ Y Y mang theo hàn ý thật sâu.

Trữ Y Y sừng sờ tại chỗ, trong lúc nhất thời có chút cảm giác luống cuống chân tay. Từ nhỏ tới lớn, nàng chưa bao giờ gặp qua loại tình huống như thế này!

- Ta, vừa rồi ta không nghe nhầm sao? Sở Vân muốn khiêu chiến Trữ Y Y?

- Ông trời của ta! Trĩ Hổ thực sự quá mạnh mẽ rồi, đây là lạt thủ tồi hoa a!

- Y Y học tỷ muốn tới làm quen, ý chí Sở Vân sắt đá, không chỉ cự tuyệt ý tốt của Y Y học tỷ, còn muốn khiêu chiến Y Y học tỷ, gặp lại trong binh đao. Y Y học tỷ quá thương cảm rồi…

- Sẽ không dễ dàng như vậy đâu, sứ giả hộ hoa của Y Y học tỷ nhiều như vậy, rõ ràng Sở Vân đang tự tìm phiền toái.

Một lời của Sở Vân tạo thành vô số sóng xung kích, số lượng tân sinh lẫn lão sinh tới Học Lý hội đường kiểm tra chương trình học không hề ít, tất cả đều nghị luận sôi nổi, quá cảm khái, biểu tình vô cùng hưng phấn.

Thực sự là một sóng chưa ổn, sóng khác lại tới!

Náo nhiệt trước đó còn chưa dừng lại, hình như lại có trò hay để nhìn?

- Sở Vân, ngươi đường đường là một nam tử hán, cư nhiên muốn khi dễ một thiếu nữ tử? Thực sự quá mức không biết xấu hổ.

Trong học lý hội đường, có một lão sinh tức giận đùng đùng, đứng phắt dậy quát.

- Vương Ngũ ta thực sự nhìn ngươi không vừa mắt, muốn khiêu chiến ngươi!

Lại có một lão sinh vỗ vỗ ngực, vênh váo hò hét.

- Thực sự quá không có phong độ rồi, Tư Mã ta cũng muốn khiêu chiến ngươi.

- Tính thêm một Tiễn Sâm ta!

…

Rất nhiều thư sinh nam tính đều ngẩng đầu cất bước, đứng trước mặt Sở Vân, tranh dũng muốn biểu hiện trước mặt Trữ Y Y.

- Sở Vân a Sở vân, muốn đối phó ta, chỉ dựa vào cậy mạnh là không được. Ha ha ha, tự lấy đá đập vào chân chính mình, đây là tình huống của ngươi hiện tại chăng?

Trữ Y Y hài lòng tới cực điểm, sau khi liếc mắt nhìn Sở Vân, cũng hiện lên khuôn mặt u sầu, ôn nhu nói với mọi người:

- Đây hoàn toàn là một hồi hiểu lầm, chư vị đều cùng một trường, sao phải mất hòa khí như vậy?

- Y Y nàng thực sự quá thiện lương rồi, có biết như vậy rất thiệt thòi?

- Nhìn nàng như vậy, ta đau trong lòng. Cuồng nhân như vậy, thực cho rằng chính mình rất giỏi, ta nhất định phải giáo huấn hắn…

- Y Y không nên khuyên bảo nữa, ta đã quyết ý. Nhất định phải cho tên tiểu tử mạo phạm nàng lưu lại một ấn tượng sâu khắc nhất.

…

Lời nói của Trữ Y Y giống như lửa đổ thêm dầu, các nam sinh kích phát tình cảm quần chúng hào hùng, cả đám kêu gào ầm ĩ, nói muốn hung hăng giáo huấn Sở Vân một phen.

Bọn họ cũng biết ngày hôm qua Sở Vân vừa mới đại chiến với Nhan Khuyết, thực lực nhất định đã chịu tổn thương không nhỏ, hơn nữa số người bên phe chính mình đông đảo, so sánh với nhau tự nhiên không sợ hãi, cả đám khí thế như hồng, không ngừng kêu gào.

- Vì sao ta phải tiếp nhận khiêu chiến từ các ngươi?

Sở Vân cũng nhướng đầu lông mày, bộ dáng ôm cánh tay bàng quan xem kịch.

Tâm tình của đội ngũ thảo phạt nhất thời tăng vọt một lần nữa.

Thấy không? Sở Vân sợ rồi!

Điều này nói rõ cái gì? Đối phương vừa mới đại chiến, thực lực bị ảnh hưởng không hề nhỏ! Nói không chừng mười thành thực lực chỉ còn một hai thành.

"Nếu là ta chiếm một phần tiện nghi này, không những chiến thắng ngự yêu sư sở hữu danh hào, hơn nữa có thể biểu lộ mặt mũi thật lớn trước mặt Trữ Y Y, thực sự là một chuyện tốt nhất cử lưỡng tiện a!"

- Sở Vân, lẽ nào ngươi sợ?

- Người nhát gan, ngươi cư nhiên lùi bước rồi, quả thực là mất mặt Thư gia đảo a.

- Ta còn xấu hổ thay cho ngươi, tiểu tử, không có thực lực thì đừng thể hiện!

Bọn họ ngẩng đầu khoát ngực, giống như từ trên cao nhìn xuống, nhãn thần nhìn quét qua Sở Vân, lấy ngữ khí giáo huấn kích tướng hắn. Rất sợ hắn thực sự lùi bước, không dám ứng chiến. Một chuyện tốt như vậy chẳng phải là thất bại rồi?

Sở Vân sờ sờ mũi, cười lạnh một tiếng:

- Vô duyên vô cớ tiếp thu khiêu chiến, một lần đến nhiều người như vậy, lại không có lợi, các ngươi coi ta là kẻ ngu si? Trừ phi thiết hạ đổ ước, đồng thời hạn định một ngày một đêm chỉ có thể tiếp thu mười người, bằng không ta sẽ không tiếp nhận loại khiêu chiến nhàm chán này.

Thanh âm kêu gào của mọi người nhất thời im bặt.

- Sao nào, không dám sao?

Sở Vân nhìn vào trong mắt, bỗng nhiên chuyển hướng sang Trữ Y Y nói:

- Đây chính là người theo đuổi của học tỷ sao? Đều chỉ là một đám nhát gan mà thôi.

Trữ Y Y không nói được câu nào, trong lòng hừ lạnh, rất muốn giáo huấn Sở Vân.

- Chư vị, Y Y ở đây khẩn cầu mọi người tỉnh táo lại.

Nàng một mặt giả ý trong miệng nói, một mặt chuyển đôi tròng mắt ẩn chứa làn thu ba mong đợi, nhìn về phía đội quân thảo phạt.

Đoàn người này nhất thời thất thủ rơi vào tay giặc, trong lòng dâng lên xung động kịch liệt, tiếng kêu gào giờ khắc này đạt tới đỉnh, tình cảm quần chúng dâng trào, đều một ngụm đáp ứng yêu cầu của Sở Vân.

- Nói miệng không bằng chứng, phải lập chứng từ làm tin!

Sở Vân lạnh lùng nói ra yêu cầu này.

Mọi người đã đâm lao đành phải theo lao, đều bất cứ giá nào rồi, cùng Sở Vân ký tên đồng ý. Trữ Y Y đã nhận ra một tia không thích hợp, tựa hồ Sở Vân dự định trước, lợi dụng chính mình, có mục đích tiêng.

Một đám người nhao nhao ồn ào, thanh thế mênh mông cuồn cuộn, từ Học Lý hội đường xuất phát, tiến về phía đấu trường trong núi. Trên đường tự nhiên dẫn tới vô số quan tâm.

- Cái gì? Sở Vân nói thẳng muốn tính sổ với Trữ Y Y, khiêu chiến đối với viện hoa của chúng ta?

- Trĩ Hổ không biết chuyện phong tình a, ha ha, Trữ tiểu thư trước mặt nam sinh ăn thiệt thòi, lần đầu tiên nhìn thấy.

88. Chương 22: Mười Chiến Mười Thắng

Chương 22: Mười chiến mười thắng

- Sở Vân này quá có cá tính rồi!

Có người kinh ngạc, có người cảm thán, càng nhều chính là sứ giả hộ hoa phẫn nộ vô bờ.

- Quá ghê tởm rồi! Không giáo huấn Sở Vân một chút, hắn thực không biết chính mình có bao nhiêu lạng!

- Cho rằng đánh bại một Nhan Khuyết đã là rất giỏi sao? Trong Học Lý Hội, chiến lực của Nhan Khuyết chỉ được xếp hàng trung hạ, Sở Vân này quá mức càn rỡ rồi!

- Cư nhiên muốn xuất thủ đối với Trữ Y Y khả ái mỹ lệ, hơn nữa tính tình thiện lương của chúng ta, quả thực không phải là người, là cầm thú! Ta nhất định phải giáo huấn hắn!

Nhất là những người theo đuôi Trữ Y Y, đại đa số đều không muốn bông tha cho cơ hội tốt này, cực lực biểu hiện chính mình, đều gia nhập vào đội ngũ muốn thảo phạt Sở Vân.

Ai đến Sở Vân cũng không cự tuyệt, lần lượt thiết hạ đánh cuộc, ký tên đồng ý. Đội ngũ càng lúc càng mênh mông cuồn cuộn, thời điểm tới đấu trường, số người đồng ý ký tên khiêu chiến Sở Vân đã tăng lên tới con số hơn trăm người.

- Ngày hôm nay khiêu chiến ta, có mười danh ngạch, ai tới?

Đứng trong đấu trường, Sở Vân mở miệng nói.

- Ta đến!

Mọi người nhất tề quát vang, tiếng nói vô cùng nhất trí. Thần tình của bọn họ vô cùng cấp thiết, thứ nhất muốn biểu hiện hùng phong trước mặt Trữ Y Y, thứ hai cũng biết thực lực của Sở Vân cường đại, e sợ đợi vài ngày nữa, thực lực của hắn khôi phục, chính mình chịu không nổi.

- Rút thăm đi, như vậy công bằng nhất!

Sở Vân móc ra một tập chứng từ đổ ước dày cộp, tùy ý rút ra một tờ trong đó.

- Lão thiên phù hộ, rút trúng ta, rút trúng ta!

Ánh mắt rất nhiều người tăng vọt, chăm chú nhìn vào khế ước trong tay Sở Vân, trong đầu đều cầu khẩn một điều giống hệt nhau.

Xung quanh, số người vây xem càng lúc càng nhiều, tiếng nói hỉ hả, náo nhiệt phi phàm. Bọn họ đều rất không ngờ náo nhiệt mỗi hồi nối tiếp một hồi, sắc mặt đều cao hứng bừng bừng.

Sắc mặt Trữ Y Y hoàn toàn trầm xuống, nàng cảm thấy rất không thích hợp. Sở Vân vững vàng điều khiển quyền chủ động giữa sân, tự tin phi phàm. Nhìn đám người theo đuổi chính mình bị Sở Vân nắm mũi đi, thấy thế nào cũng cảm giác trận so đấu này chỉ là một cuộc vui nho nhỏ của hắn.

- Người khiêu chiến thứ nhất chính là…

Sở Vân cố tình kéo dài ngữ âm, khiến tiếng lòng mọi người thắt lại, đều kiễng chân vểnh tai nghe:

- Trầm Mã.

Trong vô số tiếng thất vọng thở dài có một thanh âm bật hẳn lên:

- Là ta, là ta!

Sau đó, một vị thư sinh với hai mắt rưng rưng, vẻ mặt kích động, toàn thân run rẩy bước lên đấu trường, kiêu ngạo lớn tiếng tuyên bố đối với đám người xung quanh: - Ta chính là Trầm Mã!

- Tiểu tử may mắn!

Đại quân thảo phạt đều dùng ánh mắt ước ao lẫn đố kỵ nhìn chằm chằm vào hắn.

Trầm Mã thấy vậy nên toàn thân vô cùng sảng khoái, cảm giác từ khi tiến vào trong thư viện tới nay, chính mình chưa có thời khắc nào phong cảnh như vậy.

Hắn kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên, nhìn vào Sở Vân, vỗ vỗ tiên nang bên hông:

- Ngươi xong đời rồi! Thiết Bàn Dương, xông mạnh! Thu thập hắn cho ta!

Một đầu yêu thú Thiết Bàn Dương chỉ có tu vi chín mươi tám năm, hầu như tiếp cận cấp đố Đại Yêu,

mang theo tiếng gió thổi vù vù, một đầu đánh mạnh về phía Sở Vân.

- Một đao kết thúc!

Sở Vân cười nhạt một tiếng, vừa nhào lên, thiểm điện xuất thủ.

Ánh đao giống như sét đánh, kinh diễm toàn trường, Thiết Bàn Dương bị bổ thành hai nửa.

- Ngươi thua!

Khi Sở Vân hạ đao gác trên cổ Trầm Mã, người này còn chưa kịp phản ứng lại.

- Cái gì? Đây là tình huống gì?

Đủ trôi qua năm hơi thở, Trầm Mã mới biết chính mình thất bại, sắc mặt trướng đến đỏ bừng, bứt đầu bứt tai kêu to.

- Kêu la cái gì!

Sở Vân giật giật Túy Tuyết Đao trong tay.

Trầm Mã giật thót người không lên tiếng, chỉ cảm thấy trên cổ có một khối băng, hàn ý lạnh thấu xương.

- Dựa theo đổ ước, nhanh nhanh chuẩn bị cho ta một phần tài liệu luyện chế khí huyết đan.

Sở Vân thu hồi đao, đuổi Trầm Mã đi, lại bắt đầu rút thăm.

- Người tiếp theo, tên là…

- Chọn trúng ta, chọn chúng ta!

Tất cả mọi người lại bắt đầu kiễng chân vểnh tai, tâm tình tăng vọt, chiến ý thiêu đốt hừng hực.

Sau nửa canh giờ, trong đấu trường.

- Ta kháo! Người khiêu chiến thứ bảy cũng thất bại rồi, chiến lực của Sở Vân căn bản không hề bị trận đại chiến ngày hôm qua ảnh hưởng a!

- Trĩ Hổ thực sự quá lợi hại rồi, đao thuật đại thành, không ai có thể chống đỡ được quá ba hiệp trước mặt hắn!

- Tân sinh mạnh nhất trên lịch sử, quả thực danh đúng với thực, hoàn toàn lực áp chế toàn bộ thư viện, ngay cả lão sinh cũng không phải là đối thủ của hắn.

Đám thư sinh vây xem xung quanh nhìn chằm chằm vào Sở Vân, trong ánh mắt đều mang theo vẻ kính nể không thể tránh khỏi.

Đội quân thảo phạt chịu áp lực thật sâu, Sở Vân long tinh mãnh hổ, thực sự nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người, làm đội quân thảo phạt trở tay không kịp.

- Ta kháo… Có tân sinh như vậy sao? Có thái quá như vậy hay không?

Có người kêu to.

Sở Vân có thể chiến thắng Nhan Khuyết, có sức chiến đấu như vậy cũng là chuyện bình thường. Nguyên nhân đắc thắng dễ dàng như vậy là bởi vì chọn đối thủ ngẫu

nhiên, sao không chọn phải người mạnh mạnh một chút!

Có người tiếc hận.

- Không sai, Túy Tuyết Đao là cấp số Đại Yêu, trong bảy người khiêu chiến thì có tới sáu người đều là Tiểu Yêu, giai vị áp chế quá lợi hại, căn bản là miểu sát!

Có người bóp cổ tay thở dài.

Lúc này trong lòng rất nhiều người đã bắt đầu hối hận, vì sao vừa rồi trong đầu phát nhiệt, ký kết phần đổ ước chiến đấu ngu ngốc như thế này?

- Trong số chúng ta, có chiến lực ngang bằng với Nhan Khuyết cũng có nhiều người a.

Ví dụ như Vệ Khiếp học trưởng, Hoa Anh học trưởng, Mã Hữu Tài học trưởng, Sở Vân chọn phải họ thì có trò hay để nhìn rồi.

Tuyệt đại đa số mọi người đều ôm phần hy vọng này.

Lúc vừa bắt đầu, trong lòng bọn họ đều rống to: "Chọn trúng ta! Chọn trúng ta!"

Nhưng sau khi biết được thực lực của Sở Vân, hầu hết đều không có suy nghĩ này. Mỗi một lần nhìn thấy Sở Vân rút thăm đều rống giận: "Không nên chọn trúng ta! Không nên chọn trúng ta! Chọn Vệ Khiếp! Chọn Hoa Anh! Chọn Mã Hữu Tài!"

Nhưng mà sự tình lại không hề phát triển thuận theo ý muốn của mọi người. Danh sách ba người khiêu chiến còn lại đều bị Sở Vân rút ra, lần lượt đánh bại. Mọi người phải mang theo tâm tình tiếc hận, vô cùng lưu luyến không rời, thất thểu ly khai đấu trường.

Dựa theo đổ ước, mỗi ngày Sở Vân chỉ tiếp thu mười lượt khiêu chiến, trong lòng các thư sinh bắt đầu lo sợ tính toán, theo như tỷ lệ chọn ngẫu nhiên, ngày mai rất có thể chọn trúng chính mình, Sở Vân thì mang theo mười phần chiến lợi phẩm, một lần nữa bước tới Học Lý hội đường.

89. Chương 23: Lựa Chọn Chương Trình Học

Chương 23: Lựa chọn chương trình học

- Ta muốn lựa chọn ba chương trình học "chế nang", "luyện đan" và "văn sử" trong phần tạp học.

Hắn trực tiếp nói với người phụ trách trong học lý hội đường.

Công tác thái độ của người phụ trách này vô cùng ngạo mạn, sau khi liếc mắt nhìn Sở Vân, thái độ lãnh đạm nói:

- Chương trình học chế nang cơ bản, tiêu hao ba học phân. Chương trình học luyện đan cơ bản, tiêu hao hai học phân. Chương trình học văn sử, tiêu hao một học phân. Tổng cộng có sáu học phân. Chỉ là chương trình học chế nang và luyện đan, cần tự chuẩn bị tài liệu,

không có tài liệu thì không được phép xin.

Sở Vân liền lấy mười phần chiến lợi phẩm từ trong lòng ra. Những chiến lợi phẩm này không phần nào không phải là tài liệu liên quan tới chế nang và luyện đan.

Thuận lợi thông qua xin học, cứ như vậy, trong ngọc bội thân phận của Sở Vân chỉ còn bốn học phân cuối cùng.

Thời điểm rời khỏi Học Lý hội đường, vừa vặn gặp phải Trữ Y Y một mình trở về. Sở Vân thắng mười trận liên tiếp, đánh những người theo đuổi nàng tới kêu cha gọi mẹ, khiến nàng khó chịu vô cùng, lúc này sắc mặt giống như băng sương.

Nàng liếc mắt nhìn Sở Vân mang theo một đống tài liệu căng phồng, lại nhìn vào con mắt Sở Vân, mang theo vẻ rất phức tạp:

- Nguyên lai ngươi đã sớm thiết kế từ trước, những tài liệu này chí ít cũng có giá trị hai mươi học phân, lợi dụng ta để bọn họ tới đưa tài liệu cho ngươi? Chỉ là ngươi phải cẩn thận, nghìn vạn lần đừng để lửa đốt ngược lại.

Sở Vân nhàn nhạt cười:

- Không giả bộ nữa sao?

- Sở Vân ngươi đừng quá đắc ý, trong Thiên Ca Thư Viện, người kỹ cao hơn một bậc so với Nhan Khuyết có không ít người. Ngay trong đám khiêu chiến ngươi cũng không phải là số ít. Mặt khác nói cho ngươi biết, ngươi cự tuyệt lời cầu hôn trước mặt mọi người, gây tổn hao tới mặt mũi Trữ gia, vốn lúc này đây tộc trưởng gia gia để ta tiếp xúc với ngươi, ở chung với nhau, nhìn xem có cơ hội vãn hồi hay không.

Cười nhạt hai tiếng, Trữ Y Y tiếp tục nói:

- Hiện tại thì sao? Ha ha, ta đã viết thư kể lại tình hình cụ thể và tỉ mỉ bẩm báo về gia tộc, nơi hoang dã như Thư gia đảo các ngươi cho tới nay không có Trữ gia đảo chúng ta trợ giúp, kinh tế đã sớm sụp đổ rồi.

Thế giới này không phải chỉ dựa vào vũ dũng là có thể thành sự được. Ngươi sẽ lãnh hội được cái gì gọi là lực lượng của tài phú, rất nhanh thôi! Hy vọng đến lúc đó ngươi không nên dùng đôi con mắt trông mong chạy tới, yêu cầu giải hòa với ta!

Nàng kiêu căng liếc mắt nhìn Sở Vân, trên dung nhan tiếu mỹ để lộ thần tình khinh thường rõ rệt. Sau khi lưu lại những lời này, nàng đi lướt qua bên người Sở Vân, tiến vào trong Học Lý hội đường.

Tượng đất còn có ba phần hỏa khí, huống chi là Trữ Y Y nàng? Bị Sở Vân không coi vào đâu đã khiến nàng thẹn quá hóa giận. Hôm nay dĩ nhiên bị hắn lợi dụng ngược lại, càng khiến nàng khó chịu phi thường.

Hiện tại, rốt cuộc nàng đã không thể chịu đựng nổi, đơn giản muốn xé rách da mặt, tuyên bố muốn xem trò hề của Sở Vân.

- Cư nhiên muốn thuyên chuyển thế lực gia tộc đến đả kích Thư gia đảo sao? Trữ gia vẫn luôn có mưu đồ gây rối đối với Thư gia đảo, lúc này lại sử dụng thủ đoạn gì?

Sở Vân đứng tại chỗ, mặt không chút biểu tình, trong lòng cũng trầm trọng.

Thư gia đảo hôm nay trải qua một trận đánh với Tàn Lang, tuy rằng đã thắng lợi rồi, nhưng bản thân tổn thất quá lớn, chỉ riêng tiền bạc trợ cấp gia đình binh sĩ tử nạn đã khiến sổ sách Thư gia thành thiếu hụt rất lớn, lượng trống rỗng tăng lên gấp đôi, càng đừng nói tới sửa chữa chiến thuyền, bổ xung binh lính các loại.

Kinh tế Thư gia đảo đã phải đối mặt với tan vỡ, nếu như lúc này Trữ gia nhúng tay một lần nữa, chỉ sợ Thư Thiên Hào không ngã bởi hải chiến lại thua trên chiến trường kinh tế.

Trữ gia muốn động thủ, lực lượng của Sở Vân hiện tại căn bản không có biện pháp nào. Trữ gia đảo là đại đảo cấp thành được công nhận là tài lực mạnh nhất trong Chư Tinh Quần Đảo. Thương thuyền đã vượt quá trăm chiếc, cấu thành thương hội mậu dịch cực mạnh, bao trùm toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo. Hầu như trên mỗi một hải đảo đều có chiêu bài thương đoàn Trữ gia.

- Thực lực mới là vương đạo a, thực lực của Trữ gia đảo về mặt kinh tế đối với Thư gia đảo mà nói quả thực chính là cự vô phách. Thời gia ta sống lại quá ngắn, thực lực căn bản thiếu nhiều.

Trong lòng Sở Vân trầm trọng, cảm khái thật sâu. Lạc hậu sẽ chịu đòn, loại cảm giác này giống như roi da liên tục quất vào cơ thể hắn, khiến hắn mất đi động lực tiến bước.

- Hừ, Trữ gia đảo, sớm muộn gì cũng sẽ cho các ngươi đẹp mặt!

Thật sâu liếc nhìn bóng lưng Trữ Y Y, Sở Vân đối với bản chất tính cách của nữ tử này có lý giải thấu triệt. Không hề giữ lại một tia lưu luyến, hắn rời khỏi học lý hội đường, bước vào Tạp Vụ đường.

Đừng xem cái tên Tạp Vụ đường rất kém, theo như Sở Vân lý giải, đây hầu như là địa phương quan trọng nhất trong Thiên Ca Thư Viện.

Nguyên nhân chỉ có một, đó chính là — Tạp Vụ đường là địa phương thư viện công bố nhiệm vụ.

Trong Thiên Ca Thư Viện, học phân tương đối quý giá, đại biểu cho tài nguyên.

Mà phương thức thu được học phân chỉ có ba loại: đánh giá trong chương trình học, phần thưởng nhiệm vụ, trợ cấp của Học Lý hội.

Thư sinh ưu tú có thể thu được lời bình phẩm tốt trên mỗi một khóa học sẽ có một số học phân nhất định.

Trở thành thành viên của Học Lý hội, trợ giúp tiên sinh giáo viên quản lý thư viện cũng sẽ thu được một phần trợ cấp học phân.

Thế nhưng thư sinh thu được lợi cao từ hai phương thức này đều phi thường thưa thớt. Phương thức thu cao chân chính là hoàn thành nhiệm vụ, thu phần thưởng học phân.

"Học phân trong thư viện có thể đổi thành các loại đan dược, đạo pháp, mua trứng yêu thú, yêu thực, hạt giống, yêu binh, học tập các chương trình học. Chọn môn chương trình học đã tiêu hao hơn phân nửa học phân của ta, kiếm học phân chính là việc cấp bách nhất

hiện tại!"

Sở Vân từ chậm thành nhanh, áp lực từ bên phía Trữ gia đảo hóa thành một cỗ mây đen đè nặng trong lòng hắn. Để hắn có một loại xung động khẩn cấp, đó chính là nắm chặt thời gian biến mạnh, biến mạnh, biến mạnh hơn nữa!

...

Bố cục của Tạp Vụ đường so với Học Lý hội đường tương đối giống nhau, cùng là không gian rộng mở, bốn phía là ngọc bích. Lưu quang các loại màu sắc trong ngọc thạch trong suốt lưu chuyển biến hóa, cấu thành các loại tin tức.

Nhiệm vụ điều tra: Phía bắc Thanh Sơn có một hang động. Từ hôm qua tới nay, bên trong truyền tới tiếng thú rống thê lương thần bí, điều tra xem trong đó có yêu thú hay không. Phần thưởng nhiệm vụ: một học phân.

90. Chương 24: Tạp Vụ Đường, Nhiệm Vụ Bụi Bặm Chồng Chất Nhất (thượng)

Chương 24: Tạp vụ đường, nhiệm vụ bụi bặm chồng chất nhất (thượng)

Nhiệm vụ thu thập: Tới Cúc Hoa Đảo phía nam Thanh Sơn đảo thu thập tài liệu đá quặng đặc thù — Cúc Hoa Thạch. Thu được mười cân Cúc Hoa Thạch, phải chú ý yêu thú trên đảo tập kích. Phần thưởng nhiệm vụ: hai học phân.

Nhiệm vụ quét dọn: Mỗi ngày quét dọn khắp các học đường trong Thiên Ca Thư Viện. Phần thưởng nhiệm vụ: một học phân.

Nhiệm vụ đấu trường: Liên tục thắng ba trận liên tiếp. Phần thưởng nhiệm vụ: một học phân.

...

Các loại tin tức nhiệm vụ, rực rỡ muôn màu, rậm rạp, thỉnh thoảng còn có một ít nhiệm vụ bị người khác lĩnh đi, do đó biến mất trên ngọc bích, có một số nhiệm vụ mới lại bắt đầu tăng lên.

Trong Tạp Vụ đường, quả thực là kín người hết chỗ, so với Học Lý hội đường còn tranh cãi ầm ĩ hơn rất nhiều. Quản lý Tạp Vụ đường cũng là thành viên của Học Lý Hội. Thấy Sở Vân tới, những người phụ trách này đều chỉ chỉ trỏ trỏ, ánh mắt bất thiện.

Sở Vân nhìn quét qua một lượt, lập tức phát hiện những thư sinh này, quần áo đều rất mộc mạc, trong lúc giơ tay nhấc chân đều không hề có vẻ ưu nhã và ngạo mạn giống như người phụ trách Học Lý hội đường.

"Ta hiểu được, trong thư viện, thư sinh phân thành hai thế lực lớn, gia tộc quyền thế và bình dân. Học Lý hội đường chính là nơi tụ tập của thế lực gia tộc quyền thế, Tạp Vụ đường thì hầu như bị thế lực bình dân nắm giữ."

Sau khi trong lòng hiểu ra chuyện này, Sở Vân không còn kỳ quái, vì sao chính mình tiến vào địa phương này lại chịu loại đãi ngộ khác người như vậy.

Trong Học Lý hội đường, hắn trước mặt mọi người khiêu chiến Trữ Y Y, rước lấy đội quân sứ giả hộ hoa thảo phạt, bị quần chúng bài xích chống lại.

Trong Tạp Vụ đường, hắn đánh thương nặng thư sinh lãnh tụ thế lực bình dân Nhan Khuyết, tự nhiên cũng sẽ không được sự đãi ngộ tốt đẹp.

Chỉ là thái độ là thái độ, công tác là công tác, nhân viên quản lý không hề cản trở Sở Vân lựa chọn chương trình học môn học, lĩnh nhiệm vụ, trong suy nghĩ của Sở Vân, như vậy là đủ rồi.

Quản người khác đối với chính mình như thế nào, chỉ cần chính mình làm tốt chuyện của mình là được.

- Ngươi đã tới rồi!

Đúng lúc này, một người rất ngoài dự liệu của Sở Vân bước tới trước mặt hắn.

Người này mặc thanh bào, vóc người thon dài, mang theo khí tức trí thức và phong độ cũ kỹ, lúc này, ánh mắt nhìn vào Sở Vân hơi có chút phức tạp.

- Nhan Khuyết? Thương thế của ngươi tốt rồi sao? Khuyên ngươi nên tĩnh dưỡng cho tốt, không nên để lại hậu hoạn.

Sở Vân nhấc cao lông mày, nhàn nhạt mở miệng nói.

- Hừ, làm bộ làm tịch, giả nhân giả nghĩa!

Một vị lão sinh ngay bên cạnh Nhan Khuyết lập tức phát ra tiếng cười nhạt khinh thường.

Sắc mặt Nhan Khuyết lạnh lùng, nhãn thần bất mãn nhìn vào vị lão sinh này, nhất thời khiến hắn im bặt miệng. Hiển nhiên uy tín của Nhan Khuyết trong thế lực bình dân vẫn mạnh mẽ mười phần, chưa hề vì trận đánh ngày hôm qua mà giảm thấp.

Sau đó hắn quay mặt nhìn sang, sắc mặt tái nhợt nhìn vào Sở Vân, mở miệng nói:

- Thương thế còn chưa tốt, chỉ là trải qua Bạch Mi Đan Sư cứu trị, đã không còn trở ngại. Hôm qua bại trận không phải là kết thúc, không lâu sau ta sẽ khiêu chiến ngươi một lần nữa, thẳng cho tới khi ngươi rời khỏi phòng ở phía tây mới thôi.

Nhan Khuyết cũng không e ngại thất bại, sau khi chủ động nhận thua, càng đánh càng dũng mãnh, lần thứ hai tuyên chiến đối với Sở Vân!

- Ta tiếp rồi! Chỉ là ngươi cũng không thể đặc thù hóa, muốn khiêu chiến với ta, phải lập đổ ước!

Sở Vân hơi cười cười.

Nhan Khuyết là lĩnh tụ thế lực bình dân, đối với động tác lớn Sở Vân vừa mới làm ra sao có thể không biết?

Nghe được lời này của Sở Vân, trên gương mặt bảo thủ của hắn cư nhiên để lộ tiếu ý rất hiếm thấy, lại không nói thêm lời nào, chỉ gật đầu, liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng không vào đoàn người của hắn, Sở Vân không khỏi thở dài một hơi.

Chiếu theo tình hình phát triển hiện tại xem xét, hắn và Nhan Khuyết sẽ càng lúc càng xa, kế hoạch muốn mời chào của hắn hiện tại xem ra, hầu như là mơ mộng đêm khuya rồi.

Chỉ là đối với chuyện tình, tâm tình của hắn rất bình thản, thế gian không phải là do ngươi nghĩ tới cái gì thì sẽ có cái đó. Nghĩ muốn làm điều gì đều có thể thành công. Đạo lý này, từ kiếp trước hắn đã vô cùng lý giải rồi.

- Cảm thấy áp lực sao? Lần này ngươi chơi đùa quá lớn, không chỉ đắc tội với thế lực bình dân, hơn nữa còn đắc tội với thế lực gia tộc quyền thế. Ta bỗng nhiên rất bội

phục ngươi, vừa mới nhập học đã khai chiến với toàn bộ lão sinh trong thư viện?

Kim Bích Hàm nữ giả nam trang, nghe được tiếng thở dài của Sở Vân, hì hì cười, xuất hiện trước mặt hắn, đôi con mắt sáng sủa như ánh trăng của nàng hơi nháy nháy. Da thịt tuyết trắng không tì vết, oánh nhuận như mỡ đông, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

- Thạch huynh, ngữ khí của huynh hình như có chút hả hê a. Chỉ là cảm tạ đan dược của huynh, còn có sáng nay huynh đã đánh thức ta!

Sở Vân cười rộ lên, chào hỏi với nàng.

Tuy rằng thời gian ở chung rất ngắn, thế nhưng hắn có thể cảm giác được. Tuy rằng Thạch Gia Minh sống an nhàn sung sướng, mang theo chút tính tình của công tử ca, thế nhưng bản tính không tồi, đáng giá qua lại lâu dài.

- Không cần cảm tạ, coi như ngươi thiếu ta một phần nhân tình đi!

Kim Bích Hàm nói giống như đã từng nói, rõ ràng chính là nội dung Sở Vân nói với nàng tại thời điểm trên bảo thuyền.

Đối với nhân tài giống như Sở Vân, Đôn Hoàng công chúa rất cần, trong lòng Kim Bích Hàm đã sớm có kế hoạch, muốn mời chào Sở Vân, lúc này đang trong quá trình thực hiện.

Kỳ thực hai người rất có duyên phận, lần đầu tiên gặp mặt cũng rất ly kỳ, sau đó lại bị phân tới cùng một phòng ở. Sau một đêm ở chung vô cùng khó quên, tình cảm giữa hai bên đang chậm rãi tăng lên.

Trong lúc nói chuyện với nhau, Kim Bích Hàm bắt đầu hỏi tới chương trình học Sở Vân đã chọn.

Mà sau khi biết được, lông mi dày của nàng liên tục nhấp nháy mấy cái:

- Thì ra là thế, Sở huynh thật gian trá! Lợi dụng đám người theo đuổi Trữ Y Y, thu được tài liệu luyện đan và chế nang quý giá. Như vậy đã có vốn liếng cơ bản để học tập hai chương trình vốn rất tốn học phân kia.

- Ai nha nha…

Nàng nghiên mặt đi, dùng một loại ánh mắt hoàn toàn mới quan sát Sở Vân:

- Hai chương trình học luyện đan và chế nang bình thường đều do các lão sinh năm hai trở lên lựa chọn học. Sau khi học hai chương trình này, cộng thêm hoàn thành một ít nhiệm vụ sinh sản tại tạp vụ đường, học phân thu được tương đối nhanh. Nguyên bản khởi điểm của Sở huynh đã tương đối nhanh rồi, lúc này lựa chọn hai chương trình học này, tốc độ phát triển sau này tuyệt đối vượt qua người khác.

91. Chương 25: Tạp Vụ Đường, Nhiệm Vụ Bụi Bặm Chồng Chất Nhất (hạ)

Chương 25: Tạp vụ đường, nhiệm vụ bụi bặm chồng chất nhất (hạ)

- Ha ha ha…

Sở Vân cười không nói. Trên thực tế, hắn không nghĩ nhiều như vậy. Thuật chế nang, là thời điểm kiếp trước khi hắn còn thiếu niên đã là thứ vô cùng muốn học tập. Đáng tiếc lúc đó không có thế lực, một nghèo hai trắng, căn bản không có biện pháp học.

Tuy rằng sau này bằng vào Thiên Hồ tư chất không hoàn mỹ, thu được một chút danh tiếng, thế nhưng cảnh còn người mất, tâm tư học thuật chế nang cũng phai nhạt dần.

Mà thuật luyện đan, hắn tại kiếp trước thỉnh thoảng luyện chế một ít đan dược. Kiếp trước sau khi Sở Vân bị đuổi ra khỏi Thư gia đảo, Sở Vân đã trở thành du hiệp đơn độc, chỉ dựa vào mua đan dược nuôi nấng yêu thú, gánh nặng đối với kinh tế không phải hắn có thể chịu đựng được. Bởi vậy chính mình động thủ, cơm no áo ấm, thậm chí có đôi khi vận khí tốt, hiệu suất luận đan cao hơn, còn có thể buôn bán lời chút ít, mua vào đan

dược hoặc đan phương mới, coi như kinh doanh tuần hoàn.

Mà trong khóa văn sử tạp học chính là yêu thích lớn nhất của hắn, cũng là khoa mục hắn am hiểu nhất. Sở Vân kiếp trước là mạo hiểm gia tương đối nổi tiếng trong phương diện tìm tòi bí mật bảo tàng, tìm kiếm một ít truyền thừa cường giản, huyệt táng các loại, tất cả đều nhờ vào hắn thu thập tin tức, chỉnh lý suy luận. Có đôi khi trong tuyệt địa hiểm cảnh, sinh ra kỳ hoa dị thảo, hắn cũng phải có chút kiến thức phân biệt được thứ có giá trị lớn nhất. Trải qua nhiều năm đã hình thành nội tình văn sử thâm hậu của hắn.

Lựa chọn chế nang là hoàn thành tâm nguyện của hắn tại thời điểm thiếu niên kiếp trước.

Lựa chọn luyện đan là dự định đào tạo chuyên sâu.

Lựa chọn văn sử là bận tâm tới học phân, muốn thu được khen ngợi tại khóa học, thu phần chưởng.

Thế nhưng từ chỗ Kim Bích Hàm, Sở Vân lại thu được tin tức khiến người khác kinh hỷ. Nguyên lai sau khi học xong luyện đan và chế nang có thể tiếp thu một ít nhiệm vụ sinh sản. Những nhiệm vụ này thường thường phiêu lưu không cao, thời gian hoàn thành ngắn, thu được phần thưởng lại tương đối dày.

Kim Bích Hàm đối với nhiệm vụ hạ công sức tương đối lớn, tiến hành nghiên cứu.

Trong lúc nói chuyện đã giới thiệu và đề cử với Sở Vân một ít nhiệm vụ tốt.

Ánh mắt Sở Vân lại không tự chủ được rơi xuống một trong các nhiệm vụ.

Nhiệm vụ này, được thiết lập tại chỗ nổi bật nhất, cái tên cũng rất quái lạ — Truyền thừa Mạc Tư Hữu, sỉ nhục thư viện!

Đây là nhiệm vụ gì?

Kim Bích Hàm theo ánh mắt của Sở Vân nhìn thoáng qua, lúc này nở nụ cười:

- Sở huynh cũng chú ý tới sao? Khuyên Sở huynh không nên tiếp nhận nhiệm vụ này, đây là nhiệm vụ rác rưởi nhất, cực độ không xong, xếp hàng đầu Tạp Vụ đường.

Truyền thừa Mạc Tu Hữu, sỉ nhục thư viện. Mạc Tu Hữu, đệ tam viện chủ của Thiên Ca Thư Viện, nhát gan sợ phiền phức, tính cánh nhu nhược, kẻ vô tích sự, từ trước đã bị hậu nhân lấy làm sỉ nhục. Chỉ là trước khi hắn qua đời đã để lại một phần di chúc, dĩ nhiên công có có truyền thừa thần bí giữa thư viện, đợi người có duyên.

Nhưng mà, hậu nhân thư viện, một đời lại một đời, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, không biết đã bao nhiêu người tìm kiếm truyền thừa này. Cho tới ngày hôm nay, Thiên Ca Thư Viện đã có mười bảy đời viện chủ, cái gọi là truyền thừa thần bí này vẫn không hề thấy hình bóng.

Ngươi có thể hoàn thành được nhiệm vụ từ trước tới nay chưa từng có người nào hoàn thành được sao?

Điều kiện tiếp thu nhiệm vụ: hai học phân (chú ý: sau khi tiếp thu mới nhận được đầu mối di chúc).

Phần thưởng nhiệm vụ: một trăm học phân!

Nhìn nhiệm vụ này, ánh mắt của Sở Vân không khỏi dừng lại một chút tại con số một trăm học phân, chợt cười khổ một tiếng, thở dài nói:

- Thiên Ca Thư Viện đã bồi dưỡng không biết bao nhiêu nhân vật tuấn kiệt thiên tài, nhiều năm trôi qua như vậy, cư nhiên không hề có người nào hoàn thành được nhiệm vụ này? Thực sự là không thể tưởng tượng được, ta hiện tại rất hoài nghi, đây có phải là trò đùa dai?

Kim Bích Hàm khẽ lắc đầu, khóe miệng nhếch thành đường vòng cung tuyệt đẹp:

- Đó là Sở huynh chưa xem qua đầu mối di chúc kia. Di chúc là một phần đố chứ, đáp án chính là thạch bích nào đó trong Thiên Ca Thư Viện. Trên thạch bích có khắc đồ hình, trong đồ hình lại ẩn hàm tin tức, hướng tới hạ môn lâu. Từ đồ án cánh cửa hạ môn lâu lại nhận được phần chỉ dẫn khác, chỉ tới địa phương khác…

Sở Vân vô cùng kinh ngạc, không khỏi hỏi thăm:

- Vậy chẳng phải là phần di chúc này có thể là thật sao? Có thể tiêu hao nhiều tâm cơ như vậy, thiết lập khảo nghiệm, nói rõ truyền thừa này không phải chuyện đùa.

Kim Bích Hàm vẫn lắc đầu như cũ:

- Theo như lời người đi trước, rất nhiều lần lăn qua lăn lại, đầu mối bị chặt đứt. Rất nhiều người vắt hết đầu óc đều không thể phá giải được mắt xích này, không suy đoán được bước tiếp theo. Cũng có rất nhiều người nếm thử, không có kế quả, thẳng thắn cho rằng đây thực sự là một trò đùa dai.

Sở Vân lộ nụ cười đồng cảm nói:

- Một trăm học phân quá có lực mê hoặc, hơn nữa truyền thừa thần bí kia càng khiến lòng người hiếu kỳ. Chỉ là muốn tiếp thu nhiệm vụ này, cư nhiên tốn hai học phân? Người bố cục nhiệm vụ này đối với nhân tâm có sức nắm chặt rất cao.

Nhiều hơn một điều kiện này không phải là muốn cự tuyệt người ngoài nghìn dặm, mà là tăng lên lực hấp dẫn của nhiệm vụ. Hai học phân tới hậu kỳ, hầu như không người nào thiếu thốn. Nếu như hoàn thành nhiệm vụ, không chỉ có phần thưởng rất dày, còn có

vinh quang chí cao. Tuyệt đối có thể khiến thiếu nam thiếu nữ giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa.

- Người thiết hạ nhiệm vụ này chính là viện chủ đời thứ ba. Đây là do hắn thiết lập trước khi chết, kết quả đời này sang đời khác, cuối cùng bị công nhận là nhiệm vụ rác rưởi nhất, không xong nhất, ghê tởm nhất.

Kim Bích Hàm nói, liền cười rộ lên.

Thực sự là nụ cười thiên kiều bá mị, khiến mọi người xung quanh ngây người.

Sở Vân nhìn vào trong mắt, âm thầm suy đoán yêu thú của Kim Bích Hàm đến tột cùng là loại nào, linh khí cải tạo thân thể chủ nhân khiến hắn trở nên tuấn tú tới như vậy, hầu như có thể đánh đồng với Thiên Hồ tuyệt phẩm rồi. Tư duy của hắn hầu như theo ấn tượng ban đầu, căn bản không ngờ tới đối phương nữ giả nam trang.

- Nhiều năm trôi qua như vậy, phần nhiệm vụ thần bí này câu dẫn ra hy vọng, rồi lại thất bại, mọi người thất vọng tự nhiên sẽ có bình luận không tốt đối với nhiệm vụ này.

Có thể ta trong tương lai cũng sẽ tiếp nhận nhiệm vụ này một chút, chỉ là hiện tại không có thời gian.

Sở Vân khẽ lắc đầu, chuyển đường nhìn sang các nhiệm vụ khác.

92. Chương 26: Nhiệm Vụ Tưới Nước, Cướp Giật Cơ Duyên Kỳ Ngộ Của Nhan Khuyết

Chương 26: Nhiệm vụ tưới nước, cướp giật cơ duyên kỳ ngộ của Nhan Khuyết

Hắn phát hiện, những nhiệm vụ trong Tạp Vụ đường, rất nhiều nhiệm vụ đều có yêu cầu nhất định. Ví dụ như nhiệm vụ luyện chế đan dược, thông thường cần thư sinh phải trải qua chương trình học đan dược cơ bản. Đây cũng là để phòng ngừa một số thư sinh xung động, đánh giá chính mình quá cao, hoặc là bị phần thưởng hấp dẫn, mù quáng tiêu hao tinh lực quý giá của chính mình, tiêu hao trên nhiệm vụ nhưng lại không thu được

kết quả.

Sau khi nhìn từ đầu tới cuối, nhiệm vụ chân chính hợp với tân sinh như hắn thực sự không nhiều lắm.

- Nói chung, thích hợp nhất đối với tân sinh chúng ta chính là dọn dẹp, truyền tin, đánh tạp các loại. Sở huynh nhanh nhanh chọn lựa, nếu tiếp tục chậm trễ, những nhiệm vụ này cũng sẽ bị chọn lựa hết!

Kim Bích Hàm hợp thời nhắc nhở nói.

Sở Vân gật đầu, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, ngón tay chỉ vào tin tức hiện ra, liền nói ngay:

- Ta lựa chọn nhiệm vụ này.

Nhiệm vụ tưới nước cho Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng.

Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng là một trong những yêu thực quan trọng nhất của Thiên Ca Thư Viện. Cần phải tỉ mỉ chăm sóc nó trưởng thành, mỗi ngày phải tưới nước biển mới. Tiếp nhận nhiệm vụ duy trì bảy ngày, điều kiện tiếp thu nhiệm vụ: một học phân.

Hoàn thành nhiệm vụ được thưởng: ba học phân.

Nhiệm vụ tưới nước bình thường chỉ có một học phân, nhưng nhiệm vụ này lại thu hoạch được hai học phân.

Đương nhiên đây không phải là điều trọng điểm.

Sở Vân nghĩ đến, Nhan Khuyết tại kiếp trước ngay dưới Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng có một hồi cơ duyên kỳ ngộ. Tìm thấy một yêu thực thượng đẳng tương đối hiếm thấy — hạt giống Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ.

Hắn mượn nhiệm vụ này, quang minh chính đại tiếp cận Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng, nếu như tìm được hạt giống của Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ chẳng phải tuyệt vời?

- Không thích hợp, Sở huynh, nhiệm vụ này không thích hợp.

Vừa mới thấy Sở Vân lựa chọn nhiệm vụ này, Kim Bích Hàm nhíu mày, khuyên:

- Sở huynh có điều không biết a, nhiệm vụ này tương đối khổ cực. Sáng sớm mỗi ngày cần phải từ biển rộng chân núi, sách hai thùng nước tràn, đi bộ leo lên đỉnh núi, tiến hành tưới nước. Bản tính của Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng kia vô cùng kỳ quái, không thích yêu khí khác. Bởi vậy trong toàn bộ quá trình không thể mượn lực lượng yêu thú, yêu binh, yêu thực. Bằng không nước mang lên sẽ trở thành phế thải, phải đi lấy một lần nữa.

Sở Vân nhất thời hiểu rõ:

- Thảo nào những thư sinh này không chọn, hơn nữa điều kiện bố cục nhiệm vụ này chính là vì ngăn chặn thư sinh buông tha nhiệm vụ. Chỉ là nếu lấy nước leo lên chính là hạng mục vận động không tồi, có thể rèn đúc khí lực của ta. Ý của ta đã quyết, cảm tạ hảo ý của Thạch huynh.

- Rèn đúc khí lực? Thực đúng là suy nghĩ kỳ quái…

Kim Bích Hàm lắc đầu, không tiếp tục khuyên can.

Lựa chọn nhiệm vụ này, học phân trong ngọc bội thân phận của Sở Vân nhất thời giảm từ bốn xuống còn ba.

- Ta không dự định lựa chọn nhiệm vụ khác, ba học phân cuối cùng sẽ giữ lại đổi thức ăn. Lại nói tiếp, một ngày một đêm không ăn gì, Thạch huynh cùng nhau đi dùng cơm, thế nào?

Sở Vân thu hồi ngọc bội, phát ra lời mời. Hắn dự định làm tốt quan hệ đối với vị bằng hữu cùng phòng này.

Kim Bích Hàm vui vẻ gật đầu.

Thực đường tầng trung phục trách thức ăn cho thư sinh, nhưng không phải tất cả các thư sinh đều có thể tiêu tốn nổi. Tuyệt đại đa số tân sinh đều sẽ lựa chọn tới cửa hàng bánh bao hoặc các cửa hàng ăn vặt khác nhau, dùng tiền mua thực vật nhét đầy bụng.

So sánh mà nói, thực vật trong thực đường đắt hơn rất nhiều. Suất cơm bước bình thường cho ba bốn người đã tiêu tốn một điểm học phân.

Đương nhiên những phần cơm nước này tuyệt đối không bình thường, lấy tài liệu quý trọng, đặc thù nấu nước. Có hiệu quả giống như đan dược, nếu như dùng ăn trong thời gian dài, có thể cải thiện thể chất rất lớn. Hiệu quả gần như linh khí cải tạo, thậm chí còn mạnh hơn đan dược.

Cái gọi là thuốc bổ không bằng thức ăn bổ chính là đạo lý này.

Tại thực đường dùng một bữa no nê, Sở Vân ăn xong, toàn bộ mệt mỏi uể oải khắp cơ thể đều biến mất, thể xác và tinh thần thư sướng. Trong ánh mắt ước ao và đố kỵ của rất nhiều tân sinh, cùng với Kim Bích Hàm sóng vai nhau rời khỏi thực đường.

Những tân sinh này đều không có tư bản như bọn họ. Nhiều nhất chỉ có sáu học phân, chọn chương trình học đã không đủ dùng, lúc này đại bộ phận tân sinh ngay cả cơm cũng không có để ăn, tất cả đều đang bận rộn hoàn thành nhiệm vụ, thu thập học phân.

Trở lại phòng ở, Sở Vân không dự định ra ngoài. Ngồi xếp bằng trên giường, Túy Tuyết Đao đặt trên đùi, không ngừng có linh khí từ thân đao truyền vào cơ thể, đề thăng tố chất thân thể của Sở Vân.

Lúc này Kim Bích Hàm có vẻ khẩn trương, hình ảnh cởi trần đi ngủ của Sở Vân đêm hôm qua còn rất mới trong ký ức của nàng.

"Đêm nay hắn hẳn là không ngủ lõa thể chăng?"

Đôn Hoàng công chúa ngồi trên giường chính mình, đôi con mắt đẹp thỉnh thoảng quét về phía Sở Vân, trong lòng không ngừng cẩu khẩn, vô cùng thấp thỏm.

Sở Vân không có thói quen lõa thể khi ngủ, đêm đó cởi áo khoác, mặc nội y chìm vào giấc ngủ.

Chỉ là Kim Bích Hàm vẫn không hề yên ổn, ban đêm tỉnh lại mấy lần. Mỗi một lần đều là kiểm tra chính mình trước tiên, sau đó chuyển đường nhìn về phía Sở Vân.

Ánh trăng sáng tỏ, từ cửa sổ lộ ra quang huy trong suốt, Sở Vân được linh khí cải tạo, làn da không kém hơn Kim Bích Hàm bao nhiêu. Bao phủ trong ánh trăng, tuyết trắng như ngọc. Hắn yên ổn ngủ say, hô hấp dài sâu.

Kim Bích Hàm không nghe thấy tiếng hít thở của Sở Vân, nhìn thấy cảnh tượng ngủ say của hắn, mỗi một lần tỉnh lại, mỗi một lần nhắm mắt. Mỗi một giấc của đêm nay của nàng đều rất ngắn, tới mấy lần sau cùng, cư nhiên còn nằm mộng thấy Sở Vân.

Thời điểm Sở Vân tỉnh lại, bầu trời chưa sáng hẳn, nửa vầng trăng treo cao, vài ngôi sao làm đẹp cho bầu trời màu xanh. Lại nhìn sang Thạch Gia Minh ngủ trên chiếc

giường cách đó không xa, phát hiện ra hắn nằm nghiêng, đối mặt với chính mình. Hắn trong giấc ngủ càng có vẻ tuấn mỹ động lòng người, điềm tĩnh như mỹ nhân say giấc nồng, tràn ngập một loại khí chất cao quý ưu nhã.

Sở Vân cười cười, nhẹ chân nhẹ tay bước xuống giường, mặc xong quần áo, rời khỏi gian phòng, rất chu đáo cẩn thận đóng cửa lại.

Cửa phòng ở, một khi khép lại, chỉ có ngọc bội thân phận tương ứng mới có thể mở ra được.

Không khí tại Thanh Sơn trong lành và mát mẻ. Rời khỏi phòng ở, hít một ngụm thật sâu, tinh thần Sở Vân run lên, cảnh vật xung quanh yên tĩnh, Thanh Sơn còn chưa tỉnh lại, chỉ có vài thư sinh cá biệt cũng rời khỏi phòng ngủ. Nhìn thấy thân ảnh Sở Vân, đều quay đầu kinh ngạc nhìn, hoặc ngưng trọng hoặc cổ quái, nhưng chủ yếu vẫn là quang mang bất thiện.

93. Chương 27: Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng, Chủ Đằng Bảng

Chương 27: Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng, Chủ Đằng Bảng

Những thư sinh này đều sinh ra trong gia đình bình dân, trời sinh biết khắc khổ nỗ lực, muốn chăm chú nắm chặt kỳ ngộ khó có trong nhân sinh. Ngược lại, những thư sinh sinh ra trong gia tộc quyền thế có vẻ lười nhác hơn nhiều. Hiện tại là năm sáu giờ sáng hừng đông, tất nhiều người trong phòng ở phía đông còn đang ngủ say sưa.

Trong suy nghĩ của bọn họ, Sở Vân là đệ tử gia tộc quyền thế, cư nhiên dậy sớm như vậy, thực sự có chút ngoài dự đoán của mọi người.

So sánh với bọn họ, Sở Vân rất đặc biệt, hắn không hề cho rằng chính mình là đệ tử gia tộc quyền thế, sinh hoạt trong Thư Gia Thành, chịu đủ ức hiếp và hà khắc của Thư phu nhân, hắn chưa bao giờ từng được cảm nhận qua về sự ưu việt của đệ tử gia tộc quyền thế. Chỉ là hắn cũng không phải là đệ tử bình dân. Hắn có thân phận nghĩa tử của đảo chủ Thư Thiên Hào, đã định sẵn hắn thoát khỏi bình dân.

- Ta không phải là đệ tử gia tộc quyền thế, cũng không phải là đệ tử bình dân. Ta chính là ta, Sở Vân!

Hít sâu một hơi, Sở Vân cầm lấy hai thùng nước lĩnh từ Tạp Vụ đường, đi về phía bãi biển.

Phòng ở được bố trí tại tầng trung Thanh Sơn, khi vượt qua trung môn lâu, Sở Vân bị kiểm tra. Sau khi đưa ra ngọc bội mới có thể thông hành, tiến vào tầng hạ Thanh Sơn.

Lướt qua một dãy kiến trúc hàng quán, cửa hàng bánh bao, châm tú phường các loại, hắn bước tới hạ môn lâu, lại tiếp tục đưa ra ngọc bội thân phận, chạy tới bến tầu bảo thuyền trước kia đưa hắn đến thư viện đang đỗ. Hơi chếch phương hướng bến tàu, Sở Vân bước chậm trên bờ cát màu vàng nhạt.

Nước biển ôn nhu vuốt ve bãi cát, phát sinh thanh âm ào ào vô cùng dễ chịu. Thanh âm bao hàm ý nhị, trời cao biển xa thiên nhiên hòa hợp, khiến lòng dạ Sở Vân thoải mái khoáng đạt.

- Ta phải lo lắng cái gì đây? Sống lại rồi, có Thiên Hồ tư chất hoàn mỹ, thành công giết chết Tàn Lang cứu lão đa. Tất cả bắt đầu một lần nữa, tất cả đều sẽ trở nên tốt đẹp. Trữ gia muốn xuất thủ, binh tới tướng chặn là được. Hiện tại ta sinh hoạt trong Thiên Ca Thư Viện,

hoàn cảnh phát triển tốt đẹp như vậy, chẳng lẽ ta phải sợ bọn chúng hay sao?

So sánh với kiếp trước, Sở Vân bị đuổi ra khỏi Thư gia đảo, một mình một người lưu lạc bên ngoài, trở thành du hiệp không quyền không thế, so với tình huống hiện tại không biết kém hơn bao nhiêu lần.

Bên chân, Thiên Hồ cũng phát ra tiếng kêu to rất nhỏ, cảm thụ được biến hóa của chủ nhân, nó rất hài lòng.

Sở Vân chân chính điều chỉnh tốt tâm tình, trong bình tĩnh lại ẩn dấu tinh thần phấn chấn. Dùng hai thùng nước đổ đày nước biển mới mẻ, thẳng thắn bỏ qua đòn gánh, trực tiếp dùng hai tay mang đi, cứ như vậy một lần nữa chạy lên đỉnh Thanh Sơn.

Đúng như lời hắn nói với Kim Bích Hàm hôm qua, nhiệm vụ này không phải là không tốt, tố chất thân thể đề cao, linh khí cải tạo là nhân tố chủ yếu, nhưng cũng không thể thiếu các phương diện khác như đồ ăn, đan dược và rèn đúc của bản thân.

Hai thùng nước lúc ban đầu không quá nặng, thế nhưng thời điểm vượt qua trung môn lâu, cảm giác của Sở Vân không giống như trước nữa rồi. Đôi cánh tay cầm theo thùng nước run lên nhè nhẹ, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, trên trán tràn đầy mồ hôi.

Thời điểm tới thượng môn lâu, hắn hầu như đã không thể chống đỡ được. Toàn thân mồ hôi nhễ nhại, hai cánh tay đau đớn, cắn răng kiên trì. Mọi người đi ngang qua đều chỉ chỉ trỏ trỏ. Đại thể thư sinh đều phát ra tiếng cười trào phúng, cười Sở Vân tự mình bứt bỏ đòn gách, tự chuốc lấy cực khổ.

Sở Vân mắt điếc tai ngơ, vẫn như cũ làm theo ý mình. Rốt cuộc đã chạy tới đỉnh núi, nhìn thấy hòn đá lớn tại đỉnh núi tràn đầy một đám dây leo Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng.

Hắn thở ra một hơi thật dài, cầm hai thùng nước đã bị đổ hơn phân nửa, khẽ đặt trước mặt.

Lúc này mới bỏ được gánh nặng, đặt mông ngồi xuống đất, thở gốc không ngừng.

Một đường từ chân núi chạy lên tới đỉnh Thanh Sơn, đã vượt qua cực hạn của hắn, đoạn đường cuối cùng toàn bộ dựa vào nghị lực phi thường chống đỡ. Lúc này trầm tĩnh lại, cảm thấy toàn thân không chỗ nào không đau đớn, không còn chút sức lực nào, ngay cả khí lực thở dốc cũng không còn.

Nghỉ ngơi chốc lát, hắn cắn chặt răng, cực lực chống đỡ chính mình đứng lên, lặng yên tưới nước cho Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng. Nước biển mới mẻ được rót vào, khiến cành lá phát ra vẻ thanh nhuận, những phiến lá to lớn như lá sen hân hoan chập chờn, tựa hồ biểu đạt cảm kích đối với Sở Vân.

Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng có tư chất thượng đẳng, có thể tấn chức tới cảnh giới Linh Yêu trên cảnh giới Đại Yêu. Mà Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng trước mặt đã từng có thời kỳ toàn thịnh, tu vi đạt tới cảnh giới Linh Yêu. Thế nhưng vài lần chìm nổi, tu vi dần dần hạ thấp, đến hiện tại chỉ dừng ở mức Đại Yêu.

Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng này là do viện chủ đời thứ hai trồng, trồng trên đỉnh núi, được Thiên Ca Thư Viện bảo hộ tầng tầng, chính là một trong những yêu thú quan trọng nhất của Thiên Ca Thư Viện. Cho tới đời viện chủ hiện tại tiếp nhận, Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng đã sở hữu tu vi năm trăm sáu mươi sáu năm, so với Túy Tuyết Đao chỉ có bốn trăm năm mươi năm còn cao thâm hơn nhiều.

Chỉ là nếu bàn về chiến lực, Túy Tuyết Đao tự nhiên vượt qua Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng.

Bất quá Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng không phải lấy chiến đấu là chính, nó trời sinh có một loại đạo pháp, xưng là Lưu Ngôn Phong Ngữ. Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng có thể thông qua phong và thủy, thu thập tin tức lời đồn đãi trong phạm vi nhất định. Hai cây Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng sinh trưởng tại hai nơi khác nhau cũng có thể dựa vào phong vũ để truyền tin tức.

Các địa phương trên Tinh Châu có vô số Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng, mỗi một cây đều có thể thu thập lời đồn đãi trong phạm vi nhất định, mà giữa các cây khác nhau có thể giao lưu trao đổi. Cứ như vậy hình thành một mạng lưới truyền tin tức dày đặc, bao trùm toàn bộ Tinh Châu.

Điều này có ý nghĩa, Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng có thể thu được tin tức trạng thái khắp các nơi trong Tinh Châu rất nhanh. Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng trở thành yêu thực được hoan nghênh nhất trong toàn bộ thư viện. Các thư sinh hay tiên sinh, nếu rảnh rỗi thường rất thích tới nơi này, nhìn xem Tinh Châu có đại sự gì phát sinh, có tin tức gì mới mẻ.

Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng nhiều nhánh đan xen, trên trăm nghìn phiến lá to lớn rộng rãi, lấy kinh mạch hoa văn đan xen, hình thành tin tức văn tự. Có đủ loại tin tức khác nhau, chỉ là được quan tâm nhất vẫn là phiến lá trên chủ đằng (nhánh chính).

Chủ đằng của Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng so với các nhánh phụ tráng kiện hơn mười lần, phiến lá sinh trưởng trên chủ đằng cũng rộng lớn khổng lồ hơn gấp bội. Tin tức ghi lại trên phiến lá này chính là tên tuổi của rất nhiều cường giả ngự yêu sư cường đại.

94. Chương 28: Thư Gia Khủng Hoảng Kinh Tế, Khóa Học Luyện Đan

Chương 28: Thư gia khủng hoảng kinh tế, khóa học luyện đan

Từ chủ đằng kéo xuống, phiến lá thứ nhất trong suốt như hột xoàn, ghi lại đại danh của ngự yêu sư Thánh cấp, lại xưng là Thánh Bảng.

Lần lượt xuống dưới, phiến lá thứ hai có màu ngưng ngọc trắng ngũ, ghi lại tên tuổi của ngự yêu sư Hoàng Cấp, gọi là Hoàng Bảng.

Phiến lá thứ ba, màu tử kim lập lòe, ghi lại đại danh của ngự yêu sư Đế Cấp, gọi là Đế bảng.

Phiến thứ tư, phiến thứ năm…

Tới phiến cuối cùng chính là biểu hiện tin tức của ngự yêu sư cấp Tuấn Kiệt. Phiến lá lớn này còn được gọi là Tuấn Kiệt Bảng, bên trong chỉ ghi lại tổng cộng một trăm lẽ tám người.

Sở Vân ngưng thần nhìn, chỉ thấy vị trí thứ một trăm lẽ bảy chính là danh hào của chính mình.

Bên trên viết: Trĩ Hổ Sở Vân, năm nay mười ba tuổi, cứu nghĩa phụ Chư Tinh Mãnh Hổ Thư Thiên Hào, chém Tàn Lang, được Túy Tuyết Đao mà lên bảng.

Muốn lên Tuấn Kiệt Bảng, chí ít phải sở hữu chiến lực một đầu Đại Yêu, sau khi Sở Vân thu được Đại Yêu binh Túy Tuyết đao mới có tư cách lên bảng này.

Mà xưng hào Trĩ Hổ chính là bởi vì như vậy.

Cạnh tranh tại Tuấn Kiệt Bảng phi thường kịch liệt, thường xuyên có người mới lên bảng, danh tiếng truyền xa, thường xuyên có người cũ biến mất, thân bại danh liệt, ví dụ như Tàn Lang, từng liệt danh Tuấn Kiệt bảng, bị Sở Vân chém giết, tự nhiên danh hào biến mất. Mà Thư Thiên Hào cũng bởi vì chuyển giao Túy Tuyết Đao, dưới tay không còn chiến lực Đại Yêu, danh hào Chư Tinh Mãnh hổ cũng không còn tồn tại trên Tuấn Kiệt Bảng.

Các ngự yêu sư đều lấy việc hanh tiếng lên bảng làm vinh quang cực lớn, tuy rằng bài danh của Sở Vân thuộc hàng kém cỏi, xếp thứ hai đếm ngược, thế nhưng vẫn vô cùng dẫn phát vô số thư sinh đố kỵ. Dù sao, lên bảng vô cùng không dễ dàng.

Tuy rằng Sở Vân không để ý tới phần hư danh này, thế nhưng lúc này ngưng thần kiểm tra. Trên bảng không cần bàn cãi đều là cường giả. Bài danh trước sau cũng gần giống như thực sự, có ý nghĩa tham khảo tương đối lớn.

Sau một lúc, đường nhìn của hắn vừa chuyển, kiểm tra tin tức về Thư gia đảo trên lá cây.

Những tin tức này sẽ không hiện lên trên chủ đằng, mà chỉ hiện ra trên phiến lá mọc tại các chi nhánh.

- Thư gia đảo trải qua đánh một trận với Tàn Lang, quân thế bị hao tổn. Hải quân mới tổ kiến chân chính một lần nữa, hải tặc xung quanh mai danh ẩn tích, quân uy đại thịnh.

- Đảo chủ Thư gia đảo Thư Thiên Hào phái hai nhi tử của mình tới Trư Nha Đảo, Thái Dương Đảo, cũng nhâm mệnh thành đảo chủ.

- Số lượng thương thuyền của Trữ gia đảo tới Thư gia đảo rõ ràng giảm đi. Số lượng của hàng của Trữ gia đảo trên Thư gia đảo đang giảm xuống rất nhanh.

…

Sở Vân thấy tâm tình trầm trọng:

- Trư Nha Đảo và Thái Dương Đảo đều là tiểu đảo cấp thôn. Lão đa phái Thư Đại, Thư Nhị tới đây rõ ràng là có ý tứ lưu vong. Xem ra muốn sớm thanh trừ cản trở cho ta, đồng thời cũng là thanh trừ hậu hoạn cho Thư gia đảo, lưu lại cho ta chấp chưởng trong tương lai. Chỉ là tổ kiến hải quân cần rất nhiều tiền tài, Trữ gia tận lực giảm thiểu mậu dịch, nhất định thu nhập từ thuế sẽ giảm mạnh, đây là chèn ép đầu tiên từ Trữ gia.

Lại nhớ tới lời nói của Trữ Y Y ngày hôm qua đối với chính mình, trong lòng Sở Vân có chút hiểu ra:

- Xem ra đây là thủ đoạn của Trữ gia đảo, bọn họ đình chỉ mậu dịch, tuy rằng hao tổn lợi ích lớn nhất chính là bọn họ, thế nhưng với nội tình của bọn họ, điểm thiệt hại này không quá đáng kể. Ngược lại Thư gia đảo chúng ta lại không chịu đựng nổi, hơn nữa hải quân chính là lực lượng cơ sở thủ vệ đảo. Một khi hải quân chậm chạp không tổ kiến được, chỉ sợ đám hải đạo sẽ hoạt động mạnh một lần nữa.

Suy nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi sản sinh một cỗ oán giận. Không chỉ đối với Trữ gia đảo, càng oán giận chính là lực lượng nhỏ bé của chính mình.

Tuy rằng hắn nhìn ra được thủ đoạn, nhưng lại không có biện pháp giải quyết. Thủ đoạn của đối phương thuộc về dương mưu, sau khi thực thi, đối thủ chỉ có thể mạnh mẽ tiếp chiêu.

Muốn giải quyết dương mưu này, âm mưu quỷ kế là không được. Chịu thua khuất phục càng không nằm trong suy nghĩ. Biện pháp triệt để giải quyết trút giận lần này chính là lấy thực lực của bản thân, hung hăng đánh trả.

Nhưng kinh tế của Thư gia đảo vẫn là điểm yếu lớn nhất, đây là vấn đề từ lịch sử lưu lại, muốn giải quyết chỉ có thể dựa vào kỳ ngộ thật lớn.

Sở Vân lại nghĩ tới dịch bệnh Ngọc Bích Hải Đái (rong biển), tính toán một chút, cách thời điểm dịch bệnh bạo phát không còn bao lâu. Thừa thời cơ này, quy mô kinh tế của Thư gia đảo phát triển mạnh mẽ, chiếm toàn bộ chợ mậu dịch bán muối của toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo. Tới thời điểm đó, còn sợ hãi Trữ gia đảo cô lập kinh tế sao?

Chỉ là, muốn hoàn thành việc này còn có vài điểm khó khăn cực lớn. Không có một minh hữu tin cậy chống đỡ, mạnh mẽ nắm giữ thị trường muối, lợi ích thật lớn chỉ sợ sẽ đưa tới một đám sói lang tham lam.

- Thiên Ca Thư Viện chính là minh hữu lý tưởng nhất, chỉ là Thiên Ca Thư Viện từ trước tới nay luôn luôn trung lập, hiện tại muốn xen vào tranh chấp giữa các quần đảo, nhiệm vụ này có thể nói càng thêm khó khăn hơn nhiều so với mời chào Nhan Khuyết.

Sở Vân cười khổ, trong lúc nhất thời không nghĩ ra được biện pháp gì tốt. Mắt thấy thời gian đi học sắp tới rồi, ngay cả kế hoạch tra xét hạt giống của Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ của hắn còn chưa kịp thực thi, vội vã chạy về phía học đường.

Khóa học thứ nhất là luyện đan, tiên sinh dạy học chính là Bạch Mi Đan Sư.

- Đan dược chính là lĩnh vực cực kỳ quan trọng đối với quá trình tu hành của ngự yêu sư.

Đan dược luyện chế ra có thể cho người lẫn yêu thú sử dụng, trị liệu thương thế hoặc gia trì trạng thái. Cũng có thể làm thức ăn, trị liệu thân thể hoặc là gia tăng tố chất thân thể.

Chỉ là, dược có ba phần độc, đại đa số đan dược luyện chế ra đều dành cho yêu thú sử dụng.

Ngự yêu sư sử dụng quá nhiều, hại lớn hơn lợi.

Bạch Mi Đan Sư trình bày tầm quan trọng của đan dược, phong cách cổ điển, trí thức uyên bác.

- Phương pháp luyện đan có nhiều loại, có hỏa luyện pháp, thủy luyện pháp, thổ luyện pháp, tinh quang luyện pháp, thiên địa hồng lô luyện pháp… Trong yêu binh có luyện đa đỉnh, có thể thủy luyện. Trong yêu thú có hỏa hồ, có thể hỏa luyện. Trong yêu thực có than đan liên, có thể mộc luyện. Yêu binh, yêu thú, yêu thực đều có thể luyện đan…

- Ngày hôm nay giảng bài chính là dùng hỏa luyện pháp, luyện chế huyết khí đan.

Mọi người xem thủ pháp của ta!

Sau đó, Bạch Mi Đan Sư vận dụng một kiện yêu binh đan lô, tiến hành hỏa luyện tại chỗ.

95. Chương 29: Nếu Ngươi Có Thể Luyện Thành Đan, Ta Sẽ Ăn Nó (thượng)

Chương 29: Nếu ngươi có thể luyện thành đan, ta sẽ ăn nó (thượng)

Ngón tay của hắn lay động, biến thành đủ loại thủ ấn, như hoa ảnh, như lưu quang. Đan lô dưới hỏa diễm, theo thủ ấn, không ngừng biến hóa màu sắc, hỏa diễm màu xanh nội liễm, hỏa diễm màu hồng bình thường, hỏa diễm màu tím cuồng bạo.

Sở Vân trừng lớn con mắt, cảm thụ ảo diệu khác biệt trong đó, áp lực trong lòng cực lớn.

Luyện chế chế hoàn tất, từ trong đan lô bay ra gần trăm viên huyết khí đan. Đều có hình dạng viên tròn, so với đan dược Sở Vân lấy được từ trên người gian tế hải tặc không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Lúc này, Bạch Mi Đan Sư hỏi các thư sinh, có cảm tưởng và nghi hoặc gì.

Rất nhiều thư sinh đưa ra nghi vấn, hắn đều lần lượt giải đáp.

Đến phiên Sở Vân, không ngờ Sở Vân nói thẳng:

- Đan sư, đối với thủ pháp luyện đan của ngài, trên cơ bản ta nhìn không hiểu!

Trên học đường nhất thời yên tĩnh, ánh mắt nhìn về phía Sở Vân rất cổ quái.

Nhãn thần Bạch Mi Đan Sư ngây người, chợt nghĩ tới vấn đề căn bản, cười rộ lên:

- Chưa từng có tân sinh nào giống như ngươi, ngay chương trình học đầu tiên đã lựa chọn luyện đan. Xem không hiểu là chuyện rất bình thường. Như vậy đi, sau khóa học ngươi lưu lại, ta đơn độc phụ đạo cho ngươi những thủ pháp này. Hiện tại tiến hành kiểm tra, luyện chế huyết khí đan. Ai luyện chế được dan dược tốt nhất sẽ có được thưởng học phân.

Trên học đường lập tức ồn ào, các thư sinh nhỏ giọng giao lưu, châu đầu ghé tai.

- Bạch Mi Đan Sư phụ đạo cho Sở Vân, thực sự để người ta đố kỵ a. Năm đó vì sao ta lại không có phần đãi ngộ này đây?

Có người ước ao.

- Ngay cả thủ ấn cơ bản Sở Vân còn không biết, còn muốn học luyện đan cái gì. Thực đúng là phong cách Trĩ Hổ a…

Có người cảm khái.

- Phỏng chừng là nhìn phần thưởng của nhiệm vụ sinh sản trong Tạp Vụ đường tương đối cao mới chọn chương trình học luyện đan từ sớm. Nghe nói hắn chọn cả chương trình học chế nang. Hắc hắc, lần này vui rồi. Thủ ấn luyện đan cơ bản còn không biết, nhìn hắn có thể học thành bộ dáng gì!

Có người nhìn Sở Vân đầy vẻ hả hê.

- Sở Vân ngươi quá mức lỗ mãng rồi, cư nhiên chọn chương trình học đầu tiên là luyện đan.

Bước còn chưa bước vững đã muốn học chạy. Thân là lão sinh, là tiền bối của ngươi, Mã Hữu Tài ta phải điểm tỉnh ngươi một chút. Cơm phải ăn từng miếng từng miếng một, phân phải… rừng cục một!

Một vị lão sinh ngồi ngay bên cạnh Sở Vân, khuôn mặt dài như ngựa có màu vàng nến, lúc này bỗng nhiên quay đầu về phía Sở Vân, lấy khẩu khí trào phúng giáo huấn nói. Đối mặt với trào phúng của Mã Hữu Tài, Sở Vân ngoảnh mặt làm ngơ, ngay cả một điểm phản ứng cũng không có, ngay cả nhãn thần cũng không hề di động.

- Ngươi!

Mã Hữu Tài cảm thấy bị coi thường, lập tức phẫn nộ, sắc mặt đỏ lên, nổi giận đùng đùng. Chỉ là lập tức hắn lại cười lên ha hả, ý tứ khinh thường dày đặc:

- Đánh bại một ít thư sinh vô dụng liền kiêu ngạo tới loại tình trạng này rồi. Người thanh niên, điều này chỉ có thể nói rõ tầm mắt của ngươi quá nhỏ bé. Ta rất chờ mong có thể đối chiến với ngươi, ta sẽ cho ngươi biết thực lực chân chính của các lão sinh là như thế nào!

Sở Vân mắt điếc tai ngơ, chỉ lẳng lặng nghe lời khiêu khích của Mã Hữu Tài, vẻ mặt coi thường.

Mã Hữu Tài càng thêm tức giận, một tân sinh cư nhiên kiêu ngạo tới như vậy?

Thái độ lạnh lùng của Sở Vân quả thực đã bắn trúng tôn nghiêm của nam lão sinh như hắn.

Hắn đang muốn mở miệng, tiếp tục gào thét, ngay sau đó, Bạch Mi Đan Sư tuyên bố nói:

- Tiếp theo là kiểm tra khóa học, chính thức bắt đầu, thời gian ba khắc (bốn mươi lăm phút), luyện đan đi!

- Hừ, tân sinh, ngươi mở to hai mắt xem, cái gì mới là luyện đan, học hỏi cho tốt!

Mã Hữu Tài hừ lạnh một tiếng, không nói chuyện tiếp, từ trong tiên nang triệu hồi một đầu yêu thú xích thỏ, vận chuyển thủ ấn, bắt đầu luyện chế huyết khí đan.

Những thư sinh khác, hoặc là triệu hồi yêu thú, hoặc là lấy ra các loại yêu binh như lô đỉnh, hoặc là sử dụng yêu thực đặc thù, bắt đầu luyện đan.

Sở Vân nhìn quanh một vòng, phát hiện những thư sinh sử dụng yêu thú để luyện đan là nhiều nhất, yêu binh thứ nhì, yêu thực ít nhất, chỉ có hai người.

Trong các loại yêu thú luyện đan, nhiều nhất là loại yêu thú hệ thỏ. Loại yêu thú này, trời sinh đã am hiểu luyện đan dược, rất được các ngự yêu sư luyện đan hoan nghênh.

Xích thỏ trong tay Mã Hữu Tài chính là yêu thú nổi bật trong đó. Tuy rằng chỉ có tu vi tiêu chuẩn Tiểu Yêu, thế nhưng tư chất thượng đẳng, tu luyện tới giai đoạn Linh Yêu không thành vấn đề.

Sở Vân cũng móc từ trong lòng ra một phần tài liệu luyện đan, vỗ vỗ cái đầu nhỏ bé của Thiên Hồ dưới chân, nói:

- Chúng ta bắt đầu luyện chế đan dược.

Mã Hữu Tài bên cạnh nghe xong lời này, thoáng cái nhịn không được cười ra thành tiếng.

Hắn một mặt một mặt biến đổi thủ ấn, một mặt cười lạnh, lớn tiếng trào phúng nói:

- Tân sinh, ngươi cũng muốn luyện đan? Ngay cả thủ ấn cũng chưa học cũng muốn luyện đan?

Lời nói này dẫn phát tiếng cười vang trong học đường. Mặc kệ là thư sinh xuất thân từ gia tộc quyền thế hay là bình dân, thái độ đối với Sở Vân đều không thân thiện.

Bạch Mi Đan Sư nhẹ nhàng nhíu mày, đường nhìn không khỏi chuyển vào người Sở Vân, thầm nghĩ:

"Lấy cá tính của Sở Vân, tuyệt đối sẽ không lùi bước. Uhm, cho hắn thử một chút cũng tốt, cho hắn lý giải cảm giác luyện đan như thế nào."

Về phần có thể luyện được đan dược hay không, hắn cũng không ôm kỳ vọng quá lớn.

Ngay cả thủ ấn luyện đan cơ bản cũng không biết, có thể luyện thành đan dược hoàn toàn là kỳ tích rồi.

- Cô đọng thành đan hỏa, không nên phun ra ngoài.

Sở Vân ngầm hạ mệnh lệnh.

Thiên Hồ đã sớm nóng lòng muốn thử, nghe vậy hơi ngẩng cao đầu, mở cái miệng nhỏ nhắn, phun ra một đạo hỏa diễm. Cuối cùng hỏa diễm hình thành một đan hỏa chỉ lớn bằng nắm tay nhỏ, tỏa sáng chói lọi, giống như một vầng mặt trời thu nhỏ.

- Tốt, chính là như vậy, kiên trì một chút!

Khích lệ Thiên Hồ một câu, Sở Vân bắt đầu đưa dược liệu vào trong đan hỏa.

Một phần, hai phần…

- Hắn thực sự muốn luyện đan rồi, không phải chơi đùa nha!

Không ít thư sinh kinh ngạc quay đầu nhìn, rất nhiều người nhất thời phân thần, ngay cả thủ ấn cũng sai lầm.

- Dùng loại phương pháp này để luyện đan, quả thực chính là ném dược liệu, giống như nấu canh thập cẩm, có thể luyện thành đan dược mới là lạ!

Không ít người cười nhạt.

Mã Hữu Tài càng cười, mở miệng tại chỗ.

- Ngươi làm càn như vậy, nếu như thực sự luyện được huyết khí đan, Mã Hữu Tài ta ăn luôn tại chỗ.

96. Chương 30: Nếu Ngươi Có Thể Luyện Thành Đan, Ta Sẽ Ăn Nó (hạ)

Chương 30: Nếu ngươi có thể luyện thành đan, ta sẽ ăn nó (hạ)

Sở Vân nghe thấy nhưng không để ý, vẫn như cũ chậm rãi đưa dược liệu vào. Tiểu đan hỏa trong chốc lát đã bao phủ gần mười loại dược liệu, bị hỏa diễm thiêu đốt hóa thành nước thuốc, dần dần có xu thế ngưng tụ vào một chỗ.

- Hỏa diễm nhỏ một chút, uh, nhỏ chút nữa. Được rồi, cứ như vậy, làm tốt lắm!

Sở Vân ra mệnh lệnh, Thiên Hồ linh tính mười phần, điều khiển hỏa diễm tương đối hoàn mỹ.

Trong mắt Bạch Mi Đan Sư sáng ngời. Hắn không hề hứng thú đối với việc Sở Vân luyện chế đan được, lúc này đang cảm khái linh tính của Thiên Hồ, cư nhiên có thể lý giải được mệnh lệnh của ngự yêu sư tới loại tình trạng này, hơn nữa sử dụng tiểu đan hỏa cũng phi thường thành thạo, để trong lòng hắn không khỏi tán thán:

- Không hổ là Thiên Hồ tư chất tuyệt phẩm a!

Dùng tiểu đan hỏa ân cần săn sóc một lúc, Sở Vân cảm thấy không sai biệt lắm, lập tức hạ mệnh lệnh mới, gia tăng cường độ hỏa diễm, lúc này lại bắt đầu thả thêm dược liệu vào.

Trong toàn bộ học đường, ngoại trừ thanh âm hỏa diễm thiêu đốt ra chính là thanh âm hạ mệnh lệnh của hắn.

- Thực sự là phiền chết người đi được, tên kia quá ghê tởm rồi! Hắn có ý định quấy rối, muốn ta luyện đan thất bại!

Trong lòng Sở Vân mắng to, đối với Sở Vân chán ghét tới cực điểm. Khoảng cách giữa hắn và Sở Vân gần nhất, bình thường đã bị thanh âm của Sở Vân ảnh hưởng, thủ ấn đánh rất không có thứ tự, ngay cả kiến thức cơ bản thường ngày cũng không phát huy ra được.

Luyện đan cần hoàn cảnh yên tĩnh.

Thời điểm bình thường, các thư sinh thường dùng thủ ấn, bởi vậy rất yên tĩnh. Hiện tại có Sở Vân gia nhập vào, lại cao giọng mệnh lệnh, không ít thư sinh không quen, cuối cùng dẫn tới luyện đan thất bại. Từng đợt mùi vị đan hỏng quanh quẩn bên trong học đường,

nhãn thần oán giận của các thư sinh cũng bắn thẳng về phía Sở Vân.

- Cáp, thành công rồi, dụng tâm của tân sinh ngươi hiểm ác đáng sợ, chỉ là Mã Hữu Tài ta nắm vững kiến thức cơ bản vô cùng, kế hoạch quấy rối của ngươi đã thất bại rồi!

Mã Hữu Tài luyện chế thành công, thu được mười một viên huyết khí đan, hắn phi thường đắc ý, cười ha ha.

Sau đó, lại có một ít thư sinh kiên trì được, luyện thành huyết khí đan, rất nhanh, trong toàn bộ học đường chỉ còn lại một mình một người Sở Vân.

- Tân sinh Sở Vân này quá ghê tởm rồi. Cư nhiên cố ý lớn tiếng mệnh lệnh, quấy rầy ta luyện đan.

- Ngươi xem hắn còn đang diễn trò, luyện đan như vậy cũng có thể thành công được, trừ phi là phát sinh kỳ tích.

- May mà thực lực của bản công tử cao thâm, không sợ hãi quấy rầy, đám người các ngươi còn kém nhiều, ha ha ha ha…

Các thư sinh đều rất tức giận đối với Sở Vân, một ít người thất bại phi thường phiền muộn, thấy Sở Vân giống như tìm thấy điểm phát tiết.

- Đều yên tĩnh!

Một câu nói của Bạch Mi Đan Sư nhất thời khiến học đường câm như hến. Sau đó đường nhìn của hắn chuyển về phía Sở Vân, trong ánh mắt mang theo một tia kinh nghi.

Thủ pháp của Sở Vân để hắn liên tưởng tới một thế lực khác thư viện — Du Hiệp công hội. Phong cách luyện đan của công hội này mang theo vẻ tục tằng dã tính, tiêu sái không câu nệ. Rõ ràng khác với phong cách nghiêm cẩn của thư viện.

Rốt cuộc, Sở Vân kết thúc luyện đan, học đường lập tức ồn ào nói chuyện.

- Khó có thể tin, hắn thực sự luyện thành đan dược.

- Không có khả năng! Rối loạn trước sau như vậy cũng có thể luyện thành đan? Tránh một chút, ta cũng đến thử xem.

- Không phải là phế đan sao? Hoặc là độc đan? Hắn luyện chế như vậy, ai dám ăn a?

- Chí ít Mã Hữu Tài học trưởng dám. Không phải vừa rồi hắn tuyên bố muốn ăn sao?

Ha ha, có trò hay nhìn.

Sắc mặt Mã Hữu Tài rất không tốt, vừa rồi hắn mới tuyên bố, nếu như Sở Vân luyện chế thành đan dược, hắn sẽ nuốt ngay tại chỗ. Hắn vạn lần không ngờ tới, Sở Vân dĩ nhiên con mẹ nó luyện chế được rồi!

Biểu tình của Mã Hữu Tài cứng ngắc, giống như bị Sở Vân hung hăng tát mạnh một cái trước mặt mọi người. Oán hận đối với Sở Vân thoáng cái đã tăng lên vô số lần.

- Tiếp theo đến phần đánh giá đan dược, phần thưởng học phân!

Thần tình Bạch Mi Đan Sư nghiêm túc, ngồi ngay ngắn tại vị trí giáo viên, tự nhiên sẽ có nhân viên thư viện lần lượt đưa lên đan dược của các thư sinh đã luyện chế được.

- Thành phẩm luyện chế ra ngày hôm nay so với bình thường giảm đi rất nhiều a!

Nhìn đống huyết khí đan trước mắt, Bạch Mi Đan Sư nhàn nhạt mở miệng nói.

Rất nhiều thư sinh đều xấu hổ gục đầu xuống. Trong miệng bọn họ oán giận Sở Vân, kỳ thực từ đáy lòng đều rõ ràng, hoàn toàn là do kiến thức cơ bản của chính mình không tới đâu, không có năng lực chịu quấy rối, không trách được người khác.

Bạch Mi Đan Sư bắt đầu kiểm tra đan dược, đầu tiên là nhìn tỉ lệ, tiếp theo là mùi vị.

Kinh nghiệm của hắn phong phú tới cực điểm, trong xưng hào có một chữ đan, điều này đã cho thấy tạo nghệ đối với đan dược của hắn sâu không thể đo lường.

Chỉ chốc lát sau hắn đã kiểm tra hết toàn bộ đan dược, nhãn thần lóe ra, nhìn thoáng qua Sở Vân với khuôn mặt bình tĩnh, hơi toát ra thần tình phức tạp.

- Trong các đan dược, của Sở Vân luyện chế với tiêu chuẩn tốt nhất, ban thưởng bốn học phân để cổ vũ!

Bạch Mi Đan Sư bỗng nhiên mở miệng nói.

Nhất thời sắc mặt Sở Vân vui vẻ, chính mình lựa chọn khóa học này đã tiêu tốn hai học phân, hiện tại thưởng bốn học phân, cũng có thể nói là buôn bán lời hai học phân, thu hoạch không nhỏ.

Các thư sinh xung quanh bắt đầu nổ tung, cả đám trợn mắt há mồm, đều không thể tin tưởng lỗ tai của chính mình.

- Điều này sao có thể?

Một thái điểu ngay cả thủ ấn luyện đan cơ bản nhất cũng không hiểu, may mắn một chút luyện chế thành huyết khí đan thì cũng coi như thôi, cư nhiên còn vượt qua tất cả mọi người ở đây, những người đã có kinh nghiệm không thể nói là ít?

- Ta không tin!

Mã Hữu Tài cả kinh thiếu chút nữa rớt cả tròng mắt, sau khi phản ứng lại, phốc một cái liền đứng bật dậy, phát sinh nghi vấn.

- Lẽ nào ngươi cho rằng ta thiên vị sao?

Ngữ điệu của Bạch Mi Đan Sư lạnh lùng.

Toàn thân Mã Hữu Tài nhất thời run lên, vội vàng hành lễ nói:

- Học sinh không dám, chỉ là, chỉ là…

Thân thể Bạch Mi Đan Sư hơi ngửa ra sau, mở miệng nói với nhân viên thư viện đứng ngay bên cạnh:

- Chia đan dược này cho các thư sinh, để từng thư sinh nhìn một chút.

- Khó có thể tin, đan dược của Sở Vân luyện chế ra, tròn trịa ôn nhuận, hương khí nồng đậm. Quả thực giống như đã luyện chế qua trăm nghìn lần.

- Quá không thể tưởng tượng rồi, cư nhiên có thể luyện chế ra được đan dược tốt tới như vậy?

- Quả thực là tân sinh mạnh nhất trên lịch sử, ngay cả luyện đan cũng không người chống lại. Thực sự là quái vật!

97. Chương 31: Học Đường Rung Động, Bạch Mi Đan Sư Lửa Nóng Trong Lòng

Chương 31: Học đường rung động, Bạch Mi Đan Sư lửa nóng trong lòng

Sau khi các thư sinh tự mình chứng thực, ánh mắt nhìn về phía Sở Vân đã hoàn toàn thay đổi rồi. Nghi ngờ tiêu tan, còn chỉ là khiếp sợ, kính nể cùng với hiếu kỳ nồng đậm.

Sắc mặt Mã Hữu Tài lúc biến xanh, lúc biến hồng, luân phiên chuyển hóa, vô cùng đẹp mắt.

Trong lòng hắn thầm hận, kỳ thực tỉ lệ luyện chế đan dược của chính mình so với Sở Vân chỉ kém một đường. Nếu như trong quá trình luyện đan chính mình không bị Sở Vân ảnh hưởng, tâm cảnh bình thản mà nói, hiện tại người thắng tuyệt đối là chính mình.

Hiện tại học đường ầm ĩ không dứt.

Trong lòng các thư sinh chấn động khó nói thành lời. Cho tới nay, bọn họ luôn luôn cho rằng luyện đan là chuyện tình nghiêm túc tới cực điểm, thế nhưng thành công của Sở Vân ngày hôm nay đã để bọn họ nhìn thấy một loại phong cách hoàn toàn khác.

Nếu như đan dược tùy tiện có thể luyện chế ra được, như vậy nỗ lực khắc khổ của bọn họ trước đây rốt cuộc dùng làm cái gì?

Từ xưa tới nay, lý niệm hình thành trong lòng các thư sinh đã bị công kích rung động thật lớn, có chút xu thế tan vỡ.

Không biết là ai, bỗng nhiên cao giọng nói:

- Thỉnh tiên sinh giải thích nghi hoặc.

Ngay sau đó, trên học đường vang lên rất nhiều thanh âm phụ họa:

- Thỉnh tiên sinh giải thích nghi hoặc…

- Thỉnh tiên sinh giải thích nghi hoặc…

- Trong học tập, cảm thụ được khó khăn không biết giải quyết như thế nào là chuyện tình phi thường tốt. Ta cảm thấy vui vẻ thay cho các ngươi!

Bạch Mi Đan Sư mở miệng, trong học đường lập tức yên tĩnh lại.

- Luyện đan là một quá trình nghiêm cẩn, đạo lý tuần hoàn theo thiên địa vận chuyển. Phân lượng của tài liệu, hỏa hậu cao thấp, đối với thành bại có lực ảnh hưởng rất lớn. Không nên nhìn Sở Vân tùy ý sử dụng tài liệu, ném dược liệu lung tung vào trong đan hỏa, trên thực tế, hắn một mực tỉ mỉ điều tiết, khống chế phân tượng dược liệu và hỏa diễm.

Ngừng lại một chút, Bạch Mi Đan Sư hỏi Sở Vân:

- Thủ pháp của ngươi, hẳn là học được từ một vị du hiệp nào đó đúng không?

Sở Vân gật đầu.

Bạch Mi Đan Sư lại nói:

- Khởi điểm của các du hiệp rất thấp, giữa bọn họ, rất nhiều người không hề trải qua các khóa học, thậm chí đại đa số không biết tới chữ viết, không am hiểu thủ ấn luyện đan cơ bản. Thế nhưng bọn họ lại có thể tôi luyện và thất bại hàng trăm lần, nghìn lần, thông qua vô số lần nếm thử, thành công luyện chế thành đan dược.

- Loại phương pháp này có tệ đoan rất lớn, xác xuất thành công luyện thành đan dược hoàn toàn dựa vào độ thành thạo. Nếu bắt đầu luyện chế một loại đan dược mới, cho dù là luyện đan quen tay, nhưng cũng phải thử nghiệm tử đầu, làm quen một lần nữa…

Dưới lời giải thích của Bạch Mi Đan Sư, các thư sinh chăm chú lắng nghe, không khỏi gật đầu. Lý niệm của bọn họ sau một lần bị phá hủy, lần thứ hai xây dựng lại, so với trước kia càng thêm kiên cố hơn nhiều.

Sau khi Bạch Mi Đan Sư giải thích hoàn tất, lại có thư sinh dò hỏi:

- Tiên sinh, học sinh còn có nghi hoặc không giải thích được, Sở Vân học đệ, lẽ nào cũng đã trải qua thất bại hàng trăm lần, hàng nghìn lần mới có thể luyện chế thành huyết khí đan sao?

"Tự nhiên như vậy!"

Trong lòng Sở Vân âm thầm trả lời. Kỳ thực đâu chỉ có thất bại mấy trăm lần, gần nghìn lần đều có. Kiếp trước vì muốn đề cao xác xuất thành công luyện chế huyết khí đan, hắn đã ăn rất nhiều vị đắng. Liên tục thỉnh giáo các du hiệp tiền bối, không biết bị cự tuyệt bao

nhiêu lần. Cuối cùng vừa lục lọi, vừa học trộm mới có thể đạt được trình độ hiện nay.

Đâu giống như các thư sinh trong học đường này, gần như chỉ nhìn qua một lần là có thể dựa vào thủ ấn, thành công luyện chế thành nhiều huyết khí đan phẩm chất cao như vậy.

Nói thực lòng, Sở Vân tương đối đố kỵ, loại hoàn cảnh học tập này thực sự quá tốt, những thư sinh cơ thể có thể vĩnh viễn không biết được, bên ngoài có rất nhiều người đang giãy dụa bên bờ ấm no. Rất nhiều người vì học trộm kinh nghiệm luyện chế huyết khí đan mà cúi đầu khom lưng, làm mọi cách để lấy lòng các du hiệp tiền bối. Rất nhiều người để đề cao một chút xác xuất thành công luyện đan, có thể trằn trọc ròng rãi một

hai tháng trời.

Nếu như nói, nhập học thư viện đều là những thiên chi kiều tử thiên phú xuất chúng, hoặc là từ khi sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng. Như vậy du hiệp chính là người bình thường của bình thường, số lượng của bọn họ rất đông đảo, sinh tồn giống như cỏ dại, nỗ lực vì muốn cái bụng được no.

Kiếp này Sở Vân là đệ tử thư viện, kiếp trước hắn cũng là du hiệp tiêu chuẩn. Trong một khóa luyện đan vừa rồi, trong lòng hắn cảm khái hàng nghìn hàng vạn.

- Muốn nói Sở Vân luyện chế được huyết khí đan, số lượng thất bại lên tới hàng trăm lần, bản thân sẽ không tin tưởng. Người từ mười ba tuổi trở lên mới có thể có yêu thú, yêu binh hoặc là yêu thực. Điểm này ta cũng rất hiếu kỳ. Sở Vân, ngươi nói thực cho ta biết, ngươi đã thất bại bao nhiêu lần?

Trên bục giảng, Bạch Mi Đan Sư đột nhiên hỏi.

- Ách… Sau một lần ngoài ý muốn thỉnh giáo bí quyết một vị lão du hiệp, học sinh bắt đầu luyện tập, chừng mấy chục lần…

Sở Vân có chút bất ngờ, trong đầu thay đổi thật nhanh, mở miệng đáp lại. Hắn muốn tận khả năng kể gần sát với tình huống của bản thân, không thể khiến người khác hoài nghi.

- Mấy mươi lần…

Bạch Mi Đan Sư liếc mắt nhìn Sở Vân thật sâu, hắn đối với Sở Vân coi như tương đối hiểu rõ, biết hắn căn bản không có bao nhiêu tư bản để luyện tập. Mấy mươi lần, trên thực tế rất có thể là hơn mười lần, thậm chí là vài lần.

Nguyên nhân Sở Vân nói như vậy, rất có thể là bảo lưu.

- Kỳ tài a!

Trong lòng Bạch Mi Đan Sư vô cùng cảm khái, lúc Sở Vân hiển lộ thiên phú đao thuật cũng khiến hắn phi thường giật mình, hiện tại cộng thêm thiên phú luyện đan, càng khiến hắn kinh hỷ quá đỗi.

Dù sao thì hắn cũng không thể biết được bí mật lớn nhất của Sở Vân, chỉ cho rằng trời sinh Sở Vân đã có trực giác nhạy cảm, thiên phú thâm hậu, quả thực là thiên tài trong thiên tài.

Trong nháy mắt, Bạch Mi Đan Sư âm thầm hạ quyết định. Tài bồi, nhất định phải tài bồi Sở Vân thật tốt!

Bạch Mi Đan Sư ta dạy học nhiều năm như vậy, chưa từng nhìn thấy qua bất cứ thanh niên nào có thiên phú luyện đan trác tuyệt như vậy! Không thể bồi dưỡng Sở Vân thành lương đống trong giới luyện đan, ta quả thực là xin lỗi trái tim lửa nóng của chính mình.

Một khóa học luyện đan khiến các thư sinh khắc sâu ấn tượng, rốt cuộc kết thúc.

98. Chương 32: Tập Thủ Ấn Luyện Đan Cơ Bản, Khiêu Chiến Sắp Tới

Chương 32: Tập thủ ấn luyện đan cơ bản, khiêu chiến sắp tới

Thời điểm rời khỏi chỗ ngồi, Mã Hữu Hài bước tới trước mặt Sở Vân, nhìn vào hắn, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Lần này không phải là ta không phải là ta thua, chỉ tạm thời cho ngươi kiêu ngạo một chút. Có gan thì tiếp thụ khiêu chiến của ta ngày hôm nay! Ta muốn cho ngươi hiểu thế nào mới là lợi hại chân chính!

Ngày hôm nay hắn rốt cuộc đánh mất hết mặt mũi rồi, muốn tìm lại một chút.

Sở Vân nhàn nhạt nở nụ cười:

- Dựa vào cái gì ngươi muốn đặc thù hóa, người muốn khiêu chiến ta có rất nhiều. Chỉ là ngươi yên tâm, ta sẽ công bằng rút thăm, so với phép khích tướng ngu xuẩn nông cạn này, không bằng ngươi cẩu khẩn còn hiệu quả hơn nhiều.

- Ngươi!

Mã Hữu Tài nghiến răng nghiến lợi, trong mắt toát ra vẻ phẫn hận và xấu hổ cực đoan. Nhìn vào nụ cười nhạt nhạt của Sở Vân, hắn hận không thể xé tên Sở Vân trước mặt thành hai nửa tại chỗ.

- Còn không đi? Chẳng lẽ ngươi thực sự muốn nuốt huyết khí đan tại chỗ?

Sở Vân đề cao âm lượng, trực tiếp đưa một viên huyết khí đan do chính mình luyện chế về phía Mã Hữu Tài.

Các thư sinh vừa mới rời khỏi chỗ ngồi của chính mình đều nghe được động tĩnh, không khỏi dừng lại bước chân. Bọn họ khe khẽ nói nhỏ với nhau, chỉ chỉ trỏ trỏ đối với hai người Sở Vân và Mã Hữu Tài.

Mã Hữu Tài phi thường xấu hổ, cảm giác được cái nhìn của mọi người xung quanh giống như kim châm cắm thẳng vào mặt chính mình. Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, tàn bạo trừng mắt liếc nhìn Sở Vân. Mang theo thần tình tức giận, mạnh mẽ đẩy đoàn người ra, rời khỏi hiện trường.

Xung quanh cười quang.

Sở Vân cũng không rời đi, mà bước tới trước mặt Bạch Mi Đan Sư, ngồi xuống.

- Muốn học tập thủ ấn luyện đan phải biết ba pháp môn lớn của ngự yêu sư, điểm này ngươi đã học hay chưa?

Sắc mặt Bạch Mi Đan Sư nghiêm túc, chậm rãi hỏi Sở Vân. Các thư sinh trong học đường đã rời đi hết, chỉ còn hai hai người bọn họ.

- Lý giải một chút!

Sở Vân gật đầu, dựa vào ký ức kiếp trước đáp:

- Ba pháp môn lớn, phân biệt là thanh ngự pháp, ấn ngự pháp, linh ngự pháp. Trong đó thanh ngự pháp là mở miệng nói, hô lên tên gọi đạo pháp, hạ đạt mệnh lệnh. Ấn ngự pháp chính là khấp động thủ ấn, chỉ huy ngự yêu. Linh ngự pháp là bằng vào ý niệm trong đầu bản thân, tiến hành câu thông đồng bộ với yêu.

Bạch Mi Đan Sư nhẹ nhàng nhíu mày:

- Đây chính là ấn tượng thô thiển nhất của các du hiệp đối với ba pháp môn lớn, nhưng ngươi có hiểu biết như vậy đã coi như rất không tồi!

Sau đó hắn giải thích tường tận:

- Hai loại khác tạm thời không cần để ý, ngày hôm nay nói tới ấn ngự pháp. Ngự yêu sư có thể thông qua khấp động thủ ấn, lấy tiếng nói của bàn tay để chủ uy yêu linh. Ấn ngự pháp theo công năng phân biệt, chia làm chiến đấu ấn, luyện đan ấn, luyện binh ấn, hành phục ấn các loại. Ấn pháp càng tinh diệu, hiệu quả khi sử dụng càng thêm trác việt, ngày hôm nay ta sẽ dạy ngươi luyện đan ấn cơ bản.

Hai mắt Sở Vân nhất thời tỏa sáng, trong lòng kích động, nhịn không được điều chỉnh tư thế ngồi một chút. Chỉ cần bộ luyện đan ấn cơ bản này, nếu như để ở bên ngoài tuyệt đối là thứ chỉ có thể ngộ không thể cầu.

Hắn tại kiếp trước xa xa không hy vọng có thể sở

hữu một bộ luyện đan ấn.

Hiện tại, không chỉ cung cấp cho hắn cơ hội học tập, còn có danh sư đơn độc phụ đạo.

Sở Vân đặc biệt quý trọng kỳ ngộ như thế này.

Loại thần tình của hắn rơi vào trong mắt Bạch Mi Đan Sư, nhất thời càng khiến Bạch Mi Đan Sư có cảm tình tốt. Vô luận là vị tiên sinh nào đều thích thư sinh chăm chỉ hiếu học. Chân tình của Sở Vân hiện ra, đây chính là thứ Bạch Mi Đan Sư rất ít nhìn thấy trên người các thư sinh bình thường khác.

Bởi vậy, Bạch Mi Đan Sư càng thêm giảng giải dụng tâm. Thậm chí ở trong đó còn truyền đạt rất nhiều kinh nghiệm sử dụng quý giá của riêng bản thân, giúp Sở Vân trách được rất nhiều đường vòng.

Thủ ấn luyện đan ấn cơ bản chỉ có bảy loại. Thế nhưng tổ hợp thành các loại ấn bí quyết lại lên tới hơn năm trăm năm mươi loại, khiến Sở Vân vô cùng giật mình.

Nhưng mặc kệ là có bao nhiêu ấn bí quyết, hắn càng học càng thêm hăng say. Loại nhiệt tình học tập như thế này để Bạch Mi Đan Sư thưởng thức không thôi.

Một người học dụng tâm, một người dạy càng dụng tâm, thời gian trôi qua phi thường nhanh, hai canh giờ chớp mắt đã trôi qua.

- Được rồi, phần cơ sở nhất của luyện đan ấn ngươi đã học xong. Thế nhưng học được không có nghĩa là nắm giữ, nắm giữ cũng không có nghĩa là thành thạo, thành

thạo không có nghĩa là tinh thông, tinh thông không có nghĩa là thành bản năng.

Trước khi cáo biệt, Bạch Mi Đan Sư vỗ vỗ bả vai Sở Vân, nhẹ nhàng căn dặn.

Sở Vân nghĩ tới trên học đường có rất nhiều thư sinh đã sớm nắm giữ các loại thủ ấn luyện đan cơ bản, thế nhưng số lượng luyện đan thất bại càng không ít, gật đầu trả lời:

- Học sinh nhất định sẽ gia tăng luyện tập, Đan Sư!

- Uh, nước chảy đá mòn, cơ sở vô cung quan trọng. Yêu cầu tiếp theo của ta đối với ngươi chí ít là trình độ tinh thông. Sau đó học tập luyện đan ấn càng cao cấp hơn, ngươi sẽ phát hiện được chỗ tốt thật lớn trong đó, được rồi, đi đi!

- Học sinh xin cáo lui!

Sở Vân rời khỏi học đường, trong lòng đã âm thầm quyết định chủ ý: Tinh thông? Tuy rằng mục tiêu Bạch Mi Đan Sư hạ đạt không phải là mục tiêu của chính mình. Không thể nắm giữ được thủ ấn luyện đan cơ bản tới trình độ "hóa thành bản năng" thì quả thực quá mức xin lỗi chính mình kiếp tước.

Khổ luyện luyện đan ấn cơ bản.

Trước tiên bắt đầu từ bảy thủ ấn cơ bản, Sở Vân nắm thủ ấn bất động, mỗi một thủ ấn thay phiên nhau tu luyện một canh giờ, ý đồ dùng thân thể lưu giữ ký ức về bảy thủ ấn này.

Khóa học luyện đan kết thúc, lúc hắn trở về phòng ở, trước tiên bắt đầu khổ tu hai canh giờ.

Thẳng cho tới khi chính ngọ, lúc này mới bước ra khỏi phòng, một mặt kháp thủ ấn, đi về phía thực đường. Thời điểm ăn cơm, một mặt dùng thủ ấn cầm đũ, liên tục rèn luyện thủ ấn, hai bàn tay thay phiên nhau chuyển hoán.

Trong thực đường thỉnh thoảng có người dùng nhãn thần kỳ dị nhìn sang, Sở Vân không hề để ý, chỉ làm theo ý mình.

- Sở huynh, nghe nói trên khóa học luyện đan huynh lại làm náo động, ngay cả Mã Hữu Tài cũng bị dắt mũi. Di? Huynh kháp động thủ ấn làm gì?

Kim Bích Hàm vừa mới tan học, bước tới thực đường liền gặp được Sở Vân.

Sở Vân trả lời như thực chất.

- Ông trời của ta, huynh thực sự không biết cả luyện đan ấn cơ bản sao?

Kim Bích Hàm nghe xong, rất không nói gì, nhịn không được trợn mắt nhìn Sở Vân.

99. Chương 33: Trêu Chọc Mã Hữu Tài, Đôn Hoàng Phi Thiên Ấn (thượng)

Chương 33: Trêu chọc Mã Hữu Tài, Đôn Hoàng Phi Thiên Ấn (thượng)

- Vậy mà huynh còn lựa chọn khóa học luyện đan, thực sự quá phục huynh rồi. Huynh biết không? Hiện tại trong toàn bộ thư viện đều truyền tin, nói huynh ý định không cần thủ ấn luyện đan, cố ý nhục mạ Mã Hữu Tài trước mặt mọi người...

Khi Kim Bích Hàm nói tới lời đồn nghe được, trong mắt lập tức lóe lên tinh quang, tinh thần phấn chấn.

Lần này đến lượt Sở Vân trợn trắng mắt, rõ ràng chính là hắn không hề biết thủ ấn luyện đan, Mã Hữu Tài khiêu khích chính mình trước mặt mọi người, thực không ngờ lời đồn truyền ra ngoài lại biến thành chính mình chủ động xuất kích, muốn hung hăng làm nhục Mã Hữu Tài.

- Mã Hữu Tài, Hoa Anh, Vệ Khiếp, Trữ Y Y chính là bốn cự đầu của thế lực thư sinh gia tộc quyền thế. Trước khi đến đây Sở huynh đã đắc tội Trữ Y Y. Tới ngày đầu tiên lại đắc tội với Nhan Khuyết, lĩnh tụ thế lực thư sinh bình dân. Tới ngày thứ hai, hầu như khiến toàn bộ sứ giả hộ hoa của Trữ Y Y phải khởi nghĩa vũ trang. Tới ngày thứ ba, huynh thẳng thắn chủ động xuất kích, nhục nhã Mã Hữu Tài. Huynh thực sự quá cường đại!

Kim Bích Hàm vỗ vỗ vai Sở Vân, ngữ khí không hề trầm trọng, ngược lại còn có bộ dáng sung sướng.

Sắc mặt Sở Vân bình tĩnh, ăn ngay nói thực:

- Ta không phải cố ý, là chính bọn họ tìm tới cửa, ta cũng không còn cách nào. Chỉ là bằng vào những người này, còn chưa đủ trở thành cản trở con đường ta đi tới.

Kim Bích Hàm nhịn không được run lên trong lòng, vẻ tự tin của Sở Vân, thậm chí là ngữ khí gần như khinh thường, tại giờ khắc này có một cỗ mị lực đặc thù, đã rung động tới tận đáy lòng của Đôn Hoàng công chúa.

- Vốn đang định ra tay trợ giúp huynh, chỉ là nhìn bộ dáng tự tin tràn đầy của huynh… Uhm, trước tiên ta xem kịch vui!

Khóe miệng Kim Bích Hàm nhếch lên, dung mạo tuyệt mỹ, như kiều hoa nở rộ.

- Uy, thái độ này là thế nào? Bằng hữu cùng phòng của huynh bị tám phương vây công, làm chiến hữu thân mật nhất, dù thế nào cũng phải trợ giúp một tay mới đúng!

Sở Vân nhịn không được trêu ghẹo.

- Muốn ta xuất thủ, cần phải có thù lao. Thành thật mà nói, ta hiện tại phi thường chờ mong mười trận khiêu chiến buổi chiều hôm nay. Lấy chiến lực của huynh, nếu như trong mười người này chọn phải Mã Hữu Tài, Hoa Anh, hoặc là Vệ Khiếp, tuyệt đối không thể chống đỡ được mười trận. Tới thời điểm đó, ta sẽ gặt gái, mỹ nhân cứu anh hùng!

Kim Bích Hàm nóng lòng muốn thử, nghĩ tới đây, khóe miệng nở nụ cười, lại không biết đã buột miệng nói sai.

- Mỹ nhân cứu anh hùng? A, ta không phải là anh hùng, chỉ là huynh càng không phải là mỹ nhân!

Sở Vân nhắc đầu my, bắt được điểm quan trọng.

- Khụ khụ, dung mạo của bản công tử tuấn mỹ tuyệt thế, dù là phái nữ cũng không bằng!

Kim Bích Hàm ho khan liên tục, sắc mặt đỏ lên, toát ra thần tình khẩn trương.

- Yên tâm đi, ta sẽ không ngẫu nhiên chọn ra ba người bọn họ!

Thần tình Sở Vân rất trấn định. Sau khi ăn uống sau liền đứng dậy, tiến về phía đấu trường trong núi.

- Uy, nghe nói rồi sao? Sáng sớm ngày hôm nay, Sở Vân làm trò trước mặt mọi người, hung hăng nhục nhã Mã Hữu Tài học trưởng.

- Uh, nghe rồi, không hổ là tân sinh cực mạnh trong lịch sử, quả thực là sắc bén không thể đỡ a. Mã Hữu Tài học trưởng từ trước tới nay lấy bắt nạt tân sinh làm trò vui. Thực không ngờ lần này đá phải thiết bản, ngược lại bị tân sinh khi dễ. Ha ha ha…

- Suỵt, nhỏ giọng một chút. Ngày hôm nay Mã Hữu Tài học trưởng cũng tới.

…

Bởi vì nguyên nhân linh khí cải tạo, khuôn mặt của Mã Hữu Tài bị kéo dài như ngựa, hơn nữa da thịt vàng như nến, vốn rất nhục nhã. Nghe được tiếng nghị luận của mọi người xung quanh càng họa vô đơn chí, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Hắn xiết chặt nắm tay, nghiến răng nghiến lợi. Thấy Sở Vân liên tục gặt hái, lớn tiếng hét lên:

- Sở Vân, ngày hôm nay nếu ngươi có gan, vậy thì hãy tiếp thu khiêu chiến của ta!

- Ngươi còn muốn tìm ngược? Gấp cái gì mà gấp, rút ngẫu tiên tới ngươi thì là ngươi, Mã Hữu Tài trong mắt ta, Cẩu Hữu Tài hay Trư Hữu Tài nào có khác nhau, phải đối xử bình đẳng!

Sở Vân cười lạnh với hắn một tiếng, trong thanh âm bình thản mang theo một tia coi thường, nhưng mọi người đều có thể nghe được.

- Mã Hữu Tài, Cẩu Hữu Tài, Trữ Hữu Tài… Phụt…

Tức thì có người buồn cười, phát ra thành tiếng tại chỗ.

- Oa nha nha, khinh thường quá đáng!

Hai mắt Mã Hữu Tài biến thành đỏ đậm, tức giận tới sùi bụt mép.

Sở Vân không chút động dung, không hề nhìn hắn, từ trong lòng lấy ra một tập đổ ước, tùy ý rút từ trong đó một tờ.

Cầm tờ đổ ước này, động tác của hắn hơi dừng lại, sắc mặt ngẩn ra.

Toàn trường bắt đầu rối loạn rồi, bầu không khí thoáng cái trở nên rất vi diệu. Tuyệt đại đa số mọi người đều thầm đoán trong bóng tối, có phải là do Sở Vân nhẫu nhiên lấy ra một tờ đổ ước, mà đổ ước này chính là Mã Hữu Tài.

Mã Hữu Tài cũng không do dự yên tĩnh lại, ánh mắt tăng vọt, nhìn chằm chằm vào tờ đổ ước trong tay Sở Vân. Trên mặt dữ tợn run run, nhãn thần tương đôi bất thiện.

- Người khiêu chiến thứ nhất ngày hôm nay… Phó Vân!

Sở Vân báo ra một cái tên, ngoài dự liệu của mọi người.

- Không phải Mã Hữu Tài sao?

Mọi người kinh ngạc.

Khóe mắt Mã Hữu Tài co quắp, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng nói:

- Chậm đã, ta muốn nhìn đổ ước trong tay ngươi. Ta tin tưởng rất lớn, tên trên đổ ước trong tay ngươi chính là Mã Hữu Tài ta!

Khóe mắt Sở Vân híp lại:

- Ngươi muốn xem, ta sẽ cho ngươi xem?

Mã Hữu Tài cười ha ha, nghĩ chắc chắn Sở Vân chột dạ, ngón tay chỉ vào Sở Vân nói:

- Vì sao ngươi không dám? Rõ ràng ngươi lấy ngẫu nhiên phải tờ đổ ước của ta! Ngươi lại báo một cái tên khác. Ngươi đang gian dối! Có gan ngươi cho ta xem!

Sở Vân cười nhạt:

- Ngươi nói ta gian đối, ta liền gian dối? Ngươi có bằng chứng gì?

- Đổ ước ngươi rút trong tay kia chính là bằng chứng! Ngươi nhanh lấy ra cho ta xem! Trước mắt bao người, ngươi đừng nghĩ vàng thau lẫn lộn, tất cả mọi người đều có mắt.

Mã Hữu Tài kêu gào, đoàn người quan chiến cũng bắt đầu nghị luận sôi nổi, người khiêu chiến Phó Vân đứng cách đó không xa cũng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Sở Vân.

Trường diện giằng co.

- Ngươi bảo ta đưa cho ngươi xem, ta phải nghe theo lệnh của ngươi sao? Ngươi cho Sở Vân ta là ai? Hừ!

Sở Vân khinh thường liếc mắt nhìn Mã Hữu Tài, giọng nói vừa chuyển:

- Ngươi nói xấu ta, ta muốn ngươi phải trả giá. Nếu như phần đổ ước này không phải của ngươi, ngươi phải chuẩn bị cho ta mười phần tài liệu luyện chế huyết khí đan. Bằng không không bàn nữa!

100. Chương 34: Trêu Chọc Mã Hữu Tài, Đôn Hoàng Phi Thiên Ấn (hạ)

Chương 34: Trêu chọc Mã Hữu Tài, Đôn Hoàng Phi Thiên Ấn (hạ)

- Mười phần tài liệu luyện chế huyết khí đan tính cái rắm! Lão tử chấp nhận, mang đây!

Mã Hữu Tài lập tức kêu to, vươn tay về phía Sở Vân.

Sở Vân lại không hề đưa cho hắn, bước tới sườn lôi đài, cầm đổ ước trong tay lướt qua một lượt cho mọi người nhìn.

- Nha, thực sự là đổ ước của Phó Vân!

- Mã Hữu Tài học trưởng hiểu lầm rồi, lệnh lạc hoài nghi Sở Vân. Ta đã nói mà, Trĩ Hổ không phải là người như vậy!

Các thư sinh nghị luận sôi nổi.

Sắc mặt Mã Hữu Tài xám ngoét, hắn đã nghe được động tĩnh bên tai, toàn thân cứng ngắc tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Sở Vân thản nhiên một đường đi tới, đưa đổ ước cho hắn nhìn.

Mã Hữu Tài trừng lớn con mắt, quét nhìn đổ ước, toàn thân giống như bị điện giật. Sau đó nhìn chằm chằm vào Sở Vân, thẹn quá thành giận:

- Ngươi chơi ta!

Sở Vân cao giọng cười:

- Biết vì sao ta muốn mười phần tài liệu luyện chế huyết khí đan hay không? Bởi vì ta sợ ngươi ăn thiếu a!

Xung quanh lập tức cười vang.

- Chậm đã, chậm đã, vì sao các ngươi cười to? Trong đó có chuyện cũ gì sao?

Có người không hiểu ra sao, nghi hoặc hỏi.

- Ngươi còn không biết sao? Mã Hữu Tài trong khóa học luyện đan đã từng tuyên bố, nếu như Sở Vân luyện chế thành huyết khí đan, hắn sẽ ăn hết tại chỗ.

Người bên cạnh cười lớn tới mức nước mắt chảy ra rồi.

- Thì ra là thế, thực sự quá mức buồn cười rồi. Mã Hữu Tài học trưởng thực sự quá thương cảm, bị đánh một lần vào mặt, ở chỗ này lại bị đánh một lần nữa.

- Sở Vân quá xấu đi, diễn thực quá giống thực. Nói đúng ra, vừa rồi ta cũng cho rằng phần đổ ước rút ngẫu nhiên kia chính là của Mã Hữu Tài.

- Đúng vậy đúng vậy, thuần túy là thiết kế hãm hại Mã Hữu Tài học trưởng. Nhưng hết lần này tới lần khác học trưởng bị hắn kích động cắm đầu xông vào, thua mười phần tài liệu không nói, mặt mũi mất hết rồi.

Chuyện tốt không ra, chuyện xấu truyền nghìn dặm. Thoáng cái cố sự huyết khí đan của Mã Hữu Tài đã truyền toàn bộ đấu trường trong núi. Mặc kệ là tân sinh hay là lão sinh đều biết rõ điển cố này.

- Tốt, tốt cho một Sở Vân, trêu đùa quỷ kế, người chờ cho ta!

Sắc mặt Mã Hữu Tài trướng tới đỏ bừng, tiếng cười xung quanh chính là trào phúng lớn nhất đối với hắn. Hắn không còn mặt mũi nào ở lại, đẩy đoàn người rời đi.

- Nhớ kỹ mười phần tài liệu!

Phía sau truyền tới tiếng nhắc nhở của Sở Vân.

Thân ảnh của Mã Hữu Tài cứng lại, trong ngực phiền muộn vô cùng, chỉ thiếu chút nữa là tức giận tới mức phun ra một ngụm máu tươi tại chỗ. Khi hắn vừa mới rời khỏi đấu trường lại bị người khác chặn lại.

- Mã Hữu Tài, sao phải vội vã đi sớm như vậy?

Tay cầm chiết phiến, chân đi guốc gỗ, toàn thân mặc y phục thư sinh màu phấn hồng, cười rất âm nhu.

Mã Hữu Tài trừng mắt, quát:

- Hoa Anh, ngươi cũng muốn tới nhục nhã ta sao?

- Mã huynh, hiện tại ngươi đi, vạn nhất tiếp đó rút ngẫu nhiên phải đổ ước của ngươi, làm sao bây giờ?

Một câu nói của Hoa Anh khiến Mã Hữu Tài đứng nguyên tại chỗ.

- Cái này…

Mã Hữu Tài rơi vào hai đường khó khăn.

- Đi cũng không phải, không đi cũng không phải! Nên làm cái gì bây giờ?

- Dễ làm, theo ta cùng nhau quan chiến!

Hoa Anh cười tới vô cùng thâm ý:

- Cho dù không rút trúng hai người chúng ta, nhưng chúng ta có thể chỉ điểm người khiêu chiến khác. Sở Vân sử dụng chính là đao pháp Thư gia, điển hình võ đạo trên chiến trường, lấy đơn giản trực tiếp tàn nhẫn làm chủ. Loại đao pháp này, muốn tìm kiếm đối sách thực sự quá dễ dàng.

- Dễ làm! Đúng vậy, cho dù ngày hôm nay chúng ta không khiêu chiến được Sở Vân cũng phải mang tới cho hắn phiền phức thật lớn! Không sai, chính là như vậy!

Mã Hữu Tài vui vẻ, theo Hoa Anh, một lần nữa trở về đấu trường.

Bọn họ bắt tay, tiến hành phân tích đối với đao pháp, động tác của Sở Vân, khiến các thư sinh xung quanh nghe được đều gật đầu đồng ý.

Sau từng lượt khiêu chiến, Sở Vân có thể cảm giác được áp lực tăng lên rất rõ ràng.

Sau tròn mười lần khiêu chiến, tuy rằng hoàn toàn thắng lợi, chỉ là so với ngày hôm qua gian khổ hơn rất nhiều.

"Hoa Anh, là quỷ kế ngươi nghĩ ra sao?"

Hắn nhạy cảm nhận biết được độc thủ phía sau màn, cảm thấy rất áp lực. Đối phương chỉ dùng một kế sách nho nhỏ đã khiến hắn chật vật.

- Hoa Anh này, còn có Mã Hữu Tài, thực sự quá ghê tởm rồi, cư nhiên chỉ đạo tại chỗ, phân tích đao chiêu và phương pháp phá giải đối với Sở huynh, ở bên dưới dùng đủ loại biện pháp, thực sự quá đê tiện!

Sau mười trận khiêu chiến, Kim Bích Hàm rất tức giận, dọc theo đường đi giậm chân liên tục.

- Cái này cũng không có biện pháp, bọn họ nói là quyền tự do của bọn họ, ta không có lý do gì để hạn chế.

Khiêu chiến không phải trọng điểm của ta, chỉ là nơi thu thập tài liệu của ta mà thôi, thua cũng không vấn đề gì. Trọng điểm hiện tại của ta chính là khổ luyện

luyện đan ấn.

Sở Vân nhún nhún vai, đối với loại khiêu chiến này, hắn ôm thái độ rất tùy ý,

- Nói tới luyện đan ấn…

Kim Bích Hàm dừng bước chân.

- Chỗ ta thực ra có một bộ luyện đan ấn thượng đẳng, có thể truyền thụ cho huynh!

Đó là luyện đan ấn đại đại bí truyền của Đôn Hoàng Quốc, tên đầy đủ là Đôn Hoàng — Phi Thiên Ấn!

- Luyện đan ấn thượng đẳng!

Sở Vân cũng dừng cước bộ, trong lòng rung động tới cực điểm.

Ngự yêu ấn, cũng chia làm bốn phẩm hạ trung thượng tuyệt. Luyện đan ấn là một loại trong ngự yêu ấn, tự nhiên cũng có phân chia như vậy. Giá trị của một bộ luyện đan ấn thượng đẳng tuyệt đối có thể sánh ngang với một quả trứng yêu thú tuyệt phẩm.

Bởi vì luyện đan ấn khác với trứng yêu thú. Trứng yêu thú chỉ có thể lợi một người, nhưng luyện đan ấn lại có thể lợi rất nhiều người.

Trong trí nhớ của Sở Vân, luyện đan ấn trung đẳng đã có thể khiến người đời phấn đấu không mệt mỏi, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, thiêu thân lao vào biển lửa, thu được lập tức giàu sang. Luyện đan ấn thượng đẳng chính là quốc bảo, tại thời điểm luyện đan bình thường đều không dễ dàng để người khác nhìn thấy.

Hiện tại, Thạch Gia Minh cư nhiên muốn truyền thụ cho hắn luyện đan ấn?

Trong sát na trái tim Sở Vân đập bình bịch, quá kích động!

Không thể không kích động, kiếp trước của hắn, ngay cả luyện đan ấn cơ bản nhất hắn cũng không có cơ hội để học tập. Hiện tại sống lại, một phần luyện đan ấn thượng đẳng sắp đưa tới trước mặt hắn, bảo sao không kích động?

Hắn không chút nghi ngờ thành ý của Thạch Gia Minh, người có tính tình như Thạch Gia Minh, tuyệt đối không có chuyện không có lửa mà đã có khói, thuận miệng nói nhảm.

- Thạch huynh, huynh thực sự rất có địa vị. Một phần luyện đan ấn thượng đẳng, nói tặng người là sẽ tặng người!

101. Chương 35: Kinh Hiện Yêu Thú Tuyệt Phẩm, Phỉ Thúy Mộng Cảnh (thượng)

Chương 35: Kinh hiện yêu thú tuyệt phẩm, Phỉ Thúy Mộng Cảnh (thượng)

Sở Vân cảm khái một tiếng, ngay sau đó ngữ khí thay đổi:

- Chỉ là ta không thể tiếp thu ý tốt này của huynh, xin lỗi rồi!

Lúc này đến lượt Kim Bích Hàm ngoài dự liệu, nàng trừng lớn đôi con mắt sáng như trăng rằm, lập tức truy hỏi:

- Vì sao?

- Bởi vì giá trị quá lớn, ta không dám tiếp nhận. Trên thế giới này cho tới nay không hề có cơm nước không phải trả tiền. Nếu như ta tiếp nhận nó rồi, không thể không thiếu huynh một phần nhân tình rất lớn. Nhân tình thường là thứ khó trả nhất!

Sở Vân nhếch miệng cười, nhìn Kim Bích Hàm, trong ánh mắt chứa thần quang, ý nghĩa sâu đậm.

Kim Bích Hàm không ngờ tới, dưới mê hoặc to lớn như vậy, Sở Vân vẫn có thể cầm giữ được. Trong lúc nhất thời, ngọc thủ của nàng vô thức nắm chặt góc áo của chính mình, hàm răng cắn môi dưới, bị cự tuyệt trực tiếp như vậy, trong lòng hoảng loạn, bật thốt nói:

- Thế nhưng ngươi đã thiếu ta một phần nhân tình rồi.

- Nhân tình có lớn có nhỏ, huống hồ trên đời này có một câu tục ngữ, là vô sự xum xoe, không gian tức đạo.

Sở Vân lập tức trả lời, bộ dáng tươi cười ngược lại như in tại đôi mắt trong suốt của nàng.

Kim Bích Hàm hận tới nghiến răng nghiến lợi, thực không ngờ lần đầu tiên nếm thử mời chào, đồng thời còn hạ vốn lớn như vậy, cư nhiên bị Sở Vân cự tuyệt triệt để.

Cái gì là không gian tức đạo?

Lẽ nào đường đường là Đôn Hoàng công chúa, coi trọng dung mạo tuấn tú của Sở Vân ngươi, muốn lấy lòng của ngươi hay sao?

- Ta không để ý tới ngươi!

Dưới tâm tình vừa thẹn vừa giận, Kim Bích Hàm giậm chân, thở phì phì xoay người rời đi, nhanh chóng bước về phía trước.

Sở Vân nhàn nhạt cười, nhắm mắt đuổi theo, theo sát phía sau nàng.

Luyện đan ấn thượng phẩm, thành thật mà nói, hắn vừa rồi thiếu chút nữa là chảy nước bọt tại chỗ. Trọng bảo, xác thực là trọng bảo, thế nhưng muốn thu được nó lại phải nỗ lực giá cả thật lớn, quả thực là đêm mơ nói mộng.

Có ma luyện và ký ức kiếp trước, đã sớm để tính tình của hắn rất trầm ổn, không hề bị dục vọng tham lam che mờ lý trí.

"Hiện tại cần thiết nhất đối với chính mình là khổ luyện kiến thức cơ bản, vững chắc cơ sở. Hơn nữa luyện đan ấn thượng phẩm, ta cũng biết một hai bộ ẩn giấu trong mật địa hiểm cảnh, chưa hề xuất thế... Hiện tại thực lực của ta quá yếu, cho dù tới được loại địa phương như vậy cũng sẽ không có thu hoạch gì, ngược lại còn phải chết."

Vừa nghĩ tới trong ký ức có rất nhiều bí cảnh bảo tàng, trong lòng Sở Vân bắt đầu khởi động xung động biến mạnh rất cường liệt. Theo Kim Bích Hàm, một trước một sau tiến vào trong phòng ở, Sở Vân không hề thả lỏng dù chỉ một khắc. Đầu tiên là xếp bằng trên giường, ôm đao minh tưởng, sau đó là tiếp tục khổ luyện luyện đan ấn cơ bản.

Từ khi học tập thủ ấn vẫn không hề có chút thả lỏng, tới hiện tại đã có bước tiến bộ nhảy vọt, đã có thể nhớ kỹ được bảy loại thủ ấn cơ bản, khi kháp động so với lúc ban đầu đã thành thạo hơn không chỉ mười lần.

Kim Bích Hàm lúc đầu sinh hờn dỗi, đường đường là Đôn Hoàng công chúa, kim chi ngọc diệp, muốn cái gì có cái đó, ai dám cự tuyệt?

Thế nhưng hết lần này tới lần khác, nàng còn chưa mở miệng, Sở Vân đã cự tuyệt nàng, trong lòng nàng tự nhiên có cảm thụ không tốt lắm.

Thế nhưng theo Sở Vân lặng yên khổ tu, hoàn cảnh yên tĩnh xung quanh, nàng đột nhiên nghĩ lại chính mình. Nàng băng tuyết thông minh, cũng không phải là công chúa điêu ngoa kiêu ngạo, biết thư đạt lễ, lúc nghĩa thông suốt, càng cảm thấy Sở Vân không đơn

giản.

Đổi lại thành chính mình, trọng bảo trước mặt, khẳng định là lập tức đáp ứng. Chỉ có Sở Vân ý thức được không ổn, kiên quyết cự tuyệt. Không chỉ có tính dự kiến, hơn nữa tâm tính ổn trọng, không dễ dàng bị lợi ích thật lớn mê hoặc. Nhân tài như vậy, một khi mời

chào thành công, tất nhiên sẽ trung thành tận tâm, sẽ không lo lắng bị địch nhân đơn giản xúi giục làm phản.

Nhìn Sở Vân không ngừng khổ luyện thủ ấn, dục mục mời chào của Kim Bích Hàm đối với hắn càng thêm cường liệt, vội vàng xao động là không được, cái gì cũng phải từng bước một.

Tâm tư Đôn Hoàng công chúa linh lung, lập tức bắt đầu thay đổi sách lược, mở miệng kiến nghị đối với Sở Vân:

- Huynh mạnh mẽ khổ luyện như vậy, dễ thương thân hao tổn tinh thần, tiếp tục luyện chỉ sợ ngày mai sẽ không thể rời khỏi giường được.

- Huynh nói không sai, mỗi một đạo thủ ấn đều có thể dẫn phát linh quang trong cơ thể ba động, khổ luyện lâu dài đối với cơ thể quả thực gách vác rất lớn. Ta hiện tại đã cảm thấy thể lực tiêu hao, đói tới mức đầu choáng mắt hoa, tinh thần cũng có chút uể oải. Chỉ là,

nếu không vượt quá cực hạn của thân thể sẽ không dẫn phát hậu quả gì, nghỉ ngơi một đêm là được rồi.

Sở Vân thở dài một hơi, trên thực tế hắn cũng đã dự kiến được vấn đề này. Tiếp tục khổ luyện một hồi, đạt tới cực hạn của cơ thể hắn mới dừng tay.

Kim Bích Hàm lắc đầu, khẽ cười nói:

- Kỳ thực luyện tập thủ ấn cũng có đường tắt. Ta có thể nói cho huynh biết.

- A?

Hai mắt Sở Vân sáng ngời, hắn biết địa vị của đối phương rất lớn, có bí quyết đường tắt không phải chuyện kỳ quái.

- Nói chung, luyện tập ấn pháp của ngự yêu sư sẽ dẫn tới linh quang rung động. Thời gian luyện tập quá dài đối với thân thể sẽ sinh ra gánh nặng không nhỏ. Gánh nặng tĩnh lũy tới mức độ biến chất, sẽ khiến bản thân thụ thương. Để giảm thiểu loại gánh nặng này, ngự

yêu sư có thể chọn dùng ngoại vật để tĩnh dưỡng, gián tiếp kéo dài thời gian tu luyện.

- Ta kiến nghị huynh, dùng Ôn Ngọc Đan để bồi dưỡng hồn phách, dùng Thanh Linh Cao để tẩm bổ thân thể. Chỉ là dược có ba phần độc, tuy rằng dược tính của hai phần đan dược này rất ôn hòa, nhưng vẫn phải cách một ngày một đêm mới được dùng một lần. Phương pháp tốt nhất là thực bổ, huynh cần ăn những loại thực phẩm như Bạo Sao Tước Phượng Trảo, Tương Bạo Hương Đồn Trảo, Hoàng Kim Tô Thúy Hỏa Áp Chưởng các loại…

Sở Vân không khỏi gật đầu.

Dược bổ không bằng thực bổ, dược bổ có độc tính, thực bổ không độc hại. Nói chung, ăn cái gì bổ cái nấy. Chỉ là cứ như vậy tiêu hao sẽ lớn hơn, Sở Vân hiện nay mới được bốn học phân, cùng với sở hữu sáu học phân, đổi những loại đan dược, nguyên liệu nấu ăn này, chỉ trong vài ngày sẽ tiêu hao hầu như không còn.

Kim Bích Hàm lại nói:

- Trừ cách này ra, hay nhất chính là thu lấy yêu thú loại hầu (khỉ). Linh khí từ chúng truyền tới có thể khiến ngón tay của huynh linh hoạt, tư duy nhạy cảm, có một số yêu thú đặc thù loại tri chu (nhện) cũng đạt được hiệu quả này.

Tăng thêm yêu thú?

102. Chương 36: Kinh Hiện Yêu Thú Tuyệt Phẩm, Phỉ Thúy Mộng Cảnh (hạ)

Chương 36: Kinh hiện yêu thú tuyệt phẩm, Phỉ Thúy Mộng Cảnh (hạ)

Sở Vân âm thầm lắc đầu, hắn hiện tại không có thời gian nhàn hạ đi chiếu cố yêu thú mới.

Hơn nữa hắn có yêu thú tuyệt phẩm Thiên Hồ, linh khí từ nó truyền lại cũng có thể khiến tư duy nhạy cảm, tứ chi linh xảo. Chỉ là hiệu quả này không bằng được yêu thú loại hầu tuyệt phẩm mà thôi.

Đương nhiên, so với yêu hầu thượng đẳng, hiệu quả tự nhiên cao hơn nửa bậc.

- Làm được những điều này chỉ là cực hạn của người bình thường. Ta ở đây có một pháp môn, tự nhiên có phiêu lưu, chỉ nhìn Sở huynh có dám thử một lần hay không!

Kim Bích Hàm bỗng nhiên cười nói.

- Biện pháp gì?

Kim Bích Hàm vỗ tiên nang bên hông, nhất thời hiện ra một đầu tiên điệp. Nó chỉ lớn bằng bàn tay, màu xanh giống như ngọc bích, từng điểm vàng giống như hoàng kim, tổ hợp một chỗ, khiến bề ngoài của nó vô cùng tinh xảo hoa mỹ. Hai cánh tung bay, không gian xung quanh liên tục lóe lên ánh sao màu vàng xanh lấp lánh.

Yêu thú tuyệt phẩm — Kim Ngọc Tiên Diệp!

- Yêu thú tuyệt phẩm Kim Ngọc Tiên Diệp!

Sở Vân nhìn thấy yêu thú này, không khỏi phát sinh tiếng hét kinh hãi.

Yêu thú tuyệt phẩm, mười phần hiếm có, thực không ngờ người bạn cùng phòng này lại có một con.

- Kim Ngọc Tiên Điệp này, mới chỉ bồi dưỡng tới cấp bậc Tiểu Yêu. Thạch huynh, lá gan của huynh thực quá lớn, khuyên huynh ngày sau nên cẩn thận thu liễm, bị người khác phát hiện rất có thể phiền phức lớn.

Sở Vân hít sâu một hơi, nhãn thần nhìn vào Kim Ngọc Tiên Diệp có chút si ngốc.

Yêu thú này thực sự quá mức tinh xảo hoa mỹ rồi, thể hiện hết phong tư của yêu thú tuyệt phẩm.

- Người không tín nhiệm, ta tự nhiên sẽ không biểu diễn ra. Trở lại chuyện chính, biện pháp đi đường tắt tu luyện thủ ấn chính là tu luyện trong mộng cảnh.

Lúc này dung nhan của Kim Bích Hàm dưới Kim Ngọc Tiên Diệp làm nổi bật, càng có vẻ thanh nhã xinh đẹp, kẻ khác không thể nhìn gần.

- Tu luyện trong mộng cảnh?

Sở Vân vô cùng kinh ngạc, mặc dù có kinh nghiệm kiếp trước, thế nhưng bố cục kiếp trước thực sự quá nhỏ, mà tu luyện trong mộng cảnh chính là phương pháp tu luyện bất truyền của Đôn Hoàng quốc, tự nhiên là nghe nói lần đầu tiên.

Kim Bích Hàm gật đầu, tiếp tục nói:

- Không sai, đạo pháp mộng cảnh trong mơ bình thường chỉ là câu dẫn ký ức của hồn phách, xây dựng ảo cảnh. Loại mộng cảnh này không thể tu luyện, dễ câu động linh quang trong cơ thể, vẫn tạo thành gánh vác đối với cơ thể.

Sở Vân biểu thị lý giải.

Hồn phách chủ ý ức, linh quang chủ ngộ tính, rất nhiều người đang ngủ câu động với linh quang, sản sinh ba động. Vì linh quang khẽ động, tức là linh cảm, trong hiện thế có rất nhiều sáng tác của các nhân vật nổi tiếng đều thu được linh cảm quan trọng trong lúc ngủ.

- Vì vậy, phải hút lấy hồn phách từ trong thân thể ra, phân cách với linh quang, đơn độc tiến vào mộng cảnh đặc thù. Cứ như vậy mới có thể không câu dẫn linh quang ba động. Lúc hồn phách luyện tập có rất nhiều ký ức liên quan, sau khi trở về thân thể, tự nhiên học xong thủ ấn.

Kim Bích Hàm giảng tới điểm này, đương nhiên rất tự nhiên rơi vào thân thể Kim Ngọc Tiên Điệp.

- Kim Ngọc Tiên Diệp của ta nắm giữ một môn đạo pháp tuyệt phẩm, xưng là Phỉ Thúy Mộng Cảnh! Có thể xây dựng một không gian mộng cảnh đơn độc, rất thích hợp tu hành. Chỉ là biện pháp này có phiêu lưu, nếu như hồn phách cho rằng mộng cảnh là thực, vậy thì vĩnh viễn không ra được rồi. Dùng phương pháp tu luyện này hay không, vậy phải nhìn vào quyết đoán của Sở huynh rồi.

- Phỉ Thúy Mộng Cảnh? Cư nhiên có phương pháp tu luyện kỳ lạ như vậy…

Trong miệng Sở Vân thì thào, lập tức cười rộ lên không có bất cứ do dự nào:

- Luyện, vì sao không luyện? Tu luyện trong mộng cảnh, thành thực mà nói, ta xem thế là đủ rồi. Thạch huynh, huynh tín nhiệm ta như vậy, không tiếc bại lộ Kim Ngọc Tiên Diệp của chính mình. Ta đương nhiên cũng tín nhiệm huynh, phú quý cầu trong hung hiểm, không có phiêu lưu, đâu có thu hoạch?

Phỉ Thúy Mộng Cảnh, nguyên bản là loại hình đạo pháp phong ấn, có thể câu dẫn hồn phách của người khác, tiến vào trong Phỉ Thúy Mộng Cảnh, vững vàng trói buộc.

Mà thân thể mất đi hồn phách sẽ trở thành người sống thực vật, trở nên nửa sống nửa chết.

Người phát minh loại phương pháp tu luyện này, thực không biết là đầu óc lớn lên như thế nào, dĩ nhiên có loại diệu tưởng như vậy.

Đêm đó, Sở Vân tiến vào Phỉ Thúy Mộng Cảnh, bắt đầu tu luyện.

Phỉ Thúy Mộng Cảnh, giống như đào nguyên thế ngoại, Thanh Sơn nước biếc, chim hót hoa thơm, đẹp không sao tả xiết, rong chơi giữa mộng cảnh này, mỗi một cây cỏ, giọt nước đều sống động vô cùng.

Nhìn lại thân thể chính mình, tuy rằng là hồn phách, thế nhưng có mặc y phục, phi thường chân thực. Mặt mũi rõ ràng, mỗi một sợi tóc, sợi lông nhỏ nhất đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Thảo nào có người sản sinh hiểu lầm nơi này là thực, nhìn xung quanh, bản thân, quá mức chân thực rồi!"

Sở Vân không nhịn được cảm khái.

- Trong hồn phách có ký ức, chỉ cần ký ức của huynh rõ ràng, hình ảnh của hồn phách biểu hiện ra bên ngoài tự nhiên sẽ rõ ràng. Trên thực tế, Phỉ Thúy Mộng Cảnh không phải là đạo pháp cao cấp nhất. Yêu thú tuyệt phẩm Trang Chu Điệp trong truyền thuyết, có thể tùy tý bóp méo hình ảnh xây dựng ra trong mơ, thậm chí ngay cả tốc độ chảy thời gian cũng có thể thay đổi.

Không giống như nơi này, vĩnh viễn là hoàn cảnh như vậy, thời gian so với thế giới bên ngoài giống nhau.

Từ nơi xa vời truyền tới thanh âm của Kim Bích Hàm, mộng ảo như khói sương.

- Trang Chu Điệp? Điều này cách chúng ta quá xa xôi, có mộng cảnh này ta đã thấy đủ rồi. Bắt đầu tu luyện, không được phép buông tha từng giọt thời gian!

Sở Vân nhiệt tình mười phần.

- Uhm, ta cũng đi ngủ, sáng mai đánh thức huynh!

Kim Bích Hàm ngáp dài một cái, nằm thẳng trên giường, trước khi nhắm mắt, nàng nhìn thoáng qua Sở Vân.

Sở Vân nằm trên giường, hô hấp dài lâu, linh khí truyền tới lặng yên không tiếng động cải tạo thân thể của hắn. Kim Ngọc Tiên Điệp đậu trên trán Sở Vân, giống như vật phẩm công nghệ tinh xảo nhất.

Mi mắt Kim Bích Hàm dần dần khép lại, biết Sở Vân đang tu luyện trong Phỉ Thúy Mộng Cảnh, nàng vô cùng yên tâm, giấc ngủ ngày hôm nay của nàng phi thường ngọt ngào.

Tới ngày thứ hai, nàng đúng giờ tỉnh lại, giải trừ Phỉ Thúy Mộng Cảnh, đánh thức Sở Vân:

- Tu luyện thế nào?

- Thật tốt! Trong mộng cảnh, ta không cần câu động linh quang, thuần túy là tu luyện thủ ấn, căn bản không hề có cảm giác mệt mỏi, tiến triển rất nhanh, thực sự quá tuyệt vời.

Sở Vân tỉnh lại, vui mừng kêu to.

Sau đó kìm lòng không được vung hai bàn tay, ôm Kim Bích Hàm vào trong lồng ngực, cùng sử dụng lực vỗ vỗ sau lưng của nàng:

- Thạch huynh đệ, biện pháp này của huynh thực quá tốt đi, đêm nay chúng ta lại tiếp tục.

103. Chương 37: Học Phân Như Nước Chảy, Đi Mà Vẫn Còn (thượng)

Chương 37: Học phân như nước chảy, đi mà vẫn còn (thượng)

Kim Bích Hàm ngây người, ngẩn ngơ không phản ứng hồi lâu, cuối cùng cũng tỉnh táo lại, giãy khỏi vòng ôm ấp của Sở Vân, sắc mặt trướng đỏ bừng.

Sở Vân chìm đắm trong vui sướng khi tu luyện, Kim Bích Hàm có Kim Thiền Y yểm hộ, khiến hắn chỉ cảm thấy da mặt của Kim Bích Hàm quá mỏng, không hoài nghi gì nhiều.

Lúc ra khỏi cửa, hai người mỗi người một ngả, Sở Vân mang theo hai thùng nước, chạy tới biển múc nước, lại tiếp tục leo lên trên đỉnh núi, tưới Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng.

Cũng giống như ngày hôm qua, mệt tới chết đi sống lại mới lên được đỉnh núi, thả người ngồi dưới đất, không muốn nhúc nhích. Cuối cùng miễn cưỡng tìm hạt giống Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ một chút, không có kết quả, liền vội vã xuống núi, tham gia chương trình học ngày hôm nay — khóa học văn sử.

- Thật lâu trước đây, Tinh Châu chúng ta chỉ có biển mà không có lục địa, lúc này xuất hiện một nhân vật vĩ đại — Tinh Thánh. Người nhìn dân chúng sinh tồn ngay trên biển, mỗi ngày ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, nước chảy bèo trôi, trong lòng không đành, cuối cùng giơ lên Liệp Tinh Cung, bắn mạnh lên trời cao.

- Tinh Thánh bắn hạ vô số sao trời, những sao trời này rơi xuống nước biển, mảnh vỡ ngôi sao lớn biến thành quốc đảo, nhỏ hơn một chút thì hình thành đảo cấp thành. Nhỏ hơn nữa thì hình thành đảo cấp trấn, đảo cấp thôn. Chư Tinh Quần Đảo chúng ta chính là do rất nhiều sao trời rơi xuống biển rộng, hình thành lục địa…

Tiên sinh dạy văn sử trên bục giảng, giọng nói trầm bổng du dương. Mà Sở Vân ở dưới dài, một mặt vểnh tai nghe giảng, một mặt khấp động thủ ấn, củng cố thành quả tu luyện trong mộng cảnh.

Hắn tại kiếp trước chính là tham u khách (người thám hiểm), mạo hiểm gia nhất lưu thiên hạ. Tinh thông văn sử, hiểu biết địa lý, học tập chương trình này đối với hắn mà nói chỉ là ôn lại những điều đã biết, không có địa phương nào khó khăn.

Quả thực tới khi kiểm tra cuối khóa học, tới thời điểm Sở Vân phát biểu. Các thư sinh trừng mắt há hốc mồm, nhìn vào Sở Vân trên giảng đường nói về các quần đảo nhỏ nhất, vô cùng sinh động, dẫn chứng phong phú, trong lúc nói khiến giảng sư văn sử trên đài liên tục

gật đầu.

Không cần nghi ngờ, sau khi học xong, Sở Vân thu trọn phần thưởng. Trên ngọc bội thân phận đã tăng lên tới tám học phân.

- Uhm, là thời điểm đi các cửa hàng một chuyến rồi.

Lúc tan học, Sở Vân rời khỏi học đường, theo sơn đạo một đường xuống núi, ra khỏi trung môn lâu, bước tới các cửa hàng tại khu tầng hạ.

- Lão bản, ta muốn đổi Ôn Ngọc Đan, Thanh Linh Cao.

Sau khi biết được cửa hàng không thể trả giá, Sở Vân liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp đưa ra yêu cầu.

- A! Là Trĩ Hổ đại danh đỉnh đỉnh a. Ôn Ngọc Đan, Thanh Linh Đan chính là đan dược trung đẳng, cũng không rẻ. Kiến nghị tân sinh sử dụng Ích Thần Đan và Bồi Nguyên Đan.

Tuy chúng chỉ là đan dược hạ đẳng, thế nhưng tiêu hao học phân tương đối ít.

Lão bản cửa hàng nhận ra Sở Vân, thái độ tương đối nhiệt tình.

- Là dược ba phần độc, dùng trong thời gian dài sẽ tạo thành thương tổn đối với cơ thể. Dược tính của Ôn Ngọc Đan, Thanh Linh Cao so với Ích Thần Đan và Bồi Nguyên Đan ôn hòa hơn, ta muốn chúng.

Sở Vân kiên trì nói.

- Được rồi, Ôn Ngọc Đan một lọ hai học phân, Thanh Linh Cao một hộp cũng hai học phân.

Lão bản dựng thẳng hai ngón tay đáp.

Sở Vân hít một ngụm khí lạnh, quả thực không rẻ. Chỉ là đã sớm biết rõ! Học phân chính là thứ để chuyển đổi tài nguyên cung cấp cho chính mình tu luyện, tuyệt đối không thể tiếc rẻ. Lúc này quả đoán qua một lọ Ôn Ngọc Đan và Thanh Linh Cao.

Lão bản thấy số học phân trên ngọc bội của Sở Vân, không khỏi giơ ngón tay cái lên:

- Không hổ là Trĩ Hổ a, nhanh như vậy đã thu được tám học phân, rất rất cao, lúc rảnh rỗi thường đến!

Sở Vân tiếp nhận đan dược cùng với ngọc bội thân phận chỉ có bốn học phân, trong lòng nặng nề. Đợi khi tới thực đường lại phải tiêu tốn học phân.

- Cho một phần Phượng Dương Kê Nhục Đinh, Hầu Não đậu hủ, Tô Thủy Áp Chưởng, Du Bạo Thanh Tước Trảo…

Một chuỗi các món ăn thượng đẳng gọi xuống, lập tức khiến học phân ít đi một, biến thành chỉ còn ba học phân.

Thực bổ so với dược bổ, tự nhiên tốt hơn rất nhiều, còn có thể kéo dài. Đan dược dùng lâu không chỉ có độc, hơn nữa hiệu quả dược tính sẽ bị kháng, dần dần giảm thiểu. Thế nhưng thực phẩm lại không.

Bữa cơm này, phong phú mỹ vị tới mức chọc các thư sinh đi ngang qua không nhịn nổi, nước bọt chảy ào ào.

- Thơm quá a…

- Ăn quá mức xa xỉ đi!

Rất nhiều thư sinh một mặt nuốt nước bọt, một mặt cảm khái.

Sở Vân ăn cũng rất áp lực, trong đầu không ngừng đẽo gọn, làm như vậy có được hay không! Dùng một bữa cơm đã tiêu tốn một học phân, ai có thể chịu đựng nổi.

Ngay cả các lão sinh bình thường cũng không chịu nổi, không cần phải nói tới tân sinh. Cũng chỉ có một mình Sở Vân có khởi điểm cao, có chút tư bản. Chỉ là sau vài

ngày, những tư bản này sẽ phải hết sạch.

Phải làm sao?

Trước tiên Sở Vân liền nghĩ tới nhiệm vụ tại Tạp Vụ đường.

Nhiệm vụ sinh sản, luyện chế đan dược.

Chỉ là trước đó, hắn còn có mười lần khiêu chiến cần phải giải quyết cho xong.

Hoa Anh và Mã Hữu Tài vẫn như cũ ở cạnh sân dấu, chỉ điểm các thư sinh xung quanh.

Bọn họ phân tích đẽo gọt đối với đao pháp của Sở Vân, nghiên cứu tương đối thấu triệt.

Thậm chí còn tại chỗ chỉ điểm mọi người, chiêu này nên dùng biện pháp hóa giải nào, chiêu kia dùng phương pháp nào để chống đối.

Sở Vân có thể cảm thụ được áp lực vô cùng to lớn, chỉ là trong mười người hắn lấy ngẫu nhiên không hề có cao thủ cấp độ như Hoa Anh, Nhan Khuyết. Tuy rằng muốn chiến thắng bọn họ phải tiêu tốn không ít khí lực, nhưng kết quả vẫn hoàn mỹ như cũ, thu được mười phần tài liệu.

- Nhân số càng ngày càng ít rồi, chỉ mong ngày mai ngươi lấy ngẫu nhiên phải phần đổ ước của ta!

Trước khi tan cuộc, Mã Hữu Tài bước tới cạnh Sở Vân, cười lạnh nói.

Sở Vân mặc kệ hắn, chuyển ánh mắt lên người Hoa Anh ngay bên cạnh. Hắn chỉ gặp qua Hoa Anh vài lần, mà mỗi lần gặp mặt chỉ hơi chút nhìn thấy nhau mà thôi.

- Chúc mừng Sở huynh bảo vệ được ba mươi trận thắng liên tiếp, nếu như có thể thắng thêm mười lăm trận, có thể thay đổi kỷ lục của học viện rồi!

Hoa Anh mở miệng chúc mừng, trên mặt nở nụ cười như gió xuân. Hình như bằng hữu tốt an ủi nhau, hiển lộ lòng dạ vượt qua người cùng lứa tuổi.

- Vậy cảm ơn lời chúc của ngươi rồi!

Sở Vân nhàn nhạt cười, trong đầu bỗng nhiên chợt lóe linh quang, nhưng muốn theo đuổi, điểm linh quang này lại không thấy hình bóng.

104. Chương 38: Học Phân Như Nước Chảy, Đi Mà Vẫn Còn (hạ)

Chương 38: Học phân như nước chảy, đi mà vẫn còn (hạ)

Lúc Sở Vân rời khỏi đấu trường, Mã Hữu Tài mang theo ngữ khí trách cứ nói:

- Đối với tiểu tử kia, Hoa Anh ngươi hà tất phải giữ sắc mặt tốt?

- So với thô tục, ưu nhã một chút thì đã sao? Ha ha ha…

Hoa Anh cười rộ lên, thậm chí so với nữ tử còn đẹp hơn. Ánh mắt của hắn thật sâu nhìn vào bóng lưng rời đi của Sở Vân, trong lòng cũng rất ngưng trọng.

- Sở Vân này, thực sự không đơn giản! Có thể trầm khí được như vậy, căn bản không phải là thiếu niên mười ba tuổi. Trong lúc đối chiến, ta từng cố ý nhiều lần bình phán, hắn đều ngoảnh mặt làm ngơ, lòng dạ thâm trầm, tâm tư lãnh tĩnh quả thực đáng sợ. Hắn thực sự mới mười ba tuổi sao?

- Vừa rồi rõ ràng nghĩ được cái gì đó. Chết tiệt, chỉ chớp mắt một cái đã quên rồi. Đến tột cùng là cái gì đây?

Sở Vân cau mày, thẳng bước tới cửa tạp vụ đường, lúc này hắn mới cả kinh.

Ba…

Hắn dùng lực vỗ mạnh sau gáy:

- Ta thắng liên tiếp! Hoa Anh chúc mừng ta bảo vệ thắng liên tiếp, cho ta linh cảm.

Không sai, trong tạp vụ đường có nhiệm vụ thắng liên tiếp, vì sao ta lại quên được?

Thực sự là buồn ngủ gặp gối đầu! Ha ha, lần này học phân của ta không thể hạ xuống được.

“Nhiệm vụ đấu trường: Liên tục thắng ba trận liên tiếp, thưởng 1 học phân.”

“Nhiệm vụ đấu trường: Liên tục thắng năm trận liên tiếp, thưởng 2 học phân.”

“Nhiệm vụ đấu trường: Liên tục thắng mười trận liên tiếp, thưởng 3 học phân.”

…

Nhiệm vụ đấu trường là do thư viện cổ vũ giữa các thư sinh luận bàn với nhau, tích lũy kinh nghiệm thực chiến. Bởi vậy học phân thưởng cho không hề keo kiệt.

Then chốt nhất chính là, nhiệm vụ đấu trường có thể tiếp nhận vô hạn lượng. Trong thư sinh có một nhóm người rất lớn, quanh năm tiếp nhận nhiệm vụ đấu trường, những loại hình nhiệm vụ khác rất ít làm.

Sở Vân thắng liên tiếp ba ngày, tính thêm một trận với Nhan Khuyết, tổng cộng là 31 trận thắng liên tiếp. Tới Tạp Vụ đường trực tiếp lĩnh phần thưởng nhiệm vụ, học phân trên ngọc bội thân phận nhất thời tăng lên một mảnh lớn.

Mười tám học phân!

Số điểm này nhất thời dẫn tới oanh động không nhỏ trong Tạp Vụ đường.

- Thực cao điểm a, ta thấy mà không nhịn được chảy nước miếng!

Rất nhiều người há to miệng, thần tình dại ra.

- Người so với người thực tức chết người!

Rất nhiều tân sinh than thở, nhìn ngọc bội thân phận của chính mình chỉ có một, hai điểm, rất không nói được gì.

- Giữa các tân sinh, có thể thu được mười tám học phân trong ngày nhập học thứ ba, thực sự hiếm thấy.

- Then chốt chính là thực lực, Đại Yêu đao Túy Tuyết của Sở Vân, đao thuật đại thành, có thể nói hắn khó có thể chiến bại trên sân đấu. Những người có thực lực này như Nhan Khuyết học trưởng, Hoa Anh học trưởng, người nào không phải trên trăm điểm?

Rất nhiều lão sinh nghị luận với nhau.

- Xin chào, ta muốn nhận nhiệm vụ luyện chế Huyết Khí Đan!

Sở Vân cũng không dự định thu tay lại hiện giờ, lại nhàn nhạt cười chuyển sang nói với thành viên Học Lý Hội quản lý Tạp Vụ đường.

- Nhiệm vụ sinh sản luyện chế huyết khí đan, tổng cộng có ba nhiệm vụ. Một là luyện chế mười viên trong vòng hai ngày, một là luyện chế năm mươi viên trong vòng ba ngày, một là…

Thành viên Học Lý Hội trình bày rất tường tận mỗi một nhiệm vụ, thái độ của hắn đối với Sở Vân rõ ràng đã có chuyển biển nhất định.

Cho dù lúc trước Sở Vân đánh thương nặng lĩnh tụ Nhan Khuyết của bọn họ, thế nhưng sau đó lại khiêu chiến đoàn sứ giả hộ hoa của Trữ Y Y, nhục nhã Mã Hữu Tài gia tộc quyền thế một phương, cũng coi như giúp những đệ tử hàn môn bọn họ một đợt thống khoái vui vẻ.

Người có thực lực chân chính luôn luôn được tôn kích, điều này không quan hệ tới trận doanh khác biệt, nguyên là sự sùng bái đối với lực lượng từ trong huyết mạch nhân loại.

- Hừm hừm…

Sở Vân trầm ngâm một lúc, suy nghĩ hạn chế thực lực của chính mình, chung quy vẫn chỉ lựa chọn hai nhiệm vụ trong đó, bỏ lại một nhiệm vụ.

Cho dù là như vậy cũng khiến thành viên Học Lý Hội giật mình không thôi. Thư sinh bình thường, lực chọn một nhiệm vụ đã oán hận thời gian quá mức eo hẹp, nghĩ không ra Sở Vân thoáng cái liền lựa chọn hai nhiệm vụ khác nhau.

Tiểu đan hỏa trong phòng lẳng lặng thiêu đốt, quang mang lửa nóng xua tan đi cái lạnh, tạo thành bầu không khí tương đối ấm áp.

Kim Bích Hàm ngồi bên giường, nhìn hai tay Sở Vân liên tục biến đổi, không ngừng tổ hợp thành các loại thủ ấn khác nhau, theo túng yêu thú hồ ly xinh đẹp luyện chế Huyết Khí Đan.

Nàng lẳng lặng ngồi xem, nhãn thần không khỏi có chút ngây dại.

Nàng đã tận mắt nhìn thấy tiến bộ từng ngày của Sở Vân, từ lúc học tập thủ ấn cơ bản, vô cùng không thuần thục, sau đó từng bước từng bước đề cao, khắc khổ luyện tập, một khắc cũng không ngừng nghỉ. Tới hiện tại đã có thể thành thạo khống chế hỏa diễm, thành công luyện chế Huyết Khí Đan.

Trong sinh hoạt trước kia, đối tượng tiếp xúc của Đôn Hoàng công chúa đều là hậu nhân của trọng thần đại tướng, vương công hào môn, nhìn thấy không ít thiên tài anh tuấn.

Bình tĩnh mà xét, tuy rằng tướng mạo của Sở Vân rất anh tuấn, nhưng vẫn như cũ thua kém bọn họ rất nhiều. Mặc dù tư chất tốt, đao thuật cảnh giới đại thành khiến người khác có cảm giác kinh diễm, thế nhưng yêu nghiệt hơn so với hắn không phải là con số ít, tuổi trẻ thành danh, thành công hơn hắn càng không thiếu.

Tầm mắt của Kim Bích Hàm rất cao, người bình thường khó có thể vào pháp nhãn của nàng. Thế nhưng lúc này, trong đôi con mắt đẹp lại nhộn nhạo rung động.

Nàng phát hiện trên người Sở Vân có một phẩm chất đặc thù hầu như không thể nhìn thấy tại các đệ tử vương công hào tộc quyền thế.

Đó chính là — khắc khổ!

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy qua thiếu niên nào khắc khổ như vậy, không lúc nào không nghiền ép tiềm lực của chính mình, mỗi một giây một phút đều vượt qua trong tu luyện, cho dù là thời điểm ăn uống vẫn như cũ không ngừng tay kháp động thủ ấn, không hề để thời gian trôi đi một cách lãng phí.

Nếu đổi lại thành những đệ tử quyền quý trời sinh ngậm chìa khóa vàng, chỉ sợ đã sớm kêu khổ ngất trời. Cho dù không kêu khổ thấu trời cũng chỉ là cắn răng kiên trì, chịu đựng buồn khổ và dày vò.

Thế nhưng từ trên mặt Sở Vân, Kim Bích Hàm không hề cảm thụ được vẻ buồn khổ. Ngược lại, nàng cảm thấy tình tự trên người Sở Vân chính là, lửa nóng tràn đầy, hắn hưởng thụ loại sinh hoạt như vậy.

"Đến tột cùng có bao nhiêu động lực mới có thể khiến hắn hăng hái khắc khổ tới loại trình độ này. Để hắn cam tâm chịu đựng, thậm chí không phát hiện thống khổ, ngược lại thưởng thức vui vẻ?"

Kim Bích Hàm không nghĩ ra, cỗ nghi vấn này quanh quẩn trong đầu nàng, để nàng có một loại xung động muốn tìm tòi. Đây là lần đầu tiên nàng hiếu kỳ đối với một người cùng lứa tuổi.

105. Chương 39: Công Chúa Hiếu Kỳ, Luyện Đan Thuật Thay Đổi Từng Ngày

Chương 39: Công chúa hiếu kỳ, luyện đan thuật thay đổi từng ngày

Bí mật sống lại của Sở Vân, sợ rằng Kim Bích Hàm mãi mãi không thể biết được.

Bù đắp tiếc nuối, trọng sinh một lần, có bao nhiêu hài lòng? Điều này, chỉ sợ cũng chỉ có một mình một người Sở Vân có thể hội khắc sâu.

Chỉ có mất đi mới hiểu được quý trọng.

Sở Vân rất hài lòng, mỗi khi hắn khấp động thủ ấn liền cảm giác được một cỗ sung sướng và thỏa mãn khó có thể nói thành lời. Hắn kiếp trước, ngón tay hoàn hảo, nhưng tinh thần chết lặng, thường xuyên cứng nhắc như khúc gỗ điêu khắc, không thể động đậy.

Hiện tại, hắn có thể tự do biến hóa thành bất cứ thủ hình gì.

Hắn kiếp trước, từng bước từng bước lục lọi trên con đường luyện đan thuật. Hắn hiện tại, có danh sư chỉ đạo, càng có ấn pháp luyện đan kiếp trước hy vọng xa vời, mong nhớ ngày đêm nhưng chưa bao giờ chiếm được.

Khác với kiếp trước, hắn thực sự sống lại rồi. Mặc kệ là thân thể hay tâm linh. Hắn hiện tại, đối với sinh mệnh có nhiệt tình, có yêu thương xuất phát từ chỗ sâu nhất trong nội tâm!

Khi ngươi đổi một góc độ thật lớn khác, chuyển biến một loại tâm tính, nhìn lại trước kia, toàn bộ thế giới sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệnh đất, nhân sinh của ngươi cũng sẽ biến hóa.

Sở Vân cũng không biết loại tình cảm nhiệt tình yêu thương này của chính mình đã tạo ra cho hắn khí chất vô cùng đặc biệt, một loại tình cảm không ngừng tiến về phía trước, và cũng lặng yên hấp dẫn mọi người bên cạnh, ví dụ như Kim Bích Hàm.

Hắn hiện tại đang chìm đắm trong vui vẻ luyện đan.

Thủ ấn luyện đan cơ bản, hắn đã thành thạo rồi. Thư sinh bình thường sẽ không lý giải được, chỉ có Sở Vân với đối lập kiếp trước mới có thể sản sinh loại cảm khái như thế này.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Sở Vân kết thúc luyện đan, Kim Bích Hàm không nhịn được hỏi:

- Ta chưa bao giờ nhìn thấy qua người nào luyện đan có thể vui sướng tới như vậy, có thể hội tâm đắc gì sao?

- Đương nhiên rất nhiều!

Sở Vân nhịn không được cảm khái:

- Thủ ấn luyện đan không biết cao minh hơn bao nhiêu lần so với luyện đan pháp theo kinh nghiệm của giới du hiệp. Nói ví dụ, phương diện then chốt nhất khi điều tiết khống chế hỏa diễm, dùng phương pháp của ta trước kia, chỉ có thể hạ mệnh lệnh đơn giản "lửa lớn một chút, lửa nhỏ một chút", thế nhưng trong thủ ấn luyện đan, có thủ ấn chuyên môn đặc thù, biểu thị độ nóng hai phần, ba phần các loại.

- Có thể nói, thủ ấn luyện đan là phương diện kinh nghiệm thuần túy tổng kết thành lý luận.

Loại lý luận này càng có tiềm lực phát triển sâu hơn rất nhiều so với kinh nghiệm thông tục phức tạp! Từ hôm nay trở đi, ta sẽ từ bỏ luyện đan pháp ban đầu, chuyên tu thủ ấn luyện đan.

Trong lúc nhất thời, Sở Vân cảm khái rất nhiều. Hắn đã dùng hơn hai mươi năm để hình thành được luyện đan pháp này, hiện tại thay đổi, khiến cho hắn có cảm giác thay đổi một ngày mới.

- Quyết định sáng suốt!

Kim Bích Hàm cười, rạng rỡ như hoa như nắng ấm, lại hỏi:

- Đêm nay còn muốn tu luyện trong Phỉ Thúy Mộng Cảnh sao?

Câu trả lời của Sở Vân phi thường thẳng thắn, không ngoài dự liệu của Kim Bích Hàm:

- Đương nhiên, có thể có tiến bộ như vậy có công lao nhất lớn của Phỉ Thúy Mộng Cảnh. Nói chung, ta thiếu huynh một nhân tình.

Một ngày đêm khổ tu như vậy.

Hừng đông, tảng sáng ngày mới, Sở Vân dùng hai bàn tay lấy nước, hoàn thành nhiệm vụ tưới nước Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng. Thuận tiện dành chút thời gian lục soát, muốn tìm ra được hạt giống Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ trong lời đồn đãi.

Ban ngày, tiến vào học đường đi học. Khóa học luyện đan, khóa học văn sử, khóa học chế nang, Sở Vân bằng vào nỗ lực của bản thân, cùng với ký ức của kiếp trước, biểu hiện rất ưu dị, thường xuyên thu được phần thưởng học phân.

Trừ học tâm ra chính là ứng phó khiêu chiến. Mỗi ngày mười trận, rút thăm trước mặt mọi người, sau đó đến Tạp Vụ đường nhận nhiệm vụ sinh sản.

Trở lại tầm ốc, tiến hành luyện đan, ôm đao minh tưởng, dùng đan dược. Cộng thêm hồn phách tiến vào Phỉ Thúy Mộng Cảnh, tu luyện thủ ấn.

Một tuần sau.

- Tốt tốt tốt, từ lúc ta dạy cho ngươi thủ ấn luyện đan cơ bản, trong thời gian một tuần ngắn ngủi ngươi đã nắm giữ thành thạo, không hề kém hơn so với những lão sinh khác. Xem ra ta vẫn xem thường thiên phú của ngươi a!

Bạch Mi Đan Sư dùng ánh mắt tràn đầy vui mừng, ôn hòa nhìn Sở Vân.

Tuy rằng đã sớm định nhiệm vụ cho Sở Vân phải luyện thủ ấn luyện đan tới trình độ tinh thông. Thế nhưng Bạch Mi Đan Sư cũng biết, loại chuyện này không phải một lần là xong, chí ít cũng cần phải có thời gian nửa năm.

Nhưng khiến hắn vô cùng không ngờ chính là, thiên phú của Sở Vân tốt như vậy, tiến độ nhanh như vậy. Chỉ trong thời gian một tuần đã có thể nắm giữ được thủ ấn luyện đan cơ bản tới trình độ thành thạo rồi.

Trong lòng Sở Vân âm thầm cười khổ, hắn đối với thiên phú của chính mình coi như hiểu biết rõ ràng. Nếu như không có kiến nghị và trợ giúp của Kim Bích Hàm, cộng thêm ký ức kiếp trước để hắn thiếu đi rất nhiều đường vòng, hiện tại nhất định không thể đạt được trình độ này.

Đối với hiểm lầm của Bạch Mi Đan Sư, hắn không phí công giải thích, chỉ gật đầu nói:

- Vẫn là Đan Sư dạy dỗ có phương pháp.

Nhìn biểu tình bình tĩnh, không quan tâm hơn thua của Sở Vân, Bạch Mi Đan Sư càng thêm thưởng thức, lúc này quyết định nói:

- Uhm, ngươi trở về lựa chọn chương trình học cho tốt. Cuối tuần này ta sẽ dạy ngươi thủ ấn độc môn của viện chủ đời thứ ba.

- Viện chủ đời thứ ba?

Sở Vân nghe vậy, kinh ngạc gật đầu. Hắn nhớ tới nhiệm vụ vô cùng quái lạ tại Tạp Vụ đường, viện chủ đời thứ ba không phải bị công nhận là sỉ nhục của Thiên Ca Thư Viện sao?

Vì sao lại muốn dạy hắn loại thủ ấn luyện đan độc môn này?

Bạch Mi Đan Sư nhìn ra nghi hoặc của Sở Vân, ý vị thâm trường nói:

- Sở Vân, mọi việc không nên nhìn bề ngoài. Viện chủ đời thứ ba trong mắt ta chính là viện chủ Thiên Ca vĩ đại nhất, sau này ngươi sẽ chậm rãi lý giải.

Viện chủ Thiên Ca Thư Viện đời thứ ba bị công nhận là "sỉ nhục thư viện", cư nhiên trong miệng Bạch Mi Đan Sư lại trở thành nhân vật "vĩ đại nhất".

Điều này khiến Sở Vân không tránh khỏi nghi hoặc.

Muốn truy hỏi, Mạch Mi Đan Sư quyết giữ lại nút thắt, mạnh mẽ đuổi Sở Vân đi.

- Viện chủ đời thứ ba... Đến tột cùng là loại người như thế nào?

Sở Vân không khỏi thì thào trong miệng, vừa đi đường vừa suy tư.

- Thế nào? Sở huynh có hứng thú đối với nhiệm vụ rác rưởi nhất kia sao? Thực không giấu diếm, ta đã tiếp nhận nhiệm vụ này.

Kim Bích Hàm đột nhiên xuất hiện, không biết từ nơi nào bước tới cạnh Sở Vân, mở miệng cười nói.

106. Chương 40: Sỉ Nhục Hay Là Vĩ Đại, Pháp Môn Ngự Yêu Tuyệt Phẩm

Chương 40: Sỉ nhục hay là vĩ đại, pháp môn ngự yêu tuyệt phẩm

Sở Vân hiện tại biểu thị kinh ngạc, thời gian ở chung càng lâu, hắn càng phát hiện ra chính mình và Thạch Gia Minh có rất nhiều điểm giống nhau. Cái khác thì không nói, chỉ nói riêng phong cách không làm chuyện không ý nghĩa, mỗi một việc làm đều có mục tiêu.

Trên thực tế, tâm tính của hai người hợp nhau, đã thành bạn tốt. Tuy rằng không tới mức như hình với bóng, thế nhưng thân ảnh của hai người trong thực đường thường xuyên bị mọi người nhìn thấy.

- Được rồi, nói thực cho huynh biết, kỳ thực mục tiêu ta tiến vào Thiên Ca Thư Viện học tập chính là một đạo pháp quý giá nhất trong tàng kinh các. Thế nhưng muốn đổi được đạo pháp kia thực sự vô cùng không dễ dàng. Ta cần học phân, rất nhiều học phân.

Kim Bích Hàm trực tiếp nói vào trọng điểm.

Sở Vân cảm thấy hiếu kỳ, hắn biết rõ đối phương rất có địa vị, có thể lấy ra được loại đan dược như Sinh Cơ Băng Ngọc Cao, cư nhiên còn sản sinh hứng thú đối với một quyển đạo pháp?

Kia rốt cuộc là đạo pháp gì?

- Số lượng thư viện khắp tinh châu có tới hơn nghìn, thế nhưng lại chỉ có một Thiên Ca Thư Viện. Nguyên bản có tên Thiên Ca Thư Viện chính là bởi vì pháp môn ngự yêu tuyệt phẩm Chấn Cửu Tiêu kia. Muốn đổi cần phải có một ngàn học phân, vì vậy Sở Vân huynh phải giúp ta!

Trong đôi mắt đẹp của Kim Bích Hàm tràn đầy chờ mong.

Sở Vân lập tức vỗ ngực nói:

- Không thành vấn đề.

Hắn có được tiến bộ lớn như vậy, ít nhiều là nhờ vào Kim Bích Hàm. Lấy giao tình của bọn họ hiện tại, trợ giúp chuyện nhỏ này tự nhiên không chút do dự.

Chỉ là trợ giúp như thế nào? Học phân là thứ không thể giao dịch a.

- Huynh nhanh chóng thắng liên tiếp mọt trăm trận, sau đó trên đấu trường bại dưới tay ta.

Dựa theo ta tính toán, có thể một lần thu được năm mươi điểm tích phân.

Hai mắt Kim Bích Hàm sáng ngời.

Sở Vân gật đầu, biểu thị hiểu rõ. Cho tới bây giờ hắn đã liên tiếp thắng được bảy mươi trận, thu được rất nhiều học phân thưởng cho. Mà Tạp Vụ đường đặc biệt nhằm vào tình huống như thế này mới thiết lập nhiệm vụ đấu trường.

Ai có thể chung kết được chuỗi chiến tích thắng liên tiếp của Sở Vân sẽ được thưởng rất nhiều học phân. Lúc đầu chỉ có năm học phân, sau đó theo Sở Vân không ngừng thắng lợi, càng lúc càng tăng lên, hiện tại đã đạt tới con số ba mươi học phân.

Nếu như thực sự thắng liên tiếp một trăm trận, nói không chừng học phân thưởng cho sẽ tăng lên tới năm mươi. Hơn nữa nhiệm vụ đấu trường thắng liên tiếp vẫn có thể lĩnh được, đối với Sở Vân hầu như không tạo thành tổn hại.

- Chỉ là năm mươi học phân, khoảng cách một ngàn học phân thực sự quá mức xa xôi đi? Hiện tại huynh đã có bao nhiêu học phân?

Sở Vân quan tâm hỏi.

Kim Bích Hàm sáng ngời hai mắt, đưa ngọc bội trong tay cho Sở Vân nhìn, thần tình có chút kiêu ngạo.

Sở Vân vô cùng hoảng sợ:

- Năm mươi bảy học phân? Ta không nhìn lầm sao?

Tuy rằng hắn nhận được học phân rất nhiều, nhưng tiêu hao càng nhiều hơn. Cho tới hiện tại, duy trì tại mức trên dưới hai mươi, không tăng cũng không giảm bao nhiêu.

Không có biện pháp, một ngày một đêm, chỉ tính riêng thức ăn hắn đã tiêu tốn ba học phân.

Mà điểm này chính là địa phương khiến Sở Vân kinh ngạc:

- Trừ đi học phân dành cho cơm nước, bình thường huynh cũng ăn không ít a, Thạch huynh, cư nhiên có nhiều học phân như vậy, thực sự khiến ta kinh ngạc.

- Cái gì là mắt chó thấy người thấp, cuối cùng huynh cũng đã hiểu rồi sao?

Kim Bích Hàm kiêu ngạo, cười ha ha.

- Cáp, tiểu tử ngươi! Đáng đánh!

Sở Vân cười mắng một tiếng, một tay ôm lấy Kim Bích Hàm, dùng sức xoáy xoáy đầu hắn.

- A, hỏng kiểu tóc của ta!

Thanh âm Kim Bích Hàm sợ hãi, lần đầu tiên bị một nam tử ôm vào ngực, trên mặt nhất thời đỏ bừng, ngượng ngùng không thôi.

Hai người cười cười đùa giỡn, dẫn tới ánh mắt chú ý của không ít người.

- Ha ha, nguyên lai Sở Vân ngươi không thích màu hồng phấn vũ trang, cư nhiên thích thú cái này. Lại nói tiếp, Thạch Gia Minh lớn lên xinh đẹp động lòng người, vô cùng tuấn tú, thì ra là thế a.

Thời điểm tới trước cửa học lý hội đường, Trữ Y Y phát sinh tiếng cười nhạt.

Kim Bích Hàm nghe như vậy, hận mặt đất không sinh ra cái khe, chính mình chúi đầu vào, sắc mặt thoáng cái đỏ bừng.

-Ngươi muốn chứng minh cái gì? Chứng minh nguyên nhân chính mình bị cự tuyệt sao? Cho rằng có thể mê hoặc nam nhân trong thiên hạ, loại cao ngạo tự cho là đúng này thực sự khiến ta chán ghét và phản cảm. Khó trách đám sứ giả hộ hoa của ngươi đều không ra gì. Người bị mê hoặc bởi bề ngoài, sao có thể nắm bắt được thời cơ chiến đấu?

Thanh âm Sở Vân không lớn, ngữ khí thản nhiên, nhưng lực phản kích vô cùng mãnh liệt.

Trữ Y Y bị nói tới nghẹn cổ họng, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, xấu hổ lớn tiếng nói:

- Sở Vân, ngươi không nên càn rỡ! Khinh thường đệ tử gia tộc quyền thế chúng ta sao? Ngươi không đụng tới đám người Hoa Anh mà thôi, dám dõng dạc ở chỗ này?

- Để sự thực chứng minh tất cả đi, đừng tưởng rằng có người làm lá chắn thay cho ngươi thì ta không thể làm gì được ngươi. Cuộc chiến giữa ngươi và ta sớm muộn cũng sẽ đến, hành vi bất nghĩa của Trữ gia đảo các ngươi đối với Thư gia đảo chúng ta, nhất định phải nhận nghiêm phạt!

Ngữ khí Sở Vân dần dần chuyển lạnh, thoáng toát ra tâm tình phẫn nộ ẩn sâu trong lòng.

- Không sai, tự ý xé bỏ hiệp định thương nghiệp, rút bỏ cửa hàng, đình chỉ mậu dịch, chính là muốn cho Thư gia đảo các ngươi chứng kiến lực lượng của Trữ gia đảo chúng ta, không có Trữ gia đảo chúng ta giúp đỡ, loại thâm sơn cùng cốc như Thư gia đảo các ngươi, ngay cả quân đội của chính mình cũng không nuôi nổi! Ha ha ha, không có quân đội, hải tặc sẽ trở nên náo động. Hiện tại ta cho ngươi một cơ hội, nói lời xin lỗi đối với ta. Nói không chừng ta sẽ tha thứ cho ngươi, để thương đoàn Trữ gia trở lại Thư gia đảo.

Trữ Y Y liên tục cười nhạt, tràn ngập ngạo khí không ai bì nổi, dùng nhãn thần quan sát dế nhũi, khinh thường nhìn về phía Sở Vân.

Kim Bích Hàm không hề lên tiếng, trong lòng cũng rung động, tao ngộ của Sở Vân để nàng có một loại cảm giác đều là người lưu lạc, trầm luân.

- Thương đoàn Trữ gia, loại minh hữu lúc nào cũng có thể xé bỏ hiệp nghị, đi cũng tốt.

Thư gia đảo sẽ có thị thương thương nghiệp của chính mình. Cảm tạ ngươi nhường đường cho ta.

Hai mắt Sở Vân lấp lánh quang mang tự tin.

Trữ Y Y cười xùy một tiếng:

- Còn cứng đầu! Thành thật mà nói, ta đã chờ Thư gia đảo các ngươi thua tới phá sản, tổ kiến quân đội cũng không được, hải tặc liên tục tiến hành đánh cướp trong hải lãnh của các ngươi, ha ha ha!

107. Chương 41: Truyền Thụ Thủ Ấn Luyện Đan, Cái Gì? Thượng Đẳng (thượng)

Chương 41: Truyền thụ thủ ấn luyện đan, cái gì? Thượng đẳng (thượng)

- Ta không thích kêu gào, để sự thực chứng minh tất cả.

Sở Vân không muốn tiếp tục dây dưa với loại nữ nhân như Trữ Y Y, trực tiếp tiến vào trong Học Lý hội đường.

Trong Thiên Ca Thư Viện, mỗi khi qua một tuần đều phải chọn chương trình học một lần nữa, cũng tiện cho các thư sinh không ngừng lý giải và điều chỉnh.

Lúc này học phân của Sở vân đầy đủ, tiếp tục lựa chọn chương trình học luyện đan, văn sử, buông tha khóa học chế nang. Hắn phát hiện chính mình không có thiên phú chế nang, hơn nữa cũng có rút ra được thời gian để chọn một môn học hoàn toàn mới.

Không thể làm gì khác hơn là nhịn đau buông tha.

Sau đó lại lựa chọn chương trình học chiến đấu giữa yêu thú trung cấp, chương trình học đao chiến cao cấp, cùng với chương trình học phân biệt yêu đản sơ cấp. Dự định mở rộng ưu thế của chính mình, phát triển với tốc độ lớn nhất.

Sau khi tiếp nhận nhiệm vụ, tự nhiên là một ngày một đêm nhận khiêu chiến mười trận, bằng vào đao thuật đại thành, mặc dù đối thủ phân tích rất thấu triệt, nhưng vẫn như cũ không thể ngăn được bước chân thắng liên tiếp của Sở Vân, chỉ là hắn càng lúc càng

cảm thấy chiến đấu cật lực hơn.

Một ngày một đêm trôi qua, toàn thân mệt mỏi, chỉ là trong lòng cảm thấy rất phong phú, Sở Vân có thể cảm giác được thực lực của chính mình có bước đề cao rất vững chắc.

- Hử, đây là?

Sau khi trở lại phòng ở, Sở Vân kinh ngạc phát hiện ra trên giường ngủ của chính mình có một đầu điểu yêu.

Đỗ trên giường chính là một đầu Bạch Vũ Tín Thiên Ông (hải âu). Sau khi nó nhìn thấy Sở Vân, lập tức kêu to, xòe rộng hai cánh.

- Là thư gửi từ Thư gia đảo!

Hai mắt Sở Vân sáng ngời, nhận ra đầu Bạch Vũ Tín Thiên Ông này.

Hắn nhanh chóng bước tới trước mặt Bạch Vũ Tín Thiên Ông, tức thì nó phun ra một ống trúc nhỏ chứa thư tín.

Trên thế giới này có một số chủng loại yêu thú, trời sinh đã chứa không gian trong cơ thể, loại không gian này lớn nhỏ khác nhau, hoàn cảnh cũng khác nhau.

Ví dụ như Bạch Vũ Tín Thiên Ông, trong cơ thể có chứa không gian hình trụ dài nhỏ, không có không khí, phi thường khô ráo, mọi người thường dùng để chuyên chở thư tín quan trọng. Nếu như Bạch Vũ Tín Thiên Ông bị giết chết, không gian trong cơ thể cũng sẽ bị mất đi, bởi vậy thư tín phi thường an toàn.

Lại ví dụ như Bảo Thạch Hải Đồn, trong cơ thể cũng có chứa không gian, không chỉ thể tích không gian tương đối lớn, hơn nữa hoàn cảnh ôn hòa, không khí dư thừa.

Thời điểm mấu chốt có thể sử dụng không gian này để cứu người.

Trừ hai loại yêu thú này ra, còn có Tể Tương Trư thường được các thương đội ưa dùng. Trong cơ thể loại yêu trư này có không gian cỡ lớn, có thể chuyên chở được rất nhiều hàng hóa. Hơn nữa trư yêu ăn tạp, không yêu cầu điều kiện khó khăn, nuôi nấng tương đối dễ dàng.

Sở Vân mở ống trúc ra, lấy bức thư bên trong, mở ra nhìn, chính là do lão đa Thư Thiên Hào tự tay viết cho hắn.

Con ta:

Sinh hoạt trong thư viện tốt hay không? Nghĩa phụ không có việc gì, không cần lo lắng…

Số lượng từ trong bức thưa không nhiều lắm, đơn giản cô đọng. Một là hỏi tình hình học tập của hắn, hai là nói cho Sở Vân biết, hiện nay Thư gia đảo mở rất nhiều

diêm trường, số lượng muối sản xuất ra không nhỏ, trữ hàng tại những địa phương bí mật.

Trong lòng Sở Vân nổi lên cảm động, từ trong trang giấy mỏng manh này hắn có thể cảm nhận được tình cảm sâu sắc của Thư Thiên Hào. Tình hình của Thư gia đảo hẳn là đã không xong tới cực điểm rồi, bằng không lấy cá tính trầm ổn của Thư Thiên Hào sẽ không mở diêm trường quy mô lớn.

Thế nhưng tình huống nguy hiểm như vậy mà Thư Thiên Hào vẫn không hề tiết lộ mảy may cho Sở Vân biết, không muốn tạo thành áp lực cho hắn.

"Không bao lâu sau, hẳn là sẽ tới thời điểm bệnh dịch Bích Ngọc Hải Đái không thể khống chế được, lan ra toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo, khắp nơi nguy cơ. Tới thời điểm kia, muối biển khan hiếm, giá muối tăng lên, lão đa bí mật sản xuất nhiều muối biển như vậy, rõ ràng là muốn đánh canh bạc này rồi."

Trong lòng Sở Vân trầm trọng.

Thư Thiên Hào đang muốn được ăn cả ngã về không, hành động này nếu như không có minh hữu cường đại giúp đỡ, chỉ sợ sẽ dẫn tới rất nhiều địch nhân vây công. Vì lợi ích, cái gì cũng có thể làm được, đây là loạn thế! Nhưng nếu như thành công rồi, kiếm được đầy bồn đầy bàn là chuyện nhỏ, chiếm được thị trường bán muối lớn nhất Chư Tinh Quần Đảo mới là thu hoạch trọng điểm. Chỉ cần sau này nắm chắc ưu thế, Thư

gia đảo sở hữu một hạng mục mậu dịch hoàng kim, sẽ không cần phải phụ thuộc, nhìn vào sắc mặt Trữ gia đảo.

- Ngày mai nói chuyện với Bạch Mi Đan Sư vậy!

Dù trong lòng không có bao nhiêu hy vọng, nhưng Sở Vân vẫn nỗ lực làm việc, muốn thử một lần.

Ngày thứ hai, sau khóa luyện đan.

- Như vậy là không có khả năng, Thiên Ca Thư Viện trung lập, chưa bao giờ tham dự vào nội đấu giữa Chư Tinh Quần Đảo, điểm này, ta không giúp được ngươi!

Sau khi nghe được thỉnh cầu của Sở Vân, Bạch Mi Đan Sư nhíu mày, ngữ khí cự tuyệt cũng rất kiên định.

Tuy rằng hắn rất xem trọng tư chất thiên phú của Sở Vân, muốn mạnh mẽ tài bồi, thế nhưng không có nghĩa là đánh mất lập trường của chính mình.

Thần sắc Sở Vân ảm đạm, tuy rằng trước đó không ôm quá nhiều hy vọng, thế nhưng sau khi bị cự tuyệt, vẫn như cũ cảm thấy rất thất vọng.

Thiên Ca Thư Viện chính là minh hữu lý tưởng nhất rồi. Không có thư viện nhúng tay vào, hành động đánh bạc được ăn cả ngã về không của Thư gia đảo rất có khả năng gặp trở ngại thất bại.

Bạch Mi Đan Sư thở dài, không đành lòng nói:

- Ta giảng cho ngươi một cố sự đi. Trước kia Thiên Ca Thư Viện vừa mới thành lập, chiếm Thanh Sơn Đảo, hầu như các thế lực trong Chư Tinh Quần Đảo đều nhìn chằm chằm, ai cũng không muốn cho thế lực ngoại lai tiến vào chiếm giữa địa bàn của chính mình.

Mà sau khi người có thực lực cường đại chống đỡ như viện chủ đời thứ nhất và viện chủ đời thứ hai mất đi, gánh nặng duy trì Thiên Ca Thư Viện giao cho viện chủ đời thứ ba…

Bạch Mi Đan Sư rành mạch nói, viện chủ đời thứ ba chỉ mạnh phương diện luyện đan, thực lực bản thân không mang tính uy hiếp. Để giữ gìn đại cục, hắn chịu nhục, suốt đời chịu vô số thỏa hiệp và hy sinh, thậm chí còn khiến người một nhà bất hòa, cho rằng là sỉ nhục của thư viện.

Thế nhưng chính bởi vì nỗ lực của hắn, hợp tung liên hoành, giúp Thiên Ca Thư Viện vượt qua được thời kỳ nguy hiểm nhất. Được các thế lực trong Chư Tinh Quần Đảo tiếp thu, tín điều trung lập luôn luôn được quán triệt và thực hiện. Từ khi truyền thừa tới nay, Thiên Ca Thư Viện từng bước từng bước đi tới mới có uy tín và quy mô ngày hôm nay.

108. Chương 42: Truyền Thụ Thủ Ấn Luyện Đan, Cái Gì? Thượng Đẳng (hạ)

Chương 42: Truyền thụ thủ ấn luyện đan, cái gì? Thượng đẳng (hạ)

Nghe xong cố sự này, Sở Vân không khỏi thở dài một hơi. Hắn biết "trung lập" chính là gốc rễ sinh tồn của Thiên Ca Thư Viện, một khi mất đi, thư viện chắc chắn khó bảo toàn bản thân, rất có thể phải đối mặt với cục diện hiểm ác đáng sợ hơn Thư gia đảo hiện nay.

Cho dù là thư viện bồi dưỡng ra rất nhiều nhân tài, hiện nay trở thành đầu lĩnh thế lực khắp nơi, thế nhưng đối mặt với lợi ích của bản thân, tình cảm trường cũ có vẻ yếu đuối không chịu nổi một kích.

Sở Vân cố nén thất lạc trong lòng, không quá cưỡng cầu.

Bạch Mi Đan Sư than thở một tiếng, nói:

- Nỗ lực cho tốt, Sở Vân ngươi rất có thiên phú. Trong tương lai nhất định sẽ trở thành cường giả một phương, Thư gia đảo nhất định vì ngươi trở nên cường thịnh.

Tiếp theo, ta sẽ truyền thụ cho ngươi thủ ấn giữ nhà của viện chủ đời thứ ba sáng tạo ra — thủ ấn luyện đan thượng đẳng — Bát Đoạn Cẩm!

- Luyện đan ấn thượng đẳng?

Sở Vân nhất thời động dung.

Giá trị của luyện đan ấn thượng đẳng sánh ngang với một quả trứng yêu thú tuyệt phẩm. Thực sự không ngờ tới viện chủ đời thứ ba lợi hại như vậy, cư nhiên sáng tạo ra luyện đan ấn cấp bậc này, quả thực là kỳ nhân một đời.

So sánh với luyện đan ấn cơ bản thuộc cấp bậc hạ đẳng, luyện đan ấn Bát Đoạn Cẩm thượng đẳng có nội dung nhiều hơn không chỉ mười lần! Thủ ấn cơ bản có tám, tổ hợp thành vô số biến hóa rối loạn, kết nối phức tạp quỷ dị, càng khiến người khác hoa mắt, thần hồn điên đảo.

Đủ trôi qua một canh giờ, toàn bộ tinh thần của Sở Vân quán chú, nhưng cũng chỉ mạnh mẽ ghi nhớ được một phần tám thủ ấn trong đó.

Bạch Mi Đan Sư khẽ gật đầu, vui mừng nói:

- Tốt rồi, thời điểm bản đan sư học tập trước kia còn kém xa so với ngươi. Thiên phú luyện đan của ngươi rất tốt, không nên để mai một. Từng thủ ấn luyện đan thượng đẳng đều có công hiệu đặc thù. Công hiệu đặc biệt của thủ ấn Bát Đoạn Cẩm chính là mã hóa.

- Mã hóa?

- Không sai, đây chính là hạng mục nghiên cứu, tiêu tốn tinh hoa suốt đời của viện chủ đời thứ ba. Một viên đan dược luyện chế ra, đặt trong tay các cao thủ hành gia, nhiều lần kiểm tra là có thể phán đoán được thành phần chi tiết trong đó. Lại trải qua nếm thử là có thể suy đoán được thủ pháp luyện đan. Điều này phi thường bất lợi đối với người giữ gìn thủ ấn luyện đan. Khi thủ ấn Bát Đoạn Cẩm của ngươi đại thành, mặt ngoài đan dược luyện chế ra sẽ ngưng kết tám đạo vận, đạo vận kết nối với nhau thành đan y. Phá đan y, đan dược hủy. Vậy thì không cần phải lo lắng người ngoài chiếm đoạt thành quả của ngươi.

Lời giải thích của Bạch Mi Đan Sư khiến Sở Vân mở rộng tầm mắt.

- Ngày mai ngươi lại tới nơi này, ta sẽ dạy cho ngươi thủ ấn tiếp theo. Thủ ấn này là bí truyền, chớ tùy ý dạy cho người khác.

Trước khi đi, Bạch Mi Đan Sư dặn dò nói.

- Sở Vân minh bạch!

Sở Vân hứa hẹn, xoay người rời đi, bỗng nhiên dừng bước, quay đầu bái tạ đối với Bạch Mi Đan Sư nói:

- Tiểu tử bái tạ ân tình tài bồi của đan sư!

Tuy rằng Bạch Mi Đan Sư cự tuyệt thỉnh cầu của chính mình, nhưng Sở Vân rất hiểu rõ, trung lập chính là gốc rễ dựng thân của Thiên Ca Thư Viện, đổi thành chính mình cũng sẽ không đáp ứng.

Nhưng mà Bạch Mi Đan Sư truyền dạy loại thủ ấn quan trọng như vậy cho chính mình, rõ ràng là thực tâm tài bồi chính mình, coi như mở mang đầu óc cho bản thân.

Sở Vân không phải là thiếu niên ngốc nghếch ngây thơ, tâm tính thành thục, nhớ tới những tao ngộ kiếp trước, Sở Vân phát ra cảm kích từ sâu trong nội tâm đối với Bạch Mi Đan Sư.

- Trở về luyện tâm cho tốt!

Bạch Mi Đan Sư phất tay, sắc mặt lạnh lùng trước sau như một. Thẳng cho tới khi Sở Vân rời khỏi học đường, khóe miệng của hắn mới không nhịn được nhếch lên, tạo thành đường vòng cung.

Vừa mới đi ra khỏi cửa học đường, Sở Vân đã nhìn thấy Kim Bích Hàm cấp bách bình bịch chạy tới, cầm lấy cánh tay hắn, kéo mạnh ra ngoài.

- Đi mau! Ta đã phá giải được tất cả bí ẩn, tìm được truyền thừa của viện chủ đời thứ ba rồi!

Viện chủ Thiên Ca Thư Viện đời thứ ba bị công nhận là sỉ nhục, kỳ thực là một vị anh hùng chịu nhục, hy sinh rất nhiều vì đại cục. Hắn không chỉ giữ gìn được an toàn cho Thiên Ca Thư Viện, truyền xuống phương châm chính sách trung lập, hơn nữa bản thân càng là kỳ tài luyện đan, sáng tạo ra thủ ấn Bát Đoạn Cẩm độc đáo như vậy, có công hiệu mã hõa, là thủ ấn cấp bậc thượng đẳng.

Nhân vật như vậy, trước khi chết tuyên bố một nhiệm vụ truyền thừa, nhiệm vụ này luôn luôn xếp tại vị trí đầu tiên trong tạp vụ đường, học phân thưởng cho cao tới một trăm.

Bao nhiêu năm rồi, vô số tuấn kiệt trước mặt nhiệm vụ này bị chặn lại. Phẫn hận so thất bại đã dần dần hình thành quan điểm đại chúng, nhận thức nhiêm vụ này chính là nhiệm vụ rác rưởi nhất, không xong nhất trong lịch sử Thiên Ca Thư Viện, thuần túy chỉ là trò đùa dai trêu chọc thư sinh.

Sở Vân vừa mời rời khỏi học đường, Kim Bích Hàm đã vội vã chạy tới, thần tình cấp thiết.

- Đừng nóng vội, đừng nóng vội. Truyền thừa của viện chủ đời thứ ba đến tột cùng là cái gì?

Sở Vân hiếu kỳ hỏi thăm.

- Không nhìn thấy vật truyền thừa, địa phương then chốt đã bị thế lực thư sinh bình dân phong tỏa hoàn toàn rồi. Ai, sao có thể không cấp bách? Người ta tân tân khổ khổ dễ sao? Nếu làm không tốt, một trăm học phân kia sẽ ngâm nước nóng rồi!

Câu trả lời của Kim Bích Hàm càng khiến Sở Vân không hiểu ra sao.

- Chờ một chút, huynh đang nói, có liên lụy tới thế lực thư sinh bình dân, đây rốt cuộc là sao?

Sở Vân một mặt chạy theo Kim Bích Hàm, một mặt mở miệng hỏi.

- Ta đã tìm kiếm tới địa điểm cuối cùng, đó là một sơn cốc bí mật, vừa định tiến vào trong xem thế nào, bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều thư sinh bình dân, bọn họ đã sớm ẩn nấp tại nơi này, ngăn cản đường đi của ta. Ta không tiện xuất thủ, không thể làm gì khác hơn là mời nhân vật của công chúng huynh lên sân khấu!

Tốc độ nói của Kim Bích Hàm rất nhanh.

Cuối cùng Sở Vân cũng hiểu được, an ủi nói:

- Bình tĩnh, Thạch huynh! Đối phương nhất định cũng đã tiến triển tới một bước cuối cùng này, xem ra còn chưa thu được truyền thừa, bằng không đã không làm nhiều chuyện như vậy, thiết lập trạm canh gác để làm cái gì? Bọn họ quấy rầy chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, bản thân đã vi phạm quy định của học viện, căn bản không cần e ngại, chúng ta nắm giữ quyền chủ động tuyệt đối.

Kim Bích Hàm băng tuyết thông minh, nghe vậy nhất thời không vội vã, đôi con mắt đẹp nhìn vào Sở Vân, bên trong lóe ra kỳ quang:

- Huynh nói rất đúng, vừa rồi là ta quá nóng vội rồi, đích xác như vậy. Sở huynh quả thực đáng tin, dưới loại tình huống như vậy còn có thể lãnh tĩnh được!

Trong lời nói không che giấu được vẻ tán thán

109. Chương 43: Câu Đố Cuối Cùng, Nhan Khuyết, Ta Muốn Ngươi

Chương 43: Câu đố cuối cùng, Nhan Khuyết, ta muốn ngươi

Sở Vân cười cười, loại tình huống như thế này, nếu như đổi thành chính mình kiếp trước, chỉ sợ càng thêm không tốt. Chỉ là kinh nghiệm hơn hai mươi năm không phải vứt đi, đã ma luyện thành tính cách trầm ổn và bình tĩnh của hắn.

Càng tới gần trọng bảo càng phải bình tĩnh, bằng không nhất định sẽ chết rất sớm, nếu không như vậy thiên hạ đã không có tham u khách nhất lưu thiên hạ.

Hai người bình tĩnh đi bộ, tiến về phía sơn cốc bí ẩn sau núi.

Các thư sinh bình dân tử thủ nghiêm ngặt trước sơn cốc, nhìn thấy hai người này xuất hiện, nhất thời cảm thấy áp lực thật lớn, nhịn không được có chút rối loạn.

Mắt thất Sở Vân và Kim Bích Hàm càng lúc càng gần, rốt cuộc có thư sinh không nhịn được đứng ra:

- Đứng lại, nơi đây là căn cứ bí mật của chúng ta, không cho phép người ngoài tham quan.

- Căn cứ bí mật, thực sự là lý do tốt, các ngươi bao nhiêu tuổi rồi còn chơi loại trò chơi nhỏ này?

Kim Bích Hàm phát ra một tiếng cười nhạo, loại lý do này thực quá ngây thơ rồi.

- Hừ, ta ngày hôm nay tiến vào sơn cốc này nhìn, các ngươi ai dám ngăn cản ta?

Khuôn mặt Sở Vân lãnh khốc, tiến thẳng về phía trước.

- Đứng lại!

Năm sáu vị thư sinh bình dân đều chắn trước mặt Sở Vân, hét lớn.

Sắc mặt Sở Vân không đổi, dưới chân tiếp tục bước, toàn thân toát ra một cỗ sát khí, đây là khí thế ma luyện được từ trong chiến đấu sinh tử hàng thật giá thật.

Sắc mặt các thư sinh biến đổi, toàn thân phát lạnh.

Sở Vân tiến lên một bước, bọn họ không nhịn được lui về phía sau một bước, Sở Vân liên tiếp đi năm bước, bọn họ liên tiếp lùi năm bước. Kim Bích Hàm phía sau nhìn thấy vậy, hai mắt nhịn không được tỏa sáng, có một loại cảm giác tìm đúng người, tìm được chỗ dựa vào sinh ra rất tự nhiên.

- Được rồi, đều giải tán đi!

Lúc này, Nhan Khuyết mặc thanh bào, từ trong sơn cốc bước ra ngoài.

- Rõ, học trưởng!

Ngắn ngủi trong chốc lát, năm sáu vị thư sinh cảm giác như chính mình vừa mới bước qua quỷ môn quan, toàn thân đều là mồ hôi lạnh ướt sũng, gió trong núi thổi qua, có chút rùng mình.

- Rốt cuộc ngươi cũng hiện thân rồi!

Sở Vân nở nụ cười. Thế lực bình dân phi thường đoàn kết, ôm thành một thể. Thời điểm Sở Vân nghe được thế lực thư sinh bình dân đã suy đoán được, thân là lĩnh tụ của thư sinh bình dân,khẳng định trong lòng Nhan Khuyết biết rõ ràng.

- Truyền thừa viện chủ đời thứ ba, bị ngươi chiếm được rồi sao?

Kim Bích Hàm không thể nhịn được, vội vã mở miệng hỏi.

Nhan Khuyết chậm rãi gật đầu, sau đó lại lắc đầu:

- Những thứ kia đã bị ta chiếm được, chỉ là truyền thừa lại không có, hai ngươi các ngươi đi theo ta.

Nói xong, xoay người tiến vào trong sơn cốc.

Nhan Khuyết cũng không ngăn cản bọn họ, cách làm này phi thường lý trí.

Sở Vân và Kim Bích Hàm liếc nhau, cất bước đuổi kịp.

Sơn cốc nhỏ, quanh co khúc khuỷu, có có chút cảm giác đào nguyên thế ngoại, nếu như đứng ở bên ngoài, không nhìn ra được bên trong có càn khôn, tại đầu cùng sơn cốc, Sở Vân đã nhìn thấy một khối đá vuông.

Trên vách tường có khắc một nhóm chữ, kiểu chữ cổ phác đại khái, trong lúc chuyển ngoặt lại có ý nhị no tròn thông đạt.

Kim Bích Hàm vừa nhìn vừa đọc:

- Nguyệt quang như thủy quyến như hoa, khẩu nhược huyền hà. Đao quang kiếm ảnh nhập đan thanh, cam tâm chuyển Hóa. Bút hạ nhất chuyển, tảo điệu hoành sơn. Nhị lục thất tứ ngũ nhất bát, bát ngũ tứ lục thất nhị tam. Lạc khoản —— tam đại viện chủ thân bút?

- Những chữ này, cư nhiên là thư của viện chủ đời thứ ba, xem chữ như xem người, có thể thấy được vẻ đại trí nhược ngu, biểu được biến hóa và ẩn nhẫn!

Trên mặt Sở Vân hiện lên vẻ cảm khái, trong lòng lại rung động, linh quang thiểm thiểm.

Cảm giác được sương mù tầng tầng đang tiêu tán ngay trước mặt chính mình.

- Như vậy xem ra, ngươi cũng lý giải được chân diện mục của viện chủ đời thứ ba rồi. Thực không hổ là Trĩ Hổ, trước kia ta hoàn thành nhiệm vụ tới bước này đã phải tiêu tốn thời gian tròn một năm, nghĩ không ra ngươi mới nhập học được một tuần đã tìm được tới đây.

Biểu hiện của Nhan Khuyết tương đối đại khái, tán thán một tiếng, chỉ vào vách núi nói:

- Ha ha, như vậy nói rõ câu đố trên vách núi chính là một cửa cuối cùng, ai có thể giải được nó là có thể thu được truyền thừa, nếu không ngại chúng ta đánh cuộc, thế nào?

- A? Đánh cuộc gì?

Mặt ngoài Sở Vân bình tĩnh, nhưng nội tâm lại nổi sóng bốn bề.

Hắn đã chạm được tới chân tướng!

Nhan Khuyết nhấc cao đầu lông mày, nghiêm mặt nói:

- Nếu như ai giải được câu đó cuối cùng sẽ là người thắng lợi, nếu như ta thắng lợi, mời ngươi rời khỏi phòng ở phía tây.

Sở Vân không khỏi cười rộ lên:

- Nếu như ta thắng thì thế nào?

- Ngươi sẽ không thắng được, câu đố này ta đã giải được tám phần, chỉ còn lại mấy địa phương then chốt. Nếu như ngươi thắng, điều kiện tùy ngươi mở miệng!

Nhan Khuyết ngạo nghễ nói.

- Được, ta chấp nhận!

Sở Vân một lời đáp ứng.

- Sở huynh, vừa rồi huynh còn nói ta, không nên xung động a!

Trên mặt Kim Bích Hàm hiện lên thần tinh lo lắng, câu đố cuối cùng này rất khó, bằng vào tài trí của nàng cũng chỉ có thể cân nhắc được ba phần trong đó.

Nhan Khuyết vỗ song chưởng, cười to nói:

- Được, sảng khoái! Điều kiện của ngươi là gì?

Miệng của Sở Vân cười tới sáng lạn, vươn ngón tay trỏ, trực tiếp chỉ về phía Nhan Khuyết.

Ngữ điệu bá đạo mười phần:

- Điều kiện của ta chính là — Ngươi! Nhan Khuyết, nếu như ta thắng, ta muốn có ngươi!

- Hử?

Nhan Khuyết vô cùng kinh ngạc.

Giờ khắc này, Kim Bích Hàm cũng mở to hai mắt nhìn.

Trong sơn cốc hoàn toàn yên tĩnh!

…

Sở Vân rất khí phách lên tiếng, một tiếng kinh người, trong sơn cốc hoàn toàn tĩnh lặng.

Kim Bích Hàm nhìn vào Sở Vân, nghẹn họng nhìn trân trối. nàng không khỏi nghĩ tới lời nói của Trữ Y Y trước kia — "Nguyên lai Sở Vân ngươi thích vũ trang màu

hồng phấn…"

Trong lòng Kim Bích Hàm khiếp sợ, một nghi vấn càng lúc càng nặng xuất hiện trong lòng:

"Lẽ nào Sở Vân hắn thực sự không thích nữ nhân, mà thích nam nhân?"

Đối mặt với ngón tay của Sở Vân, Nhan Khuyết luôn luôn trấn định cũng có chút hoảng hồn.

Lời nói của Sở Vân quá mức khiến người khác nghĩ xiên xẹo. Hắn đầu tiên nghĩ tới chính là Sở Vân cự tuyệt lời cầu hôn của Trữ gia ngay trước mặt mọi người, nhất thời có liên tưởng không tốt.

Gian nan nuốt một ngụm nước bọt, khí thế của hắn tán loạn, sắc mặt trắng bệnh, lần đầu tiên nhận thấy lần đánh cuộc này "hiểm ác đáng sợ".

Sở Vân chỉ vào Nhan Khuyết, nụ cười trên miệng càng lúc càng thêm mở rộng, cuối cùng không nhịn được ầm ĩ cười to:

- Thực sự là đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu. Ha ha ha… (Cố tình trồng hoa hoa không nở, vô tình cắm liễu liễu xanh um)

110. Chương 44: Truyền Thừa Đời Thứ Ba, Chân Tướng Tất Cả

Chương 44: Truyền thừa đời thứ ba, chân tướng tất cả

Thân thể Nhan Khuyết lay động, không khỏi lui về phía sau mấy bước.

Ngay cả Kim Bích Hàm cũng cảm thấy tiếng cười này có chút rờn rợn, lén lút lùi lại cách xa Sở Vân một chút.

Nhan Khuyết lau lau mồ hôi lạnh trên trán, mạnh mẽ trấn định nói:

- Ngươi đừng đắc ý, kết quả của đổ ước này còn chưa định. Ta không tin dưới ưu thế lớn như vậy còn thất bại dưới tay ngươi.

- Không, ngươi nhất định phải thua!

Sở Vân nói, tràn ngập vẻ tự tin tuyệt đối.

Kim Bích Hàm nhất thời động dung:

- Sở huynh, lẽ nào huynh đã phá giải được câu đố cuối cùng hay sao?

- Không có khả năng! Ta tìm hiểu câu đố này đã hơn hai tháng. Ngươi thoáng cái đã nhìn ra được ảo diệu huyền cơ trong đó? Lừa ai đây?

Nhan Khuyết cũng rất rung động, không tin Sở Vân có thể trong khoảnh khắc đã giải được câu đố cuối cùng.

Sở Vân đương nhiên không phá giải được, đối với câu đố này có thể nói hắn đầy đầu sương mù.

Chỉ là, hắn lại biết —- Đáp án!

Truyền thừa của viện chủ đời thứ ba, tự nghĩ ra luyện đan pháp Bát Đoạn Cẩm, câu đố cuối cùng sao? Kiếp trước đã được Nhan Khuyết lưu lại tại Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng, hắn thu được kỳ ngộ, mấy đầu mối này dần dần tổ hợp trong đầu Sở Vân, hình thành chân tướng cuối cùng.

Không sai!

Vật truyền thừa của viện chủ đời thứ ba chính là hạt giống Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ.

Mà hạt giống này, chôn dấu tại đỉnh Thanh Sơn, ngay bên dưới Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng.

Bình tĩnh xem xét, nếu như chỉ có câu đố, bằng vào thực lực tham u khách nhất lưu của Sở Vân, muốn phá giải cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Thế nhưng nếu muốn hơn được người thu được danh hào "toán kế vô khuyết" của ngự yêu sư, cộng thêm chiếm ưu thế thật lớn hiện tại như Nhan Khuyết, vậy thì quá khó khăn rồi. Trong mười thành hắn chỉ nắm chắc được không tới một thành.

Nhưng, không ai nghĩ tới Sở Vân chính là người sống lại.

Ký ức kiếp trước đã cung cấp cho hắn đáp án. Kết hợp với vài đầu mối trong lúc vô ý tiếp thu được, nếu như không suy đoán được kết quả, vậy thì quá mức xin lỗi danh tiếng tham u khách nhất lưu thiên hạ này rồi!

- Để sự thực chứng minh tất cả, tận mắt nhìn ta mở ra truyền thừa, Nhan Khuyết!

Sở Vân cười tới toét miệng, xoay người bước ra khỏi sơn cốc.

Nhan Khuyết hít hai con mắt lại, mang theo tám phần không tín, hai phần kinh nghi, bước theo sau Sở Vân.

Kim Bích Hàm tự nhiên cũng theo sau.

Ba người lên đỉnh núi, dừng lại trước mặt Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng.

Sắc mặt Nhan Khuyết có chút hổ thẹn, địa phương này so với kết quả hắn suy đoán, không bàn mà hợp.

- Huynh nói là ở đây?

Kim Bích Hàm ngây cả người, chợt hai mắt tỏa sáng, lấy quyền nắm thành chưởng, hưng phấn kêu lên:

- Ta đã hiểu, "nguyệt quang như thủy quyến như hoa" chính là một chữ "đằng". "Khẩu nhược huyền hà" chỉ chính là "lưu ngôn". Kết hợp lại, câu nói đầu tiên là chỉ Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng.

Nói tới đây, đôi con mắt đẹp của Kim Bích Hàm trợn to, nhìn bầu trời xanh trong suốt, lúc này lóe lên quang mang kỳ dị, bắn ra vẻ tán thán rất rõ ràng.

- Huynh thực sự đã nhìn thấu câu đó? Thực sự quá giỏi rồi, Sở Vân! Huynh thực sự quá lợi hại!

Nàng liên tục nhảy nhót, không chút keo kiệt lời ca ngợi, tất cả đều là do nàng tự mình thể hội, bởi vậy trong lòng càng thêm chấn động.

- Khụ khụ…

Sở Vân kho khan một tiếng, khóe miệng mỉm cười, bộ dáng bí hiểm. Trong lòng lại có vài phần kinh ngạc:

- Nguyên lai câu đầu tiên câu đó có thể lý giải như vậy. Câu nói đầu tiên cũng đã vạch ra được Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng, xem ra Nhan Khuyết cũng đã lý giải được tới đây?

Hắn nhìn về phía Nhan Khuyết. Nhan Khuyết trầm mặt như nước, nhãn thần lóe ra, hiển nhiên lòng tin đã bị dao động rồi, chỉ là vẫn phản kích như cũ:

- Cho dù đã biết được nơi truyền thừa thì làm sao đây? Điều này ta đã sớm phỏng đoán được, tiếp theo thì sao?

Nhan Khuyết ta mỏi mắt mong chờ!

- Tiếp theo mới là trọng điểm!

Sắc mặt Sở Vân ngưng trọng, hướng về phía Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng, vươn hai tay, bắt đầu khấp động thủ ấn.

Hai tay khấp ấn!

Hiện tại Sở Vân mới chỉ luyện thành một tay là chính, một tay là phụ. Hai tay khấp ấn đã vượt qua phạm vi năng lực của hắn. Chỉ là lúc này không phải là luyện đan, khấp chậm một chút cũng không thành vấn đề. Tay hắn khấp ấn, tốc độ rất chậm, thế nhưng rất ổn định.

Một thủ ấn, hai thủ ấn…

Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng trước mặt không hề động

tĩnh.

Ba thủ ấn, bốn thủ ấn…

Gió không biết từ nơi nào bắt đầu khởi động, gió thổi những phiến lá lớn như lá sen xoàn xoạt lay động.

Năm thủ ấn, sáu thủ ấn…

Gió to gào thét, gió nổi mây phun. Đám mây chín màu xoay quanh trên bầu trời, hình thành một dòng xoáy rực rỡ sắc màu. Tại trung ương dòng xoáy, dối diện với đỉnh Thanh Sơn.

Một cỗ uy thế cường đại phát ra, toàn bộ Thanh Sơn đều rung động.

Dưới kỳ cảnh, toàn bộ Thiên Ca Thư Viện đều sôi trào! Vô số người tìm tòi nghiên cứu kinh nghi nhìn lên bầu trời, vô số thân ảnh chớp động, nhanh chóng chạy lên đỉnh núi.

Bảy thủ ấn, tám thủ ấn…

Sở Vân tràn đầy mồ hôi, hai bàn tay rung động, càng đến phía sau càng thêm gian nan. Linh quang trong cơ thể chấn động bất định, sau khi kháp hết tất cả vân tay, cư nhiên có một loại cảm giác toàn thân không hề còn chút sức lực, tinh thần khí đều bị đào rỗng.

Xoạt xoạt xoạt…

Cành lá của Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng giống như nước thủy triều, tán sang hai bên.

Chủ đằng tráng kiện như cự mãng liên tục giãy dụa, đâm sâu vào trong cự thạch, mở ra một cái khe rất lớn, phát sinh tiếng vang quái dị.

Kim Bích Hàm, Nhan Khuyết đều trợn mắt há mồm.

- Nguyên lai vật truyền thừa của viện chủ đời thứ ba được cất giấu trong hòn đá lớn này, khó trách ta tìm bao lâu cũng không thấy được.

Trong lòng Sở Vân thì thào, lúc này có một loại cảm giác bừng tỉnh hiểu ra.

Oanh!

Đúng lúc này, trong dòng xoáy ánh mây bầu trời, dần dần hình thành một quang trụ màu vàng chói mắt, quang trụ cao tới hơn mười trượng, bao phủ toàn bộ đỉnh núi, phương viên hơn mười dặm cũng có thể nhìn thấy được, nhìn qua vô cùng rộng lớn tráng lệ.

Bị kim quang này dẫn dắt, bụi từ trong bùn đất giữa khe hòn đá lớn chui ra hai vật thể.

Một vật lớn chừng nắm tay, hình dạng tròn tròn, giống như hạt châu làm từ ngọc bích, lóe lên quang mang màu xanh ôn nhuận tươi mát.

Một vật thể giống như viên đồng, bao phủ một tầng quang vựng màu rám nắng, thần thần bí bí, nhìn không rõ ràng.

Trong lòng Sở Vân kinh ngạc, viên cầu tỏa quang mang màu xanh kia chính là hạt giống của Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ rồi. Thế nhưng vì sao lại xuất hiện một thứ kỳ quái kia, rốt cuộc là thứ gì?

111. Chương 45: Toàn Bộ Thư Viện Rung Động, Nhan Khuyết Bái Phục

Chương 45: Toàn bộ thư viện rung động, Nhan Khuyết bái phục

Dưới quang trụ màu vàng dẫn dắt, hai vật thể chìm đắm trong quang mang màu vàng, chậm rãi phiêu đãng, cuối cùng bay tới trước mặt Sở Vân.

Sở Vân vươn hai bàn tay, cầm cả hai.

Lúc này hắn mới nhìn thấy rõ vật thể thần bí kia, là một ngọc giản. Chỉ là hiện tại không phải thời điểm dò xét kỹ càng.

- Ngươi nói như thế nào?

Sở Vân xoay người lại, đối mặt Nhan Khuyết.

Hai tròng mắt Nhan Khuyết trọn tròn vo, há miệng, nghĩ muốn nói cái gì, nhưng yết hầu cuộn lại, chung quy không thể phát ra thành lời.

Tất cả mọi chuyện gây cho hắn rung động quá lớn.

Hắn chưa từng nghĩ tới chính mình thất bại rồi, hơn nữa thất bại nhanh như vậy, thảm như vậy! Khiến bản thân chính mình cũng phải ném vào trả nợ!

Nếu không phải hắn tự mình trải qua, hầu như phán định Sở Vân gian dối. Trí lực của con người sao có thể trác tuyệt tới như vậy? Chính mình đau khổ chuẩn bị một năm, tại thời điểm đối mặt với câu đố cuối cùng cũng phải giải suốt hai tháng, thế nhưng Sở Vân lại

chỉ dùng thời gian vài lần hô hấp đã thu được đáp án.

Đây còn là người sao?

Quái vật chăng?

Nhan Khuyết bị trí lực của Sở Vân chấn động tới ngây người.

Kim Bích Hàm sao không giống như vậy? Lúc nàng ý thức được Sở Vân tới nơi này có mục đích, không có lửa thì sao có khói, trong lòng đã sớm rung động mãnh liệt. Lúc này càng mở lớn cái miệng nhỏ xinh, ngơ ngác nhìn Sở Vân, không hề có phong phạm thục nữ.

Nàng luôn luôn tự xưng là băng tuyết thông minh, Đôn Hoàng công chúa tự nhiên có chút kiêu ngạo nho nhỏ. Thời điểm nàng tìm tới được câu đố cuối cùng, trong lòng nàng không tránh khỏi đắc ý. Thấy không? Toàn bộ thư viện không ai giải được câu đó, ta mới chỉ dùng một tuần đã giải được rồi.

Sau đó, nàng gặp phải thế lực thư sinh bình dân, lúc này mới nhận thấy sự tình không phải đơn giản như vậy.

Tiếp đó, nàng đưa tới vị cứu tinh Sở Vân, thời điểm thấy câu đố cuối cùng, nàng trầm tư suy nghĩ, trong khoảng thời gian ngắn chỉ nghĩ được hai thành.

Kết quả!

Sở Vân nói tại chỗ, chính hắn đã giải được câu đó.

Cuối cùng!

Thực sự là con mẹ nó giải được, làm trò trước mặt nàng, dễ dàng thu được hai kiện bảo vật truyền thừa.

Cái gì là thiên tài? Cái gì là trí lực trác tuyệt?

Kim Bích Hàm luôn luôn cho rằng chính mình hơn người, hiện tại nhìn vào Sở Vân, nàng phát hiện chính mình sai rồi. So sánh với nàng, Sở Vân mới là yêu nghiệt, mới là thiên tài chân chính.

Một người mới chỉ nhìn qua câu đó một lần đã phá giải được, thực sự không biết cấu tạo cái đầu của hắn ra sao? Suy nghĩ như thế nào?

Đôn Hoàng công chúa kiêu ngạo, lần đầu tiên trong cuộc đời không thể tránh né được cảm giác thất bại.

So sánh với nàng mà nói, cảm giác thất bại trong lòng Nhan Khuyết càng sâu hơn.

Hắn là nhân vật gì? Nhân vật lĩnh tụ thế lực bình dân!

Bởi vì tài hoa mà cao ngạo, ngay cả đệ tử gia tộc quyền thế bình thường cũng luôn khinh thường.

Trong toàn bộ Thiên Ca Thư Viện, chân chính tiến vào trong mắt hắn cũng chỉ có một mình Sở Vân. Cho dù là Hoa Anh, tuy rằng thừa nhận tài hoa của đối phương, thế nhưng cũng bị hắn thầm hạ thấp: Chơi đùa quỷ kế, khó thành đường chính.

Vì giải câu đó này, hắn tiêu tốn tròn hai tháng khổ tư. Cuối cùng bằng vào tài trí, lý giải được tám phần mười. Ưu thế lớn như vậy mới thúc đẩy hắn đánh đố với Sở Vân.

Thực không ngờ, thực không ngờ!

Chính mình cư nhiên thua, không chỉ có thua, hơn nữa còn thua triệt để như vậy.

Thất bại, tại thời điểm tự xưng là trí mưu, là ưu thế, hắn bị Sở Vân hung hăng đạp mạnh, triệt để ngã xuống dưới đất, hầu như không thể đứng dậy nổi.

Lần đả kích này, quá nặng rồi. Quá nằm ngoài dự liệu của hắn, hắn thậm chí có chút nghĩ quẩn, không chịu nhận sự thực tàn khốc này.

- Nhan Khuyết!

Bên tai truyền tới thanh âm của Sở Vân.

- Muốn biểu lộ rồi sao?

Cái miệng của Kim Bích Hàm mở thật lớn, trong lòng chấn động mãnh liệt.

Nhan Khuyết không khỏi run rẩy toàn thân, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Sở Vân.

Tình cảnh lọt vào trong tầm mắt của hắn, càng làm con ngươi của hắn mở rộng.

Lúc này, ánh mây chín màu trên đỉnh đầu Sở Vân, cuồn cuộn như rồng. Quang huynh màu vàng huy sái, giống như vờn quanh thân thể hắn. Toàn thân hắn mặc trường bào trắng noãn, thân thể kiện mỹ cao ngất, đại khí dâng trào. Yêu hồ đáng yêu ngồi trên vai hắn, Túy Tuyết Đao đại danh đỉnh đỉnh bị hắn treo sau người, diện mạo bất phàm.

Trong sắc mặt bình tĩnh của hắn tiềm tàng một cỗ sục sôi, hai tròng mắt lóe lên, trong sắc bén lại mang theo một tia ôn hoa, cộng thêm tình cảm chân thành, hắn tiếp tục nói:

- Nhan Khuyết, ngươi có tài hoa, ngươi trong tương lai nhất định sẽ liệt bảng, nhưng ngươi chấp nhất đối lập giữa gia tộc quyền thế và bình dân, điều này chỉ làm lãng phí thời gian của ngươi mà thôi.

- Trên thế giới này, nhất định có người giàu có, nhất định có người nghèo. Nhất định có gia tộc quyền thế, nhất định có bình dân. Ta có thể khẳng định, người giàu có ngay từ đầu nhất định cũng là người nghèo, khởi điểm của gia tộc quyền thế nhất định là bình dân. Chính là bởi vì bọn họ hoặc tổ tiên bọn họ nỗ lực và kỳ ngộ, như vậy mới có thể để bọn họ có thành tựu ngày hôm nay.

- Hà tất phải đi căm hận? Thế giới này vốn không bình đẳng, nhưng rất công bằng. Ông trời cho tất cả mọi người cơ hội công bằng, cũng cho ngươi cơ hội phấn đấu giống như tổ tiên của gia tộc quyền thế, nếu ngươi biết nắm bắt, ngươi cũng có thể trở nên giàu có, cũng

có thể trở thành gia tộc quyền thế. Trong mắt của ta, căn bản không có khác biệt giữa gia tộc quyền thế và bình dân, có chỉ là khả năng!

- Nhìn toàn bộ thiên hạ, Nhan Khuyết, không nên lãng phí tài hoa của ngươi, theo ta đi, để chúng ta giữa loạn thế này, sáng lập truyền kỳ, để hậu nhân phải cung kính ngẩng đầu nhìn!

Lời chân ý thiết, tình ý sâu nặng, phòng mắt thiên hạ, hùng tâm triển lộ!

Kim Bích Hàm ngây ngẩn cả người, phương tâm rung động, đây mới là chân diện mục của Trĩ Hổ sao? Trong lúc hoảng hốt, nàng hình như thấy một đầu Trĩ Hổ thực sự, đuôi cọp phất phơ, nhe răng hiển lộ uy phong. Lúc này chiếm đỉnh núi, ngửa mặt lên trời gầm to, trong thanh âm non nớt lại ẩn hàm uy nghi lẫm nhiên.

Vua rừng rậm tương lai!

Nhan Khuyết khẽ nhếch miệng, ngơ ngác nhìn Sở Vân. Hắn thề, vĩnh viễn không thể quên được tình cảnh ngày hôm nay. Người nam nhân lưng đeo yêu đao, đứng trên đỉnh núi, đắm chìm trong ánh vàng rực rỡ, phát sinh lời mời chinh chiến thiên hạ đối với hắn.

Nhiệt huyết trong lồng ngực không tự chủ được bắt đầu sôi trào mãnh liệt.

"Trong mắt không phân biệt bình dân và gia tộc quyền thế..."

Trong miệng hắn thì thào, hơi khép mắt lại, trong đôi mắt chớp động thần quang.

112. Chương 46: Vì Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụy Chọn Mua Tiên Nang (thượng)

Chương 46: Vì Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụy chọn mua tiên nang (thượng)

- Ha ha…

Bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, Nhan Khuyết chậm rãi cúi người, một gối quỳ xuống dưới mặt đất, ôm quyền về phía Sở Vân:

- Nguyện đổ chịu thua!

Ngừng lại một chút, lúc này mới nói tiếp:

- Nhan Khuyết ở đây, bái kiến chủ công!

…

- Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Cư nhiên có động tĩnh lớn như vậy?

Trữ Y Y vội vã chạy lên, trong rừng cây xanh mướt, nàng mặc quần áo màu vàng nhạt, bước chân lướt nhanh như hồ điệp bay lượn.

- Không biết, nhìn bảo quang này, hẳn là có bảo vật xuất thế!

Hoa Anh mặc y phục rộng rãi rực rỡ, ống tay áo trong lúc chạy nhanh bay phấp phới.

- Đi mau, Nhan Khuyết học trưởng hẳn là ở trên đỉnh núi. Đối phương là Sở Vân và Thạch Gia Minh, nhanh nhanh đuổi kịp.

Trong lòng lo lắng cho an toàn của thủ lĩnh, một đám thư sinh bình dân chạy nhanh lên đỉnh núi.

- Hử?

Bỗng nhiên toàn thân bọn họ run lên, đồng thời ngừng bước chân, nghẹn họng trân trối nhìn vào một màn trên đỉnh.

Nhan Khuyết nửa quỳ trước mặt Sở Vân, kim quang như trụ, Sở Vân đứng giữa đỉnh núi, gió mạnh thổi quần áo của hắn phất phơ, hiện lộ dáng người tráng lệ cao ngất, giống như thần nhân.

- Sao, tại sao có thể như vậy?

Các thư sinh bình dân đều khó có thể tin tưởng.

Vẻ mặt Trữ Y Y chấn động, nói không nên lời.

Sắc mặt Hoa Anh ngưng trọng, rất ngưng trọng. Hai mắt chớp động lệ quang, vẻ thong dong không còn. Hắn so với mọi người xung quanh nghĩ nhiều hơn, thấy xa hơn.

Thấy một màn này, trong lòng hắn thở dài:

"Bầu trời thư viện, phải đổi rồi!"

…

Phong vân đột biến, lúc ba người Sở Vân, Kim Bích Hàm và Nhan Khuyết bước xuống đỉnh núi, chiều gió của Thiên Ca Thư Viện lại đột nhiên rung chuyển bất định.

Sở Vân hoàn thành nhiệm vụ bao nhiêu năm không ai hoàn thành, Nhan Khuyết bái Sở Vân làm chủ công, hai tin tức giống như hai quả bom lớn, khiến tinh thần của toàn bộ thư sinh đều nhấc lên sóng gió ngập trời, không thể bình tĩnh lại.

Sở Vân từ lúc mới bắt đầu nhập học đã sớm trở thành tiêu điểm, tại giờ khắc này đã triệt để thổi lên đỉnh sóng gió. Trở thành một trong những thư sinh ưu tú nhất của thư viện từ trước tới nay.

Cái tên Trĩ Hổ, hầu như mỗi giờ mỗi khắc đều được các tiên sinh lẫn thư sinh đề cập.

Bên ngoài phong ba nổi lên bốn phía, mà nhân vật phong vân Sở Vân lúc này đang ở trong phòng ở, kiểm tra hai kiện bảo vật truyền thừa mới thu được.

Kiện thứ nhất, viên cầu như ngọc bích, nắm trong tay, có thể cảm thụ được từng đợt mát mẻ. Đây chính là hạt giống của Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, phi thường hiếm thấy.

Kiện thứ hai là một ngọc giản.

Sở Vân truyền thần niệm vào trong, sắc mặt lập tức vui vẻ. Hắn phát hiện trong ngọc giản, đại bộ phận là ghi chép tâm đắc và thể hội về nghiên cứu và sử dụng thủ ấn luyện đan Bát Đoạn Cẩm của viện chủ đời thứ ba năm đó, chính là thứ hắn cần nhất hiện tại.

Trừ thứ này ra, chính là giới thiệu phương pháp tài bồi đối với Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, cùng với liên hệ chặt chẽ giữa thủ ấn luyện đan Bát Đoạn Cẩm và Hoàn

Chuyển Đan Nguyên Thụ.

"Nguyên lai lợi dụng Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ tiến hành thủ pháp luyện đan Bát Đoạn Cẩm có thể tăng lên số đạo vận đan y. Nói cách khác, Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ có thể tăng phúc hiệu quả mã hóa đặc biệt của thủ ấn luyện đan Bát Đoạn Cẩm."

Trên thực tế, thủ ấn luyện đan Bát Đoạn Cẩm chính là do viện chủ đời thứ ba thu được linh cảm từ Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ. Bởi vậy hai bên kết hợp với nhau, đồng thời luyện đan, hiệu quả mã hóa đề cao cũng không phải là chuyện kỳ quái.

"Hai thứ này xuất hiện rất đúng lúc a."

Trong lòng Sở Vân vui mừng khôn xiết, khó dùng ngôn từ để miêu tả.

Nguyên bản hắn vẫn dùng Thiên Hồ luyện đan, tuy rằng Thiên Hồ có tư chất tuyệt phẩm, nhưng bản thân nó không phải tài liệu tốt để luyện đan. Đi theo con đường "đạo pháp cường công" mới có thể phát huy ra toàn bộ thiên phú của nó.

Để Thiên Hồ làm yêu thú luyện đan, quả thực chính là lãng phí lớn nhất. Hơn nữa hiệu quả không rõ ràng, thậm chí còn không bằng được một ít yêu thú tư chất thượng đẳng.

Đương nhiên, trong yêu thú tuyệt phẩm, chân chính có được thiên phú luyện đan cũng có không ít. Ví dụ như Chu Tước có Nam Minh Ly Hỏa, Phượng Hoàng có Niết Bàn Thánh Viêm.

Lại ví dụ như Kim Ô, sở hữu Thánh Dương Kim Diễm. Lại ví dụ như Họa Đấu, có thể thôn phệ bất cứ nguyên hỏa nào trong thiên địa, đồng thời khống chế hỏa chủng.

Nhưng yêu thú này đều sở hữu hỏa diễm đặc thù. Có thể bồi dưỡng trở thành yêu thú luyện đan. Thế nhưng lửa của Thiên Hồ lại không chỉ đơn thuần là hỏa diễm hành hỏa, trời sinh Thiên Hồ đã không có thiên phú cao trong phương diện luyện đan.

Thước có dài tấc có ngắn, trên thế giới căn bản không có yêu thú toàn năng. Chỉ là dựa theo tư chất thiên phú của bản thân yêu thú, lựa chọn con đường bồi dưỡng thỏa đáng nhất mới có thể phát huy được giá trị lớn nhất của yêu thú.

Nguyên bản Sở Vân cũng dự định, nếu như không tìm được Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, hắn sẽ tiêu hao một số học phân nhất định, đổi lấy yêu thú hoặc yêu binh như Xích Thố, lò luyện đan. Do đó giải phóng thời gian cho Thiên Hồ, chuyên môn bồi dưỡng chiến lực cho nó.

Không nghĩ tới, Kim Bích Hàm tới tìm chính mình, mấy đầu mối đều tập trung vào một chỗ, trên đỉnh núi, không chỉ giúp hắn tìm được hạt giống Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, hơn nữa còn có thu hoạch ngoài ý muốn, chính là thu phục được Nhan Khuyết.

Phải biết rằng Nhan Khuyết tương lai được xưng là "toán kế vô khuyết", là nhân vật xếp tại Dị Sĩ Bảng trên Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng. Dị Sĩ Bảng chỉ liệt danh bảy mươi hai người toàn bộ Tinh Châu, so với một trăm lẽ tám người Tuấn Kiệt Bảng Sở Vân đang xếp hiện tại cao hơn hẳn một bậc.

Sở Vân rất thỏa mãn, nhịn không được cười rộ lên.

- Sở huynh, huynh lại cười ngây ngô…

Trong phòng còn có Kim Bích Hàm, lúc này nhịn không được trợn trắng mắt nhìn, có chút bất đắc dĩ, nhỏ giọng nói. Từ sau khi rời khỏi đỉnh núi, Sở Vân liền xuất hiện một thói quen rất không tốt, đó chính là thường xuyên mừng rỡ cười khúc khích.

- Huynh có biết như vậy rất phá hư hình tượng sao? Nếu như để các thư sinh khác nhìn thấy, không thể không kinh ngạc tới rớt cằm xuống dưới đất.

Kim Bích Hàm tiếp tục nói:

- Mau mau nói cho ta biết, bảo vật truyền thừa của viện chủ đời thứ ba tột cùng là cái gì?

- Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, tựa hồ là yêu thực đã tuyệt chủng. Ông trời của ta, đây là yêu thực thượng đẳng nha, hiện tại giá trị tuyệt đối so sánh được với nửa tuyệt phẩm! Bồi dưỡng theo thiên phú của nó, chuyên theo hướng yêu thực luyện đan, đây là lực chọn tốt nhất!

Sau khi nghe được câu trả lời của Sở Vân, Kim Bích Hàm nhịn không được kinh hô, trong đôi con mắt hắc bạch phân minh toát ra tình tự kinh hỷ.

113. Chương 47: Vì Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụy Chọn Mua Tiên Nang (hạ)

Chương 47: Vì Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụy chọn mua tiên nang (hạ)

Sở Vân gật đầu:

- Ta cũng nghĩ như vậy.

- Vậy huynh còn không mau gieo trồng? Nếu như ta lấy được thứ này, chỉ sợ hiện không thể trước tiên hóa thành yêu thực của mình, trồng xuống đã rồi tính tiếp!

Đôn Hoàng công chúa nhìn chằm chằm vào hạt giống, vẻ mặt vô cùng ước ao.

Sở Vân bất đắc dĩ nhún nhún vai:

- Thế nhưng hiện tại ta chưa có tiên nang…

Nói tới tiên nang, từ khi Sở Vân sống lại tới nay, hắn chưa từng có một tiên nang chân chính thuộc về chính mình. Bao gồm hai kiện tiên nang có chủ của gian tế hải tặc kia, tự nhiên là không thể sử dụng, bị hắn bán trao tay rồi. Sau đó nhập học Thiên Ca Thư Viện, học tập khóa chế nang, phát hiện trong đó có rất nhiều nội dung vô cùng thâm ảo, không phải chính mình trong thời gian ngắn có thể học thành công, liền sáng suốt

buông tha.

Thường xuyên qua lại, dẫn tới chính mình thực sự rất không ra sao, ngay cả một tiên nang cũng không có.

Tiên nang, vốn là địa phương lưu giữ yêu thú, yêu binh, yêu thực. Có một số yêu thú rất đặc thù, ví dụ như thể tích rất lớn, bất lợi mang theo người, thường thường tồn trữ trong tiên nang.

Thời điểm thu phục yêu thú hoang dại sẽ dùng tới tiên nang. Thời điểm trấn áp yêu binh vô chủ cũng sẽ dùng tới tiên nang. Thời điểm đào tạo yêu thực, tiên nang có không gian loại nhỏ, chuyên chở thổ địa màu mỡ càng không thể thiếu được.

- Vậy còn chờ cái gì? Tới cửa hàng tiên nang nhìn!

Kim Bích Hàm so với Sở Vân càng thêm nóng ruột, đứng lên, kéo theo Sở Vân chạy vụt ra ngoài. Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ từ lâu đã tuyệt chủng, nàng rất muốn nhìn thấy loại yêu thực quý hiếm này sinh ra.

Cửa hàng tiên nang, thuộc vào quần thể kiến trúc tầng hạ Thanh Sơn, cũng nằm ngay bên cạnh của hàng đan dược.

Nhìn thấy đại danh nhân Sở Vân tới, chủ cửa hàng biểu hiện có chút thụ sủng nhược kinh.

- Nguyên lai, là Trĩ Hổ muốn lựa chọn tiên nang loại tồn trữ yêu thực a!

Lúc minh bạch ý đồ của hắn tới, chủ cửa hàng dạt dào nhiệt tình, lập tức đề cử mấy loại tiên nang tốt đối với Sở Vân.

- Thủy Tinh Lam Bạch tiên nang, thời điểm chế tạo tiên nang này chọn dùng Thực Hành Chân Tinh. Không gian mở ra trong tiên nang lớn chừng một nhà dân, không khí ánh sáng, thủy khí trong tiên nang rất đầy đủ. Giá cả: hai mươi học phân.

- Hồng Khâu Tuyến Hoàng Kim tiên nang. Không gian tiên nang ước chừng một nhà dân, bởi vì thời điểm luyện chế có cho thêm Hồng Khâu Tuyến Hóa Thạch, bởi vậy thổ nhưỡng tự động ngăn ra. Giá cả: hai mươi học phân.

- Trọng Thổ Thanh Đồng Cừ tiên nang, không gian tiên nang có kích cỡ chừng hai phòng. Bên trong đã có trọng thổ nửa mẫu, cấu tạo ra Thanh Đồng Thủy Cừ, có thể tùy thời tước yêu thực, không cần chính mình động thủ. Giá cả: hai mươi hai học phân.

- Tiểu Tích Vân tiên nang, không gian trong tiên nang lớn chừng hai phòng. Thời điểm luyện chế lựa chọn dùng Dẫn Lôi Thạch, Chàng Lôi Thạch, Oanh Lôi Thạch, rất nhiều Thiên Cương Thạch cùng với Vân Nang. Bởi vậy bên trong tiên nang có Tiểu Tích Vân. Giá cả: hai mươi lăm học phân.

Bốn loại tiên nang này đích thực là hàng tốt, nhưng cũng không rẻ. Mỗi một loại dù thấp nhất cũng là hai mươi học phân, nếu không phải Sở Vân vừa hoàn thành nhiệm vụ truyền thừa, thu được một trăm học phân, mua một tiên nang đã đủ cho hắn táng gia bại sản.

Hiện tại đột nhiên Sở Vân có chút hối hận, vì sao lại buông tha khóa học chế nang. Ngự yêu sư chế nang tại bất cứ địa phương nào cũng nổi tiếng, dù là năm hai năm ba cộng lại cũng không có bao nhiêu chế nang sư.

- Yêu thực không giống yêu thú, không thể tùy ý thay đổi tiên nang, bởi vì chọn mua tiên nang cần phải một bước đúng chỗ. Cho dù làm không được cũng nên tận lực lựa chọn một kiện tiên nang có thể sử dụng được trong thời gian dài.

Kim Bích Hàm ở một bên nhắc nhở nói.

Sở Vân có ký ức kiếp trước, sao có thể không biết đạo lý này.

Hắn đang lựa chọn.

Hồng Khâu Tuyến Hoàng Kim tiên nang, có thể tự động phân cách thổ nhưỡng, thích hợp tài bồi rất nhiều yêu thực cùng loại. Chính mình chỉ muốn trồng một loại Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, tự nhiên không thích hợp, loại trừ.

Trọng Thổ, chính là lần đầu tiên gia công có tinh luyện thổ, giá trị không lớn. Thanh Đồng Thủy Cừ chỉ giúp bớt công việc hàng ngày, Sở Vân còn chưa lười biếng tới loại trình độ này, bởi vậy không lấy Trọng Thổ Thanh Đồng Cừ tiên nang.

Cuối cùng hắn do dự giữa Thủy Tinh Lam Bạch tiên nang và Tiểu Tích Vân tiên nang.

Nên lựa chọn bên nào đây?

Sau một lúc lâu, hắn mở miệng nói:

- Chọn Tiểu Tích Vân tiên nang đi. Có Tiểu Tích Vân, có thể sản sinh dông tố theo tỉ lệ nhất định. Dông tố bao hàm sinh cơ, có thể xúc tiến yêu thực sinh trưởng. Hơn nữa thời điểm độ yêu kiếp còn có thể trợ giúp nhất định. Tuy rằng quý giá nhất, chỉ là thời gian sử dụng tốt nhất tương đối ngắn.

- Lựa chọn sáng suốt a!

Chủ cửa hàng giơ ngón tay cái lên.

Kim Bích Hàm cũng cười nói:

- Quả thực là anh hùng cùng ý kiến.

Sở Vân lắc đầu, cười khổ nói:

- Không có học phân, anh hùng cũng phải biến thành cẩu hùng. Một tiên nang yêu thực vẫn thiếu a, lại đề cử cho ta một chút về tiên nang yêu thú. Ta cần cho yêu thu của ta một căn nhà.

Tiên nang, bản chất nhất kỳ thực là yêu binh.

Linh cảm cấu tạo ban đầu mô phỏng theo không gian trong cơ thể các loại yêu thú như Bạch Vũ Tín Thiên Ông, Bảo Thạch Hải Đôn, Tể Tương Trư. Tổ tiên ngự yêu sư khổ tâm nghiên cứu, học tập cấu tạo các loại không gian này, sau đó phát tán tư duy, chọn dùng tài liệu riêng, tiến hành ráp luyện, hình thành yêu binh đặc thù có không gian bên trong, cũng chính là tiên nang.

Chỉ là tư chất của tiên nang thường chỉ là hạ đẳng, nhiều nhất, thông thường nhất, trung đẳng đã có thể coi như trân bảo rồi, thượng đẳng hầu như không có, về phần tuyệt phẩm… Ha ha, cho tới bây giờ chỉ nghe nói chỉ trong truyền thuyết, cho tới bây giờ chưa từng thấy người nào sở hữu hoặc nhìn thấy.

Cuối cùng, Sở Vân thay Thiên Hồ chọn lựa một kiện Hỏa Tin Hung tiên nang. Hai kiện tiên nang này đều có phẩm chất hạ đẳng, chỉ có thể tu hành tới giai đoạn Tiểu Yêu.

Thế nhưng giá cả phi thường cao, tổng cộng tiêu hao của Sở Vân bốn mươi lăm học phân.

Tiên nang đều như vậy, vô cùng đắt tiền.

Hơn nữa đây còn là tiên nang hạ đẳng, tới tiên nang trung đẳng, giá cả cao hơn hạ đẳng không chỉ mười lần, trăm lần, có đôi khi còn không có giá. Tới tiên nang thượng đẳng, một khi xuất thế, chính là trân bảo hiếm thấy, đưa tới cường giả khắp các nơi chém giết tranh đoạt là chuyện tình chắc chắn.

Về phần tiên nang tuyệt phẩm, đó là truyền thuyết, không đề cập tới cũng được.

Sở Vân cảm thấy đau lòng, vừa mới thu được một trăm học phân, trong nháy mắt đã tiêu đi gần một nửa.

114. Chương 48: Trồng Hạt Giống

Chương 48: Trồng hạt giống

Mà đây còn chưa kết thúc, không có tiên nang không thể làm được gì, sau đó tiến hành bồi dưỡng yêu thực còn cần phải có thổ nhưỡng, có hơi nước, có phân. Trừ thứ này ra, còn phải chú ý chống côn trùng có hại.

Mặt khác, Tiểu Tích Vân tiên nang không có tài liệu loại Thái Dương Thạch, bởi vậy không có ánh dương quang, mỗi ngày phải mở tiên nang, để chiếu ánh sáng vào.

Nói chung bồi dưỡng yêu thực khác với chăm sóc yêu thú, nội dung công tác vô cùng rườm rà, cần tính nhẫn nại mới có thể chống đỡ được.

Cuối cùng, Sở Vân mua bùn Thủy Tinh, nước Huỳnh Quang, tảo Hương Hải. Lại tiêu tốn thêm mười lăm học phân, một trăm học phân vừa thu được chỉ chớp mắt chỉ còn lại bốn mươi học phân.

Cũng may những thứ này coi như đáp ứng đầy đủ rồi, coi như chống đỡ được một năm học. Sở Vân một bước đúng chỗ, sau này một năm không cần phải mua thêm.

Trở lại phòng ở, Sở Vân bắt đầu trải thổ nhưỡng trong Tiểu Tích Vân tiên nang.

Bùn Thủy Tinh, có màu trắng nửa trong suốt, vừa xốp vừa giòn, nếu như đặt trong hoàn cảnh tối đen tuyệt đối còn có thể phát hiện ra bản thân loại bùn này phát ra ánh sáng như sương mù.

Sở Vân mang tới tảo Hương Hải, đập nát, hỗn hợp vào trong bùn Thủy Tinh. Cứ như vậy, bùn Thủy Tinh phối hợp với tảo Hương Hải, dinh dưỡng trong thổ nhưỡng coi như đủ rồi.

Sở Vân mở miệng Tiểu Tích Vân tiên nang, đầu tiên cho bùn đất, sau đó tâm thần truyền vào tiên nang, thôi động đạo pháp cơ bản hạng nhất trong đó — Ý niệm ngưng luyện chi thuật.

Hắn bằng vào ý niệm vô hình, cô đọng thành một bàn tay to, ý niệm trong đầu túy ý lúc to lúc nhỏ.

Bàn tay to trong không gian qua lại không ngừng, di chuyển bùn đất, dựa theo ý muốn bản thân, không để quá mức rời rạc. Bận rộn suốt một khắc đồng hồ mới hoàn toàn tiếp phân bổ xong bùn Thủy Tinh.

Đây còn là hiệu suất cao nhất được hỗ trợ bởi kinh nghiệm và nghị lực ma luyện kiếp trước của Sở Vân, đổi thành tay mới tới, chỉ sợ suốt một canh giờ cũng không chắc làm được công tác này.

Sau đó, đưa hạt giống nhìn như ngọc bích trồng tại trung ương tiên nang, không sâu cũng không nông, theo mức độ vừa phải.

Cẩn thận từng chút, tưới một ít Huỳnh Quang thủy xung quanh hạt giống. Sở Vân đang muốn tiến hành bước tiếp theo, bỗng nhiên thất thần.

Thu hồi tâm thần trở về, Sở Vân lập tức lọt vào nghi vấn của Kim Bích Hàm:

- Vì sao lại dừng lại?

- Ta đột nhiên phát hiện trên người không có địa sát thạch, không thể thúc dục a!

Sở Vân vỗ đầu, đang định chạy ra ngoài, dùng học phân đổi lấy một ít địa sát thạch tệ.

- Không cần đi nữa, chỗ ta có. Ai, huynh cư nhiên muốn dùng học phân quý giá đổi lấy địa sát thạch tệ. Tin này mà truyền ra ngoài, chỉ sợ chọc tất cả thư sinh tức chết. Sau này huynh cần phải mang theo ít tiền trên người mới được.

Nói xong, Kim Bích Hàm móc một túi thạch tệ đưa cho hắn.

Ai không muốn mang theo chút tiền tài bên người, Sở Vân cũng là không có biện pháp. Thư gia đảo thâm sơn cùng cốc, nói không dễ nghe chính là nơi hoang dã.

Trước khi hắn đi, Thư Thiên Hào đưa cho hắn một ít địa sát thạch tệ chuẩn bị trước, kết quả bị hắn từ chối.

Sở Vân tiếp nhận vừa nhìn, sắc mặt khiếp sợ. Hắn phát hiện trong túi không phải là địa sát thạch tệ, mà là thiên cương thạch tệ càng cao cấp hơn.

Một thiên cương thạch tệ có giá trị một trăm địa sát thạch tệ. Đừng nhìn túi tiền nhỏ, kỳ thực chính là yêu binh, bên trong có không gian. Chỉ một túi thiên cương thạch tệ trong tay Sở Vân đã có thể sánh ngang với thu nhập từ thuế suốt một năm của Thư gia đảo.

Kẻ có tiền!

Lúc này trong lòng Sở Vân cảm khái một tiếng, nhìn Kim Bích Hàm đột nhiên nói:

- Thạch huynh, huynh che giấu thân phận hẳn là có nỗi khổ riêng. Ta xem huynh có yêu thú tuyệt phẩm như Kim Ngọc Tiên Diệp, mạo muội hỏi, có phải huynh là thành viên hoàng tộc Đôn Hoàng quốc?

Mỗi một quốc gia đều có một hai mạch yêu thú tuyệt phẩm, thường bị nắm giữ trong tay hoàng thất. Có một số cường quốc, thậm chí có hai tới ba mạch yêu thú tuyệt phẩm, chỉ truyền lưu trong hoàng thất.

Hoàng tộc Đôn Hoàng quốc cũng nắm giữ một mạch yêu thú tuyệt phẩm Kim Ngọc Tiên Diệp, bởi vậy Sở Vân mới có câu hỏi này.

Trong lòng Kim Bích Hàm giật thót, khuôn mặt lại trấn định. Trước kia nàng để Kim Ngọc Tiên Điệp xuất hiện cũng đã dự định được tình cảnh này xuất hiện, trực tiếp trả lời:

- Không sai, ta họ Kim, chính là thành viên của hoàng tộc Đôn Hoàng quốc.

- Kim Gia Minh?

Ánh mắt Sở Vân lóe lên, tìm tòi trong ký ức kiếp trước, nhưng không hề phát hiện ra một chút ấn tượng gì về người này.

Kim Bích Hàm cười mà không nói. Nàng dùng cái tên giả Thạch Gia Minh, kỳ thực là một tên giả mà thôi.

Hiện tại Sở Vân hiểu lầm, nàng cũng không muốn giải thích, loại tình huống này là tốt nhất.

Sở Vân thấy Kim Bích Hàm không nói thêm, cũng sáng suốt dừng đặt câu hỏi. Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, thế nhưng mỗi người đều có một bí mật. Kim Bích Hàm có nỗi khổ riêng, thời điểm nên tiết lộ cho chính mình nhất định sẽ tiết lộ. Nếu như chính mình mạnh mẽ hỏi, chính là không tôn trọng đối phương.

Chỉ là, thái độ thẳng thắn của Kim Bích Hàm khiến khoảng cách giữa hai người trong lúc vô hình kéo gần hơn không ít.

Sở Vân lấy ra đủ lượng thiên cương thạch tệ, trải xung quanh hạt giống, hình thành một vòng tròn.

Sau đó, hắn cắn ngón tay, nhỏ một giọt máu tươi, tiến hành huyết tế.

Lúc huyết tế, linh tính hô hoán.

Lần thứ hai rơi vào hắc ám, Sở Vân phát hiện ra chính mình thành một đoàn ánh sáng, đây chính là linh quang của chính mình.

Chỉ khác với thời điểm ấp trứng Thiên Hồ, linh quang này rõ ràng đã lớn, từ nắm tay dần dần mở rộng tới cái bát to. Đây là do giai đoạn vừa qua không ngừng nỗ lực, dẫn tới thực lực đề cao.

Trong bóng đêm, Sở Vân rất có kinh nghiệm, bắt đầu tìm kiếm linh quang của Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ. Linh quang của hạt giống này so với Thiên Hồ còn

nhỏ yếu hơn gấp đôi, chỉ là ngưng thành thực chất, là tư chất thượng đẳng hàng thật giá thật.

Việc quen dễ làm, từ trong linh quang tỉnh lại, thời điểm Sở Vân mở mắt ra một lần nữa đã phát hiện có một cỗ liên hệ chặt chẽ, quanh quẩn trong đầu chính mình. Một là của chính mình, còn một chỗ khác chính là Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ.

- Phá đất lớn lên, Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ!

Trong lòng hắn mặc niệm, phát sinh mệnh lệnh thứ nhất.

Thời khắc then chốt chân chính, tới rồi!

Trong tiên nang, nhất thời nhộn nhạo một cỗ ba động màu xanh, ba động như quang quyển, một vòng lại một vòng nối tiếp nhau, tâm chính là hạt giống của Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ.

Sở Vân hoàn toàn mở rộng túi, vô số nguyên khí mộc hành chảy ngược vào trong. Đương nhiên trong đó cũng kéo theo rất nhiều loại nguyên khí khác.

115. Chương 49: Trồng Thành Công? Trùng Kích Tu Vi? Bao Nhiêu Năm?

Chương 49: Trồng thành công? Trùng kích tu vi? Bao nhiêu năm?

Chỉ là những nguyên khí này dưới thiên cương thạch tệ chuyển hóa, đã trở thành nguyên khí mộc hành tinh thuần nhất. Nguyên khí nồng nặc tới mức mắt thường có thể nhìn thấy được, tràn đầy trong không gian tiên nang, hình thành một tảng màu xanh rất lớn.

Hạt giống hình như dòng xoáy đáy biển, hút lấy nguyên khí mộc hành. Sau khi tích lũy đủ, một chồi cây tươi mát, giống như ngọc bích, run rẩy chui khỏi bùn đất thủy tinh.

Chính thức bắt đầu trúc cơ rồi.

Tu vi một năm…

Chồi cây giống như ngón tay của trẻ con mới sinh, tiếp tục kéo lên trên.

Tu vi hai năm, ba năm, bốn năm…

Chồi xanh khỏe mạnh, lớn lên rất cao, đã có kích thước bằng với cánh tay người trưởng thành.

Tu vi năm năm, sáu năm…

Cây nhỏ dần dần thành hình, vỏ cây trong sáng màu ngọc bích, thân cây thẳng tắp, giống như thương trúc.

Tu vi bảy năm, tám năm…

Hình thể cây nhỏ bành trướng, bộ rễ đã bắt đầu lan tràn trong bùn đất, mà trên thân cây chậm rãi hình thành chín nhánh.

Tu vi chín năm!

Cây nhỏ lúc này đã thoát ly khỏi hình tượng thương trúc, khiến người khác nhìn ra được là yêu thực không bình thường. Nó từ dưới dày, càng lên trên càng nhỏ, hình như một tòa bảo tháp.

Thân tháp bị phân thành chín tầng nhánh, trên mỗi một tầng sinh ra một cành, sinh trưởng kéo sang xung quanh.

- Đây chính là Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ rồi! Tu vi chín năm, chính là tư chất thượng đẳng đỉnh phong, rất tốt!

Kim Bích Hàm phát sinh tiếng than sợ hãi, vừa rồi nàng một mực bàng quan.

Bởi vì giữa tiên nang loại hạt giống, tương đối e ngại khí tức của nàng, sẽ ảnh hưởng tới hạt giống tân sinh.

Sở Vân cũng rất thỏa mãn, nói chung yêu thực có tư chất thượng đẳng, tại giai đoạn trúc cơ có thể một hơi lớn tới bảy tới chín năm tu vi. Số năm tu vi càng nhiều, nói rõ tư chất càng tốt.

Tư chất thượng đẳng tu vi chín năm, chỉ kém hơn tuyệt phẩm. Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ quả nhiên không khiến hắn thất vọng!

Ngay tại thời điểm Sở Vân trồng yêu thực, tộc lão hội Trữ gia đảo.

- Toàn bộ cửa hàng trên Thư gia đảo, đã lui về toàn bộ rồi sao?

Trữ gia đảo chủ mở miệng hỏi.

Một vị tộc lão ngồi bên cạnh trầm giọng nói:

- Đều đã lui trở về, thương thuyền mậu dịch có mục đích Thư gia đảo cũng đình chỉ toàn bộ. Không chỉ có như vậy, còn thao túng hơn mười thị trường đảo nhỏ xung quanh, tiến hành phong tỏa kinh tế nghiêm ngặt đối với Thư gia đảo.

Trữ gia đảo chủ chậm rãi gật đầu, vui lòng tán dương nói:

- Tốt, cứ như vậy, ta ngược lại muốn nhìn Thư gia đảo có biện pháp nào. Hừ, cư nhiên dám cự tuyệt lời cầu thân của Trữ gia chúng ta. Tự cho vũ dũng, không để chúng có chút màu sắc nhìn, thực cho rằng Trữ gia đảo ngồi không?

Nói tới đây, âm mang trong mắt Trữ gia đảo chủ bắn bốn phía, trong lòng của hắn lại dâng lên tin tức thời điểm cầu thân bị cự tuyệt, sản sinh cỗ phẫn nộ và nhục nhã khôn kể.

- Chỉ là…

Tộc lão được khích lệ lại mở miệng nói.

- Chỉ là cái gì, không nên ấp a ấp úng.

Sắc mặt Trữ gia chủ trầm xuống.

- Cho tới hôm nay Thư gia đảo mở rất nhiều diêm trường, sản xuất muối biển. Theo dự tính, Thư Thiên Hào muốn đánh cuộc được ăn cả ngã về không, tiến hành chiến lược giá cao bán đắt, mở phiên chợ muối biển, để đổi lấy một đường sinh cơ thở dốc.

Tộc lão kia rất cung kính hồi đáp.

- Ha ha ha!

Trữ gia đảo chủ ngây ra một lúc, mạnh mẽ ngửa đầu cười ba tiếng, cười tới nước mắt chảy ra:

- Ngu xuẩn, thực sự quá ngu xuẩn. Thư Thiên Hào chỉ biết chiến tranh, muốn làm thương nghiệp, hắn chính là thằng nhóc ba tuổi, ngu xuẩn, ấu trĩ, ngây thơ!

Các tộc lão khác cũng phát ra tiếng cười ha hả.

- Muốn nắm giữ thị trường muối biển? Không nhìn xem muối biển là cái gì? Mệt cho hắn nghĩ ra trò này, chờ muối biển đã bão hòa rồi, còn muốn chơi trò chiến tranh giá cả? Không để hắn lỗ chết mới lạ.

- Thư Thiên Hào đã nóng nảy, ngu ngốc rồi! Xem ra không quá bao lâu là chúng ta có thể chiếm được thế chủ động tuyệt đối.

- Không sai, để hắn làm muối biển tùy thích, để hắn ngã một cái đầu rơi máu chảy. Tới một khắc kinh tế Thư gia đảo hoàn toàn đổ nát, Thư Thiên Hào không tới cầu chúng ta, còn có thể cầu ai đây?

- Ha ha ha ha…

Mọi người lại cười to, phảng phất như nhìn thấy được Thư Thiên Hào quỳ gối dưới chân bọn họ, ăn nói khép nép đối với bọn họ, thỉnh cầu thông thương một lần nữa.

…

Một tuần mới bắt đầu, sau khóa học luyện đan, theo thường lệ là Bạch Mi Đan Sư dạy dỗ luyện đan cho Sở Vân.

Sở Vân cũng mỉm cười, đưa cho Bạch Mi Đan Sư một viên đan dược màu đỏ đậm.

- Đây là Huyết Khí Đan?

Bạch Mi Đan Sư tiếp nhận viên đan dược này, kinh ngạc rồi.

Huyết Khí Đan là loại đan dược hạ đẳng bình thường, Bạch Mi Đan Sư đã quen thuộc tới mức không cần nhìn, chỉ ngửi mùi là có thể phân biệt được trình độ tốt xấu.

Thế nhưng hương thơm của viên đan dược này so với Huyết Khí Đan bình thường khác nhau, hơn một tia mùi hương, mà chân chính khiến Bạch Mi Đan Sư kinh ngạc chính là, bên ngoài viên đan dược này có một tầng màng màu máu hơi mỏng. Trên màng mỏng thường xuyên lóe lên một đạo tinh quang.

Tinh quang này chính là một tia đạo vận.

Đạo vận đan y!

Sắc mặt Bạch Mi Đan Sư động dung, lúc này hỏi:

- Từ lúc nào ngươi đã nắm giữ được thủ ấn luyện đan Bát Đoạn Cẩm tới trình độ này rồi?

Viên Huyết Khí đan này cư nhiên bị ngươi luyện thành đạo vận đan y. Tuy rằng mới chỉ có một tia đạo vận, thế nhưng đã hơn một tầng khóa, gia tăng độ khó phá giải đan dược lên cực lớn.

Hắn nhìn Sở Vân, trong mắt hiện lên tình cảm kinh hỷ. Hắn biết Sở Vân đã thu được truyền thừa của viện chủ đời thứ ba, lẽ nào truyền thừa lợi hại như vậy, có thể khiến hắn thoáng cái đã nắm giữ được thủ ấn luyện đan Bát Đoạn Cẩm sao?

Sở Vân mỉm cười một chút, thong dong đáp:

- Tối hôm qua học sinh chôn xuống một bộ phận tài liệu Huyết Khí đan tại phụ cận rễ của Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, sau đó lợi dụng Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ tiến hành luyện đan pháp mộc hành. Dùng thủ ấn luyện đan cơ bản, trong lúc cây nở rộ đóa hoa, chiếm được viên huyết khí đan này.

- Thì ra là thế, bản thân Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ chính là yêu thực luyện đan tuyệt hảo. Đan dược luyện chế ra cư nhiên có ẩn chứa đạo vận. Xem ra thủ ấn luyện đan Bát Đoạn Cẩm của viện chủ đời thứ ba có quan hệ hỗ trợ với yêu thực này. Thì ra là thế, thì ra là thế…

Bạch Mi Đan Sư là luyện đan sư thâm niên cỡ nào? Lập tức liên tưởng được chân tướng, thần tình vẻ mặt cảm khái.

Sở Vân lại lấy ra một viên ngọc giản, nói:

- Đây chính là bút ký của viện chủ đời thứ ba, bao hàm rất nhiều tâm đắc luyện đan và cảm ngộ đối với thủ pháp luyện đan Bát Đoạn Cẩm. Hiện tại vật quy nguyên chủ, đưa lại thư viện.

116. Chương 50: Lại Bị Cự Tuyệt, Dịch Bệnh Bạo Phát (thượng)

Chương 50: Lại bị cự tuyệt, dịch bệnh bạo phát (thượng)

Bạch Mi Đan Sư nở nụ cười, vươn hai tay, từ chối hắn:

- Sở Vân, đây là cơ duyên của ngươi, không cần phải làm vậy. Nếu như ngươi đã chiếm được truyền thừa của viện chủ đời thứ ba, như vậy thủ ấn luyện đan Bát Đoạn

Cẩm là của ngươi rồi. Thư viện sẽ không cướp đoạt của ngươi. Sau này ngươi muốn truyền cho ai thì truyền cho người đó. Bát Đoạn Cẩm không thuộc về thư viện, chỉ thuộc về viện chủ đời thứ ba.

Sở Vân không rút tay lại, vẫn như cũ đưa tới, trong miệng nói:

- Vậy học sinh tặng ngọc giản này cho thư viện. Chỉ là…

Sở Vân nhắc lại chuyện xưa, muốn Thiên Ca Thư Viện đứng ra, trở thành minh hữu của Thư gia đảo.

Bạch Mi Đan Sư thở dài một tiếng:

- Ta biết ngươi muốn nói cái gì, ai. Chuyện này ta không thể làm chủ được, ngươi theo ta tới gặp viện chủ đại nhân.

- Thiên Ca Thư Viện vẫn luôn trung lập, Sở Vân, thỉnh cầu của ngươi, lão phu không thể đáp ứng được.

Sau khi biết được ý đồ đến của Sở Vân, viện chủ Thiên Ca chậm rãi lắc đầu, vẫn cự tuyệt hắn như cũ.

- Như vậy…

Sở Vân gục đầu xuống, nhãn thần ảm đạm, biết lần nỗ lực thứ hai này rốt cuộc thất bại rồi.

Chỉ là hắn không trách viện chủ Thiên ca, ngược lại hắn có thể nhìn thấy được trong lòng vị lão nhân này rất lực bất tòng tâm. Chung quy đây không phải là chuyện của chính mình, kiếp trước hắn đã hiểu rõ đạo lý này. Bản thân hắn cũng hiểu được không có bao nhiêu hy vọng, cự tuyệt là điều rất bình thường.

Nếu đổi lại thành chính mình là người của Thiên Ca thư Viện cũng sẽ lựa chọn như vậy!

Trong lòng hơi thất lạc, nhưng rất bình tĩnh.

- Vậy học sinh xin cáo lui rồi!

Hắn trực tiếp nói với viện chủ Thiên Ca cùng với Bạch Mi Đan Sư.

Bạch Mi Đan Sư khẽ gật đầu đối với hắn, viện chủ Thiên Ca lại nhẹ nhàng điểm tỉnh:

- Sở Vân, ngươi có thiên tư, có cơ duyên, không nên chán nản thất vọng. Nỗ lực đề cao chính bản thân đi, chỉ có thực lực mới là vương đạo.

- Học sinh nhớ kỹ!

Sở Vân cúi đầu bước ra, hắn cũng biết thực lực mới là vương đạo, cũng liều mạng đề cao chính mình, thế nhưng không cam lòng!

Rất không cam lòng!

Mặc dù biết rõ kỳ ngộ ngay trước mặt, thế nhưng bởi vì thực lực yếu ớt, không thủ hộ được quả ngọt thu được.

Cho dù có Đại Yêu binh trong tay, leo vào một trăm lẽ tám Tuấn Kiệt bảng, Sở Vân vẫn như cũ cảm thấy chính mình vô cùng nhỏ yếu.

Lời nói của viện chủ Thiên Ca không sai, một châm thấy máu, đề cao thực lực của bản thân mới là vương đạo. Thế nhưng Sở Vân cũng không muốn buông tha cho Thư gia đảo.

Hắn kiếp trước đã chịu vô số khổ sở của độc hành hiệp. Cuộc đời tu hành của ngự yêu sư, càng tu luyện tới trình độ cao thâm, cần số lượng tài nguyên càng nhiều. Lúc này nếu như có một thế lực chống đỡ phía sau là chuyện tình làm ít công to, thoải mái cỡ nào!

Nếu như kiếp trước, có Thư gia đảo phía sau chống lưng, Sở Vân sẽ không bước tới đường cùng, đi tìm kiếm bí mật, cuối cùng rơi vào tình cảnh thương thế toàn thân, thọ nguyên hầu như không còn.

- Tuyệt đối không thể để Thư gia đảo suy tàn, thế nhưng minh hữu, tìm mình hữu tin cậy ở nơi nào đây?

Đi trên sơn đạo, Sở Vân vô thức xiết chặt hai bàn tay, trong lòng mê man.

Thời điểm buổi tối, Nhan Khuyết tới đây bái phỏng.

- Chuyện tình bên kia đã xử lý tốt rồi sao?

Sở Vân cũng không kỳ quái Nhan Khuyết tới.

- Xử lý tốt rồi, chủ công!

Nhan Khuyết ôm quyền hành lễ, ngữ khí có chút đông cứng.

Sở Vân cười cười, đây là lẽ thường, cho dù tâm tính của ngươi tốt tới đâu đi nữa, đánh thuộc thua chính mình, tâm tình không thể vui vẻ nổi.

- Thuộc hạ có chuyện không rõ, thỉnh chủ công giải thích nghi hoặc.

Dừng lại một chút, Nhan Khuyết lại nói.

- Hẳn là về câu đố cuối cùng kia đúng không?

- Chủ công minh giám, trước đó thuộc hạ đã phá giải được tám phần. Chỉ còn hai câu nói cuối cùng chưa giải thích được.

Nhan Khuyết cau mày, đối với kết quả này, trong lòng hắn rất quấn quit.

- Nguyệt quang như thủy quyến như hoa, khẩu nhược huyền hà. Đao quang kiếm ảnh nhập đan thanh, cam tâm chuyển hóa. Bút hạ nhất chuyển, tảo điệu hoành sơn. Nhị lục thất tứ ngũ nhất bát, bát ngũ tứ lục thất nhị tam.

Sở Vân ngâm tụng một lần câu đố cuối cùng.

Sau khi thở dài một tiếng, giải thích nói:

- Nguyệt hoa như thủy quyến như hoa, là một chữ mê, đáp án chính là "đằng". Miệng lưỡi lưu loát, thay cách nói khác chính là "lưu ngôn". Hai bên kết hợp với nhau, không khó đoán được là Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng.

- Đao quang kiếm ảnh nhập đan thanh, ý chí "có thể có lợi". Ý tứ chỉnh thể là, bên dưới Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng có thể có lợi. Cũng chính là điểm chôn cất vật

truyền thừa.

- Cam tâm chuyển hóa, khó có thể lý giải một điểm, để "cam tâm" tự quay đầu, để một điểm biến hóa trong đó chính là "đan".

- Hai câu nói phía sau, bút hạ nhất chuyển, thay đổi chữ "mao" phía dưới chữ "bút" một chút chính là chữ "thủ". Tảo điệu hoành sơn, một chữ "tảo" này trừ đi hoành tạo thành sơn, chính là thủ. Cũng là chữ "thủ". Hai "thủ" cùng với chữ "đan" bên trên kết hợp, ý tứ

chính là sử dụng hai tay kháp động ấn pháp luyện đan quyết.

- Những chữ số bên dưới chính là bước tiến hành của kháp động thủ ấn luyện đan.

Nhan Khuyết nhíu mày gật đầu:

- Những điều này ta đều có thể suy tính ra được rồi, thế nhưng những chữ số bên dưới, vì sao lại là thủ ấn luyện đan? Thành thật mà nói, ta cũng từng liên tưởng tới điều này, thế nhưng bí quyết luyện đan cơ sở chỉ có bảy đạo thủ ấn cơ bản mới đúng.

- Đây không phải là thủ ấn cơ bản, mà là thủ ấn luyện đan Bát Đoạn Cẩm độc đáo của viện chủ đời thứ ba sáng tạo ra. Trong bộ thủ ấn luyện đan thượng đẳng này có tám đạo thủ ấn cơ bản. Ta cũng là may mắn được Bạch Mi Đan Sư truyền thụ gần đây.

Lời nói của Sở Vân nhất thời để Nhan Khuyết bừng tỉnh hiểu ra.

- Thì ra là thế, thì ra là thế… Thực sự là mệnh số, mệnh số đã định. Đáng tiếc, đáng tiếc…

Trong lúc nhất thời hắn đứng sững sờ tại chỗ, thần tình tiêu điều, xúc động thở dài, có chút thất hồn lạc phách.

Sở Vân thầm cảm thấy xấu hổ, trên thực tế tối hôm qua hắn mới đưa vào đáp án suy đoán ngược lại, hơn nữa dựa vào bản lĩnh kiếp trước mới hoàn toàn vạch trần được câu đố này.

Kỳ thực Nhan Khuyết đã phi thường tiếp cận bước cuối cùng của truyền thừa, thế nhưng lại thiếu đi một bước then chốt nhất — thủ ấn Bát Đoạn Cẩm.

Dựa theo Sở Vân suy đoán, kiếp trước hẳn là do Nhan Khuyết thu được thủ ấn Bát Đoạn Cẩm từ chỗ Bạch Mi Đan Sư. Sau đó tiếp thu truyền thừa, thu được Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, cuối cùng một bước lên trời, trở thành câu chuyện được người đời ca tụng.

117. Chương 51: Lại Bị Cự Tuyệt, Dịch Bệnh Bạo Phát (hạ)

Chương 51: Lại bị cự tuyệt, dịch bệnh bạo phát (hạ)

Chỉ là kiếp này, Sở Vân tới Thiên Ca Thư Viện, chiếm trước cơ duyên của hắn, đã khiến Nhan Khuyết dừng lại tại bước cuối cùng này.

Nếu tính toán cẩn thận từ đầu tới cuối, kỳ thực còn phải cảm tạ Kim Bích Hàm. Nếu như không phải có Phỉ Thúy Mộng Cảnh của nàng, Sở Vân đã không tinh tiến thủ ấn, cũng sẽ không có chuyện Bạch Mi Đan Sư cho rằng thiên phú của Sở Vân cực tốt, do đó truyền xuống thủ ấn Bát Đoạn Cẩm cho hắn.

Ảo diệu trong đó chỉ có một mình Sở Vân biết rõ ràng. Những người khác đều tỉnh tỉnh mê mê.

- Nếu như thế, Nhan Khuyết thua dưới tay chủ công cũng không tính là oan uổng, Nhan Khuyết phục rồi!

Cảm khái một lúc lâu, Nhan Khuyết than thở với Sở Vân.

Sở Vân cười cười:

- Ngươi đây là khẩu phục tâm không phục, đáy lòng còn có chút không cam, còn có một chút khí vị, cũng là thường tình của con người, ta lý giải ngươi. Kỳ thực ngươi tới vừa lúc, ta hiện tại đang đối mặt với khó khăn, cần ngươi bày mưu tính kế.

Đối với câu nói của Sở Vân, Nhan Khuyết không biện giải, chỉ ôm quyền:

- Chủ công cứ nói, Nhan Khuyết làm hết sức.

Lúc này, Sở Vân đã phân tích một lượt về chuyện tình giữa Thư gia đảo và Trữ gia đảo, còn có bệnh dịch Bích Lạc Hải Đái, lớn nhỏ không bỏ xót.

Nhan Khuyết rơi vào trầm tư.

Sắc mặt Sở Vân bình tĩnh, làm như vậy chỉ là thử thách tài trí của Nhan Khuyết mà thôi. Sở Vân cũng biết, Nhan Khuyết của hiện tại so với "toán kế vô khuyết" kiếp trước còn có một đoạn thời gian ma luyện. Chỉ là kiến nghị của hắn nói ra có thể gây cho mình chút linh cảm cũng không chừng.

Sở Vân thuần túy ôm thái độ như vậy hỏi lại, nhưng thực không ngờ chính là, sau một lúc, Nhan Khuyết ngẩng đầu lên, đáp lại:

- Muốn Thiên Ca Thư Viện trở thành minh hữu với Thư gia đảo, thúc đẩy việc này thuộc hạ có một kế.

- A, kế như thế nào?

Sở Vân có chút kinh ngạc.

Tinh quang trong mắt Nhan Khuyết chợt lóe:

- Chính là kế để Thiên Ca Thư Viện có thể bảo trì trung lập, nhưng vẫn có thể trợ giúp Thư gia đảo…

Sau một lúc mật đàm, Sở Vân đại hỷ, nhịn không được kêu lên một tiếng:

- Diệu kế!

Dựa theo cách nói của Nhan Khuyết, xác định có thể ổn thỏa hai đầu.

"Đây là "toán kế vô khuyết" trong tương lai sao? Quả thực là mưu tài a."

Trong lòng Sở Vân cảm khái, hắn vốn không ôm bao nhiêu hy vọng, thế nhưng thực không ngờ tới, Nhan Khuyết chỉ suy nghĩ không bao lâu đã nghĩ ra được một phương pháp tuyệt vời như vậy.

Thực sự kinh hỷ.

- Cứ như vậy, vấn đề lớn nhất được giải quyết rồi. Tiếp theo phải chờ dịch bệnh Bích Lạc Hải Đái bạo phát toàn diện. Nhan Khuyết, ngươi quả thực là lương mưu, tài hoa xuất chúng. Ta không nhìn lầm ngươi.

Sở Vân cao giọng cười to, ngữ khí phấn chấn.

Được khích lệ ngay mặt, Nhan Khuyết chỉ nhàn nhạt cười:

- Cái gọi là mưu kế, nói tới cùng chỉ là hướng dẫn đà phát triển mà thôi. Thiên Ca Thư Viện luôn trung lập, nhiều năm như vậy đã trở thành đại thế. Nếu như dịch bệnh quả thực bạo phát, đó chính là đại thế khác. Mượn hai cỗ đại thế, thừa kế dựng lên, nhất định làm ít công to. Đến lúc đó, mặc kệ mọi người không cam lòng như thế nào cũng không thể chống lại được đại thế, chỉ có thể bèo trôi theo dòng nước.

Đang khi nói chuyện, toàn thân thanh bào của hắn đứng thẳng tắp, bình tĩnh thong dong, mắt ẩn thần quang. Hình như phía sau hắn chính là sóng biển cuộn trào mãnh liệt. Mưu kế của hắn giống như cưỡi trên sóng biển mà tới, đại thế đã thành, bao phủ tất cả cá tôm, hình thành khí độ đặc biệt của riêng hắn.

Sở Vân cũng hiểu được ý tứ bên ngoài lời nói của Nhan Khuyết, tự tin nói:

- Ngươi yên tâm đi, đối với chuyện dịch bệnh bạo phát, ta rất tin tưởng ánh mắt của chính mình, có nắm chặt cực lớn. Dựa theo ta phỏng chừng, khoảng chừng một tuần sau, toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo sẽ bởi vì vậy phát sinh rối loạn không nhỏ.

Trong ký ức kiếp trước, chính là bảy ngày sau, dịch bệnh lan tràn, khuếch tán toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo, dẫn tới thị trường rung chuyển.

Nhưng mà ngoài dự liệu của Sở Vân chính là, sau hai ngày, toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo bắt đầu rung động, bệnh dịch Bích Lạc Hải Đái sớm bạo phát.

Trữ gia đảo, tộc lão hội.

Sắc mặt Trữ gia đảo chủ rất khó coi:

- Tại sao lại có thể như vậy? Dịch bệnh Bích Lạc Hải Đái tới mãnh liệt như vậy, sản xuất muối biển hoàn toàn đình trệ. Điều này lan rộng tới thị trường rất nghiêm trọng, tạo thành tổn thất rất lớn đối với lợi ích Trữ gia chúng ta.

Một vị tộc lão thở dài nói:

- Trên mỗi một hải đảo Chư Tinh Quần Đảo đều có diêm trường. Sản xuất muối biển hầu như là tự cung tự cấp, tự sản tự tiêu. Hiện nay muối biển đình trệ, kho muốn tồn trữ trên đảo không đủ, trận dịch bệnh này kéo dài quá lâu, chỉ sợ các đảo sẽ dẫn phát bạo động rối loạn.

Các tộc lão đều gật đầu, sắc mặt trầm trọng.

Muối biển khác với xa xỉ phẩm, chính là nhu yếu phẩm phải có trong sinh hoạt. Nếu như sinh hoạt cơ bản nhất của đảo dân không được thỏa mãn, nhất định có khả năng rất lớn dẫn phát bạo động.

- Đảo chủ, lão hủ cho rằng thị trường bạo động, dẫn tới kinh tế tổn thất vẫn chỉ là thứ yếu. Then chốt chính là lượng muối dự trữ của Trữ gia đảo chúng ta không không đủ. Lực lượng quân sự của Trữ gia đảo chúng ta bạc nhược, nếu như đảo dân xuất hiện bạo động, chỉ sợ…

Một vị tộc lão lão luyện thành thục lo lắng nói.

Trữ gia đảo chủ nghe xong, suy nghĩ một chút, một cỗ lạnh lẽo bốc lên trong lòng, trán đổ mồ hôi lạnh:

- Đích thực là như vậy, Trữ gia đảo chúng ta từ trước tới nay lấy kinh thương là chính, lực lượng quân sự không quá mạnh. Ta quyết định, không tiếc đầu tư lớn, thu mua muối biển các thị trường, ổn định thế cục Trữ gia đảo. Thứ hai, nghiên cứu các cách khai thác muối biển khác, cố gắng tự cung tự cấp. Ba, ban bố treo giải thưởng lớn, thông báo tuyển dụng luyện đan sư, luyện chế đan dược đặc hiệu nhằm vào dịch bệnh!

- Rõ!

Các tộc lão cùng kêu lên đồng ý.

Trữ gia đảo chủ nhìn sắc mặt mọi người đều ngưng trọng dị thường, bỗng nhiên cười nói:

- Mọi người không nên gánh vác quá lớn, chúng ta không xong, còn có người không xong hơn cả chúng ta. Thư gia đảo đoạn thời gian trước khai phá rất nhiều diêm trường. Dịch bệnh lúc này đối với Thư Thiên Hảo có tính đả kích lớn nhất.

Ngừng lại một chút, âm điệu Trữ gia đảo chủ giương lên, cổ vũ nhân tâm nói:

- Chư vị! Vượt qua đoạn thời gian khó khăn này đi. Đây chính là khảo nghiệm của ông trời đối với chúng ta, cũng là kỳ ngộ thật lớn. Thư gia đảo đã có hơn phân nửa rơi vào trong túi chúng ta rồi!

- Ha ha, đúng vậy, vì sao ta lại không nghĩ tới đây.

- Thư Thiên Hào so với chúng ta còn thảm hơn gấp vạn lần, thực sự thương cảm!

118. Chương 52: Khiêu Chiến Của Hoa Anh, Đại Yêu Binh Bách Hoa Cung (thượng)

Chương 52: Khiêu chiến của Hoa Anh, Đại Yêu binh Bách Hoa Cung (thượng)

- Nghe đảo chủ nói như vậy, lòng tin của lão phu nhất thời tăng lên gấp trăm lần a.

Sắc mặt các tộc lão bắt đầu hồng nhuận, thần tình kích động. Cho tới hiện nay, bọn họ luôn luôn mơ ước tài nguyên của Thư gia đảo. Trận dịch bệnh này chính là cơ hội tốt hiếm có chiếm đoạt Thư gia đảo a!

Trong lúc nhất thời, mọi người nhìn thấy hy vọng.

…

Nhiệm vụ luyện đan: Dịch bệnh Bích Lạc Hải Đái bạo phát, Chư Tinh Quần Đảo rối loạn, muối biển khan hiếm, không chỉ dẫn phát thị trường rung chuyển, càng dẫn phát bạo động và rối loạn vô cùng nghiêm trọng.

Luyện chế đan dược đặc hiệu nhằm vào dịch bệnh.

Điều kiện nhiệm vụ: Đã học qua chương trình luyện đan.

Phần thưởng nhiệm vụ: năm mươi học phân, đan dược luyện chế do Thiên Ca Thư Viện đứng ra buôn bán, lợi ích thu hoạch cùng chia với luyện đan sư.

Mọi người trong tạp vụ đường đều chấn động, Thiên Ca Thư Viện thỉnh thoảng sẽ tuyên bố một ít nhiệm vụ mang tính thời sự. Chỉ là thông thường đều là những nhiệm vụ thảo luận, nhằm vào thế cục thời sự, cổ vũ các thư sinh triển khai cuộc tranh luận phân tính đối

với thời cuộc.

Dịch bệnh Bích Lục Hải Đái bạo phát, ngoài dự liệu của mọi người. Thiên Ca Thư Viện tuyên bố nhiệm vụ này cũng rất bình thường.

- Ta tới nhận nhiệm vụ luyện đan!

Sở Vân trực tiếp nói với người phụ trách.

- Được!

Người phụ trách lập tức làm thủ tục đăng ký. Phần nhiệm vụ luyện đan này từ khi được ban bố tới nay, lập tức được quan tâm rộng khắp, phi thường nổi tiếng. Mặc kệ là am hiểu luyện đan hay không, rất nhiều thư sinh đều tiếp nhận nhiệm vụ này. Hiện tại Sở Vân cũng

tiếp nhận không phải là chuyện kỳ quái.

Bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, kỳ thực nhiệm vụ này chính là do Bạch Mi Đan Sư đặc biệt thiết lập dành riêng cho Sở Vân.

Không sai, đây là kế hoạch của Nhan Khuyết.

Sở Vân muốn luyện chế đan dược giải quyết dịch bệnh này, hoàn thành nhiệm vụ có thể nói rất dễ dàng. Hơn nữa hắn chính là người chế tạo đan dược, tự nhiên có quyền tiến hành độc quyền bán ra, Thư gia đảo tự nhiên là đối tượng thiên hướng tất yếu.

Như vậy có thể đảm bảo được Thiên Ca Thư Viện đứng trung lập, lại có thể trợ giúp được Thư gia đảo. Ánh mắt mọi người đều sẽ bị Thiên Ca Thư Viện hấp dẫn, mà Thư gia đảo tự nhiên bị đẩy xuống thứ yếu.

Kế sách đơn giản lại huyền diệu này, thay đổi góc độ suy nghĩ, đối với vấn đề hòa giải, mượn vào thế của Thiên Ca Thư Viện, thế của dịch bệnh, thừa thế dựng lên, nhẹ nhàng xảo diệu đạt được mục đích.

"Không hổ là Nhan Khuyết a, giỏi về mượn đại thế, thong dong thi triển mưu kế."

Trong lòng Sở Vân vô cùng cảm khái, có thể giải quyết được khó khăn phong tỏa kinh tế của Thư gia đảo, đích xác khiến hắn cảm thấy rất hài lòng. Cộng thêm thu được Nhan Khuyết làm thuộc hạ, càng khiến hắn vui vẻ.

Đây vẫn còn là Nhan Khuyết chưa hoàn toàn trưởng thành, chưa có tiếng tăm gì lớn, vậy mà đã có tài trí này. Thực sự chờ mong thời điểm hắn chân chính trở thành "toán kế vô khuyết".

Thư gia đảo vô cùng khuyết thiếu nhân tài như vậy.

- Sở Vân học đệ đi thong thả.

Thời điểm bước ra khỏi Tạp Vụ đường, Sở Vân ngoài ý muốn gặp được người quen.

- Là Hoa Anh học trưởng? Có gì chỉ bảo?

Đầu lông mày của Sở Vân giương lên, ngăn cản bản thân chính là Hoa Anh, người nổi danh ngang với Nhan Khuyết.

- Lần này không có mục đích gì khác, chính là dốc lòng cầu học đệ ngươi khiêu chiến!

Hoa Anh mặc thư sinh bào màu phấn hồng, cười rộ lên rất ôn nhu, lời nói lại như đao phong, chiến ý hừng hực. Sở Vân cười:

- Hoa Anh học trưởng, không phải đã viết thư ước chiến với ta rồi sao? Từ trước tới nay ta luôn đối xử bình đẳng, chờ khi ta rút được ước chiến của ngươi rồi chiến.

Nói xong hắn liền cất bước, vượt qua bên người Hoa Anh.

Tuy rằng đã bị cự tuyệt, thế nhưng tiếu ý nơi khóe miệng của Hoa Anh mở rộng, đứng tại chỗ, không quay đầu lại nói:

- Sở học đệ, giữa sân đấu nhục nhã Mã Hữu Tài là cố ý đúng không?

Cước bộ dừng lại, nhãn thần Sở Vân ngưng đọc, chuyển thân về phía sau, nhìn vào Hoa Anh:

- Học trưởng, lời này có ý tứ gì?

Hoa Anh cũng nghiêng cười, mỹ nhân phiến trong tay xòe rộng, nhẹ nhàng quạt vài cái, thản nhiên nói:

- Trong lòng học đệ ngươi rõ ràng, giữa sân đấu liên tục khiêu chiến mười người, chỉ cần lấy ngẫu nhiên phải một người, hoặc ta hoặc Mã Hữu Tài, hoặc Vệ Khiếp sẽ bởi vì chiến đấu liên tục, chiến lực không đủ, cuối cùng dẫn tới bị thua.

Ngừng lại một chút, hắn nói tiếp:

- Trong quá trình rút thăm, ngươi đã động tay động chân, bởi vậy vẫn không lấy ngẫu nhiên ba người. Mã Hữu Tài đã sớm hoài nghi ngươi, ngươi liền tương kế tựu kế, nhục nhã hắn trước mặt mọi người. Từ đó về sau, cho dù có người hoài ngi ngươi, nhưng ngẫm lại vết xe đổ, cũng sẽ không dám nói trước mặt mọi người.

Sở Vân trầm mặt không nói, lệ mang trong mắt hơi lóe lên.

Đôi con mắt đào hoa của Hoa Anh cũng toát lên một tia tinh quang:

- Thủ đoạn của ngươi rất tinh tế, ta quan sát nhiều ngày như vậy vẫn không phát hiện được khe hở. Ha ha, người sáng mắt không nói tiếng lóng. Hoa Anh ta khát vọng đánh một trận với thư sinh ưu tú nhất trong lịch sử Thiên Ca Thư Viện, học đệ dám nhận lời hay không?

Khóe miệng Sở Vân hơi vểnh lên, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Hoa Anh:

- Ngươi muốn chiến, vậy thì chiến!

- Tốt, sảng khoái! Lúc nào?

- Vào buổi chiều ngày hôm nay!

- Được!

Hoa Anh không nói hai lời, xoay người rời đi.

- Hoa Anh muốn đối chiến với chủ công?

Trong phòng ở, Nhan Khuyết biết được tin tức này, không khỏi nhíu mày.

- Không sai!

Sở Vân gật đầu, trong đầu hiện ra bộ dáng của Hoa Anh, không khỏi cảm khái nói:

- Thực không hổ là Hoa Anh. Ta gạt được đại đa số người, chỉ duy nhất có hắn không gạt được.

- Nói như vậy, Sở huynh thực sự động chân động tay trong lúc rút thăm? Vì sao ta không nhìn ra được?

Kim Bích Hàm cũng cảm thấy rất có hứng thú đối với điều này, đôi con mắt to tròn chớp chớp nhìn Sở Vân.

- Đó là một loại thủ đoạn của du hiệp. Trong giới du hiệp, bình thường tổ đội cùng một chỗ, tiến hành phân công nhiệm vụ nào đó. Thời điểm phân công sẽ sản sinh tỵ nạnh, để giải quyết mâu thuẫn này, có người phát minh ra rút thăm, ai lấy được phần rút thăm nào sẽ phải làm công tác tương ứng. Du hiệp nhiều năm già thành tinh đã phát minh ra một vài thủ đoạn, có thể lừa dối ngay trước mắt mọi người, để nhiệm vụ gian nan giao cho người khác, nhiệm vụ dễ dàng lưu cho chính mình.

Đối với điểm này, Sở Vân không giấu diếm, trực tiếp thẳng thắn.

Hai mắt Kim Bích Hàm tỏa sáng, sợ hãi than thở nói:

- Thế giới của du hiệp, kỳ thực ta vẫn luôn luôn hướng tới. Nghĩ không ra Sở huynh cư nhiên có thủ đoạn như vậy, khó trách thời điểm huynh đối mặt với khiêu chiến rất rất tự tin.

119. Chương 53: Khiêu Chiến Của Hoa Anh, Đại Yêu Binh Bách Hoa Cung (hạ)

Chương 53: Khiêu chiến của Hoa Anh, Đại Yêu binh Bách Hoa Cung (hạ)

Nguyên bản Đông Hoàng công chúa nghĩ Sở Vân chính là loại dũng tướng chiến đấu dũng mãnh. Nhưng càng tiếp xúc lâu, nàng càng phát hiện ra phía sau Sở Vân có tâm tư rất linh xảo.

Dùng thủ đoạn chính là mưu kế, cũng không đáng thẹn, đáng thẹn chính là, động chân động tay bị người khác phát hiện ra.

- Có dũng có mưu, đây mới là Sở Vân chân chính sao?

Nhãn thần của Nhan Khuyết nhìn vào Sở Vân, đã có chút giật mình. Chuyện tình câu đố cuối cùng đã khiến hắn xúc động thật xâu. Hiện tại biết được Sở Vân cư nhiên gian lận trước mặt bao nhiêu ngươi mà không bị phát hiện ra, Nhan Khuyết suy nghĩ một chút, cũng nhanh chóng tiếp thu, không còn cảm thấy bao nhiêu kỳ quái.

- Then chốt chính là khiêu chiến ngày hôm nay, có chút khó khăn a!

Nhan Khuyết nói tiếp, lo lắng liếc mắt nhìn Sở Vân.

Thực ra Kim Bích Hàm không cho là đúng.

- Từ khi Sở huynh hoàn thành nhiệm vụ truyền thừa, uy tín càng lúc càng cao, những ngày gần đây có không ít người khiêu chiến chủ động nhận thua. Nhân số khiêu chiến ngày hôm nay nhất định không đủ mười người, Sở huynh thắng lợi hẳn là nắm chắc rất lớn mới đúng.

- Đây chính là chỗ lợi hại của Hoa Anh, chỉ cần có một đoạn thời gian, chủ công mượn nhiệm vụ truyền thừa, đã thành hình một cỗ đại thế. Dưới đại thế, tình cảnh người khiêu chiến chủ công chủ động nhận thua sẽ càng lúc càng nhiều, thế nhưng hết lần này tới lần khác, tích lũy của chủ công còn chưa hoàn toàn, vẫn kém một bước. Hoa Anh nhất định đã nhìn ra được điểm ấy, lúc này mới tới khiêu chiến.

Nhãn thần Nhan Khuyết ngưng trọng, tiếp tục nói:

- Hoa Anh này, tuy rằng ta rất không thích nhìn, thế nhưng xác thực có tài hoa. Sở hữu Đại Yêu binh Bách Hoa Cung, thủ đoạn tiễn kỹ càng tiếp cận đại thành, tiến pháp của Hoa gia vốn nổi danh khắp Chư Tinh Quần Đảo, tổng hợp thực lực trên ta. Chủ công muốn chống lại, cần phải cẩn thận mười phần. Ý nghĩa trận chiến này rất lớn, nếu như thất bại, chỉ sợ đại thế còn chưa hoàn toàn hình thành sẽ bị tiêu tán ầm ầm. Kế hoạch lớn thống trị chủ công chưa triển khai coi như bị đánh dập đầu.

- Tiễn kỹ tiếp cận đại thành?

Kim Bích Hàm nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng:

- Đao pháp Thư gia của Sở huynh chính là võ học chiến trường, không có thủ đoạn công kích tầm xa. Đối phó với Hoa Anh quá có hại rồi. Không bằng học tập một ít thủ đoạn công kích tầm xa.

Nói tới đây, thanh âm của Kim Bích Hàm càng lúc càng nhỏ, chính nàng cũng biết được đề nghị này có chút không thực tế. Lĩnh ngộ một loại đao pháp hoàn toàn mới, đồng thời nắm giữ cần phải có rất nhiều thời gian và luyện tập.

Nhưng Sở Vân lại gật đầu nói:

- Đề nghị này không tồi, cũng là thời điểm tới tàng kinh các một chuyến.

- Cái, cái gì?

Kim Bích Hàm nhịn không được mở to hai mắt nhìn.

Sắc mặt Nhan Khuyết cũng có chút dại ra.

Không nghe sai sao? Sở Vân cư nhiên nghĩ hiện tại học tập một môn đao pháp hoàn toàn mới, sau đó buổi chiều dùng để chiến đấu?

...

Bách Hoa Cung, thân cung thon dài, đường cong lưu sướng. Thân cung màu trắng ngũ, có mấy đóa hoa anh đào màu phấn hồng, người khác không thể phát hiện ra sát khí, chỉ có khí tức ưu nhã của quý tộc.

Nhưng nếu xem thường nó chính là sai lầm mười phần. Đây chính là Đại Yêu binh, tu vi năm trăm năm, phối hợp với Bách Hoa Tiễn, chính là lợi khí giết người không hơn không kém.

Hoa Anh dùng hai bàn tay tuyết trắng mảnh khảnh, nhẹ nhàng vỗ về thân cung, từ từ nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng bắn ra, nghe âm tưởng tuyệt vời của dây cung rung động.

Từ trước tới nay hắn không thích cận chiến, từ nhỏ đã cho rằng mãng hán vạm võ xông vào đánh nhau rất không có phong độ.

Hắn thích bắn tên, rời xa nguy hiểm, lại có thể đưa địch vào chỗ chết.

Hắn thưởng thức vẻ ưu nhã của trường cung trong tay, thích loại thanh âm để mũi tên bắn xuyên qua thân thể địch nhân.

Đao là gan của trăm binh, người dùng đao phải vượt qua mọi chông gai, dũng mãnh vô địch, không sợ hãi bất cứ khiêu chiến nào. Lấy đao nhìn người, Hoa Anh biết lần khiêu chiến này, Sở Vân nhất định sẽ đáp ứng.

Quả thực không nằm ngoài dự liệu.

Mà cung là trí của trăm binh, người dùng cung là người trí tuệ, tai tinh mắt thính là cơ bản, thường thường ở hậu phương, có cái nhìn toàn cục. Vừa ra tay nhất định miểu sát thủ lĩnh, tấn công vào nhược điểm đối phương.

Lấy cung đấu với đao, bản thân đã chiếm ưu thế. Cho dù đao thuật của Sở Vân đã đạt tới mức đại thành, Hoa Anh cũng tự tin tràn đầy.

- Đao pháp của Sở Vân chính là võ học chiến trường, không có thủ đoạn công kích tầm xa. Đây chính là nhược điểm lớn nhất của hắn. Mà gần đây ta đã thành công nắm giữ được đạo tiễn pháp kia, vì vậy ta chiến tất thắng! Chỉ là, ngoại trừ thắng lợi ra, tựa hồ còn thiếu cái gì đó?

Hoa Anh mở hai mắt, nghĩ tới Trữ Y Y, bỗng nhiên nở nụ cười.

Bên cạnh anh hùng, sao có thể thiếu giai nhân phụ trợ?

…

Đao pháp Thư gia chính là võ học chiến trường hàng thật giá thật. Đao thức đơn giản, thiếu biến hóa, thường rất ít khi dùng để chiến đấu sinh tử một một.

Trên chiến trường giành giật từng giây, không cho phép có nhiều biến hóa. Chiêu thức phải lấy tàn nhẫn hiệu quả làm đầu, ai cho ngươi thời gian chơi đùa biến hóa? Bởi vậy võ học chiến trường chú ý lấy thương nhỏ đổi lấy thương lớn, dùng giá phải trả thấp nhất để đổi lấy thương tổn lớn nhất, bản thân rất không thích hợp chiến đấu một một.

Từ sớm Sở Vân đã có dự định bỏ qua đao pháp Thư gia, chuyển đổi thành một loại đao thuật đạo pháp khác.

Một trong những nguyên nhân chính là do tất cả đao chiêu của đao pháp Thư gia đều quá mức đơn điệu, dễ bị khắc chế. Thứ hai, đao pháp Thư gia cũng khó có thể phát huy được thiên phú tính chất đặc biệt của Túy Tuyết Đao.

Chỉ là từ khi nhập học cho tới nay, gió nổi mây phun, kịch biến liên lục, khiến hắn không thể rút ra được thời gian, chính thức chuyển biển chỉ là thời gian nhàn hạ, hắn cũng thường xuyên suy tư.

Tại thời điểm hậu kỳ kiếp trước, hắn cũng đã có bước đầu bỏ qua đao pháp Thư gia, chuyển đổi loại đao thuật đao pháp khác, trên phương diện này coi như có kinh nghiệm.

"Túy Tuyết Đao chỉ có tư chất trung đẳng, linh quang bản thân không phải quá nhiều, chỉ ghi chép được đao pháp Thư gia tương đối đơn giản, cũng chỉ có thể ghi lại được bảy chiêu. Nếu như Đao chiêu phức tạp, vậy con số này chắc chắn sẽ giảm bớt. Trừ điều này ra, Túy Tuyết Đao dùng Túy Ngọc trăm năm, Tuyết Phong san hô chế tạo thành. Nếu như sử dụng đao thuật đạo pháp hệ tuyết, uy lực càng mạnh… Hai điểm này cần phải tổng hợp suy xét cẩn thận."

Trong lòng Sở Vân tính toán, cùng với Kim Bích Hàm, Nhan Khuyết tiến vào tàng kinh các.

120. Chương 54: Quang Minh Vô Thượng Đại Long Văn, Lựa Chọn Đao Pháp Mới

Chương 54: Quang minh vô thượng Đại Long Văn, lựa chọn đao pháp mới

Sắc mặt Nhan Khuyết không chút biểu tình, Kim Bích Hàm cũng muốn nói lại thôi, dọc theo đường đi nàng một mực khuyên bảo Sở Vân, không nên hành động theo cảm tính, Sở Vân đều cười cười bác bỏ.

Trong Tàng kinh các có cất chứa rất nhiều loại đạo pháp khác nhau.

Đạo pháp chỉ có thể dùng cho yêu thú, yêu binh, yêu thực sử dụng, bản thân ngự yêu sư không thể tu luyện thành. Trong đạo pháp cũng chia thành bốn cấp hạ, trung, thượng, tuyệt.

Đao pháp thượng đẳng, thường thường số lượng từ miêu tả tương đối nhiều, uy lực rất mạnh. Đạo pháp hạ đẳng, số lượng từ miêu tả ít, uy lực kém hơn nhiều, thế nhưng thích hợp cho những yêu có linh quang nhỏ yếu, tư chất kém lĩnh ngộ và sử dụng. Nếu như đụng phải đạo pháp uy lực cường đại, số lượng từ miêu tả lại thiếu, như vậy chúc mừng rồi, đây là đạo pháp tuyệt phẩm. Ví dụ như Phỉ Thúy Mộng Cảnh của Kim Ngọc Tiên Điệp nắm giữ.

Đạo pháp tuyệt phẩm trong trí nhớ của Sở Vân có không ít, đại thể là đạo pháp chiêu bài của các thế lực lớn, còn có mọt bộ phận nhỏ giấu trong các mật địa hiểm cảnh, lúc này vẫn chưa xuất thế.

Trong tàng kinh các của Thiên Ca Thư Viện, các loại đạo pháp cơ bản ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ nhiều nhất. Những loại đạo pháp thuộc tính kim mộc thủy hỏa thổ phong lôi được dùng rộng rãi. Mặc kệ là yêu binh, yêu thú, yêu thực đều rất hay dùng tới.

Đạo pháp thích hợp với yêu binh, tuy rằng đối thượng thu nhận sử dụng không nhiều lắm, nhưng tuyệt đại đa số đều là kinh điển, khiến trong lòng Sở Vân phi thường hướng tới.

Trong kiếp trước của hắn quả thực chưa hề tiếp xúc đến những loại đạo pháp như thế này.

Vô Thượng Quang Minh, Thiên Phạt, Đại Long Văn, Ngự Phong Lưu, Vạn Luân Trảm…

Nhìn một loại ngọc giản ghi chép đao pháp thượng đẳng, Sở Vân ngứa ngáy trong lòng, mạnh mẽ nuốt một ngụm nước bọt, nhưng không có lựa chọn.

Thứ nhất, Túy Tuyết Đao chỉ có tư chất trung đẳng, linh quang không đủ, nếu như phối hợp với đao pháp thượng đẳng sẽ tạo thành số lượng đao chiêu không đủ. Tuy số lượng mạnh rồi, thế nhưng bởi vì đơn điệu dễ khắc chế, chiến lực bị yếu đi rất nhiều.

Thứ hai, những đao pháp thượng đẳng này cũng có điều kiện học tập, ví dụ như Vô Thượng Quang Minh, thân đao cần phải có thuộc tính quang. Túy Tuyết Đao chỉ có thuộc tính thủy không thể sử dụng được.

Mục tiêu chân chính của hắn chính là đao pháp trung đẳng và hạ đẳng.

Chỉ có người kinh nghiệm phong phú mới hiểu được, thế giới này không có đao pháp cực mạnh, chỉ có đao pháp thích hợp nhất đối với chính mình.

Sau một hồi lựa chọn, hắn đã lựa chọn một loại đao pháp thượng đẳng Bách Nguyệt Trảm làm thủ đoạn công kích tầm xa. Đao pháp trung đẳng Túy Nhãn Tinh Chung làm thủ đoạn suy yếu địch. Đao pháp trung đẳng Ngân Quang Tuyết làm tăng phúc. Đao pháp trung đẳng Tuyết Nha làm cường công. Thân pháp hạ đẳng Trùng Đột để tăng tốc.

Tổ hợp như vậy, thuận theo thói quen dùng đao của Sở Vân. Trùng Đột, Bán Nguyệt Trảm trong đó kiếp trước hắn sẽ sử dụng, trí nhớ trong đầu coi như vẫn còn. Ba thứ khác thì chưa từng học tập qua, chỉ là những loại đao pháp cùng loại với chúng Sở Vân lại

biết tương đối nhiều.

Những loại đạo pháp này coi như tương đối tốt, là phiên bản tăng mạnh của tổ hợp đao pháp đỉnh phong của Sở Vân kiếp trước. Năm loại đạo pháp, sử dụng linh quang của Túy Tuyết Đao trên trình độ lớn nhất. Túy Tuyết Đao hiện tại cũng không chịu tải được loại đạo pháp thứ sáu.

Đây chính là chỗ thiếu hụt của yêu binh tư chất trung đẳng, số lượng đạo pháp chịu tải được tương đối ít. Nếu như tư chất thượng đẳng, tối thiểu có thể tăng thêm hai ba loại đao pháp thượng đẳng.

Ra khỏi tàng kinh các, Sở Vân lập tức tìm tới một địa phương yên lặng, tiến hành diễn luyện.

Nói là diễn luyện, không bằng nói là ôn tập. Những loại hình đao pháp này từ kiếp trước đã được hắn quen thuộc thấm xâu vào xương cốt rồi.

Sau khi diễn luyện hồi lâu, Sở Vân coi như tương đối thỏa mãn, âm thầm gật đầu nghĩ:

"Tuy rằng chưa triệt để nắm giữ được một ít loại đao pháp mới, thế nhưng chỉ đơn thuần chiến lực đã coi như không sai biệt nhiều so với Túy Tuyết Đao kiếp trước. Sau này lại tìm kiếm các loại tài liệu tốt, giúp Túy Tuyết Đao thăng cấp một lần nữa, bằng không không không gian để tiếp tục tăng lên hầu như đã không còn rồi."

Nghĩ tới đây, trong lòng Sở Vân lại dâng lên cảm giác thành tựu. Từ khi sống lại tới nay, nhập học Thiên Ca Thư Viện, mỗi ngày đều ăn đồ ăn tốt nhất, kiên trì dùng đan dược, tiến hành rèn đúc không ngừng. Thực lực tiến vào thời kỳ tăng mạnh, tăng trưởng cực nhanh.

Sở Vân âm thầm so sánh một chút, nếu là chính mình hiện tại và chính mình hậu kỳ kiếp trước chiến đấu với nhau, hầu như có thể đánh ngang tay rồi. So với chính mình thời kỳ toàn thịnh kiếp trước, thua nhiều thắng ít.

Đây đã là phi thường lợi hại rồi, chính mình hiện tại mới chỉ có mười ba tuổi, vừa mới xuất đạo mà thôi, hiện tại đã có thành tựu như vậy, có thể thấy được con đường tu luyện của ngự yêu sư không thể thoát khỏi tài nguyên, hoàn cảnh. Thảo nào hầu như chỉ có thiên chi

kiều tử mới có thể đạt tới thành tựu kinh người.

Tất cả điều này, ngoại trừ bản chất Sở Vân nỗ lực ra, loại hoàn cảnh phát triển tốt đẹp như Thiên Ca Thư Viện cũng là nguyên nhân then chốt, không thể không tính tới.

Sở Vân hồi phục tinh thần lại, đã thấy Kim Bích Hàm và Nhan Khuyết nghẹn họng nhìn trân trối vào chính mình, nhãn thần kia giống như nhìn thấy quái thú hình người.

- Hai người các ngươi làm sao vậy?

Sở Vân buồn bực.

- Sở huynh, huynh còn là người sao?

Kim Bích Hàm thốt ra, nàng vừa mới tận mắt nhìn thấy, Sở Vân nắm giữ đạo pháp hoàn toàn mới, từ lóng ngóng tới thành thạo, chỉ dùng thời gian một khắc ngắn ngủi a!

Một khắc chung?

Lần này nếu như không tận mắt nhìn thấy, đánh chết bọn họ cũng không nguyện tin tưởng. Nguyên vốn tưởng rằng Sở Vân tuổi trẻ, có thể có đao pháp đại thành đã là tư chất trác tuyệt rồi.

Thực không ngờ tới, tư chất này đã không còn thuộc về trình độ trác tuyệt nữa rồi, mà là yêu nghiệt nghịch thiên!

Nhan Khuyết từ lâu đã kinh ngạc tới ngây người, trong lúc nhất thời nhìn Sở Vân không nói ra lời.

- Đây là nói cái gì?

Sở Vân đổ mồ hôi lạnh, trong lòng biết đối phương đều sản sinh hiểu lầm, kỳ thực là hắn làm quen lại một lần nữa mà thôi, thuần túy là dùng thân thể hoàn toàn mới để diễn luyện, bởi vậy mới có thể sinh ra biểu hiện sai lầm thiên phú yêu nghiệt như vậy.

Những thành tựu này chính là do kiếp trước hắn hao hết thọ nguyên, trằn trọc sinh sinh tử một đường, gian nan ma luyện thành.

Sở Vân vừa định tìm cỡ giải thích một chút, bỗng nhiên thấy biểu tình của Nhan Khuyết, trong lòng khẽ động:

"Cũng được, hiểu lầm này coi như một chuyện không tồi, để Nhan Khuyết chấn động vừa thừa nhận chính mình."

121. Chương 55: Luận Ba Thắng Ba Bại, Âm Ba Cuồng Phong Tiễn (thượng)

Chương 55: Luận ba thắng ba bại, âm ba cuồng phong tiễn (thượng)

Nhan Khuyết xác thực là bị chấn động vô cùng triệt để rồi.

Vừa nghĩ tới một màn vừa rồi, hắn hầu như cho rằng chính mình lâm vào ảo cảnh.

Hắn ngây người đứng tại chỗ, nguyên bản trong lòng cất giấu một cỗ khí vị không cam, có chút bất tri bất giác tiêu tan hơn phân nửa.

Sở Vân đi phía trước, hắn vô thức sải rộng bước tiến. Nhìn theo bóng lưng của Sở Vân, trong mắt hắn có khiếp sợ, có nghiên cứu tìm tòi, có hiếu kỳ.

Hắn không khỏi liên tưởng tới, tình cảnh một khắc trên đỉnh ngọn núi trước kia, quang huy màu vàng bao phủ toàn thân Sở Vân, phụ trợ hắn tỏa sáng giống như thiên thần.

Có chút bất tri bất giác, bóng lưng của Sở Vân phảng phất giống như biến thành một vầng thái dương. Trong mắt của Nhan Khuyết, tỏa sáng quang minh, rộng rãi bay lên.

Bản thân hắn đi theo phía sau Sở Vân hình như bước lên một con đường tràn ngập ánh sáng, có cảm giác tiền đồ không thể hạn lượng.

Khẽ lắc đầu, Nhan Khuyết xua đi ảo giác trong lòng, hắn không tự giác được nháy mắt mấy cái, hít sâu một hơi thở, lúc này tâm tình trong lòng vô cùng phức tạp:

"Có vẻ như chính mình đã bái lạy một chủ công vô cùng khó lường a…"

Đấu trường trong núi, kín người hết chỗ.

Từ lúc Sở Vân hoàn thành nhiệm vụ truyền thừa, đại quân thảo phạt lấy tốc độ vô cùng rõ ràng dần dần giảm xuống. Thời điểm Sở Vân rút thăm cũng thường xuyên bớt được thời gian. Các thư sinh trẻ tuổi này đều có ngạo khí, không muốn chịu thua mất mặt, vì vậy tìm đủ các loại lý do, "không nghĩ qua là", "bất đắc dĩ", cuối cùng vắng mặt.

"Tuy rằng trong lòng rất không cam, cực kỳ mong đợi đánh một trận với Sở Vân, thế nhưng trước mặt sự thực, nguyện đổ chịu thua, cũng chỉ đành dâng lên tiền cược mà thôi."

Đây là giải thích rất nhất trí, rất hiểu lòng của bọn họ.

Chỉ là ngày hôm nay rất khác thường, thanh thế của đại quân thảo phạt mênh mông cuồn cuộn, trong đó càng hỗn loạn những sứ giả hộ hoa lúc trước thất bại.

Nguyên nhân tạo thành loại hiện tượng này chỉ có một, đó chính là sau khi Trữ Y Y biến mất từ lần đầu tiên, hôm nay hiện thân một lần nữa, đích thân tới quan chiến nha.

- Hoa công tử, ngươi nói hôm nay phải chiến thắng Sở Vân. Này… Thực sự có nắm chắc sao?

Hôm nay Trữ Y Y mặc bộ váy hoa mẫu đơn màu xanh nhạt, làn da trắng noãn, càng có vẻ xinh đẹp tròn đầy. Đôi con mắt thu ba nhộn nhạo, đuôi lông mày ẩn tình nhìn Hoa Anh, trong mắt rất có kinh hỷ, rất có chờ đợi.

Từ khi Sở Vân nhập học tới nay đã trở thành cái đinh trong lòng nàng, cái gai trong mắt, danh tiếng của Sở vân càng thịnh, tâm tình của nàng càng thêm phiền muộn.

Ngày hôm nay Hoa Anh bỗng nhiên tìm tới nàng, cũng báo cho nàng biết hắn sắp tự mình xuất thủ, muốn danh tiếng đang lên cao của Sở Vân bị dập tắt, Trữ Y Y tự nhiên vừa mừng vừa sợ.

Toàn thân Hoa Anh trang phục võ giả màu trắng, thắt lưng mang tiên nang, bộ dáng ngọc thụ lâm phong, tư thế oai hùng, khí tượng bừng bừng. Nghe vậy thong dong cười nói:

- Y Y tiểu thư, thả lỏng tâm tình đi, Sở Vân có ba bại, mà ta có ba thắng.

- A? Nguyện nghe giải thích!

Hai con mắt Trữ Y Y đột nhiên sáng lên.

- Bại thứ nhất của Sở Vân thua ở tính cách. Thích sính man dũng, thuần túy xông lên mãnh liệt. Đánh một trận thành danh, lại nói tiếp kỳ thực đó chỉ là man tính phát tác mà thôi. Lực lượng lớn nhất của thế gian này ở chỗ trí tuệ, không phải là cơ thể. Đạo lý này, hắn chưa lĩnh ngộ được. Chỉ một lần khích tướng của ta, hắn đã đáp ứng khiêu chiến.

Hoa Anh chắp hai tay sau lưng, từ từ phun ra thanh âm, phong độ hơn người.

Trữ Y Y che miệng cười, nịnh nọt nói:

- Muốn so mưu kế, Sở Vân hắn làm sau là đối thủ của Hoa công tử!

Hoa Anh cao giọng cười, lộ ra hàm rằng giống như trân châu, quả nhiên là môi hồng răng trắng, thiếu niên ngời ngời.

Chỉ nghe hắn tiếp tục nói:

- Bại thứ hai của Sở Vân thua ở tâm cảnh. Từ trước tới nay, thắng trận liên tiếp khiến tâm của hắn sinh kiêu ngạo, rất không tự giác coi thường đối thủ. Còn nữa, dịch bệnh Bích Lạc Hải Đái bùng phát, quyết sách của Thư Thiên Hào sai lầm, Thư gia đảo đối mặt với sụp

đổ kinh tế trên diện rộng. Hắn thân là hiếu tử, nhất định trong lòng nóng như lửa đốt, mà ta tâm bình khí hòa, không chút gợn sóng.

- Diệu a! Tầm mắt của Hoa công tử thực cao xa, cư nhiên có thể nghĩ tới một tầng muối biển của Thư gia đảo, Y Y không bằng.

Trữ Y Y nịnh nọt rất nhiều, lúc này càng nghĩ lại càng có đạo lý, trong miệng tán thưởng, hai mắt càng sáng.

- Bại thứ ba của Sở Vân thua ở thực lực. Luận yêu binh, Túy Tuyết Đao chỉ có tu vi bốn trăm năm mươi năm, mà Bách Hoa Cung của ta có năm trăm năm! Luận đạo pháp, đao pháp Thư gia của hắn đơn điệu thiếu biến hóa, khuyết thiếu thủ đoạn công kích tầm xa, chính là nhược điểm lớn nhất. Tất nhiên sẽ bị tài bắn cung của ta dắt mũi đi. Hơn nữa luận bản thân ngự yêu sư, qua mấy ngày âm thầm quan sát, từ lâu ta đã hiểu rõ biến hóa của đao pháp Thư gia, biết người biết ta. Ngược lại, Sở Vân hoàn toàn không biết tiễn thuật của Hoa gia ta.

- Với ba bại ba thắng này, ta đã đứng ở thế bất bại. Trong vòng hai hiệp, bản công tử có thể chiếm cứ chủ động, trên dưới bốn hiệp, có thể áp chế được đối phương. Tám hiệp mở rộng ưu thế, mười hiệp xác định thắng cuộc!

Hoa Anh chậm rãi nói, chuyện trò vui vẻ. Thần thái của hắn bình tĩnh thong dong, tiêu sái lỗi lạc. Tỏa ra một cỗ cảm giác nắm giữ thế cuộc trong tay, khí độ phi phàm bày mưu tính kế.

Trữ Y Y nghe được phân tích của hắn, thân thể mềm mại rung động, trong lòng dâng trào, kích động hầu như không thể kiềm chế được.

- Công tử từ trước tới nay trí mưu xuất chúng, ngày hôm nay Trữ Y Y chân chính lĩnh giáo.

Xem ra muốn bại Sở Vân phải nhờ vào Hoa công tử xuất thủ.

Đối mặt với lời tán thán chân thành của giai nhân, Hoa Anh tự đắc cười cười:

- Đâu, kỳ thực mưu kế chỉ là nhân tâm mà thôi. Trên lịch sử, mưu kế thành công đều là lợi dụng nhân tâm. Nếu như người bị phẫn nộ, hoặc là tham lam che đậy hai mắt lý trí. Cho dù là bẫy rập nông cạn nhất hắn cũng sẽ cắm đầu vào. Nhìn thấu nhân tâm là có thể chiến thắng!

- Lực lượng nhân tâm thực sự đáng sợ, Sở Vân hoàn thành nhiệm vụ truyền thừa, kỳ thực thu được chỉ là một hạt giống Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, thế nhưng bởi vì được công nhận là học sinh ưu tú nhất, rất nhiều người cam nguyện mượn cớ, đình chỉ khiêu chiến.

Đây là nhân tâm a!

Hoa Anh có cảm mà phát, nhãn thần lóe lên như sao kim, tướng mạo âm nhu lúc này có chút tuấn dật bất phàm.

Trữ Y Y cũng rất không lý do run lên, trong lòng tràn ngập chờ mong.

122. Chương 56: Luận Ba Thắng Ba Bại, Âm Ba Cuồng Phong Tiễn (hạ)

Chương 56: Luận ba thắng ba bại, âm ba cuồng phong tiễn (hạ)

Tuy rằng nàng không quen nhìn Nhan Khuyết, thế nhưng lại biết, người ưu tú chân chính trong thư viện chỉ có hai người, chính là Nhan Khuyết và Hoa Anh.

Hiện tại Nhan Khuyết cư nhiên bái Sở Vân làm chủ công, người chân chính có thể chiến thắng được Sở Vân chỉ còn một mình Hoa Anh.

- Có thể thắng, lần này nhất định có thể thắng! Sở Vân, vì sao ngươi còn không lăn qua đây.

Hiện tại, Hoa công tử xuất thủ, ngươi còn phần thắng gì? Cho ngươi kiêu ngạo, cho ngươi khinh thường ta! Lúc này đây, ta muốn thưởng thức thật tốt thảm trạng thất hồn lạc phách của ngươi.

Lời phân tích của Hoa Anh có thể nói nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, đâu ra đó. Trữ Y Y dâng trào cảm xúc, đã chờ mong hình ảnh Sở Vân quỳ rạp trên đấu trường, tràng cảnh vẻ mặt thất bại chịu đựng thảm bại.

Sau nửa khắc chung, Sở Vân đúng giờ xuất hiện trước mặt mọi người.

Câu đầu tiên của hắn khiến toàn trường rung động:

- Ngày hôm nay không rút thăm nữa, Hoa Anh, tới chiến đi!

Tuy rằng không bị nhìn xuyên qua, chỉ là Sở Vân không muốn đơn giản chơi đùa thủ đoạn. Trực tiếp yêu cầu Hoa Anh lên sân khấu.

- Ha ha, người thứ nhất ngươi khiêu chiến quả thực là ta. Không ngoài dự liệu của ta.

Đã như vậy, cho ngươi sớm thất bại hơn một chút.

Hoa Anh mặc y phục màu trắng, cầm Bách Hoa Cung trong tay, thắt lưng mang tiên nang, tư thế oai hùng bừng bừng, thần thái thản nhiên tiến vào giữa sân.

Ào ào…

Đoàn người quan chiến sôi trào rồi.

- Đây là tình huống gì? Cư nhiên sửa quy củ rồi.

- Hình như sáng sớm ngày hôm nay, bên ngoài Tạp Vụ đường, Hoa Anh đã nói gì đó với Trĩ Hổ.

- Lần này có trò hay nhìn! Một phương là thiếu đảo chủ Hoa gia đảo Hoa Anh, một phương là thiếu đảo chủ Thư gia đảo Sở Vân. Ai nha nha, đợi đã lâu mới tới được lần

náo nhiệt này a…

- Hai vị đều là chiến lực cao nhất trong các thư sinh. Đây chắc chắn là một hồi chiến đấu kịch liệt đáng kể.

Hoa Anh thoải mái đi tới trước mặt Sở Vân, thần tình của hắn tương đối thong dong, hơi hơi cười nói:

- Sở Vân, ta phải tán thưởng ngươi một câu, ngươi rất mạnh. Làm tân sinh, vừa mới vào học đã nhấc lên vô số phong vân, đích thực khiến ta nhìn bằng con mắt khác.

- Chỉ là…

Lời lẽ vừa chuyển:

- Không thể để ngươi tùy ý phát triển như vậy được. Một khi ngươi xác lập được uy tín, ảnh hưởng nhân tâm. Tương lai thân đăng cao vị trong giới thư sinh, trong lòng có bóng ma của ngươi. Cho tới lúc đó, Chư Tinh Quân Đảo sẽ vô hình dung bị Thư gia đảo áp chế. Dừng ở đây được rồi, Sở Vân. Để ta tới kết thúc ngôi sao sáng mới hiện như người đi.

Hấn ngang nhiên đứng thẳng, khó môi nhếch lên nụ cười tự tin tới cực điểm, hoàn thân thả lỏng, khiến mọi người có cảm giác nắm chắc thắng loại, nắm chắc toàn cục trong tay.

Sở Vân nhấc đầu lông mày lên, ngữ điệu vô cùng bình thản:

- Lời vô ích của ngươi đích thực rất nhiều, chiến đi!

Nụ cười của Hoa Anh bị kiềm hãm, chợt khuếch tán, cao giọng cười:

- Ha ha ha, thực sự là mạnh miệng. Ta rất chờ mong, đến tột cùng ngươi có thể chống lại bao nhiêu tiễn của ta đây?

Hấn vừa nói, một mặt khẽ vuốt dây cung, ngọc thụ lâm phong, phong độ ngời ngời.

Không giống như sắp chiến đấu, ngược lại giống như đang chơi trò chơi.

Hoa Anh nửa híp mắt, lông mày thật dài thấp thoáng sau con mắt thâm thúy, vẻ âm nhu hiện lộ không chút bỏ xót, chỉ nghe hấn thản nhiên thở dài một tiếng:

- m ba tiễn của ta, vô hình vô chất, trước tiên ngươi tiếp một tiễn.

Nói xong, liền động thủ bắn dây cung.

Tranh một tiếng, một đạo sóng âm vô hình, xé nát không gian, riếng rít chói tai đột nhiên vang lên, đau nhức màng tai mọi người.

Quần chúng vây xem kinh hô bật thốt, bọn họ chỉ có thể nghe được tiếng rít gào sóng âm, nhưng lại không thể nhìn thấy thân tiễn.

Ánh mắt Trữ Y Y tăng vọt, chăm chú nhìn thẳng giữa sân. Nàng biết m ba tiễn này chính là trò hay sở trường của Hoa Anh. Trong thư viện có rất ít người có thể chống đối được, mặc kệ là thân tiễn vô hình hay tiếng xé gió chói tai đều có thể gây nên áp lực tâm lý vô cùng to lớn cho đối phương.

Đinh…

Sở Vân bỗng nhiên dựng thẳng thân đao, quát ngang về phía bên phải. Thân Túy Tuyết Đao chấn động, đã phán đoán được phương viện m ba tiễn, chuẩn xác vào thân tiễn.

- Nghe âm đoán vị?

Nụ cười của Hoa Anh kìm hãm, chỉ có những người thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú mới có thể thực hiện được loại kỳ xảo này. Thực không ngờ Sở

Vân cũng có thể làm được.

- Ha ha, vậy cho ngươi cơ hội biểu diễn. Trước mặt trăm mũi m ba tiễn, ngươi còn có thể nghe âm đoán vị sao?

Hoa Anh cười ngạo nghễ, chính thức giơ Bách Hoa Cung lên, ngón tay liên tục đạn tấu.

Tiếng rít bén nhọn nhất thời vang vọng toàn bộ đấu trường. Quần chúng đang quan chiến đều nhe răng trợn mắt, che hai tai.

- Chí ít có trăm mũi m ba tiễn!

Chỉ có Trữ Y Y nắm chặt mép váy, tùy ý để sóng âm tàn sát bừa bãi, mang tai đau đớn. Sắc mặt nàng tái nhợt, toàn thân run lên vì hưng phấn.

- Áp chế, áp chế triệt để! Lời nói của Hoa công tử không sai, hiệp thứ hai sẽ chiếm cứ thế chủ động. Trong vòng bốn hiệp sẽ ngăn chặn được Sở Vân.

Trong lòng nàng kích động, hầu như không thể kiềm chế được. Nghe phải tiếng sóng âm bén nhọn như vậy, nàng lại cảm giác hưởng thụ vô cùng.

Không sai, thấy Sở Vân kinh ngạc thảm bại chính là chuyện tình nàng tha thiết ước mơ nhất.

Bên tai tràn đầy thanh âm m ba tiễn, thần sắc Sở Vân vẫn bình tĩnh như cũ. Loại trận thế này chung quy chỉ là cỡ nhỏ, căn bản không dẫn nổi một tia bộng trong lòng hắn.

Tuyệt cảnh kinh lịch kiếp trước đã tôi luyện được tâm cảnh lâm chiến lãnh khốc tuyệt đối.

- Ngân Quang Tuyết!

Hắn nhẹ nhàng mở miệng nói một tiếng.

Túy Tuyết Đao trong tay hắn chấn động, lập tức bình tĩnh trở lại, chỉ là…

Rất nhiều hoa tuyết giống như từ không thành có. Đạo pháp trung đẳng, phạm vi rất lớn, chợt bao phủ toàn bộ đấu trường.

Tuyết, tuyết màu trắng!

Từng điểm từng điểm phiêu di trong không trung, chậm rãi rơi xuống, giống như lông chim trắng loan. Quang huy nhu hòa, nhiệt độ không khí chợt giảm xuống, một cỗ hàn khí nhất thời ngưng kết giữa đấu trường.

Trong cảnh tuyết tuyệt mỹ mà thê lãnh, Sở Vân ngạo nghễ huy đao, sừng sững không thể phá.

- Đây là?

Trữ Y Y trợn trừng hai con mắt, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào cảnh tuyết bỗng nhiên xuất hiện.

- Ngươi, ngươi cư nhiên lâm chiến chuyển đổi đạo pháp?

Hoa Anh hầu như không thể tin tưởng vào hai con mắt chính mình, nghẹn họng nhìn trân trối.

Trên mặt vô số khán giản đều đọng lại thần sắc khiếp sợ, không chờ bọn họ tỉnh táo lại, Sở Vân hung hãn phát động xung phong mãnh liệt.

m ba tiễn trong lúc phi hành, rung động hoa tuyết, tung tích bại lộ. Động tác né tránh của Sở Vân đơn giản mà thành thạo, rất nhiều m ba tiễn lướt qua thân thể, mặt không đổi sắc.

123. Chương 57: Bách Hoa Liễu Loạn, Chèn Ép Không Được Còn Bị Ngược (thượng)

Chương 57: Bách Hoa Liễu Loạn, chèn ép không được còn bị ngược (thượng)

Xông, hắn cầm đại đao sáng như tuyết trong tay, giáp bọc khí thế kinh thiên, mãnh liệt xông về phía Hoa anh.

Khí thế quá mạnh mẽ rồi!

Thực giống như một đầu bạch hổ đột nhiên lao từ trên đỉnh tuyết sơn xuống, mang theo băng phong hừng hực, muốn thôn phệ tất cả.

Trong lòng Hoa Anh không khỏi rung động, nhịn không được lui về phía sau một bước. Chợt hắn nghiến răng nghiến lợi, trên khuôn mặt tuấn mỹ có chút vặn vẹo.

- Ngươi đây là muốn chết! Cư nhiên học tập đao pháp mới trước trận chiến cận kề!

Khinh thường ta như vậy, bại cho ta! Cuồng phong tiễn!

Hắn lấy một mũi tên ra từ trong tiên nang bên hông, thân tiễn màu xanh, mùi tên hình lá cây, đuôi tiễn thon dài, đây là yêu binh Cuồng Phong Tiễn cấp bậc Ấu Yêu. Kéo dây cung thành trăng tròn, Cuồng Phong Tiễn bắn ra.

Ào ào...

Nhất thời gió to nổi lên bốn phía, gió cuốn mây tan, trong cuồng phong mãnh liệt, tốc độ mũi tên càng lúc càng nhanh, trong không trung tạo thành một đạo tàn ảnh.

Sở Vân nhất thời cảm thấy lực cản trở cực lớn, gió to hạn chế tốc độ của chính mình.

Hai mắt hắn chăm chú nhìn vào Hoa Anh, cước bộ liên tục. Sắc mặt không chút động dung, hừ lạnh một tiếng:

- Bách Nguyệt Trảm!

Túy Tuyết Đao giương lên, tỏa một ánh đao sáng lạn.

Ánh đao cao chừng thân người, loan nguyệt như tuyết trắng, lưỡi chấm mặt đất, đột nhiên mãnh tiến.

Oanh một tiếng, ánh đao và Cuồng Phong Tiễn va chạm một chỗ, thân tiễn lập tức hóa thành bột mịn, cuồng phong biến mất.

- Trùng Đột!

Khí thế của Sở Vân tăng mạnh, thân tùy đao thế, tốc độ mạnh thêm. Giống như xé rách không khí, nháy mắt đã vọt tới trước mặt Hoa Anh.

Hoa Anh nhịn không được nhảy loạn trong lòng, chỉ có đối mặt với Sở Vân hắn mới biết được điểm cường đại của đối phương.

Loại cường đại này không phải ở đao pháp hoặc là yêu binh, mà là bản thân ngự yêu sư.

Khí thế của Sở Vân quá hung mãnh rồi, thẳng tiến không lùi, đại đao chém xuống, có một cỗ khí khái xé rách trời cao, toái diệt thiên địa!

- Vì sao lại có đao mạnh như vậy!

Chỉ khi tự mình trải nghiệm Hoa anh mới hiểu được, vì sao trước đó có rất nhiều người khiêu chiến, cho dù đã biết phải đáp lại đao chiêu của Sở Vân như thế nào,

nhưng vẫn lần lượt bị thua.

Đao pháp, cũng phải nhìn vào người nào sử dụng.

Chỉ là một đao bình thường, nhưng trong tay Sở Vân lại biến thành lưỡi đao sắc bén nhất, tung hoành thiên hạ, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Hoa Anh trước mặt thế tiến công kinh người của sở Vân, cảm giác từng đợt từng đợt vô lực, cảm giác thất bại chiếm đoạt tâm thần, đây là chênh lệch.

Một đóa hoa lớn lên trong học viện, một người là đao khách suốt hai mươi năm liên tục qua lại trong ranh giới sinh tử.

"Không, ta tuyệt không thể bại! Ta còn có con bài chưa lật, ta còn có đạo pháp vừa mới luyện thành!"

Cảm giác vô lực và thất bại để Hoa Anh tự tôn vô cùng tổn thương, thoáng cái từ trong tiên nang lấy ra năm sáu mũi tên.

Những mũi tên này đều là Ấu Yêu binh, thân tiễn màu phấn hồng, mũi tên sắc bén, mũi tiễn giống như cánh hoa non mềm.

- Bách Hoa Liễu Loạn!

Sáu tiễn đáp vào dây cung, kéo như trăng tròn, ầm ầm bắn mạnh.

Mũi tên bạo tán giữa không trung, hình thành hoa vũ màu hồng nhạt khắp bầu trời, cánh hoa càng như lưỡi dao sắc bén xoay tròn, vèo vèo vèo vèo, phô thiên cái địa, trong tuyệt mỹ là sát khí lãnh liệt nhất.

- Đạo pháp thượng đẳng!

Mọi người đang xem cuộc chiến đều hít một ngụm khí lạnh, vì uy lực của đạo pháp Bách Hoa Liễu Loạn cảm thấy tim đập nhanh hơn.

- Trĩ Hổ xông lên rồi!

Mọi người khiếp sợ một lần nữa, Sở Vân quá dũng mãnh, coi sát khí kinh khủng như không có.

Hai chân hữu lực đạp mạnh, hai mắt Sở Vân như chim ưng, chăm chú nhìn chằm chằm Hoa Anh, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao nhọn, khiến người khác không thể nhìn gần.

- Tâm đã loạn, đạo pháp có mạnh hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì! Tuyết nha, mở cho ta!

Sở Vân hét lớn, đao mang Túy Tuyết đao trong tay hắn tăng vọt, ánh đao sáng như tuyết, xán lạn như bạc, mạnh mẽ bành trướng lớn gấp ba lần.

Ánh đao ngưng tụ thành thực chất, vừa nhìn lướt qua, thực giống như Túy Tuyết Đao trong tay Sở Vân biến lớn.

Đao khí lãnh liệt như băng, Hoa Anh trắng bệch mặt, không còn vẻ thản nhiên vừa rồi, thối lui một lần nữa.

Tới gần hoa vũ, Sở Vân huy động Túy Tuyết Đao, cắt ngang một cái.

Oanh!

Dưới ánh đao sáng như tuyết, cánh hoa cuồng chuyển, điêu linh khắp bầu trời.

Huy đao một lần nữa, là dựng lên chém thẳng.

Oanh!

Ánh đao lãnh liệt, hoa vũ phiêu diêu!

Oanh!

Đao thứ ba, bổ ra thông lộ. Sở Vân không tổn hao lông tóc, từ trong vách ngăn hoa vũ chui ra ngoài, bước tiến như bay, một lần nữa vọt tới trước mặt Hoa Anh.

Hoa Anh cắn răng, trên trán chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, một mũi Thanh Đằng Tiễn đã đáp lên cung, lập tức phóng ra.

- Bán Nguyệt Trảm!

Đại đao trong tay Sở Vân lăng không bổ mạnh, nhất thời xoát một tiếng, ánh đao sắc bén xé rách không khí, bạo tạc bắn tới.

Hoa Anh lảo đảo bước tiến, miễn cưỡng né tránh, phong độ mất hết.

Sở Vân lại tiếp tục bổ ra một Bán Nguyệt Trảm, Hoa Anh vô cùng chật vật, bộ dáng của Hoa Anh vô cùng chật vật, không còn vẻ bình tĩnh thong dong như vừa rồi.

Đạo Bán Nguyệt Trảm thứ ba phát ra, cánh tay Hoa Anh đã trở nên run rẩy, Thanh Đằng Tiễn đã không còn, còn còn giữ Bách Hoa Cung, chuyên chú né tránh.

- Ông trời của ta, Trĩ Hổ quá mức hung tàn rồi! Dùng đao pháp áp chế tiễn pháp!

- Sở Vân thần ngăn giết thần, phật cản giết phật, thậm chí ngay cả Bách Hoa Liễu Loạn của Hoa anh học trưởng cũng bị hắn dùng ba đao bổ nát!

- Quá hung mãnh rồi, tiễn pháp Hoa gia đanh vang khắp Chư Tinh Quần Đảo cũng không thể kiềm chế được hắn.

Quần chúng quan chiến liên tiếp phát sinh tiếng than thở sợ hãi, nhìn Sở Vân truy sát Hoa Anh, biểu tình khiếp sợ còn đọng lại trên mặt bọn họ.

Tình huống quá nằm ngoài dự liệu của bọn họ rồi. Nguyên bản tưởng rằng là một hồi chiến đấu lâu dài, thực sự không ngờ tới chỉ trong vòng mấy hiệp đã biến thành truy kích chiến.

Hoa Anh phiền muộn muốn phun máu, hắn cư nhiên bị loại đạo pháp hạ đẳng như Bán Nguyệt Trảm hoàn toàn áp chế, hiện tại càng chật vật chạy trốn, ý đồ giật cự ly với Sở Vân, hòng tổ chức lại trận tuyến.

Nhưng Sở Vân sao có thể để hắn như nguyện?

Nhìn chuẩn thời cơ, thôi động thân pháp Trùng Đột, tốc độ nhất thời tăng vọt, cuồng bạo vọt mạnh tới gần Hoa Anh, không nói một lời, giơ Túy Tuyết Đao lên, bổ xuống vô cùng mãnh liệt.

- A!

Hoa Anh quá sợ hãi, dưới tình thế cấp bách, không thể làm gì khác hơn là giơ Bách Hoa Cung lên chống đối.

Ầm…

Lưỡi đao chém vào thân cung, để lại một vết chém màu trắng bạc, Hoa Anh lảo đảo lui lại phía sau, tóc tai bù xù, chật vật không thôi.

124. Chương 58: Bách Hoa Liễu Loạn, Chèn Ép Không Được Còn Bị Ngược (hạ)

Chương 58: Bách Hoa Liễu Loạn, chèn ép không được còn bị ngược (hạ)

Sở Vân một lần nữa giơ đao nhào lên, lần này thôi động Tuyết Nha, Túy Tuyết Đao cuồng tăng, lớn gấp ba lần, ánh đao như tuyết, mọi người nhìn vào đều cảm thấy lạnh lẽo.

Thân đao trong không trung vẽ lên một đạo thải hồng tuyệt đạo, khí thế uy mãnh tới cực điểm, vố số người đồng thời hít một ngụm khí lạnh.

Đối mặt với công kích như vậy, con ngươi của Hoa Anh đã bị thu nhỏ thành hạt đâu, trái tim đập mãnh liệt, kiên trì giơ thân đao lên đỉnh đầu.

Oanh!

Tiếng bạo tạc cực lớn, ánh đao Túy Tuyết Đao sáng như tuyết bạo tán ra, che kín tầm mắt mọi người.

Hoa Anh chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng không thể chống đỡ từ hai cánh tay truyền tới. Cánh tay của hắn tê rần, cũng không thể cầm được Bách Hoa Cung, mắt mở trừng trừng nhìn nó thoát ra khỏi bàn tay, bay ngang văng đi.

Đồng thời, phạm vi nhìn của hắn điên đảo trên dưới kịch liệt, bị một đao của Sở Vân đánh bay, thân thể giữa không trung vẽ lên một đường cong, lúc này mới phịch một tiếng rơi xuống mặt đất.

Theo đó, lập tức biến thành hồ lô lăn lông lốc, thuận thế lăn không biết bao nhiêu vòng, rốt cuộc ngừng lại. Hắn đầu choáng não váng, hai mắt nổ đom đóm, xiêm y trắng noãn đã tràn đầy cáu bẩn, khuôn mặt anh tuấn co quắp, thân thể giống như cái giá, đau đớn từ cơ thể truyền tới khiến hắn hít sâu một hơi.

Hắn giãy dụa lấn tới, sắc mặt tái nhợt dại ra cùng với vẻ phong lưu phóng khoáng ban đầu hình thành đối lập vô cùng rõ rệt, khiến mọi người đều cảm thán thổn thức vô hạn.

Bỗng nhiên hắn cảm giác trước mắt tối sầm, ngẩng đầu lên, con ngươi lập tức nhỏ đi vài phần.

Sở Vân đứng trước mặt hắn, không chút biểu tình, ánh mắt sắc bén so với Túy Tuyết Đao còn lạnh hơn.

Hoa Anh nửa quỳ trên mặt đất, sắc mặt vàng vọt, ngẩng đầu nhìn lên như vậy. Trong lòng của hắn phi thường áp lực, cảm giác Sở Vân giống như một ngọn núi lớn vắt ngang trước mặt hắn!

Trước ngọn núi khổng lồ này, Hoa Anh chưa từng có cảm giác nhỏ bé như vậy.

- Ngươi thua!

Sở Vân chậm rãi thu Túy Tuyết Đao vào trong vỏ, khí tức bình thản, chỉ ba tiếng ngắn ngủi giống như ba mũi tên đồng thời bắn ra khỏi cung, mạnh mẽ cắm sâu vào trong nội tâm Hoa Anh.

- Thua? Ta cư nhiên thua?

Hoa Anh nhất thời chấn động toàn thân, thân thể cứng còng không thể nhúc nhích, nhãn thần ngu ngốc, không thể tiếp thu được đả kích sự thực tàn khốc tới như vậy.

Toàn trường ầm ầm!

Ai cũng không ngờ tới, trận chiến đấu này sẽ biến thành tình cảnh như vậy.

- Đệ nhất nhân, thư viện đệ nhất nhân! Không còn người nào là đối thủ của Sở Vân nữa rồi!

Có người lớn tiếng sợ hãi rống.

- Trĩ Hổ quá mạnh mẽ rồi, đao thế như sét đánh sóng to, tấn công tấn công vẫn là tấn công, cho tới bây giờ chưa hề nhìn thấy hắn phòng thủ qua một lần.

Có người khẽ run toàn thân, trong ánh mắt nhìn về phía Sở Vân mang theo kiêng kỵ thật sâu.

- Then chốt nhất vẫn là đao thuật của hắn, sâu không thể đo lường! Rốt cuộc hắn có bao nhiêu đao pháp? Đao pháp kết nối không hề có khe hở, một đao đánh tới, xé rách không khí, giống như thiên địa đổ nát!

Có người cảm khái.

- Tại sao có thể như vậy! Tại sao có thể như vậy!

Nội tâm rung động chân chính nhất chính là Trữ Y Y.

Nàng trợn trừng hai con mắt, khó có thể tin nhìn chằm chằm, trên dung nhan từ trước tới nay vô cùng xinh đẹp, hiện tại có vẻ tràn đầy quái dị.

- Không có khả năng! Kịch bản không phải là như thế này a!

Nàng nhớ tới Hoa Anh toàn thân mặc bạch y, ngọc thụ lâm phong, văn tú tuấn nhã luận về đạo lý ba thắng ba bại. Lúc này mới trôi qua bao lâu? Đã biến thành bộ dạng như vậy rồi?

Trữ Y Y cảm giác chính mình đang trong ác mộng, người nửa quỳ trên mặt đất, tóc tai bù xù, thần tình dại ra đích thực là Hoa Anh vừa rồi sao?

- Trong hai hiệp, bản công tử có thể chiếm chủ động. Trong bốn hiệp liền có thể áp chế đối phương. Tám hiệp mở rộng ưu thế, mười hiệp xác định thắng cục.

Trong đầu Trữ Y Y lại hiện lên bộ dáng mặt quan như ngọc, ánh mắt thần quang, tự tin phi phàm, nắm chắc thắng lợi trong tay của Hoa Anh.

Thế nhưng hiện tại thì sao?

Hoa Anh hiện tại toàn thân cáu bẩn, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, khiến mọi người không thể tin tưởng được Hoa Anh phong vật, kinh tài tuyệt diễm vừa rồi là cùng

một người.

- Kịch bản không phải như thế này a!

Trong lòng Trữ Y Y kiệt lực hét lên tiếng chói tai. Ngay từ đầu kịch bản đã tan vỡ rồi, Sở Vân vừa ra tay, toàn bộ cục diện chủ động đều rơi vào trong tay hắn.

Hoa Anh?

Càng nhiều thời gian không phải hắn tiêu tốn bởi giương cung bắn tên, mà là bị Sở Vân truy đuổi chật vật chạy trốn!

Tất cả mọi thứ bên tai đều là trào phúng nổ vang, Hoa Anh gian nan chuyển đầu, lọt vào tầm mắt chính là các thư sinh chỉ trỏ đối với chính mình.

Đau đớn!

Tâm tinh thực giống như bị kim châm đâm trúng!

Đau đớn!

Lòng tự trọng đã bị thúc giục nghiêm trọng, một cỗ phẫn nộ nhất thời từ tận đáy lòng bốc lên phun trào.

- A! Ta không cam lòng, Sở Vân, chúng ta đánh lại!

Cũng không biết lấy khí lực từ đâu, Hoa Anh đứng bật dậy.

- Thua không chịu nổi!

Sở Vân phun ra bốn chữ này, nhưng không rút Túy Tuyết Đao một lần nữa, mà mạnh mẽ vung quyền, bịch một tiếng, hung hăng đánh mạnh vào khuôn mặt trắng nhỏ của Hoa Anh.

Một quyền này, lực mạnh thế trầm, nhất thời khiến mũi đối phương gãy nát, máu mũi tung bay, đau tới mức nước mắt chảy giàn dụa.

Phịch…

Hắn lấy tốc độ nhanh gấp đôi đứng lên, ngửa đầu ngã quỵ xuống dưới đất.

- Ta không cam lòng!

Hoa Anh không còn phong độ ngày xưa, ba một tiếng đứng bật dậy, một tay phí công xua loạn giữa không trung, nghĩ muốn bắn được cái gì đó.

- Ta để ngươi cam tâm.

Sở Vân giẫm chân tại chỗ, ôm lấy cánh tay đang quơ loạn của Hoa Anh, dùng chút lực đã nhấc bổng hắn lên.

Ầm…

Hắn một lần nữa vung quyền, hung hăng đánh vào hai gò má Hoa Anh, lúc này trực tiếp đánh hắn gãy mấy cái răng.

Bịch…

Lại một quyền nữa, Hoa Anh như bị diệt giật.

Phanh!

Lại một quyền, Hoa Anh chuyển thành mắt trắng, bị đánh tới thần trí hôn mê.

Bịch bịch bịch…

Sở Vân túm loạn cánh tay phải của Hoa Anh, đồng thời quyền phải lực mạnh quyền trầm, nắm tay như tật phong mưa rào.

Từng quyền từng quyền đánh vào da thịt, mỗi một thanh âm vang lên khiến toàn bộ mọi người vây xem run lên, không tự giác, toàn bộ đấu trường hoàn toàn yên tĩnh.

Trái tim mọi người đập nhanh hơn, nhìn Hoa Anh bị Sở Vân đánh thành đầu heo, trong lòng phát hàn ý khắp người.

Trĩ Hổ Sở Vân quá hung tàn rồi!

- Buông tha Hoa Anh học trưởng đi…

Rất nhiều nữ thư sinh dấy máu trong lòng, các nàng bình thường rất ngưỡng mộ Hoa Anh, lúc này nhìn thấy Hoa Anh thong dong ưu nhã bị người khác đánh một trận giống như đống bùn nhão, không còn bất cứ phong độ nào đáng nói.

125. Chương 59: Hung Uy Cái Thư Viện, Trữ Gia Chủ Cười To (thượng)

Chương 59: Hung uy cái thư viện, Trữ gia chủ cười to (thượng)

- Được rồi, Sở Vân! Ngừng tay, ngừng tay cho ta!

Trữ Y Y cũng không nhịn được, lớn tiếng gào to.

- Sở Vân, không nên đánh nữa, đánh tiếp sẽ xảy ra tai nạn chết người!

Thanh âm Mã Hữu Tài không tự chủ run run.

- Sở Vân, có chuyện gì nói chuyện tử tế với nhau, đều học cùng thư viện, hà tất phải như vậy?

Vệ Khiếp bình thường luôn hoành hành ngang ngược, lúc này cư nhiên đứng ra làm người giải hòa.

- Hà tất phải như vậy? Hừ, hắn khiêu chiến ta, dụng tâm khó lường, thực sự cho rằng ta yếu hắn mạnh, muốn lợi dụng người ta gặp khó khăn. Loại tiểu nhân âm trá này, không được nuông chiều.

Sở Vân cười nhạt, kỳ thực trong lòng thấy rõ.

Bang bang phang, tiếp tục đánh một trận, đánh Hoa Anh rơi vào hôn mê, miệng sùi bọt mép.

Mọi người tiếp tục khuyên, thanh thế dần dần hình thành sóng triều. Hoa Anh quá thảm rồi, giống như con gà con bị đại ác ma Sở Vân tùy ý chà đạp đùa giỡn, dẫn phát tâm đồng tình của mọi người.

- Hử?

Sở Vân nhướng mày, ánh mắt lãnh liệt đảo qua mọi người.

Quần chúng nhất thời rùng mình một cái, trong nháy mắt cảm giác giống như chính mình đang rơi vào trong băng thiên tuyết địa.

Toàn trường yên lặng không chút tiếng động.

Sở Vân cũng không động thủ tiếp, tay trái vung lên, coi thân thể Hoa Anh giống như bao tải, vứt ra ngoài.

Sau đó, hắn móc một tập giấy ước chiến trong người, thản nhiên nói:

- Tiếp theo bắt đầu rút thăm, tiến hành mười lần khiêu chiến ngày hôm nay.

- Ta có việc bận!

- Ai muốn đối chiến với ngươi, con mẹ nó đầu có bệnh.

Giờ khắc này, trong lòng mọi người như có tâm hữu linh tê, đều điên cuồng hét lên trong lòng.

- Ta chịu thua!

Không biết là ai, đột nhiên kêu lên một tiếng như vậy, khiến mọi người xung quanh giật nảy mình.

- Ta cũng chịu thua rồi!

- Ta cam bái hạ phong!

- Chờ ta tu luyện thành công, trở lại khiêu chiến!

Rất nhiều người để lại một câu "ngoan thoại", sau đó xám xịt rời đi. Càng nhiều người trực tiếp chịu thua tại chỗ, ngược lại trở thành hình tượng thẳng thắn thành khẩn.

- Nhiều người như vậy, không dễ làm, kêu loạn!

Sở Vân nhíu mày:

- Như vậy, đổi lại cách nói, ai khiêu chiến với ta!

Toàn trường yên lặng như chết, không có bất cứ ai dám đứng ra.

Có người dùng ánh mắt chờ mong nhìn chằm chằm vào hai người Mã Hữu Tài, Vệ Khiếp.

Hai người này mắt nhìn mũi, mũi nhìn tai, tai nhìn tâm, đối với vô số ánh mắt kia như không cảm thấy.

Trữ Y Y run rẩy toàn thân, cũng không tiếp tục đứng đây, lặng lẽ quay đầu rời đi.

Sau đó là hai người Mã Hữu Tài và Vệ Khiếp, một mặt luôn miệng kêu "Y Y", một mặt nhanh nhẹn thối lui thật nhanh.

Trong khoảng khắc, một dòng người liên tiếp từ xung quanh đấu trường giữa núi chảy ra ngoài đấu trường. Đội quân thảo phạt tan rã, trong nháy mắt đã không còn dư lại bất cứ người nào.

Mọi người đang xem cuộc chiến nghẹn họng nhìn trân trối, nguyên bản một hồi đại chiến vô cùng đáng chờ mong trở thành trò cười.

- Thế thành rồi!

Nhan Khuyết đứng một chỗ bàng quan, mắt thất tình cảnh này, tinh quang trong mắt chợt lóe.

Kim Bích Hàm nuốt một ngụm nước bọt, mặc dù là thân nữ nhi cũng cảm thấy cuộc chiến này nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa, kẻ khác sục sôi nhiệt huyết.

...

Ba!

Chiếc chén bạch ngọc Thanh Hoa thượng đẳng bị Trữ Y Y ném xuống dưới mặt đất, trở thành vô số mảnh vụn.

Rầm rầm...

Các lọ nước hoa son phấn trên bàn bị cánh tay trắng mịn của nàng lướt qua, tất cả đều rơi xuống đất, không thể dừng lại.

Rắc rắc...

Nàng tiện tay nắm lấy chiếc gương trước mặt, ném sang bên cạnh, mặt kính trang điểm tinh mỹ bị đạp thành mảnh nhỏ.

- Sở Vân!

Sắc mặt Trữ Y Y dữ tợn, hai tay nắm chặt, cảm thấy trong lồng ngực nghẹn một cỗ uất khí, làm thế nào cũng không phát tiết ra được.

Nếu như nàng không đi thi cũng thôi, trần đầy hy vọng cõi lòng chờ, kết quả lại hoàn toàn tương phản với tưởng tượng của nàng.

Hy vọng càng lớn, thất vọng càng lớn.

Khiến nàng cảm thấy phiền toái nhất chính là, ngay cả Hoa Anh cũng không thể đánh bại được Sở Vân, thư viện này chỉ sợ sau này đến phiên Sở Vân hắn xưng vương xưng bá rồi!

Trữ Y Y càng nghĩ càng giận, trong ngực giống như có lửa đốt, tâm huyết không thể bình tĩnh được.

- Y Y, đừng động can hỏa thương thân!

Mã Hữu Tài phía sau, vẻ mặt tràn đầy yêu thương khuyên bảo.

- Đúng vậy. Hà tất phải sinh khí lớn như vậy đây? Hoa Anh thất bại là bởi vì hắn suy đoán sai lầm nghiêm trọng. Kỳ thực ta đã sớm nhìn hắn không vừa mắt rồi. Chung quy nắm một cây quạt, vẻ mặt đặc yêu khí, không giống nam nhân!

Vệ Khiếp một mặt an ủi, một mặt bỏ đá xuống giếng đối với Hoa Anh.

Trữ Y Y càng cảm thấy phiền muộn, cỗ xao động trong lòng làm cách nào cũng không thể bình tĩnh lại được. Tà tà liếc mắt nhìn hai người, bật thốt nói:

- Không giống nam nhân, hai người các ngươi là nam nhân, vì sao không đi khiêu chiến Sở Vân?

- Này…

Sắc mặt Vệ Khiếp cứng đờ, tuy rằng hắn không muốn thừa nhận, thế nhưng trong lòng hắn biết, chính mình sợ. Sở Vân quá mức hung mãnh, ngay cả Hoa Anh cũng bị ngược đãi như vậy, không có chiến ý, làm sao có thể hạ trường chiến đấu.

Lúc trước Mã Hữu Tài vẫn luôn luôn kêu gào, muốn tìm Sở Vân đấu một trận, hiện tại sau khi nhìn thấy trận đánh hôm nay, loại suy nghĩ này nhất thời tan rã ầm ầm. Thở dài nói:

- Trải qua trận đánh này, Sở Vân như mặt trời đang trưa, Hoa Anh muốn đánh hắn, kết quả ngược lại trở thành đá kê chân, thành tựu uy thế cho Sở Vân, chính là thời điểm khí thế như hồng. Hiện tại chúng ta hẳn là tránh né phong mang, đợi khi khi thế của hắn suy sụp,

như vậy mới làm ít công to.

Trữ Y Y cười cười một tiếng, biểu tình như trào phúng, như cười khổ:

- Ngay cả dũng khí khiêu chiến còn không có, còn nói chuyện tương lai gì đây? Y Y mệt mỏi, sẽ không tiễn hai vị!

Cũng trực tiếp hạ lệnh trục khách đối với Mã Hữu Tài, Vệ Khiếp.

Hai người nhếch miệng, miễn cưỡng cười gượng một tiếng, không thể làm gì khác hơn là lui ra ngoài.

- Hừ! Vật gì vậy, chỉ là có điểm tư sắc mà thôi!

Ra khỏi cửa, Vệ Khiếp nhịn không được, sắc mặt âm trầm.

- Thực cho rằng có điểm tư sắc đã có thể sai phái ta giống như chó săn? Trữ Y Y, thảo nào Sở Vân cự tuyệt ngươi. Nếu không phải nhìn vào tài phú Trữ gia đảo các ngươi, hừ…

Sắc mặt Mã Hữu Tài cũng không tốt, hai mắt chợt lóe âm mang, liếc mắt nhìn phòng tốc phía sau, lúc này mới xoay người rời khỏi.

Trữ Y Y một mình trong phòng, thất hồn lạc phách.

Nàng hận Sở Vân, không lúc nào không muốn chèn ép hắn. Đoạn thời gian trước gia tộc gửi thư tới, cũng thay đổi sách lượng mời chào thân cận, hy vọng nàng tận lực áp chế tốc độ phát triển của Sở Vân.

Thế nhưng, áp chế không được a!

126. Chương 60: Hung Uy Cái Thư Viện, Trữ Gia Chủ Cười To (hạ)

Chương 60: Hung uy cái thư viện, Trữ gia chủ cười to (hạ)

Tốc độ phát triển của Sở Vân thực giống như Túy Tuyết Đao trong tay hắn, một đường hát vang, dũng mãnh tinh tiến. Lúc này mới nhập học bao lâu? Đã trực tiếp thu phục một trong hai nam nhân ưu tú nhất thư viện thành thuộc hạ dưới trướng, một người còn lại thì

bị đánh thành đầu heo.

- Ta đến tột cùng nên làm cái gì bây giờ? Làm thế nào mới tốt?

Từ nhỏ tới lớn, Trữ Y Y lần đầu tiên cảm thụ được bất đắc dĩ của chính mình, chân tay luống luống, không hề có biện pháp nào đối với Sở Vân. Ngày xưa người đông

thế mạnh, người theo đuổi của nàng xếp thành hàng dài đòi thảo phạt, hết thảy hoàn toàn ảm đạm trước mặt Sở Vân.

Nàng không thể làm gì khác hơn là viết thư xin giúp đỡ, báo cáo lại tất cả tình huống phát triển trong thư viện cho gia gia của chính mình — Đảo chủ Trữ gia đảo.

Khi bức thư tới được tay đảo chủ Trữ gia đảo, thời gian đã trôi qua hai ngày.

Tộc lão hội Trữ gia.

- Dịch bệnh Bích Lục Hải Đái bạo phát, bạo phát tương đối nghiêm trọng, vô số đan sư thúc thủ vô sách, hiện tại giá của muối biển đã tăng lên hơn mười lần, vẫn còn đang tiếp tục tăng lên a!

Một vị tộc lão lên tiếng, lo lắng không thôi.

- Hiện tại thị trường rung chuyển, Trữ gia đảo chúng ta tổn thất thảm trọng. Tuy rằng đã đầu tư một khoản tiền cực lớn, vận dụng nhân lực vật tư mới miễn cưỡng ổn định được tình cảnh của Trữ gia chủ đảo. Thế nhưng để tình huống này tiếp tục phát triển như vậy, sẽ thương hại tới căn bản rồi!

Một vị tộc lão khác nói.

Trữ gia lấy thương nghiệp là chính, thế cục như vậy đối với bọn họ không cần bàn cãi tạo thành tổn thất lớn nhất.

Thấy các tộc lão đều giữ tâm tình bi quan, Trữ gia đảo chủ âm thầm nhíu mày, chỉ phải cổ vũ nhân tâm, phấn chấn sĩ khí. Hắn bỗng ngưng ngửa đầu, cười ha ha không ngớt.

- Đảo chủ cớ gì cười to?

Các tộc lão đều chuyển ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn.

- Ta cười Thư gia đảo thê thảm, mở ra rất nhiều diêm trường, cư nhiên dụng phải thiên tai lần này!

Tiếng cười của Trữ gia đảo chủ chậm lại, ánh mắt nhìn quét một vòng, nói tiếp:

- Ngày hôm nay ta nhận được thư của Y Y, trong thư nói thiếu đảo chủ Thư gia dũng không thể dỡ, khó có thể ức chết, Trĩ Hổ danh đúng với thực, thỉnh giáo ta. Ta đã nói cho nó, cái dũng của thiếu niên, chỉ là nhất thời. Chỉ chút vận khí không tốt, thiên tài cũng phải ôm hận ngã xuống.

- Thư gia đảo chủ là Chư Tinh Mãnh Hổ trước kia, thiếu đảo chủ Thư gia là Trĩ Hổ, nếu như tình huống bình thường, có hai người này ở đây, Trữ gia chúng ta làm sao có thể chiếm đoạt được Thư gia đảo? Dịch bệnh Bích Lục Hải Đái chính là cơ hội tốt trời ban thưởng cho chúng ta, là cơ duyên Trữ gia xưng bá!

Nhãn thần các tộc lão đều sáng lên.

- Trĩ Hổ thực sự hung mãnh như vậy, ngay cả hài tử Y Y kia cũng không thể áp chế được sao?

- Áp chế không được cũng không thành vấn đề. Thư gia đảo phải thuộc về Trữ gia chúng ta rồi, chẳng lẽ phải sợ một tiểu nhi mới mười ba tuổi như hắn hay sao?

- Hừ hừ, trước kia cầu thân với bọn họ, cư nhiên dám cự tuyệt trực tiếp. Sau này chiếm đoạt Thư gia đảo, phụ tử bọn họ chính là nô bộ của Trữ gia chúng ta, ai bảo bọn chúng không biết tốt xấu.

…

- Tương lai thiên địa cùng đồng lực, anh hùng đi xa không tự do. Cái dũng của thiếu niên, huyết khí phương cương, chỉ là nhất thời. Nếu như vận khí không tốt, dù là nhân vật thiên tài hơn nữa cũng phải ôm hận ngã xuống…

Trong phòng ở, Trữ Y Y đọc hồi âm của gia gia gửi lại, đầu lông mày vẫn trói chặt rất lặng yên xòe ra.

- Vẫn là ánh mắt gia gia độc đáo a! Không tồi, Sở Vân hắn phát triển như thế nào đi nữa, căn cơ chân chính vẫn là Thư gia đảo. Nếu như Thư gia đảo trở thành phân đảo của Thư gia, Sở Vân lúc đó cũng chỉ là nô bộc của Trữ Y Y ta mà thôi. Ha ha ha, lúc này nguy cơ muối biển, chính là con đường cuối cùng của Thư gia đảo!

Cầm trong tay bức thư, liên tục đọc lại ba lần, trong lòng Trữ Y Y vui sướng, chỉ là nàng cảm thấy có chút nghiện, không ngừng được đọc thêm hai lần.

…

- Luyện chế thành rồi?

Nhan Khuyết nhìn viên đan dược trong tay Sở Vân, tâm tình có chút kích động. Hắn trí kế hơn người, tự nhiên lý giải được giá trị thật lớn của viên đan dược này.

Viên đan dược này, giống như viên đan. Thân đan màu trạm lam, trên da đan thường thường lóe lên ba đạo hàn quang, giống như lưu tinh trên bầu trời, có ý vị thiên mã hành không, rất tự nhiên mà vậy.

Đây chính là đan y đạo vận, hơn nữa theo thủ ấn luyện đan Bát Đoạn Cẩm của Sở Vân tiến bộ, đã tới trình tự ba đạo vận, hiệu quả mã hóa càng thêm rõ rệt hơn nhiều.

Sở Vân nhìn đan dược trong tay, thân tình không quá xác định:

- Ta cũng không biết hiệu quả như thế nào, lợi dụng thủ ấn Bát Đoạn Cẩm, có thể khiến hình thái của viên đan dược này xảy ra biến hóa. Trước tiêu hao một viên, thử xem hiệu quả của nó.

Nguyên bản đan dược trị liệu dịch bệnh Bích Lạc Hải Đái chính là hình thái bột phấn, hiện tại đã ngưng tụ thành một viên tròn. Trong lòng Sở Vân cũng buồn bực, phỏng chừng là do duyên cớ thủ ấn luyện đan Bát Đoạn Cẩm.

Rầm rầm...

Ngay sau đó, bỗng nhiên cửa phòng bị một người phá ra, Kim Bích Hàm đứng trước cửa, thần tình lo lắng, có chút thở hồng hộc:

- Đan dược, người khác cũng luyện chế thành đan dược trị liệu dịch bệnh rồi! Hơn nữa đã thu được thư viện thừa nhận, xong học phân nhiệm vụ!

Ngay lúc Sở Vân vừa mới luyện chế thành công đan dược, Kim Bích Hàm đã đẩy cửa tiến vào, báo cho hai người biết trong Thiên Ca Thư Viện cư nhiên có người giành trước một bước, luyện chế được giải dược trị dịch bệnh. Đồng thời còn thu được tán thành, đã có học phân ban thưởng.

- Làm sao vậy, lời ta nói vừa rồi hai người không nghe thấy sao? Còn giữ bộ dáng thờ ơ như vậy?

Kim Bích Hàm dùng ngữ khí hơi oán giận nói. Chuyện tình diêm trường, Sở Vân không lừa gạt nàng, đối với chuyện tình Thư gia đảo, Kim Bích Hàm cũng tìm được một phần cộng minh trong đó, bởi vậy rất để bụng đối với chuyện này.

Khóe miệng Sở Vân nhếch lên, cười thành tiếng.

Kim Bích Hàm nhịn không được tặng cho hắn một cái mắt trắng thật to:

- Ngươi còn cười?

Trên mặt Nhan Khuyết cũng xuất hiện nụ cười, giải thích nói:

- Nếu chỉ luận về đan dược có thể trị được dịch bệnh, loại đan thuật trình độ này, ta cũng có thể làm được. Nhưng mà luyện đan, không chỉ chú ý tới hiệu quả đan dược có được hay không, mà còn phải xét tới thành phẩm.

Kim Bích Hàm sửng sốt, hình như có sở ngộ.

Sở Vân nói tiếp:

- Huynh cho rằng trong toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo không có bất cứ luyện đan sư nào luyện chế ra được đan dược trị thành công dịch bệnh Bích Lạc Hải đái sao?

127. Chương 61: Cường Thế Quật Khởi, Trữ Gia Chủ Nổi Giận (thượng)

Chương 61: Cường thế quật khởi, Trữ gia chủ nổi giận (thượng)

Hiển nhiên không quá có khả năng, người tài ba trong thiên hạ nhiều tới mức nào? Chỉ là muốn luyện thành đan dược đặc hiệu, nhưng giá cả thành phẩm rẻ tiền thì tương đối khó khăn.

- Thì ra là thế!

Hai mắt Kim Bích Hàm tỏa sáng, đã lĩnh ngộ được ảo diệu trong đó.

- Từ trước tới nay sinh sản muối biển tại Chư Tinh Quần Đảo đều là dùng phương pháp Bích Lạc Hải Đái (rong biển), phương pháp này có giá cả phi thường thấp, nếu như sử dụng đan dược giá trị cao, như vậy có tác dụng gì. Bởi vậy đan dược nghiên cứu dịch bệnh Bích Lạc Hải Đái, mục tiêu cuối cùng là phải chế tạo ra thành phẩm tương đối rẻ tiền, có thể sử dụng rộng rãi.

Sở Vân gật đầu, trong trí nhớ kiếp trước, dịch bệnh Bích Lạc Hải Đái bạo phát, đan được có thể giải quyết được không ít, thế nhưng tất cả đều quá mức quý giá. Không thể trị liệu rộng rãi, tùy ý để thị trường rung chuyển, như vậy không khác gì tự sát mãn tính.

Nhưng nếu lựa chọn những đan dược loại này để trị liệu thì quả thực là sớm tự sát.

Nhu cầu quyết định giá cả thị trường.

Khi giá cả của muối biển tại Chư Tinh Quần đảo tăng vọt tới trình độ nào đó, so với sử dụng đan dược có thành phẩm rất cao, đến lúc đó, mọi người bất đắc dĩ, vẫn phải sử dụng loại đan dược này rồi.

Đương nhiên, mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, tình huống ngoài dự tính sẽ không thể phát sinh. Phối phương trong trí nhớ của Sở Vân kiếp trước, thành phẩm rẻ tiền, đủ để trị tận gốc dịch bệnh Bích Lạc Hải Đái.

- Hiệu quả của đan dược rất tốt!

Sau khi thử nghiệm, Nhan Khuyết dùng ngữ khí hơi hưng phấn nói.

- Đặt cho nó một cái tên đi!

Kim Bích Hàm đề nghị.

- Vậy gọi là Quật Khởi Đan!

Tinh quang trong mắt Sở Vân chợt lóe.

- Quật khởi của Thư gia đảo từ giờ khắc này bắt đầu.

Quả nhiên, đan dược của Sở Vân vừa ra đã lập tức trở nên nổi bật, hiệu quả trị liệu ưu tú đã khiến thư viện rung động thật sâu. Tại lúc đầu, bên phía Thiên Ca Thư Viện đã biểu thị, lấy Quật Khởi Đan làm chính, ba loại đan dược ưu tú khác làm phụ, mở bộ môn đặc thù, tiến hành buôn bán khắp Chư Tinh Quần Đảo.

Sau khi đưa vào thị trường, Quật Khởi Đan lấy hiệu quả trị liệu trác tuyệt, giá cả rẽ mạt, cấp tốc được các thế lực gia đảo ưu ái.

Sau đó, chỉ dùng thời gian ba ngày, cái tên Quật Khởi Đan đã lan rộng khắp Chư Tinh Quần Đảo, dẫn tới tiếng vọng cực kỳ cường liệt.

Thiên Ca Thư Viện kiếm được đầy bồn đầy bát, cung không đủ cầu, đồng thời tên tuổi người phát minh Sở Vân cũng trở nên dương danh, thành nhân vật nổi tiếng khắp Chư Tinh Quần Đảo.

- Quật Khởi Đan, Bích Lạc Hải Đải dùng Quật Khởi Đan, muối biển mẫu sản một nghìn bát!

- Dược tính không xói mòn, không bốc hơi lên, cần phải dùng Quật Khởi Đan.

- Một viên Quật Khởi Đan, có thể dùng hai mẫu.

Trên Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng, nơi nơi đều là lời đồn đãi, nói rõ chỗ tốt nhất của Quật Khởi Đan.

Trừ điều này ra, được nhiều lần nhắc tới còn có một cái tên — Sở Vân!

- Nghe nói phát minh ra Quật Khởi Đan, cư nhiên là một vị tân sinh của Thiên Ca Thư Viện.

- Mười ba tuổi đánh ngã hải tặc Tàn Lang, sở hữu xưng hào của Ngự Yêu Sư, hiện tại phát minh ra Quật Khởi Đan. Tiền đồ của Sở Vân không thể hạn lượng.

- Nghĩ không ra toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo, cư nhiên bị một thiếu niên tên là Sở Vân giải cứu.

Đương nhiên, ngoại trừ kinh ngạc thật sâu ra, còn có tâm tình oán giận phi thường sung thiên.

- Quật Khởi Đan tốt thì có tốt, nhưng sản lượng rất thấp a, rất nhiều thế lực đều muốn phá giải.

- Mỗi một viên Quật Khởi Đan đều có đan y, cho tới bây giờ chưa có người nào thành công phá giải được.

- Trần gia đảo chủ biểu thị, nếu như ai có thể phá giải được phối phương của Quật Khởi Đan, được thưởng một vạn địa sát thạch tệ!

- Trữ gia đảo chủ mời rất nhiều đại sư luyện đan thành danh, chuyên môn phá giải Quật Khởi Đan.

Một sóng chưa ổn, một sóng lại tới.

Ai cũng biết được, Quật Khởi Đan có thể bán với giá cả như vậy, nhất định thành phẩm cực kỳ rẻ tiền. Chỉ cần không phải kẻ ngốc đều muốn phá giải phối phương Quật Khởi Đan, không chỉ có thể hoàn toàn thỏa mãn được nhu cầu của chính mình, càng có thể bán lên thị trường, kiếm một bút tiền của phi nghĩa không nhỏ.

Ngay lúc lực chú ý của mọi người hoàn toàn tập trung vào phá giải phối phương, các đơn đặt hàng từ khắp nơi trong Chư Tinh Quần Đảo liên tiếp bay tới Thiên Ca Thư

Viện, bên phía Thư gia đảo, cố ý nhẫn nại, chuyên môn chờ đợi hai ngày, quan sát thế cục, rốt cuộc chính thức xuất thủ rồi.

Muối biển, rất nhiều muối biển xuất hiện trên thị trường, mà giá cả là năm mươi lần giá cả trước dịch bệnh.

Hết thảy Chư Tinh Quần Đảo đều chấn kinh, có người khiếp sợ Thư gia đảo cư nhiên có nhiều muối biển dự trữ tới như vậy. Nhưng càng khiến mọi người khiếp sợ chính là giá cả cư nhiên — cực rẻ!

Đúng vậy, cực kỳ rẻ!

Trên thị trường, giá cả muối biển đã sớm đạt tới tám mươi lần so với giá ban đầu.

Muối biển tới từ Thư gia đảo sinh sản, bởi vì giá cả rất rẻ, vừa mới xuất hiện không tới một ngày một đêm đã bị tranh mua không còn.

Sau đó, Thư gia đảo tiếp tục bán tháo nhóm thứ hai, nhóm thư ba… Mỗi một lần bán ra, hạn ngạch muối biển đều bị khống chế nghiêm mặt, khiến giá cả không ngừng tăng lên.

Từ ban đầu chỉ giá năm mươi lần, đến năm mươi lăm lần, tiếp tục sáu mươi lần!

Bởi vì giá cả thái quá này, toàn bộ thế lực Chư Tinh Quần Đảo chạy như xua vịt. Sau một tuần, Thư gia đảo đã kiếm được tiền lời so sánh với thu thuế suốt một năm cao nhất từ trước tới nay. Lại qua thời gian nửa tháng, giá cả muối biển của Thư gia đảo trở thành cọc tiêu của toàn bộ muối biển Chư Tinh Quần Đảo.

Nói cách khác, triệt để ảnh hưởng toàn bộ thị trường muối biển.

Mọi người cảm thấy kỳ quái, vì sao Thư gia đảo có nhiều muối biển bán như vậy?

Rất nhiều người đều phi thường đỏ mắt.

Sau khi nghe ngóng, nguyên lai vấn đề là ở phía Thiên Ca Thư Viện.

Mỗi một lần Quật Khởi Đan được bán ra ngoài, có tới gần một nửa được bán cho Thư gia đảo.

Không công bằng! Trong lúc nhất thời hầu như tất cả mọi người đều kháng nghị.

Về điểm này, viện chủ Thiên Ca Thư Viện tự mình đứng ra giải thích: Bởi vì luyện đan sư nắm giữ phối phương là Sở Vân, chính là thiếu đảo chủ Thư gia. Bởi vậy thời điểm buôn bán, muốn tham khảo ý nguyện của hắn. Điểm này thư viện chỉ là hợp tác, không thể can thiệp.

Lý do này khiến mọi người không thể tìm ra được lỗi lầm.

Thế lực khắp nơi không cam lòng, các đao chủ đều căm hận đố kỵ, vì sao trong gia tộc chính mình không hề xuất hiện đệ tử hậu bối xuất sắc như vậy? Nhìn Thư gia đảo hầu như mỗi ngày thu nghìn vàng, đều ước ao tới đỏ mắt.

128. Chương 62: Cường Thế Quật Khởi, Trữ Gia Chủ Nổi Giận (hạ)

Chương 62: Cường thế quật khởi, Trữ gia chủ nổi giận (hạ)

Loại lợi nhuận to lớn này khiến mọi hắn mơ tưởng, toàn thân đói khát khó nhịn.

Sau một tuần, tin tức thế lực khắp nơi giao hảo với Thư gia đảo liên tiếp xuất hiện trên Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng.

- Có thể nghiên cứu chế tạo ra được đan dược như vậy, tiền đồ của thiếu niên Sở Vân này vô cùng sáng sủa. Được tam nữ nhi của đảo chủ Vương gia đảo công khai xem trọng.

- Đảo chủ Triệu gia đảo biểu thị, vẫn là lân bang hữu hảo với Thư gia đảo. Đồng thời tại thời điểm nói chuyện hữu hảo, chính thức hỏi Sở Vân có hôn ước trong người hay không.

- Tiễn gia đảo cho rằng, kỳ thực Sở Vân rất có thể chính là nhi tử thân sinh thất tán nhiều năm của chính mình.

- Gần đây Lâm gia kiểm tra lại gia phả, phát hiện kỳ thực tổ tiên của Lâm gia và Thư gia có huyết thống quan hệ cực kỳ thân mật.

…

Trữ gia đảo, tộc lão hội.

Bầu không khí ngưng trọng, hầu như muốn ngưng tụ thành thực chất.

Sắc mặt Trữ gia đảo chủ xám ngoét, thần tình cứng ngắc, hầu như muốn hóa thành pho tượng thanh đồng rồi.

Các tộc lão ngay cả thở mạnh cũng không dám, trong lòng hầu như bị đè một khối đá thật lớn, hô hấp cũng không thoải mái.

Sau một lúc lâu, Trữ gia đảo bỗng dưng mở miệng, đánh vỡ tĩnh mịch:

- Những luyện đan sư mời tới vẫn chưa phá giải được phối phương Quật Khởi Đan sao?

Một vị tộc lão phụ trách nhiệm vụ này lập tức đứng dậy, cung kính đáp:

- Còn thiếu một chút, một chút, dù sao đan y ba đạo vận, trình độ mã hóa rất, rất cao.

- Một chút? Một chút?

Trữ gia đảo chủ bỗng dưng rít gào, chòm râu màu trắng rung lên, sắc mặt đỏ bừng, thanh âm phẫn nộ vang vọng toàn bộ gian phòng:

- Ngươi có biết là chỉ một chút như vậy, Thư gia đảo có thể kiếm được bao nhiêu? Tùy ý để danh tiếng phụ tử Thư gia tăng mạnh, túy ý để Trữ gia tổn thất càng ngày càng nặng?

Thanh âm của hắn cực lớn, chấn tới mức ván cửa gian phong đều lay động.

- Đảo chủ, thỉnh hạ cơn giận sấm sét. Ai cũng không ngờ tới, thằng nhãi con Sở Vân kia cư nhiên có thể đùa giỡn thủ đoạn như vậy. Đan y ba đạo vận, đích thực khiến người khác khó làm. Đại sư luyện đan đã biểu thị, chỉ cần có ba mươi viên Quật Khởi Đan cho hắn thực nghiệm, hắn có thể phá giải được phối phương này.

Một vị tộc lão rất có tư cách mở miệng khuyên nhủ.

- Ai…

Trữ gia đảo chủ thở một hơi thật dài, nhắm mắt lại, tựa trên ghế, lâm vào trầm tư.

Tâm tư của hắn tương đối phức tạp.

Hắn trăm triệu lần không ngờ tới, tình thế sẽ phát triển tới trình độ này.

Dịch bệnh Bích Lạc Hải Đái đã tạo thành đả kích trầm trọng đối với Thư gia đảo, ngược lại trở thành cơ hội cho Thư gia đảo quật khởi.

Quật Khởi Đan, Quật Khởi Đan, cái tên này thật hay…

Thư gia đảo thực sự muốn quật khởi rồi.

Cho tới nay, Trữ gia đảo đều đứng sau màng chủ đạo, hạn chế kinh tế đối phương tại mức cao nhất, ký kết hiệp định bí mật với các thế lực xung quanh Thư gia đảo, muốn cô lập Thư gia đảo. Thế nhưng trải qua chuyện lần này, cả về mặt kinh tế lẫn ngoại giao đều khiến Thư gia đảo lật ngược thế cờ ngoạn mục.

Thư Thiên Hào một ngày thu nghìn vàng, hầu như mỗi thời mỗi khắc đều có sứ giả của các đảo khác tới nịnh bợ hắn!

- Then chốt biến hóa lần này chính là Sở Vân, chính là tiểu tử Sở Vân kia!

Linh quang chợt lóe trong đầu, Trữ gia đảo chủ mạnh mẽ mở hai con mắt, chung quy hắn vẫn là đảo chủ Trữ gia, trong lòng đã có quyết đoán.

- Mệnh lệnh, lập tức gửi thư cho Trữ Y Y, bảo nó nỗ lực ở mức cao nhất, tu sửa quan hệ với Sở Vân. Tốt nhất phải thu được phối phương Quật Khởi Đan của hắn. Nếu như có thể mượn hơi được Sở Vân qua đây, cho dù hy sinh nhan sắc cũng không tiếc.

- Mệnh lệnh khác, một lần nữa dùng Bách Bái, bí mật giúp đỡ cấu thành thế lực hải tặc. Bảo hắn hoạt động nhiều tại hải vực Thư gia đảo, cổ động các hải tặc khác tiến hành liên hợp phá hư. Nhất định phải hạn chế sự phát triển của Thư gia đảo tại mức độ lớn nhất.

- Đồng thời mệnh lệnh, khởi động tử sĩ gia tộc, tùy thời chờ đợi mệnh lệnh của ta, lẻn vào Thiên Ca Thư Viện ám sát Sở Vân. Người này tuổi còn trẻ đã có thành tựu cao như vậy, nếu như để hắn trưởng thành, nhất định càng đáng sợ hơn so với Chư Tinh Mãnh Hổ!

Ngữ khí leng keng có lực, thần thái trầm trọng lãnh tĩnh, Trữ gia đảo ban bố một loạt mệnh lệnh, tinh thần các tộc lão đều chấn động. Trong lòng cảm giác yên binh, nghĩ chỉ cần lão đảo chủ còn sống, Trữ gia đảo sẽ không bị suy sụp!

…

- Gia gia nói nỗ lực lớn nhất, tu sửa quan hệ với Sở Vân. Nếu như cần thiết, cho dù phải hy sinh nhan sắc cũng sẽ không tiếc?

Cầm bức thư hơi mỏng, Trữ Y Y lại cảm thấy phong thư nặng nghìn cân. Nàng thất hồn lạc phách, thân thể mềm mại run run, trên dung nhan như ngọc kiều, như hương hoa, lặng yên chảy xuống hai dòng thanh lệ.

Đây là nước mắt của nhục nhã.

Giờ khắc này, Trữ Y Y cảm thấy nhục nhã cực hạn.

Nàng hận Sở Vân, hận hắn muốn chết. Hận không thể ăn thịt hắn, uống máu hắn.

Thế nhưng nàng phải làm, đây là mệnh lệnh của gia tộc, là mệnh lệnh của gia gia nàng.

Hết lần này tới lần khác nàng cũng minh bạch, giá trị bản thân Sở Vân đã đủ để nàng làm như vậy rồi.

Nguyên bản chính là thiếu chủ Thư gia đảo, sau đó thể hiện tiềm lực thật lớn của bản thân, giá trị của Quật Khởi Đan càng khiến hắn triển lộ phong mang.

Người như vậy, nếu như có thể sử dụng vì Trữ gia, hy sinh một Trữ Y Y nàng thì có cái gì không được đây?

- Sở Vân từ hai ngày trước đã chuyển nơi ở tới tiểu viện trên đỉnh núi của viện chủ, từ đó về sau ru rú trong nhà. Ta muốn gặp hắn, hoàn toàn không dễ dàng. Chỉ là vì gia tộc, hy sinh chính mình, cho là cái gì?

Nàng cười vô cùng buồn bã, bôi phấn trắng, tô son, vẽ lông mi, chấm hoa lửa, điểm má lúm đồng tiền.

Tỉ mỉ điều chỉnh trang phục, nhìn khuôn mặt miễn cưỡng cười nhạt trong gương, Trữ Y Y bỗng nhiên cảm thấy toàn thân không còn một chút sức lực nào.

Thời điểm Sở Vân đánh bại Hoa Anh ngay trước mặt mọi người, nàng đã cảm giác được chính mình hoàn toàn vô lực, sau đó lại nghe được tin tức hắn nghiên cứu chế tạo thành công Quật Khởi Đan, loại cảm giác vô lực này càng thêm mãnh liệt gấp trăm lần.

Sở Vân không thể địch!

Chí ít trong thư viện này, hắn chính là đệ nhất nhân hàng thật giá thật. Không có bất cứ thư sinh nào có thể đánh bại được hắn nữa rồi. Đây là chân tướng, cũng là sự thực.

Đối mặt với nhân vật như vậy, cho dù Trữ Y Y có cao ngạo tới đâu, không cam lòng tới mức nào cũng chỉ có thể gục đầu cam chịu.

129. Chương 63: Thu Tay Lại, Đột Phá Và Thu Hoạch (thượng)

Chương 63: Thu tay lại, đột phá và thu hoạch (thượng)

Yên lặng đứng dậy, trang phục toàn thân Trữ Y Y vô cùng hoa mỹ, quả thực tương đẹp như hoa hải đường, đẹp quá bạch ngọc, không thể khinh nhìn, rung động lòng người.

Nàng rời khỏi phòng ở, tới bên ngoài tiểu viện viện chủ phụ cận đỉnh núi, thỉnh cầu Sở Vân gặp mặt.

- Trữ Y Y muống gặp ta? Hừ, ý đồ của nàng với ta sao có thể không biết? Lãng phí thời gian, không gặp!

Sau khi Sở Vân biết được, lập tức không chút lưu tình từ chối.

Kim Bích Hàm chuyển cáo ý tứ cự tuyệt của Sở Vân cho Trữ Y Y bên ngoài tiểu viện.

- Ngay cả gặp mặt một chút cũng không… Ha ha, quả thực là phong cách Trĩ Hổ. Vậy Y Y không thể làm gì khác hơn là xin cáo lui!

Trữ Y Y không ngoài dự liệu, nàng lẳng lặng một mình một người trở về, trong sơn đạo u tĩnh, thân ảnh có vẻ tiêu điều cô độc.

Tới một góc khuất, nàng xoay người nhìn lên, tiểu viện viện chủ trong rừng cây xanh mơn mởn đầy sức sống, tường trắng ngói xám, phối hợp với thế núi tạo thành cảm giác cao ngạo.

Cao tới mức nàng không thể leo lên được.

- Từ lúc nào, Sở Vân đã cao tới tình trạng này? Khiến ta có cảm giác xa không thể với?

Trong lòng Trữ Y Y cả kinh, trong lồng ngực tựa hồ như có gánh nặng nghìn cân.

Trong lòng Kim Bích Hàm cũng không bình tĩnh, nhìn vào bóng lưng cô độc của Trữ Y Y biến mất, nàng đều là nữ nhân, trong lòng không khỏi phập phòng lay động.

- Mỹ lệ, quả thực là kiêu ngạo của nữ nhân, cũng là bi ai của nữ nhân. Trữ Y Y bởi vì quá mức mỹ lệ nên tâm sinh cao ngạo, không để Sở Vân vào trong mắt. Hiện tại muốn dựa vào mỹ lệ để tu sửa quan hệ giữa hai bên. Thực sự có chút châm chọc a, loại vũ khí này nếu như dùng đối phó người khác còn có thể thấy hiệu quả, thế nhưng đối phó với Sở Vân…

Nghĩ tới đây, Kim Bích Hàm lắc đầu, một lần nữa trở về tiểu viện.

Nhìn Sở Vân vẫn tiếp tục khổ tu Bát Đoạn Cẩm như trước, trong lòng nàng không khỏi mọc lên một cỗ xung động, muốn hỏi Sở Vân, tới tột cùng loại nữ tử như thế nào mới có thể tiến vào pháp nhãn của ngươi?

- Trữ Y Y đã đi!

Kim Bích Hàm nói với Sở Vân.

- A.

Sở Vân cũng không ngẩng đầu lên, mồ hôi trên mặt tuôn như mưa, toàn bộ tinh thần tập trung vào thủ ấn. Ngón tay tung bay, không rời khỏi thủ ấn Bát Đoạn Cẩm.

Trong đoạn thời gian này, mỗi một ngày không phải hắn khổ luyện thủ ấn thì là luyện chế Quật Khởi Đan.

Hơn nữa có Phỉ Thúy Mộng Cảnh phối hợp, công sức không phụ lòng người, tiến cảnh tu luyện thủ ấn của hắn khiến kẻ khác nhìn mà líu lưỡi.

Hiện tại hắn đã nắm giữ được thủ ấn luyện đan cơ sở tới trình độ thành thạo, tâm đắc thủ ấn luyện đan Bát Đoạn Cẩm ghi chép trong ngọc giản cũng đã nắm giữ hoàn toàn rồi, chỉ là chưa đạt tới trình độ thành thạo.

- Nghỉ ngơi một lúc đi, nên ăn cơm rồi!

Kim Bích Hàm ôn hòa nói.

Sở Vân liên tục biến đổi thủ ấn, như huyễn ảnh tung bay, trong miệng đáp:

- Huynh ăn trước, ta cảm thấy một loại ý cảnh huyền diệu. Nếu như có thể nắm bắt được, hôm nay có thể đột phá bình cảnh, đề cao luyện đan thuật Bát Đoạn Cẩm, có thể luyện ra đan y bốn đạo vận.

- Được rồi…

Kim Bích Hàm lắc đầu, trong lòng bất đắc dĩ, lại rất bội phục. Trình độ khắc khổ của Sở Vân khiến nàng cảm thấy xấu hổ.

Lúc gần chạng vạng, trong tiểu viện bỗng nhiên vang lên tiếng la hét hưng phấn của Sở Vân:

- Con bà nó, rốt cuộc đột phá!

…

- Cái gì? Đan y bốn đạo vận? Một nhóm Quật Khởi Đan mới này đều có mã hóa bốn đạo vận?

Nghe được tin dữ này, Trữ gia đảo chủ thiếu chút nữa phun máu tươi tại chỗ.

Nguyên bản, chỉ cần thu mua được ba mươi viên Quật Khởi Đan ba đạo vận là có thể phá giải được thành phần của nó, thế nhưng không ngờ tới, luyện đan thuật của Sở Vân tại thời khắc sống chết như thế này, đề thăng rồi!

Trên đan dược luyện chế ra đã nhiều hơn một đạo vận, cứ như vậy, luyện đan sư muốn phá giải phân tích được phối phương, độ khó tăng lên mấy lần.

- Bên phía Y Y cũng không hề có tiến triển, thằng nhóc Sở Vân này, so với lão tử của hắn còn khó đối phó hơn. Hừ, đã như vậy, là các ngươi bức ta bí hóa hóa liều! Vận dụng tử sĩ, tập sát Sở Vân, cướp đoạt đan phương!

Trữ gia đảo chủ lãnh khốc ra mệnh lệnh.

Lại một tuần trôi qua.

- Đây đã là đợt ám sát thứ ba sao?

Nhìn hắc y nhân bị mất mạng trong tay viện chủ Thiên Ca Phong Bá Nhạc, sắc mặt Sở Vân rất thong dong.

- Kỳ thực có năm đợt hai đợt trong đó trực tiếp bị ngăn cản bên ngoài đảo, không thể không nói, biện pháp phòng ngự của Thiên Ca Thư Viện còn phải tăng mạnh.

Viện chủ Thiên Ca Phong Bá Nhạc khẽ vung tay về phía hắc y nhân, thi thể của đối phương lập tức biến mất tại chỗ.

Trong một tuần vừa qua, hành động ám sát đối với Sở Vân, đối với Thư Thiên Hào hầu như mỗi ngày xảy ra một lần. Chỉ là tình huống này đã sớm nằm trong dự liệu của Sở Vân. Chuyện này dính dáng tới lợi ích của muối biển, mà lợi ích này quá dày, đáng giá cho rất nhiều người bí quá hóa liều.

Bởi vậy bọn họ đã sớm chuyển sinh hoạt tới tiểu viện của viện chủ, do viện chủ Phong Bá Nhạc tự mình thủ hộ, tự nhiên không có nguy cơ sinh mệnh.

- Tuy rằng không sợ ám sát, thế nhưng đây coi như là cảnh cáo. Nói rõ thế lực khắp nơi đã bắt đầu không chịu nổi nữa rồi, xem ra tài phú từ Thư gia đảo thu được đã chọc bọn họ đỏ bừng hai mắt.

Nhan Khuyết bên cạnh nói lời ý tứ, nhìn Sở Vân.

Sở Vân mỉm cười:

- Ý tứ của ngươi, ta hiểu rõ. Người không thể quá tham, nếu duy trì tiếp tục như vậy, tốt quá hóa dở, kỳ thực thư nhấn nghĩa phụ ta kết thúc công việc đã được gửi đi rồi, ta tin tưởng hiện tại người đã bắt đầu có hành động đầu tiên.

Phong Bá Nhạc cũng cười, nhìn hai người thanh niên trước mắt, trong lòng thoáng hiện lên một tia tán thưởng. Đặc biệt là Sở Vân, có thể cân nhắc nặng nhẹ, có khí độ như vậy, trong các thiếu niên, tuyệt đối rất hiếm thấy.

Ba ngày sau, Thư gia đảo một lần nữa đưa muối biển lên thị trường, mà số lượng lần này phi thường lớn, khiến kẻ khác giật mình.

Đồng thời Thư gia đảo cũng phái sứ giả tới các đảo nhỏ, định ra hiệp nghị thương nghiệp.

Trong hiệp nghị, điều khoản đầu tiên là giảm giá cả muối biển trên diện rộng, hầu như tương đương với giá cả ban đầu, chỉ cao hơn một đường. Lấy giá cả này bán cho các đảo nhỏ, đồng thời định ra lượng muối biển hàng năm vào bến tại các đảo nhỏ.

Nội dung của hiệp nghị truyền vào trong tay Trữ gia đảo chủ, khiến hắn phi thường giận dữ, mất ăn mất ngủ tròn một đêm. Hắn biết, dựa vào phần hiệp nghị này là có thể để Thư gia đã trở thành lão đại long đầu mậu dịch muối biển khắp Chư Tinh Quần Đảo, địa vị vững chắc không thể dao động.

130. Chương 64: Thu Tay Lại, Đột Phá Và Thu Hoạch (hạ)

Chương 64: Thu tay lại, đột phá và thu hoạch (hạ)

Kế hoạch phong tỏa kinh tế của Trữ gia đảo đối với Thư gia đảo bao nhiêu năm qua, bởi vì một phần hiệp nghị này, chính thức tuyên bố phá sản.

Giá cả muối biển trên thị trường tuột dốc trên diện rộng, khiến thị trường muối trở nên bình ổn một lần nữa. Nếu nhìn bên ngoài thì có vẻ như Thư gia đảo tự mình vứt bỏ lợi nhuận của chính mình, kỳ thực là sách lược sông nhỏ chảy lâu dài, giành thời gian cho chính bản thân mình tiêu hóa tài phú, tổ kiến lại lực lượng quân sự.

Có một bút tiền tài này, kế hoạch trùng kiến hải quân của Thư gia đảo nhất định thông suốt.

Hơn nữa có thể trên quy mô cũ, dễ dàng mở rộng hơn gấp ba lần!

Cùng lúc đó, Sở Vân cũng tiến hành phối hợp, dành nhiều thời gian luyện chế Quật Khởi Đan, tung lên thị trường, lập tức ngăn chặn được dịch bệnh lan tràn, chỉ một lần hành động này, nguy cơ bạo động rối loạn thật lớn khắp Chư Tinh Quần Đảo bắt đầu yên ổn trở lại.

Tất cả thế lực lớn nhỏ đều chiếm được thời gian thở dốc, bắt đầu chỉnh lý trận tuyến, chữa trị vết thương, quan sát thế cục, tập hợp lực lượng, đối sách mới.

Trong cảm thụ sâu sắc nhất của Sở Vân, tất cả thích khách tử sĩ lẻn vào thư viện tiến hành ám sát hắn, đột nhiên mai danh ẩn tích, không còn xuất hiện.

Đây là bởi vì đan phương Quật Khởi Đan đã không còn giá trị nữa rồi, không đáng giá phải tốn công tốn sức ám sát cướp giật. Bên phía thư viện cũng thở dài một hơi, thủ lâu tất mất. Mấy ngày nay gánh vác từ đám người viện chủ Thiên Ca, Bạch Mi Đan Sư đều rất nặng.

Về phần đan phương Quật Khởi Đan, Sở Vân đã lên kế hoạch tại một thời khắc nào đó trong tương lai, công bố rộng rãi bên ngoài.

Hắn cũng biết được, đan dược có thể mã hóa tự nhiên cũng có thể phá giải. Hiện tại chính mình tăng thêm số lượng đan dược tung vào thị trường, tương lai nhất định sẽ bị người khác phân tích ra thành phần phối phương.

Thậm chí sẽ có người phối trí hiệu quả tốt hơn, thành phẩm đan dược càng rẻ hơn. Trong trí nhớ kiếp trước, phối phương Quật Khởi Đan là do một nhân vật hoàn toàn không có danh tiếng nào nghiên cứu chế tạo thành.

Lại nói tiếp cũng không có bao nhiêu hàm lượng kỹ thuật, phương pháp thường dùng chính là thay thế, dùng dược vật rẻ tiền thay thế cho dược vật đắt tiền, sau đó tiến hành thí nghiệm.

Then chốt chính là, thí nghiệm cần có thời gian và vận khí. Tại kiếp trước, dịch bệnh Bích Lạc Hải Đái đã gây họa cho toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo, tạo thành tổn thất kinh tế vô cùng to lớn, khá lâu sau đó đan phương Quật Khởi Đan mới được nghiên cứu ra.

Một khi có người thí nghiệm thành công đan phương có thành phẩm và dược hiệu không tồi, như vậy giá trị của đan phương Quật Khởi Đan cũng coi như triệt để biến mất. Bởi vậy Sở Vân đơn giản quyết định rộng lượng một chút, trực tiếp công bố đan phương này ra ngoài.

Chỉ là trước đó, giá trị của Quật Khởi Đan vẫn còn có chút thu hoạch được, như vậy có thể lợi dụng thêm một thời gian, coi như thu hoạch một bút tiền tài không nhỏ.

Thư gia đảo bởi vì lần dịch bệnh này, chân chính niết bàn sống lại, mà Sở Vân càng có thu hoạch lớn hơn.

Đầu tiên là thủ ấn luyện đan, trong khoảng thời gian này, hết ngày lại đêm liên tục luyện đan dược để thủ ấn luyện đan cơ sở của hắn đã đạt tới trình độ hóa thành bản năng.

Thủ ấn luyện đan Bát Đoạn Cẩm không chỉ hoàn toàn học được, hơn nữa từ sơ học luyện tập tới trình độ thành thạo.

Thứ hai, là danh vọng của hắn, từ khi hắn đánh bại Hoa Anh trước mặt mọi người, dẫn tới mọi người khiêu chiến đồng loạt chịu thua, hắn đã mơ hồ được công nhận là thư viện đệ nhất nhân. Tới thời điểm nghiên cứu chế tạo thành công Quật Khởi Đan, bán rộng rãi trên thị trường, cỗ uy vọng này càng thêm củng cố, không còn bất cứ ai nghi ngờ địa vị đệ nhất nhân của Sở Vân.

Trên Tuấn Kiệt Bảng của Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng, bài danh của hắn tăng vọt từ một trăm lẽ bảy lên tới chín mươi tám. Bên dưới danh hào Trĩ Hổ còn thêm một đoạn giới thiệu: Có thiên phú luyện đan, dịch bệnh bạo phát, mọi người thúc thủ, duy nhất chỉ có hắn luyện thành đan dược khắc chế chân chính, khiến chúng nhân sợ hãi than.

Cuối cùng chính là tu vi của Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, gần đây đã đạt tới tu vi mười năm, rốt cuộc kích phát Tiểu Yêu kiếp.

Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ muốn độ kiếp rồi.

Linh mới bắt đầu, chín là cực hạn.

Tu vi của yêu, chỉ cần đột phá cực hạn chín sẽ đưa tới thiên kiếp.

Từ khi mới sinh ra, chính là giai đoạn ấu yêu.

Từ tu vi chín năm đột phá tới tu vi mười năm thì sẽ có Tiểu Yêu kiếp phủ xuống, thành công vượt kiếp được liền có thể từ cảnh giới ấu yêu bay lên giai vị Tiểu Yêu.

Từ chín mươi chín năm, đột phá một năm sẽ có kiếp nạn Đại Yêu. Thành công vượt qua, yêu sẽ vượt cấp từ Tiểu Yêu thành Đại Yêu.

Từ chín trăm chín mươi chín năm, đột phá một nghìn năm sẽ có Linh Yêu kiếp. Sau khi vượt qua chính là cảnh giới Linh Yêu.

Từ chín ngàn chín trăm chín mươi chín năm, đột phá một vạn năm sẽ có Kiếp Yêu kiếp. Sau khi vượt qua, chính là cảnh giới Kiếp Yêu.

Tiểu Yêu kiếp, Đại Yêu kiếp, Linh Yêu kiếp, Kiếp Yêu kiếp, tứ đại kiếp nạn càng về sau càng khó. Tứ đại yêu kiếp cũng không phải là bắt buộc ngạnh kháng, có thể tránh né, có thể tìm kiếm giúp đỡ, chỉ có họa thủy giang đông, có thể lùi lại lôi kiếp… Rất nhiều thủ đoạn khác nhau, đều có ưu khuyết điểm, cần phải tùy thời sử dụng đúng đắn.

Bởi vậy độ yêu kiếp cũng là một môn học rất quan trọng. Trong các chương trình học của Thiên Ca Thư Viện có một chương trình học chuyên môn truyền thụ cho học sinh cách độ yêu kiếp như thế nào, tri thức tăng xác suất thành công độ yêu kiếp.

Mà trong đó, yêu binh, yêu thực, yêu thú độ kiếp lại có phân chia rất khác biệt. Nói ví dụ, Thiên Hồ vượt qua Tiểu Yêu kiếp, bởi vì không lĩnh ngộ đạo pháp, phải lấy né tránh là chính. Cuối cùng tuân theo đạo lý ngũ hành sinh khắc, dùng hoàn cảnh tiêu hao lôi kiếp, thành công vượt qua.

Nhưng mà, đại đa số yêu thực, ví dụ như Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, bản thân cắm rễ trong bùn đất, thời điểm độ yêu kiếp không thể né tránh, phải lấy ngạnh kháng là chính.

Cũng may Sở Vân đã có dự liệu, sớm làm tốt các công tác chuẩn bị.

Hắn tiêu hao rất nhiều học phân, tại tàng kinh các lựa chọn không ít loại đạo pháp phòng thủ dành riêng cho Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ. Thứ hai, từ chỗ Kim Bích hàm mượn dùng rất nhiều thiên cương thạch tệ cung cấp cho Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, còn bản thân hắn thì cầm Túy Tuyết Đao trong tay trở thành phòng tuyến cuối cùng.

Buổi trưa ngày hôm nay, tu vi của Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ đã đột phá từ chín năm lên tới mười năm, bị thiên địa cảm ứng, hình thành Tiểu Yêu kiếp.

Sở Vân lập tức thắt nút tiên nang, chặt đứt cảm ứng, Tiểu Yêu kiếp tiêu tán.

131. Chương 65: Linh Phù Thanh Vụ Diệp Luân Thuẫn, Cửu Trọng Thương Mộc Yêu Lôi

Chương 65: Linh phù thanh vụ diệp luân thuẫn, cửu trọng thương mộc yêu lôi

Hắn vốn nghĩ định lựa chọn một địa điểm tương đối cao ráo độ kiếp, chỉ là bị viện chủ Phong Bá Nhạc khuyên bảo, suy nghĩ tới sát thủ thích khách, đơn giản quyết định độ kiếp ngay trong tiểu viện của viện chủ.

Tới thời điểm trời đầy sao, bóng đêm bao phủ toàn bộ Thanh Sơn Đảo. Sở Vân đã làm tốt công tác chuẩn bị, mọi người còn lại đều đứng xa xa đề phòng, chỉ duy nhất một mình Sở Vân chuẩn bị trong tiểu viện.

Hắn thả Tiểu Tích Vân tiên nang xuống dưới mặt đất, hoàn toàn mở rộng miệng túi, cũng sử dụng giá bên ngoài chống đỡ. Dưới góc độ nhìn khá lớn của Sở Vân, miệng tiên nang được mở ra, được chống thành hình tròn. Có thể thấy được trong túi có bùn Thủy Tinh cùng với Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ thu nhỏ vô số lần.

Miệng túi vừa mở ra, thiên địa cảm ứng. Nhất thời phi thường nhanh chóng, Tiểu Yêu kiếp ngưng tụ thành hình trên không trung.

Kiếp vân loại nhỏ màu xanh lóe ra lôi quang màu lam, tạo thành vô số hình thù kỳ lạ, chính giữa là một đoàn kiếp vân phi thường dày đặc. Một tầng bên ngoài còn có kiếp vân quỹ đạo hình tròn, một tầng ngoài nữa cũng giống như vậy, chỉnh thể nhìn qua, kiếp vân hình thành vô số vòng tròn đồng tâm.

- Một đạo, hai đạo, ba đạo… Dĩ nhiên có chín đạo!

Sở Vân nhìn lôi kiếp đánh xuống, sắc mặt dần dần ngưng trọng.

Đây chính là cửu trọng thương mộc yêu kiếp, tổng cộng có chín đạo, thế nhưng uy lực càng lúc càng lớn, càng tới phía sau càng khó chống đỡ.

Kim Bích Hàm và Nhan Khuyết đứng xa xa bàng quan, sắc mặt cũng rất nghiêm túc, cửu trọng thương mộc yêu kiếp này chính là một trong vài loại Tiểu Yêu kiếp tương đối khó đối phó.

Kiếp viên trung tâm viên tròn, bắt đầu cuồn cuộn không ngớt, trong đó điện quang ầm ầm thiểm thiểm, phát sinh lôi âm ù ù.

Sở Vân hô một tiếng:

- Diệp Luân Ngọc Thạch Thuẫn.

Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ nhất thời chấn động, bay ra năm phiến thanh diệp.

Thanh diệp đầu đuôi kết nối, hình thành một viên luân rỗng ruột, đồng thời không ngừng xoay tròn.

Viên luân rỗng ruột bay ra khỏi tiên nang, tản mát ánh sánh oánh nhuận màu xanh, hình thái càng thay đổi lớn. Thanh quang dần dần cô đọng, tới cuối cùng, phảng phất giống như biến thành một vòng ngọc ma thạch, không tiếng động xoay tròn cao tốc giữa không trung.

Rắc rắc…

Một đạo lôi đình màu xanh bỗng nhiên xé rách bầu trời đêm, hung hăng bắn thẳng vào Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ.

Diệp Luân Ngọc Thạch Thuẫn nhất thời nghênh tiếp, chặn đứng lôi đình, phịch một tiếng, Ngọc Thạch Thuẫn rung động mãnh liệt, miễn cưỡng căn cẳn được lôi kiếp đệ nhất trọng.

Sở Vân âm thầm tính toán uy lực lôi kiếp đệ nhị trọng, trong miệng chỉ huy, thân Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ liên tục rung động, bay ra năm Ngọc Thạch Thuẫn mới.

Lôi kiếp đệ nhị trọng oanh kích xuống, sau khi phá vỡ vòng Ngọc Thạch Thuẫn thứ nhất, uy lực không giảm, lại phá vỡ Ngọc Thạch Thuẫn thứ hai.

Lôi kiếp đệ tam trọng oanh kích, lại phá vỡ ba mặt Diệp Luân Ngọc Thạch Thuẫn, nháy mắt, giữa không trung chỉ còn lại một diệp luân, cô độc đơn bạc phòng hộ Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ.

Sở Vân nhíu mày, nhìn thoáng qua tiên nang, Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ vốn không có bao nhiêu lá cây, hiện tại trên thân đã trống trơn một mảnh.

Không thể làm gì khác hơn là thay đổi đạo pháp, sử dụng một chiêu Linh Phù Thanh Vụ.

Lôi kiếp đệ tứ trọng phá tan một đạo Diệp Luân Ngọc Thạch Thuẫn cuối cùng, lại có Linh Phù Thanh Vụ căn bản, sương mù dày đặc màu xanh trắng nhất thời tiêu tán hơn phân nửa.

- Bổ xung Linh Phù Thanh Vụ, dùng lại Thanh La Y.

Môi Sở Vân phát khô, cảm thụ được áp lực.

Lôi kiếp đệ ngũ trọng oanh kích vào sương mù dày đặc, uy thế giảm đi, bị một tầng quang y mờ ảo màu xanh xung quanh thân thể Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ chống đối, chính là Thanh La Y lập công.

Sở Vân liếm liếm môi khô khốc, cảm thấy bất đắc dĩ. Hắn lần đầu tiên độ loại cửu trọng thương mộc yêu kiếp như thế này, kiếp trước hắn không có số phận sở hữu

Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ. Lôi kiếp đệ ngũ trọng đã làm hắn có chút cảm giác hết kỹ thi triển.

Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ không vượt qua yêu kiếp, như vậy vẫn như cũ thuộc về giai đoạn Ấu Yêu, linh quang bản thân chưa lớn đủ, bởi vậy ngộ tính không đủ, chỉ có thể lĩnh ngộ sử dụng đạo pháp rất có hạn.

Ngoại trừ đạo pháp thiên phú ra Đạo Vận Thiên Thành, Sở Vân tỉ mỉ tính toán, phân phối cho nó Diệp Luân Ngọc Thạch Thuẫn, Linh Phù Thanh Vụ, Thanh La Y, Tụ Linh Thuật cùng với Căn Nguyên Cấp Thủ Thuật, năm loại đạo pháp hạ đẳng này đều là loại hình phòng ngự và khôi phục.

Hiện tại đạo pháp loại hình phòng ngự đã dùng hết toàn bộ, lôi kiếp vẫn còn có bốn đạo, trong đó một đạo mạnh hơn so với một đạo, uy lực không thể khinh thường.

Rơi vào đường cùng, Sở Vân chỉ có thể ra lệnh cho Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ bổ xung Linh Phù Thanh Vụ một lần nữa.

Đạo thương mộc lôi thứ sáu đánh xuống, Linh Phù Thanh Vụ lập tức sụp đổ, Thanh La Y cũng bị nát vụn, lôi quang đã bị suy yếu rất nhiều, thế nhưng vẫn như cũ đánh trúng vào bản thể Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, khiến thân cây run lên.

Sở Vân cảm thấy ngực tê rần, từ mối liên hệ linh quang, hắn cảm giác được cảm thụ e ngại từ Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ truyền tới.

Hắn vội vã rung động linh quang của chính mình, trấn an tinh thần của Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, một mặt hạ lệnh, tiếp tục bổ xung Linh Phù Thanh Vụ và Thanh La Y.

Hắn vừa mới chuẩn bị sử dụng Tụ Linh Thuật, đạo thương mộc thanh lôi thứ bảy đã oanh kích xuống.

- Không xong, vì sao càng lúc càng nhanh rồi!

Trong lòng Sở Vân lộp bộp, nhìn thấy thanh lôi oanh phá hai tầng phòng hộ, khiến Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ bị đốt cháy, mùi khét lẹt khuếch tán ra.

Ba động linh quang của Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ càng lúc càng thêm kịch liệt.

Nó rất sợ hãi, để Sở Vân liên tưởng tới trẻ con oa oa khóc lớn, cần có phụ mẫu tới an ủi.

Sở Vân cắn răng, dứt khoát rút Túy Tuyết Đao phía sau ra, mặt dù trong lòng đã có chuẩn bị, thế nhưng độ khó lôi kiếp vẫn như cũ vượt qua dự liệu của hắn. Dù sao Thiên Hồ độ kiếp trước đó còn có thể né tránh, mượn hoàn cảnh tiêu hao, chống lại lôi kiếp.

Lúc này đây Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ độ kiếp, chỉ có thể dựa vào lực lượng của chính mình ngạnh kháng.

- Ra tay giúp đỡ, tất nhiên sẽ dẫn động thiên địa cảm ứng, yêu kiếp cũng sẽ phát sinh biến hóa không thể dự liệu được. Chỉ là lúc này không thể làm cách gì khác…

Trong lòng Sở Vân thở dài, bỗng nhiên thân thể chấn động, phát hiện bên trong tiên nang sản sinh dị biến.

Một đóa mây trắng nho nhỏ ngưng tụ tại phụ cận miệng túi, vừa nhìn qua hình như là Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ đội một chiếc mũ quả dưa rất đáng yêu.

132. Chương 66: Trữ Gia Thất Thế, Hàng Phục Nhan Khuyết, Bước Nhanh Tới (thượng)

Chương 66: Trữ gia thất thế, hàng phục Nhan Khuyết, bước nhanh tới (thượng)

- Tiểu Tích Vân tiên nang! Đây chính là hiệu quả xúc phát tích vân, thực sự đầu tư trước kia rất đáng giá! Tiểu tích vân hấp thu lực lượng lôi điện mấy lần trước, đã trở thành thương mộc thanh lôi tích vân. Đồng tính bài xích, lần này có lực lượng chống đỡ rất lớn đối với lôi kiếp, so sánh với Diệp Luân Ngọc Thạch Thuẫn còn mạnh mẽ hơn.

Sở Vân nhất thời vui vẻ, thay đổi sách lược, lập tức mệnh lệnh nói:

- Nhanh dùng Tụ Linh Thuật, lại dùng Căn Nguyên Cấp Thủ Thuật!

Tụ Linh Thuật, có thể trong thời gian ngắn cấp tốc hấp thu nguyên khí mộc hành trong không gian xung quanh, bù đắp cho tiêu hao yêu nguyên.

Căn Nguyên Cấp Thủ Thuật, chính là đạo pháp kinh điển của yêu thực, có thể cắm rễ đại địa, hấp thu nguyên lực sinh mệnh, chữa trị bản thân.

Hai loại đạo pháp sử dụng liên tiếp, khiến Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ rực rỡ hẳn lên, một lần nữa sức sống tràn trề, thậm chí còn mọc ra mười phiến lá xanh.

Đạo lôi kiếp thứ tám đánh xuống, va chạm với tiểu tích phân, oanh một tiếng, cả hai nhất tề tiêu tán.

Dựa vào chút thời gian giảm xóc này, Sở Vân hét lớn:

- Đan Nguyên Thụ, liên tục sử dụng Diệp Luân Ngọc Thạch Thuẫn, tiếp tục bổ xung Linh Phù Thanh Vụ, cuối cùng kết thành Thanh La Y!

Hai mặt Ngọc Thạch thuẫn bay ra, sương mù màu xanh trắng dày đặc bao phủ thân cây, quang mang Thanh La Y lúc ẩn lúc hiện.

Trong trời đêm, chín đạo kiếp vân vòng tròn đồng tâm chỉ còn lại một đạo cuối cùng, lôi âm trầm muộn cuồn cuộn, thanh lôi cường liệt trước nay chưa từng có nổi lên trong lôi vân.

Sở Vân cắn rắn, một giọt mồ hôi lạnh theo khóe mắt rơi xuống, đây là một đạo cuối cùng rồi.

Oanh!

Lôi đình màu xanh, giống như lợi kiếp, xé nát không gian, nháy mắt oanh kích vào giữa tiên nang.

Lôi điện bẻ gãy nghiền nát, hai đạo Diệp Luân Ngọc Thạch Thuẫn bên trong quang mang mầu xanh, trong nháy mắt tiêu tán thành bột mịn. Linh Phù Thanh Vụ chỉ chống đỡ được nửa hơi thở, liền tiêu tán, Thanh La Y trong vòng một hơi thở cũng sụp đổ.

Cuối cùng là do Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ lấy bản thể ngạnh kháng lôi điện.

Giờ khắc này, thời gian trong cảm quan của Sở Vân bị kéo dài, sau một hồi cảm giác dài dòng, lôi quang nháy mắt biến mất, toàn thân Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ cháy đen, tu vi bị rơi xuống chỉ còn tám năm, thế nhưng không cần nghi ngờ, đã độ kiếp thành công!

- Vượt qua được kiếp nạn này, tuy rằng tổn thất một điểm tu vi, thế nhưng tu luyện một lần nữa tới mười năm sẽ không gặp phải khảo nghiệm Tiểu Yêu Kiếp, chúc mừng a!

Nhan Khuyết bước tới chúc mừng.

Chỉ cần vượt qua được một lần yêu kiếp chính là thu được đại đạo thiên địa thừa nhận, sau này tu vi hồi phục, sẽ không gặp phải yêu kiếp cùng cấp bậc.

- Nguyên bản còn tưởng rằng Sở huynh muốn động thủ, xuất đao tương trợ, kỳ thực như vậy là hay nhất, đỡ khiến yêu kiếp biến hóa. Loại cửu trọng thương mộc yêu kiếp này, một khi sinh dị biến, phi thường phiền phức.

Đôi con mắt sáng sủa như trăng rằm của Kim Bích Hàm nháy nháy, cũng bước tới chúc mừng.

Sở Vân đút Túy Tuyết Đao vào vỏ một lần nữa.

- Ta lo lắng nhất vẫn là sát thủ thích khách, có chút khả năng vượt qua được vòng phòng hộ của thư viện. Bởi vậy nếu có thể động thủ tốt nhất không động thủ tương trợ. Nói thực ra, áp lực độ kiếp rất lớn, Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ rất trân quý, không cho phép mất mát. May mà ngưng tụ thành một đóa tiểu tích phân, để chặn được đạo lôi kiếp thứ tám, bằng không sẽ không thuận lợi như vậy.

Hắn phi thường may mắn, trước kia không keo kiệt học phân, lựa chọn tiểu tích phân tiên nang quý giá nhất. Hiện tại xem ra, đích thực là đầu tư đúng giá trị.

…

Tiếng sấm ù ù quanh quẩn bên tai, quang mang lôi điện màu xanh xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu rọi vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Trữ Y Y.

Vẫn như trước, dung nhan của nàng hương kiều ngọc nộn, tiếu mị động lòng người, lúc này có vẻ thâm độc hàn lãnh.

Nàng biết, lần này không chỉ riêng chuyện Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ độ kiếp, càng là thời cơ ám sát tốt nhất. Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ vô cùng quý giá, nếu như xuất thủ, nhất định khiến Sở Vân được cái này mất cái kia, tỉ lệ ám sát thành công tương đối lớn.

Trong khoảng thời gian này, thích khách ẩn nấp tiến vào trong Thiên Ca Thư Viện, muốn giết chết Sở Vân, cướp giật đan phương Quật Khởi Đan, đã khiến thư viện như lâm vào đại địch, nhân tâm hoảng sợ.

Phía sau những thích khách này, đến tột cùng là thế lực phương nào, Trữ Y Y không rõ ràng lắm, thế nhưng trực giác nói cho nàng biết, trong đó nhất định có một phương thế lực Trữ gia đảo nàng.

Người vì tài, chim vì thực mà vong, giá trị đan phương Quật Khởi Đan đủ khiến thế nhân đỏ mắt. Hơn nữa kế hoạch tiến công chiếm đóng Thư gia đảo của Trữ gia đảo, Trữ Y Y cũng biết được một chút. Từ thời điểm ám sát vừa mới xuất hiện, nàng mỗi ngày đều chờ mong gia tộc gửi thư tới, lệnh cho nàng phối hợp với sát thủ, chế tạo cơ hội tiến hành ám sát.

Thế nhưng, không đợi được bức thư nào.

Trữ Y Y thất lạc rất nhiều, cũng không kỳ quái. Nàng đối với gia gia của chính mình rất lý giải, cũng biết mạo muội phối hợp, vạn nhất lưu lại nhược điểm, đối với chính mình và Trữ gia sẽ có tổn thất lớn cỡ nào.

Tình hình ám sát vẫn tiếp tục, mỗi một lần thất bại đều khiến nàng bóp cổ tay thở dài, thầm hận những sát thủ này quá mức vô năng.

- Hừ hừ, thủ lâu tất mất, luôn luôn có thời điểm ám sát thành công. Ta sẽ đợi được ngày này!

Trong lòng nàng đắc ý tới cực điểm, bàng quan nhìn trò hay, dễ dàng thư thích tới cực điểm.

Nhưng mà, ngay lúc tình hình ám sát càng lúc càng thêm nghiêm trọng, Sở Vân và Thư Thiên Hào đột nhiên xuất thủ. Thoáng cái đã khiến thế cục xảy ra biến hóa kịch liệt.

Giá trị của phối phương Quật Khởi Đan giảm xuống trên diện rộng, thị trường muối biển cũng đột nhiên ổn định, tình hình ám sát theo đó gần như im lặng hoàn toàn.

- Phối phương Quật Khởi Đan đã không đáng giá để mạo hiểm, vận dụng tử sĩ. Các thế lực lớn đều tập trung vào công cuộc ổn định cục diện, thu thập tàn cục. Nếu đêm nay có điều kiện tốt như vậy vẫn không có người nào tiến hành ám sát, vậy thì hành động ám sát đã dừng lại rồi.

Trong lòng Trữ Y Y có hiểu ra. Tuy rằng nàng biết không có bao nhiêu hy vọng, thế nhưng vẫn như cũ sinh ra tâm tình chờ đợi.

Nhưng mà, khi tiếng sấm mờ ảo, điện quang tiêu tán, nàng vẫn không đợi được muốn nhìn tình huống của Sở Vân.

Trong lòng thất lạc, hóa thành một tiếng thở dài yếu ớt phát ra khỏi môi mềm.

Trữ Y Y nhận mệnh rồi.

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, đôi con mắt kiêu ngạo và tràn đầy ý tứ cao cao tại thượng trước kia hiện tại đã chuyển hóa thành cô đơn và tiêu điều.

133. Chương 67: Trữ Gia Thất Thế, Hàng Phục Nhan Khuyết, Bước Nhanh Tới (trung)

Chương 67: Trữ gia thất thế, hàng phục Nhan Khuyết, bước nhanh tới (trung)

Nàng biết, trong đoạn thời gian tiếp theo, Thiên Ca Thư Viện sẽ bị quang mang của một người bao phủ, tên của người này, chính là Sở Vân!

Mà nàng, phải điệu thấp hành sự, bo bo giữ mình. Tình hình địch mạnh ta yếu tuyệt đối không thể cho cơ hội Sở Vân tìm phiền toái, mở rộng ưu thế.

Ba ngày sau, xác định hành động ám sát đã hoàn toàn dừng lại, ba người Sở Vân từ tiểu viện của viện chủ chuyển ra ngoài, một lần nữa trở về phòng ở phía Tây trước kia.

Thời điểm đi trên sơn đạo, Sở Vân đã thu được một tin tức khiến hắn hoàn toàn cảm thấy ngoài ý muốn, dưới tình huống hắn hoàn toàn không biết, hắn đã được các thư sinh cộng đồng để cử làm hội trưởng Học Lý Hội.

Học Lý Hội chính là cơ cấu học sinh phụ trợ thư viện quản lý, thành viên của Học Lý Hội có một số học phân nhất định ban thưởng hàng tuần. Sở Vân làm hội trưởng, mỗi tuần càng thu được mười học phân làm phần thưởng.

- Hội trưởng của Học Lý Hội trước kia là ai? Vì sao ta lại trở thành hội trưởng Học Lý Hội.

Sở Vân rất kỳ quái, liền hỏi Nhan Khuyết.

- Muốn thở thành hội trưởng Học Lý Hội, cần phải thu được nhận thức của thư sinh bình dân và gia tộc quyền thế, bởi vậy thường thường luôn là ghế trống. Hội trưởng Học Lý Hội trước kia chính là Thiếu đảo chủ Thiết gia ba năm trước.

Nhan Khuyết giải thích nói.

Bên cạnh, Kim Bích Hàm phụ họa.

- Từ lúc huynh giải quyết truyền thừa của viện chủ đời thứ ba, sau đó Nhan Khuyết đầu phục Sở Vân huynh, Hoa Anh chiến bại, cuối cùng là Quật Khởi Đan, một loại

chuyện, không khó khiến mọi người tâm phục khẩu phục.

- Sợ là không đơn giản như vậy? Thế lực bình dân còn chưa tính, thế lực gia tộc quyền thế còn có đám người Trữ Y Y, Vệ Khiếp, Mã Hữu Tài.

Sở Vân đối với chuyện tình không quá lý giải, trên thực tế trong vòng mấy tuần hắn đều sinh hoạt trong bế quan khổ tu.

Nhan Khuyết và Kim Bích Hàm liếc nhau, đều nở nụ cười.

Kim Bích Hàm để lộ hàm răng trắng đều, cười rộ như hoa:

- Hoa Anh hiện tại còn đang nằm trên giường, Vệ Khiếp và Mã Hữu Tài gần nhất chọn nhiệm vụ ra ngoài, rõ ràng là muốn né tránh Sở huynh. Về phần Trữ Y Y, nàng ru rú trong phòng, đã thất thế rồi.

- Thất thế rồi?

Sở Vân vô cùng kinh ngạc, có chút không thể tin được.

Trong ấn tượng của hắn, Trữ Y Y thủ đoạn chu đáo, tâm cơ như biển, cư nhiên thất thế rồi?

- Trữ Y Y thất thế, cũng không nằm ngoài tình lý.

Nhan Khuyết cười cười nói:

- Chư Tinh Quần Đảo làm theo ý mình, các đệ tử quyền thế đương nhiên ai cũng không phục ai. Trong các phương thế lực của bọn họ, có bốn người Hoa Anh, Vệ

Khiếp, Mã Hữu Tài, Trữ Y Y làm tứ đại thủ lĩnh, nhưng thực chất là năm bè bảy mảng.

Tuy rằng thư sinh thế lực bình dân chỉ vẻn vẹn có một mình ta làm lãnh tụ, nhưng bởi vì đoàn kết nhất trí, cho nên mới có thể chống lại.

- Trữ Y Y đắc thế là bởi vì có sứ giả hộ hoa đông đảo, nguyên nhân thứ nhất tự nhiên là khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Nàng đích xác là kiều mỹ nghiên lệ, đẹp tựa thiên tiên.

Nhan Khuyết thở dài một tiếng, ngữ khí vừa chuyển:

- Chỉ là, mỹ sắc từ trước tới nay luôn là một loại hàng hóa tốt nhất. Nữ tử bình dân có khuôn mặt đẹp đại thể là đồ chơi của nhà giàu, hoặc là trở thành nữ nô, ăn mặc quần áo bại lộ, treo chiêu bài, đứng tại phòng đấu giá. Viện chủ đời thứ ba từng có một câu danh ngôn, nói rất đúng — Đội thuyền của Chư Tinh Quần Đảo nhiều không đếm nổi, thế nhưng đơn giản chỉ có hai loại, một loại chuyên chở "danh", còn một loại chuyên

chở "lợi".

- Trữ Y Y đắc thế, nguyên nhân lớn nhất chính là thế lực Trữ gia phía sau nàng. Trữ gia đảo phú khả địch quốc, hoàn toàn xứng với danh hiệu thủ phủ Chư Tinh Quần Đảo. Mà Trữ Y Y chính là tiểu công chúa của Trữ gia đảo, nếu như ai cưới được nàng, lợi ích trong đó có thể nghĩ.

- Đệ tử gia tộc quyền thế thường thân bất do kỷ, vừa phong quang lại vừa bi thảm. Gia tộc nhất định hạ đạt cho bọn họ mệnh lệnh, để bọn họ nỗ lực nhiều hơn, tiếp cận Trữ Y Y, hơn nữa dung mạo bản thân Trữ Y Y cũng là hải đường tiêu vận, trang điểm xinh đẹp. Thiếu niên nhiều phong lưu, tự nhiên hình thành một cỗ thế lực lấy Trữ Y Y làm trung tâm.

Sở Vân nghe được âm thầm gật đầu, Nhan Khuyết không hổ là mưu tài, ánh mắt sắc bén, có thể nhìn thấu mặt ngoài sự vận, chuyển vào trung tâm vấn đề.

Nhan Khuyết nói tiếp:

- Thế nhưng Trữ Y Y chung quy chỉ là nữ tử, không phải lãnh tụ chân chính, cỗ thế này nhìn bề ngoài có vẻ như khổng lồ, kỳ thực rất rời rạc. Chủ công dọa sợ người

khiêu chiến, kỳ thực hài lòng nhất không phải là những thư sinh bình dân, mà chính là các đệ tử gia tộc quyền thế vốn luôn sống chết mặc bây. Thế lực rời rạc như vậy, nhân tâm không đồng đều, mà chủ công lại như mặt trời giữa trưa, từ khi nhập học tới nay, một chuyện lại một chuyện, đã xây dựng được uy thế tuyệt đối, tự nhiên đánh vỡ thế lực của Trữ Y Y.

- Có lý a...

Kim Bích Hàm đi một bên nghe được, không khỏi gật đầu, ánh mắt tán thưởng dừng lại một chút trên người Nhan Khuyết, chợt chuyển dời lên người Sở Vân.

Môi anh đào khẽ mở, hiếu kỳ hỏi thăm:

- Ta vẫn muốn hỏi, đã có lợi như vậy, mỹ nhân càng mê người, vì sao Sở huynh trước kia lại trực tiếp cự tuyệt cầu thân của Trữ gia đảo?

- Điểm này, ta cũng có chút không giải thích được. Lẽ nào thực sự như chủ công nói, đại trượng phu tung hoành thiên hạ, thành gia sau, lập nghiệp trước?

Nhan Khuyết cũng chuyển ánh mắt hiếu kỳ, tuy rằng hắn có mưu tài, thế nhưng chung quy xuất thân từ bình dân, đối với nhận thức quan hệ giữa các gia tộc quyền thế không quá hiểu sâu.

- Nam nhân và nữ nhân không giống nhau, nữ nhân thường thường muốn phụ thuộc vào nam nhân, chinh phục nam nhân, tiện đà chinh phục thiên hạ. Nữ tử hùng bá một phương quả thực vô cùng ít ỏi. Nam nhân lại khác, nam nhân lấy sự nghiệp làm chính, sự nghiệp thành công thì cái gì cũng có. Thư gia đảo chính là căn cơ của ta, bề ngoài mạnh nhưng trong yếu, Trữ gia đảo thì bề ngoài yếu trong mạnh, đối với Thư gia đảo luôn có lòng chiếm đoạt. Nhận lời cầu thân của Trữ gia đảo, không khác bảo hổ lột da.

Ánh mắt Sở Vân sáng quắc, lóe lên một loại trí tuệ và tang thương, thản nhiên thở dài một tiếng, tiếp tục nói:

- Kỳ thực nhân sinh, thực giống như tiến vào trong mê cung bảo tàng. Trên đường đi có rất nhiều bảo vật, mê người phi thường, khiến người khác liều mạng tranh đoạt. Nhân tài ngu xuẩn sẽ đi tranh đấu, người có trí tuệ thì tiếp tục đi tới, bởi vì bảo tàng nằm sâu nhất bên trong mê cung nhất định càng thêm mê người. Nếu như có thể tìm được đầu mối không chế mê cung, đây mới chân chính là phát đạt rồi. Tất cả bảo tàng khác không phải của một người ngươi hay sao?

134. Chương 68: Trữ Gia Thất Thế, Hàng Phục Nhan Khuyết, Bước Nhanh Tới (hạ)

Chương 68: Trữ gia thất thế, hàng phục Nhan Khuyết, bước nhanh tới (hạ)

Tới hôm nay trong tình huống này, Hàn Thiên Quân cho dù trong lòng không muốn cũng không thể không hạ mình, vì Hàn Phi đã đạt tới trình độ như thế này, nếu cứ yên lặng, vậy thì uy nghiêm của mấy chục năm tích lũy của dòng họ Hàn thị sẽ không còn gì!

Trên thực tế, lúc Hàn Phi xuất hiện trước mặt Hàn Thiên Quân, lão giận không thể lấy can đảm tát một cái tên phạm thượng này, phá bỏ mối quan hệ hai nhà Hàn Vân.

Vì là nguyên lão của dòng họ Hàn thị, Hàn Thiên Quân đứng hàng thiên giai tay nắm quyền quản lý võ đường nuôi dưỡng tính cách độc đoán chuyên quyền, hận nhất là người cùng họ với hắn, nhưng ngày hôm nay vô cùng đặc biệt, nếu trong lòng luôn muốn so đo tính toán với tên đệ tử chi thứ kém hơn mình ba đời, quả thật có chút làm mất thân phận của lão sẽ làm khách quan cười chê.

Hàn Thiên Quân vốn định tạm thời nhẫn nhịn, cho qua khỏi này hôm này, kết quả Hàn Lễ Đức lại nhảy ra ngăn chặn Hàn Phi.

Nói thật, đối với lòng trung thành của Hàn Lễ Đức, Hàn Thiên Quân vẫn rất bằng lòng, lão tuy không tiện ra tay, nhưng có Hàn Lễ Đức thay lão giáo huấn cũng rất thích hợp.

Chỉ là vạn vạn cũng không ngờ rằng, Hàn Lễ Đức vừa bước một chân đã gặp thiết bản, Hàn Phi rõ ràng là một tước tử của đế quốc Quang Huy có lãnh địa, tình hình này tiếp tục sẽ càng thêm tệ, nhất là chuyện lạ không thể tin nổi.

Võ sĩ thiên không! Võ sĩ thiên không mười chín tuổi, lại chỉ trong ba năm, từ võ sĩ đại địa thăng lên võ sĩ thiên không, đúng là thiên tài, Hàn thị truyền thừa ngàn năm, có bao nhiêu đệ tử tài giỏi như vậy?

Trong võ sĩ Cửu Thiên Đại Lục có một truyền thuyết, phàm người nào có thể thăng làm võ sĩ thiên không trong vòng hai mươi tuổi, tươi lai sẽ nhập vào thần giai!

Khi nhìn thấy đôi cánh mọc sau lưng của Hàn Phi, Hàn Thiên Quân giật mình khiếp sợ trong lòng có chút hối hận, có đệ tử kiệt xuất như vậy, vương quốc Minh Lam trong mấy chục năm sắp tới hoàn toàn có thể phồn thịnh như mong muốn, lão lại kiên quyết đuổi đối phương, lan truyền ra ngoài sợ rằng sẽ làm người khác cười vỡ bụng.

Nhưng Hàn Thiên Quân cầm quyền dòng tộc cả mấy chục năm, bản thân lại là võ sĩ thiên không cấp đỉnh, tâm chí kiên quyết thế nào, lão biết rõ trừ khi mình chịu thua, bằng không Hàn Phi tuyệt đối không chịu giải hòa.

Cho nên hối hận đó vừa mới phát sinh lại mất đi.

Không sai, vị nguyên lão dòng họ Hàn thị này bắt đầu có sát khí đối với Hàn Phi, không chỉ là vì Hàn Phi mạo phạm tôn nghiêm của lão, lão càng thấy rõ sự uy hiếp của Hàn Phi.

Ưng mục của Hàn Thiên Quân hàn quang sắc bén cực kỳ, nếu thiên tài như vậy nhất định sau này sẽ là kẻ thù ghê gớm, như vậy sẽ tạo sự uy hiếp càng lớn hơn.

Lúc Hàn Thiên Quân bước xuống cầu thang, Hàn Phi chậm rãi xoay người, trực diện đây chính là cường giả võ sĩ thiên không.

Phía sau Hàn Phi, Hàn Lễ Đức đại nhân thở dài một hơi, mồ hôi trên trán đổ cuồn cuộn rớt xuống làm ướt cả áo, lão không kêu ngạo như lúc nãy, cúi đầu lui sang một bên.

Nhưng Hàn Mộ Hoa lại nhìn chằm chằm về phía sau lưng Hàn Phi, Hàn Phi lúc này ngoài phóng ra đôi cánh, trên thân không có hộ giáp của đấu khí, chẳng khác nào nói là toàn bộ phía sau lưng lộ ra trước mặt y, khoảng cách giữa hai bên lúc đó chỉ năm sáu thước mà thôi.

Y hận không thể rút kiếm ra đâm thẳng vào, chỉ có máu tươi mới rửa sạch mối nhục này, nhưng ý niệm trong đầu như vậy vừa mới xuất hiện lại bị sợ hãi ức chế bao phủ, y không thể, cũng không dám.

Chỉ là lúc đó không ai chú ý đến Hàn Mộ Hoa, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía Hàn Phi và Hàn Thiên Quân, ai cũng không biết chuyện va chạm giữa hai người họ sẽ xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì, và ai cũng biết giữa họ sẽ xảy ra một trận chiến.

Hàn Phi và Hàn Thiên Quân cùng thuộc một tộc, nhưng vai vế hơn kém nhau ba bậc, địa vị trong tộc lại càng không thể sánh bằng, nhưng bây giờ một tước đế quốc một bá tước vương quốc, hai người đồng thời là võ sĩ thiên không, với thân phận Hàn Phi có đủ tư cách đánh.

- Thật không ngờ, ta thật sự khôn ngờ, ba năm không gặp, ngươi tiến bộ như vậy, Hàn Phi chậm rãi nói, bước xuống bậc thang cuối cùng.

Giọng nói của lão và thần tình vô cùng bình thản, trong khẩu khí có ý tán thưởng:

- Nếu như năm đó ta không nhận ngươi là đệ tử truyền thân, có lẽ sẽ không có như ngày hôm nay, nhưng nếu nói như vậy, ngươi cũng không nhất định sẽ có thành tựu như ngày hôm nay.

Hàn Phi nhìn thẳng đối phương không trả lời, bình tĩnh thong dung không sợ hải, chỉ có đôi cánh hơi rung động, lúc nào cũng có thể bay lên trời.

Chỉ có hẳn có thể nhận ra, dưới sự bình tĩnh của Hàn Thiên Quân, đang tiềm ẩn một cơn thịnh nộ.

Tất cả mọi người đều cho rằng Hàn Thiên Quân muốn nói những lời nói mềm dẻo để võ sĩ thiên tài này trở về gia tộc, đôi cánh của Hàn Thiên Quân bỗng nhiên dang rộng ra mấy thước, lửa cháy hừng hực quanh khắp thân người, nhiệt độ xung quanh rất cao, giống như thần lửa hạ phàm!

- Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, ta có thể tha thứ cho phạm thượng và bất kính của ngươi, nhưng tôn nghiêm của dòng tộc không thể để người khác bôi nhọa, đôi mục ưng của Hàn Thiên Quân như bốc lửa:

- Chẳng phải muốn dẫn Hàn Bích Tuyền đi sao? Không thành vấn đề, chỉ cần đánh bại ta, ngươi lúc nào cũng có thể dẫn đi!

Đôi mắt Hàn Phi vốn trầm tĩnh đột nhiên thay đổi, vô số tinh thần mờ mờ ảo ảo hiện ra.

Được!

Hắn chờ chính là giây phút này, chờ câu nói này của Hàn Thiên Quân, bắt đầu giây phút bước vào tông phủ, hắn đã làm nhiều chuyện để khiêu chiến Hàn Thiên Quân.

Ngàn năm truyền thừa Hàn thị Minh Lam, võ đường Hàn thị vốn là ngọa hổ tàng long, tuy bây giờ thực lực Hàn Phi tiến bộ nhiều, nhưng muốn đột nhập vào võ đường dẫn Hàn Bích Tuyền đi, tuyệt đối là vạn khó ngàn khó, lấy sức mạnh của một mình hắn sao kháng cự được nhiều cường giả trong võ đường.

Cho nên Hàn Phi không có ý định xông vào võ đường, then chốt của chuyện này là ở chỗ Hàn Thiên Quân, chỉ cần Hàn Thiên Quân buông tha, người khác sao dám nhiều chuyện, do đó hắn đem mâu thuẫn trực tiếp đổ lên chính chủ, hôm nay mỗi tiếng nói mỗi hành động ở đây đều là do Hàn Thiên Quân bức bách xuất thủ!

Tất cả đều ở trong lòng bàn tay, nhưng khó nhất lại là đánh bại nguyên lão dòng tộc sắp là thần giai.

- Đi theo ta, Hàn Thiên Quân trầm giọng quát, không có vị tân khách nào nói gì về chuyện này, cả người nhưng tên rời khỏi cung bay thẳng lên trời, đôi cánh rực lửa có vô số đốm lửa lóng lánh.

Đôi mắt Hàn Phi ngưng lại, cùng bay thẳng lên trời, đuổi theo Hàn Thiên Quân, để lại trên ngàn vị tân khách và đám đệ tử nhìn nhau.

Trong đám đông, có năm sáu võ sĩ và pháp sư hầu như cùng lúc khai mở đôi cánh và pháp sí, cùng bay theo hai người, bọn họ là người có tiếng tăm lừng lẫy ở Tắc n, đều đến để tham gia đại thọ bảy mươi của Hàn Thiên Quân, bây giờ Hàn Thiên Quân và Hàn Phi đánh nhau những cường giả này cho dù không muốn tranh đấu nội bộ gia tộc, cũng không muốn bỏ lở màn náo nhiệt này

Những tân khách đó không có thực lực như vậy chỉ trừng mắt đứng nhìn, không biết là đi hay ở.

- Đáng tiếc!

- Câu nói này, rất nhiều người nói.

...

Thành Tắc n hướng về phía Bắc mười mấy km, đồng bằng màu vàng.

Sông Lan Thương bắt người ở phía bắc tình đồng bằng mênh mông chạy qua, ở đó có một cái đảo lớn, đất nhô ra thành một cái đầm nước. Bây giờ đang là mùa xuân hoa nở, đồng cỏ và nước trong đầm um tùm khác thường, nương theo sườn núi có mọc nhiều, làm hấp dẫn mục dân đến đây chăn thả trâu bò.

Một mục dân của tộc Hồ Dương đang vội vàng thả đàn dê ra, đàn dê sau khi ăn cỏ đến đây uống nước, thỉnh thoảng lại hí lên mấy tiếng vui tai.

Tộc Hồ Dê là một nhánh của thú tộc, tất cả tộc Hồ Dương đều là mục dân trời sinh, bọn chúng tụ lại từng đàn ở những nơi có cỏ trên đại lục, chất lượng thịt dê vàng nuôi dưỡng rất ngon, tuyệt đối là mỹ thực trên bàn ăn.

Mục dân Hồ Dương này chính là dùng roi da quất vào nhưng con dê con không nghe lời trở về, y đột nhiên nghe thấy từ trên không trung truyền đến một âm thanh, nên ngẩng đầu nhìn lên trời.

Chỉ thấy trên bầu trời sâu thẳm, có hai thân ảnh bay vút ra, trên trời có hai đường quỹ tích dài màu vàng, hơn nữa tốc độ này từ từ chậm lại.

Thị lực của mục dân Hồ Dương này rất tốt, y vừa nhìn thì nhận ra hai thân ảnh đó chính là hai người có đôi cánh kỳ lạ, sau lưng bọn họ, còn có không ít người bay theo sau.

Mục dân chết lặng trừng mắt lập tức nằm phục xuống cỏ, miệng lẩm bẩm nói mấy câu như đang cầu khẩn, trong nhận thức của y, người có thể bay lên trời chỉ có thể là hậu duệ của thần.

Nhưng Hàn Phi và Hàn Thiên Quân ở trên không trung ai cũng không chú ý đến sự tồn tại hèn mọn của mình, vì quyết chiến giữa hai người sắp bạo phát!

Hai người cách nhau cả trăm thước, hơn hai mươi võ sĩ và pháp sư từ thành Tắc n bay ra ngoài, những người này đều là tân khách tham gia thọ yến, cảm thấy kỳ dị nên đến góp vui.

Những cường giả cấp thiên không này đại đa số đều biết như vậy, sau khi hiểu được nguyên do của sự việc, bọn họ ngầm hiểu đứng bên ngoài cả ngàn thước cách Hàn Phi và Hàn Thiên Quân, đây là khoảng cách tốt nhất để bảo đảm không bị liên can.

Cuộc chiến giữa cường giả thiên không là rất hiếm thấy, nhưng một khi xuất thủ là kinh thiên động địa.

Trong đám người vây xem, một nữ pháp sư trung niên thùy mị thướt tha nhíu nhíu đôi chân mày lại, nhẹ nhàng nói:

- Hỏa khí của Hàn Phi đang càng ngày càng lớn, xuất thủ đối với một hậu bối lão cũng không biết xấu hổ, thật là hồ đồ!

- Lão tu luyện đấu khí hỏa diễm, hỏa khí nhỏ mới là lạ! một võ sĩ trung niên đứng bên cạnh nữ pháp sư cười nói:

- Đây là chuyện của gia tộc nhân gia, nàng cũng không nên làm loạn mà đồng tình.

Nữ pháp sư bất mãn trừng mắt liếc nhìn võ sĩ trung niên, đang muốn bác bỏ, xa xa Hàn Phi và Hàn Thiên Quân cùng lúc xuất thủ!

135. Chương 69: Thiên Hồ Bốn Đuôi, Đàn Hắc Mộc Nha (thượng)

Chương 69: Thiên Hồ bốn đuôi, đàn Hắc Mộc Nha (thượng)

Kim Bích Hàm và Nhan Khuyết đều dùng ánh mắt kinh dị nhìn chằm chằm. Cho dù loại tình huống này bọn họ đã nhìn thấy nhiều lần, thế nhưng mỗi một lần nhìn thấy vẫn như cũ phải cảm khái một tiếng trong lòng: Thiên Hồ tư chất tuyệt phẩm thực sự quá biến thái!

Lưu Tinh Hỏa vũ kéo dài không ngớt, hỏa lực hung mãnh khiến đàn Hắc Mộc Nha tổn thất thảm trọng. Trong thời gian ngắn, số lượng Hắc Mộc Nha đã giảm mạnh, khi vọt tới gần Sở Vân chỉ còn sót lại hơn mười con.

Hắc Mộc Nha Vương phát sinh tiếng kêu phẫn hận chói tai, đôi cánh bén nhọn rung mạnh lên, thân thể đen kịt phảng phất giống như một hắc vũ tiễn, xé rách không gian, bắn về phía Thiên Hồ.

- Bằng vào nỗ lực lớn nhất, sử dụng Địa An Môn nhiều nhất.

Ngữ điệu Sở Vân bình thản.

Thiên Hồ kêu lên một tiếng, chân phải giơ lên, lại đạp xuống đất. Liên tục đạp chín lần, rốt cuộc đã đạt tới cực hạn.

Mỗi một lần đạp xuống đất, trên mặt đất đều nổi lên một tòa cửa thành cực lớn, chiều cao mấy trượng, bố cục rộng lớn nặng nề, cửa lớn đóng chặt.

- Hít… Liên tiếp phóng ra chín lần đạo pháp hành thổ Địa An Môn!

Kim Bích Hàm nhẹ nhàng hít một ngụm khí lạnh, đối với sức bạo phát trong nháy mắt của Thiên Hồ lại có cái nhìn càng sâu hơn.

Hắc Mộc Nha Vương liều mình công kích, liên tiếp phá tan bốn Địa An Môn, cái miệng chim thật dài cắn vào Địa An Môn thứ năm, nhất thời hai cánh vẫy mạnh, không nhổ ra được.

- Bằng vào nỗ lực lớn nhất, dùng Kim Hi Phá!

Tinh quang hai mắt Sở Vân chợt lóe, nhìn chuẩn thời cơ chiến đấu.

Miệng của Thiên Hồ mở ra, vô số nguyên khí kim hành trong nháy mắt hội tụ lại. Trăm vạn quang cầu màu vàng càng lúc càng hội tụ nhiều, cuối cùng hình thành một viên quang cầu màu vàng duy nhất, đường kích lớn cỡ mặt bàn, ngưng tụ như thực chất.

Khí tức kinh khủng từ quang cầu phát tán mãnh liệt, dĩ nhiên khiến Tấn Lôi Đằng của Nhan Khuyết cũng phải run lên nhè nhẹ.

Rầm rầm rầm rầm rầm…

Địa An Môn liên tiếp mở rộng ra, khiến không gian giữa Thiên Hồ và Hắc Mộc Nha Vương không còn bất cứ trở ngại gì.

Oanh một tiếng!

Kim cầu bạo phát, hình thành một đạo quang trụ thẳng tắp, đâm vào không gian chấn động, chính giữa Hắc Mộc Nha Vương.

Hắc Mộc Nha Vương phát sinh tiếng kêu thảm thiết thê lương, thân thể đen kịt giống như khói sương, giữa quang huy màu vàng tan rã, chỉ còn lại một khối yêu tinh không nhỏ, trong suốt như hột xoàn, đánh rơi xuống dưới mặt đất.

- Chỉ một kích, để Nha Vương tu vi hai trăm năm mươi năm bị mất mạng tại chỗ, đây là lực công kích đạo pháp kinh khủng như thế nào!

Mí mắt của Nhan Khuyết không khỏi nhảy lên vài cái.

Đã không còn khí tức của Hắc Mộc Nha Vương bao phủ, Thiên Hồ đã là cấp số Đại Yêu, nhất thời tiến hành áp chế giai vị đối với Hắc Mộc Nha cấp bậc Tiểu Yêu còn lại.

Oa oa oa…

Hơn mười con Hắc Mộc Nha có ý đồ muốn thoát đi, Sở Vân cũng không dự định buông tha, thịt muỗi cũng là thịt, tu luyện của yêu thú chính là như vậy, tích tiểu thành đại, tụ nước thành biển.

Một đạo pháp thủy hành Tán Vũ Tiễn, phân biệt công kích hơn mười con Hắc Mộc Nha.

Mấy trăm thủy tiễn màu lam công kích, bao trùm xuống dưới. Một chú Hắc Mộc Nha cuối cùng cũng bị tiêu vong triệt để.

- Đại pháp đánh muỗi, dao mổ trâu để thịt gà a…

Nhan Khuyết cảm khái một tiếng, toàn bộ quá trình đều bị Thiên Hồ nắm vững trong tay, căn bản không có cơ hội cho hắn xuất thủ.

- Yêu thú Thiên Hồ tuyệt phẩm, tư chất trác tuyệt, nếu như không huấn luyện thành yêu thú đạo pháp cường công, thực sự quá đáng tiếc rồi.

Kim Bích Hàm đi tới, thần sắc của nàng cũng không bình tĩnh.

Kim Bích Hàm có thể biểu diễn yêu thú tuyệt phẩm Kim Ngọc Tiên Điệp cho Sở Vân, tự nhiên Sở Vân cũng không giấu diếm thân phận của Thiên Hồ đối với nàng. Mà trong vòng nửa năm này, xác định lòng trung thành của Nhan Khuyết, Sở Vân cũng tiết lộ bí mật của Thiên Hồ đối với hắn. Lúc này mới để vị mưu tài này cảm động tới mức hai mắt phiếm hồng, cảm giác được tín nhiệm thực sự không tồi.

- Chỉ khi mỗi lần huấn luyện Thiên Hồ đều tiến hành tiêu hao yêu nguyên tại mức độ lớn nhất, triệt để quen thuộc và nắm giữ cảm giác trút xuống hỏa lực này mới có thể khiến nó càng cường đại hơn sau mỗi lần chiến đấu.

Sở Vân vừa nói vừa bón cho Thiên Hồ một viên Bổ Khí đan.

Bổ Khí Đan có hình tròn, thuần màu trắng, chính là phiên bản thăng cấp của Yêu Nguyên Đan. Có thể trong thời gian nhất định, gia tăng tốc độ khôi phục yêu nguyên của Đại Yêu thú, mau chóng khôi phục yêu nguyên.

Đã không có yêu nguyên, mặc kệ là yêu thú, yêu thực hay là yêu binh cũng không thể phóng ra đạo pháp được.

Yêu nguyên của Thiên Hồ so với yêu thú cùng giai vị sung túc hơn nhiều. Cho dù là yêu thú tuyệt phẩm cùng cảnh giới, chỉ có lượng yêu nguyên tương đương cũng chiếm giữ ưu thế.

Yêu thú bình thường cho ăn một viên Bổ Khí Đan là đủ, thế nhưng Sở Vân phải liên tiếp cho Thiên Hồ nuốt ba viên mới có thể bổ xung hoàn toàn phân nửa yêu nguyên vừa mới tiêu hao.

- Đến đây đi, chúng ta thu dọn chiến trường.

Sở Vân cho ăn đan dược xong, vỗ vỗ đầu Thiên Hồ, bỗng nhiên nhảy lên, cưỡi trên lưng Thiên Hồ.

Nói chung, yêu thú có tu vi càng cao, thể hình càng lớn. Nửa năm qua Thiên Hồ được Sở Vân bồi dưỡng trọng điểm, bí mật vượt qua Đại Yêu kiếp, từ Tiểu Yêu trưởng thành tới Đại Yêu tu vi hai trăm hai mươi năm. Phía sau mọc ra bốn cái đuôi, mỗi một chiếc đuôi đều dài tương đương thân thể, đại biểu cho tứ hành hỏa, thổ, kim, thủy.

Cũng tức là nói, Thiên Hồ đã có thể sử dụng được đạo pháp tứ hành hỏa, thổ, kim, thủy rồi.

Đồng thời hình thể cũng biến lớn, có thể cưỡi được.

Bộ lông của Thiên Hồ rất dày, mềm nhẵn như tơ, cưỡi trên lưng nó, cảm giác tương đối thoải mái, Thiên Hồ mang theo Sở Vân, ưu nhã mềm mại bước đi, tiến vào trong rừng rậm.

Trên đường, lướt qua yêu tinh của Hắc Mộc Nha Vương rơi xuống, há miệng, trực tiếp hút vào trong. Sau một hồi tiêu hóa, tu vi của Thiên Hồ nhất thời tăng trưởng lên hai trăm ba mươi lăm năm.

Hơn nửa năm vừa qua, để tránh cho thân phận của Thiên Hồ bại lộ, dẫn phát phiền phức thật lớn, trong thư viện Sở Vân rất ít khi triệu hoán Thiên Hồ ra ngoài. Chỉ khi tới ngoài đảo, đến một ít địa phương ít dấu vết con người mới sử dụng Thiên Hồ.

Sự cẩn thận của Sở Vân đã tạo thành hoàn cảnh phát triển an toàn cho Thiên Hồ. Tới hiện tại, chiến lực của Thiên Hồ đã hoàn toàn so sánh được với Túy Tuyết Đao rồi.

- Yêu thú tuyệt phẩm, thường thường có thể vượt qua tu vi, chém giết yêu thú cùng cảnh giới. Thôn phệ yêu tinh của chúng sau khi hình thành, tu vi có thể đột nhiên tăng mạnh, thực sự khiến kẻ khác ước ao…

Nhan Khuyết đi theo phía sau Thiên Hồ, thấy một màn như vậy nhịn không được cảm thán.

136. Chương 70: Thiên Hồ Bốn Đuôi, Đàn Hắc Mộc Nha (hạ)

Chương 70: Thiên Hồ bốn đuôi, đàn Hắc Mộc Nha (hạ)

Tấn Lôi Đằng của hắn, chỉ có tư chất trung đẳng, bồi dưỡng từ lúc là hạt giống, tiêu hao thời gian ba năm của Nhan Khuyết mới có thể từ Tiểu Yêu tăng lên cảnh giới Đại Yêu. Khổ cực trong đó không cần nói cũng biết.

Mà Thiên Hồ của Sở Vân và Kim Ngọc Tiên Điệp của Kim Bích Hàm, chỉ dùng thời gian nửa năm đều trưởng thành tới Đại Yêu. Mà trong quá trình này, Sở Vân và Kim Bích Hàm tiêu hao rất nhiều thời gian học tập các chương trình học khác nhau. Trên thực tế, thời gian để bồi dưỡng yêu thú nhiều nhất cũng chỉ là hai ba tháng mà thôi.

Chỉ trong thời gian hai ba tháng đã có thể so sánh được với nỗ lực ba năm của chính mình. Điều này còn là do Nhan Khuyết rất khắc khổ chăm chú, có kế hoạch cẩn thận, tiến hành bồi dưỡng tương đối tỉ mỉ. Nếu như là ngự yêu sư bình thường, so ra càng kém hơn.

Kim Bích Hàm nghe vậy, mỉm cười nói:

- Kỳ thực vạn vật tự nhiên đều cân đối. Yêu thú tuyệt phẩm cũng chỉ là tư chất xuất chúng, lớn nhanh hơn một chút mà thôi. Mặc kệ là tư chất cao tới thế nào cũng sẽ bị giai vị áp chế ảnh hưởng. Hơn nữa trong thiên nhiên, quá trình phát triển của yêu thú tuyệt phẩm cũng bao hàm rất nhiều nguy cơ. Yêu thú bình thường cảnh giới càng cao càng khát vọng nuốt yêu thú tuyệt phẩm, đề cao tư chất của chính mình. Có thể nói nơi chốn đều là thiên địch.

Nhan Khuyết lắc đầu, toát ra thần tình hướng tới:

- Tuy nói là như vậy, nhưng không ai không khát vọng chính mình có thể sở hữu một đầu yêu thú tuyệt phẩm?

Sở Vân nghe được khẽ động trong lòng. Trong trí nhớ của hắn, Nhan Khuyết nguyên bản có thể thu được Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ tư chất "tiểu tuyệt phẩm". Chỉ là hiện nay, Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ bị hắn cướp đi, thậm chí còn dựa vào đổ ước, đoạt được bản thân Nhan Khuyết vào dưới trướng.

"Nhan Khuyết tài trí hơn người, khuyết thiếu chỉ là cơ duyên mà thôi. Trong Tinh Hải Long Cung có trứng yêu thú thượng phẩm, nếu như có thể lấy được đưa cho hắn là có thể tăng cường được thực lực của Nhan Khuyết cực lớn.

Sở Vân đã có Thiên Hồ tuyệt phẩm, tại thời điểm chưa triệt để lớn lên, căn bản không còn tinh lực đi bồi dưỡng yêu thú khác. Hơn nữa trứng yêu thú trong Tinh Hải Long Cung có một số hắn thực ra chướng mắt.

Trong ký ức của hắn, rất nhiều hiểm cảnh mật địa có trứng yêu thú tư chất "tiểu tuyệt phẩm", "tuyệt phẩm".

"Hiện tại thực lực của ta sở hữu Đại Yêu thú Thiên Hồ tu vi hơn hai trăm năm, Đại Yêu binh Túy Tuyết Đao tu vi bốn trăm năm mươi năm cùng với Tiểu Yêu thực Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ tu vi chín mươi hai năm. Tiến vào trong hiểm cảnh mật địa không có bảo hiểm. An toàn nhất có thể nói là Tinh Hải Long Cung, chỉ là phụ cận Tinh Hải Long cung có Vệ gia đảo, tùy tiện mở ra bảo tàng, chỉ sợ dẫn người chú ý, sẽ có phiền toái lớn."

Sở Vân cưỡi trên lưng Thiên Hồ, cau mày suy tư.

Thiên Hồ bên trong rừng rậm bước từng bước ưu nhã, thường thường cúi đầu, nuốt những yêu tinh rơi lả tả trên mặt đất.

Yêu tinh có đặc tính rất kỳ quái.

Chỉ có tự mình đánh chết địch nhân mới có thể thôn phệ hấp thu yêu tinh sau khi tử vong.

Nếu như một đám yêu thú quần công một yêu thú tới chết, như vậy yêu tinh ngưng kết ra sẽ theo trình độ thương tổn nhiều ít bị các hung thủ khác nhau hấp thu tách biệt tạo thành yêu thú sát hại càng cao là có thể thôn phệ được càng nhiều bộ phận yêu tinh hơn.

Bởi vậy bản thân yêu tinh không thể giao dịch. Cho dù Đại Yêu binh trong tay Sở Vân chém giết yêu thú, thu được yêu tinh cũng không thể đưa cho Thiên Hồ hấp thu.

Đương nhiên nếu như có thể xuất thủ trước, ví dụ như Túy Tuyết Đao đánh yêu thú tới trạng thái bị thương gần chết, cứ như vậy dùng Thiên Hồ xuất chiến, giết chết yêu thú, Thiên Hồ cũng có một bộ phận cực nhỏ thu được yêu tinh.

Trong chương trình học đào tạo yêu thú tại Thiên Ca Thư Viện, đối với chuyện này có miêu tả rất rõ ràng, xưng là "đái luyện". Trừ phi chém giết yêu thú có cấp độ phi thường cao, bằng không ý nghĩa không lớn.

Sau khi cắn nuốt toàn bộ yêu tinh trên mặt đất, tu vi của Thiên Hồ lại tăng trưởng thêm hai ba năm.

Lúc này, Nhan Khuyết chạy tới báo cáo, trong ngôn ngữ mang theo vẻ hưng phấn.

- Tìm được vương sào của đàn Hắc Mộc Nha rồi.

- A? Vương sào của đàn Hắc Mộc Nha, hẳn là cất giữ toàn bộ trứng của Hắc Mộc Nha, trừ thứ này ra, hẳn là còn có…

Ngữ khí của Sở Vân rung lên, Thiên Hồ dưới thân đã tự chủ chuyển phương hướng, linh tính mười phần tiến thẳng về phía bắc rừng rậm.

Vương sào của đàn Hắc Mộc Nha được xây dựng trên một gốc đại thụ cao tới hơn mười trượng. Toàn bộ vương sào, kết cấu chặt chẽ, chi nhánh tầng tầng lớp lớp. Đại thụ trở thành trụ cột trung ương của vương sào, cành cây màu đen trở thành khung của vương

sào, từ tán cây bao phủ tới tận rễ cây.

Liếc mắt nhìn qua, thực giống như một tòa nhà cao tầng màu đen được chạm rỗng.

Ba người Sở Vân từ dưới đáy tiến vào trong đó, phá vỡ cành lá chặn đường, trong vương sào rậm rạp có mở một con đường nhỏ. Sau đó ba người tiếp cận đại thụ trung ương, bắt đầu leo lên.

Thời điểm tới trung đoạn đại thụ, ba người dừng lại, kinh hỷ nhìn thấy bên trong vương sào phủ kín một tầng trứng yêu thú màu đen.

Những quả trứng yêu thú này chỉ lớn chừng nắm tay, đồng thời toàn thân đen kịt. Mặt ngoài có rất nhiều vết sần sùi không quy tắc, không giống như trứng yêu thú bình thường, càng giống như khối gỗ cháy đen hơn.

- Những quả trứng này đều là trứng Hắc Mộc Nha, hẳn là có hơn ba trăm quả!

Ngữ khí của Nhan Khuyết vô cùng phấn chấn.

Thậm chí ngay cả Kim Bích Hàm cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn:

- Cư nhiên có nhiều trứng yêu thú như vậy.

- Điều này rõ trước khi đàn Hắc Mộc Nha tới đây, phiến rừng rậm này hẳn là ẩn chứa nguyên lực sinh mệnh rất đầy đủ.

Sở Vân phân tích, nói tiếp:

- Số lượng trứng yêu thú quá nhiều, tốt nhất thông báo cho thư viện, phát nhân viên tới đây thu thập.

Đàn Hắc Mộc Nha, thường thường tạo thành tai họa cho hệ sinh thái, chúng cùng loại với châu chấu, trắng trợn cướp đoạt nguyên lực sinh mệnh của rừng rậm. Sau khi thôn phệ sẽ sinh ra rất nhiều trứng yêu thú, cuối cùng mở rộng tộc đàn.

Nguyên bản khu rừng rậm màu xanh, bị đàn Hắc Mộc Nha chiếm cứ, trong thời gian ngắn sẽ chuyển biến thành rừng rậm màu đen.

Hành động lúc này của ba người Sở Vân chính là tiếp nhận nhiệm vụ của thư viện, tiêu diệt đàn Hắc Mộc Nha, mang lại hòa bình trật tự cho thôn đảo này một lần nữa.

Chỉ là thấy số lượng trứng yêu thú nhiều như thế này, ba người Sở Vân không có năng lực thu thập.

Tiên nang hạ đẳng, bình thường chỉ có thể gửi một yêu thú, tiên nang trung đẳng có thể gửi nhiều yêu thú cùng loại. Trên người Sở Vân hiện tại đã có ba tiên nang, một Tiểu Tích Vân tiên nang, gửi Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ. Một là Ti Nhung tiên nang, để gửi Thiên Hồ. Một tiên nang tục xưng là Đao nang, chế thành hình dạng vỏ đao, đeo phía sau người, chuyên chở Túy Tuyết Đao.

137. Chương 71: Vương Sào Tầm Bảo, Lưu Tinh Đoạn Tiễn

Chương 71: Vương sào tầm bảo, lưu tinh đoạn tiễn

Ba tiên nang đều là hạ đẳng.

Trên người Kim Bích Hàm thực ra có một tiên nang trung đẳng, chỉ là đã nuôi dưỡng một nhóm yêu điệp.

Nhan Khuyết cũng chỉ có tiên nang hạ đẳng, đôi mắt nhìn thấy yêu thú Hắc Mộc Nha phía trước, hoàn toàn bất lực.

- Sau khi trở về, Nhan Khuyết ngươi bồi dưỡng một con Tể Tương Trư đi, hoặc là Bao Khỏa Thảo. Uhm, Khẩu Đại Hoa cũng không tồi, chúng ta cần phải có một yêu thú loại hình chứa đựng.

Sở Vân nói với Nhan Khuyết.

- Thiếu chủ không biết, kỳ thực thuộc hạ đã bồi dưỡng một gốc Bao Khỏa Thảo rồi. Chỉ là hiện tại có cấp bậc ấu yêu, vẫn chưa lĩnh ngộ được đạo pháp thiên phú Bao Long Thiên Địa.

Nhan Khuyết đáp.

- Vậy ngươi đào tạo cho tốt!

Sở Vân gật đầu, trong mắt xẹt qua ý tán thưởng.

Từ lúc Nhan Khuyết chân chính thần phục, thái độ phi thường chăm chú. Có đôi khi xuất hiện địa phương Sở Vân chưa suy nghĩ chu toàn, hắn đều cẩn thận bổ khuyết, đồng thời chưa bao giờ tranh công, thành khẩn kiên định.

Ba người tiếp tục leo lên trên, tới thượng đoạn của đại thụ.

Nơi này chính là địa phương Hắc Mộc Nha Vương sinh sống.

Trong mắt Nhan Khuyết hiện lên vẻ chờ mong, hô hấp của Kim Bích Hàm cũng có chút gấp gáp.

Hắc Mộc Nha là yêu thú hai hệ mộc, ám, bởi vậy thường thường sẽ thu thập một ít thiên tài địa bảo mộc hành và ám hành cất giữ trong vương sào. Lợi dụng nguyên khí nồng nặc của thiên tài địa bảo này phát ra để đề cao hoàn cảnh nơi ở của chính mình.

Loại tình huống này là tồn tại phổ biến trong giới yêu thú.

- Thạch huynh, trong ba người chúng ta, thể trạng của huynh nhẹ nhất, cần phải huynh xuất thủ mới tốt!

Sở Vân nói với Kim Bích Hàm.

Kim Bích Hàm gật đầu, kỳ thực nàng đã nóng lòng muốn thử. Nói thực ra, Đôn Hoàng công chúa đã sớm yêu thích loại cảm giác tìm bảo này.

Nàng cẩn thận từng chút rời khỏi thân đại thụ, bước trên vương sào.

Xoạt xoạt xoạt…

Vương sào chợt phát ra thanh âm khiến trái tim kẻ khác đập nhanh hơn, nếu như vương sào này bị đổ nát, tuy rằng không tới mức có thương tổn gì đó, thế nhưng muốn tìm kiếm thiên tài địa bảo trong đống đổ nát, vậy thì có thể khó khăn rồi.

Kim Bích Hàm cẩn thận đi một đoạn đường, bỗng nhiên trong mắt chợt lóe điện quang, thấy thiên tài địa bảo giấu trong vương sào. Nàng chậm rãi tiếp cận, xác định không có nguy hiểm, bắt đầu thu lại.

- Thiếu chủ, ngài nói lần này sẽ có thu hoạch gì?

Nhan Khuyết ngóng nhìn về phía trước, nhịn không được hỏi.

Sở Vân nhàn nhạt nở nụ cười, hắn là người từng trải, loại thu hoạch nho nhỏ này đã khó có thể khiến hắn nổi sóng trong lòng. Không chút vội vã nói:

- Một đám Hắc Mộc Nha thì có cái đồ tốt gì cất giấu? So sánh với thiên tài địa bảo thu được, ta càng coi trọng Hắc Vũ Mộc cấu tạo vương sào này, đây chính là tài liệu

thiên nhiên tốt nhất để chế tạo chiến thuyền a.

Nhan Khuyết gật đầu, tràn đầy đồng cảm nói:

- Nhất là Hắc Vũ Mộc thượng tầng, u quang sáng bóng, giá vị càng cao. Chỉ là hiện tại Thư gia đảo thiếu không phải là tài liệu chế tạo thuyền, mà là một vị đại sư luyện binh thiện chế tạo thuyền. Vừa qua đảo chủ đã tự mình mời mấy vị đại sư ba phương, nhưng đều bị cự tuyệt. Tình huống như vậy xảy ra vài lần, hầu như có thể xác định chắc chắn có độc thủ phía sau cản trở.

Thư gia đảo có thị trường muối biển, coi như chân chính ý nghĩa thoát khó làm giàu. Trong tay Thư Thiên Hào đã có tư bản, tự nhiên nghĩ muốn chế tạo chiến thuyền sắc bén. Tài liệu và người chèo thuyền không thiếu, chỉ còn thiếu một vị đại sư tạo thuyền chân chính.

Thế nhưng mấy lần gần đây, Thư Thiên Hào chủ động mời chào mấy vị đại sư, tất cả đều cự tuyệt. Tình huống này rất không hợp lý, hiển nhiên là có người không muốn thấy hải quân của Thư gia lớn mạnh.

- Chuyện này sau này sẽ tính kỹ. Trải qua nguy cơ muối biển, Thư gia đảo trở thành một phương duy nhất được lợi, điểm này đã đủ chọc các thế lực khác căm giận bất bình rồi.

Sở Vân nhíu mày, thở dài một tiếng. Tuy rằng hắn bảo vệ cho Thư gia đảo, cứu Thư Thiên Hào, thậm chí còn khu trục sạch sẽ lực lượng thương nghiệp của Trữ gia đảo, tự lực cánh sinh. Nhưng vẫn như cũ có rất nhiều khó khăn và ngăn cản Thư gia đảo phát triển lớn mạnh.

- Các ngươi xem ta phát hiện cái gì?

Trong lúc suy nghĩ, Kim Bích Hàm đã trở về, ngữ khí tăng cao, trên dung nhãn trắng noãn như ngọc mơ hồ có vẻ hưng phấn.

Ánh mắt Sở Vân đảo qua, tất cả đều là thiên tài địa bảo, nhưng không nằm ngoài dự liệu của hắn. Tổng giá trị không quá lớn, chỉ là Kim Bích Hàm hưng phấn như vậy, hắn không tiện quét đi hứng thú của nàng, lúc này cười nói:

- Thu hoạch phong phú a, di, đây là cái gì?

Ánh mắt dừng lại, Sở Vân đưa tay, từ trong đống chiến lợi phẩm thu được rút ra một đoạn tiễn.

Mũi tiễn đã mất đi, thân tiễn cũng bị hỏng phân nửa, còn sót lại chỉ là phần cuối và phân nửa đuôi tiễn. Thân tiễn còn bị mài mòn rất nhiều, tràn ngập khí tức tang thương.

Đuôi tiễn còn có chút ấn ký không rõ ràng, càng chứng minh suy nghĩ trong lòng Sở Vân lúc này.

- Chỉ là một mũi tên dùng Tinh Vẫn Thạch chế tạo thành mà thôi, có vấn đề gì sao?

Kim Bích Hàm buồn bực.

Nhan Khuyết cũng nhìn được một ít mánh khóe:

- Tạo hình của mũi tên này hình như là Lưu Tinh Tiễn cực thịnh một thời a.

- Chính là Lưu Tinh Tiễn Thuật đại danh đỉnh đỉnh kia?

Sắc mặt Kim Bích Hàm hơi đổi.

- Đích xác là như vậy, đây chính là Lưu Tinh Tiễn chuyên môn chế tạo phối hợp với Lưu Tinh Tiễn Thuật. Mỗi một mũi Lưu Tinh Tiễn đều là yêu binh cấp bậc Tiểu Yêu.

Chỉ là mũi tên này đã bị chết, linh quang hầu như đã biến mất sạch sẽ…

Sở Vân một mặt thưởng thức đoạn Lưu Tinh Tiễn trong tay, một mặt mở miệng nói.

- Đáng tiếc, nếu như là Lưu Tinh Tiễn hoàn chỉnh không sứt mẻ, chúng ta có thể phân tích ra phương pháp chế tạo rồi.

Nhãn thần Kim Bích Hàm ảm đạm.

- Dù vậy nó cũng chính là thứ có giá trị lớn nhất trong chuyến đi này. Rất nhiều vương công quý tộc Mông Nguyên Quốc đều thích cất giữ Lưu Tinh Tiễn. Tuy rằng Lưu Tinh Tiễn này chỉ là phế phẩm, thế nhưng vẫn là hàng thật giá thật. Giá trị bán ra ngoài năm vạn địa sát

thạch tệ không thành vấn đề.

Sở Vân cười nói.

- Năm vạn địa sát thạch tệ?

- Nhiều như vậy?

Nhan Khuyết và Kim Bích Hàm trừng lớn con mắt, bọn họ không rõ ràng giá cả thị trường cũng là bình thường. Trên thực tế, trong Tinh Châu có rất nhiều người có ham thích cất giấu yêu binh cổ.

Trong trí nhớ kiếp trước của Sở Vân, có một du hiệp ngoài ý muốn thu được một mũi Lưu Tinh Tiễn, cũng là đoạn tiễn như thế này, trình độ hư hỏng còn lớn hơn nhiều.

138. Chương 72: Thiên Linh Chân Tâm Đan, Thần Đan Nghịch Thiên Trong Truyền Thuyết (thượng)

Chương 72: Thiên Linh Chân Tâm Đan, thần đan nghịch thiên trong truyền thuyết (thượng)

Thế nhưng sau khi bán cho một vị đại nhân vật của Giang Hán Quốc, thu được năm vạn năm nghìn địa sát thạch tệ. Tin tức này đã từng khiến Sở Vân ước ao tới đỏ mắt, bởi vậy sản sinh động lực, bắt đầu quan tâm tới thị trường buôn bán yêu binh cổ.

Sở Vân cầm đoạn Lưu Tinh Tiễn này cất vào trong ngực, lại chia các thiên tài địa bảo cho hai người. Sau khi ba người tìm kiếm một lần, xác nhận không còn bất cứ bảo vật nào lưu lại, lúc này mới thả Bạch Ngọc Tín Thiên Ông, thông báo cho thư viện phái người tới tiếp ứng.

Thời điểm trở lại thư viện đã là buổi sáng hôm sau.

- Không hổ là Trĩ Hổ đại nhân, nhiệm vụ tiêu diệt đàn Hắc Mộc Nha khó khăn như vậy mà chỉ dùng thời gian một ngày một đêm đã hoàn thành được rồi.

- Cũng không nhìn là ai? Chỉ là thành tích một ngày nửa đêm cũng quá mức kinh khủng đi. Nghe nói đàn Hắc Mộc Nha kia còn mạnh mẽ hơn nhiều so với nhiệm vụ miêu tả.

- Các ngươi không thấy sao? Lúc này Trĩ Hổ đại nhân trở về, thu hoạch hơn ba trăm quả trứng yêu thú Hắc Mộc Nha. Trừ thứ này ra còn có rất nhiều Hắc Vũ Mộc.

...

Trong Tạp Vụ đường, mọi người dùng ánh mắt kính nể nhìn về phía kết quả nhiệm vụ đệ trình của ba người Sở Vân, lĩnh toàn bộ phần thưởng học phân.

- Học phân còn thiếu bao nhiêu?

Rời khỏi Tạp Vụ đường, Sở Vân liên hỏi Kim Bích Hàm. Hắn biết đối phương có mục đích, đó chính là một pháp môn ngự yêu tuyệt phẩm, cần lượng học phân cao tới một ngàn để đổi.

- Còn kém sáu trăm bốn mươi sáu học phân.

Kim Bích Hàm phun ra một ngụm khí bẩn, đáp. Muốn tích lũy được một ngàn học phân không phải là chuyện dễ dàng, thực đường, chương trình học, đan được, tất cả đều cần phải tiêu hao học phân tiến hành đổi.

So sánh mà nói, Sở Vân thảm hại hơn nhiều. Học phân của hắn căn bản không giữ được. Trường kỳ duy trì trên dưới năm mươi học phân, không ngừng di động. Tuy rằng lần này thu được phần thưởng mười ba học phân, chỉ là hắn đã nhìn trúng một quyển đạo pháp trong tàng kinh các, cần phải tiêu tốn năm học phân để đổi.

- Kỳ thực huynh hoàn toàn có thể khiêu chiến ta, sau khi bại dưới tay huynh, huynh có thể nhận được một nhóm học phân thưởng cho rồi.

Sở Vân đề nghị nói.

Kim Bích Hàm lắc đầu, cũng cự tuyệt:

- Nguyên bản có kế hoạch này, chỉ là hiện tại uy tín của Sở huynh long trọng như vậy, giống như mặt trời giữa trưa. Nếu như bại dưới tay ta, đối với danh vọng của

huynh quả thực có đả kích không nhỏ. Đây là do huynh rất vất vả mới tích lũy được, ta làm sao có thể làm chuyện ác nhân này.

- Kỳ thực danh vọng không tính là cái gì, hy vọng một ngày nào đó huynh sẽ thay đổi suy nghĩ.

Sở Vân thở dài một hơi, thấy thần tình chăm chú của Kim Bích Hàm, không tiếp tục khuyên can nhiều.

Trên thực tế, đề nghị này hắn đã đề cập qua nhiều lần rồi, đều bị Kim Bích Hàm cự tuyệt. Cũng may còn có nhiều nhiệm vụ, phần thưởng học phân cũng tương đối nhiều. Ba người Sở Vân, Kim Bích Hàm, Nhan Khuyết cùng một tổ, hiệu suất hoàn thành nhiệm vụ rất cao, cường cường liên hợp, thu được học phân tương đối khả quan.

Sau khóa luyện đan buổi chiều, Bạch Mi Đan Sư để Sở Vân lưu lại, nói:

- Chỗ ta có một nhiệm vụ bí mật hạng nhất, nếu như có thể hoàn thành, thưởng cho một trăm năm mươi học phân, có hứng thú sao?

Là nhiệm vụ gì, phần thưởng nhiệm vụ có thể cao tới một trăm năm mươi học phân?

Sở Vân thiếu chút nữa cho rằng chính mình nghe lầm rồi, nhưng khi thấy biểu tình chăm chú của Bạch Mi Đan Sư, hắn rất nhanh ý thức được nhiệm vụ này nhất định không tầm thường.

Thần tình của Bạch Mi Đan Sư nghiêm túc:

- Lần này là một nhiệm vụ bí mật, trong Tạp Vụ đường không công khai, thu được học phân cũng không công bố ra ngoài.

- Nhiệm vụ bí mật, đệ tử đã từng nghe nói qua. Các tiên sinh sẽ chọn một ít học sinh phù hợp tiêu chuẩn, trước tiên hỏi, chỉ có tiếp nhận nhiệm vụ rồi mới có thể thông báo cho biết nội dung nhiệm vụ. Nghĩ không ra ta cư nhiên cũng nhận được một nhiệm vụ bí mật.

Sở Vân sờ sờ mũi, nở nụ cười.

Bạch Mi Đan Sư quét mắt nhìn hắn, ngữ khí hơi vui mừng:

- Không cho ngươi thì cho ai? Ngươi là đệ tử đắc ý nhất của ta, cũng là đệ nhất nhân danh đúng với thực của Thiên Ca Thư Viện. Nhiệm vụ này, ngươi tiếp hay không tiếp?

- A, tuy rằng không thể biết được nội dung nhiệm vụ, thế nhưng có thể biết được nghiêm phạt khi thất bại nhiệm vụ hay không?

Sở Vân không vội vàng trả lời, mà hỏi ngược lại một câu.

Trong mắt Bạch Mi Đan Sư hiện lên vẻ tán thưởng. Kỳ thực điều hắn thưởng thức nhất không phải là thiên phú và nỗ lực của Sở Vân, mà là phần khí độ trầm ổn và lãnh tĩnh của hắn.

- Nhiệm vụ bí mật này, không có nghiêm phạt thất bại.

Hắn nói.

- Không có nghiêm phạt thất bại?

Sắc mặt của Sở Vân trở nên nghiêm trọng, hắn không lo lắng tiếp nhận nhiệm vụ có nghiêm phạt, nhưng lại rất kiêng kỵ loại nhiệm vụ không có nghiêm phạt này. Bởi vì thường thường nhiệm vụ không có nghiêm phạt là nhiệm vụ rất nguy hiểm.

Quả nhiên Bạch Mi Đan Sư nói tiếp:

- Nếu như chết trong lúc làm nhiệm vụ, như vậy nghiêm phạt còn có ý nghĩa gì đây? Vì vậy thẳng thắn không thiết lập nghiêm phạt, ngươi có tiếp nhận hay không?

- Tiếp, không làm đại sự sao có thể chân chính lớn lên? Được rồi, có thể tìm kiếm đồng bạn cùng nhau hoạt động sao?

Sở Vân không có do dự, đổi thành các thư sinh khác rất có thể sẽ bị "nguy hiểm sinh mệnh" hù dọa. Nhưng hắn kiếp trước đã liên tục qua lại ranh giới sinh tử suốt hai mươi năm, tâm trí kiên nghị, không sợ hãi phiêu lưu.

Đương nhiên, không e ngại là dũng khí, lý trí vẫn phải có.

"Nếu như thử nghe được nội dung nhiệm vụ, thực sự quá nguy hiểm, vậy thì chơi xấu, sống chết không làm. Dù có phá hủy quan hệ giữa chính mình và Bạch Mi Đan Sư cũng không có cách nào. Mọi việc phải lượng sức mà đi, mạng là của chính mình, chỉ là đánh giá một chút, nhiệm vụ của thư viện ban bố, tính phiêu lưu sẽ không lớn quá mức. Nếu như thư sinh tử vong trong thời gian học tập, đối với danh dự của Thiên Ca Thư Viện sẽ có đả kích rất lớn."

Trong lòng Sở Vân cũng có tính toán.

Bạch Mi Đan Sư thỏa mãn gật đầu:

- Có thể tiến hành tổ đội thực hiện nhiệm vụ, nếu như hoàn thành, mỗi người đều được thưởng một trăm năm mươi học phân.

Bạch Mi Đan Sư biết, Sở Vân nhất định sẽ gọi Kim Bích Hàm, càng biết được mục đích quan trọng nhất của Kim Bích Hàm tới thư viện chính là bởi vì thu được một ngàn học phân, đổi lấy pháp môn ngự yêu tuyệt phẩm Chấn Cửu Tiêu. Đơn giản buông ra cánh cửa, âm thầm chiếu cố.

Sở Vân nghe được tỏa sáng hai mắt, nhấc cao đuôi lông mày:

- Thỉnh đan sư giảng giải chi tiết nội dung nhiệm vụ.

139. Chương 73: Thiên Linh Chân Tâm Đan, Thần Đan Nghịch Thiên Trong Truyền Thuyết (hạ)

Chương 73: Thiên Linh Chân Tâm Đan, thần đan nghịch thiên trong truyền thuyết (hạ)

Bạch Mi Đan Sư không trực tiếp mở miệng, mà hỏi ngược lại một câu:

- Ngươi có nghe nói qua Thiên Linh Chân Tâm Đan sao?

- Thiên Linh Chân Tâm Đan? Có điểm ấn tượng… Chờ một chút, chẳng lẽ lại là thần đan nghịch thiên trong truyền thuyết, có thể đề cao tư chất toàn diện, thậm chí ngay cả linh quang trong cơ thể cũng có tính nhảy vọt vĩnh cửu?

Sở Vân suy tư một chút, lúc này vô cùng kinh ngạc nói.

- Không sai.

Bạch Mi Đan Sư gật đầu nói:

- Chỗ cường đại của Thiên Linh Chân Tâm Đan chính là toàn diện đề cao thân thể, hồn phách và linh quang của người sử dụng. Về phần truyền thuyết về nó có không ít, trong đó nổi tiếng nhất có hai.

- Sáu trăm năm trước, một vị quốc chủ đối mặt với nguy cơ diệt quốc, thiên quân vạn mã công hãm đô thành, các địch nhân đã bắt đầu chuẩn bị yến hội khánh công. Mà hắn chỉ mang theo tàn binh bại tướng, lưu vong nơi hoang dã. Lúc này hoàng phi yêu nhất của hắn đã vì hắn luyện chế ra Thiên Linh Chân Tâm Đan. Sau khi vị quốc chủ này phục dụng, thực lực tăng mạnh, từ đó về sau bắt đầu thu phục lại giang sơn. Hắn chính là Giang Việt Vương đại danh đỉnh đỉnh, quốc chủ Giang Hán quốc đời thứ tư, tỏa sáng thiên thu, danh lưu sử sách.

- Ba trăm năm trước, một thiếu niên tư chất thấp kém, bởi vì không được tham gia lễ thành niên ngự yêu sư, muốn phí hoài bản thân. Mẫu thân của hắn đã vì hắn luyện chế ra Thiên Linh Chân Tâm Đan. Từ đó về sau, chưa từng có từ trước tới nay, tung hoành thiên hạ, không người không sợ. Hắn chính là Quỷ Vương, khai sáng môn phái Cửu U Thành quan trọng Tinh Châu, uy danh của hắn cho dù rất lâu sau này vẫn như cũ kinh

sợ hào hùng một phương.

- Thiên Linh Chân Tâm Đan, có thể đề thăng tư chất của một người. Là thần đan nghịch thiên chân chính.

Hô hấp của Bạch Mi Đan Sư hơi chuyển gấp, ngóng nhìn Sở Vân nói:

- Sở Vân, nhiệm vụ của ngươi lần này chính là tìm kiếm phối phương của Thiên Linh Chân Tâm Đan. Hiện nay tin tức còn chưa bị lộ ra ngoài. Chỉ là phòng ngừa vạn nhất, chỗ này có một ít đan dược, có thể ứng phó tình huống đột phát, giao cho ngươi. Nhớ kỹ, nếu như tin tức để lộ, vậy quyết đoán lưu lại.

"Ta đã nói bên phía học việc nhất định không để cho học viên chịu chết. Quả nhiên là chuẩn bị cho chúng ta thủ đoạn bảo mệnh."

Trong lòng Sở Vân vui vẻ, tiếp nhận đan được vừa nhìn, trong lòng nhất thời mở rộng sung sướng, áo lực không được, hiện rõ trên mặt.

Ba viên đan dược này, chính là đan dược thượng đẳng.

Một viên Nhân Sinh Nhất Mộng Đan, lục quang lưu chuyển, sau khi phục dụng có thể tiến vào giấc ngủ trình tự sâu nhất. Nếu như đụng phải địch nhân cường đại, để đối phương ăn vào viên đan dược này, sẽ rơi vào trạng thái chết giả, cho dù là cắt thịt trên người cũng không thể tỉnh lại được. Hoặc là tình huống bản thân bị trọng thương, hấp hối, cũng có thể ăn viên đan dược này, rơi vào chết giả, tạm thời kéo dài tính mệnh.

Một viên Hắc Tâm Đoạn Tràng đan, trên thân đan màu trắng có rất nhiều điểm màu đen nổi lên, nhô ra ngoài. Vừa nhìn liền biết được là đan được kịch độc. Nếu như địch nhân phục dụng, có thể trong khoảng thời gian ngắn ngủi nát tim đứt ruột, độc tính mạnh vô cùng, dùng để ám toán, mọi việc đều thuận lợi.

Còn có một viên Tang Tâm Bệnh Cuồng Phong Ma đan, nhân yêu đều có thể sử dụng, trong khoảng thời gian ngắn thực lực tăng vọt, lục thân không nhận, toàn bộ tâm thần đều tràn ngập tâm tình cực đoan bạo ngược, bởi vậy mất lý trí, thực thi đại phá hư hủy thiên diệt địa.

Sở Vân tiếp nhận ba viên đan được trong bình, trong lòng khó tránh khỏi cảm khái.

Kiếp trước hắn là du hiệp, tiếp nhận nhiệm vụ trong đoàn du hiệp, thường thường cửu tử nhất sinh. Đâu giống như nhiệm vụ trong thư viện, hơi chút có nguy hiểm tới sinh mệnh đã chủ động đưa lên đan dược, còn căn dặn chính mình bảo mệnh quan trọng nhất, nhiệm vụ thứ yếu. Đãi ngộ giữa hai bên quả thực là giữa trời và đất.

Thảo nào những thiên chi kiều tử kiếp trước có thành tựu tương lai lớn như vậy. Có hoàn cảnh phát triển tốt đẹp này, tất nhiên không thể kém cỏi.

Cũng càng thêm chứng minh quyết sách của Sở Vân là chính xác, tiến vào Thiên Ca Thư Viện, sở hữu hoàn cảnh phát triển tốt nhất, tại thời gian tốt nhất, đối với chính mình chưa hoàn toàn phát triển chiến lực đáng quý cỡ nào!

Ra khỏi học đường, Sở Vân liền liên hệ Nhan Khuyết và Kim Bích Hàm.

- Nhiệm vụ bí mật, nếu như hoàn thành mỗi người được một trăm năm mươi học phân? Ta không nghe lầm?

Từ lúc đầu tiên nghe được Sở Vân triệu tập, ánh mắt của Nhan Khuyết đã căng lên, hắn sinh sống trong thư viện suốt hai năm vừa qua, cho tới bây giờ chưa từng kiến thức qua loại nhiệm vụ như vậy.

- Nhiệm vụ truyền thừa của viện chủ đời thứ ba cũng chỉ được một trăm học phân. Một trăm năm mươi học

phân, đây có thể nói là phần thưởng chưa bao giờ có. Sở huynh, cảm tạ huynh, lần này mặc kệ như thế nào ta cũng phải thử một lần.

Trong đôi con mắt hoa nguyệt của Kim Bích Hàm phiến ba quang.

- Loại lời khách sáo như vậy sau này không cần phải nói, ít nhiều có Phỉ Thúy Mộng Cảnh của huynh, bằng không ta khó có thể đạt được thành tựu hiện nay.

Sở Vân xua tay, nghĩ Kim Bích Hàm thực sự quá khách khí.

Kim Bích Hàm lắc đầu:

- Sở huynh, huynh quá mức khiêm tốn, lấy tư chất của huynh, tâm tính và tài năng, sớm muộn cũng có một ngày có thể rung động thiên hạ. Phỉ Thúy Mộng Cảnh của ta chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi. Tin tưởng Nhan Khuyết học trưởng cũng có đồng cảm tới ta?

- Thiếu chủ xác thực là loại thiên tài không tầm thường này.

Nhan Khuyết gật đầu, vẻ mặt vô cùng chăm chú nói.

Sở Vân âm thầm cười khổ, hắn có tự mình hiểu lấy, biết chính mình đại thể là dựa vào tiện lợi có ký ức kiếp trước. Chỉ là loại ưu thế này tuyệt đối quý giá, nếu như lợi dụng tốt, giá trị không thể đo lường.

- Được rồi, nhanh chóng đi gặp người ủy thác nhiệm vụ.

Thu thập tâm tình trở lại, Sở Vân rất đảm đương ngẩng đầu lên nhận chức trách.

Thiên Ca Thư Viện từ trước tới nay luôn giữ vững nguyên tắc trung lập, thế nhưng điều này không có nghĩa là thúc thủ một phương. Tạp Vụ đường chính là một điểm rất tuyệt diệu, các tiên sinh trong thư viện có thể tuyên bố rất nhiều loại nhiệm vụ học tập, đồng thời

cũng nhằm vào một ít nhiệm vụ mang tính thời sự, tuyên bố lịch lãm.

Nói ví dụ, phụ cận Thanh Sơn đảo có một đội tàu đã bị hải tặc tập kích, hoặc là gặp phải hải quái nào đó, sắp bị đắm thuyền, đã cầu viện tới Thiên Ca Thư Viện. Sau khi ước định độ khó, thư viện sẽ tuyên bố nhiệm vụ lịch lãm như thế này.

Lại ví dụ như nói, đoạn thời gian trước đàn Hắc Mộc Nha lan tràn tại một thôn đảo, phát triển thành tai nạn, biểu hiện rõ rệt nhất là rừng rậm biến thành màu đen. Trên thôn đảo có người tới Thiên Ca Thư Viện cầu cứu, đám người Sở Vân đã tiếp nhận nhiệm vụ này. Ngoài thu hoạch một ít tài phú nhất định, còn có thể rèn luyện chính bản thân.

140. Chương 74: Đại Sư Luyện Binh Nghèo Túng, Chân Tâm Tượng Du Nha (thượng)

Chương 74: Đại sư luyện binh nghèo túng, Chân Tâm Tượng Du Nha (thượng)

Đối với Thiên Ca Thư Viện mà nói, loại nhiệm vụ lịch lãm này có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Đó chính là gián tiếp nhúng tay vào một số chuyện trong Chư Tinh Quần Đảo, khuếch đại lực ảnh hưởng của bản thân thư viện, thu được tình cảm tốt của đảo dân.

Loại hành động này rất vừa vặn nằm trong giới hạn đấn đo tâm lý của các thế lực lớn tại Chư Tinh Quần Đảo. Các tiên sinh thư viện chưa bao giờ xuất thủ, chỉ giao cho học sinh thư viện hành sự, bởi vậy Chư Tinh Quần Đảo sẽ không bắn ngược, cho rằng Thiên Ca Thư

Viện vi phạm vào nguyên tắc trung lập, nhúng tay vào tranh chấp giữa bọn họ.

Quật Khởi Đan của Sở Vân cũng là bằng vào phương pháp này. Thiên Ca Thư Viện thu hoạch được không chỉ có tài phú cực lớn khi buôn bán Quật Khởi đan, càng nhiều chính là cảm kích của đảo dân rộng khắp. Trong suy nghĩ của bọn họ, Thiên Ca Thư Viện chính là công thần lớn giải cứu lần nguy cơ muối biển này.

Hơn nữa danh dự của Thiên Ca Thư Viện so với du hiệp nghiệp đoàn tốt hơn rất nhiều. Đảo dân có chuyện tình nào đó khó giải quyết, thường thường lựa chọn phái người tới Thiên Ca Thư Viện, đưa ra lời thỉnh cầu. Sau đó do các tiên sinh ước định, nếu như thích hợp thí

luyện sẽ tuyên bố tới Tạp Vụ đường.

Mà nhiệm vụ liên quan tới Thiên Linh Chân Tâm Đan hiện tại chính là loại tình huống này.

Đảo dân Du Thạch Đảo có thể nói nghìn dặm xa xôi, chuyên môn chạy tới xin giúp đỡ.

Người ủy thác nhiệm vụ là một vị nam tử trung niên râu ria xồm xàm, khuôn mặt khô gầy, vẻ mặt lẫn khí tức vô cùng chán trường.

- Chào ba vị, tên của ta là Du Nhan, là một luyện binh sư.

Hắn tự giới thiệu nói.

Lúc này Sở Vân lấy làm kinh hãi:

- Du Nha? Chẳng lẽ là Châm Tâm Tượng trên Dị Sĩ bảng?

Một trăm lẽ tám Tuấn Kiệt Bảng, bảy mươi hai Dị Sĩ bảng, ba mươi sáu Kỳ Nhân Bảng... Trong các bảng đan trên Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng, người có tên trên bảng đều là cường giả.

Bởi vì Sở Vân chế tạo thành Quật Khởi Đan, bởi vậy bài danh cao hơn một chút, hiện tại đang đứng tại vị trí chín mươi Tuấn Kiệt Bảng. Trong trí nhớ kiếp trước, vị Du Nha trước mặt này có xưng hào Châm Tâm Tượng, quang vinh đăng cao một bậc Dị Sĩ Bảng, lấy tay nghề tinh xảo, thiện thạo châm khí nổi tiếng.

- Châm Tâm Tượng? Ha ha, đó là chuyện của quá khứ rồi. Thực khó cho một người thanh niên như ngươi còn có thể biết được chuyện tình hơn mười năm trước kia.

Du Nha chậm rãi lắc đầu, tự giễu cười cười:

- Hơn mười năm trước bởi vì ta xảy ra chút sự cố, dẫn tới thương nặng, vẫn không có cơ hội khỏi hẳn. Hiện tại linh quang trong cơ thể ta chỉ có thể khống chế được một ít Tiểu Yêu, ta mới khổ công truy tìm Thiên Linh Chân Tâm Đan.

Linh quang của ngự yêu sư chỉ khi vượt qua linh quang của yêu thú tại mức độ nhất định mới có thể khống chế được yêu thú. Thân thể tổn linh, hồn phách sản linh, ngự yêu sư bị thương nặng sẽ gây tổn hại tới linh quang.

Nghĩa phụ của Sở Vân năm đó được xưng là Chư Tinh Mãnh Hổ, uy thế không thể đỡ, chỉ vì mất đi cánh tay trái, dẫn tới thân thể bị thương nặng, linh quang hao tổn, chiến lực giảm đi, cuối cùng uy phong không còn như xưa.

Sở Vân ngây cả người, hắn nhận thức Du Nha là bởi vì có ký ức kiếp trước. Thoáng hồi ức lại mới nhớ, Du Nha Đại Sư đích xác từng có một đoạn thời gian vô cùng nghèo túng. Chỉ là vài năm sau hắn một lần nữa leo lên Dị Sĩ Bảng. Cũng nhất cử trở thành đệ nhất nhân luyện binh được công nhận trong Dị Sĩ bảng, uy phong vô lượng, không ai không biết.

"Lẽ nào ta vừa vặn đụng phải Du Nha Đại Sư tại thời điểm nghèo túng?"

Trong lòng hắn nhịn không được vui vẻ:

"Thư gia đảo hiện tại đang thiếu một vị đại sư luyện binh rèn đúc chiến thuyền, nếu như có thể mời chào được Du Nha Đại Sư, chẳng phải diệu tai? Hắn hiện tại nghèo túng, chính là thời điểm đưa than trong ngày tuyết rơi, kết giao thiện duyên. Về phần thân thể thương nặng, lẽ nào kiếp trước hắn từng phục dụng Thiên Linh Chân Tâm Đan mới khôi phục linh quang trong cơ thể, cuối cùng trở về huy hoàng đỉnh phong trước kia?"

Bên cạnh, nhãn thần Nhan Khuyết ngưng đọng:

- Nếu nói tới Thiên Linh Chân Tâm Đan, vậy thỉnh đại thúc nói về ủy thác này một chút.

Nhắc tới ủy thác, Du Nha liền nhịn không được hít sâu một hơi, trong mắt toát ra vẻ không thể giải thích được, cộng thêm phẫn hận vô bờ nói:

- Loại thương thế này của ta đã không phải là đan dược bình thường có thể trị hết.

Hơn mười năm trước, ta đã bắt đầu tìm kiếm Thiên Linh Chân Tâm Đan trong truyền thuyết, cũng chỉ có loại thần đan nghịch thiên đề thăng tư chất toàn diện này mới có thể cứu được ta. Một tuần trước, rốt cuộc nỗ lực hơn mười năm của ta đã có hồi báo, thu được đan phương của Thiên Linh Chân Tâm Đan.

- Ta có một vị bằng hữu chí thân, họ Chung tên Thất. Chính là Thiên Tí Tượng trên Dị Sĩ bảng hiện tại. Ta thu được đan phương, tự nhiên vui vẻ, đối với hắn lại cực kỳ tín nhiệm, liền mời hắn uống rượu chúc mừng. Trong tiệc rượu, hắn mở miệng yêu cầu, muốn nhìn đan phương trong truyền thuyết này. Ta biết hắn trước đã đã từng là luyện đan sư, bởi vì không hợp bản tính nên không có thành tựu, sau đó lại đổi nghề làm luyện binh

sư. Cũng không nghi ngờ hắn, giao đan phương này cho hắn nhìn.

Nói tới đây, Du Nha hít sâu một hơi, hai mắt đỏ đậm, trên mặt tràn đầy thần tình bị phản bội:

- Vậy mà lúc hắn nhìn thấy đan phương này, thần tình rất rung động. Bỗng nhiên động thủ, đoạt bảo của ta. Cười ha ha, nói hắn nhẫn lâu lắm, hôm nay rốt cuộc đã thành sở nguyện, thu được đan phương.

- Ta không thể tin được đây là sự thực, lúc này chất vấn. Chung Thất đã chỉ thẳng vào mũi của ta, mắng nhiếc ta, nói hắn bao nhiêu năm qua vẫn không cam lòng bị ta áp qua một đầu. Sau đó ta thụ thương nghèo túng, hắn đã lấy thân phận bằng hữu tiếp cận ta, kỳ thực là muốn thưởng thức nghèo túng và thống khổ của ta. Hiện tại ta đã tìm được đan phương, hắn không muốn nhìn thấy ta quật khởi, bởi vậy cướp giật.

- Lúc đó ta lớn tiếng mắng nhiếc hắn, hắn lại cười, chỉ nói chửi giỏi lắm. Sau đó động thủ đánh đập, hủy cửa hàng của ta. Lại cướp đoạt đi tác phẩm đắc ý Định Tinh Cung của ta. Ai, tri nhân tri diện bất tri tâm, lúc đó ta phun ra một ngụm máu tươi, hôn mê bất tỉnh. Thời điểm tỉnh lại, trong lồng ngực tràn đầy lửa giận, thời điểm tìm kiếm Chung Thất một lần nữa, hình bóng của hắn đã hoàn toàn biến mất rồi, ta chỉ có thể tới Thiên Ca Thư Viện xin giúp đỡ.

- Dĩ nhiên có người đê tiện như vậy, đáng hận!

Tác phong Nhan Khuyết chính phái, nghe xong tức thì giận không thể át.

141. Chương 75: Đại Sư Luyện Binh Nghèo Túng, Chân Tâm Tượng Du Nha (hạ)

Chương 75: Đại sư luyện binh nghèo túng, Chân Tâm Tượng Du Nha (hạ)

Thần tình Sở Vân ngưng trọng:

- Cái này khó làm rồi, Chung Thất biến mất, tự nhiên là hắn đã tìm một chỗ nào đó luyện chế Thiên Linh Chân Tâm Đan. Hiện tại một điểm đầu mối cũng không có, chỉ có thể tới địa điểm phát sinh sự tình nhìn một chút.

Du Nha gật đầu:

- Ta dẫn các ngươi đi. Nếu như sau này đoạt được đan phương, ta sẽ lấy đan phương dâng tặng. Nếu có thể đoạt lại Định Tinh Cung của ta, ta cũng hai tay dâng tặng. Cầu xin các vị rồi.

Sở Vân xua tay, cười yếu ớt nói:

- Đại sư khách khí rồi, chúng ta nhất định dốc hết sức.

- Danh đại sư, thực không dám nhận a.

Du Nha xua tay cười khổ, xem ra sinh hoạt cực khổ nhiều năm, hơn nữa bị bằng hữu phản bội đã mài mòn hầu như toàn bộ ngạo khí của hắn.

Ba ngày sau, nhóm bốn người bước lên Chưng Lung Đảo.

Chưng Lung đảo chính là đảo cấp thôn, vị trí đảo nhỏ đặc thù, trên một ngọn núi lửa.

Dẫn tới nhiệt độ trên đảo rất cao, có thể dẫn động địa hỏa để luyện binh. Bởi vậy là nơi tụ tập của luyện binh sư.

Cửa hàng thợ rèn trên đảo có rất nhiều. Ba bước một gian, năm bước một tòa, nghiễm nhiên hình thành một đường phong cảnh đặc biệt.

Du Nha dẫn đường, ba người Sở Vân bước tới một gian cửa hàng thợ rèn cực kỳ cũ nát.

Cửa hàng cực kỳ quạnh quẽ, không hề có khách hàng, so với cưa hàng ngay bên cạnh hình thành đối lập vô cùng rõ ràng.

Trong cửa hàng hoàn toàn hiện rõ dấu hiệu mất trật tự, các bán thành phẩm tùy ý rơi trên mặt đất, hỏa diễm trong hỏa lò đen kịt đã sớm tắt ngấm, bàn ghế đơn sơ chính là gia cụ duy nhất đập vào mắt.

Hiển nhiên, trước khi Du Nha rời đi, không có tâm tình thu thập.

- Ba vị tìm địa phương ngồi xuống đi, ta vào trong thôn kiếm chút rượu và đồ nhắm tới.

Du Nha thình lình cười, lại ra khỏi cửa.

Kim Bích Hàm nhìn bốn phía, đứng tại chỗ không bước thêm một bước. Đôn Hoàng công chúa âm thầm nhíu mày: Nơi này có địa phương để ngồi sao?

- Động thủ thu thập một chút đi!

Sở Vân thở dài một tiếng, mở miệng nói.

Sau khi thu thập xong, vẫn chưa thấy Du Nha trở về.

- Các ngươi chờ ở chỗ này trước, ta đi xem thế nào.

Sở Vân không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là ra ngoài tìm kiếm. Hỏi người qua đường về địa phương có bán rượu và đồ nhắm, lại tiến về phương hướng hỏi được.

Tại một cửa hàng, hắn phát hiện ra Du Nha đang mặc cả với một vị nông phụ hình thể to mọng.

- Ta nói đại thẩm, lần này khất nợ đại thẩm nửa địa sát thạch tệ, ngày hôm nay tạm thời ghi sổ sách cho ta. Ta đang vội chiêu đãi khách đây. Trợ giúp một chút, ngày sau ta nhất định sẽ trả lại cho đại thẩm!

Du Nha Đại Sư ăn nói khép nép, một văn tiền làm khó anh hùng hảo hán.

- Không được, ai cũng muốn ghi nợ, cửa hàng của ta còn buôn bán như thế nào? Ngươi cho là ta không biết? Cửa hàng rách nát của ngươi đã bị đập nát vụn rồi, ngươi lấy đâu ra tiền trả ta? Hừ hừ, người của Cổ gia đã tới chỗ ngươi đòi nợ phòng rồi. Tốt nhất ngươi nên suy nghĩ đối phó với tiền thuê nhà như thế nào!

Vẻ mặt nông phụ béo mập tràn đầy khinh thường, cười nhạo nhìn Du Nha.

- Ngươi…

Sắc mặt Du Nha đỏ lên, đang muốn nói, bỗng nhiên phía sau có một bàn tay đưa tới trước, trên ngón tay cầm ba đồng địa sát thạch tệ.

- Đây là địa sát thạch tệ, mang rượu và đồ nhắm ra đây!

Thanh âm của Sở Vân từ phía sau hắn truyền tới.

- A, là tiểu bằng hữu ngươi a!

Thần tinh Du Nha rất xấu hổ.

Sở Vân vỗ vỗ bờ vai của hắn, một mặt tiếp nhận rượu và đồ nhắm của mụ béo đưa qua, một mặt nói:

- Khi còn bé, ta cũng thường thường nhìn chằm chằm vào rượu và đồ ăn trong cửa hàng. Tại thời điểm kia, trong túi của ta không có tiền, chỉ có thể ngửi mùi hương, chảy nước bọt, đôi mắt trông mong nhìn chằm chằm, ha ha…

Chỉ một câu nói đã kéo gần cự ly giữa hai người.

Du Nha ngạc nhiên nói:

- Tiểu hữu không phải là Thiếu đảo chủ Thư gia đảo hay sao? Vì sao lại có kinh lịch như vậy?

Danh tiếng của Sở Vân hiện tại bắt đầu truyền rộng trong giới cao tầng. Du Nha đại sư thuộc về tầng lớp nghèo túng, là tầng dưới chót, chỉ mơ hồ nghe được Thư đảo chủ rất cao, những thứ khác một mực không biết.

- Ta là nghĩa tử, không phải là nghĩa phụ thân sinh, mà đảo chủ phu nhân lại sinh hai nhi tử.

Sở Vân nhàn nhạt cười.

- Thì ra là thế, khó trách ta từ trên người tiểu hữu cảm nhận được một loại khí chất rất khác bình thường.

Du Nha gật đầu, trong lòng không khỏi tăng thêm hảo cảm đối với Sở Vân, lại nói tiếp:

- Để tiểu hữu tiêu pha, thực sự không có ý tứ. Số tiền này, ta nhất định sẽ trả!

Sở Vân biết hắn rất túng quẫn, chỉ là không hề cự tuyệt, điều này liên quan tới tôn nghiêm của một nam nhân. Hắn trịnh trọng gật đầu, lại lấy ngữ khí thành khẩn nói:

- Kỳ thực ta đối với luyện binh cảm thấy rất hứng thú, trong thư viện cũng đã học qua chương trình luyện binh, có chút nghi hoặc, muốn thỉnh giáo tiền bối.

- A? Nói một chút, ta không nhất định có thể giải pháp, nhưng nhất định tận lực.

Du Nha thuận miệng đáp.

Du Nha đích xác không hổ là nhân tài leo được lên Dị Sĩ Bảng, hiện tại tuy rằng hắn rất nghèo túng, thế nhưng tầm mắt vẫn còn. Trả lời các câu hỏi thường thường dựng sào thấy bóng, nhất châm thấy máu, đi thẳng vào bản chất.

Đương nhiên thu hoạch lớn nhất không phải là đáp án của vấn đề, mà là quan hệ giữa Sở Vân và Du Nha.

Sở Vân có ký ức hiếp trước, thái độ làm người, cách xử thế tự nhiên không ngạo khí giống như hầu hết bạn cùng lứa đuổi, hiểu được cách kéo gần quan hệ như thế nào.

Thời điểm trở về cửa hàng, hắn đã trực tiếp xưng hô Du Nha là "đại thúc", Du Nha thì xưng hô hắn là "Tiểu Vân".

Rượu và thức ăn kỳ thực không quá phong phú, chỉ là bốn người ăn rất ngon. Từ lúc rời thuyền cho tới bây giờ, cái bụng cả bốn đều rất đói.

Phanh!

Đang ăn, cửa lớn của cửa hàng bỗng nhiên bị một cước đá văng.

- Du Nha, rốt cuộc ngươi đã trở về! Giao tiền thuê nhà, nhanh giao tiền thuê nhà! Mang tiền tới cho ta!

Đoàn người xông vào, vào đầu là một người mặc trang phục gia đinh, mặt mũi lấm la lấm lét, thái độ phi thường kiêu ngạo.

- Tiền thuê nhà? Không phải ước định tới cuối tháng mới thu sao? Còn có sáu ngày mới đúng.

Du Nha đứng dậy.

- Sáu ngày? Ngươi cho ta là kẻ ngu si? Phi! Sáu ngày sau, ngươi đã sớm chạy trốn không còn bóng dáng nữa rồi. Chỉ một cửa hàng rách nát ngươi còn có thể có sinh ý gì? Mau đưa tiền! Không trả tiền, lão tử sẽ đánh ngươi tàn phế!

Tên gia đinh dẫn đầu kêu gào, hơn mười người phía sau đồng thời ồn ào.

Sắc mặt Du Nha rất khó coi, cắn răng nói:

- Các ngươi đây là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!

142. Chương 76: A, Ngươi Chính Là Sở Vân? (thượng)

Chương 76: A, ngươi chính là Sở Vân? (thượng)

- Chính là lợi dụng lúc ngươi gặp khó khăn, thì sao?

Gia đinh đầu mục nghểnh đầu, đảo loạn con ngươi:

- Toàn bộ Chưng Lung đảo đều là phân đảo Cổ gia, đều là thổ địa Cổ gia. Một thợ rèn nho nhỏ ngươi cũng dám cãi lời Cổ gia? Cũng dám khất nợ Cổ gia không trả tiền?

Du Nha há mồm định nói, lại bị Sở Vân ngăn cản:

- Được rồi, hà tất phải chấp nhặt với loại chó săn này.

- Chó săn? Ôi a, cư nhiên dám mắng lão tử! Các huynh đệ, lên cho ta, vả nát miệng thằng nhóc này. Sau đó đập cửa hàng này, hung hăng lục lọi cho ta!

Gia đinh đầu mục rít gào một tiếng, phẫn nộ tới cực điểm, cuối cùng bỏ thêm một câu.

- Nếu không tìm được tiền, trực tiếp bắt đám người này, bán làm nô lệ! Dám khất nợ tiền của Cổ gia! Không có cửa đâu!

Mười mấy tráng hán, phỏng chừng là ngang ngược hoành hành trong thôn đảo nho nhỏ này thành quen rồi, vừa nghe được mệnh lệnh, lập tức thần tình dữ tợn nhào tới.

Sắc mặt Sở Vân đột nhiên lạnh lẽo:

- Vốn đang suy nghĩ trả tiền thuê nhà cho ngươi, hiện tại không cần nữa!

Hắn cũng không cầm đao, tiện tay cầm lấy một cây gậy sắt cởi lò bên cạnh. Trước một vị ác hán nhào lên, Sở Vân liền hung hăng vụt mạnh vào mặt hắn.

Bốp!

Ác hán hét lớn rồi ngã gục, hai gò mã của hắn bị đập trúng, toàn bộ mũi bị gãy hoàn toàn, từ chỗ xương mũi lại dâng lên một cỗ máu tươi.

- A!

Hắn phát sinh tiếng kêu thảm thê lương, hai tay che mũi, thân thể co lại thành con tôm, thống khổ phi thường.

Ác hán phía sau nhất tề ngẩn ra. Bị bất thình lình, cộng thêm thiết tru lên thảm liệt tới cực điểm, thực sự khiến hắn càng hoảng sợ.

Bọn họ dừng tay, không có nghĩa là Sở Vân ngừng tay.

Hừ lạnh một tiếng, Sở Vân cầm gậy sắt huy vũ sinh gió, suốt nửa năm vừa qua, hắn ăn chính là đồ ăn thượng đẳng, dùng chính là đan dược bổ dưỡng nhất, lại có Thiên Hồ, Túy Tuyết Đao, Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, tam đại linh khí cải tạo, tố chất thân thể đã tăng lên mấy cấp bậc.

Những tráng hán bình thường ngày, ngay cả một đầu yêu thú cũng không có. Thân thể của con người làm sao là đối thủ của hắn.

Trong lúc nhất thời Sở Vân xông vào giữa đoàn người, những chỗ lao tới đều coi như răng cửa tung bay, tay đứt chân đứt, máu tươi văng khắp nơi, da tróc thịt bong.

- Mẹ ơi!

Gia đinh đầu mục nhìn tình thế không thích hợp, lập tức chạy trối chết.

Nhưng đâu thể chạy trốn được Sở Vân.

Gậy sắt trong tay vừa kéo, lập tức y phục phía sau lưng hắn bị vụt nát vụn. Đầu mục gia đinh hét thảm một tiếng, giống như bị điện giật, hai tay vô thức che vết thương.

Sở Vân giơ lên một cước, đạp hắn bay thật xa, phịch một tiếng rơi xuống dưới đất.

- Không phải ngươi muốn tiền thuê nhà sao? Đây là tiền thuê nhà, cẩn thận nhận lấy!

Sở Vân cười lạnh một tiếng, gậy sắt vung vẩy như gió, xoẹt xoẹt xoẹt, từ đầu tới chân gia đinh đầu mục đều chiếu cố một lần.

Gia đinh kêu lên thảm thiết liên tục, lăn lộn trên mặt đất, lớn tiếng cầu xin tha thứ, tiếng hét vang khắp Chưng Lung Đảo.

- Xem ra ngươi rất có thể kêu gọi a?

Biểu tình của Sở Vân lạnh lùng, trọng điểm chiếu cố cái miệng của hắn, thẳng cho tới khi vụt gãy toàn bộ răng của hắn mới dừng lại. Cánh tay chấn động, gậy sắt run lên, lập tức rải một đường máu tươi trên mặt đất.

Gia đinh đầu mục đã hoàn toàn bị hôn mê, giống như chó chết, nằm bẹp trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

Trong thôn có rất nhiều người chạy ra xem, mắt thấy tình cảnh như vậy đều lớn tiếng trầm trồ tán thưởng.

- Tốt, đáng đánh a, thực con mẹ nó thống khoái!

- Chó săn Cổ gia cũng có ngày hôm nay!

- Đáng đời, có báo ứng!

Cũng có người khuyên Sở Vân nói:

- Người thiếu niên, ngươi đi nhanh đi. Thế lực Cổ gia rất lớn, đánh chó săn, chủ nhân sẽ nhảy ra ngoài.

- Nhanh nhanh thu thập một chút, nhanh chóng rời đi. Chúng ta đều giữ bí mật cho ngươi.

- Cổ gia? Vậy để bọn họ tới được rồi.

Sở Vân cười nhạt, hắn cũng không e ngại. Trở về cửa hàng, quay về phía đám ác hán nằm dài trên mặt đất quát:

- Cút!

Cả đám án hán đều giật mình sợ hãi, nhe răng trợn mắt từ dưới mặt đất đứng lên. Cả đám chật vật không tốt, cúi đầu lui lại, không dám nhìn Sở Vân lấy một cái, nhất là tên gia đinh đầu mục, nháy mắt đã bỏ chạy đi.

- Tiểu Vân a…

Vẻ mặt Du Nha đại sư tràn đầy lo lắng.

- Du Nha đại thúc yên tâm, không có chuyện gì, chúng ta tiếp tục ăn.

Sở Vân khoát tay, cười ha hả, khiến người khác không thể tưởng tượng được thiếu niên lãnh khốc vừa rồi là cùng một người.

Du Nhã được trấn an, bốn người tiếp tục ăn.

Vừa ăn xong không lâu, chợt nghe bên ngoài truyền tới tiếng bước chân ầm ầm.

- Tên vương bát đản nào dám đánh tiểu cửu của ta! Lăn ra đây cho ta!

Thanh âm ngạo mạn, truyền vào trong cửa hàng.

Du Nha đứng dậy, lại bị Sở Vân ngăn cản.

- Là ta!

Sở Vân cười nhạt liên tục, đi ra khỏi cửa, nhìn thấy một đám người vây xung quanh một nam tử mập mạp, trông rất hùng hổ, hiển nhiên là khởi binh hỏi tội mà đến.

- Ô, ô ô ô!

Bên người mập mạp chính là gia đinh đầu mục toàn thân đều bị bao phủ bởi băng vải trắng tinh. Nhìn thấy Sở Vân hiện thân, trong mắt hắn nhất thời phụt ra quang mang hung ác độc địa, chỉ vào Sở Vân, lại bởi vì đầu lưỡi xưng lớn, nói không ra lời, chỉ có thể kêu loạn.

Tên mập mạp kia nhìn thấy Sở Vân tức thì chấn động, ánh mắt dừng lại một chút trên thanh đao đeo phía sau lưng Sở Vân, nhất thời không thể che giấu được vẻ kinh hãi trong mắt.

- A, xin hỏi các hạ có phải là thiếu đảo chủ Thư gia đảo, thiếu niên anh hùng giết chết Tàn Lang, năm ấy mới mười ba tuổi đã đăng Tuấn Kiệt Bảng, Sở Vân thiếu gia?

Mập mạp chắp tay, thần tình túc mục tới cực điểm.

Tên gia đinh đầu mục nhất thời không không nổi, ngơ ngác nhìn mập mạp.

- Đúng thì thế nào?

Sở Vân nhấc lông mày.

- Ha ha a…

Trên mặt mập mạp nhất thời hiện lên nụ cười tươi dối trá, con mắt hầu như híp lại thành một đường, trong đó nhấp nháy tinh quang.

- Tại hạ là đại quản gia Cổ gia Cổ Nhân Hòa, nghe được trong đó có chút hiểu lầm, đặc biệt tới đây giải thích một chút.

Kim Bích Hàm cũng hiện lên, đứng một bên cười nhạt:

- Phong cách giải thích hiểu lầm của ngươi rất đặc biệt nha, dẫn theo một đám người tới đây, còn có một số ngự yêu sư, đằng đằng sát khí. Người khác còn tưởng rằng ngươi tới tìm phiền toái nha!

- Nói chi vậy!

Cổ Nhân Hòa vội vã xua tay:

- Những tiểu lâu la này căn bản không thể sánh được một ngón tay của Sở Vân thiếu gia a.

Cho dù tại hạ có thêm mười lá gan cũng không dám lỗ mãng, cũng thỉnh vị thư sinh đại nhân này chớ hoài nghi thành ý của tại hạ.

143. Chương 77: A, Ngươi Chính Là Sở Vân? (hạ)

Chương 77: A, ngươi chính là Sở Vân? (hạ)

Vừa nói, hắn hừ lạnh một tiếng, sắc mặt đột nhiên biến đổi, trừng lớn nhìn gã gia đinh đầu mục bên cạnh.

Bỗng nhiên giơ tay lên, hung hăng tát mạnh một cái vào mặt gã gia đinh đầu mục.

Ba một tiếng vô cùng rõ ràng vang lên.

Cái tát này quá mức ngoan độc rồi, nhất thời khiến tên đầu mục gia đinh này dại ra, bật lui mấy bước mới đứng vững được, cuối cùng phịch một tiếng, té ngã trên mặt đất.

- Tên cẩu nô tài không có mắt như ngươi, dĩ nhiên chạm tới đại giá của Sở thiếu công tử.

Không biết Thư gia và Cổ gia chúng ta có quan hệ mậu dịch không bình thường hay sao? Đồ không dài mắt, đồ không dài mắt!

Cổ Nhân Hòa hùng hùng hổ hổ, dưới chân liên tục đá mạnh, khiến tên gia đinh đầu mục không ngừng phun máu tươi.

- Được rồi, các ngươi có thể đi!

Sở Vân nhíu mày, khẽ phất tay, không kiên nhẫn nói.

Cổ Nhân Hòa cúi đầu khom lưng, vâng vâng dạ da rời đi:

- Nếu như hiểu lầm đã giải thích rõ ràng rồi, vậy tại hạ xin cáo lui, ha ha ha…

Đoàn người hùng hổ lao đến, cuối cùng bụi đầy người, chật vật không tốt rời đi. Khiến mọi người vây xem xung quanh ngạc nhiên thổn thức.

- Xem ra trải qua đợt nguy cơ muối biển, Thư gia đảo càng ngày càng cường đại, lực ảnh hưởng cũng càng ngày càng mạnh rồi.

Kim Bích Hàm đến bên người Sở Vân, mỉm cười nói.

- Đây là bởi vì Cổ gia đảo quá gần Thư gia đảo, quân hạm Thư gia đi một ngày một đêm là có thể tới được Cổ gia chủ đảo. Hơn nữa có hiệp nghị thương nghiệp, tự nhiên không muốn phá hủy quan hệ. Then chốt nhất đối phương chỉ là một tên quản gia nho nhỏ, là chó săn cao cấp một chút mà thôi.

Sở Vân lắc đầu, lơ đễnh.

- Nguyên lai Sở thiếu đảo chủ, chính là thiếu niên anh hùng đã chém giết Tàn Lang?

Đó chính là thủ lĩnh hải tặc xếp thứ ba Chư Tinh Quần Đảo, từ lúc mười ba tuổi đã quang vinh đăng Tuấn Kiệt Bảng, thực sự khó lường.

Sắc mặt Du Nha Đại Sư nghèo túng hiện lên vẻ tán thán, thật sâu nhìn Sở Vân nói.

Sở Vân nghe hắn sửa lại xưng hô đối với chính mình, vội vã xua tay, ôn hòa cười nói:

- Du Nha đại thúc, đại thúc đừng nâng cao ta. Vẫn gọi là Tiểu Vân mới tốt. Kỳ thực nhân sinh giống như sóng biển, có lên có xuống. Đại thúc chỉ là đang trong cơn sóng xuống thấp mà thôi, chỉ cần ý chí chiến đấu không mất, nhất định có thể lên đỉnh sóng một lần nữa.

- Ai, chẳng lẽ không có ai xem trọng phế nhân như ta. Mười mấy năm qua ta vẫn luôn hy vọng. Thế nhưng Chung Thất phản bội ta, thực sự khiến ta vô cùng thương tâm. Nói thật với ngươi, việc này thực sự đả kích rất lớn đối với ta. Chỉ là Sở Vân ngươi nói không sai, nhân sinh như sóng, ví dụ chuẩn xác. Cảm tạ ngươi đánh thức ta, cho dù lần này không tìm được phối phương kia, ta cũng muốn tiếp tục nỗ lực.

Du Nha Đại Sư mở rộng cửa lòng, càng nói hai tròng mắt càng thêm sáng, một cỗ khí chất phi phàm lặng yên tỏa ra. Loại khí chất này khiến người khác liên tưởng tới đá ngầm dưới đáy biển, bất luận gió táp sóng xô như thế nào cũng không thể suy sụp bản thân đá ngầm.

Sở Vân cũng rất mừng rỡ, cường giả chân chính, thiên phú, tâm tính, thực lực, thiếu một thứ cũng không được. Tuy rằng lúc này Du Nha rất nghèo túng, thế nhưng những kinh lịch này đã giúp tâm tính của hắn mài giũa rất kiên cố, có thể nói đây mới là bút tài phú lớn nhất trong nhân sinh của hắn.

Anh hùng thường gặp đường cùng, tuyệt cảnh đúc nên hào kiệt.

Nhìn Du Nha đã có sự lột xác về khí chất, Sở Vân đang muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên trong lòng sinh ra báo động.

- Cẩn thận!

Kim Bích Hàm và Nhan Khuyết đồng thời kinh hô.

Hai tai Sở Vân khẽ động, nghe tiếng gió định vị trí, cũng không quay đầu lại, trực tiếp quay tay thành trảo, bắt được một mũi phi tiễn bay tới.

- Bọn chuột ngắn đánh lén, lăn ra đây!

Hai mắt Sở Vân như điện thiểm, ánh mắt quét bốn phía.

Bỗng nhiên nhãn thần của hắn dừng lại, thấy một chỗ hẻo lánh xa xa, một bóng người khả nghi hiện lên.

- Đuổi!

Sở Vân rút đao, đầu tàu gương mẫu.

Người nọ thấy Sở Vân phát hiện chính mình, càng có vẻ kinh hoàng thất thố, cung cầm trong tay lập tức bỏ lại, chạy vài bước liền ào một tiếng nhảy vào trong một con sông dài nối liền với biển rộng.

- Hừ, cho rằng như vậy là bỏ chạy được sao?

Sau đó nghe được tiếng hừ lạnh của Nhan Khuyết, vỗ nhẹ tiên nang, bay ra ngoài. Dây leo giống như rắn, tiến vào trong lòng sông, trực tiếp quấn chặt một người, kéo lên trên bờ.

- Đừng, đừng giết ta!

Người nọ phun ra một ngụm nước sông, toàn thân bị nóng tới đỏ bừng, sợ hãi kêu to.

Nước sông trên Chưng Lung Đảo bởi vì có núi lửa bên dưới, nhiệt độ thường rất cao.

- Ngươi là người phương nào, vì sao muốn ám toán ta?

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, lúc này chất vấn.

- Ta không muốn ám toán hảo hán a, hảo hán tha mạng, ta bắn chính là tiễn thư. Nào biết vừa mới tới gần hảo hán thì đã bị hảo hán bắt được!

Người nọ vội vàng giải thích, thần tình rất sợ hãi. Hắn chỉ là một du hiệp bình thường, tư chất bình thường, có một đầu Tiểu Yêu không lên được mặt bàn. Ba ngày trước, được người khác ủy thác, đến bắn tiễn thư.

Tiễn thư?

Sở Vân kiểm tra một chút, quả thực phát hiện trên thân mũi tên có một đoạn tháo ra được, chính giữa cất giấu một phong thư.

Lấy thư ra, mở thư nhìn một lượt, tất cả mọi người đều lấy làm kinh hãi.

Thư khiêu chiến!

Người ký tên không phải ai khác, chính là Chung Thất.

Chung Thất trong bức thư khiêu chiến của hắn đã tuyên bố, hắn dùng Thiên Linh Chân Tâm Đan. Lúc này chính là muốn hung hăng nhục mạ Du Nha một lượt. Nếu như Du Nha còn muốn lấy được Định Tinh Cung và phối phương của mình, vậy thì lăn vào phòng chú tạo của hắn. Lời lẽ trong bức thư vô cùng cuồng ngạo, hết sức nhục mạ đối với Du Nha, khiến người khác nhìn vào không khỏi nhíu mày.

- Tiểu nhân vô sỉ!

Kim Bích Hàm nhịn không được, chửi bới một tiếng.

- Phòng chú tạo của hắn ở trên đảo này sao?

Sở Vân không khỏi nhíu mày hỏi Du Nha.

- Đương nhiên, dưới chân núi trung ương đảo. Lúc hắn cướp giật Định Tinh Cung và phối phương của ta, ta từng tới nơi đó tìm hắn. Cửa lớn đóng chặt, không thể làm gì khác hơn là ôm hận trở ra. Không nghĩ ra Chung Thất hắn đã quay trở về!

Du Nha nắm chặt bức thư, thân thể run lên, sắc mặt hiện lên thần tình kích động xen lẫn phẫn nộ.

- Đi phòng chú tạo!

Không hề chần chờ, lúc này Sở Vân liền quyết định.

Để lợi dụng nguồn năng lượng của địa nhiệt một cách lớn nhất, rất nhiều cửa hàng rèn sắt trên Chưng Lung Đảo đều được kiến tạo dưới lòng đất. Phòng chú tạo của Chung Thất trước mắt chính là như vậy, cũng là phòng chú tạo đệ nhất danh đúng với thực trên đảo.

144. Chương 78: Bảo Thạch Mật Môn, Dung Nham Bá Vương Hoa (thượng)

Chương 78: Bảo thạch mật môn, Dung Nham Bá Vương Hoa (thượng)

Diện tích chừng trăm mẫu, các phương diện rất đầy đủ. Theo như Du Nha giới thiệu, Chung Thất không tiếp nhận ủy thác của những thế lực bình thường, chỉ những thế lực lớn cấp bậc như Cổ gia trở lên mới là khách hàng của hắn.

- Tuy rằng thái độ làm người của hắn rất vô liêm sỉ, chỉ là cái danh Thiên Tí Tượng trên Dị Sĩ Bảng, đích xác có giá trị không nhỏ.

Kim Bích Hàm bĩu môi nói.

- Phòng chú tạo ngầm thật lớn, khí thế thật hoành vĩ a…

Nhan Khuyết nhìn cửa lớn phòng chú tạo, cũng có chút cảm mà phát.

Nơi này là giải đất trung tâm Chưng Lung Đảo, cửa lớn phòng chú tạo cao tới mấy trượng, kiến tạo bên trong lòng ngọn núi. Theo như Du Nha giới thiệu, thủ bút của

Chung Thất rất lớn, hoàn toàn đào rỗng ngọn núi nhỏ trước mắt này không nói, còn mở rộng không gian bên trong lên tới mấy trăm mẫu. Nghiễm nhiên trở thành một cung điện ngầm loại nhỏ.

- Kỳ quái, cửa lớn vẫn đóng chặt.

Du Nhã nhíu mày, nghi hoặc nói:

- So với thời điểm ta tới trước đó không khác biệt nhiều, Chung Thất hắn thực sự trở về rồi sao?

Sở Vân đánh mắt ý bảo Nhan Khuyết, Nhan Khuyết gật đầu, đi về phía trước, cất cao giọng nói:

- Vãn bối đến từ Thiên Ca Thư Viện, tiếp nhận ủy thác mà tới, tới đây cầu kiến Thiên Tí Tượng các hạ.

Không ai đáp lại, xung quanh ngọn núi nhỏ hoàn toàn yên lặng.

- Cầu kiến Thiên Tí Tượng các hạ.

Hít sâu một hơi, Nhan Khuyết lại nói.

Gió núi thổi tới, mang theo nhiệt khí đặc biệt của Chưng Lung Đảo, nhưng vẫn như cũ không có một điểm động tĩnh.

Du Nha hừ lạnh một tiếng, sắc mặt Kim Bích Hàm vô cùng khó coi:

- Phóng thư khiêu chiến tới, lại đóng chặt cửa lớn không hiện thân. Đây là do Chung Thất muốn cho chúng ta chút màu sắc nhìn. Theo ý ta, thẳng thắn trực tiếp xông vào, đoạt lại phối phương.

Đôn Hoàng công chúa đối với người đê tiện vô sỉ tên Chung Thất này không hề có bất cứ cảm tình tốt đẹp gì.

Sở Vân trầm mặc, hắn cảm nhận được cổ quái, trong lòng suy tư.

Nhan Khuyết lại kêu thêm một lượt, nhưng Chung Thất vẫn không hiện thân như cũ. Sở Vân bỗng nhiên nói:

- Chúng ta xông vào.

Hắn vỗ tiên nang bên hông, gọi ra Thiên Hồ. Thiên Hồ lớn bằng một chiến mã, thần tuấn ưu nhã, tản ra một cỗ khí thế đặc biệt của cấp số Đại Yêu.

Đưa tới ánh mắt ngạc nhiên của Du Nha, nhịn không được hỏi:

- Đây là yêu thú gì?

- Hỏa hồ biến dị.

Đối với người ngoài, Sở Vân luôn luôn giải thích như vậy.

Đầu lông mày của Du Nha nhíu lại một chút, mang chút cảm khái kinh ngạc nói:

- Yêu thú biến dị có thể trưởng thành tới cấp số Đại Yêu, thực sự rất hiếm thấy.

Sở Vân không tiếp lời, mà ngón tay chỉ vào cửa lớn, ra lệnh cho Thiên Hồ nói:

- Dùng Bạo Liệt Đan Hỏa, phá mở nó.

Cái miệng của Thiên Hồ há rộng, nhất thời bay ra một đoàn đan hỏa màu đỏ thật lớn.

Oanh một tiếng, tiếng nổ vang kịch liệt vang lên toàn bộ Chưng Lung Đảo, vô số đá vụn từ trên ngọn núi rơi xuống.

Lúc bụi mù tan đi, cửa lớn vẫn bình yên vô sự.

- Ta cảm thấy rồi, có một cỗ lực lượng yêu thực thủ hộ cửa lớn này.

Nhan Khuyết nói.

- Cổ quái.

Kim Bích Hàm vô ý thức hít lại hai con mắt:

- Bị chúng ta đánh tới cửa rồi, Chung Thất cư nhiên không có một điểm phản ứng.

Sở huynh, ta chung quy cảm giác bầu không khí có chút không thích hợp.

- Tiếp tục dùng bạo liệt đạn oanh kích.

Sở Vân không đổi sắc mặt, vẫn như cũ hạ mệnh lệnh.

Ầm ầm ầm…

Sau ba lần oanh kích, rốt cuộc cửa lớn đã bị triệt để phá mở, để lộ cảnh tượng bên trong.

Tiếng nổ mạnh cuồn cuộn như sấm, trong phòng chú tạo vẫn tĩnh mạch như cũ.

Nhan Khuyết nhíu mày, tình huống này có chút khác thường.

- Mặc kệ nói như thế nào, Chung Thất đã lấy chiến thuật bất biến ứng vạn biến, đã có hiệu quả rồi. Thành thật mà nói, trong lòng ta có chút lo sợ bất an. Đối phương không sợ hãi, ở sau màn, phỏng chừng là thiết hạ bẫy rập nào đó chờ chúng ta tiến vào.

Sắc mặt hắn rất ngưng trọng nói.

- Ai, đáng tiếc trước đó ta còn nghĩ hắn là bằng hữu tri kỷ. Thực không ngờ tới, hắn dĩ nhiên là loại người như vậy. Mặc kệ phía trước là bẫy rập như thế nào, ta cũng

muốn xông vào một lần. Chung Thất, ta thực sự muốn nhìn xem ngươi phục dụng Thiên Linh Chân Tâm Đan có thể đạt tới trình độ như thế nào.

Vẻ mặt Du Nha hiện lên vẻ u ám, hiển nhiên liên tưởng tới tình cảnh trước đây, sự phản bội của Chung Thất đối với hắn khiến trong lòng tràn ngập phẫn nộ và không cam.

Bốn người nối đuôi nhau tiến vào, không đi bao lâu đã tới một đại sảnh.

Đại sảnh có bố cục bốn phía, bốn góc tường là bốn cây đuốc đang đốt cháy, hỏa diễm không lớn cũng không nhỏ. Chiếu sáng toàn bộ đại sảnh, sáng tối xen lẫn với

nhau, ngược lại càng thêm khiến lòng người có áp lực.

- Kia là cái gì?

Nhãn thần Nhan Khuyết ngưng tụ, chỉ vào phía trước nói.

- Cái này hình như là...

Kim Bích Hàm hơi nhíu mày, trong lòng khẽ động, nhớ tới cái gì, thế nhưng lại không bắt được cỗ linh cảm này.

- Đây là bảo thạch mật môn.

Thanh âm của Sở Vân truyền tới, ngữ điệu trầm ổn, còn kèm theo một tia cảm tình hoài niệm khó phát hiện ra.

- Kỳ quái, nơi này là vị trí tường. Vì sao lại đổi thành bảo thạch mật môn? Chung Thất định làm trò quỷ gì?

Biểu tình Du Nha nghi hoặc.

Một bảo thạch hình quả trứng khổng lồ, khảm vào vách tường màu sắc tối đen, lóe lên ánh huỳnh quang nhàn nhạt màu xanh ngọc, đặc biệt hấp dẫn sự chú ý.

Đây là bảo thạch mật môn, bản chất của nó cũng là một loại yêu binh, được luyện binh sư luyện chế ra. Bảo thạch mật môn có đôi có cặp, giữa hai bên có thông đạo không gian nối thông với nhau. Tại bảo thạch mật môn phụ gia thêm một loại khẩu quyết hoặc là điều kiện cổ quái khác, chỉ khi đạt thành điều kiện này mới có thể đi qua được mật môn, đến một chỗ mật môn khác. Thông thường được thi thố tại các lăng mộ bí cảnh nào đó.

- Không sai, chính là nó!

Kim Bích Hàm cười với Sở Vân:

- Vẫn là Sở huynh phản ứng nhạy bén.

Sở Vân cười cười, hắn đối với loại mật môn này đương nhiên không xa lạ, kiếp trước tầm u tham bí, không hề thiếu giao tiếp với mật môn, có kinh nghiệm rất phong phú.

Nhan Khuyết cũng gật đầu, hắn lúc này cũng đã liên tưởng tới tin tức về bảo thạch mật môn đọc được trong sách vở. Chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy bảo thạch mật môn, có chút không liên hệ nhanh chóng mà thôi.

Đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài mật môn mềm nhẵn, sau đó thấy lưu quang lóe lên, diễm hỏa như ánh sáng ngọc bên trong ngọc bích rực rỡ hiện ra.

Một đoạn quang ảnh xa hoa bên trong ngưng tụ thành một câu nói:

- Du Nha! Lão tử ta đã dùng Thiên Linh Chân Tâm Đan rồi, nếu như ngươi muốn nhìn thấy ta, cũng phải nhìn ngươi có tư cách này hay không!

145. Chương 79: Bảo Thạch Mật Môn, Dung Nham Bá Vương Hoa (hạ)

Chương 79: Bảo thạch mật môn, Dung Nham Bá Vương Hoa (hạ)

- Ra bàn chọn một ít tài liệu luyện chế yêu binh thượng đẳng, chỉ khi có được thừa nhận của mật môn mới có thể thông qua, bằng không cút trở về cho lão tử, ha ha ha!

- Chọn tài liệu?

Kim Bích Hàm lặng yên nhíu mày:

- Chính là mấy thứ này sao?

Trước bảo thạch mật môn trong đại sảnh có một chiếc bàn dài, bên trên xếp đủ loại tài liệu luyện binh rực rỡ đủ sắc màu. Kim chúc các loại màu sắc khác nhau, vật thể thần bí cổ quái, khiến người khác phải hoa mắt.

- Những tài liệu này…

Du Nha ngây cả người, dưới ánh mắt nhìn kỹ, giật mình nói:

- Vì sao đều là tài liệu tinh phẩm bình thường Chung Thất luôn cất giấu.

- Những tài liệu này có giá trị rất cao, xem ra Chung Thất đối với chính mình tương đối có tự tin, ăn vào Thiên Linh Chân Tâm Đan, hắn là đã giúp thực lực của hắn tăng vọt, bằng không sẽ không tự tin tới mức cuồng vọng như vậy.

Sở Vân mở miệng nói. Hắn từ trong bảo thạch mật môn này cảm giác được một loại ý tứ cao cao tại thượng, cuồng vọng từ cao nhìn xuống chúng sinh bên dưới.

- Ai, chỉ một phối phương thực sự khiến con người thay đổi nhiều như vậy hay sao?

Chung Thất thường xuyên uống rượu với ta, bình thường còn cỗ vũ ta giữ vững lòng tin, tiếp tục nỗ lực. Ta vẫn coi hắn là bằng hữu chân chính, là tri kỷ suốt đời. Thực sự không ngờ tới hắn lại là con người như vậy!

Ngữ khí của Du Nha tràn đầy phẫn hận, cũng mang theo nghi hoặc thật sâu, hắn bắt đầu lựa chọn tài liệu trên bàn.

Mặc dù thực lực có tổn hại, thế nhưng ánh mắt cấp bậc đại sư vẫn còn. Huống hồ những tài liệu luyện binh này không thứ nào không phải tinh phẩm, Không bao lâu sau, Du Nha đã lựa chọn hoàn tất, mang theo một đống tài liệu đi tới trước bảo thạch mật môn.

Mật môn nhất thời tản mát ra quang mang cường liệt, chói mắt tới cực điểm, khiến kẻ khác không thể nhìn gần. Bỗng nhiên quang mang tối sầm lại, mặt ngoài bảo thạch mật môn nguyên bản trơn truột bỗng nhiên nhìn thành một đạo dòng xoáy tỏa quang mang màu xanh thẳm.

Tất cả mọi người rất kinh hỷ, đều cảm thán thực lực của Du Nha đại sư, đều tiến vào trong dòng xoáy màu lam.

Hầu như trong nháy mắt, hai chân mọi người bước lên mặt đất. Trước mắt lại là một đại sảnh, bố cục so với đại sảnh trước đó không khác biệt nhiều, khác chỉ là bảo thạch mật môn ở trước và sau mà thôi.

- Vì sao lại có một đan lô khổng lồ?

Tất cả mọi người đều biểu thị ngạc nhiên, trước mặt bọn họ có một đan lô lớn. Trong phòng đại sư luyện binh Chung Thất vì sao lại để một tòa đan lô dùng để luyện đan?

Đan lô là Tam Túc Thanh Đồng, trên đỉnh hình tròn, cao chừng hai người, ba người cũng không ôm hết được.

- Cái này cũng không kỳ quái, mười mấy năm trước Chung Thất còn xuất thân từ luyện đan sư, hắn đối với luyện đan không có thiên phú cũng không có hứng thú, luôn luôn không vui. Ta đã tiến cử hắn vào hành nghiệp luyện binh. Đoạn thời gian đó, thực lực của ta còn chưa tổn hại, có thể nói phong cảnh vô hạn. Sau đó thực lực tổn thương, Chung Thất đã thay đổi, bộc phát quang mang chói mắt.

Nhãn thần Du Nha mờ ảo, hồi ức chuyện cũ, trong miệng giải thích.

- Kỳ quái, trong đan lô dĩ nhiên có một viên đan dược.

Nhan Khuyết tiến về phía trước, sau khi kiểm tra, phát hiện giữa đan lô có một viên đan dược cổ quái đen tối như mực.

Sở Vân nhìu đầu lông mày một chút:

- Cuồng Bạo Đan? Đây là một loại dược hoàn bạo phát. Trong khoảng thời gian ngắn có thể đề cao tố chất của ngự yêu sư một cách toàn diện, khiến khí lực của ngự yêu sư bành trướng, tinh thần gấp trăm lần, linh

quang đột nhiên sáng rọi. Thế nhưng di chứng tương đối nghiêm trọng, tổn hại đối với thân thể cũng rất lớn. Du hiệp thường dùng để bảo mệnh.

Hắn đối với Cuồng Bạo Đan này rất quen thuộc. Kiếp trước tại tình huống bất đắc dĩ, đã dùng qua không ít lần. Sau đó thân thể không thể chống lại được di chứng dược tính tích tụ, hiệu quả càng lúc càng yếu, lúc này mới dừng không dùng tiếp. Đối với di chứng cường đại của loại đan dược này, hắn tràn đầy thể hội.

- Hành động này hẳn là có thâm ý, trên bảo thạch mật môn kia hẳn là có đáp án.

Sở Vân chỉ vào một mặt bức tường khác, nơi này cũng có khảm một bảo thạch mật môn. Chỉ là màu hoàng kim, không phải cùng một đôi với bảo thạch mật môn ngọc bích trước đó.

Mọi người vòng qua đan lô khổng lồ, bỗng nhiên thân thể nhất tề bị kiềm hãm.

- Hử, có một góc yêu thực?

Kim Bích Hàm thấp giọng kinh hô. Vừa rồi đường nhìn của mọi người bị đan lô ngăn cản, lúc này mới phát hiện ra cây yêu thực này.

- Chớ lên tiếng, đây là yêu thực cấp bậc Đại Yêu, tu vi chừng sáu trăm năm, hiện tại đang trong lúc ngủ say, đừng để nó bị đánh thức!

Sở Vân lập tức căn dặn một câu.

Nhan Khuyết hiểu rõ nói:

- Khó trách lúc chúng ta tiến vào không phát hiện ra, nguyên lai là nó ngủ say rồi, yêu khí thu liễm tới trình độ nhất định, tự nhiên không thể cảm ứng được.

- Đây chính là Dung Nham Bá Vương Hoa!

Sở Vân quan sát chốc lát, nhanh chóng cho ra kết luận.

Mỗi cánh hoa của Dung Nham Bá Vương Hoa đều rất tráng kiện, cánh có thể so sánh với tai voi. Chiều cao ước chừng ba tráng hán. Cánh hoa khổng lồ rất dày, màu đỏ đậm, khiến mọi người liên tưởng tới nham thạch núi lửa. Cánh hoa trải ra, có thể so sánh với

hải thuyền. Phóng mắt nhìn một màu lửa đỏ, khí phách mười phần.

Càng khiến kẻ khác nghẹn họng nhìn trân trối chính là, vô số nham thạch nóng chảy.

Du Nha nhíu mày, nghi hoặc nói:

- Ta biết cây Bá Vương Hoa này, nó là yêu thực do Chung Thất nuôi, nó ở chỗ này, Chung Thất ở nơi nào?

- Trên bảo thạch mật môn hẳn là có ghi chú!

Bốn người đều vòng qua Dung Nham Bá Vương Hoa đang ngủ say, bước tới trước bảo thạch mật môn màu vàng.

Văn tự ghi trên mật môn cũng là nhằm vào Du Nha, trong ngôn ngữ lưu lại, tục tằng bỡn bãi, hết sức vũ nhục. Muốn Du Nha ăn vào Cuồng Bạo Đan đã chuẩn bị trước, sau đó hàng phục Dung Nham Bá Vương Hoa, dùng nó và tài liệu trên bàn để khởi động bảo thạch

mật môn. Chỉ khi rèn luyện hợp cách rồi mới có thể thông qua được bảo thạch mật môn.

- Chung Thất này, thực đúng là càn rỡ, một lần khảo nghiệm còn chưa tính, còn có lần thứ hai, thực sự cho rằng mình rất giỏi.

Nhan Khuyết bĩu môi, đối với những lời lưu lại trên bảo thạch mật môn, rất không cảm tình tốt.

- Tiểu nhân đắc chí, thực sự ghê tởm!

Kim Bích Hàm nghiến răng nghiến lợi.

- Cuồng Bạo Đan? Lại muốn Du Nha đại thúc dùng Cuồng Bạo Đan?

Sở Vân thì nhíu mày, hắn đã hiểu một chút về ý đồ của Chung Thất. Thấp giọng nói.

- Ta có thể giải thích một chút. Trong mắt Chung Thất, Du Nha đã thành ma chướng của hắn. Hắn bỏ qua yêu thực của chính mình, chính vì gửi lời cáo biệt. Lại cứng rắn dùng Cuồng Bạo Đan, để Du Nha đại thúc tăng cao thực lực, chính là muốn hoàn toàn đánh bại, tiêu trừ ma chướng trong lòng mình, khiến tâm niệm hoàn toàn thông suốt.

146. Chương 80: Chiểu Du Cáp Mô (thượng)

Chương 80: Chiểu Du Cáp Mô (thượng)

- Ôi! Tri nhân tri diện bất tri tâm, không ngờ Chung Thất hận ta như vậy. Nói thật, ta không thể hiểu. Chúng ta thường cùng nhau uống rượu, hắn còn khuyên ta phải tỉnh lại. Trước khi sự tình phát sinh, ta vẫn xem hắn là tri kỷ.

Du Nha cầm lấy Cuồng Bạo Đan, nuốt vào.

- Đại thúc…

Sở Vân không kịp khuyên can.

- Không sao. Ta rất muốn cùng Chung Thất giải quyết mối ân oán này! Trước đó, còn nhờ các ngươi trợ giúp ta một tay.

Du Nha Đại Sư cắn chặt răng, hai mắt dần dần đỏ đậm, thân thể cũng dần phồng lên. Đây là do dược tính của Cuồng Bạo Đan đang ở phát tác.

- Cũng được.

Sở Vân gật đầu, tâm tình lại có chút trầm trọng. Năm xưa, bản thân Du Nha Đại Sư đã bị thương chưa khỏi, hiện nay lại ăn Cuồng Bạo Đan, sẽ gây nguy hại rất lớn đối với thân thể hắn. Thế nhưng Sở Vân lại biết mình không ngăn cản được Du Nha. Điều này liên quan đến tự tôn của một nam nhân.

Cuộc chiến đấu cũng không duy trì được quá lâu.

Dung Nham Phách Vương Hoa có tu vi Đại Yêu sáu trăm năm, nhưng đạo pháp dùng cho chiến đấu lại hầu như không có.

Điều này cũng không có gì kỳ quái. Yêu thực này vốn là vật của Chung Thất, đạo pháp thường sử dụng là để luyện binh. Chỉ có điều, hiện nay Chung Thất bỏ qua

Dung Nham Phách Vương Hoa, khiến nó trở thành yêu thực hoang dại. Bị ba người Sở Vân liên hợp áp chế, cuối cùng bị Du Nha thu phục.

Tiếp theo, Du Nha bắt đầu dùng Dung Nham Phách Vương Hoa, đúc yêu binh.

Trước tiên, hắn mang toàn bộ tài liệu nhập vào giữa hoa tâm, hai tay bắt đầu hoạt động. Bóng tay tung bay, ổn định mà lại chuẩn xác.

Cánh hoa Yêu thực đang cuộn tròn dâng lên, hình thành một nụ hoa rất lớn. Sau đó tay Du Nha Đại Sư không ngừng khởi động bí quyết luyện binh. Nụ hoa càng lúc càng phồng lên. Từ bên trong truyền đến tiếng sôi sùng sục. Tiếng động cũng càng ngày càng lớn.

Rốt cục, khi Bá Vương Hoa lại nở rộ, trong làn hơi nước, một chủy thủ bay ra.

Chủy thủ, xanh đậm sắc bén, tinh xảo như hàng mỹ nghệ, không mang theo sát khí, giống như lá cây được phóng to lên.

Chờ Diệp chủy nguội lại, Du Nha Đại Sư cầm trong tay, đi tới trước bảo thạch mật môn.

Hắn ăn Cuồng Bạo Đan, thực lực không kém và đỉnh phong thời kỳ có mấy. Rèn ra Diệp chủy, tự nhiên không có đạo lý không thông qua.

Hào quang chợt lên, một lốc xoáy hình thành ở trong bảo thạch mật môn.

Bốn người lại xuyên qua hoàng bảo thạch mật môn, lần này cũng đi vào một đại sảnh.

Bố cục hoàn toàn tương đồng với đại sảnh trước.

Tương tự, ở đây cũng có một lò luyện đan, một bảo thạch mật môn. Ở trước bảo thạch mật môn có một con yêu thú đang ngồi chồm hổm, ngủ say.

- Chiểu Du Cáp Mô này cũng là yêu thú Chung Thất từng sử dụng.

Du Nha thở dài một tiếng, bỗng nhiên thấy hoa mắt, dưới chân không ổn, thiếu chút nữa thì ngã quỵ xuống.

- Dược hiệu của Cuồng Bạo Đan quá mạnh.

Du Nha cắn chặt răng, kiểm tra lò luyện đan. Quả thực phát hiện thêm một viên Cuồng Bạo Đan. Không nói hai lời, lập tức nuốt vào.

Đan dược bình thường, dược hiệu càng ngày càng thấp. Tất nhiên hiệu quả của Cuồng Bạo Đan thứ hai, không bằng viên thứ nhất. Chẳng qua thật may, tinh thần Du Nha lại tăng vọt, khí lực vô cùng, kéo dài không dứt.

Lần này nội dung trên của bảo thạch mật môn và cái phía trước không khác nhau là mấy. Sau khi Du Nha ăn Cuồng Bạo Đan vào, thu phục yêu thú ngủ say trong sảnh.

Lợi dụng yêu thú đã thu phục để rèn luyện yêu binh. Chỉ có thể thông qua bảo thạch mật môn, mới có tư cách vào địa điểm tiếp theo.

Chiểu Du Cáp Mô lớn như Thạch Ma. Cái bụng phình to, kêu oa oa mãi. Rõ ràng là một yêu thú hệ cóc. Toàn thân nó ngăm đen, chỉ có ánh mắt là màu hổ phách. Lưng rộng lớn ánh sáng màu đen tỏa ra bốn phía. Một đám bọt khí nổi lên, lại nổ vang.

Dưới sự trợ giúp của đám người Sở Vân, Du Nha thu phục được nó.

- Hắc Chiểu Du Long thối binh thuật!

Du Nha đại sư hét lớn một tiếng, ném Diệp Chủy màu xanh biếc vào không trung bắt đầu rèn.

Chiểu Du Cáp Mô oa oa hai tiếng, hai bên mép hở ra. Một lát sau, phun mạnh dầu đen lớn bằng cột trụ.

Dầu đen xoay chuyển trong không trung, biến thành một con Du Long màu đen. Tay giơ cao, thân phát ra ánh sáng, đuôi không ngừng phun ra dầu đen. Dầu đen trong miệng cóc cũng không ngừng phun ra. Chợt thấy thật giống như Chiểu Du Cáp Mô ngậm đuôi hắc long.

Hắc Long rống một tiếng, tiếng gầm cuồn cuộn, khí thế lừng lẫy. Sau đó, nó há miệng, nuốt Diệp chủy vào bụng.

Hắc Long không ngừng quanh quẩn giữa không trung. Hai tay Du Nha đại sư không ngừng biến hóa thủ ấn luyện binh phức tạp. Hắn cắn răng kiên trì, thân hình lung lay sắp đổ, sắc mặt trắng bệch, trán đổ mồ hôi ròng ròng.

Những người còn lại im lặng không nói gì, khiến cảnh tượng càng thêm hấp dẫn.

Thực lực của Du Nha lúc này đã tới giai đoạn đỉnh điểm. Bình thường khi đại sư luyện binh, không truyền bá những tinh hoa trong đó. Cơ hội đích thân tới quan sát là vô cùng hiếm.

- Luyện chế yêu binh, chia làm bốn giai đoạn ——một chọn tài liệu, hai rèn, ba rèn luyện, bốn khai quang. Lúc này, hẳn là Du Nha đại sư dùng du thối thuật rất ít gặp. Quả thật là sự thủ bút cấp đại sư.

Vẻ mặt Nhan Khuyết rất tán thưởng.

Hai mắt Kim Bích Hàm sáng ngời có thần, nhìn chằm chằm vào Du Long Sở Vân cũng quên cả nói chuyện. Thực lực Du Nha thật sự là cấp đại sư. Đáng tiếc điều này lại là phù dung sớm nở tối tàn, một khi dược tính của Cuồng Bạo Đan phát ra.

Bản thân hắn sẽ bị trọng thương, thực lực lại rơi chậm lại. Ngày sau, cần phải cố gắng bảo dưỡng, nếu không sẽ lưu lại di chứng cả đời.

Hắc Du Long thần tuấn phi phàm, không ngừng quay cuồng giữa không trung. Mơ hồ có thể thấy chút quầng sáng màu xanh biếc ở trong đó. Ánh sáng ở ngoài lòe lòe, từ miệng Du Long chậm rãi trượt ra, lan tỏa toàn thân rồi tới rồi đuôi, cuối cùng tiến vào trong miệng cóc.

Ầm!

Một âm thanh vang vọng, Hắc Du Long trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, nổ tung ra, hình thành giọt dầu màu đen, chảy tràn xuống dưới. Lúc mọi người đều trốn tránh, Du Nha đại sư lại thò tay vào thăm dò trong miệng Chiểu Du Cáp Mô, lấy Diệp Chủy ra.

Sau khi Diệp Chủy trải qua rèn luyện, phát ra quầng sáng xanh mượt, vừa thấy đã biết không phải vật tầm thường, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Trong lòng Sở Vân chợt hiểu ra:

- Chọn tài liệu, rèn, rèn luyện, khai quang. Trước mắt chỉ còn lại khai quang. Sau bảo thạch môn, hẳn là trạm kiểm soát cuối cùng.

Thông qua lục bảo thạch mật môn, bốn người lại đi vào một đại sảnh.

Trên vách tường Đối diện cũng được gắn một hồng bảo thạch mật môn. Ở trước cửa, trên bàn đã có đặt một yêu binh.

147. Chương 81: Chiểu Du Cáp Mô (hạ)

Chương 81: Chiểu Du Cáp Mô (hạ)

Đây là Tâm Kính, xem ra Chung Thất đặc biệt chuẩn bị, để Du Nha dùng khai quang.

Ngoài ra, ắt không thể thiếu một lò luyện đan có hình dáng tương tự. Sau khi xem xét một phen, đan dược bên trong có hơn sáu viên.

Ăn viên đan dược thứ ba, tinh thần Du Nha run rẩy chấn động. Một dòng nước ấm di chuyển toàn thân, làm hắn thoải mái phun ra một hơi. Giống như sau khi vận động kịch liệt, trong giây lát cảm giác như thể lực mất đi lại trở về.

Hàng phục Tâm Kính xong, hắn chính thức bắt đầu khai quang Diệp Chủy.

Yêu binh và yêu thú, yêu thực không giống nhau. Yêu thú và yêu thực chính là do thiên nhiên sáng tạo, do trời sinh địa dưỡng vật, mà vật lại do con người tạo ra.

Ở trong lịch sử Ngự yêu sư, yêu binh phát triển muộn hơn rất nhiều so với yêu thú, yêu thực. Thật lâu sau, mọi người mới phát hiện, cẩn thận tỉ mỉ tạo ra, sử dụng rất lâu, ngưng tụ thành vật phẩm có tình cảm như nhân loại, có tỷ lệ rất lớn trở thành yêu binh.

Phát triển cho tới bây giờ, mọi người đã có thể có ý thức muốn luyện chế yêu binh.

Chọn nhân tài, đúc, rèn luyện là tỉ mỉ cấu tạo thân hình cho yêu binh. Khai quang lại rót tình cảm xuống, lấy tình khai quang. Không chừng có thể mở ra linh quang yêu binh.

Bởi vậy, khai quang chính là bước mấu chốt nhất, quan trọng nhất. Khai quang rất khó, lại rất dễ dàng. Mấu chốt là tình cảm mà luyện binh sư trút xuống ký thác vào trong yêu binh có nồng đậm chân thật hay không.

Du Nha đại sư cầm Tâm Kính trong tay, dồn tình cảm phức tạp phẫn hận, không cam lòng, nghi hoặc vân vân của bản thân đối với Chung Thất, dựa vào đạo pháp trong Tâm Kính, toàn bộ hóa thành một cột sáng màu trắng chiếu vào phía trên Diệp Chủy.

Diệp Chủy bắt đầu nở rộ ra ánh sáng màu huỳnh quang, nhưng rất nhanh lại nhạt xuống. Cột sáng biến mất, Du Nha đại sư thất hồn lạc phách, lui về phía sau hai bước.

Tâm Kính trong tay rơi trên mặt đất loảng xoảng.

- Ha ha a.

Sau khi thất thần một hồi lâu, hắn ngửa đầu cười khổ.

- Ta còn không thể hoàn toàn căm hận Chung Thất. Mỗi khi ta cố gắng hận hắn, trong đầu luôn hiện ra hình ảnh hắn há miệng uống rượu. Hắn vỗ ngực nói chúng ta là huynh đệ.

Hắn nói với ta giấc mộng khát khao trong lòng hắn là trở thành đại sư luyện binh đứng đầu trong thiên hạ.

Hai tay Du Nha lúc thì xiết chặt, lúc lại thả lỏng. Thể hiện nội tâm của hắn lúc này vô cùng phức tạp.

- Du Nha đại sư, ngươi thật sự là… Ôi, Chung Thất là người như thế…

Nhan Khuyết tức giận bất bình, không dự đoán được tự nhiên cửa ải khai quang cuối cùng lại thất bại.

Cũng không thể hoàn toàn tính là thất bại. Diệp Chủy đã thành vật có linh quang, nhưng là linh quang loãng. Bởi vậy chỉ có chất lượng trung bình. Không đạt được yêu cầu "tư chất thượng đẳng" của bảo thạch mật môn. Nhan Khuyết vặn tay, hô:

- Đại sư, chúng ta còn có thể làm lại một lần nữa.

Du Nha lại lắc đầu, thở dài một tiếng:

- Ở thời điểm khai quang kia, ta cố gắng ngưng tụ suy nghĩ phẫn nộ và cừu hận của mình đối với Chung Thất, nhưng không được. Lúc này ta mới hiểu được nội tâm của mình. Có lẽ Chung Thất thật sự là tiểu nhân đê tiện, nhưng ở trong mắt ta, hắn vĩnh viễn là người đã cùng ta uống rượu, thấy ta khốn đốn uể oải thì la mắng, muốn an ủi ta lại cố tình nói vài lời vô vị.

- Hắn vô cùng khát khao nói, muốn trở thành đại sư luyện binh đứng đầu trong thiên hạ. Hắn từng hối hả ngược xuôi tìm kiếm hy vọng trị liệu thương thế cho ta. Có lẽ hắn luôn luôn diễn trò, có lẽ hắn luôn luôn lừa gạt, có lẽ hắn luôn luôn chế nhạo ta. Nhưng hắn thực sự là ngọn đèn dầu của ta. Là sức mạnh tâm hồn cho ta khi ta ở thời điểm chán nản nhất.

Biểu tình trên mặt từ hoang mang đến thư thái. Du Nha càng nói, hai mắt càng sáng.

Bỗng nhiên, hắn như là gỡ bở được gánh nặng ngàn cân. Vẻ mặt thoải mái nói:

- Nói thực ra, khi sự việc bắt đầu phát sinh, ta xác thực rất hận hắn đã phản bội ta. Nhưng trong lòng lại vẫn tồn tại một hy vọng. Có lẽ hắn có nỗi khổ. Ta vẫn không muốn tin tưởng hắn là loại người như vậy.

- Có lẽ.

Hắn chỉ vào bảo thạch mật môn, nói.

- Ta thông qua cánh cửa này, có thể nhìn đến bản tính của hắn. Hắn đã ăn Thiên Linh Chân Tâm đan, nên vô cùng cường đại. Nhưng hắn cũng không phải là Chung Thất trong lòng ta. Trong ấn tượng của ta Chung Thất, là huynh đệ của ta! Vĩnh viễn là nam nhân đã giúp đỡ ta, trong cửa hàng rèn luyện tối đen, đã uống rượu với ta.

Nói xong lời cuối cùng, hắn nhìn ba người Sở Vân cười khổ nói:

- Chắc các ngươi có chút không tiếp nhận được? Nói ta yếu đuối cũng được, nói ta sợ hãi cũng thế. Ta không muốn lại tiếp tục.

- Du Nha đại sư…

Hai mắt Nhan Khuyết đã phiếm hồng.

- Trong lòng mỗi người, đều có một mặt trời. Đó là tâm linh, ngọn nguồn của sức mạnh.

Kim Bích Hàm cũng thở dài nói.

- Khai quang cần phát ra từ tình cảm nội tâm. Đạo quang kia loãng như thế, chứng minh phẫn hận trong nội tâm đại sư rất ít ỏi. Vậy còn nghi hoặc mãi làm gì? Ta có thể hiểu đại sư. Trận khiêu chiến bất luận thắng hay bại đều mất đi lý do để tiếp tục.

- Đại sư, ngài mới là đại sư chân chính. Ý chí của ngài, khiến vãn bối kính nể.

Nhan Khuyết trang trọng cúi đầu về phía Du Nha.

- Lựa chọn tha thứ, bảo vệ điều tốt đẹp trong lòng. Trái lại Chung Thất, mặc dù đạt được sức mạnh, lại mất đi mặt trời trong lòng. Trận khiêu chiến này, là đại sư thắng.

Kim Bích Hàm cảm thán.

- Thắng thua cũng không quan trọng.

Du Nha lắc đầu, nhìn về phía Sở Vân.

- Giống như là Sở Vân ngươi nói, nhân sinh như sóng triều, luôn luôn cao thấp phập phồng.

Ta huy hoàng qua, cũng nghèo túng qua. Nhân sinh đích thực không phải chỉ để ý tới thắng thua, mà là giữ lại phần tốt đẹp ở trong lòng. Ở đỉnh điểm, phần tốt đẹp này không đến mức khiến ta đắc ý vênh váo. Khi phải cúi đầu, tốt đẹp này không đến mức làm cho ta

mất đi hy vọng. Việc này có thể dừng tay như vậy sao. Tuy rằng thỉnh cầu này rất mạo muội, nhưng vẫn thỉnh Sở Vân ngươi tha thứ cho một lão già khiếp nhược.

- Không.

Sở Vân cúi đầu trầm mặc. Một lúc sau, cuối cùng ngẩng đầu lên mở miệng nói.

- Còn xa chưa đến thời điểm cuối cùng.

- Thiếu chủ…

Nhan Khuyết thở nhẹ một tiếng, trong mắt rất chờ mong. Hắn biết lúc này Chung Thất đã không còn quan trọng. Nếu Du Nha đại sư lựa chọn tha thứ, khi nhìn thấy bộ mặt thật sự của Chung Thất, chỉ sợ phải phá hủy thái dương trong lòng hắn. Khiến lão nhân này

thực sự suy sụp.

- Sở huynh, tuy rằng phần thưởng cho nhiệm vụ học tập nhiều, nhưng không cần cưỡng cầu.

Kim Bích Hàm cũng nói. Nàng cảm nhận được trên người Du Nha đại sư không có sự tranh đấu trong hoàng gia người lừa ta gạt, vốn không có gì tốt đẹp.

148. Chương 82: Lựa Chọn Tha Thứ, Cái Gì Mới Là Chân Tướng?

Chương 82: Lựa chọn tha thứ, cái gì mới là chân tướng?

Nàng cho rằng: tha thứ cho một người từng thương tổn của ngươi, cũng không phải là khiếp nhược, mà là rộng rãi. Cũng cần không ít sự dũng khí.

- Ngươi không cảm thấy khó hiểu sao? Du Nha đại thúc.

Những lời nói tiếp theo của Sở Vân cũng khiến đương sự sững sờ.

- Theo lý thuyết, hẳn dược hiệu của Cuồng Bạo Đan đã sớm hết. Hiện tại, ngươi cảm giác được sự suy yếu sao? Thực lực còn dừng lại ở thời kỳ đỉnh điểm sao?

- Hả? Cái này, đây là có chuyện gì?

Một khi Du Nha được nhắc nhở, lúc này trên mặt xuất hiện vẻ khiếp sợ và vui sướng.

- Ta, thực lực của ta lại khôi phục rồi?

Sở Vân cười cười, nói ra câu thứ hai làm cho tất cả mọi người ở đây khiếp sợ thất sắc:

- Nếu ta đoán đúng, hẳn đan dược trong lò luyện đan này chính là Thiên Linh Chân Tâm đan.

- Thiên Linh Chân Tâm đan?

- Kia không phải Cuồng Bạo Đan sao?

- Thoạt nhìn giống, nhưng thực chất lại là một loại đan dược khác.

Sở Vân nắm đan dược trong tay, trong mắt lóe ra thần quang.

Hắn chậm rãi nói:

- Các ngươi chưa phát hiện điều gì khó hiểu sao? Mọi việc đều lộ ra vẻ cổ quái.

- Nếu ta là Chung Thất, thật sự phản bội, cướp đoạt Thiên Linh Chân Tâm đan, loại trân quý đan phương, chắc chắn đã không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng, đánh gục Du Nha. Chỉ như vậy, người trong thiên hạ mới không còn người nào biết về tin tức Thiên Linh Chân Tâm đan.

- Còn nữa, nếu đã dùng Thiên Linh Chân Tâm đan, khi đưa thư khiêu chiến, lại quang minh chính đại, hung hăng đả kích Du Nha. Vì sao Chung Thất phải làm điều dư thừa như vậy. Người phóng ra tiễn thư đâu?

- Vừa rồi, cửa phòng luyện binh vẫn đóng chặt. Lúc ấy, Du Nha đại thúc ngài cũng hoài nghi có phải Chung Thất thật sự đã trở lại hay không. Cửa bị ta đánh mở, còn tỏ vẻ cuồng vọng bệ vệ ra lấy tiễn tín. Sao Chung Thất có thể chịu được?

- Xâm nhập chú binh phòng, chọn tài liệu, rèn, rèn luyện, khai quang, từng bước một, Chung Thất lại bỏ qua yêu thú, ngược lại thực lực Du Nha đại thúc lớn mạnh thêm.

Điều này thật là muốn bỏ qua sao?

- Cổ quái nhất chính là lò luyện đan. Để chứa Cuồng Bạo Đan, có thể dùng bình đan dược. Vì sao ở trong từng đại sảnh, đều có lò luyện đan bằng sắt, hơn nữa giống nhau như đúc. Hơn nữa nói đến tác dụng, là vì giả một viên Cuồng Bạo Đan?

- Đúng vậy, ta cũng cảm thấy được có chút điểm không thích hợp. Trong Chú binh phòng cũng không có một chút khí của con người, hoàn toàn tĩnh mịch.

Nhan Khuyết vỗ mạnh vào trán, sau khi nghe hắn cảnh tỉnh, nhất thời phát hiện rất nhiều điểm cổ quái.

- Đây là Thiên Linh Chân Tâm đan, hay là…

Kim Bích Hàm nghĩ tới điều gì, trên mặt xuất hiện vẻ khiếp sợ.

- Sở Vân, đến tột cùng ngươi muốn nói cái gì?

Đột nhiên, Du Nha cảm thấy tim đập bịch bịch, cơ hồ phải nhảy ra trong ngực.

Sở Vân thở dài một tiếng, chậm rãi lại nói về đề tài khác:

- Khi nhận được nhiệm vụ này, ta từng ở trong thư viện tàng kinh các thu thập tình tức.

Có rất nhiều lời đồn về Thiên Linh Chân Tâm đan. Nổi bật nhất hơn nữa có thể tin tưởng nhất lại chỉ có hai cái.

- Một là Giang Việt Vương, ái phi của hắn vì hắn mà luyện chế Thiên Linh Chân Tâm đan, gián tiếp bảo vệ Giang Hán quốc. Một vị là Cửu Quỷ Vương, mẫu thân hắn vì hắn luyện chế Thiên Linh Chân Tâm đan, do đó khai sáng Cửu U thành. Ánh mắt của thế gian, nhiều người bị Thiên Linh Chân Tâm đan hấp dẫn. Lúc ấy ta cũng rất khó hiểu. Hai vị đại công thần Luyện chế đan dược, theo lý nên được ân sủng và tôn kính, nhưng tin tức về các nàng lại im bặt. Dù tìm đọc tư liệu thế nào cũng tìm không được.

Thậm chí ngay cả đương sự Giang Việt Vương cũng từng phát động số lượng lớn nhân lực tìm kiếm ái phi.

- Nghi hoặc này vẫn làm ta cảm thấy bận tâm. Mãi đến vừa mới, trong lòng mới đột nhiên lớn mật phán đoán —— Liệu có phải luyện chế Thiên Linh Chân Tâm đan, cần sinh mệnh của luyện đan sư!

Tình thiên phích lịch!

Trong lòng mọi người chấn động mãnh liệt. Trong lúc nhất thời đều ngơ ngác nhìn Sở Vân, nói không ra lời.

- Tuy rằng ta không am hiểu luyện binh, nhưng là đối với luyện đan, đã có một ít kiến giải.

Sở Vân tiếp tục nói.

- Cái gọi là luyện đan, chính là đoạt thiên địa tạo hóa mà thêm vào thân. Nói chung, luyện chế đan dược cần dược liệu trân quý. Như vậy dược tính của đan dược lại càng tốt.

Nhưng Thiên Linh Chân Tâm đan lại vi phạm lẽ thường này.

Lúc ấy, Giang Việt Vương đã bị đánh lưu lạc ra ngoài vùng hoang vu dã ngoại. Khi còn thiếu niên, gia cảnh Cửu Quỷ Vương vô cùng bần hàn. Bọn họ sao có thể có dược liệu trân quý, để luyện chế truyền kỳ Thiên Linh Chân Tâm đan? Nhưng Thiên Linh Chân Tâm đan, lại có thể tăng lên thân thể Ngự yêu sư trên diện rộng, hồn phách, linh quang đều dùng được. Giải thích duy nhất, chính là lấy người luyện đan! Dồn tinh hoa của một

Ngự yêu sư vào bên trong đan dược. Sau đó, một vị Ngự yêu sư khác dùng vào, hấp thu tinh hoa, để tăng cường thân thể.

- Lấy người luyện đan?

Nhan Khuyết nghẹn họng nhìn trân trối.

- Sao có thể…

Kim Bích Hàm thì thào trong miệng, kinh ngạc nhìn Sở Vân.

- Chẳng lẽ nói, chẳng lẽ nói…

Du Nha hồn bay phách lạc, nghĩ tới điều gì, cả người không ngừng run rẩy.

- Nhất định các ngươi từng nghe nói về lấy người luyện binh. Truyền thuyết Can Tương Mạc Tà, chính là một đôi phu thê luyện binh sư, đầu nhập luyện binh, lấy sinh mệnh tạo ra yêu binh tuyệt phẩm. Vì sao lấy người luyện đan lại không thể?

Sở Vân không ngừng lắc đầu, lại nói.

- Lò luyện đan là chứng cớ, đan dược trong lò luyện đan lại là vật chứng tốt nhất. Sau hồng bảo thạch mật môn, càng là minh chứng rõ ràng. Ta gần như có thể khẳng

định, Chung Thất đã không còn tồn tại trên thế gian. Sau Mật môn, hẳn là Định Tinh Cung hắn cướp đi.

Mọi người không nói, bị giả thiết lớn mật của Sở Vân làm chấn động.

- Không tin sao? Để ta mở ra hồng bảo thạch mật môn, chân tướng sẽ rõ ràng.

Hai mắt Sở Vân lóe sáng, lập tức đi đến trước bảo thạch mật môn, hai tay dán trên mặt cửa.

Bắt đầu ngưng thần, vận dụng linh quang trong cơ thể.

Đây là một thủ đoạn nhỏ, trong trí nhớ của Sở Vân, điều này đã từng phổ biến một thời. Chủ yếu là làm thế nào chấn động linh quang trong cơ thể, tiến hành lừa gạt đối với bảo thạch mật môn.

Bản chất của bảo thạch mật môn này, cũng là yêu binh. Cho nên chỉ có thể phân rõ điều kiện, chính là có đủ linh quang nhất định, lĩnh ngộ đạo pháp riêng, có thể tiến hành phân biệt đơn giản mà thôi.

Một lát sau, lốc xoáy màu hồng hình thành ở trước mật môn.

- Thế nào, cùng nhau đi xem một chút?

Sở Vân đứng ở trước cửa, mời.

149. Chương 83: Tình Huynh Đệ Đúc Yêu Binh (thượng)

Chương 83: Tình huynh đệ đúc yêu binh (thượng)

Du Nha người đầu tiên đi vào giữa lốc xoáy. Ánh mắt Nhan Khuyết và Kim Bích Hàm đều lộ vẻ sợ hãi. Chẳng những vậy, bản lĩnh của Sở Vân ngoài ý muốn vượt qua sự tưởng tượng của bọn họ. Chẳng qua bí ẩn thu hút bọn họ còn lớn hơn. Cả hai đều song song đi qua mật môn.

Sở Vân đi vào cuối cùng.

Đây là một gian mật thất

Địa điểm cuối cùng, không còn bảo thạch mật môn nào khác nữa.

Trên bàn cuối Mật thất, có đặt Định Tinh Cung, ba cái tiên nang vô chủ. Còn có một phong thơ, lúc này đang ở trên tay Du Nha. Lấy mắt thường có thể thấy giấy viết thư đang kịch liệt run rẩy.

Quả thực không thấy bóng dáng Chung Thất.

Đến gần liền thấy, phong thư này giống phong thư khiêu chiến. Trong thư vẫn hết sức vũ nhục trào phúng đối với Du Nha, dùng từ ngữ cuồng ngạo, tuyên bố khiêu chiến chỉ là thủ đoạn trêu đùa Du Nha. Nếu muốn báo thù, hãy tham gia đại hội luyện binh thiên hạ mười năm được tổ chức một lần. Chung Thất muốn trước mắt người trong thiên hạ hung hăng dẫm nát Du Nha dưới chân, hơn nữa quang vinh giành được ngôi vị đứng đầu đại hội, thực hiện khát vọng trong lòng.

Một phong thơ như vậy, nếu là người ngoài không biết tình hình nhìn vào, chỉ sợ muốn nổi trận lôi đình, xé nát mới có thể giải hận.

Chẳng qua vào lúc này bốn người lại bị người làm cho động tâm, hốc mắt phiếm lệ.

Lộp bộp!

Một giọt nước mắt, tích lại trên lá thư. Tiếp theo lại là một giọt, một giọt.

Nước mắt nam nhi không dễ rơi.

Lúc này Du Nha lại lệ rơi đầy mặt, thân hình run rẩy. Hắn khàn khàn gầm nhẹ nói:

- Vì sao? Vì sao!

Tới giờ phút này, toàn bộ mọi điều đều chứng minh giả thiết của Sở Vân.

- Là bởi vì lo lắng cho đại thúc. Nếu thật sự hiểu rõ nguyên nhân, nhất định đại thúc sẽ ngăn cản mãnh liệt. Nếu là tiền trảm hậu tấu, sau lưu lại thư nói rõ chân tướng, lại sợ đại thúc sẽ chìm trong vực sâu hối hận ảo não đến cuối đời, đánh mất ý chí chiến đấu. Cho nên

hắn mới làm thủ đoạn này. Có thể nói dụng tâm lương khổ đến cực điểm!

Lúc này giọng nói của Sở Vân cũng có chút run rẩy.

Nhan Khuyết chợt hiểu ra:

- Ta hiểu được vì sao phải để ba cái lò luyện đan giống hệt nhau. Hẳn lò luyện đan cuối cùng chính là lò luyện đan chế luyện Thiên Linh Chân Tâm đan. Trước đó Chung Thất viết thư khiêu chiến, nhờ người vài ngày sau bắn tiễn thư vào. Sau đó tạo dựng đại sảnh san sát, thật ra là chuyển giao yêu thú trong tay hắn cho Du Nha đại sư. Ở cuối cùng hắn dấn thân vào lò luyện đan, lấy mình luyện đan.

- Trời ạ, đây là tình cảm huynh đệ bực nào chứ!

Kim Bích Hàm bị cảm động nghẹn ngào.

- Chung Thất…! Ngươi là tên khốn kiếp!

Du Nha nước mắt giàn giụa, tay ôm mặt, ngửa mặt lên trời thét dài!

- Ta đã nói vì sao ngươi nhìn đan phương kia, sắc mặt đại biến! Nhất định là hiểu rõ điều kiện luyện đan, phải hy sinh luyện đan sư, mới có thể thực sự luyện thành đan! Ngươi là tên khốn kiếp, ngươi là tên khốn kiếp! Vì sao không nói cho ta biết, vì sao không nói cho ta biết!!

Nước mắt Du Nha chảy xuống, thân thể run rẩy kịch liệt, không kềm chế được lớn tiếng khóc.

- Khi đó Chung Thất từng là luyện đan sư, sau lại gặp Du Nha, mới đổi nghề làm luyện binh sư. Bởi vậy Du Nha không nhìn thấu đan phương, nhưng hắn xem lại hiểu.

Nói vậy, kia trong nháy mắt hắn đã nhìn thấu, chỉ biết Du Nha ít có khả năng chế luyện được loại đan dược này. Trừ phi hắn ra tay. Trong một khắc đó hắn liền hạ quyết tâm.

Sở Vân thở dài.

- Thiên Linh Chân Tâm đan, Chân Tâm đan, Chân Tâm đan, thật sự là cái tên tốt.

Chung Thất vì Du Nha luyện Chân Tâm đan, chẳng sợ đối phương hiểu lầm mình, cũng muốn kích thích ý chí chiến đấu của Du Nha.

Huynh đệ là gì?

Trả nợ thay người còn có thể, nhưng cho ngươi máu, dùng tính mạng để giúp đỡ ngươi, bởi vì là huynh đệ! Huynh đệ, cho dù phản bội, cũng chưa từng trách.

Cho nên, dù Du Nha ở không biết tình, vẫn tha thứ cho Chung Thất.

Cái gì là huynh đệ?

Thử sinh như triêu lộ, vi tích dữ quân duyến. tương phùng như khả hoán, bất từ phó hoàng tuyền.

Cho nên, Chung Thất một mình khổ tâm thiết kế thật lâu sau, chẳng sợ hy sinh chính mình, cũng cam tâm tình nguyện luyện thành thần đan, giúp Du Nha trở về đỉnh phong!

Đây là huynh đệ!

Tình thâm của nam nhi!

Không chỉ Nhan Khuyết nghẹn ngào, Kim Bích Hàm cũng đầm đìa nước mắt. Tất cả đều xúc động.

Phong ba bão tố, một lời khó có thể nói hết tình cảm đang dâng trài, đánh sâu vào trong lồng ngực, khiến Du Nha gần như không kềm chế được. Bỗng nhiên, hắn gạt

nước mắt, cả người run rẩy, ngẩng đầu nói:

- Ta muốn luyện binh!

Hắn không biết cách biểu đạt tình cảm, không thể phát tiết tình cảm của mình. Luyện binh là chuyện hắn am hiểu nhất, hắn hạ quyết định, phải dùng luyện binh đến tế Chung Thất!

- Sở Vân, có thể mượn đao dùng một chút hay không?

Du Nha đưa tay ra nhìn về phía Sở Vân.

- Tất nhiên, Đại sư muốn ra tay, ta cầu còn không được.

Sở Vân đưa Túy Tuyết Đao.

Luyện binh!

Từ trong đại sảnh đầu tiên, chọn lựa ra hơn mười loại nguyên liệu thượng giai. Ở trong hoa tâm Dung Nham Phách Vương Hoa, rèn Túy Tuyết Đao. Lại dùng túy binh Du Thối thuật. Cuối cùng, mở ra quang kính.

Du Nha dồn tình cảm tràn ngập trong lòng mình, giống như nước lũ, toàn bộ nhập vào trong quang kính.

Ầm!

Cột sáng thật lớn, chói mắt ngưng đọng thành thực chất, nhưng trực tiếp rọi vào Túy Tuyết Đao đang ở giữa không trung.

Phát sinh hiện tượng kỳ lạ.

Thân Túy Tuyết Đao khẽ rung lên, phát ra âm thanh khe khẽ. Từ thân đao phát ra ánh sáng ngọc lấp lánh như kim cương, chợt sáng chợt tắt.

Dần dần, số lần sáng lên càng ngày càng ít, số lần tối lại càng ngày càng nhiều.

Túy Tuyết Đao đang tích lũy.

Một khi thành, sẽ ầm ầm bạo tiết, giống như cửu thiên sụp đổ, ngân hà treo ngược.

Mọi người đều ngừng thở.

Dần dần, ánh sáng sắc nhọn không lóe ra nữa. Thân đao trở về bình lặng. Nhưng là không khí, chung quanh lại lặng lẽ nhộn nhạo lên gợn sóng. Những gợn sóng vô hình khiến không khí chấn động, đều hội tụ về phía Túy Tuyết Đao.

Đột nhiên một chút tinh mang, sinh ra từ trống rỗng, như ánh lửa trong đêm, phiêu diêu, theo gợn sóng tiến về phía Túy Tuyết Đao.

Ngay sau đó, vô số tinh mang được sinh ra. Trong phút chốc, trong đại sảnh bị ánh sáng trắng chiếu rọi, ánh sáng ngọc tinh quang là chủ yếu. Ngàn vạn tinh quang, dầy đặc, che đậy tầm nhìn, không ngừng tiến vào bên trong Túy Tuyết Đao. Mọi người hầu như sinh ra ảo giác, thiếu chút nữa nghĩ mình đang ở giữa biển sao. Sao có thể sáng lạn mà lại tráng lệ như thế.

Nước mắt rơi đầy mặt Du Nha. Tinh quang chiếu rọi vào nước mắt. Hai mắt đẫm lệ mông lung, hắn giống như đang thấy bóng dáng của Chung Thất.

150. Chương 84: Tình Huynh Đệ Đúc Yêu Binh (hạ)

Chương 84: Tình huynh đệ đúc yêu binh (hạ)

Người huynh đệ đã cùng ta uống rượu.

Vẻ mặt khẩn thiết của ngươi.

Những lời ngươi từng khuyên của ta.

Sau này sẽ không có người nào nói với ta nữa.

Người huynh đệ luyện đan cho ta.

Ngươi cho ta sức sống của sinh mệnh.

Ngươi luôn luôn nói không chịu nổi chịu sự cố chấp của ta.

Bất đắc dĩ mắng đó là tính tình đáng ghét.

Những lời ngươi khuyên ta càng ngày càng kịch liệt.

Ngươi lại không đề cập tới bản thân.

Cuối cùng ngươi vỗ ngực nói.

Bảo ta không cần lo lắng.

Huynh đệ giúp ta uống rượu.

Ta tịch mịch nhớ lại khi ngươi còn tồn tại.

Ngươi từng khen rượu.

Khi hiến tế ta nhất định cho ngươi mang đi.

Ngươi nói mỗi khi ngươi nhìn Định Tinh Cung.

Trong lòng cảm thấy chấn động.

Trước những tiếng tích tích vang lên.

Đáy lòng ngươi cảm khái trước năm tháng.

Ta hỏi bao lâu ta có thể hồi phục lại thời huy hoàng.

Chúng ta cùng nhau tạo ra thần binh.

Đêm đó trong lời nói rít gào của ngươi vẫn văng vẳng đâu đây.

Từ nay về sau cũng không thể quên được!

Biển sao trời mênh mông, tinh quang dày đặc xông lên tận trời, như mộng như ảo.

Ở khoảnh khắc vĩnh hằng đó, tinh quang giao hội với nhau như nước lũ, chảy ngược vào thân Túy Tuyết Đao.

Một dấu vết huyền diệu, như mái tóc đen phiêu lãng theo gió, lan ra các phía, theo tinh quang rót vào Túy Tuyết Đao.

- Cái này, dấu vết này là thiên chi đạo, địa chi lý. Dấu vết của đại đạo!

Nhìn dấu vết này, trên mặt Nhan Khuyết lập tức tràn ngập vẻ khiếp sợ.

- Bất luận là luyện đan sư hay là luyện binh sư, chỉ cần tiến vào cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất, có thể lấy đường lớn câu động thiên địa, rót vào đan dược hoặc là yêu binh…

Kim Bích Hàm cũng nghẹn họng nhìn trân trối.

Đây là dấu vết của đạo, thiên địa chí lý. Bị tình cảm của Du Nha dẫn động, nhập vào trong Túy Tuyết Đao!

Đây là chỉ có thể là yêu binh tư chất tuyệt phẩm mới có được hiện tượng kỳ lạ như vậy!

Túy Tuyết Đao chẳng qua là tư chất trung tầng, chẳng lẽ bởi vậy mà tấn chức làm yêu binh tuyệt phẩm sao?

Trong lòng Sở Vân chấn động, lại ngầm lắc đầu.

- Muốn tấn chức tư chất tuyệt phẩm, cần dung hợp với thiên tài địa bảo tuyệt phẩm.

Tuy rằng vật liệu sử dụng cho Túy Tuyết Đao sử dụng đều là tinh phẩm thượng đẳng, nhưng vẫn kém một cấp bậc so với thiên tài địa bảo tuyệt phẩm…

- Nhưng là hiện tượng kỳ lạ này, thật sự là hiện tượng kỳ lạ của yêu binh tuyệt phẩm xuất thế.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Sở Vân tràn ngập nghi hoặc.

Ầm!

Một tiếng động vang lên. Tinh mang quán nhập hết vào bên trong Túy Tuyết Đao.

Đột nhiên, cột sáng màu trắng tiêu tán. Trong phút chốc ánh sáng ảm đạm xuống, toàn bộ lại trở nên yên lặng.

Ầm một tiếng, Du Nha đại sư té ngã trên mặt đất, cả người mệt mỏi. Động tình thương thân, vừa mới khai quang, năng lực siêu việt đã tới cực hạn, làm cho toàn thân hắn mệt mỏi, té ngã trên mặt đất không thể nhúc nhích.

Túy Tuyết Đao như thoát thai hoán cốt, ngân vang từng tiếng dễ nghe. Từ không trung chậm rãi bay xuống, trở về trong tay Sở Vân.

- Mau nhìn xem, có phải tấn chức tới tư chất tuyệt phẩm hay không?

Kim Bích Hàm vội vàng hỏi.

Nhan Khuyết đỡ Du Nha đại sư đứng lên.

Sở Vân xem xét một phen, hơi hơi thất vọng nói:

- Không phải tư chất tuyệt phẩm, là tư chất thượng đẳng.

Nhưng đột nhiên, sắc mặt hắn ngẩn ra, kinh ngạc nói:

- Di? Đây là…

- Là cái gì?

Kim Bích Hàm hỏi.

Sở Vân đang định trả lời, bỗng nhiên nghe thấy tiếng người nói xôn xao.

Nhất thời, sắc mặt Sở Vân trầm xuống, thu hồi Túy Tuyết Đao:

- Có người đến đây, xem ra là bị vừa mới hiện tượng kỳ lạ thiên địa giao cảm thu hút tới đây. Nơi đây không nên ở lâu, thu thập mọi thứ, đi mau!

- Vâng.

Kim Bích Hàm gật đầu, cũng biết lúc này không phải nói lúc nói chuyện.

Ngược theo đường cũ, bốn người lại gặp người quen. Đó là Đại quản gia Cổ gia Cổ Nhân và một đám người đứng chờ ở cửa.

- Ôi! Ta còn tưởng ai? Thì ra là Sở Thiếu đảo chủ.

Cổ Nhân cười tủm tỉm, vẻ mặt hòa khí phát tài, trong mắt hắn chất chứa ánh sao, liếc nhìn bốn người một lần.

- Giao yêu binh tuyệt phẩm ra đây đi. Chư vị không cần phản kháng, tiểu nhân chính là tiên phong, còn có ba vị đại tướng đang tới… Ách!

Hắn còn chưa nói xong, chỉ thấy một ánh đao hình bán nguyệt, cắt qua không gian, lấy thế như sét đánh ngang tai trực tiếp cắt ngang người!

- Sao có thể?

Cổ Nhân tuyệt đối không dự đoán được, ở trong phạm vi thế lực của Cổ gia, Sở Vân dám ra tay. Hơn nữa ra tay nhanh như vậy! Ngoan độc như vậy!

Ánh đao lướt qua, trực tiếp chém hắn thành hai nửa. Đao mang không giảm, lại tung hoành trong khoảng cách mấy trượng, trực tiếp tách đám người phía sau hắn ra.

- Đi, hiện tại cái gì cũng không thể nói rõ ràng được. Yêu đao tuyệt phẩm, cũng đủ Cổ gia đảo cùng Thư gia đảo trở mặt.

Sở Vân trầm giọng quát, xung phong đi trước, trong tay cầm Túy Tuyết Đao, tung hoành vô địch, mở một đường máu.

Chẳng qua, những người này là tiểu lâu la Cổ Nhân lôi kéo được ở trên đảo. Ngoài ra, chính là luyện binh sư tới xem thần binh xuất thế.

Hiện tượng kỳ lạ yêu binh tuyệt phẩm xuất thế, câu động thiên địa, cảnh tượng bao la hùng vĩ, phạm vi trăm dặm đều có thể nhìn thấy. Căn bản phòng luyện binh ngầm không che lấp được. Hơn nữa phụ cận nơi này, chính là Cổ gia chủ đảo. Theo lời của Cổ Nhân đã nói, ba vị đại tướng đang đến.

Bởi vậy Sở Vân không hề lưu thủ, đại sát tứ phương. Nhan Khuyết và Kim Bích Hàm theo sau bảo vệ Du Nha đại sư. Đám người lao ra.

Sở Vân sát phạt quyết đoán, khí thế hung mãnh. Lấy hắn làm mũi tên, bốn người thừa dịp hỗn loạn, đột phá vòng vây. Chạy tới bờ biển, thì trực tiếp lên hải thuyền.

Đợi khi ba vị đại tướng Cổ gia phản ứng lại, bọn họ đã đi hơn mười dặm, sớm biến mất không thấy hình bóng.

- Phù… May mắn Thiếu chủ quyết định thật nhanh, giết Cổ Nhân, thừa dịp trong lúc mọi người kinh ngạc, phá vòng vây. Nếu không sự tình thật sự phiền toái.

Nhan Khuyết thở hắt ra nói.

Kim Bích Hàm cũng vỗ ngực, thở dốc một chút, nghĩ thấy sợ nói:

- Với thực lực của chúng ta, quá kém so với nhân cấp số vật tướng lãnh. Nếu đi chậm một bước, chỉ sợ đã bị bắt vào nhà tù.

- Tiểu hữu làm gì lại tự coi nhẹ bản thân mình như vậy. Với thực lực ba người các ngươi, có được Chiến lực Đại yêu không kém mấy so với đại tướng.

Du Nha đại sư mở hai mắt, dựa vào mép thuyền nghỉ ngơi một lát, hắn đang dần dần tỉnh lại.

Kim Bích Hàm trừng mắt mâu, có chút không thể hiểu được.

Nhan Khuyết cười giải thích nghi hoặc của nàng:

- Ở Chư Tinh Quần Đảo chúng ta, bình thường có hai tới ba vị Chiến lực Đại yêu liền xưng là Đại tướng. Bình thường tất cả đảo chủ đều là Chiến lực Linh Yêu. Không giống Đôn Hoàng quốc các ngươi, loại quốc đảo này, có Chiến lực Linh Yêu mới có thể xưng là đại tướng.

151. Chương 85: Du Nha Gia Nhập Vào, Thu Hoạch Đan Cung (thượng)

Chương 85: Du Nha gia nhập vào, thu hoạch đan cung (thượng)

- Thì ra là thế.

Kim Bích Hàm hiểu rõ cười.

- Như vậy, Du Nha đại thúc, sau này đại thúc tính làm sao bây giờ?

Bỗng nhiên, Sở Vân quay đầu nhìn về phía Du Nha, đặt câu hỏi.

Du Nha nghe vậy, sắc mặt vốn đen tối bỗng nhiên sáng rực lên, hai mắt sáng quắc nói:

- Ta muốn trở thành đại sư luyện binh đứng đầu trong thiên hạ, hoàn thành giấc mộng của Chung Thất huynh đệ!

Giọng điệu hắn kiên định đến cực điểm, có loại khí khái không đạt mục đích quyết không bỏ qua. Thiên Linh Chân Tâm đan làm hắn khôi phục thực lực đỉnh phong, cũng làm cho hắn quyết định sống sót thay Chung Thất, hoàn thành giấc mộng suốt đời của bạn

thân.

Hít sâu một hơi, Du Nha đại sư lại nói tiếp:

- Đúng rồi. Nếu không các ngươi trợ giúp, ta cũng không thể hồi phục được đỉnh phong, có lẽ còn có thể vẫn chẳng hay biết gì. Đây là thù lao đáp ứng các ngươi.

Nói xong, hắn lấy Định Tinh Cung, còn có Thiên Linh Chân Tâm đan, cùng với Diệp Chủy vừa chế luyện ra, đưa tất cả cho Sở Vân.

- Cái này…

Sở Vân hơi ngạc nhiên, lấy ra một viên Thiên Linh Chân Tâm đan, cùng với Định Tinh Cung.

- Thiên Linh Chân Tâm đan, chính là đan dược do Chung Thất đặc biệt chế luyện cho đại thúc. Ta lấy một viên, giao cho thư viện. Ta nhận Định Tinh Cung bởi vì đây là theo ước định lúc trước. Những cái khác, ta không nhận. Đại thúc ngài cứ giữ lại.

- Cái này sao được? Ngươi muốn Du Nha đại thúc là người không có chữ tín sao?

Không phát hiện đan phương, chỉ có đan dược bù lại. Nếu ngươi không nhận lấy, ta sẽ tức giận!

Thái độ Du Nha rất kiên quyết.

- Đại thúc dùng thêm mấy viên Chân Tâm đan, tăng lên tư chất, đối với việc ngươi thực hiện giấc mộng cũng vô cùng có lợi.

Trong lòng Sở Vân làm sao không biết tác dụng của Thiên Linh Chân Tâm đan quá tốt, nhưng hắn có mục đích riêng, bởi vậy cự tuyệt không tiếp thụ.

Hai bên giằng co, mắt to trừng mắt nhỏ, ước chừng nửa canh giờ.

Cuối cùng Du Nha thở dài một hơi, thỏa hiệp:

- Như vậy đi, ngươi lấy hai viên đan dược. Đan dược bình thường, dùng liên tục, hiệu quả của dược hiệu càng ngày càng thấp. Ta ăn nhiều cũng lãng phí. Lấy hai viên, bằng không đại thúc ta thật sự phải trở mặt!

Sở Vân bất đắc dĩ, đành phải nhận lấy.

Chế luyện sáu viên Thiên Linh Chân Tâm đan. Một viên đã bị Du Nha nuốt. Ba viên về tay Sở Vân, còn lại hai viên trong tay Du Nha.

- Còn có một việc phải nhờ tới ngươi đây.

Bỗng nhiên Du Nha lại nói.

- Ta hiện tại đã không thể quay về Chưng Lung đảo, muốn đạt thành giấc mộng đại sư luyện binh đứng đầu thiên hạ, cần phải dựa vào một thế lực cường đại, muốn vậy thì phải lập ít công to. Ta muốn gia nhập Thư gia đảo các ngươi, có thể chứ?

Sở Vân nghe được thì mừng rỡ. Hắn đang nghĩ làm như thế nào để thuyết phục vị đại sư luyện binh này gia nhập Thư gia đảo. Thật không ngờ, Du Nha trực tiếp nói ra.

- Nếu được vậy thì hay rồi. Nói thực, vừa mới ta còn đang suy nghĩ, nếu đại thúc có thể gia nhập Thư gia đảo chúng ta, thì vui biết mấy!

Vẻ vui mừng lộ rõ trên nét mặt Sở Vân.

Vẻ mặt Kim Bích Hàm cũng đầy hâm mộ. Du Nha đại sư là nhân tài như vậy. Dù là ở Đôn Hoàng quốc, cũng sẽ được mời chào và tiếp đãi long trọng cấp bậc quốc sĩ.

Yêu binh tuyệt phẩm có thể làm thế lực Cổ gia trở mặt, mà đại sư luyện binh có thể chế tạo yêu binh tuyệt phẩm, kẻ ngốc đều hiểu được, tuyệt đối quý giá hơn nhiều so với yêu binh tuyệt phẩm!

Sở dĩ Túy Tuyết Đao không tấn chức thành tuyệt phẩm, cũng không phải do Du Nha đại sư không làm được, mà do vật liệu không có phẩm chất cấp độ thiên tài địa bảo.

Tình huống đã như vậy, Du Nha đại sư miễn cưỡng làm tới tới hiện tượng kỳ lạ thiên địa xuất thế yêu binh tuyệt phẩm cũng đã là quá giỏi rồi.

Mặc dù có thành phần phát huy vượt xa người thường ở bên trong, nhưng tuyệt đối là không thể nghi ngờ thực lực của Du Nha đại sư.

- Vậy thuộc hạ bái kiến Thiếu đảo chủ.

Du Nha cười, cúi đầu thật sâu trước Sở Vân.

- Du Nha đại thúc ngài làm gì vậy? Gọi ta là Sở Vân là được rồi.

Sở Vân vội vàng nói.

- Lễ không thể bỏ. Huống hồ ngươi đáng để ta cúi đầu!

Du Nha đại sư nhìn thật sâu vào gương mặt Sở Vân, lộ vẻ xúc động nói.

- Thứ nhất, ngươi còn trẻ đầy hứa hẹn, khi đại thúc trẻ tuổi cũng không thể sánh bằng ngươi. Đáng để kính nể. Thứ hai toàn bộ đều nhờ ngươi trợ giúp, cởi bỏ bí ẩn, làm cho ta nhận ra chân tướng. Thứ ba khi đại thúc ta cảm thấy chán nản ngã lòng, chỉ có ngươi và Chung Thất khuyên giải an ủi ta, gọi người không nên buông tha. Nói thật, mặc dù chúng ta mới chỉ tiếp xúc một thời gian ngắn, nhưng ta thực sự coi ngươi là người bạn vong niên.

- Đại thúc…

Trong lòng Sở Vân cũng rất cảm động. Hắn biết, bằng vào bản lĩnh của Du Nha đại sư, đến đâu cũng có thể làm thượng khách. Nhưng lại lựa chọn Thư gia đảo.

Thư gia đảo cường đại sao?

Không cường đại.

Thanh danh bên ngoài, bên trong lại bạc nhược. Cho dù là tại thị trường muối biển là long đầu lão đại, nhưng thời gian phát triển quá ngắn. Ở thực lực Chư Tinh Quần Đảo cũng chỉ ở nhị lưu đỉnh phong.

Nhưng Du Nha đại sư, lại tự mình chọn Thư gia đảo. Việc này hoàn toàn là nể mặt Sở Vân.

- Gần đây, nghĩa phụ đang lo lắng vì tạo thuyền. Thư gia đảo chúng ta đang cần một vài vị đại sư luyện binh trấn giữ. Nếu nghĩa phụ biết tin tốt này, chỉ sợ cao hứng khó có thể ngủ được.

Sở Vân chợt nghĩ tới điểm này, không khỏi cười vang nói.

- Nam nhân có thể bỏ qua con trai ruột, lựa chọn nghĩa tử để kế thừa gia nghiệp, đại thúc ta cũng rất chờ mong được gặp mặt. Biết ta nhìn trúng ngươi ở điểm nào không? Là bởi vì trên người ngươi, ta nhìn thấy một sự ôn nhu. Về phần tạo thuyền, đại thúc ta sẽ dùng cả hai tay. Chiến thuyền Thượng đẳng thì không dám cam đoan, nhưng chiến thuyền trung đẳng thì có thể nắm chắc.

Du Nha đại sư vỗ ngực, nói.

Chiến thuyền, cũng là một loại yêu binh.

Chiến thuyền tư chất thượng đẳng, có thể tu hành đến cấp số Linh Yêu, vô cùng rất hiếm thấy. Quốc đảo cùng loại Đôn Hoàng quốc, đều không có mấy chiến thuyền. Chiến thuyền trung đẳng, ở Chư Tinh Quần Đảo cũng đã là chiến thuyền chỉ huy, cũng rất hiếm thấy. Thế lực Nhất lưu cũng cầu còn không được, có tiền cũng không mua được!

Từ tận đáy lòng, Sở Vân vô cùng vui mừng. Có Du Nha đại sư, hoàn toàn có thể bảo đảm việc cung ứng chiến thuyền. Lần này có thể khiến cho Thư gia đảo thực sự đứng đầu Chư Tinh Quần Đảo.

- Đúng rồi, còn có một việc phải nhờ ngươi chiếu cố.

Du Nha đại sư chỉ vào Định Tinh Cung, nói.

152. Chương 86: Du Nha Gia Nhập Vào, Thu Hoạch Đan Cung (hạ)

Chương 86: Du Nha gia nhập vào, thu hoạch đan cung (hạ)

- Đây là tác phẩm đỉnh phong của ta năm đó, tư chất thượng đẳng, nhưng tu hành đến giai đoạn Linh Yêu. Hiện giờ đã có tu vi cấp số Linh Yêu lớn. Nhưng yêu binh bởi vì không phải vật tự nhiên, bởi vì được tạo ra, cho dù là yêu binh tuyệt phẩm cũng có một vài khuyết điểm.

Sở Vân gật đầu, hắn biết điểm này.

Túy Tuyết Đao cũng như thế, sử dụng càng lâu, sẽ càng sắc bén càng nặng. Trong truyền thuyết, Như Ý Bổng có thể làm cho hạ thể nam nhân chợt lớn chợt nhỏ, biến đổi mỗi ngày. Quỳ Hoa Châm lại trực tiếp đánh mất năng lực trên giường, làm người ta không

thể nói gì.

Yêu binh nào, bởi vì được người tạo ra đều có chỗ thiếu hụt. Không giống yêu thú, yêu thực, bởi vì trời sinh địa dưỡng, linh khí truyền lại chủ nhân, mang theo đạo vận tự nhiên, sẽ cải tạo thân thể không lung tung, cùng lúc tạo thành chỗ thiếu hụt nào đó.

- Ngươi hiểu được là tốt rồi. Định Tinh Cung cũng có khuyết điểm. Dây cung dùng Hàn Tinh Ti là vật liệu chính để tạo ra. Sử dụng càng lâu, hàn khí sẽ ăn mòn tay ngươi.

Nhẹ thì tê liệt mấy cảm giác, nặng thì đông cứng mà chết. Ngươi ngàn vạn lần phải cẩn thận, chú ý sử dụng, đừng để bị đông lạnh hỏng mất ngón tay, tạo thành thương tật cả đời.

Vẻ mặt Du Nha đại sư nghiêm túc nói.

- Hiểu được.

Sở Vân gật đầu, ghi tạc trong lòng. Bỗng nhiên nhớ tới một việc.

- Đúng rồi, nói đến cung tiễn, đại thúc ngài nhìn giúp đoạn tiễn này.

Hắn lấy ra một đám Vương Sào Trung màu đen, tìm Lưu Tinh Đoạn Tiến.

- Đây là một cây gãy Lưu Tinh Tiễn. Năm đó, Mông Nguyên quốc có đoàn tinh binh xạ thủ Lưu Tinh Đoạn Tiễn cực mạnh. Đây là mũi tên đặc biệt dùng khi sử dụng Lưu Tinh Tiễn thuật, phát huy uy lực đạo pháp Lưu Tinh Tiễn tới mức độ lớn nhất.

Du Nha đại sư liếc mắt một cái liền nhìn ra lai lịch.

- Đại thúc, ngài có thể dựa vào chuôi đoạn tiễn này, tạo ra ra Lưu Tinh Tiễn hoàn hảo hay không?

Ánh mắt Sở Vân đầy chờ mong.

- Ừ, miễn cưỡng có thể. Dựa vào đoạn tiễn này, có thể phỏng chế ra năm thành, nhưng cũng không thể dùng Lưu Tinh Tiễn thuật. Thiếu đảo chủ ngươi muốn tạo ra đoàn tinh binh Lưu Tinh Tiễn như Mông Nguyên quốc, thì rất khó.

Du Nha đại sư khéo léo khuyên.

Sở Vân cảm thấy khó hiểu, hỏi ngược lại:

- Hiện giờ ta có thể mô phỏng Lưu Tinh Tiễn, trong thư viện tàng kinh các cũng ghi rõ đạo pháp sử dụng Lưu Tinh Tiễn, sao không thể tạo ra xạ thủ Lưu Tinh Tiễn?

- Mấu chốt không phải ở Lưu Tinh Tiễn, mà là ở Đạo pháp Lưu Tinh Tiễn thuật.

Bỗng nhiên Kim Bích Hàm mở miệng, nói một câu.

- Lưu Tinh Tiễn thuật?

Kim Bích Hàm chậm rãi lắc đầu:

- Nắm giữ Lưu Tinh Tiễn thuật, sử dụng mũi tên gì, đều có thể sinh ra hiệu quả công kích cường đại. Chẳng qua Lưu Tinh Tiễn là giúp Lưu Tinh Tiễn thuật tạo ra Tiểu Yêu binh mà thôi. Mũi tên cũng không phải là điểm quan trọng, quan trọng nhất là đạo pháp Lưu Tinh Tiễn thuật.

Kim Bích Hàm chậm rãi nói. Ngày xưa, Đôn Hoàng quốc cũng từng nghiên cứu qua về đoàn xạ thủ Lưu Tinh Tiễn khi thời Mông Nguyên quốc thịnh cực nhất. Do tiêu phí lớn, cuối cùng lại bất đắc dĩ buông tha. Bởi vậy Đôn Hoàng công chúa đối với phương diện này rất có hiểu biết.

Lưu Tinh Tiễn thuật lĩnh ngộ dễ dàng, sử dụng lại rất khó khăn. Rất nhiều yêu nghiệt thiên tài, bất luận cố gắng như thế nào, cũng không thể sử dụng được. Ngược lại một vài người thường bốn năm mươi tuổi mới mở ra linh quang, lại có thể sử dụng Lưu Tinh Tiễn thuật. Có một người trong đó nói là, bọn họ nắm giữ ý nghĩa sâu xa của Lưu Tinh. Về phần ý nghĩa sâu xa là cái gì, đương sự cũng nói không rõ.

- Ý nghĩa sâu xa của Lưu Tinh?

Sở Vân tỏ vẻ khó hiểu. Trình độ của hắn kiếp trước rất thấp, còn chưa tiếp xúc đến bí văn Lưu Tinh Tiễn.

Du Nha đại giải thích:

- Mọi người đều biết, luyện binh cần bốn bước lớn. Lần lượt là chọn tài liệu, rèn, rèn luyện, khai quang. Mỗi lần rèn yêu binh, tư chất tăng lên, cũng là vì thế. Sở dĩ Lưu Tinh Tiễn cường đại, là bởi vì nó không giống mũi tên khác có thể thu về. Một khi bắn ra, sẽ tự nổ, sinh ra uy lực thật lớn, khiến người đời sợ hãi.

- Theo ý ta, sử dụng Lưu Tinh Tiễn thuật, tương đương với luyện mũi tên một lần nữa, đối với mũi tên tiến hành khai quang lần thứ hai. Vì sao rất nhiều thiên tài đều sử dụng không ra Lưu Tinh Tiễn thuật. Ngược lại người thường lại có thể? Chính là bởi vì khai quang cần không phải có thiên phú, mà là sự dư thừa tình

cảm. Lưu Tinh Tiễn thuật chân chính cần tình cảm và ý chí, mới có thể sử dụng. Có lẽ đây là ý nghĩa sâu xa của

Lưu Tinh!

Du Nha không hổ danh là đại sư, nói một phen, hai mắt Kim Bích Hàm cũng sáng ngời, có cảm giác mở rộng ra tầm mắt.

- Ý nghĩa sâu xa của Lưu Tinh? Chỉ tình cảm và ý chí?

Sở Vân nghi hoặc lắc đầu, trong lòng có chút chán nản. Hắn vốn muốn kết hợp Lưu Tinh Tiễn và Lưu Tinh Tiễn thuật, tạo ra ra xạ thủ tinh binh cường đại nhất trong lịch sử. Hiện tại xem ra, chắc mình phải chấp nhận như thế.

Cũng đúng, trong thiên hạ có không ít người thông minh. Đoàn xạ thủ tinh binh Lưu Tinh Tiễn của Mông Nguyên quốc, danh chấn thiên hạ, nhưng cho tới bây giờ không có ai có phỏng chế ra. Thậm chí Mông Nguyên thân là nền tảng lập quốc, đối với xạ thủ Lưu Tinh Tiễn, cũng không có phương pháp cụ thể để bồi dưỡng, chỉ có thể chiêu mộ đông đảo binh lính trong quốc thổ.

- Vốn nghĩ cận chiến có Tinh binh chuông đồng, xa chiến có Lưu Tinh xạ thủ. Hiện tại xem ra, Tinh binh thật sự khó có thể tạo ra được.

Sở Vân ngầm thở dài một tiếng. Tinh binh là lực lượng trọng đại trên chiến trường.

Mỗi một tinh binh nổi tiếng, đều có phương pháp tạo độc đáo, uy lực thoát tục. Là một lực lượng uy hiếp trọng đại tới các thế lực.

Trong trí nhớ của Sở Vân kiếp trước đã có phương pháp tạo ra Tinh binh chuông đồng.

Trước mắt chính là chuẩn bị, chưa chân chính thiết lập. Một khi xây dựng hình thành chế độ, tạo thành đoàn Tinh binh, chỉ dựa vào điểm này có thể làm cho thế lực Thư gia đảo, từ nhị lưu đỉnh phong nhảy lên đến nhất lưu.

Sở Vân đã lĩnh hội rất sâu nỗi thống khổ của Độc hành hiệp. Bởi vậy càng thêm hiểu được, có được một thế lực là điều kiện rất tốt. Nếu có một thế lực cường đại cầm giữ, mình có tuyệt phẩm Thiên Hồ, cũng bị đối đãi như người theo đuôi? Ngay cả ngày thường, muốn huấn luyện Thiên Hồ, cũng phải trốn trốn tránh tránh, rất không sảng khoái.

- Trước kia không có đại sư luyện binh, hiện giờ Du Nha đại sư gia nhập Thư gia đảo. Thừa dịp mấy ngày nay trở về Thư Viện, đúng lúc ta có thể thảo luận nghiên cứu với hắn, chế luyện chuông đồng, tạo ra ra Tinh binh chuông đồng như thế nào.

Trong lòng Sở Vân âm thầm tính toán.

153. Chương 87: Ý Nghĩa Sâu Xa Của Lưu Tinh Tiễn, Phi Huyền Ngự Thiên Đao (thượng)

Chương 87: Ý nghĩa sâu xa của Lưu Tinh Tiễn, Phi Huyền Ngự Thiên Đao (thượng)

Hắn rất may mắn, Du Nha đại sư có thể gia nhập Thư gia đảo. Trên thực tế, hắn có được phương pháp chế luyện chuông đồng, cũng không dám tùy ý lộ ra. Bí phương này có giá trị thật sự quá lớn.

Nhưng đối với Du Nha, Sở Vân cũng rất tín nhiệm. Thứ nhất, đức tính của hắn, thái độ làm người rất ngay thẳng, nghèo túng nhiều năm như vậy, đều giữ vững nguyên tắc tín nghĩa. Thứ hai, hắn ngay cả thần đan nghịch thiên trân quý đến cực điểm đều đưa cho mình, người như thế còn có gì đáng để hoài nghi?

Ba ngày sau, đám người Sở Vân trở lại Thư Viện Thiên Ca.

Kể lại tình huống nhiệm vụ, báo cáo cho Bạch Mi đan sư. Sau cũng làm cho người này hiểu được tình cảm huynh đệ, tán thưởng không thôi.

Thư Viện viện chủ Phong Bá Nhạc, nghe nói tình hình cụ thể và tỉ mỉ, trực tiếp cam kết sẽ để Du Nha đại sư trở thành tiên sinh luyện binh trong Thư Viện Thiên Ca, đưa ra điều kiện cực kỳ lớn nhưng đều bị Du Nha đại sư từ chối với thái độ kiên định.

Về phần phần thưởng cho nhiệm vụ, mỗi người được một trăm năm mươi học phân, vẫn được phát xuống.

Sau khi Bạch Mi đan sư điều tra, đưa ra lý do là: Thiên Linh Chân Tâm đan, dùng vật liệu vô cùng tầm thường, kết cấu cũng không phức tạp, đan phương hoàn toàn

có thể bị phá giải.

Du Nha đại sư ở lại Thư Viện một đoạn thời gian.

Trong lúc này, hắn chế luyện cho Sở Vân không ít mũi tên Lưu Tinh mô phỏng. Sở Vân đối với lời đồn về Lưu Tinh Tiễn thuật, vẫn cảm thấy rất hứng thú. Dùng phần thưởng đổi đạo pháp này.

Đối với pháp môn chế luyện Chuông đồng, sau khi Sở Vân và Du Nha thảo luận và nghiên cứu, được Du Nha đại sư cải biến mấy chỗ càng trở nên ưu việt.

Nhớ rõ lần đầu tiên Du Nha đại sư nghe được phương án tinh binh chuông đồng này, hắn sững sờ nhìn Sở Vân một hồi lâu, cuối cùng nói ta sự tán thưởng từ đáy lòng:

- Không thể tưởng được Thiếu đảo chủ có thể tùy ý làm ra pháp môn như vậy. Có thể thấy được thiên tư của thiếu đảo chủ thông minh đến cực điểm, đối với luyện binh, và binh pháp đều có trực giác và cảm ngộ độc đáo. Thật là kỳ tài có một không hai! Nếu có thể để ta truyền thụ pháp môn luyện binh cho thiếu chủ.

Sở Vân ngượng ngùng cười, xua tay từ chối nói không có thời gian. Trong lòng hắn biết rõ ràng, hắn đối với luyện binh thật sự không có thiên phú gì. Luyện đan cần có một chút thiên phú, nhưng rất nhiều kinh nghiệm đều là của kiếp trước, cùng với cố gắng khắc khổ kiếp này.

Chẳng qua hắn không tiện giải thích về xuất xứ của phương pháp tạo Tinh binh chuông đồng. Đành phải mang phát minh sáng tạo đó đặt lên trên đầu mình. Không ngờ khi mình từ chối, kết quả lại khiến Du Nha đại sư liên tục bóp cổ tay thở dài.

Trong khoảng thời gian ở đây, mỗi ngày một lần viện chủ Phong Bá Nhạc không chút gián đoạn tiến hành đến thăm Du Nha. Có đôi khi còn kéo một vài khác tiên sinh đến, mục đích chỉ có một, muốn khuyên bảo Du Nha ở lại Thư Viện.

Đại sư luyện binh có thể rèn yêu binh tuyệt phẩm, thật sự là nhân tài tuyệt đỉnh. Không chỉ Thiên Ca viện chủ, ngay cả một vài Quốc chủ Quốc đảo nghe xong, cũng muốn chạy tới tha thiết mong chờ mời hắn về làm việc.

Chẳng qua cuối cùng Du Nha đại sư cũng không lưu lại, mang theo thư giới thiệu của Sở Vân, đi Thư gia đảo.

Chuyện này khiến viện chủ Phong Bá Nhạc có chút oán hận đối với Sở Vân, mỗi lần nhìn thấy Sở Vân đều lấy giọng điệu cực kỳ u oán, hỏi:

- Đến tột cùng ngươi đã thi triển đạo pháp gì, làm cho Du Nha đại sư có ý chí sắt đá như thế?

Tiếp xúc với Phong Bá Nhạc một thời gian, Sở Vân cũng biết đối phương đang trêu ghẹo.

Liền nói giỡn lại:

- Chẳng lẽ ngài còn không rõ sao? Viện chủ đại nhân vĩ đại, là chút mị lực nhỏ, mị lực nhân cách!

Phong Bá Nhạc lập tức thổi râu trừng mắt:

- Tiểu tử này đáng đánh, nói như vậy mị lực của lão nhân gia ta còn không bằng ngươi?

Nhiệm vụ Thiên Linh Chân Tâm đan xem như đã chấm dứt. Sở Vân rất hài lòng.

Có thể không hài lòng sao?

Trong đó có hai viên Thiên Linh Chân Tâm đan, thu hoạch được một Định Tinh Cung tư chất thượng đẳng, có thể tu hành đến cấp số Linh Yêu. Còn nghĩ Túy Tuyết Đao của mình vốn có tư chất trung đẳng tăng lên tới trình độ bán tuyệt phẩm.

Phần thưởng một trăm năm mươi học phân cho nhiệm vụ này, đã không còn quan trọng, suy bại đến trình độ dệt hoa trên gấm. Hơn nữa thu hoạch lớn nhất chính là Du Nha đại sư đầu nhập vào Thư gia đảo. Viện chủ Thư Viện Phong Bá Nhạc cũng đỏ mắt ghen tị.

Chẳng qua, Sở Vân cũng có chút buồn bực.

Sau Túy Tuyết Đao trải qua một lần rèn nữa, diễn sinh ra một đạo pháp hoàn toàn mới. Tên là Phi Huyền Ngự Thiên Đao. Với thực nghiệm của Sở Vân, tuy rằng uy lực tương đối khả quan, nhưng cách thức công kích lại khiến Sở Vân cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Đây là Phi Đao thuật.

Khi Đạo pháp này thôi động, phải cầm Túy Tuyết Đao trong tay ném mạnh ra ngoài.

Lần đầu tiên, hắn nhìn thấy đạo pháp này, thiếu chút nữa đã nghĩ mình nhìn lầm rồi. Nói chung, đạo lý dẫn động thiên địa, rót đạo ngân vào yêu binh, đều đã diễn sinh ra một đạo pháp thiên phú của yêu binh thích hợp. Loại đạo pháp này, và bản thân yêu binh này có chất liệu hoàn mỹ phù hợp, uy lực cường đại không phải bình thường.

Nhưng vấn đề là, Túy Tuyết Đao cũng không phải là ám khí, mà là chiến đao trong tay. Phi Huyền Ngự Thiên Đao Đao hết lần này tới lần khác chính là một loại đạo pháp ám khí, phải ném đao mạnh ra ngoài, đánh trúng kẻ địch.

Một khi sử dụng đạo pháp này, Sở Vân cũng rất xấu hổ. Nếu sử dụng đạo pháp này, một đòn không trúng, vậy trong tay không còn đao, hai tay trống trơn.

Cái Đạo pháp thiên phú này, nếu phối hợp với trên Phi Đao, yêu binh linh tinh phi tiêu thật sự là tương xứng. Nhưng dùng trên chiến đao, còn có chút cảm giác đầu lừa miệng ngựa.

- Có lẽ là bởi vì khuyết thiếu vật liệu chính, không thể tấn chức lên tuyệt phẩm, mới phát sinh tình huống như vậy?

Ngay khi Sở Vân cảm thấy tiếc nuối, Bạch Mi đan sư tự mình tìm hắn, đưa cho hắn một đan phương.

- Đan phương Thiên Linh Chân Tâm đan?

Sở Vân nhìn thoáng qua, lập tức kinh ngạc nhìn về phía Bạch Mi đan sư.

Bạch Mi đan sư hơi gật đầu, nói:

- Dược liệu Thiên Linh Chân Tâm đan rất bình thường, phá giải không khó khăn gì. Chẳng qua muốn tạo đan này, cũng có khó khăn thật lớn.

Sở Vân nhìn chằm chằm vào đan phương, tỏ vẻ vô cùng đồng cảm.

Chế luyện Thiên Linh Chân Tâm đan, cần luyện đan sư hy sinh tính mạng của mình, trả giá chân tâm. Khi luyện binh lấy tình để khai quang, cần luyện đan sư cam tâm tình nguyện hy sinh và kính dâng chân tâm để luyện đan.

154. Chương 88: Ý Nghĩa Sâu Xa Của Lưu Tinh Tiễn, Phi Huyền Ngự Thiên Đao (hạ)

Chương 88: Ý nghĩa sâu xa của Lưu Tinh Tiễn, Phi Huyền Ngự Thiên Đao (hạ)

Bởi vậy ép người khác chế luyện Thiên Linh Chân Tâm Đan, là điều hoàn toàn không thể làm được. Cho dù là đạo pháp mị hoặc cũng không thể.

Tuy rằng có được Chân Tâm Đan đan phương, chẳng qua hầu như không dùng được.

Ngược lại giá trị chân chính là hai viên thành phẩm đan có trong tay Sở Vân.

Thiên Linh Chân Tâm đan có thể khiến thân thể, hồn phách và linh quang Ngự yêu sư trực tiếp tăng lên.

Dược hiệu rất bá đạo. Du Nha ăn một viên, liền khôi phục đỉnh phong.

Chẳng qua Sở Vân cũng không vội dùng. Hắn tính giữ lại, chờ về sau khi bước vào bình cảnh mới dùng đến.

Thiên Hồ có tư chất tuyệt phẩm, Túy Tuyết Đao tư chất bán tuyệt phẩm, Định Tinh Cung tư chất thượng đẳng, Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ tư chất thượng đẳng. Bốn thứ này chính là Yêu Linh chủ lực trong tay Sở Vân.

Tuy rằng kiếp trước Sở Vân có rất nhiều yêu thú, yêu thực, yêu binh. Chẳng qua phần lớn đều là tư chất trung đẳng, hạ đẳng. Ở kiếp trước, Thiên Hồ tư có chất tuyệt phẩm bởi vì biến hóa không hoàn mỹ, nên chỉ gần tới thượng đẳng. Bởi vậy với đội hình như hiện giờ, so với kiếp trước của Sở Vân đã xa hoa hơn nhiều lắm.

Đương nhiên tư chất vĩnh viễn không có nghĩa là thực lực. Thật giống như một người rất thông minh, cũng chỉ là thiên phú mà thôi.

Với đội hình hiện giờ, chiến lực còn có không gian tăng lên rất lớn. Tỷ như Thiên Hồ, tu vi không đủ, còn thiếu công kích đạo pháp cường đại. Nếu là có đạo pháp bán tuyệt phẩm phù hợp, vậy thì hoàn mỹ rồi. Còn tư chất Túy Tuyết Đao bay lên, linh quang cũng tăng vọt, có thể cân nhắc tăng thêm một vài đao pháp.

Về phần Định Tinh Cung, có thể đào móc chiến lực thật lớn. Một khi đao pháp của Sở Vân đột nhiên xuất ra, Tiễn pháp cũng có chút lĩnh hội là chuyện rất bình thường. Kiếp này hoàn toàn có thể luyện tập một chút Tiễn pháp, bù lại sự thiếu sót của chiến đấu tầm xa.

Đương nhiên Thiên Hồ là có đạo pháp chiến đấu tầm xa, nhưng chưa phát triển hoàn toàn, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài.

Cuối cùng là Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, giá trị nó của không phải là lực chiến đấu, mà là lực sản xuất. Bởi vì trân quý hiếm thấy, bị thế nhân cho là "Tiểu tuyệt phẩm", là lựa chọn chế luyện đan dược thượng giai. Tu vi rất thấp, mấu chốt vẫn là phải tăng tu vi lên, vượt qua Đại Yêu kiếp, mục tiêu sắp tới là trở thành Đại yêu trăm năm.

Nếu thực hiện được mục tiêu này, tại đây một giai đoạn gần như đúng lúc. Tổng hợp lại chiến lực tuyệt đối có thể chống lại kiếp trước. Chẳng qua trong đó tiêu phí cũng không ít.

Đạo pháp của Thiên Hồ, Túy Tuyết Đao, Định Tinh Cung, chính là một khoản chi rất lớn.

Tiếp theo là tập trung vào việc nâng cao tu vi của Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, phải tiêu hao một số lượng lớn địa sát thạch tệ. Lúc trước lợi dụng tiền tài của Đan kiếm thủ, cũng chỉ có thể lại duy trì một tháng…

Ngay lúc Sở Vân âm thầm lên kế hoạch, đột nhiên phát sinh một việc, quấy rầy kế hoạch của hắn.

Đôn Hoàng quốc chủ băng hà.

Tính ngày, đối chiếu với trí nhớ trong kiếp trước, Đôn Hoàng quốc chủ cũng thật sự băng hà vào lúc này.

Tất nhiên, cảm xúc của Kim Bích Hàm trở nên cực kỳ không ổn định.

Trước khi nàng đi, Đôn Hoàng quốc chủ đáp ứng vì nàng chống đỡ thêm hai năm.

Nhưng hiện giờ một năm còn chưa đến, đã qua đời. Điều này khiến người ta phải suy nghĩ lại.

Nàng đã dự đoán trước được tình hình này, nhưng không ngờ ngày này tới nhanh như vậy.

Nguyên nhân nào khiến phụ hoàng chết đột ngột như vậy? Là do một thế lực ra tay?

Mình có nên bỏ qua mục tiêu ban đầu, trở về bảo vệ đại cục hay không?

Bối rối, lo lắng, hoang mang, lo lắng, trầm trọng, ưu sầu, còn có một chút sợ hãi.

Tâm trí Kim Bích Hàm thật rối loạn.

Nàng thầm rơi lệ rất nhiều lần, chẳng qua bản tính nàng kiên cường, không rơi lệ trước mặt người khác. Mặc dù là Sở Vân cũng không ngoại lệ.

- Nếu nhiệm vụ của huynh là học được Chấn Cửu Tiêu, thì cứ tiếp tục đi. Với thân phận hoàng tộc của huynh, hiện giờ chạy về, không phải sẽ bị thế lực khắp nơi giam giữ, làm con rối sao? Nhìn hoàng nữ Kim Bích Hàm cũng biến mất, hiện giờ huynh là một người bên dòng họ hoàng tộc trở về, cũng khó làm được gì.

Sở Vân nói vậy khiến Kim Bích Hàm miễn cưỡng đưa

ra quyết định ở lại Thư Viện.

- Hiện tại điều huynh cần làm nhất chính là mau chóng đạt được Chấn Cửu Tiêu. Sau đó nghiên cứu kỹ càng hơn pháp môn trong đó, hóa thành thực lực của chính mình.

Khiêu chiến ta đi, hết lần này tới lần khác ta sẽ bị bại bởi huynh. Chung kết chuỗi thắng liên tiếp của ta, sẽ thu vào một phần học phân lớn.

Lúc này nghe Sở Vân đề nghị, Kim Bích Hàm không cự tuyệt nữa.

Hai người ở giữa sân đấu diễn một tuồng kịch. Cùng ngày, tin tức Sở Vân bại liên tục dưới tay Thạch Gia Minh đã lan truyền toàn bộ Thư Viện.

- Cái gì? Đường đường Trĩ Hổ, tự nhiên bại bởi một nhân vật nhỏ chưa hề có danh tiếng sao?

Rất nhiều người cảm thấy kinh ngạc. Trong thư viện, Kim Bích Hàm không có tiếng tăm gì, lần này bỗng nhiên được nổi tiếng.

- Ngươi không thấy chứ, Thạch Gia Minh thực sự hung mãnh. Hắn có đạo pháp Kim Phấn Điệp Ảnh, thân pháp tựa như ảo mộng, Sở Vân cũng không có cách nào thắng được hắn.

Thư sinh may mắn xem cuộc chiến đó, đều phát biểu ngôn luận. Sở Vân và Kim Bích Hàm liên thủ diễn trận này, thực quá thật, Sở Vân thua mà người xem không cảm thấy nghi hoặc.

- Nói như vậy, Thạch Gia Minh mới là người đứng đầu Thư Viện?

Đám thư sinh đều kinh ngạc. Hơn nửa năm, Sở Vân ở trong lòng bọn họ, ít người địch nổi, uy mãnh như hổ, uy thế cuồn cuộn. Thật không ngờ tự nhiên bị đánh bại. Thật sự là khiến người ta kinh ngạc.

Vệ Khiếp nghe được tin tức này, rất hưng phấn.

Lúc này hắn chạy đến chỗ ở của Trữ Y Y, kích động báo cho biết Trữ Y Y biết việc này.

- Vậy à, cám ơn Vệ Công Tử thông báo, Y Y đã biết.

Biểu hiện của Trữ Y Y thật sự rất bình tĩnh. Trên thực tế nàng cũng kinh ngạc khi nghe được tin tức này, tuy nhiên vẫn có thể tỏ ra bình tĩnh.

Vệ Khiếp rất vui vẻ, dây dưa với Trữ Y Y. Trong lòng không kiên nhẫn, cuối cùng Trữ Y Y mở miệng nói:

- Không ai có thể toàn thắng không bại? Mặc dù thua một trận, không chừng là bất trắc. Chẳng lẽ Vệ Công Tử cảm thấy mình có thể đánh bại Sở Vân sao?

- Ách…

Vệ Khiếp bị ê mặt, sắc mặt ngượng ngùng, cuối cùng thối lui.

Một trận phong ba xem như bình tĩnh trở lại. Tiếp theo, Sở Vân lại bắt đầu thắng liên tiếp. Giống như lời Trữ Y Y đã nói, thỉnh thoảng bại một trận, cũng rất bình thường.

Chẳng qua, trong lòng đám thư sinh, hình tượng cao lớn vô địch của Sở Vân quả thật đã giảm đi rất nhiều. Chỉ có Nhan Khuyết biết chân tướng, hắn càng thêm kính nể Sở Vân.

155. Chương 89: Vệ Khiếp Đến Khiêu Chiến

Chương 89: Vệ Khiếp đến khiêu chiến

Dù sao, thiếu niên ở tuổi này đều tranh cường háo thắng, rất ít người có trí tuệ, rộng lớn giống như vậy, không để ý tới thanh danh.

Trong lúc này, nghĩa phụ Thư Thiên Hào thường xuyên gởi thư, lời nói tràn ngập chờ mong đối với tương lai, bao hàm cả tình cảm mãnh liệt. Ở trong thư hắn liên tục khen ngợi Du Nha đại sư. Nói hắn không chỉ có thực lực cường đại, hơn nữa tính tình ôn hòa, không có một chút ngạo khí của đại sư.

Lúc trước, hắn đã nhiều lần tự ra mặt, mời đại sư luyện binh khác, kết quả lọt vào không cho khách vào nhà, chờ mãi cũng không gặp được. Tất nhiên, trong lòng có chút thành kiến đối với đại sư. Du Nha đại sư cũng đã trải qua sóng gió trong cuộc đời, thay đổi rất nhanh, tâm tính thông suốt, ôn hòa với người ngoài, tính tình tương đối tốt. Điều này làm cho đám người Thư Thiên Hào lấy làm kỳ lạ, khen ngợi không ngừng.

Trong thư tín, càng thêm khen ngợi bản lĩnh của Sở Vân, tự nhiên có thể tìm được nhân tài như thế, thật sự làm người ta kinh sợ và vui mừng.

Sở Vân cũng cảm thấy cao hứng.

Loại cao hứng này, không phải vì hắn được khen ngợi, cũng không phải bởi vì Thư gia đảo đang xây dựng chiến thuyền cường đại, mà là bởi vì thái độ của Thư Thiên Hào thể hiện tình cảm mãnh liệt và dâng trào.

Từ khi Chư Tinh Mãnh Hổ mất đi cánh tay trái tới nay, liền khốn đốn hậm hực. Thư Thiên Hào Làm đảo chủ Thư gia đảo một mình chống đỡ đại cục, gian khổ, như chưa từng thấy được ánh mặt trời. Nhưng hiện giờ, qua thư Sở Vân nhìn thấy tâm tính của hắn dần dần bay lên, càng thêm phấn chấn.

Sở Vân âm thầm phân tích, hiện giờ Thư gia đảo đang phát triển không ngừng, đảo lực tăng lên, kéo theo cảm xúc của Thư Thiên Hào. Về phương diện khác, phỏng chừng là bởi Du Nha đại sư. Hắn và Thư Thiên Hào trải qua những tình cảnh tương tự nhau. Có lúc quá huy hoàng, cũng có lúc quá nghèo túng, hiện giờ hắn trở lại đỉnh phong, cái này là ví dụ rõ ràng, có thể nói Thư Thiên Hào không xúc động được sao?

Kim Bích Hàm gần như điên rồi, liên tục tiến hành nhiệm vụ. Rất nhanh giành được danh hiệu là cuồng nhân nhiệm vụ. Sở Vân và Nhan Khuyết, đều cố gắng trợ giúp nàng.

Tốc độ lấy học phần của nàng vô cùng khả quan, tăng lên cực nhanh. Tương đối so sánh mà nói, học phân của Sở Vân chung quy di động trên dưới hai mươi.

Hiện tại hắn cũng biết, mình cũng không phải là nhân vật có thể gom hết học phân.

Học phân tới trên tay mình, căn bản không tồn tại được.

Tựa như lúc trước, được một trăm năm mươi học phân, bất tri bất giác đã bị hắn dùng hết.

Hắn tăng thêm đạo pháp "Đại Long Văn" cho Túy Tuyết Đao. Đổi thân pháp hạ đẳng "Trùng Đột" thành "Mãnh hổ xuống núi" trung đẳng. Đổi "Bán nguyệt trảm" hạ đẳng thành "Tuyết nguyệt thiên Trùng" trung đẳng.

Đến tận lúc này, trong Túy Tuyết Đao không còn đao pháp hạ đẳng, sở hữu một chiêu đao pháp thượng đẳng "Đại Long Văn", còn có bán tuyệt phẩm "Phi Huyền Ngự

Thiên Đao".

Về phần Định Tinh Cung, Sở Vân phối hợp "Liên Châu", "Tinh Quang Nhất Thiểm", "Xạ Thiên", "Tiểu Phi Vũ" cùng với Lưu Tinh Tiễn thuật tiếng tăm lừng lẫy!

Hắn cảm thấy rất hứng thú đối với Lưu Tinh Tiễn thuật. Nhưng sử dụng ra, quả thực như lời người khác nói, không có hiệu quả gì. Mặc dù Lưu Tinh Tiễn thuật đã được thôi phát, nhưng tên bắn ra, mềm yếu, cực kỳ thong thả, ngay cả đầu gỗ cũng xuyên thủng được.

Xem ra chỉ khi lĩnh ngộ được cái gọi là ý nghĩa sâu xa của Lưu Tinh, lấy có tinh thần ý chí, đối với Mũi tên được tiến hành khai quang lần thứ hai, mới có thể chân chính sử dụng được Lưu Tinh Tiễn thuật!

Sau nhiều lần thất bại, hắn đã nhận thức ra điểm này.

Sau ba tuần, hắn thắng liên tiếp hơn mười người, nhưng lại cố ý thua Kim Bích Hàm. Bởi vậy Kim Bích Hàm được số lượng lớn học phân cực lớn.

Thư Viện lại chấn động. Mọi người phản ánh cũng không giống nhau. Chẳng qua một loại mạch nước ngầm đã nổi lên, người khiêu chiến Sở Vân dần dần nhiều hơn.

Đối với điều này, Sở Vân rất hài lòng, hắn đang lo không có người tới cửa khiêu chiến, tích lũy số lần thắng liên tiếp sẽ rất chậm.

Hai tuần sau, hắn tích lũy số lần thắng liên tiếp rất khả quan, lại một lần nữa bị bại bởi Kim Bích Hàm, trợ giúp nàng đạt được một số lượng học phân lớn nữa.

Đám thư sinh càng thêm xôn xao. Thần thoại Sở Vân không thể địch nổi, đã bị đánh vỡ. Liên tiếp thất bại, thực sự chứng minh vấn đề này.

Nhất là vào lúc này, rất nhiều dược hiệu của Quật Khởi đan được nghiên cứu chế tạo ra. Ích lợi của Quật Khởi đan trong thị trường, vốn đang không ngừng suy yếu, hiện giờ lại bị thiệt hại nghiêm trọng, ích lợi cực kỳ nhỏ. Sở Vân đơn giản công khai đan phương Quật Khởi Đan, hơn nữa không hề chế luyện Quật Khởi đan.

Loại tình huống này, càng thêm suy yếu hình tượng của Sở Vân trong lòng các thư sinh.

Con người là một sinh vật rất dễ quên, vết sẹo vừa lành đã quên đau, là chuyện rất bình thường. Thời gian hơn nửa năm, đủ để cho uy thế của Sở Vân như mặt trời ban trưa, giảm xuống đến một cấp độ khác.

Nhất là nhiều lần bại bởi Kim Bích Hàm, uy thế càng liên tục sụp đổ. Chuyện Quật Khởi đan, cũng là nguyên nhân gây ra.

- Sở Vân cũng không làm gì để kết thúc việc này, thoạt nhìn đan phương Quật Khởi đan rất bình thường.

- Thiếu niên hăng hái nhất thời, cũng rất bình thường. Giống như là sóng biển khi lên khi xuống.

- Trĩ Hổ làm cho ta liên tưởng đến Chư Tinh Mãnh Hổ ngày xưa. Cũng là nhất thời huy hoàng, cũng tụt dốc. Tự nhiên liên tiếp bị Thạch Gia Minh đánh bại, thật sự làm người ta mở rộng tầm mắt.

Mạch nước ngầm đã trở nên mãnh liệt, dần dần hình thành một xu thế. Thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi đều có ngạo khí, lại là nhân vật thiên tài của các hải đảo, cũng không ai phục ai.

Hiện giờ Sở Vân "Xuống dốc", khiến trong lòng đám thư sinh đều phát sinh tư tưởng muốn tranh hùng cẩn thận tư.

Chẳng qua trong tình thế hiện tại còn có chút thâm thúy. Sở Vân bại bởi một người như Thạch Gia Minh. Hai bên dốc sức làm diễn cũng rất kịch liệt, tất cả mọi người đều mong chờ. Nếu có một người có thể xuất hiện đúng lúc, lại đánh bại Sở Vân, như vậy uy thế của Sở Vân xem như hoàn toàn tan rã.

Đây là một cơ hội, một cơ hội nổi danh trong Thư Viện!

Rất nhiều nhóm thư sinh có thực lực xếp hạng phía trên, trong lòng đều rục rịch. Trong đó còn có cả Vệ Khiếp.

Vệ Khiếp động tâm.

Hắn vốn là hoành hành ngang ngược trong Thư Viện trung. Sau khi Sở Vân đến, sự nổi bật của hắn bị áp chế đi. Trong lòng hắn cảm thấy vô cùng không cam lòng, âm thầm ghi hận đối với Sở Vân.

Một ngày, hắn tìm tới Trữ Y Y, thẳng thắn nói:

- Sở Vân chẳng qua chỉ có thế. Lúc trước để hắn càn rỡ một chút, hắn thật sự nghĩ mình có bản lĩnh. Lúc này, Vệ Khiếp ta phải hung hăng giẫm nát hắn dưới chân, khiến hắn nhục nhã, hối hận vì đã sinh ra trên thế giới này!

156. Chương 90: A! Lão Nhị Của Ta (thượng)

Chương 90: A! Lão Nhị của ta (thượng)

Vẻ mặt hắn tự tin, ý chí chiến đấu tương đối dâng trào. Giống như chuẩn bị đòn sát thủ, không sợ đao pháp đại thành của Sở Vân.

- A? Phải không…

Sắc mặt Trữ Y Y rất bình thản, giống như không tin Vệ Khiếp có năng lực này.

Vệ Khiếp bị sắc mặt này của nàng khiến trong lòng có chút xấu hổ, giọng điệu mang theo sự bất mãn nói:

- Y Y chẳng lẽ nàng không tin tưởng ta? Được! Ta sẽ đánh bại Sở Vân, cho nàng thấy thực lực chân chính của họ Vệ ta! Sở Vân tính là cái gì? Ta đã hiểu rõ đao pháp của hắn! Chẳng có điều, lúc ta chiến thắng trở về, cũng hy vọng Y Y nàng có thể làm của bạn gái ta.

Ngày thường hắn to khỏe, thân mình tướng mạo không đẹp. Nói tới đây, hai mắt mở lớn lộ ra ngọn lửa dục vọng, tham lam nhìn toàn thân Trữ Y Y. Ực một tiếng, nuốt nước miếng, có vẻ thô bỉ đáng khinh.

Trong lòng Trữ Y Y cảm thấy ác cảm, nhưng sắc mặt bình thản như nước, lông mi đẹp tinh xảo nhíu nhíu lại, nói:

- Nếu ngươi thật có thể thắng, làm bạn gái của ngươi thì có gì đáng ngại?

Vệ Khiếp nhất thời kích động, không kềm chế được, xoa xoa tay, mừng rỡ nói:

- Được, có những lời này của Y Y nàng, như vậy là đủ rồi! Vậy là đủ rồi!

- Chẳng qua, hổ vẫn còn hổ. Ngươi có gì có thể chắc chắn thắng được chiến đao trong tay Sở Vân?

Vệ Khiếp cười ha ha, thẳng thắn thành khẩn nói ra chiến thuật của mình.

Trữ Y Y nghe được, hai mắt cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc. Nàng nhìn Vệ Khiếp, âm thầm ngạc nhiên: thật khó tin, hắn có bộ dạng lỗ mãng như thế, tự nhiên có thể nghĩ ra chiến thuật đáng khinh như thế. Chẳng qua theo cách đó, thật sự tiên thiên đứng tại thế bất bại. Trong tình huống không có việc bất thường xảy ra, cũng đấu ngang tay.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trữ Y Y không nhịn được nhảy dựng lên. Nàng muốn nhìn thấy toàn bộ uy tín Sở Vân không còn, bộ dáng hắn ngã từ trên cao xuống. Chiến thuật này của Vệ Khiếp, tuy rằng hơi vô sỉ, nhưng đích xác làm cho nàng hy vọng được nhìn thấy!

- Vậy Y Y ở đây, chờ Vệ Công Tử mang chiến thắng trở về.

Nàng thản nhiên nhìn Vệ Khiếp cười.

Vệ Khiếp lập tức trừng mắt, Trữ Y Y chưa từng nhìn hắn cười như vậy!

Nhất thời tinh thần bị đoạt mấy, lúc đi ra khỏi phòng, còn cảm giác bay bổng. Toàn thân cũng tràn ngập phấn tình cảm mãnh liệt.

- Sở Vân, khuất phục dưới chân lão tử đi. Lão tử muốn cho ngươi biết, cảm giác uất khuất, một kết quả thảm bại!

Dưới sự âm thầm trợ giúp của Vệ Khiếp tin tức Khiêu chiến Sở Vân rất nhanh đã truyền khắp Thư Viện.

- Uy, ngươi có nghe không? Một trong tứ đại đầu sỏ gia tộc quyền thế - học trưởng Vệ Khiếp, tính hôm nay khiêu chiến Trĩ Hổ.

- Đã sớm nghe nói, tin này đã truyền khắp Thư Viện. Có người từng hỏi học trưởng Vệ Khiếp, cũng nghe được lời khẳng định.

- Tứ đại đầu sỏ của gia tộc quyền thế chúng ta có Trữ Y Y là hạng nữ lưu, học trưởng Hoa Anh từ sau khi bị thảm bại liền ru rú trong nhà, nghe nói đang khổ luyện Tiễn thuật. Chỉ còn lại Mã Hữu Tài và học trưởng Vệ Khiếp.

- Đúng vậy, học trưởng Mã Hữu Tài từng bị Sở Vân dùng Huyết Khí đan hung hăng nhục nhã, dường như là đã không còn phản xạ gì nữa. Học trưởng Vệ Khiếp mới là hy vọng chân chính!

Trong Thư Viện, tinh thần mọi người bắt đầu khởi động, đều đoán trong cuộc chiến giữa Sở Vân và Vệ Khiếp, ai có cơ hội thắng nhiều hơn.

Tới buổi chiều, Sở Vân ở trong đấu trường, quả thực nhìn thấy Vệ Khiếp vào trận.

- Cuối cùng không nhẫn nại được, muốn khiêu chiến với ta sao?

Sở Vân thản nhiên nở nụ cười. Trong lòng đám Thư sinh dao động thế nào, hắn đã trải qua hai kiếp người, sao lại không biết?

- Khiêu chiến với ngươi? Không không không, hôm nay ta đã nhìn ngươi liên tiếp bại bởi một kẻ vô danh tiểu tốt, thật sự xem chẳng ra sao. Cố ý đến chỉ điểm cho ngươi một chút.

Vệ Khiếp khoanh hai tay trước ngực, khóe miệng cong lên cười với vẻ đầy tự tin, lấy giọng điệu thuyết giáo nói.

- Sở Vân học đệ, ngươi thân là hội trưởng, tự nhiên thất bại liên tiếp, thật sự rất không thể nào nói nổi. Làm tiền bối như ta, hôm nay cố ý tới đây, cho ngươi biết trong đao pháp của ngươi có chỗ thiếu sót rất lớn.

- Oa, bộ dạng của học trưởng Vệ Khiếp dường như nắm chắc thắng lợi, xem ra trước khi đến đã có chuẩn bị trước!

- Lại còn nói đao pháp của Trĩ Hổ có thiếu sót rất lớn. Không biết là cái gì?

- Lại nói tiếp, từ sau khi khai giảng, học trưởng Vệ Khiếp chưa từng giao đấu với Sở Vân. Chẳng lẽ gần đây hắn luyện thành đạo pháp thượng đẳng gì sao?

Người đang xem đều nghị luận, châu đầu ghé tai.

Ngoài đấu trường đều ồn ào huyên náo.

- Chỉ điểm cho ta?

Sở Vân cười cười.

- Lúc trước, sao không chỉ điểm cho ta? Lại chờ đến lúc này, mới gặt hái. Ngươi chưa phát hiện mình có chút vô sỉ sao?

Đám người đứng ngoài xem, nhất thời đều cười ồ lên.

- Câm mồm!

Mặt Vệ Khiếp trầm như nước, có chút thẹn quá hóa giận quát lạnh một tiếng.

- Hôm nay phải giáo huấn ngươi một chút, cho ngươi biết thế nào là học trưởng. Cương Vũ Ưng, xuất hiện đi!

Hắn vỗ tiên nang bên hông. Bên trong bay ra một con yêu thú hùng ưng có hình thể có thể so với tuấn mã.

Tiếp theo Vệ Khiếp xoay người trèo lên, ngồi ở trên lưng Cương Vũ Ưng, Nhất Phi Trùng Thiên.

Sở Vân hơi hơi nhíu mày một chút, tiếng cười ở xung quanh đã lắng xuống.

Cương Vũ Ưng vỗ mạnh hai cánh, bay lượn phía trên đấu trường, khi cách mặt đất cả trượng. Vệ Khiếp trên cao nhìn xuống, khóe miệng cong lên tươi cười đắc ý, ngón tay chỉ Sở Vân cất cao giọng nói:

- Sở Vân học đệ, ngươi chân thật nghĩ học trưởng ta tùy tiện nói vậy sao? Thiếu sót lớn nhất trong đao pháp của ngươi, chính là cận chiến cường đại, xa chiến không đủ!

Học trưởng giáo huấn ngươi, ngươi phải nhớ kỹ. Về sau khôn hơn một chút, ngươi hiểu chưa?

Tất cả mọi người đứng xem ở xung quanh ồ lên.

- Cái này, cái này xem như thiếu sót sao?

Có người khóe miệng run rẩy.

- Túy Tuyết Đao chính là chiến đao, tự nhiên xa công so với cận chiến phải yếu hơn.

Nếu điều này xem như thiếu sót, vậy chiến đao khắp thiên hạ đều có chỗ thiếu sót.

- Chẳng qua, học trưởng Vệ Khiếp nói không sai a. Nhưng Túy Tuyết Đao phát động Bán Nguyệt Trảm, thoáng bù lại phương pháp xa chiến. Nhưng muốn đánh kẻ địch ở không trung tuyệt đối không đủ xa.

- Sở Vân có phiền toái. Ưu thế lớn nhất của hắn là cận chiến đã hóa thành hư ảo.

- Không cần đáng khinh như vậy chứ. Ta còn mong chờ một trận đọ sức giữa hai nam nhân.

Đám thư sinh bình dân rất không hài lòng.

- Phì, ngươi biết cái gì? Cái gọi là chiến đấu, chính là phát huy sở trường hạn chế sở đoản.

Học trưởng Vệ Khiếp làm vậy thuần túy là tác chiến.

Một thư sinh gia tộc quyền thế lập tức phản bác lại.

157. Chương 91: A! Lão Nhị Của Ta (hạ)

Chương 91: A! Lão Nhị của ta (hạ)

- Lão Đại, Phong Nhận Trảm!

Vệ Khiếp bỗng nhiên hét lớn một tiếng. Hắn dùng "Lão Đại" để gọi Cương Vũ Ưng thật kỳ quái.

Cương Vũ Ưng dang rộng hai cánh, nhất thời vỗ cánh nhanh hơn. Tạo ra vô số Phong Nhận màu xanh nhạt, tựa như nửa vầng trăng. Bản thân Phong Nhận cũng không ngừng tự xoay, hình thành một lưới Phong Nhận muốn chụp xuống đầu Sở Vân.

- Tuyết Nha.

Sở Vân rút ra Túy Tuyết Đao, hô nhẹ một tiếng.

Ánh đao tăng vọt gấp ba, ngưng đọng lại thành thực chất. Ánh đao nở rộ sáng như tuyết. Hắn múa may Túy Tuyết Đao, đón đỡ Phong Nhận Trảm.

- Không ngừng!

Ánh mắt Vệ Khiếp tăng vọt, lại ra lệnh một tiếng.

Cánh Cương Vũ Ưng vù vù chấn động. Phong Nhận Trảm cuồn cuộn không ngừng, giống như thác nước màu xanh, trút xuống vô số hỏa lực. Ánh đao xoay quanh Sở Vân thành lớp sáng chói lọi, hoàn toàn bao phủ Sở Vân ở bên trong.

Theo ngoài nhìn lại, Phong Nhận hình thành một mảng lớn màu xanh nhạt, vù vù xoay tròn, trút xuống dữ dội. Toàn bộ đấu trường đầy vết chém, giăng kín toàn bộ đấu trường, làm người xem kinh sợ.

- Hỏa Lực thật mạnh mẽ!

- Cương Vũ Ưng của học trưởng Vệ Khiếp đã có năm trăm sáu mươi năm tu vi. Thật là lợi hại!

- Sở Vân bị đè nặng đánh, ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Những tiếng kêu sợ hãi truyền, đến. Rất nhiều người đều chà mắt, dáng vẻ không dám tưởng tượng.

- Trước kia đều là Sở Vân, xung phong đi trước, dũng cảm tiến tới liều chết. Lúc này, đối thủ bay ở trên trời, thật không có cách nào.

Tuy rằng chiến thuật của học trưởng Vệ Khiếp hơi vô sỉ, nhưng nhằm vào Sở Vân thật sự là Tiên thiên đã đứng tại thế bất bại!

Cũng có rất nhiều người cảm thán, thậm chí có rất nhiều người đã đưa ra kết luận.

- Trận này Sở Vân bị đánh bại.

- Hắn không thể không bại. Đối phương đánh hắn, hắn lại không đánh đến đối phương.

- Ha ha ha, hiện tại học đệ ngươi đã biết khuyết điểm của mình chưa? Mau mau nhận thua đi. Học trưởng ta đại nhân đại lượng, sẽ không so đo trách tội với ngươi.

Vệ Khiếp ngồi ung dung lưng chim ưng, cười ha ha, rất đắc ý.

Hắn kích động, cơ hồ khó có thể tự kiềm chế. Nhìn thấy Sở Vân bị mình ép hắn, nghe người chung quanh nghị luận, một loại cảm giác thành tựu thật lớn lập tức trỗi dậy ở trong lòng.

- Tuyết Nguyệt Thiên Trùng!

Trong tiếng gió vù vù, đột nhiên truyền đến giọng nói của Sở Vân.

Một đạo Nguyệt Nha sáng như tuyết, ngược với Phong Nhận xanh như thác nước, tiến thẳng hướng về phía trước.

Tất cả mọi người phát ra những tiếng kêu kinh sợ. Sở Vân bắt đầu phản kích.

Nhưng rất nhanh, đạo pháp Tuyết Nguyệt Thiên Trùng bị Phong Nhận kéo dài không dứt đánh vào, hầu như không còn thấy nữa. Sau đó một mình xông lên.

- Ôi…

Có rất nhiều người đều phát ra tiếng thở dài đầy thất vọng.

Lúc trước, trong lòng Vệ Khiếp cũng hoảng sợ. Tự nhiên Sở Vân lại kết hợp một chiêu đạo pháp trung đẳng hoàn toàn mới. Chẳng qua, cũng may Cương Vũ Ưng của mình đã dùng toàn lực không để ánh đao của hắn nghịch sát.

- Học đệ, thu tay lại đi. Giãy dụa làm gì làm vô ích. Hiện tại nhận thua còn kịp. Miễn cho đến lúc đó bộ dạng lại chật vật không chịu nổi. Truyền ra đi còn tưởng rằng Vệ Khiếp ta lấy lớn ức hiếp nhỏ.

Hai mắt Vệ Khiếp quan sát Sở Vân, dùng giọng điệu rất tùy ý, nói.

Sở Vân cũng không trả lời, hắn đang chờ đợi thời cơ.

- Đại Long Văn!

Bỗng nhiên hai mắt hắn mở lớn, nắm giữ thời cơ chiến đấu đến, đánh đạo pháp thượng đẳng ra ngoài.

Rống!

Không khí chấn động, một tiếng rồng rống to phát ra. Đao khí tăng vọt hình thành một con cự long trắng như tuyết, bay lượn hướng về phía trước, khí thế cuồng bạo cuồn cuộn nổi lên, tấn công về phía Vệ Khiếp.

Trong phút chốc, sắc mặt Vệ Khiếp kịch biến, hai mắt co lại nhìn chăm chú. Cự long nghịch đẩy lùi vô số Phong Nhận, miệng rồng há lớn, dữ dội bắn về hướng hắn.

Dưới tình thế cấp bách, hắn vỗ tiên nang bên hông. Từ trong một con Cương Vũ Ưng lại bay ra.

- Lão Nhị, dùng đạo pháp Cương Y, ngăn cản nó!

Vệ Khiếp vội vàng rống to.

Con Cương Vũ Ưng thứ hai, rít lên một tiếng, lông chim trên người cứng rắn như sắt thép, dũng mãnh không sợ hãi đánh vào đao khí Đại Long Văn.

Ầm một tiếng, đao khí tán loạn. Cương Vũ Ưng bị đánh bay ra ngoài, đụng vào vách tường.

Rơi xuống. Khi tới gần mặt đất, lúc này mới tỉnh lại, miễn cưỡng vỗ cánh, bay trở về bên cạnh Vệ Khiếp.

Mọi người đều ồ lên một tiếng.

- Vừa rồi là cái gì vậy? Đao khí hình một con rồng thật lớn!

Có người sợ hãi than.

- Đó là đạo pháp Đại Long Văn, cấp số thượng đẳng, vô cùng sang quý! Sở Vân đã dùng rất nhiều phọc phần để đổi…

Có người hâm mộ.

- Cư nhiên sử dụng yêu thú thứ hai! Có lầm hay không vậy…

Có người tỏ vẻ xem thường Vệ Khiếp.

- Hừ, ai quy định không thể dùng yêu thú thứ hai? Trước khi chiến đấu lại không có quy định.

Giọng điệu người phản bác cũng không kiên định lắm.

- Khi luận bàn đấu trường, đã thành lệ chỉ dùng một con yêu để tác chiến. Học trưởng Vệ Khiếp rất không có phong phạm. Tự nhiên mặt dày mày dạn sử dụng yêu thú thứ hai.

- Đáng tiếc, nếu không có Cương Vũ Ưng thứ hai. Chiêu Đại Long Văn của Sở Vân nhất định có thể đánh tới Vệ Khiếp.

Tuyệt đại đa số mọi người đều cảm thấy tiếc cho Sở Vân tỏ vẻ bất mãn với hành vi vô lại của Vệ Khiếp.

Sắc mặt Vệ Khiếp thật sự không tốt, đỏ ửng lên. Hai mắt nhìn trừng trừng về phía Sở Vân. Ánh mắt như muốn phun hỏa. Hắn nghiến răng nghiến lợi, không còn phong phạm lúc trước nữa:

- Không ngờ ngươi học đạo pháp Đại Long Văn. Được, tốt lắm. Làm học trưởng ta kinh hãi. Chẳng qua, cũng chỉ như vậy thôi.

Hắn thẹn quá hóa giận, lấy tay chỉ Sở Vân, ra lệnh cho Cương Vũ Ưng thứ hai:

- Lão Nhị sử dụng Cương Y, lại dùng Ưng Trảo Cầm Nã Công, bắt lấy hắn cho ta.

Lại ra lệnh đối với Cương Vũ Ưng thứ nhất:

- Lão Đại, dùng Toàn Phong Tỏa, khóa trụ hành động của hắn.

Sở Vân hừ lạnh một tiếng:

- Nghĩ thật hay, Phi Huyền Ngự Thiên Đao.

Ngay sau đó, hành động của hắn làm mọi người sợ ngây người. Hắn chợt ném chiến đao trong tay lên không trung.

Một chút sáng trắng như tuyết hiện lên, xé rách không khí, ở không trung vẽ ra một đạo tuyết hồng. Trực tiếp xuyên qua Cương Vũ Ưng thứ hai. Cuối cùng vang lên một tiếng, cắm thật sâu địa ở phía trên đỉnh vách núi.

Cương Vũ Ưng thứ hai, nhất thời phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết. Trong lúc đó, lồng ngực bị phá vỡ thành một lỗ hổng lớn. Đao khí ở trong cơ thể nó tản ra bốn phía, băng lạnh thấu xương. Rất nhanh ầm một tiếng, nó hóa thành yêu tinh loảng xoảng

rơi xuống bên chân Sở Vân.

- A! Lão Nhị của ta!

Vệ Khiếp kêu to, tê tâm liệt phế.

158. Chương 92: Yêu Cung Gặt Hái, Vệ Khiếp Chết Ngất (thượng)

Chương 92: Yêu Cung gặt hái, Vệ Khiếp chết ngất (thượng)

Vệ Khiếp cũng có kỳ ngộ. Ở lễ trưởng thành trung, cảm hóa được một quả trứng yêu thú thượng đẳng, thế nhưng lập tức giành được ba con Cương Vũ Ưng.

Ba con Cương Vũ Ưng này, một trứng sinh ra, giống như ba bào thai. Tiên thiên đã lĩnh ngộ được một loại đạo pháp, có thể đồng tâm hiệp lực, cùng nhau tác chiến.

Vệ Khiếp lần lượt đặt tên là: lão Đại, lão Nhị, lão Tam.

Hiện giờ, lão Nhị tự nhiên bị một đao của Sở Vân giết chết. Ba con thiếu một, tương đương một bàn tay đầy đủ thiếu một ngón tay. Cái này bảo Vệ Khiếp làm sao không đau lòng?

Đau đến muốn nổi điên, muốn hộc máu!

- A, ta phải giết ngươi!

Hắn nổi giận, hai mắt lóe ra ánh sáng sắc bén, hung tợn nhìn chằm chằm vào Sở Vân, sát khí dày đặc kêu lên.

- Lão Đại, Ưng Ba Khiếu Thương Vân!

Hắn muốn thi triển đạo pháp thượng đẳng, dùng âm ba công kích đánh chết Sở Vân.

Vậy mà nói, ra lệnh một tiếng, Cương Vũ Ưng lại không hề phản ứng.

- Hả?

Vệ Khiếp đang muốn khiển trách, ánh mắt chợt sửng sốt. Bỗng nhiên, hắn phát hiện trên cổ lão Đại ưng, xuất hiện một vết máu.

Trong giây lát, hắn nhớ tới đến Túy Tuyết Đao bay qua, xẹt qua gò má mình hai vết…

Trong lòng, tâm nhất thời dao động, cảm thấy nguy hiểm thật lớn bao phủ toàn thân.

Sắc mặt Vệ Khiếp trắng bệch, trừng lớn hai mắt.

Tại giờ phút này, hắn cảm giác được thời gian như chậm lại. Vết máu chậm rãi mở rộng, máu ở cổ phun ra, đầu và thân hình hùng ưng dần dần chia lìa, khoảng cách càng lúc càng lớn.

Toàn bộ đều giống như pha quay chậm.

Tâm cũng theo càng ngày càng trầm xuống, cuối cùng loảng xoảng chìm vào đáy cốc.

Ầm!

Từ trên không trung, đột nhiên tuôn ra một đoàn máu. Thân Cương Vũ Ưng trở nên khác thường!

Vệ Khiếp rơi xuống dưới, ở trong không trung đành phải gọi lão Tam Cương Vũ Ưng. Lúc này mới chật vật không chịu nổi miễn cưỡng tránh không bị rơi xuống.

Mọi người lập tức phát ra tiếng kêu kinh ngạc đên rung trời.

- Oa nhìn kìa! Một đao hai mạng, đó là chiêu đao gì vậy?

Phòng ngự của Cương Vũ Ưng cũng rất xuất chúng.

Trong đó còn thêm vào Cương Y đạo pháp. Quan trọng chính là hai con Cương Vũ Ưng đều là cấp số Đại Yêu, đã qua năm trăm năm, tu vi thâm hậu.

Sở Vân bay ra một đao, tự nhiên thoáng cái đã giết chết hai con yêu thú cùng cấp số Đại Yêu.

Làm người khác không thể không khiếp sợ thất sắc. Trong lúc nhất thời, mọi người đều đoán xem cuối cùng đao pháp ngoài dự đoán của Sở Vân là đao pháp gì.

- Lão Đại của ta!

Hai mắt Vệ Khiếp đỏ đậm, khuôn mặt vặn vẹo, rớm lệ. Hắn trợn to hai mắt, nhìn lão Đại Cương Vũ Ưng nổ tung tạo thành những hào quang trong không trung. Đầu hóa thành một khối tiểu yêu tinh, thân hình hóa thành một khối Đại Yêu tinh, rơi xuống đấu trường, tạo thành một đám bụi nhỏ.

- A ——! Sở Vân ta phải cho ngươi chết không được tử tế!

Vệ Khiếp giận dữ, che ngực, điên cuồng hét lên.

Tổn thất quá lớn.

Hắn tuyệt đối không đoán được, chiến thuật tuyệt đối an toàn như thế, tự nhiên tổn thất hai con Cương Vũ Ưng của hắn.

Ba con Cương Vũ Ưng này do đã lớn dần lên cùng hắn.

Là bảo bối tâm huyết của hắn. Là chiến lực cực mạnh hắn vẫn dựa vào.

Hiện giờ, bị Sở Vân một đao giết cả hai con, chỉ còn lại có một con lão Tam cuối cùng có tu vi yếu nhất, hơn ba trăm năm.

- Hiện giờ ngươi đã mất đi Túy Tuyết Đao, xem ngươi lấy cái gì để chống cự với ta. Sở Vân, ta muốn ngươi chết thật khó coi!

Vệ Khiếp ngồi ở trên lưng chim ưng, mặt co rúm, vô cùng giận dữ.

Túy Tuyết Đao cắm ở trên vách núi đá. Hai tay Sở Vân trống trơn, sắc mặt vẫn rất bình tĩnh:

- Chẳng lẽ ngươi không biết Thư Viện luận bàn có đề cập tới sinh tử sao? Chẳng lẽ ngươi muốn vi phạm quy định Thư Viện? Nếu ngươi giết ta, chắc chắn một mạng đền một mạng. Ngươi còn muốn ra tay sao?

Vệ Khiếp nhịn không được ngẩn ngơ.

Đừng thấy trong đấu trường chỉ có thư sinh đang xem trận đấu. Trên thực tế có rất nhiều nhân viên công tác đang ẩn thân. Chính là vì phòng ngừa báo thù, nguy hiểm cho đến tính mạng của các thư sinh.

Vệ Khiếp không chút nghi ngờ, lúc này mình đang bị những người này theo dõi. Chỉ cần mình thật sự có hành động giết Sở Vân, kết cục nhất định sẽ kết cục rất đáng sợ.

Phát hiện này khiến hắn cả kinh. Sự bi thương phẫn nộ càng tràn ngập trong lòng. Rõ ràng kẻ địch chém chết Cương Vũ Ưng ở ngay trước mặt, hắn lại không thể giết chết kẻ địch!

- A a a!

Hắn tức giận đến nổi điên, tóc tai bù xù, xé rách quần áo của mình, dụng quyền đám vào ngực mình.

- Dù ta không giết ngươi, cũng phải đánh cho ngươi nửa năm cũng không xuống giường được. Muốn ngươi phải cảm thấy hối hận và căm phẫn thật sâu! Cho ngươi biết được cảm giác của ta!

Hắn la to, không còn chút phong độ lúc trước nữa.

Mọi người nhìn thấy, tim đập nhanh, đồng thời thổn thức. Không ít người cảm thấy có chút đồng tình.

Thoáng cái, chết hai con Yêu thú chủ chiến lực. Mọi cố gắng gian khổ bồi dưỡng đều tiêu tan.

Mặc kệ như thế nào, Vệ Khiếp chưa bao giờ trải qua một trận chiến như vậy… Hơn nữa hắn là một đầu sỏ của thế lực thư sinh gia tộc quyền thế. Không có thực lực, ai cũng không phục hắn.

- Thật sự nghĩ biến ta trở thành gà con, có thể chà đạp tùy ý sao?

Sở Vân lắc đầu, nhìn Vệ Khiếp kêu gào, cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Hắn đưa tay vào tiên nang bên hông, rút Định Tinh Cung ra, cầm ở trong tay.

Tiếp theo, hắn lại lấy mũi tên trong tiên nang, rút ra ba chiếc Lưu Tinh Tiến mô phỏng, đặt lên dây cung. Mũi tên này được thợ giỏi khảo cứu, đều là cấp số Ấu yêu do chính tay Du Nha đại sư làm ra.

Một khắc như vậy, toàn trường đều im ắng.

Mọi người bao gồm cả Vệ Khiếp, đều nhìn ngây người.

- Ta, ta không có nhìn lầm đi? Yêu Cung, Yêu Cung cấp số Đại yêu!

- Sở Vân giương cung cài tên, chẳng lẽ hắn đã có đao thuật cảnh giới đại thành, còn có tiễn thuật đại thành hay sao?

- Yêu Cung không tầm thường, tư chất ít nhất là trung đẳng.

Sau một phúc yên lặng ngắn ngủi, toàn trường đều sôi động.

- Thì ra Sở Vân còn có con bài chưa lật trong tay, khó trách được lại trấn định như thế.

- Vệ Khiếp gặp nạn, Yêu Cung rất am hiểu đánh xa. Mưu kế của hắn đã thất bại.

Vệ Khiếp trợn tròn mắt, Sở Vân có một Yêu Cung từ khi nào?

Hắn hơi giật mình ngồi ở trên lưng chim ưng, cảm giác được trong lòng chợt từ chín tầng mây, rơi xuống đến vực sâu địa phủ.

Mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển quá lớn.

Sở Vân có một Yêu Cung khi nào?

Hồn thể của Yêu Cung xanh thẳm, giống như ngôi sao, chói sáng trong mắt hắn.

Nhiệt huyết tràn ngập ngưng trệ, nhìn đến ba mũi tên nhắm về phía mình, Vệ Khiếp đột nhiên cảm thấy một cơn gió lạnh, không biết từ chỗ nào thổi tới, khiến toàn thân hắn ớn lạnh.

159. Chương 93: Yêu Cung Gặt Hái, Vệ Khiếp Chết Ngất (hạ)

Chương 93: Yêu Cung gặt hái, Vệ Khiếp chết ngất (hạ)

- Liên Châu.

Sở Vân khẽ quát một tiếng, ba mũi tên nhất tề bắn ra.

Xoát!

Ba mũi tên lại hình thành một đạo âm thanh, đầu đuôi hỗ trợ nhau, phá không khí, phát ra âm thanh chói tai.

Vệ Khiếp hoảng sợ, hét lớn:

- Lão Tam, tránh đi!

Cương Vũ Ưng kêu một tiếng, hai cánh vỗ mạnh, mũi tên bay thoáng qua. Vệ Khiếp cả kinh toát mồ hôi lạnh.

- Tinh Quang Nhất Thiểm.

Sở Vân chợt lấy tên đặt lên cung. Tốc độ Mũi tên bắn ra rất nhanh. Dây cung vừa buông lỏng, liền hóa thành một vài tinh quang, trong phút chốc bắn trúng ngực Cương Vũ Ưng.

- Lão Tam, kiên trì!

Vệ Khiếp cắn răng, Cương Vũ Ưng tròng trành không xong, hắn ngồi ở phía trên lắc lư kịch liệt, cảm thấy hết hồn.

Hắn há mồm, ý đồ hạ lệnh đánh trả. Kết quả lại nghe Sở Vân ra lệnh một tiếng:

- Tiểu Phi Vũ.

Xoát một tiếng, mũi tên bay giữa không trung tản ra thành vô số tia sáng, chói mắt, bện thành mạng lưới hỏa lực dày đặc, bao trùm hướng về phía Cương Vũ Ưng.

Vệ Khiếp sợ tới mức hồn bay phách tán, vội vàng vỗ đầu Cương Vũ Ưng, hét lớn:

- Bay ra đi, mau bay ra đi.

- Xạ Thiên.

- Tiểu Phi Vũ.

- Tinh Quang Nhất Thiểm.

- Liên Châu…

Trên mặt đất, Sở Vân không ngừng bắn tên.

Giữa không trung, Vệ Khiếp sử dụng Cương Vũ Ưng không ngừng chạy trốn.

Mọi người đang đưng xem cuộc chiến đều kinh ngạc.

Thế cục biến hóa quá nhanh. Nháy mắt, Sở Vân đuổi Vệ Khiếp ở trên trời đến mức gà bay chó sủa.

- Mũi tên như gió, không thể tưởng được Trĩ Hổ còn có chiêu thức ấy.

- Ngươi xem kỹ thuật bắn tên của hắn, trong đó không hề có sơ hở, như nước chảy mây trôi.

Trời ạ, Thì ra thiên phú bắn tên của hắn cũng cao như thế.

- Chiến thuật học trưởng Vệ Khiếp thiết kế tỉ mỉ đã thất bại. Nhìn bộ dáng hắn giãy dụa thật sự là bi kịch.

Lời mọi người nói, Vệ Khiếp đều nghe cả, cơ hồ khiến hắn khó chịu muốn hộc máu.

- Đáng giận…

Hắn định thi triển đạo pháp, xoay chuyển cục diện, nhưng Mũi tên của Sở Vân luôn luôn đuổi phía sau lưng hắn, làm cho hắn không ngừng chạy trốn, không có thời gian để nghỉ ngơi.

- A! Sở Vân, ngươi quá vô sỉ. Tự nhiên sử dụng yêu binh thứ hai!

Hắn tức giận đến không nhịn được, căng cổ họng điên cuồng hét lên, nói loạn không chọn từ.

Tất cả mọi người đang đứng xem phá lên cười:

- Rõ ràng học trưởng Vệ Khiếp ngươi sử dụng yêu thú thứ hai trước?

- Học trưởng Vệ Khiếp không hổ danh là đệ tử gia tộc quyền thế. Thật vô sỉ. Những lời này còn nói được ra miệng.

Có bình dân thư sinh không buông tha cơ hội chèn ép thế lực gia tộc quyền thế.

Thư sinh gia tộc quyền thế đều trầm mặc, cảm nhận được thể diện không ánh sáng. Có vài người vẻ mặt thất vọng, đã lặng yên đi ra. Rất nhiều người cũng không nhẫn nại xem Vệ Khiếp bị từng mũi tên của Sở Vân, đuổi đến mức thảm hại bay loạn.

- Xạ Thiên!

Sở Vân cân nhắc thời cơ chiến đấu, bỗng nhiên phát ra một mũi tên.

Mũi tên này thẳng tắp bắn về phía trời cao. Dưới sự phán đoán của Sở Vân, Vệ Khiếp khống chế Cương Vũ Ưng va phải mũi tên. Cương Vũ Ưng nhất thời kêu thảm

thiết một tiếng, thân thể nghiêng sang một bên, Vệ Khiếp bị ngã xuống.

- Liên Châu!

- Liên Châu!

- Liên Châu!

Hai mắt Sở Vân mở lớn, bắn liền một lúc chín mũi tên. Tất cả các mũi tên bắn vào trong cơ thể Cương Vũ Ưng. Nó bị bắn chết giữa không trung, rơi xuống trên mặt đất, ánh sáng trắng tỏa ra, hóa thành một khối yêu tinh.

- Không!

Vệ Khiếp nặng nề ngã trên mặt đất, xương trên người có nhiều chỗ gãy, ngực xuất huyết bên trong, đầu óc choáng váng, mắt hoa lên. Nhìn thấy Cương Vũ Ưng cuối cùng bị bắn chết, hắn đau đớn kêu lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt nhắm nghiền ngất đi.

Cuộc chiến giữa Vệ Khiếp với Sở Vân đã một đòn hung hăng đáp lễ đối với những thư sinh đang rục rịch có ý định khiêu chiến.

- Trĩ Hổ đúng là Trĩ Hổ, không ngờ còn dấu nhiều con bài chưa lật như vậy.

- Học trưởng Vệ Khiếp bị thất bại rất thảm, đau đớn mất ba Đại Yêu thú chủ chiến lực, kết quả nỗ lực bao lâu hầu như đều mất hết.

- Thật khó hiểu, vì sao khi Sở Vân đối chiến với Thạch Gia Minh, không hề động tới Yêu Cung?

- Chẳng lẽ ngươi không biết sao? Quan hệ giữa Thạch Gia Minh và Sở Vân tương đối tốt à.

- Ta biết rồi, thì ra là thế. Ta hiểu rồi! Đây là hành vi kiếm học phân trần trụi a.

Rất nhiều người đã chợt hiểu ra, Sở Vân là cố ý bại bởi Kim Bích Hàm, chính là tiến hành quét học phân. Loại chuyện này, đương nhiên sẽ có người thông báo. Thư Viện đáp lại là, nếu ngươi cũng có thể thể làm như thế, cố ý nhận thua, hoan nghênh đến quét học phân.

- Quét học phân!

- Quét học phân!

Rất nhiều người đều kích động.

Nhưng khi bọn hắn muốn làm, lúc này mới phát hiện —— khó thực hiện được.

Loại quét học phần này, yêu cầu cơ bản nhất là thắng liên tiếp. Nhưng không phải ai cũng có thực lực thắng liên tiếp. Sở Vân thắng liên tiếp, đó là có đao thuật đại thành, người đứng đầu Thư Viện. Đám thư sinh có thực lực khác, đều có bản tính cao ngạo, ai có thể cúi đầu, chịu thua trước một bạn cùng lứa tuổi?

Chuyện thông báo chỉ gây ra một duy nhất, Sở Vân không tiếp tục đóng kịch nữa.

Trong đấu trường, hắn trực tiếp chịu thua trước Kim Bích Hàm.

Tin tức truyền ra, rất nhiều thư sinh đều rơi lệ đầy mặt.

- Sở Vân rất hung tàn, ngay cả đánh cũng không đánh, thẳng thắn trực tiếp nhận thua.

- Lúc trước, ta còn tưởng rằng hắn thật sự bị siêu việt. Thì ra là thế, ta cũng muốn quét học phần!

Người hâm mộ cũng có, kẻ ghen tị cũng có, người rục rịch lại chẳng mấy. Trong đầu rất nhiều người đều âm thầm đánh giá thực lực của Sở Vân.

Kết quả làm người ta hồi hộp.

Không nói đến đao thuật đại thành của Sở Vân, không người nào có thể đánh cận chiến với.

Đánh xa, cũng không phải là đối thủ trước một chút thành tựu Tiễn pháp của Sở Vân.

Sở Vân gần như là vô địch. Không hề nghi ngờ, hiện nay, hắn trấn áp tất cả thư sinh Thiên Ca Thư Viện.

Cũng có người đưa ra lời dị nghị, nói Hoa Anh biết sỉ sau dũng, sau khi bại trận dưới tay Sở Vân lúc, chăm chỉ luyện Tiễn thuật. Đan luyện Tiễn pháp vốn không kém biểu hiện ra ngoài của Sở Vân là mấy. Chắc thực lực hiện giờ phải siêu việt hơn Sở Vân.

Chẳng qua không ai chứng thực điểm này. Đúng lúc Hoa Anh bị hỏi, cũng chỉ cười cười, cũng không trực tiếp trả lời.

Bởi vậy lời dị nghị này đã nhanh chóng bị danh tiếng "người liên tục giữ ngôi vị đứng đầu" của Sở Vân như sóng triều nhấn chìm.

Nếu bọn họ biết ở trong tay Sở Vân còn giữ lại có một yêu thú Thiên Hồ tư chất tuyệt phẩm. Không biết bọn họ sẽ có cảm tưởng thế nào?

Bên ngoài đều hỗn loạn, Sở Vân cũng không chú ý. Cái gì "người liên tục giành ngôi vị đứng đầu" cách nói này càng đáng cười, chỉ là gió nhẹ mây cao.

160. Chương 94: Bảo Thuyền Dương Oai, Tinh Thánh Đại Xạ Lễ (thượng)

Chương 94: Bảo thuyền dương oai, Tinh Thánh đại xạ lễ (thượng)

Thư gia đảo không ngừng truyền đến tin tức tốt.

Đầu tiên là Du Nha đại sư tự mình ra tay khéo léo chế tạo một bảo thuyền đầu tiên. Cuối cùng nó đã xuống biển.

Bảo thuyền là một loại danh thuyền, và Đại phúc thuyền, lâu thuyền, chiến hạm lớn, thuyền mai rùa cũng gọi là năm loại thuyền rất to.

Vốn Thư Thiên Hào là muốn tạo ra Đại Phúc thuyền có chiến lực rất mạnh, hoặc là Lâu thuyền. Nhưng sau khi Sở Vân khuyên bảo, liền chuyển kế hoạch thành Bảo thuyền.

Đáy Bảo thuyền rộng rãi, tính cơ động là một trong năm loại thuyền to mạnh nhất.

Thích hợp viễn trình. Khả năng thích ứng của nó đối với tình huống ở các hải vực, cũng là mạnh nhất.

Tạo ra loại thuyền này, thứ nhất có thể làm chiến thuyền, thứ hai cũng có thể chiếu cố một chút tới công tác vận chuyển hàng hóa. Chính thích hợp cho Thư gia đảo lúc này, mở bến cảng mua bán muối, cần chiến thuyền hộ tống.

Bởi vậy, giá trị của Bảo thuyền cực cao.

Sau khi Bảo thuyền đầu tiên xuống nước, Thư Thiên Hào làm một chuyện lớn. Hắn lấy Bảo thuyền làm tàu chiến chỉ huy, dẫn dắt hơn mười chiến thuyền hạng nhẹ tới gần hải vực do hải tặc sinh sống gần Thư gia đảo, một lưới bắt hết. Sát thương vô số, bắt được một lượng lớn tù binh. Thoáng cái, chướng khí mù mịt trong hải vực xung quanh, trở nên trong sạch.

Thư gia đảo vùng lên, dần dần được truyền từ Chư Tinh Quần Đảo ra ngoài.

- Hùng phong ngày xưa của Chư Tinh Mãnh Hổ không giảm, Thư Thiên Hào phấn đấu đánh bại hải tặc!

- Rất nhiều thế lực đều muốn chú ý tới, tập trung tại đây tòa ngày xưa đảo nhỏ cằn cỗi hoang dã.

- Thật đáng sợ, nghe nói, Thư gia đảo có binh đại sư luyện binh thần bí trấn giữ. Rất nhiều người tin rằng Bảo thuyền này mới chỉ là cái mở đầu.

- Hải quân Thư gia —— Bá chủ trên biển mới sinh ra!

Rất nhiều tin tức cùng loại, đều hiện ra trên Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng. Trong lúc nhất thời, tin tức thời sự Thư gia đảo quật khởi được tuyệt đại đa số người chú ý.

Uy tín của Sở Vân, càng ngày càng tăng.

Thư gia đảo cường thế, Thiếu đảo chủ Thư gia đảo tương lai, thiên tài chân chính, đệ nhất Thiên Ca Thư Viện, mấy thứ này liên hệ cùng một chỗ, khiến cho không gì phá nổi thanh thế của Sở Vân. Không giống lúc trước, một khi rung động, liền tạo thành chấn động, còn có xu thế băng tán.

- Nền móng chân chính, còn ở Thư gia đảo.

Trong lòng Sở Vân cũng có cảm khái.

Trưởng thành cần hoàn cảnh, có một thế lực cường đại, chỗ dựa ở sau lưng, là nhất chuyện tương đương thoải mái.

Trong kiếp trước, hắn thấy nhiều chuyện như vậy.

Đệ tử của một môn phái cường đại nào đó hành tẩu trong thiên hạ, thường mở miệng câu đầu tiên, chính là giới thiệu bối cảnh của mình. Rất nhiều thời điểm, căn bản không cần động thủ, có thể dọa đối thủ rút lui. Có thể bớt đi rất nhiều phiền toái.

Dùng lý luận của Nhan Khuyết mà nói: đây là thanh thế. Có đôi khi phải tạo thanh thế, có đôi khi phải mượn thanh thế, có đôi khi phải thừa cơ. Thư gia đảo cường đại, chính là một cách để thanh thế bay lên. Dù Sở Vân không hề làm gì, lực ảnh hưởng của thân mình cũng bởi vậy bay lên.

Trừ chiến thuyền ra, Tinh binh chuông đồng đã ở bắt đầu được thành lập. Sở Vân rất mong chờ đối với việc này, không biết binh chủng tinh binh này, xuất thế sẽ khiến thế gian rung động đến mức nào.

Mấy nhà vui mừng mấy nhà lo.

Trải qua sự cứu chữa của Bạch Mi đan sư, ba ngày sau thương thế của Vệ Khiếp như toàn thân gãy xương, xuất huyết bên trong đều được chữa khỏi.

Chẳng qua vết thương trong lòng, lại chỉ có thể để thời gian dài bù lại.

Toàn bộ chủ lực yêu thú của hắn chỉ qua một trận chiến đều không còn. Vừa tỉnh lại, cảm giác mình còn là nhân vật đầu sỏ trong hàng thư sinh quý tộc quyền thế nữa. Số lượng lớn học phân tích được sau ba năm chăm chú bồi đắp, cơ hồ tất cả kết quả cố gắng đều trôi xuống sông xuống biển hết.

Vệ Khiếp vừa đau lòng, vừa sợ.

Hắn cũng không phải người thừa kế của Vệ gia đảo, chỉ là một nhánh của Vệ Gia. Sở dĩ hắn được lựa chọn đưa vào Thiên Ca Thư Viện, bởi vì tư chất và kỳ ngộ của mình.

Hiện giờ kỳ ngộ không có, cố gắng uổng phí. Mà hắn đã học tập ở Thư Viện gần ba năm, còn thiếu mấy tháng nữa, sẽ thoát ly Thư Viện, trở về Vệ Gia đảo.

Nếu Vệ Gia đảo chủ nhìn thấy mình, ba năm cũng không có sở trường gì, không biết sẽ có cảm tưởng gì? Nếu biết mình bại một trận chiến, thua hoàn toàn như thế này sẽ có cảm tưởng gì?

Vệ Khiếp càng nghĩ càng sợ hãi, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, tay chân lạnh cóng. Trong lòng hắn vô cùng thống hận, vừa thống hận Sở Vân, cũng thống hận chính mình. Sao ngu xuẩn đến mức làm người đầu tiên nhảy ra khiêu chiến Sở Vân, kết quả thành đá thử vàng cho những người khác!

Trừ Vệ Khiếp ra, tất nhiên còn có Trữ Y Y.

Sở Vân thắng lợi, tự nhiên Trữ Y Y cũng chuẩn bị tâm lý. Nhưng đột nhiên xuất hiện một Đại Yêu cung, vẫn khiến nàng kinh ngạc.

- Trong tay Sở Vân, còn có bao nhiêu con bài chưa lật?

Trữ Y Y đoán không ra. Bỗng nhiên nàng phát hiện Sở Vân thần bí, sự cường đại của Sở Vân, càng làm người ta kiêng kỵ. Nàng âm thầm tự nhủ, sau này khi làm việc, mình càng phải cúi đầu thấp hơn.

- Thư gia đảo, ngày càng cường đại rồi. Với tình trạng như hiện giờ, chỉ sợ kế hoạch thâu tóm Thư gia đảo của chúng ta cuối cùng sẽ không thể thực hiện.

Trong tộc lão hội, sắc mặt Trữ gia chủ rất nghiêm trọng, giọng điệu vô cùng trầm trọng.

Các Tộc lão đều trầm mặc, không khí bên trong đều ngưng trọng.

- Dịch bệnh Bích Lạc Hải Đái bùng nổ, khiến Thư gia đảo quật khởi ngoài ý muốn.

Hiện giờ không thể sử dụng cách thức kinh tế để gây phiền toái cho Thư gia đảo.

- Trước kia luôn luôn ra tay ngầm ngăn cản luyện binh đại sư gia nhập Thư gia đảo.

Nhưng thật không ngờ, cuối cùng không biết từ đâu xuất hiện một đại sư thần bí, thực lực cao siêu, còn lợi hại so với đại sư luyện binh của Trữ gia chúng ta.

- Hiện giờ Thư gia đảo có một Bảo thuyền, lấy thế như sét đánh ngang tai, tiêu diệt quân cờ hải tặc của chúng ta. Chúng ta nên làm thế nào cho phải?

Các vị tộc lão đều không ngừng than vãn, cảm giác rất bất đắc dĩ. Thư gia đảo quật khởi, thế không thể đỡ.

- Ta có một kế, có khả năng kiềm chế Thư gia đảo.

Bỗng nhiên, một người từ trong bóng tối bước ra.

Trữ Gia chủ nhìn chăm chú, thấy người tới một người mập mạp trắng trẻo, hai tròng mắt thật nhỏ lóe ra ánh sao. Đó là quân sư của hải tặc Tàn Lang ngày trước - Bạch Bái.

Thật ra hắn là người trong Trữ gia, được chỉ định vào đoàn hải tặc Tàn Lang.

161. Chương 95: Bảo Thuyền Dương Oai, Tinh Thánh Đại Xạ Lễ (hạ)

Chương 95: Bảo thuyền dương oai, Tinh Thánh đại xạ lễ (hạ)

Sau lại Tàn Lang bị Sở Vân ngoài ý muốn chém chết, hắn lại được Trữ gia chủ phó thác, tụ tập đám hải tặc ở hải vực Thư gia để làm xằng làm bậy, đốt sát đánh cướp. Kết quả lại bị Thư Thiên Hào đánh một đòn rất mạnh, đánh tan đoàn hải tặc. Bản thân chịu trọng thương, chạy trở về.

- Ngươi có kế sách gì?

Trữ Gia chủ biết Bạch Bái là người rất mưu trí, cảm thấy hứng thú hỏi.

- Tống tử.

Bạch Bái nở nụ cười cười, lúc này nói toạc ra mưu kế của mình.

- Đúng là khổ nhục kế!

- Cái này kế sách quá nhiều sơ hở. Liên tiếp ngấm ngầm mưu tính Thiết gia, Thư gia, có thể được sao?

- Không hẳn, Thư gia đảo quật khởi, xây dựng hải quân, trực tiếp uy hiếp đến địa vị bá chủ của Thiết Gia. Lý do gì cũng không quan trọng, chỉ cần đứng được là được.

Các Tộc lão thảo luận một trận kịch liệt, cuối cùng chấp nhận kế này.

- Một khi đã như vậy, chỉ đành hy sinh ngươi. Chẳng qua diễn phải thật, ta giúp đỡ ngươi số lượng lớn tiền tài, ngươi kéo một đoàn hải tặc hoàn toàn mới đến.

Cuối cùng, Trữ gia chủ cũng gật đầu. Hai mắt hắn lóe ra ánh mắt lạnh lùng.

- Nếu kế hoạch này thành, chắc chắn sẽ khiến Thư Thiên Hào và tiểu súc sinh Sở Vân kia chết cũng không có chỗ chôn!

m mưu giao nhau thành một tấm lưới, đã lặng lẽ tiến đến, bao phủ Thư gia đảo.

Thiên Ca Thư Viện, Tạp Vụ đường.

- Tinh Thánh đại xạ lễ.

Đứng ở phía trước ngọc bích, nhìn nhiệm vụ trước mặt, Sở Vân kinh ngạc thốt lên một tiếng.

Đây là nhiệm vụ đoàn thể. Cần hai mươi người tạo thành một nhóm, giao đấu Tiễn thuật, lấy kết quả cuối cùng để tính thắng thua.

Nhận thấy vẻ kinh ngạc của Sở Vân, Nhan Khuyết thoáng cười, đứng ở một bên giải thích:

- Tinh Thánh đại xạ lễ, là nghi thức truyền thống kỷ niệm Tinh Thánh. Cuối mỗi năm học, Thư Viện đều phải tổ chức hoạt động lớn này.

Tinh Thánh là từng người lưu danh Thánh bảng trên Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng, được rất nhiều người truyền tụng, lưu truyền thiên cổ. Tương truyền, cách đây rất lâu, hắn cầm Yêu Cung trong tay, bắn rơi chư thiên tinh thần. Tinh thần rơi vào biển sâu, hình thành Tinh Châu hôm nay.

Tinh Thánh đại xạ lễ, chính là hoạt động hiến tế được tổ chức kỷ niệm Tinh Thánh. Các địa phương Ở Tinh Châu, đều tổ chức hoạt động Tinh Thánh đại xạ lễ.

Khi mọi người khai trương cửa hàng, sẽ tổ chức đại xạ lễ. Ai có thể ở phía trước cửa hàng hướng không trung bắn ra mũi tên cao nhất, biểu thị công trạng tiếp theo của cửa hàng sẽ phát triển cao, người đó có thể giành được phần thưởng của chủ cửa hàng đó.

Sau khi sinh con, nhất là con trai. Mọi người cũng tổ chức Tinh Thánh đại xạ lễ. Đứng ở trước cửa bắn mũi tên ra bốn phía, biểu thị đứa trẻ này, tương lai có thể làm nên sự nghiệp, chinh phục bốn phương tám hướng.

Mà ở Thiên Ca Thư Viện, mỗi thư sinh có ba năm sống miệt mài trong sách vở và học tập. Sau ba năm, sẽ rời khỏi Thư Viện, khai sáng sự nghiệp của chính mình. Tổ chức Tinh Thánh đại xạ lễ, cũng là dự báo trước sau này bọn họ có thể đạt được mục tiêu của mình, giống như mũi tên quyết chí tiến lên, giành được công lao và thành tích.

- Nói như vậy, mở hoạt động Tinh Thánh đại xạ lễ là nhằm vào lão sinh các ngươi?

Sở Vân hỏi.

- Tân sinh cũng có thể tham gia, cảm thụ một chút không khí. Quan trọng nhất là ở trong Tinh Thánh đại xạ lễ sẽ có quốc chủ các quốc gia phụ cận đích thân tới quan sát, chọn lựa người có đức có tài mới. Cơ hội này đối với đám thư sinh xuất thân bình dân chúng ta, có lực hấp dẫn rất lớn.

Nhan Khuyết đáp.

- Thì ra là thế.

Sở Vân gật đầu, nghĩ đến Kim Bích Hàm.

- Phần thưởng học phần tương đối nhiều, chúng ta cũng tới tham gia.

- Tinh Thánh đại xạ lễ? Đoàn đội đứng đầu, mỗi người được thưởng tám mươi học phần?

Kim Bích Hàm lắc đầu, sắc mặt ảm đạm không quan tâm, nhẹ giọng nói.

- Ta muốn tám mươi học phân, nhưng có ích lợi gì đâu? Cho dù là tập được Chấn Cửu Tiêu thì có ích lợi gì đâu? Ta không có quyền có thế, chỉ có một người, sao có thể xoay chuyển thế cục của Đôn Hoàng quốc?

Vẻ mặt nàng đầy lạc long. Từ đó đến nay, mỗi ngày đều nhìn Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng xem thông tin về Đôn Hoàng quốc.

Trong lòng Kim Bích Hàm đã trầm trọng đến tột đỉnh.

Bỗng nhiên nàng phát hiện, bảo vệ ngai vàng là một chuyện hoàn toàn không có khả năng. Kẻ địch chắn ở trước mặt nàng, có người nào không phải trọng thần, đại tướng, thân vương, trong tay nắm giữ hơn mười vạn binh mã?

Chỉ dựa vào một cuốn sách pháp môn Ngự yêu Chấn Cửu Tiêu sao?

- Thạch huynh, phấn chấn lên. Nếu bố trí cho huynh nhiệm vụ Chấn Cửu Tiêu, tất nhiên hoàng thất có dụng ý. Không thể đánh mất ý chí chiến đấu được.

Sở Vân khuyên giải.

Kim Bích Hàm thâm thở dài một hơi:

- Tập được Chấn Cửu Tiêu, giống như tăng thêm một phần chắc chắn mở ra mật tàng Hoàng Lăng. Nhưng cho dù trong mật tàng có vô số bảo tàng, một mình ta thân đơn chiếc bóng, có năng lực cũng có ích lợi gì đâu?

Sở Vân nhíu mày, hắn phát giác tình hình có chút nghiêm trọng. Kim Bích Hàm đã đánh mất ý chí chiến đấu. Một người không có ý chí chiến đấu, cho dù có nắm trong tay tuyệt thế thần binh, có năng lực thì có ích lợi gì?

Chẳng qua, hắn cũng hiểu Kim Bích Hàm.

Dù sao đối phương cũng chỉ là một hài tử mười ba tuổi, về mặt tâm lý sao có thể so sánh với mình được? Biểu hiện như vậy, chống được đến bây giờ đã vô cùng giỏi. Ít nhất sới với mình ở kiếp trước còn chưa bằng nàng.

Gần đây, hắn cũng nhìn thấy sự thay đổi của Kim Bích Hàm, nhưng lại không có cách nào. Vấn đề tâm lý, vẫn phải do chính mình giải quyết.

- Mặc kệ nói như thế nào, ta đã thay huynh báo danh. Cũng tập trung đủ hai mươi người, cùng nhau nỗ lực.

Sở Vân nói.

Kim Bích Hàm chậm rãi lắc đầu:

- Ta rời khỏi đội. Ta căn bản là không có tài bắn cung, không muốn liên lụy tới mọi người.

- Một thành viên hoàng thất, Tiễn thuật là yêu cầu cơ bản. Sao có thể không được?

Sở Vân khẽ cười, vỗ vỗ bả vai Kim Bích Hàm.

- Cứ quyết định như vậy.

Sao Kim Bích Hàm có thể không biết Tiễn thuật? Chính là trong trí nhớ quá mức tốt đẹp, thường xuyên cùng hoàng huynh, phụ hoàng bắn tên ở bãi bắn tên.

Lúc này, ký ức tốt đẹp này lại thành một nỗi đau tàn khốc. Chỉ cần cầm lấy Cung Tiễn, nàng không thể không nhớ đến phụ hoàng cùng huynh trưởng. Trong lòng đau đớn, khiến nàng bất lực không thể đối diện với hiện thực này.

Phòng riêng tại Đông Sơn.

- Sở Vân tụ tập một đội ngũ, quyết chí trở thành đội đứng đầu Tinh Thánh đại xạ lễ? Ha hả.

Nhận được tin tức này, Hoa Anh cười cười. Đôi mắt phong lưu cũng sáng như ánh sao.

Từ sau khi bị Sở Vân đánh bại, Hoa Anh quyết chí vươn lên, biết sỉ mà dũng, đã luyện Tiễn pháp tới cảnh giới đại thành.

162. Chương 96: Khúc Mắc Của Kim Bích Hàm, Hoa Anh Đến Cướp Người

Chương 96: Khúc mắc của Kim Bích Hàm, Hoa Anh đến cướp người

- Sở Vân, món nợ giữa hai chúng ta còn chưa thanh toán hết. Tự nhiên muốn dựa vào Tiễn thuật, đoạt được danh hiệu đội đứng đầu Tinh Thánh đại xạ lễ sao? Ngươi quên mất Thiếu đảo chủ Hoa gia ta sao?

Thiên Ca Thư Viện, bãi bắn bia.

Đinh linh linh…

Những phong linh nhẹ nhang, giương cánh bay lượn phía trên bãi bắn bia. Đừng thấy loại tiểu yêu thú này có vẻ ngoài ngây thơ, thân thể xanh biếc, khi bay ở không trung đặc biệt phát ra những tiếng động tựa phong linh. Trên thực tế, cái gì chúng nó cũng ăn,

sinh sản rất nhanh, là tai hoạ lớn nhất trong trong nông điền Chư Tinh Quần Đảo.

- Tiểu Bạch vũ.

Sở Vân khẽ quát một tiếng, giương cung cài tên. Mũi tên ở không trung nổ tung, hình thành một mảnh quang vũ, xoát một tiếng, cả đàn Khinh Vũ Phong Linh rơi xuống, chỉ còn lại có hai ba con bỏ trốn mất dạng.

Bạch quang chợt hiện, khi xác chúng rơi xuống liền hình thành yêu tinh. Cuối cùng bịch bịch rơi trên mặt đất, giống như một trận mưa yêu tinh.

- Tinh Quang Nhất Thiểm.

Sở Vân chuyển phương hướng, lại bắn ra một mũi tên. Tinh mang màu lam chợt lóe ra trên không trung, chuẩn xác nhắm vào tấc thứ bảy của một con Loa Toàn Manh Xà.

Toàn thân con Loa Toàn Manh Xà có hai màu đen hồng giao nhau vằn vện, quỷ dị diễm lệ. Nó chẳng phân biệt được đầu đuôi, hai đầu đều nhọn, có khả năng đặc biệt là đào hố trên mặt đất. Năng lực khôi phục của nó rất mạnh. Cho dù bị chém đứt hoàn toàn thành hai đoạn, cũng có thể tự lớn dần. Nhược điểm duy nhất, chính là tấc thứ bẩy. Chỉ có bắn trúng nơi đó, mới có thể một đòn trí mạng.

Một mũi tên của Sở Vân khiến, Loa Toàn Manh Xà bị mất mạng, hóa thành yêu tinh.

- Tiễn pháp tốt!

- Một đòn trí mạng, hội trưởng không hổ danh là hội trưởng.

Thấy tình cảnh như vậy, bên cạnh truyền đến những tiếng trầm trồ khen ngợi.

Sở Vân xoay người lại, nhìn về phía mười tám người ở phía sau. Những người này đều người hắn đã tập hợp lại, tạo thành một nhóm, tham gia đội ngũ Tinh Thánh đại xạ lễ.

Thêm cả Kim Bích Hàm và hắn, vừa đủ hai mươi người.

Mỉm cười, Sở Vân nhẹ giọng giải thích:

- Mọi người cũng biết, Tinh Thánh đại xạ lễ có ba trận. Trận đầu khảo hạch phạm vi bắn của Tiễn thuật. Khi đó, Thư Viện sẽ thả ra ngàn vạn con Khinh Vũ Phong Linh. Nhóm nào có thể bắn hạ nhiều yêu tinh, mới có thể thông qua, có tư cách tham gia trận thứ hai.

Trận thứ hai, khảo hạch sự chính xác của Tiễn thuật. Sẽ thả ra hai mươi Loa Toàn Manh Xà, mỗi thành viên trong nhóm chúng ta được bắn một lần. Căn cứ số lượng yêu tinh thu thập được, chọn ra hai đội, tiến vào trận thứ ba.

- Trận thứ ba, khảo hạch lực sát thương của Tiễn thuật. Hàng năm, yêu thú được thả ra khác nhau, tóm lại sự khôi phục sức khỏe, lực phòng ngự đều tương đương với yêu thú cường hãn. Còn sót lại hai đội ngũ, mỗi người luân phiên thay nhau bắn tên. Sau khi Yêu thú tử vong, xem bên nào thu được nhiều yêu tinh nhất, đội đó chính là đội xuất sắc.

- Nhóm chúng ta có rất nhiều thư sinh năm cuối, Tinh Thánh đại xạ lễ là lễ chào cảm ơn của các ngươi. Cũng là khởi điểm khai sáng sự nghiệp, mong các vị cố gắng nhiều hơn. Mọi người hãy nắm bắt lấy cơ hội cuối cùng! Tám mươi học phần cũng là phần thưởng tương đối nhiều.

Mục tiêu của chúng ta là đội đứng đầu!

- Đội đứng đầu!

- Đội đứng đầu!

- Đội đứng đầu!

Sở Vân nói xong, dẫn đầu nhóm người hô lớn. Cũng không ngừng vung tay hô to lên, sĩ khí lên cao.

- Phía dưới bắt đầu luyện tập đi.

Sở Vân gật đầu, lùi sang bên cạnh.

Trong lúc nhất thời, tên bay như mưa.

Trình độ Tiễn thuật của mọi người không giống nhau, nhưng về tổng thể mà nói, thực sự không tồi. Theo tiêu chuẩn đứng đầu Thư Viện, dẫn dắt đội ngũ này khả năng đoạt được ngôi vị đứng đầu là rất lớn.

- Thiếu duy nhất một người là Thạch Gia Minh, Thiếu chủ cũng không thể khuyên bảo được hắn sao?

Nhan Khuyết đứng ở bên cạnh Sở Vân, vừa quan sát mọi người luyện tập Tiễn thuật, vừa hỏi.

- Khúc mắc trong lòng, không phải người ngoài nói vài ba câu có thể cởi bỏ được.

Tính cách Thạch Gia Minh kiên cường, tự mình gánh trọng trách quá nặng. Điều chúng ta có khả năng làm, chính là làm tốt phần của chúng ta, mặt khác cũng nên tin tưởng hắn.

Sở Vân chậm rãi đáp, bỗng nhiên nhíu mày. Hắn thấy được một thư sinh mặc áo bào màu phấn hồng bào, thủ dẫn theo Bách Hoa Cung, thản nhiên đi vào bãi bắn bia.

Mặt mày hắn thanh tú, tướng mạo ôn nhu, hành động cử chỉ không che giấu được vẻ phong lưu, lịch lãm.

Chính là Hoa Anh.

- Bách Hoa Hỗn Loạn.

Hắn nhẹ nhàng lấy ra năm mũi tên, tư thế tao nhã bắn ra. Chỉ một thoáng, hoa vũ trên bầu trời, không chỉ tàn sát toàn bộ đàn Khinh Vũ Phong Linh. Thậm chí ngay cả những mũi tên bay trên không trung cũng bị phá hủy gần hết.

- Hoa Điền Thác.

Hắn tiếp theo lại rút ra một cây cực kỳ dài nhỏ, xoắn ốc mũi tên, vô tên vũ bay tên đi ra.

Giương cung cài tên, hưu một chút, bay vụt đi ra ngoài.

Mũi tên bay giữa không trung liền hóa thành một sợi tơ màu hồng nhạt bay lượn uyển chuyển. Hoàn toàn phải không bay thẳng tắp, như theo gió mà di chuyển, lướt gió tung bay.

Mười con Loa Toàn Manh Xà nằm ở vạch phấn bị số bạch quang tương ứng bắn trúng, cuối cùng trên mặt đất chỉ còn lại mười miếng yêu tinh.

Toàn trường yên tĩnh.

Đại thành Tiễn kỹ của Hoa Anh, làm cho người ta có cảm giác kinh diễm.

Sở Vân cũng không nhịn được, ánh mắt chăm chú nhìn Hoa Anh. Chỉ liếc mắt một cái, hắn đã biết sau khi đối phương bại trận đã hăng hái cố gắng. Hiện giờ cuối cùng đã đột phá bình cảnh, lên tới cảnh giới Tiễn thuật đại thành.

- Trận khảo hạch đầu tiên ở Tinh Thánh đại xạ lễ, chính là thi về phạm vi công kích.

Chẳng qua đối tượng không chỉ có một đàn, còn có mũi tên của đội ngũ đối thủ cạnh tranh. Lần khảo hạch thứ hai, khảo nghiệm tiến công chuẩn xác. Nhưng dưới áp lực, ai cũng có thể phạm sai lầm. Sau đó, trong đoàn đội có được một Tiễn thủ có thể có hơn một

mũi tên, hiệu quả như thế nào? Các vị hãy suy nghĩ một chút.

Trong ánh mắt kinh sợ của mọi người, Hoa Anh thu hồi Bách Hoa cung, thản nhiên đi đến trước mặt mọi người, mang theo vẻ mặt tự tin thong dong mỉm cười.

- Từ trước tới nay, trong Tinh Thánh đại xạ lễ sẽ có ít nhất ba vị quốc chủ đích thân tới thăm.

Các thư sinh năm cuối, nếu lúc đó mọi người có thể biểu diễn tốt tài năng của mình, được quốc chủ triệu tới gặp mặt, sau này một bước lên mây. Tất nhiên điều này không phải nói chơi. Các vị suy nghĩ kỹ một chút. Cơ hội này khó đến mức nào.

Hoa Anh nói một hồi, lời lẽ sắc bén khắc sâu vào lòng người, lập tức khiến nhóm thư sinh năm cuối đều không tự chủ được, châu đầu ghé tai nhau.

163. Chương 97: Mã Hữu Tài Kêu Gào, Kim Bích Hàm Rời Khỏi (thượng)

Chương 97: Mã Hữu Tài kêu gào, Kim Bích Hàm rời khỏi (thượng)

Thấy thời cơ chín muồi, cuối cùng Hoa Anh đồ cùng chủy gặp, mở miệng nói ra mục đích lần này:

- Ta là thư sinh ba năm, trước bước ngoặt cuối cùng này, nguyện ý đưa mọi người bước lên đỉnh cao. Muốn cùng đội với ta, mời theo ta qua đây.

Nói xong, Hoa Anh mỉm cười, nhìn về phía Sở Vân. Trong đôi mắt lộ vẻ trào phúng trêu tức. Đúng là muốn làm Sở Vân phải mất mặt, hủy đi đội ngũ của Sở Vân, giành người của Sở Vân!

- Tiễn thuật đại thành của Hoa Anh ngươi thực sự làm cho người khác cảm thấy tin cậy. Hội trưởng, thật ngại quá. Ta cũng là thư sinh ba năm, phải vạch kế hoạch cho tiền đồ của mình.

Thư sinh thứ nhất đi ra, tạ lỗi trước mặt Sở Vân, sau đó đi tới bên cạnh Hoa Anh.

- Thực xin lỗi, có tiễn thuật đại thành, tin tưởng cơ hội giành được vị trí đứng đầu cũng có thể lớn hơn một chút.

- Ta cũng quyết định cùng đội với Hoa Anh.

- Có người thứ nhất, còn có người thứ hai, người thứ ba. Rất nhanh, bên cạnh Hoa Anh đã có gần mười vị thư sinh, phần lớn đều là thư sinh năm ba, Tiễn thuật của họ cũng vững vàng hơn so với tân sinh rất nhiều.

- Đáng giận! Tên Hoa Anh này tự nhiên làm trò cướp người trước mặt chúng ta.

Nhan Khuyết mắng một tiếng, lại tìm không ra sơ hở của đối phương. Xét khả năng thấu hiểu lòng người, hắn không bằng Hoa Anh. Luận về phân tích tình thế, Hoa Anh lại không được như hắn.

Sở Vân thoáng mỉm cười, đứng dậy:

- Hoa Anh, ba ngày không thấy đã phải nhìn với con mắt khác. Chúc mừng ngươi đã đạt được Tiễn thuật đại thành. Luận Tiễn thuật, ngươi thật sự là người đứng đầu Thiên Ca Thư Viện. Đến lúc đó ở đại xạ lễ, tất nhiên sẽ phát sáng. Chẳng qua đáng tiếc, ngươi là Thiếu đảo chủ Hoa gia. Thật sự là đáng tiếc. Hoa gia có cơ nghiệp, mặc dù được quốc chủ xem trọng, đối với ngươi mà nói cũng không quan trọng.

Vẻ mặt Hoa Anh cứng đờ, nét trào phúng trong mắt biến mất.

Sắc mặt đám thư sinh đứng ở bên cạnh Hoa Anh, cũng thay đổi. Một vài thư sinh còn ở lại đang dao động bất an, bỗng nhiên bình tĩnh trở lại.

Sở Vân nói rất có trình độ.

Ngoài mặt, Sở Vân khen Tiễn thuật của Hoa Anh rất cao. Trên thực tế là chỉ ra, đội của Hoa Anh sẽ bị hào quang tiễn thuật đại thành của hắn che lấp. Sao có thể thể hiện được giá trị của bản thân?

Ngược lại, trong đội ngũ của mình, các vị đều có thể biểu diễn điều kiện thể hiện chính mình.

Nhan Khuyết nghe thấy, không nhịn được thiếu một chút reo hò ngay tại chỗ. Sở Vân nói xong, khác nào một đòn đánh trả, khiến ưu thế của Hoa Anh ngược lại chuyển thành một tình thế không thuận lợi.

- Ha hả, lời nói của ngươi còn lợi hại hơn cả Tiễn thuật của ngươi. Chờ xem đi, Sở Vân.

Hoa Anh cười lạnh hai tiếng, thấy thu hoạch không đáng nói, không muốn dây dưa tiếp, xoay người rời đi.

Rất nhanh, Hoa Anh lại rời núi một lần nữa. Tin tức tiễn thuật đại thành đã được truyền khắp Thư Viện.

Không hề nghi ngờ, lập tức thành người có khả năng đoạt giải quán quân lớn nhất. Ngay cả uy tín của Sở Vân cũng giảm xuống, nhưng Tinh Thánh đại xạ lễ cũng không chỉ đơn thuần là thi đấu. Nó là kỳ thi Tiễn kỹ.

Hoa Anh có được tiễn kỹ đại thành, Sở Vân chẳng qua chỉ có chút thành tựu về Tiễn kỹ. Hơn nữa Hoa Anh có biểu hiện kinh diễm ở bãi bắn bia, cũng được người có tâm trợ giúp, truyền khắp Thư Viện.

- Đáng giận, hôm nay trong đội ngũ lại có thêm hai người rời đi rồi.

Sáng sớm khi tập hợp huấn luyện, Nhan Khuyết cắn răng, nhìn Sở Vân báo cáo.

Thần sắc Sở Vân thản nhiên. Hắn cũng đã đoán được tình huống này. Bất đắc dĩ lắc đầu, bình tĩnh nói:

- Hoa Anh, người này rất giỏi lợi dụng lòng người. Huống hồ cũng có thực lực thực sự, những thư sinh năm cuối sắp phải rời khỏi Thư Viện, phải mưu đồ cho tiền đồ sau này.

Ta với thân phận là hội trưởng, tất nhiên cũng sẽ không bận tâm.

Ngừng lại một chút, hắn lại nói:

- Triệu tập thành viên, bổ sung đội ngũ đi. Từng đội phải có hai mươi người, nếu không sẽ không được tham gia.

Nhan Khuyết bất đắc dĩ thở dài một hơi:

- Cũng chỉ có thể làm như thế.

- Sở dĩ Hoa Anh làm được điều đó, xét đến cùng vẫn do thực lực của chính mình không đủ.

Nếu mình có được Tiễn thuật đại thành, sao phải sợ hắn?

Ngoài mặt, Sở Vân không tỏ thái độ gì, trên thực tế trong lòng đã ngầm thở dài.

Chẳng qua trong thời gian ngắn muốn đạt tới tiễn kỹ đại thành thực sự không có khả năng.

Cái này cần tới thiên phú, càng cần tích lũy thực tiễn nữa. Đại thành đao pháp của Sở Vân chủ yếu có được là nhờ hơn hai mươi năm trăn trở rèn luyện trong kiếp trước.

- Không đạt được tiễn thuật đại thành, nhưng mình cũng có thể tăng Tiễn kỹ của bản thân mình. Nếu luyện thành Lưu Tinh Tiễn Thuật, có thể san bằng chênh lệch thật lớn với Hoa Anh!

Bị Hoa Anh kích động, sau đó Sở Vân luyện tập càng thêm khắc khổ. Chỉ có điều muốn nắm giữ Lưu Tinh Tiễn Thuật trong truyền thuyết, xem ra còn khó hơn cả đạt tới tiễn thuật đại thành.

Chiều tới, khi Sở Vân trở lại phòng riêng, hai tay đều thâm lại. Đây là do hắn liên tiếp dùng Định Tinh Cung, bị hàn khí trên dây cung khiến ngón tay bị ướt đến thâm lại.

- Tội gì huynh phải làm như vậy?

Kim Bích Hàm nhìn hai tay Sở Vân, đôi mắt đẹp u buồn.

- Dù thế nào ta cũng rời khỏi đội. Ta không muốn tiếp xúc với Cung Tiễn, không muốn tham gia Tinh Thánh đại xạ lễ.

Sở Vân cười:

- Danh sách cũng đã báo tên huynh. Huynh tham gia một lần xem sao? Cảm thụ không khí một lần cũng tốt.

Gió đêm gào thét, lay động cả cửa sổ. Kim Bích Hàm khe khẽ thở dài. Thân thể yếu đuối mềm mại co vào trong chăn mỏng, trong giọng nói lộ ra vẻ yếu đuối bất lực:

- Ta không làm được, thật sự không muốn liên lụy tới các ngươi.

- Được hay không sau khi cố gắng mới biết được đáp án.

Sở Vân nói.

Kim Bích Hàm không nói gì nữa. Một đêm bình tĩnh trôi qua.

- Ôi, hôm nay lại có thêm ba người nữa rời đi. Trữ Y Y, Mã Hữu Tài, Vệ Khiếp cũng đều tuyên bố gia nhập đội ngũ của Hoa Anh. Đội của đối phương đã đủ rồi. Phần lớn đều là thư sinh năm cuối. Thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Sáng sớm, vẻ mặt Nhan Khuyết trầm trọng nhìn Sở Vân nói.

Sở Vân cười cười, vỗ vỗ bờ vai của hắn:

- Đội ngũ đối phương đủ hai mươi người. Điều này không phải vừa đúng lúc sao? Chúng ta gióng trống khua chiêng tuyển người.

Nhan Khuyết gật đầu, vẫn còn khá nhiều người khác. Ngày hôm sau, họ đã tập trung đủ hai mươi người.

Chẳng qua trình độ tổng thể có sự chênh lệch nhất định so với lúc trước.

- Mục tiêu của ta chính là vị trí đứng đầu, chưa từng thay đổi. Cho dù Hoa Anh ngăn cản, cũng sẽ không giảm được quyết tâm của ta.

164. Chương 98: Mã Hữu Tài Kêu Gào, Kim Bích Hàm Rời Khỏi (hạ)

Chương 98: Mã Hữu Tài kêu gào, Kim Bích Hàm rời khỏi (hạ)

Ta biết trong các ngươi có rất nhiều người cảm thấy không tự tin. Có rất nhiều người cảm thấy được có lẽ chỉ đạt được vị trí thứ hai. Nhưng, nam nhi sinh trên đời, coi như xưng hùng thiên địa. Không cố gắng đấu tranh, sao biết mình không được? Giang sơn như họa, bao nhiêu anh hùng hào kiệt! Chúng ta ở trước mặt các vị quốc chủ, hãy thi triển hết sức mạnh và quyết tâm của chúng ta!

Thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi đều đối với nhân sinh, giấc mộng, công danh tràn ngập ảo tưởng và tình cảm mãnh liệt nóng bỏng. Sở Vân nhẹ nhàng khéo léo nói một hồi, lập tức khiến mọi người tâm huyết sôi trào.

Liên tiếp ba ngày, Sở Vân dẫn theo bọn họ không ngừng khổ luyện.

- Nước tới chân mới nhảy. Vô ích thôi. Với thực lực của các ngươi sao có thể là đối thủ của chúng ta? Có lẽ một hai năm sau, các ngươi có thể đạt tới trình độ như chúng ta. Nhưng hiện tại, các ngươi —— không được!

Mã Hữu Tài lắc lư ngón trỏ, nói ẩu nói tả ở trước mặt đám người Sở Vân.

- Quả bóng đần độn này thật là càn rỡ!

Có người bất mãn.

- Nói chuyện kiểu gì! Có thể nói thế sao? Tiểu tử! Phải gọi là học trưởng, học trưởng!

Mã Hữu Tài trợn tròn hai mắt, quát lớn. Hắn là một trong tứ đại đầu sỏ của thế lực thư sinh gia tộc quyền thế, càng giận càng khiến tân sinh năm một, năm hai cảm thấy áp lực.

Thấy người bên phía Sở Vân bị khí thế của mình làm cho khiếp sợ, Mã Hữu Tài đắc ý hừ một tiếng.

- Ngươi kêu gào như vậy, có phải muốn ăn Huyết Khí Đan hay không? Muốn ăn một viên, ngươi cứ nói rõ. Ta sẽ đưa cho ngươi.

Lúc này Sở Vân đi tới, sắc mặt rất bình tĩnh.

Nhất thời, vẻ mặt Mã Hữu Tài bị kiềm hãm. Hắn chỉ được cái mạnh mồm, nghe được mấy chữ Huyết Khí Đan, nhất thời lửa giận trong hai mắt hắn bốc cháy hừng hực, nhưng không dám phát tác.

Hắn dám tức giận với những người khác, cũng không dám ra vẻ ta đây ở trước mặt Sở Vân.

- Sở Vân học đệ, ngươi vẫn nên lo lắng cho chính mình một chút đi. Trong Tinh Thánh đại xạ lễ, một đội phải có hai mươi người tham gia. Hiện giờ, Các ngươi mới có mười chín người, làm không tốt cuối cùng ngay cả tư cách tham gia cũng không có!

Sau đó, Hoa Anh xuất hiện. Hắn cười đầy vẻ tự tin thong dong, trong giọng nói tràn ngập hương vị đùa cợt.

Hắn thực sự có một đôi mắt nhìn thấu lòng người. Lời hắn vừa nói ra, nhất thời làm cho tất cả mọi người phía sau Sở Vân châu đầu ghé tai bàn luận với nhau.

Khóe miệng Hoa Anh cong lên tươi cười, chậm rãi nói:

- Ta biết Sở Vân học đệ, hy vọng Thạch Gia Minh tham gia đại xạ lễ lần này. Chẳng qua hình như ta nghe nói, gần đây hắn giống như bị đả kích trầm trọng, cả ngày đóng cửa không ra ngoài. Hình như cũng không tới luyện Tiễn thuật! Người như vậy, ta khuyên ngươi nhanh chóng loại bỏ là tốt nhất. Miễn cho bản thân mình gặp phiền hà, lại liên lụy tới mọi người.

Ánh mắt Sở Vân nhất thời ngưng trọng, lập tức cảm thấy tất cả mọi người phía mình đều giật mình.

Hoa Anh cười ha ha, khoan thai rời đi.

- Hội trưởng, lời học trưởng Hoa Anh nói là thật sao? Người cuối cùng có phải chính là Thạch Gia Minh hay không?

Có người lập tức hỏi.

Sở Vân gật đầu, thản nhiên nói:

- Chính xác như vậy.

Mọi người "A" một tiếng, nhìn nhau, đều cảm giác tiền đồ không ổn.

Trong đó có năm ba thư sinh năm cuối vội vàng nói:

- Hội trưởng, thực lực Tiễn thuật của Thạch Gia Minh như thế nào? Có thể tham gia tập huấn hay không?

Sở Vân ăn ngay nói thật:

- Ta cũng không rõ về bản lĩnh Tiễn thuật của hắn, chưa từng chính mắt nhìn thấy. Ta đang cố gắng khuyên bảo hắn tham gia tập huấn.

- Hội trưởng, nếu như vậy xem ra không bằng loại nhân tố không ổn định. Phải biết rằng đến ngày mốt, nếu không xác định lại danh sách, sẽ không thể thay đổi được nữa.

Vị thư sinh năm cuối kia lập tức đề nghị. Dù sao điều này cũng liên quan đến biểu hiện của mình ở trong đại xạ lễ, liên quan đến đến tiền đồ của mình.

Sở Vân liếc mắt nhìn đối phương một cái, lại nhìn tất cả mọi người, giọng điệu kiên định:

- Ta sẽ không loại bỏ hắn.

Giọng điệu hắn chậm rãi, ngữ điệu cũng thản nhiên. Nhưng tất cả mọi người cảm thấy được quyết tâm của hắn, trong lúc nhất thời tất cả đều im lặng.

Buổi tối, Sở Vân lại kéo dây cung tới mức hai tay đông cứng, cắn răng trở lại phòng riêng.

Kim Bích Hàm liếc mắt nhìn hai tay của hắn một cái, giọng điệu có chút khó hiểu nói:

- Tóm lại, huynh cố gắng như vậy là vì cái gì? Tiễn thuật của ngươi có thể đánh bại được Hoa Anh sao?

- Không thể.

Sở Vân nói.

- Chẳng lẽ huynh cho rằng, thực lực toàn độ của đội huynh giỏi hơn đội của Hoa Anh sao?

- Nếu huynh gia nhập, còn có có thể.

Sở Vân cười cười.

Kim Bích Hàm trút hết tức giận của mình:

- Ta sẽ không gia nhập. Ta nói rồi ta muốn rời khỏi! Rõ ràng sẽ phải thất bại, cố gắng nhiều có ích lợi gì?

Vẻ mặt Sở Vân vẫn nghiêm túc, ôn hòa nói:

- Không cố gắng, sao huynh biết không được?

- Rõ ràng sẽ thất bại, huynh không dám thừa nhận thất bại sao?

Giọng nói Kim Bích Hàm dần dần lớn hơn, giống như đang quát Sở Vân, lại càng giống như đang quát chính mình.

- Lại cố gắng hay là lại thất bại. Căn bản không thể thành công! Không loại ta ra ngoài, ngay cả tư cách dự thi các ngươi cũng không có!

Sở Vân trầm mặc một chút, nói:

- Trước kia, trong cả đời ta, khắp nơi đều là thất bại. Hiện giờ trong tự điển của ta, chữ thất bại này đã biến mất.

- Vậy ngươi cứ chờ thất bại đi!

Kim Bích Hàm giận dỗi nói một câu, sau đó không thèm nói gì nữa.

Không khí trong phòng riêng nặng nề chưa từng có.

Suốt một đêm, hai bên đều không nói gì.

Tới ngày hôm sau.

Người thư sinh năm ba khéo léo đưa ra ý kiến với Sở Vân:

- Ta sắp rời khỏi Thư Viện, Tinh Thánh đại xạ lễ là cơ hội cả đời của ta. Có lẽ các ngươi còn có thời gian, có thể chơi đùa một chút. Nhưng ta lại không thể chơi đùa

được nữa. Hy vọng hội trưởng ngươi có thể hiểu được điều đó.

Sở Vân gật đầu, mặc cho người này rời đi.

- Ôi…

Không ít người thở dài.

- Thiếu hắn, thực lực của chúng ta càng thêm không ổn.

Rất nhiều người tiếc hận, nhìn bóng dáng vị thư sinh năm ba này rời đi.

- Tốt lắm, bắt đầu tập huấn.

Sở Vân mở miệng nói.

Không đề cập tới một ngày khổ luyện. Qua một đêm, sáng sớm ở bãi bắn bia.

Bầu trời u ám, gió lớn vi vu, mây đen dầy đặc.

Lần đầu tiên Kim Bích Hàm xuất hiện trước mặt mọi người.

- Oa, mau nhìn, cuối cùng Thạch Gia Minh cũng xuất hiện!

- Cuối cùng hắn cũng chịu đến tập huấn!

Tất cả mọi người khẽ hoan hô. Ngay cả vẻ mặt Nhan Khuyết luôn thản nhiên cũng có chút vui mừng.

Chỉ có Sở Vân khẽ nhíu mày.

165. Chương 99: Quay Về Đi! Chắc Chắn Thành Công (thượng)

Chương 99: Quay về đi! Chắc chắn thành công (thượng)

- Ta tới nơi này là để nói cho mọi người biết, ta không muốn tham gia trận đấu ở Tinh Thánh đại xạ lễ. Hôm nay là ngày cuối cùng để xác định danh sách! Loại ta đi,

mấy ngày nay đã liên lụy mọi người, thật không có ý tứ.

Kim Bích Hàm cúi người hành lễ trước mặt mọi người.

Hắn nói vậy khác nào dội một chậu nước lạnh, vào lòng mọi người.

Tất cả đều yên lặng.

- Thạch Gia Minh, ngươi đừng có không biết suy xét như vậy!

Một lúc sau, có người phát ra tiếng rống giận.

- Chẳng qua hội trưởng nhìn trúng ngươi, ngươi đi như vậy có phong độ không hả?

Rất nhiều người cũng không hài lòng.

- Sớm đá ngươi khỏi nhiệm vụ này thì tốt rồi.

Có người oán hận nói.

- Câm miệng, tất cả đi tập huấn.

Nhan Khuyết quát. Mọi người vẫn có vẻ căm giận bất bình, nhưng vẫn phải tuân mệnh.

Sở Vân đi lên trước:

- Thạch huynh…

- Không cần lo cho ta. Ta muốn yên lặng một chút.

Kim Bích Hàm hất tay, khuôn mặt thoáng vẻ đau đớn, một mình rời đi.

Răng rắc!

Bầu trời vốn âm u, một tia chớp chợt hiện ra, đâm thủng phía chân trời. Tiếp theo từng giọt mưa lớn, từ trên bầu trời rơi xuống.

Ban đầu rơi lộp độp lộp độp, nhưng rất nhanh, mưa chợt lớn hơn. Ào ào đổ xuống.

Gió to gào thét, cuốn những giọt mưa, rửa sạch toàn bộ Thanh Sơn đảo.

Một trận sấm chớp mưa bão vần vũ, mưa rơi tầm tã.

Nhưng bãi bắn bia lại không bị ảnh hưởng. Kiến trúc Thiên Ca Thư Viện đều là do luyện binh đại sư giỏi về kiến trúc chế luyện ra. Ví dụ như cánh cửa Tam Trọng lâu, không có ngọc bội chứng minh thân phận cũng không đi qua trược. Lại như bãi bắn bia, mưa gió không tới. Trong bãi bắn bia vẫn gió êm sóng lặng. Mọi người vẫn tập huấn. Ngoài bãi bắn bia, mưa to tầm tã.

- Thiếu chủ, nếu không để ta lại đi tìm thêm hai người nữa?

Nhan Khuyết tiến lên phía trước, nhỏ giọng dò hỏi.

Sở Vân nhìn theo bóng dáng Kim Bích Hàm, không trả lời.

Trên bầu trời, sấm nổ vang, gió giật mạnh cuốn theo mưa to, dội vào Thanh Sơn đảo. Những nhánh cây cũng ngả nghiêm trong gió. Mưa đan xen vào nhau, giống như thác nước từ trên trời đổ xuống.

Bầu trời mờ mịt. Thỉnh thoảng lại thấy những tia chớp hiện ra ngang dọc trên bầu trời.

Tiếng mưa rơi ào ào, tiếng gió vù vù, tiếng sấm ầm ầm đan vào nhau, dội vào tai Sở Vân.

Mà Kim Bích Hàm lê thân thể cô đơn chiếc bóng, một mình đi giữa cơn mưa lớn đó.

Lúc này, thân thể nhỏ nhắn của nàng càng có vẻ suy nhược. Nàng cúi đầu, buồn không nói ra lời lê bước về phía trước, bước đi hết sức khó nhọc, giống như tùy thời sẽ bị gió cuốn đi.

Ánh mắt Sở Vân yên lặng nhìn nàng, trong nháy mắt, hắn giống như thấy kiếp trước của mình!

Khi đó, hắn cũng còn trẻ. Nghĩa phụ qua đời, phó thác hắn lại Thư gia đảo, lại bị ba mẫu tử Thư phu nhân đuổi ra ngoài.

Hắn lẻ loi hiu quạnh, mờ mịt lúng túng. Đi ở tha hương ở khắp nơi, dầm mưa dãi nắng. Đối với tương lai mịt mờ, lại ôm hận, nhưng biết mình thân cô thế cô, không có hy vọng có thể báo thù.

Cảm giác biết rõ thất bại đang chờ mình ở phía trước rất đau đớn, so với thất bại càng thống khổ hơn.

Đây là một loại dày vò.

Đau đớn vạn phần.

Mặc kệ ngươi cố gắng như thế nào, mặc kệ ngươi hò hét kêu la như thế nào, thống khổ vẫn rên rỉ. Thất bại là ở chỗ đó.

Hình như vận mệnh lặng lẽ châm biếm ngươi, khiến ngươi cảm thấy mình rất nhỏ bé, cho ngươi biết cái gì gọi là bi ai.

Sở Vân vô cùng thấu hiểu cảm giác của Kim Bích Hàm. Hắn biết, lúc này trong mắt nàng: hoa tươi nở rộ, cũng là điêu tàn. Chim sơn ca kêu to, cũng không êm tai. Giống như Kim Bích Hàm có thể đồng cảm với Sở Vân, trái lại Sở Vân cũng như thế.

Kim Bích Hàm giống như là kiếp trước của mình, gia tộc, cơ nghiệp bị người đánh cắp, mà thế lực quân địch quá mạnh mẽ, quá lớn. Một người thân cô thế cô, trước quái vật lớn trước mặt, căn bản là không có khả năng thành công.

Bóng tối của quá khứ, khiến đêm tối trở nên đồng lõa với tâm trạng. Lúc này tâm tình của Sở Vân cũng vô cùng trầm trọng.

- Thiếu chủ? Nhưng hôm nay là ngày cuối cùng, nếu không xác định danh sách, có thể…

Nhan Khuyết ở bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở nói.

Sở Vân cắn chặt răng:

- Đợi một lát.

Nói xong câu đó, hắn bỗng nhiên cất bước, rời khỏi phạm bãi bắn bia, xông vào cơn mưa!

Trong khoảnh khắc, mưa gió đập vào thân thể hắn. Toàn thân hắn liền ướt đẫm. Mưa gió như trút nước, che lấp tầm nhìn của hắn. Bầu trời u ám, làm cho hắn không thấy rõ đường đi phía trước.

Hình bóng Kim Bích Hàm đã sớm biến mất khỏi tầm mắt.

Một trận mưa rất to!

Sở Vân cắn răng, miễn cưỡng mở hai mắt, bắt đầu cất bước, chạy thật nhanh.

Hắn muốn đuổi kịp Kim Bích Hàm. Hắn cảm thấy muốn nói một vài điều cho nàng nghe. Cho dù bản thân hắn cũng không biết sẽ nói điều gì.

Gió lớn gào thét, mưa to tầm tả, trời đất mờ mịt lạnh buốt, giống như bao trùm lấy tất cả, chẳng còn nhìn rõ được gì.

Ngươi thất bại qua sao?

Thế sự cũng như mưa rền gió dữ, bao lấy ngươi, khiến ngươi không thể phát hiện được con đường chân chính mà mình phải đi.

Ngươi thất bại qua sao?

Nhìn người ở mình trước mặt cạnh tranh diễu võ dương oai, khóe mắt đầy vẻ khinh thường và miệt thị. Nhìn ánh mắt của người thân của mình, bạn bè mình thất vọng, nghe bọn họ tiếc nuối thở dài.

Ngươi thất bại qua sao?

Nghe những câu chuyện xưa về sự thành công ấy, cảm giác xa tới mức không thể thành được, đồng thời lại hâm mộ, lại cảm thấy mình tầm thường đến thế.

Ngươi thất bại qua sao?

Mọi người vây quanh người thắng lợi, hoa tươi và tiếng vỗ tay vây quanh người kia. Mà ngươi trốn trong bóng tối, yên lặng liếm láp vết thương trong lòng.

Ngươi thất bại qua sao?

Cho dù cố gắng cũng không lường trước được kết quả. Không có khí lực để khóc, không có dũng khí để gọi. Ánh mặt trời chiếu rọi thế giới của người khác.

- Ta quá thất bại!

Hồi ức năm xưa, đánh sâu vào tiếng lòng của Sở Vân, trong lòng kích động. Giờ phút này, hắn bỗng nhiên có một loại ảo giác, cảm giác mình không phải đang đuổi theo Thạch Gia Minh. Mà là bản thân hắn kiếp trước!

Sự thất bại của chính mình; thân thể sớm già nua, vết thương rầu rĩ của mình; nhìn kẻ địch của mình ngày càng cường đại, lại không có khả năng báo thù.

Giờ phút này, hắn giống như ở thông qua hành lang thời gian. Kiếp này, muốn truy đuổi kiếp trước của mình, người thiếu niên lúc trước, trong cơn mưa to, toàn thân ướt đẫm, nghèo túng vô vọng.

Nhưng hai mươi ba năm, con đường quá dài.

Bấp bênh, dường như mặc kệ đuổi như thế nào, cũng đuổi không kịp.

- Ta quá thất bại quá, nhưng… Ta không muốn lại thất bại!

Sở Vân cắn răng, trong lòng hò hét, chạy như điên trong mưa gió. Hắn không đơn thuần là truy tìm Kim Bích Hàm, mà giống như đang khiêu chiến thì đúng hơn.

166. Chương 100: Quay Về Đi! Chắc Chắn Thành Công (hạ)

Chương 100: Quay về đi! Chắc chắn thành công (hạ)

Hắn muốn đối mặt với kiếp trước của mình, đối mặt với toàn bộ những đau đớn và hối hận, không cam lòng và tự ti.

Hắn muốn đuổi theo!

Hai mươi ba năm hèn mọn, hai mươi ba năm thất bại.

Hắn há miệng, thở hổn hển, mưa chảy ngược vào miệng. Trong tầm nhìn mơ hồ, xuất hiện hình bóng khốn khổ của Kim Bích Hàm.

Giờ phút này trở nên rất dài. Thế giới đều u ám, gió táp mưa sa, tiếng ồn ào cũng dần dần biến mất. Trong mắt Sở Vân chỉ còn lại có hình bóng phía trước.

Kiếp trước, bóng dáng của hắn, như chồng khít lên bóng dáng của Kim Bích Hàm.

Kiếp này của mình, dường như cách thân hình phía trước xa như vậy, lại gần như vậy.

Đây là con đường mà lòng người phải trải qua.

Ào ào…

Bên tai giống như chỉ nghe nhìn thấy tiếng thở gấp của mình, và tim đập bịch bịch. Sở Vân cắn răng, hít mạnh một hơi, bước chân dài hơn.

Đuổi theo!

Hắn nắm lấy cánh tay của Kim Bích Hàm.

Kim Bích Hàm kinh ngạc, nhìn lại. Thì ra là Sở Vân!

- Sao lại là huynh? Buông tay.

Thanh âm của nàng uể oải, bị tiếng gió tiếng mưa rơi thổi bạt đi cơ hồ không nghe rõ.

- Thạch Gia Minh, ngươi hãy nghe ta nói, ta đã thất bại qua!

Sở Vân gào lớn. Mưa như trút nước, hắt vào mặt hắn. Hắn cơ hồ không mở được mắt.

Gió thổi điên cuồng, há miệng ra mưa liền chảy ngược vào.

Kim Bích Hàm sửng sốt, Sở Vân nói rất đột ngột, không đầu không đuôi, làm cho nàng cảm thấy không rõ ràng.

- Không sai, ta cũng biết cuối cùng chính là thất bại. Tiễn thuật của ta không thể so với Hoa Anh. Nhưng thế thì sao? Ta không bằng Hoa Anh là thất bại sao? Không, đó là thất bại trong mắt người khác!

- Cho dù phía trước là một núi cao không có khả năng vượt qua, ta cũng muốn đi tới! Nhìn xem mình có thể làm đến mức nào. Kết quả thất bại là do chính mình cân nhắc. Thành công không cần người khác tới định nghĩa!

- Cái gì là thất bại? Cái gì là thành công? Ngay từ đầu đã cố gắng, không thể tức giận.

Sau khi kết thúc vui vẻ nhận kết quả, không hối hận. Đây là thành công!

Sở Vân luôn miệng gào to, nói chuyện với Kim Bích Hàm, cũng là gào to với kiếp trước của mình!

Hắn muốn nới với kiếp trước của mình —— ngươi không thất bại! Ngươi vẫn luôn thành công! Kiên trì cuối cùng, không sợ thất bại, chính là thành công!

Thân thể mềm mại của Kim Bích Hàm chợt chấn động mãnh liệt, sửng sốt trợn mắt há hốc mồm nhìn thiếu niên trước mắt đang điên cuồng hét lên với mình.

Sở Vân nói, như một tia chớp màu vàng cắt qua đám mây mù mịt trong lòng nàng.

Ai cũng có thể nói đạo, nhưng nói với vẻ chân tình như vậy lại không phải ai cũng có thể làm được.

Sở Vân làm được. Hắn thể hiện tình cảm sâu sắc xuất phát từ nội tâm, khiến trong lòng Kim Bích Hàm chấn động mạnh, cảm thấy đồng cảm.

Bỗng nhiên Sở Vân nắm lấy tay nàng, đặt trước ngực mình.

Kim Bích Hàm trở tay không kịp.

- Cảm nhận được không? Chỉ cần người còn sống, trái tim sẽ không ngừng đập. Mặc kệ bên ngoài là tuyệt cảnh khốn khổ như thế nào, nó một mực kiên trì! Nếu nó thừa nhận thất bại, không muốn cố gắng thì sẽ như thế nào? Hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Không cần cúi đầu trước kết cục thất bại trước mắt. Một khi mình nhận thua, sẽ thật sự thua hoàn toàn!

Sở Vân giữ chặt tay Kim Bích Hàm, đặt trước ngực mình. Sức mạnh lớn kinh người.

Sắc mặt Kim Bích Hàm đờ đẫn, hai mắt ngây dại nhìn Sở Vân.

Chỉ một phút như vậy, bỗng nhiên nàng cảm giác tất cả mưa rền gió dữ xung quanh đều biến mất. Toàn bộ thế giới đều im ắng, chỉ còn lại có hai người nàng và Sở Vân.

Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt Sở Vân ửng đỏ, lộ vẻ khẩn thiết và chờ đợi.

Trong lồng ngực Kim Bích Hàm chợt có sóng gợn, nàng khẽ nhíu mày, muốn nhịn xuống, nhưng chung quy không nhịn được.

Hai mắt đẫm lệ giàn giụa, lớn tiếng khóc!

- Sở Vân, ngươi là tên hỗn đản…

Nàng khóc rống lên, bừa bãi phát tiết tình cảm của mình.

Tính tình nàng cứng rắn, chưa từng khóc ở trước mặt người khác đã khóc.

Sở Vân là người đầu tiên.

- Thật sự là mất mặt.

Trong lòng Kim Bích Hàm suy nghĩ, dùng tay che mặt, lớn tiếng khóc rống lên. Gánh nặng trong lòng, dường như theo tiếng khóc, dần dần biến mất.

Thân thể mềm mại của nàng vô lực, không tự giác, dần dần tựa trán vào bờ vai Sở Vân.

Sở Vân cũng không thèm để ý, vươn cánh tay, kéo nàng vào trong lòng. Thật giống như đưa hắn kéo kiếp trước của mình vào trong lòng mình.

Hai hợp làm một.

Thoáng cái, thật giống như toàn thân đều được thăng hoa. Hai mắt Sở Vân sáng như ánh sao. Sắc trời u ám, cuồng phong mưa rào chớp giật tiếng sấm rền vang, đều không che được ánh mắt như vậy. Hắn vỗ vỗ vào bả vai Kim Bích Hàm, dưới làn mưa bao phủ, lặng lẽ không có nói thêm.

Ngày hôm sau, Kim Bích Hàm theo Sở Vân đi vào bãi bắn bia, tham gia tập huấn.

- Ta chỉ biết Tiễn thuật của hoàng gia Đôn Hoàng, nếu sử dụng trước mặt quốc chủ khác, chỉ sợ bại lộ thân phận. Còn phải nhờ huynh dạy ta Tiễn thuật khác.

Kim Bích Hàm nhìn Sở Vân nói.

- Không có vấn đề. Ta sẽ dạy huynh một vài đạo pháp Tiễn thuật mà ta sử dụng tâm đắc.

Sở Vân gật đầu.

- Chẳng qua trừ đạo pháp ra, tư thế bắn tên cũng cần thay đổi, nếu không rất dễ dàng làm cho người khác nhìn ra manh mối.

Kim Bích Hàm nhấp hé miệng, đôi mắt đẹp tiều tụy nhìn Sở Vân:

- Vậy nhờ huynh dạy cho ta tư thế bắn tên của huynh.

- Tư thế? Không có vấn đề. Đây là điều dễ học nhất.

Khóe miệng Sở Vân cong lên, mỉm cười, bắt tay vào dạy Kim Bích Hàm.

Tay Kim Bích Hàm, nhỏ xinh trắng nõn, mềm như không có xương. Tay Sở Vân trùm phía ngoài cánh tay Kim Bích Hàm, trong ngực dán phía sau lưng của nàng:

- Chính là bắn như vậy.

Khi nói chuyện, hai tay kéo tay Kim Bích Hàm kéo cung bắn tên.

Vèo.

Mũi tên thẳng tắp, bắn về phía trời cao, rất nhanh không thấy bóng dáng.

Kim Bích Hàm cơ hồ bị Sở Vân ôm vào trong ngực, hai gò má vô cùng mịn màng tuyết trắng, không nhịn được thoáng ửng hồng.

Hơi thở của Sở Vân chạm vào vành tai và tóc mai của nàng. Nàng cảm thấy thân thể của chính mình, bỗng nhiên có cảm giác yếu đuối bất lực.

Sở Vân cũng buông lỏng tay, lui về phía sau một bước:

- Hiểu chưa?

- Ừ.

Kim Bích Hàm nhẹ thở một hơi, trong lòng nhanh cố gắng trấn tĩnh, khẽ gật đầu.

- Vậy bắt đầu luyện tập đi.

Sở Vân cười cười. Theo hắn thấy, tính cách của Kim Bích Hàm không tồi, cũng rất có tài hoa. Mấu chốt là tính tình của hắn, rất giống tính của mình kiếp trước.

Hiện giờ đối phương vô cùng tin tưởng, với nền tảng Tiễn thuật của hoàng gia, dùng tư thế bắn tên mới, học tập Tiễn pháp mới, tốc độ phát triển nhất định sẽ cực nhanh.

- Xem kia, hội trưởng đang dạy cho Thạch Gia Minh học bắn tên kia.

Không ít người đều quay đầu đi chú ý nhìn họ.

167. Chương 101: Tiễn Thuật Của Kim Bích Hàm, Mã Hữu Tài Kinh Ngạc

Chương 101: Tiễn thuật của Kim Bích Hàm, Mã Hữu Tài kinh ngạc

- Không phải chứ, bây giờ Thạch Gia Minh mới bắt đầu học bắn tên? Xong, xong rồi.

Lần này, đại xạ lễ của ta hỏng rồi. Vốn còn muốn đoạt được một thứ hạng tốt chứ.

Có người than vãn.

- Sớm biết rằng ngày hôm qua mạnh dạn rời đi thì tốt rồi. Ôi…

Có người hối hận.

- Chẳng qua nói đi còn có nói lại. Hội trưởng cũng quá tốt với Thạch Gia Minh. Thật khiến ta cảm thấy có chút ghen tị.

Giọng nam nào đó than thở nói.

- Không thể vậy chứ. Không biết Thạch Gia Minh có được yêu thú gì. Bộ dạng nhỏ nhắn, mặt trắng trẻo. Thật xinh đẹp…

Có người vươn cổ, nhìn nhìn chằm chằm vào Thạch Gia Minh.

Cũng có người thì thầm nói:

- Ngay cả đại mỹ nhân như Trữ Y Y cũng không liếc mắt nhìn một cái, nhưng lại ôn hòa, nhỏ nhẹ đối với Thạch Gia Minh. Nghe nói hội trưởng không thích nữ nhi chỉ yêu nam nhi. Ban đầu còn không tin…

- Hừ, nhỏ giọng chút.

- Ái chà! Thật sự bắt đầu học bắn tên, được Sở Vân học đệ xem trọng như thế, ta còn tưởng cao thủ bắn tên chứ.

Mã Hữu Tài từ bãi bắn bia khác đi tới, giọng điệu trào phúng, không buông tha cơ hội đả kích Sở Vân.

- Thật sự là đáng ghét!

- Có gì tốt mà kiêu ngạo.

Trong đội của Sở Vân, rất nhiều người đều nghiến răng nghiến lợi, âm thầm xiết chặt nắm tay, không quen nhìn sắc mặt Mã Hữu Tài.

Kim Bích Hàm khẽ hừ một tiếng, liếc mắt nhìn Mã Hữu Tài một cái:

- Bắn tên, rất dễ, có gì khó học?

Mã Hữu Tài cảm nhận được vẻ khinh thường trong ánh mắt của Kim Bích Hàm, sắc mặt trầm xuống, trong mắt hiện lên một chút âm hiểm, cười một cách quái gở nói:

- Ha ha? Khẩu khí lớn như vậy sao? Năm nay tân sinh đều vậy! Một đám kiêu ngạo như vậy, bị Sở Vân học đệ lây bệnh sao? Ha hả a…

Kim Bích Hàm không hề để ý đến hắn, ánh mắt dời đi, nhìn chăm chút về phía một đám Khinh Vũ Phong Linh đang bay lên.

- Tiểu Phi Vũ.

Nàng khẽ nói, bắn ra một mũi tên. Mũi tên nổ tung ở không trung, hóa thành một trận mưa ánh sáng màu trắng, nuốt hết gần nửa đàn.

- Ai nha, đúng vị trí quan trọng. Vận khí không tồi.

Mã Hữu Tài cười ha ha, vẻ mặt rất càn rỡ.

- Tiểu Phi Vũ.

Kim Bích Hàm lại bắn. Lần này cảm giác phạm vi công kích lớn hơn. Cả đàn gần như bị diệt sạch không còn một con.

- Ách...

Mã Hữu Tài im bặt tiếng cười, trừng mắt, thần sắc rất hoài nghi, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Kim Bích Hàm.

Tiễn thuật như vậy hoàn toàn có thể ngang hàng với hắn.

Mèo mù gặp phải chuột chết sao? Mã Hữu Tài cảm thấy không thể tin được.

- Tiểu Phi Vũ.

Kim Bích Hàm bắn ra mũi tên thứ ba.

Lần này, bạch vũ hoàn mỹ bao phủ hết cả đàn bên trong. Bộp bộp bộp. Vô số yêu tinh rơi xuống mặt đất, thanh thúy liên tục.

Con ngươi của Mã Hữu Tài giãn lớn, nói không ra lời.

Tiễn thuật như vậy còn siêu việt hơn cả hắn. Cho dù là Sở Vân, cũng chỉ có tỷ lệ ba, bốn phần mười mới có thể bắn ra một mũi tên hoàn mỹ như thế.

Kim Bích Hàm lại hạ bút thành văn, quả thực Tiễn thuật của hoàng tộc tương đối thâm hậu!

Sở Vân cũng có chút kinh ngạc. Kim Bích Hàm sử dụng, hoàn toàn tiễn thuật mới.

Tiễn thuật, lại chỉ trong ba tên đạt hiệu quả tốt như vậy. Có thể thấy được trình độ Tiễn thuật của đối phương, càng thâm hậu hơn so với chính mình.

Ít nhất, khi mọi người mười ba tuổi, mới có thể thức tỉnh linh quang trong cơ thể, sử dụng yêu binh. Chỉ có điều, Tiễn thuật bình thường cũng có thể luyện tiễn thuật tới trình độ này, có thể thấy Kim Bích Hàm từ nhỏ đã thường xuyên tiếp xúc với Cung Tiễn.

Mũi tên này bắn ra trong bãi bắn bia đã gây ra chấn động không nhỏ.

Trong đội ngũ của Sở Vân, mỗi người đều khẽ nhếch miệng, trong mắt phát ra ánh sáng.

- Uy, thấy chưa?

- Ừ! Tiễn thuật rất mạnh, Cao thủ!

- Khó trách hội trưởng cố ý muốn Thạch Gia Minh gia tham gia. Thật sự nhìn người không thể xét tướng mạo.

Ngoài ý muốn có một cao thủ, khiến sĩ khí của đội ngũ Sở Vân đại chấn.

Trái lại, đội ngũ khác đã có chút áp lực.

Tiễn thuật như vậy gây cho bọn họ áp lực tâm lý không nhỏ. Ngay cả Hoa Anh ở xa xa thấy cảnh tượng như vậy, ánh mắt cũng nheo lại thành một khe hở.

- Kéo cung bắn tên, có sự tao nhã khác thường. Xem ra đã tìm được tiết tấu và linh vận bắn tên. Tiễn thuật như vậy, đã đạt tới Tiểu thành đỉnh phong, tiếp cận đại thành.

Hắn thầm nghĩ trong lòng, vốn nghĩ mình nắm chắc phần thắng lợi trong đại xạ lễ, hiện giờ bởi vì Kim Bích Hàm gia nhập, lập tức có chút lo lắng.

- Hừ!

Mã Hữu Tài hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Kim Bích Hàm một cái. Ban đầu, hắn muốn làm nhục đối phương, kết quả bị Kim Bích Hàm, lấy Tiễn thuật cao siêu làm nhục hắn.

Giống như là trước mặt mọi người bị tát một cái, hắn không còn thể diện tiếp tục đứng đó, xoay người bước đi.

- Không cần lo lắng. Thực lực của chúng ta tuyệt đối vượt qua bọn họ, vị trí đứng đầu nhất định là của chúng ta.

Thấy Mã Hữu Tài trở về, Hoa Anh cười an ủi nói.

Trên mặt Mã Hữu Tài hiện lên vẻ dữ tợn, trầm giọng gật đầu nói:

- Ta không chút nghi ngờ về điểm này. Chỉ là trong lòng thấy khó chịu. Sở Vân cũng thôi. Tự nhiên hiện tại ngay cả một tiểu tử không ai biết đến, bây giờ mới xuất hiện, cũng dám cưỡi trên đầu ta. Thật sự là đáng giận! Ta thề, trong đại xạ lễ nhất định phải làm nhục bọn họ!

Thời gian trôi qua, đại xạ lễ càng ngày càng gần.

Đám thư sinh rất chú ý tới Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng, bởi vì ở đây, bọn họ có thể biết được thông tin mới nhất.

- Quốc chủ Giang Hán quốc đã quyết định đi tới Thiên Ca Thư Viện, tham gia Tinh Thánh đại xạ lễ mỗi năm một lần!

- Quốc chủ An Định quốc đã xác định hành trình, sau khi đi một vòng, sẽ giá lâm Thiên Ca Thư Viện.

- Năm nay, quốc chủ Mông Nguyên quốc bỗng nhiên phá lệ không đến Bắc Hà Thư Viện, lựa chọn Thiên Ca Thư Viện.

Trừ ba vị quốc chủ này ra, còn có các quốc đảo có thế lực lớn, số lượng không ít, cũng sắp tiến đến làm khách quý, tham gia đại xạ lễ của Thiên Ca Thư Viện năm nay.

- Quy mô đại xạ lễ năm nay, lớn hơn năm trước.

- Trước kia mỗi khi tới đại xạ lễ, quốc chủ Đôn Hoàng quốc đều tới. Đáng tiếc hắn đã băng hà. Chẳng qua Mông Nguyên quốc cũng là cường quốc quân sự, thậm chí còn mạnh hơn so với Đôn Hoàng quốc.

- Không biết trận khảo hạch thứ ba năm nay sẽ chọn yêu thú loại gì?

Đám thư sinh đều nghị luận. Chủ đề nói chuyện hằng ngày đều quay chung quanh Tinh Thánh đại xạ lễ. Bầu không khí trong Thư Viện khẩn trương sôi động càng ngày càng trầm trọng.

- Bạch Bái nhân vật số hai của đoàn hải tặc Tàn Lang ngày trước, lại kéo đoàn hải tặc tới. Làm loạn ở các đảo nhỏ xung quanh Thiết Gia, Hoa gia, Vệ gia vân vân.

168. Chương 102: Bí Mật Của Hồng Thường Tiên Tử, Khai Mạc Đại Xạ Lễ (thượng)

Chương 102: Bí mật của Hồng Thường Tiên Tử, khai mạc đại xạ lễ (thượng)

Khi ánh mắt của người khác đều tập trung ở đại xạ lễ, Sở Vân lại chú ý tới tin tức này trên Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng.

- Bạch Bái…

Sở Vân thì thào trong miệng. Hắn cũng chưa từng nhìn thấy nhân vật số hai này. Mặc dù khi ở chiến trường trên biển, Bạch Bái cũng đứng ở phía sau màn. Trong ấn tượng của Sở Vân, Bạch Bái rất thần bí.

- Hắn liên tiếp đắc tội nhiều hải đảo có thế lực như vậy, là nổi điên sao? Chung quy vẫn cảm thấy có chút cổ quái…

Sở Vân âm thầm nhíu mày. Nói chung, một hải tặc có thế lực, cũng không kiêu ngạo ương ngạnh như thế. Mặc dù đánh thương thuyền, cũng chỉ đánh một đối tượng. Thường thường, thương thuyền tới gần chỗ sào huyệt của hải tặc có thế lực, cũng không được đắc tội, chỉ tấn công thương thuyền mậu dịch chuyên đi xa.

Nhưng bản thân Bạch Bái là tay hải tặc già đời, đột nhiên ý nghĩ nóng lên, lén tới xung quanh, đắc tội nhiều thế lực cường đại như vậy. Rõ ràng điều này và tác phong thành thục của hắn trước kia thật sự không phù hợp.

Sở Vân suy tư một lát, nhưng cũng nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra được lý do gì. Lắc đầu cười khổ một tiếng, đành phải thôi.

Việc cấp bách, vẫn là Tinh Thánh đại xạ lễ.

Ba ngày sau, lại có một tin tức đáng kinh ngạc truyền đến.

Ca vũ, danh kỹ nổi tiếng Hồng Thường Tiên Tử, cũng muốn đến Thiên Ca Thư Viện xem lễ.

- Hồng Thường tiên tử, ta không có nghe nhầm chứ? Trong danh sách Dị Sĩ bảng, tuyệt sắc danh kỹ mỹ danh lan xa trong ngoài Chư Tinh Quần Đảo!

- Nàng thường mặc đồ màu đỏ, dáng người thướt tha, dung nhan tuyệt mỹ. Nhất là vũ đạo, rung động lòng người. Như một trận gió nhẹ nhàng mơ hồ, như một áng mây đỏ đẹp mắt kinh hồn động phách.

- Khi ta bảy tuổi, may mắn được theo gia huynh lên hoa thuyền của nàng xem tiên nhan một lần. Tới giờ đã mười bốn tuổi, cũng thường xuyên mơ tới nàng. Nhớ mãi không thể quên được!

Nghe được tin tức này, đám thư sinh đều nhiệt huyết sôi trào, tình cảm mọi người trào dâng. Cho dù là nữ sinh, cũng không khỏi nảy sinh cảm giác ghen tị. Đi ở trên đường, Sở Vân thường xuyên nhìn đến, một đám nữ sinh hai, ba người, líu ríu, hưng phấn, thảo luận về kỹ thuật nhảy của Hồng Thường Tiên Tử, kiểu tóc của nàng, phục sức của nàng.

- Hồng Thường Tiên Tử…

Sở Vân khẽ lẩm bẩm, ánh mắt như mây khói, trong phút chốc rơi vào ký ức của kiếp trước.

- Sao vậy? Sở huynh cũng cảm thấy hứng thú đối với Hồng Thường Tiên Tử sao?

Kim Bích Hàm quan sát sắc mặt, có vẻ chỉ thuận miệng hỏi, thật ra đuôi lông mày đã có chút chú ý.

- Đương nhiên là cảm thấy hứng thú. Hơn nữa là cảm thấy vô cùng hứng thú!

Sở Vân sờ sờ mũi, trong mắt bắn ra ánh sao, khóe miệng cong lên mỉm cười.

- Chỉ cần là nam nhân, sẽ cảm thấy hứng thú đối với Hồng Thường Tiên Tử. Chẳng lẽ Thạch huynh không có hứng thú đối với Hồng Thường Tiên Tử sao?

Kim Bích Hàm khẽ thở dài, giọng điệu nặng nề nói:

- Đương nhiên là… Cảm thấy hứng thú.

- Ha ha a.

Sở Vân cười rộ lên:

- Cơm nước xong, cùng đi bãi bắn bia luyện tập Tiễn thuật một chút đi.

- Không được, huynh đi đi. Ha hả, hôm nay ta bỗng nhiên cảm thấy hơi mệt.

- Nhưng, ngày hôm nay là ngày cuối cùng. Ngày mai bắt đầu đầu rồi, bãi bắn bia để chuẩn bị cho đại xạ lễ sẽ không mở nữa.

- Nói không đi là không đi!

- Ách…

Nếu Kim Bích Hàm muốn nghỉ ngơi, sau khi ăn xong Sở Vân đành phải một mình đi vào bãi bắn bia.

- Tiễn thuật khác đã quá thành thục rồi. Chẳng qua muốn chiến thắng Hoa Anh, vẫn rất khó khăn. Nếu có thể lĩnh ngộ ra ý nghĩa sâu xa của Lưu Tinh, sử dụng được Lưu Tinh Tiễn…

Một buổi chiều, Sở Vân đang luyện tập Lưu Tinh Tiến Thuật. Hy vọng lâm trận mới mài gươm, không vui cũng sáng, có lẽ có thể có đại vận, có thể lĩnh ngộ ra bí mật thực sự của Lưu Tinh Tiến Thuật.

Đáng tiếc tới khi bãi bắn bia đóng cửa, hắn cũng không có tiến triển gì.

Sử dụng Lưu Tinh Tiến Thuật chân chính, quả thực vô

cùng khó khăn. Chỗ thiếu sót của Định Tinh Cung, làm hai tay Sở Vân đều đông cứng, cơ hồ đã tê liệt mất cảm giác.

Chẳng qua Sở Vân cũng không phải cậy mạnh, mức độ sử dụng, vừa đạt tới giới hạn cuối cùng của thân thể. Bôi thuốc mỡ lên, sau một đêm cũng có thể khỏi hẳn.

Ngày hôm sau tỉnh lại, chắc chắn là sinh long hoạt hổ như bình thường.

- Mỗi ngày không tra tấn mình đến mức này, huynh cũng không chịu bỏ qua phải không?

Trở lại phòng riêng, Sở Vân nhận được lời trách cứ của Kim Bích Hàm.

- Ngồi xuống, ta cần nhanh chóng rịt thuốc.

Đôn Hoàng công chúa thành thạo lấy ra một lọ thuốc mỡ, ngồi ở trước mặt Sở Vân, dùng thuốc mỡ bôi loạn trên hai tay hắn.

Liền sau đó một cảm giác ấm áp, liền từ ngoài da thẩm thấu vào. Sau một lát, Sở Vân có thể nhúc nhích ngón tay. Chẳng qua loại cảm giác này cũng không dễ chịu, giống ngàn vạn con kiến đang bò trên cánh tay, trong lòng cảm thấy hỗn loạn, vô cùng ngứa.

- Định Tinh Cung cứng hơn, cũng phải chuẩn xác so với Yêu Cung tầm thường. Đáng tiếc chính là không thể sử dụng quá thường xuyên. Chẳng qua phải hiểu có được có mất.

Trong khoảng thời gian này, tuy rằng bị khổ một chút, nhưng cánh tay bị hàn khí và nhiệt khí luân phiên kích thích, sức mạnh cũng lớn hơn so với trước.

Sở Vân nhe răng trợn mắt cười nói.

Vẻ mặt của hắn rất làm quái, khóe miệng Kim Bích Hàm không nhịn được cũng cong lên, thoáng mỉm cười.

Trong lòng Đôn Hoàng công chúa thật sự bội phục Sở Vân, bội phục sự dẻo dai của hắn, bội phục sự khắc khổ và kiên nghị của hắn.

- Ban ngày, nhìn huynh nói tới Hồng Thường Tiên Tử, vẻ mặt rất tang thương. Có phải ngày xưa đã xảy ra chuyện gì hay không?

Kim Bích Hàm đột nhiên hỏi.

- Không có, ta chưa từng gặp nàng.

Sở Vân ăn ngay nói thật. Mặc kệ là kiếp trước hay là kiếp này, hắn cũng chưa từng gặp mặt vị Hồng Thường Tiên Tử này.

- Phải không?

Kim Bích Hàm thật sâu vào trong mắt Sở Vân, thấy vẻ thản nhiên trong mắt đối phương, có chút không cam lòng nói.

- Muốn nói chưa từng gặp cũng không chuẩn xác. Ít nhất Trữ Y Y từng theo Hồng Thường Tiên Tử, học vũ đạo, cách ăn mặc, tài nghệ nhạc lý vân vân. Nghe nói lần này Hồng Thường Tiên Tử sở dĩ đến tham gia đại xạ lễ, chính là muốn xem biểu hiện của đệ tử Trữ Y Y. Huynh đắc tội Trữ Y Y, khác nào đắc tội Hồng Thường Tiên Tử.

- Hả? Còn có quan hệ này sao?

Sở Vân hơi kinh ngạc.

- Huynh thật không biết?

Kim Bích Hàm trừng mắt, muốn tìm kiếm chút sơ hở trên nét mặt của Sở Vân.

Sở Vân nhún nhún vai, tùy ý nói:

- Yên tâm, loại quan hệ này còn chưa đủ để khiến nàng và ta trở thành địch.

- Huynh có vẻ rất tự tin, bộ dạng giống như rất hiểu Hồng Thường Tiên Tử.

169. Chương 103: Bí Mật Của Hồng Thường Tiên Tử, Khai Mạc Đại Xạ Lễ (hạ)

Chương 103: Bí mật của Hồng Thường Tiên Tử, khai mạc đại xạ lễ (hạ)

Kim Bích Hàm cười cười, có chút nhụt chí lại có chút mừng thầm. Vẻ mặt Sở Vân không giống như đang làm bộ. Hơn nữa hắn cũng không có lý do để lừa gạt mình.

- Chẳng qua, ta thực sự hiểu nàng hơn người khác một chút.

Sở Vân cười rộ lên, vẻ mặt ý vị thâm trường.

- Phải không? Nói ta nghe thử.

Kim Bích Hàm nhướng mày, trong lòng căng thẳng, giọng điệu cũng có vẻ rất tùy ý.

- Không thể nói, không thể nói.

Sở Vân lại lắc đầu.

- Nói hay không?

Kim Bích Hàm trừng mắt nhìn qua.

- Không thể nói, không thể nói. Nói ra huynh cũng sẽ không tin.

Sở Vân rất kiên trì.

- Vậy quên đi, ta ngủ.

Kim Bích Hàm bĩu môi, trong lòng hừ lạnh một tiếng, đến giường nằm, quay lưng về phía Sở Vân.

Sở Vân không nghi ngờ, chỉ cười. Hắn ngồi bên cửa sổ, ánh mắt sáng ngời, nhớ lại ký ức kiếp trước.

Ngoài mặt, Hồng Thường Tiên Tử là vũ cơ rất có tiếng ở Chư Tinh Quần Đảo, mỹ danh lan xa bốn bể, thậm chí ở quốc đảo khác cũng có danh tiếng không nhỏ.

Kỹ thuật nhảy của nàng, hết sức uyển chuyển, ẩn chứa sự khiêu khích, gợi cảm mê người, câu động lòng người. Giống như áng mây đỏ rực sỡ, tay áo tung bay, như hoa hoa, nhẹ nhàng theo gió.

Chẳng qua, thân phận vũ cơ của nàng chỉ là vỏ bọc trước mặt mọi người. Thân phận thực sự của nàng, chỉ sợ ai cũng không nghĩ ra.

Phi Hổ!

Cuồng Sư, Phi Hổ, Tàn Lang, chính là ba đoàn hải tặc lớn nhất ở Chư Tinh Quần Đảo.

Tàn Lang bị Sở Vân bạo phát, chém một đao chết uất nghẹn. Thật ra thực lực của hắn vô cùng mạnh, nhưng thực lực của Phi Hổ còn cao hơn cả hắn.

Đoàn hải tặc Phi Hổ nổi tiếng với là đoàn hải tặc nữ. Tất cả thành viên, không có một nam nhân nào, đều là nữ tử.

Vật phẩm các nàng cướp đoạt được, phần lớn tập trung vào tài bảo, xa xỉ phẩm, tác phẩm nghệ thuật thủ công. Hàng hóa thương phẩm bình thường cũng không nằm trong phạm vi những thứ bọn họ muốn cướp.

Thủ đoạn của các nàng so với nam nhân càng tàn nhẫn, phạm vi đánh cướp vô cùng rộng lớn, cơ hồ bao trùm toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo. Theo lời đồn đại, thuyền hải tặc phần lớn là cấp số Linh yêu. Trong tất cả các đoàn hải tặc, hành tung đoàn của các nàng thần bí nhất, mơ hồ bất định, làm người ta khó có thể đoán được.

Nếu tập hợp hành tung của cả hai thân phận gắn liền với nhau, có thể đoán được.

Chẳng qua mọi người sao có thể liên hệ được, một người có mỹ mạo động lòng người, vũ cơ như tiên nữ trong lòng mọi người, và một hải tặc Phi Hổ giết người không ghê tay, lòng dạ hiểm độc lại với nhau?

Hồng Thường Tiên Tử ngụy trang quá tốt, đã lừa gạt được mọi người. Mặc dù ở kiếp trước của Sở Vân, thân phận của các nàng, cũng không phải bị người vạch trần. Mà là Hồng Thường Tiên Tử chủ động để lộ ra.

Nhớ rõ lúc đó, toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo đều ngạc nhiên. Rất nhiều thương gia giàu có nghe được tin tức này, đều hận đến nghiến răng nghiến lợi. Thì ra kẻ hung ác đã khiến bọn họ tổn thất nghiêm trọng, chính là Vũ cơ nổi tiếng khiến bọn hắn luôn tìm mọi cách để lấy lòng!

Chẳng qua, hiện tại mọi người còn không biết bí mật trọng đại này.

Trừ Sở Vân.

Bí mật nàycó giá trị trọng đại. Phải vận dụng như thế nào mới có thể có ích lợi lớn nhất đối với mình?

Trong lòng hắn đang cân nhắc.

Bốn ngày sau, Tinh Thánh đại xạ lễ chính thức khai mạc.

Trên bãi bắn bia, hầu hết các sư phụ và thư sinh Thiên Ca Thư Viện đều tụ tập ở đây.

Trên đài cao mấy trượng, trên bàn có bày đủ rượu hoa quả chén cốc. Ngồi ngay ngắn ở giữa là ba đại quốc chủ cùng viện chủ Thiên Ca - Phong Bá Nhạc.

Hai bên, cũng bày bàn rượu, hơn năm mươi vị thuộc các thế lực lớn đang ngồi. Bọn họ hoặc là chuyện trò vui vẻ, hoặc là cúi đầu xem danh sách.

Tinh Thánh đại xạ lễ, là một lần tụ hội của thế lực khắp nơi tới đây. Đầu tiên là giao lưu với nhau. Trong lúc đó, các thế lực cũng thử hợp tác vân vân. Thứ hai là vì tuyển chọn nhân tài xuất sắc, làm thế lực của họ mạnh thêm.

Mà danh sách trong tay bọn họ là do phía bên Thư Viện đặc biệt chuẩn bị. Trên danh sách đều là tư liệu về các thư sinh, lấy thực lực của bọn họ làm tiêu chuẩn để tham khảo.

Tinh Thánh đại xạ lễ là một cơ hội để bọn họ biểu diễn. Danh sách này khiến những người này trực tiếp cảm nhận được thực lực của các thư sinh.

Sau Tinh Thánh đại xạ lễ, mới là thời điểm thực sự quan trọng. Thế lực khắp nơi đều mời các thư sinh tới trực tiếp nói chuyện. Nếu buổi nói chuyện khiến họ vừa lòng, người đó sẽ mời bọn họ mời gia nhập vào thế lực của mình. Lần này đối với thư sinh xuất thân bình dân, cùng với thư sinh gia tộc quyền thế mà nói, là một cơ hội thay đổi vận mệnh, thăng chức rất nhanh.

Kiếp trước, Nhan Khuyết chính là dựa vào cơ hội lúc này tạo ra thành tích, cuối cùng trở thành câu chuyện được mọi người nhất thời ca tụng.

- Quá nhiều nhân vật lớn. Thật sự quá căng thẳng, ngón tay cũng phát run lên.

- Đáng chết, ta lại đi WC một chuyến.

- Tinh Thánh đại nhân, van cầu người ở trên trời có linh thiêng, phù hộ cho ta!

Rất nhiều thư sinh đều có biểu hiện thật sự khẩn trương. Có vài người nuốt nước miếng.

Có chút người khẽ cầu nguyện.

- Nhìn bên trái kìa. Đó có phải Hồng Thường Tiên Tử hay không?

Rất nhiều người nhìn chằm chằm vào một phía, ánh mắt sáng ngời.

- Đúng là tiên tử đại giá nha. Đáng tiếc lại che khăn, thật sự là đáng tiếc.

Có người phát ra tiếng thở dài tiếc nuối.

Ngồi ở bên trái đài cao, một nữ tử mặc Hồng Thường, hơn nữa rất thu hút sự chú ý của người khác. Nàng để tóc đen cuộn sóng thả dài, dáng người xinh đẹp. Khuôn mặt trắng mịn, khẽ lộ ra sau màn che mỏng, khiến khuôn mặt của nàng ẩn hiện phía sau tấm màn che, càng thêm chấn động lòng người, tăng thêm cảm giác muốn nhanh chóng được lật ra.

Mặc dù nàng ngồi sau bàn rượu, thân hình vẫn hoàn mỹ động lòng người. Cổ nàng trắng như tuyết, xương quai xanh tinh xảo, bầu ngực cao ngất, eo nhỏ khuất dạng không thấy, hai chân thẳng dài lộ ra đường cong hấp dẫn… Điều này khiến ánh mắt người ta lưu luyến không muốn rời đi nơi khác.

- Không hổ danh là Phi Hổ.

Sở Vân nhìn nàng thật sâu, chợt quay đầu đi. Không muốn làm nàng chú ý. Đối phương là đầu lĩnh hải tặc danh tiếng lẫy lừng, được liệt vào Dị Sĩ bảng, thực lực càng mạnh hơn so với Tàn Lang.

Ánh mắt nóng bỏng nhất nhìn chằm chằm vào Hồng Thường Tiên Tử chính là của Quốc chủ Mông Nguyên quốc.

Bộ dạng Quốc chủ Mông Nguyên quốc tráng kiện, toàn thân đầy bắp thịt. Nam nhân Mông Nguyên quốc thường để râu quai nón. Hắn nhìn Hồng Thường Tiên Tử, dùng bàn tay to vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh, nói:

- Đã sớm nghe nói tới mỹ danh của Hồng Thường Tiên Tử. Ha ha ha. Tới ngồi đây đi. Nơi này có tầm nhìn rất tốt!

170. Chương 104: Sao Sở Vân Lại Bắn Sớm Như Vậy? (thượng)

Chương 104: Sao Sở Vân lại bắn sớm như vậy? (thượng)

- Không cần. Nơi nào chẳng xem được? Ta cảm ơn ý tốt của quốc chủ. Ngồi vị trí này vẫn yên tĩnh hơn một chút.

Hồng Thường Tiên Tử khẽ cười, cũng uyển chuyển từ chối.

Sắc mặt Mông Nguyên quốc chủ trầm xuống.

An Định Quốc chủ ngồi ở bên cạnh cười trêu:

- Mông Nguyên quốc chủ không biết sao? Không phải ai cũng có thể tùy tiện mời được Hồng Thường đại nhân. Cho ngươi một đề nghị, đại gia rất có hứng thú đối với tác phẩm nghệ thuật cung đình ngày xưa của Đường Cẩm quốc. Dù có đồ tốt được giai nhân xem trọng, còn phải đứng xếp hàng ngoài viện chờ tới lượt.

Mông Nguyên quốc chủ cười ha ha, vuốt râu:

- Bổn vương không hề có hứng thú với tác phẩm nghệ thuật đã chết kia, cũng không học đòi làm sang. Xem ra đã vô duyên với Tiên Tử. Thôi thôi, bổn vương vẫn nhìn xem các thiếu niên dũng sĩ vậy. Bổn vương vẫn yêu thích dũng sĩ hơn!

Rất nhiều người đều thở dài nhẹ nhõm.

Mông Nguyên quốc chính là cường quốc quân sự đứng vị trí số một số hai. Khí thế Mông Nguyên quốc chủ có cảm giác rất áp bách. Hắn cười, biểu hiện trí tuệ rộng lớn, cũng khiến bầu không khí toàn trường được buông lỏng.

- Hồng Thường Tiên Tử, trực tiếp cự tuyệt lời mời của Mông Nguyên quốc chủ!

- Người nổi tiếng không hổ danh là người nổi tiếng…

- Tiên tử có tiếng yêu thích tác phẩm nghệ thuật cung đình của Đường Cẩm Quốc. Nếu ta có thể có một vật như vậy hiến cho giai nhân thì thật tốt biết bao.

Đám thư sinh đều xôn xao nghị luận.

Giang Hán Quốc chủ là một vị nam nhân trung niên mặt mày trắng trẻo, hơi mập.

Khi người khác hoặc nói chuyện với nhau, hoặc vùi đầu lật xem danh sách, hắn ngồi ngay ngắn ở sau bàn rượu, bình tĩnh quan sát biểu hiện của các vị thư sinh dưới đài.

Đây là bí quyết nhỏ để hắn tìm kiếm nhân tài.

Từ những cử chỉ hành động của thư sinh, tìm ra trình độ cao thâm bên trong.

Những thư sinh dùng ánh mắt tham lam nhìn chăm chú vào Hồng Thường Tiên Tử, đều bị hắn bài trừ ra ngoài. Người đầu tiên lọt vào mắt hắn là Hoa Anh.

- Còn trẻ phong lưu, có tài năng.

Trong lòng hắn thầm đánh giá một câu.

- Xinh đẹp như hoa, tâm cơ linh động.

Hắn lại nhìn thấy Trữ Y Y.

Ánh mắt tiếp theo ngừng lại một chút trên người Mã Hữu Tài, chợt chuyển tới trên người Nhan Khuyết:

- Mộc mạc tự nhiên, ánh mắt ẩn chứa thần quang.

Hài lòng gật đầu, lại nhìn đến Kim Bích Hàm:

- Sao? Má hồng môi thắm, có khí chất của hậu duệ quý tộc, tu dưỡng cao thâm. Thư sinh này có lai lịch ra sao?

Hắn chú ý tới Kim Bích Hàm, cảm thấy có chút nghi hoặc.

- Ngươi đã đến rồi. Tất cả mọi người đang đợi ngươi.

Lúc này, Kim Bích Hàm xoay người, chào hỏi Sở Vân mới hay Sở Vân trốn ở góc phòng, âm thầm quan sát Hồng Thường Tiên Tử một chút. Sau đó, mới chợt tỉnh bước ra.

Ánh mắt Giang Hán quốc chủ nhất thời sửng sốt, hắn cũng nhìn thấy Sở Vân:

- Hả? Thiếu niên này!

Giang Hán Quốc chủ đã trị vì hơn bốn mươi năm, bản thân gặp qua không ít nhân tài, nhưng hắn chưa từng gặp thiếu niên nào như Sở Vân!

- Ngực có bắp thịt, cứng cỏi trầm ổn, hăng hái dâng trào! Cổ quái, cổ quái!

Ánh mắt Giang Hán Quốc chủ gắt gao nhìn chằm chằm vào Sở Vân, cảm thấy rất nghi hoặc.

- Loại khí độ, không thể có trên người thiếu niên trẻ tuổi như thế mới đúng…

Trong phút chốc, Giang Hán Quốc chủ nảy sinh hứng thú lớn đối với Sở Vân.

Trong mã có thiên lý, trong người có Bá Nhạc.

Hắn đang nhìn đám thư sinh xuất thân bình thường, mỗi người có tư thế oai hùng bừng bừng khí thế, tinh thần tiến thủ mạnh mẽ. Nhưng trong mắt Bá Nhạc, người cá biệt luôn luôn như vậy, giống như hạc trong bầy gà, nhìn thoáng cũng có thể thấy được.

Sở Vân chính là một người như vậy.

Hắn vừa đến, lập tức thu hút sự chú ý của đám thư sinh chung quanh.

- Là Trĩ Hổ. Cuối cùng hắn xuất hiện.

- Sở Vân đến kìa.

- Hội trưởng tôn kính, rốt cuộc người đã tới.

Kim Bích Hàm đi phía trước, cười trêu ghẹo.

Sở Vân cười, thản nhiên nhìn lướt qua những nhân vật trên đài cao:

- Hôm nay có không ít nhân vật đến đây.

Nói xong, quay lại nhìn đội của mình nói.

- Các ngươi nhìn mình xem, mỗi người đều giống đầu gỗ, có chút mà chân run bụng run hết cả lên.

- Làm sao có!

Mọi người vội vàng kiểm tra lại mình.

Có người chỉ vào người bạn đứng gần, cười nhạo nói:

- Hắn run này, ta nhìn thấy!

Người nọ nhất thời đỏ mặt, lớn tiếng phản bác:

- Cái rắm, Ngươi là lấy bụng ta suy ra bụng người!

Một trận cãi vã diễn ra.

Mọi người cùng cười vang, bầu không khí khẩn trương liền bị quét sạch.

- Người đứng đầu rất giỏi…

Ánh mắt Giang Hán Quốc chủ sáng ngời.

- Hả? Thiếu niên kia là ai?

Mông Nguyên quốc chủ cũng không nhịn được chú ý tới Sở Vân. Vốn Sở Vân chính là nhân vật công chúng, vừa hiện thân trước mắt mọi người, ánh mắt đám thư sinh liền không tự chủ được bị thu hút. Tất cả đều ngừng nói chuyện với nhau, quay đầu nhìn lại.

Có lẽ bọn họ đứng ở dưới nên không cảm thấy được. Nhưng cảnh tượng này đều lọt vào mắt của các nhân vật ngồi ngồi trên đài cao, lại vô cùng rõ ràng.

- Ha hả a, thiếu niên chính là tân sinh năm nay. Họ Sở tên Vân, đương nhiệm hội trưởng Học Lý hội của Thư Viện.

Phong Bá Nhạc vuốt râu, cười ha hả nói. Trong lời nói có che dấu không được chút kiêu ngạo.

- Sở Vân? Dường như đã từng nghe cái tên này ở đâu đó.

Quốc chủ An Định quốc nhíu mày, bỗng nhiên lại giãn ra.

- À! Ta nhớ ra rồi. Sở Vân. Trĩ Hổ Sở Vân, mười ba tuổi được đăng trên Tuấn Kiệt bảng.

Người nghĩ cách cứu nghĩa phụ, chém chết Tàn Lang chính là hắn!

- Hóa ra hắn quả thật là thiếu niên anh hùng!

Mắt Mông Nguyên quốc chủ sáng ngời, mang theo ánh mắt nóng bỏng nhìn thẳng vào Sở Vân.

Đối với đằng bảng, bất luận tin tức của thế lực nào cũng khiến mọi người chú ý.

Trên Đằng bảng, không chỉ có đại diện cho một cá nhân, còn là bề ngoài của một thế lực. Sở Vân lên Tuấn Kiệt bảng, xuất hiện trước mặt nhiều thế lực, khiến cho rất nhiều người âm thầm chú ý.

Nhưng thấy Sở Vân mày kiếm mắt sáng, mắt ẩn chứa thần quang, mũi cao thẳng, khuôn mặt kiên nghị quả cảm. Thân hình khoẻ mạnh, trên lưng mang đại đao, tư thế oai hùng bừng bừng khí thế, vạm vỡ, một khí độ dũng mãnh, giữa thiên quân vạn mã dễ dàng giành được vị trí chỉ huy.

Mông Nguyên quốc chủ càng xem càng là vui mừng, không nhịn được một trận chà xát hai tay, cười ha ha tuyên bố nói:

- Ta muốn thiếu niên anh hùng này! Các ngươi ai cũng không thể đoạt được của ta!

- Người có đức có tài, minh chủ đều cầu. Mông Nguyên quốc chủ, lời của ngươi, cũng có phần quá phận.

Giang Hán quốc chủ mỉm cười nói.

- Ngươi!

Mông Nguyên quốc chủ trừng mắt nhìn lại.

Giang Hán quốc chủ không chút yếu thế, cũng trừng mắt nhìn qua.

171. Chương 105: Sao Sở Vân Lại Bắn Sớm Như Vậy? (hạ)

Chương 105: Sao Sở Vân lại bắn sớm như vậy? (hạ)

- Hai vị quốc chủ, an tâm một chút chớ manh động. Đừng nói Sở Vân mới chỉ là tân sinh một năm, còn học tập trong Thư Viện hai năm nữa. Hơn nữa hắn chính là Thiếu đảo chủ Thư gia đảo, bản thân có cơ nghiệp. Vì sao rời nhà trốn đi, ra sức cho thế lực khác.

Phong Bá Nhạc lập tức đứng lên hòa giải, bầu không khí dịu đi.

- Không sao. Thư sinh học một năm rời khỏi Thư Viện ra ngoài xông pha một phen cũng không ít.

Mông Nguyên quốc chủ giơ bàn tay to ngăn lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Sở Vân.

Hắn yêu thích dũng sĩ còn hơn mỹ nhân. Trong mắt hắn, Hồng Thường Tiên Tử cũng không có lực hấp dẫn bằng Sở Vân.

Mông Nguyên quốc chủ dã tâm bừng bừng, từ lúc nhận chức đến giờ, vẫn sẵn sàng ra trận, mời chào dũng sĩ có đức có tài mới. Đối với quốc đảo chung quanh cũng là uy hiếp trọng đại.

Giang Hán quốc chủ cũng gật đầu nói:

- Về phần Thư gia đảo, chẳng qua là một chỗ hải đảo nho nhỏ. Nếu Sở Vân gia nhập quốc gia của ta, ta sẽ cho hắn trấn thủ hùng thành, nếu không cũng là thành chủ một phương. Nếu là chiến tích tốt đẹp, bay lên làm mục thủ, thậm chí bay lên khu trung xu, cũng có thể nhậm chức trọng thần tể tướng.

Mọi nhà đều có ý muốn đoạt lấy.

Trong Giang Hán quốc, quý tộc mọc lên như rừng, gia tộc quyền thế rắc rối phức tạp. Giang Hán quốc chủ vì cân bằng thế lực khắp nơi, đào tạo phe phái hoàng thất, không thể không tìm nhân tài ở địa phương khác.

- Thành chủ? Chiến tích?

Mông Nguyên quốc chủ cao giọng.

- Giang Hán quốc chủ, người khác đều khen ngợi ngươi. Ta lại cảm thấy ánh mắt ngươi quá kém. Kẻ này rõ ràng là đại tướng. Nếu gia nhập quốc gia của ta, ít nhất ta có thể cho hắn làm Bách Phu trưởng. Ngày sau còn có thể làm Thiên Phu Trưởng, tướng quân, Đại tướng quân.

- Ngươi biết rõ năng lực của Sở Vân sao?

Giang Hán quốc chủ không ngừng cười lạnh.

- Hắn có thiên phú luyện đan cực cao, chế luyện Quật Khởi Đan, tan rã dịch bệnh rong biển ở Chư Tinh Quần Đảo. Người như thế, không làm Thành chủ, phúc trạch một phương, thật sự là rất đáng tiếc.

- Kẻ có thiên phú Tướng quân, vũ dũng phi phàm, làm tướng quân so với thành chủ cũng có tiền đồ hơn.

- Không, làm thành chủ. Thành chủ càng có thể phát huy sở trường của hắn!

...

Hai đại quốc chủ phùng mồm trợn mắt, cũng không chịu thỏa hiệp. Trên thực tế, Giang Hán quốc và Mông Nguyên đã có xung đột từ lâu. Trong lịch sử oán hận giữa hai đại quốc chất chứa thâm hậu. Mông Nguyên quốc trọng võ tướng, quân sự cường đại, kinh tế bạc

nhược. Giang Hán quốc trọng văn thần, kinh tế cường đại, quân sự hơi yếu.

Quan niệm của hai người sẽ không thống nhất. Tất nhiên cũng không ai phục ai.

An Định Quốc chủ bị kẹp giữa hai người, liên tục cười khổ. An Định Quốc của hắn là một tiểu quốc, không thể so sánh với đại quốc như Giang Hán quốc và Mông Nguyên quốc.

- Nhị vị, nhị vị.

Phong Bá Nhạc khuyên can không có kết quả, bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ đành phải đứng dậy. Hắn trực tiếp đi lên trước đài cao, lớn tiếng tuyên bố, Tinh Thánh đại xạ lễ chính thức bắt đầu!

Lúc này, nhất thời khiến hai đại quốc chủ đều thôi cãi vã, tập trung chú ý tới phía dưới.

- Xem ra, hình như lúc nãy Mông Nguyên quốc chủ và Giang Hán quốc chủ tranh cãi với nhau.

Một người trong đám người Kim Bích Hàm lén liếc mắt nhìn một cái, nói.

- Mặc kệ họ. Những nhân vật lớn như vậy không liên quan tới ta. Đại xạ lễ mới là chuyện ta quan tâm nhất hiện nay.

Sở Vân bĩu môi nói. Hắn hồn nhiên không biết mình chính là nguyên nhân khiến các nhân vật tranh chấp với nhau.

Tinh Thánh đại xạ lễ bắt đầu.

Đầu tiên là tế điện hiến tế Tinh Thánh, long trọng trang nghiêm. Tiếp theo, do thành viên của Thư Viện an bài cho tất cả các thư sinh tham gia, đều tự chiếm cứ một phương, chuẩn bị Cung Tiễn.

- Mỗi người chỉ có cơ hội một lần khai cung. Đội nào bắn hạ nhiều Khinh Vũ Phong Linh, có tư cách tiến vào trận khảo hạch tiếp theo!

Thành viên Thư Viện lớn tiếng tuyên bố.

- Thả đàn!

Đinh linh linh linh…

Trong nháy mắt, những tiếng linh âm vang vọng toàn bộ bãi bắn bia. Ngàn vạn con Phong Linh, bay lên trời cao, dày đặc, có cảm giác che cả bầu trời.

Mỗi người chỉ có một cơ hội bắn tên. Khảo nghiệm không chỉ là Tiễn thuật, còn có nhãn lực, cùng với khả năng nắm chắc thời cơ.

Đừng nhìn đàn nhiều như vậy, thật ra đối với toàn bộ thư sinh trong bãi bắn bia mà nói, số lượng rất ít. Phạm vi hơn mười người sử dụng đạo pháp Tiễn thuật, còn lại chẳng có bao nhiêu.

Đàn chim bay lên trời cao, trong lúc nhất thời lại không có người bắn tên.

- Lần này không phải huấn luyện, nếu không bắn, đàn chim sẽ bay đi mất!

Có người không chịu nổi áp lực, bắt đầu bắn tên.

Trong giây lát, ba mũi tên đầu tiên bay lên trời cao.

- Ha hả, ta chỉ chờ có mũi tên của các ngươi!

Có rất nhiều thư sinh năm cuối đều cười lạnh, chợt phóng tên ra.

Bọn họ dùng đạo pháp Tiễn thuật, chuyên sử dụng để cản đường. Lúc này đây được bắn lên, ba mũi tên đầu tiên mới được bắn tới giữa không trung, đã bị làm nổ, bị cản trở, hoặc bị làm lệch hướng vân vân, tất cả đều bị chặn lại.

- Đáng giận!

Rất nhiều người nắm chặt hai tay, nghiến răng nghiến lợi.

- Các tân sinh, cố gắng học hỏi chút đi.

Các thư sinh năm cuối cười lớn, mang theo cảm khái. Năm đó bọn họ cũng bị như thế này. Hiện nay, thời gian trôi qua rất nhanh, vị trí cũng thay đổi. Cả đời con người mới đổi người cũ.

Người nhiều cháo ít, chỉ có dùng nhỏ đổi lớn, cam đoan ích lợi đoàn thể, mới là quan trọng nhất.

Có lẽ đây là dụng ý sâu xa củ Thư Viện, dùng cách thức như vậy, nói cho các vị thư sinh, có đôi khi vì tập thể, hy sinh lợi nhỏ của mình, vì lợi ích lớn của đoàn thể, mới có thể đi được xa hơn.

Ba mũi tên đầu tiên, bị rất nhiều đoàn đội cản lại. Mỗi người chỉ có một cơ hội bắn cung, rất nhiều thư sinh bắn tên ra, chỉ có thể sững sờ tại chỗ, hai mặt nhìn nhau.

- Ha hả.

Nhìn thấy cảnh tượng này, rất nhiều nhân vật lớn trên đài cao đều phát ra tiếng cười hiểu ý.

- Tính tình vừa phải nhẫn nại, vừa muốn bắt lấy cơ hội ít ỏi. Các thiếu niên còn lại sẽ biểu hiện như thế nào?

Rất nhiều người ngước mắt, nhìn về phía nhân tài mình đã chọn lựa.

- Hả?

Mông Nguyên quốc quốc chủ cùng Giang Hán quốc quốc chủ đồng thời phát ra một tiếng kinh nghi. Ánh mắt bọn họ đều tập trung ở trên người Sở Vân.

Lúc này, Sở Vân đã mở cung ra!

- Còn sớm, làm vậy không nắm chắc được thời cơ.

Giang Hán quốc chủ thở dài một tiếng.

- Xem ra, thiếu niên Sở Vân này, tính tình có chút kích động. Tích cực muốn làm người dẫn đầu!

Mông Nguyên quốc chủ trầm ngâm.

172. Chương 106: Sở Vân Chậm Chạp Không Bắn (thượng)

Chương 106: Sở Vân chậm chạp không bắn (thượng)

- Ha ha ha, là Hoa Anh ta đánh giá cao ngươi. Sở Vân! Không ngờ ngươi không có tính nhẫn nại như vậy!

Trong mắt Hoa Anh hiện lên đạo quang sắc bén, trong lòng ngầm cười to.

- Cùng chuẩn bị cho tốt!

Hắn ra lệnh một tiếng, hơn năm người đồng đội bên cạnh lập tức cài tên giương cung. Khóe mắt dư quang, đều nhìn chằm chằm vào Sở Vân.

Xem ra, Hoa Anh hao tốn nhiều nhân lực như thế, không tiếc phải trả giá, muốn chặn mũi tên của Sở Vân lại!

- Đê tiện!

Nhan Khuyết nghiến răng nghiến lợi.

- Hành vi của Tiểu nhân!

Trong đội ngũ của Sở Vân còn chưa có người nào ra tay, lúc này thấy bên Hoa Anh làm như thế, đều thống hận không thôi.

Mặt Sở Vân không chút thay đổi, âm thầm nở nụ cười:

- Hoa Anh, ngươi trúng kế!

- Ngươi bắn đi. Chỉ cần ngươi dám bắn, ta sẽ làm cho ngươi có đến mà không có về!

Mã Hữu Tài cười rất đắc ý, hắn nóng lòng muốn xem Sở Vân xấu mặt.

- Sở Vân, ta muốn báo thù! Báo thù! Chính ngươi, bị hủy ba con Cương Vũ Ưng của ta. Lúc này chính là lúc ngươi phải trả giá.

Trong năm người cố ý mở cung ra đặt tên, muốn ngắm bắn mũi tên của Sở Vân còn có Vệ Khiếp.

Trong mắt Trữ Y Y cũng chớp động hàn khí:

- Có lẽ một mình ta không đối phó được ngươi, nhưng lúc này đây là cạnh tranh đoàn thể. Sở Vân, xem ngươi làm thế nào đối phó được chúng ta!

- Sở Vân, ngươi vẫn còn quá non.

Khóe miệng Hoa Anh cong lên cười lộ chút âm hiểm.

- Mau nhìn, Sở Vân muốn bắn!

- Trĩ Hổ… Cư nhiên xuất thủ sớm như vậy sao?

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người đều tập trung ánh mắt ở trên người Sở Vân.

Sở Vân cài tên giương cung, thân hình thẳng đứng, vững chãi như núi. Cánh tay giống như vững chắc, không nhúc nhích.

- Ngươi dám bắn, ta liền chặn lại!

- Bắn đi!

Trong lòng rất nhiều người kêu to, cảm xúc sôi trào. Nhất là những người muốn chặn lại, trong lòng kích động vạn phần. Có thể lấy phương thức này đánh bại người giữ vị trí đứng đầu Thư Viện, làm bọn họ cảm thấy vô cùng vinh quang.

Nhưng mà, một lúc lâu sau, Sở Vân lại chậm chạp không bắn.

- Sao còn chưa bắn?

- Sở Vân đang làm cái quỷ gì vậy?

Trong lòng không ít người cảm thấy buồn bực, nghi hoặc nhìn về phía Sở Vân. Sở Vân giống như bức tượng, cung kéo căng như trăng tròn, cánh tay lộ ra cơ bắp, tràn ngập sức mạnh khỏe khoắn.

Nhưng, vẫn không bắn.

- Đáng giận, không duy trì được nữa!

- Không chịu được, không được nữa.

Thành viên của nhóm muốn chặn lại đều đổ mồ hôi trán, thân hình run rẩy, Cung Tiễn đã ở trong tay đã lảo đảo dao động.

- A…

Có người quát to một tiếng, rốt cuộc không chống đỡ được, trong tay thoát lực, mũi tên bắn ra. Hắn dùng chính là đạo pháp chặn lại, bắn hạ hai, ba con Phong Linh, không hề tạo nên được chiến tích.

Có người thứ nhất, còn có người thứ hai, người thứ ba. Rất nhanh, có rất nhiều người muốn chặn tên lại, đều bất đắc dĩ bắn vào khoảng không. Xem ra không chỉ có đội của Hoa Anh, ngay cả trong đội ngũ khác cũng có

người có chủ ý đánh Sở Vân.

Nhưng tất cả bọn họ đều tính sai.

Yêu binh, không phải yêu thú, yêu thực. Nó yêu cần Ngự yêu sư tự mình sử dụng. Bởi vậy đối với tố chất thân thể Ngự yêu sư, cũng yêu cầu nhiều hơn.

Ví dụ như cần khí lực, cần kỹ xảo vân vân.

Yêu Cung đối với yêu cầu sức mạnh, cũng không cần nhiều như bằng chiến chùy, trường thương, đại đao vân vân. Nhưng hành vi liên tục kéo cung này, yêu cầu sức

mạnh cao hơn.

Sở Vân không giống với người khác, hắn bị hàn khí của Định Tinh Cung ăn mòn thân thể.

Bởi vậy mỗi buổi tối, Sở Vân đều dùng thuốc mỡ trân quý, để bảo dưỡng cánh tay.

Lâu ngày, dưới sự kích thích của dược lực nóng lạnh luân phiên, lực cánh tay của Sở Vân đột nhiên tăng vọt.

Hắn có thể liên tục kéo cung, căng như trăng tròn, nửa canh giờ không chút nhúc nhích.

Những người khác lại không làm được.

Rất nhanh, phần lớn những người ôm ý đồ đối với Sở Vân, đều không kiên trì được, buông dây cung, bắn tên ra.

Sắc mặt Hoa Anh xanh mét, hắn phát hiện mình tự nhiên bị Sở Vân tính kế! Lần này mất đi rất nhiều lực lượng chặn lại bên mình.

- Hả? Tuổi còn nhỏ, lực cánh tay đã được như vậy.

Ánh mắt Mông Nguyên quốc chủ sáng ngời.

- Không ngờ kéo cung lâu, chậm chạp không bắn!

Giang Hán quốc chủ không khỏi gật đầu khen ngợi.

- Hóa ra tương kế tựu kế, dùng kế dẫn xà xuất động!

- Sở Vân quá gian trá, đáng giận!

Cuối cùng là Vệ Khiếp, cũng kiên không trì được. Phát ra một tiếng mắng, bất đắc dĩ bắn tên trong tay ra.

Sở Vân coi như không nghe thấy tiếng mắng, thân hình vững như núi.

- Đáng giận!

Hoa Anh giật cung lại, đặt năm mũi tên.

- Bách Hoa Hỗn Loạn!

- Nghĩ thật hay!

Nhan Khuyết nở nụ cười.

- Bạo Liệt Thiên Tinh Tiễn!

Một tiếng nổ mạnh "Ầm".

Năm mũi tên của Hoa Anh gần như vừa mới bay ra, liền bị chặn lại. Năm mũi tên chỉ có hai mũi tên may mắn thoát khỏi, còn lại ba mũi tên đều bị Bạo Liệt Thiên Tinh Tiễn hủy diệt.

- Đại Phi Vũ!

Ngay sau đó, Kim Bích Hàm chờ sẵn đã lâu, bắn tên ra.

Đại Phi Vũ là đạo pháp giai đoạn thượng đẳng của Tiểu Phi Vũ. Thừa dịp mọi người chú ý tới tiếng nổ, tên thuận lợi bay lên nổ tung thành mưa trắng đầy trời. Tên bay đi, nháy mắt đã diệt sạch một đám Khinh Vũ Phong Linh rất lớn trên không.

- Không xong, ta quá kích động!

Sắc mặt Hoa Anh trắng nhợt.

- Đây là liên hoàn kế!

Trong mắt Trữ Y Y lộ ra hàn qua, nụ cười ung dung đã không còn nữa.

Chỉ dựa vào một đòn này, đoàn đội của Sở Vân đã vững chắc chiếm được ưu thế. Tới thời điểm cuối cùng, lúc này Sở Vân mới bắn tên trong tay ra.

Đây là đạo pháp Tiểu Phi Vũ.

Hắn chọn một thời cơ tốt, lọt qua không bị tên chặn lại. Chẳng qua lúc này, không trung đã không còn nhiều Phong Linh, thành tích cá nhân cũng bình thường.

Một lát sau, thành tích của trận khảo hạch đầu được công bố ra.

Không hề ngoại lệ, đội ngũ của Sở Vân, chiếm vị trí đứng đầu. Vị trí thứ hai, tất nhiên là đội ngũ của Hoa Anh.

Phong Bá Nhạc và rất nhiều người ở trên đài cao đều âm thầm gật đầu, trong lòng ngầm ủng hộ biểu hiện của Sở Vân.

Sở Vân lấy tự thân làm mồi, dựa vào lực cánh tay cường đại, thành công lấy yếu thắng mạnh. Có thể nói biểu hiện của hắn trong giai đoạn đầu của đại xạ lễ, làm cho người ta có ấn tượng rất sâu khắc.

- Hy sinh cá nhân, đổi lấy thắng lợi của đoàn thể. Sở Vân thực sự có cái nhìn đại cục.

Giang Hán quốc chủ vui mừng nở nụ cười. Bất luận thượng vị giả nào đều thích loại thần tử lấy đại cục làm trọng. Ấn tượng của hắn đối với Sở Vân lại bay lên thêm vài phần.

- Sở Vân, có tài làm người tiên phong, là nhân tài không thể không trọng dụng. Có thể từ từ bồi dưỡng.

Mông Nguyên quốc chủ vuốt râu, tròng mắt xoay chuyển, bỗng nhiên vẫy tay.

173. Chương 107: Sở Vân Chậm Chạp Không Bắn (hạ)

Chương 107: Sở Vân chậm chạp không bắn (hạ)

Cận vệ lập tức đi tới. Mông Nguyên quốc chủ thì thầm vài câu với người này. Người cận vệ lập tức gật đầu, chậm rãi rời khỏi đài cao.

Còn cách trận khảo hạch thứ hai nửa canh giờ. Đây là cơ hội do Thiên Ca Thư Viện đặc biệt bố trí để thư sinh có đầy đủ thời gian nghỉ ngơi và hồi phục.

Bỗng nhiên có một vị cận vệ tới tìm Sở Vân, thì thầm nói chuyện một hồi.

- Mông Nguyên quốc chủ muốn gặp ta?

Sở Vân ngây cả người.

- Đây là chuyện tốt!

Nhan Khuyết đi tới.

- Tuy rằng bình thường việc gặp gỡ nói chuyện đều tiến hành sau khi đại xạ lễ kết thúc. Nhưng đối với những thư sinh có biểu hiện xuất sắc trong đại xạ lễ, các nhân vật lớn rất sợ bị người khác giành nên tới mời chào trước, nên tranh thủ tiến hành hội đàm trước tiên.

- Thì ra là thế. Tuy rằng không có ý xuất sĩ trong đầu, nhưng một mình gặp Mông Nguyên quốc chủ, lãnh hội một chút phong thái kiệt xuất của vị vua có tài trí mưu

lược cũng tốt.

Sở Vân cười cười, đi theo người cận vệ.

Đám thư sinh may mắn nhìn thấy cảnh tượng này đều chấn động.

- Thấy chưa? Đó là cận vệ của Mông Nguyên quốc.

Mông Nguyên quốc chủ mời chào Sở Vân trước!

- Ông trời ơi, Sở Vân mới là tân sinh năm một.

- Tân sinh thì đã sao? Tân sinh cũng có thể xuất sĩ. Chỉ cần hai bên nguyện ý là được. Thư Viện cũng không phải nhà giam.

Tin tức được truyền tới tai đám người Hoa Anh, sắc mặt bọn họ lập tức trầm xuống. Vốn đã cảm thấy nhục nhã, hiện giờ lại càng xanh mét.

- Tên tiểu tử Sở Vân kia, không ngờ được mời chào trước!

- Bình thường việc mời chào trước được tiến hành sau trận khảo hạch thứ hai. Mời chào ngay sau trận khảo hạch lần đầu tiên, cũng mới chỉ có Mông Nguyên quốc chủ.

- Đến tột cùng, Sở Vân được coi trọng ở điểm nào? Thật sự là không hiểu nổi!

- Theo ta thấy, ánh mắt của Mông Nguyên quốc chủ cũng không được tốt lắm.

Đám người Mã Hữu Tài, Vệ Khiếp than thở, vẻ mặt đầy căm giận. Hoa Anh và Trữ Y Y trầm mặc không nói, trong lòng như là đánh đổ năm bình dấm, vừa hâm mộ, lại vừa ghen tị, lại vừa căm phẫn.

Rất nhanh, Sở Vân đã trở lại.

- Thiếu chủ, thế nào?

Nhan Khuyết lập tức vây lấy.

- Mông Nguyên quốc chủ thật sự là hùng nhân, khí thế bức người.

Sở Vân cảm khái một câu.

- Ai nha, ta không phải hỏi ngươi cái này.

Nhan Khuyết sốt ruột, cơ hồ muốn dậm chân. Hắn là thư sinh xuất thân bình dân, đối với cơ hội như vậy, trong lòng đã khát khao suốt ba năm, lúc này tâm tình kích động như thế, có thể lý giải được.

Sở Vân cười cười:

- Hắn hứa cho ta chức vị Thiên Phu Trưởng, muốn ta gia nhập Mông Nguyên quốc. Chẳng qua ta đã khéo léo cự tuyệt.

- Thiên Phu Trưởng…

Nhan Khuyết ngẩn ngơ, ngây ngốc nhìn Sở Vân:

- Thiếu chủ cự tuyệt?

- Ừ, chí không ở đây.

Sở Vân sờ sờ cái mũi nói.

- Thiên Phu Trưởng…

Đám thư sinh xung quanh đều dựng tai nghe ngóng, nghe được tin tức này, đều kìm lòng không được phát ra một tiếng than kinh ngạc.

Từ Thiên Phu Trưởng, thật sự có thể nói là một ngày lên trời.

- Nghe nói chưa? Sở Vân cự tuyệt lời mời của Mông Nguyên quốc chủ. Ngay cả chức vị Thiên Phu Trưởng cũng không muốn!

Tin tức này như có cánh, rất nhanh truyền khắp đám thư sinh.

Có không ít người kinh ngạc, cũng không ít người thở dài.

"Thiên Phu Trưởng ở Mông Nguyên quốc…"

Trữ Y Y nghe được tin tức này, ngầm thở dài một hơi.

Ai cũng biết Sở Vân thiếu niên anh hùng, tiền đồ sáng lạng. Nhưng được Mông Nguyên quốc chủ là nhân vật lớn như vậy, công khai xem trọng, thừa nhận thiên phú

của hắn. Trong lúc đó, hai người này lại ở cảnh giới bất đồng.

Sắc mặt mọi người đều trắng bệch. Có vài thư sinh năm cuối tương đối hối hận. Sao lúc trước không kiên định quyết tâm, ở lại đội ngũ của Sở Vân?

- Trận khảo hạch thứ hai không thể thua.

Khuôn mặt anh tuấn của Hoa Anh rất lạnh lùng, giọng điệu như băng.

- Nên lợi dụng quân cờ mai phục kia.

Sắc mặt mọi người ngẩn ra, có người buồn bực hỏi:

- Quân cờ gì?

- Nội gian trong đội ngũ Sở Vân.

Vệ Khiếp thản nhiên cười nói.

Không ngờ còn có thủ đoạn mai phục? Người không biết, đều kinh ngạc quay đầu lại nhìn về phía Hoa Anh.

- Chỉ cần đạt được mục đích, dùng chút thủ đoạn có sao đâu?

Hoa Anh mỉm cười nói.

Có người đưa ra nghi vấn:

- Nhưng vì sao nội gian này không báo cho chúng ta biết mưu kế nhằm chặn lại Sở Vân đây?

Trữ Y Y cười nhạt một tiếng:

- Vì sao phải nói mưu kế chặn lại Sở Vân? Có thể tự mình thực thi, muốn gạt đối thủ trước hết phải lừa dối người trong nhà.

- Thì ra là thế.

Có người không khỏi gạt mồ hôi trên trán. Đến giờ bọn họ mới phát hiện, biểu hiện của ngầm tranh đấu lại kịch liệt đến vậy.

- Thực xin lỗi, hội trưởng. Ta đã mắc sai lầm nghiêm trọng!

Một vị thư sinh đứng ở trước mặt Sở Vân, cúi đầu rất thấp.

- Không có vấn đề gì, trận thứ ba mới là mấu chốt. Cố gắng lên.

Sở Vân vỗ vỗ bờ vai của hắn nói.

Chờ sau khi vị thư sinh này rời đi, Nhan Khuyết đi tới, vẻ mặt vô cùng xấu hổ:

- Thiếu chủ, là sai lầm của ta. Mời nội gian vào trong đội.

Sở Vân gật đầu, trong lòng hắn cũng biết rõ ràng. Dù khẩn trương thế nào, cũng không thể phạm sai lầm đến mức đó. Có thể tính có tám phần là nội gian.

- Không cần áy náy, Hoa Anh rất giỏi quỷ kế, đùa bỡn lòng người. Về sau đề phòng hơn một chút là được.

Bỗng nhiên Sở Vân khẽ cười ra tiếng.

- Không hổ là Hoa Anh, thật lắm thủ đoạn.

- Nội gian sẽ làm yếu đi lực lượng của chúng ta. Đáng giận, tự nhiên dùng quỷ kế đê tiện như vậy!

Đôn Hoàng công chúa rất tức giận.

- Có thể tạo thành thành tích, đạt thành mục đích, mặc kệ là âm mưu dương mưu, đều là kế sách tốt.

Sở Vân nhìn rất thoáng. Kiếp trước hắn đã có trải nghiệm vô cùng phong phú, nhìn thấy những âm hiểm như vậy, tâm tình lại cảm thấy vững vàng hơn.

Hoa Anh đùa bỡn tâm kế, thực sự rất thủ đoạn. Sở Vân đã tự mình nói chuyện với những người gia nhập đội ngũ, lúc ấy hắn cũng không phát hiện chút sơ hở nào.

Đương nhiên, Sở Vân rất tin tưởng vào cảm nhận của mình. Chỉ có một lời giải thích duy nhất chính là, nội gian này là sau khi hắn gia nhập vào mới bị Hoa Anh xúi giục.

Đối với điểm ấy, Sở Vân cũng không có biện pháp. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.

Huống hồ, tuy hắn là hội trưởng, nhưng địa vị ngang hàng với các thư sinh khác.

Lòng người luôn thay đổi. Nếu hắn có thể hoàn toàn nắm trong tay, sẽ không còn là người, mà là thần.

Trận khảo hạch thứ hai, đúng là đội Hoa Anh tạm dẫn đầu, đội ngũ của Sở Vân chiếm vị trí thứ hai.

Cứ như vậy, tổng hợp lại thành tích trong hai lần, hai đội trở thành những đội tham gia trận khảo hạch thứ ba.

Lần lượt là Hoa Anh cầm đầu đội của hắn. Sau đó Sở Vân dẫn dắt đội của mình.

174. Chương 108: Nội Gian, Quần Đảo Đến Công

Chương 108: Nội gian, quần đảo đến công

Lúc này đang giữa trưa. Rất nhiều thư sinh đều rất đói, bụng lép kẹp, thầm kêu ùng ục.

Dựa theo lệ thường, đại xạ lễ tạm thời dừng lại, tạm nghỉ hai canh giờ.

Trong nhà ăn toàn là người, nhân số đông gấp đôi so với trước kia. Trong đó đại bộ phận đều là thư sinh năm cuối, muốn dành thời gian còn lại, tiêu nốt số học phần cuối cùng trong ngọc bội thân phận.

- Nghe chưa vậy? Hoa Anh cũng được Mông Nguyên quốc chủ mời chào rồi. Chỉ có điều hắn cũng cự tuyệt Có người vừa ăn cơm, vừa nói.

Tiễn thuật đại thành của Hoa Anh, đạo pháp Hoa Điền Thác, thoáng cái liền giải quyết mười con Loa Toàn Manh Xà. Thật sự rất kinh diễm. Được mời chào trước cũng không có gì là khó hiểu.

- Ha hả, lần này hẳn quốc chủ Mông Nguyên quốc rất buồn bực. Liên tục mời chào trước hai lần, đều bị từ chối.

Có người đàm luận về Tiễn thuật của Hoa Anh, nhiều người khác thì chờ mong thứ khảo hạch ba trận.

- Các ngươi đoán xem, cuối cùng đội ngũ nào sẽ thắng?

- Hẳn là đội của Hoa Anh. Dù sao uy lực Tiễn thuật đại thành cũng thật sự rất đáng sợ.

- Ừ, ta cũng cảm thấy như vậy.

Rất nhiều người vẫn xem trọng Hoa Anh. Đại thành Tiễn thuật để lại ấn tượng rất sâu sắc đối với bọn hắn. Dù sao thực lực của đội Sở Vân vẫn kém hơn một bậc.

- Đại xạ lễ lần trước nữa, khảo hạch yêu thú cuối cùng là Bạch Cốt Đại Chương Ngư. Lần gần đây nhất là San Hô Cự Nhân. Lần này không biết là cái gì?

- Theo tin tức tin cậy, hình như là yêu thú loại rắn.

Tóm lại nói chuyện gì cũng nói. Cho tới bây giờ, nhà ăn chưa bao giờ náo nhiệt như hôm nay.

Sở Vân và Kim Bích Hàm, Nhan Khuyết đều vùi đầu ăn cơm, hai tai dựng lên nghe ngóng tin tức. Hắn nghe đến đó, chợt ngừng ăn cơm: Yêu xà? Bình thường mà nói đều lựa chọn yêu thú lực phòng ngự và sự khôi phục sức khỏe vô cùng xuất chúng… Là Vũ Xà sao?

Một lát sau, hắn bỗng nhiên nghe được tin tức trọng đại nhất.

- Mới nãy có xem tin tức trên Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng không? Xảy ra chuyện lớn rồi!

- Chuyện lớn gì chứ? Có thể quan trọng bằng đại xạ lễ không?

- Hừ, so với chuyện này, một Lễ Tinh Thánh Đại Xá thì đã tính là gì? Thiết Gia, Vệ gia, Mã gia, Trầm gia, Trữ gia… Hơn mười hải đảo có thế lực mạnh đột nhiên tuyên bố liên kết liên minh, muốn cùng nhau đối phó Thư gia đảo!

- Hử?

Sở Vân kinh ngạc, lập tức quay đầu, nhìn về phía đó. Đúng lúc, hắn nhìn thấy Bạch Mi đan sư, sắc mặt trầm trọng đi về hướng mình.

- Sở Vân, ngươi theo ta một chuyến.

Bạch Mi đan sư mở miệng nói.

Nhất thời, ánh mắt Sở Vân cứng lại, trong lòng không tự chủ được cảm nhận một dự cảm xấu. Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Tinh lịch năm 753, đoàn hải tặc Bạch Bái làm hại hơn mười hải đảo, tác phong càn rỡ, không chuyện ác nào không làm. Cuối cùng bị Thiếu chủ Thiết Gia dẫn hải quân đánh tan. Theo trong miệng Bạch Bái lại biết được, có người âm thầm trợ giúp đám hải tặc của Bạch Bái tiến hành hoạt động cướp bóc. Kẻ chân chính đứng phía sau màn lại là Thư gia đảo chủ Thư Thiên Hào, từng là Chư Tinh Mãnh Hổ.

Lúc này, phu nhân của Thư Thiên Hào vì nghĩa diệt thân, trốn khỏi Thư gia đảo, trước mặt mọi người, tố giác tội ác của Thư Thiên Hào. Còn tự xưng chịu nhục nhiều năm, góp nhặt chứng cớ của Thư Thiên Hào.

Nhân chứng vật chứng đều đủ cả. Các thế lực của Thiết Gia, Vệ gia, Mã gia, Hoa gia vân vân đều đưa ra oán giận mãnh liệt, yêu cầu tiến hành trừng trị nghiêm đối với Thư gia đảo. Một ngày sau, hơn mười thế lực quyền quý tạo thành liên minh, tuyên bố dùng quân đội tiến hành trừng trị đối với Thư gia đảo cho tới khi Thư Thiên Hào công khai tiến hành bồi thường và giải thích.

Tin tức truyền ra, Chư Tinh Quần Đảo chấn động!

- Hừ! Chẳng qua là không chấp nhận được khi thấy Thư gia đảo quật khởi. Trữ gia...

Sở Vân nghiến răng nghiến lợi, trong mắt lộ ra vẻ căm phẫn mãnh liệt. Hắn thật không ngờ Trữ gia lại giở trò như vậy. Xem ra, chắc chắn Bạch Bái là người của Trữ gia.

Xét theo điều này, lần trước khi nghĩa phụ Thư Thiên Hào gặp nạn, hẳn là có bàn tay của Trữ gia phía sau.

- Trữ gia, Sở Vân ta thề không đội trời chung với các ngươi!

Sở Vân phát ra tiếng gầm đầy giận dữ, sắc mặt rất quyết tâm.

- Sở Vân, không cần kích động như vậy.

Bạch Mi đan sư trầm giọng nói:

- Sở dĩ ta tìm ngươi tới nói chuyện, chính là sợ ngươi quá kích động. Thành thật mà nói, ngươi là đệ tử tốt nhất mà ta từng gặp. Ta thật sự không đành lòng nhìn ngươi rơi xuống như ngôi sao băng!

- Chẳng lẽ, đan sư khuyên ta phải làm rùa đen rút đầu. Khi Thư gia đảo bị vây công, co đầu rút cổ ở trong thư viện không thò đầu ra sao?!

Sở Vân rất kích động, hạ giọng quát.

- Sở Vân!

Bạch Mi đan sư thấp giọng quát. Vẻ mặt nghiêm túc nhất từ trước tới nay.

- Tỉnh táo lại! Người không phải sống vì hiện tại mà sống vì tương lai. Hãy phóng dài tầm mắt hơn. Thực lực của Liên quân mạnh hơn Thư gia đảo gấp bội. Ngươi ra ngoài chịu chết chỉ khiến cho kẻ địch vui mừng.

Sở Vân cắn răng, trong mắt đã đỏ đậm lại. Hai nắm đấm nắm chặt, thân hình nhè nhẹ run rẩy.

Bạch Mi đan sư tiếp tục nói:

- Nghĩa phụ của ngươi cũng đã đặc biệt viết thư gửi tới đây, thỉnh Thư Viện giữ ngươi lại. Đây là thư của nghĩa phụ ngươi. Ngươi tự xem đi.

Sở Vân cầm lá thư, đọc nhanh như gió. Đây thật sự là nét bút của Thư Thiên Hào.

Trong thư nói Sở Vân ở lại Thư Viện, càng cho biết trước đó không lâu, hắn cũng đã trục xuất Du Nha đại sư ra khỏi đảo. Hắn ta sẽ tự mình dẫn đầu hạm đội vừa mới thành lập nghênh đón kẻ địch.

Đây là Chư Tinh Mãnh Hổ ngày xưa, cho dù thực lực không bằng, vẫn không cúi đầu trước bất kỳ ai.

Sở Vân trầm mặc, hai tay nắm chặt lá thư, thân mình run rẩy một cách kịch liệt.

- Hai năm, với tư chất của ngươi, hai năm sau sẽ đạt tới một cảnh giới khác. Đến lúc đó, việc giành lại Thư gia đảo, cũng không phải là một chuyện không có khả năng!

Bạch Mi đan sư tận tình khuyên bảo.

Sở Vân vẫn là trầm mặc, ánh mắt nhìn về phía xa xăm, cũng không ai biết trong lòng hắn đang suy tính điều gì.

Bạch Mi đan sư nhìn Sở Vân, khẽ thở dài. Hắn cũng hiểu được tâm tình của Sơ Vân lúc này. Tất nhiên là vô cùng khổ sở. Nhưng có thể làm thế nào được chứ?

Trong Minh quân, chỉ có thế lực của Thiết Gia đảo cũng đủ trấn áp Thư gia đảo. Có người dự đoán, tương lai, Thư gia đảo rất có thể sẽ trở thành bá chủ biển cả trong Chư Tinh Quần Đảo. Mà Thiết Gia là bá chủ biển cả hiện tại.

Bọn họ sẽ không khoanh tay ngồi nhìn Thư gia đảo ngày càng lớn mạnh, để Thư gia đảo uy hiếp đến địa vị và ích lợi của mình.

175. Chương 109: Sở Vân Động Sát Khí, Thâm Hải Cửu Đầu Xà (thượng)

Chương 109: Sở Vân động sát khí, Thâm Hải Cửu Đầu Xà (thượng)

Cái gì là Bạch Bái, cái gì chứng cớ, người sáng suốt vừa nhìn đều biết, đây là vu oan giá họa. Đây chỉ là một cái cớ. Chẳng qua, có giả dối hơn nữa, cũng sẽ có thế lực nguyện ý "tin tưởng".

Những thế lực này liên kết với nhau, chính là muốn ngăn chặn sự lớn mạnh của Thư gia đảo.

Trong một năm nay, đầu tiên là muối biển, sau đó Bảo thuyền chiến hạm. Thư gia đảo thật sự phát triển quá nhanh. Đã xúc phạm tới nhiều điểm mấu chốt của nhiều thế lực.

Hành động liên kết ngăn chặn này chẳng qua là đến sớm hay muộn. Chỉ là dưới sự trợ giúp của Trữ gia đảo, đã dược dẫn động sớm hơn.

- Hiện tại không còn sớm nữa. Trận khảo hạch thứ ba sắp bắt đầu. Sở Vân, biểu hiện của ngươi rất tốt, cũng phải suy nghĩ kỹ hơn một chút. Ta tin tưởng ngươi sẽ có lựa chọn sáng suốt!

Bạch Mi đan sư vỗ vỗ vào bả vai Sở Vân, lời nói đầu sâu sắc.

Sở Vân cũng không biết mình quay về nhà ăn như thế nào. Mặc dù hắn là người trầm ổn. Lúc này trong đầu hắn đầy hỗn loạn.

Hơn mười thành đảo cùng liên minh, chỉ để đối phó với Thư gia đảo. Thực lực hai bên chênh lệch thật sự là quá lớn. Đối với Thư gia đảo mà nói, quả thực là tai ương

ngập đầu.

- Thật không ngờ, đến cuối cùng vẫn không bảo vệ được mọi người trong nhà.. .

Sở Vân cười đầy chua sót. Hắn vào sinh ra tử, cố gắng nhiều lần, không thể tưởng được kết quả cuối cùng lại như vậy.

Thủ đoạn của Trữ gia có thể làm lớn như vậy cũng nằm ngoài dự kiến của hắn.

Lúc trước, khi Bạch Bái hiến kế tự mình chịu chết. Ngay cả tánh mạng cũng không giữ, quả nhiên là tự tìm cái chết, không người nào có thể bì kịp với hắn.

m mưu này rất tàn nhẫn!

- Thật sự không cam lòng. Đi tới bước này, vẫn không chịu buông tha cho ta sao?

- Tức giận cũng có thể làm được gì? Đan sư nói rất có đạo lý. Lúc này muốn chống lại, quả thật là hy vọng quá xa vời!

- Rất không cam tâm a!

Sở Vân âm thầm nắm chặt hai tay, răn cũng cắn chặt lại.

- Thiếu chủ…

Nhan Khuyết đi tới, trên mặt vô cùng buồn bã. Tin tức Minh quân tiến đánh Thư gia đảo, đã truyền khắp Thiên Ca Thư Viện.

- Sở huynh…

Kim Bích Hàm muốn nói điều gì đó để an ủi, chẳng qua lại phát hiện tại lúc này, nói gì cũng không hợp.

- Hội trưởng.

Trong lòng các đội viên đều bất an, nhìn về phía Sở Vân.

Sở Vân nhìn tất cả bọn họ, sắc mặt lạnh lùng, trầm giọng quát:

- Phải phấn chấn lên! Các ngươi như thế này, có thể đi tranh đoạt vị trí đứng đầu sao?

Mặc kệ như thế nào, cố gắng tiến hành trận khảo hạch thứ ba! Hiểu chưa?

- Hiểu được!

Các đội viên cùng lớn tiếng hô, sĩ khí rung lên.

Lại trở lại bãi bắn bia, không khí cũng không còn giống với lúc trước.

Ngoài hai đội còn sót lại, đám thư sinh đều đứng ở quanh bãi bắn bia, khe khẽ nói chuyện, nhỏ giọng nghị luận. Thỉnh thoảng chỉ về phía Sở Vân.

- Đã nghe chưa? Mười bốn thế lực thành đảo hợp thành minh quân, đang tiến đánh Thư gia đảo.

- Lần này làm không tốt, Thư gia đảo sẽ diệt vong.

Ở đài cao trên bãi bắn bia, rất nhiều nhân vật lớn cũng sớm biết được tin tức này, đang trao đổi với nhau.

- Người nhà của mình sắp lâm nguy, sự dày vò và đau đớn này sẽ khiến Sở Vân ngươi có biểu hiện thế nào?

Giang Hán quốc chủ cảm thấy rất thú vị, trong mắt lóe ra ánh sáng, rất mong chờ đối với biểu hiện tiếp theo của Sở Vân.

- Thư gia đảo lâm vào bước đường cùng…

Mông Nguyên quốc chủ sờ sờ vào chòm râu quai nón của mình, trong lòng âm thầm mừng rỡ. Thật sự là trời cũng giúp ta! Đây chính là thời cơ tốt nhất để thu phục Sở Vân.

Tuy rằng hắn bị Sở Vân cự tuyệt một lần, nhưng không chút phật lòng, cũng không chút tức giận. Ngược lại càng thêm coi trọng Sở Vân.

Lúc này, bốn người Hoa Anh, Trữ Y Y, Mã Hữu Tài, Vệ Khiếp dắt tay nhau đi về phía Sở Vân.

- Sở Vân, thì ra Bạch Bái chính là tay sai của Thư gia đảo người. Thật sự làm người ta chấn động…

Trữ Y Y cười đẹp đến mức không sao tả xiết. Giờ phút này, tâm tình của nàng sung sướng không từ nào tả nổi.

Mã Hữu Tài cũng cười, dùng ánh mắt trên cao nhìn xuống, nhìn chằm chằm vào Sở Vân, giọng điệu tràn ngập trào phúng nói:

- Thiếu đảo chủ Thư gia đảo. Chậc chậc, thật sự là đáng tiếc. Rất nhanh sẽ không còn đúng nữa rồi! Sau khi Thư gia đảo bị giết, ngươi cũng chính là một kẻ bình dân thôi. Khó trách hội trưởng này lại luôn quan hệ với Thư sinh bình dân. Thì ra ngươi quả thật đã dự kiến trước!

- Sớm biết có ngày hôm nay, hà tất làm trước kia. Hiện tại, có lẽ ngươi cầu xin chúng ta tha thứ, cố gắng làm chúng ta vui vẻ, sau khi chúng ta trở về sẽ nói với gia tộc mình. Nói không chừng, bọn họ có thể rút quân! Aha ha ha!

Vệ Khiếp cuồng ngạo cười, tràn ngập ý tứ muốn trả thù.

Hắn cực kỳ hận Sở Vân, hiện giờ thấy Sở Vân thảm hại hơn so với chính mình, ngay cả thế lực sau lưng cũng sắp bị tiêu diệt.

Quả thực cả người cảm thấy sảng khoái tới cục điểm, sự sảng khoái từ trong tâm khảm đi ra.

- Với tài năng của ngươi, thật sự là đáng tiếc. Đã không có Thư gia đảo chống đỡ ở sau lưng, một mình phấn đấu…

Hoa Anh lắc đầu, tỏ vẻ rất cảm khái.

- Có lẽ ngươi có thể đi tìm Mông Nguyên quốc chủ, đáp ứng lời mời của hắn. Chẳng qua Chư Tinh Quần Đảo này, rốt cuộc không phải nơi ngươi có thể tung hoành.

- Một đám đê tiện tiểu nhân! Khốn kiếp!

Nhan Khuyết tức giận đến mắng to.

- Lúc bình thường, sao không thấy các ngươi kiêu ngạo như thế. Không có can đảm, cũng chỉ có lúc này mới có thể ra vẻ.

Sắc mặt Mã Hữu Tài trầm xuống, Vệ Khiếp cũng không thể cười to.

- Nhan Khuyết, ngươi chỉ một kẻ bình dân, cũng dám lớn lối trước mặt ta sao? Ngươi có tin hay không, khi ta về đến gia tộc, sẽ tự mình lãnh binh, dùng máu rửa sạch thôn đảo nơi ngươi sinh ra?

Giọng điệu Mã Hữu Tài rất hung ác.

Vệ Khiếp cũng hung hăng trừng mắt nhìn Nhan Khuyết:

- Ngươi tính ôm chân Thư gia sao? Chủ nhân nhà ngươi còn phải thất thế, một chó săn như người ở trong này sủa cái gì?

- Các ngươi!

Nhan Khuyết tức sùi bọt mép, lúc này đã nghĩ muốn xông lên. Không ngờ lại bị Sở Vân đưa tay ngăn lại.

- Nói đủ chưa? Nói đủ rồi cút nhanh.

Mặt Sở Vân không chút thay đổi, hờ hững lãnh đạm nhìn bốn người.

Trữ Y Y không ngừng cười lạnh, Vệ Khiếp giận tím mặt: - Sở Vân, ngươi quá kiêu ngạo! Ngươi tính làm gì… Ách!

Hắn lớn tiếng kêu gào, bỗng nhiên thấy con ngươi của Sở Vân, giọng nói nhất thời kìm lại, giống như là bỗng nhiên tắc ở trong họng.

Đôi mắt của Sở Vân tối như đêm đen, sâu thẳm như nước hồ, không thấy đáy. Hắn cũng không mở miệng, chỉ đứng ở tại chỗ, coi thường bốn người.

176. Chương 110: Sở Vân Động Sát Khí, Thâm Hải Cửu Đầu Xà (hạ)

Chương 110: Sở Vân động sát khí, Thâm Hải Cửu Đầu Xà (hạ)

Nhưng bốn người lại cảm thấy sát ý rất lớn, chặt chẽ bao vây quanh bọn họ.

Một cỗ cực kỳ mãnh liệt nguy hiểm cảm giác, nhất thời bao phủ trụ bọn họ toàn bộ thể xác và tinh thần!

Trong nháy mắt, sắc mặt tất cả bốn người đều thay đổi. Con ngươi nheo lại đầy châm chọc, hàn ý thấu xương, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Đây là sát ý Sở Vân đã luyện được sau khi trải qua vô số lần sinh tử trong kiếp trước.

Giờ phút này, hắn chân chính khởi động sát khí của mình.

- Nếu chém chết bốn người này, sẽ đả kích thế nào đối với minh quân? Nếu không chém chết, chỉ cần làm tù binh…

Sở Vân nhìn về phía bốn người, trong đôi mắt lóe ra hàn khí lạnh như băng.

Bốn người như rơi xuống hố sâu, cũng không còn dám nói chuyện. Rõ ràng, trực giác nói cho bọn họ biết, nếu tiếp tục khiêu khích hắn, chỉ sợ thật sự khó giữ được cái đầu trên cổ mình!

Cho dù cả trăm nghìn con mắt đang nhìn vào, cho dù nơi này là Thiên Ca Thư Viện.

Trĩ Hổ, đang trong ranh giới bạo phát giết người! Nguy hiểm!

- Cút.

Sở Vân lạnh lùng khẽ quát một tiếng. Bốn người nhất thời như được đại xá. Sắc mặt Vệ Khiếp thực sự tái nhợt. Mã Hữu Tài đổ mồ hôi lạnh. Trữ Y Y không dám trực tiếp nhìn Sở Vân, ánh mắt cũng có chút trốn tránh. Sắc mặt Hoa Anh lúc xanh lúc trắng, khép mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn không nói được điều gì, xoay người lập tức rời đi.

Ba người liền theo phía sau, càng không dám dừng lại, xám xịt rời khỏi đó.

- Thiếu chủ thật sự tức giận. Cho tới bây giờ, ta chưa thấy qua hắn tức giận. Giống như là một ngọn núi lửa ngầm trong mặt đất vậy…

Trong lòng Nhan Khuyết cảm thấy chấn động.

- Oa, thật sự rất đáng sợ…

- Chỉ trong một phút, toàn thân ta lạnh buốt, như bước một chân vào quỷ môn quan!

Sở Vân thu sát khí. Lúc này các thư sinh ở chung quanh mới thở hắt ra, trong ánh mắt nhìn về phía Sở Vân đều có vẻ sợ hãi và trốn tránh.

- Sát khí nặng như thế, sợ là tính mệnh mất trong tay thiếu niên này rất không ít!

Giang Hán quốc chủ nheo mắt nói.

- Dũng sĩ, chân chính dũng sĩ trên sa trường!

Mông Nguyên quốc chủ hưng phấn chà xát hai tay, hắn thích nhất là sát khí này.

Phong Bá Nhạc âm thầm gật đầu. Vừa rồi, hắn cực kỳ lo lắng Sở Vân sẽ động thủ giết người. Nếu như thế, hắn không thể không ra tay. May mắn Sở Vân nhẫn nại kìm chế được sát tính.

Sau khi bốn người nhóm Hoa Anh trở về, một lúc lâu cũng không nói gì.

Cuối cùng vẫn là Hoa Anh mở miệng nói:

- Chỉ là điên cuồng trước lúc chết mà thôi. Không cần sợ hắn. Chó tức lên còn có thể cắn tường, huống chi Trĩ Hổ?

- Nói cũng phải.

Trữ Y Y gật đầu, miễn cưỡng cười nói.

- Ta muốn ngồi xem Thư gia đảo bị diệt vong, đến lúc đó lại có thể thưởng thức biểu tình của Sở Vân.

- Hừ!

Mã Hữu Tài hừ lạnh một tiếng, vừa rồi tự nhiên thật sự lùi bước, cảm thấy mất hết thể diện.

Sắc mặt Vệ Khiếp vẫn rất tái nhợt, trong lòng vẫn cảm thấy chấn động.

- Bắt đầu trận khảo hạch thứ ba, thả yêu thú!

Một lát sau, Phong Bá Nhạc chủ trì cục diện, tuyên bố trận thứ ba bắt đầu.

Ầm!

Ánh sáng chói mắt phụt ra, một con yêu thú thật lớn đang trèo lên.

Nó cao tám trượng, toàn thân xanh thẫm gần như là màu đen, chín đầu há lớn, khí thế dữ dằn. Nó vừa xuất hiện, mọi người không khỏi run lên.

Chờ khi thấy rõ diện mạo của nó, có người thất thanh kêu to:

- Trời, chính là Thâm Hải Cửu Đầu Xà!

- Yêu thú lần này thật là lợi hại, Cửu Đầu Xà có tư chất thượng đẳng, đạo pháp có chín loại thuộc tính!

- Khảo hạch năm nay khó khăn hơn nhiều so với năm trước…

Trong lúc nhất thời, sợ hãi truyền đến.

- Thâm Hải Cửu Đầu Xà?

Ánh mắt Sở Vân nhất thời cứng lại.

Tương truyền, Thâm Hải Cửu Đầu Xà là hậu duệ yêu thú "Kỳ" có tư chất tuyệt phẩm.

Cùng loại với Thiên Hồ. Cửu Đầu Xà cũng có đạo pháp chín loại thuộc tính. Chẳng qua, chín loại thuộc tính này có chút khác biệt với Thiên Hồ. Lần lượt là hỏa thổ kim thủy mộc lôi phong độc huyết.

- Hai đội ngũ thay phiên nhau phái ra một thành viên, tiến hành bắn. Cho đến khi Cửu Đầu xà bỏ mạng, đội nào thu càng nhiều yêu tinh, sẽ là đội xuất sắc nhất.

Phong Bá Nhạc nói tiếp.

Đây là lợi dụng đặc tính của yêu tinh, để kiểm tra lực sát thương của hai đội. Tiêu chuẩn đánh giá vô cùng công bình, cũng làm không quá tệ.

Tiếp theo, hai bên rút thăm. Bên Hoa Anh bắn tên trước.

Người đầu tiên bước ra bắn cần tỏ ra khí thế, tự nhiên Hoa Anh có Tiễn thuật đại thành ra tay. Hắn khẽ kêu một tiếng, bắn ra một mũi tên. Mũi tên mang theo ánh sáng màu hồng, xuyên qua không gian, như dải ánh sáng màu hồng đầy mỹ lệ.

Đây là Tiễn pháp thượng đẳng, uy thế lừng lẫy, khiến đám thư sinh đang đứng xem kinh ngạc kêu lên. Vẻ mặt Hoa Anh đang đắc ý, bỗng nhiên biến sắc.

Răng rắc!

Một tia chớp từ trong miệng Lôi Hành Xà bắn ra dữ dội, khiến mũi tên của Hoa Anh gẫy nát.

Đám người xôn xao. Không biết là tiếc cho mũi tên của Hoa Anh, hay là sợ hãi trước thực lực của Cửu Đầu Xà.

Trong lòng Sở Vân khẽ chấn động, chợt điều chỉnh chiến thuật, đưa người có Tiễn thuật yếu nhất lên trước. Người này quả thực không lập được thành tích, bị đầu hệ Thổ của Cửu Đầu Xà phun ra một viên đã đánh tan.

Đội của Hoa Anh cũng đúng lúc điều chỉnh chiến thuật, phái thành viên hơi yếu một chút bước ra, mục đích chính là làm tiêu hao yêu nguyên trên người Cửu Đầu Xà.

Nhưng yêu nguyên Cửu Đầu Xà rất dư thừa, kinh nghiệm chiến đấu cũng vô cùng phong phú, vượt qua dự kiến của mọi người. Chờ đến khi cả hai đội của Sở Vân và Hoa Anh tổng cộng bốn mươi người, đều bước ra bắn ra một mũi tên, kết thúc một vòng, nó vẫn sinh long hoạt hổ hoàn toàn không bị tổn hao gì. Bị giam cầm ở một nơi, vẫn đắc ý rống lên liên tục.

- Yêu thú năm nay thật sự là quá mạnh.

- Qua một vòng rồi, vẫn không bị hạ gục.

Rất nhiều người đều tỏ vẻ kinh ngạc. Chẳng qua không ai cho rằng này Cửu Đầu Xà có thể sống sót, giết chết nó chỉ là vấn đề thời gian dài hay ngắn.

Đợt thứ hai.

Cửu Đầu Xà tiêu hao rất nhiều yêu nguyên, có ý hấp thu nguyên khí ở không gian chung quanh, nhưng nó phẫn nộ phát hiện, không gian giam cầm mình, không hề có chút nguyên khí nào.

Vòng thứ ba.

Cửu Đầu Xà bắt đầu bị thương. Chỉ có điều có người lại không chịu được nữa, tiến tới lối ra.

- Chuyện gì vậy? Mới ba vòng thôi đã không chống đỡ được. Còn không bằng ta!

Rất nhiều thư sinh đều kêu lên.

- Là tên nội gian kia. Đáng giận!

Nhan Khuyết cảm thấy vừa xấu hổ lại vừa phẫn nộ. Bên ta thiếu một người tấn công, đối phương sẽ chiếm ưu thế.

- Sớm đoán được hắn sẽ rời khỏi, tiếp tục.

Sắc mặt Sở Vân rất bình tĩnh.

177. Chương 111: Tên Bí Chế Của Hoa Gia, Nhược Điểm Của Định Tinh Cung (thượng)

Chương 111: Tên bí chế của Hoa gia, nhược điểm của Định Tinh Cung (thượng)

Kim Bích Hàm đến gần bên cạnh, dùng ánh mắt lo lắng nhìn về phía Sở Vân, khuyên nhủ:

- Sở huynh, lui một bước vẫn là trời cao biển rộng…

- Huynh cũng khuyên ta dừng tay sao?

Sở Vân nói.

Kim Bích Hàm lắc đầu:

- Không phải dừng tay, còn núi xanh không lo không có củi đốt. Ta thường xuyên nghiêm khắc nói với mình như vậy, những lời này cũng tặng lại cho huynh.

Sở Vân trầm mặc xuống. Hắn cũng biết Kim Bích Hàm nói rất có đạo lý. Nhưng thật sự không cam lòng, trốn ở trong Thư Viện, ngồi xem Thư gia đảo bị diệt vong.

Cuối cùng nên lựa chọn như thế nào? Ngoài mặt, thoạt nhìn Sở Vân có vẻ cực kỳ bình tĩnh, thật ra trong lòng vô cùng hỗn loạn.

Vòng thứ tư.

Cuối cùng, yêu nguyên của Thâm Hải Cửu Đầu Xà tiêu hao hầu như không còn, trên người nó bắt đầu xuất hiện vết thương.

Hoa Anh lên đài, thản nhiên lấy ra một mũi tên. Mũi tên với tính chất bạch ngọc, mũi tên hình xoắn ốc, đuôi mũi tên như đóa hoa nở rộ.

- Còn đây là Ngọc Lan Hoa Tiễn cấp số Tiểu yêu.

Mặt hắn như ngọc, mắt lướt nhanh bốn phía, ánh mắt tràn ngập vẻ đắc ý.

- Thanh Hương Thiên Tâm Tiễn!

Hoa Anh giương cung cài tên, nhẹ giọng nói. Mũi tên hóa thành mùi thơm ngát vô hình, không tiếng động không hình ảnh, làn gió thơm lướt qua. Nhất thời đầu rắn hệ độc của Cửu Đầu Xà phát ra tiếng rống thảm thiết.

Ánh mắt tất cả mọi người đều kinh ngạc.

- Hay!

Đám người Mã Hữu Tài há miệng hò hét, vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Vòng thứ năm.

Rõ ràng Thâm Hải Cửu Đầu Xà đã kiệt lực, vết thương trên người chi chít, máu chảy ra như trút nước.

Hoa Anh lại lên đài, lấy ra một mũi tên cấp số Tiểu yêu. Mũi tên cong lên như giống như nửa vầng trăng, thân mũi tên màu gỗ, đuôi tên phong phú như bụi cỏ mọc loạn.

- Đây là Hoa Xa Đăng Nguyệt Tiễn cấp số Tiểu Yêu!

Hoa Anh dùng ngón tay mảnh dẻ trắng nõn, vuốt phẳng một chút, thản nhiên đặt lên dây cung.

Mũi tên này bắn ra, khí thế lừng lẫy đến cực điểm. Ánh sáng nổ tung, giống như một chiến xa đang tung hoành, hung hăng đánh vào một đầu rắn. Nhất thời đầu rắn hoàn toàn biến đổi, huyết nhục mơ hồ.

- Tên hay!

Mã Hữu Tài, Vệ Khiếp đều gào lên, cố ý lớn tiếng kêu to, dùng ánh mắt trào phúng khinh thường nhìn về phía Sở Vân.

- Thật sự là tên hay!

- Tiễn thuật Hoa gia quả danh bất hư truyền.

Trên đài cao rất nhiều người đều âm thầm gật đầu.

Bầu không khí bên Sở Vân ngưng trọng.

Vòng thứ sáu

Đầu rắn hệ Độc đã bị đánh nát vụn. Cửu Đầu Xà chỉ còn lại tám đầu rắn. Mười sáu mắt rắn trừng trừng nhìn về các thư sinh, tràn ngập phẫn nộ cừu hận mãnh liệt.

Hoa Anh lại lấy ra một mũi tên:

- Còn đây là Thiết Mai Huyết Thủy Tiễn!

Hai tay hắn giơ cao mũi tên, cho mọi người quan sát. Như ý nguyện, hắn nghe được tiếng kêu lên đầy kinh ngạc và tán thưởng của mọi người xung quanh.

Hoa gia không chỉ có được đạo pháp Tiễn thuật đa dạng và phức tạp, cũng có Bí pháp chế luyện mũi tên được tích lũy từ nhiều thế hệ. Về điểm này sợ là ngay cả Du Nha đại sư cũng không bì kịp.

Mũi tên bắn ra, hình thành một đóa hoa mai. Phát ra những tiếng Vù vù trong không trung, như bay luân bàn chuyển động. Nháy mắt đánh lên đầu rắn hệ hỏa. Ầm một tiếng.

Thoáng cái đã bắn nát đầu rắn!

Hoa Anh phong cảnh vô hạn.

- Thiết Mai Huyết Thủy Tiễn dùng để khắc chế yêu thú hệ hỏa, tạo ra uy lực cường đại!

- Đây là bí pháp chế luyện mũi tên, trên thị trường tiêu tốn ước khoảng sáu ngàn Địa sát thạch tệ. Nhiều khi có tiền cũng không mua được đâu.

- Hoa Anh bỏ vốn mua bí chế sử dụng mũi tên bí chế, xem ra là thật sự muốn đánh bại Sở Vân, đoạt được vị trí đứng đầu.

Trong đám người đứng xem truyền ra tiếng kêu sợ hãi.

Vòng thứ bảy, vòng thứ tám…

Sống sót qua mấy vòng, Hoa Anh trở thành ngôi sao chói mắt nhất. Mỗi một mũi tên, là một lần gặt hái, đều khiến mọi người chấn động và phát ra hưởng ứng mãnh liệt.

Trong lúc nhất thời vô cùng nổi bật, không người nào có thể kháng cự.

- Sở Vân, ngươi muốn đánh bại ta bằng Tiễn thuật, là chuyện không có khả năng xảy ra. Làm gì phải cậy mạnh?

Tới lượt Sở Vân lên sân khấu, Hoa Anh thoáng lướt qua, cười nói.

Sở Vân không nói, vẫn chỉ cố gắng bắn tên. Tuy rằng trong đội của hắn thiếu một người, nhưng hắn vẫn dẫn dắt, vẫn chăm chút theo sát đối thủ, không chút lười biếng.

Đám người Kim Bích Hàm, Nhan Khuyết nghẹn một cỗ khí giận, các đội viên thường thường có phát huy vượt xa bình thường, dẫn phát từng đợt hoan hô hưởng ứng.

Bên Hoa Anh dần dần cảm nhận được áp lực. Bên Sở Vân đuổi theo rất sát, khiến bọn họ dần dần cảm thấy khẩn trương hơn.

- Đáng giận, liều mạng như vậy làm gì?

Vệ Khiếp không thể hiểu nổi, khẽ mắng.

- Đúng là một đám không thấy quan tài không rơi lệ!

Sắc mặt Mã Hữu Tài âm trầm, khinh thường cười nhạo nói.

- Tiễn thuật của Hoa Anh như trăm hoa bay lượn làm cho người ta cảm thấy kinh diễm. Nhưng đám người Sở Vân vẫn kiên trì hề từ bỏ, càng khiến người ta thêm tán thưởng.

Giang Hán quốc chủ thầm nói trong lòng. Hắn rất ít khi nhìn thấy thiếu niên nào như vậy, một người có tinh thần gần như bướng bỉnh chấp nhất, khiến người ta cảm thấy khâm phục.

- Tính cách cứng cỏi như thế…

Càng ngày, mắt Mông Nguyên quốc chủ càng mở lớn. Hắn nhìn ra được, biểu hiện và tinh thần của Sở Vân cũng ảnh hưởng tới toàn bộ đội ngũ.

- Nhận được tin dữ Thư gia đảo bị tấn công, không ngờ vẫn có thể kiên cường, không hề rối loạn đầu trận tuyến. Ha ha ha. Đã lâu rồi ta chưa gặp được người trẻ tuổi nào ưu tú như vậy!

Trong lòng Mông Nguyên quốc chủ tán thưởng không thôi.

Hắn hiểu rất rõ: người có sức mạnh và thiên phú mạnh hơn so với Sở Vân cũng không phải là hiếm thấy. Nhưng có thể có được tính cách như hắn lại là vạn người mới có một.

- Chẳng qua, tiếp tục như vậy, Sở Vân sẽ không thể nắm được phần thắng. Trừ phi đối phương xuất hiện sai lầm trọng đại…

Chút bất tri bất giác, Mông Nguyên quốc chủ đã suy nghĩ nghiêng về phía Sở Vân.

Vòng thứ chín, vòng thứ mười…

Hoa Anh đã không phải đang bắn tên, mà đang biểu diễn. Đủ loại Tiễn thuật được đưa ra, chưa từng lặp lại. Bí chế Tiễn tinh xảo kỳ diệu, khiến người xem được mở rộng tầm mắt.

Đám thư sinh đều thỏa nguyện hô lớn.

Lúc này, đã bắt đầu có người lục tục rời khỏi hiện trường thi đấu. Yêu binh cũng có chỗ thiếu hụt nhất định, hơn nữa liên tiếp sử dụng đạo pháp Tiễn thuật có uy lực cường đại, làm cho yêu nguyên trong Yêu Cung tiêu hao rất nhanh. Trong bãi bắn bia vì phòng ngừa Cửu Đầu Xà hấp thu yêu nguyên khôi phục, nên đã phong tỏa nguyên khí. Bởi vậy Yêu Cung cũng không thể bổ sung yêu nguyên.

178. Chương 112: Tên Bí Chế Của Hoa Gia, Nhược Điểm Của Định Tinh Cung (hạ)

Chương 112: Tên bí chế của Hoa gia, nhược điểm của Định Tinh Cung (hạ)

Kim Bích Hàm đến gần bên cạnh, dùng ánh mắt lo lắng nhìn về phía Sở Vân, khuyên nhủ:

- Sở huynh, lui một bước vẫn là trời cao biển rộng…

- Huynh cũng khuyên ta dừng tay sao?

Sở Vân nói.

Kim Bích Hàm lắc đầu:

- Không phải dừng tay, còn núi xanh không lo không có củi đốt. Ta thường xuyên nghiêm khắc nói với mình như vậy, những lời này cũng tặng lại cho huynh.

Sở Vân trầm mặc xuống. Hắn cũng biết Kim Bích Hàm nói rất có đạo lý. Nhưng thật sự không cam lòng, trốn ở trong Thư Viện, ngồi xem Thư gia đảo bị diệt vong.

Cuối cùng nên lựa chọn như thế nào? Ngoài mặt, thoạt nhìn Sở Vân có vẻ cực kỳ bình tĩnh, thật ra trong lòng vô cùng hỗn loạn.

Vòng thứ tư.

Cuối cùng, yêu nguyên của Thâm Hải Cửu Đầu Xà tiêu hao hầu như không còn, trên người nó bắt đầu xuất hiện vết thương.

Hoa Anh lên đài, thản nhiên lấy ra một mũi tên. Mũi tên với tính chất bạch ngọc, mũi tên hình xoắn ốc, đuôi mũi tên như đóa hoa nở rộ.

- Còn đây là Ngọc Lan Hoa Tiễn cấp số Tiểu yêu.

Mặt hắn như ngọc, mắt lướt nhanh bốn phía, ánh mắt tràn ngập vẻ đắc ý.

- Thanh Hương Thiên Tâm Tiễn!

Hoa Anh giương cung cài tên, nhẹ giọng nói. Mũi tên hóa thành mùi thơm ngát vô hình, không tiếng động không hình ảnh, làn gió thơm lướt qua. Nhất thời đầu rắn hệ độc của Cửu Đầu Xà phát ra tiếng rống thảm thiết.

Ánh mắt tất cả mọi người đều kinh ngạc.

- Hay!

Đám người Mã Hữu Tài há miệng hò hét, vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Vòng thứ năm.

Rõ ràng Thâm Hải Cửu Đầu Xà đã kiệt lực, vết thương trên người chi chít, máu chảy ra như trút nước.

Hoa Anh lại lên đài, lấy ra một mũi tên cấp số Tiểu yêu. Mũi tên cong lên như giống như nửa vầng trăng, thân mũi tên màu gỗ, đuôi tên phong phú như bụi cỏ mọc loạn.

- Đây là Hoa Xa Đăng Nguyệt Tiễn cấp số Tiểu Yêu!

Hoa Anh dùng ngón tay mảnh dẻ trắng nõn, vuốt phẳng một chút, thản nhiên đặt lên dây cung.

Mũi tên này bắn ra, khí thế lừng lẫy đến cực điểm. Ánh sáng nổ tung, giống như một chiến xa đang tung hoành, hung hăng đánh vào một đầu rắn. Nhất thời đầu rắn hoàn toàn biến đổi, huyết nhục mơ hồ.

- Tên hay!

Mã Hữu Tài, Vệ Khiếp đều gào lên, cố ý lớn tiếng kêu to, dùng ánh mắt trào phúng khinh thường nhìn về phía Sở Vân.

- Thật sự là tên hay!

- Tiễn thuật Hoa gia quả danh bất hư truyền.

Trên đài cao rất nhiều người đều âm thầm gật đầu.

Bầu không khí bên Sở Vân ngưng trọng.

Vòng thứ sáu

Đầu rắn hệ Độc đã bị đánh nát vụn. Cửu Đầu Xà chỉ còn lại tám đầu rắn. Mười sáu mắt rắn trừng trừng nhìn về các thư sinh, tràn ngập phẫn nộ cừu hận mãnh liệt.

Hoa Anh lại lấy ra một mũi tên:

- Còn đây là Thiết Mai Huyết Thủy Tiễn!

Hai tay hắn giơ cao mũi tên, cho mọi người quan sát. Như ý nguyện, hắn nghe được tiếng kêu lên đầy kinh ngạc và tán thưởng của mọi người xung quanh.

Hoa gia không chỉ có được đạo pháp Tiễn thuật đa dạng và phức tạp, cũng có Bí pháp chế luyện mũi tên được tích lũy từ nhiều thế hệ. Về điểm này sợ là ngay cả Du Nha đại sư cũng không bì kịp.

Mũi tên bắn ra, hình thành một đóa hoa mai. Phát ra những tiếng Vù vù trong không trung, như bay luân bàn chuyển động. Nháy mắt đánh lên đầu rắn hệ hỏa. Ầm một tiếng.

Thoáng cái đã bắn nát đầu rắn!

Hoa Anh phong cảnh vô hạn.

- Thiết Mai Huyết Thủy Tiễn dùng để khắc chế yêu thú hệ hỏa, tạo ra uy lực cường đại!

- Đây là bí pháp chế luyện mũi tên, trên thị trường tiêu tốn ước khoảng sáu ngàn Địa sát thạch tệ. Nhiều khi có tiền cũng không mua được đâu.

- Hoa Anh bỏ vốn mua bí chế sử dụng mũi tên bí chế, xem ra là thật sự muốn đánh bại Sở Vân, đoạt được vị trí đứng đầu.

Trong đám người đứng xem truyền ra tiếng kêu sợ hãi.

Vòng thứ bảy, vòng thứ tám…

Sống sót qua mấy vòng, Hoa Anh trở thành ngôi sao chói mắt nhất. Mỗi một mũi tên, là một lần gặt hái, đều khiến mọi người chấn động và phát ra hưởng ứng mãnh liệt.

Trong lúc nhất thời vô cùng nổi bật, không người nào có thể kháng cự.

- Sở Vân, ngươi muốn đánh bại ta bằng Tiễn thuật, là chuyện không có khả năng xảy ra. Làm gì phải cậy mạnh?

Tới lượt Sở Vân lên sân khấu, Hoa Anh thoáng lướt qua, cười nói.

Sở Vân không nói, vẫn chỉ cố gắng bắn tên. Tuy rằng trong đội của hắn thiếu một người, nhưng hắn vẫn dẫn dắt, vẫn chăm chút theo sát đối thủ, không chút lười biếng.

Đám người Kim Bích Hàm, Nhan Khuyết nghẹn một cỗ khí giận, các đội viên thường thường có phát huy vượt xa bình thường, dẫn phát từng đợt hoan hô hưởng ứng.

Bên Hoa Anh dần dần cảm nhận được áp lực. Bên Sở Vân đuổi theo rất sát, khiến bọn họ dần dần cảm thấy khẩn trương hơn.

- Đáng giận, liều mạng như vậy làm gì?

Vệ Khiếp không thể hiểu nổi, khẽ mắng.

- Đúng là một đám không thấy quan tài không rơi lệ!

Sắc mặt Mã Hữu Tài âm trầm, khinh thường cười nhạo nói.

- Tiễn thuật của Hoa Anh như trăm hoa bay lượn làm cho người ta cảm thấy kinh diễm. Nhưng đám người Sở Vân vẫn kiên trì hề từ bỏ, càng khiến người ta thêm tán thưởng.

Giang Hán quốc chủ thầm nói trong lòng. Hắn rất ít khi nhìn thấy thiếu niên nào như vậy, một người có tinh thần gần như bướng bỉnh chấp nhất, khiến người ta cảm thấy khâm phục.

- Tính cách cứng cỏi như thế…

Càng ngày, mắt Mông Nguyên quốc chủ càng mở lớn. Hắn nhìn ra được, biểu hiện và tinh thần của Sở Vân cũng ảnh hưởng tới toàn bộ đội ngũ.

- Nhận được tin dữ Thư gia đảo bị tấn công, không ngờ vẫn có thể kiên cường, không hề rối loạn đầu trận tuyến. Ha ha ha. Đã lâu rồi ta chưa gặp được người trẻ tuổi nào ưu tú như vậy!

Trong lòng Mông Nguyên quốc chủ tán thưởng không thôi.

Hắn hiểu rất rõ: người có sức mạnh và thiên phú mạnh hơn so với Sở Vân cũng không phải là hiếm thấy. Nhưng có thể có được tính cách như hắn lại là vạn người mới có một.

- Chẳng qua, tiếp tục như vậy, Sở Vân sẽ không thể nắm được phần thắng. Trừ phi đối phương xuất hiện sai lầm trọng đại…

Chút bất tri bất giác, Mông Nguyên quốc chủ đã suy nghĩ nghiêng về phía Sở Vân.

Vòng thứ chín, vòng thứ mười…

Hoa Anh đã không phải đang bắn tên, mà đang biểu diễn. Đủ loại Tiễn thuật được đưa ra, chưa từng lặp lại. Bí chế Tiễn tinh xảo kỳ diệu, khiến người xem được mở rộng tầm mắt.

Đám thư sinh đều thỏa nguyện hô lớn.

Lúc này, đã bắt đầu có người lục tục rời khỏi hiện trường thi đấu. Yêu binh cũng có chỗ thiếu hụt nhất định, hơn nữa liên tiếp sử dụng đạo pháp Tiễn thuật có uy lực cường đại, làm cho yêu nguyên trong Yêu Cung tiêu hao rất nhanh. Trong bãi bắn bia vì phòng ngừa Cửu Đầu Xà hấp thu yêu nguyên khôi phục, nên đã phong tỏa nguyên khí. Bởi vậy Yêu Cung cũng không thể bổ sung yêu nguyên.

Hai bên đều có người rời đi. Chẳng qua bên Sở Vân chiếm đa số. Cuối cùng cũng do thực lực tổng thể vẫn kém một ít, hiện tại đã bắt đầu lộ rõ.

Lại một lần luân phiên lên sân khấu, Hoa Anh thoáng gặp Sở Vân:

- Hẳn là ta nên cám ơn ngươi đã khiến ta tỉnh lại. Lúc này chính là lúc ta đáp lễ cho ngươi. Sở Vân, ngươi chắc chắn sẽ bại trận!

Hắn thoáng cười, phong thái tự tin thong dong, tư thế oai hùng toả sáng, khí vũ bất phàm.

- Ta chưa bao giờ thất bại qua.

Sở Vân nhìn hắn, giọng điệu thản nhiên.

- Chưa bao giờ?

Hoa Anh cũng không biết định nghĩa từ thành bại trong lòng Sở Vân. Hắn giương mày lên.

- Vậy hôm nay ngươi sẽ có cơ hội nếm thử mùi vị thất bại!

Vòng mười một, vòng mười hai…

Biểu hiện kiên cường của Thâm Hải Cửu Đầu Xà nằm ngoài dự đoán của mọi người, phần lớn thành viên trong hai đội đã bất đắc dĩ rời khỏi.

- Con Cửu Đầu Xà hẳn là từng gặp kỳ ngộ, ăn thiên tài địa bảo gì đó, nếu không khả năng khôi phục và phòng ngự sẽ không biến thái như thế.

Có người phỏng đoán.

- Trong biển sâu, yêu thú đa dạng, yêu thực mọc thành bụi, vẫn là vùng cấm đối với loài người chúng ta. Nơi chưa bao giờ bị khai thác, tất nhiên số lượng thiên tài địa bảo lớn hơn cũng không có gì là khó hiểu.

- Cứ như vậy, Sở Vân càng không có cơ hội. Trong đội của hắn, còn không còn nhiều người ở lại…

Trong đội của Sở Vân, chỉ còn lại có bốn năm người. Trái lại, bên Hoa Anh, vẫn còn gần mười người.

- Các ngươi nên thẳng thắn nhận thua đi. Các người khẳng định không thắng được chúng ta, kiên trì làm gì chứ?

- Chúng ta thắng chắc rồi, không cần từ chối. Giãy dụa chỉ mang đến thống khổ!

- Không cần lãng phí thời gian, các ngươi cản căn bản không có khả năng lật ngược bàn thắng đâu.

Đội viên bên Hoa Anh, đều mặt mày hớn hở, dùng giọng điệu thuyết giáo nói chuyện với thành viên trong đội Sở Vân.

Bên Sở Vân, cũng có người dao động. Nhưng mỗi khi nhìn đến khuôn mặt kiên nghị của Sở Vân đều cắn răng gắng gượng, mãi đến khi yêu nguyên của Yêu Cung tiêu hao hết hoàn toàn.

Vòng thứ mười hai, vòng thứ mười ba…

Thâm Hải Cửu Đầu Xà chỉ còn lại có 4 đầu, thương thế nặng nhẹ trên người không giống nhau. Bên Sở Vân chỉ còn lại có ba người hắn và Nhan Khuyết, Kim Bích Hàm.

Mà bên Hoa Anh còn lại bốn đầu sỏ.

Nhưng Hoa Anh không dùng Bí chế tiễn, sử dụng một chiêu đạo pháp Tiễn thuật rất thông thường. Sau đó, sắc mặt hơi trầm xuống, bước xuống đài. Khi đi qua Sở Vân, hắn cười lạnh nói:

- Ngươi đã muốn kiên trì, ta sẽ chơi với ngươi đến cùng. Ngươi yên tâm, ta sẽ ép ngươi đến chết!

Có người thất vọng thở dài:

- Tự nhiên Hoa Anh sử dụng Tiễn thuật thông thường như thế, thật sự làm ta thất vọng.

- Ngươi biết cái gì? Hoa Anh liên tiếp sử dụng nhiều bí chế tiễn như vậy, yêu nguyên của Yêu Cung bị tiêu hao rất lớn, tự nhiên muốn chọn Tiễn pháp thông thường.

Có người nói toạc ra thiên cơ.

Cửu Đầu Xà kiên cường ngoài dự đoán của mọi người, làm cho Hoa Anh không thể không thay đổi chiến thuật, không dám tỏ ra nổi bật. Cuối cùng hắn đã trưởng thành.

Ban đầu hắn, tình nguyện phong quang vô hạn, cũng không để ý đến sự thắng bại. Hiện giờ sau khi hắn bị Sở Vân đã đánh bại, đã thoát khỏi tâm lý phù phiếm, trở nên thực tế hơn.

Người thường sau khi thất bại đều có tiến bộ, huống chi thiên tài như Hoa Anh.

Bên Sở Vân liền chớp lấy cơ hội. Cho tới nay, bọn họ đều ở sử dụng tiễn pháp thông thường. Đó là tiễn pháp kinh điển, sở dĩ trở thành kinh điển, bởi vì tiêu hao ít

yêu nguyên, uy lực lớn, hiệu quả cực cao.

Yêu Cung của ba người bên Sở Vân vẫn dư thừa yêu nguyên nhiều hơn phía đối phương.

Vòng hai mươi bảy, vòng hai mươi tám…

Bởi vì Yêu Cung của Vệ Khiếp, Mã Hữu Tài đã hao hết yêu nguyên, bất đắc dĩ rời đi.

Vòng ba mươi ba

- Thật có lỗi, Thiếu chủ.

Nhan Khuyết tiếc nuối đi ra. Chiến lực chủ yếu của hắn là yêu thực, cũng không phải là yêu binh.

Vòng thứ ba mươi lăm.

Kim Bích Hàm và Trữ Y Y cùng ra. Chỉ còn lại có hai người Sở Vân và Hoa Anh.

Mà Thâm Hải Cửu Đầu Xà vẫn còn lại ba cái đầu, vẫn còn thừa lực.

- Không ngờ Đại xạ lễ năm nay lại kéo dài lâu như vậy…

Trên đài cao, một nhân vật lớn cảm thán nói.

- Cũng quá phấn khích.

Lập tức có người nói tiếp.

Quan điểm vừa đưa ra, rất nhiều người gật đầu và tán thành.

- Không tồi, không chỉ làm cho chúng ta nhìn tiễn nghệ tới hoa cả mắt, càng làm cho chúng ta lãnh hội được sự chiến đấu kiên trì chấp nhất không chịu thua của các thiếu niên.

- Ngoài ra, yêu thú lần này cũng kiên cường ngoài dự đoán của mọi người. Không ngờ, đến lúc này Thâm Hải Cửu Đầu Xà vẫn có số lượng lớn sức sống sinh mệnh.

Định Quốc chủ sợ hãi than một tiếng, quay đầu nhìn về phía Phong Bá Nhạc.

- Nếu nhỡ hai người này không bắn chết yêu thú này. Vậy có tính là hòa hay không?

- Không tính.

Phong Bá Nhạc lắc đầu nói.

- Đến lúc đó chúng ta sẽ ra tay, chém chết yêu thú này. Hình thành yêu tinh, làm cho hai bên thu vào, đếm được bao nhiêu, sẽ quyết định thắng bại.

An Định Quốc chủ có chút không đành lòng nói:

- Theo ta thấy, dù hoà cũng tốt. Hai bên cố gắng như thế, một bên thắng một bên bại, sẽ thất vọng tới cỡ nào.

- Được làm vua thua làm giặc, lời của An Định Quốc chủ không hay lắm.

Mông Nguyên quốc chủ lập tức phản bác.

- Thắng chính là thắng, bại chính là bại. Xét tình hình bây giờ, hẳn Sở Vân sẽ bại. Dù sao giai đoạn trước Hoa Anh đã chiếm ưu thế quá lớn. Chẳng qua cho dù Sở Vân bại vẫn quang vinh. Ta càng xem trọng tiền đồ của hắn.

- Đúng như thế.

Giang Hán quốc chủ cũng gật đầu. Hiếm thấy hắn lên tiếng phụ họa như vậy. Hắn lại nói tiếp.

- Hơn nữa chắc Sở Vân bại trước. Cuối cùng chỉ còn lại Hoa Anh.

- Hả? Xét vào đâu mà khẳng định điều này?

An Định Quốc chủ nghi hoặc hỏi.

- Ngươi xem tay của Sở Vân!

Mắt Giang Hán quốc chủ sáng như đuốc.

An Định Quốc chủ nhìn qua. Lúc đầu không phát hiện điều gì khác lạ. Chờ khi tập trung nhìn vào, lúc này mới a một tiếng:

- Tay hắn!

Tay Sở Vân, đã thâm lại. Do kéo cung nhiều lần như vậy, đã bị hàn khí của Định Tinh Cung xâm nhập vào hai tay, dần dần cứng còng lạnh giá.

Phòng dột còn gặp phải đêm mưa rào, cuối cùng nhược điểm của Định Tinh Cung đã xuất hiện!

- Sở huynh, tay huynh…

Thật ra Kim Bích Hàm phát hiện từ lâu. Cuối cùng lúc này không nhẫn nại được, mở miệng nói.

- Tệ đoan của Định Tinh Cung đã hiện ra. Thiếu chủ, dừng tay đi.

Nhan Khuyết lo lắng khuyên nhủ.

- Không, còn chưa tới giới hạn cuối cùng, vẫn có thể cố gắng thêm một chút.

Sở Vân thản nhiên cười, sắc mặt cũng có phần trắng bệch.

179. Chương 113: Kỳ Tích Nghịch Chuyển, Lưu Tinh Tiễn Thuật (thượng)

Chương 113: Kỳ tích nghịch chuyển, Lưu Tinh Tiễn thuật (thượng)

- A, mau nhìn hai tay Sở Vân, đông lạnh thành màu xanh tím.

Đám thư sinh cũng phát giác tình trạng khác lạ này.

- Đây chính là tệ đoan của Yêu Cung trong tay hắn. Hàn khí nhập thể. Cứ tiếp tục, hai tay của hắn sẽ xong đời!

Đám thư sinh có vẻ chấn động.

- Tay hắn?

Từ xa, Hoa Anh thoáng nhìn qua cánh tay của Sở Vân, âm thầm cười lạnh nói.

- Là tệ đoan của Yêu Cung sao? Ha hả a… Sở Vân, đúng là ông trời cũng không muốn ngươi thắng!

- Hỏng đi, hỏng đi cho lão tử, ha ha ha!

Vệ Khiếp cũng thấy, trong lòng mừng như điên, cười to.

Vòng ba mươi tám…

- Không thể tiếp tục nữa. Đã đến giới hạn cuối cùng!

Kim Bích Hàm nắm lấy cánh tay Sở Vân, muốn ngăn cản không cho hắn lên sân khấu. Kết quả giống chạm được một khối Cửu U hàn băng, a một tiếng, theo bản năng buông tay ra.

- Lạnh như thế!

Mắt Kim Bích Hàm nheo lại.

- Yên tâm, mỗi lần mức độ cực hạn đều cao thêm. Vẫn chưa thực sự tới cực hạn.

Sở Vân cười an ủi nói.

- Hội trưởng, thu tay lại đi…

Mắt các thành viên trong đội đều đỏ lên, giọng nói nghẹn ngào.

Càng ngày càng nhiều thư sinh đứng dậy nhìn về phía Sở Vân. Bầu không khí ở bãi bắn bia dần dần phát sinh biến hóa kỳ lạ.

Loại tinh thần cố gắng và giao tranh như thế, đã dần dần cuốn hút toàn trường. Những ánh mắt nhìn về phía Sở Vân, đều mang theo trang nghiêm trân trọng và khâm phục.

Vòng ba mươi chín…

- Trời ơi, Sở Vân vẫn cắn răng bắn tên.

- Hắn căn bản là bất động giơ hai tay lên, điều gì đã giúp hắn chống đỡ đến bây giờ vậy?!

Trong lòng rất nhiều thư sinh đều cảm thấy rung động, thất thanh nói.

- Tốt, tốt cứ như vậy, cứ như vậy!

Trong lòng Trữ Y Y cơ hồ như muốn nở hoa, thân thể mềm mại vì hưng phấn mà run nhè nhẹ. Nàng phải ngồi xem hai tay của Sở Vân bị phế bỏ.

- Sở Vân, ngươi xong rồi. Ngươi hoàn toàn xong đời! Mụ nội nó, ngươi cũng có hôm nay!

Vệ Khiếp âm thầm cười một cách điên cuồng, từng tế bào trên cơ thể đều vô cùng sảng khoái.

Hai tay Sở Vân thâm tím, rùng mình, cơ hồ cũng không thể cố hơn được nữa.

- Tự lượng sức mình đi, Sở Vân. Thất bại phía trước của ngươi, chính là đá ngầm. Làm gì phải để mình đầu rơi máu chảy chứ?

Khi thay phiên, sắc mặt Hoa Anh thật sự không dễ nhìn.

Mọi người kêu lên kinh ngạc. Không ngờ Hoa Anh bắn trật. Ngay cả chính hắn cũng sững sờ tại chỗ, khó có thể tin được.

- Hoa Anh bị khí thế của Sở Vân ảnh hưởng.

Ánh mắt Mông Nguyên quốc tăng vọt, nhìn chằm chằm vào trận đấu. Chợt lại thở dài một tiếng, nói.

- Đáng tiếc, mũi tên này cũng không ảnh hưởng tới toàn cục. Ưu thế của hắn quá lớn, đã có thể xác định thắng bại.

Vòng bốn mươi…

- Sở huynh, ta biết trong lòng huynh đang phẫn uất, nhưng không thể vì thế mà thương tổn chính mình.

Kim Bích Hàm lại khổ tâm khuyên bảo.

- Không thể lên đài, ba mươi chín vòng đã là cực hạn. Nếu bắn thêm, sẽ nguy hiểm cho hai tay!

Nhan Khuyết quát to.

- Ta cam đoan, đây là lần cuối cùng!

Sở Vân nói. Hắn lại đi lên đài!

- Quá xằng bậy!

Ánh mắt Giang Hán quốc chủ đầy giận dữ, giọng điệu mang theo sự trách cứ, lại lộ vẻ tán thưởng.

- Đây mới là nam tử hán chân chính!

Mông Nguyên quốc chủ lại không nghĩ như vậy, cầm chén rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Hầu như tất cả thư sinh đều đứng lên, ánh mắt đều hướng về phía Sở Vân. Toàn trường dần dần trở nên yên lặng.

Sở Vân đi rất gian nan, bước từng bước một lên đài. Ánh mắt hắn kiên định, như in sâu vào trong lòng mọi người. Tinh thần kiên nghị bất khuất, làm cho người ta cảm thấy họng khô, mũi cay.

Lạch cạch.

Một tiếng vang nhỏ, Sở Vân đánh rơi Định Tinh Cung trên mặt đất.

Cái cung màu xanh thẳm, hàn khí tỏa ra bốn phía, lẳng lặng nằm trên mặt đất, có vẻ chói mắt đến lạ lùng.

Sở Vân cười khổ, sắc mặt hắn trắng bệch, thân thể lắc lư như sắp ngã. Mà hai tay hắn, lộ ra một màu tím ngắt. Chẳng qua thính giác của hắn không bị ảnh hưởng. Hắn nghe được tiếng thở dài của mọi người xung quanh.

Khuôn mặt hắn lạnh lùng, cắn chặt răng, dùng hết khí lực toàn thân không ngờ cũng nhặt được Định Tinh Cung lên.

- Sở Vân, dừng tay đi!

Hắn nghe tiếng kêu gào thảm thiết của Kim Bích Hàm. Hắn chuyển mắt nhìn qua, nhìn thấy đối phương nhíu chặt lông mày, ánh mắt vô cùng lo lắng.

Lại đưa mắt nhìn mọi người, vô số ánh mắt phức tạp. Có rung động, có vui sướng khi người gặp họa, có đau lòng, có tiếc hận. Ngay cả kính nể cũng không ít.

Hắn thở dốc một chút, mở tiên nang, rút ra một mũi tên. Tay hắn đã bị đông lạnh hầu như không còn cảm giác.

Giương cung cài tên.

Cái cung lại run rẩy.

- Sở Vân, bình tĩnh một chút, không cần kích động!

- Dừng tay đi. Ngươi đã đến cực hạn.

- Ngươi nhất định thất bại. Ta thắng chắc rồi.

…

Bạch Mi đan sư, Kim Bích Hàm, Hoa Anh, Nhan Khuyết, Thư Thiên Hào vô số hình ảnh, vô số lời nói, xuất hiện trong đầu hắn.

Cuối cùng dừng ở hình ảnh lá thư Thư Thiên Hào viết cho hắn.

Co đầu rút cổ ở trong Thư Viện, khổ luyện hai năm, bỏ qua hiện tại, xây dựng tương lai?

Hay là hăng hái đấu tranh, trở về Thư gia đảo, bỏ qua tương lai, nắm chắc hiện tại?

Trên thực tế, vấn đề này luôn quanh quẩn trong đầu hắn.

Thật quá phức tạp.

Một bên là lý trí và không cam lòng. Một bên là kích động và hiểu rõ vui sướng. Nên lựa chọn như thế nào?

Trong lúc hoảng hốt, hắn về tới quá khứ.

Khi hắn mới học bắn tên.

Khi đó, trong tay hắn chỉ là một cung tên bình thường, nhưng khi kéo, cung vẫn lắc qua lắc lại, cánh tay cũng đang run rẩy.

Hắn luôn bắn lên trời, cảm thấy rất chán nản.

- Thật ra bắn tên rất đơn giản.

Thư Thiên Hào xoa đầu hắn, ôn hòa cười.

- Khi ngươi bắn tên, chỉ cần nghĩ nhất định phải bắn trúng. Tưởng tượng thấy mình hóa thân thành mũi tên, bay ở không trung, quyết chí tiến lên, mặc kệ gặp cái gì đều phải xuyên thủng! Trong lòng cũng chỉ có một mục tiêu, đó là hồng tâm! Ngươi có thể bắn trúng.

Đây thật sự là một bí quyết.

Từ đó về sau, hiệu suất trúng mục tiêu của Sở Vân quả thực cao lên nhiều. Phong cách bắn cung của hắn cũng dần dần được xác định, quyết chí tiến lên, thẳng tắp xuyên thủng!

Trong nháy mắt, hắn hiểu được nội tâm thực sự của mình!

Hắn chậm rãi cầm buông cây cung trong tay.

- Phù…

Thấy Sở Vân buông cung xuống, đầu tiên phát hiện lại không phải người khác, chính là Hoa Anh. Chính hắn cũng không rõ ràng lắm, vì sao rõ ràng thực lực của mình cao hơn đối phương, trong lòng vẫn cảm thấy bị áp lực to lớn như thế.

- Sớm buông ra có phải tốt hơn không? Làm gì phải kéo dài tới bây giờ…

Hắn vừa đi lên sân khấu, vừa nhìn Sở Vân nói.

- Buông tha sao?

- Ôi…

180. Chương 114: Kỳ Tích Nghịch Chuyển, Lưu Tinh Tiễn Thuật (hạ)

Chương 114: Kỳ tích nghịch chuyển, Lưu Tinh Tiễn thuật (hạ)

Rất nhiều thư sinh đều thở dài một tiếng, trong lòng bọn họ buồn bã thất vọng, cũng không biết mình kiên trì làm gì, muốn nhìn cái gì. Đều cúi đầu, ngồi xuống.

Kim Bích Hàm khẽ thở hắt ra. Rất nhiều người cũng nhẹ nhõm thở dài một tiếng.

- Cuối cùng cũng không duy trì được nữa sao? Đáng tiếc. Nhưng làm được đến như thế này, cũng đã rất giỏi…

Sắc mặt Mông Nguyên quốc chủ thoáng thay đổi, tiếc hận thở dài một hơi. Cúi đầu xuống rót một chén rượu, hắn vừa định giơ chén rượu lên, bỗng nhiên thấy ánh sáng màu lam phóng tới, ảnh chiếu ngược trong chén rượu, thoáng lướt quá mắt hắn!

- Hả? Đạo Quang này!

Mắt hắn nheo lại, chỉ còn một kẽ hở. Nhất thời ngẩng đầu, liền nhìn đến Cửu Đầu Hải Xà ra sức kêu, thân hình không đầu ầm ầm nện xuống đất.

Mà Sở Vân, vẫn duy trì một tư thế kéo cung.

- Đã có chuyện gì?

Hắn lớn tiếng hỏi thị vệ đứng ở bên cạnh.

Thị vệ cũng nói không rõ. Trên thực tế là khi Sở Vân hạ cung xuống, ai cũng cho rằng hắn từ bỏ. Lực chú ý cũng dời đi.

Nhưng trong sân vẫn có không ít người nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi.

- Đó, đó là một đạo quang!

Có người sững sờ tại chỗ, cứng người lại.

- Quá nhanh, quá nhanh! Lúc bắn tên ra, ta còn nghĩ mình hoa mắt, xuất hiện ảo giác chứ!

Có người chà xát mắt, như rơi vào trong mộng.

- Đạo tiễn kia, có phải đạo tiễn kia…

Kim Bích Hàm che miệng lại, thân thể mềm mại run rẩy, nước mắt trào ra.

- A! Có thể thắng, chúng ta có thể thắng!

Một người trong đội Sở Vân bỗng nhiên nhảy dựng lên kêu lớn khiến mọi người chung quanh giật nảy người.

- Đó là Lưu Tinh Tiễn thuật, Lưu Tinh Tiễn thuật trong truyền thuyết!

Người nọ rất kích động, lớn tiếng la lên.

- Có hy vọng, thật sự có hy vọng. Chúng ta có thể thắng!

Xôn xao!

Thoáng cái, toàn trường đều xôn xao.

- Nghe thấy không? Lưu Tinh Tiễn thuật!

- Không thấy rõ lắm. Cuối cùng có phải vậy không?

- Không phải nói Lưu Tinh Tiễn thuật khó có thể lĩnh ngộ sao? Sở Vân cư nhiên lĩnh ngộ được Lưu Tinh Tiễn thuật. Ngay cả học trưởng Hoa Anh cũng không thể! Gạt người sao?

Mọi người kinh nghi bất định.

- Đạo Quang kia… Chẳng lẽ là ta nhìn lầm sao?

Mông Nguyên quốc chủ cũng nhíu mày, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Sở Vân.

- Lưu Tinh Tiễn thuật! Lưu Tinh Tiễn thuật!

Hoa Anh đứng chôn chân tại chỗ, nghẹn họng nhìn trân trối về phía Sở Vân. Hắn đứng gần Sở Vân nhất, tất nhiên nhìn thấy rất rõ ràng rành mạch.

- Đặc biệt ít tiêu hao yêu nguyên, uy lực lại vô cùng lớn. Mấu chốt là quyết chí tiến lên, khí thế liều chết với kẻ địch. Không sai. Thật sự là Lưu Tinh Tiễn thuật!

Trong lòng Hoa Anh rung động khó có thể khôi phục.

- Sở Vân tự nhiên lĩnh ngộ được Lưu Tinh Tiễn thuật, ngay cả ta cũng không lĩnh ngộ được Tiễn thuật này!

Thoáng cái, tâm trạng của hắn rối loạn. Mũi tên tiếp theo, tự nhiên lại bắn lên trời.

Sở Vân lại thu hoạch.

Thâm Hải Cửu Đầu Xà miệng hùm gan sứa phát ra tiếng rống. Hai đầu còn sót lại tràn ngập máu, hận không thể nuốt Sở Vân vào trong bụng.

Sở Vân cắn răng, sắc mặt tái nhợt, giương cung cài tên, lại bắn ra.

Mũi tên này như tia chớp bắn mạnh đi, như một ngôi sao xuyên qua khoảng không.

Mọi người chợt nghe xoát một tiếng. Tiếp theo, một đạo ánh sáng màu xanh thẳm, chợt lướt qua tầm mắt.

Ngay sau đó, chính là một tiếng nổ mạnh. Một đầu rắn bị hoàn toàn bị nổ tung, huyết nhục văng khắp nơi, nở rộ như một đóa hoa tiên!

Mũi tên bay nhanh như vậy, mũi tên uy lực như thế!

Toàn trường đều yên tĩnh. Lúc này mọi người đều thấy rõ ràng.

- Trời ạ! Ta nhìn thấy gì vậy?

Có người dùng hai tay ôm lấy hai gò má, ngơ ngác đứng yên tại chỗ.

Ầm!

Hai mắt Mông Nguyên quốc chủ trợn tròn, nhất thời lỡ tay, bóp nát chén rượu đang cầm trong tay.

Rất nhiều nhân vật lớn cũng chợt đứng dậy, sắc mặt tràn ngập vẻ kinh sợ.

- Là Lưu Tinh Tiễn thuật!

Sau một phút yên lặng ngắn ngủi, bỗng nhiên có người kêu to. Nhất thời toàn trường náo loạn!

Ầm!

Toàn trường đều xôn xao!

- Khó có thể tin được, ở thời điểm cuối cùng, Sở Vân tự nhiên lĩnh ngộ được Lưu Tinh Tiễn thuật!

Những người đứng xem sợ hãi than ra tiếng.

- Không có khả năng, điều đó là không thể!

Đám người Vệ Khiếp kêu to.

- Có thể thắng! Chúng ta có thể thắng!

Giờ phút này, các thành viên trong đội Sở Vân đều rơi lệ đầy mặt. Kiên trì tới bây giờ, chịu được dày vò và thống khổ, sự chế giễu lạnh nhạt và trào phúng. Cuối cùng, giờ phút này đã thấy được ánh sáng thắng lợi lúc rạng đông!

- Tới phiên ngươi.

Sở Vân không nói gì, nhưng trong ánh mắt hắn nhìn về phía Hoa Anh lại biểu đạt ý tứ như vậy!

- Ta sẽ không thua ngươi, sẽ không thua ngươi!

Sắc mặt Hoa Anh nhăn nhó, dữ tợn khủng bố.

- Ta có Tiễn thuật đại thành, hủy đi đội ngũ của ngươi, xúi giục thành viên trong đội của ngươi, sử dụng nhiều Bí chế tiễn như vậy. Trái lại ngươi bị tệ đoan của Yêu Cung liên lụy. Sao ta có thể thất bại trong tay ngươi được?

Trong lòng hắn như phát điên lên, hơi thở rất dồn dập, trong ngực phập phồng.

- Cho dù ngươi lĩnh ngộ Lưu Tinh Tiễn thuật, ta cũng sẽ không thua! Ta còn có một chiêu, còn có một chiêu!

Mặt hắn hiện lên vẻ điên cuồng, tuyệt đối không muốn bại trong tay Sở Vân. Bỏ công sức nhiều như vậy, nếu thua nữa, thật sự không đứng dậy nổi!

Lúc này đây hắn chậm rãi kéo cung, động tác thong thả khác thường. Mỗi kéo cung ra, sắc mặt Hoa Anh lại tái nhợt, khí thế xoay mình lại liên tục tăng vọt!

- Đây là Tiễn pháp gì? Khí tức có thể cường đại như thế! Tiễn pháp trấn tộc của Hoa gia —— Hoa Lâu Độ Xuân Tiêu! Tiễn pháp này cần yêu nguyên cực nhỏ, nhưng lại phải hấp thụ số lượng máu lớn trong cơ thể Ngự yêu sư,

uy lực khủng bố đến cực điểm.

Có người vừa nói ra, lập tức khiến mọi người kêu lên đầy kinh ngạc.

- Hoa Lâu Độ Xuân Tiêu, đi.

Hoa Anh hữu khí vô lực, khẽ quát một tiếng. Mũi tên bay ra, bỗng nhiên hoá thành tròn mười đường máu, lưu luyến uyển chuyển giữa không trung.

- Đây là đạo pháp tuyệt phẩm!

Đám người Kim Bích Hàm không khỏi cảm thấy hồi hộp. Cảm thấy những đường máu này quá khủng bố. Ngay cả một chút tính mạng của mình cũng hoàn toàn không để ý tới.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, huyết tuyến tới giữa không trung bỗng nhiên tản ra, nháy mắt tự nhiên tan rã, không còn tồn tại.

Sắc mặt Hoa Anh cực kỳ trắng bệch, thân hình lắc lư vài cái, cuối cùng không chống được, vẫn chưa tới mức ngã xuống, nhưng hai mắt hắn đã mất đi tiêu điểm, không hề có sức sống.

Trên mặt đám người Trữ Y Y vừa mới hiện lên vẻ mong chờ mãnh liệt, gặp đả kích như vậy, nhất thời tất cả đều thất vọng, cũng không ai nói gì.

- Có thể thắng! Chúng ta có thể thắng!

Người trong đội Sở Vân bắt đầu hò hét.

181. Chương 115: Ý Nghĩa Sâu Xa Của Lưu Tinh, Mọi Người Hợp Nhau (thượng)

Chương 115: Ý nghĩa sâu xa của Lưu Tinh, mọi người hợp nhau (thượng)

- Thắng bại còn không rõ đâu. Giai đoạn trước chúng ta có bao nhiêu ưu thế, sao để các ngươi lật ngược được chứ!?

Vệ Khiếp rống to, dường như đang phát tiết điều gì.

Sở Vân lên sân khấu lại bắn một mũi tên. Lưu Tinh Tiễn thuật lại thi triển thần uy, bắn vỡ đầu rắn cuối cùng. Thâm Hải Cửu Đầu Xà bị mất mạng, bạch quang phóng thẳng lên trời, lưu lại rất nhiều khối yêu tinh. Một khối lớn là thân hình biến thành. Những khối nhỏ khác chính là đầu hoặc là khối thịt lớn.

Yêu tinh được thu thập lại một cách cẩn thận. Cuối cùng Phong Bá Nhạc công bố kết quả. Bên Sở Vân chiếm ưu thế rất mong manh, ở phía sau vượt lên phía trước, đạt được phần thắng!

Tin tức vừa được công bố, toàn trường lại xôn xao.

Rất nhiều thư sinh đều rơi nước mắt. Sở Vân kiên trì làm bọn hắn cảm động, cũng đã đạt được kết quả rất hoàn mỹ.

- Thay đổi quá lớn!

- Đây thật sự là một kỳ tích.

- Trĩ Hổ chính là Trĩ Hổ, không phải là ai khác!

- Hội trưởng! Hội trưởng! Hội trưởng!

Các thành viên trong đội vung tay hô to, cảm xúc dạt dào. Càng ngày càng nhiều thư sinh cũng gia nhập vào nhóm người đó. Vô số người hò hét, tạo thành tiếng động chấn động trời và đất.

- Tinh thần rất kiên cường!

Giang Hán quốc chủ gật đầu, trong mắt hiện ra vẻ tán thưởng.

Mông Nguyên quốc chủ rất kích động, tương đối kích động. Hắn nhìn xung quanh rống to:

- Nhìn thấy chưa, đó là Lưu Tinh Tiễn thuật của Mông Nguyên quốc chúng ta. Là Tiễn thuật truyền kỳ của Mông Nguyên quốc chúng ta!

Tiếng hô hào thật lớn, kéo dài không thôi, đánh sâu vào trong phòng của mọi người.

Sắc mặt thành viên trong đội Hoa Anh đều trắng bệch, giống như đặt mình trong ở kinh đào hãi lãng, cảm giác tùy thời đều có thể bị sóng biển hung hiểm nuốt hết.

- Sao có thể như vậy?

Trữ Y Y thất thần chán nản.

- Không có khả năng, điều đó không có khả năng!

Vệ Khiếp kêu to, khó có thể chấp nhận được chuyện như vậy.

Mã Hữu Tài thở hổn hển, trừng hai mắt, thất thần nhìn về phía Sở Vân. Cũng không ai biết trong lòng hắn đang muốn gì.

Sắc mặt các thư sinh năm cuối rời khỏi đội Sở Vân, đi theo Hoa Anh, đều rất phức tạp.

Hối hận trong lòng dâng lên. Thậm chí có vài người hận không thể tự tay đánh mình một tát.

Tâm trạng của kẻ làm nội gian trong đội Sở Vân quá phức tạp. Hắn theo mọi người cao giọng la lớn, vẻ mặt mặt lại vô cùng cứng ngắc.

Giờ phút này, Sở Vân thực sự đã thành trung tâm của toàn trường. Tiếng hô lớn vây quanh hắn, ánh mắt mọi người cũng đều nhìn về phía hắn. Mặc kệ là khâm phục,

tán thưởng, thưởng thức, cảm động, vẫn là căm hận, phẫn nộ, sợ hãi, khiếp sợ…

Kim Bích Hàm ở trong đám người hưng phấn cuồng nhiệt, che miệng lại, thật to trong đôi mắt đẹp lại đẫm lệ. Trong mắt nàng: Sở Vân đứng ở giữa sân, toàn thân giống như phát sáng, tất cả mọi người lại nhòa đi.

Nàng biết hắn đã làm được, một mực kiên trì, chưa bao giờ có ý định buông tha.

Kết quả này cũng không trọng yếu, quan trọng là trong quá trình, cho tới bây giờ Sở Vân cũng chưa từng từ bỏ!

Bỗng nhiên giờ phút này, cả người Kim Bích Hàm đều trào ra dũng khí rất lớn. Thế cục Đôn Hoàng quốc, gánh nặng trong lòng đã hoàn toàn được phá giải. Rốt cuộc đã không còn áp lực nữa.

Thế giới này quá lớn. Một con người so với một thế giới, quả thật rất bé nhỏ, hoàn toàn không đáng kể.

Nguyên nhân chính làm con người quá nhỏ bé, thường thường phải cố gắng gấp bội, cũng không đạt được kết quả như mong muốn. Nhưng kết quả thật sự không phải là điều quan trọng nhất. Điều quan trọng chính là… Một người cố gắng kiên trì trong cả quá trình, thể hiện của bản thân mình, chính là giá trị và vinh quang!

Đầu tiên Sở Vân dùng ngôn ngữ, tiếp theo là dùng hành động nói cho Kim Bích Hàm về điểm này. Trong lòng Đôn Hoàng công chúa đã không còn sợ hãi!

- Hoa Anh, tên quá cong sẽ không không trúng mục tiêu.

Qua trưa một chút, đây là câu đầu tiên Sở Vân nói với Hoa Anh, cũng là một câu cuối cùng.

Nói xong, liền đi lướt qua hắn.

…

Hoa Anh hồn bay phách lạc, hầu như đứng cũng không xong. Hắn vẫn khăn hoa buộc đầu, môi hồng răng trắng, trên người không có chút hạt bụi, hình tượng vẫn được bảo tồn một cách hoàn hảo. Nhưng giờ phút này, hắn lại không có chút cảm giác phong lưu

phóng khoáng, lại có vẻ tiều tụy đến mức không chịu nổi.

Nếu nói đấu trường đầu tiên, Sở Vân đánh tan thân thể hắn. Vậy lúc này, Sở Vân đánh tan tâm linh của hắn, tự tin của hắn.

Hắn vận dụng nhiều thủ đoạn như vậy, cuối cùng, vẫn bị Sở Vân vượt qua đầu, lật ngược bàn thắng!

- Hô, hô, hô…

Hoa Anh há miệng, thở hổn hển. Hắn cảm giác được áp lực cực hạn đè nặng trong lòng, cố gắng thế nào cũng không thể thở được.

Trên đài, Sở Vân càng lúc càng xa.

Hoa Anh theo bản năng nghiêng đi thân, dời tầm mắt, nhìn về phía Sở Vân.

Trong ánh mắt hắn —— hai tay Sở Vân xanh tím, thả lỏng ở hai bên người, có vẻ không tự nhiên. Đầu sỏ gây nên là Định Tinh Cung, được hắn cầm bên tay trái. Một đường rời đi, có thể nói, hình ảnh rất chật vật.

Hoa Anh phí công trừng mắt, muốn đuổi theo, nhưng chung quy, chỉ có thể bất lực nhìn về phía Sở Vân bước đi.

Trong ảo giác, tầm nhìn chợt tối lại. Ánh mặt trời huy hoàng chiếu sáng Sở Vân. Sở Vân đi tới ánh sáng chói lòa, còn hắn lưu lạc đến chết trong bóng tối dày đặc.

Lạch cạch.

Nghĩ đến đây, Bách Hoa Cung bị Hoa Anh thả rơi trên mặt đất.

Trong nháy mắt, trực giác nói cho hắn biết, bỏ lỡ cơ hội này, mình vĩnh viễn cũng không thắng được bóng lưng này!

Bóng lưng của nam nhân này đã khắc thật sâu trong lòng hắn. Sao có thể cao lớn đến như thế!

Không thể chiến thắng!

…

- Ngươi rất có thiên phú, Sở Vân. Gia nhập Mông Nguyên quốc chúng ta, theo ta chinh chiến đoạt thiên hạ đi!

Sau đại xạ lễ, Mông Nguyên quốc chủ lại mời chào Sở Vân.

Sở Vân lắc đầu mỉm cười:

- Hiện giờ quê hương ta đang lâm nguy, ta muốn trở về bảo vệ người nhà mình. Cuộc chiến trong Chư Tinh Quần Đảo, Mông Nguyên quốc cũng không tiện nhúng tay, không phải sao?

Mông Nguyên quốc chủ cười khổ một tiếng, gật đầu nói:

- Chính xác như vậy. Một khi có thế lực bên ngoài nhúng tay vào Chư Tinh Quần Đảo sẽ khiến toàn bộ thế lực ở quần đảo liên hợp chống lại. Tuy rằng Chư Tinh Quần Đảo làm theo ý mình, nhưng một khi liên hợp, thực lực ngang với một cường quốc hùng mạnh. Đây cũng là lý do vì sao Chư Tinh Quần Đảo thường xuyên nội đấu, nhưng vẫn tồn tại đến nay. Chỉ là, ngươi thực sự không lo lắng chút nào sao?

Giọng điệu Sở Vân tương đối kiên định, không có chút do dự nói:

- Cảm ơn quốc chủ tán thưởng, quốc chủ cũng có thể hiểu được ý nghĩa sâu xa của Lưu Tinh sao?

182. Chương 116: Ý Nghĩa Sâu Xa Của Lưu Tinh, Mọi Người Hợp Nhau (trung)

Chương 116: Ý nghĩa sâu xa của Lưu Tinh, mọi người hợp nhau (trung)

- Ý nghĩa sâu xa của Lưu Tinh, chính là dũng cảm tiến tới, phấn đấu quên mình, chẳng sợ đầu rơi, bị thiêu cháy, có chết tinh thần cũng muốn tiến về phía trước! Mỗi một Ngự yêu sư có thể sử dụng Lưu Tinh Tiễn thuật, đều giỏi về sáng tạo kỳ tích, là kẻ điên không ngừng kiên trì. Ha ha ha…

Mông Nguyên quốc chủ cười to ba tiếng, cuối cùng không tiếp tục miễn cưỡng hắn nữa.

Hắn cũng biết, tính cách của Ngự yêu sư lĩnh ngộ Lưu Tinh Tiễn thuật đều rất mạnh mẽ, dám liều mạng lại dám giết, cũng không e ngại bất luận khó khăn gì.

Đây là ý nghĩa sâu xa của Lưu Tinh.

Giống như Lưu Tinh, không khuất phục thiên địa. Cho dù là hủy diệt, cũng muốn ở ngã xuống vào thời điểm phát ra ánh sáng huy hoàng khiến người ta phải loá mắt.

Chỉ có người có tính cách như vậy, dùng tình cảm như vậy đi một lần nữa khai quang cho mũi tên, mới có thể sử dụng được Lưu Tinh Tiễn thuật chân chính!

Đây là nguyên nhân vì sao Lưu Tinh Tiễn thuật có uy lực cường đại.

Đạo pháp Tiễn thuật bình thường, mũi tên đã bắn ra còn có thể thu về. Mà Lưu Tinh Tiễn thuật chân chính khi đã sử dụng, mặc kệ có trúng mục tiêu hay không trúng mục tiêu, mũi tên đều phát ra tất cả sức mạnh, kết quả đều là hủy diệt. Vĩnh viễn cũng không thể thu về.

Bản chất và tính cách của Sở Vân cũng giống Thư Thiên Hào, đều bất khuất, dũng cảm tiến tới. Thư Thiên Hào biết rõ thực lực của minh quân cường thịnh, dữ nhiều lành ít, vẫn muốn dẫn quân hạm chống lại. Sở Vân ở kiếp trước, biết rõ đối phương có thế lực hùng

hậu, khó có thể thành công, vẫn muốn vất vả đi giữa hiểm cảnh mật địa, đi để nắm lấy một vài phần trăm khả năng nhỏ nhoi đó.

Cuối cùng, vì Định Tinh Cung có hàn khí tệ hại, Sở Vân bị đưa vào cực hạn. Lại thêm tin tức "Thư gia đảo bị vây công" khiến hắn có áp lực tâm lý, làm cho Sở Vân ở trước mắt bao người, lĩnh ngộ được ý nghĩa sâu xa của Lưu Tinh.

Do đó, sử dụng được Lưu Tinh Tiễn thuật truyền kỳ!

Đồng thời, cũng bởi vì như thế, Sở Vân hiểu được mình suy nghĩ thực sự của mình, hắn quyết định ngay hôm đó, rời đi Thiên Ca Thư Viện, quay về Thư gia đảo, kề vai sát cánh cùng chiến đấu với nghĩa phụ.

Có lẽ trong mắt người ngoài, quyết định này của Sở Vân rất ngu xuẩn. Hầu như từ bỏ tương lai, chỉ lo cho hiện tại.

Nhưng Sở Vân cũng không muốn lại hối hận.

Kiếp trước đã khiến hắn nếm đủ cảm giác hối hận thống khổ. Hiểu rõ suy nghĩ thực sự trong nội tâm của mình, quyết định của hắn sẽ không dao động không.

- Chuyến đi lần này của ngươi là cửu tử nhất sinh, ta tặng ngươi ba mươi mũi Lưu Tinh Tiễn. Hiện tại đang loạn thế, ngươi cố gắng biểu hiện đi.

Trước khi đi, Mông Nguyên quốc chủ bất ngờ đưa cho Sở Vân ba mươi Lưu Tinh Tiễn chính tông.

Mũi tên Sở Vân sử dụng chỉ là do Du Nha đại sư dựa vào Lưu Tinh Đoạn Tiễn, mô phỏng được năm thành. Lưu Tinh Tiễn chân chính phối hợp với Lưu Tinh Tiễn thuật, uy lực càng thêm kinh người!

Sở Vân cảm ơn. Sau đó hắn lại bị Giang Hán quốc chủ gọi đến.

- Ngự yêu sư có thể sử dụng ra Lưu Tinh Tiễn thuật đều là những kẻ cố chấp. Xem ra ngươi cũng sẽ không ngoại lệ.

Giang Hán quốc chủ cười nói với Sở Vân.

- Nơi này là một lọ Tam Lực Hỏa Long Hoàn, sẽ trợ giúp rất lớn đối với vết thương trên tay ngươi. Xem như phần thưởng cho biểu hiện kiên trì đến cuối cùng của ngươi. Biểu hiện thực sự xuất sắc.

Sở Vân nhận đan dược, khẽ cảm ơn.

Nào ngờ Giang Hán quốc chủ lại nói:

- Ta rất xem trọng đứa nhỏ Nhan Khuyết kia. Không bằng ta thương lượng, ngươi tặng hắn cho ta, ngươi thấy như thế nào?

Sở Vân sửng sốt. Chợt nhớ lại trong ký ức của kiếp trước, Nhan Khuyết được Giang Hán quốc chủ nhìn trúng, cuối cùng làm quan tới chức đại thần nông nghiệp, thành tích nhất thời liền vẻ vang.

Hắn trầm mặc một chút, lúc này mới nói:

- Nếu Nhan Khuyết nguyện ý, ta sẽ không ngăn cản.

Nếu Nhan Khuyết có tâm tư này, mình ngăn trở hắn, cuối cùng sẽ chỉ làm hắn oán hận mình. Nói không chừng, cuối cùng còn có thể làm cái họa về sau. Vậy dứt khoát làm như thế, làm cho hắn tự lựa chọn đi.

Ở cùng với Nhan Khuyết đã lâu, Sở Vân cũng biết thư sinh xuất thân từ bình dân, đều có một khát vọng gần như cố chấp đối với việc trở nên nổi bật.

Giang Hán quốc chủ tự tin, cười ra tiếng đến:

- Có những lời này của ngươi là tốt rồi.

Rời khỏi chỗ của Giang Hán quốc chủ, Sở Vân liền thấy Bạch Mi đan sư đã sớm đứng chờ mình ở bên ngoài.

- Nhìn ánh mắt trầm tĩnh của ngươi, xem ra ngươi đã quyết định được rồi.

Giọng điệu Bạch Mi đan sư có chút nặng nề. Bạch Mi đan sư hiểu Sở Vân, không khó gì có thể đoán ra tâm tư của hắn.

Quả nhiên, Sở Vân nhìn hắn nói:

- Ta tình nguyện làm anh hùng trong chốc lát, cũng không nguyện ý làm người nhu nhược, sau đó sống cả đời trong bóng tối, hối hận vì quyết định sai lầm lúc này!

- Ôi, đứa nhỏ này…

Bạch Mi đan sư thở dài một tiếng thật sâu, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Cả đời mỗi người đều do tự mình làm chủ. Bạch Mi đan sư chỉ có thể khuyên bảo, cũng không có tư cách quyết định thay Sở Vân.

Trên thế giới này, không có bất luận kẻ nào có thể thay thế Sở Vân, ra quyết định thay cho hắn.

Mặc kệ là kiếp trước, hay là kiếp này.

Trở lại phòng riêng, Sở Vân lại không nhìn thấy Nhan Khuyết. Hỏi Kim Bích Hàm một chút, mới biết hắn được Giang Hán quốc chủ gọi đi gặp mặt nói chuyện.

- Chừng nào thì huynh rời khỏi Thư Viện?

Kim Bích Hàm hỏi.

- Đúng đêm nay.

Sở Vân cũng không tính gạt nàng.

- Huynh phải cố gắng nỗ lực, hôm nay được tám học phần, khoảng cách với một ngàn học phần đã rất gần. Ước chừng đầu năm học sau, huynh có thể đạt được mục tiêu.

Kim Bích Hàm cười, ý vị thâm trường nhìn Sở Vân:

- Huynh không thể đi gấp như vậy. Ta có một phần đại lễ muốn tặng cho huynh.

- Binh quý ở thần tốc, phải đi ngay đêm nay.

Sở Vân lại lắc đầu, kiên trì nói.

- Ta đi chuẩn bị cho huynh. Huynh nhất định phải chờ ta trở lại.

Kim Bích Hàm có chút sốt ruột, vội rời khỏi phòng riêng.

Rất nhanh, trong phòng riêng chỉ còn lại một mình Sở Vân.

Hắn thở dài, ánh mắt đầy hoài niệm nhìn khắp phòng, trong lòng có chút thương cảm.

Thật không ngờ mới nhập học một năm, đã sắp rời khỏi nơi này.

Chẳng qua nói trở về, thu hoạch trong một năm này cũng không nhỏ. Thiên Hồ đã là Đại Yêu, tu vi ba trăm ba mươi năm. Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ sau nửa năm, vượt qua Đại Yêu kiếp, trở thành Đại Yêu thực một trăm hai mươi năm. Mà sau khi Túy Tuyết Đao được rèn lại, tư chất tăng lên, bình cảnh tiêu trừ, tu vi cao nhất, có gần năm trăm năm. Cuối cùng là Định Tinh Cung, cấp số Đại yêu, tu vi ba trăm tám mươi năm.

183. Chương 117: Ý Nghĩa Sâu Xa Của Lưu Tinh, Mọi Người Hợp Nhau (hạ)

Chương 117: Ý nghĩa sâu xa của Lưu Tinh, mọi người hợp nhau (hạ)

Tiến bộ cực lớn, đổi là kiếp trước, hầu như tương đương với gần mười năm dốc sức luyện tập. Không thể không khen ngợi một tiếng. Hoàn cảnh ở Thiên Ca Thư Viện vô cùng tốt, thích hợp để trưởng thành.

Điều đáng tiếc duy nhất là, thời gian quá ngắn. Chỉ có một năm.

- Một năm, nếu ta có thể được bồi dưỡng đủ ba năm. Không, cho dù có thêm một năm…

Sở Vân không cam lòng thở dài một hơi, khóe miệng hiện lên một nụ cười khổ.

- Hẹn gặp lại, Thiên Ca Thư Viện.

Đợi một lát sau, vẫn không thấy Nhan Khuyết và Kim Bích Hàm trở về. Sở Vân không thể đợi thêm được nữa. Hắn khoác bọc hành lý trên lưng, đi ra khỏi phòng riêng.

Lúc này, đã tối muộn, nửa vầng trăng đang treo nghiêng trên bầu trời đêm, gió núi thổi nhẹ, dường như cũng muốn giữ hắn ở lại.

Đám thư sinh đứng tốp năm tốp ba bên đường, phần lớn đều nói chuyện với nhau về đại xạ lễ. Tất nhiên, chuyện Sở Vân nghịch chuyển thần kỳ, cùng với Lưu Tinh Tiễn thuật trong truyền thuyết là vấn đề thảo luận chính.

Ánh mắt Sở Vân nhìn bọn họ, trong lòng không khỏi có chút hâm mộ:

- Cuộc sống trong học viện mới tốt đẹp làm sao. Đáng tiếc, chung quy ta cũng không thuộc về nơi này.

Theo sơn đạo, Sở Vân đi qua Hạ Môn Lâu. Trong lòng không khỏi cảm thấy thổn thức. Hắn dường như còn nhớ rõ, một năm trước khi mình lần đầu tiên bước vào chỗ này.

Cảnh còn người mất.

Xuyên qua Hạ Môn Lâu lâu, Sở Vân tới bến tàu. Không rõ từ lúc nào, Thư Viện đã đặc biệt sớm chuẩn bị Bảo thuyền.

- Thiếu chủ thật sự không suy nghĩ lại sao, tự nhiên muốn vứt bỏ thuộc hạ đi kiến công lập nghiệp sao?

Bỗng nhiên, từ mép thuyền truyền đến một giọng nói, phá vỡ sự yên tĩnh trong đêm.

Sở Vân đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy Nhan Khuyết mặt áo bào thư sinh mộc mạc, giống như lần đầu tiên khi nhìn thấy hắn vậy. Hắn chống khuỷu tay vào mép thuyền, khuôn mặt kiên nghị nghiêm trang, lúc này lại hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Nước biển va vào thân thuyền, phát ra tiếng ào ào. Gió biển thổi khiến áo bào của Nhan Khuyết tung bay nhẹ nhàng trong làn gió.

Ánh mắt hắn tỏa sáng dưới đôi mày rậm, yên lặng nhìn Sở Vân. Lúc này, nhìn hắn tràn ngập vẻ quyết tâm, muốn đi khiêu chiến thế giới, khai sáng hào hùng nhân sinh.

Sở Vân ngây người ra một lúc. Hắn thật không ngờ Nhan Khuyết đã sớm chờ ở trên thuyền.

Nếu vậy, chắc hắn và Giang Hán quốc nói chuyện không bao lâu.

Rất có thể, vừa thấy mặt đã cự tuyệt lời mời của Giang Hán quốc chủ.

- Nhan Khuyết, ta cũng không giống Hoa Anh, cung ta bắn ra chính là Lưu Tinh Tiễn. Một khi đã bắn ra, lại không thể có thể quay đầu lại.

Sở Vân nói.

Nhan Khuyết nhún vai:

- Từ sau khi bại trong tay thiếu chủ, ta đã không thể quay đầu lại nữa. Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy. Thiếu chủ đừng xem thường Nhan Khuyết ta. Mặt khác, ta sẽ giới thiệu một vài người cho Thiếu chủ.

- Bọn thuộc hạ bái kiến Thiếu chủ.

Nói xong, một đám thư sinh từ phía sau lưng Nhan Khuyết tiến đến.

- Ơ? Các ngươi không phải…

Sở Vân lại sửng sốt, hắn nhận ra những người này đều là thư sinh năm cuối xuất thân bình dân. Ước chừng hơn hai mươi người. Trong đó có một phần là thành viên trong đội hắn ở đại xạ lễ lần này.

Ngay sau đó, trong lòng hắn liền cảm thấy vui vẻ.

Những người này đều là nhân tài. Tuy rằng không thể so sánh với Nhan Khuyết.

Nhưng hàng ngày, những người này đều rèn luyện rất nhiều. Nếu lần này Thư gia đảo có thể bảo sống sót, những người này nhất định sẽ trở thành những thành viên chính trong chính quyền và trong quân đội trung tầng.

- Tốt! Nhiều người dệt hoa trên gấm, ít người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Nếu lần này có thể vượt qua cửa ải khó khăn, Sở Vân chắc chắn sẽ không phụ các ngươi!

Lúc này Sở Vân biểu lộ thái độ của mình.

Đừng nhìn họ chỉ có hơn hai mươi người, nhưng bọn họ đều là hảo thủ. Kết hợp với nhau có thể so đấu với quân đoàn mấy trăm người.

Nghe Sở Vân nói như vậy, trên mặt những người này ít nhiều đều lộ vẻ vui mừng.

Sở dĩ bọn họ đi theo Sở Vân, thứ nhất vì Nhan Khuyết là người đứng đầu thế lực bình dân năm ba, tất nhiên có uy tín. Thứ hai Sở Vân liên tiếp sáng tạo ra kỳ tích, tiền đồ sáng lạng rộng lớn, đáng tin cậy. Thứ ba, họ đều là bình dân, xuất thân thấp hèn, lần này thất bại trong đại xạ lễ, trong lòng đều cảm thấy mạo hiểm, bởi vậy đến đầu Sở Vân.

Loại tình huống này cũng là chuyện rất bình thường trong Thư Viện. Trong cùng trường đi theo nhau, kiến công lập nghiệp, là sự bắt đầu của vô số truyền kỳ trong lịch sử.

Nếu không phải tình trạng hiện tại của Thư gia đảo như thế, số người đi theo Sở Vân sẽ càng nhiều.

- Mở thuyền đi.

Sở Vân đi lên thuyền.

- Không đợi Thạch Gia Minh sao?

Nhan Khuyết khó hiểu hỏi.

- Không đợi nữa, thời gian quan trọng hơn. Chúng ta cần mau chóng chạy về Thư gia đảo.

Sở Vân thở dài một tiếng nói.

Hắn còn chưa có nói xong, đã thấy một bóng người, xông ra từ bóng đêm, xuất hiện trong tầm nhìn của mình.

Đúng là Kim Bích Hàm.

- Chờ ta một chút!

Kim Bích Hàm vẫy tay, lớn giọng gọi.

- Sao không chờ ta, Sở huynh, sao huynh có thể đi trước chứ?

Đi lên thuyền, Kim Bích Hàm oán hận nhìn Sở Vân.

Sở Vân sờ sờ mũi:

- Ngàn dặm tiễn đưa, cuối cùng vẫn từ biệt. Lưu luyến mãi làm gì?

Bỗng nhiên Kim Bích Hàm lại cười rộ lên, mắt ngọc mày ngài, thịnh nhan tiên tử, ngay cả ánh trăng đều trở nên ảm đạm:

- Ai nói ta muốn tiễn đưa huynh? Nhan Khuyết hắn có thể đầu nhập vào chỗ huynh, ta lại không có thể đầu nhập vào chỗ huynh sao?

Sở Vân kinh ngạc nhìn Kim Bích Hàm.

Nàng lấy ra một đống tiên nang lớn, đưa cho Sở Vân:

- Cho huynh. Không phải gần đây huynh thường nói, hải quân Thư gia thiếu yêu thú làm hỏa lực viễn trình sao?

Từ sau khi đánh thắng đoàn hải tặc Tàn Lang, Thư Gia vốn không còn mấy con yêu thú Hỏa Sơn quy. Nếu hết lần này tới lần khác chiến tranh tài nguyên, Bất luận thế lực nào không e ngại ít, sẽ e ngại nhiều. Bởi vậy không thể mua loại này trên thị trường. Chỉ có thể tiêu tốn thời gian, tiến hành tích lũy.

Nhưng trong tiên nang Kim Bích Hàm đưa qua, có chừng hơn năm mươi con. Sở Vân mở ra đã thấy, toàn bộ là Hỏa Sơn quy, hơn nữa đều là cấp số Tiểu yêu, đào tạo tương đối tốt.

- Huynh dùng học phần của mình, đổi lấy đám yêu thú này. Đây là đại lễ mà huynh đã nói muốn tặng cho ta?

Sở Vân rất kinh ngạc, vừa cảm động lại vừa vui mừng.

Kim Bích Hàm nhún vai, lấy một giọng điệu rất tùy ý nói:

- Dù sao cũng không đủ một ngàn học phân. Hơn nữa huynh vội vàng như vậy, thẳng thắn dùng toàn bộ đổi cũng tốt. Yên tâm, học phần chờ khi nào ta trở lại Thư Viện, tiếp tục tích lại là được.

- Tên tiểu tử này…

Trong lúc nhất thời, Sở Vân cũng không biết nói cái gì cho phải.

184. Chương 118: Bá Nhạc Tặng Sách, Sở Vân Cướp Thuyền (thượng)

Chương 118: Bá Nhạc tặng sách, Sở Vân cướp thuyền (thượng)

Nhan Khuyết giơ ngón tay cái lên hướng về phía Kim Bích Hàm nói:

- Hành động của Thạch huynh, bội phục bội phục.

Kim Bích Hàm thoáng mỉm cười, mắt nhìn mọi người, vẻ mặt đầy đắc ý.

Bảo thuyền xuất phát. Mọi chuyện phát triển nằm ngoài dự kiến của Sở Vân. Hắn mang theo một đám người, tiến vào trong biên đêm đen tối.

Tương lai bất trắc, phong ba hiểm ác, đang đợi hắn, lại là cái gì đây?

- Đúng là đã đi rồi.

Bạch Mi đan sư đứng lặng trên đỉnh Thanh Sơn, nhìn Bảo thuyền xa dần, thở dài thật sâu.

Bên cạnh hắn là Phong Bá Nhạc tiên phong đạo cốt:

- Có gì có thể ngăn cản một nam nhân, đi bảo vệ người nhà của hắn? Đây mới là Sở Vân. Hắn thấy rõ chính mình, nắm chắc hành động của bản thân. Ngươi chưa phát hiện, tương lai của hắn sẽ thực sự khiến người ta chờ mong sao?

- Biết thế. Chẳng qua đứa nhỏ Kim Bích Hàm kia, cũng lên thuyền, thậm chí dốc hết học phần đổi thành Hỏa Sơn quy. Như vậy làm sao bây giờ?

Bạch Mi đan sư nhíu mày.

Phong Bá Nhạc cười ha hả a, lấy tay vuốt râu nói:

- Còn có thể làm sao bây giờ? Quốc chủ Đôn Hoàng quốc nhắc nhở lão phu chiếu cố. Tình hình như vậy, đành phải giao trực tiếp Chấn Cửu Tiêu cho nàng. Về phần quy định liên minh trong Thư Viện, cũng cố không hơn được. Trách nhiệm sau này, ta sẽ dốc hết sức đảm đương!

- Đại nhân, nếu cứ như vậy, chức vị viện chủ của ngài…

- Ngày xưa tam đại viện chủ có thể hy sinh như thế, Phong Bá Nhạc ta bỏ qua chức vị viện chủ thì đã là cái gì? Có đôi khi, ta đã muốn hưởng lạc thú lớn nhất của một bậc tiền bối, chính là nhìn hậu bối tiến lên, thay bánh xe cũ của lịch sử, hăng hái tiến về phía trước.

Ha ha a. Không phải rất thú vị sao?

Phong Bá Nhạc quay đầu nhìn về phía Bạch Mi đan sư, cổ tay áo rộng thùng thình bay phất phới trong gió. Bộ râu trắng như tuyết phất phơ, tiên phong đạo cốt.

Đêm trên biển, Bảo thuyền.

- Thiết Gia, Hoa gia, Vệ gia, Mã gia, Trữ gia, Viêm Gia, Đoàn gia, Sa Gia, Trầm gia, Viêm Gia, Phương gia, Vương Gia, Đường gia, Từ gia. Tổng cộng mười bốn thế lực gia thành đảo, liên hợp với nhau. Trong đó, lại lấy quân của Thiết Gia là mạnh nhất, Viêm Gia có nội tình sâu nhất. Lần này người Đoàn gia phái đến chính là đại tướng. Cũng không thể xem ba người con trai của Phương gia chủ…

Trong khoang thuyền đèn đuốc sáng trưng, một đám người vây lại, không khí ngưng trọng, đều lắng nghe Nhan Khuyết.

Tình thế tương đối nghiêm trọng, mười bốn gia liên quân mặc kệ là chiến hạm, hay binh lực, tướng lãnh, thực lực đều hơn Thư gia đảo gấp bội.

Sau khi Nhan Khuyết giới thiệu xong, Sở Vân đứng nhìn hơn hai mươi thư sinh này:

- Các vị có suy nghĩ gì, đều có thể nói ra.

Mặc dù trong lòng Sở Vân loạn, nhưng khuôn mặt lại trầm tĩnh khiến sự bất an trong lòng các vị thư sinh giảm bớt. Mọi người đều nói rõ ý kiến riêng của mình.

Sở Vân đều chăm chú lắng nghe, khi thì mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Tiếng thảo luận trong khoang thuyền càng lúc càng sôi nổi, mãi đến khuya mới dừng lại.

Sở Vân ra khoang thuyền, chậm rãi bước gần mép thuyền. Khi không người, lúc này hắn mới biểu lộ ra cảm xúc chân thật của mình. Hắn khẽ thở dài, trong ánh mắt lộ vẻ ưu sầu.

Hành động vừa rồi, cũng là hắn cố ý. Nghĩ có thể khảo nghiệm tài năng của các thư sinh này. Kết quả không theo ý người. Họ kém Nhan Khuyết, Kim Bích Hàm không chỉ một bậc.

- Sở huynh, thất vọng về những thư sinh này sao?

Phía sau truyền đến giọng nói quan tâm của Kim Bích Hàm.

Sở Vân không quay đầu, hai tay tỳ vào trên mép thuyền, mặt hướng ra biển rộng, nói:

- Những thư sinh này đều ôm lòng lạc quan, cho rằng có thể hy vọng tìm kiếm cách giải hòa với bên đồng minh. Cũng có người cảm thấy có thể chỉ phải đánh nhỏ một hai trận, thể hiện ra quân thế, là có thể đàm phán. Không biết những điều này đều đã làm Thư gia đảo mất bao nhiêu lợi ích, hy vọng ký thỏa hiệp, có trăm hại mà không có một lợi.

- Họ mới chỉ là thư sinh thôi. Họ đã sống ở trong Thư Viện ba năm, cũng khó trách được. Hơn nữa, họ đều xuất thân bình dân, thiếu hiểu biết đối với tranh đấu ở tầng cao hơn, cũng hoàn toàn có thể lý giải. Chẳng qua mài dũa một thời gian, làm cho bọn họ nhận được khảo nghiệm sự thật, vẫn có thể sử dụng được.

Kim Bích Hàm đi đến bên cạnh người Sở Vân, đưa khuỷu tay dựa vào mép thuyền, hai mắt nhìn về phía trước, mở miệng nói.

Sở Vân liếc mắt nhìn Kim Bích Hàm một cái. Ngọn đèn trên thuyền chiếu một nửa dáng người nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, gương mặt đón nhận những cơn gió biển thổi vào nhã lệ như ngọc. Những sợi tóc theo gió rối loạn.

Lo nghĩ, Sở Vân mở miệng nói:

- Trong đại xạ lễ, không phải huynh đã khuyên ta buông tay sao? Sao bỗng nhiên quyết định muốn giúp ta? Vừa mới trong khoang thuyền, huynh lui vào một góc, không nói được một lời. Hay trong lòng đã có kế sách ứng đối?

- Huynh tính kiểm tra ta sao?

Kim Bích Hàm quay đầu, nhìn về phía Sở Vân, đôi mắt mỹ lệ hiện lên vẻ mỉm cười.

- Thẳng thắn mà nói, cảm giác đối với huynh rất phức tạp. Biết rõ huynh làm như vậy, rất không lý trí, nhưng trong lòng hết lần này tới lần khác lại muốn thấy sự kiên trì của huynh đạt được thành công. Có lẽ do hoàn cảnh chúng ta trong đã trải qua gần giống với nhau. Về phần kế sách ứng đối, cũng rất đơn giản. Đối phương gồm liên minh mười bốn thế lực, tự nhiên sẽ không một lòng. Hợp tung liên hoành, có thể ly gián.

- Ha ha. Không hổ danh là Thạch Gia Minh!

Sở Vân cười vỗ tay.

- Ta cũng đang có ý này.

Nói xong, hắn thoáng nhìn thật sâu về phía Kim Bích Hàm, trong lòng cảm thấy khó hiểu.

Đối phương xuất sắc như thế, vì sao trong ký ức kiếp trước của mình lại không có chút tin tức gì về đối phương? Trong Đôn Hoàng hoàng thất, trừ một người, còn đang lưu lạc khắp nơi làm con rối trên tay các thế lực muốn chia cắt Đôn Hoàng.

- Ha hả a, hợp tung liên hoành, ly gián, thật sự là một cách giải quyết cho khốn cảnh.

Đúng lúc này, giọng nói của Phong Bá Nhạc, truyền vào trong lòng hai người.

- Viện chủ?

Thiếu chút nữa, Sở Vân và Kim Bích Hàm đã kêu thất thanh.

- Hừ, chớ lớn tiếng. Đến đuôi thuyền bên này.

Giọng nói Phong Bá Nhạc lại truyền tới.

Hai người không khỏi nhìn nhau, không biết vì sao Viện chủ bỗng nhiên hiện thân.

Không rõ hắn có mục đích gì.

Ở đuôi thuyền âm u, hai người nhìn thấy Phong Bá Nhạc.

- Tốt, người trẻ tuổi như nghé con mới sinh không sợ hổ, nên nắm chắc lòng mình, dũng cảm tiến tới. Chẳng qua cũng phải yêu quý bản thân thân, hiểu được tiến thối có chừng mực. Đương nhiên ta vẫn tín nhiệm Sở Vân. Lần này ta tới là muốn giao ngọc giản cho các ngươi. Hai người các ngươi có thể cùng học tập nghiên cứu.

185. Chương 119: Bá Nhạc Tặng Sách, Sở Vân Cướp Thuyền (hạ)

Chương 119: Bá Nhạc tặng sách, Sở Vân cướp thuyền (hạ)

Nói xong, Phong Bá Nhạc đưa qua một ngọc giản.

Sở Vân nhận lấy, vừa nhìn đã không nhịn được, kinh ngạc đứng ngay tại chỗ khẽ kêu lên:

- Chấn Cửu Tiêu?

Thân thể Kim Bích Hàm chấn động, đôi mắt mở lớn, vẻ không thể tin, nhìn về phía Phong Bá Nhạc.

- Theo di thư của Quốc chủ Đôn Hoàng quốc, có dặn lão phu chiếu cố ngươi. Tuy rằng Chấn Cửu Tiêu là một bộ pháp môn Ngự yêu tuyệt phẩm, nhưng quan hệ thực sự trọng đại. Trong mật tàng Hoàng lăng, có sức mạnh bí mật bảo hộ Đôn Hoàng vương. Nắm giữ Chấn Cửu Tiêu, sẽ giúp đỡ ngươi chân chính tiến vào mật tàng Hoàng lăng. Ngươi phải tự mình xử lý mọi chuyện cho tốt.

Phong Bá Nhạc nhìn Kim Bích Hàm, giải thích với giọng điệu ôn hòa.

- Viện chủ đại nhân, người cho vãn bối ngọc giản này. Vậy người…

Đôn Hoàng công chúa vừa cảm động lại thoáng do dự. Nàng biết một vài tin tức. Lần này Phong Bá Nhạc làm vậy là trái với viện quy, nếu bị tố giác ra, liên minh Thư Viện phát giác được, hắn sẽ khó có thể giữ được chức vị Viện chủ này.

- Chuyện tương lai chuyện, để tương lai nói sau. Để lão phu cũng học được chút kích động của những người tuổi trẻ như các ngươi. Ha ha.

Phong Bá Nhạc cười khẽ ba tiếng, lại nháy mắt ba cái.

- Hướng chính đông, cách ba mươi hải lý, có hải thuyền của Thư Gia đang bị bao vây. Các ngươi có thể đi giải cứu. Đừng nói lão nhân ta nói cho các ngươi biết. Đi đi!

Đến cũng mau, đi cũng mau. Hắn đứng trước mặt Sở Vân, vung tay áo, toàn thân Phong Bá Nhạc liền biến thành cơn gió mát, một tiếng gió vút lên, liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Kim Bích Hàm còn ngơ ngác đứng ở chỗ cũ, có cảm giác như giật mình như mộng.

Hai mắt Sở Vân cũng là sáng lấp lánh, vươn một tay, kéo lấy cánh tay Kim Bích Hàm, chạy về phía phòng điều khiển thuyền:

- Còn thất thần làm gì? Ba mươi hải lý về hướng chính đông! Chúng ta phải lập tức thay đổi tuyến đường, nghĩ cách cứu viện cho hải thuyền Thư gia đảo.

- Nhưng, chiến thuyền này là Bảo thuyền của Thư Viện. Thuyền trưởng chỉ phụ trách tiếp đưa chúng ta đi, không chắc nghe lời chúng ta.

Kim Bích Hàm nhất thời còn chưa kịp phản ứng.

- Đương nhiên hắn sẽ không mặc cho chúng ta dính vào. Cho nên lần này —— chúng ta cướp thuyền!

- Cái, cái gì?

Trong phút chốc, hai mắt Kim Bích Hàm mở lớn.

- An tâm, viện chủ cũng đồng ý. Sau này sẽ không trách chúng ta.

Sở Vân cười ha ha.

Kim Bích Hàm băng tuyết thông minh, chợt nhớ tới lời Phong Bá Nhạc đã nói "Đừng nói là lão nhân ta nói cho các ngươi" cùng với động tác nháy mắt khi nói chuyện.

Nàng chợt hiểu ra:

- Thì ra là thế!

…

- Gạt người sao, tại sao có thể như vậy?

- Sao có thể thay đổi nhanh như vậy?

- Thiếu chủ, người làm như vậy thực sự không có chuyện gì sao?

Vừa mới nằm trên giường không lâu sau, các thư sinh nương nhờ Sở Vân đều khẩn trương triệu tập đứng dậy.

Tới phòng thuyền trưởng nghe thông báo của Sở Vân, cả đám người cũng đều trừng mắt há mồm.

Ngay cả bảo thuyền của Thiên Ca Thư Viện, Sở Vân cũng đánh cướp!

Lúc này mới trải qua một quãng thời gian, vì sao sự tình thay đổi nhanh tới mức này?

Thuyền trưởng trước kia bị trói chéo tay sau lưng, buộc ở một góc thuyền. Trong miệng còn bị một chiếc khăn bịt chặt.

Tất vả mọi người sửng sốt ngây mắt nhìn.

- Cách hướng đông ba mươi hải lý, tàu chiến của Thư Gia đã bị công kích. Đáng tiếc vị thuyền trưởng này không chịu hợp tác. Thực sự coi thường ta! Cần phải cho hắn tỉnh táo suy xét lại…

Trong mắt Sở Vân hiện lên một đạo hàn quang như thiểm địa liếc mắt về góc thuyền nhìn tên thuyền trưởng kia. Chợt nhìn lướt qua mặt các thư sinh, lớn tiếng nói:

- Các vị! Hướng đi đã thay đổi, chúng ta đang tiếp cận chiến trường, đây chính là trận chiến mở màn của chúng ta! Hãy cho ta xem vũ dũng của các vị!

- Vâng, thiếu chủ! Nhan Khuyết nhất định không phụ sự kỳ vọng của thiếu chủ!

Nhan Khuyết là người đầu tiên đứng lên hô lớn.

- Ta nhất định không phụ sự kỳ vọng của thiếu chủ!

Tiếp đến tất cả mọi người cùng đứng lên hô lớn.

Bảo thuyền tăng tốc như một thanh lợi kiếm bổ gió chém sóng nhanh chóng tiếp cận tới gần chiến trường.

Đây chính là một trận chiến trên biển.

Bẩy chiến thuyền chặt chẽ bao vây một chiến thuyền trong đó. Quả cầu lửa phun ra khắp trời, bắn qua lại lẫn nhau chiếu sáng toàn bộ chiến trường.

Du Nha Đại Sư cắn chặt răng liều mạng dốc toàn lực chống lại hỏa lực hung mãnh của đối phương công kích. Chuyến này hắn chính là được Thư Thiên Hào an bài đi trước Thiên Ca Thư Viện. Thật không ngờ ở giữa đường bị kẻ khác chặn ngang.

Chiến lực bẩy chiến thuyền trên biển phi phàm. Chiến thuyền của hắn rất nhanh bị bao vây, công kích. Bây giờ đã trở thành cá trong chậu.

- Du Nha Đại Sư, người thức thời mới là tuấn kiệt! Rốt cuộc ngươi hà tất phải ngoan cố chống lại? Vệ gia đảo của chúng ta không ngừng phát triển, có tiền đồ hơn rất nhiều so với Thư gia đảo. Ngươi bỏ gian tà theo chính nghĩa, mới là lựa chọn sáng suốt.

Đại Tướng đối phương không ngừng mở miệng chiêu hàng.

- Câm cái miệng chó của ngươi lại! Lẽ nào Du Nha ta là ngươi vô ơn bội nghĩa sao?

Lúc này Du Nha thống hận tức giận mắng. Lệnh cho Dung Nham Bá Vương Hoa ở bên cạnh bắn ra một đạo bạo liệt đan hỏa.

Đại đan hỏa như mã xe ngựa bay xé gió từ màu đen chuyển thành màu đỏ ‘ ầm’ một tiếng bay về phía mục tiêu.

Trên buồng lái của đối phương nhất thời bay ra một đạo côn ảnh. Tại giữa không trung bạo liệt đan hỏa chạm vào nhau lập tức gầm vang một tiếng, đan hỏa nổ mạnh, hỏa diễm bắn ra bốn phía, kèm theo khói và lửa dày đặc bay ra.

- Đại sư hà tất phải tức giận? Bách tính bình thường không biết bản lĩnh của đại sư, nhưng Vệ gia đảo chủ của chúng ta ái mộ danh tiếng của ngài đã lâu. Chỉ cần đại sư đến Vệ gia đảo ta, tất sẽ được đối đãi như khách quý.

Đại tướng kia lại hô lớn kêu gọi đầu hàng.

- Thối lắm! Tới Vệ gia các ngươi, e là cả đời không được tự do. Thư gia đảo chủ tấm lòng rộng lượng, đối đãi ân hậu. Lúc tình thế lâm nguy đánh ta bất tỉnh đưa lên hải thuyền, mang ta rời đi. Đổi lại là Vệ gia chủ e là sớm đã giết ta tránh khỏi tư địch! Muốn lão tử bán mạng cho loại người như ngươi, đừng hòng!

Du Nha tức giận mắng.

Đại Tướng kia cũng tức giận nói:

- Nếu đại sư rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, vậy đừng trách ta vô lý.

- Phi! E là ngươi không đủ sức, đến đây đến đây, cùng ta đánh ba trăm hiệp!

Du nha có Dung Nham Bá Vương Hoa, Chiểu Du Cóc, Tâm Kính tất cả đều là đại yêu binh.

Tuy rằng không am hiểu chiến đấu thế nhưng chiến lực cũng khá tốt.

- Toàn quân xung kích, xông lên! Tiến đến mạn thuyền! Đánh giáp lá cà! Nhớ kỹ bắt sống Du Nha cho ta.

Đại Tướng kia ra lệnh một tiếng, bảy chiến thuyền hỏa lực càng thêm hung mãnh, như bảy con cá mập đói hướng tới chiến thuyền của Du Nha Đại Sư mà tới.

Quyển 3: Quần Đảo Tranh Phong

186. Chương 1: Thiết Côn Tác Nam, Cứu Viện Du Nha

Chương 1: Thiết côn Tác Nam, cứu viện Du Nha

- Mau chuyển bánh lái, tăng tốc độ tối đa đột phá vòng vây!

Sắc mặt Du Nha trắng nhợt, lo lắng quát lớn.

Thư gia quân chiến đấu trên biển thành thạo thế nhưng chung quy lại so với đối phương người đông thế mạnh, không có cách nào phá vòng vây thoát ra ngoài, bảy chiến thuyền liên tiếp đánh tới chiến thuyền của Thư gia.

Ầm!

Bảy chiến thuyền mãnh liệt đâm vào chiến thuyền của Thư gia, thậm chí còn đánh vỡ phần bụng thuyền của Thư gia, tám chiến thuyền nối liền thành một khối. Vô số binh sĩ Vệ gia chen chúc, liều chết xung phong mà đến.

- Thề sống chết cũng phải bảo vệ Du Nha đại sư!

Một đội binh sĩ thân tín thân mặc quần màu đen, tay cầm đại dao, thắt lưng đeo chuông đồng, vững vàng đứng bên cạnh bảo vệ Du Nha đại sư.

Đội binh sĩ này chỉ có ba mươi người. Thế nhưng vô cùng dũng mãnh, kết thành viên trận phòng thủ kiên cố, không gì phá nổi. Vô số binh lính Vệ gia liều chết xung phong lao đến, đều chết dưới đại đao của bọn họ.

- Tinh binh?

Đại Tướng Vệ gia biến sắc thất kinh.

- Đây là loại tinh binh nào? Thư gia đảo lại có thể ẩn chứa một đội tinh binh!

Trong quân đội phân làm bốn loại gồm tạp binh, chính quân, hãn tốt, tinh binh. Tạp binh chính là một đám ô hợp, chính quân là một đội quân chính quy đã trải qua huấn luyện. Hãn tốt dũng mãnh gan dạ là quân đội trụ cột vững vàng. Còn lại tinh binh là quân đội tối cao, thường là từ hãn tốt được huấn luyện tạo thành, không chỉ có dũng mãnh, hơn nữa tuân thủ kỷ luật hình thành một người chỉnh thể.

Có nhiều tinh binh, thông thường trong tay nắm giữ một loại thế lực. Vệ gia đảo chỉ là một trong hai thế lực đứng đầu nhưng cũng không có tinh binh.

Trên tay những tinh binh này đều là yêu đao cấp số tiểu yêu, thắt lưng đeo chuông đồng, trong lúc chiến đấu tiếng chuông đồng kêu rộ lên. Bọn họ phối hợp khăng khít, ánh đao như tuyết gợn sóng bay lên, tạo thành một trận địa kiên cố. Binh sĩ Vệ gia xông lên bao nhiêu sẽ chết bấy nhiêu.

Ngược lại đội tinh binh chuông đồng này, dường như trong mọi tình huống đều có thể hỗ trợ lẫn nhau. Nếu ai đó bị thương liền lui vào trong trận, nhanh chóng tiến hành trị thương tại chiến trường. Người phía sau tiến lên thay thế vị trí, không có chút kẽ hở và ngưng trệ.

Đại Tướng Vệ gia trông thấy, vừa vui mừng vừa sợ hãi nói:

- Khá lắm, Thư gia đảo ẩn chứa kín đáo sâu thâm! Rõ ràng là có phương pháp rèn luyện tinh binh, nếu ta có thể đoạt được phương pháp này, Vệ gia đảo sẽ có thể

nhanh chóng trở thành thế lực nhất lưu. Lập được công lớn như vậy, đảo chủ nhất định sẽ có trọng thưởng xứng đáng!

Mặc dù tinh binh mạnh mẽ nhưng thực sự cũng không phải vạn năng vô địch. Trong lúc đó không chỉ có tinh binh mà có nhiều loại binh chủng khắc chế lẫn nhau. Hơn nữa cũng chỉ là binh sĩ không thể chống lại cái uy của Đại Tướng.

Đại Tướng Vệ gia cầm trong tay đại yêu binh hỗn thiết côn, xông lên chiến trường.

Quả thực cái uy của Đại Tương không thể cản trở. Chỉ nghe hắn hét lớn một tiếng:

- Quét sạch thiên quân!

Đạo pháp nổi dậy, nhất thời hình thành một đạo thiết côn hư ảnh thật lớn quét ngang qua. Ba mươi tên tinh binh chuông đồng, hơn phân nửa bị chúng côn ảnh, nằm bò trên mặt đất không đứng dậy được.

- Ha ha ha.

Đại Tướng Vệ gia cười to ba tiếng, lướt nhanh qua kẽ hở, hướng tới gần Du Nha đại sư.

Du Nha đại sư cắn răng dũng cảm tiến tới ứng chiến.

Hắn dùng Dung Nham Bá Vương Hoa đứng ở trước mặt ngăn lại, sau mười hiệp Bá Vương Hoa đã bị thương nặng. Du Nha buộc phải thu hồi, lại dùng tới Chiểu Du Cóc. Chiểu Du Cóc lại bị thương nặng, Du Nha không thể làm gì khác đành phải dùng tới Tâm Kính bắn loạn.

Đại Tướng Vệ gia hoảng hốt một chút, động tác chậm lại, rất nhanh tỉnh táo trở lại.

Du Nha nhất thời biến sắc, quát lớn:

- Ngươi là người phương nào? Tu vi yêu binh Tâm Kính không thấp, cư nhiên có thể ngăn cản kính quang của ta!

Đại Tướng Vệ gia di chuyển hỗn thiết côn trong tay, vù vù, ngửa mặt lên trời cười nói:

- Ta chính là Thủ Tịch Đại Tướng Vệ gia Tác Nam!

- Ngươi chính là Thiết Côn Tác Nam.

Trong lòng Du Nha lập tức trầm xuống. Đối phương đã từng lọt vào Tuấn Kiệt Bảng, ngự yêu sư danh hiệu 'Thiết côn', về sau giống như chư tinh mãnh hỗ, bị thương tại chiến trường nên tên tuổi đã bị giảm bớt.

Bất quá chính là bởi vì thương thế này, có thể khiến đã khiến tính tình hắn thay đổi rất lớn, hung bạo hơn trước. Học được tự suy nghĩ cẩn thận, thực sự có thể để hắn một mình đảm đương một nhiệm vụ.

Lần này hắn được Vệ gia đảo chủ ủy nhiệm, đảm đương thảo phạt đại tướng hạm đội của Thư gia đảo. Ngẫu nhiên lúc này gặp được đội thuyền của Thư gia. Vốn muốn trực tiếp tiêu diệt, nhưng thật không ngờ gặp Du Nha.

Nhất thời trong lòng hắn vô cùng vui mừng, biết giá trị của Du Nha, bởi vậy chỉ dùng thế công chậm rãi tiêu hao, bắt sống Du Nha.

- Không ngờ Du Nha đại sư cũng biết tới danh tiếng của thiết côn Tác Nam ta! Đại sư còn muốn ngoan cố chống lại sao?

Đại Tướng Tác Nam cười ha ha, từng bước từng bước tiến tới gần Du Nha đại sư.

- Thật là ghê tởm!

Sắc mặt Du Nha lạnh lùng vô cùng nghiêm nghị. Hắn đã lĩnh ngộ được yêu linh đạo pháp, phần lớn dùng để luyện binh, hơn nữa bản thân hắn cũng không am hiểu chiến đấu, không thể đánh lại Tác Nam.

- Bảo vệ đại sư!

Đám tinh binh chuông đồng còn lại cùng hét lớn. Tuy rằng biết rõ không thể địch lại, nhưng vẫn như cũ hợp thành một đạo tường người, đứng trước mặt Tác Nam.

- Muốn chết!

Tác Nam cười lạnh một tiếng, hô lớn:

- Quét sạch thiên quân!

Yêu binh trong tay nhất thời phát ra quang mang cường liệt, quang mang khuếch tán hình thành cự côn hư ảnh. Tác Nam đi nhanh về phía trước một bước, kèm theo tiếng gió thổi 'vù vù' kịch liệt, lại lần nữa nhanh chóng tiến tới.

- Hỏng rồi!

Lúc này trái tim Du Nha nhảy loạn xạ, hai mắt đỏ hoe trợn trừng lên, không đành lòng chứng kiến tinh binh của Thư gia phải bị tiêu diệt.

Sắc mặt Tác Nam dữ tợn, dường như chỉ trong chốc lát không cần biết những tinh binh này còn sống hay đã chết. Nhưng chính hắn đã bị thương nặng, từ chỗ vết thương máu chảy ra đầm đìa.

Nhưng vào lúc này, một cỗ cảm giác nguy cơ cực kỳ cường liệt bỗng nhiên sinh ra trong lòng Tác Nam.

Kinh nghiệm nhiều năm trên chiến trường, hắn không cần phải suy nghĩ, liền vung côn ngược lại phía sau.

- Ầm!

Một ánh đao sáng như tuyết bay vụt tới đập vào côn ảnh.

Tác Nam chỉ cảm thấy một cổ cự lực vọt tới, liền lùi về phía sau sáu bước, sắc mặt đại biến nhìn về phía trước, vừa sợ vừa giận quát lớn:

- Ngươi đến từ phương nào?

Nhưng trông thấy một đoàn chiến thuyền, nhanh chóng tiến đến. Thân tàu nguy nga tráng lệ, dường như là hải thuyền của đối phương, có không ít chủng loại.

187. Chương 2: Trảm Tướng (thượng)

Chương 2: Trảm tướng (thượng)

Trên mũi tàu một thanh niên hiên ngang đứng sừng sững, mày kiếm mắt sáng, vóc dáng cao lớn, hai mắt như điện xạ, hình thái hào hùng. Trên biển gió thổi 'vù vù', thổi bay vạt áo của hắn càng tô thêm thân thể tráng kiện của hắn. Nhưng điều khiến người khác chú

ý nhất chính là đại đao trong hắn.

Thân đao như tuyết, đao khí lạnh như băng. Tại trong bóng đêm mờ mít càng thêm lóa mắt!

Du Nha ngây ngẩn cả ngươi, tuyệt đối không ngờ lúc này Sở Vân lại xuất ở tại đây đúng lúc như vậy.

- Thiếu đảo chủ!

Quân lính của Thư gia đồng loạt phát ra tiếng kinh hô.

- Túy Tuyết Đao?

Tác Nam không nhận ra Sở Vân, nhưng biết được Túy Tuyết Đao tiếng tăm lừng lẫy. Lông mày hắn giương lên, vừa mới phản ứng lại, bảo thuyền đâm 'ầm' một tiếng, hung hăng tiến tới.

Bảo thuyền thế trầm lực lớn, thoáng chốc đã đánh vào một chiếc hải thuyền của Vệ gia đảo, liền tạo thành một lỗ thủng thật lớn trên khoang thuyền sau hai trượng, dài ba trượng.

Tác Nam nhất thời tức giận, hét lớn một tiếng:

- Thật to gan!

Lại tiếp tục thi triển đạo pháp, hỗn thiết côn trong biển thành hư ảnh vô cùng lớn, cuồng phong cuồn cuộn nổi lên, bổ nhào tới phía Sở Vân.

Sở Vân cười lạnh một tiếng, nhẹ giọng quát:

- Tuyết Nha.

Ầm!

Đao khí bạo phát, Túy Tuyết Đao trong tay ánh đao tăng vọt, ngưng tụ thành một khối, thân đao rộng gấp ba, thân đao rộng giống như cánh cửa.

Tác Nam cả kinh, bởi trông thấy Sở Vân khí thế tận trời. Dưới chân không phát giác đã chậm lại.

Sở Vân giơ đại đao lên cao, sau đó từng đợt từng đợt chém xuống.

Nhất thời khí tức cuồn cuộn, đại đao chém xuống xé rách khoảng không như mãnh hổ xuống núi, thế không thể đỡ!

- Khí thế thật mãnh liệt!

Mọi người trông thấy như vậy, hết thảy đều mở to mắt, há miệng hô lớn tán thưởng.

- Không ổn rồi!

Tác Nam cũng cả kinh, tuyệt đối không ngờ tới một thiếu niên có thể xuất ra đao pháp mãnh liệt đến như vậy!

Ầm!

Đao côn đập vào nhau, phát ra tiếng kêu rền vang như pháo nổ. Sóng khí cuồn cuồn nhất thời khiến quân sĩ Vệ gia xung quanh thổi bay tứ phía.

Hai con mắt Tác Nam trừng to, trên mặt mang theo ánh mắt khó tin. Chống đỡ không nổi cổ lực lượng này liền lùi lại hai bước.

Ầm!

Sở Vân tiếp túc chém xuống, đại đao sáng như tuyết làm cho kẻ khác kinh hồn bạt vía, không còn ý chí chiến đấu.

Tác Nam tiếp tục lùi lại phía sau, bàn chân mềm nhũn giẫm lên boong tàu. Thân hình loạng choạng không chống đỡ nổi, trong lòng ngột ngạt khó thở không chút thoải mái.

Ầm!

Sở Vân lại tiếp túc chém xuống, càng thêm mãnh liệt tinh tiến.

Tác Nam lại tiếp tục lùi lại phía sau, thiết côn gào thét, song chưởng của hắn run lẩy bẩy, máu tươi từ khóe miệng tràn ra. Giờ đã không còn kiêu ngạo như lúc đầu nữa.

Ầm!

Đại đao của Sở Vân tiếp tục phình to ra, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, khí thế tăng vọt tới cực điểm, khí lực cuồn cuộn kèm theo tiếng gió rít gào.

Trong ánh mắt của Tác Nam hiện lên vẻ kinh hãi, thiết côn bị đại đao chém xuống 'ầm' một tiếng gãy làm hai đoạn. Đại đao hung mãnh tới cực điểm, phá tan trở ngại, dư thế không giảm chém Tác Nam thành hai mảnh!

Hai đoạn thiết côn rơi ra hai phía. Máu tươi bắn ra tung tóe liền bị hàn khí của Túy Tuyết Đao làm đông lại. Nhìn nghiêng, thậm chí có thể thấy được xương cốt cùng nội tạng của Tác Nam.

Toàn bộ chiến trường một mảnh yên tĩnh.

Trong lúc đó, nhất thời chỉ nghe thấy tiếng lửa cháy thiêu đốt thân tàu, cùng tiếng gió thổi vù vù trên biển.

Trong lòng quân sĩ Vệ gia vô cùng hoảng sợ, đứng sững sờ nhìn Sở Vân van xin.

- Bốn đao, chỉ bốn đao đã chém đệ nhất võ tướng của Vệ gia đảo thành hai đoạn!

Du Nha đại sư trông thấy vậy máu sôi sung sục.

- Hung quy của Trĩ Hổ, khí thế bừng bừng khiến đối phương phải khiếp sợ, không phát huy đến một nửa thực lực. Đã bị chết nghẹn khuất!

Đứng ở trên bảo thuyền, đoàn người Nhan Khuyết vốn đang định xông tới chiến trường chém giết, đều đứng sững sờ tại chỗ ngây mắt nhìn.

- Thần uy của hiếu đảo chủ! Các huynh đệ, thời cơ phản công đã tới rồi, giết!

Sĩ khí của quân sĩ Thư gia đã chấn hưng trở lại, cũng đều điên cuồng hét lớn.

Ngược lại quân sĩ Vệ gia bị quân sĩ Thư gia hung hãn xông tới, hồn bay phách lạc, không chống đỡ nổi liền tháo chạy.

Có một tên hãn tốt trong quân đứng ra kêu lớn:

- Hãy báo thù cho Tướng Quân!

Còn chưa dứt lời, liền trông thấy Sở Vân xuất hiện trước mặt.

Sở Vân giang rộng cánh tay phải, Túy Tuyết Đao giống như cánh cửa lớn đưa từ trái qua phải, nhanh chóng chém tới.

Vù!

Đao phong bỗng nhiên nổi dậy, nhất thời chém chính quân Vệ gia đứng gần đó thành hai đoạn. Đao phong cuồn cuộn nổi lên dư thế không giảm quét sạch tất cả phía sau. Khiến vô số binh sĩ Vệ gia cuồn cuồn bay lên giữa khoảng không.

Từng người từng người rơi xuống phía dưới đồng thời phát ra tiếng kinh hô. Có kẻ đập vào boong tau, có kẻ rơi thẳng xuống biển. Chiến trường trở thành một đống hỗn độn.

- Chạy mau!

Nhất thời quân sĩ Vệ gia cuồng loạn, binh sĩ không có đại tướng thống lĩnh mất đi sức mạnh, xuất hiện vô số binh sĩ đảo ngũ.

- Định chạy trốn sao! Các vị mau cùng ta xông lên!

Nhan Khuyết đầu tàu gương mẫu, xông tới chiến trường. Roi mây nhanh chóng uốn lượn, vô số kẻ bị quất phải gãy chân gãy tay.

Kim điệp của Kim Bích Hàm xông tới chém giết. Quân Vệ gia không hiểu tại sao ngã xuống đất, không biết còn sống hay đã chết.

Hơn hai mươi vị thư sinh, bọn họ đều là nhân vật tinh anh do Thiên Ca Thư Viện đào tạo mà thành. Như hổ giữa đàn cừu, giết địch như thu hoạch lúa mạch.

Bọn họ tuy là thư sinh nhưng mọi nhiệm vụ đã trải qua tại Thiên Ca Thư Viện chỉ toàn là máu và giết người. Hôm nay được động thủ, sát khí càng thêm lẫm liệt, không có một tia do dự.

Sau nửa canh giờ, chiến sự đã trở lên yên tĩnh.

Sở Vân thu được mấy chiến thuyền, giết hơn bốn trăm người, gần ba trăm người đầu hàng. Vốn trên chiến thuyền của Thư gia có trên tám mươi sinh mạng. Trong đó có ba mươi tinh binh chuông đồng, không có người nào vong trận. Bất quá trong đó có mười tám người bị

thương nặng, động tới gân cốt, trong thời gian ngắn chỉ có thể tu dưỡng. Chỉ còn lại mười hai phân đội nhỏ.

Ngoài ra, Sở Vân còn dùng bốn đao chém chết Thiết Côn Tác Nam, người này chính là đại tướng đứng đầu Vệ gia đảo. Đầu tiên vốn là khinh địch bị Sở Vân chiếm tiên cơ trước, sau đó bị khí thế của Sở Vân đe dọa, rõ ràng khiến chiến lực của hắn không thể phát huy toàn bộ liền bị chém thành hai đoạn.

Hỗn Thiết Côn chính là đại yêu binh, sau cùng cũng hóa thành hai nửa yêu tinh. Làm cho Túy Tuyết Đao của Sở Vân tăng sáu mươi hai năm tu vi.

Đến giờ Túy Tuyết Đao của hắn đã đạt được năm trăm bảy mươi năm tu vi. Vẫn như trước là đệ nhất chiến

lực dưới trướng. Tiếp theo Định Tinh Cung chém giết Cửu Đầu Xà đã có bốn trăm lẽ ba năm tu vi. Thứ ba mới là Thiên Hồ cùng với Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ.

188. Chương 3: Trảm Tướng (hạ)

Chương 3: Trảm tướng (hạ)

- Thiếu đảo chủ, vì sao người lại ở đây? Còn những người đứng bên cạnh người là...

Du Nha đại sư nhìn hắn có điểm kinh ngạc. Du Nha vốn tưởng rằng lần này e là chính mình lành ít dữ nhiều, tuyệt đối không có ngờ có thần binh giáng trần, Sở Vân xuất hiện kịp thời cứu được chính mình trong lúc nước sôi nửa bỏng.

- Những người này cùng học tại Thiên Ca Thư Viện theo ta tới đây.

Sở Vân liền giới thiệu sơ qua cho Du Nha, sau đó thẳng thắn thành khẩn nói ra ý đồ của chính mình.

- Thực không dám giấu diếm đại sư, ta đã quyết định giúp đỡ nghĩa phụ chống lại minh quân.

Du Nha đại sư nghe vậy, trong mắt nhất thời hiện ra vẻ vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nói:

- Tốt, rất tốt. Những người này đều là thiếu niên xuất chúng trên hải đảo, có tư chất của ngự yêu sư. Chí ít cũng có chiến lực cấp số Tiểu Yêu, đặc biệt trong đó có người chiến lực cấp số Đại Yêu, chính là tướng lĩnh!

Hắn không kìm chế được thoải mái cười lớn. Giống như mưa rửa sạch đống tro bẩn.

Tuy rằng chỉ có không tới ba mươi người, thể nhưng chỉ cần chiến lực này đã có thể đánh được lại với mấy trăm binh sĩ quân đội chính quy. Cuộc chiến ban nãy cũng đã chứng minh điểm ấy, phần lớn sát thương đều do những người này tạo ra.

Trên thế giới này, một người mười ba tuổi đã thức tỉnh linh quang trong cơ thể. Nhưng mà có rất ít người linh quang trong cơ thể vừa sáng lại vừa lớn. Lúc này liền có thể ấp trứng yêu đản, khống chế yêu thú. Thế nhân gọi là 'thiên tài', hay còn được gọi là có tư chất của một ngự yêu sư. Có thể được chọn vào lễ thành niên, tiến hành khảo hạch.

Phần lớn những người bình thường không được như vậy. Tuy rằng linh quang đã thức tỉnh thế nhưng linh quang vừa tối lại vừa nhỏ. Linh quang chỉ ngang bằng với yêu thú cấp cao, mới có thể khống chế được yêu thú. Ngược lại sẽ bị yêu thú cắn trả. Những người này sau khi kiểm tra tư chất chính là những người bình thường, không có đủ tư cách tham gia nghi lễ hàng năm. Bất quá hồn phách sinh ra linh quang và linh

quang tồn đọng trong cơ thể, cùng với linh quang tăng trưởng theo từng năm, linh quang của bọn họ sẽ dần dần tăng lên. Vì thế mười bốn tuổi, hai mươi tuổi thậm chí ba mươi, bốn mươi tuổi linh quang trong cơ thể đạt đến một mức độ nhất định, mới có thể bắt đầu khống chế yêu thú.

Sở Vân trong rừng rậm Thư gia đảo chém chết gian tế hải tặc đã có hai ngự yêu sư. Bất quá đều là người bình thường, linh quang trong cơ thể không đủ chỉ có thể khống chế yêu thú cấp thấp.

Bất quá những người có thể khống chế yêu thú cấp số Tiểu Yêu, trong quân đội chí ít cũng là tinh binh, cao hơn có thể là bách phu trưởng, được tính có tài chí hơn người.

Bách phu trưởng tức là tướng lĩnh. Thông thường cũng có chiến lực cấp số Đại Yêu, mặc kệ là yêu thú, yêu binh hay yêu thực. Người như vậy cũng đã là thượng nhân rồi.

Từ trong nội tâm Du Nha đại sư vô cùng hài lòng.

Hơn hai mươi người này Sở Vân mang theo, trong đó có ba bốn người có chiến lực cấp số Đại Yêu, cũng chính là tướng lĩnh. Còn lại đều là những người có chiến lực cấp số Tiểu Yêu, tương lai cũng sẽ trở thành bách phu trưởng.

Huống chi còn trải qua hệ thống đào tạo của Thiên Ca Thư Viện. Tích lũy kinh nghiệm giống như cây cỏ từ từ bò lên, không biết thâm hậu thêm bao nhiêu lần!

Cổ lực lượng này, có thể nói là một liều thuốc trợ tim cứu Thư gia đảo trong lúc nguy cấp!

- Có thể để những người này đi theo người giải cứu nguy nan như ban nãy. Thiếu đảo chủ, người càng lúc càng khiến ta nhìn với đôi mắt khác.

Trong lòng Du Nha Đại Sư vô cùng cảm khái đứng trước mặt Sở Vân, mở lời tán thưởng.

Nhớ lại nửa năm về trước, khi lần đầu tiên nhìn Sở Vân, tựu nghĩ người này cũng không phải là nhân vật tầm thường. Giờ tận mắt chứng kiến Sở Vân bốn đao chém chết đại tướng quân địch, càng nhận thức được Sở Vân nhiều hơn. Hôm nay lại còn thấy được những người đi theo Sở Vân, Du Nha đại sư càng tin tưởng Thư gia đảo, lập tức mạnh mẽ lên gấp bội.

- Thật đúng là hổ phụ sinh hổ tử! Ta vốn định ở lại trên đảo hiệp trợ nghĩa phụ của ngươi, không ngờ bị hắn đánh bất tỉnh vứt ta lên thuyền này đưa tới Thiên Ca Thư Viện. Gặp được ngươi trong lúc nguy nan đúng là số phận đã an bài! Chúng ta cũng nên quay về bảo vệ gia viên!

Sắc mặt Du Nha đại sư phấn khởi vỗ lên vai Sở Vân, nói.

Du Nha đại sư vô tình nói đến từ "Gia viên" cũng khiến Sở Vân nóng lòng.

Bất quá lúc này Sở Vân chậm rãi lắc đầu nói:

- Ta lấy được thông tin từ mật thám của quân địch bị ta bắt được, hôm nay mười bốn gia đảo liên minh liền chạy tới Thư gia đảo. Lần này tập kích đại thúc chính là chiến thuyền của Vệ gia đảo, phía sau còn có thuyền vận lương của Vệ gia đảo.

Nói tới đây, Sở Vân liền ngừng lại một chút, xoay người nhìn về phía bên trái mép thuyền, đó chính là hướng tới Thư gia đảo. Lại nói tiếp:

- Muốn đánh phá liên minh, chỉ dựa vào phòng thủ tuyệt đối không thể được. Nhân cơ hội lúc bọn chúng vẫn chưa hợp quân, kết hợp ưu thế binh lực, tiêu diệt từng tên!

Đương nhiên chỉ dựa vào Thư gia đảo tiêu diệt toàn bộ thì tuyệt đối không được. Chỉ có thể đánh trước tạo uy phong, làm cho quân liên minh do dự mà lùi bước, sau đó kết hợp với một số thế lực khác, tạo thành một lực lượng phản kích. Cuối cùng trong lúc hai bên giằng co, tiến hành giảng hòa, đây mới là biện pháp giải nguy cơ lần này.

Du Nha đại sư nghe vậy, hai mắt lóe sáng. Hắn tuy rằng am hiểu luyện binh thế nhưng đối với chiến sự và chính trị cũng có biết chút ít.

Có đôi lúc, con người sợ không phải là khó khăn. Mà là đối mặt với trở ngại nhưng chính mình không có biện pháp giải quyết.

Sở Vân tỉ mỉ nói ra cách thức, tuy rằng Du Nha không phân tích được trong đó có bao nhiêu phần trăm thành công thế nhưng trong lòng cảm thấy được yên tâm. Những sợ hãi lo lắng lắng lúc trước phần lớn đều tiêu tan.

- Vốn thiếu đảo chủ đã sớm có kế hoạch!

Hắn mở miệng tán thưởng.

- Ta tại Thiên Ca Thư Viện đã từng suy nghĩ rất nhiều, nếu như lùi bước tất phải khuyên bảo nghĩa phụ. Nhưng với tính cách của người, khuyên bảo cơ hồ không hề có hiệu lực. Hơn nữa trong thời gian này, hùng tâm tráng chí trong lòng của người tích góp từ lâu đã nổi dậy, nếu muốn chủ động lùi bước, e là thực sự hủy diệt đi ý chí.

Sở Vân thở dài một tiếng, thu hồi ánh mắt nhìn về phía Du Nha đại sư. Bỗng nhiên trên khóe miệng nở ra nụ cười tự tin:

- Cho nên cần phải chiến đấu, không chỉ là vì Thư gia đảo mà còn vì nghĩa phụ! Nếu phải chiến đấu, nên dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Bây giờ ta có một bảo thuyền, sáu chiến thuyền bình thường, cùng một đội quân bắt gần ba trăm tù binh hoàn toàn không thành vấn đề!

189. Chương 4: Mưu Đồ Đánh Thuyền Vận Lương Của Vệ Gia Đảo (thượng)

Chương 4: Mưu đồ đánh thuyền vận lương của Vệ gia đảo (thượng)

Du Nha nghe vậy, trong lòng không khỏi giật mình. Mở to hai mắt, nhìn về phía Sở Vân nói:

- Ý của người là?

- Không sai. Trận chiến vừa rồi, tin tức ta đánh chết đại đại tướng Vệ gia vẫn chưa lan truyền ra ngoài. Trong tay lại có một đội kỳ binh mà những kẻ đó không lường

trước được! Lợi dụng điểm này, trước tiên đánh đội thuyền vận lương phía sau, sau đó tùy thời cơ mà hành động.

Nói đến đây, Sở Vân nắm chặt tay, trong mắt hiện lên một đạo quang mang như thiểm địa, tản ra một luồng khí lực vô cùng sắc bén.

Lúc đầu Du Nha đại sư bị dũng khí của Sở Vân làm hoảng sợ. Thế nhưng suy nghĩ kỹ, nhất thời phát hiện lời nói vừa xong của Sở Vân vô cùng đúng đắn!

- Nếu như vậy, xin cho đại thúc ta giúp đỡ một tay! Giúp đỡ Thiếu đảo chủ!

Sở Vân cười ha ha:

- Ta đang muốn nhờ đại thúc sửa chữa đội thuyền giúp ta.

Ba chiến thuyền vận lương trở đầy lương thực, lặng lẽ đi trong biển đêm yên tĩnh.

Xung quanh ba chiến thuyền vận lương, tự nhiên cũng không thể thiếu những chiến hạm bảo vệ.

Những quân sĩ trên chiến hạm bảo vệ, thậm chí so với hạm đội do Tác Nam thống lĩnh còn tinh nhuệ hơn một bậc.

Tục ngữ có viết: 'Đại quân chưa động, lương thảo đi trước'.

Lại có câu: 'Quận trận chi tranh chớ tuyệt lương thực'.

Có thể thấy được công hiệu và tốc độ di chuyển của lương thảo tiếp tế có tầm ảnh hưởng lớn như thế nào đối với chiến tranh.

Bởi vậy các thế lực lớn, đặc biệt coi trọng lương thảo. Nội chiến trên Chư Tinh Quần Đảo luôn phái hạm đội tinh nhuệ bảo vệ lương thảo tiếp tế theo đường biển, đây cũng là chuyện rất bình thường.

Tiên Nang không chuyên dùng để vận chuyển lương thảo. Tiên Nang là khí cụ chuyên dùng để đựng yêu thú, yêu thực và yêu binh.

Đương nhiên cũng có yêu binh chuyên môn vận chuyển lương thảo.

Ví như hiện nay có Tư Mã Chúng xếp hạng Kỳ Nhân bảng, có tuyệt phẩm là túi yêu binh, chuyên vận chuyển hạt giống kỳ hoa dị thảo. Bởi vậy ngự yêu gọi là 'Bố chủng thiên hạ'. Túi của hắn cũng có thể đựng lương thảo, lượng chứa cũng lớn, ước chừng có thể

vận chuyển bằng một nghìn người vận chuyển một vòng.

Bất quá túi yêu binh của hắn lớn hơn túi Tiên Nang mấy chục lần, giống như bao tải, bình thường phải vác trên lưng. Bởi vì không gian không thể tương hỗ chồng chất lên nhau, vì vậy cũng không thể cất túi yêu binh này trong Tiên Nang.

"Binh sĩ giắt túi ở thắt lưng, vận chuyển một lượng lương thảo lớn". Phương thức này được sử dụng trong một thời gian dài, quả thực là không được khả quan cho lắm.

Trải qua thời gian dài, thuyền vận chuyển đã phát triển rộng rãi, và trở thành phương tiện vận chuyển tối ưu hơn cả.

Loại thuyền chuyên chở này phần lớn đều đạt cấp số Tiểu Yêu, thế nhưng khoang thuyền rất rộng có thể tích trữ một lượng lương thảo lớn. Nếu là thuyền chuyên chở cấp số Đại Yêu, vận chuyển lượng lớn hơn rất nhiều. Mà thuyền chuyên chở cấp số Linh Yêu, thì có rất ít. Không ai đầu tư thuyền vận chuyển mà chế tạo thuyền cấp số Linh Yêu.

Tướng lĩnh đội bảo vệ chiến thuyền vận chuyển lương thực này là một thanh niên, họ Điển tên Long Đào.

Tuy rằng Vệ gia đảo chủ yếu là họ Vệ, nhưng nhân sĩ họ khác cũng có rất nhiều.

Điển Long Đào.

Đây là một cái tên rất hay.

Long giả trong yêu thú thường có tố chất cường đại, chiến lực vượt qua yêu thú đồng cấp. Giống như long, trở mình cuốn sóng lớn, cái tên này chính là sự kỳ vọng của các tiền bối đối với hắn.

Điển Long Đào mày rậm tai to, thân mặc giáp trụ cấp số Tiểu Yêu. Lúc này đang ngồi trên boong tàu lau chùi đại Yêu Cương Thương trên tay.

Ban đêm trên biển gió lớn, mang theo khí lạnh. Thế nhưng lại thổi nhiệt huyết bất diệt trong người hắn dần dần sôi trào.

Đây là lần đầu tiên hắn chính thức xuất chinh. Tuy rằng chỉ là quan vận lương, thế nhưng cũng đủ để kích thích hắn.

Bây giờ là lúc loạn thế.

Nam nhi khỏe mạnh đều muốn ra trận giết địch, kiến công lập nghiệp.

- Thực sự rất muốn đi theo Đại Tướng Tác Nam, cùng xung trận giết địch!

Hắn hít một hơi thật sâu thở ra một hơi thật dài, trong lòng thầm oán trách những minh quân này.

- Những người này toàn là những kẻ bất tài, ngược lại kết minh vô cùng lưu loát, thế nhưng đã lâu như vậy cũng không có hợp binh lại, tiến đánh Thư gia đảo!

Trong đầu hắn lúc này vẫn chưa hiểu bản chất của cuộc chiến tranh này.

Đây chính là chiến tranh lợi ích, muốn áp chế sự phát triển của Thư gia đảo, nếu như là có thể diệt được Thư gia đảo thì càng tốt.

Thế nhưng trong mười bốn gia đảo, không ai chịu làm chim đầu đàn, gặm nhấm miếng xương cứng Thư gia đảo. Ai đứng lên dẫn đầu, tổn thất rất lớn, ngược lại đến lúc đó cho kẻ khác được hưởng lợi.

Các gia chủ thế lực lớn, ai cũng đều không phải thằng ngốc. Bởi vậy rải rác khắp nơi, trì hoãn không chịu hợp binh. Một khi hợp binh, trước mặt nhiều người, tìm lý do thoái thác cũng rất khó khăn.

- Báo! Phía trước xuất hiện một hạm đội của đảo ta, dường như vừa thắng lớn, bắt được được một bảo thuyền!

Lúc này, từ phía xa thủ hạ truyền tin tức đến.

- Thật vậy sao?

Điển Long Đào đứng dậy, vẻ mặt phấn khởi nói:

- Bảo thuyền? Kia đúng là thuyền cỡ lớn, có thể chứa hơn một nghìn người. Ba chiến thuyền bình thường của ta, bất quá hợp lại cũng chỉ chứa được hơn một nghìn

người mà thôi. Đây đúng là đại thắng!

Ngay sau đó, hắn chau mày, hạ lệnh nói:

- Toàn quân đề phòng, lệnh cho các chiến thuyền dừng lại. Một thuyền nhỏ mau đi tới xác nhận.

Không phải hắn phát hiện chuyện gì bất thường, mà là lần đầu tiên xuất chinh, nhớ tới lời phụ thân hắn căn dặn trước khi đi, nói:

"Cẩn thận! Cẩn thận! Thật cẩn thận!"

Rất nhanh sau đó thủ hạ báo lại đã trông thấy Đại Tướng Tác Nam. Quả thực quân ta đại thắng là điều không thể nghi ngờ.

Điển Long Đào ngưng thần nhìn lại chỉ thấy Tác Nam đang đứng hiên ngang trên mũi bảo thuyền, từ trên cao nhìn xuống phía chính mình. Lúc này trong lòng không một chút nghi ngờ, hành lễ nói:

- Quan vận lương Điển Long Đào, bái kiến đại tướng!

- Ừ, chúng ta trò chuyện một chút.

Đại tướng Tác Nam lạnh lùng nói. Lúc này hai đội thuyền đã tiến sát vào nhau.

Điển Long Đào bán tín bán nghi, chân đạp một cái lên bảo thuyền. Đứng gần quan sát, sau cùng trong lòng không còn một tia nghi ngờ, quả thực đúng là Đại Tướng Tác Nam không phải bàn cãi.

- Vậy chiến thuyền này, lẽ nào chính là của Thư gia đảo?

Ánh mắt hắn tha thiết, mãnh liệt nhìn chằm chằm vào bảo thuyền.

- Ngươi nghĩ thế nào?

Đại Tướng Tác Nam cũng hỏi lại một câu.

Điển Long Đào giả bộ dùng ngữ khí hâm mộ, hưng phấn nói:

- Lần này Tướng Quân lập công lớn, đảo chủ nhất định trọng thưởng xứng đáng!

Hắn vừa nói xong, bỗng nhiên thân thể rung mạnh, con ngươi co lại. Hai tay che yết hầu, từ chỗ đó truyền đến cảm giác đau đơn kịch liệt từ trước tới nay chưa từng có!

190. Chương 5: Mưu Đồ Đánh Thuyền Vận Lương Của Vệ Gia Đảo (hạ)

Chương 5: Mưu đồ đánh thuyền vận lương của Vệ gia đảo (hạ)

- Tác, Đại Tướng Tác Nam?

Hắn nhìn về phía Đại Tướng Tác Nam không thể tin nổi, thế nào đi nữa cũng không ngờ đối phương sẽ xuất thủ, dùng đoản kiếm cắt đứt yết hầu của hắn.

Từ vết đứt máu tươi chảy thành từng dòng, Điển Long Đào lảo đảo lui về phía sau vài bước, cuối cùng chống đỡ hết nổi 'phịch' một tiếng ngã xuống boong thuyền. Máu tươi chảy thành từng dòng trên boong tàu.

Rất nhanh hắn sẽ chết.

Tròng mắt trừng to, chết cũng không nhắm mắt.

Yêu Cương Thương cấp số Đại Yêu kia được hắn lưu lại ở trên thuyền. Giáp trụ cấp số Tiểu Yêu mặc trên người, ngay cả đạo pháp phòng thân cũng không kịp sử dụng.

Là một ngự yêu sư mạnh mẽ, thế nhưng cũng vô cùng yếu đuối. Một ngày ngự yêu sư bị giết chết, mặc kệ yêu linh mạnh mẽ đến cỡ nào cũng đều có thể tan biến trước tiên. Tuy rằng Điển Long Đào thận trọng nhưng chung quy lại tầm mắt còn hạn chế, gặp phải độc thủ.

- Điển Tướng Quân!

Rất nhanh trên boong tàu đã có người phát giác, phát ra tiếng kinh hô.

Bất quá Sở Vân cũng không có ý định giấu diếm. Nhân cơ hội này bèn thử làm Đại Tướng 'Tác Nam', từ trên cao nhìn xuống quát lớn:

- Bản Tướng Quân đã từ bỏ gian tà theo chính nghĩa, nương nhờ Thư gia đảo. Kẻ nào quy thuận, không giết! Kẻ nào chống đối, giết không tha!

Trên thuyền vận chuyển và thuyền bảo vệ đều trở lên hỗn loạn, Đại Tướng của chính mình đã bị giết, như rắn mất đầu, trong lúc đó nhất thời cũng chưa có chủ ý gì.

- Hắn nhất định là giả mạo, mọi người xông lên giết hắn báo thù cho Điển Tướng Quân!

Rốt cục là quân đội tinh nhuệ, trong quân có rất nhiều hãn tốt liền đứng lên hô lớn.

Rất nhanh tạo thành một cổ binh lực, xung phong liều chết hướng tới Sở Vân.

Lập tức hai bên xông lên chiến đấu, đánh qua đánh lại phát ra tiếng kêu rung trời nở đất.

Mấy chục tinh binh chuông đồng cùng với hơn hai mươi vị thư sinh dưới sự dẫn dắt của Sở Vân, đã chờ giây phút này từ rất lâu, bỗng nhiên hiện thân đánh tới hãn tốt của đối phương.

Hắn sử dụng đạo pháp Tuyết Nha, Túy Tuyết Đao to như tấm cửa khua múa sang hai bên, như hổ xông vào đàn dê thế lực không thể chống đỡ được. Hãn tốt của đối phương, nhiều nhất cũng chỉ có một hai tên cấp số Tiểu Yêu còn đại đa số là binh sĩ binh thường, lẽ nào có thể là đối thủ của bọn hắn? Nhất thời bị chém như thái dưa chuột từng tên từng tên ngã xuống.

Bởi vì Điển Long Đào bị tập kích giết chết, lại có 'Đại Tướng Tác Nam' ra sức trấn áp khiến đối phương mất hết nhuệ khí. Trận chiến này, rất nhanh sau đó liền kết thúc.

Sở Vân diệt trừ những phần tử ngoan cố trong quân, sau còn bắt được hơn hai trăm tên làm tù binh.

Tất thảy bắt được ba chiến thuyền vận chuyển và ba chiến thuyền bảo vệ. Hiển nhiên lúc đó trong tay hắn có một bảo thuyền, chín chiến thuyền binh thường và ba chiến thuyền vận lương. Từ trong đám tù binh chọn ra một bộ phận, lấy binh sĩ Thư gia đứng đầu tạo thành một đội quân gồm bốn trăm người.

Hắn không dám dùng toàn bộ đám tù binh quy hàng, binh sĩ Thư gia quá ít, nếu như trên chiến trường phản kích, hậu quả sẽ thật khó lường. Quy mô như vậy, đúng là rất chắc chắn, không cần lo nghĩ bọn chúng bất ngờ làm phản.

- Lần này kế nghi binh có thể thuận lợi như vậy. Cũng là nhờ công của Thạch huynh!

Trên bảo thuyền, trong phòng hội nghị tác chiến đã mở ra, Sở Vân tập kết tất cả mọi người. Trước tiên là biểu dương khen thưởng Kim Bích Hàm.

Ban đầu Sở Vân dự định tấn công mạnh, thế nhưng bỗng nhiên Kim Bích Hàm đứng lên, đưa ra kế nghi binh. Nói cho chính mình phương pháp ngụy trang.

Kim Thiền Y của nàng chính là trấn quốc chi bảo của Đôn Hoàng Quốc. Sở hữu đạo pháp tuyệt phẩm ngụy trang, bản thân có thể ngụy trang thành Đại Tướng Tác Nam, ngay cả những tù binh trên thuyền cũng đều không nhìn ra kẽ hở.

Lúc này Sở Vân vui mừng khôn xiết, gọi Kim Bích Hàm tới ngụy trang thành Đại Tướng Tác Nam. Lúc này mới tính kế lừa gạt Điển Long Đào, một trận chiến này bắt

được toàn bộ thuyền vận lương của địch.

Sau khi khen thưởng, lúc này Sở Vân tự mình làm đại tướng thống lĩnh tinh binh chuông đồng và một trăm binh sĩ. Nhan Khuyết làm phó tướng thống lĩnh một trăm người.

Lại dùng Kim Bích Hàm làm quân sư. Sau đó chọn ra hai người trong đám thư sinh đảm nhiệm chức vụ bách phu trưởng thống lĩnh một trăm người.

Bản thân nắm giữ quân đội trong tay xem như là tạo dựng được một chút thành tựu.

Về phần những người khác, Sở Vân cũng không có bỏ quên, đều vỗ về tán thưởng. Tại chỗ phân chia chiến lợi phẩm thu được. Trên thuyền vận lương tự nhiên có vô số đan dược.

Những viên đan dược này đều dùng để cho yêu thú ăn, cũng đã tinh luyện. Bản thân Sở Vân không có giữ lại, liền lấy ra những viên đan dược này phân phát xuống phía dưới.

Trong lúc đó nhất thời vẻ mặt của tất cả mọi người đều phấn khởi, sĩ khí ngút trời.

Chiến lợi phẩm chỉ là phụ, then chốt chính là lần đầu tiên bọn họ được tham gia trận chiến như vậy, trước đây tại Thiên Ca Thư Viên cũng chỉ có những trận đánh nhỏ là chính. Vừa trải qua hai trận thắng liên tiếp, trong lòng vô cùng tự tin.

Không ít người đưa ánh mắt nhìn về phía Sở Vân, lấp lánh ánh hào quang. Nghĩ rằng đi theo Sở Vân, sau này sẽ có tiền đồ, hào quang chói lọi.

Kiếp trước kinh nghiệm dẫn binh của Sở Vân cũng không nhiều lắm, tuy rằng phần lớn thời gian hành hiệp trượng nghĩa, thế nhưng tại Thiên Ca Thư Viện cũng học hỏi được không ít kinh nghiệm. Trải qua hai trận chiến vừa rồi, có lẽ sẽ giúp hắn trưởng thành hơn nhiều.

Quét mắt liếc nhìn mọi người, Sở Vân âm thầm gật đầu, nghĩ rằng mình đã có được lòng quân. Lúc này lại nói tiếp:

- Thắng hai trận liên tiếp, Vệ gia đảo tổn thất một hạm đội cùng hai viên tướng, như vậy cũng coi như là đã bị động tới gân cốt. Bất quá Vệ gia đảo là thế lực nhị lưu, vẫn còn dư lực lượng, có thể tiếp tục phái hạm đội uy hiếp Thư gia đảo. Chi bằng hãy làm tới cùng, nhân lúc Vệ gia đảo chưa kịp phản ứng, đánh hạ Vệ gia đảo.

Trong lúc này, khoang thuyền một mảnh yên tĩnh.

Lời nói của Sở Vân khiến kẻ khác phải giật mình, dĩ nhiên là nêu ra chủ ý đánh chiếm Vệ gia đảo.

Cái gì gọi là to gan lớn mật? Chuyện này đúng thật là to gan lớn mật! Dùng một đội quân chỉ có bốn trăm người, chủ ý muốn đánh một tòa thành kiên cố trên đảo.

Sở Vân nhìn quanh một vòng, thấy phần lớn sắc mặt mọi người đều vô cùng khiếp sợ nhìn về phía chính mình. Chỉ có hai người Nhan Khuyết và Kim Bích Hàm dường như có chút suy nghĩ.

Lúc này Sở Vân khóe miệng vểnh lên nhìn về phía hai người cười nói.

191. Chương 6: Tấn Công Vệ Gia Đảo (thượng)

Chương 6: Tấn công Vệ gia đảo (thượng)

- Tấn công Vệ gia đảo vô cùng mạo hiểm. Nhưng nếu công hãm cũng có ưu thế không nhỏ. Chúng ta có hạm đội của Vệ gia, có thể che dấu tai mắt của bọn chúng, còn có Thạch Gia Minh biết thuật ngụy trang cao minh. Qua mặt Vệ gia đảo chủ cũng không phải là vấn đề lớn.

Nham Khuyết chau mày, trầm ngâm nói.

- Mấu chốt là kế này có thành công hay không, cũng đều có thể gây sự chú ý của liên quân, hướng tới chúng ta. Nếu có thể kéo một chút quân đội của bọn chúng tới đây. Như vậy cũng giảm bớt áp lực lên Thư gia đảo.

Phân nửa Kim Bích Hàm đã đoán tâm tư của Sở Vân:

- Chẳng lẽ lần này muốn ta đóng vai Điển Long Đào?

Sở Vân gật đầu mỉm cười:

- Đúng vậy. Lần này vẫn dùng kế nghi binh, chỉ là phải giả bộ bị bại trận…

Quyết nghị một chút, mệnh lệnh liên tiếp được truyền xuống. Du Nha đại sư nghe thấy mệnh lệnh này, thiếu chút nữa trợn trừng mắt ngã xuống tại chỗ.

Dựa vào từng này quân đội, mưu đồ đánh một tòa thành kiên cố trên đảo. Hắn vốn nghĩ rằng chính mình nhận thực được Sở Vân, nhưng bây giờ mới phát hiện chính mình đánh giá quá thấp dũng khí của Sở Vân.

Muốn công chiếm thành trên đảo, quả thực vô cùng khó khăn. Trước mắt có hai vấn đề, thứ nhất chính là đàn yêu thú, thứ hai chính là thành Vệ gia.

Yêu thú được nuôi dưỡng trong Địa Đàn, thường đều đạt cấp số Đại Yêu, chính là một trở ngại tương đối lớn. Thường ngày ở Địa Đàn, hưởng thụ cung phụng của dân chúng trên đảo. Một khi Vệ gia đảo bị xâm chiếm, liền xông tới chiến trường chống đỡ kẻ thù bên ngoài.

Mà thành trì không bị công phá, dù công hãm được toàn bộ đảo, nhưng bất kể lúc nào cũng có thể bị đối phương ra khỏi thành đánh tới, thất bại chỉ trong gang tấc. Riêng Vệ gia thành đã trải qua nhiều triều đại thống trị tu sửa, cho nên sớm đã trở thành một bức tường vững chắc.

Từng có người nhận xét, cần ít nhất một vạn người mới có thể công hãm.

Chỉ dựa vào bốn trăm binh sĩ trong tay Sở Vân, quả thực chẳng khác gì lấy trứng chọi đá!

Nhưng mà quân lệnh như núi, nếu như Sở Vân cứ khăng khăng cố chấp, Du Nha hắn cũng không thể làm gì khác hơn là tuân theo phân phó của Sở Vân, cải tạo đống thuyền rách nát xuống cấp. Giống như là đã trải qua một trận chiến vô cùng oanh liệt.

Bởi vậy hạm đội được chia làm hai nửa, một nửa gồm hai chiến thuyền vận lương, một chiến thuyền bình thường do Kim Bích Hàm thống lĩnh và Nham Khuyết hiệp trợ giả bộ bị bại trận. Quang minh chính đại dẫn đầu đi về phía Vệ gia đảo.

Chiến thuyền còn lại do Sở Vân thống lĩnh, chậm rãi, bí mật tiến về vùng biển của Vệ gia đảo.

Mười bốn thế lực liên minh vây công Thư gia đảo, trong đó có Thiết gia, Hoa gia, Trữ gia và Phương gia là thế lực nhất lưu, còn lại đều là thế lực nhị lưu. Trong đó quả nhiên Vệ gia đảo thuộc về thế lực nhị lưu. Bởi vì một trong bảy đại kỳ cảnh rừng rậm san hô trên Tinh Châu, cho nên khách du lịch tương đối nhiều. Nói về lợi nhuận thu được, trước kia Thư gia đảo thúc ngựa không đuổi kịp, hiện tại buôn bán muối biển mới có thể sánh ngang bọn họ.

Vùng giáp giới khu vực biển của Vệ gia và Thư gia, Thư gia đảo cường thế quật khởi, Vệ gia đảo tự nhiên không thể ngồi nhìn, huống hồ bản thân còn ký kết hiệp nghị buôn bán muối biển với Thư gia đảo. Các lợi ích xung đột khiến Vệ gia đảo gia nhập liên quân, đồng thời phái Đại Tướng cao nhất là Tác Nam.

- Tuy Vệ gia đảo chỉ là thế lực nhị lưu, thế nhưng vì thắng trận nhiều, cho nên lực lượng vẫn tương đối dư thừa. Thiết lập ba hạm đội, một hạm đội quanh năm đóng quân tại cảng chính, hai hạm đội tuần hành quanh biển. Bây giờ tên Đại Tướng Tác Nam đã bị ta tiêu diệt. Kế nghi binh lần này nếu có thể thành công một nửa, ắt có thể tiêu diệt hai hạm đội kia. Nếu như toàn bộ có thể thành công, đánh hạ Vệ gia đảo cũng không phải là việc khó!

Sở Vân nhìn Kim Bích Hàm không rời, trong lòng âm thầm tính toán.

Trong chí nhớ của kiếp trước, từ nay đến nửa năm sau, Ninh gia đảo xuất hiện một nhân vật thiên tài tên là Trữ Thiên Vương. Hắn đứng đầu đàn luân, sửa lại những tác phong âm nhu mềm yếu của Ninh gia, hành sự cường ngạnh mà lại điên cuồng.

Hắn chính là người thống lĩnh ở đây, một năm rưỡi sau dùng kế nghi binh, một đêm công hãm Vệ gia đảo khiến thế nhân khiếp sợ.

Sở Vân càng lúc càng cảm thấy được điểm tốt của ký ức kiếp trước, lúc này chính là tham khảo chiến thuật của Trữ Thiên Vương. Cho dù không công hãm được Vệ gia đảo, cũng có thể khiến cho Vệ gia đảo tổn thất nặng nề, trong thời gian ngắn không thể gia nhập liên minh thảo phạt Thư gia đảo.

Hai giờ sáng.

Sở Vân giao phó. Nhóm Kim Bích Hàm công khai đi tới Vệ gia đảo. Mà nhóm Sở Vân trong bóng đêm lặng lẽ hành trình.

Ba giờ sáng.

Sở Vân tới khoảng cách gần, từng bước từng bước chậm lại, lệnh cho hạm đội bí mật ẩn nấp trong bóng đêm.

Vệ gia chủ đảo là đảo cấp thành, bên trong có mấy đảo cấp trấn, đảo cấp thôn như những hạt minh châu làm đẹp toàn bộ khu vực biển Vệ gia.

Sở Vân nhìn thoáng qua mấy tên lính canh gác trên đảo, lúc này cũng không thể đi tới được. Nếu đi tới, sẽ rút dây động rừng.

Đợi một thời gian dài đằng đẵng.

Nhất là chờ đợi như thế này càng thêm nung nấu.

Bây giờ là lần đầu tiên Sở Vân dùng kế tập kích bất ngờ, cũng biết trong đó vô cùng mạo hiểm. Thật lâu sau từ xa xa nhìn về phía Vệ gia đảo, nhưng vẫn không thấy hỏa quang báo hiệu.

Bốn giờ sáng.

Sở Vân thong thả đi trên mũi thuyền, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Vệ gia đảo, trong lòng âm thầm lo lắng: - Ước chừng đã trải qua ba tiếng, kế nghi binh tập kích bất ngờ rốt cục tiến triển thế nào? Tiếp cận thành công hay đã bị phát hiện?

Một lúc sau.

Sở Vân biết bản thân mình phải đưa ra quyết định. Trời đã hửng sáng, nếu chính mình còn đợi nữa tất hành tung sẽ bị bại lộ.

Vậy rút lui hay là tiếp tục đi tới?

Nhận định của hắn về cuộc chiến có phần thiếu sót. Thông thường chiến đấu trên biển đều dùng cờ tín hiệu để báo tin tức. Yêu thú truyền tin có giá trị rất cao và vô cùng quý hiếm, chỉ có số hạm đội quốc đảo có trang bị một ít. Trên Quần Đảo Chư Tinh hầu như không có.

Sở dĩ, ban đêm chiến đấu trên biển tất cả đều mờ mịt. Bởi vì thế không thể thấy được cờ lệnh.

Hai lần Sở Vân chiến thắng trên biển, một lần là nhóm hải tặc Tàn Lang, một lần là Đại Tướng Tác Nam. Tất cả đều là hỗn chiến, cờ lệnh mất đi hiệu lực, nhất cử đánh bất ngờ mà thắng.

Bây giờ hắn cũng đối mặt với khốn cảnh như vậy.

Cuối cùng.

Toàn thân Sở Vân chấn động, vẻ mặt hiện ra niềm vui khôn xiết, rốt cục hắn cũng thấy được hỏa quang từ phía Vệ gia đảo!

192. Chương 7: Tấn Công Vệ Gia Đảo (hạ)

Chương 7: Tấn công Vệ gia đảo (hạ)

- Đột kích! Đột kích! Toàn bộ hạm đội đột kích!

Hắn hô lớn. Bảo thuyền đầu tàu gương mẫu bổ gió chém sóng, phía sau còn có tám chiến thuyền bình thường như sói như hổ xông tới.

- Cái gì kia? Một hạm đội quân địch!

Đầu tiên lính canh gác phát hiện hạm đội này, liền mở to hai mắt không thể tin nổi.

- Mau, mau nối các tuyến phòng thủ chặn lại!

Có người hét lên một tiếng kinh hô. Nhất thời người ngã ngựa đổ.

Nhưng mà sự việc xảy ra quá nhanh.

Hạm đội của Sở Vân xuất hiện quá bất ngờ, khiến cho bọn chúng không kịp phản ứng đã chọc thủng tuyến phòng thủ nghênh ngang mà đi.

Để lại một đám đông người trừng mắt há mồm mà nhìn hạm đội hùng hổ tiến về phía Vệ gia đảo cuồn cuộn như sóng biển.

Năm giờ sáng.

Sở Vân chạy tới Vệ gia chủ đảo. Liếc mắt nhìn lại trông thấy trên cảng hỏa diễm ngập trời, khói đặc cuồn cuộn, gần mười chiến thuyền bừng cháy hừng hực rơi vào cảnh ngưng trệ. Trên đảo đã trở một đống hỗn độn, thần hồn nát thần tính trông gà hóa quốc, rơi vào một mãnh hỗn loạn.

Điều khiển người khác đặc biệt chú ý đến là Đại Yêu Long Quy thân cao mấy trượng giống như một ngọn núi nhỏ, đấu đá lung tung trong Vệ gia thành, tản ra khí lực đáng sợ điên cuồng như ma.

Sở Vân vui mừng khôn xiết. Hắn hiểu rằng toàn bộ kế sách đã được thực thi, Long Quy này chính là Đại Yêu trong Địa Đàn.

Hắn chiếm mũi tàu, rút Túy Tuyết Đao ra, đứng phía sau binh sĩ hét lớn:

- Địch nhân mất cảnh giác, tự cho là mình phòng ngự trác tuyệt, để chúng ta tập kích bất ngờ thành công! Không cần tốn nhiều sức, chúng ta đã quét sạch toàn bộ quân địch, lên đất liền chiến đấu!

- Tại sao có thể như vậy? Ngự yêu sư trong Địa Đàn của ta đâu? Hạm đội của ta đâu? Vì sao đại tướng thủ thành chậm chạp không đến!

Vệ gia đảo chủ với mái tóc hoa râm, mũi chim ưng, khoảng chừng sáu mươi tuổi. Lúc này cầm trong tay một đôi Thanh Đồng Câu cấp số Đại Yêu, nhìn Long Quy trong thành tàn sát bừa bãi, tức giận chửi ầm lên.

- Đảo chủ, thủ tướng tới chậm trễ. Có rất nhiều gian tế đã lẩn vào trong thành, đang phá phách khắp nơi! E là ngự yêu sư trong Địa Đàn cũng lành ít dữ nhiều, Đại Yêu trong Địa Đàn rơi vào trạng thái cuồng loạn, địch ta chẳng phân biệt được! Hạm đội của chúng ra đã bị tiêu diệt toàn bộ!

Thủ tướng thân mặc giáp trụ cấp số Tiểu Yêu, trong tay cầm binh Thiết Hoàn Đại Đao cấp số Đại Yêu, quỳ rạp trước mặt đảo chủ, ngữ khí cấp bách báo.

- Cái gì?

Vệ gia đảo chủ nghe vậy, toàn thân chấn động, thoáng chốc giống như người chết, sắc mặt trắng nhợt.

Hắn khó có thể tin được, liền ngửa mặt lên trời hét lớn:

- Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Vệ gia chủ đảo của ta phòng thủ kiên cố, vì sao thoáng chốc lại có thể trở thành bộ dạng như vậy?

Sự tình biến đổi quá nhanh, quá đột ngột.

Đêm trước vẫn yên tĩnh bình yên. Tất cả đều phát triển theo một chiều hướng tốt, Vệ gia đảo chủ đã chuẩn bị đầy đủ. Lúc này chỉ còn chờ vây công Thư gia, có thể mang về nhiều lợi ích cho chính mình.

Thế nhưng thật không ngờ, vừa mới ngủ được không lâu. Đã bị tiếng ồn gây rối làm giật mình tỉnh giấc, hắn đang muốn mắng to kẻ nào dám gây rối, đột nhiên tiếng nổ mạnh truyền đến, liên tục không dứt!

Hắn vội vàng trèo lên cao nhìn xuống, liền thấy một trận không cho hắn kịp trở tay.

Ngoài quân cảng, đại hỏa bốc cháy tận trời, trên đảo là một mảnh hỗn loạn, dân chúng trên đảo chạy trốn khắp nơi. Đại yêu thú Long Quy trong Địa Đàn, lúc này đang đấu đá lẫn nhau, rơi vào cuồng bạo không phân biệt được địch ta.

Tuân lệnh Vệ gia đảo chủ, thống lĩnh quân sĩ phòng thủ đến trấn áp. Kết quả đại bại mà về, ngược lại dẫn Long Quy cuồng loạn vào Vệ gia thành.

- Ngươi chỉ huy kiểu gì vậy, ngay cả trận hình cơ bản cũng không có. Vậy nghĩ có thể trấn áp được Long Quy sao?

Vệ gia đảo chủ phản ứng lại, cố trấn tĩnh, nhưng ngữ khí không che giấu được nỗi kinh hoàng, khiển trách thủ tướng quỳ trong sân.

- Ngươi thật đã làm ta quá thất vọng rồi. Lúc này đây ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, giúp ngươi lấy công chuộc tội. Trong ngày hôm nay, trước tiên phải dẫn Long Quy ra khỏi Vệ gia thành không thể để nó phá phách thêm!

- Tạ ơn đảo chủ ban ơn. Mạt tướng xin tuân lệnh!

Thủ tướng kia đứng dậy, đang định thoái lui, bỗng nhiên xoay người khua đại đao trong tay, chém tới Vệ gia đảo chủ!

Biến cố này tới quá nhanh!

Vệ gia đảo chủ bất ngờ, nhưng trông thấy trước mặt ánh đao sáng ngời như sét đánh, mang theo cuồng phong gào thét, hung bạo xông tới.

Giờ khắc này, hai con mắt hắn co lại, tóc gáy dựng ngược, sắc mặt tràn ngập vẻ kinh hãi.

Nguy hiểm trước mắt, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm chiến đấu đã cứu mạng hắn.

Tay phải hắn theo bản năng, vô ý giơ Thanh Đông Câu lên.

Phịch!

Đao câu chạm vào nhau, Vệ gia đảo chủ loạng choạng liền lui về phía sau ba bước.

Thủ tướng kia tiếp tục chém tới, ánh đao vừa lóe lên nhất thời chém đứt cánh tay phải của Vệ gia đảo chủ.

- A! Phong Ma Câu!

Vệ gia đảo chủ bị thương nặng, trong tình thế cấp bách, đột nhiên quát lên một tiếng.

Tay trái quăng Thanh Đồng Câu còn lại, giữa khoảng không phát ra một đạo câu ảnh màu xanh, giống như chim không tước xòe đuôi, ngăn cản đợt tấn công tiếp theo của thủ tướng kia.

- Sinh cơ bừng bừng!

Hắn tiếp tục quát lớn một tiếng, vỗ Thanh Ngọc Yêu Đái ở thắt lưng.

Nhất thời đai lưng tản ra một ánh sáng màu xanh trong suốt, bao phủ toàn thân. Lập tức cầm máu chỗ cụt tay. Chỉ là cánh tay bị đứt không thể tái sinh lại.

- Vì sao ngươi phản bội ta? Không đúng, ngươi không phải hắn!

Vệ gia đảo chủ lảo đảo vài bước, lui về phía bức tường. Nhìn chằm chằm thủ tướng kia từng bước tới gần, rất nhanh phát hiện hắn không phải người một nhà.

- Ngươi dùng đạo pháp gì để ngụy trang? Huyền diệu như vậy, cư nhiên bên ngoài không một kẽ hở.

Trên mặt Vệ gia đảo chủ tràn ngập oán hận xen lẫn phận nỗ, trợn trừng mắt nhìn thủ tướng kia.

- Sắp chết đến nơi rồi, vẫn còn nhiều lời vô bổ như vậy.

Thủ tướng kia cười nhạt, bỗng nhiên cảm thấy không ổn. Vẻ mặt đối phương hận không thể ăn sống nuốt tươi chính mình, thế nhưng đối mặt với cái chết không hề hoang mang lo sợ.

- Được, mối thù hôm nay ta nhất định sẽ báo!

Vệ gia đảo chủ vỗ mạnh vào một nơi nào đó trên tường, nhất thời bức tường đảo lộn chuyển hắn đến một chỗ khác, lập tức biến mất trước mặt thủ tướng kia.

- Thật đáng ghét!

Thủ tướng kia vội vàng chạy tới, lục lọi trên vách tường, không thấy bất cứ dấu vết gì. Bức tường kia kỳ thực là một chiếc cửa quay, mấu chốt chính là khi mở ra đã đảo lộn sang mặt khác.

- Không hổ là gia tộc đứng đầu về lĩnh vực kinh doanh. Bất quá nếu là Sở Vân, dựa vào đao pháp của hắn có thể bắt được Vệ gia đảo chủ!

193. Chương 8: Vệ Gia Chủ Cụt Tay (thượng)

Chương 8: Vệ gia chủ cụt tay (thượng)

Thủ tướng này chính là Kim Bích Hàm, nàng sử dụng Kim Thiền Y ẩn nấp vào đây.

Viên thủ tướng kia chính bị nàng giết chết, sau đó ngụy trang là hắn, ý đồ trực tiếp chém giết Vệ gia đảo chủ.

Thật không ngờ tên cáo già này thật gian trá, chỉ có thể chém đứt một cánh tay của hắn, để hắn chạy mất.

- Giết...

Lúc này một tiếng hò hét rung trời hướng về phía bức tường.

Kim Bích Hàm đưa mắt nhìn trông thấy đó chính là đám người Nhan Khuyết.

Nàng vội vã hoàn nguyên thành Thạch Gia Minh hội hợp cùng Nhan Khuyết. Trong lúc hỗn loạn vội hỏi tình hình.

Nhan Khuyết gật đầu, phấn khởi nói:

- Tất cả đều như thiếu chủ dự tính. Cảng quân sự của Vệ gia đảo rất sâu nhưng cửa xuất cảng rất hẹp. Thuyền vận chuyển của chúng ta trang bị đầy thuốc nổ và các loại vật liệu gây cháy. Khi phát nổ, nhất thời cháy sạch phát ra tiếng kêu long trời lở đất! Ảnh hưởng tới đội thuyền xuất cảng. Kết quả, tại cảng lửa lan tràn khắp nơi, không có chiến hạm nào chạy thoát được.

- Tốt!

Hai mắt Kim Bích Hàm hiện ra một đạo quang mang, lại hỏi:

- Sở Vân đang ở đâu?

Nhan Khuyết đáp:

- Đã lên đất liền, đang chiến đấu ngoài kia!

- Đại cục đã định rồi!

Sắc mặt Kim Bích Hàm không dấu được vẻ tươi cười, bỗng nhiên nghiêm trang nói:

- Mau, chúng ta cùng nhau truy sát Vệ gia đảo chủ!

Trong tay Sở Vân cầm Túy Tuyết Đao, thống lĩnh binh sĩ, tung hoành ngang dọc. Trong khi chạy tới Vệ gia thành, Long Quy cuồng bạo đánh tan cửa thành, trên người nó nhiều chỗ bị thương, máu tươi phun ra như mưa nhưng lại coi như không có cảm giác đau đớn, vẫn điên cuồng gào thét tàn sát bừa bãi bên trong thành.

- Tang Tâm Bệnh Cuồng Phong Ma Đan, không hổ là đan dược hảo hạng, dược tính thật mãnh liệt!

Sở Vân nhìn thấy vậy, cũng không nhịn được cũng âm thầm nhấm nháp.

Ngày xưa, khi làm nhiệm vụ tại Thiên Linh Chân Tâm Đan, Bạch Mi Sư Đan yêu mến tặng cho Sở Vân ba viên đan dược thượng đẳng.

Một viên Nhân Sinh Nhất Mộng Đan, một viên Hắc Tâm Đoạn Tràng Đan, một viên Tang Tâm Bệnh Cuồng Phong Ma Đan, đều là đan dược hảo hạng, nghìn vàng không mua được.

Sở Vân vì muốn ngăn cản đàn đại yêu phá phách, đã giao Tang Tâm Bệnh Cuồng Phong Ma Đan cho Kim Bích Hàm. Căn dặn nàng lẻn vào trong Địa Đàn, dùng Tang Tâm Bệnh Cuồng Phong Ma Đan cho đàn đại yêu ăn.

- Tránh né Long Quy, giết địch!

Sở Vân đưa mắt lướt nhanh qua chiến trường, thấy binh sĩ đối phương không tướng chỉ huy vô cùng hỗn loạn, lúc này quyết đoán phân công. Sau đó điểm ra hơn mười người đi theo chính mình xông về phía phủ Vệ gia.

Khi tiến tới phủ Vệ gia, nhưng phát hiện lúc này toàn bộ đã trở thành một đống lộn xộn. Hầu như tất cả mọi người đều chạy bán sống bán chết, chỉ còn vài thế lực chống cự lại.

Sở Vân nhanh chóng xông tới chém giết, Túy Tuyết Đao trong tay khua múa như rồng bay, tướng lĩnh tầm thường cũng không phải đối thủ của hắn, vài thân binh trước mặt càng không thể kháng cự được. Vong hồn chết dưới đao của hắn, không tới bốn trăm cũng phải đến ba trăm.

Xông vào trong phủ lại chém giết một hồi, tình cờ gặp được mấy vị thư sinh do Nhan Khuyết lưu lại. Cho nên Sở Vân mới biết bọn họ đã phát hiện ra mật đạo. Đang lần theo mật đạo truy sát Vệ gia chủ.

Lúc này trong lòng hắn có chút hồi hộp, có chút lo lắng nói:

- Không ổn rồi, Vệ gia thành đã trải qua nhiều năm, tất nhiên trong mật đạo có rất nhiều cạm bẫy chết người. Đoàn người Nhan Khuyết mạo muội xông vào, e là gặp

phải chuyện đáng tiếc!

Sau nửa khắc, hắn thống lĩnh một đội nhân mã đuổi tới đoàn người Nhan Khuyết. Quả thực trông thấy thương vong không ít, thậm chí hai vị thư sinh đã bỏ mạng.

- Thiếu chủ…

Nhan Khuyết trông thấy Sở Vân tới, vẻ mặt xấu hổ nói.

- Không sao cả. Nhan Khuyết ngươi hãy trở về chủ trì đại cục, ở đây giao cả cho ta!

Sở Vân điểm chọn Kim Bích Hàm cùng hơn mười người khác tạo thành một phân đội nhỏ rút gọn.

Kiếp trước hắn ngao du khắp thiên hạ, loại bỏ không biết bao nhiêu cạm bẫy. Cạm bẫy của Vệ gia tuy hiểm ác đáng sợ, thế nhưng so với sự nguy hiểm tại cổ mộ Hoàng Lăng, vẫn còn kém một bậc.

Trong ánh mắt đám người Kim Bích Hàm hiện lên vẻ ngạc nhiên, những cạm bẫy không thể ngăn cản được Sở Vân. Bọn họ một đường hát vang tiến mạnh, sau cùng đuổi tới mật đạo cuối cùng.

Đây là một động nhỏ, bên trong có hồ nước nhỏ. Trên hồ nước, bẩy chiến thuyền nhỏ lần lượt đậu trên đó.

Những thuyền nhỏ này dáng vẻ cổ quái, giống như cá mập, cấu tạo khép kín.

- Ban đầu vốn có 8 chiến thuyền nhỏ, một con đã đi.

Sở Vân liếc mắt nhìn qua, thấy một chỗ trống.

- Đây là thuyền gì? Khiến ta nghĩ tới mật thuyền lặn dưới biển sâu thời cổ đại!

Kim Bích Hàm dùng ánh mắt kinh nghi bất định nhìn về phía bảy chiến thuyền nhỏ này.

Mật thuyền lặn dưới biển sâu, đã từng phổ biến tại thời cổ đại. Có thể đi vào biển sâu, làm công việc dò xét, thu thập. Về sau bởi vì chiến loạn, dẫn đến công nghệ chế tạo loại thuyền này trải qua một thời gian dài dần dần mất hẳn. Thế cho nên ngày nay, nhân loại

không thể xâm nhập vào biển sâu với quy mô lớn, tiến hành thăm dò.

- Lẽ nào Vệ gia đảo, bất ngờ có được công nghệ chế tạo mật thuyền lặn dưới biển sâu sao?

Tim Sở Vân đập thình thịch, giờ khắc này, ngay cả Vệ gia đảo chủ cũng đã vứt khỏi suy nghĩ. Tài nguyên trong biển sâu so với lục địa phong phú hơn rất nhiều, nếu như là Thư gia đảo có được mật thuyền lặn dưới biển sâu cũng chính là có được tài nguyên dưới đáy biển. Đó là báu vật của thiên nhiên, đương nhiên khoáng sản nhiều vô kể.

- Mật thuyền lặn dưới biển sâu này chính là hàng nhái, đạt cấp số Tiểu Yêu. Chỉ có thể lặn trong biển nông.

Lúc này Kim Bích Hàm tự mình tra xét, mang theo vẻ mặt thất vọng, báo lại.

- Xem ra hồ nước này thông ra biển, Vệ gia đảo chủ chính là dựa vào mật thuyền nhái này mà trốn thoát.

Hai mắt Sở Vân chớp chớp, biết không có khả năng bắt được con cá lớn Vệ gia đảo chủ này. Sau đó thở dài, đột nhiên sai người canh gác ở đây, trông giữ thật cẩn thận những mật thuyền nhái này.

Còn hắn trở lại mặt đất, thống lĩnh chiến cuộc.

Sau nửa canh giờ, Sở Vân đứng trên tường thành đổ lát, đưa mắt nhìn về phía xa.

Phía sau, sắc mặt Nhan Khuyết vô cùng hưng phấn, báo cáo chiến công. Bản thân dùng mìn đốt cháy thuyền vận tải và chiến thuyền của địch, làm cho cảng đóng quân của Vệ gia chìm trong biển lửa. Mà lúc này Long Quy cuồng bạo bị thương nặng, rơi vào trạng

thái suy yếu tới cực điểm, Liền bị Nhan Khuyết dễ dàng chém chết tại chỗ.

Về phần Sở Vân, nhân lúc hỗn loạn mà tấn công, tổn thất rất ít. Ước tính giết chết hơn một nghìn người, bắt được vô số tù binh, nhất là tộc nhân Vệ gia phần lớn đều đã bị bắt.

194. Chương 9: Vệ Gia Chủ Cụt Tay (hạ)

Chương 9: Vệ gia chủ cụt tay (hạ)

Đám người Sở Vân bố trí dưới cuối mật đạo, cũng có tác dụng rất lớn. Thỉnh thoảng có tộc nhân Vệ gia, từ bên ngoài lẻn vào mật đạo. Ý đồ leo lên mật thuyền nhái, thoát thân.

Nhưng Sở Vân đã sớm đoán được ý đồ của Vệ gia đảo chủ. Người trước sau khi rời khỏi, không có hủy bỏ đội thuyền còn lại, chính là muốn lưu lại một con đường sống cho thân tộc Vệ gia.

Không ngờ Sở Vân phát hiện cạm bẫy, cấp bách lên đường, rõ ràng sớm đã tới đây.

Khiến những kỳ vọng của hắn bị thất bại.

- Dĩ nhiên thực sự khống chế được Vệ gia thành, quả thực giống như nằm mơ!

Du Nha đại sư đứng bên cạnh, sắc mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, vuốt ve bức tường thành đổ lát.

- Bệnh bình yên quá lâu! Vệ gia đảo chủ vẫn luôn cho rằng chính mình nhiều năm cải tổ, trên đảo phòng ngự chặt chẽ. Đã nhiều năm trôi qua, cũng không có vấn đề gì trong lòng tự nhiên không đề phòng. Không ai ngờ rằng Vân huynh sẽ lớn mật như vậy, tiến hành tập kích bất ngờ. Đánh trận này nhất định làm rung động liên quân, khiến cho bọn chúng không dám khinh thường Thư gia đảo.

Kim Bích Hàm vô cùng phấn chấn. Kế hoạch của Sở Vân tưởng chừng rất mạo hiểm nhưng trên thực tế lại đánh vào chỗ sơ hở của đối phương.

Có một câu nói: Điểm mạnh nhất cũng chính là điểm yếu nhất.

Vệ gia thành có phòng ngự cường đại, ngược lại bọn chúng dựa vào đó, trong lòng khinh xuất. Một khi bị công hãm, nhất thời gian vào trạng thái hoảng loạn tới cực điểm.

Rất nhiều tù binh, bấy giờ nằm trong địa lao. Trong lòng suy đoán, lần này có bao nhiêu vạn quân công chiếm Vệ gia chủ đảo.

Nếu để cho bọn chúng biết kỳ thực quân địch chỉ có hơn bốn trăm người, e là bọn chúng tuyệt đối không tin.

Bốn trăm người đánh hạ một đảo cấp thành đã là một kỳ tích. Đánh hạ Vệ gia chủ đảo nổi tiếng phòng ngự, chuyện này gần như người mơ nói mộng!

- Kế tập kích bất ngờ, rõ ràng đã thành công!

Rất nhiều người giống như Du Nha đại sư, nhìn cảnh tượng trước mắt, có phần giống như ảo mộng. Không thể tin được chính mình lại có thể thực sự thành công.

- Hơn bốn trăm người đánh hạ Vệ gia thành, không cần bàn cãi, chuyện này nhất định được ghi vào sử sách!

Rất nhiều thư sinh nghĩ đến đây, liền không kìm chế được nước mắt tuôn chảy, trong lòng kích động.

- Những quyết sách này đều là của thiếu chủ!

Vô số người ngước mắt nhìn bong dáng trên bức tường kia, vẻ mặt vô cùng ngưỡng mộ.

Một số hàng binh bị ép gia nhập trong quân đội của Sở Vân, trên mặt đầy vẻ khiếp sợ nhìn về phía Sở Vân.

Trước kia, không có ai nghĩ tới thanh niên này, có thể đánh hạ Vệ gia thành phòng thủ kiên cố.

So với sự hưng phấn và kích động của những người khác. Sở Vân lại rất bình tĩnh:

- Vệ gia đảo chủ trốn thoát, ắt sẽ hội hợp với hạm đội còn lại. Sau đó tới thế lực khác cầu viện. Hơn nữa trên đảo còn mấy thôn trấn không bị ảnh hưởng. Chúng ta chỉ là công chiếm Vệ gia Thành mà thôi, thời gian lưu lại cho chúng ta không nhiều lắm.

Nhan Khuyết vội vàng nói tiếp:

- Thuộc hạ đã sai người mở kho đồ của Vệ gia, cái gì cần đốt đều đã đốt, cái gì có thể lấy đều đã lấy. Sau nửa canh giờ, là có thể xuất phát.

- Tốt! Trở lại thuyền, luận công ban thưởng!

Sở Vân đưa ánh mắt nhìn về phía Nhan Khuyết tán thưởng. Nếu tính toán không nhầm, hắn biết ngày sau Nham Khuyết sẽ là một người xuất chúng.

Lúc này, liên tiếp truyền mệnh lệnh, sai khiến từng người một. Sau cùng trên tường thành chỉ còn lại mình hắn.

- Tỉnh Hải Long Cung…

Hắn đưa ánh mắt nhìn về phía rừng rậm san hô kia, trong lòng thở dài.

…

Lúc này trời bắt đầu sáng, mặt trời bắt đầu mọc lên, chiếu sáng đống khói lửa đang bốc cháy. Vệ gia thành trở thành một đống hỗn độn, tổn hại không đếm nổi.

Sở Vân đứng ở vị trí này, thậm chí hắn có thể xuyên thấu qua nước biển, trực tiếp thấy được rất nhiều san hô dựng lên ngoài khơi.

Hắn biết rất rõ, mật tàng Tinh Hải Long Cung, Hải Long Vương Khương Bác ở trong giữa. Thế nhưng muốn đi qua mê trận san hô, nhất định cần phải có tinh quang trợ giúp.

- Như vậy tuy gần mà lại xa. Nếu như có thể lấy được mật tàng, chiến lực của Thư gia đảo sẽ tăng lên trên diện rộng. Đáng tiếc…

Sở Vân hít một hơi thật sâu thở ra một hơi thật dài, đi xuống phía dưới thành.

Sau nửa canh giờ, hắn đi xuống kho đồ của Vệ gia, thu được vô số tiền tài và rất nhiều trứng các loại yêu thú. Hắn bắt được gần một nghìn tù binh, bao gồm có tộc nhân Vệ gia. Trong tay nắm giữ mấy chiến thuyền lớn, tất cả chiến thuyền lớn nhỏ pha trộn thành một hạm đội, nghênh ngang đi.

Đương nhiên, sau khi rời đi tự nhiên không có bỏ qua bảy mật thuyền nhái kia.

…

Sóng biển đạp vào cạnh thuyền, tạo ra âm thanh 'ào ào'. Vừa mới trải qua một đêm, ánh sáng mặt trời lên. Ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào bảo thuyền. Cánh buồm rộng thùng thình, phía trên đề bốn chữ lớn Thiên Ca Thư Viện. Đó chính là bảo thuyền của Thư Viện.

Trên thuyền có hơn mười vị thư sinh đều đã ở tuổi trung niên không thể tiếp tục ở lại thư viện.

Ba năm trước, bảo thuyền Thiên Ca Thư Viên đưa bọn họ tới các hải đảo. Ba năm sau, lại đưa từng người bọn họ trở về.

- Không được các thế lực lớn tuyển chọn, lần này trở về biết ăn nói với gia chủ thế nào?

Sắc mặt Vệ Khiếp hiện lên đầy vẻ u sầu, nồng nặc mùi rượu. Hắn chán chường ngồi ở góc thuyền, hắn đã ngồi một đêm rồi, ba vò rượu trống trơn đổ bên cạnh người.

Ba con Cương Vũ Ưng của hắn đã bị Sở Vân chém chết hầu như không còn, ba năm nỗ lực coi như uổng công vô ích. Tất thảy học sinh cũ ba năm, tiền đồ của hắn là mờ mịt nhất.

- Sở Vân! Ngươi giết chết ba Đại Yêu của ta, ngươi nhất định gặp phải báo ứng! Thư gia đảo bị diệt vong, chính là báo ứng của người!

Vệ Khiếp vừa mới nghĩ tới Sở Vân, sắc mặt liền trở lên dữ tợn. Đối với Sở Vân, hắn vừa hận lại vừa sợ, ước gì Sở Vân chết trên chiến trường, giải tỏa hết tâm tư trong lòng.

- Đối mặt với gia chủ, ta biết ăn nói như thế nào?

Gần về đến Vệ gia thành, trong lòng Vệ Khiếp lại hoảng loạn.

- Làm sao bây giờ à…

Ngược lại hắn lo nghĩ, nhưng cũng không nghĩ ra biện pháp nào. Đã có nhiều người biết được chân tướng sự việc, hắn thậm chí còn không tìm được cớ gì!

Vệ Khiếp nhướng mày, trong lòng trống rỗng đầy vẻ u sầu. Không biết làm thế nào, không thể làm gì khác là lại mở một vò rượu, ngửa đầu chảy ngược mượn rượu tiêu sầu.

Hắn rất muốn bảo thuyền mãi mãi đi như vậy, mãi mãi không về tới Vệ gia đảo. Thế nhưng sự thực thật khắc nghiệt, từ phía xa xa Vệ gia đảo đã ở trong tầm mắt.

Ực, ực!

- Mặc kệ như thế nào đi nữa, cuối cùng vẫn phải gặp đảo chủ. Thân đầu một đao, lui đầu một đao cũng không bằng thẳng thắn một điểm.

195. Chương 10: Bạch Mi Điêu Phương Toái Không (thượng)

Chương 10: Bạch Mi Điêu Phương Toái Không (thượng)

Vệ Khiếp tiến tới bái kiến, Vệ gia đảo chủ mới lấy lại chút thần khí, nói với Vệ Khiếp:

- Vệ Khiếp, ba Cương Vũ Ưng của ngươi đều bị Sở Vân giết chết, thái độ của ngươi đối với Sở Vân như thế nào?

- Đảo, đảo chủ…

Toàn thân Vệ Khiếp run lên, thật không ngờ Vệ gia đảo chủ đã biết chuyện này. Bất quá cũng khó trách, ở Thiên Ca Thư Viện có nhiều con mắt hỗn tạp, cũng không cấm được chuyện này đồn thổi ra bên ngoài.

- Mà thôi, đứng lên đi.

Vệ gia đảo chủ hít một hơi thật sâu thở ra một hơi thật dài.

- Không giấu ngươi, trước kia lão phu vô cùng thất vọng và tức giận ngươi. Thế nhưng nhìn thấy cảnh hôm nay, xem ra ngươi thua không oan. Đến đây và nói cho ta biết, ngươi biết được gì về Sở Vân?

- Dạ…

Vệ Khiếp như được đại xá, đắn đo một hồi, lúc này mới nói:

- Sở Vân, người này có tính tình cứng rắn, dũng mãnh, hào hiệp. Trên chiến trường dũng mãnh xông tới không chút sợ hãi. Đạo pháp hắn sử dụng, hầu như đều là chiêu thức tấn công, có rất ít đạo pháp phòng ngự…

Vệ Khiếp vắt óc suy nghĩ, dùng trí nhớ và ấn tượng của mình đối với Sở Vân, trình bày một lượt.

Vệ gia đảo chủ nghe xong, không nói gì. Một lát sau, mới thở dài một tiếng nói:

- Đúng là một nhân kiệt! Tính cách kiên cường nhưng không mất đi sự nhu hòa. Tuy nhiên hắn còn ít tuổi, có nhiều điểm thiếu sót. Bất quá, tuyệt đối không thể ngồi nhìn hắn trưởng thành!

Trầm ngâm một hồi, hắn tiếp tục nói:

- Vệ Khiếp, ngươi mau đi vào trong mật khố, chọn ra một quả trứng yêu thú thượng đẳng, một thanh đại yêu phòng thân. Sau đó cầm lá thư của lão phu tới hạm đội của Phương gia cầu viện. Ba người con của Phương gia đều là nhân kiệt, so với Sở Vân chỉ có hơn không kém. Ngươi là người có kinh nghiệm, đừng để ta thất vọng.

- Dạ, dạ!

Vệ Khiếp nghe vậy không nói thành lời, thật không ngờ không những không bị nghiêm phạt mà ngược lại còn tưởng thưởng. Sau đó bình tĩnh trở lại, hắn mới hiểu nguyên nhân.

Lúc này phần lớn tộc nhân Vệ gia đều bị Sở Vân bắt làm tù binh. Tộc nhân vệ gia còn lại rất ít. Lúc này mỗi một tộc nhân đều vô cùng quý giá.

"Nói như vậy, ta có thể dính chút ánh sáng của Sở Vân sao? "

Nói tới đây, trong lòng Vệ Khiếp nhất thời trở nên tương đối phức tạp.

Khí trời trong xanh, trên bầu trời hải điểu tự do bay lượn. Gió biển thổi 'vù vù' từng đợt từng đợt, làm cho tinh kỳ san sát nhau bay phất phới.

Đây là một hạm đội khổng lồ. Gồm ba bảo thuyền, mấy chục chiến thuyền bình thường, chiến thuyền nhẹ, chiến thuyền lớn... chiến thuyền nhỏ nhiều vô kể. Trên cánh buồng trắng cắm ở tàu chỉ huy viết lên một chữ 'Phương' thật lớn.

Đây chính là hạm đội của Phương gia.

Trong mười bốn thế lực liên minh áp sát Thư gia đảo, Phương gia cũng giống như Thiết gia, Mã gia và Hoa gia đều là thế lực nhất lưu.

Thống lĩnh hạm đội này chính là ba nhi tử của Phương gia đảo chủ. Vô cùng dũng mãnh, được gọi là Phương gia tam kiệt. Điều đáng nói chính là huynh đệ tình thâm, được ca tụng là niềm hy vọng của Phương gia.

- Đệ tử Vệ gia Vệ Khiếp, mang theo thư tín do đích thân đảo chủ viết đến xin cầu viện!

Vệ Khiếp tỏ rõ thái độ. Chỉ sau chốc lát, được một người dẫn đi, từ trên boong tàu đi vào phòng chỉ huy.

Lúc này trời cao biển rộng, trên boong tàu màu đỏ thẫm có ba thanh niên đang ngồi.

Bọn đang ngồi đọ rượu, trò chuyện vui vẻ, hăng say, rất thoải mái.

Lúc này toàn thân Vệ Khiếp chấn động.

Ba người này, người nào cũng uy vũ oai phong hiếm thấy. Quả nhiên là nhân trung kiệt xuất, thiếu niên anh hùng.

Ngồi ở phía bên phải là một thanh niên thân mặc kim lân giáp, hai thái dương hiện lên sắc vàng, mũi thẳng tắp, nhãn than sắc như lưỡi thương. Toàn thân hắn phát ra một luồng khí lực mãnh liệt, trên vai có một đầu Bạch Mi Điêu đang đậu Điêu giáp, và thân thể hòa làm một, khiến cho toàn thân hắn giống như hùng ưng bay lượn trên tận trời cao. Hoặc như là mặt trời chói chang giữa buổi trưa hè, làm cho ngươi khác cảm thấy lóa mắt.

Trông thấy Vệ Khiếp đi tới, lông mày hắn nhướng lên sắc nhọn như kiếm, mở miệng nói:

- Nghe nói Vệ gia đảo của ngươi, đêm qua bị một tên tiểu tử bất ngờ tập kích công thành, tổn thất nghiêm trọng, ngay cả Vệ gia đảo chủ cũng bị mất cánh tay phải. Chuyện này có thật như vậy hay không?

Ngữ khí của hắn không chút khách khí, khiến người khác có cảm giác bị đe dọa.

Nhưng Vệ Khiếp vẫn điềm nhiên, hắn biết thân phận của người này cao hơn hắn một bậc, cũng từng là thư sinh tại Thiên Ca Thư Viện. Lúc này chắp tay thi lễ nói:

- Đệ tử Vệ gia Vệ Khiếp bái kiến ba vị thiếu Phương gia. Đêm qua để Sở Vân may mắn thành công, đảo chủ viết thư này sai ta mang đến chính là để cầu viện các vị.

Tam thiếu gia của Phương gia Phương Toái Không, nhất thời phát ra tiếng kinh hô, nhãn thần lóe lên một đạo quang mang sắc bén.

- Ha ha ha.

Ngược lại, hai người còn lại cười ha ha. Vị kia ngồi ở phía bên trái nhìn Phương Toái Không cười nói:

- Quân tình sao có thể sai lầm? Tam đệ, lần đánh cuộc này ngươi thua rồi!

Thiếu niên vừa nói, tóc mai màu xanh, con ngươi màu đỏ, khí lực mạnh mẽ như rồng, thân khoác một chiếc áo màu trắng. Trong lúc nói chuyện, vô ý cũng phát ra một luồng sát khí tàn độc.

Ánh mắt Vệ Khiếp dừng lại trên thắt lưng hắn, trong lòng khiếp sợ.

Bên hông vị thiếu niên này lộ ra ba chuôi đao. Ba yêu đao lộ ra đều đạt cấp số Đại Yêu.

Chỉ cần nhìn chuôi đao đã biết không phải phàm binh.

Đây chính là nhị thiếu gia Phương gia Phương Thiên Thương, từ khi xuất đạo tới nay giết người như ngóe, đao pháp cũng đã đạt tới cảnh giới cao nhất, tác phong độc ác cay nghiệt.

- Vệ gia chủ đảo, không phải vẫn được mệnh danh là phòng ngự kiên cố hay sao? Vì sao không làm xong việc, làm hại bản thiếu gia thua một vò Ngọc Tiên Long Tủy Tửu!

Tam thiếu gia của Phương Toái không không cam lòng, ném chén rượu trên tay xuống boong tàu.

Vệ Khiếp nghe xong trong lòng khó chịu, chuyện Vệ gia đảo bị bất ngờ tập kích, trở thành đề tài trò chuyện và đánh cược của ba người trước mặt. Khiến trong lòng hắn vô cùng khó chịu.

- Giả làm bại quân, bất ngờ tập kích Vệ gia đảo. Làm láo loạn yêu thú trong Địa Đàn, công chiếm Vệ gia thành. Lá gan của tên Sở Vân cũng thật không nhỏ! Vệ gia đảo chính mình dựa vào lớp phòng ngự cường đại, mất đi cảnh giác. Nhưng thật ra chuyện này làm cho Trĩ Hổ thành danh. Tam đệ, ngươi chấp nhận chịu thua đi, không cần phải chơi xấu như vậy!

Người thiếu niên ngồi ở giữa, cười ôn hòa, vỗ vỗ vai Phương Toái Không.

Quần áo dài của hắn màu trắng bạc, bên trên có thêu một mảnh rừng trúc. Thân thể hắn vừa chính lại vừa thẳng ngay ngắn ngồi trên boong tàu.

196. Chương 11: Bạch Mi Điêu Phương Toái Không (hạ)

Chương 11: Bạch Mi Điêu Phương Toái Không (hạ)

Lúc trước hắn chưa nói câu nào vẫn chưa phát giác ra, đến khi lên tiếng lập tức trên người tản ra một đạo khí lực ổn trọng thành thục, nhất thời quang huy trấn áp hai tiểu đệ sang một bên. Mà chính hắn trở thành nhân vật chính.

Đây chính là đại thiếu gia của Phương gia Phương Trúc. Ngoài Phương gia đảo chủ hành sự ổn trọng, lấy đại cục làm trọng phía dưới cũng chỉ có hắn, còn hai người tiểu đệ của hắn kiêu ngạo bướng bỉnh không coi ai ra gì.

Phương Trúc, Phương Thiên Thương, Phương Toái Không chính là ba hổ tử của Phương gia, được Quần Đảo Chư Tinh công nhận.

Vệ Khiếp đưa lá thư lên, Phương Trúc cầm lá thư đọc qua một lượt, sau đó giao cho hai người bọn họ truyền đọc.

- Sở Vân chạy tới hướng Đông Nam?

Phương Toái Không cười nhạt một tiếng, đặt lá thư sang một bên.

- Khiến ta thua một vò rượu ngon, trong lòng không được sảng khoái. Ngày hôm nay ngươi gặp phải xui xẻo. Đại ca, nhị ca, để tam đệ lập tức lên đường, bắt đoàn người của Sở Vân trở về cho hai vị ca ca nhắm rượu!

Phương Thiên Thương nhướng mày, nhưng không nói gì chỉ nhìn về phía đại ca Phương Trúc.

Phương Trúc cười cười, chậm rãi nói:

- Nếu tam đệ có thời gian rãnh rỗi, vậy thì cứ đi, đi mau về mau.

Phương Toái Không vui mừng khôn xiết, lập tức đứng dậy, phi thân nhảy qua bách xích, nhảy lên bảo thuyền của chính mình.

- Thúc đẩy đạo pháp Ưng Tường, các huynh đệ theo ta giết địch!

Hắn hét lớn một tiếng, mạnh mẽ vang dội. Nói là làm, lúc này liền dẫn theo một phần của hạm đội, hướng về phía đông nam.

Vệ Khiếp cả kinh, không chờ hắn phản ứng, Phương Toái Không đã đi xa.

Hắn vội vàng khuyên nhủ:

- Trĩ Hổ hùng mãnh, đứng đầu Tuấn Kiệt bảng. Để Tam Tướng Quân đi như vậy…

Phương Thiên Thương hừ lạnh một tiếng, không bận tâm nói:

- Sở Vân? Đã là cái thá gì mà có thể so sánh với tam đệ của ta?

- Ha ha.

Phương Trúc xua tay, khuyên giải nói:

- Tam đệ ta có ba Đại yêu linh trong tay, mấy ngày trước đánh cùng gia thúc Phương Hồng Chiến không phân thắng bại. Bất quá Sở Vân mới chỉ mười bốn tuổi, nhập học không đến một năm, cũng chỉ có hai Đại Yêu binh, còn quá non. Vệ Khiếp ngươi không cần lo lắng.

- Phương Hồng, chính là Oanh Thiên Chùy Phương Hồng đứng thứ mười một trên Dị Sĩ bảng?

Thần tình Vệ Khiếp lộ ra vẻ nghi hoặc, lập tức nhớ lại, thần sắc toát ra vẻ khiếp sợ.

- Tam Tướng Quân rõ ràng có thể đánh cùng Oanh Thiên Chùy Phương Hồng bất phân thắng bại, dũng lực như vậy?

Hắn sợ hãi thất thanh nói, trong lòng vẫn lưu lại một chút ngờ vực.

- Chỉ là biển rộng mênh mông, không hẳn đã đuổi được Sở Vân.

- Chuyện này càng không thành vấn đề. Bảo thuyền của tam đệ ta đạt cấp số Tiểu Yêu, có đạo pháp tăng tốc. Hơn nữa hắn còn có Bạch Mi Điêu cấp số Đại Yêu, có thể bay cao nhìn xa. Chỉ cần có phương hướng cụ thể, hắn nhất định tìm được tung tích của Sở Vân, nhất định có thể đuổi được.

Phương Trúc dõng rạc giải thích.

- Tam đệ vẫn luôn muốn lưu danh trên bảng. Vậy lần này hãy để cho hắn nổi danh.

Phương Thiên Thương cũng ngồi một bên phụ họa.

- Hóa ra là vậy.

Vệ Khiếp nghe vậy, rốt cục không còn lo lắng.

…

- Chuyến này tất có truy binh!

Đứng ở trên bảo thuyền, ngữ khí của Sở Vân chắc chắn như đinh đóng cột lên tiếng.

Nhan Khuyết và Kim Bích Hàm đứng ở bên cạnh, nhìn lại phía sau. Xa xa phía chân trời chỉ có biển và trời, vốn không có bóng dáng kẻ ai.

- Bây giờ chúng ta cũng đã đi được một thời gian. Vệ gia đảo chủ hắn muốn đuổi cũng không kịp.

Kim Bích Hàm cười cười, nói.

Sở Vân lắc đầu, trong ánh mắt lóe ra một đạo thần quang:

- Vệ gia đảo chủ là một con cáo già. Tuy rằng hận không thể lột ra, uống máu ăn thịt chúng ta. Thế nhưng hôm nay, hắn còn lại một hạm đội, thế cục bất ổn, sẽ không tự mình ra tay mà ở lại bảo vệ Vệ gia đảo, cầu viện quân. Đây là đảo chủ một phương, sẽ không bị tâm tình bao phủ.

Nhan Khuyệt nhíu mày, nhớ lại hải đồ, trầm ngâm nói:

- Nói về viện quân, theo thông tin từ tù binh. Chỉ có một gia đảo gần Vệ gia đảo nhất chính là hạm đội liên hợp của ba huynh đệ Phương gia. Tính thời gian cầu viện và truy kích, có lẽ chúng ta đã trở về Thư gia đảo, bọn chúng cũng sẽ không đuổi theo.

- Không, sẽ có một tên truy sát tới đây.

Sở Vân hồi tưởng lại kiếp trước, trong đầu hiện ra một đạo thân ảnh.

Hắn chính là Phương Toái Không, một năm ở kiếp trước leo lên Tuấn Kiệt bảng. Sau đó cấp không ngừng tăng lên, cuối cùng dừng lại trên Dị Sĩ bảng. Đặc biệt hắn rất am hiểu truy kích chiến, du kích chiến, sở hữu chiến hạm không hề tầm thường, dần dần đạt cấp số

Đại Yêu, đạo pháp có tên gọi là 'Ưng Tường' , cơ động nhất trên Quần Đảo Chư Tinh.

Phương Toái Không mệnh danh là 'Hùng ưng trên biển' , thống lĩnh một hạm đội đóng quân trên biển. Đợi địch nhân không đề phòng, hắn liền thống lĩnh hạm đội kia đánh tới, như hùng ưng giết thỏ, từ trên trời giáng xuống một đòn trí mạng, lập tức chạy thật xa.

- Ba huynh đệ Phương gia, bọn chúng đều là nhân kiệt. Ta không sợ Phương Trúc, Phương Thiên Thương, duy chỉ có kiêng kỵ Phương Toái Không. Hắn là hùng ưng trên bầu trời và có rất nhiều điểm giống ta. Lần này nếu có người đuổi theo, tất nhiên là hắn không thể nghi ngờ!

Sở Vân chậm rãi nói.

Nhan Khuyết và Kim Bích Hàm nhìn nhau, cũng thật không ngờ Sở Vân hiểu được rõ về ba tam tử của Phương gia giống như đã quen biết từ lâu.

Nhan Khuyết hiểu được ý nghĩa sâu xa trong đó:

- Lẽ nào lúc trước thiếu chủ hạ lệnh cho hạm đội chạy chậm lại, chính là muốn dụ Phương Toái Không truy kích sao?

- Đúng vậy. Không chỉ có như vậy, đêm qua ta đã viết một phong thư muốn nghĩa phụ tiếp ứng chúng ta. Một mình Phương Toái Không tới đây, nhất định hắn có đến mà không có về.

Sở Vân cười lạnh một tiếng.

Hiện nay, trong tam tử Phương gia, Phương Toái Không có chiến lực yếu nhất. Thế nhưng ngày sau Phương Toái Không trưởng thành, thành tựu xuất chúng. Đã là địch, cần phải lãnh huyết vô tình, giết chết đối phương khi còn đang trong trạng thái phát triển.

- Ha ha ha, rốt cục ta cũng đã đuổi kịp. Sở Vân chạy đi đâu! Phương Toái Không ta ở đây, đang ở trên đầu của ngươi.

Quả nhiên, một lát sau, từ trên cao đột nhiên truyền xuống một đạo âm thanh.

Lập tức một đầu Bạch Mi Điêu giống như xe ngựa, kèm theo tiếng gió thổi mãnh liệt từ trên trời giáng xuống. Trên mình đại điêu thiết lập yên ngựa, một vị đại tướng trẻ tuổi mũi thẳng mắt sắc, thân mặc kim lân giáp, cầm Phi Sí Thương trong tay, ngồi an tọa trên đó.

Bổ nhào đánh về phía Sở Vân.

Kim Bích Hàm và Nhan Khuyết biến sắc, cảm nhận được phong áp sắc bén trấn áp.

Phương Toái Không vừa nói vừa mãnh liệt đánh tới, từ trên chín tầng mây bắn xuống một đạo kim cương khí mãnh liệt lóa mắt, phối hợp với móng vuốt sắc nhọn của Bạch Mi Điêu, mỏ điêu cứng như sắt. Tao thành một thế tấn công mãnh liệt khiến cho người khác phải kinh hồn bạt vía.

197. Chương 12: Cưỡi Thiên Hồ, Đại Chiến Trên Không (thượng)

Chương 12: Cưỡi Thiên Hồ, đại chiến trên không (thượng)

Nếu như lần này để hắn đánh trúng, mặc kệ là chiến thuyền như thế nào cũng đều bị hắn chọc thủng.

- Phương Toái Không xông tới, 'Ưng Tường' của hắn đánh xuống bảo thuyền, sau đó ắt sẽ quấy rầy. Các ngươi hãy từ từ lui lại về phía sau tới Song Tử Hạp. Ta sẽ ngăn cản một lúc, sau đó rời ra.

Đối mặt thế công kích hung mãnh như vậy, thần sắc Sở Vân vẫn không biến đổi, nhẹ giọng căn dặn.

- Tên Sở Vân này cũng chẳng có gì đáng chú ý. Rõ ràng bị ta dọa choáng váng, Trĩ Hổ gì chứ? Cũng chỉ là hư danh!

Phương Toái Không cười Bạch Mi Điêu xông tới, mắt trông thấy Sở Vân sẽ chết dưới thương của hắn, nhếch mép cười nhạt đầy vẻ coi thường.

Keng!

Trước mắt bị công kích tới, Sở Vân mạnh mẽ rút Túy Tuyết Đao ra. Ánh đao sáng như tuyết, chiếu sáng cả một vùng trời.

Đao này đột nhiên vung ra, khiến Phương Toái Không nheo mắt lại, khí thế mãnh liệt liền bị kìm hãm.

- Đại Long Văn!

Sở Vân khẽ kêu lên một tiếng, mạnh mẽ vung Túy Tuyết Đao lên, ánh đao phát ra càng mãnh liệt.

Ngang rống!

Một âm thanh vang lên như rồng rống, ánh đao như tuyết hóa thành một vòi nước cực đại. Long giác dữ tợn, long nha sắc bén, mang theo khí lực hung bạo mãnh liệt, bay ngược lên trời.

- Quả nhiên là đao pháp đại thành! Vì sao còn hung mãnh hơn so với nhị ca!

Phương Toái Không cả kinh, biến sắc.

Đao thuật cũng chỉ là là một phần của đạo pháp, chỉ cần là ngự yêu sư đều có thể sử dụng. Thế những người khác nhau công hiệu sử dụng cũng khác nhau.

Đao pháp có chút thành tựu hoàn chuyển như ý tự nhiên nối tiếp nhau không có kẽ hở.

Đao pháp đại thành thì mang theo tác phong cường liệt riêng.

Phương Thiên cũng có đao pháp đại thành, đao thuật xuất ra âm ngoan thảm liệt khiến cho người ta cảm thấy dợn tóc gáy. Mà đao pháp của Sở Vân hung mãnh kiên cường từ trước tới nay chưa từng có.

Tuyết Quang Long Đầu kéo tới uy thế lẫm liệt. Đổi lại là những người khác, ắt sẽ hoảng loạn. Nhưng Phương Toái Không không chút sợ hãi, hét lớn một tiếng:

- Kim Hoa Loạn Vũ!

Nhất thời Phi Sí thương trong tay phát ra kim quang cường liệt. Trong lúc đó tung hoành ngang dọc, vẽ lên từng đạo Kim Hồng vừa lớn vừa đẹp mắt. Tích cách của hắn cường ngạnh và Sở Vân cũng vậy. Dĩ nhiên đều lấy công đối, mảy may không nghĩ tới phòng thủ.

Từng đạo Kim Hồng và Tuyết Quang Long Đầu chạm vào nhau phát ra tiếng nổ vang dội như sấm. Đạo ánh cường liệt khiến người ta không mở mắt ra được.

Sở Vân ngẩng đầu nhìn lên, hai mắt nheo lại thành một tuyến. Nhưng ánh Tuyết Quang Long Đầu dần dần yếu đi, một đạo Kim Hồng giống như từ trên chín tầng mây rơi xuống, tốc độ như thiểm địa, đâm về phía hắn.

Sở Vân giơ cao Túy Tuyết Đao đón đỡ.

Một âm thanh giòn tan 'keng', chấn động trăm dặm xung quanh.

Thân đao chống đỡ trước mặt, lập tức một đạo thế lực vọt tới. Sở Vân cắn chặt răng, hai chân chùn xuống, trong nháy mắt boong thuyền bảo thuyền kiên cố liền nát vụn.

Không chỉ có như vậy, toàn bộ bảo thuyền to lớn cũng trầm xuống, đuôi thuyền nhếch lên cao, thân thuyền phát ra tiếng kêu 'cọt kẹt, cọt kẹt…' âm thanh này khiến kẻ khác tim đập thình thịch.

Soạt!

Từng cơn sóng trên biển vỗ vào thuyền làm cho đuôi thuyền làm cho đuôi thuyền hạ xuống.

Bất quá, Phương Toái Không cũng không được dễ chịu. Cả người lẫn chim quay cuồng lăn mấy vòng trên không, lúc này mới dừng lại.

Lúc này đây, so ra cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, sàn sàn như nhau.

- Ta xem ngươi có thể chống đỡ được ta mấy chiêu?

Phương Toái Không vung kiếm lên, cầm Phi Sí Thương trong tay hướng tới Sở Vân.

Từ trên cao nhìn xuống, oán khí dâng trào.

Lúc trước, hắn cũng nghe qua về Sở Vân. Biết hắn sở hữu Túy Tuyết Đao cấp số Đại Yêu, Định Tinh Cung cấp số Đại Yêu. Bất quá hắn lại sở hữu đại yêu binh Phi Sí

Thương, đại yêu thú Bạch Mi Điêu, đại yêu binh Kim Lân Giáp. Tạo thành một người chiến lực cấp số Đại Yêu, tuyệt đối chiếm ưu thế rất lớn.

- Nghe nói ngươi là nhân vật có tiếng tăm tại Thiên Ca Thư Viện, thậm chỉ còn có trong truyền thuyết Lưu Tinh Tiễn Thuật. Ha ha, ta đây cũng đã từng tốt nghiệp tại Thiên Ca Thư Viện. Ngươi muốn biết cái gì, hãy để ta chỉ dạy cho ngươi.

Hắn tràn đầy tự tin, nhìn chằm chằm Sở Vân, nhếch mép cười.

- Không để cho địch nhân trốn thoát, mọi người cùng Tam Tướng Quân xông lên!

Lúc này, rốt cục hạm đội của Phương Toái Không cũng đã tới. Một chiếc bảo thuyền dẫn đầu phát ra uy thế mãnh liệt. Mũi thuyền giống như một con chim ưng khổng lồ giương cánh, khiến mọi người nhìn chằm chằm.

- Ưng Tường!

Trong mắt Sở Vân ngưng đọng lại, bấy giờ mới nhận ra trên bảo thuyền Ưng Tường cấp số Đại Yêu nổi tiếng khắp Tinh Châu trong tương lai. Nó rất cơ động, tại Tinh Châu nó được xếp vào hạng nhất lưu. Ngày sau Phương Toái Không xưng hào trên biển Hùng Ưng, phần lớn công lao cũng là nhờ vào nó.

- Theo kế hoạch hành sự.

Hắn nhìn về phía đám người Nham Khuyết nói một tiếng, lập tức vỗ Tiên Nang bên hông. Một đạo kỳ quang lóe lên, một con Thiên Hồ to lớn hiện ra.

Lông trắng như tuyết, bốn cái đuôi to mọng, xõa tung thon dài, khẽ đung đưa theo gió. Đôi mắt đen như bảo thạch lóe sáng, thần khí phi phàm.

- Một đầu Đại Yêu thú?

Sắc mặt Phương Toái Không khẽ biến sắc, trông thấy Thiên Hồ lấy làm kinh hãi, chỉ vào Thiên Hồ quát hỏi:

- Đây là loại yêu thú gì?

Hắn biết Thiên Hồ là một loại yêu thú tuyệt phẩm, thế nhưng trong lúc này nhất thời không nghĩ ra.

Sở Vân cũng không trả lời, ngồi lên Thiên Hồ, đọc đạo pháp 'Tẩu Hỏa Phi Thiên'.

Bỗng nhiên bốn chân của Thiên Hồ bốc cháy, ngọn lửa bao quanh bốn móc vuốt, giống như chiếc đèn ***g lớn, cũng không lan ra ngoài, hừng hực thiêu đốt.

Thân hình con Thiên Hồ kéo dài ra, từ trên boong thuyền nhảy vọt lên. Chạy trên không trung như giẫm trên đất bằng. Sở Vân cưỡi trên lưng Thiên Hồ, hướng tới Phương Toái Không chém giết.

- Tuổi trẻ quả thực có phần nông nổi. Bất quá muốn khiêu chiến với bậc tiền bối như ta, ngươi còn quá non!

Phương Toái Không cười hung tợn, duỗi thẳng Phi Sí Thương thách thức Sở Vân.

Hai người bắt đầu đại chiến trên bầu trời.

Ánh đao thương ảnh liên tiếp. Các loại đạo pháp sáng lạn nhiều vẻ. Không chỉ có như vậy, hai vật cưỡi cũng không chịu lép vế, phụ trợ chủ nhân của mình tác chiến.

Bốn cái đuôi của con Thiên Hồ lắc lư liền phát ra bốn đạo pháp hỏa thổ kim thủy, liên miên không dứt, quang mang lưu chuyển bất định. Bạch Mi Điêu cũng có địa vị, tư chất thượng đẳng, có người nói nó chính là hậu duệ của Thần Thú Côn Bằng, có đủ hai loại Kim, Thủy.

Thuộc tính của Thiên Hồ rất phong phú, yêu nguyên viễn siêu yêu thú cùng cấp. Bạch Mi Điêu vượt tu vi trăm năm, chiến lực không thua kém Thiên Hồ chút nào.

198. Chương 13: Cưỡi Thiên Hồ, Đại Chiến Trên Không (hạ)

Chương 13: Cưỡi Thiên Hồ, đại chiến trên không (hạ)

Sở Vân càng đánh, trong lòng lại càng đánh giá cao Phương Toái Không. Giết chết Tàn Lang, đánh thắng đám người Nhan Khuyết, Hoa Anh. Tàn Lang vì khinh địch, không đề phòng, bị hắn chém một đao nghẹn khuất mà chết, không thể đánh giá được.

So với Nhan Khuyết, Hoa Anh, chiến lực của Phương Toái Không vượt quá xa. Không chỉ thương của hắn phân nửa đại thành, mấu chốt chính là sau khi hắn rời khỏi Thiên Ca Thư Viện, tùy quân xuất chinh, một năm rèn luyện trên người thấm đẫm khí thế chiến đấu. Một chiêu xuất ra đều là cho người ta phải hoảng loạn, ánh thương ngang dọc, thương này vừa tới thương kia lại xuất ra, đây phong cách đánh của hắn.

- Quả thật là thiên chi kiêu tử, nhân trung Tuấn Kiệt.

Sở Vân không kìm chế được khen thầm một tiếng, lập tức sát khí dâng trào.

- Trước mắt đối phương đang muốn đột phá. Nếu để cho hắn hình thành phong cách, thương pháp đại thành, e là chiến lực lên một tầng cao mới. Ngày sau thế lực có thể như hùng ưng, giương cánh bay cao, không sao đánh lại được!

Hiểu được điều này, đao pháp của Sở Vân nhất thời bộc phát càng thêm hung mãnh.

Nhưng hắn không biết, so với hắn, Phương Toái Không còn khiếp sợ hơn nhiều.

Vốn Phương Toái Không luôn coi thường Sở Vân. Cho rằng hắn gặp vận may leo lên Tuấn Kiệt bảng. Số người lên bảng không nhiều, muốn có tên trong danh sách không chỉ cần có thực lực mà còn cần có vận khí và một chút chiến tích.

Thực lực của Phương Toái Không và Sở Vân sàn sàn như nhau. Lúc này tuy rằng có chút tiếng tăm, thế nhưng không có chiến tích nên không vượt qua Tuấn Kiệt bảng.

Nói cho cùng, hắn đến đánh chết Sở chính là muốn dùng tính mạng của Sở Vân leo lên bảng. Thế nhưng điều khiến hắn khiếp sợ chính là, giao chiến với Sở Vân tám mươi hiệp, hắn càng lúc càng cảm thấy áp lực bởi chiến đao trong tay đối phương.

Điều này khiến hắn có chút ngạc nhiên!

Phải biết rằng bản thân hắn bây giờ mười bảy tuổi, mà Sở Vân chỉ có mười bốn tuổi. Sau ba năm nữa, có thể ngang tài với hắn, thậm chí hắn còn bị lép vế.

"Những kẻ tư chất nổi bật, ta cũng đã gặp không ít nhưng cũng chỉ thế mà thôi. Mấu chốt chính là đao pháp, trầm ngưng chững chạc, cay độc ác nghiệt khiến kẻ khác phải sợ hãi. Loại đao pháp đại thành này, nhị ca ta cũng phải vào sinh ra tử trên chiến trường ba

năm mới tu luyện thành công. Hắn còn nhỏ tuổi như vậy, vì sao có thể luyện thành?"

Lúc đó trong lòng kinh nghi, càng kích thích ngạo khí của Phương Toái Không. Tìm cơ hội chiến đấu, hắn hét lớn một tiếng:

- Phân Phi Lê Hoa!

Phi Sí Thương bạo phát yêu nguyên, mũi thương chấn động, hóa thành mấy trăm bông hoa thuần khiết, tung bay phất phới, cảnh hoa rực rỡ, nhìn rất chậm nhưng tốc độ như thiểm địa bay về phía Sở Vân.

- Thương pháp tuyệt phẩm!

Nhất thời Sở Vân cảm thấy mối nguy hiểm, tóc gáy dựng ngược. Tuyệt phẩm đao pháp có uy lực cường hãn, tuyệt phẩm này không dễ dàng ngăn cản được. Trong tay Sở Vân chỉ có một đạo pháp thuật tuyệt phẩm, chỉ là phải quăng Túy Tuyết Đao ra.

Chiêu này quá mạo hiểm, nhất là đối đầu với đối thủ thế lực ngang bằng, tuyệt không thể tùy tiện sử dụng.

Nguy hiểm trước mắt, Sở Vân cắn chặt răng, xuất ra đạo pháp 'Tuyết Nha'. Toàn bộ Túy Tuyết Đao tăng vọt gấp ba, thân đao như cánh cửa. Lại dùng 'Đại Long Văn' nhất thời long đầu sáng như tuyết gào thét mà ra, so với lúc trước còn lớn gấp ba. Khí thế dâng trào giống như tê thiên liệt địa, hung hãn sống chết với 'Phân Phi Lê Hoa'.

Nhất thời ầm một tiếng bạo tạc.

Giữa không trung như xảy bão tuyết, vô số ánh đao sáng như tuyết, cánh hoa vỡ vụn tản ra khắp nơi. Tiếng nổ vang dội, nguyên khí tản ra xung quanh cũng phát sinh sóng triều.

Sóng khí thật lớn bạo phát, đè ép không khí, tại khoảng không hình thành một viên cầu khí tường mắt thường có thể nhìn thấy được. Chỉ trong nháy mắt, khí tường mãnh liệt khuếch tán, trên mặt biển hình thành một cơn sóng gió động trời.

Sở Vân lùi lại phía sau, Phương Toái Không dựa vào chính mình có đại yêu binh Kim Lân Giáp hộ thân, cắn chặt răng. Lại lần nữa thúc dục Phi Sí Thương, điên cuồng gào thét:

- Sở Vân, chịu chết đi! Phi Long Đoạt Châu!

Thân thương màu vàng, thẳng tắp đâm tới. Một đạo hư ảnh màu vàng hình rồng sáng lấp lánh xuyên thấu khoảng không, mới đầu hiện ra quấn quanh cây thương. Vòi nước gào thét vượt lên đầu thương hướng tới Sở Vân mà đánh.

- Lại là một đạo pháp tuyệt phẩm?

Hai mắt Sở Vân trợn trừng, không chút sợ hãi nhưng lại biết không thể đánh bừa. Chính mình cũng không dám tùy tiện dùng tuyệt phẩm đao pháp, liên tiếp sử dụng hai đạo pháp thượng đẳng, thế tất không kịp.

Đánh bừa rất bất lợi, lập tức cưỡi Thiên Hồ chạy đi.

Phương Toái Không không ngờ tới, vẫn là dùng công đối công, Sở Vân thế tấn công cường ngạnh đột nhiên buông tay lui lại. Thương thế dùng hết, kim long lao ra khỏi thân thương, trong nháy mắt thân hình cuồng trướng, biến thành một long ảnh màu vàng rất lớn bao quanh phần thắt lưng nửa trượng. Theo quán tính đánh về phía chiến thuyền phía dưới.

Ầm!

Một âm thanh vang trời, chiến thuyền bình thường này lập tức bị chặt làm đôi, phần bụng thuyền bị kim long nghiền nát, phá hỏng toàn bộ. Kim long thế lực không giảm lại cắm đầu xuống biển, một lát sau, nổi lên một con sóng lớn cao tận trời.

Cành hoa trắng cuồn cuộn qua đây, làm cho chiến hạm rời thành hai phần đầu thuyền và đuôi thuyền, thoáng chốc đã tiến ra ngoài khơi. Mấy trăn quân sĩ trên chiến hạm, bỗng chốc mất mạng hết thảy, không còn một người sống sót.

- Ngươi!

Hai mắt Phương Toái Không phun lửa, trợn trừng trừng hướng về phía Sở Vân. Trên chiến trường, hạm đội của Sở Vân đã bỏ chạy, chỉ còn lại chiến thuyền của chính hắn mang tới. Chiến thuyền vừa bị nhấn chìm chính là thuyền của Phương gia hắn, binh sĩ chết đi cũng chính là binh sĩ tinh nhuệ do Phương gia đảo chủ tuyển chọn.

- Các ngươi còn đứng ở chỗ này làm gì? Đuổi theo giết hạm đội của đối phương, tiêu diệt bọn chúng cho ta!

Sự sảo quyệt của Sở Vân nằm ngoài dự liệu của Phương Toái Không. Hắn thật không ngờ thất thủ, sát thương người một nhà, tâm sinh lo ngại, hắn đã tấn công điên cuồng.

Lại không biết Sở Vân nghe xong lời này, ngược lại cười thầm:

- Ta đang lo ngươi sẽ không phái hạm đội truy kích, vừa lúc chặt đứt một cánh tay của ngươi, đã không còn Ưng Tường Hào. Phương Toái Không ngươi chẳng khác nào hùng ưng mất đi một cánh!

Bất quá trên khuôn mặt hắn biến sắc, hiện lên đầy vẻ lo lắng. Làm tư thái ngăn cản hạm đội của địch, Phương Toái Không lại bị cười ha ha:

- Sở Vân ngươi là cái thá gì chứ? Không lâu nữa ngươi cũng sẽ chết, lại có thể trông thấy thuộc hạ của ngươi dưới hoàng tuyền!

- Đại Long Văn!

Sở Vân cưỡi trên lưng Thiên Hồ, cao giọng thét lớn.

- Trùy Tâm Thứ!

Phương Toái Không cười nhạt, không chịu thua kém.

Ầm!

Song phương đan xen vào nhau đánh tới, ánh đao sáng như tuyết cùng thương cương sắc vàng đập vào nhau, giữa khoảng không ngọc lưu ly bắn ra bốn phía, quang ảnh biến ảo liên tục.

199. Chương 14: Giương Cung Bắn Đại Điêu (thượng)

Chương 14: Giương cung bắn đại điêu (thượng)

Trận long tranh hổ đấu này đã gần tới ba trăm hiệp. Quả nhiên là lương tài tương phùng, đối chọi gay gắt.

Sở Vân cắn chặt răng, song chưởng run lên. Túy Tuyết Đao càng lúc càng nặng, thậm chí liên lụy cả Thiên Hồ. Cả người lẫn Thiên Hồ đều thở hồng hộc.

Ngược lại Phương Toái Không cũng không chịu nổi, sắc mặt trắng bệch. Phi Sí Thương cũng đã không còn tung hoành như lúc trước, dù sao thể lực song phương cũng

đều có hạn.

- Rõ ràng có thể chống đỡ đến bây giờ, ngươi làm cho ta có chút ngạc nhiên. Bất quá đau khổ chống đỡ cũng chỉ tốn công vô ích. Khuyết điểm của Túy Tuyết Đao, có ai mà không biết? Sở Vân, mau đến đây chịu trói đi!

Phân Phi Lê Hoa!

Phương Toái Không chợt quát lớn một tiếng, lại lần nữa thúc dục đạo pháp tuyệt phẩm.

Chỉ thoáng chốc, hoa trắng như tuyết bao phủ khoảng không, từng đám từng đám bay ra hình thành đạo thế lực cuồn cuộn, xé rách không khí. Trong mỹ lệ có ẩn chứa sát khí tuyệt thế.

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, khống chế Thiên Hồ tránh khỏi phong mang. Dù sao đối phương cũng hơn mình ba tuổi, thể lực so với chính mình có phần mãnh liệt hơn.

- Loạn Hoa Huyết!

Phương Toái Không cười ha ha, phía dưới Bạch Mi Điêu vỗ cánh phành phạch, cầm Phi Sí Thương trong tay xuất ra từng đạo huyết sắc như sợi quấn quanh Sở Vân.

- Lại là đạo pháp tuyệt phẩm!

Sở Vân chau mày, trong lòng vừa mừng vừa sợ. Sợ chính là thế lực của đối phương, quả thực không hổ 'Hùng ưng trên biển' kiếp trước, đạo pháp tuyệt phẩm xuất ra liên tiếp.

Vui chính là đối phương lạm dụng tuyệt phẩm đạo pháp như vậy, yêu nguyên tất sẽ tiêu hao một lượng lớn. Một khi tiêu hao quá nhiều, cơ hội chiến đấu của mình đã tới rồi.

Lúc này hai bên chiến đấu kịch liệt, hạm đội của Phương gia chậm rãi tiến tới.

- Còn đây là chiến hạm Mãnh Nha Hào của nhị đệ ta, cấp số Đại Yêu. Có đạo pháp xung đột, có thể tùy tiện xé rách bảo thuyền cùng cấp. Vệ Khiếp ngươi thấy thế nào?

Phương Trúc chiêu đãi Vệ Khiếp, ngón tay chỉ tới bảo thuyền cánh đó không xa giới thiệu nói.

Vệ Khiếp vừa nhìn chỉ thấy chiến thuyền này, hình thể khổng lồ nhưng không có vẻ cồng kềnh, ngược lại thon gầy như đao. Mũi thuyền sừng sững thật đúng là ngà voi khổng lồ cao cao nhếch lên. Thân ngà voi trắng như tuyết có thể so với cả một xe ngựa lớn.

Đầu thuyền tròn trịa lại lóe ra một đạo quang mang vô cùng sắc bén. Thân thuyền ngăm đen phối hợp với đầu thuyền trắng như tuyết, tràn ngập một cổ nhuệ khí âm ngoan phong duệ, khiến cho người khác nhìn vào tim đập thình thịch.

Lúc này hắn không khỏi rùng mình, thật lòng khen ngợi:

- Mãnh Nha Hào danh tiếng khắp thiên hạ, chiến tích vang dội, tại hạ sao lại không biết? Có một chủ nhân dũng mãnh như nhị thiếu gia đây, thực sự càng tăng thêm sức mạnh.

Phương Thiên Thương được tán thưởng, hừ lạnh một tiếng, trên chân mày ẩn chứa đắc ý.

Phương Trúc khẽ cười, lại chỉ vào chiến hạm đang ngồi nói:

- Chiến hạm Thanh Trúc Hào đang ngồi đây chính là của ta, cấp số Đại Yêu. Có thể hấp thu nguyên khí hóa thành rừng trúc, phóng ra hàng vạn tiễn trúc, xa gần đều có thể chiến đấu. Vệ Khiếp nghĩ thế nào?

Vệ Khiếp chắp tay thi lễ, nói:

- Đây chính là bảo thuyền tiếng tăm lừng lẫy khắp Quần Đảo Chư Tinh, là biểu tượng của Phương gia. Vệ Khiếp há có thể không biết? Đảo chủ từng nói, chỉ cần có một chiến thuyền Thanh Trúc Hào là có thể đấu lại hơn mười chiến hạm bình thường. Uy lực cường đại, mấy chục đội quân lực cũng không thể bao vây.

Phương Trúc cười ha ha, sau khi trò chuyện khí thế càng lúc càng tăng. Ngược lại tuy rằng Vệ Khiếp cùng hắn ngồi chung trên boong thuyền, nhưng dường như vô vùng mệt mỏi.

Trong lòng Vệ Khiếp cảm thấy khó chịu, biết đối phương có vũ lực huyền diệu. Vệ gia liên tiếp thất bại, đau xót mất đi hai hạm đội, giờ chỉ còn lại một hạm đội duy nhất. Khiến hắn lo lắng không nguôi.

Lo lắng, Vệ Khiếp quay lại nói:

- Tam Tướng Quân hôm nay đi lâu như vậy, vì sao còn chưa thấy trở về?

- Có lẽ tên Sở Vân kia chạy trốn rất nhanh.

Có Vệ Khiếp ở đây, Phương Thiên Thương có vẻ ít nói hơn. Lúc này bất chợt nói ra một câu.

Phương Trúc xua tay, không bận tâm nói:

- Thân thủ tam đệ cao siêu, giết chết Sở Vân dễ như trở bàn tay. Vệ Khiếp ngươi không cần phải lo lắng, đến xem quân đội của ta.

Hắn vỗ tay một cái, nhất thời từ phía sau một đội quân sĩ đi ra. Mỗi người bọn họ đều dũng mãnh như cọp, nhãn thần sắc bén, vẻ mặt kiên nghị. Vừa đi vừa cầm tấm lá chắn lớn, xung quanh lá chắn là những lớp răng cưa dày đặc.

Vệ Khiếp trông thấy đội quân đội này, sắc mặt đột biến, nhãn thần trở lên ngưng trọng:

- Đây chính là thuẫn binh tinh nhuệ của Phương gia, tiếng tăm khắp nơi.

Phương Trúc ngửa mặt lên trời cười dài, vỗ tay nói: - Đúng vậy. Vệ Khiếp ta hỏi ngươi, binh hạm Phương gia ta có hùng tráng hay không? Binh quân Phương gia ta có lợi hại hay không?

Vệ Khiếp thất thanh ngượng ngạo nói:

- Hùng tráng uy vũ, lợi hại vô cùng.

- Nếu như vậy, sao không cùng Phương gia tạo dựng cơ đồ?

Rốt cục Phương Trúc nói về chủ đề chính, hai mắt tinh quang như thiểm địa nhìn về phía Vệ Khiếp.

- Vệ gia ngươi chỉ còn trên danh nghĩa, phần lớn tộc nhân đều đã bị bắt. Ngươi cho rằng Thư gia sẽ bỏ qua cho bọn chúng sao? Chỉ còn lại một hạm đội, trên đảo phòng ngự thưa thớt yếu kém, rất bấp bênh. Chi bằng nương nhờ Phương gia chúng ra, sinh tồn trong thời buổi loạn lạc này!

Vệ Khiếp nghe vậy, sắc mặt tái mét, nắm chặt song quyền im lặng không nói gì. Đây là thời loạn thế, sức mạnh đứng đầu, lợi ích là việc chính. Phương gia sở hữu đại đảo cấp thành, bấy giờ thực lực mạnh mẽ đã trở thành miếng thịt béo bở trong mắt các thế lực.

Phương Trúc nhếch mép cười, đang muốn nói tiếp bỗng nhiên có một tên binh sĩ mang tín thư tín.

Phương Trúc vừa mới mở thư ra liền tủm tỉm cười:

- Tam đệ đã đuổi kịp Sở Vân, giờ đang giao chiến. Hạm đội Ưng Tường đang truy kích đối phương. Có lẽ không đến một canh giờ nữa tam đệ sẽ trở về? Vệ Khiếp ngươi không tin hãy nhìn xem.

Hắn cố ý đưa chiến thư cho Vệ Khiếp, chính là muốn tâm lý người sau tăng thêm phần hồi hộp.

Vệ Khiếp vừa xem, tâm tình vô cùng phức tạp. Không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, trong lòng hắn bỗng nhiên sinh ra cảm giác mong chờ, chính là mong chờ Sở Vân thắng lợi. Lập tức hỏi:

- Tam Tướng Quân không người trợ chiến, độc đấu cùng Sở Vân, không có việc gì sao?

- Không sao. Tam đệ không chỉ biết nhiều loại đạo pháp tuyệt phẩm, mà còn có một chiêu đạo pháp phục nguyên thượng đẳng. Phối hợp cùng Bạch Mi Điêu ngay cả tộc thúc của Phương gia ta, Oanh Chùy Phương Hồng cũng phải vất vả.

Phương Thiên Thương nhướng mày lên, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang vô cùng kiêu ngạo.

Trận long tranh hổ đấu này đã gần tới ba trăm hiệp. Quả nhiên là lương tài tương phùng, đối chọi gay gắt.

Sở Vân cắn chặt răng, song chưởng run lên. Túy Tuyết Đao càng lúc càng nặng, thậm chí liên lụy cả Thiên Hồ. Cả người lẫn Thiên Hồ đều thở hồng hộc.

Ngược lại Phương Toái Không cũng không chịu nổi, sắc mặt trắng bệch. Phi Sí Thương cũng đã không còn tung hoành như lúc trước, dù sao thể lực song phương cũng

đều có hạn.

- Rõ ràng có thể chống đỡ đến bây giờ, ngươi làm cho ta có chút ngạc nhiên. Bất quá đau khổ chống đỡ cũng chỉ tốn công vô ích. Khuyết điểm của Túy Tuyết Đao, có ai mà không biết? Sở Vân, mau đến đây chịu trói đi!

Phân Phi Lê Hoa!

Phương Toái Không chợt quát lớn một tiếng, lại lần nữa thúc dục đạo pháp tuyệt phẩm.

Chỉ thoáng chốc, hoa trắng như tuyết bao phủ khoảng không, từng đám từng đám bay ra hình thành đạo thế lực cuồn cuộn, xé rách không khí. Trong mỹ lệ có ẩn chứa sát khí tuyệt thế.

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, khống chế Thiên Hồ tránh khỏi phong mang. Dù sao đối phương cũng hơn mình ba tuổi, thể lực so với chính mình có phần mãnh liệt hơn.

- Loạn Hoa Huyết!

Phương Toái Không cười ha ha, phía dưới Bạch Mi Điêu vỗ cánh phành phạch, cầm Phi Sí Thương trong tay xuất ra từng đạo huyết sắc như sợi quấn quanh Sở Vân.

- Lại là đạo pháp tuyệt phẩm!

Sở Vân chau mày, trong lòng vừa mừng vừa sợ. Sợ chính là thế lực của đối phương, quả thực không hổ 'Hùng ưng trên biển' kiếp trước, đạo pháp tuyệt phẩm xuất ra liên tiếp.

Vui chính là đối phương lạm dụng tuyệt phẩm đạo pháp như vậy, yêu nguyên tất sẽ tiêu hao một lượng lớn. Một khi tiêu hao quá nhiều, cơ hội chiến đấu của mình đã tới rồi.

Lúc này hai bên chiến đấu kịch liệt, hạm đội của Phương gia chậm rãi tiến tới.

- Còn đây là chiến hạm Mãnh Nha Hào của nhị đệ ta, cấp số Đại Yêu. Có đạo pháp xung đột, có thể tùy tiện xé rách bảo thuyền cùng cấp. Vệ Khiếp ngươi thấy thế nào?

Phương Trúc chiêu đãi Vệ Khiếp, ngón tay chỉ tới bảo thuyền cánh đó không xa giới thiệu nói.

Vệ Khiếp vừa nhìn chỉ thấy chiến thuyền này, hình thể khổng lồ nhưng không có vẻ cồng kềnh, ngược lại thon gầy như đao. Mũi thuyền sừng sững thật đúng là ngà voi khổng lồ cao cao nhếch lên. Thân ngà voi trắng như tuyết có thể so với cả một xe ngựa lớn.

Đầu thuyền tròn trịa lại lóe ra một đạo quang mang vô cùng sắc bén. Thân thuyền ngăm đen phối hợp với đầu thuyền trắng như tuyết, tràn ngập một cổ nhuệ khí âm ngoan phong duệ, khiến cho người khác nhìn vào tim đập thình thịch.

Lúc này hắn không khỏi rùng mình, thật lòng khen ngợi:

- Mãnh Nha Hào danh tiếng khắp thiên hạ, chiến tích vang dội, tại hạ sao lại không biết? Có một chủ nhân dũng mãnh như nhị thiếu gia đây, thực sự càng tăng thêm sức mạnh.

Phương Thiên Thương được tán thưởng, hừ lạnh một tiếng, trên chân mày ẩn chứa đắc ý.

Phương Trúc khẽ cười, lại chỉ vào chiến hạm đang ngồi nói:

- Chiến hạm Thanh Trúc Hào đang ngồi đây chính là của ta, cấp số Đại Yêu. Có thể hấp thu nguyên khí hóa thành rừng trúc, phóng ra hàng vạn tiễn trúc, xa gần đều có thể chiến đấu. Vệ Khiếp nghĩ thế nào?

Vệ Khiếp chắp tay thi lễ, nói:

- Đây chính là bảo thuyền tiếng tăm lừng lẫy khắp Quần Đảo Chư Tinh, là biểu tượng của Phương gia. Vệ Khiếp há có thể không biết? Đảo chủ từng nói, chỉ cần có một chiến thuyền Thanh Trúc Hào là có thể đấu lại hơn mười chiến hạm bình thường. Uy lực cường đại, mấy chục đội quân lực cũng không thể bao vây.

Phương Trúc cười ha ha, sau khi trò chuyện khí thế càng lúc càng tăng. Ngược lại tuy rằng Vệ Khiếp cùng hắn ngồi chung trên boong thuyền, nhưng dường như vô vùng mệt mỏi.

Trong lòng Vệ Khiếp cảm thấy khó chịu, biết đối phương có vũ lực huyền diệu. Vệ gia liên tiếp thất bại, đau xót mất đi hai hạm đội, giờ chỉ còn lại một hạm đội duy nhất. Khiến hắn lo lắng không nguôi.

Lo lắng, Vệ Khiếp quay lại nói:

- Tam Tướng Quân hôm nay đi lâu như vậy, vì sao còn chưa thấy trở về?

- Có lẽ tên Sở Vân kia chạy trốn rất nhanh.

Có Vệ Khiếp ở đây, Phương Thiên Thương có vẻ ít nói hơn. Lúc này bất chợt nói ra một câu.

Phương Trúc xua tay, không bận tâm nói:

- Thân thủ tam đệ cao siêu, giết chết Sở Vân dễ như trở bàn tay. Vệ Khiếp ngươi không cần phải lo lắng, đến xem quân đội của ta.

Hắn vỗ tay một cái, nhất thời từ phía sau một đội quân sĩ đi ra. Mỗi người bọn họ đều dũng mãnh như cọp, nhãn thần sắc bén, vẻ mặt kiên nghị. Vừa đi vừa cầm tấm lá chắn lớn, xung quanh lá chắn là những lớp răng cưa dày đặc.

Vệ Khiếp trông thấy đội quân đội này, sắc mặt đột biến, nhãn thần trở lên ngưng trọng:

- Đây chính là thuẫn binh tinh nhuệ của Phương gia, tiếng tăm khắp nơi.

Phương Trúc ngửa mặt lên trời cười dài, vỗ tay nói: - Đúng vậy. Vệ Khiếp ta hỏi ngươi, binh hạm Phương gia ta có hùng tráng hay không? Binh quân Phương gia ta có lợi hại hay không?

Vệ Khiếp thất thanh ngượng ngạo nói:

- Hùng tráng uy vũ, lợi hại vô cùng.

- Nếu như vậy, sao không cùng Phương gia tạo dựng cơ đồ?

Rốt cục Phương Trúc nói về chủ đề chính, hai mắt tinh quang như thiểm địa nhìn về phía Vệ Khiếp.

- Vệ gia ngươi chỉ còn trên danh nghĩa, phần lớn tộc nhân đều đã bị bắt. Ngươi cho rằng Thư gia sẽ bỏ qua cho bọn chúng sao? Chỉ còn lại một hạm đội, trên đảo phòng ngự thưa thớt yếu kém, rất bấp bênh. Chi bằng nương nhờ Phương gia chúng ra, sinh tồn trong thời buổi loạn lạc này!

Vệ Khiếp nghe vậy, sắc mặt tái mét, nắm chặt song quyền im lặng không nói gì. Đây là thời loạn thế, sức mạnh đứng đầu, lợi ích là việc chính. Phương gia sở hữu đại đảo cấp thành, bấy giờ thực lực mạnh mẽ đã trở thành miếng thịt béo bở trong mắt các thế lực.

Phương Trúc nhếch mép cười, đang muốn nói tiếp bỗng nhiên có một tên binh sĩ mang tín thư tín.

Phương Trúc vừa mới mở thư ra liền tủm tỉm cười:

- Tam đệ đã đuổi kịp Sở Vân, giờ đang giao chiến. Hạm đội Ưng Tường đang truy kích đối phương. Có lẽ không đến một canh giờ nữa tam đệ sẽ trở về? Vệ Khiếp ngươi không tin hãy nhìn xem.

Hắn cố ý đưa chiến thư cho Vệ Khiếp, chính là muốn tâm lý người sau tăng thêm phần hồi hộp.

Vệ Khiếp vừa xem, tâm tình vô cùng phức tạp. Không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, trong lòng hắn bỗng nhiên sinh ra cảm giác mong chờ, chính là mong chờ Sở Vân thắng lợi. Lập tức hỏi:

- Tam Tướng Quân không người trợ chiến, độc đấu cùng Sở Vân, không có việc gì sao?

- Không sao. Tam đệ không chỉ biết nhiều loại đạo pháp tuyệt phẩm, mà còn có một chiêu đạo pháp phục nguyên thượng đẳng. Phối hợp cùng Bạch Mi Điêu ngay cả tộc thúc của Phương gia ta, Oanh Chùy Phương Hồng cũng phải vất vả.

Phương Thiên Thương nhướng mày lên, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang vô cùng kiêu ngạo.

200. Chương 15: Giương Cung Bắn Đại Điêu (hạ)

Chương 15: Giương cung bắn đại điêu (hạ)

- Đạo pháp phục nguyên thượng đẳng? Cái này chẳng phải là yêu nguyên vô cùng vô tận sao?

Toàn thân Vệ Khiếp nhất thời chấn động, lúc này thất thanh nói.

- Cho nên Sở Vân nhất định sẽ thất bại. Chỉ một lát sau, ngươi sẽ nhìn thấy thi thể của hắn.

Cả hai huynh đệ Phương Trúc, Phương Thiên Thương đều cười ha ha.

Chiến trường trên biển.

- Tứ Phương Lai Hạ!

Phương Toái Không hét lớn một tiếng, nhất thời Kim Lân Giáp trên người bỗng nhiên phát ra kim quang. Bỗng nhiên tạo ra một luồng lực hấp dẫn cường đại, mọi thứ trong vòng mười trượng đều bị hút vào.

Rào rào…

Nguyên khí vô hình điên cuồng hút vào, dĩ nhiên vang lên tiếng kêu giống như tiếng thủy triều. Không khí lưu chuyển, hình thành một nửa dòng xoáy mắt thường có thể nhìn thấy.

Trong giữa vòng xoay, Phi Sí Thương, Bạch Mi Điêu cùng Kim Lân Giáp trên người Phương Toái Không đều bao phủ một tầng quang mang. Yêu nguyên của chúng

được tăng lên mạnh mẽ, khôi phục trở lại.

- Tứ Phương Lai Hạ? Đây chính là bí kíp gia truyền của Phương gia, đạo pháp phục nguyên thượng đẳng. Không ngờ lức này Phương Toái Không cũng đã nắm giữ.

Sắc mặt Sở Vân trở lên ngưng đọng.

Đạo pháp tuyệt phẩm uy lực cường đại, thế nhưng yêu nguyên tiêu hao rất nhiều.

Yêu linh không có yêu nguyên, cũng sẽ không có cách nào sử dụng đạo pháp.

Lúc trước Phương Toái Không lạm dụng đạo pháp tuyệt phẩm dùng bừa bãi, Sở Vân dự tính đầu tiên tránh né phong mang, chờ yêu nguyên của hắn yếu đi sau đó phản kích.

Đạo pháp 'Tứ Phương Lai Hạ' này đã làm hỏng kế hoạch của hắn.

Đạo pháp phục nguyên và Thủ Ấn luyện đan cực kỳ hiếm có. Có thế có tác dụng rất lớn đối với yêu linh trong lúc tác chiến lâu dài. Đạo pháp phục nguyên thượng đẳng hiệu quả không khác gì những đan dược quý hiếm khác, vô cùng quý giá.

Bất quá, tuy Sở Vân chau mày lại nhưng trong lòng không chút hoang mang. Kế hoạch tác chiến bị phá hỏng cũng là chuyện bình thường.

Ngự yêu sư đối chiến bên trong luôn có một con át chủ bài, chờ thời cơ phát huy, trong lúc đó dùng yêu linh khắc chế lẫn nhau hoặc là dùng mưu kế xảo diệu…

Kế hoạch tác chiến bị phá hỏng, đã nói rõ thực lực cường đại cùng với tiềm lực rất lớn của đối phương.

"Thời gian tới, 'Hùng ưng trên biển' có thể leo lên được Dị Sĩ bảng, quả thực danh bất hư truyền. Hôm nay ta không thể thừa dịp ngươi chưa một bước lên trời giết chết ngươi, ngày sau chắc chắn khó yên."

Trong ánh mắt của Sở Vân bỗng nhiên lóe lên một đạo quang mang sắc bén. Ngay lập tức Túy Tuyết Đao nặng nề được thu hồi lại, để vào trong túi. Sau đó lấy ra Định

Tinh Cung.

Nhất thời áp lực trong lòng Sở Vân được giảm bớt, chính là do Thiên Hồ đong đưa cái đuôi rất đẹp mắt, thoáng chốc toàn thân cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

- Lưu Tinh Tiễn!

Sở Vân giương cung đã cài tên, bỗng chốc tiễn quang nhanh như Lưu Tinh lao về phía trước.

- Tiễn nhanh thật!

Phương Toái Không vô cùng hoảng sợ, vội vàng ngừng đạo pháp phục nguyên, dùng Phi Sí Thương ngăn cản Lưu Tinh Tiễn. Nhưng mà uy lực của Lưu Tinh Tiễn làm ngoài dự tính của hắn, nổ tung một cái, thiếu chút nữa khiến hắn rơi khỏi lưng Bạch Mi Điêu.

- Có chút môn đạo!

Hắn lạnh lùng quát một tiếng, ổn định lại vị thế, đang muốn giơ thương lên tiếp tục đại chiến. Bỗng nhiên hai mặt trợn trừng trừng, không ngờ Sở Vân cưỡi Thiên Hồ vội vã chạy về phía tây.

- Sở Vân quay lại đây! Có giỏi ở lại chiến đấu cùng ta ba trăm hiệp nữa!

Phương Toái Không rống lên, thúc dục Bạch Mi Điêu nhanh chóng đuổi theo.

Bạch Mi Điêu rốt cục là yêu thú phi hành so với đạo pháp 'Tẩu Hỏa Phi Thiên' của Thiên Hồ có tốc độ nhanh hơn một bậc.

Mắt trông thấy Phương Toái Không sắp đuổi tới, bỗng nhiên Sở Vân lại giương cung lên bắn ra mấy mũi Lưu Tinh Tiễn.

Phương Toái Không thất thế, nếu không dùng thương ngăn lại mà chỉ đạo pháp e rằng đã sớm bị Lưu Tinh Tiễn bắn cho nổ tung. Bất quá lúc này bị dừng lại, cự ly song phương lại lần nữa nới rộng ra.

Phương Toái Không tức giận gào thét:

- Sở Vân, ngươi khiến ta quá thất vọng, loại người như ngươi không có chút cam đảm nào!

Sở Vân không để ý tới.

Phương Toái không lại châm chọc khiêu khích:

- Trĩ Hổ ngươi từng lưu danh trên Tuấn Kiệt bảng đại danh đỉnh đỉnh! Vậy không dám cùng ta quyết phân cao thấp sao?

Đổi lại nếu là thiếu niên khác huyết khí phương cương, không thể chịu nổi kích tướng chắc sẽ quay lại chém giết. Nhưng Sở Vân không hề để ý tới, vẫn nhanh chóng chạy về phía trước.

Ngược lại Phương Toái Không lại càng tức giận:

- Ngày hôm nay ngươi đừng hòng chạy thoát. Cho dù là đuổi tới Thư gia đảo, ta cũng muốn giết chết ngươi trước mặt tất cả mọi người!

Lúc này Sở Vân có ý định chạy chậm lại, giảm bớt khoảng cách. Sau đó cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên quay đầu lại giương cung lên. Tên này mau lẹ vô cùng, Phương Toái Không chỉ có thể dùng thân thương ngăn lại.

'Ầm' một tiếng, lam mang nở rộ, Bạch Mi Điêu bị thương nhẹ đau đớn kêu lên một tiếng.

Lúc trước Sở Vân chính là dùng Lưu Tinh Tiễn nhái. Lần này dùng chính là Lưu Tinh Tiễn chính gốc do Mông Nguyên quốc chủ tặng.

Bạch Mi Điêu bị thương, liền chạy chậm lại.

Sở Vân liền cười đầy vẻ nhạo báng:

- Phương Toái Không, ngươi không phải muốn biết Lưu Tinh Tiễn như thế nào sao? Cảm giác thế nào?

Phương Toái Không bị ám toán, ngây rại một lúc, hắn sao có thế chịu thua thiệt như vậy? Lập tức rống giận gào thét:

- Tên tiểu nhân vô sỉ, ta muốn xem ngươi còn có thể bắn ra mấy tiễn nữa? Nhược điểm của Định Tinh Cung, ta sớm đã biết. Khi ta đuổi kịp ngươi ta sẽ dùng từng thương từng thương đâm vào ngươi, làm cho thân thể ngươi giống như một tổ ong!

Sở Vân cười ha hả, vẫn chạy nhanh về hướng tây, Phương Toái Không vẫn tiếp tục đuổi theo.

Cứ như vậy, vừa đánh vừa lui. Sở Vân chạy không thoát nhưng Phương Toái Không cũng không đuổi kịp.

Thoáng chốc đã bay hơn một trăm hải lý, đột nhiên trên mặt biển hiện lên hai toà cao sơn. Hai tòa cao sơn này cao tới trăm trượng, sắc núi ngăm đen như mực, trên núi sát đá lởm chởm. Điều kỳ lạ nhất chính là hai ngọn núi đó khoảng cách rất ngắn, hình thành một khe sâu trên biển. Uốn khúc sâu thẳm, chỗ rộng có thể gần trăm trượng, chỗ hẹp khoảng hơn mười trượng.

Hàng ngày, thường có thuyền nhỏ qua lại, ở những chỗ lân cận thuyền đánh cá cũng đi được trong đó. Ở đây sóng rất nhỏ, trên cao sơn lại không có yêu thú sinh tồn, so với bên ngoài an toàn hơn rất nhiều.

Bất quá lúc này, tại trong giữa khe sâu cả ngày phát ra âm thanh rung động. Trước kia không khí luôn yên tĩnh, vắng vẻ.

Phương Toái Không vừa nhìn vào chiến trường, nhất khóe mắt nổi lên tia giận dữ.

Chỉ thấy hạm đội của Phương gia bị chặn giữa khe sâu, mạn thuyền bị kẹt lại. Hai bên đều là chiến hạm của Thư gia đảo do mấy vị tướng lĩnh chỉ huy, khí thế hừng hực tùy ý tàn sát quân sĩ của chính mình.

201. Chương 16: Bêu Đầu (thượng)

Chương 16: Bêu đầu (thượng)

Lúc này, Phương Toái Không quát lớn một tiếng, buông tha Sở Vân bay về phía chiến hạm Ưng Tường của Phương gia.

- Tam Tướng Quân, người đã quay về!

Mấy tên phó tướng trên thuyền trông thấy Phương Toái Không trở về nhất thời vui mừng khôn xiết, hai hàng lệ tuôn chảy.

Ba!

Phương Toái Không tát mạnh vào một viên phó tướng trên tàu.

- Đồ ngu! Ngươi dẫn quân kiểu gì vậy? Rõ ràng đã để đối phương mai phục!

Sắc mặt Phương Toái Không trầm như nước, hai mắt như sắp bốc cháy, trừng trừng nhìn về phía tên phó tướng của hắn.

Lúc trước hắn giao chiến cùng với Sở Vân cảm thấy ngột ngạt trong lòng. Bây giờ trông thấy hạm đội của hắn luôn quý trọng bị nhốt giữa hẻm núi, tổn thất nặng nề, lập tức nổi trận lôi đình.

- Mạt, mạt tướng đã phát thư cầu viện binh. Chắc chắn chỉ một lát sau, Đại Tướng Quân, Nhị Tướng Quân sẽ tới đây.

Tên phó tướng lắp bắp nói, ánh mắt nhìn về phía Phương Toái Không vô cùng sợ hãi.

Ba!

Phương Toái Không lại giáng xuống một cái tái vào tên phó tướng.

- Phóng con mẹ ngươi. Bản thiếu gia trước khi đi, đã hứa sẽ tiêu diệt hạm đội của Sở Vân. Bây giờ muốn đi cầu viện sao? Cầu viện cái gì? Cùng ta xông lên chém giết đột phá!

Phương Toái Không nghĩ lại khí thế lúc trước của hắn, nhìn lại cảnh tượng thê thảm lúc này, lửa giận trong lòng bùng cháy toàn thân như lửa đốt. Tức giận tới cực điểm.

Ầm ầm ầm!

Đúng lúc này, Sở Vân cưỡi Thiên Hồ, chạy thoát trở về. Hắn cầm Định Tinh Cung trong tay, bắn ra Lưu Tinh Tiễn. Bắn vào giữa chiến đoàn, tại đó tất cả đều bị lam

mang chọc thủng, máu và thịt bắn tung tóe.

Bụng thuyền bị bắn trúng, trong nháy tạo thành một lỗ thủng lớn rộng hai trượng, dài ba trượng. Nhất thời thủy triều cuộn trào mãnh liệt chảy ngược vào, chỉ trong chốc lát chiến hạm nghiêng về một bên khiến người ta phải kinh hãi, lập tức chìm vào trong biển. Chỗ thuyền chìm xuống hình thành một dòng xoáy.

Dòng xoáy làm ảnh hưởng tới chiến thuyền xung quanh, thiếu chút nữa lại liên lụy tới ba chiến thuyền đập vào nhau. May mà hạm đội của Phương gia cũng là hạm đội tinh nhuệ. Dựa vào kỹ năng lái thuyền thành thạo tránh thoát khỏi kiếp nạn.

- Sở Vân, ngươi giết những tên tiểu tốt này thì có bản lĩnh gì? Có giỏi đến đây chiến đấu cùng ta!

Phương Toái Không rống lớn, hai mắt trợn trừng trừng. Hạm đội tinh nhuệ này của hắn đều là do tự hắn huấn luyện mà thành, lấy cung tiễn thủ làm chủ. Am hiểu đột kích và oanh sát.

Hôm nay hạm đội này bị chặn hai đầu. Ưu thế cường đại nhất không thể phát huy, bị địch nhân đánh vào điểm yếu. Chỉ trong thời gian ngắn tổn thất nặng nề. Hắn trông thấy vậy trong lòng rỉ máu.

Sở Vân cười dài một tiếng:

- Ngươi nghĩ ta sợ ngươi?

Lúc này thúc dục Thiên Hồ, Thiên Hồ nhẹ nhàng quẫy đuổi lập tức bốn đạo pháp Kim Thổ Thủy Hỏa nhất tề bạo phát, ầm ầm hướng tới chiến thuyền Ưng Tường.

Giờ khắc này, đạo pháp của Thiên Hồ phát ra lực công kích cường đại. Trong lúc nhất thời, dĩ nhiên cũng chỉ bằng các loại đạo pháp trung thượng đẳng, khiến cho chiến thuyền Ưng Tường Hào ngẩng đầu lên.

Ưng Tường Hào chính là chiến thuyền ưa thích của Phương Toái Không, bị đánh oanh tạc như vậy, quả thực chính là trực tiếp đánh vào trong lòng hắn. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, kêu gọi Bạch Mi Điêu thi triển đạo pháp phòng ngự, hiệp trợ phòng ngự.

Bản thân hắn cầm Phi Sí Thương trong tay xông lên vách đá dựng đứng như hùng ưng bay lên tận trời xanh, lưỡi thương sắc bén đánh tới Sở Vân.

Trong lòng Sở Vân kêu thầm một tiếng 'hảo'. Thiên Hồ không giỏi cận chiến, vừa mới cùng Phương Toái Không chiến đấu một trận kịch liệt trên không, Bạch Mi Điêu

của đối phương chiếm được ưu thế khiến cho Sở Vân có điểm bất lợi. Bây giờ người điêu tách rời, Sở Vân cũng không tiếp cưỡi Thiên Hồ nữa.

Trực tiếp từ trên không trung nhảy vọt xuống, đạp chân lên vách đá, thu hồi Định Tinh Cung rút Túy Tuyết Đao ra. Không chút sợ hãi, hướng tới Phương Toái Không xông tới, vẫn như trước hung hăng đâm thẳng vào đối thủ!

Đột nhiên vách đá tối đen như mực, dường như cùng với mặt biển tạo thành một góc vuông.

Nhưng ngay phía trên, Sở Vân và Phương Toái Không đang bắt đầu khai chiến, hung mãnh từ trước tới nay chưa từng có.

Nhất thời trên chiến trường hầu như mọi người đều dừng lại, giương mắt nhìn về phía trên vách đá. Theo bản năng nín thở ngưng thần, muốn biết kết quả của trận chiến này.

Quân sĩ hai bên, tất cả đều tuyệt đối tin tưởng đại tướng của mình!

Một bên là mười ba tuổi may mắn giết chết Tàn Lang, mười bốn tuổi đánh bất ngờ giết chết Tác Nam.

Ban đêm trên biển tập kích Vệ gia đảo. Chính là Tuấn Kiệt Bảng 'Trĩ Hổ'!

Bên kia là Phương gia tam tử Phương Toái Không, mười bảy tuổi tung hoành ngang dọc hung mãnh sắc bén. 'Hùng ưng trên biển' ngày sau sẽ leo lên Dị Sĩ bảng!

Hổ ưng tranh đấu!

Trong vách đá tối đen như mực chỉ thấy một đạo Kim Hồng bay vọt lên trời, một đạo Tuyết Mang đâm mạnh xuống đất, hai bên rất nhanh tiếp cận lại!

- Ngươi chết chắc rồi! Sở Vân, ta sẽ cho ngươi biết Phi Sí Thương vì sao được gọi là Phi Sí Thương! Triển Sí Cao Phi Ba, Ưng Kích Cửu Thiên!

Trên Phi Sí Thương hiện lên ánh sáng màu vàng đan xen vào nhau, bỗng nhiên hóa thành một đôi cánh.

Giữa thân thương hiện lên một đôi cánh!

Giống như một đôi kim sí của hùng ưng!

Kim sí vỗ mãnh liệt, như bầy ong bay lượn. Kim Hồng tăng vọt khiến toàn thân Phương Toái Không bị cuốn vào trong đó, phối hợp cùng Kim Lân Giáp giống như là thiên thần giáng trần, uy phong lẫm liệt.

- Hôm nay đánh một trận, ta đánh một trận thành danh. Từ nay về sau bay lên tận mây xanh, nổi danh khắp Tinh Châu! Sở Vân ngươi dám đạp vách đá mà lên giống ta! Ta nghịch thiên mà lên, giống chim ưng bay lên tận trời cao!

Phương Toái Không giống giận, hào khí ngút trời.

Hai mắt hắn lóe lên một đạo thiểm quang tự tự chiến thắng, liếc mắt nhìn Sở Vân như nhìn người chết. Ưng Kích Trường Không chính là tuyệt phẩm đao pháp tạo cho hắn lòng tin chiến thắng!

- Nghịch thiên?

Sở Vân cười nhạt, sau đó bỗng nhiên hắn ra hiệu cho mọi người nhìn về phía hắn.

- Phi Huyền Ngự Thiên Đao!

Hắn vung mạnh cánh tay, rõ ràng Túy Tuyết Đao trong tay quang mạnh ra ngoài!

- Ta kháo!

Vô số người kinh ngạc gật gật đầu.

- Hắn biến chiến đao trở thành ám khí!

Vô số cặp mắt liền nheo lại.

- Đạo pháp tuyệt phẩm? Hắn cũng có?

Phương Toái Không nhướng mày, sắc mặt cả kinh!

Tốc độ như thiểm điện!

Ánh đao tăng vọt, như một thiên thạch từ trên chính tầng mây rơi xuống. Túy Tuyết Đao từng luồng khí lực hung mãnh tung hoành ngang dọc, đè nén không khí chỉ trong chốc lát mãnh liệt đánh trúng ánh Kim Hồng đang bay ngược lên.

Ầm…!

Tiếng nổ thật lớn như tiếng sấm, chấn động toàn bộ khe núi. Ánh thương màu vàng xen lẫn ánh đao sáng như tuyết hình thành một đạo lưu quang khổng lồ, bạo phát ra chợt chiếu sáng toàn bộ khe núi u tối.

202. Chương 16: Bêu Đầu (hạ)

Chương 16: Bêu đầu (hạ)

Sóng khí thật lớn sau đó bắn ra tung tứ phía. Tất cả mọi người trên chiến trường cảm thấy một đạo phong mang cường đại 'ầm' một tiếng bắn trúng lên người mình.

Rất nhiều người không kịp đề phòng liền ngã sặp mặt xuống thuyền. Toàn bộ khe núi bị sóng khí người biển cường liệt đến cực điểm ngạnh sinh đè xuống vài thước. Chiến hạm khổng lồ giống như món đồ chơi bị bàn tay vô hình đè xuống. Mặt biển cơ hồ cao bằng mép thuyền.

Như vậy thật quá hung mãnh!

Hầu như mọi người đều mắt nổ đom đóm, đầu váng mắt hoa, trong lòng hoảng loạn, lắc la lắc lư.

Sở Vân lại tiến lên phía trước!

Đột tiến!

Bạch kim lưu quang trong mắt còn chưa tiêu tán, lỗ tai trần đầy âm thanh 'vù vù' , trong lòng nhiệt huyết sôi trào như nham thạch nóng chảy bạo phát, khiến toàn thân như bốc cháy.

Phi Huyền Ngự Thiên Đao cũng phải đạo pháp chắc chắn chuẩn xác, xác suất trúng mục tiêu tỉ lệ nghịch với điều kiện tác chiến. Phương Toái Không dốc hết toàn lực liều mạng xông tới chính mình, đây chính là thời cơ sử dụng tuyệt phẩm đao pháp này!

Cộng thêm Túy Tuyết Tao trong tay Sở Vân liên tục được sử dụng. Vừa nặng vừa lợi hại khiến cho uy lực của Phi Huyền Ngự Thiên Đao càng thêm cường thịnh.

Một đao này chính là Sở Vân đang đánh cuộc.

Nếu như thất thủ, chính là mình ngã vào lưỡi thương của đối phương. Nếu như trúng đích ắt sẽ đại thắng.

Nam nhân nên tàn nhẫn với chính mình một chút, để tính mệnh của chính mình đánh cuộc vào một đao này!

Sở Vân đã thắng!

Hắn đang định lấy Định Tinh Cung ra, bỗng nhiên trước mắt hiện ra một đạo quang mang, một luồng kình phong đập vào mặt hắn. Hắn theo bản năng giơ túy Túy Tuyết Đao lên chống đỡ.

- Thật may mắn! Xem ra trời đã giúp ta!

Sở Vân hốt hoảng, lập tức vừa kinh ngạc vừa vui mừng thốt ra.

Thu được Túy Tuyết Đao ngoài ý muốn đã khiến sĩ khí của hắn tăng lên.

- Tuyết Nha!

Hắn điên cuồng gào thét, thân đao phình to ra gấp ba lần bình thường. Chân đạp lên vách đá, mang theo khí thế mãnh liệt đến cực điểm, bỗng nhiên bạch kim lưu quang dần dần tiêu tan.

Phương Toái Không thổ huyết tại chỗ, bụng dưới đau quặn.

Một kích kia, thực sự nằm ngoài dự tính của hắn.

Khiến trước mặt tối sầm lại như bị ngọn núi lớn đập vào thiếu chút nữa hôn mê tại chỗ.

Bấy giờ song chưởng và ngực đau nhức khiến hắn tỉnh ngộ. Hiểu được chính mình đang rơi xuống, hắn lập tức đạp chân vào vách đá, cắm đầu thương vào núi đá, bụng dưới liền đau quặn.

Nhưng hắn vừa mới ngẩng đầu lên, liền nhiền thấy bạch kim lưu quang, bỗng nhiên tách ra dần dần thưa dần. Sở Vân mạnh mẽ như hổ xuống núi, cầm Túy Tuyết Đao giống như tấm cửa trong tay, khí thế cương mãnh dũng liệt băng băng lao về phía hắn.

Tốc độ thật quá nhanh.

Hai mắt Phương Toái Không trợn trừng, chỉ kịp giơ Phi Sí Thương ra chống đỡ.

- Ta cho ngươi nghịch thiên!

Sở Vân hét lớn một tiếng, vung đại đao lên chém xuống thật mạnh!

Phịch!

Bỗng nhiên lưu quang bắn ra, đao khí phát huy. Sắc mặt Phương Toái Không trắng bệch, thổ ra một ngụm máu tươi, bản thân như đạn pháo bắn thẳng xuống phía dưới.

- Ta sẽ cho ngươi nổi tiếng khắp Tinh Châu!

Sở Vân lại tiếp tục đánh tới, đại đao rít lên cuồng phòng bổ thẳng vào đầu Phương Toái Không.

Trong lúc sinh tử tồn vong, Phương Toái Không dồn hết sức lực tiếp tục nhấc Phi Sí Thương lên.

Bấy giờ cuộc chiến càng trở lên ác liệt, thân đao to lớn vừa nặng vừa sắc bén. Đao thương chạm vào nhau, Phi Sí Thương phát ra tiếng kêu rên rỉ khiến kẻ khác phải chua xót. Ngay sau đó, 'phịch' một tiếng, trực tiếp bị chém thành hai đoạn.

- Ta cho ngươi giương cánh bay cao!

Sở Vân lại lần nữa xông tới, khí thế cương mãnh, một đao mãnh liệt bổ trúng vào ngực Phương Toái Không.

'Ầm' một tiếng, Phương Toái Không thổ huyết dữ dội, nội tạng nát nhừ. Kim Lâm Giáp cũng không đỡ được hung uy của Túy Tuyết Đao, toàn bộ Kim Lân Giáp lõm

xuống phía dưới, hõm thật sâu vào trong lồng ngực Phương Toái Không. Thoáng chốc đè nén nội tạng và khí quản trong cơ thể hắn.

Phương Toái Không giống con cá bị bóp nát bụng, trong quá trình rơi xuống máu mồm máu mũi không ngừng tuôn chảy hòa cùng nội tạng từ trong miệng phun ra.

Hắn thực sự đã chết.

Phịch!

Hắn rơi xuống lên một biển, khiến nước biển bắn lên tận trời. Sau đó Sở Vân cũng rơi vào nước biển, ánh đao chiếu rọi sáng như tuyết đuổi theo thi thể của Phương Toái Không. Thẳng tay một đao chém vào đầu Phương Toái Không.

Bêu đầu!

Phương Toái Không vừa chết, Bạch Mi Điêu của y liền trở thành yêu thú hoang dại. Trên người nó có thương tích, lại mất chủ nhân, trong lòng hoảng loạn, lập tức vỗ cánh dự định thoát khỏi chiến trường.

Thiên Hồ cũng không tha cho nó, há mồm phun ra, nguyên khí màu vàng hóa thành một đường cầu vồng thông thiên đốt cháy cánh của Bạch Mi Điêu. Bạch Mi Điêu kêu lên một tiếng bi thương cũng không bay lên được nữa, từ giữa không trung rơi vào trong biển.

Thiên Hồ lắc chiếc đuôi cũng chui vào trong biển, càng đuổi càng mạnh mẽ.

Bạch Mi Điêu có hai thuộc tính kim, thủy, dĩ nhiên cũng có thể tự do bay liệng ở trong biển. Chỉ là cánh của nó bị thương quá nặng, bị Thiên Hồ dây dưa, máu không ngừng chảy ra, sức phản kháng của nó càng lúc càng yếu.

Cuối cùng, Thiên Hồ đã giết chết Bạch Mi Điêu ở đáy biển, nuốt yêu tinh của nó, tu vi tăng vọt lên Ba trăm sáu mươi sáu năm.

Lúc này, Sở Vân một tay cầm lấy đầu lâu của Phương Toái Không, tay kia mang theo thi thể không đầu của y từ phía sau chiến trường tĩnh lặng chui ra ngoài khơi.

- Thiếu chủ, thiếu chủ quả thực chém tướng!

Một vị thư sinh đang phụ trách ở đây, nhìn thấy Sở Vân vừa vui mừng vừa ngạc nhiên.

Sở Vân ném thi thể xuống đất, nói với vị thư sinh này:

- Chớ có nói gì, chuyện chém giết tạm thời giữ bí mật. Ngươi hãy đi gọi Du Nha Đại sư và Thạch Gia Minh.

Vị thư sinh kia lập tức nhận lệnh chạy đi. Sở Vân chuyển đường nhìn, theo dõi kim lân giáp.

Hắn nghĩ đến đạo pháp phục nguyên thượng đẳng "Tứ Phương Lai Hạ". Loại đạo pháp này vô cùng quý báu. Nếu như có được nó, sẽ nâng cao sự duy trì năng lực liên tục tác chiến của Sở Vân.

- Ông trời phù hộ, chỉ mong trong Kim Lân giáp vẫn còn có môn đạo pháp này.

Sở Vân âm thầm cầu khấn.

Cơ thể bảo tồn linh khí, hồn phách sản sinh ra linh khí. Quy tắc này không chỉ áp dụng cho yêu sư, cũng áp dụng cho yêu thú, yêu thực, yêu binh.

Kim Lân giáp suýt nữa thì bị Sở Vân phá hủy, thân giáp tổn hại nghiêm trọng, tất nhiên là đã tiêu tán một phần linh quang. Mà Linh quan chính là then chốt của việc lĩnh ngộ đạo pháp. Cầu khẩn của Sở Vân chính là mong lĩnh ngộ được một phần linh quang của 'Tứ Phương Lai Hạ' không bị tiêu tán mất đi.

Đạo pháp 'Tứ phương Lai Hạ' không trọn vẹn. Sở Vân dùng tinh thần vừa xem xong, trên mặt lập tức toát lên sự thất vọng. Đạo pháp không trọn vẹn, không thể sử dụng lung tung, bằng không sẽ phản lại bản thân, vô cùng nguy hiểm.

203. Chương 17: Đạo Pháp Tăng Quang Thiểm Thải (thượng)

Chương 17: Đạo pháp Tăng Quang Thiểm Thải (thượng)

- Hả? Đây là đạo pháp gì?

Giữa lúc Sở Vân đang định rút tinh thần về, bỗng nhiên cơ thể chấn động. Hắn phát hiện còn có một đạo pháp khác.

Cũng là đạo pháp thượng đẳng, tên là 'Tăng Quang Thiểm Thải'. Sở Vân kiểm tra lại một lần nữa, trong mắt ánh hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Đây là một môn đạo pháp phụ trợ. Môn đạo pháp này có thể thúc đẩy làm gia tăng uy lực của đạo pháp khác! Để đạo pháp thượng đẳng này phát huy được uy thế gần như tuyệt đại đạo pháp… Chờ chút, thảo nào Phương Toái Không có nhiều đạo pháp tuyệt phẩm như

thế, thì ra là môn đạo pháp này quấy phá!

Trong đầu Sở Vân lóe sáng, bừng tỉnh hiểu ra.

Trong lúc chiến đấu, hắn còn nghi hoặc Phương Toái Không sao có nội lực thâm hậu, có đạo pháp tuyệt phẩm nhiều như vậy, thì ra là hắn âm thầm vận dụng môn đạo pháp 'Tăng Quang Thiểm Thải' thượng đẳng này, uy lực đạo pháp của hắn tăng tới mức thượng đẳng, tăng uy lực tới mức tuyệt phẩm.

- Không, cũng chỉ có thể nói đến mức gần tuyệt phẩm. Đạo pháp của hắn vô cùng uy lực, còn không chân chính đạt được tới mức tuyệt phẩm. Rốt cục là bán tuyệt phẩm.

Bằng không, nói cho cùng cũng không đến mực lập tức tan tác…

Trong lúc chiến đấu, không kịp suy nghĩ tỉ mỉ. Bây giờ Sở Vân yên tĩnh ngẫm lại, thông suốt rất nhiều điều.

- Tăng Quang Thiểm Thải! Có môn đạo pháp này, có thể khiến đạo pháp thượng đẳng trong tay, đạt một nửa cảnh giới tuyệt phẩm. Chỉ là yêu nguyên tiêu hao quá lớn, đúng là tăng lên gấp ba lần đạo pháp bình thường.

Nói cách khác, muốn sử dụng một phần hai uy lực của đạo pháp 'Đại Long Văn' tuyệt phẩm, phải tiêu hao một lượng yêu nguyên gấp ba lần sử dụng đạo pháp 'Đại

Long Văn' bình thường.

- Không được đạo pháp 'Tứ Phương Lai Hạ' lại bất ngờ chiếm được đạo pháp 'Tăng Quang Thiểm Thải'. Hai đạo pháp đều giá trị như nhau, rốt cuộc ta lĩnh hội được trong mất có được.

Sở Vân cười khổ.

Một lát sau, Du Nha Đại Sư đi tới trước mặt hắn.

- Đại Thúc người có thể khôi phục Kim Lân Giáp trở lại như cũ được không?

Sở Vân chỉ vào Kim Lân Giáp đã hoàn toàn biến dạng, hỏi.

Du Nha Đại Sư chau mày, kiểm tra một lúc nói:

- Khôi phục nguyên trạng, cần phải mất ba ngày ba đêm rèn lại một lần nữa.

- Không cần phải tốn công như vậy. Chỉ cần đại khái là được. Có một chút hỏng hóc không cần xử lý, đổi lại mất bao nhiêu thời gian.

Sở Vân cười nói.

- Cho ta một khắc, là có thể làm được!

Du Nha nghe xong, liền vỗ vỗ ngực nói.

Toàn thân Kim Bích Hàm không nhiễm bụi, dật tán sát khí lẫm liệt, lúc này cũng đã tới.

Sở Vân đắn đo nói với nàng:

- Thạch huynh, lần này lại phiền ngươi một chút. Ngươi hãy mặc Kim Lân Giáp này vào, biến thành Phương Toái Không diễn một tuồng kịch…

Kim Bích Hàm nghe xong, nhíu mày:

- Sở huynh, ta cũng không phải là kẻ nhát gan phiền phức lôi thôi, mà là kế nghi binh này đã khiến bọn chúng nghi ngờ. Lại dùng kế này, e là bị bọn chúng phát hiện ra.

Nàng dùng đạo pháp ngụy trang này, gần như tướng mạo biến thành một người khác, nhưng nếu như đối thoại một hai câu. Lập tức có thể để lộ ra chân tướng.

Sở Vân xua tay, cười nói:

- Không sao. Lẽ nào trên chiến trường có thể vặn hỏi? Ba huynh đệ Phương gia có tình cảm sâu đậm, thấy ngươi lâm nguy, tất nhiên sẽ vội vàng tới cứu ngươi. Đến lúc đó phục binh hai bên xông ra, liền có thể đánh đại bại hạm Phương gia.

Ngừng lại một chút, Sở Vân lại nói:

- Bọn họ nếu thực sự có nghi vấn, ngươi cứ kín miệng không trả lời. Tất nhiên bọn chúng vững tin chút nghi ngờ!

- Con ta có kế sách gì hay?

Thư Thiên Hào cười một tiếng hào phóng, cũng chạy tới.

- Nghĩa phụ!

Sở Vân bật người đứng dậy, hai mặt lóe ra thần quang.

Sau khi Thư Thiên Hào nhận được tín thư của Sở Vân, liền dẫn theo nhân mã, sớm đã bố trí mai phục quanh Song Tử Hạp. Chỉ là hắn nghe xong lời dặn dò của Sở Vân, âm thầm chỉ huy vẫn không lộ diện.

- Một năm trước, phụ tử chúng ta ly biệt, không ngờ lại gặp lại nhau trên chiến trường. Con ta, con vừa mới mạo hiểm đắc thắng. Ta không có xuất thủ, con cũng thắng! Túy Tuyết Đao giao cho con, quả thực là một quyết định chính xác!

Thư Thiên Hào vỗ vỗ vai Sở Vân, trên mặt vui mừng đầy vẻ mãn nguyện.

- Nghĩa phụ, người thực sự quá đáng.

Sở Vân lại nói.

- Viết thư muốn hài nhi làm rùa đen rụt đầu ở lại thư viện. Kỳ thực mười bốn thế lực liên minh cũng không phải có gì đáng sợ. Ngày hôm nay, hai phụ tử chúng ta liên thủ cùng nhau, nuốt sạch hạm đội Phương gia!

- Chuyện này nghĩa phụ đã sai. Ha ha ha, con của ta có hùng tâm tráng trí không tầm thường, rất tốt, rất tốt!

Thư Thiên Hào cười lớn, đầy vui sướng.

Cho tới bây giờ, hắn không biết phải làm cách nào chống đỡ liên quân mà sinh ra sầu muộn.

Sở Vân vừa xuất trận liền tiêu diệt hạm đội Vệ gia, tập kích bất ngờ Vệ gia chủ đảo. Hôm nay, lại chém giết Phương gia tam tử, mưu đồ tiêu diệt hạm đội của Phương gia.

Lúc này đã trải qua bao lâu?

Thực sự khiến người khác khó có thể tin được.

Phần lớn phụ mẫu trên thế giới này luôn hy vọng con trai thành rồng, con gái thành phượng.

Thư Thiên Hào tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Thư Đại Thư Nhị trông thấy nguy nan trước mắt, không có đứng cùng hắn, mà khởi binh tự lập khiến hắn vô cùng thất vọng.

Ngược lại biểu hiện của Sở Vân, không những không khiến hắn thất vọng. Thậm chí còn vượt quá mong đợi của hắn.

- Ta đã đã mất một cánh tay, lại thu được nhi tử như vậy, đúng là ông trời không phụ ta!

Thư Thiên Hào nhìn Sở Vân thật lâu, trong lòng cảm thán.

Kim Bích Hàm đứng một bên nhìn hai người Sở Vân và Thư Thiên Hào lưu chuyển, trong lòng cũng cảm thấy bập bềnh. Tình cảnh phụ tử gặp nhau khiến nàng cảm động.

Nàng hy vọng, phụ hoàng của chính mình cũng có thể khỏe mạnh sống trong trần thế. Mà hôm nay, nàng đang trong tình cảnh cha con liên thủ bảo vệ vương tọa, chung quy lại cũng chỉ có thể tồn tại trong trí tưởng tượng.

Vì sao chính mình rời khỏi thư viện, làm việc nghĩa tới trợ giúp Sở Vân?

Nàng cũng đã từng hỏi qua mình như vậy. Cũng là rất có thiện cảm với Sở Vân, về phương diện khác, chính là cảnh ngộ của Sở Vân khiến cho nàng cảm thấy đồng cảm với hắn.

Tựa như đã trải qua một trận mưa xối xả, Sở Vân thấy được cái bóng kiếp trước của chính mình hiện trên thân thể hắn. Nàng nhìn trên người Sở Vân cũng thấy được dáng dấp của chính mình.

Chỉ sau một khắc, Kim Bích Hàm liền biến thành Phương Toái Không, mặc Kim Lân Giáp, lại lần nữa đứng trên chiến trường. Vừa mới hiện thân khiến cho binh sĩ Phương gia từng đợt từng đợt reo hò.

Sở Vân trông thấy cảnh trước mắt, trong lòng càng thêm vui mừng. Dường như Phương Toái Không rất có uy tín trong quân, bản thân có tiềm lực, ngày sau liệt tên vào Dị Sĩ bảng. Hôm này thành công chém chết Phương Toái Không, giống như bớt đi một mối nguy sau này!

204. Chương 18: Đạo Pháp Tăng Quang Thiểm Thải (hạ)

Chương 18: Đạo pháp Tăng Quang Thiểm Thải (hạ)

Sở Vân trông thấy cảnh trước mắt, trong lòng càng thêm vui mừng. Dường như Phương Toái Không rất có uy tín trong quân, bản thân có tiềm lực, ngày sau liệt tên vào Dị Sĩ bảng. Hôm này thành công chém chết Phương Toái Không, giống như bớt đi một mối nguy sau này!

Sở Vân đã thu được thành công, cùng Phương Toái Không chiến đấu ở một nơi rất xa.

Bọn họ cũng không xông vào chiến trường, cùng đợi hai huynh đệ Phương gia tới.

Hơn nữa, lúc trước phó tướng của Phương Toái Không đã gửi ra một phong tín thư. Sau khi Phương Trúc nhận được, nhất thời giống như cây cổ thụ gặp gió, phong độ của trưởng tử Phương gia mất đi sự ung dung và bình tĩnh, sắc mặt lộ lên vẻ kinh nghi bất định.

- Xảy ra chuyện gì?

Hai mắt Phương Thiên Thương nheo lại, cảm thấy được việc chẳng lành, lập tức hỏi.

Vệ Khiếp xem qua cảm thấy ngạc nhiên.

- Thư gia bố trí mai phục tại Song Tử Hạp, phó tướng của tam đệ vụng về, chui vào giữa khe sâu. Hôm nay bị nhốt, đặc biệt về cầu viện.

Ngữ khí Phương Trúc có vẻ trầm trọng, sắc mặt cũng có chút âm trầm.

Phương Thiên Thương cười nhạt:

- Một tên phó tướng, chết thì cũng thôi. Chỉ cần tam đệ không sao, coi như không có chuyện gì lớn. Cho bọn chúng chống đối một lúc, ta lập tức sẽ lĩnh quân tới, quét sạch hạm đội của Thư gia.

Phương Trúc chậm rãi lắc đầu:

- Ta không yên tâm chính là tam đệ. Tam đệ vô cùng yêu quý Ưng Tường Hào. Hôm nay bảo thuyền Ưng Tường Hào bị bao vây trong khe sâu. Hắn tất nhiên xuất thủ để bảo vệ, tam đệ công kích mãnh liệt nhưng phòng thủ yếu kém, nghênh ngang để lộ sơ hở. Ta

lo rằng sẽ bị địch nhân áp chế!

Dáng vẻ tươi cười của Phương Thiên Thương bỗng nhiên dừng lại, lập tức đứng dậy, kêu lớn:

- Vậy còn chờ gì nữa? Mau phát binh tới Song Tử Hạp, giải cứu tam đệ!

- Nhất định là phải đi, bất quá, không nên để chúng ta đi một mình.

Hai mắt Phương Trúc híp lại, chợt lóe lên một đạo quang mang, nhìn Vệ Khiếp nói:

- Chuyến này tiến quân tới Song Tử Hạp, đi qua Vệ gia đảo. Vệ Khiếp ngươi hãy viết một phong thư, cầu viện Vệ gia chủ! Tam đệ của ta là bởi vì các ngươi mà bị bao vây, Vệ gia các ngươi cũng có hạm đội trong tay. Hai nhà chúng ta liên thủ, nhất định có thể giết Sở Vân như giết cẩu!

- Việc này…

Trên trán Vệ Khiếp mồ hôi chảy ròng ròng. Đâu phải hắn không biết dự định của Phương Trúc? Song Tử Hạp là hiểm địa nổi danh, quân Thư gia của Sở Vân cũng là quân tinh nhuệ, Phương Trúc chính là áp chế hạm đội Vệ gia lót đường. Thứ nhất có thể giải cứu Phương Toái Không, thứ hai có thể diệt trừ Sở Vân, thứ ba có thể làm suy yếu quân lực Vệ gia đảo. Tiếp đến dự định thôn tính Vệ gia đảo!

Độc kế khá lắm, một hòn đá bắn hạ ba con chim!

- Kế hay, tính toán thật chu toàn!

Trong lòng Vệ Khiếp phẫn nộ, song quyền nắm chặt.

- Chống lại Thư gia đảo, chính là khi trước đã kết minh, hiệp ước đã định ra. Lẽ nào Vệ gia muốn quỵt nợ sao?

Sắc mặt Phương Trúc chìm xuống. Trong đầu hắn nghĩ, Sở Vân cũng không quá lo ngại, nhiều nhất cũng chỉ khiến tam đệ Phương Toái Không gặp chút phiền phức mà thôi. Chính hắn muốn nhân cơ hội tốt, lấy uy phong cuồn cuộn, hiếp bức Vệ gia đảo đi vào khuôn khổ.

Dường như không từ, chính mình làm theo đại nghĩa, đồng thời phát binh tới Song Tử Hạp.

Cũng không ngại diệt trừ Vệ gia đảo đã lụi bại!

- Viết hay không viết?

Phương Thiên Thương thẳng tay, tay trái cầm yêu binh đặt ở thắt lưng Vệ Khiếp.

- Ta viết.

Vệ Khiếp khuất nhục, gật đầu đồng ý.

Sau nửa canh giờ.

- Rốt cuộc cũng đã tới!

Sở Vân đứng trên đỉnh núi Song Tử Hạp, từ trên cao nhìn ra phía xa xa. Chỉ thấy trên mặt biển bằng phẳng, cột buồm mọc lên thành từng khóm.

Ngay sau đó, một hạm đội khổng lồ hiện ra trước mắt.

- Thanh Trúc Hào, Mãnh Nha Hào của Phương gia…

Đôi mắt Sở Vân ngưng đọng lại, dễ dàng nhìn thấy hai bảo thuyền ở giữa. Một chiếc màu xanh đen đầy vẻ giận dữ, tràn đầy sức sống, vững chắc như núi. Một chiếc màu đen xen lẫn màu trắng, đầu thuyền như ngà voi, sắc bén uy mãnh.

Chiến hạm cũng là một loại yêu binh.

Chỉ là bởi rất khó nâng cao cấp tu vi, phần lớn chiến hạm tại Tinh Châu đều cấp số Tiểu Yêu. Chiến hạm cấp số Đại Yêu thông thường chính là tàu chỉ huy, là nòng cốt của hạm đội. Chiến hạm cấp số Linh Yêu vô cùng hiếm, chỉ có quần đảo có thế lực lớn mới có thể nắm giữ vài chiếc.

Thanh Trúc Hào, Mãnh Nha Hào chính là bảo thuyền cấp số Đại Yêu. Cũng chính là biểu tượng sức mạnh của Phương gia, nhờ nó mà coi khinh người khác. Trong trí nhớ của Sở Vân, chúng đã mang về ánh sáng hào quang trong nhiều trận chiến. Và ngang sức với Ưng Tường Hào.

- Di, hạm đội Vệ gia cũng cũng tới?

Sở Vân sửng sốt, trong thấy giữa hạm đội tinh kỳ bay phấp phới, mọc lên như rừng. Trong đó cũng có tinh kỳ của Vệ gia.

- Bây giờ Vệ gia đảo chỉ vẻn vẹn có một hạm đội, Vệ gia đảo nhất định sẽ bị uy hiếp. Xem ra vẫn có cơ hội!

Trong mắt Sở Vân hiện ra một đạo thần quang, mơ hồ kích động. Nếu như tiêu diệt được hạm đội này, không chỉ có thể giảm bớt được áp lực lớn. Thậm chí còn tiến thêm một bước về kế hoạch truy tìm mật tàng Tinh Hải Long Cung…

- Nhan Khuyết!

Sở Vân bỗng nhiên thét lớn.

- Có thuộc hạ!

Nhan Khuyết đứng ra khỏi hàng ngũ.

- Ngươi dẫn năm trăm tinh binh chuông đồng, bố trí mai phục tại cửa hẻm núi. Lúc đầu quân địch tiến vào hẻm núi, ngươi tạm thời bỏ qua. Chờ tới khi ta khai sát, ngươi liền chặn đường lui của địch.

Sở Vân dặn dò nói.

- Thuộc hạ tuân mệnh.

- Vũ Đại Đầu, ngươi thống lĩnh năm trăm sĩ tốt ẩn nấp trên đỉnh núi, chuẩn bị đá vụn cùng cung tên. Đợi Lưu Tinh Tiễn của ta bắn lên bầu trời, ngươi lập tức phát tiễn cùng đất đá bắn xuống hẻm núi.

- Thuộc hạ tuân lênh.

- Lão đa, người thống lĩnh đại đội trấn thủ chỗ sâu nhất tại hẻm núi. Đợi ta dụ bọn chúng qua đây, liền cùng nhau tập sát.

- Tốt!

…

- Nơi đây địa thế rất hiểm yếu!

Phương Trúc đứng trên bảo thuyền Thanh Trúc Hào ngưng thần nhìn về phía Song Tử Hạp, không khỏi chấn động. Địa thế Song Tử Hạp hiểm ác, đáng sợ. Nếu không Phương Toái Không không bị vây khốn như vậy, hắn thực sự không muốn chiến đấu tại chỗ này.

Khi nhận được quân tín, hắn lập tức thống lĩnh đại quân đi tới đây. Trên đường lại tụ họp với hạm đội thứ ba của Vệ gia tạo thành một đội quân khổng lồ, hướng tới đây.

Trong Song Tử Hạp, mơ hồ phát ra âm thanh.

- Vệ gia đảo chủ, cừu địch tập kích Vệ gia đảo của ngươi, bắt tộc nhân của ngươi làm tù binh đang ở ngay trước mặt ngươi. Lúc này cùng tam đệ ta ác chiến một trận, tất nhiên rất mệt mỏi. Lúc này Vệ gia đảo chủ tấn công nhất định thu được toàn thắng.

Phương Trúc cười nhẹ, đứng bên cạnh nói với Vệ gia đảo chủ.

205. Chương 19: Song Tử Hạp Phục Kích Chiến

Chương 19: Song Tử Hạp phục kích chiến

Vệ gia đảo chủ nhìn vào khe sâu một lúc, liếc vào bãi chiến trường trong cốc nhưng hắn vẫn không thấy rõ tình hình chiến cuộc. Hắn một đời là gia chủ, đâu dễ bị kích động như vậy. Lẽ nào lại nghe lời xúi giục của

Phương Trúc? Lúc này hắn nhẹ nhàng chống chế lại, trong lời nói có nhiều lần nhắc tới tên Phương Toái Không.

Phương Thiên Thương nghe vậy bị tình nghĩa huynh đệ kích động, tức giận nói:

- Đại ca, nhất định tam đệ ở bên trong đó. Còn chờ cái gì? Để ta dùng Mãnh Nha Hào làm tiên phong, đi trước vào cứu tam đệ!

Phương Trúc nhìn Vệ gia đảo chủ thật lâu, thầm mắng một tiếng cáo già. Suy nghĩ một chút, tiện thể nói:

- Vậy thỉnh nhị đệ làm tiên phong, Vệ gia đảo chủ tiếp ứng phía sau. Còn ta thống lĩnh hạm đội còn lại hậu thuẫn cho hai người các ngươi.

Vệ gia đảo chủ vẫn muốn khước từ, hắn thực sự không muốn hao tổn quân lực của hắn thêm nữa. Chỉ là lúc này đây, Phương Trúc thái độ cường nghạnh, hắn không làm gì khác được chỉ biết gật đầu.

- Để hạm đội Vệ gia ta kẹt ở chính giữa, sợ ta lâm trận khoanh tay đứng nhìn?

Trong lòng Vệ gia chủ biết rõ ý đồ của Phương Trúc.

Thế nhưng thực lực của chính mình không bằng người, Sở Vân dùng một trận đại hỏa thiêu đốt hạm đội tinh nhuệ nhất của hắn.

- Sóng sau đè sóng trước a…

Vệ gia đảo chủ vừa mất đi một cánh tay, lại mất đi Đại

Yêu Thanh Đồng Câu làm bạn với hắn. Dù chính hắn cũng biết phải tỉnh táo trở lại nhưng nỗi u buồn trong lòng không sao tan biến hết.

- Mãnh Nha Hào, xông lên!

Phương Thiên Thương vì sự an nguy của Phương Toái Không, ngồi trên ghế chỉ huy đầu tàu gương mẫu sát nhập vào trong cốc.

- Nhị đệ đi thong thả. Đệ tính tình nóng nảy, từ trước tới nay không có để ý tới bất cứ cái gì. Đây là cẩm nang diệu kế của ta, khi nào ngươi gặp khốn cảnh hãy mở ra mà đọc.

Trước khi đi, Phương Trúc lại ngăn cản hắn đưa cho hắn một túi gấm.

- Đại ca thật gàn dở! Quá coi thương Phương Thiên Thương ta rồi đó, diệu kế gì trong cẩm nang ta mở ra xem trước thì hơn.

Vừa mới xuất phát, Phương Thiên Thương không nén được lòng liền mở túi gấm ra xem.

Chỉ thấy trên thư có viết:

- Nhi đệ, ta biết đệ nhất định sẽ mở ra xem. Tất Sở Vân sẽ bố trí mai phục tại Song Tử Hạp, chỉ là hắn quá ít binh, không đáng lo ngại. Đệ dẫn phục binh xuất hiện, tiếp đến san bằng tất cả. Sau khi hội hợp cùng tam đệ, chém giết trở về. Cùng ta trước sau giáp công hạm đội Vệ gia. Bên ta nếu có thể ngầm chiếm Vệ gia chủ đảo, bản đồ sẽ tăng thêm một phần tư. Đây chính là cơ hội tốt ông trời cho ta, hy vọng đệ sẽ nỗ lực hết sức!

- Đại ca biết ta sẽ…

Phương Thiên Thương bùi ngùi thở dài một tiếng, sắc mắt bỗng nhiên hiện lên vẻ âm ngoan hiểm độc, nắm chặt song chưởng thần tình phấn chấn.

- Tốt! Không ác không phải trượng phu, minh ước cái thá gì, chẳng qua cũng chỉ là văn vẻ mà thôi. Đại trượng phu hành sự, phải như vậy, hoành hành không cố kỵ. Trước khi hội hợp cùng tam đệ, phải chém đầu chó của tên Sở Vân, tiếp đến lấy tính mệnh của Vệ gia

lão đầu! Ha ha ha!

Nghĩ đến điều tuyệt vời này, Phương Thiên Thương ngửa mặt lên trời cười to, vung tay lên trời. Mãnh Nha Hào tiếp tục tăng tốc, như tiễn rời khỏi dây cung phi vào trong cốc.

Vậy mà thuyền của hắn vào trong đoạn hạp cốc cũng không thấy phục binh xuất hiện.

- Lẽ nào đại ca đã tính toán sai?

Còn đang nghi hoặc, bỗng nhiên Phương Thiên Thương nhìn chằm chằm vào chiến trường.

Chỗ này chính là bảo thuyền Ưng Tường Hào bị chiến hạm của Sở Vân bao vây. Hạm đội của Phương gia thương vong vô kể, binh sĩ còn lại không nhiều.

Nhìn lên phía trên bảo thuyền, Phương Toái Không dùng bàn tay trần độc đấu cùng Sở Vân bị ép vào thế hạ phong.

- Vì sao lại như vậy?

Phương Thiên Thương vừa giận vừa sợ. Lúc này liền rút ra hai thanh yêu đao, đang muốn xung phong liều chết tới cứu viện. Bỗng nhiên có tin báo bên phía đối phương có người tài ba, am hiểu đạo pháp ngụy trang.

Liền hét lớn một tiếng, thăm dò:

- Tam đệ không lên kinh hoàng! Nhị ca tới cứu ngươi đây!

Kim Bích Hàm đang muốn trả lời, bỗng nhiên nhớ tới lời dặn dò của Sở Vân, chỉ quay đầu lại liếc mắt nhìn Phương Thiên Thương. Lập tức quay đầu lại, thế tấn công càng thêm mãnh liệt, tàn bạo 'chém giết' về phía Sở Vân.

- Đúng là tính cách của tam đệ.

Ngờ vực trong lòng Phương Thiên Thương biến mất hơn phân nửa. Nhìn tới bên người Phương Toái Không cũng thấy rất quen thuộc, lập tức không còn chút nghi ngờ.

- Sở Vân, ta muốn cắt đầu chó của ngươi để nhắm rượu! Mãnh Nha Hào, cùng ta xung phong liều chết!

Phương Thiên Thương gào thét thúc dục đạo pháp, bỗng nhiên chiến thuyền tăng tốc. Hai ngà voi to lớn dễ dàng cắt chiến chiến thuyền chặn ngang thành hai hai đoạn.

Mãnh Nha Hào xông vào giữa chiến trường, Phương Thiên Thương cầm hai thanh yêu đao trong tay, nhún người một cái, dẫn đầu xông vào chiến trường.

Sở Vân xuất đao, buông tha Phương Toái Không, chuyển sang chiến đấu cùng Phương Thiên Thương. Đánh không tới ba hiệp, nhảy khỏi bảo thuyền giả vờ bại trận trở ra.

- Đúng là kẻ nhát gan!

'Phương Toái Không' nổi giận gầm lên một tiếng, tiếp tục truy sát Sở Vân. Phương Thiên Thương sợ có điều uẩn khúc, vốn không muốn truy kích. Thế nhưng lại sợ mất tiểu đệ của mình, đành phải cắn răng đuổi theo.

Mãnh Nha Hào có đạo pháp xung đột, Ưng Tường Hào có tốc độ lại càng nhanh hơn. Ngược lại bảo thuyền lấy từ Thiên Ca Thư Viện chỉ đạt cấp số Tiểu Yêu, đạo pháp cũng rất tầm thường. Rất nhanh bị hai bảo thuyền kia đuổi kịp. Ưng Tường Hào cản lại, Mãnh Nha Hào dùng sừng đâm thẳng vào đuôi thuyền của Sở Vân.

Sở Vân cảm thấy dưới chân bị chấn động mạnh, lúc này có người báo:

- Bánh lái bị phá hủy, không thể chuyển hướng.

- Các vị giờ đã hết đường lui, lúc này không liều chết xông lên chiến đấu, vậy còn chờ tới khi nào nữa?

Sở Vân rống lớn, quay lại chém giết, tất cả mọi người cùng đều hăng hái chiến đấu.

Ba chiến thuyền kẹt vào nhau đứng cùng một chỗ. Sở Vân cùng đường quay lại phản kích, khí thế hung mãnh tới cực điểm. Trong lúc này, nhất thời chiếm thế thượng phong, quân địch trên Ưng Tường Hào và Mãnh Nha Hào rơi vào thế hạ phong.

- Hãn dũng của Thư gia quả thực danh bất hư truyền!

Phương Thiên Thương biến sắc, cảm nhận được khí thế của Sở Vân hung mãnh tới cực điểm.

Thế lực trên đảo rất tầm thường, quân tốt được thu thập phần lớn đều là tạp binh, sau đó trải qua huấn luyện trở thành chính quân. Cộng thêm kinh nghiệm nơi sa trường, mạnh sống yếu chết liền trở thành hãn tốt. Sau cùng hãn tốt được thu về, phối hợp với huấn luận đặc biệt mới hình thành tinh binh.

206. Chương 20: Đại Thắng (thượng)

Chương 20: Đại thắng (thượng)

Nam nhi trên Thư gia đảo một khi điều động đều là hãn tốt. Không những sĩ tốt có tố chất mà bản thân sĩ tốt đều muốn vượt hơn một cấp so với hải đảo thông thường, hơn nữa trong người đã có dòng máu hung mãnh không hề sợ chết.

- Cho các ngươi kiêu ngạo một chút! Hết thảy đều phải chết dưới tay ta!

Mắt thấy binh lính tinh nhuệ của mình bại lui, Phương Thiên Thương đứng dậy thi triển đạo pháp, tiến tới phản kích.

- Phương Thiên Thương ngươi đã bị trúng kế!

Đúng lúc này, Sở Vân cười ha ha, ngửa mặt lên trời bắn ra một Lưu Tinh Tiễn, cầm Túy Tuyết Đao trong tay xông lên.

Đồng thời, Thư Thiên Hào dẫn quân chủ lực cũng xông vào chiến trường. Hắn cầm trong tay một thanh Đại Yêu đao, chính là do Du Nha Đại Sư chế tạo.

Kim Bích Hàm lột bỏ lớp ngụy trang, lộ rõ nguyên hình, liên hợp cùng Sở Vân và Thư Thiên Hào. Phương Thiên Thương bị vây chặt ở giữa.

Khi Phương Thiên Thương nghe thấy Sở Vân cười lớn vẫn còn đang nhếch mép cười.

Đến lúc trông thấy Thư Thiên Hào xông ra, bỗng nhiên ngưng cười, sắc mặt hiện lên vẻ hoảng sợ.

Tiếp đến Phương Toái Không bỗng nhiên biến thành một người khác, khiến hắn càng thêm hoảng loạn.

- Tam đệ của ta đâu? Các ngươi đã làm gì tam đệ của ta?

Phương Thiên Thương cảm thấy không ổn, bỗng nhiên sắc mặt trắng bệch, kêu lớn.

- Tam đệ của ngươi đã bị ta chém chết, đi xuống hoàng tuyền mà gặp hắn đi!

Sở Vân thúc dục Túy Tuyết Đao, ánh đao tỏa ra bốn phía, tung hoành ngang dọc.

- Không thể thế được!

Phương Thiên Thương lập tức kêu to, cảm thấy ngột ngạt. Như vậy hắn mới biết được thực lực của Sở Vân đã có thể ngang hàng với hắn.

- A, chính là Lưu Tinh Tiễn!

Trên đỉnh núi, Vũ Đại Đầu kinh hô một tiếng. Lập tức làm theo kế hoạch, ra lệnh một tiếng, đá quăng xuống điên cuồng, tiễn bắn như mưa. Trong cảnh hỗn loạn đạo pháp công kích giảm bớt đi.

Vệ gia đảo chủ thống lĩnh hạm đội Vệ gia, đi đến Hạp cốc, hắn cảm thấy có điều chẳng lành. Hắn nhiều lần muốn quay đầu trở lại, đều bị Phương Trúc phía sau dùng thái độ cường ngạnh một mực từ chối.

Đá từ trên núi nện xuống mang theo tiếng gió thổi 'vù vù', tốc độ càng lúc càng nhanh. Đến khi đập lên trên mặt biển, uy lực có thể sánh ngang bằng đạo pháp hạ đẳng.

Lại có rất nhiều tiễn chi chít giống như thác đổ bắn xuống.

Chỉ thoáng chốc hạm đội Vệ gia tổn thất nghiêm trọng.

- Hả! Hạm đội của ta!

Vệ gia đảo chủ che ngực, lúc này đau nhức hét lên một tiếng kinh hô. Trông thấy rất nhiều chiến thuyền bị đập nát, sĩ tốt bị đập trúng thương vong nghiêm trọng, đầu rơi máu chảy, hai mắt hắn trợn trừng đầy vẻ tiếc nuối. Không hiểu vì sao lại xui xẻo đến vậy, bây giờ phạm phải sai lầm gì, mà đi tới nơi này!

Trên đầu đất đá trút xuống như mưa, hạm đội Vệ gia bị đá đập trúng liền kêu gào thảm thiết, thương vong nghiêm trọng. Vệ gia đảo chủ chảy máu trong lòng, đây chính là hạm đội cuối cùng của hắn.

- Phía sau là hạm đội của Phương Trúc, hắn nhất định sẽ không để ta quay lại. Không thể làm gì khác hơn là tiến vào phía trước! Được, lão phu sẽ ghi nhớ trong lòng, Thư gia, Phương gia, lão phu nhất định không tha cho các ngươi! Mệnh lệnh toàn bộ chiến hạm, toàn quân đột kích, tiến về phía trước!

Trong mắt Vệ gia đảo chủ hiện lên một đạo hàn quang, cắn răng quát khẽ.

Hạm đội Vệ gia mãnh mẽ vượt qua băng thạch vũ tiễn, nhanh như bay tiến về phía trước. Toàn bộ hạm đội tổn thất nghiêm trọng, tất cả các chiến đều bị thương. Thậm chí có một số bộ phận nhỏ bị đá đập nát hoặc bị nhấn trìm vào trong đáy biển.

Ầm ầm ầm!

Ánh đao ngang dọc, đao khí tản ra bốn phía. Yêu binh không ngừng tấn công, thuốc nổ vang như sấm 'ầm ầm' làm chấn động mạng nhĩ mọi người.

Thực lực của Phương Thiên Thương so với Phương Toái Không cao hơn một bậc. Hắn có ba Đại Yêu đao, đều cùng một kiểu dáng. Đao vừa mỏng vừa dài, sở trường tấn công không tốt về phòng thủ.

Phương Thiên Thương tay phải cầm một thanh Đại Yêu đao, thân đao đen kịt không có chút phản quang, khi thúc dục phát ra âm khí, âm thanh giống như quỷ khóc. Tên là Quỷ Thiết.

Tay trái cầm một thanh, đỏ như máu, tản ra mùi máu nông nặc. Tên là Ma Huyết.

Còn lại một thanh đao hắn ngậm trong miệng, thân đao rất đẹp gần như trong suốt, xoay người đâm ngang, ngẩng đầu đâm dọc. Đao phong không một tiếng động, tĩnh mịch im ắng nhưng chứa sát khí tuyệt thế.

Ba yêu đao của Phương Thiên Thương nhất tề vùng vẫy. Toàn thân quay tròn, một mình chiến đấu cùng ba người Sở Vân, Thư Thiên Hào và Kim Bích Hàm.

Chiến đấu tới gần năm mươi hiệp, rốt cục hắn chống đỡ không nổi. Yêu nguyên cùng với thể lực tiêu hao quá nhiều.

"Không được, như thế này e là lành ít dữ nhiều!"

Biểu tình hắn hung lệ, nhãn thần âm ngoan, thế nhưng trong lòng càng lúc càng trấn tĩnh.

Một người là Sở Vân đã có trình độ gần như tương đương với hắn. Còn có một người là Kim Bích Hàm, khống chế yêu thú tuyệt phẩm Kim Ngọc Tiên Điệp, đứng bên cạnh phối hợp tác chiến. Mấu chốt chính Thư gia đảo chủ Thư Thiên Hào.

Đao của Thư Thiên Hào chỉ là Đại Yêu binh do Du Nha đại sư luyện chế giúp hắn, rất bình thường. Đao pháp hắn dùng cũng là đao pháp của Thư gia đảo, rất bình thường.

Nhưng chính là yêu binh bình thường và đao pháp bình thường này trong tay của Thư Thiên Hào trở nên vô cùng thần kỳ. Nhất là chiêu thức giống như thiên mã

hành không, không lưu lại vết tích. Mỗi khi xuất chiêu đều khiến đối phương rơi vào thế bất lợi, cảm giác giống như là bị uy lực của đao pháp đè nén, vô cùng ngột ngạt.

- Đao pháp đạt cảnh giới như vậy, đã siêu phàm thoát tục, trong mọi hoàn cảnh đều có thể xuất thần nhập hóa! Nếu không phải uy lực đao pháp của Thư Thiên Hào không tốt, ta đã sớm bị hắn chém chết trong vòng mười hiệp!

Trong lòng Phương Thiên Thương chấn động, hắn cũng là cao thủ dùng đao, càng có thể cảm nhận được uy lực của Thư Thiên Hào.

Ngự yêu sư khống chế yêu binh, cũng chia cảnh giới, có tinh thông tiểu thành, phong cách đại thành, xuất thần nhập hóa.

Đao pháp của Sở Vân và Phương Thiên Thương đều đạt cảnh giới phong cách đại thành, bản thân nắm giữ phong cách khí thế cường liệt. Người khác dùng đao pháp giống như vậy, yêu binh giống như vậy cũng không sánh bằng.

Mà trên 'Đại thành' còn có 'Xuất thần nhập hóa'. Loại cảnh giới này, trên đời có rất ít người đạt được. Phong cách cá nhân cũng có tầm ảnh hưởng rất lớn, thường thường mang theo thần vận. Có đôi khi thoạt nhìn rất bình thường, chỉ có cao thủ mới có thể nhận thấy uy lực trong đó.

Chỉ là xuất thần nhập hóa cũng chỉ là một loại cảnh giới. Thư Thiên Hào từ khi mất đi một cánh tay, linh quang bị thương tổn, thực lực giảm xuống. Uy lực của đao pháp cũng đã giảm xuống, mặc dù đao thuật có siêu cao nhưng tổng hợp lại chiến lực vẫn không thể bằng trước.

207. Chương 21: Đại Thắng (trung)

Chương 21: Đại thắng (trung)

Đúng là trước kia Thư Thiên Hào bị Tàn Lang ngang ngược đánh tới, rơi vào hiểm cảnh. Lần này vây công Phương Thiên Thương, cũng không phải mũi công kích chính.

Chủ yếu gánh chịu những đợt công kích của Sở Vân, bởi vì đao pháp của Thư Thiên Hào không có uy lực, mà phụ trợ một bên.

Có đao pháp xuất thần nhập hóa phụ trợ, giúp cho Sở Vân dễ dàng chiếm thế thượng phong. Mỗi chiêu thức đều có thể dựa theo ý nghĩ của chính mình tiến hành

tấn công, cảnh giới của Thư Thiên Hào đứng trên tất cả. Mượn thế lực của Sở Vân và Kim Bích Hàm, toàn bộ cục diện nằm trong tay chính mình.

Đánh tới năm mươi hiệp, Phương Thiên Thương bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

Đánh tới sáu mươi hiệp, Phương Thiên Thương không thể duy trì được trận thế, kế đến vừa đánh vừa chạy.

Sáu mươi sáu hiệp, Phương Thiên Thương không chống đế được nữa, định dùng sức mạnh của đạo pháp phản công thế nhưng luôn bị Thư Thiên Hào gây rối.

Bảy mươi hiệp, Phương Thiên Thương bị cuốn theo đao thuật của Thư Thiên Hào, lộ ra kẽ hở. Sở Vân có được cơ hội tốt, trực tiếp thúc dục đạo pháp Tăng Quang Thiên Thải cộng thêm đạo pháp Đại Văn Long. Đánh ra một đạo long đầu màu trắng như ngọn núi nhỏ!

Đao khí như vòi nước tản ra sắc bén, một đao đánh xuống khiến cho Phương Thiên Thương không kịp phòng thủ. Ánh đao sáng như tuyết dư thế không giảm đánh lên vách núi.

'Ầm' một tiếng long trời nở đất vang lên, đao khí Long Đầu để lại một hố sâu trên vách núi.

Đường kính ước chừng mười trượng, từ miệng hố tản ra đao khí lãnh liệt làm người ta vô cùng sợ hãi.

Vệ gia đảo chủ đã tới, đúng lúc này trông thấy Phương Thiên Thương bị chém.

Lúc này toàn thân hắn chấn động, hoảng hốt hít một hơi thật sâu. Nhất là trông thấy Thư Thiên Hào, nhất thời sắc mặt trắng bệch, thất thanh nói:

- Chư Tinh Mãnh Hổ? Vì sao ngươi ở chỗ này?

- Ha ha ha! Vệ gia đảo chủ, Thư mỗ đến đây là lấy đầu hạng người như ngươi!

Thư Thiên Hào cười to, tiếng cười kích động, vang vọng khắp hẻm núi.

- Không ổn rồi! Thư Thiên Hào ở đây?

Phía trước hẻm núi, Phương Trúc nghe thấy tiếng cười này, nhất thời vô cùng sợ hãi.

Rốt cục biết chính mình đã trúng kế!

- Nhị đệ, tam đệ nguy rồi!

Sắc mặt hắn nhợt nhạt, dựa vào tài trí của hắn, rất nhanh liền nghĩ tới. Lập tức ra lệnh cho hạm đội, tăng tốc đi về phía trước. Mệnh lệnh một viên phó tướng đáng tin cậy, lưu lại một đội quân trấn giữ ngoài hẻm.

Thanh Trúc Hào dẫn đầu, bằng vận tốc tối đa. Xung phong liều chết tiến về phía trước cứu viện.

Đi được một đoạn, trông thấy đá bay cuồn cuộn, mưa tiễn rơi xuống. Sắc mặt Phương Trúc trầm xuống, sử dụng đạo pháp thúc dục Thanh Trúc Hào. Bỗng nhiên trên bảo thuyền hiện lên một mảnh rừng trúc lớn.

Trúc diệp tươi tốt, thân trúc vững chắc, tạo thành một lá chắn bảo vệ thân thuyền, bảo thuyền chạy liên tục không ngừng. Chỉ là hạm đội phía sau của hắn không tránh khỏi tổn hại. Bị hỏa lực mãnh liệt đánh cho không ngóc đầu lên được.

Thanh Trúc Hào dần dần tách khỏi đại đội, một mình xông về phía trước. Lúc này trong lòng Phương Trúc nóng như lửa đốt, một lòng muốn cứu hai tiểu đệ của mình, không nghĩ đến điều gì khác.

Khi hắn chạy tới chiến trường, lúc này Thư Thiên Hào độc đấu cùng Vệ gia đảo chủ, Vệ gia đảo chủ đã bị chém bêu đầu. Hạm đội Vệ gia đại bại, quân sĩ tan rã, đại quân Thư gia đã chiếm được Ưng Tường Hào, Mãnh Nha Hào.

Cộng cả bảo thuyền của Du Nha đại sư tạo ra, ba đại bảo thuyền giống như ba lưỡi đao sắc bén, như biển gào thét. Dùng tất cả khí thế đánh về phía trước.

- Nhị đệ! Tam đệ!

Phương Trúc trông thấy Ưng Tường Hào và Mãnh Nha Hào bị đoạt, trong lòng hoảng loạn vội vàng lệnh cho hạm đội đón đánh. Lại không thấy động tĩnh gì.

Nhìn lại, trừng mắt há mồm. Lúc này mới phát hiện Thanh Trúc Hào đã tách rời khỏi đại đội phía sau.

Trong lòng Phương Trúc trầm xuống, thiếu chút nữa cắn lưỡi tự tử, biết tuyệt đối không thể triệt thoái về phía sau. Chiến hạm chuyển đà vô cùng thong thả, nếu như triệt thoái về phía sau chính là tìm đến cái chết.

Sinh tử tồn vong, chỉ có thể xung phong liều chết xông về phía trước.

- Toàn bộ thuẫn binh tinh nhuệ ở đâu?

Phương Trúc thét lớn một tiếng.

- Toàn bộ Thuẫn binh đã có mặt! Xin nghe theo sự sai bảo của Đại Tướng!

Một trăm thuẫn binh tinh nhuệ đi tới khoang thuyền, khí thế nghiêm nghị kết thành một khối giống như bách tường thành vững chắc nhìn về phía đại quân Thư gia, sững sững bất động.

- Bảo vệ khoang thuyền, xung phong liều chết đi ra ngoài!

Phương Trúc thét lớn, lại thúc dục bảo thuyền Thành Trúc Hào. Rừng trúc trên thuyền 'lục lục thông thông' càng thêm rậm rạp tươi tốt. Trúc diệp bắn ra ngoài tạo thanh một trận mưa tên, bắn vào tới quân Thư gia, máu và thịt bay tung tóe.

Thanh Trúc Hào theo sau mưa tiễn phiến diệp này, có thêm động lực, liều chết xông lên tiến tới đại quân Thư gia.

- Chỉ cần ba bảo thuyền né qua, tiến về phía trước, những chiến hạm bình thường khác không đáng ngại!

Bộ dáng Phương Trúc không còn chút phong độ, thế cục chiến trường chuyển biến đột ngột, thực sự nằm ngoài dự tính của hắn. Chỉ là hắn đã thống lĩnh quân đột hơn ba năm, sớm đã có kinh nghiệm. Lúc này vứt bỏ hết tạp niệm, chỉ chăm chú xung phong liều chết chọc thủng vòng vây.

- Toàn thuẫn binh tinh nhuệ? Hắn muốn xung phong liều chết xông ra!

Kinh nghiệm chiến đấu trên biển của Thư Thiên Hào vô cùng phong phú, liếc mắt liền nhìn thấu được ý đồ của Phương Trúc.

- Chuyện này ngược lại rất tốt! Tăng Quang Thiểm Thải — Đại Tuyết Nha!

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, nhảy ra. Tại giữa không trung, cầm Túy Tuyết Đao khua qua múa lại.

Đầu tiên hắn dùng đạo pháp thúc dục 'Tăng Quang Thiêm Thải', tiếp đến sau đó hô lớn Tuyết Nha.

Lúc này, toàn bộ tướng sĩ đều quăng ánh mắt tập trung trên người Sở Vân.

Phương Trúc hung mãnh, muốn hạm sát vượt qua đại quân. So với hắn Sở Vân còn mạnh mẽ gấp bội! Muốn một đao bổ tới bảo thuyền của đối phương!

- Hừ, đúng là không biết lượng sức mình!

Phương Trúc liên tục cười nhạt, bỗng nhiên con ngươi co lại, trông thấy Túy Tuyết Đao của Sở Vân chợt léo sáng, ánh đao ngưng đọng sau cùng đại đao phát ra một đạo quang mang sáng như tuyết!

Bình thường sử dụng đạo pháp Tuyết Nha là có thể khiến Túy Tuyết Đao phình to gấp ba, giống như cánh cửa. Hôm nay tăng lên, hình thể càng lớn gấp khoảng chín lần! Sở Vân giơ cao chiến đao trong tay, chẳng khác nào con kiến vác một con dao lớn.

Nụ cười nhạt của Phương Trúc cứng lại, sắc mặt ngưng đọng, thần sắc của hắn hiện lên một tia hoảng loạn.

Phía sau, binh sĩ càng trở nên rối loạn.

Hắn mạnh mẽ trấn tĩnh trở lại, lạnh lùng quát lớn một tiếng:

- Binh tướng chớ hoảng! Nhìn ta chống cự!

Hắn đang muốn thúc dục đạo pháp chống đỡ, từ phía bên kia Kim Bích Hàm đã đợi cơ hội này từ rất lâu liền âm thầm sử dụng con bài chưa dùng đến, phát ra Kim Ngọc Tiên Điệp. Thúc dục đạo pháp tuyệt phẩm Phỉ Thúy Mộng Cảnh!

208. Chương 22: Đại Thắng (hạ)

Chương 22: Đại thắng (hạ)

Toàn thân Phương Trúc chấn động, đứng sững lại, bị hút vào cõi mộng. Chỉ là hồn phách của hắn cường đại, trong chốc lát liền phá vỡ cõi mọng quay về hiện tại.

Tại lúc này đây.

Tinh thần hắn vừa mới phục hồi trở lại, trước mắt hiện ra một đạo ánh sáng sáng như tuyết.

Đại đao thật lớn!

Thân đao trên bảo thuyền đang dài ra. Không chỉ có dài mà còn rộng, bí mật mang theo một cơn gió lốc lạnh thấu xương, giống như đụng phải băng tuyết nghìn năm.

Ầm!

Thân đao trong tay Thanh Trúc Hào trực tiếp từ từ nghiền nát Phương Trúc. Sau đó từ mũi thuyền đến đuôi thuyền của bảo thuyền tách làm hai nửa.

Toàn bộ thuẫn binh tinh nhuệ kia cũng không thể chống được đao uy. Bị đao khí cuốn tất cả, quân sĩ hổ lang giống như lông chim rẽ sang hai bên, đập rơi xuống nước hoặc là trên vách đá, hầu như không còn một người sống sót.

Quân sĩ tinh nhuệ trên bảo thuyền Thanh Trúc Hào thương vong vô kể.

Sau khi chém nát Thanh Trúc Hào, Túy Tuyết Đao dư thế không giảm lại chém xuống mặt biển tạo thành ngọn sóng cao tới mười trượng. Sóng lớn ầm ầm nện xuống, nuốt hết toàn bộ Thanh Trúc Hào.

Sóng lớn cuốn trào mãnh liệt, khiến thế xông lên của đại quân chậm lại.

Trong giây lát, biển đã yên sóng, từ chỗ sâu máu bốc lên tầng tầng lớp lớp, còn có vô số thi thể cùng với mảnh vụn của bảo thuyền Thanh Trúc Hào.

Chiến trường một mãnh yên tĩnh.

Không chỉ đại quân Thư gia đảo cảm thấy choáng váng, ngay cả đội quân của Vũ Đại Đầu đứng trên núi cũng không hiểu ra sao, không phát ra bất cứ thanh âm nào.

Cho dù Sở Vân hạ xuống boong tầu cũng có chút ngây người. Uy lực một đao này ngoài sức tưởng tượng, có người phối hợp, đối thủ lại mắc sai lầm. Bởi vậy hiệu quả năm ngoài dự tính.

- Thiếu chủ thần uy!

Lúc này đang tĩnh lặng, không biết ai đó hô lên một tiếng vang trời.

Đột nhiên toàn quân chấn động, sĩ khí tăng vọt!

Thư Thiên Hào thừa thế vung tay lên cao, toàn bộ hạm đội cũng nhào lên theo. Đây là chiến tranh, toàn bộ quân Vệ gia, quân Phương gia bị tiêu diệt, thương vong nhiều vô kể, bắt được hơn một nghìn tù binh. Thu được hai bảo thuyền Ưng Tường Hào và Mãnh Nha Hào, bắt được Vệ Khiếp cùng rất nhiều chiến lợi phẩm khác.

Sau đó, đại quân từ Song Tử Hạp xuất phát thẳng đến chủ đảo Vệ gia, một lần nữa chiếm đóng đảo nhỏ bàn đạp quan trọng.

Đêm đó, trời tối không trăng, chỉ lốm đốm vài ngôi sao.

Dưới sự dẫn dắt của Sở Vân, Thư Thiên Hào cùng hơn mười đội quân tinh nhuệ, dùng tiềm chu phỏng chế tiến vào chỗ sâu trong rừng rậm san hô.

...

Trên mặt biển yên tĩnh, vài ánh sao rơi. Rừng san hô có tác dụng làm sạch hải vực, bởi vậy hải vực ở đây nước biển trong suốt tới cự điểm, nhìn thấy tận đáy.

Rừng san hô chính là một trong bảy đại kỳ quan tại Tinh Châu. Hầu như mỗi khắc đều có phong thái khác nhau.

Khi ánh dương mọc lên chiếu vào nước biển, san hô trong biển có màu đỏ sẫm. Xuyên thấu qua những làn sóng trong suốt khiến người ta có cảm giác mờ mờ ảo ảo.

Tới giờ ngọ, ánh dương mãnh liệt. Rừng san hô lóng lánh ánh kim mang. Rực rỡ lộng lẫy, vô cùng đẹp mắt.

Tới lúc nửa đêm yên tĩnh, rừng san hô tràn đầy sức sống, sinh cơ bừng bừng. Bầy cá giống như loài chim bay lượn trong đó. Cua biển, diêu ngư quanh co quyến luyến một chỗ.

Tất cả mọi thứ vẫn luôn rất yên tĩnh, động trong tĩnh. Lúc này rừng rậm san hô giống như thiếu nữ trong phòng, duyên dáng yêu kiều, cõi lòng ôn nhu.

Tám Mật Tiềm Chu phỏng chế lẳng lặng đi trong rừng rậm san hô. Trong một lần tập kích bất ngờ Vệ gia đảo đã bắt được bảy chiến thuyền. Hôm nay đại quân đi đến, chính thức công chiếm Vệ gia đảo. Cũng bắt được chiến thuyền kia do Vệ gia đảo chủ lần trước chạy

thoát.

Mật Tiềm Chu phỏng chế không thể lặn quá sâu. May mà rừng rậm san hô cũng nằm trong vùng biển nông, lúc này có thể lợi dụng được.

- Thật đúng là kỳ cảnh. Chỉ là thiếu chủ dẫn theo chúng ta bí mật tới đây, sẽ không phải chỉ để ngắm phòng cảnh này?

Đi được một lát, Nhan Khuyết không kiềm chế được, hướng tới Sở Vân hỏi.

Hầu như cùng lúc đó, Thư Thiên Hào và Kim Bích Hàm cũng ngồi trên thuyền nhìn về phía Sở Vân. Bọn họ cũng nghi hoặc trong lòng. Đại quân hiện tại đóng tại Vệ gia đảo, thế cục cũng không ổn. Sở Vân lại

thần bí tập trung một đội quân tinh nhuệ ở đây, muốn dẫn bọn họ đến rừng rậm san hô này. Hành động này tất nhiên có điều khác thường.

Sở Vân cười cười, nói:

- Trời đất huyền diệu ẩn dưới đáy biển, thần tinh dẫn theo vô số tinh quang. Những lời này các ngươi đã nghe qua chưa?

- Nghe rất quen…

Kim Bích Hàm trầm ngâm đứng lên.

Lời này, trước đây ta đã nghe qua.

Nàng là người Đôn Hoàng Quốc, đúng là rất nhạy cảm với lời này, chỉ thua kém nhân sĩ chính quốc trên Chư Tinh Quần Đảo. Thư Thiên Hào và Nhan Khuyết đều chấn động. Người sau thất thanh nói:

- Mật tàng Hải Long Vương Khương Bác!

- Đúng vậy.

Sở Vân gật đầu, nói.

- Theo khảo chứng của ta, rừng rậm san hô này chính là nơi ẩn chứa Tinh Hải Long Cung.

- Này… Có thể sao? Rừng rậm san hô này là kỳ cảnh của Tinh Châu, hàng năm du khách đến không ngớt. Sở huynh có thể nắm chắc mấy phần?

Hai mắt Kim Bích Hàm nháy nháy hỏi.

- Không dám nói tới mười phần, nhưng thực ra cũng nắm chắc năm phần.

Sở Vân lúc này đắn đo một chút mới đáp.

Dù là như vậy, Nhan Khuyết nghe xong cũng không khỏi thở dài:

- Năm phần? Nắm chặt lớn như vậy?

Những người còn lại cũng đều dùng ánh mắt kinh nghi nhìn về phía Sở Vân.

Nắm chắc năm phần, đây chính là khoác lác giữa biển trời bao la!

Trải qua hơn một trăm năm qua, không biết bao nhiêu người đi tìm kiếm Tinh Hải Long Cung cũng đều tiêu hao tuổi thanh xuân, thậm chí cả sinh mệnh. Từng có một quãng thời gian rất dài, khoảng vài chục năm, mọi người thay nhau đi dò tìm Tinh Hải Long Cung. Khi đó tin đồn khắp nơi, đầu độc nhân tâm. Nhưng cuối cùng đều đã được chứng thực, không ai tìm được Tinh Hải Long Cung. Tới bây giờ, đã hình thành một loại quan điểm. Phần lớn mọi người đều cho rằng, Tinh Hải Long Cung chỉ là lời vui đùa của Khương Bác trước khi chết. Cũng có một bộ phận nhỏ cho rằng, Tinh Hải Long Cung đã bị người khác bí mật cướp đi.

Nói chung, trên thế giới này căn bản là không có mật tàng Tinh Hải Long Cung này.

Thế nhưng bỗng nhiên chỉ trong một đêm, có người nói cho ngươi, hắn nắm chắc năm phần có thể tìm được Tinh Hải Long Cung. Đồng thời dẫn mọi người tới!

Suy nghĩ một chút, loại cảm giác này là như thế nào?

Đám người Thư Thiên Hào kinh nghi, cũng tựu có thể lý giải.

- Tinh Hải Long Cung lẩn tránh con mắt của thế nhân, có thể là chỗ này hay sao…

Nhan Khuyết suy nghĩ một chút, ngữ khí chần chờ nói. Xem ra hắn cũng không ôm chút hy vọng gì.

209. Chương 23: Tinh Hải Long Cung

Chương 23: Tinh Hải Long Cung

- Cho dù không tìm thấy Tinh Hải Long Cung nhưng trông thấy cảnh sắc tuyệt vời như vậy, chuyến đi này cũng không tệ. Thật ra phải cảm tạ Sở huynh.

Kim Bích Hàm cũng không có mong chờ gì, cho rằng Tinh Hải Long Cung thật quá mờ ảo. Đã bắt đầu an ủi Sở Vân.

Thư Thiên Hào lại có một quan điểm khác:

- Sở nhi, sao con lại suy luận như vậy?

Sở Vân mỉm cười, đưa ra tư liệu kiếp trước hắn bắt được và những biểu hiện của Khương Bác lúc về già cùng với tính cách của hắn, cùng với kinh nghiệm lấy từ thất bại của người khác. Trình tự trình bày suy đoán của chính mình.

Ban đầu mọi người cũng chỉ nghĩ là trò đùa, thế nhưng dần dần sắc mặt cũng bắt đầu thay đổi.

Nghe Sở Vân giải thích một hồi, đôi mắt chợt lóe lên một đạo thần quang.

- Tư liệu lớn nhỏ không bỏ sót, suy đoán hợp tình hợp lý!

Trong ánh mắt của Thư Thiên Hào tràn đầy vẻ tán thưởng và vui mừng, vỗ vai Sở Vân cười nói:

- Hảo tiểu tử! Khiến ta thất kinh. Từ khi nào con bắt đầu thu thập nhưng tư liệu này?

- Ách, khi còn ở Thiên Ca Thư Viện. Trong lòng nảy sinh hứng thú về Tinh Hải Long Cung, bởi vậy hài nhi có tìm chút tư liệu để đọc.

Sở Vân lau mồ hôi trên trán. Hắn quả thực không phải là người biết nói dối.

Nhãn thần Kim Bích Hàm chuyển về phía Sở Vân, càng thêm kinh ngạc:

"Ta và Sở Vân ở chung một chỗ, luôn ở bên cạnh. Hắn lại có thể có lợi dụng thời gian nhàn rỗi đến như vậy, đi tới tàng kinh các xem thêm loại tư liệu này. Xem ra lý giải của ta đối với hắn còn chưa đủ a!"

Vốn tưởng rằng như vậy là đủ giải thích về Sở Vân. Thế nhưng xem ra Kim Bích Hàm hiện tại vẫn cảm thấy bản thân nàng không phát giác bất cứ điều gì trên người Sở Vân.

Cùng chung sống với Sở Vân, khiến cho nàng có cảm giác kinh ngạc tới cực điểm. Loại thể nghiệm này, có phần khiến nàng mê muội.

"Thiếu chủ có thể phá giải truyền thừa tam đại viện chủ, lúc này đây có thể tìm được Tinh Hải Long Cung hay không?"

Lúc trong lòng Nhan Khuyết cũng tràn đầy hi vọng.

- Nếu ta đoán không nhầm, các ngươi hãy nhìn lên đỉnh đầu các ngươi.

Sở Vân sờ sờ lên mũi, cảm thấy có chút giật mình. Liền chỉ ngón tay lên đỉnh đầu.

- A, tinh quang rực rỡ, trong đó tinh huy liên tiếp nổi lên giống như một con đường!

Đôi mắt Kim Bích Hàm nhất mở to, phát ra tiếng kinh hô.

- Thế nhân chuyên tâm để ý tới mỹ cảnh trong rừng rậm san hô, bởi vậy khu hải vực do Vệ gia bảo vệ có rất ít người đi sâu vào hải lý. Hoặc là có người lặn xuống biển sâu đi nữa, ánh mắt cũng sẽ bị rừng rậm san hô cuốn hút. Cho dù có người ban đêm trông thấy ngoài

biển khơi có những tinh quang rực rỡ, cũng sẽ không ngờ tới những tinh quang này có liên quan tới Tinh Hải Long Cung!

Nhan Khuyết thở dài, lúc này không thể nhận ra điểm này. Một khi chỉ cho hắn, hắn cũng có thể biết được điểm kỳ hoặc trong đó.

Theo phương hướng tinh quang chỉ dẫn, ẩn chứa một đường mờ ảo. Cuốn trọn rừng rậm san hô đồ sộ, chui vào khe bí ẩn, đầy dẫy những thứ lộn xộn gây nhiễu, nếu như không có tinh quang chỉ dẫn e là đã sớm bị lạc trong đó.

Chỉ sau một khác, Mật Tiềm Chu phỏng chế bỗng nhiên vượt qua rừng rậm san hô. Một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, xuất hiện trong tầm mắt của mọi người!

- Tinh Hải Long Cung!

Toàn thân Thư Thiên Hào chấn động mạnh.

- Ông trời của ta!

Nhan Khuyết cảm thấy chính mình như đang nằm trong mộng.

Thần tình Kim Bích Hàm cũng ngây dại ra, nhìn chằm chằm vào cửa Long Cung trên biển. Trên cánh cửa, bốn chữ phong cách cổ xưa, cứng cáp chính là 'Tinh Hải Long Cung'!

Không thể nghi ngờ gì nữa, đây đích thực là Tinh Hải Long Cung!

Tinh Hải Long Cung!

Trong lòng ba người nhấc lên một con sóng gió động trời. Không thể tin nổi, vô số người tìm kiếm mật tàng không được, hôm nay rốt cuộc lại trông thấy ánh mặt trời. Mà tất cả điều này đều là công của một vị thiếu niên, trong lúc nhàn rỗi xem thêm tư liệu cùng suy đoán của bản thân tìm ra.

- Thiên tài là cái gì?

Kim Bích Hàm thân là công chúa Đôn Hoàng, tài năng trời phú dị bẩm, kiến thức hiểu biết rộng rãi.

Thư Thiên Hào là người từng trải, suốt đời ẩn mình, bản thân cũng là thiên tài, tầm mắt rộng rãi.

Nhan Khuyết vẫn luôn được gọi là thiên tài áo vải, trong Thiên Ca Thư Viện hắn là người đứng đầu các thư sinh áo vải.

Thế nhưng giờ khắc này, ba người bọn họ đều nghĩ bản thân mình đối với từ 'Thiên tài' vẫn chưa thể lý giải hết.

Ban đầu ba người bọn họ vốn cảm thấy kinh ngạc sau đó trấn tỉnh lại, cặp mắt trừng to nhìn thẳng về phía Sở Vân. Muốn nhìn thấu thiếu niên trước mắt này.

Thế nhưng không thể nhìn thấu.

Dù như thế nào đi nữa cũng không thể nhìn thấu.

Chỉ trong gang tấc, thế nhưng Sở Vân hết lần này đến lần khác làm cho người ta cảm thấy xung quanh hắn bao phủ một lớp sương mù dày đặc, ẩn chứa huyền bí nồng đậm trong đó.

- Hảo tiểu tử, Thư Thiên Hào ta vì con mà quang vinh!

Thư Thiên Hào bùi ngùi thốt lên.

- Thiếu chủ, người thực sự là…

Nhan Khuyết không tìm được từ nào để diễn tả, không thể làm gì khác hơn là giơ ngón tay cái lên.

- Ngươi luôn luôn khiến người ta nhìn với ánh mắt khác.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Kim Bích Hàm lộ ra dáng vẻ tươi cười như ánh nguyệt.

Ba ánh mắt rực cháy, khiến Sở Vân có phần xấu hổ, mỉm cười nói:

- Mật tàng gần trong gang tấc, cùng đi xem sao.

Xung quanh Tinh Hải Long Cung khoảng mười trượng không hề có nước biển.

Trong không gian hình thành một lực lượng vô hình, hình thành một vòng bảo vệ chống đỡ nước biển.

Đoàn người tập kết tại cửa Long cung, tất cả mọi người hưng phấn dị thường. Nhìn Tinh Hải Long Cung, thân thể run lên.

Ngữ khí của Thư Thiên Hào rất tự hào, cho rằng toàn bộ công lao thuộc về Sở Vân.

Lúc này trong nhóm người liền phát ra âm thanh thật lớn.

- Thiếu đảo chủ đúng là một thiên tài tuyệt thế a!

- Thư gia đảo chúng ta sau này đã có người thừa kế rồi, quật khởi trước mắt.

- Có mật tàng Long Cung, còn sợ gì quân địch liên minh?

Mọi người thán phục tán thưởng, thậm chí có rất nhiều người đứng ngây ra nước mắt chảy dòng dòng. Tất thảy bọn đều một lòng trung thành tận tâm tận lực vì Thư gia đảo, trên mặt không thể giấu nổi niềm vui trong lòng.

Vẻ mặt Sở Vân rất bình tĩnh, tình cảm trong lòng cũng rất phức tạp khó hiểu.

Kiếp trước khi chính mình tìm được Tinh Hải Long Cung, cũng đã là một người tàn phế.

Hôm nay, sớm hơn hai mươi năm gặp được Thương Lam Hải Long, chắc chắn viết lên một câu chuyện lý thú!

Bên cạnh hắn vẫn chính là nghĩa phụ Thư Thiên Hào. Kim Bích Hàm, Nhan Khuyết đắc lực trợ giúp, và còn có hơn mười vị nhân sĩ trung thành đi theo.

210. Chương 24: Tính Danh Bí Ẩn, Long Nguyện Yêu Thụ (thượng)

Chương 24: Tính danh bí ẩn, Long Nguyện yêu thụ (thượng)

Nhìn lại chính mình, thân thể hùng kiện, sinh lực khỏe mạnh. Trên người mang theo Túy Tuyết Đao, Định Tinh Cung, Thiên Hồ cùng với Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ!

Những thứ này ở kiếp trước hoàn toàn không có.

Hít một hơi thật sâu, trong lòng Sở Vân bình phục trở lại, trong ánh mắt nóng bỏng của mọi người hiển ha cửa chính của long cung.

Trên đỉnh đầu, nước biển chấn động, tinh huy lưu chuyển, tựa như ảo mộng. Long cung trước mắt nguy ngang tráng lệ, lộng lẫy sáng lạn nhiều vẻ.

- Chưa ai từng đến đây. Chúng ta là những người đầu tiên!

Sở Vân thở dài một hơi, hắn cũng có chút lo lắng. Chỉ là hôm nay, bản thân được sống lại cũng không có ảnh hưởng tới Tinh Hải Long Cung.

Phía trước điện, hắn trông thấy vẫn y nguyên như trước, vẫn là hai ngọn núi đá nhỏ.

Tại trong cung điện, ba chiếc bàn lẳng lặng trưng bày các loại kỳ trân dị bảo trên đó.

Tới phía sau cung điện, chính là nơi Thương Lam Hải Long tĩnh phục, cũng chính là nơi đợi tân chủ nhân của cung điện.

- Thương Lam Hải Long, ta đã tới. Cùng nhau hưởng thụ ánh hào quang!

Sở Vân mỉm cười, thất thanh.

Từ trong mũi Thương Lam Hai Long phun ra một đạo khí lực, kèm theo ngạo khí nói:

- Tiểu thiếu niên, tân chủ nhân ta đợi không phải là ngươi.

Hậu điện Tinh Hải Long Cung. Yêu thú tuyệt phẩm Thương Lam Hải Long của Hải Long Vương, một thời tiếng tăm lừng lẫy nằm ngang trong đó.

Long giác giống như rừng rậm san hô, đá lởm chởm nhiều vẻ. Long lân màu xanh thẫm, lộ ra ánh sáng yếu ớt. Long thần dài hơn mười trượng, uốn khúc quanh co, nguy nga tráng lệ. Long trảo dữ tợn, quang mang lập lòe.

Đây là lần thứ hai Sở Vân nhìn thấy Thương Lam Hải Long, lần trước đã cách đây hơn hai mươi năm. Không còn giống như kiếp trước, mang theo tiếc nuối từ bỏ trần thế. Nhưng mà Thương Lam Hải Lam không coi trọng Sở Vân.

- Năm xưa, lão chủ nhân của ta Khương Bác cùng Bá Vương đánh một trận bị trọng thương, trước khi chết có lưu lại tòa cung điện này, chờ người có duyên phận.

Ta được Hải Long Vương lưu lại để khảo hạch người kế thừa.

Thương Lam Hải Long há miệng thật lớn. m thanh phát ra trầm ổn như núi, nhưng phía sau cung điện bị chấn động mạnh.

Sở Vân không ngờ sẽ gặp phải biến cố này. Bất quá tâm niệm vừa chuyển, đột nhiên cảm thấy thoải mái.

Trước đây Hải Long Vương tung hoành khắp hải vực, Thương Lam Hải Long có tu vi cấp Kiếp Yêu, là yêu thú có thực lực đỉnh phong nhất. Cường giả như vậy, tự nhiên trong lòng còn ngạo khí.

Kiếp trước khi Sở Vân gặp được nó, nó đã sắp chết. Tự nhiên ngạo khí tiêu tan, cũng giống như Sở Vân.

Thế nhưng hôm nay, tuy rằng nó bị thương nặng nhưng trước mắt thân thể chưa tới mức tận cùng. Ngạo khí chập trùng, không để Sở Vân vào mắt.

- Bây giờ phải làm thế nào mới vượt qua khảo hạch của ngươi?

Trong lòng Sở Vân trở lên yên tĩnh, lãnh đạm hỏi thăm.

Thương Lam Hải Long trả lời, vô cùng kiêu ngạo:

- Ta đã nói, ta chính là khảo hạch ở đây. Chỉ có ta mới có thể lựa chọn chủ nhân kế thừa những gì của Hải Long Vương để lại.

Ngừng lại một chút, Long Nhãn khẽ mở ra, hiện lên một đạo quang mang. Thương Lam Hải Long tiếp tục nói với Sở Vân:

- Mà ngươi họ Sở cũng không thích hợp.

- Họ Sở thì làm sao vậy?

Nhan Khuyết không cam lòng kêu lên.

Điều này nằm ngoài dự tính của Sở Vân, thật không ngờ bởi vì dòng họ của chính mình cho lên bị Thương Lam Hải Long cự tuyệt.

- Bá Vương họ Sở, cũng chính là kẻ gây nên cái chết của lão chủ nhân. Đối với người họ Sở, ta không thiện cảm.

Thương Lam Hải Long nói. Tất cả mọi người ở đây đều ngạc nhiên trố mắt nhìn.

Một trăm năm trước, Sở Bá Vương cùng Hải Long Vương đánh một trận ác liệt, sau khi bị trọng thương liền bặt vô âm tín. Trên người Thương Lam Hải Long thương thế nghiêm trọng, cũng là bởi Bá Vương gây lên. Bởi vậy Hải Long rất căm hận ngự yêu sư họ Sở.

Trong lúc đó, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn nhau không xử lý như thế nào cho phải.

Tựa như ngự yêu sư lựa chọn yêu thú đản, yêu thú trưởng thành thế lực cường đại cũng sẽ lựa chọn chủ nhân của chính mình. Kỳ thực không chỉ có yêu thú mà yêu thực, yêu binh cũng như vậy. Chuyện yêu thực chọn chủ, yêu binh chọn chủ cũng là chuyện bình thường.

Hôm nay, Thương Hải Long bởi vì họ Sở mà không muốn nhận Sở Vân làm chủ nhân, làm cho mọi người bất ngờ. Tất cả mọi người cứng họng không biết nói gì.

Yêu thú không nhắc đến, trí tuệ của chúng nó còn kém xa loài người, cũng không xuất chúng. Thông thường đều nhận thức sự được và mất, nếu muốn thuyết phục Thương Lam Hải Long thay đổi chủ ý, hầu như là chuyện không thể.

Trong lòng Sở Vân có chút rối loạn. Nói thật hắn cũng không ngờ tới tình huống này, và kế hoạch trong lòng hắn cũng không thích hợp.

- Thương Lam Hải Long, rõ ràng không tiếp nhận ta làm chủ nhân? Lẽ nào muốn lưu lại cho người sau? Không! Nhất định không thể được, ta phải giết chết nó, long tinh của nó có giá trị rất lớn. Chôn ở gốc cây trong hoa viên, nói không chừng cũng có thể kết trái!

Trong mắt Sở Vân hiện lên một đạo hàn quang, trong lòng tràn ngập sát khí. Sống lâu như vậy, mật tàng kia cũng không lưu giữ trong trí nhớ của hắn. Mà là cây yêu thực trong Tinh Hải Long Cung, rốt cục là loại yêu thực gì? Có thể tạo thành một loại quả thần kỳ như vậy?

- Thật vậy sao? Ngươi muốn động sát khí với ta, muốn chém chết ta?

Thương Lam Hải Long nhạy cảm biết được sát ý trong lòng Sở Vân đang sôi trào.

Không hề giận dữ, ngược lại còn tán thưởng:

- Tốt, thiếu niên nhỏ tuổi có chút khí phách. Tâm tính quyết đoán, sau này sẽ trở thành cường giả một phương. Nếu như ngươi không mang họ Sở, thực ra ngươi có điều kiện tốt nhất trở thành tân chủ nhân của ta. Chỉ là hiện tại, ta tình nguyện lựa chọn vị cụt tay này.

- Hử? Nghĩa phụ?

Sở Vân sửng sốt, sát khí cũng đột nhiên biến mất.

Trong lúc này, nhất thời mọi ánh mắt đều đổ dồn nhìn lên trên người Thư Thiên Hào.

- Lão Nhân? Ngươi cũng mang họ Sở sao?

Ngữ khí của Thương Lam Hải Long trầm xuống.

- Lão phu họ Thư, Thương Lam Hải Long ngươi muốn nhận ta làm chủ nhân?

Thư Thiên Hào cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

- Nghĩa phụ họ Thư, nhi tử họ Sở?

Thương Lam Hải Long vô cùng ngạc nhiên, liền thất thanh.

- Hừ! Tuy rằng Sở Vân không phải là nhi tử ta sinh ra, nhưng còn hơn cả thân tử. Cho ngươi một lời khuyên, không nên coi thường nghĩa tử của ta. Chính là hắn suy đoán rồi kết luận, vì vậy mới có thể tìm được nơi này. Ngươi theo hắn sẽ có tiền đồ rộng mở. Quật khởi như xưa, tất sẽ không lâu.

Thư Thiên Hào khuyên nhủ.

Thái độ của Thương Lam Hải Long rất kiên quyết:

- Trừ phi hắn bỏ họ Sở, đổi thành họ Thư của ngươi. Ta sẽ không bao giờ đi theo một người chủ nhân mang họ Sở.

211. Chương 25: Tính Danh Bí Ẩn, Long Nguyện Yêu Thụ (hạ)

Chương 25: Tính danh bí ẩn, Long Nguyện yêu thụ (hạ)

- Nghĩa phụ…

Trong mắt của Sở Vân chợt lóe sáng, nhìn về phía Thư Thiên Hào.

Trên thực tế, hắn vẫn luôn ngờ vực về dòng họ của chính mình. Khi còn nhỏ, cũng từng tranh cãi ầm ĩ, muốn đổi thành họ Thư. Nhưng Thư Thiên Hào không cho phép, Sở Vân suy đoán nhất định trong này có nhân duyên.

Quả nhiên, Thư Thiên Hào vừa nghe được lời này, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

Kiên quyết phản đối:

- Hắn không thể đổi họ! Họ Sở chính là họ của hắn. Một nam nhân, làm sao có thể quên đi cội nguồn của chính mình?

- Nói như vậy, ta sẽ tuyệt đối không chấp nhận hắn làm chủ nhân.

Thư Thiên Hào hừ lạnh một tiếng:

- Thật không biết phải trái! Thân thể trọng thương, vẫn còn sĩ diện trước mặt chúng ta. Bản tính kiêu ngạo đã khiến ngươi không nhân rõ tình thế? Mặc dù ngươi không muốn, chúng ta cũng chỉ còn cách có ép thu phục ngươi!

- Thà làm ngọc vỡ!

Thương Lam Hải Long mở to đôi con mắt lớn như đèn lồng, ngữ khí vô cùng kiên định nói:

- Dù sao đi nữa hiện tại ta bị thương nặng, cho dù ngươi cậy mạnh thu phục ta, sau một hồi giao đấu kịch kiệt, sợ là chỉ nhận được thi thể của ta.

- Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt!

Sắc mặt Thư Thiên Hào trầm xuống, nhãn thần lạnh tanh. Thương Lam Hải Long này không phải dễ thay đổi, rõ ràng rất kiêu căng. Thực cho rằng mình rất tài ba, chẳng qua chỉ là một yêu thú bị thương nặng mà thôi. Dĩ nhiên khinh thường Sở Vân.

Thư Thiên Hào vẫn thấy hắn luôn khinh thường Sở Vân. Nếu như khinh thường hắn, cũng không khiến hắn khó chịu đến như vậy.

Tức thì bầu không khí trở nên căng thẳng, giương cung tuốt kiếm đứng lên. Sở Vân cảm thấy không ổn, vội vã đi tới. Trong lúc đó, đứng giữa Hải Long và nghĩa phụ ngăn cản nói:

- Nghĩa phụ, đừng làm vậy! Như vậy không có tốt? Nếu như Thương Lam Hải Long lựa chọn người, vậy người hãy thu nhận yêu thú tuyệt phẩm này!

- Sở Vân!

Biểu tình của Thư Thiên Hào rất nghiêm túc, nói:

- Tinh Hải Long Cung là do con tìm thấy. Chúng ta chỉ theo con, giúp con mà thôi. Tất cả mọi thứ ở đây đều do con tìm thấy, cũng đều là của con.

- Nếu đều là của nhi tử, nhi tử muốn tặng Thương Lam Hải Long tặng cho nghĩa phụ.

Sở Vân cười rộ lên, tiếp tục nói với Thư Thiên Hào.

- Con…

- Nghĩa Phụ! Sở Vân chỉ là một cô nhi, nhờ người nuôi dưỡng tới tận bây giờ, ân tình như biển sâu. Tặng người một yêu thú bị thương nặng, không sử dụng được. Có gì đáng ngại? Trước kia trên đảo không có thức ăn, người chặt tay làm đồ ăn cho nhi tử. n tình như vậy, hôm nay nhi tử hoàn lại một ít, có gì không được!

Sở Vân khuyên, trong ánh mắt hiện lên thứ tình cảm vô cùng thắm thiết.

Một câu nói kích thích thiên tầng lãng, khiến những người khác rối loạn một hồi.

Đây chính là bí mật kinh thiên động địa!

Không ngờ, Thư Thiên Hào mất đi một cánh tay cũng là vì Sở Vân. Trước đó không ai biết được điều này.

Toàn thân Thư Thiên Hào chấn động:

- Chuyện này, con vẫn còn nhớ! Lúc đó con còn nhỏ như vậy…

- n tình sâu đậm, chết cũng không quên. Ngày hôm nay mới có cơ hội nói ra, nghĩa phụ. Chuyện tình trước kia nhi tử chỉ nhớ rõ chút ít, chuyện này có liên quan tới song thân của hài nhi? Hài nhi muốn đổi họ, người không cho. Trong chuyện này nhất định có duyên cớ.

Thân tình của Sở Vân thắm thiết.

Thư Thiên Hào than thở:

- Ai! Không phải lão đa ta không muốn nói. Mà hiện tại nói ra không có lợi với con. Phụ thân của con là huynh đệ kết nghĩa với ta, trước khi tạ thế có giao phó con cho ta. Ta đã hứa sẽ đối đãi con như thân tử, nuôi dưỡng con trưởng thành. Hiện nay, tuy rằng con tiến bộ thần tốc thế nhưng kẻ thù quá nhiều. Khi ngươi tu hành thành đạt, nếu như có thể xếp vào Vương bảng, ta ắt sẽ nói chân tướng việc này cho con. Nếu như không

được, lão đa ta chắc chắn sẽ giữ kín bí mật này, không muốn làm hại con!

Nhãn thần hắn như mây khói, ngữ khí cũng rất uể oải. Hiển nhiên bị tình cảm trước kia kích động.

- Nghĩa phụ…

Sở Vân muốn mở miệng nói, nhưng chung quy lại không có nói thêm nữa. Hắn hiểu rất rõ bản tính của Thư Thiên Hào, một khi đã quyết định chuyện gì thì không ai có thể lay chuyển được.

Thế nhưng tên được xếp vào Vương bảng, mục tiêu này không phải dễ dàng, quả thực quá xa vời.

Những nhân vật như Hải Long Vương, Sở Bá Vương đều có thực lực Vương cấp, xếp vào Vương bảng. Tung hoành thiên hạ, xưng hùng một phương. Dù thế lực Trữ gia đảo, Vệ gia đảo mạnh như vậy nhưng cũng chỉ cần quét qua một lượt có thể dẹp sạch.

- Nếu đã như vậy, ngươi sẽ trở thành tân chủ của ta. Chân chính tiếp nhận những gì Hải Long Vương để lại.

Thương Lam Hải Long bỗng nhiên lên tiếng, phá vỡ sự im lặng.

Những lời này, lập tức gây sự chú ý của mọi người.

- Chân chính tiếp nhận những gì Hải Long Vương để lại?

Chính là kiếp trước đã ở lại Tinh Hải Long cung một thời gian, nơi đây Sở Vân tương đối quen thuộc cũng không khỏi sửng sốt.

- Hừ, cũng đều đã nói với các ngươi, ta chính là người sát hạch do Hải Long Vương lưu lại. Chỉ có thông qua đợt sát hạch của ta, mới có thể chân chính thu được những gì Hải Long Vương để lại.

Sở Vân cũng chợt nghĩ tới cây yêu thực trong hậu hoa viên, mở miệng nói:

- Ngươi muốn nói cây yêu thực tại hậu hoa viên sao?

Ngữ khí của Thương Lam Hải Long lần đầu tiên chuyển biến:

- Di? Ngươi đã biết rồi sao? Long Nguyện Thụ chính là yêu thực tuyệt phẩm, thoạt nhìn rất bình thường, vốn cũng chính là do lão chủ nhân tuyển chọn. Sau khi trải qua hơn ba mươi năm, mới may mắn phát hiện lai lịch thực sự của nó.

- Long Nguyện Thụ? Yêu thực tuyệt phẩm?

Sở Vân lẩm bẩm trong miệng, đúng là cây này khiến hắn càng thêm hiếu kỳ.

- Xem ra ngươi cũng chỉ biết được một chút ít thôi à! Dựa theo tuổi tác của ngươi có thể biết tới đây cũng đã là rất giỏi.

Thương Lam Hải Long nhìn Sở Vân bằng ánh mắt khác, ngữ khí cũng có phần hòa nhã.

- Long Nguyện Thụ là một trong năm yêu thực tuyệt phẩm vô cùng hiếm lạ, liên quan tới số mệnh hư vô mờ mịt.

- Số mệnh?

Điều này khiến Sở Vân nhướng mày. Nói về số mệnh, hắn không hiểu được nhiều, nhưng cũng không phải không biết đến.

- Vận lai thiên địa giai đồng lực, viễn khứ anh hùng bất tự do.

Thương Lam Hải Long ngâm nga một tiếng.

- Không nên coi thường số mệnh. Tuy rằng nhìn không thấy, sờ không được, thế nhưng thực sự tồn tại. Nói cho các ngươi biết một bí mật, phàm là vương giả một phương, liệt danh trên Vương bảng, bên người đều có một hai yêu thú, yêu thực hoặc là yêu binh liên quan đến số mệnh.

Ngừng lại một chút, ngữ khí của Thương Lam Hải Long càng tăng thêm:

- Hay nói cách khác, muốn trở thành vương giả một phương, yêu binh, yêu thực, yêu thú số mệnh ắt không thể thiếu!

212. Chương 26: Tiên Nang Thượng Đẳng, Thế Cục Nguy Cấp (thượng)

Chương 26: Tiên nang thượng đẳng, thế cục nguy cấp (thượng)

- Tại Tinh Châu nhân tài tầng tầng lớp lớp, đấu đá lẫn nhau. Nhiều như những cành hoa. Vì sao chỉ có vài người có thể đột phá, trổ hết tài năng? Thực lực chỉ chiếm một phần, mặt khác vận khí cũng chiếm một phần. Long Nguyện Thụ liên quan đến số mệnh Tinh Châu. Người có Long Nguyện Thụ trong tay ắt có thể nắm giữ số mệnh của chính mình. Gặp khó khăn được trợ giúp, gặp nạn ngộ người tốt, luyện đan tăng thêm

may mắn, kỳ ngộ được trời trợ giúp.

Thương Lam Hải Long, chậm rãi mà nói:

- Chư Tinh Quần Đảo vẫn luôn xảy ra nội chiến, các quốc đảo khác ngăm nghe nhòm ngó tới, tại sao vẫn có thể trường tồn tới nay? Từ xưa thế lực bên ngoài luôn muốn nhúng tay vào việc nội bộ trên Chư Tinh Quần Đảo, công kích bằng mọi cách. Từng có ngự yêu sư Vương cấp suy luận, Chư Tinh Quần Đảo được số mệnh bảo vệ. Năm đó năm vị Vương giả đời thứ nhất, bản thân đều sống tại Chư Tinh Quần Đảo, vận yêu của bọn họ đều được chôn cất tại nơi nào đó trên quần đảo, đến nay số mệnh của năm người vẫn luôn bảo vệ quần đảo.

Từ trước tới nay trên Tinh Châu đã có hơn mười vương giả lớn. Hải Long Vương, Sở Bá Vương chính là đời gần đây nhất. Năm đại vương đời thứ nhất và ngũ hành tương quan, có rất nhiều chuyện viết về bọn họ được lưu truyền đến nay.

Sau buổi nói chuyện này, mọi người đều có cái nhìn khác về số mệnh. Kẻ khác mở rộng tầm mắt.

Số mệnh quả thực rất quan trọng.

Không những trợ giúp ngự yêu sư tăng thêm hiệu suất tu hành. Thậm chí có thể bảo vệ quốc gia, bảo vệ khí hậu một phương.

Mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, cấp bậc của Sở Vân còn quá thấp. Hôm nay coi như là hắn kế thừa hai bảo vật của Hải Long Vương Khương Huyền Bác. Một là lưu lại thực lực của hắn, chính là Thương Lam Hải Long. Hai là lưu lại số phận của hắn, tức là Long Nguyện Thụ.

Thương Lam Hải Long bị trọng thương, hiện nay không thể tùy ý xuất thủ. Bởi vậy sức mạnh Hải Long Vương lưu lại không được trọn vẹn.

Bất quá, Long Nguyện Thụ không bị tổn hao chút gì, một phần số phận vẫn hoàn hảo như cũ. Đủ để chống đỡ ngự yêu sư làm Vương giả.

- Long Nguyện Thụ rất cổ quái, trong hoàn cảnh khác nhau đòi hỏi những đặc thù riêng. Cần bên cạnh một đầu yêu thú hệ long, vào việc hấp thụ long khí để tồn tại. Đồng thời nó cũng sẽ cung cấp yêu nguyên giúp

cho long thú tăng trưởng tu vi. Song phương có quan hệ cộng sinh. Linh quang của nó thực sự dư thừa, thế nhưng chỉ có thể học được loại đạo pháp loại hình số mệnh, lực công kích không hề cụ thể…

Thương Lam Hải Long kể lại căn dặn Sở Vân.

Lúc này Sở Vân mới từ từ giải thích:

- Long Nguyện Thụ đích thực là một yêu thực cổ quái. Trên thực tế, phàm là yêu thú liên lụy đến số mệnh đều rất cổ quái.

Bởi vì chúng nó không chịu lực tác động cụ thể, năm tu vi chỉ có thể từ từ tăng lên.

Dựa theo điều kiện hoàn cảnh yêu cầu đặc thù riêng, rất khó đáp ứng.

Ví như Long Nguyện Thụ đòi hỏi môi trường sống rất cao, đất, nước, không khí đều phải là thiên tài địa bảo thượng đẳng. Ngoài điều đó ra còn cần phải có một đầu long thú quanh năm sống cùng nó. Yêu nguyên chăm sóc cho long yêu cũng rất đặc thù.

Thương Lam Hải Long chính là dựa vào cổ yêu nguyên này, tuổi thọ đã trên trăm tuổi.

- Nói như vậy, giữa các ngươi, không bên nào tách rời bên ngoài?

Sở Vân chau mày nói.

- Cũng không phải như vậy.

Thương Lam Hải Long thở dài một tiếng, trong lời nói tràn ngập bi tình của một anh hùng tuổi xế chiều.

- Ta thoi thóp sống hơn một trăm năm tại long cung, nhờ long yêu khí trong long cung bổ dưỡng ta, chỉ cần không có yêu thú hệ long khác sinh sống ở đây, Long Nguyện Thụ cũng có thể sinh tồn tốt trong một thời gian dài. Mà bản thân ta bị trọng thương khó qua khỏi được, đại nạn không còn xa. Hy vọng thời gian cuối cuộc đời có thể ngang dọc bầu trời, bay lượn trên biển một lần nữa.

Sở Vân nghe vậy, khẽ động lòng. Kỳ thực muốn điều trị thương thế cho Thương Lam Hải Long cũng không quá khó.

Thân thể yêu thú có sức đề kháng vượt xa con người. Có một số đan dược con người không thể hấp thụ được nhưng yêu thú có thể hấp thụ. Chỉ là bây giờ, thiếu đi một ít dan dược nửa tuyệt phẩm dược tính cực kỳ cao mà thôi.

Loại đan dược này, Bạch Mi Đan Sư cũng không luyện chế được. Thế nhưng trong ký ức của Sở Vân, tại rất nhiều mộ địa đầy nguy hiểm có tồn tại một ít. Nếu mang tới, chắc chắn trị hết thương thế cho Thương Lam Hải Long.

Suy nghĩ một lúc, nhưng Sở Vân không nói ra điều này.

Thương Lam Hải Long còn tồn tại ngạo khí trong lòng, đồng thời còn thương nhớ tới lão chủ nhân. Sở dĩ lựa chọn Thư Thiên Hào cụt tay cũng chỉ là vì hấn cùng cảnh ngộ mà thôi. Điều này và Sở Vân kiếp trước có liên quan đến nhau.

Sở Vân âm thầm quyết định, muốn làm mài mòn ngạo khí của Thương Lam Hải Long, nếu không Thư Thiên Hào khó có thể hoàn toàn nắm giữ đầu long yêu này trong tay.

- Thật không ngờ thế sự vô thường, quanh co. Không đạt được Thương Lam Hải Long, lại chiếm được Long Nguyên Thụ.

Sở Vân thở dài, buồn bực nói:

- Như vậy cũng không ổn. Long Nguyên Thụ cần có long khí, không thể rời khỏi Tinh Hải Long Cung. Lẽ nào tạm thời phải lưu nó tại đây sao?

Để yêu thực như vậy tại đây, không người trông giữ, có thể yên tâm được sao?

Cho dù là lưu lại người trông giữ, cũng chẳng phải là giấu đầu hở đuôi, như vậy khác gì cho người đời biết nơi này có điều kỳ lạ?

Sở Vân đang khó xử, bỗng nhiên tiếng cười của Thương Long Hải truyền đến bên tai:

- Tiểu thiếu niên, theo ngươi nghĩ Tinh Hải Long Cung này là như thế nào?

Trong tiếng cười của Thương Hải Long Cung ý vị rất thâm trường. Khiến trong đầu Sở Vân chợt lóe ra linh quang, thân thể chấn động, trên mặt hiện lên biểu tình khó tin:

- Lẽ nào Tinh Hải Long Cung chính là…

- Không sai! Chính là Tiên Nang thượng đẳng lão chủ nhân đặc biệt chế tạo một giành cho Long Nguyện Thụ và ta!

…

Hai ngày sau, toàn bộ đại quân Thư gia rút khỏi Vệ gia đảo, quay về trấn thủ Thư gia đảo.

Lúc này, thông tin về trận chiến tại Song Tử Hạp đã được lan truyền khắp Chư Tinh Quần Đảo, khiến mọi người chấn động.

Thiên Ca Thư Viện.

- Hổ phụ không khuyển tử, song hổ tập kích!

- Phương gia tam tử ngã xuống, Phương gia chủ tức giận tới cực điểm!

- Song Tử Hạp được thế lực khắp nơi quan tâm đến. Song Tử Hạp phục kích chiến, đã được liệt vào trong một trăm trận chiến kinh điển Chư Tinh Quần Đảo.

…

Lời đồn đại trên Phong Ngữ đằng, hầu như đều nói về chiến sự tại Song Tử Hạp. Tin đồn lan truyền cơ hồ như cành lá bao trùm phong ngữ đằng.

213. Chương 27: Tiên Nang Thượng Đẳng, Thế Cục Nguy Cấp (hạ)

Chương 27: Tiên nang thượng đẳng, thế cục nguy cấp (hạ)

Trên Đằng bảng cùng với chi nhánh phụ cận các loại trên thân cây miêu tả các tin tức khác. Còn trên đằng diệp hầu như điều nói về nghị luận và cái nhìn của đảo dân trên Chư Tinh Quần Đảo về trận chiến kinh điển này.

Lời đồn đại trên Phong Ngữ đằng, khiến mọi người chấn động. Vô số thư sinh, hoặc là biểu tình phấn chấn, hoặc là mặt lung ưu sầu. Mấy kẻ vui mừng mấy kẻ ưu sầu, đều bị chiến tích bưu hãn này kinh sợ.

Trong lúc này, bỗng nhiên xuất hiện thân ảnh xinh đẹp của Trữ Y Y. Nàng chỉ lớn hơn Sở Vân một tuổi, sau khi Tinh Thánh Đại Xạ Lễ trở thành học sinh năm ba, vẫn ở lại trong thư viện.

Vốn coi Thư gia đảo chỉ là thứ nhảm nhí, nhưng thật không ngờ, tin tức hoàn toàn trái ngược.

Nàng tự nhiên không cam lòng, vừa nghĩ tới Sở Vân, oán hận cừu thị nổi lên:

- Vô ích thôi, Sở Vân! Điều này cũng là hồi quang phản chiếu mà thôi, con mồi trước khi chết đều giãy dụa kịch liệt. Chỉ cần đại quân liên hợp lại, bẻ gãy nghiền nát, ngươi cho là ngươi còn có cơ hội sao?

- Thật không ngờ tên tiểu tử Sở Vân này thích ứng với chiến trường nhanh như vậy. Còn biểu hiện kinh diễm đến như vậy. Thực sự đúng là hậu sinh khả úy a.

Trong tiểu viện đỉnh núi, Phong Bá Nhạc nhấp miệng cười ha hả.

Bạch Mi Đan Sư đang ngồi trước mặt hắn nói:

- Sau trận chiến như vậy, quân liên minh chấn động mãnh liệt. Có thể sản sinh kiêng kỵ cường liệt, do đó giải tán minh ước, thu tay đối với Thư gia hay không?

Phong Bá Nhạc chậm rãi lắc đầu:

- Sẽ không. Vệ gia, Phương gia tổn thương nặng cũng chỉ là suy yếu một phần lực lượng của liên quân. Vẫn chưa đạt được tới mức bức tán minh ước. Thậm chí còn phản tác dụng, kích phát liên minh tăng binh. Chỉ là, Thư gia đảo dứt khoát buông tha Vệ gia đảo, thậm chí bắt tù tộc nhân Vệ gia làm tù binh cũng đều đã thả về, đây chính là một bước kỳ diệu a…

Hoa gia đảo, cây anh đào tung bay trong gió.

Đỉnh Thiên Thủ Cách chủ thành.

Trên bàn trà thấp bé có bày hai ly trà xanh. Hoa Anh đang ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn trà, anh khí bừng bừng không kiềm chế được.

Mà ở bên cạnh chính là phụ thân của hắn, đảo chủ Hoa gia đảo.

Tóc mai hắn đã bạc, khuôn mặt ôn hòa, toàn thân tỏa ra ý vị của một nam nhân thành thục. Có thể thấy được khi còn trẻ, hắn cũng phong lưu tài tử giống như Hoa Anh.

- Quân tình tại Song Tử Hạp, con biết rồi sao? Tại Thiên Ca Thư Viện, nghe nói mấy lần con thua trên tay của Sở Vân. Hãy nói cho ta biết về nhìn nhận của con.

Hắn ngồi ngay ngắn, dùng nhãn thần ôn hòa nhìn về phía con trai độc nhất của mình.

- Dạ.

Hoa Anh trang nghiêm nói.

- Thoạt nhìn Sở Vân, đao pháp cuộn trào mãnh liệt, tình tình cương trực dũng cảm. Trên thực tế, rất trầm ổn, ánh mắt tinh tế, trong lòng ẩn chứa mưu kế, phúc có lương mưu. Càng đáng sợ hơn chính là, tính tình hắn cứng cỏi, tinh thần kiên trì không giảm, chém giết quyết đoán, nhân từ với kẻ khác nghiêm khắc với chính mình. Nhân vật như vậy, quyết không thể xem thường! Nếu như trưởng thành chín chắn, ngày sau e là không chỉ leo lên Dị Sĩ bảng, thậm chí lên Kỳ Nhân bảng! Nhân lúc có cơ hội tốt, hắn chưa đủ lông đủ cán, chém chết hắn mới là lựa chọn tốt nhất.

- Ha ha… Tốt, tốt.

Hoa gia đảo chủ cười vang nói.

- Ta muốn cảm tạ Sở Vân. Con bị bại trận cũng tốt, bây giờ đã trút sạch tính khí cuồng dã trẻ tuổi, rốt cục có thể thấy rõ sự thực, bình tĩnh phân tích. Khụ khụ khụ…

Đột nhiên Hoa gia đảo chủ ho khan kịch liệt, khóe miệng chảy máu.

- Phụ thân!

- Kiếp nạn của ta đã tới. Chỉ là trước khi chết, có thể thấy được con trưởng thành lòng ta cũng được an ủi. Ta dự định, tăng thêm một hạm đội nữa cho con thống lĩnh, cần phải lỗ lực hết sức diệt trừ Thư gia đảo. Sở Vân còn ít tuổi mà đã biểu hiện như vậy, khiến ta lại cảm thấy Sở Bá Vương hiện ra trước mắt. Người này không trừ bỏ, sau này tất sẽ là họa lớn của Hoa gia đảo ta. Chỉ là, nếu như hành động lần này thất bại liền phải giao hảo cùng Thư gia. Chớ nên đối địch cùng bọn chọ. Khụ khụ khụ…

- Phụ thân, không ngờ người đánh giá Sở Vân cao như vậy.

Hoa Anh nắm chặt song quyền, tuy rằng hai lần thảm bại trước Sở Vân, nhưng trong xương cốt của hắn vẫn có chút không phục.

- Điều đáng sợ nhất của Sở Vân, không phải là võ trí hay tâm tính của hắn mà chính là sự trưởng thành của hắn. Hắn trưởng thành quá nhanh! Giống như Sở Bá Vương năm xưa, phong vân hội hợp, phi long cửu thiên. Hồi tưởng lại một chút thông tin, ngày hắn ăn nhờ ở đậu trên Thư gia đảo, mười ba năm khốn đốn, bình thường không thể chợp mắt. Thế nhưng kỳ ngộ cơ duyên, trong ngày lễ thành niên đại tỏa phong mang. Sau đó nhập học Thiên Ca Thư Viện, gắng sức học tập. Hiện tại tập kích Vệ gia đảo, chém chết Phương gia tam tử làm lên đại sự. Bất quá hắn mới chỉ mười bốn tuổi mà thôi.

Bộ dạng Hoa Anh đầy vẻ kinh hãi, được phụ thân nhắc nhở, lúc này hắn mới ý thức được điểm đáng sợ nhất của Sở Vân.

Thực lực của Sở Vân cùng với tính tình trầm ổn. Chung quy lại làm người ta quên đi tuổi của hắn.

Mười bốn tuổi!

Còn quá trẻ, con số khiến người ta phải khiếp sợ.

Hoa Anh hồi tưởng lại chính mình khi mười bốn tuổi, dạt dào tư tưởng tranh đấu, luôn nghĩ tới mỹ nhân. So với Sở Vân, không khỏi khiến hắn cảm thấy xấu hổ.

Tinh lịch tháng 7 năm 753, mười bốn thế lực bao gồm có Thiết, Phương, Vệ, Hoa… Kết thành liên minh, cưỡng bức Thư gia đảo. Thiếu đảo chủ Thư gia đảo Sở Vân xuất sắc hơn người, phản công ngược trở lại tập kích bất ngờ Vệ gia đảo, chém chết Phương gia tam tử.

Chấn động khắp quần đảo.

Liên quân phẫn nộ, Phương gia, Hoa gia tăng cường hạm đội, các gia đảo khác vẫn còn đang đóng quân ở ngoài xa liền cấp tốc hướng về Thư gia đảo. Trong lúc này, nhất thời Thư gia đảo đối mặt với hiểm cảnh, tình thế vô cùng nguy hiểm.

Trông thấy liên quân hợp binh một chỗ, bức tiến hướng tới Thư gia đảo. Thư Thiên Hào viết chiếu lệnh phong Sở Vân làm đại tướng, Kim Bích Hàm và Vũ Đại Đầu làm phó tướng đóng quân tại Thiết Lung Đảo tiến hành chống đỡ.

Lại mật lệnh Nhan Khuyết thống lĩnh bảo thuyền Ưng Tường Hào cùng mấy chục chiến hạm và hơn một ngàn quân sĩ tạo thành một hạm đội đánh chặn. Quấn lấy địch quân phía sau, ý đồ ngăn cản tiếp viện của đối phương.

Còn chính mình trấn thủ Thư gia chủ đảo, ngày đêm khổ huấn, tận lực đề thăng tu vi Thương Lam Hải Long. Thao luyện tinh binh chuông đồng, muốn trong một thời gian ngắn nhất tạo ra một đội quân.

Thiết Lung Đảo chính là đảo cấp trấn, chính là tiền phương của của Thư gia chủ đảo, cách chủ đảo mấy trăm hải lý. Trên đảo có núi cao, dễ thủ khó công. Nơi đây chính là hiểm quan nổi tiếng tại Chư Tinh Quần Đảo.

214. Chương 28: Binh Áp Thiết Lung Đảo, Đấu Tướng (thượng)

Chương 28: Binh áp Thiết Lung Đảo, đấu tướng (thượng)

Sở Vân làm đại tướng, Kim Bích Hàm, Vũ Đại Đầu làm phó tướng, thống lĩnh bảo thuyền Mãnh Nha Hào cùng mấy chục chiến thuyền chiến hạm, mấy trăm chiến thuyền nhỏ và thuyền nhẹ. Cùng với năm ngàn chính quân, năm trăm tinh binh chuông đồng trấn thủ nghiêm

ngặt.

Thiết gia, Hoa gia, Mã gia, Trữ gia, Viêm gia, Đoàn gia, Sa gia, Trầm gia, Viên gia, Vương gia, Đường gia, Từ gia cộng lại mười hai thế lực gia đảo, hợp lại một chỗ. Quân lực vài vạn có dư, tướng lĩnh hơn mười vị, hai chiến thuyền lớn, năm bảo thuyền, ba đại phúc thuyền, hai lâu thuyền, còn lại chiến hạm bình thường nhiều vô kể. Tinh kỳ trống trận, đao thương sắc bén, quân đội hùng dũng hướng tới Thiết Lung Đảo nghiền áp mà đến.

- Hùng quan như vậy, không hổ là Thiết Lung Đảo tiếng tăm lừng lẫy!

Hạm đội đi tới phía trước đảo, quần hùng ngưỡng vọng Thiết Lung Đảo, sắc mặt rất khó coi.

- Mặc dù kinh tế Thư gia đảo yếu kém, thế nhưng qua nhiều đời đảo chủ xây dựng Thiết Lung Đảo, chưa bao giờ ngừng lại. Có được hiểm quan như vậy cũng rất bình thường.

Có tướng lĩnh cảm thán nói.

- Nếu như quân ta không chiếm được vị trí chiến lược quan trọng này mà đã thẳng công Thư gia đảo. Khi đó bọn chúng xuất binh hai đầu giáp công, quân ta trước sau khó cự, tình thế vô cùng nguy hiểm.

Trong các chúng tướng cũng không thiếu người đủ nhận thức binh cơ.

- Vậy phải nhổ tận gốc rễ Thiết Lung Đảo này!

Ý kiến của chúng tướng đồng lòng nhất trí.

- Ai muốn làm tiên phong?

Có người hỏi.

Không ai đáp lại.

Nam nhi Thư gia đảo nổi danh dũng mãnh. Trời sinh đều là hãn tốt, chiến lực vượt xa các chư đảo khác. Gần đây lại có thiếu tướng Sở Vân cường thế quật khởi trấn thủ, binh lực dư thừa, cộng thêm địa thế của Thiết Lung Đảo như vậy. Không ai muốn hành động bừa bãi, chuốc lấy rủi ro đầu tiên!

Thống lĩnh các gia đảo, ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, không có ngu dại mà đứng ra.

Thống lĩnh Trữ gia có phần tức giận, lần này chính là Trữ gia liên lạc với có thế lực khắp nơi. Đồng thời tài trợ rất nhiều lương thảo, vật tư, mỗi ngày tiêu hao rất lớn. Lúc này không kiềm chế được, từ chỗ ngồi đứng dậy.

- Sao hả?

Trên mặt mọi người lóe lên một tia sáng.

- Người người đều nói, Trữ gia khôn khéo, kỳ thực có cất giấu rất nhiều vũ khí!

Lúc này có thống lĩnh lên tán thưởng nói.

- Đừng hiểu lầm. Ta chỉ là muốn đi vệ sinh!

Thống lĩnh Trữ gia vội vàng làm sáng tỏ.

Sắc mặt mọi người đột nhiên trầm xuống, trong lòng thầm mắng Trữ gia xảo trá.

Khi thống lĩnh Trữ gia đi vệ sinh trở về, đảo qua một lượt, lại phát hiện tất cả mọi người vẫn như trước không ai đứng ra.

Thống lĩnh Trữ gia bất đắc dĩ, không thể làm gì khác là thoái lui, đề xuất ra ý kiến:

- Hùng quan kia hiểm ác đáng sợ. Không có gì trở ngại ngày mai đấu tướng trước. Dùng khí thế đánh đến, suy yếu quân phòng thủ của Thư gia khiến bọn chúng mất hết sĩ khí.

- Cách này rất hay!

Tất cả mọi người gật đầu tán thành.

Hôm sau giao đấu, tam quân đều xuất hiện. Một mảnh đại quân đông nghịt áp bách Thiết Lung Đảo.

Giữa chúng tướng, một người họ Hà tên Lã, dáng vẻ cao gầy tỏa ra tà khí. Cầm Đại Yêu binh Lục Khúc Xà mâu trong tay, cùng với Đại Yêu thú Hàn Phong Báo khống chế gió dưới thân, đồng thời bay lên không trung.

- Để giữ gìn hòa bình thế giới, để phòng ngừa thế giới bị phá hỏng, quán triệt phương châm hài hòa cùng tồn tài, bản đại tướng quân sẽ thay dân trừ hại! Tên tiểu tử Sở Vân, mau đây đón nhận cái chết!

Hắn hét lớn.

- Tướng quân này thuộc gia đảo nào vậy?

Quần hùng cả kinh, hai mặt nhìn nhau. Bọn họ vẫn chưa định ra ai xuất chiến, Hà Tà lập tức hừng hực khí thế ra trận.

Thống lĩnh Sa gia lấy tay che mặt, nhỏ giọng nói:

- Trong khi quân ta đi tới đây, hắn bất ngờ xuất hiện, xin đi theo. Ta thấy hắn cũng có dũng lực, nên thu nhận hắn. Đâu có biết hắn như vậy, ách, oai phong như vậy…

Quần hùng im lặng.

- Thực sự là muốn đấu tướng? Xem ra thế lực khắp thiên hạ đều quý trọng đôi cánh chim, không muốn bị tổn hại, bởi vậy không có phát động quần công.

Sở Vân cười lạnh một tiếng, cũng không ra võ đài. Chỉ lấy ra Định Tinh Cung.

Hắn đứng trên tường thành, giương cung lên. Ba mũi Lưu Tinh Tiễn liền bay vụt ra.

Hà Tà thét lớn:

- Hãy xem ta đây!

Thúc dục Lục Khúc Xà Mâu ngăn lại.

Oanh!

Hắn đỡ tiễn thứ nhất, sắc mặt kịch biến, thân hình loạng choạng, suýt chút nữa từ trên yêu thú Hàn Phong Báo ngã xuống.

Oanh!

Tiếp đó đỡ mũi tên thứ hai, Lục Khúc Xà mâu tuột khỏi tay, hắn thổ ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Oanh!

Mũi thứ ba từ trên cao bay tới, khiến hắn vẽ lên không trung một đường vòng cung đẹp mắt, sau đó phịch một tiếng rơi vào giữa biển. Sau khi sóng ngừng lại, ngoài biển hiện lên một vũng máu.

Hàn Phong Báo kia lập tức trở thành yêu thú hoang dại, hoảng hốt chạy toán loạn định chạy trốn khỏi Thiết Lung Đảo kết quả bị quân Thư gia bắt lại.

Ba mũi tên bắn chết một tướng!

- Thiếu chủ thần uy!

Sĩ khí quân Thư gia tăng manh.

- Đây là Lưu Tinh Tiễn Thuật, quả thực danh bất hư truyền.

Trong đám quần hùng, lập tức có người kinh hô.

- Không xong rồi! Trận chiến đầu tiên này vô cùng quan trọng, kết quả lại bị kẻ khác làm rối, ngược lại sẽ tăng thêm sĩ khí của đối phương.

Có người nghĩ không ổn nói.

- Còn ai muốn xuất tướng đấu cùng Sở Vân?

Có người hỏi.

Thống lĩnh Sa gia cười ha hả:

- Sở Vân chẳng qua chỉ là đứa nhỏ mười bốn tuổi, có gì đáng nói? Ta chỉ cần xuất ra tướng cấp thấp là có thể đánh thắng.

Mệnh lệnh truyền ra, tướng cấp thấp họ Sa tên Thần Nguyệt liền đi ra. Lưng sói thắt lưng ong, mắt ẩn hàn quang. Phần thắt lưng lộ ra Băng Tinh Xà, hàn khí tỏa ra bốn phía.

Cầm một đôi Dũng Tuyền Kiếm trong tay, hừng hực ý chí chiến đấu.

- Ngươi này có vẻ khả thi hơn!

Quần hung trông thấy, đều âm thâm gật đầu.

- Tiểu tử Sở Vân, mau xuống đây nếm thử sự lợi hại song kiếm của ta!

Sa Thần Nguyệt gào thét nói.

- Đó là ngươi tự chuốc lấy cái chết, đừng trách ta.

Sở Vân hét lớn một tiếng, cưỡi Thiên Hồ, cầm Túy Tuyết Đao trong tay bay tới chiến đấu.

Sắc mặt quần hùng đều ngưng đọng lại.

Nhưng trông thấy Sở Vân lưng sói, cao lớn dũng mãnh. Trong mắt ẩn chứa tinh quanh, mũi cao, tuấn lãnh cương dương.

Túy Tuyết Đao trong tay, ánh đao sáng như tuyết, tỏa ra hàn khí khiến kẻ khác phải kinh hãi.

Cưỡi Thiên Hồ thần tuấn phi phàm, bốn chân bốc lửa, giữa không trung thân thể xòe rộng trong rất đẹp mắt, hừng hực ý chí chiến đấu.

- Một Sở Vân thật hay!

Trong quần hùng rất nhiều mới nhìn thấy hắn lần đầu. Cho dù là kẻ thù cũng không thể kìm lòng âm thầm khen gợi.

- Có điểm không tốt!

Có người lo lắng nói. Vốn Sa Thần Nguyệt trội hơn so với Sở Vân, hiện tại so sánh với đối phương, nhất thời không thể hiện được khoản cách.

215. Chương 29: Binh Áp Thiết Lung Đảo, Đấu Tướng (hạ)

Chương 29: Binh áp Thiết Lung Đảo, đấu tướng (hạ)

Thống lĩnh Sa gia không thỏa mãn:

- Chiến đấu ngoài sa trường há không phân thắng bại?

Hướng về phía Sa Thần Nguyệt hét lớn một tiếng:

- Sa Thần Nguyệt, hãy cho người đời biết một chút vũ dũng của Sa gia chúng ta!

- Tiểu tướng cũng có ý này!

Sa Thần Nguyệt rống lớn, cùng với Băng Tinh Xà mang theo hàn phong đánh về phía Sở Vân.

Sở Vân cười nhạt, đứng sừng sững giữa không trung. Trông thấy Sa Thần Nguyệt thúc dục đạo pháp, chém ra hai đạo kiếm quang nhanh chóng bay đến. Lúc này hắn mới thúc dục đạo pháp Tăng Quang Thiêm Thải cùng với đạo pháp Tuyết Nha Thiên Trùng.

Ầm một tiếng.

Nhất thời trong lòng Sa Thần Nguyệt run lên, trước mắt đột nhiên phát sáng. Ánh đao sáng như tuyết hào hùng tới cực điểm, giống như thác nước giàn giụa, cuốn sạch tất cả hướng tới chính mình.

- Đạo pháp tuyệt phẩm?

Hắn kinh hãi kêu lên một tiếng, khống chế Băng Tinh Xà, thúc dục đạo pháp Băng Giáp.

Tiếp đến lại sử dụng đạo pháp thượng đẳng thúc dục song kiếm, ánh đao không ngừng suy yếu, cuối cùng bị chặn lại.

Hắn thở gấp, trên trán toát mồ hôi lạnh, vô cùng hoảng loạn.

- Cũng may là chặn được!

Hắn vừa mới thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên bên tai nghe thấy một tiếng nổ vang.

- Chết!

Sở Vân khống chế Thiên Hồ bất ngờ xông đến. Nắm được sơ hở của Sa Thần Nguyệt, há miệng quát lớn chém xuống một đao.

Ngay cả đạo pháp cũng không dùng, hai bên đen xen lẫn nhau trong không trung.

Tốc độ của Thiên Hồ không giảm, phi thẳng lên bầu trời. Sa Thần Nguyệt đầu lìa khỏi cổ, máu từ cổ phun lên tận trời. Từ trên Băng Tinh Xà từ từ ngã xuống, sau cùng rơi vào trong biển.

- Ai dám tới đây đấu với ta?

Sở Vân đứng ở trên cao, giơ Túy Tuyết Đao ở trước ngực nhìn xuống quân địch.

Quần hùng giận tím mặt, rõ ràng lại bị một thiếu niên coi thường như vậy, không dễ dàng bỏ qua.

Thống lĩnh Từ gia đứng ra:

- Ta có thượng tướng Từ Thần, có thể chém chết thằng nhóc Sở Vân kiêu ngạo này!

Từ Thần xuất trận, dùng hết bình sinh. Cùng Sở Vân giao chiến mười hai hiệp, bị Sở Vân nắm được sơ hở, một đao chém chết.

Quần hùng biến sắc.

Thống lĩnh Đường gia quát lớn:

- Ai dám xuất chiến?

Ngay sau đó gã võ tướng họ Đường tên Tĩnh, lập tức đứng ra khỏi hàng ngũ:

- Tiểu tướng nguyện xin đi!

Xuất trận đánh được mười lăm hiệp, liền bị Sở Vân chém chết.

- Trĩ Hỗ thật hung mãnh!

Quân hùng đều sợ hãi than thở.

- Thật đáng tiếc! Thiếu tướng quân nhà ta vẫn chưa đến. Bằng không sao có thể hắn tự cao tự đại?

Thống lĩnh Thiết gia cảm khái nói.

- Nếu như hạm đội Phương gia tới, Oanh Thiên Chùy Phương Hồng xuất thủ nhất định có thể bắt được người này.

Có người đứng lên nói.

- Đại quân chúng ta cũng chỉ dựa vào hạm đội của Phương gia thôi sao?

Có người gầm lên, cảm giác như chưa bao giờ mất mặt như vậy.

Các thống lĩnh tranh cãi lẫn nhau, một đại tướng giận dữ đứng dưới đài.

- Thuộc hạ nguyện động đao đến lấy đầu Sở Vân, mang trở về trướng!

Đại tướng này bưu hãn uy mãnh, giọng nói như chuông đồng, dáng vẻ thô lỗ, có phong thái của một dũng tướng có thể xông vào thiên quân vạn mã lấy thủ cấp của tướng địch.

Quần hùng thấy vậy, vui mừng khôn xiết.

- Có tướng quân Đoạn Thiên Nhai xuất trận, giết tên tiểu tử Sở Vân kia dễ như trở bàn tay!

Có người tán thưởng.

- Cường tráng thay! Ban thưởng rượu cho tướng quân đi!

Trong đó có một vị thống lĩnh, hét lớn một tiếng. Lập tức có một thuộc hạ dâng lên một vò rượu ngon.

Đoạn Thiên Nhai cười ha hả, xua tay từ chối:

- Trước tiên không uống rượu, sau khi kết liễu tên tiểu tử múa võ dương oai kia, rồi sẽ quay về uống hả hê!

- Thật là có dũng khí!

Quần hùng đều tán thưởng.

Đoạn Thiên Nhai cầm danh khí Đoạn Thủy Đao trong tay, cưỡi Lam Vũ Hải Mã bay lên không trung. Dùng đao chỉ thẳng vào Sở Vân nói:

- Ngươi còn chưa chuẩn bị đón nhận cái chết sao?

- Đoạn Thiên Nhai!

Nhãn thần Sở Vân ngưng đọng, nhận ra người này. Trong ký ức kiếp trước, hắn nổi danh là một dũng tướng. Đao pháp cảnh giới đại thành, có Đoạn Thủy Đao, Đại Yêu tu vi đỉnh phong, đâm biển ngăn nước, đao thế ngưng trọng.

- Rốt cục mới có một đối thủ xứng tầm!

Sở Vân cười ha hả, hắn từ Tinh Hải Long Cung nhận được đao pháp thượng đẳng Diệu Kỳ, vừa vặn dùng Đoạn Thiên Nhai để thử đao!

- Tuyết Nha Thiên Xung!

Sở Vân đánh nghi binh một chiếu, thăm dò đối phương.

- Phá hủy!

Đoạn Thiên Nhai cũng huy động Đoạn Thủy Đao, ánh đao như sét đánh, nhất thời giữa không trung chạm vào Tuyết Nha Thiên Xung.

Nhất thời nổ vang 'phịch' một tiếng, dường như một tín hiệu định trước, song phương đồng thời huy vũ chiến đấu, khống chế vật cưỡi hướng tới đối phương chém giết!

Đoạn Thiên Nhai không hổ là dũng tướng trên Chư Tinh Quần Đảo. Bản thân cũng lưu danh trên Tuấn Kiệt bảng, bài danh so với Sở Vân còn cao hơn hai mươi vị.

Đao pháp của hắn, thế mạnh mẽ trầm ổn, coi trọng đao thế, hình như là hùng sư không biết sợ.

Đao pháp của Sở Vân cũng vô cùng hung mãnh sắc bén, mỗi loại đao pháp đều có điểm kỳ diệu riêng, lại thêm đạo pháp Tăng Quang Thiểm Thải, uy lực tuyệt luân.

Song phương trên không trung, ánh đao trắng như tuyết cùng đao thế màu vàng đất không ngừng đánh ra đan xen vào nhau, nổ vang một tiếng như sấm kéo dài không dứt. Lưu quang tản ra, tình cảnh chiến đấu vô cùng nguy hiểm, từng đợt từng đợt nối tiếp nhau như pháo hoa sáng lạn đẹp mắt.

Sở Vân rơi vào khổ chiến, thực lực đối phương còn cao hơn Phương Toái Không một bậc.

Chính mình lúc trước chém giết không ít tướng địch, trạng thái cũng không phải là tốt nhất, yêu nguyên có phần thiếu thốn.

- Nếu như nhận được đạo pháp Tứ Phương Lai Hạ thì tốt rồi.

Đao pháp của Sở Vân cũng hết sức hung mãnh, uy lực siêu phàm thoạt tục. Mấu chốt chính là đạo pháp Tăng Quang Thiểm Thải, thực sự tổn hao yêu nguyên dự trữ của Túy Tuyết Đao.

Song phương chiến đấu hai trăm hiệp không phân thắng bại.

Đoạn Thiên Nhai đánh lâu không thể thắng, âm thầm lo lắng. Chính mình bản thân vận sức chờ thời cơ, lấy khỏe đánh mệt, kết quả dĩ nhiên không phân thắng bại. Không kiềm chế được, chợt quát một tiếng:

- Đoạn Tẫn Giang Hà!

Ánh đao Đoạn Thủy Đao phát màu vàng đất, nhất thời tăng vọt, hình thành đao mang thật lớn. Mang theo đao thế kinh khủng chặt đứt tất cả, bổ về phía Sở Vân.

- Kỳ Môn Tam Tài Đao!

Sở Vân cao giọng gào thét, thi triển đao pháp chuẩn bị đã lâu. Trong nháy mắt, tốc độ như thiểm địa liền chém ra ba đao.

Đao thứ nhất là Đại Long Văn. Long đầu gầm thét, đánh lên ánh đao Đoạn Thủy.

Đao thứ hai, là Tuyết Nha Thiên Xung, ánh đao sáng như tuyết, thiếu chút nữa chém bay Đoạn Thủy đao.

Đao thứ ba là Tuyết Nha. Ánh đao tăng vọt gấp ba lần giống như ván cửa. Không gian bị phá vỡ, đao phong xen lẫn hàn mang, chém tới đầu Đoạn Thiên Nhai.

216. Chương 30: Chiến Đấu Bảo Vệ Thiết Lung Đảo (thượng)

Chương 30: Chiến đấu bảo vệ Thiết Lung Đảo (thượng)

Chiêu đao pháp này, tuy rằng chỉ là thượng đẳng, Nhưng vô cùng hiếm lạ, có thể sánh ngang đao pháp Tăng Quang Thiểm Thải. Nó có thể kết hợp với đạo pháp khác, trong nháy mắt bộc phát ra. Nhưng uy lực không cao, toàn bộ chỉ bằng tổ hợp đạo pháp cùng thi triển.

Đoạn Thiên Nhai vô cùng hoảng sợ, không ngờ Sở Vân bạo phát hung mãnh tới như vậy. Hắn từ từ ổn định lại trận tuyến nhưng rơi vào thế hạ phong.

Sở Vân đang muốn tăng thêm ưu thế, nhưng phát hiện yêu nguyên của Túy Tuyết Đao báo nguy, gần như kiệt quệ. Nhất thời lực công kích giảm xuống.

- Cơ hội đã tới!

Đoạn Thiên Nhai nhạy cảm phát hiện được lực công kích của Sở Vân yếu ớt, khống chế Lam Vũ Hải Mã phi xuống, khởi xướng phản công.

- Dựa vào ngươi!

Sở Vân vỗ vỗ vào mình Thiên Hồ, dùng Túy Tuyết Đao vất vả ngăn lại.

Thiên Hồ phát uy, bốn đuôi đong đưa phát ra đạo pháp thượng đẳng, ánh vàng, thủy khí tận trời, hỏa quang mười sắc, đất đá cuồn cuộn. Đoạn Thiên Nhai bất ngờ không kịp phòng thủ, Đại Yêu Lam Vũ Hải Mã hắn đang ngồi, rốt cục bị đánh trọng thương.

- Ngươi, đây là loại yêu thú gì?

Hắn biến sắc, oán hận nhìn Sở Vân cưỡi Thiên Hồ hiên ngang đi giữa không trung. Mà chính hắn cưỡi Lam Vũ Hải Lam gặp bất lợi, không thể truy sát được.

- Thật hổ thẹn, không chém được tướng địch.

Hắn quay lại thuyền, chắp tay hành lễ, sắc mặt xấu hổ.

Thu được thành công, khí thế dâng trào. Kết quả vẹn toàn, cùng Sở Vân đánh một trận bất phân thắng bại.

Nói là bất phân thắng bại, hay cho Đoạn Thiên Nhai.

Sở Vân đánh lâu dài, hắn dùng khỏe đánh mệt. Nhưng rốt cục vật cưỡi bị trọng thương, nếu như hai người thực sự muốn quyết đấu một phen sống chết, hắn tất không phải là đối thủ của Sở Vân.

- Đoạn Tướng Quân, không cần thiết phải tự trách mình, xin mời Tướng Quân đến đây uống chén rượu này. Lần này Tướng Quân chiến đấu không thể không công.

Có thống lĩnh mang rượu tới.

Rượu lạnh buốt, Đoạn Thiên Nhai uống một hơi thật sâu sau đó thở dài một tiếng, lại uống thêm không ít.

Chúng tướng im lặng không nói gì.

Bọn họ rốt cục cũng đã nhận thức được chiến lực của Sở Vân. Đại Tướng Đoạn Thiên Nhai hung mãnh như vậy cũng không thể bắt được Sở Vân. Trong chúng tướng có lẽ rất là đối thủ của Sở Vân.

- Thực Lực của Trĩ Hổ thật cao siêu, không thể địch lại được. Có lẽ suất toàn lực trực tiếp tấn công mới là cách hay.

Có người đề xuất ý kiến nói.

Đoạn Thiên Nhai lập tức nói:

- Ngày mai mạt tướng nguyện xung phong, rửa sạch lỗi nhục ngày hôm nay!

- Tốt, Đoạn Tướng Quân thật uy vũ! Trữ gia ta nguyện ý tặng tướng quân Tiểu Yêu binh trăm kiện, ba thuyền lương thảo, tăng thêm uy thế tấn công của tướng quân!

Thống lĩnh Trữ gia lập tức lên tiếng phụ họa.

Trữ gia hắn không giỏi chiến đấu, nhưng kinh thương quả thực vô cùng rất lão luyện. Vì thế mạnh tay, hiến tặng rất nhiều của cải, lương thực, lập tức khiến quần hùng thêm chút ước ao Đoạn Thiên Nhai xông trận.

Sở Vân quay lại Thiết Lung Đảo, nói với hai phó tướng Kim Bích Hàm và Vũ Đại Đầu:

- Hôm nay liên quân bị thiệt hại nhiều, sắp tới tất nhiên sẽ phát động tấn công. Chúng ta cần dựa vào địa thế hiểm yếu để phòng thủ đợi nghĩa phụ kéo đại quân tới, đội quân Nhan Khuyết chặt đứt đường biển. Một khi liên quân thiếu lương thảo, tất nhiên lòng quân sẽ rối loạn. Đến lúc đó đánh trở ra, có thể đại thắng.

Kim Bích Hàm gật đầu, thành thật mà nói, đối mặt với đại quân khổng lồ như vậy, trong lòng nàng tràn đầy áp lực và khẩn trương.

- Thiếu chủ nói phải làm như thế nào, chúng ta nguyện làm theo như vậy!

Vũ Đại Đầu trả lời hết mực thẳng thắn. Trên thực tế, từ khi Sở Vân chém chết Tàn Lang, giải nguy cho hắn, hắn đã coi Sở Vân là Thư Thiên Hào thứ hai, tuân theo Sở Vân giống như Thiên Lôi chỉ đâu đánh đó.

Quả thực ngày hôm sau, chỉ có Đoạn Thiên Nhai xung phong suất lĩnh hơn mười chiến thuyền triển khai tiến đánh Thiết Lung Đảo.

Sở Vân suất lĩnh đại quân, dựa vào địa thế hiểm trở phòng thủ, dùng thạch đá, tên nỏ bắn xuống. Chính mình lại xuất chiến khiến cho Đoạn Thiên Nhai không công trở về, thi thể chất đầy trên bãi cát.

- Bốn phía Thiết Lung Đảo hầu như đều là vách đá, gần đó có một bãi cát dễ thủ khó công. Quân ta không có binh lực hùng mạnh, e khó có thể công thành. Chỉ có thể chịu chết thôi!

Có thống lĩnh cảm thán nói.

Hoa Anh liền cười nói:

- Binh pháp có nói, gấp hai tách ra, gấp năm cường công, gấp bội vây khốn. Hôm nay binh lực quân ta gấp bội phần, nên vây khốn bốn phía, leo lên vách núi tiến hành cường công.

Quần hùng nghe vậy, hết thảy sắc mặt trắng bệch.

Cường công như vậy, e là tổn thất nghiêm trọng. Bọn họ đều sợ quân lực của mình tổn thất quá nặng. Lúc này dùng mọi lý do thoái thác.

Sau khi tan họp, thuộc hạ bênh vực Hoa Anh nói:

- Thiếu chủ nghĩ vậy chính là thượng sách, những người này đều đần độn như trâu!

Hoa Anh lắc đầu, mỉm cười nói:

- Trong quần hùng sớm đã có người nghĩ ra kế sách như vậy. Chỉ là sợ bị tổn thất, không dám nói ra mà thôi. Điều ta lo lắng chính là Thư gia đảo phái hạm đội chặn đội thuyền tiếp tế lương thảo của đại quân. Đến lúc đó, khiến cho bọn họ phải tới cường công.

Quả nhiên ba ngày sau, mười hai gia đảo đều thay phiên nhau công kích vài lần, quân sĩ tổn thất vô kể, cũng không thể đánh hạ một mảnh đất Thiết Lung Đảo.

Nhận được quân tình truyền đến, tướng lĩnh Thư gia đảo Nhan Khuyết dùng kỳ hạm Ưng Tường Hào ngăn cản lương thực tiếp tế của đại quân. Tướng sĩ liên quân rất nhiều, lương thảo gánh vác trách nhiệm rất quan trọng. Bấy giờ quân lương đã báo động, rốt cục khiến quần hùng phải hạ lệnh cường công.

Bọn họ bao quanh Thiết Lung Đảo, chia ra mười hai ngả, tấn công mãnh liệt. Quân tốt cuồn cuồn nối đuôi nhau không ngừng, rất nhanh đánh hạ chân núi.

Quân đội của Sở Vân bị bao vây, tình thế nghiêm trọng đành phải co cụm lại phòng thủ.

Trong lúc đó hai bên chém giết máu tanh bắn ra tung tóe. Chiến tuyến càng lúc càng căng thẳng, khi thì liên quân vây hãm đẩy mạnh tấn công, khi thì Sở Vân giành lại một phương.

Trên Thiết Lung Đảo còn lại rất nhiều lô-cốt, tiễn tháp… Những kiến trúc này cũng đều là yêu binh. Đóng quân tại đây, trợ giúp rất nhiều cho quân sĩ Thư gia.

Liên quân thương vong nghiêm trọng, mặt trận thế răng lược. Càng lúc càng gian nan.

Cuối cùng, sau ba ngày ba đêm bọn họ tấn công lên lưng chừng núi nhưng cái giá phải trả quá đắt.

Hai ngày sau, bọn chúng lên tới đỉnh núi, binh sĩ tiến vào Thiết Lung thành.

- Sở Vân đã bị vây khốn, hôm nay một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, san bằng Thiết Lung thành!

Quần hùng rít gào. Tấn công mấy ngày này, tuy rằng hiệu quả trác tuyệt thế nhưng thương vong cũng vô cùng nghiêm trọng, khiến cho trong lòng bọn chúng rỉ máu.

217. Chương 31: Chiến Đấu Bảo Vệ Thiết Lung Đảo (hạ)

Chương 31: Chiến đấu bảo vệ Thiết Lung Đảo (hạ)

Thiết lung thành dựa vào địa thế, ba mặt có núi vây quanh, có một mặt tường thành hướng về phía đại quân. Binh lực đại quân dù đông gấp bội, cũng không công được.

Thống lĩnh Trầm gia không kiên nhẫn được nói:

- Đại quân chúng ta vài vạn người, rốt cục lại để tên tiểu này chặn lại trên Thiết Lung Đảo nhiều ngày. Đã khiến bên ngoài chê cười, ngày mai tinh binh phi hầu của ta sắp xuất hiện, đoạt công tường thành. Thỉnh các vị tiếp ứng cùng ta!

Quần hùng vui mừng khôn xiết.

- Tinh binh phi hầu, nghe danh đã lâu. Rất giỏi tác chiến trên núi!

- Có tinh binh phi hầu, còn sợ không chiếm được Thiết Lung thành?

…

Ngày hôm sau, tinh binh phi hầu đã xuất hiện tấn công tường thành.

- Giao chiến tới bây giờ, rốt cuộc đã nóng lòng muốn xuất động tinh binh!

Sở Vân trên tường thành, khuôn mặt tiều tụy, mấy ngày chiến đấu kịch liệt, hầu như mỗi ngày chỉ ngủ một canh giờ.

Trông thấy tinh binh, sắc mặt hắn lúc này lạnh lùng, lẩm bẩm:

- Ngươi có tinh binh, lẽ nào ta không có con bài chưa lật?

Ầm ầm ầm!

Hắn vừa dứt lời, từ trên tháp cao trong thành hỏa thạch bắn ra vô số. Đầu tiên từ trên cao rơi xuống vẽ lên không trung một đường vòng cung, kèm theo trọng lực gào thét cắm xuống đất.

- Hỏa lực!

Sắc mặt thống lĩnh Trầm gia trắng như giấy, cái miệng há to, nghẹn họng nhìn tinh binh Trầm gia đảo bị thương vong vô kể.

Một lát sau, rốt cục hắn khiếp sợ phản ứng, thiếu chút nữa thổ huyết, vội vàng kêu lớn:

- Sở Vân thật giả dối, cất giấu hỏa lực mạnh như vậy, khiến tinh binh tổn thất hầu như không còn! Rút rút rút…

Tinh binh phi hầu bị triệt hạ gần như không còn một người, khiến thống lĩnh Trầm gia khóc không ra nước mắt.

Sở Vân trông thấy quân địch thoái lui, sắc mặt liền ngưng đọng lại. Con bài chưa lật của hắn còn rất ít, đội quân hỏa lực này chính là do Kim Bích Hàm vận dụng kiến thức tại Thiên Ca Thư Viện khổ tâm chế tạo ra Hỏa Quy Sơn. Hôm nay vận dụng đến, ắt sẽ khiến đối phương không thể phòng bị và tìm cách khắc chế.

Quả nhiên ngày hôm sau, Thiết gia xuất động tinh binh hắc nha. Những tinh binh này đều là Hắc Mộc Nha cấp số Tiểu Yêu, bay lên không trung dùng hỏa lực áp chế.

Trước kia đã có một lần Sở Vân bị hỏa lực áp chế gần như không ngẩng đầu lên được.

Trên chiến trường, quân địch như thủy triều vọt tới, công trên tường thành, tình hình vô cùng nguy cấp.

Kim Bích Hàm dũng cảm đi ra, vận dụng ngự yêu pháp môn Chấn Cửu Tiêu, thôi động hàng đàn Kim Phấn Yêu Điệp đổi binh lực với tinh binh hắc nha.

Thiết gia tổn thất nặng nề, vội vàng thu binh. Sở Vân trước sau dùng sức đấu lại gần mười tên tướng địch, lúc này khó khăn lắm mới bảo vệ được tường thành. Lúc này quân địch không cam lòng rút quân, dường như hắn sắp ngã xuống tường thành. Hắn cố gắng hết sức bình sinh, hăng hái chiến đấu, trên người đẫm máu, vết thường nhiều vô kể.

Thiết Lung Đảo có thể được bảo vệ đến lúc này cũng đã là một kỳ tích rồi.

- Rút quân đi!

Trong lúc nghỉ ngơi, Kim Bích Hàm khuyên nhủ.

- Để cho ta đánh chặn phía sau, các ngươi cùng thiếu chủ đi vào mật đạo trong thành!

Trên mặt Vũ Đại Đầu đầy máu đen, giọng nói khàn khàn nói.

Sở Vân than thở:

- Hải vực Thư gia tuy lớn, nhưng từ lâu đã không có đường thoái lui. Phía sau chính là Thư gia chủ đảo, chúng chúng ta phải cố gắng hết sức, giúp nghĩa phụ thêm chút thời gian!

- Thế nhưng hôm nay, đã qua một tuần. Thời gian ước định, bất quá chỉ còn một ngày mà thôi.

Vũ Đại Đầu chau mày, hắn cũng biết hy vọng có thể bảo vệ thêm một ngày một đêm nữa cũng không quá lớn. Phía ngoài tường thành tổn hại nghiêm trọng, một khi bị sập, nhiều nhất chỉ trong một canh giờ trong thành bị đánh hạ.

- Núi xanh còn đó không lo gì thiếu củi đốt. Cho dù thủ vững thêm một ngày, cũng không chắc chắn có thể đợi được viện quân. Chuyện trên chiến trường không ai có thể nói trước.

Kim Bích Hàm nhẹ nhành khuyên nhủ.

Sở Vân im lặng không nói gì.

Lại một lần nữa hắn phải lựa chọn khi rơi vào hoàn cảnh khó khăn.

Lúc này không lui, ắt sẽ chậm. Cho dù có mật đạo, đại quân qua đây cũng sẽ bị phát hiện, khi đó đột phá vòng vây cũng không được.

Thế nhưng, thời gian ước định chỉ còn một ngày một đêm.

Một ngày một đêm!

Vậy chiến hay lui?

...

- Tốt, tường thành sắp sụp. Đại quân nghĩ ngơi một đêm, tới ngày mai là có thể đánh hạ thành!

Trận ác chiến này khiến rất nhiều người trong quần hùng thở phào nhẹ nhõm. Thiết Lung Đảo sẽ bị đánh hạ, tuy rằng mất thời gian nhiều như vậy thế nhưng kết quả cũng không có gì thay đổi.

- Thật đáng tiếc cho Sở Vân, nhân tài như vậy!

Trong những thống lĩnh, có người cảm thán nói.

- Hừ! Ta muốn băm hắn thành trăm mảnh để rửa hận!

Trong đó có rất nhiều căm hận Sở Vân tới tận xương tủy.

- Ngày mai, đánh hạ Thiết Lung thành, ta phải cắt đầu Sở Vân, làm đồ uống rượu!

Người vừa nói chính là đại tướng Trầm gia Trầm Văn Bác. Khuôn mặt hắn âm ngoan hiểm độc, từng vượt lên Tuấn Kiệt bảng, luận về võ lực cũng chỉ kém Đoạn Thiên Nhai một chút.

Mấy ngày liền, hắn giao chiến cùng Sở Vân nhiều lần, không ít lần chịu thiệt thòi.

- Ha ha, ngươi lấy đầu của hắn, còn ta lấy thi thể hắn. Ta muốn để thi thể không đầu của hắn lưu lại trên tường thành, ba ngày ba đêm!

Đại Tướng Viên gia Viên Tái Bác cũng phụ họa nói.

Hắn thống hận Sở Vân càng thêm nồng đậm. Vết thương dài trên mặt, kéo dài từ mi mắt đến cổ hiện lên vẻ dữ tợn, đây chính là dấu tích thất bại khi hắn giao chiến cùng Sở Vân.

Hoa Anh cười mỉm:

- Ta chỉ lo lắng, tối nay Sở Vân sẽ đột phá vòng vây, hiên ngang đi ra.

- Chuyện này có gì đáng nói? Đêm nay ta tự mình lĩnh quân, không ngừng nghỉ trấn thủ trận địa bảo hộ doanh trướng!

Hai mắt Đoạn Thiên Nhai lóe ra quang mang sắc bén, lúc này hiên ngang đi ra.

Chiến đấu tới bây giờ, bất kể thế lực phương nào cũng đều tổn thảo trọng. Căm thù Sở Vân đến tận xưởng tủy, nhất là thắng lợi ở ngay trước mắt, chỉ thiếu một chút nữa thôi bất kể là ai cũng đều kiệt quệ chân khí.

Hoa Anh lại lắc đầu:

- Vật cưỡi của Đoạn Tướng Quân bị thương nặng, Sở Vân một lòng muốn chạy trốn, cơ hội chặn lại cũng không lớn.

Quần hùng đều im lặng không nói gì.

Đọan Thiên Nhai là dũng tướng mạnh nhất trong liên quân, đứng sau là Trầm Văn Bác, Viên Tái Bác cũng danh tướng trên quần đảo. Ba ngươi liên thủ mới có thể đánh bại Sở Vân. Thế nhưng muốn bắt sống Sở Vân, lưu lại tính mạng của hắn, việc này có phần khó khăn.

- Yêu thú của Sở Vân tương đối siêu phàm, thần tuấn dị thường. Không chỉ vô cùng thông minh, hơn nữa yêu nguyên còn vượt xa Đại Yêu thú bình thường, đạo pháp công kích tương đối mãnh liệt. Ta hoài nghi là Thiên Hồ yêu thú tuyệt phẩm!

Hoa Anh bỗng nhiên lên tiếng.

218. Chương 32: Vũ Dũng Của Chúng Ta (thượng)

Chương 32: Vũ dũng của chúng ta (thượng)

- Không sai, ta cũng suy đoán như vậy!

- Theo tin tình báo, trứng yêu thú của Sở Vân là đạt được trong lễ thành niên. Thẳng thắn tuyên bố với mọi người là hỏa hồ dị biến. Hôm nay xen ra không hề đơn giản như vậy!

Chiến đấu cho tới bây giờ, Thiên Hồ cũng không thể tránh khỏi để bại nộ thân phận của nó.

- Yêu thú tuyệt phẩm?

Đoạn Thiên Nhai không kiềm chế được, hai mắt tỏa quang mang. Vật cưỡi Lam Vũ Hải Lam cấp số Đại Yêu của hắn đã là đỉnh phong. Hắn đã sớm nghĩ muốn thay đổi.

Khi xuất hiện yêu thú tuyệt phẩm Thiên Hồ, có vẻ như là lựa chọn tốt hơn!

Hắn nghĩ cách, nhưng người khác còn hơn như vậy. Ánh mắt nóng bỏng, vẻ tham lam toát ra rất rõ nét.

Yêu thú tuyệt phẩm biểu hiện cho tiềm lực và thân phận. Đặc biệt Thiên Hồ cũng chỉ tu luyện tới cấp số Đại Yêu, bắt được nó cũng không phải không có khả năng. Nếu tu luyện đến cấp số Linh Yêu, liền vượt quá khả năng của mọi người.

- Thiên Hồ tuyệt phẩm! Ta thật muốn cưỡi trên lưng nó!

Trầm Văn Bác liếm liếm môi khô ráp.

- Hừ! Yêu thú tuyệt phẩm Thiên Hồ, ngươi thật là có phước! Ngày mai Viên Tái Bác ta sẽ dùng một đao chém chết Sở Vân, đoạt lấy Thiên Hồ!

Viên Tái Bác rống lớn.

Tuy các tướng lĩnh khác không nói lời nào. Thế nhưng khuôn mặt có chút thay đổi, trong lòng đều muốn cướp được Thiên Hồ.

Hoa Anh thấy thời cơ đã chín muồi, tâm tư mọi người đang xích mích, bỗng nhiên cười lên một tiếng:

- Nếu chư tướng đều có chiến ý, hà tất phải chờ đến khi trời sáng? Đêm nay trực tiếp tấn công!

- Thế nhưng, đại quân ác chiến một ngày một đêm, tướng sĩ đã mệt mỏi, như vậy không tốt cho lắm.

Có thống lĩnh chau mày nói.

- Không chỉ có như vậy, yêu thú, yêu binh, yêu thực trong tay các vị tướng lĩnh. Yêu khí đã hao tổn nhiều, chiến lực không đủ.

Có người do dự nói.

Hoa Anh tiếp tục cười, trên thực hắn cố ý đưa ra Thiên Hồ, chính là gợi lên lòng tham của quần hùng. Lập tức chặn ngang, khuyên nhủ:

- Đại quân chúng ta đã mệt mỏi, tự nhiên quân Thư gia cũng đã mệt. Yêu nguyên chúng ta thiếu thốn cần bổ sung. Lẽ nào Sở Vân cũng không như vậy sao?

Ngừng lại một chút hắn lại nói tiếp:

- Vả lại phòng thủ, khiến bọn chúng còn có cơ hội đột phá vòng vây. Không bằng chủ động tấn công, sự mạo hiểm sẽ ít hơn. Các vị nghĩ mà xem. Nếu như phòng thủ, thực sự Sở Vân đã phá vòng vây trốn thoát rồi. Tin tức này truyền khắp Chư Tinh Quần Đảo, mặt mũi chúng ta để đâu?

Lời nói này quả thực, đi vào lòng mọi người, tất cả quần hùng đều rung động.

- Được. Vậy chúng ta hãy nghỉ ngơi một canh giờ, nay đêm nay cường công, tiêu diệt Thiết Lung thành!

Quần hùng nhất tề đưa ra sáng kiến.

Trong thành Thiết Lung.

Ào ào ào ào!

Nguyên khí cuộn trào mãnh liệt, dường như dịch thể nồng đậm trong phòng cuộn trào thành một dòng xoáy bị Túy Tuyết Đao, Thiên Hồ cùng yêu binh, yêu thực hấp thụ một lượng lớn.

Sở Vân không ngừng đưa tay vào túi Tiên Nang tại thắt lưng, nắm ra từng nắm thạch tệ, từng đám thạch tệ bay vào không trung.

Những thạch tệ này, phần lớn còn chưa rơi xuống đã bị tiêu hao không còn. Trong không khí những hạt thạch tệ vụn vặt từng đám bay lên.

Túi Tiên Nang này chính là Tinh Hải Long Cung tiếng tăm lừng lẫy. Túi Tiên Nang thượng đẳng này vô cùng quý giá, giá trị có thể ngang bằng yêu thú tuyệt phẩm.

Những thạch tệ này đều là những thứ dự trữ tại tiền điện trong Tinh Hải Long Cung.

Hôm nay Sở Vân sử dụng đến, nhanh chóng bổ sung yêu nguyên cho yêu vật trong quân.

Chuyện này nếu để liên quân nhìn thấy, e là vô số người phải giậm chân mắng Sở Vân hoang phí!

Những thạch tệ này là tài phú rất lớn. Sử dụng như vậy, thật giống như là để ngọc trai hóa thành đá vụn, đại pháo đánh muỗi.

Nhưng lúc này không có cách nào khác. Sở dĩ Sở Vân có thể thủ vững đến nay, đều là nhờ bổ sung yêu nguyên cho yêu vật toàn quân kịp thời. Khiến hỏa lực quân mình dư thừa.

Rốt cục yêu nguyên bổ sung cho yêu vật toàn quân đã hoàn tất, Sở Vân liếc mắt qua Tiên Nang Tinh Hải Long Cung. m thầm thở dài một tiếng, thạch tệ hao tổn rất nhiều, vốn thạch tệ giống như hai ngọn núi nhỏ, giờ chỉ còn lại không đến một nửa.

Không chỉ có như vậy, các loại kỳ trân dị bảo bày trên ba mươi chiếc bàn trong điện dùng hơn phân nửa. Bây giờ còn lại không được bao nhiêu.

Rất nhiều trứng yêu thú tư chất thượng đẳng cũng đều dùng đến. Giao cho năm lão tướng, trong khoảng thời gian ngắn ấp trứng nở. Đồng thời chém giết yêu thú hoang dại trong rừng rậm Thư gia chủ đảo hấp thụ yêu tinh, rất nhanh tăng cấp tu vi.

Kinh nghiệm của các lão tướng đều rất dư thừa, yêu thú tư chất thượng đẳng, có thể trong thời gian ngắn nhất hình thành sức chiến đấu. Chế tạo ra một ít tướng lĩnh tạm thời.

Nguồn mộ lính của Thư gia đảo cũng không hề thiếu, đảo dân cũng đều rất dũng mãnh, tư chất rất cao. Thế nhưng tướng lĩnh khan hiếm, làm như vậy cũng chỉ là bất đắc dĩ. Trong một khoảng thời gian ngắn phải đào tạo ra đội quân lực mạnh mẽ chống lại liên quân.

Về phần hậu điện, hôm nay Thư Thiên Hào chính thức thu phục Thương Lam Hải Long, thân thể thương nặng, dẫn đến nguyên bản tu vi cấp kiếp yêu giảm xuống cảnh giới Đại Yêu. Trong khoảng thời gian ngắn này, hắn đã ở trong rừng rậm Thư gia đảo tích cực bù đắp tu vi. Mục tiêu là trong khoảng thời gian ngắn nhất đề thăng tới cảnh giới Linh Yêu.

Ngoài những việc này, Sở Vân cũng luôn có lòng tin kiên cường chống đỡ trấn thủ tại đây.

Nhưng mà lúc này, hắn cũng có chút dao động.

Rốt cục có nên rút khỏi đây hay không?

Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, tuy rằng hắn cương mãnh, nhưng trong cơ thể hắn chưa bao giờ cảm thấy man dũng như vậy. Then chốt chính là, không phải một mình hắn tại chiến trường. Bên cạnh hắn còn có Kim Bích Hàm, Vũ Đại Đầu, và gần một nghìn tàn binh.

Những người này, đã trải qua nhiều ngày ác chiến như vậy mà vẫn có thể sống sót, đúng là tinh binh tinh nhuệ trong những tinh binh tinh nhuệ. Nếu giữ được phần binh lực này, ngày sau phản kích sẽ có tác dụng lớn.

- Báo! Quân địch treo đèn đánh đêm, đã tập hợp một đội binh mã lớn dưới chân thành, chuẩn bị phát động tán công suốt đêm!

Đúng lúc này, bỗng nhiên có binh lính thông tin tiến tới cấp báo.

- Cái gì?

Vũ Đại Đầu nhất thời sợ hãi, bỗng nhiên đứng phắt dậy, sắc mặt hoảng hốt.

Binh sĩ bên cạnh cũng một phen rối loạn.

- Sợ cái gì!

Sở Vân quở mắng, nhất thời toàn bộ trở thành một mảnh yên tĩnh. Các tướng sĩ trông thấy bộ dáng bình tĩnh của hắn, nhất thời như tìm được một chỗ dựa, đều bình tĩnh trở lại.

Đây chính là tầm ảnh hưởng của tướng lĩnh. Nếu như không có sự quản lý của tướng lĩnh, binh lính cường thịnh đến đâu cũng trở nên tan tành thành từng mảnh.

219. Chương 33: Vũ Dũng Của Chúng Ta (hạ)

Chương 33: Vũ dũng của chúng ta (hạ)

- Thật không ngờ lại có thể tấn công suốt đêm! Trong liên quân, rõ ràng cũng có người tài ba? Là lý do gì, thuyết phục những thế lực này lấy lợi ích làm trọng, không muốn hy sinh, lại có thể liên hợp tiến hành cường công?

Chiến trường thường nằm ngoài dự liệu của con người.

Sở Vân cũng không phải thần linh, có thể ngờ tới tất cả biến hóa xảy ra. Trong giây lát, trong đầu hắn hiện ra hình ảnh của Hoa Anh.

Là ngươi sao?

Ngày sau được xưng là 'Bách xảo tâm cơ', lợi dụng nhân tâm, Hao Anh được liệt vào Dị Sĩ bảng?

Khẽ lắc đầu, những suy đoán này không liên can đến việc hệ trọng trước mắt. Ngược lại, hiện tại Sở Vân không có vội vàng rút lui.

Mật đạo nhỏ hẹp, bây giờ quân địch tấn công tới, hắn rất khó dẫn đông đảo quân sĩ rút khỏi nơi này. Lúc này muốn chạy, e là khiến quân tâm tan rã, sĩ khí giảm sút, dễ dàng bị quân địch tiêu diệt.

- Giết! Giết! Giết!

Ngoài tường thành, tiếng hô hoán của quân địch vang lên ngập trời. Lúc này cũng không dùng nghi thức tấn công mà dùng khẩu hiệu tăng khí thế cho tiền tuyến. Tiếng gầm khẽ dung động tường thành, một chút thạch tiết chấn động rơi xuống phía dưới.

Nếu đổi lại là quân sĩ thế lực khác bị địch nhân đông gấp bội bao vây. E là đã đứng ngồi không yên, mặt xám như tro tàn.

Thế nhưng Sở Vân quét mắt nhìn quân sĩ Thư gia trước mặt, trông thấy sắc mặt bọn họ đều rất bình tĩnh, trong mắt hỏa diễm nổi lên.

Trên người bọn họ có người thương nhẹ, có người thương nặng, có gẫy chân mất tay, có người băng vải quấn khắp người. Đều dùng ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Sở Vân.

Cùng đợi hiệu lệnh của hắn!

Trong lòng Sở Vân nặng trĩu.

Hắn biết, những người này đêm nay đều muốn chết trên sa trường! Rất ít người có cơ hội sống sót, còn như về phần đầu hàng?

Từ trước cho đến nay, quân sĩ Thư gia chủ đảo trên chiến chưa có xuất hiện hàng binh quỳ rạp xuống đất!

- Thiếu chủ! Mau vào mật đạo rời khỏi đây, ta đến thay người ngăn cản bọn chúng!

Vũ Đại Đầu đến gần, giọng nói gấp gáp nói với Sở Vân.

Sở Vân trầm mặc không nói gì, bước từng bước tiến vào giữa đám quân lính.

Mùi máu tươi nồng đậm bao phủ khắp xoang mũi hắn, phóng mắt nhìn lại, các dũng sĩ ngồi trên mặt đất lộ vẻ trải qua trận ác chiến, bọn họ khó nén biểu tình bi thương.

Thế nhưng ánh mắt lấp lánh đều chăm chú nhìn Sở Vân.

Sở Vân chậm rãi nói:

- Nếu như tiếp tục chiến đấu, rất có khả năng sẽ phải chết. Nếu như chạy trốn, tỷ lệ sống sót sẽ rất cao.

Ngoài tường thành, là tiếng hò hét huy động quy mô lớn. Thế nhưng bên trong thành, cũng rất yên tĩnh. Dường như nghìn người đều im lặng, thanh âm bên ngoài đều bị hỏa diễm thiêu đốt.

Ngoài kia chống đỡ không nổi đã trở thành gánh nặng, bức tường thành rách nát phía ngoài đã bị Sở Vân vứt bỏ, hình như lúc này trời đất tách thành hai thế giới.

Giọng nói của Sở Vân vẫn chậm rãi:

- Nhưng mà, năm qua năm ngày qua ngày, nhiều năm về sau ký ức chạy trốn sẽ dằn vặt các ngươi, khiến cho ngươi cảm thấy tiều tụy, khiến cho ngươi cảm thấy thất vọng, khiến cho ngươi cảm thấy tiếc nuối hối hận.

- Các ngươi!

Giọng điệu của hắn đột nhiên cao hơn.

- Có nguyện ý đánh bạc, dùng tiếc nuối hối hận, thống khổ ủ rũ của ngày những ngày sau này để đổi lấy một cơ hội! Đổi lấy một cơ hội!

- Đó chính là trở về nói cho địch nhân, các ngươi có thể đoạt lấy sinh mệnh của chúng ta. Nhưng các ngươi vĩnh viễn không thể đoạt được vũ dũng của chúng ta! Vũ dũng của nam nhi Thư gia!

Giờ khắc này hắn giơ cao Túy Tuyết Đao trong tay, hiện lên một đạo hỏa quang, ánh đao lóe ra làm rung động lòng người!

Ầm!

Trong mắt của tất cả tướng sĩ, nó giống như hỏa tinh chăm lửa trại, chiến ý hừng hực bốc cháy!

- Vũ dũng của chúng ta!

- Vũ dũng của chúng ta!

...

Bọn họ đều cao giọng hô lớn, tiếng gầm hùng hồn bi đát! Trong lúc này nhất thời áp bách đại quân phía ngoài thành, khiến cho bọn chúng hò hét ít đi.

- Tử Chiến!!!

Sở Vân rống to hơn nữa.

Ầm!

Ngoài tường thành hàng trăm lỗ, đại quân chen chúc mà vào khiến cho sụp đổ hoàn toàn, tiếp đến sụp đổ xuống phía dưới.

- Ha ha ha, tên tiểu tử Sở Vân, Trầm Văn Bác lấy đầu của ngươi!

Trầm Văn Bác chém giết mà đến, binh sĩ phía sau kéo dài không dứt.

- Sở Vân, Viên Tái Bác ta cũng dự định lấy thi thể của ngươi!

- Tiến vào trong thành, diệt sạch quân địch! Thiên Hồ là của ta!

Viên Tái Bác, Đoạn Thiên Nhai cũng dẫn theo quân đội, chém giết qua đây. Ba vị đại tướng rốt cuộc cấu thành tam bính đao sắc bén, chia làm ba hướng, công giết hướng vào trong thành.

Sở Vân vung đao đánh tới Đoạn Thiên Nhai. Bên kia Kim Bích Hàm xuất ngựa chiến đấu cùng Trần Văn Bác. Vũ Đại Đầu thì ngăn cản Viên Tái Bác.

- Tuyết Nha Thiên Xung!

- Đoạn Tuyệt Thiên Nhai!

Ầm, đao pháp xuất ra lưu hoa mạnh mẽ bắn ra. Đao khí tỏa ra tứ phía, đao thế hùng hồn, gạt bỏ không khí, tạo thành một lỗ hổng trên tường thành.

Khu vực chính giữa, Sở Vân và Đoạn Thiên Nhai song đao giao kích cùng một chỗ, thân đao lóe ra những đốm lửa nhỏ.

- Mau ngoan ngoãn giao Thiên Hồ của ngươi ra đây cho ta, ta sẽ cho ngươi được toàn thây.

Đoạn Thiên Nhai tàn bạo, hai mắt trợn trừng nhìn Sở Vân, trong ánh mắt đầy rẫy dục hỏa tham lam.

- Thiên Hồ? Ha ha, thì ra là thế, khó trách các ngươi tấn công suốt đêm!

Sở Vân thông suốt cười lớn, bỗng nhiên hơi nghiêng thân đao, nhẹ giọng quát lên:

- Tăng Quang Thiểm Thải! Túy Nhãn Tinh Chung!

Túy Nhãn Tinh Chung vốn là đạo pháp trung đẳng, thế nhưng được đạo pháp Tăng Quang Thiểm Thải tăng cường, nhất thời uy lực của đạo pháp tăng vọt lên thượng đẳng.

Nằm ngoài dự tính, Đoạn Thiên Nhai lập tức cảm thấy choáng váng, mắt mờ mờ ảo ảo. Nhìn vào thứ gì cũng đều không cảm thấy rõ lắm.

Lập tức Sở Vân mạnh mẽ công, hắn liều mạng chống trả, cuối cùng rơi xuống tường thành. Bên này Vũ Đại Đầu đã không thể chống đỡ lại được Viên Tái Bác, lúc đó bại vong chỉ trong giây lát.

Sở Vân liền đề đao, tái chiến Viên Tái Bác. Sau ba mươi hiệp, đánh hắn từ trên tường thành rơi xuống phía dưới.

Nhưng mà liên quân binh nhiều tướng mạnh, thỉnh thoảng lại có tướng lĩnh xông lên tường thành. Thậm chí có một số kẻ cưỡi yêu thú tránh né hỏa lực phong tỏa, nhảy vào trong thành, tiến lên không e dè gây thiệt hại.

- Sở Vân, hãy để ta tới đánh ngươi!

Có một tiểu tướng không biết sống chết, chạy thật nhanh chém giết xông tới.

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, giơ Túy Tuyết Đao lên. Thi triển kỳ môn tam tài đao, ba đạo Nguyệt Nha Thiên Xung liên tục đánh ra, trong nháy mắt 'ầm' một tiếng chém giết.

Chỉ trong chốc lát, lại có ba vị tướng địch chiếm trên đầu tường thành. Vũ Đại Đầu bị ngăn lại, Sở Vân cầm Túy Tuyết Đao lao tới, chữa cháy xung quanh. Thế nhưng quân địch như thủy triều, cuồn cuộn mãnh liệt kéo dài không thôi. Tình thế càng lúc càng nguy cấp.

220. Chương 34: Tuyệt Địa Phản Kích (thượng)

Chương 34: Tuyệt Địa Phản Kích (thượng)

- Quả thực là hào dũng à... Thật đáng tiếc, ngôi xao chói mắt quá mức, thường thường đều là lưu tinh. Sớm muộn gì cũng phải ngã xuống!

Hoa Anh vững vàng trấn thủ phía sau chiến trường, dù bận rộn vẫn ung dung nhìn lên tường thành, Sở Vân xung đột qua lại, đẩy lui tướng lĩnh tường người từng người lại phía sau.

Hắn bỗng nhiên rút ra Bách Hoa cung, thúc dục đạo pháp Bách Hoa Liễu Loạn.

'Rào rào', hoa vũ bao phủ khắp người Sở Vân. Một mảnh trên tường thành, không chẳng phân biệt được địch ta, nhất thời không rõ ràng. Chỉ còn lại có sắc mặt lạnh lùng của Sở Vân, đứng ngay tại chỗ.

- Hoa Anh!

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt giống như mũi tên, bắn về phía Hoa Anh. Hoa Anh biết vậy, trong lòng cảm thấy căng thẳng, chợt khẽ cười một tiếng.

Toàn thân hắn hoa bào hồng nhạt, dáng vẻ phong lưu không chút gò bó, đối lập lại với chiến hỏa hừng hực xung quanh.

Hắn dùng ánh mắt thương hại nhìn về phía Sở Vân, thấp giọng lẩm bẩm nói:

- Ngươi đánh bại ta hai lần, giờ là lần thứ ba. Lần thứ ba, dùng kế sách khiến ngươi chết dưới tay ta. Thế sự quanh co, có đôi khi đi ngược lòng người. Đáng tiếc đạo lý này, ngươi sẽ không hiểu được.

Từ phía xa, có Hoa Anh phóng ám tiễn. Cận chiến có ba người Trầm Văn Bác, Viên Tái Bác cùng với Đoạn Thiên Nhai hợp lại. Còn những tướng địch khác thường

thường chạy nhanh chém giết xông đến.

Bởi vì Sở Vân sở hữu Thiên Hồ, mà trở thành mục tiêu công kích của bọn chúng, rơi vào khổ chiến.

- Sở Vân, cho ta chết đi!

- Không nên từ chối nữa!

- Xuống địa ngục đi!

Cuối cùng, ba người Trầm Văn Bác, Viên Tái Bác và Đoạn Thiên Nhai giáp công Sở Vân.

Sở Vân rơi vào khốn cảnh, tình cảnh lúc này giống như Phương Thiên Thương trước kia. Song quyền khó địch sáu tay, thể lực giảm sút rất nhanh.

Hắn càng lúc càng cảm thấy thân thể nặng trĩu. Vết thương trên người càng lúc càng tăng thêm, máu chảy giàn giụa.

Ba người Đoạn, Trầm, Viên vô cùng âm hiểm. Dùng đấu pháp lấy thương đổi thương đẩy Sở Vân vào tuyệt cảnh.

- Phải thất bại sao?

Sở Vân càng lúc càng cảm thấy chống đỡ không được, ác chiến lâu dài, khiến Túy Tuyết Đao vô cùng nặng nề.

- Thực là chật vật a… Ha ha

Hoa Anh khẽ cười, tâm tình như đùa giỡn khi trông thấy Sở Vân sắp bị thua.

Nhưng đúng lúc này, từ phía đông nam vang lên một tiếng hô lớn 'giết' vang lên tận trời.

- Có chuyện gì xảy ra?

Hoa Anh biến sắc, gọi tuy tùng xung quanh, thần tình có chút lo lắng.

- Mau đi kiểm tra xem có chuyện gì xảy ra?

- Rõ.

Thuộc hạ còn chưa chạy đi, liền trông thấy một lính liên lạc toàn thân đẫm máu, vẻ mắt hốt hoảng, chạy tới phía trại chủ soái.

- Báo! Rất nhiều, rất nhiều quân Thư gia, có gần vạn người, chiến hạm nhiều vô kể trong bóng tối hiện ra! Bọn họ từ hướng đông nam đánh giết qua đây, thế công vô cùng mãnh liệt. Chiến hạm quân ta giữ lại phòng thủ chống đỡ không nổi, đã bị tách ra!

- Cái gì?

Quần hùng đầy kinh hãi, biểu tình khó có thể tin được, đọng lại trên nét mặt mỗi người.

- Tại sao có thể như vậy? Lẽ nào Thư gia cầu viện quân?

Có người kêu lớn.

- Chúng ta bao vây toàn bộ Thư gia đảo, hắn còn có thể cầu viện quân sao?

- Không ổn rồi! Đại đội của chúng ta còn đang ở Thiết Lung Đảo, nếu như chiến hạm bị phá hủy, chúng ta đâu còn đường lui?

Có người đầy mồ hôi lạnh trên người nói.

- Không thể để địch nhân đắc thủ, mau tập kết hạm đội, tác chiến hai tuyến!

Có người kinh hoàng hô lớn.

- Báo! Quân Thư gia đã xông lên Thiết Lung Đảo. Quân đội liên quân của ta hai mặt thụ địch, trong đêm tối không biết có bao nhiêu địch nhân. Quân ta tan vỡ quy mô lớn.

Lúc này, có thám báo báo lại.

- Vì sao có thể như vậy.

Có vị thống lĩnh nghĩ đắn không thể tưởng tượng được, đứng lên hô lớn.

- Ta đã thiết lập tinh binh phòng thủ a!

- Đối phương cũng có tinh binh! Hơn nữa, hơn nữa số lượng rất nhiều! Khó có thể tưởng tượng là bao nhiêu!

Thần tình thám mã kinh hoàng.

- Số lượng rất nhiều? Ngươi nghĩ tinh binh là rau cải trắng sao?

Có thống lĩnh cười nhạt.

- Tinh binh đều là hãn tốt mà lên, thông thường quy mô chỉ mấy trăm người. Trong ba đời mới tích lũy được quy mô mấy nghìn người. Tại trong quá trình này, tổn hao không quá lớn!

Quần hùng đều tỏ vẻ không tin.

- Gần đây Thư gia khai phá ra một loại tinh binh, hình như là tinh binh chuông đồng. Bất quá, năng lực tác chiến cũng có hạn, bộ tinh binh chũng không đáng ngại.

Có người kiêu ngạo nói.

- Giết…

Tiếng kêu càng lúc càng gần, trong đó kèm theo tiếng chuông đồng.

Các thống lĩnh nghiêng tai lắng nghe, sắc mặt âm thầm chìm xuống.

- Tới quá nhanh!

- Vì sao có thể tiến tới nhanh như vậy?

Bọn họ đứng ngồi không yên, đi ra doanh trướng, chạy đến xem xét. Chỉ thấy trên khắp núi đồi đều là quân Thư gia, trong bóng tối tầng tầng lớp lớp chiến đấu anh dũng.

Mặc dù có lửa trại chiếu sáng, nhưng trong đêm tối cùng với rừng cây che chắn, không phân biệt được quân tình.

Đợi quân Thư gia xông tới gần, tất cả quân hùng lộ rõ vẻ sợ hãi liền run lên.

- Ta không nhìn lầm đấy chứ! Vì sao có thể có nhiều tinh binh đến như vậy!

Trông thấy hơn một nghìn binh sĩ Thư gia, cùng mặc y phục màu đỏ sẫm, thắt lưng treo hai ba chiếc chuông đồng, cầm Tiểu Yêu đao trong tay, gào thét xung phong chém giết điên cuồng.

Liên quân tan tác, không thể nào chống đỡ nổi. Bị một đường truy sát, binh lính nguyên bản bố trí canh phòng trận thế tách ra, bại quân càng lúc càng nhiều, trận hình càng lúc càng giãn ra.

- Tinh binh chuông đồng nhiều như vậy, chẳng lẽ nào Thư Thiên Hào có vương bài vẫn cất giấu hay sao?

Trong lòng quần hùng rung động. Chỉ có thế lực nhất lưu mới sở hữu tinh binh, thường thường quy mô cũng chỉ mấy trăm người.

Thế nhưng tinh binh chuông đồng của Thư gia đảo số lượng chừng hơn một nghìn người!

Loại quy mô này, quả thực khiến người ta cảm thấy dựng tóc gáy!

- Khó trách sẽ tan vỡ!

Bỗng nhiên quần hùng tỉnh ngộ.

- Tinh binh chung quy cũng chỉ là binh, luôn sợ tướng lĩnh xuất trận. Người nào dám xuất chiến?

Các thống lĩnh đều kêu lớn.

Lập tức có hai vị tướng lĩnh, cầm trong tay binh khí, cưỡi mãnh thú hướng về phía chân núi chém giết.

- Đừng hòng đắc thủ!

Đúng lúc này, một vị lão tướng đầu tóc bạc trắng hô lớn một tiếng. Cầm Đại Yêu Binh Liệt Diễm Thương trong tay, từ trong rừng cây đi ra. Chính là lão Hồng Thương!

- A… Kiều Hậu ở đây!

Kiều lão Hầu Tử cầm Đại Yêu binh Xuyên Tâm Trảo bay nhào lên chém tướng địch.

- Vương Ngư đến trợ giúp đây!

Lão Ngư Vương quơ Hàn Ngọc Tam Xoa Kích đuổi theo phía sau.

- A, dĩ nhiên tam tướng Thư gia! Bọn họ cư nhiên còn khỏe mạnh?

Trong đám quần hùng, có người kinh hô, nhận ra thân phận tam lão.

- Hừ! Lão già nên dưỡng già chờ chết, há lại còn trên chiến trường!

221. Chương 35: Tuyệt Địa Phản Kích (hạ)

Chương 35: Tuyệt Địa Phản Kích (hạ)

- Yêu binh trong tay bọn họ đều vô cùng hoàn mỹ. Xem ra Thư gia cũng không biểu hiện bạc nhược như vậy, có không ít hàng tốt!

- Giết ba lão già kia, đoạt yêu binh của bọn họ!

Lại có ba vị tướng lĩnh hô lớn nhào tới.

- Tất cả cùng đối phó với tướng địch, chia ra đánh vào trận hình tinh binh của đối phương là hơn!

Hoa Anh lớn tiếng hô hoán, nhưng không ngăn cản được những tướng lĩnh khư khư cố chấp kia.

Tất cả các bộ phận liên quân, thiếu hụt tướng lĩnh lãnh đạo thống nhất, chỗ thiếu hụt này bắt đầu lộ rõ!

- Chết tiệt, không có tướng lĩnh trấn thủ đại doanh!

Trong đám quần hùng có người sợ hãi kêu lên, cảm thấy có chuyện chẳng lành.

Vốn hơn mười vị tướng lĩnh, bị Sở Vân giết chết không ít, rất nhiều tướng lĩnh đều vội vàng tấn công trong thành. Mắt thấy tinh binh chuông đồng tựa như phủ kín núi đồi, nhân lúc tướng lĩnh cuốn lấy nhau giao đấu, đánh lén qua đây. Các quân sĩ quần hùng phát hiện vô cùng lúng túng, chính mình không có tướng chỉ huy!

- Không phải hoảng hốt, còn có ta ở đây!

Hoa Anh dũng cảm đi ra, muốn bắn phi tiễn.

- Thư Thiên Hào ở đây, kẻ nào ngăn cản người của ta, giết!

Thư Thiên Hào cụt một tay cầm Đại Yêu đao như ác hổ chụp mồi, liều chết xông lên.

Hoa Anh cắn răng chiến đấu cùng Thư Thiên Hào.

- Mau vào chiến trường trong thành, điều các tướng lĩnh cứu thế trận!

Các thống lĩnh vừa hạ lệnh, vừa cầm đao kiếm đích thân tới chiến trận. Bọn họ cũng có vũ lực, cũng không phải giá áo túi cơm. Trong lúc loạn thế thân nắm giữ địa vị cao, chung quy lại cũng có chỗ hơn người.

Nhưng mà mệnh lệnh này, ngày sau phân tích lại trận chiến, có điểm nổi bật: 'Thần trí hỗn độn hồ đồ, tự loạn đầu trận tuyến'.

Trong thành tình thế nguy cấp, mệnh lệnh này truyền đến, đầu tiên khiến sĩ khí liên quân giảm sút, đều khiếp sợ chuyện đang xảy ra, thế tiến công đột nhiên ngừng lại.

Nhất thời Sở Vân cảm thấy áp lực giảm đi.

- Viện quân! Viện quân của chúng ta tới rồi! Là đảo chủ đích thân xuất chinh, các huynh đệ, viện binh của chúng ta tới rồi!

Không biết ai đó tại trên tường thành rống lớn.

Ầm!

Sĩ khí quân đội của Sở Vân tăng mạnh. Chiến đấu cho tới bây giờ, còn sót lại không đến trăm người, đều điên cuồng hét lớn, vô cùng phấn khởi, điên cuồng chém giết.

Thế tấn công của liên quân bị kìm hãm, nhưng cũng không lui lại. Dù sao binh lực vượt trội hơn quá nhiều.

Nhưng mà lúc này, chiến trường đã chuyển sang chiều hướng khác, xuất hiện ngoài ý muốn!

Không biết vì sao, thế tiến công của ba đại tướng vây công Sở Vân đột nhiên chậm lại!

- Thật đáng ghét, ở phía sau…

Sắc mặt Đoạn Thiên Nhai trắng bệch.

- Yêu nguyên thiếu hụt!

Trầm Văn Bác nghiến răng nghiến lợi.

- Vì sao yêu nguyên của hắn vẫn còn dư thừa như vậy?

Viên Tái Bác không thể tin được nhìn về phía Sở Vân.

- Hử?

Hai mắt Sở Vân chợt lóe ra đạo hàn quang sắc bén, nhạy cảm nhận ra thời cơ chiến đấu đã đến!

Chỗ tốt của việc vận dụng rất nhiều thạch tệ, rất nhanh khôi phục yêu nguyên, giờ khắc này hiển lộ rõ ràng.

Giữ vững đến giờ khắc này, tắm trong bể máu, chiến đấu điên cuồng, rốt cuộc tới bình mình, một tia hy vọng thắng lợi hiện ra!

Tuyệt địa phản kích.

Đại Long Văn!

Ngang rống!

Ánh đao sáng như tuyết, nổ mạnh bùng phát. Vô số cặp mắt trên chiến trường nhìn vào đau nhói như bị kim châm. Đao khí long đầu thật lớn, trắng như tuyết, kèm theo khí thế long trời nở đất, nghiền nát song núi, chấn động cả một vùng trời. Đao khí hiên ngang mãnh liệt, thoáng chốc ôm gọn nuốt sống thân thể ba đại tướng.

Ánh đao mãnh liệt đâm vào, khiến cho vô số sĩ tốt liên quân ứa đọng nước mắt. Bọn chúng miễn cưỡng mở mắt, liền trông thấy một màn khiến ý chiến chiến đấu của bọn chúng hoàn toàn tiêu vong.

Thân thể ba đại tướng giống như diều đứt dây, vừa thổ huyết, vừa rơi xuống đập mạnh vào tường thành.

Sở Vân phấn khởi dư lực, nhún người nhảy lên vượt qua khoảng không tới chỗ Đoạn Thiên Nhai.

- Xin tha mạng!

Đoạn Thiên Nhai kinh hoàng xinh tha mạng.

Sở Vân mắt điếc tai ngơ, một đao chém xuống, 'rắc' một tiếng chặt hắn đứt làm hai đoạn.

Rơi xuống mặt đất, cũng không thể vung Túy Tuyết Đao nặng nề được nữa, liền thu hồi lại.

Tay không chạy về phía Trầm Văn Bác.

- Ngươi đừng vội coi thường người khác!

Trầm Văn Bác dường như không còn yêu binh, gắng sức huy khởi yêu nguyên. Bị khí thế của Sở Vân làm cho kinh hãi liền liên tục lui về phía sau.

Sở Vân tiến đến, đoạt được yêu binh của hắn, đầu tiên là một quyền đánh cho hắn máu mũi chảy lênh láng, hàm răng văng tán loạn. Tiếp đến chụp lấy đầu hắn, dùng sức xoay mạnh cánh tay.

Rắc rắc một tiếng.

Đầu Trầm Văn Bác bị đứt nửa vòng, cột sống cổ gãy hoàn toàn, mặt nghiêng về phía sau, hai mặt trợn trừng, chết bất đắc kỳ tử.

Sở Vân buông tha hắn, lại hướng tới Viên Tái Bác đánh giết. Toàn thân hắn đẫm máu, khí thế ngút trời, mọi người nhìn vào đều vô cùng sợ hãi. Sở Vân đến đâu, binh sĩ như thủy triều chạy tán loạn sang hai bên.

Viên Tái Bác rơi xuống mắt nổ đom đóm, nằm trên mặt đất, đang định đứng dậy, bỗng nhiên thân ảnh Sở Vân mờ mờ ảo ảo hiện lên trong tầm mắt.

Thân ảnh hắn lúc này trông quen thuộc tới cực điểm, thất thanh kinh hô:

- Sở...

Sở Vân rút Đinh Tinh Cung ra, không cần bất cứ đạo pháp gì, một tiễn bắn ra.

Một âm thanh đột ngột dừng lại.

Giữa trán Viên Tái Bác bị trúng một tên. Mũi tiễn xuyên qua đầu cắm trên mặt đất, óc lẫn máu theo mũi tiễn chảy xuống phía dưới.

Trong lúc này, Sở Vân đã chém chết cả ba viên đại tướng!

Toàn bộ chiến trường lặng thinh, mấy nghìn tên tướng sĩ liên quân nhìn Sở Vân, thân thể run lên, nơm nớp lo sợ.

- Lúc này không giết còn đợi đến lúc nào!

Vũ Đại Đầu rống lớn, sau đó Kim Bích Hàm từ trong thành chém giết ra, thế lực không thể đỡ được.

Sĩ khí quân sĩ liên quân tiêu tan hết. Mấy nghìn quân sĩ bị đội ngũ không đến trăm người truy sát, tình cảnh một mãnh hỗn loạn.

- Ổn đinh đầu trận tuyến!

Các thống lĩnh rộng giận, muốn khống chế lại cục diện.

- Chạy mau! Sở Vân đã chém chết ba đại tướng!

- Đoạn Thiên Nhai đã bị chém thành hai đoạn!

- Trần Văn Bác bị vặn gãy cổ!

- Viên Tái Bác bị bắn vỡ sọ lão, óc bắn trên mặt đất!

...

Bại quân điên cuồng hét lên, tin tức rất nhanh truyền khắp toàn quân. Thoáng chốc, quân tâm hoàn toàn tán loạn.

- Làm sao có thể?

Hoa Anh và Thư Thiên Hào đang chiến đấu kịch liệt, hai mắt trừng to, không thể tin được.

Rống!

Bất chợt một tiếng long rống, mạnh mẽ nổ vang đập vào lỗ tai hắn. Hắn bất ngờ không kịp phòng bị, thất thủ bị bắt sống!

Chuyện tình trên chiến trường thường nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Liên quân suốt đêm cường công, không để ý mệt mỏi. Bị Thư Thiên Hào dẫn quân đánh tới, nắm được kẽ hở. Hai đầu đánh lại, liên quân đại bại. Quân sĩ liên quân hoảng loạn, giẫm đạp lên nhau, thương vong nhiều vô kể. Kẻ ngã nhào vào vách núi, hoặc có kẻ hoảng loạn chạy nhầm đường rơi thẳng xuống biển.

222. Chương 36: Tiểu Bá Vương Ngả Bài Với Nghĩa Phụ (thượng)

Chương 36: Tiểu Bá Vương ngả bài với nghĩa phụ (thượng)

Quân sĩ Thư gia hăng hái chiến đấu một đêm, tới tận bình minh, chém giết được vô số quân địch, số tù binh bắt được không thể thống kê. Chiến thuyền các loại hơn trăm chiếc đều nằm trong lòng bàn tay.

Quân chủ lực liên quân đại bại, thua thiệt lớn. Cũng không thể tạo thành thế tiến công được nữa, ý đồ chiến lược áp chế sự phát triển của Thư gia đảo phá sản hoàn toàn.

Tin tức trận chiến nhanh chóng được truyền khắp Chư Tinh Quần Đảo. Cho dù là các thế lực quốc đảo bên ngoài quần đảo đều chú ý tới Thư gia đảo nho nhỏ tại một góc Tinh Châu này.

…

- Khó có thể tin được, liên quân mười bốn gia đảo, sau cùng lại có thể để Thư gia đảo dùng lực lượng của một đảo đánh bại!

- Mặc dù là Chư Tinh Mãnh Hổ không có nanh vuốt, cũng là hổ, không phải là mèo à!

- Nam nhi Thư gia đảo dũng mãnh, không thể ức hiệp!

Đầu tháng 8 năm Tinh Lịch 753. Quân Thư gia đánh bại liên quân, trận chiến Thiết Lung đảo bảo vệ thành công hải vực Thư gia đảo, trở thành đề tài phổ biến nhất Chư Tinh Quần Đảo. Đồng thời có người ca ngợi Thư gia đảo, cũng có ngươi thương xót thay liên quân.

- Đáng tiếc, rõ ràng có ưu thế áp đảo, lại có thể sơ ý để thua. Chiến tranh là như thế này, đầy rẫy những biến hóa không thể dự tính được trước, đây cũng là chỗ hấp dẫn của chiến tranh.

- Liên quân thiếu đi người chỉ huy, đúng là khuyết điểm lớn nhất.

- Liên quân cũng không kết thúc toàn lực, hai thế lực nhất lưu đáng chú ý Thiết gia, Viêm gia đều vì Vệ gia đảo mà dời đi. Căn bản cũng chính là hạm đội đệ nhị của Phương gia do Oanh Thiên Chùy Phương Hồng thống lĩnh không đến chiến trường, mà trực tiếp đến Vệ gia đảo.

Đương nhiên, điều khiến nhiều ngươi còn phải giật với trận chiến ở Thư gia đảo, chính là thực lực hiện ra.

- Đảo dân Thư gia tính khí dũng mãnh, hầu như đều là hãn tốt, ngay cả nữ nhân, trẻ nhỏ đều có thể chiến đấu mãnh liệt không biết sợ. Quả thực danh bất hư truyền!

- Lúc này đây, Thư gia đảo đại thắng, không chỉ có tốc độ phát triển không bị chèn ép, thậm chí có thể bước thêm một bước, chân chính quật khởi.

- Thế lực nhất lưu trong quần đảo, lại có thêm một thành viên.

- Thư gia đảo có thể tùy ý kéo đại quân mấy nghìn người, thực sự quá kinh khủng.

Huống chi, bây giờ bọn họ còn có phương pháp chế tạo tinh binh chuông đồng!

Tinh binh chuông đồng chính là do Sở Vân nghĩ ra, so với trước kia sớm hơn một bước leo lên vũ đài lịch sử.

- Tinh binh chuông đồng, theo cấp bậc thuộc về địa vị tam lưu. Chỉ là ưu điểm lớn nhất của nó là có thể tạo lượng lớn. Chỉ cần tốn chút công sức là có thể chế tạo ra được. Và phối hợp cùng binh sĩ Thư gia đảo, quả thực là ông trời tác hợp. Phương thức tuyệt diệu này do ai nghĩ ra?

Cùng lúc mọi người kinh ngạc tán thưởng tinh binh chuông đồng, đã truy cứu ra người phát minh.

Sở Vân lại một lần nữa không thể tránh khỏi, trở thành tiêu điểm mọi người nhìn vào.

- Vốn phương pháp này là do Trĩ Hổ Sở Vân nghĩ đến! Trời ạ, trí óc của hắn rốt cuộc là trưởng thành như thế nào?

Rất nhiều người khi biết được chân tướng, đều kinh ngạc tán thưởng.

- Sở Vân đúng là thiên tài trong những thiên tài! Biển rộng sóng sau đè sóng trước à...

- Chỉ mười ba tuổi, đã có thể phát minh ra phương pháp chế tạo tinh binh chuông đồng. Trong lễ thành niên may mắn chém chết Tàn Lang, nhập học Thiên Ca Thư Viện, đạt được danh hiệu ngự yêu sư. Tại thư viện, trở thành hội trưởng Học Lý Hội. Đồng thời luyện ra Quật Khởi đan, phá được dịch bệnh Bích Lục Hải Đái. Có người nói trong lễ Tinh Thánh Đại Xạ, đã lọt vào mắt xanh rất nhiều quốc chủ, được họ mời đến làm việc. Mười bốn tuổi lao đến chiến trường, đầu tiên chém chết Tác Nam, sau đó tập kích bất ngờ Vệ gia đảo phòng thủ nghiêm ngặt, tiếp đến bố trí mai phục tại Song Tử Hạp, chém chết Phương gia tam tử. Tại Thiết Lung đảo chém chết Đoạn Thiên Nhai, tổng cộng giết được ba viên đại tướng, tám tiểu tướng! Đây là quái vật gì?

Rất nhanh, một loạt thành tích của Sở Vân đều được nêu ra.

- Đúng là kim lân trong ao tù, một ngày gặp mưa rào liền hóa thành rồng. Sự trưởng thành của Sở Vân, khiến ta nghĩ đến vương giả vô thượng Sở Bá Vương thời trước, tại lễ thành niên bạo phát quang mang, sau đó trải qua không biết bao nhiêu khó khăn, dũng mãnh tiến lên, không ai có thể kháng cự.

- Không sai, Sở Bá Vương đúng là vương giả trong các vương giả, Lục Vương, Hùng Vương, Nhân Ngư Vương, Hải Long Vương đều bại trong tay hắn. Ồ? Sở Vân cũng họ Sở, nghe nói là cô nhi. Hắn và Sở Bá Vương có quan hệ gì sao?

Không thể không nói đến sức tưởng tượng và năng lực bát quái của con người, đúng là không hề tầm thường.

Rất nhanh, có rất nhiều tin đồn rầm rĩ, toàn bộ truyền khắp Chư Tinh Quần Đảo.

Phiên bản đầu là:

- Sở Vân và Sở Bá Vương cùng họ, lại có nhiều điểm tương đồng, chính là quá trình trưởng thành tương tự nhau. Tiền đồ của hắn không hề có ranh giới!

Phiên bản sau đó là:

- Sở Vân và Sở Bá Vương cùng họ, hắn là cô nhi, rất nhiển nhiên là có quan hệ huyết thống.

Dựa theo tuổi tác suy đoán, Sở Bá Vương hẳn là gia gia của hắn!

Phiên bản tiếp sau đó là:

- Đã có rất nhiều căn cứ chính xác để chứng minh, Sở Vân kỳ thực chính là do Sở Bá Vương sinh hạ khi về già! Hai người có quan hệ thống.

Phiên bản này bên trong có rất nhiều điểm giả dối hư ảo, gò ép bằng chứng.

- Thì ra là thế à, thảo nào Sở Vân hung mãnh như vậy. Có huyết thống với một Sở Bá Vương như vậy, lại có nghĩa phụ là chư tinh Mãnh Hổ như vậy. Có thể không mạnh sao được?

Quần chúng không rõ chân tướng, đều bắt đầu cảm khái như vậy.

- Ngay cả ba danh tướng Đoạn Thiên Nhai, Trầm Văn Bác, Viên Tái Bác, cũng đều thua trong tay Sở Vân. Hắn không còn là Trĩ Hổ nữa mà chính là mãnh hổ! Ai cũng

không dám coi khinh sức mạnh của hắn!

- Mãnh hổ cũng không thích hợp. Ngày nay Sở Bá Vương mất tích, hắn chính là Tiểu Bá Vương thời nay!

- Tiểu Bá Vương? Danh hiệu này thật chuẩn xác, không sai, một đao chém chết Đoạn Thiên Nhai, trực tiếp vặn gãy cổ Trầm Văn Bác, sau đó một tiễn bắn chết Viên Tái Bác. Nhân vật như vậy, đích thực là Tiểu Bá Vương thời nay!

Rất nhanh, danh hiệu Tiểu Bá Vương hoàn toàn mới mẻ thay thế Trĩ Hổ, đồng được thế nhân truyền bá khắp nơi.

Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng: Tiểu Bá Vương Sở Vân đứng thứ năm mươi bốn trên Tuấn Kiệt bảng. Binh khí thành danh Túy Tuyết Đao, yêu thú tuyệt phẩm Thiên Hồ, trí dũng song toàn, uy vũ tuyệt luân, từ trước tới nay chưa từng có, từ khi xuất đạo chưa bị đánh bại…

Trữ gia đảo, thư phòng đảo chủ.

Trữ gia đảo chủ một thân một mình, say sưa ngắm nhìn hải đồ trước mặt.

223. Chương 37: Tiểu Bá Vương Ngả Bài Với Nghĩa Phụ (hạ)

Chương 37: Tiểu Bá Vương ngả bài với nghĩa phụ (hạ)

Đây chính là hải đồ Chư Tinh Quần Đảo, hắn nhìn đã được hơn nửa đời người, thậm chí còn muốn nhìn tiếp trong quãng đời còn lại.

Dã vọng này tồn tại trên mặt hắn.

Trên tấm Hải Đồ này, vẽ lên các loại đường cong màu hồng màu xanh lam. Là ký hiệu các cửa hàng, cùng với hải thuyền, mậu dịch và đường biển của Trữ gia.

Thế nhưng tại trong đó, thiếu hụt một khối đơn độc. Góc trên phía đông nam, một khối bỏ trống.

Đó chính là hải vực Thư gia.

Mà những nơi đánh dấu dày đặc trên hải đồ, cũng giải đất trung tâm trong Chư Tinh Quần Đảo, còn lại là Trữ gia chủ đảo.

Thư gia đảo xa xôi hoang dã, Trữ gia đảo vừa vặn đối lập, ở vào giải đất phồn hoa nhất, bốn phía thông suốt, xung quanh đều là thế lực nhất lưu.

Chính bởi vì ở vị trí này, dẫn đến Trữ gia đảo buôn bán trải rộng khắp Chư Tinh Quần Đảo.

Tương tự nhân tố địa lý như vậy, dẫn đến Trữ gia chủ đảo giống như một khối thịt béo, nằm trong tầm ngắm của bầy lang sói.

- Nếu có được Thư gia đảo, hải vực thông suốt, nối liền một mảnh. Trữ chúng ta sẽ có hậu phương lớn, có chiến lược thọc sâu, có nguồn mộ lính rất lớn của Thư gia đảo. Muốn có tiền có tiền, muốn có người có người, xưng bá Chư Tinh Quần Đảo, cũng không phải là mộng tưởng! Aizzz, thật đáng tiếc a…

Trữ gia đảo chủ hít một hơi thật sâu, vẻ mặt hiện lên sự cô đơn, đắng chát.

Liên quân thất bại, kế hoạch tan biến. Thiên tính vạn tính, đánh giá sai một thiếu niên trẻ tuổi.

Sở Vân!

Thiếu niên này không thể áp bức. Sở Vân trưởng thành quá nhanh, khởi sự thoạt nhìn lỗ mãng man dũng, nhưng trên thực tế đều rất thỏa đáng, đánh đúng chỗ ngứa. Toàn bộ cuộc chiến, cũng là do hắn không ngừng phát sinh chuyển biến. Thanh niên ưu tú như vậy, vì sao không phải con cháu Trữ gia đảo chúng ta?

Cùng với tiếc hận, Trữ gia đảo chủ đau nhức trong đầu.

Hắn hiểu rõ, tình cảnh của Trữ gia ngày hôm nay, vô cùng xấu hổ. Hắn chính là người khơi mào chiến tranh.

Nhưng mà chiến tranh thất bại, hắn gánh chịu phần trách nhiệm, nuốt trái đắng này vào miệng.

Hắn hiểu rõ, chính mình phải hy sinh và thỏa hiệp, hiện này việc quan trọng nhất chính là mở cuộc đàm phán hòa bình.

…

- Cuộc đàm phán hòa bình sắp tới!

Trên đảo Vệ gia, lão tộc Đảo chủ Vệ gia đảo một đời cười khổ nói.

- Lúc này đây đàm phán hòa bình, quả thực là việc trọng yếu đối với Vệ gia đảo. Thiết gia, Viêm gia, Phương gia đều có ý đồ muốn chiếm đoạt Vệ gia chúng ta. Mà đàm phán hòa bình có thể cho chúng ta tranh thủ thời gian, thành lập lại hạm đội của chính mình.

Nhưng mà thành lập lại hạm đội, nói thì dễ nhưng đứng lên làm lại tương đối khó khăn. Quân Thư gia lần lượt hai lần lên đảo, cướp sạch của cải cất trong kho Vệ gia. Vệ gia bây giờ, đúng là chỉ còn hai bàn tay trắng.

…

- Vệ gia muốn khôi phục quả thực là nằm mơ nói mộng. Nếu chiếm được Vệ gia, bản đồ Thiết gia chúng ta lại lần nữa được mở rộng!

Thiếu đảo chủ Thiết gia Thiết Ngao đứng nhìn hải đồ trước mặt, chắp tay sau lưng, ngẩng đầu đứng thẳng.

Tại phía sau hắn là chư tướng Thiết gia.

- Muốn chiếm đoạt Vệ gia đảo, Viêm gia, Phương gia là đối thủ cạnh tranh với chúng ta. Nhưng lực lượng quấy nhiễu lớn nhất cũng không phải bọn họ, mà là Thư gia có hải vực giáp giới. Lần này Thư gia đại thắng, lại cướp sạch Vệ gia đảo, thu được không ít chiến hạm, bắt giữ một lượng lớn tù binh không thể đếm hết. Quân dung nhật thịnh, quả thực xứng đáng với danh hiệu thế lực nhất lưu. Tại hạ cho rằng, thế lực đáng chú ý nhất chính là bọn họ, lực chú ý cũng phải đặt lên người bọn họ.

Vừa nói chính là phụ tá của Thiết Ngao, Long Đạo Chi.

- Thư gia?

Thiết Ngao khẽ hừ một tiếng, khinh thường nói.

- Nghe nói chiến dịch lần này, thiếu đảo chủ Thư gia Sở Vân phát ra ánh sáng kỳ dị. Được người đời gọi là Tiểu Bá Vương?

- Sở Bá Vương vẫn luôn là thần tượng ta sùng bái, Thiết Ngao ta tự hiểu chuyện, thề sẽ trở thành nam nhân giống như Sở Bá Vương, dũng cảm tiến tới, tung hoành ngang dọc. Hôm nay, lại xuất hiện một tên hậu bối Tiểu Bá Vương. Mặc kệ hắn rốt cuộc có quan hệ huyết thống hay không, cũng đều là vũ nhục đối với Sở Bá Vương! Cũng chính là vũ nhục của ta!

Long Đạo Chi nhẹ giọng nói:

- Thế nhưng thiếu chủ, quả thực không thể coi thường Sở Vân…

Thiết Ngao xua tay, ngăn không cho Long Đạo Chi nói tiếp:

- Ta đã xem qua tin tình báo về hắn. Không có gì đáng chú ý, nguyên lý cũng chỉ là hội trưởng? Mấy năm trước ta cũng từng đảm nhiệm. Phương gia tam tử ư? Trong Thiên Ca Thư Viện cũng không đấu lại ta. Thiên Hồ Tuyệt phẩm? Ta cũng có yêu thú tuyệt phẩm. Thư gia đảo thành cũng dũng mãnh, bại cũng dũng mãnh, cũng chỉ có thể dùng sức mạnh quân lực, không hề có văn sự, thuật cai trị cần có văn võ tương trợ lẫn nhau!

Nói tới đây, Thiết Ngao kiêu ngạo cười nói:

- Mà Thiết gia ta, lương tướng như mây, mưu thần như mưa, chính là văn võ song hành, là một vương đạo đường đường chính chính. Ngày sau nhất định Thiết gia chúng ta sẽ trở thành bá chủ Chư Tinh Quần Đảo!

Hầu như cùng lúc tại Thư gia đảo.

- Võ có thể định quốc, văn có thể an bang. Điểm yếu của Thư gia đảo, không phải ở vũ lực mà ở văn sự.

Sở Vân nói với Thư Thiên Hào.

- Tù binh và chiến hạm của ta rất nhiều, việc tổ chức quân vô cùng dễ dàng. Việc cấp bách chính là dựa vào thành quả thắng lợi phát triển và cũng có hệ thống quan văn!

- Tính tình nam nhân Thư gia chúng ta nóng như lửa, thường rất bất cẩn, trời sinh không am hiểu văn sự. Ta cũng biết văn sự chính là một khuyết điểm, nếu như không phải vậy ban đầu cũng sẽ không nhờ tay Trữ gia phát triển kinh tế thương nghiệp. Hài nhi có ý kiến gì hay?

Thư Thiên Hào tự hỏi.

- Dốc sức mời nhân tài ngoài đảo…

Sở Vân chậm rãi nói. Đề cử Nhan Khuyết, sau đó tiếp tục gần hai mươi vị thư sinh theo hắn.

Thư Thiên Hào gật đầu đồng ý, trong tận đáy lòng vui mừng khôn xiết. Sở Vân nói xong, hắn đột nhiên vỗ vỗ vào vai Sở Vân:

- Bây giờ, nghĩa phụ trực tiếp thoái vị, để tiểu tử con lên lào đảo chủ được rồi. Nghĩa phụ càng lúc càng cảm thấy con đảm nhiệm chức vụ đảo chủ Thư gia đảo phù hợp hơn ta.

- Chuyện này…

Sở Vân chau mày, sắc mặt hiện lên vẻ suy nghĩ, quyết định ngả bài.

- Nghĩa phụ, thẳng thắn mà nói, hài nhi không có hứng thú với vị trí đảo chủ! Thế giới lớn như vậy, hài nhi muốn thám hiểm xung quanh, tìm hiểu phong tình các nơi, mạo hiểm xông vào hiểm cảnh. Hài nhi muốn đạt tới cảnh giới cao nhất của ngự yêu sư, đây là ước mơ của hài nhi. Nghĩa phụ, người có thể lý giải giúp hài nhi sao?

Nói xong, hắn thấp thỏm nhìn về phía nghĩa phụ, những lời này đã nghẹn khuất trong lòng hắn rất lâu rồi. Nói sau không bằng nói trước.

Sắc mặt Thư Thiên Hào trầm xuống.

224. Chương 38: Mãnh Hổ Thức Tỉnh, Linh Yêu Kiếp (thượng)

Chương 38: Mãnh Hổ thức tỉnh, Linh Yêu kiếp (thượng)

Con người sở dĩ thống khổ là bởi vì theo đuổi lệch lạc cái gì đó.

Theo đuổi lệch lạc cái gì đó, sẽ cảm thấy không có động lực, khắp trong người có cảm giác đau đớn dày vò. Tương phản với truy cầu thực sự mà mình muốn, cho dù điều đó có thực sự gian khổ, tình cảnh khó khăn đi nữa, cũng đều cảm thấy hạnh phục trong từ tận đáy lòng.

Sở Vân hiểu rõ tâm tư của hắn. Mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, trải qua vô số lần sống chết tôi luyện, khiến hắn hiểu rõ chính mình.

Làm chúa tể một phương, đứng ở một chỗ, cả ngày bị những việc triều chính quấy nhiễu, căn bản không có tự do.

Một vị vua hợp cách tài trí mưu lược kiệt xuất, xây dựng lợi ích tổng thể. Bởi vậy không có nhiều thời gian nhàn rỗi, lý trí cũng sẽ thúc đẩy hắn hy sinh thỏa hiệp một phần.

Cái này chân chính không phù hợp với bản tính của Sở Vân. Dòng máu chảy trong cơ thể hắn luôn thích phiêu lưu mạo hiểm. Huống chi, hắn cũng hiểu rõ ưu thế lớn nhất của chính mình, cho tới lúc này đã quen thuộc hiểm cảnh mật địa.

Nếu như là trở thành chúa tể một phương, nhất cử nhất động đều khiến các thế lực lớn quan tâm. Hắn đâu còn thời gian, còn cơ hội tìm hiểu những bí mật thế giới đây? Quả thực lãng phí một đời người.

Tài phú trong những hiểm cảnh mật tàng quý hiếm. Rất nhiều bảo vật, mặc dù là quốc đảo có thế lực cũng muốn đỏ mắt cướp lấy. Nhưng rốt cuộc khốn đốn khuất phục Thư gia đảo nho nhỏ, buông tha những thứ này, bằng không chính là đón nhận cái chết.

Tầm mắt của Sở Vân rất lớn.

Hắn cũng hiểu rõ, thời gian trôi đi, ưu thế mình sống lại càng ngày càng ít. Hai mươi năm sau, hắn sẽ mất đi ưu thế giác ngộ tiên tri.

Chỉ cần có cơ hội tốt, ưu thế của ký ức sẽ được chuyển hóa thành thực lực của chính mình, mới là vương đạo chính đồ.

Thư Thiên Hào nghe xong lời Sở Vân nói, rơi vào trầm mặc.

- Nghĩa phụ, hài nhi rất xin lỗi.

Sở Vân thở dài một tiếng. Hắn hiểu rõ cảm giác của Thư Thiên Hào lúc này cũng không hơn gì. Hy vọng hài tử của chính mình, kế thừa nghiệp cha, chuyện này cũng là chuyện thường tình của con người.

Thế nhưng trên đường đời, chỉ phụ thuộc vào chính mình.

Tuy rằng Thư Thiên Hào là nghĩa phụ hay cũng chính là trưởng bối của hắn, thế nhưng Sở vân không muốn đi theo bước chân của Thư Thiên Hào, hắn muốn chạy trên con đường của chính mình.

- Ha ha, hùng ưng rốt cục cũng rời khỏi vòng tay che trở của cha mẹ, vương thú cũng có lãnh địa riêng của chính mình. Điều này ta có thể lý giải.

Sau một hồi, lúc này Thư Thiên Hào mới phun ra một ngụm khí.

- Nghĩa phụ?

Sở Vân thật không ngờ Thư Thiên Hào nhanh như vậy đã nghĩ thông suốt. Hắn có thể nhận ra được, Thư Thiên Hào cũng không nói trái tâm ý của chính mình, mà thực sự tiếp nhận hắn rồi.

- Tại sao? Tiểu tử thối, khinh thường lão tử sao? Một thanh niên muốn ra ngoài là chuyện tốt. Nếu như thay đổi tâm ý, có thể tùy ý trở về. Con mãi mãi là thiếu đảo chủ Thư gia, mãi mãi như vậy.

Thư Thiên Hào cảm thán như vậy, tiếp tục nói:

- Kỳ thực tại rừng rậm san hô, sau khi nghe con suy đoán về Tinh Hải Long Cung, ta đã có dự cảm này.

Trong khi nói, ánh mắt của ngươi tỏa ra quang mang, thần tình hưng phấn từ trước tới nay chưa từng có. Nếu nói như là không có hứng thú, tại sao có thể nghiên cứu

những thứ này, đạt được được trình độ như vậy? Nghĩa phụ chúc mừng con, con đã tìm được con đường của chính mình.

- Nghĩa phụ!

Sở Vân thở ra mạnh mẽ, viền mắt ửng đỏ, trong lòng đầy cảm động.

Thân tình là gì?

Thân tình là yêu, là hy sinh chính mình, là buông tay cho ngươi bay đi xa. Khi mệt mỏi, bị thương hãy trở về.

Thân nhân mãi mãi ở nhà chờ ngươi trở về.

Ở đây chính là cảng, đời người như biển rộng, tràn ngập gió hiu mát. Cảng luôn luôn ấm áp và an toàn.

- Ngươi chớ dùng thái độ của nữ nhi. Thư gia đảo không trói buộc ngươi, ngươi chừng nào muốn đi thì đi lúc đó. Không ai ngăn cản ngươi. Ngươi chừng nào muốn về thì đây vẫn là nhà của ngươi. Mấy ngày này, cần phải nghỉ ngơi cho thật tốt. Trận chiến này chúng ta đánh tan liên quân, khiến bọn chúng sợ hãi. Càng khiến Vệ gia đảo này trở thành miếng thịt béo bở, hấp dẫn sự chú ý của các thế lực. Tin rằng ngày hòa đàm cũng sắp tới. Đến lúc đó, nếu con có thời gian hãy đi cùng ta một chuyến.

Thư Thiên Hào căn dặn nói.

- Vâng!

Sở Vân gật đầu, suy nghĩ một chút, sau đó đồng ý.

- Trong thời gian này, chuẩn bị nghỉ ngơi và chỉnh đốn thật tốt. Đàm phán hòa bình, cũng coi như cùng lão đa đi gặp các anh hùng hào kiệt khắp nơi.

Tháng 8.

Sau khi lập thu, gió thu nhè nhẹ đập vào mặt mà đến. Mùa hè khô nóng đã đi xa, gió biển mát mẻ cũng lộ ra thấm vào lòng người.

Đặc biệt bầu trời mùa thu cao vời vợi. Lúc này không có gợn mây, giống như khối thạch anh màu xanh trong suốt không tỳ vết.

Tâm tình Sở Vân giống như là bầu trời ngày hôm nay, sảng khoái đến cực điểm.

Điều này không chỉ do ngả bài với nghĩa phụ, biểu lộ tâm tình chí hướng của chính mình, nhận được sự tán thành. Mấu chốt chính là trông thấy nghĩa phụ vui vẻ.

Đến bây giờ đã trôi qua hơn một năm, Thư gia đảo không ngừng phát triển, niềm vui sự hăng hái trong lòng Thư Thiên Hào từ từ được nâng lên. Thẳng đến thu phục Thương Lam Hải Long, liên quân đại bại. Sở Vân có thể cảm thấy được, Thư Thiên Hào giống như một mãnh hổ đã tỉnh lại. Sau khi tự chặt cánh tay, hùng tâm tráng chí trầm mặc ẩn sâu trong nội tâm đã sống lại.

Dựa vào cảm nhận của mình, hắn có thể lý giải được Thư Thiên Hào. Hắn biết nghĩa phụ sẽ không tình nguyện cố thủ tại Thư gia đảo.

Chính là Thư Thiên Hào quyết không cam lòng buông tha Vệ gia đảo.

Chỉ cần một thời gian, để Thư gia đảo có thể hồi sức sau cuộc đại chiến, tiêu hóa hết bảo tàng của Tinh Hải Long Cung. Mở rộng lĩnh vực, chinh phục thế giới, tất sẽ phải làm. Được xưng là Chư Tinh Mãnh Hổ, há lại là người ngồi thủ trong thành, không dám tiến thủ?

- Chiến tranh ngày sau ắt không thể thiếu. Mặc dù nghĩa phụ có Thương Lam Hải Long, thế nhưng bây giờ cũng chỉ đạt cảnh giới Đại Yêu. Đại đa số gia chủ thế lực nhất lưu đều có chiến lực Linh Yêu. Nếu như ta nhanh chóng trưởng thành, cũng sở hữu chiến lực

Linh Yêu, chắc chắn có thể trợ giúp nghĩa phụ rất nhiều.

Sở Vân bắt đầu nhìn lại chính mình, một mạch sắp xếp lại gặt hái sau cuộc chiến.

Đầu tiên là tu vi của yêu vật trong tay đã tăng vọt.

Trong chiến đấu, hấp thu yêu tinh vẫn là cách nhanh nhất để thăng tu vi. Túy Tuyết Đao trong tay Sở Vân, không biết giết bao nhiêu yêu thú, chém bao nhiêu yêu binh, yêu thực.

Đương nhiên trên chiến trường, có một bộ phận lớn yêu tinh bị thất lạc. Nhưng điều này cũng không gây trở ngại, cấp tu vi của Túy Tuyết Đao đột nhiên tăng vọt.

225. Chương 39: Mãnh Hổ Thức Tỉnh, Linh Yêu Kiếp (hạ)

Chương 39: Mãnh Hổ thức tỉnh, Linh Yêu kiếp (hạ)

Nguyên bản Túy Tuyết Đao có năm trăm bảy mươi năm tu vi, bây giờ đã đạt tới chín trăm ba mươi ba năm tu vi. Chính là tu vi Đại Yêu binh đỉnh phong, tiến thêm một bước nữa sẽ trở thành Linh Yêu.

Nếu vượt qua, là có thể sinh thành đao linh. Đó chính là cảnh giới hoàn toàn mới.

Nguyên bản Thiên Hồ chỉ có ba trăm sáu mươi sáu năm tu vi, bây giờ đã cuồng trướng đến sáu trăm bốm mươi tám năm tu vi. Sở Vân có thể cảm giác được, sẽ rất nhanh đuôi thứ năm của nó cũng dài ra.

- Đuôi thứ năm của Thiên Hồ, hẳn là đại biểu mộc. Nếu sinh trưởng thành Thiên Hồ ngũ hành, chiến lực có chút biến hóa. Mà ta cũng thu được Hỏa Nhãn, Kim Nhãn, Thổ Nhãn và Mộc Nhãn sau đó. Do đó tấn chức thành Ngũ Hành Chân Nhãn!

Sở Vân rất kỳ vọng. Tu vi của Thiên Hồ sau một thời gian tích lũy sẽ đạt đến mức độ nhất định, sinh trưởng phát triển thêm một đuôi mới. Thẳng đến có đầy đủ toàn bộ chín đuôi.

Mỗi đuôi mọc ra, Thiên Hồ lại có thêm một loại thuộc tính mới, có sử dụng đạo pháp hoàn toàn mới. Đồng thời, linh khí truyền lại ngự yêu sư, cải tạo thân thể của ngự yêu sư, tạo cho hắn những thị giác thiên phú khác nhau.

Bây giờ chỉ cần Sở Vân ngưng thần, là có thể nhìn thấy tứ đại nguyên khí hỏa, kinh, thổ, thủy trong không khí. Nếu có thể có được thêm Mộc Nhãn, là có thể có Ngũ Hàn Chân Nhãn. Tầm quan sát được đề thăng.

Ngoài những thứ đó ra, Định Tinh Cung cũng tăng trưởng tới bảy trăm năm mươi tám năm tu vi. Tu vi

tăng trưởng ít nhất có lẽ là Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ. Tóm lại yêu thực không trực tiếp tham gia chiến đấu. Nhưng thông qua đó hấp thụ nguyên khí, từ từ đề thăng cấp tu vi.

Còn lại chính là Long Nguyện Thụ. Cấp Đại Yêu, đạt sáu trăm sáu mươi năm tu vi. Không bị bất cứ công kích gì, bất luận thế nào cũng đều phải hấp thụ một ít nguyên khí, nó không đòi hỏi quá nhiều nguyên khí. Nhưng phải hút long khí để sinh tồn, tu vi tăng lên theo từng năm.

Long Nguyện Thụ này thoáng nhìn rất bình thường, kỳ thực rất thần bí. Chính là cường giả Vương cấp Hải Long Vương Khương Bác thời trước, mất công tìm tòi nghiên cứu ra. Sở Vân hỏi qua Thương Lam Hải Long, người sau cũng không biết nhiều lắm. Thậm chí chẳng bao giờ trông thấy Long Nguyện Thụ này kết trái.

Túy Tuyết Đao, Thiên Hồ, Định Tinh Cung chính là yêu vật chủ chiến của Sở Vân.

Long Nguyện Thụ là yêu vật phụ trợ. Trừ những thứ đó ra còn có Tiên Nang thượng đẳng lấy trong Tinh Hải Long Cung.

Tiên Nang loại nhỏ như là Tiểu Tích Vân Tiên Nang. Sau khi mở rộng, không gian bên trong Tiên Nang thông với thế giới bên ngoài, Tiên nang thượng đẳng triển khai toàn bộ cũng liền hóa thành một tòa cung điện, bản thân giữ một lực lượng cường để cũng có thể trợ giúp yêu thực độ kiếp.

Tinh Hải Long Cung chính là không gian Tiên Nang. Phân làm ba tầng, ứng với mỗi tầng là một điện.

Hậu điện, bảo tồn yêu thú, bây giờ trống rỗng.

Tiền điện chỉ có thể tồn trữ thạch tệ. Bảo đảm nồng độ nguyên khí trong long cung. Trong điện cất giữ ba mươi kiện thiên tài dị bảo khác nhau. Nhưng bởi vì không gian không thể chồng chất, không thể cất giữ Tiên Nang khác. Hiện nay toàn bộ gia sản của Sở Vân

cất giữ trong đó.

Hai viên đan dược thượng đẳng, Nhân Sinh Nhất Mộng Đan, Hắc Tâm Đoạn Tràng Đan được lấy từ tay Bạch Mi Đan Sư.

Hai viên đan dược nửa tuyệt phẩm, Thiên Linh Chân Tâm Đan cùng với phương pháp luyện đan. Được lấy từ tay Du Nha Đại Sư.

Nửa bình Tam Lực Hỏa Long Đan được lấy từ tay Giang Hán quốc chủ.

Túy Tuyết Đao, Định Tinh Cung cùng với Lưu Tinh Tiễn đều được gửi trong điện, có thể thuận tiện lấy dùng. Trừ những thứ đó ra, còn lại chính là bảo tàng lấy từ Tinh Hải Long Cung. Lưu lại ba món đồ có giá trị cao nhất là Đại Yêu binh Bích Hải Triều Sinh Tiêu, pháp môn ngự yêu tuyệt phẩm Tiếu Thư Hải cùng với ngọc giản hôn ước với nhân ngư đảo.

Đây là toàn bộ.

Nguyên bản có có một số thứ khác như, Đại Yêu Binh Thanh Tâm Quan cho Nhan Khuyết. Liệt Diễm Thương, Hàn Ngọc Tam Xoa Kích, Xuyên Tâm Trảm cho tam lão.

Mấy thứ này, ở lại trong tay mình cũng chỉ để thối rữa. Thế nhưng giao cho Thư gia đảo, lại mang đến hiệu quả và lợi ích. Thư gia đảo chính là thế lực phía sau của Sở Vân, nó cường mạnh đối với Sở Vân mà nói có trăm cái lợi mà không có một cái hại.

Còn có một chút thiên tài địa bảo đều dùng để luyện binh, Sở Vân cũng không cần, đều giao cho Du Nha Đại Sư.

Hải Long Vương Khương Bác có tài luyện binh rất tài hoa, Tiên Nang Tinh Hải Long Cung chính là do hắn luyện chế. Những tài liệu luyện binh này được lưu lại, phẩm cấp rất cao khiến cho Du Nha Đại Sư vui mừng cười hớn hở trong thời gian rất lâu. Càng cảm thấy lựa chọn ở lại Thư gia đảo là quyết định sáng suốt nhất trong cuộc đời.

- Sau trận chiến này, chắc chắn sau một thời gian dài, hải vực Thư gia sẽ không có xảy ra chiến sự. Chính là có thể lợi dụng khoảng thời gian này, đề thăng tu vi của Thiên Hồ. Uhm, cũng phải để Túy Tuyết Đao độ Linh Yêu kiếp, sớm đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trừ những thứ đó ra còn muốn học tập đạo pháp mới.

Đề cấp tu vi của yêu vật, linh quang trong cơ thể chúng cũng sẽ tăng trưởng. Có thể học tập và lĩnh ngộ một ít đạo pháp.

Nhằm vào Linh Yêu kiếp, Sở Vân thỉnh giáo Du Nha Đại Sư.

- Muốn độ Linh Yêu kiếp, cũng không dễ dàng!

Du Nha Đại Sư chau mày, lo lắng hiện trên nét mặt.

- Yêu binh khác với yêu thú, yêu thực. Nó là do con người sáng chế, Tiên Thiên cũng không viên mãn, càng bị thiên đố. Yêu kiếp yêu binh còn mạnh hơn rất nhiều yêu thú, yêu thực. Nói thẳng ra, dựa vào thực lực của thiếu đảo chủ, muốn vượt qua Linh Yêu kiếp, e là xác xuất thành công quá nhỏ.

Sở Vân cả kinh:

- Kinh khủng như vậy sao?

Kiếp trước hắn chưa bao giờ vượt qua Linh Yêu kiếp, từ trước cho tới bây giờ trong tay không hề có chiến lực Linh Yêu. Nghe Du Nha Đại Sư nói xong, cảm thấy áp lực đè nén trong lòng.

Mặc dù khi hắn còn học tại Thiên Ca Thư Viện, có chương trình học về độ kiếp. Thế nhưng lúc đó không ngờ rằng sẽ phát sinh chiến sự. Càng không ngờ rằng cấp tu vi của Túy Tuyết Đao tăng trưởng nhanh như vậy. Bởi vậy cũng không học quá chuyên sâu.

Đang muốn tiếp tục thỉnh giáo, bỗng nhiên lúc này có người tới báo:

- Khởi bẩm thiếu đảo chủ, sứ giả mời hòa đàm đã tới rồi. Đảo chủ mời người qua đó.

…

- Ba ngày sau, tới Chỉ Thiên Sơn tiến hành hòa đàm. Đến lúc đó mười bốn gia đảo có thế lực, phái các đại biểu tham gia. Công chứng viên chủ trì là Thụy Lão Nhân?

Trong khi Sở Vân chạy về tới Thư gia thành, sứ giả đã rời đi. Nghe Thư Thiên Hào kể lại tình hình hòa đàm lần này mà biết được.

226. Chương 40: Hòa Đàm Tại Chỉ Thiên Sơn (thượng)

Chương 40: Hòa đàm tại Chỉ Thiên Sơn (thượng)

- Thụy Lão Nhân Diêu Tiên?

Hắn đã leo lên Kỳ Nhân bảng, thực lực thâm hậu khó lường, hơn nữa đức cao vọng trọng, quả thực là người có điều kiện tốt nhất. Chỉ là lúc này đại biểu các thế lực không phải đảo chủ mà chính là thiếu đảo chủ, hoặc là trọng thần dũng tướng. Căn bản không phải cách thức hòa đàm…

Sở Vân chau mày, cảm thấy mùi thuốc súng nồng đậm trong đó, trầm ngâm nói.

Trong danh sách hòa đàm, có Trữ gia, Đảo chủ Hoa gia đảo tự thân đi. Phương gia cử ra đệ nhất Đại Tướng Oanh Thiên Chùy Phương Hồng, Viêm gia là thiếu đảo chủ xuất mã…

- Chuyện này cũng khó trách. Tuy rằng liên quân đại bại, nhưng mà chỉ đánh bọn họ. Trong đáy lòng bọn họ còn đang uất ức, hơn nữa mười bốn gia đảo liên hợp lại bị bại bởi một mình thế lực gia đảo chúng ta. Không phục cũng là chuyện bình thường. Xem ra lần hòa đàm này, cũng không dễ dàng.

Thư Thiên Hào bình tĩnh phân tích.

- Binh đến tướng chặn nước đến đất ngăn. Mấu chốt chính là nắm đấm của mình có cứng rắn hay không! Tu vi của Thương Lam Hải Long đã tăng được bao nhiêu, trong thời gian gần nhất có thể đạt được cảnh giới Linh Yêu hay không?

Sở Vân hỏi.

Cảnh giới yêu vật từ nhỏ đến lớn chia thành: Ấu Yêu, Tiểu Yêu, Đại Yêu, Linh Yêu, Kiếp Yêu.

Thương Lam Hải Long trước kia đã từng là yêu thú chiến lực cấp Kiếp Yêu đỉnh phong. Thế nhưng bị trọng thương, dẫn đến cấp tu vi giảm xuống. Khi thu phục, chỉ đạt cấp Đại Yêu.

Nếu như có một yêu vật cấp Linh Yêu uy hiếp. Như vậy hòa đàm lúc này sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Miệng lưỡi khéo léo cũng vô ích, chỉ có thực lực mới quan trọng.

- Hiện nay là chín trăm chín mươi chín năm tu vi.

Thư Thiên Hào thở dài thẳng thắn nói với Sở Vân.

- Thế nhưng ta không dự định đề thăng tới cảnh giới Linh Yêu.

- Tại sao? Chỉ cần độ Linh Yêu kiếp, thời gian tu vi tăng trở lại, sẽ vượt qua kiếp nạn. Nghĩa phụ người…

Sở Vân nhìn về phía Thư Thiên Hào, bỗng nhiên nghĩ tới một việc.

- Không sai. Thương Lam Hải Long là yêu thú tuyệt phẩm, tu vi của nó được đề thăng, ta dần dần cảm giác được lực bất tòng tâm khó có thể khống chế được nó.

Thư Thiên Hào thẳng thắn nói.

- Quả nhiên đúng là như thế.

Sở Vân thất thần nhìn về chỗ cánh tay cụt của Thư Thiên Hào.

Tu vi của yêu thú được đề thăng, linh quang trong cơ thể cũng sẽ tăng trưởng. Khi linh quang của yêu thú gần bằng với linh quang của ngự yêu sư sẽ không chịu nghe lời.

Khi lớn hơn linh quang trong cơ thể ngự yêu sư, sẽ trốn thoát trở thành yêu thú hoang dại, thậm chí nghiêm trọng hơn sẽ khiến ngự yêu sư trở thành nô dịch.

Trong lịch sử chuyện này cũng không phải là hiếm. Ví dụ như bi kịch nổi tiếng nhất chính là chủ nhân của Ích Tà Kiếm. Ngự yêu sư trở thành nô dịch của Tà Kiếm, thần chí bất minh, trong một đêm giết toàn bộ mấy trăm thân tộc, tiếp đó không thể chém giết được nữa,

dùng kiếm tự cung trở thành thái giám. Gây hại trong một thời gian dài, cuối cùng bị công kích chém thành trăm mảnh.

Thân thể tổn linh, hồn phách sản linh. Bởi vì Thư Thiên Hào chặt đi một cánh tay, thân thể tổn hại, giống như con sông vận chuyển linh quang bị chặt đứt. Linh quang tự nhiên có vẻ bạc nhược, tu vi của Thương Lam Hải Long nhanh chóng tăng trở lại, khiến cho cảnh giới không thể khống chế được.

Giống như tình huống này, ngự yêu sư đều có thể gắng sức áp chế tu vi của yêu thú.

Thậm chí chủ động làm giảm bớt tu vi của yêu thú, sau đó dùng linh khí của yêu thú từ từ bồi dưỡng cơ thể mình. Tố chất thân thể tăng lên, là có thể vận chuyển được nhiều linh quang hơn.

Đến khi đó, cấp tu vi của yêu thú lại tăng lên, cũng đã có thể khống chế được.

- Hiện tại, nhu cầu cấp bách của chúng ta là cần một yêu vật chiến lực cấp Linh Yêu, để uy hiếp. Nghĩa phụ, hài nhi có một cách giải quyết vấn đề này.

Vậy mà Sở Vân vừa mở miệng đã bị Thư Thiên Hào xua tay từ chối:

- Con muốn dùng Thiên Linh Chân Tâm Đan? Không được! Thiên Linh Chân Tâm Đan là nửa tuyệt phẩm, đích thực cô đọng tâm huyết của ngự yêu sư. Trong tay ngươi có hai nữa viên đan dược này, đây chính hoàn đan duy nhất trên đời còn sót lại. Hiện tại, tuổi của

con còn nhỏ, tu vi của yêu vật trong tay đột nhiên tăng mạnh. Rất nhanh ngươi sẽ rơi vào tình cảnh phức tạp như ta. Hai nửa viên đan dược này, lưu lại cho con dùng. Ta tuyệt đối không dùng đến.

Thái độ của Thư Thiên Hào vô cùng kiên quyết, Sở Vân có thể lý giải được tính cách của hắn. Biết rằng dù có khuyên giải như thế nào cũng không được, đành phải thôi.

- Kỳ thực, đề thăng tới cảnh giới Linh Yêu, chỉ là ta không đạt được giới hạn nhất định mà thôi. Con không cần phải lo lắng, trong thời gian hòa đàm, gọi Thương Lam Hải Long tới nhất định khiến cho bọn chúng trừng mắt há miệng! Ha ha ha.

Thư Thiên Hào an ủi Sở Vân.

- Nhưng như vậy quá mạo hiểm! Hàng ngày yêu thú hấp thu nguyên khí, tu vi càng lúc càng tăng thêm. Nói không chừng…

Sở Vân lo lắng nói.

- Vậy trong thời gian hòa đàm, chủ động làm suy yếu tu vi của Thương Lam Hải Long.

- Aizzz, cũng chỉ còn cách đó.

Chỉ Thiên Sơn, hình dáng giống như một cánh tay từ dưới biển kéo dài lên. Phía trên mặt biển bốn ngón tay nắm chặt lại, ngón trỏ chỉ lên trời. Hình dáng kỳ lạ, bởi vậy mà nổi tiếng.

Đây cũng là một trong những kỳ quan của Chư Tinh Quần Đảo.

Ba ngày sau, Sở Vân đi cùng Thư Thiên Hào đến Chỉ Thiên Sơn.

Chỉ Thiên Sơn cao tới hơn mười trượng, ngón trỏ làm đỉnh, cao vót nhập vào những đám mây, mây đong đưa bay qua đó.

Trên ngón trỏ là một doanh trướng thật lớn, lần hội đàm này được tiến hành tại đây.

Hội đàm giằng co một ngày một đêm, quay xung quanh các điều khoản bồi thường, các thế lực không nắm được nhiều lợi ích trong tay, không muốn thỏa hiệp.

Thậm chí Thụy Lão Nhân Diêu Tinh ngủ ngay tại đây. Bởi vậy mọi người đều im lặng, hòa đàm không hề tiến triển.

Tình huống này quả thực có chút đặc biệt.

Liên quân dù bại, thế nhưng còn đang lo lắng. Muốn để bọn họ tổ chức liên minh thêm một lần nữa tất nhiên có thể. Hơn nữa thất bại cũng rất không cam lòng.

Mặc dù Thư gia đảo thắng, thế nhưng cũng biết chiến dịch Thiết Lung đảo đại thắng không thể phục chế. Cần có thời gian tiêu hóa thành quả.

Lại bởi vì Vệ gia đảo trở thành miếng thịt béo bở trong mắt các thế lực lớn, bởi vậy song phương không nghĩ tới tiến hành chiến tranh. Thế nhưng cũng không muốn hy sinh lợi ích của chính mình, thỏa hiệp của đối phương.

Tới ngày hôm sau, tình hình vẫn như vậy.

- Ha ha ha, các vị không cảm thấy khó chịu hay sao? Trong khi tạm nghỉ hãy để nữ võ sĩ Viêm gia diễn tấu một khúc, giảm bớt bầu không khí, phấn chấn tinh thần.

Trong lúc này, bỗng nhiên thiếu chủ của Viêm gia mở miệng nói.

Các thủ lĩnh hai mặt nhìn nhau, không biết thiếu chủ Viêm gia có ý gì.

227. Chương 41: Hòa Đàm Tại Chỉ Thiên Sơn (hạ)

Chương 41: Hòa đàm tại Chỉ Thiên Sơn (hạ)

- Tiểu nữ Viêm Cơ Ti, vụng về xin tấu một khúc giảm bớt bầu không khí, mời các vị đại nhân thưởng thức và nhận xét.

Người vừa nói, là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp. Nàng mặc bộ trang phục võ sĩ màu hồng, mũi cao mắt sâu, tóc màu hỏa hồng phấp phới uốn lượn rẽ sang hai vai. Cộng thêm làn da trắng hơn tuyết.

Đôi chân nàng thon thả khỏe đẹp, đi tới giữa doanh trướng. Đầu tiên mở tiên nang bên hông lấy ra một Đại Yêu binh Hồng Ngọc Địch.

Tiếp đến trên đôi môi đỏ mọng phúng phính, tiếng sáo nhẹ nhàng bay cao. Đột nhiên một âm điệu vang lên như phượng hoàng giương cánh, bay lên tận trời.

Phạch Phạch.

Một đám Yêu Tước, từ miệng tiên nang bay vọt lên. Theo tiếng sáo bay vào khoảng không, như bầy cá ngao du. Khi phân tách ra như pháo hoa sáng lạn.

Từng đám Yêu Tước nhỏ như nắm tay, dao động nhỏ nhắn xinh xắn bay ra nhiều vô kể. Ngũ thải tân phân, hoa lệ đẹp mắt.

Quân hùng khẽ biến sắc, ngay cả đôi mắt của Sở Vân cũng ngưng đọng lại.

Mỗi một Yêu Tước cũng chỉ có tu vi cấp Tiểu Yêu. Vốn không đủ gây hại, thế nhưng số lượng lớn như vậy có thể sánh ngang chiến lực cấp Đại Yêu. Hơn nữa Yêu Tước vương chưa hiện ra, vẫn ẩn bên trong tiên nang.

Then chốt khiến quần hùng sợ hãi không phải là Yêu Tước vương. Mà là thủ đoạn của Viêm Cơ Ti, ngự yêu nữ tử này. Dùng tiếng sáo điều khiển đàn Yêu Tước, đây chính là môn đạo pháp thượng đẳng Thanh Ngự.

Nói chung, ngự yêu sư cũng thông qua tiếng la hét phát ra mệnh lệnh, khống chế yêu thú, thúc dục các loại đạo pháp. Nhưng cứ như vậy, ý đồ chiến lược của chính mình rất dễ bị phát hiện. Hoàn cảnh chiến đấu có chút đặc thù, ví như trong Bạo Phong Tuyệt, ngự

yêu sư há miệng ra sẽ bị gió tuyết đổ vào miệng, đầu lưỡi đông cứng, khó có thể phát ra tiếng.

Lúc này sử dụng nhạc khí, thông qua tiếng nhạc chỉ huy yêu thú, hoàn toàn khác.

m điệu của Viêm Cơ Ti vô cùng thuần thục, chỉ huy bầy Yêu Tước rất dễ dàng, tùy ý di chuyển. Dĩ nhiên có thể biểu diễn tước vũ sáng lạn hoa lệ như vậy, có thể thấy được một ngày xông lên chiến trường, nàng chỉ huy Yêu Tước quần công, uy lực cường hãn không sao nói được.

- Thiếu chủ Viêm gia không có lòng tốt, muốn thị uy.

- Hắn muốn phô diễn thực lực Viêm gia, tăng thêm lợi thế đàm phán.

Quần hùng thầm nghĩ trong lòng, nhìn ra ý đồ của thiếu chủ Viêm gia.

Đám Yên Tước càng lúc càng nhiều, bay lượn trên không trung, yên khí lượn lờ tựa như ảo mộng. Viêm Cơ Ti đã quen thuộc, thần tình vẫn rất thong thả. Trong đôi mắt xanh mơ hồ lộ ra vẻ kiêu ngạo.

- Khoảng chừng mấy trăm con Yên Tước, thực lực của nữ tử này rất mạnh!

- Viêm gia, Thủy gia, Thiết gia, Sâm gia, Sơn gia chính là năm đại gia tộc thượng cổ tồn tại đến nay, nội tình thâm hậu. Nữ tử tuổi trẻ thiên tư trác tuyệt. Pháp môn Thanh Ngự giống như lửa thuần khiết, âm thanh phát ra đạt cảnh giới đại thành, thực sự không hề tầm thường.

- Hử? Bầy Yêu Tước lúc nào cũng bay về vị trí Thư gia. Đây rõ ràng là có ý khiêu khích a…

Chỉ một lát sau, quần hùng đều nhận ra manh mối. Trong ánh mắt đều chảy ra tiếu ý, nhìn có vẻ hả hê.

Bầy yêu thú trở lên đỏ rực, hỏa khí bay lên không. Bay lượn ở giữa, có khuynh hướng bay tới Thư Thiên Hào. Thường xuyên bay sát, Sở Vân đứng phía sau Thư Thiên Hào cũng cảm thấy hơi nóng tạt vào mặt rất khó chụi. Suýt nữa lông mày bị đốt cháy.

Càng không cần phải nói tới Thư Thiên Hào ngồi phía trước.

- Hừ! m hiểm xảo quyệt!

Trong lòng Sở Vân giận dữ. Loại tình hình này, thật giống như đang múa kiếm dưới mi mắt của chính mình, kiếm quang đong đưa, mũi kiếm thường xuyên chuyển động trước mặt mình. Rõ ràng đang muốn khiêu khích, diễu võ dương oai.

Thư Thiên Hào vẫn ngồi ngay ngắn, sắc mặt không đổi. Hơi nóng đập vào mặt dường như không hề tồn tại.

- Thư Thiên Hào có phong độ khí thái của một đại tướng, thật không hổ danh Chư Tinh Mãnh Hổ trước kia.

- Ha ha, Thư Thiên Hào có điều kiêng dè, không dám xuất thủ. Đối phương là một tiểu nữ tử hậu bối, nếu như là hắn xuất thủ giáo huấn sẽ bị người khác khinh thường.

Tiếng sáo càng lúc càng cao, khí thế xuyên mây. Lại như bách điểu hóa phượng hát vang lên tận chín tầng mây. Sóng nhiệt từng đợt từng đợt bổ tới. Bầy Yêu Tước cuồn cuộn sáng đẹp rực rỡ tựa như ảo mộng.

Bầy Yêu Tước được một tấc lại muốn tiến thêm một thước, tham lam càng lúc càng tới gần Thư Thiên Hào. Khiến hắn cảm thấy khó chụi. Thậm chí có một số Yêu Tước trực tiếp rơi xuống bàn trà trước mặt hắn.

- Ha ha a, nhạc kỹ gia tộc tiểu bối không tinh khiết, xin Đảo chủ Thư gia đảo chớ trách.

Thiếu chủ Viêm gia cười cười, giả ý xin lỗi.

Mọi người tại đây nhìn về phía Thư Thiên Hào, ánh mắt hiện lên vẻ châm biếm.

- Hừ! Rõ ràng âm nghệ đạt cảnh giới đại thành, vì sao có thể lệch lạc như thế này? Đây rõ ràng là muốn khiêu khích.

Trong lòng Sở Vân vô cùng phẫn lộ. Lúc này cười lạnh một tiếng, từ phía sau Thư Thiên Hào bước vài bước, di chuyển tới phía sau thiếu chủ Viêm gia.

Địch âm nhất thời bị kiềm hãm, thiếu chút nữa vụt mất.

Trong doanh trướng có mười sáu chỗ ngồi tạo thành một vòng. Bao gồm mười bốn đại biểu liên quân, Thư Thiên Hào cùng với Thụy lão nhân, đều đang ngồi nghiêm chỉnh.

Phía sau mỗi người đều là có một tùy tùng, hoặc là tham mưu hoặc là võ tướng.

Vị trí của Thư Thiên Hào và thiếu chủ Viêm gia ngay cạnh nhau. Viêm gia múa võ dương oai khiến Sở Vân tức giận liền di chuyển vài bước tới phía sau thiếu chủ Viêm gia.

Hắn chắp tay sau lưng, mí mắt hạ xuống nhìn thiếu chủ Viêm Gia. Một luồng sát khí tận trời, từ trên người hắn phát ra. Nhất thời toàn bộ doanh trướng, thật giống như có một trậm âm phong thổi qua.

- Sát khí thật mạnh!

- Người này giết bao nhiêu ngươi, mới có thể ngưng tụ sát khí như vậy?

- Trong luồng sát khí còn mang theo một loại khí thế quyết tuyệt hung ác độc địa…

Nguyên bản trên mặt mọi người hiện vẻ cười nhạo, bỗng nhiên trở nên ngưng trọng kinh nghi. Mọi người trong doanh trướng, không dám thở mạnh.

Không ai có thể đoán được trước, Sở Vân có dám động thủ hay không?

Luồng sát khí này đã nói cho mọi người biết — thà làm ngọc vỡ!

Dáng vẻ tươi cười giả tạo đọng lại trên mặt thiếu chủ Viêm gia. Khóe miệng giật giật, đôi mắt rung rung, toát ra đầy vẻ khiếp sợ.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới đối phương chính là Tiểu Bá Vương Sở Vân!

Đã từng tập kích bất ngờ Vệ gia, giết dũng tướng Đoạn Thiên Nhai, Trầm Văn Bác, Viên Tái Bác!

Bây giờ, đối phương đứng ngay ở phía sau mình, chỉ cách khoảng hai thước. Sát khí bừng bừng, nhìn chằm chằm vào chính mình.

Thiếu chủ Viêm gia cảm giác được, bỗng nhiên chính mình thật giống như đang đi tới băng sơn trên cánh đồng tuyết, sát khí như gió lạnh từng đợt từng đợt thổi đến khiến toàn thân hắn tê cóng!

228. Chương 42: Uy Hiếp (thượng)

Chương 42: Uy hiếp (thượng)

Chỉ trong chốc lát, phía sau lưng hắn ướt đẫm mồ hồi lạnh.

Tim hắn đập thình thịch, càng lúc càng nhanh.

Trong cảm giác của hắn dường như thời gian trôi qua rất chậm. Các ý niệm trong đầu ùn ùn kéo đến, dày vò trí óc hắn, vô cùng thống khổ.

Trong lòng hắn bị kích động tới cực điểm, muốn cùng giải quyết hoặc là đứng dậy. Cho dù là bản thân rút ra yêu binh cũng tốt!

Nhưng mà, rốt cục hắn không hề dám cử động.

Thứ nhất là thể diện, thứ hai sợ động tác này dẫn đến hiểu lầm khiến Sở Vân công kích.

"Chết tiệt, có phần đùa quá mức! Bây giờ, tính mệnh nằm trong tay Sở Vân, nên làm thế nào cho phải?"

Trong lòng thiếu chủ Viêm gia không tránh được một trận hoảng loạn. Hắn cảm thấy không cam lòng, chính mình có chiến lực cấp Đại Yêu, so với Sở Vân chỉ có hơn không có kém. Thế nhưng bây giờ, lại bị Sở Vân uy hiếp.

Sợ hãi, không cam lòng, lại rất đau đớn. Khuôn mặt hắn phản ứng lại, biểu tình có chút vặn vẹo.

Viêm Cơ Ti không còn dám làm càn, tiếng sáo dần dần trầm xuống, thu hồi bầy Tước.

Thần tình của nàng không dấu được vẻ hoảng loạn, trên nét mặt cũng hiện rõ, đi về phía thiếu chủ Viêm gia.

- Tiếng sáo thật hay, không ngại diễn tiếp mấy khúc nữa xem sao?

Sở Vân đứng phía sau thiếu chủ Viêm gia, lạnh lùng nói.

Toàn thân thiếu chủ Viêm gia nhất thời run lên, chỉ là mức độ hơi yếu, không thể phát hiện được. Hắn âm thầm cắn chặt răng, hai tay ngầm bóp méo thành quyền, móng tay đâm vào trong thịt chảy ra máu tươi.

Hắn làm sao chịu được khuất nhục như vậy?

Lại có thể có một ngày, bị hai người kèm hai bên uy hiếp!

Thế nhưng hết lần này hết lần khác không cử động nổi, tính mệnh của chính mình đang nằm trong tay người khác.

Sắc mặt Viêm Cơ Ti trắng bệch, miễn cưỡng nở nụ cười nói:

- Nhạc kỹ của tiểu nữ nông cạn, hôm nay biểu diễn sơ xuất. Không còn dám diễn thêm nữa…

Lời nói này rất cô đọng, nhưng trên thực tế nhận thấy vẻ sợ hãi.

Nhãn thần của mọi người cũng vô cùng phức tạp, nhìn về phía Sở Vân.

- Nghe nói gia trưởng Viêm gia có đạo pháp Hành Hỏa, thường thường nhạc kỹ đảo lộn. Cho các ngươi thêm một đề xuất, kém cỏi không bằng giấu dốt.

Ngữ khí của Sở Vân rất ôn hòa, không thể đoán được tâm tinh thực sự trong lòng hắn.

- Sở thiếu đảo chủ giáo huấn rất đúng!

Viêm Cơ Ti cúi đầu, suýt nữa cắn đứt đôi môi. Nếu như không phải thiếu chủ của mình bị kèm hai bên biến tướng, với tính khí của nàng thì đã động thủ. Tuyệt đối sẽ không thấp giọng như vậy.

- Uhm, ngươi cũng biết điều.

Sau cùng Sở Vân đánh giá một câu, giống như trưởng bối giáo huấn vãn bối. Trực tiếp đẩy sự kiêu ngạo của đối phương xuống đáy cốc, lúc này này mới di chuyển, lại tiếp tục trở về phía sau Thư Thiên Hào.

Viêm Cơ Ti bước thật nhanh đi về phía sau thiếu chủ Viêm gia, tiếp tục làm người bảo vệ. Trong lúc đó nàng đứng giữa Sở Vân và thiếu chủ Viêm gia, đối với Sở Vân vừa phẫn nộ vừa sợ hãi.

- Ha ha ha.

Cười một tiếng thật dài, gây sự chú ý của mọi người.

Chính là Oanh Thiên Chùy Phương Hồng.

Phương gia tam tử bị Sở Vân trù tính, lần lượt ngã xuống. Phương gia đảo chủ nghe được tin này, lập tức thổ huyết nằm hôn mê. Bởi vậy người hắn không muốn nhìn chính là Sở Vân.

- Tiếng đàn thực quá nhàm chán. Cái này sao có thể được? Kim Đồng Tử, các ngươi mau đi tới doanh trướng, mang hai vò rượu ngon đến đây.

Vừa nói, hắn vừa vỗ Tiên Nang bên hông. Thoáng chốc huyền quang lóe lên, sau khi quang mang tiêu tán, lập tức bên cạnh hắn xuất hiện hai vị đồng tử mập mạp.

Một người mặc kim giáp, một người mặc ngân giáp. Bọn họ lớn lên đều giống như phấn điêu ngọc trác, gương mặt mập mập rất đáng yêu.

Thế nhưng trong doanh trướng, không ai dám coi thường hai hài đồng này.

Đây là Linh Yêu!

Yêu binh tu hành đến cảnh giới Linh Yêu, sẽ sản sinh ra binh linh, đủ các loại hình dạng. Kim Đồng Tử chính là yêu binh cấp Linh Yêu giúp Phương Hồng nổi danh với danh hiệu Oanh Thiên Chùy!

Trên Chư Tinh Quần Đảo, cấp Linh Yêu chính là chiến lực đỉnh phong. Kim Đồng Tử là đại biểu thực lực kinh khủng của Kỳ Nhân bảng Oanh Thiên Chùy Phương Hồng.

Bầu không khí nhất thời trở lên nặng nề, xuất hiện Kim Đồng Tử khiến cho áp lực tâm lý của mọi người thật lớn.

- Mấy năm không gặp, tu vi của Kim Đồng Tử lại tăng tiến hơn. Thực đáng mừng, ha ha a.

Hai mắt Thụy lão nhân mờ mờ ảo ảo, giống như thức trắng mấy ngày liền.

Thế nhưng khi nói như vậy, mưa thuận gió hòa, khiến bầu không khí giảm bớt áp lực.

Tất cả mọi người chưa phát giác ra, thở hổn hển một hơi.

Sắc mặt Phương Hồng khẽ thay đổi, liếc mắt nhìn Thụy lão nhân. Thụy lão nhân cũng liệt tên vào Kỳ Nhân bảng, bài danh cao hơn Phương Hồng mười vị. Thực lực vô cùng thâm hậu, yêu vật trong tay huyền bí phi thường. Đặc biệt rất thích ngủ, hơn nữa có thể ngủ trong vài năm liền.

Có người dự đoán, đây là bởi vì trong tay hắn có yêu binh cấp Linh Yêu, có thể làm con người cảm thấy thiếu ngủ.

Lại có người suy đoán, thực lực Thụy lão nhân đã hoàn toàn vượt qua Kỳ Nhân bảng, có thể đã nhập vào Hào Hùng bảng.

Có Thụy lão nhân đứng ra, Phương Hồng cũng không tiến được thêm một thước. Không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại, nói với Kim Đồng Tử:

- Các ngươi còn không mang rượu tới đây?

- Vâng, thưa chủ nhân.

Kim Đồng Tử thất thanh đáp. Chợt hóa thành hai đạo kỳ quang, bay ra ngoài doanh trướng.

Sau một lát, quang mang từ bên ngoài chiếu vào. Hóa thành hai đồng tử, nâng vò rượu lớn hơn cơ thể bọn chúng.

- Mau dâng lời mời Đảo chủ Thư gia đảo, người chiến thắng trong trận chiến này.

Phương Hồng nhếch mép cười, toát lên ý khiêu khích.

Mắt thấy hai đại Linh Yêu tới gần, tự nhiên Thư Thiên Hào sẽ không ngồi chờ chết, cười ha ha:

- Đã như vậy, ý tốt của Phương Tướng Quân bản đảo chủ xin nhận. Ra ngoài, tiếp nhận hai vò rượu này cho ta.

Hắn vỗ vào tiên nang bên hông, một đạo lam quang cường liệt hiện lên, biến thành một người thân cao tám thước uy vũ cường hãn. Trên trán hắn có một mảnh san hô giống như long giác. Phía sau kéo một cái đuôi rồng màu xanh vẻnh ra.

Đây là Thương Lam Hải Long, tu vi đã phục hồi tới cấp Linh Yêu, hình dáng biến thành hình người.

- A… Linh Yêu!

Nhất thời có người phát ra tiếng kinh hô.

Sắc mặt rất nhiều người liền biến đổi, không thể tin được nhìn về phía Thương Lam Hải Long. Bọn họ thật không ngờ, trong tay Thư Thiên Hào cũng có chiến lực cấp Linh Yêu!

Cấp Linh Yêu, chính là lực lượng đỉnh phong trên Chư Tinh Quần Đảo.

Sắc mặt Phương Hồng cũng trầm xuống, ánh mắt mập mờ, nghiến răng nghiến lợi. Đây là chiến lực Linh Yêu thật hay giả cũng là lực lượng uy hiếp thật lớn.

229. Chương 43: Uy Hiếp (hạ)

Chương 43: Uy hiếp (hạ)

- Đáng tiếc chỉ có một Linh Yêu.

Phương Hồng cười nhạt. Lúc này, hắn dùng số lượng để đả kích Thư Thiên Hào. Dù sao Oanh Thiên Chùy hắn cũng có một đôi, Kim Giáp Đồng Tử và Ngân Giáp Đồng Tử đều là Linh Yêu.

Trước sự khiêu khích, Thư Thiên Hào và Sở Vân lại cười không nói gì.

- Chuyện này, chuyện này…

Thụy lão nhân đứng ở giữa, không biết nói gì. Lúc này hai con mắt mệt mỏi của hắn liền căng ra, con ngươi trừng lớn, nhìn chằm chằm Thương Lam Hải Long. Ánh mắt của hắn sắc bén tới cực điểm, tựa như nhìn xuyên thấu Thương Lam Long Hải!

Mọi người hai mắt nhìn nhau, cảm thấy hoang mang.

Thụy lão nhân làm sao vậy? Dáng vẻ oai phong mất hết, khiến cho người ta mở rộng tầm mắt.

Thụy lão nhân há miệng vài lần, rốt cục hỏi dò:

- Nếu như là lão hủ không nhầm. Vị Linh Yêu này chính là Thương Lam Hải Long?

Cái gì?

Toàn bộ doanh trướng yên tĩnh không có tiếng động.

Thư Thiên Hào ngồi ngay ngắn như cũ, chỉ là hơi hạ thấp người nói:

- Thụy lão nhân tiền bối, con mắt thật tinh tường. Không sai, đây chính là Thương Lam Hải Long của Hải Long Vương Khương Bác trước kia. Thương Lam Hải Long, ngươi ra bên ngoài kiếm vài món hải ngư mới mẻ đến đây. Có rượu ngon không có đồ nhắm, vậy sao

được?

- Tuân mệnh.

Khí thế Thương Lam Hải Long kiêu ngạo, chỉ nghe sự phân phó từ Thư Thiên Hào.

Hắn liếc mắt khinh thường nhìn quét qua hai vị đồng tử, chợt bay ra doanh trướng.

Giữa không trung, liền hiện nguyên hình.

Ngang rống!

Một tiếng long rống rung trời nở đất, đột nhiên vang lên! m thanh từ vòng trời làm chấn động màng tai mọi người. Hình như muốn tuyên bố với người đời, Thương Lam Hải Long đã trở về!

Mọi người trong doanh, đều giống như bị tát một cái thật mạnh vào mồm, theo bản năng đứng thẳng lên. Ánh mắt ngây dại nhìn về phía ngoài cửa.

Chỉ thấy một vệt dài sáng màu xanh lam dài hơn mười trượng, long tu phiêu giật, long sừng sặc sỡ, long lân thâm thúy, thân thể long hùng tráng uy vũ xòe ra, trong lúc đó bay lượn trong không trung!

Đây là Thương Lam Hải Long sao?

Trong lòng mọi người chấn động mãnh liệt, trong lúc này nhất thời nói không thành lời.

Xoạt!

Thân long uốn lượn, thoáng chốc Thương Hải Long lao vào trong biển. Ầm một tiếng, bọt sóng bắn ngập trời. Chỉ trong chốc lát, nó từ biển khơi chui ra, bay lên trên không trung.

Từ đỉnh núi nhìn lại, chỉ thấy bầu trời quang đãng, biển rộng một màu. Thân long hùng vĩ, kéo theo bọt nước trong suốt giống như thủy tinh, không thành một khối. Long trảo cầm lấy mấy con cá lớn. Ánh mặt trời chiếu xuống, chiết xa trên bọt nước, trên long lân.

Trong nháy mắt, cấu thành một bức kim lam phát sáng, vẽ lên bức tranh Hải Long Phi Thiên!

Đây là Thương Lam Hải Long!

Là yêu thú trước kia tung hoành ngang dọc khắp hải vực, uy phách toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo!

Nó đã trở về!

- Chủ nhân, cá.

Thương Lam Hải Long lại hóa thành hình người, trình lên tiên ngư cỡ khoảng chiếc thuyền nhỏ.

- Hãy để cho ta chia tiên ngư cho mọi người.

Sở Vân cao giọng cười, lấy ra Túy Tuyết Đao. Ánh đao như sét đánh, tốc độ như thiểm địa chém ra mười lăm đao.

Đao pháp đại thành, vô cùng xảo diệu. Mười lăm mảnh tiên ngư mỏng manh nhẹ nhàng bay lên. Mỗi mảnh đều có kích cỡ bằng nhau, hầu như trong suốt. Có thể nhìn xuyên thấu qua, trông thấy mặt bên kia.

Càng khó chính là, dùng Túy Tuyết Đao mở ra. Mỗi mảnh tiên ngư đều kèm theo rượu thơm. Rượu buốt lạnh vừa đủ khẩu vị.

Từng mảng tiên ngư rơi xuống trước mặt mọi người. Món ngon như vậy, nhưng mọi người trong doanh trướng lại cảm thấy khó có thể nuốt trôi!

Thương Lam Hải Long!

Ngày xưa là yêu thú thành danh của Hải Long Vương Khương Bác, ngày hôm nay đột nhiên hiện thân giữa doanh trướng của buổi hòa đàm.

Nó đại biểu cho cái gì?

Những người đang ngồi đây không phải là kẻ ngu. Lập tức liên tưởng tới mật tàng Tinh Hải Long Cung, truyền thừa của Khương Bác.

Hơn một trăm năm qua, mật tàng này là lần đầu chân chính hiện rõ khắp thiên hạ!

Thư gia đảo có được mật tàng Tinh Hải Long Cung!

- Nghe tin đồn, trong tay Khương Bác còn có Kiếp Yêu binh Trầm Hải Mộc Hương Giáp, Linh Yêu binh Bích Hải Triều Sinh Tiêu.

- Hải Long Vương am hiểu âm luật, sáng tạo ra Tiếu Thương Hải độc đáo chính là môn đạo pháp Thanh Ngự tuyệt phẩm. Môn đạo pháp Thanh Ngự của Viêm gia so với nó, quả thực chính là một rác rưởi à.

- Thương Lam Hải Long là yêu thú tuyệt phẩm, nguyên bản hẳn là yêu thú cấp Kiếp Yêu, xem ra là bởi vì cùng Sở Bá Vương đánh một trận khiến cho tu vi giảm xuống. Chỉ là cảnh giới Linh Yêu.

- Thật đáng sợ à! Thảo nào Thư gia đảo đại thắng, nguyên nhân là có mật tàng Tinh Hải Long Cung chống đỡ.

Trên thực tế, thu hoạch từ mật tàng Tinh Hải Long Cung ít hơn rất nhiều so với trí tưởng tượng của mọi người.

Ví như Kiếp Yêu binh Trầm Hải Mộc Hương Giáp đã sớm bị Sở Bá Vương đánh hỏng. Yêu binh Linh Yêu Bích Hải Triều Sinh Tiêu, tu vi cũng đỡ giảm xuống cấp Đại Yêu.

Nhưng mà khả năng tưởng tượng của con người tuyệt đối là đứng đầu vạn vật. Nhất là bộ dạng Thư Thiên Hào và Sở Vân cười mà không nói, càng làm cho mọi người suy nghĩ bọn họ không có sợ hãi, trong tay còn có rất nhiều con bài chưa lật. Khiến cho mọi người lưu lại không gian liên tưởng phong phú.

"Thật đáng ghét! Ban đầu còn chuẩn bị sau khi buổi hòa đàm kết thúc, phục kích bọn chúng. Báo thù cho ba cháu ruột của ta! Thương Lam Hải Long…"

Oanh Thiên Chùy Phương Hồng âm thầm xiết chặt song quyền, trong lòng tràn đầy cừu hận và không cam lòng.

- Phụ tử bọn chúng cùng nhau xuất hiện, bộ dáng căn bản không có sợ hãi. Tất nhiền còn có con bài hùng hậu chưa lật, kế thừa truyền thừa của Hải Long Vương, há lại có thể không có con bài hùng hậu chưa lật hay sao?

Ai! Xem ra tạm thời chỉ có thể buông tay.

Nghĩ tới đây, Phương Hồng chậm rãi buông lỏng song quyền, phun ra một ngụm khí bẩn, nhãn thần nhìn về phía phụ tử Thư gia đảo, đã không còn giống như trước.

Đây chính là sức mạnh.

Thực lực phụ tử Thư gia đảo bày ra, Phương gia với thực lực nhất lưu đúng nghĩa bao nhiêu năm phải đối xử công bằng.

"Thật không ngờ kế hoạch uy hiếp của ta, sau cùng trở thành thành tựu của Thư gia đảo!"

Thiếu chủ Viêm gia cách đó không xa nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Thư Thiên Hào, đặc biệt ngừng lại trên người Sở Vân một chút. Trong lòng kiêng nể hai phụ tử này, trong lòng đầy vẻ sợ hãi.

"Như vậy, kế hoạch của ta chẳng phải đã thất bại sao? Nếu không chiếm lĩnh được Thư gia đảo, e là Viêm gia chúng ta chống đỡ không được bao lâu…"

Thiếu chủ Viêm gia chau mày, hiển nhiên trong lòng có nhiều sầu lo khác. Viêm gia công kích Thư gia, hiển nhiên hắn đã thể hiện thái độ của hắn.

- Ha ha a! Xem ra chẳng bao lâu nữa, danh hiệu Chư Tinh Mãnh Hổ, lại trịnh trọng đăng trên Đằng bảng! Viêm mỗ ở đây, xin chúc mừng Đảo chủ Thư gia đảo trước.

230. Chương 44: Hai Nhà Cầu Minh Chiếm Hết Tiện Nghi

Chương 44: Hai nhà cầu minh chiếm hết tiện nghi

Thái độ của thiếu chủ Viêm gia bỗng nhiên chuyển biến lớn, trên mặt rạng rỡ tươi cười.

- Trên thực tế, Viêm gia chúng ta và Thư gia vẫn luôn hòa thuận, là lân bang hữu hảo. Đáng trách chính là, lúc trước nghe lời tiểu nhân gây xích mích! Lại có thể hiểu nhầm quan hệ giữa Tàn Lang và Thư đảo chủ! Hôm nay chân tướng đã rõ, Thư đảo chủ có mật tàng Tinh Hải Long Cung, lại sao có thể cướp đoạt một ích lợi ích nhỏ của bọn hải tặc?

Lời kia vừa thốt ra, nhất thời sắc mặt mọi người vô cùng đặc sắc.

"Phi! Hữu hảo lân bang? Lời vô sỉ này, cũng có thể nói ra?"

Lúc này, có rất nhiều người mắng thầm trong lòng.

Sắc mặt Trữ gia đảo âm trầm, cảm giác như chính mình bị tát vào mặt. Cái gì gọi là 'Nghe lời tiểu nhân gây xích mích'?

Đại biểu Thiết gia không nói gì, hừ lạnh một tiếng, trong lòng thầm giận. Mười bốn người ở đây, thiếu chủ Viêm gia nhượng bộ, khiến mười ba gia đảo khác lập tức rơi vào thế bị động.

Chân tướng rõ ràng, hiểu lầm Đảo chủ Thư gia đảo?

Lời này cũng có thể nói ra?

Trực tiếp phủ nhận liên quân vì đại nghĩa xuất binh khai chiến. Ngay cả đại nghĩa cũng bị thiếu chủ Viêm gia phủ quyết, lần hòa đàm này, làm sao có thể đàm phán?

Ngay cả Sở Vân cũng bất ngờ. Thái độ của thiếu chủ Viêm gia, đột nhiên chuyển biến. Khiến hắn cảm thấy kỳ lạ.

- Lẽ nào thiếu chủ Viêm gia có ý đồ khác?

Sở Vân nhẹ nhàng nhíu mày, nghĩ không ra.

- Nhưng Thư gia đảo chúng ra hẻo lánh, hoang vu. Trên chủ đảo, thậm chí còn lưu lại rừng rậm không có khai phá hết. Lại có giá trị gì để hắn mưu tính sao?

Suy nghĩ lại ký ức kiếp trước, cũng không phát hiện mánh khóe gì. Dù sao kiếp trước, Thư Thiên Hào vừa chết, chính mình cũng nhanh chóng bị Thư phu nhân xa lánh. Lưu lạc tại trong các quốc đảo, rất ít khi trở về Chư Tinh Quần Đảo. Đúng lúc này chuyện đã xảy ra, cũng không cần phải lý giải.

- Ha ha, nếu chân tướng đã rõ ràng, vậy hãy công bố đi. Vì sao Viêm gia tham gia trận chiến bất nghĩa này, bồi thường tổn thất cho Thư gia thế nào đây?

Trong mắt Thụy lão nhân chợt lóe ra tinh quang, nhạy cảm nắm bắt cơ hội hiếm có này. Mở miệng lên tiếng hòa đàm.

Trong lòng thiếu chủ Viêm gia hình như đã có kế hoạch từ trước, lập tức nói:

- Viêm gia chúng ta nguyện ý cùng Thư gia khai thông mậu dịch đường biển. Đồng thời trong ba năm sau đó, tiến hành mua bán chênh lệch, nhập muối biển Thư gia…

Nói một tràng dài, đều là về thương mậu.

Sở Vân nghe xong, trong lòng không kiềm chế được. Mậu dịch có thể giải quyết vấn đề vật chất cùng nghèo đói, thúc đẩy kinh tế phát triển. Nhất là chính sách theo như lời thiếu chủ Viêm gia vừa nói, đều rất có lợi cho Thư gia đảo.

Nếu có thể thúc đẩy tiến đến thành công, lợi ích không hề nhỏ.

Nhưng mà dù vậy, Thư Thiên Hào vẫn mặc cả một hồi. Cuối cùng thiếu chủ Viêm gia đành phải nhượng bộ, Thư gia đảo thu được lợi ích ngoài dự tính.

Mười ba gia đảo còn lại âm thầm chửi mắng Viêm gia, nhưng biểu hiện cũng đành phải nhượng bộ. Chỉ là mức độ nhượng bộ không bằng Viêm gia.

- Vệ gia chúng ta, nguyện nhường bước. Kết minh cùng Thư gia!

Đại biểu Vệ gia bỗng nhiên lên tiếng, khiến mọi người cả kinh. Chuyển ánh mắt nhìn về phía đại biểu Vệ gia, không kìm được lòng đều toát ra vẻ tán thưởng.

Thư gia là kẻ đầu sỏ khiến Vệ gia bi thảm như vậy, thế nhưng hôm nay khác đã khác trước.

Chính là Vệ gia đang có nguy cơ bị các thế lực nhất lưu Thiết gia, Viêm gia, Phương gia chiếm đoạt. Tuy rằng Thư gia đảo đại thắng, lại có mật tàng Tinh Hải Long Cung, thế nhưng ngọn nguồn ở nơi nào ai cũng đều thấy rõ. Tuy rằng tấn chức trở thành thế lực nhất lưu, thế nhưng còn cần có thời gian phát triển.

Lúc này, liên kết yếu kháng mạnh, mới là lực chọn đúng đắn nhất.

Tất cả lấy lợi ích của bản thân làm trọng. Cho dù đã từng là hung địch, nhưng vì lợi ích, Vệ gia gãy răng nuốt máu, cũng phải kết minh cùng Thư gia.

"Vệ gia có cái nhìn chính xác về Thư gia chúng ta, cần thời gian phát triển, không có dư lực mở rộng, mới đưa ra yêu cầu liên minh. Không chỉ có hải vực Thư gia lân cận hải vực Vệ gia mà trong đó còn có hải vực Thiết gia. Nếu như cự tuyệt liên minh, để Thiết gia chiếm đoạt Vệ gia..."

Cùng lúc đó, Sở Vân khẽ động lòng, Thư Thiên Hào gật đầu đồng ý, lên tiếng bàn thảo hiệp ước liên minh cùng Vệ gia. Cho dù minh ước này trên thực thế rối tinh rối mù, thế nhưng có ý nghĩa hết sức quan trọng.

- Khoan đã.

Sắc mặt đại biểu Thiết gia Long Đạo Chi âm trầm như nước, quả thực điều hắn không muốn chứng kiến chính là Vệ gia liên minh với Thư gia. Lúc này mở miệng nói.

- Trận chiến bất nghĩa này, tiểu nhân gây xích mích, vô cùng đáng ghét. Cần phải trừng trị nghiêm khắc, Trữ đảo chủ cho rằng có đúng đắn hay không?

- Long Đạo Chi...

Nhãn thần của Sở Vân ngưng đọng lại. Hắn rất có ấn tượng với người này. Hắn là thủ tịch mưu sĩ của thiếu đảo chủ Thiết gia Thiết Ngao, ngày sau Thiết Ngao lên làm Thiết gia đảo chủ, hắn chính là thủ tịch gia thần. Có nhiều trí kế lương mưu, chính là trợ thủ đắc lực của Thiết Ngao.

Trữ đảo chủ thất kinh, nhãn thần lóe ra, trong lòng giận dữ, giả bộ thở dài nói:

- Ai, mặc dù Trữ Khi Sương là người trong Trữ gia. Thế nhưng làm người trung gian, dẫn phát chiến tranh, thực sự tội không thể tha. Người đâu, lập tức lấy đầu nàng mang tới đây cho ta.

- Khoan đã.

Thư Thiên Hào xua tay ngăn lại, nói.

- Nếu như Trữ Khi Sương là tên đầu sỏ gây lên, vậy để nàng cho ta, người bị hại trong việc này xử trí. Trữ đảo chủ nghĩ thế nào?

- Đã như vậy, ta sẽ giao nàng cho Thư đảo chủ.

Trữ gia chủ lập tức đồng ý. Nếu như đã buông tha quân cờ này, giao cho Thư Thiên Hào cũng không phải không thể.

Long Đạo Chi thở dài một hơi, liếc mắt nhìn Trữ gia chủ thật sâu, không thèm nhắc lại.

- Long Đạo Chi, hừ! Thiết gia ngươi còn muốn dội nước lạnh vào Trữ gia ta? Không có cửa đâu!

Trữ gia chủ cười nhạt. Các thế lực tranh đấu gay gắt, mỗi lời nói đều mang theo dụng ý khó lường.

Chỉ có Thụy Lão Nhân là nhẹ nhàng nhất. Hai mắt hắn lại nheo lại, rơi vào trạng thái tựa như ngủ mà không phải ngủ.

- Trận chiến lần này, khiến Hoa mỗ mở rộng tầm mắt, biết được trí dũng của Thư gia. Hoa gia chúng ta cũng nguyện ý cùng Thư gia, kết thành đồng minh, giúp đỡ lẫn nhau.

Trong khí các thế lực đang đả kích lẫn nhau, bỗng nhiên Đảo chủ Hoa gia đảo mở miệng nói. Câu nói đầu tiên như bom hạng nặng đưa vào doanh trướng.

Trong lúc đó, thần tình của mọi người đều ngưng đọng lại, trừng mắt lộ ra vẻ khó hiểu và khiếp sợ.

Hoa gia cũng muốn liên minh cùng Thư gia?

Tại sao?

231. Chương 45: Xử Trí Thư Phu Nhân, Dò Xét Lăng Mộ (thượng)

Chương 45: Xử trí Thư phu nhân, dò xét lăng mộ (thượng)

Không cần phải…A! Chẳng lẽ là thiếu đảo chủ Hoa gia bị Thư gia bắt giữ? Lúc này hòa đàm, tất sẽ được thả ra. Bằng không muốn hòa đàm làm gì?

Tất cả mọi người không hiểu, vì sao Đảo chủ Hoa gia đảo vì sao liên minh cùng Thư gia.

Hai mắt Long Đạo Chi nheo lại, liếc mắt nhìn Đảo chủ Hoa gia đảo thật sâu, thần tình dường như có chút suy nghĩ.

- Đảo chủ Hoa gia đảo đột nhiên đưa ra chủ ý liên minh, vì sao? Chờ chút… Nhớ lại, nửa năm trước khi hắn qua đời. Nguyên lai là trong người có trọng bệnh, đang lo công việc hậu sư sao?

Trong mắt Sở Vân chợt lóe ra linh quang, khám phá tâm tư Đảo chủ Hoa gia đảo.

"Bộ máy hành chính mỗi một lần đều không khó tránh khỏi hỗn loạn. Đảo chủ Hoa gia đảo đã vì hắn mới quyết định như thế này! Đây mới chính là một chính trị gia chân chính a … Hoa Anh mà phụ thân hắn khi nói ra đều có điểm khác biệt."

Sở Vân thầm thở dài trong lòng.

Nếu như Hoa gia muốn cùng Thư gia liên minh, không còn là địch thủ, mà Thư gia đảo cần thời gian phát triển, đúng là chuyện tốt. Thư Thiên Hào tự nhiên không cự tuyệt.

Ba ngày sau khi hòa đàm hoàn tất, kết quả đều nằm trong dự tính của mọi người.

Thư gia và Vệ gia, Hoa gia kết thành đồng minh, Viêm gia khai thông mậu thương trên đường biển. Trong buổi hòa đàm chiếm hết tiện nghi, đạt được rất nhiều bồi thường.

- Hài nhi có suy nghĩ như thế nào?

Trên thuyền trở về Thư gia đảo, Thư Thiên Hào lên tiếng hỏi.

- Hài nhi đã được mở rộng tầm mắt! Trong mắt chính trị gia, thế giới giống như bàn cờ, mỗi người đều là quân cờ. Để bảo vệ chính mình, Trữ gia chủ hy sinh quân cờ của chính mình. Muốn quấy đục cục diện, Long Đạo Chi trong lúc loạn thủ lợi. Vệ gia ẩn nhẫn tới cực điểm, thiếu chủ Viêm gia có ý đồ khác, còn có Đảo chủ Hoa gia đảo ngoài dự đoán của mọi người.

Từ tận đáy lòng Sở Vân phát ra một tiếng cảm thán.

Thư Thiên Hào gật đầu, nhìn Sở Vân trong lòng đầy vui mừng, nói.

- Không sai, hài nhi của ta nhìn rất thấu!

Ngừng lại một chút, hắn bỗng nhiên lại hỏi:

- Như vậy theo ngươi nghĩ, nên xử trí Trữ Khi Sương như thế nào?

Trữ Khi Sương, chính là Thư phu nhân.

Trữ gia đảo chủ vốn muốn giết nàng thế tội, thế nhưng lại bị Thư Thiên Hào mang qua đây.

Như vậy, nên xử Thư phu nhân này như thế nào đây?

Lúc này lại gặp lại Thư Phu Nhân, gần như Sở Vân không thể tin được vào hai mắt mình.

Tóc Thư phu nhân từng cụm bạc trắng, sắc mặt u ám đầy nếp nhăn, dáng vẻ già nua hiện rõ trong ánh mắt. Cảm giác giống như một lão nhân sắp gần đất xa trời.

- Muốn chém muốn giết tùy các ngươi!

Trông thấy Thư Thiên Hào và Sở Vân đi tới, sắc mặt Thư phu nhân vẫn rất bình thản.

Hoặc nói chính xác hơn, chính là đang chờ chết.

- Nàng đi đi.

Thư Thiên Hào tiến lên, cởi bỏ đoạn dây thừng trói chặt cho Thư phu nhân.

Thư phu nhân sửng sốt, sau đó cười lạnh nói:

- Muốn cho ta có thêm hy vọng, sau khiến ta thất vọng chết đi sao? Hãy giết ta đi, ta tuyệt đối không cho các ngươi thực hiện được.

Sở Vân lắc đầu, dùng ánh mắt thương hại nhìn về phía nữ nhân đáng thương này.

Mở miệng nói:

- Ngươi không phải suy nghĩ nhiều. Ngươi đi đi, tên đầu sỏ thực sự chính là Trữ gia chủ, phụ tử chúng ta thả ngươi đi.

Người đáng trách, tất cũng có chỗ đáng thương.

Thư phu nhân rất đáng trách, nhưng lại rất đáng thương. Hy sinh tuổi thanh xuân của chính mình, hạnh phục của chính mình gả đến Thư gia đảo hoang dã này. Vì cuộc sống của hai người con trai, vì lợi ích của gia tộc, mà mưu đồ dựng lên trăm phương nghìn kế.

Nhưng cuối cùng là thế này đây?

Kết quả, ngược lại nàng bị gia tộc vứt bỏ, trở thành vật thí mạng. Nguyên bản Trữ gia đảo chủ nghĩ muốn giết nàng gánh tội thay, kết quả lại được Thư Thiên Hào cứu.

Đây là việc châm biếm tới cỡ nào.

Trước kia Sở Vân rất hận nàng, thế nhưng chính hắn được mở rộng tầm mắt. Khi gặp lại Thư phu nhân, lúc này hắn mới phát hiện trong lòng chính mình thương hại nàng hơn là hận nàng.

- Thư phu nhân, đã không có uy hiếp. Chỉ là một lão phụ nhân không có thiên phú ngự yêu sư thì có thể uy hiếp gì đây? Không bằng thả nàng, ngược lại có thể đạt được danh tiếng. Để người đời nhìn vào đại khí Đảo chủ Thư gia đảo.

Đây là lời của Sở Vân khi trên thuyền trở về nói với Thư Thiên Hào.

Thư Thiên Hào vỗ vai Sở Vân, lúc đó cảm động không nói gì thêm nữa. Hắn hiểu rõ tâm tư của Sở Vân, tất cả đều suy nghĩ thay chính mình. Dù sao cũng là phu thê nhiều năm, dù suy đi tính lại, không phải là người dưng nước lã, dù sao cũng là phu thê.

Thần tình của Thư phu nhân ngây dại trong chốc lát, bỗng nhiên sắc mặt nhăn nhó, rít gào:

- Tại sao không giết ta! Giết ta đi, tới đây giết ta đi! Mau giết ta đi!

Tóc tai nàng bù xù, trạng thái như điên dại. Phát tiết trong một khoảng thời gian dài, bỗng nhiên quỳ xuống đất, khóc rống:

- Đã chết, đều đã chết…Thư Đại, Thư Nhị đều bị Trữ gia giết chết… Con của ta …

Sở Vân vô cùng kinh ngạc, ngẫm lại cũng thấy thoải mái. Cái loại tố chất như Thư Đại, Thư Nhị. Trữ gia tự nhiên thấy chướng mắt. Vừa rồi Thư Thiên Hào cứu Trữ Khi Sương, nhất định đã bị hắn diệt tận gốc.

Rốt cuộc với tình trạng của Thư phu nhân bây giờ, rõ ràng sống không được bao lâu nữa.

Trước khi đi, nàng dùng ánh mắt đầy phức tạp liếc nhìn về phía Thư Thiên Hào và Sở Vân:

- Có một tin tức, ta cũng không dám khẳng định, mặc kệ người có tin hay không, tạm thời ta cũng muốn báo đáp lại ngươi. Có người nói, phía tây nam trên hải vực Xà Tào của Trữ gia, phát hiện lăng mộ Thiên La Hầu dưới đáy biển. Hiện nay đang tiến hành khai thác.

- Trữ Khi Sương này, sau cùng vẫn không từ bỏ thủ đoạn, vẫn đùa giỡn mấy hoa chiêu này.

Thư Thiên Hào lắc đầu, nói rõ tình cảm trong lòng đối với nàng đã hết.

Trữ Khi Sương nói là báo đáp, chính xác hơn chính là trả thù. Trả thù Trữ gia.

- Dưới đáy biển có lăng mộ Thiên La Hầu? Trong trí nhớ kiếp trước, đích xác có tin này. Xem ra theo như lời nàng nói, cũng có thể là thật.

Tim Sở Vân đập thình thịch. Trong tay Thiên La Hầu có Linh Yêu binh Thiên La Tán, có mỹ danh chống trời, tùy ý chống đỡ sấm sét điện quang. Nếu như có Thiên La Tán trợ giúp Túy Tuyết Đao, như vậy tăng thêm thành công độ Linh Yêu kiếp.

- Thiên La Tán của Thiên La Hầu?

Nghe được tin này, hai mắt của Du Nha Đại Sư sáng ngời.

- Thiên La Tán có thể chống đỡ sấm sét điện khí, cấu tạo kỳ diệu của nó ta vẫn chưa thể lắm được. Thật đáng tiếc lần này đại thắng, thu được vô số chiến hạm. Ta cần phải sửa chữa lại chiến hạm, còn phải tu sửa lại Thư gia thành, thực sự không thể đi được!

232. Chương 46: Xử Trí Thư Phu Nhân, Dò Xét Lăng Mộ (hạ)

Chương 46: Xử trí Thư phu nhân, dò xét lăng mộ (hạ)

Vẻ tiếc nuối hiện lên trên khuôn mặt hắn, sau đó là đến ánh mắt mông đợi nhìn về phía Sở Vân.

- Đại thúc cứ yên tâm. Ta đi dò xét lăng mộ dưới đáy biển, nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Sở Vân nói.

- Vậy ta trông cậy vào thiếu đảo chủ người! Được rồi, ta tặng ngươi tiễn mô phỏng theo Lưu Tinh Tiễn chính tông của Mông Nguyên quốc chủ. Có thể đạt được bảy phần uy lực của Lưu Tinh Tiễn chính tông.

Trước khi đi, Du Nha Đại Sư cầm một bó tiễn để vào tay Sở Vân.

Nhất thời trên mặt Sở Vân lộ rõ vẻ vui mừng.

Mông Nguyên quốc chủ tặng cho hắn ba mươi Lưu Tinh Tiễn chính tông, vốn hắn mang theo hai mươi

tiễn trên người, trong đại chiến đã dùng hết sạch. Mười tiễn khác, hắn giao cho Du Nha Đại Sư, để hắn có thể phỏng chế theo.

Lưu Tinh Tiễn chính tông do Mông Nguyên Quốc đặc chế, Du Nha Đại Sư lại có thể mô phòng được bảy phần, khiến hắn có chút vui mừng.

Hải vực Xà Tảo, ở sát biên giới hải vực Trữ gia. Đêm đó, để tránh bị phát hiện… Chỉ có hai người Sở Vân và Kim Bích Hàm bí mật cưỡi Mật Tiềm Chu phỏng chế, từ ngoài khơi lặn xuống.

Tuy rằng Mật Tiềm Chu không có đủ khả năng lặn vào biển sâu giống như Mật Tiềm Chu chính thống. Thế nhưng Mật Tiềm Chu này cũng có chút đặc sắc riêng. Thân thuyền làm bằng gỗ phối hợp với một đạo pháp đặc biệt, chỉ cần không gặp phải chiến lực Linh Yêu, căn bản không thể bị phát hiện.

Trong biển rộng, không bao giờ thiếu sinh vật sinh sống. Nó mang theo một vẻ đẹp đặc trưng, dường như khiến cho người ta nhìn mãi không chán.

Thoáng hiện lên trong tầm mắt, các loại tôm, cua, cá đặc sắc ngủ đông tại hải sa, có khi còn thấy Bảo Thạch Hải Đồn nhoáng lên trong phạm vi nhìn.

Trong khi có hải thuyền đi qua, Sở Vân liền điều khiển Mật Tiềm Chu xuống sâu thêm một chút. Xuyên thấu qua cánh cửa, có thể trông thấy đáy thuyền khổng lồ, bóng đen rọi ngay trên đầu. Khi không có hải thuyền đi qua, Sở Vân liền ngoi lên một chút, ánh chiếu rọi trên mặt biển. Từ đáy biển nhìn lên, quả thực là một cảnh diệu kỳ.

Sóng biển màu xanh lam bập bềnh, bầu trời tại tầm nhìn hiện tại có một loại mỹ lệ khá biệt.

- Thiên La Hầu, ta cũng có nghe qua danh tiếng của hắn. Có người nói chiến lực bình thường, nhưng mà là cường giả rất nổi tiếng.

Trong lúc nhàn hạ, Đôn Hoàng công chúa liền nhắc đến Thiên La Hầu.

- Đó là bởi vì Thiên La Tán, có thể khắc chế sấm sét điện khí. Yêu vật độ kiếp, phần lớn đều là lôi kiếp. Thiên La Hầu liền trở thành người có điều kiện tốt nhất trợ giúp độ kiếp. Hắn trở thành thượng khách thường xuyên qua lại với các thế lực, tiếng tăm lừng lẫy.

Sở Vân cười nói.

- Đáng tiếc năm tháng không buông tha người, cuối cùng hắn cũng bị tiêu hủy theo thời gian. Ngự yêu sư chỉ khi đạt được Thánh Cấp mới có thể chân chính trường sinh bất tử. Cho dù là Hoàng bảng, Đế bảng, Vương bảng, bất quá sinh mệnh cũng chỉ được mấy vạn năm, một ngày nào đó cũng sẽ hóa thành đất vàng.

Kim Bích Hàm cảm thán nói.

- Từng cường giả đều có một cố cự đặc sắc động lòng người. Chỉ cần khi sống xuất sắc, làm sao phải ngại thời gian và năm tháng phai nhòa?

Sở Vân rộng lòng, hắn cũng đã chết quá một lần, càng quý trọng sinh mệnh, càng cảm thấy thông suốt.

Đi liên tục một ngày một đêm. Khi trời sáng, rốt cục hai người cũng đã tới hải vực Xà Tảo.

Phạm vi hải vực Xà Tảo rất rộng, phạm vi khoảng gần nghìn hải lý. Thuộc về vùng biển quốc tế, xung quanh

tiếp giáp với bốn gia đảo Trữ, Vệ, Mã, Viêm.

Ở đây quanh năm không có tàu thuyền qua lại. Xà tảo là một loại yêu thực, giống như một con rắn dài, đuôi rắn sinh trưởng giữa bùn trong đáy biển, đầu rắn dạt dào theo nước biển, bắt bầy cá, tôm xung quanh. Khi tàu thuyền đi qua đó chúng sẽ vồ lấy. Dùng thân tảo

cứng cáp trắng mịn, xiết thật chặt hải thuyền, sau đó cuốn vào đáy biển, từ từ hưởng thụ mỹ thực.

Một cây yêu thực Xà Tảo đương nhiên cũng không có gì đáng sợ. Thế nhưng hàng nghìn hàng vạn yêu thực Xà Tảo sinh trưởng cùng ở một chỗ thì sao?

Theo thời gian trôi qua, dần hải vực Xà Tảo thuộc về Chư Tinh Quần Đảo, là khu cấm tàu thuyền qua lại.

Bất quá, Mật Tiềm Chu thực sự rất an toàn.

Mật Tiềm Chu chân chính có thể tránh né các loại yêu thú trong biển sâu, có thể tiến hành khảo sát và khai thác. Sở Vân cưỡi Mật Tiềm Chu này, chỉ cần không động tới yêu thực Xà Tảo cấp Linh Yêu, tất nhiên sẽ không bị phát hiện.

Cho dù là vậy, nhưng Sở Vân không dám sơ suất, điều khiển Mật Tiềm Chu từ từ đi về phía trước.

- Ước chừng nơi này có hàng nghìn hàng vạn Xà Tảo, cấp Tiểu Yêu, Đại Yêu chí ít cũng tới một nghìn đầu.

Thậm chí có hai người may mắn trông thấy, hai đầu Xà Tảo cấp Linh Yêu đang nội đấu ở đây.

Mặc dù biết rằng Mật Tiềm Chu cách âm, thế nhưng khi Sở Vân nói chuyện, không tự giác thấp giọng hơn.

Sắc mặt Kim Bích Hàm trở lên ngưng trọng:

- Nói như vậy, bị Xà Tảo quấn vào chỗ này, chẳng phải cửu tử nhất sinh sao? Kỳ lạ! Phiêu lưu như vậy, vì sao Trữ gia vẫn muốn khai phá hải vực này?

- Trong lịch sử Chư Tinh Quần Đảo, từng có một khoảng thời gian, mọi người không ý thức được sự nguy hiểm của hải vực Xà Tảo. Ở đây đã từng mở đường đường biển. Kết quả có rất đoàn thuyền đã bị đắm chìm, trên những đoàn thuyền này có rất nhiều bảo vật, hoặc là những bài thuốc gia truyền thất tryền … Có người nói Trữ gia đã khai thác phiến hải vực này, đã đào bới được bí quyết luyện đan đã thất truyền hơn 400 năm. Chính là dựa vào phương pháp luyện đan thượng đẳng, cho nên đan dược của bọn họ đã đứng đầu trên thị trường.

Sở Vân giải thích.

Kim Bích Hàm hiểu được, hít vào một hơi thật sâu. Cảm thán nói:

- Đây đúng là một hiểm địa, cũng là một vùng đất trù phú, thật xứng đáng với danh hiệu của nó.

Dựa theo những gì Trữ Khi Sương nói ra, biết được lăng mộ của Thiên La Hầu nằm trên phía tây nam hải vực Xà Tào. Chỉ là phạm vi quá lớn. Hai ngày sau, hai người liền bắt đầu tìm kiếm ở chỗ này.

Quá trình tìm kiếm hết sức thong thả.

Hải vực này, đầy rẫy yêu thực. Khi vừa mới sinh trưởng, cấp Ấu Yêu, thân tảo vừa cao vừa nhỏ lại mềm dẻo, hiện màu xanh biếc đẹp mắt. Mà yêu thực cấp Tiểu Yêu, thông thường gốc rễ yêu thực dài hơn mười trượng, chiều rộng khoảng năm sáu trượng. Gốc rễ tảo cắm sâu vào trong biển, ngọn tảo trực tiếp ngoi lên gần tới mặt biển, dạt dào theo nước biển.

Mật Tiềm Chu đi xung quanh chúng thật giống như con côn trùng bám trên thân cây lúa mạch.

Yêu thực khổng lồ như vậy, rễ cây mọc san sát nhau, tươi tốt sánh ngang rừng rậm nguyên thủy. Có thể khiến công tác tìm tòi khó có kết quả hơn.

Nhất là nước biển ở đây, hiện lên một màu xanh biếc. Thân yêu thực bập bềnh theo nước, ánh sáng chiếu trong nước rất có hạn, bóng tối uốn lượn rất đáng sợ. Một lúc sau, mang đến cho người ta áp lực cực lớn.

233. Chương 47: Thiên Không Chi Thành, Bảo Vật Dưới Mí Mắt (thượng)

Chương 47: Thiên Không Chi Thành, bảo vật dưới mí mắt (thượng)

- Mau nhìn chỗ kia! Có một bóng đen rất đáng ngờ!

Kim Bích Hàm bỗng nhiên đứng lên, dọa Sở Vân giật nẩy mình.

- Bình tĩnh chớ vội.

Một âm thanh truyền bên tai Kim Bích Hàm khiến nàng phấn chấn, nhưng Sở Vân biểu hiện rất bình tĩnh.

Hắn điều khiển Mật Tiềm Chu phỏng chế, cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước.

- Ai, chỉ là khối đá dưới đáy biển…

Kim Bích Hàm tiết khí, thất vọng nói.

Sở Vân cười cười, không để ý tới. Trên thực tế, tình huống này xảy ra rất nhiều lần.

Khi mới bắt đầu tiến vào hải vực, Kim Bích Hàm cũng rất hưng phấn, muốn tranh đoạt thao túng Mật Tiềm. Bây giờ, đã trải qua hai ngày, sắc mặt nàng tái nhợt, ẩn bên trong vẻ mệt mỏi.

Nhìn Sở Vân, so với nàng hoàn toàn trái ngược, vẫn như trước tinh thần sáng láng, hai mắt sáng ngời.

- Sở huynh, huynh không cảm thấy mệt mỏi sao?

Kim Bích Hàm dùng ánh mắt thán phục cùng nghi hoặc nhìn về phía Sở Vân.

- Tĩnh tâm lại, huynh sẽ không cảm thấy mệt mỏi. Huynh cảm thấy mệt mỏi là do tinh thần huynh uể oải. Trong lòng phập phồng, ví như đại hỷ đại bi, sẽ khiến người ta cảm thấy mệt mỏi thậm chí phát điên. Thứ nhất huynh đi vào hải vực này, liền lo được mất. Xuất hiện một bóng ma khả nghi, sẽ hưng phấn nửa ngày, nhưng sau khi phát hiện chỉ là một tảng đá, lại rơi vào thất vọng. Mọi thứ tuần hoàn như vậy, có thể không cảm thấy mệt mỏi được sao?

Sở Vân cười giải thích. Điều này đã có trong ký ức kiếp trước, khiến trong lòng hắn có được sự bình tĩnh.

Tìm kiếm bí mật, chính là cần sự bình tĩnh và lý trí.

- Ta đã hiểu. Ta sẽ không kinh ngạc nữa.

Kim Bích Hàm nghiêm túc, gật đầu, nhãn thần thoáng chốc chiếu sáng, hét lớn:

- Mau nhìn! Một xác thuyền!

Sở Vân chỉ biết lắc đầu, trong lòng biết trong khoảng thời gian ngắn Kim Bích Hàm rất khó có thể dưỡng thành tâm cảnh như chính mình. Chỉ là ngẫm lại cũng thoải mái. Chính mình lần đầu tiên mạo hiểm, biểu hiện so với nàng cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Tiếp đến nhìn theo hướng Kim Bích Hàm chỉ, tập trung nhìn vào.

Hử?

Lần này không phải tảng đá, thực sự có một con thuyền chìm dưới đáy biển!

Chính xác mà nói, chỉ là hơn phân nửa xác thuyền.

Chiến thuyền này, bị chắt đứt làm hai. Phần sau đã không cánh mà bay.

Mũi thuyền giống như cột cờ, dài đến hai trượng, hướng thẳng lên mặt biển. Mặt ngoài thoài, rêu xanh bám chi chít. Cột buồm chính đã mất hơn phân nửa, còn khoang thuyền bị bùn dưới đất biển bao phủ. Trong nước biển đục ngầu, chiến thuyền đứt gãy một mảnh hắc ám, không khí xung quanh lộ ra vẻ thần bí u ám.

Kim Bích Hàm hưng phấn, hai mắt tỏa sáng, cầm tay Sở Vân nói:

- Ai, huynh nghĩ ở đây có bảo tàng gì?

- Có thể có, hoặc cũng không có cái gì.

Thần tình Sở Vân rất bình tĩnh.

- Hoặc là bên trong có ẩn chứa nguy hiểm không dự liệu được trước, ví như yêu thực có ham thích đặc biệt, Linh Yêu Xà Tảo thường ngủ yên trong thuyền.

Kim Bích Hàm lại càng hoảng sợ, tin là thật:

- Sẽ không có loại Linh Yêu Xà Tảo này chứ?

- Trên đời có nhiều chuyện vô cùng kỳ quái, ai có thể nói chính xác được đây?

Sở Vân nhún vai, miệng tủm tỉm cười.

Đương nhiên Kim Bích Hàm không phải là người ngốc nghếch, vỗ vào lưng Sở Vân, nói:

- Hỗn đản, rõ ràng dám trêu đùa ta!

- Ta cảm thấy phải nói cho huynh, chúng ta đang mạo hiểm. Lúc này, cần phải chuẩn bị tâm lý để đối mặt với hiểm cảnh, trạng thới tâm lý bất ngờ không kịp đề phòng sẽ khiến ngươi không phát huy được thực lực mà nuốt hận. Kết quả không lường được trước, đây chính là phiêu lưu mạo hiểm, cũng là chỗ hay của nó. Được rồi, không cần nói nhiều, chúng ta đi vào.

Sở Vân nói, khiến Kim Bích Hàm rơi vào trầm mặc.

Thưởng thức mùi vị chất chứa trong đó, một loại phiêu lưu không sợ hãi, tràn ngập truy cầu và kích thích.

Mật Tiềm Chu thong thả tiến lại gần xác thuyền.

Từ xa xa nhìn còn không nhận ra. Tới gần rồi, mới phát hiện xác thuyền này rất lớn. Từ chỗ gãy, Mật Tiềm Chu chậm rãi lặn vào bên trong.

Khắp nơi trên thân thuyền đều lộ ra một luồng khí, hiển nhiên đã ở rất lâu dưới đáy biển.

Điều này đang nói rõ lịch sử xác thuyền này, càng khiến Sở Vân muốn tìm tòi nghiên cứu.

- Đây là chiến thuyền thời kỳ Đường Cẩm Quốc. Có điêu khắc phù hoa, đường hoa văn tinh xảo.

Ánh mắt Kim Bích Hàm linh động tới cực điểm.

- Ở đây đã từng phát sinh trận chiến kịch liệt. Trong khi quần công rồi rơi vào yêu thực Xà Tảo, cho dù chiến hạm loại này cũng không có cách nào kháng cự.

Mật Tiềm Chu đi qua những khe nhỏ, tùy ý có thể thấy được vết tích chiến đấu năm đó.

Thậm chí còn có không ít xương cốt, Mật Tiềm Chu bị dòng nước kéo dựng lên.

- Nói chung, trong phòng thuyền trưởng có cất dấu nhiều của cải quý giá. Chúng ta thật là may mắn, xác chiến thuyền này còn lại một nửa phía trước.

Sở Vân cười cười.

Sau một lát, hai người đã tìm được tới phòng thuyền trưởng.

Mật Tiềm Chu cũng không vào được. Kim Bích Hàm đang định động thủ phá hủy cửa trước, lại bị Sở Vân ngăn cản:

- Động tĩnh quá lớn, sẽ tạo lên phiền phức không cần thiết. Nếu như là cơ sở ngầm của Trữ gia phát giác, e là mục đích chuyến đi này chúng ta sẽ hóa thành bọt nước.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Ta lặn vào trong đó. Huynh trấn thủ ở đây.

Sở Vân nói.

- Hãy để cho ta đi vào đó.

Thần tình Kim Bích Hàm nhảy nhót, lộ ra vẻ khẩn trương, đặc biệt xen vào đó là cảm giác chờ đợi.

Sở Vân nhìn nàng, gật đầu, chiếu có nói:

- Cẩn thận một chút. Thông thường bảo bối của thuyền trưởng đều giấu dưới hòm trong khoang thuyền hoặc là ngầm để trên vách tường.

Kim Bích Hàm kinh ngạc liếc mắt nhìn Sở Vân, rất kỳ quái hắn dường như rất có kinh nghiệm.

Nàng lấy ra Bảo Thạch Hải Đồn, thúc dục đạo pháp, liền hiện lên một cái bong bóng thật lớn. Chính mình trốn ở trong đó, được Bảo Thạch Hải Đồn kéo vào trong phòng thuyền trưởng tối om.

Sau một khắc, Sở Vân rất sốt ruột. Lúc này nàng mới đi ra, trở lại Mật Tiềm Chu. Trên gương mặt xinh đẹp hây hây đỏ hiện lên vẻ đầy hưng phấn.

- Thuyền trưởng này quả thật gian trá, trong vách ngầm lại còn có ô ngầm. May mà thân thuyền mục nát, nên ra tìm ra manh mối. Nhìn xem đây là cái gì?

Nàng bị kích động, liền mở ra một cái nhẫn.

Đây là một chiếc nhẫn bảo thạch.

Ngọc thạch rất lớn, có màu trạm lam giống như bầu trời. Trên nhẫn có khắc họa rất nhiều phù tiết tinh xảo đẹp mắt quý giá. Toàn bộ nhẫn toát lên vẻ hoa lệ quý giá, tao nhã.

Sở Vân cười rộ lên:

- Đây là vật phẩm làm nhái nhẫn chìa khóa Thiên Không Chi Thành. Thiên Không Chi Thành là thiết kế thời thượng cổ đạt cấp Linh Yêu, có người khẳng định Thiên Không Chi Thành giống như một ngôi sao hay mây biển phiêu đãng vĩnh viễn không rơi xuống.

234. Chương 48: Thiên Không Chi Thành, Bảo Vật Dưới Mí Mắt (hạ)

Chương 48: Thiên Không Chi Thành, bảo vật dưới mí mắt (hạ)

Ở thời kỳ Đường Cẩm Quốc, mọi người có phong tục chế tạo nhẫn cầu hôn. Ngụ ý muốn cho tình yêu mãi mãi trường tồn bay bổng, đồng thời vĩnh viễn không rơi xuống.

Nói cách khác, đây chính là một chiếc nhẫn cầu hôn. Hoàn toàn không phải là yêu binh.

Mặc dù cái nhẫn này cũng chỉ là trang sức bình thường. Thế nhưng Đôn Hoàng Công Chúa coi nó như bảo bối quý giá.

- Trong đời này, đây là thu hoạch khiến ta vừa kinh ngạc vừa vui mừng! Huynh không biết lúc ta tra tìm vách ngầm, tim ta đập nhanh cỡ nào đâu. Nó có phải yêu binh hay không cũng không quan trọng, quan trọng là ta thích nó! Ta sẽ giữ nó suốt đời!

Hai mắt nàng hiện ánh sáng kỳ diệu, cẩn thận từng li từng tí đeo chiếc nhẫn này trên tay, nhìn trái nhìn phải, quyến luyến không muốn rời ra.

Sở Vân cảm thấy chẳng có gì đáng nói:

- Ta van huynh, đây là nhẫn của nữ sĩ. Ngươi là một nam sinh, mang nó theo làm gì?

Hai má Kim Bích Hàm ửng hồng, sau cùng tìm một cái dễ cây, luồn nhẫn bảo thạch vào trong đó, rồi đeo lên trên cổ.

- Được rồi, còn chờ gì nữa? Mau tiếp tục tìm kiếm!

Thu được nhẫn bảo thạch khiến cho Kim Bích Hàm hưng phấn tới cực điểm.

Sở Vân lắc đầu:

- Thu hoạch sẽ không quá lớn. Mục tiêu lớn nhất chính là phòng thuyền trưởng. Trừ phòng đó ra, còn có phòng họp tác chiến và phòng quý khách. Phòng vận chuyển vật tư đều nằm ở bộ phận phía sau thuyền, thử tìm xem, có thể sẽ có một hai gian.

- Huynh biết sức hấp dẫn nhất trong khi mạo hiểm lớn nhất là cái gì? Sở Huynh.

Kim Bích Hàm chìa ngón trỏ nhỏ nhắn như ngọc, lắc lắc trước mặt Sở Vân, thần tình nhảy nhót.

- Chính là không thể dự liệu, không thể dự liệu! Nói không chừng có thể thu hoạch còn lớn hơn!

Kim Bích Hàm vẫn kiên trì, hai người thăm dò thêm nửa canh giờ. Phòng họp tác chiến, phòng quý khách, thậm chí ngay cả phòng bếp đều lật ngược một lượt.

Quả nhiên đúng như Sở Vân dự liệu, không có tìm được vật gì có giá trị trong đó.

- Thực sự không có a…

Kim Bích Hàm vào trong Mật Tiềm Chu, có chút nhớ mãi không quên.

- Chúng ta có thể quên quyên chỗ nào hay không?

- Đích thật là quên một chỗ.

Sở Vân khẽ cười rộ lên.

- Phòng nào trên thuyền?

Kim Bích Hàm vội hỏi.

Sở Vân lại lắc đầu:

- Kỳ thực nơi này huynh đã sớm xem qua.

Vừa nói vừa điều khiển Mật Tiềm Chu đi ra phía ngoài xác thuyền, nơi mũi xác thuyền.

- Ở đây trống rỗng, không có vật nào, có bảo bối gì trốn ở chỗ này sao?

Nhãn thần Kim Bích Hàm đầy vẻ nghi hoặc, quả thực không giải thích được.

- Còn không nhìn ra sao?

Sở Vân chau mày, nói.

- Vậy huynh nhìn thật kỹ thân thuyền.

Hắn lặn ra ngoài, còn Kim Bích Hàm tỉ mỉ nhìn thật kỹ, cũng bơi tới góc mũi thuyền.

Tiếp đến, hai tay Sở Vân chạm vào chàng thủ giống như trường thương, truyền ra một loại sinh khí thần kỳ, làm chấn động linh quang trong cơ thể.

- A…

Kim Bích Hàm không kiềm chế được thét lên một tiếng kinh hãi. Chỉ thấy rêu xanh bao phủ kín chàng thủ, một cơn sóng cấp Tiểu Yêu mạnh mẽ tản mát ra. Chụp lấy chàng thủ cực đại, nó từ từ thu nhỏ lại thành bé tí. Sở Vân nắm chặt tay, trở về Mật Tiềm Chu.

- Thật kỳ diệu. Ở mũi thuyền lại có thể có một yêu binh! Bảo vật như vậy, lại ở ngay dưới mí mắt ta, ta lại không phát hiện!

Đôi mắt Đôn Hoàng Công Chúa trừng to, nhìn mô hình chàng thủ trong tay Sở Vân.

- Tại thời kỳ Đường Cẩm Quốc, kỹ thuật chế tạo hải thuyền còn kém xa chúng ta. Hiện tại hải thuyền của chúng ta, đều chế tạo thành một khối. Hải thuyền nghiền nát sẽ hóa thành yêu tinh, sẽ không lưu lại xác thuyền. Chỉ là tại thời cổ đại, linh kiện chế tạo thuyền chỉ có thể tạo thành một yêu binh, sau đó lắp ráp mà thành. Bởi vậy sẽ lưu lại xác thuyền. Trong đó, chàng thủ thường sẽ chế tạo thành yêu binh.

Sở Vân giải thích, nói.

- Thì ra là thế. Nói như vậy, chỉ cần là xác thuyền dưới đáy biển, đã nói lên rằng không phải chiến thuyền thời hiện đại, mà là tạo vật thời cổ đại.

Kim Bích Hàm suy luận.

- Có thể nói như vậy.

Sở Vân gật đầu, kiểm tra miếng chàng thủ này.

Chàng thủ như cột cờ, giống như trường thương. Không có rêu xanh bao phủ, có thể thấy mặt ngoài chàng thủ là đường xoắn ốc quấn quanh. Tính chất cứng rắn, bị ngâm trong nước nhiều năm tháng như vậy nhưng hàn quang vẫn lóe ra. Người kém hiểu biết, cũng có thể thấy được chiến thuyền này trước kia nhất định có phong tư hùng bá một phương.

Chàng thủ tên là Phá Toàn, nguyên bản tu vi cao tới cấp Đại Yêu, nhiều năm trôi qua tu vi rớt xuống cấp Tiểu Yêu đỉnh phong. Khi bị đạo pháp đặc thù thúc dục, toàn bộ chàng thủ giống như đinh ốc xoay tròn, có thể khoan núi phá băng. Đây chính là lợi thế lớn nhất của nó.

- Pháp môn chế tạo chàng thủ này đã thất chuyền, sau khi trở về đảo có thể phân tích một chút cho Du Nha Đại Sư. Nếu có thể phá giải, chiến lực chiến hạm quân ta quả thực tăng lên rất lớn.

Sắc mắt Sở Vân vui sướng, cất chàng thủ Phá Toàn vào trong Tiên Nang Tinh Hải Long Cung.

Tiếp đến, bọn họ tiếp tục tiến hành tìm kiếm trong mảnh hải vực này.

Sau hai ngày, bọn họ vừa kinh ngạc vừa vui mừng phát hiện vết tích khai thác. Sau khi tìm hiểu nguồn gốc, rốt cục quân đội khảo sát của Trữ gia đã tìm được rồi.

Sử dụng Mật Tiềm Chu bám theo, rốt cục Sở Vân đã tìm đến lăng mộ Thiên La Hầu!

Đây là một khối tảo cầu.

Một cây yêu thực Xà Tảo quấn lên tảo cầu. Tảo cầu khá lớn, so với xác thuyền lúc trước Sở Vân thám hiểm, còn lớn gấp bốn lần.

- Chỉ có yêu thực Xà Tảo cấp số Đại Yêu mới có thể hình thành tảo cầu. Không ngờ lăng mộ Thiên La Hầu được thiết kế giữa tảo cầu. Thật sự là ý tưởng kỳ diệu!

Kim Bích Hàm kinh ngạc tán thán.

- Nếu không phải tìm hiểu dựa theo quân đội khảo sát của Trữ gia, chúng ta cũng sẽ không phát hiện được ở đây.

Sở Vân cảm thấy may mắn. Nếu không tận mắt nhìn thấy, hắn cũng sẽ không nghĩ đến lăng mộ Thiên La Hầu lại có thể ở giữa đám Đại Yêu Xà Tảo.

Trong lúc đó xuyên thấu qua khe hở đám yêu thực Xà Tảo, mơ hồ có thể thấy hình dáng tòa lăng mộ. Xà tảo cầu theo sóng biển khẽ lay động. Bây giờ lăng mộ cũng khẽ lay động.

- Lăng mộ đong đưa theo dòng nước, thực sự hiếm thấy.

Ngay cả người kinh nghiệm phong phú như Sở Vân thấy lăng mộ này cũng cảm thấy kinh ngạc.

- Phải cẩn thận. Ở giữa lăng mộ tất nhiên có Địa Đàn nuôi dưỡng yêu thú thủ hộ. Còn có thể có hàng loạt cạm bẫy, cần phải hết sức cẩn thận.

Sở Vân căn dặn một tiếng, điều khiển Mật Tiềm Chu dè dặt từng li từng tí đi qua khe hở về phía trước tìm kiếm.

Hình như là tiến nhập vào mê cung, hoặc như là côn trùng chui vào tổ chim. Những nhánh Xà Tảo vắt ngang làm vướng víu. Lộ trình dò xét cũng không quá thuận lợi.

235. Chương 49: Lăng Mộ Thiên La Hầu, Trữ Thiên Vương (thượng)

Chương 49: Lăng mộ Thiên La Hầu, Trữ Thiên Vương (thượng)

Trải qua một thời gian dài, Mật Tiềm Chu đi vào ngõ cụt, đành phải quay lại. Đây là mê cung do thiên nhiên tạo dựng lên, sau một lát, ngay cả Sở Vân cũng quên lộ tuyến. Cũng may vận khí của bọn họ không tồi, vất vả nửa canh giờ, đột phá đi vào.

Lăng mộ màu đen giấu ở giữa khóm xà tảo xanh biếc, nó có thể che giấu rất có công hiệu.

Lối vào lăng mộ đã bị mở ra. Một đội ngự yêu sư mang theo yêu vật đứng ở cửa tuần tra.

Nhãn thần Sở Vân ngưng tụ lại, cảm thấy được nơi đây phòng vệ rất nghiêm ngặt.

Trong khi đang suy nghĩ làm sao có thể lẻn vào trong đó, bỗng nhiên đội trưởng đội tuần tra lấy ra yêu thú ốc biển dùng để báo tin.

- Không ổn rồi. Có ngự yêu sư Viêm gia, phát hiện chúng ta đang lai vãng ở đây rồi!

Dùng yêu thú ốc biển trên người, truyền ra âm thanh như vậy.

Yêu thực Xà Tảo không có nghe được âm thanh, bởi vậy âm thanh có lớn hơn nữa, cũng không có trở ngại.

- Cái gì? Không ổn rồi, ngươi mau bẩm báo với Trữ công tử. Chúng ta ngăn cản ở đây!

Sắc mặt đội trưởng tuần tra vô cùng lo lắng, hắn cầm ốc biển trong tay, từ trong ốc biển phát ra âm thanh.

- Viêm gia? Uhm, phiến hải vực này giáp giới với hải vực Viêm gia. Trữ gia dò xét kỹ càng hơn, cũng khó trách sẽ bị phát hiện.

Sở Vân cười cười, biết cơ hội đã tới. Nhân lúc chưa kịp phòng thủ, hắn lập tức đi ra khỏi Mật Tiềm Chu, vào bên trong lăng mộ.

Lực lượng bảo vệ trong lăng mộ đã không còn ở đó, cũng không có nước biển. Sở Vân không thể làm gì khác hơn là tìm địa điểm bí ẩn, thúc dục đạo pháp ẩn hình của Mật Tiềm Chu, thuyền đã được cất dấu. Sau đó cùng Kim Bích Hàm đi vào bên trong tìm kiếm.

Dọc đường đi, trông thấy không ít vết máu, các loại cạm bẫy không bị hóa giải. Hiển nhiên Trữ gia đã thăm dò tới đây, tiêu hao không ít sức người sức của.

- Người của Viêm gia, vì sao lại có ở đây? Nếu chúng ta làm không tốt ắt sẽ bị phát hiện!

Bỗng nhiên một đạo âm thanh từ phía trước truyền đến. Cùng với một loạt tiếng bước chân.

Kim Bích Hàm không chút hoang mang, đã sớm thúc dục đạo pháp kêu gọi Kim Ngọc Tiên Điệp. Cánh bướm chập chờn giũ ra phấn điệp ẩn thân. Sở Vân và Kim Bích Hàm dính phấn điệp, nhất thời thân hình biến mất.

Lúc này không thích hợp liều mạng, hai người liền ẩn nấp trong bóng tối.

Một đội binh sĩ từng hàng từng hàng đi tới.

Dẫn đầu là một vị lão nhân, lông mày bạc trắng. Thân thể lực lưỡng bước đi, khí tức tản ra rất bưu hãn. Bên hông hắn là Đại Yêu binh Cương Lôi Giản.

Nhất thời hai mắt Sở Vân nheo lại, nhận ra người này:

- Đây chính là Cổ Phá U, một trong tam đại môn khách của Trữ gia, được mệnh danh là Mãnh Lôi Giản, đứng thứ bốn mươi chín trên Tuấn Kiệt Bảng. Bây giờ không thích hợp dùng lực chống lại.

Sở Vân biết bài danh của chính mình cũng chỉ là hơi nước. Giết chết đám người Đoạn Thiên Nhai cũng là nhân cơ hội yêu nguyên của đối phương hao hết, mới có thể đắc thủ. Lúc này, thực sự lực chiến đấu chỉ xếp thứ năm mươi tám. Đương nhiên khi chiến đấu không đơn thuần chỉ dựa vào bài danh mà còn bị ảnh hưởng bởi các nhân tố khác. Thế nhưng xếp ở Đằng bảng, bài danh thực sự rất quan trọng.

"Tên Cổ Phá U này, sức mạnh tổng thể mạnh hơn ta. Chỉ là nếu như phối hợp với Thạch Gia Minh lấy hai đánh một nhất định sẽ thắng."

Sở Vân cân nhắc. Tuy rằng Kim Bích Hàm không liệt tên vào Đằng bảng, thế nhưng thực lực của nàng cũng gần ngang bằng với Sở Vân. So với Nhan Khuyết còn cao hơn.

- Mãnh Lôi Giản Cổ lão tiền bối! Vãn bối có lễ.

Lúc này, từ phía đối diện xuất hiện một đội binh sĩ. Dẫn đầu rõ ràng là người quen của Sở Vân, thiếu chủ Viêm gia.

Ngoài những người đó ra, còn có Viêm Cơ Ti cầm Hồng Ngọc Địch trong tay.

"Thực lực của thiếu chủ Viêm gia và ta sàn sàn như nhau. Viêm Cơ Ti đã có nhạc nghệ cấp đại thành, am hiểu quần công, chỉ kém Thạch Gia Minh một chút. Tuy rằng Cổ Phá U mạnh mẽ mãnh liệt nhưng chỉ có một mình. Thiếu chủ Viêm gia và Viêm Cơ Ti liên thủ cũng đủ để chống lại. Như vậy sắp có kịch hay để xem rồi."

Sở Vân nhìn, cười thầm.

Có những người Viêm gia này tranh đoạt cùng Trữ gia, tình cảnh hỗn loạn, mới khiến hắn có cơ hội tốt đục nước béo cò.

"Vừa vặn còn đang lo lắng, Trữ gia người đông thế mạnh. Lập tức quân đội Viêm gia tới, chuyện tốt như thế này vì sao kiếp trước ta không gặp? Lẽ nào chính bởi có Long Nguyên Thụ trong người, cho ta tăng thêm một phần số mệnh?"

Trông thấy hai bên thương lượng, bỗng nhiên Sở Vân liên tưởng đến Long Nguyện Thụ.

"Sau khi có Long Nguyện Thụ, vận khí của ra quả thực đã biến đổi rồi. Trên chiến trường Thiết Lung đảo, có thể có cơ hội tốt chém chết đám người Đoạn Thiên Nhai. Còn có thời gian gần đây nhất, gặp được xác chiến thuyền lại có thể phát hiện chàng thủ Phá Toàn. Lúc này đây buồn ngủ có gối, đụng phải Viêm gia và Trữ gia."

Đang suy nghĩ miên man, song phương tuyên bố thương lượng thất bại. Bản thân thiếu chủ Viêm gia vô cùng kiêu ngạo, tính tình Mãnh Lôi Giản Cổ Phá U lại càng nóng nảy. Mùi thuốc súng ngày càng đậm, đang ở gần biên giới khai chiến, bỗng nhiên một vị thiếu niên bình thường đứng ở phía sau Cổ Phá U mở miệng nói.

- Nếu giao chiến ở đây, linh quang ba động tràn ra lăng mộ, quấy nhiễu yêu thực Xà Tảo, ai cũng phải chết. Dù sao đi nữa chỉ có chúng ta phát hiện ra thông đạo. Chúng ta chia nhau mỗi người đảm nhiệm một đường thông đạo là được.

Toàn bộ trở lên yên tĩnh.

- Ngươi là ai? Chúng ta đang nói chuyện, ngươi dám nói xen vào sao?

Thiếu chủ Viêm gia nhìn thiếu niên yếu đuối kia, ngang ngược nói.

Vốn thân thể thiếu niên kia gầy yếu, nét mặt co lại:

- Ta thuộc một chi nhánh tộc nhân của Trữ gia, Trữ Phàm Trần.

- Chi nhánh?

Thiếu chủ Viêm gia hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường càng biểu hiện rõ. Chỉ là cuối cùng, hắn tiếp nhận đề xuất này.

Song phương đã giao hẹn, một bên canh giữ một thông đạo, nhưng bằng vận khí và thực lực. Quân đội hai bên hiểu rất rõ, lần lượt đi vào trong lăng mộ.

- Bọn họ đã đi, khi nào chúng ta mới hành động? Sở huynh, Sở huynh?

Kim Bích Hàm kéo kéo ống tay áo của Sở Vân.

- Hả.

Sở Vân như trong mộng liền giật mình tỉnh giấc, sắc mặt vẫn lưu lại vẻ chấn động.

- Sở huynh, ngươi làm sao vậy?

- Không có việc gì, chúng ta sẽ nhẹ nhàng đi về phía trước.

Sở Vân hít mấy hơi thật sâu, miễn cưỡng bình phục tâm cảnh, hướng vào trong sâu tìm kiếm lăng mộ.

"Trữ Phàm Trần, bây giờ hắn đã lớn như vậy, văn nhược như vậy?"

Trong lòng Sở Vân vẫn lưu lại, ngạc nhiên than.

Trong ký ức của hắn, Trữ Phàm Trần là một nhân vật hết sức quan trọng. Hắn không có tư chất trời phú, linh quang không đủ, hai mươi năm không có tiếng tăm gì.

236. Chương 50: Lăng Mộ Thiên La Hầu, Trữ Thiên Vương (hạ)

Chương 50: Lăng mộ Thiên La Hầu, Trữ Thiên Vương (hạ)

Bỗng nhiên một ngày nào đó, hắn bị lưu tinh đập vào chết ngất, sau khi tỉnh dậy, bởi vì sinh tử kích thích khiến cho tính tình thay đổi hoàn toàn, duy ngã độc tôn. Cải danh làm Trữ Thiên Vương, thường xuyên thốt ra những lời khiến người ta phải giật gân.

Từ đó, hắn không thể thu thập, kỳ ngộ liên tục, phi thẳng trời cao. Rốt cục trong ký ức của Sở Vân, hắn trở thành cường giả Vương Cấp, có chiến lực Kiếp Yêu.

Cùng với Đôn Hoàng Nữ Vương, Lãnh Kiếm Vương, Quỷ Vương được mệnh danh là Tứ Đại Tiểu Vương Giả.

Chiến lực của hắn hùng hồn, hành sự bá đạo, mưu quyền soán vị Trữ gia đảo chủ thành công. Sau đó, cực kỳ hiếu chiến, trắng trợn công phạt chinh phục đảo của hắn. Bản đồ Trữ gia nhanh chóng được mở rộng, chỉ có Thiết gia chống lại được hắn. Trong ký ức cuối cùng, duy chỉ có hai thế lực Thiết gia và Trữ gia tranh đoạt Chư Tinh Quần Đảo. Đồng thời bởi sự xuất hiện của hắn khiến cho thế lực Trữ gia đại chiếm thế thượng phong.

Cũng chính là hắn, cưới Trữ Y Y làm vợ.

"Ngày sau hắn chính là Trữ Thiên Vương sao? Chỉ là lúc này không có bị lưu tinh đập vào, dẫn đến tính cách thay đổi."

Trong mắt Sở Vân lóe ra tinh mang, sát khí đằng đằng.

"Được, ở đây gặp được ngươi đúng là ý trời. Mặc kệ ngươi có biến đổi hay không, tại đây ta sẽ giết chết người này, diệt trừ mối họa ngày sau!"

- Phía trước xuất hiện ba thông đạo, trong đó hai đường kia đã bị bọn họ chiếm. Chúng ta muốn đi vào chỉ còn có con đường còn lại?

Đi được một lát, Kim Bích Hàm và Sở Vân đã thâm nhập tới lăng mộ. Nhìn ba đạo môn xuất hiện trước mắt, Kim Bích Hàm nhìn Sở Vân hỏi.

Sở Vân quan sát một hồi, ôm cánh tay cười nhạt:

- Thiên La Hầu có thể được các cường giả hoan nghênh, có thể thấy hắn rất thông hiểu lòng người. Thiết kế lăng mộ giữa yêu thực Xà Tảo, càng cho thấy tâm tư của hắn hoạt bát nhanh nhẹn. Ba thông đạo này rất có khả năng đều là ngõ cụt, đều là bộ phận cạm bẫy then

chốt. Chúng ta hãy chờ ở chỗ này, lấy khỏe đánh mệt. Mặc cho bọn họ thu hoạch, chúng ta cũng cứ ở đây chờ là được.

- Quả là diệu kế!

Kim Bích Hàm gật đầu tán thành.

Lúc này hai người vẫn ẩn núp. Quả nhiên sau một thời gian dài, hai đội quân của Trữ gia và Viêm gia đều chật vật đi tới. Quân đội đều bị hao hụt, thương tích khắp người. Rất hiển nhiên trong thông đạo đã ăn thiệt thòi không nhỏ.

- Còn một thông đạo cuối cùng, nhất định chính xác.

Có người vội vàng kêu lên.

- Các ngươi có thể rút lui.

Thiếu chủ Viêm gia vỗ vỗ Đại Yêu thú Tam Đầu Hỏa Man Sư của hắn, thái độ kiêu căng lạnh lùng.

- Rút đi? Vẫn còn chưa hỏi Mãng Lôi Giản ta có đồng ý hay không!

Lông mày trắng như tuyết của Cổ Phá U khẽ lay động, mặc dù đã nhiều tuổi nhưng khí phách vẫn mạnh mẽ, tính tình nóng nảy như xưa.

Trông thấy song phương bất hòa, đang muốn đánh nhau. Bỗng nhiên Trữ Phàm Trần lại nói:

- Cũng tốt, rốt cuộc chỉ còn một đường thông đạo để cho các ngươi tới. Chúng ta đi thôi.

- Cái gì?

Cổ Phá U trợn trừng mắt, không tin vào tai mình.

- Cổ tiền bối, lần này ta mới là người phụ trách do gia tộc phái đi?

Trong lúc này Trữ Phàm Trần, biểu hiện khí phách bất khuất trong hắn.

- Hừ, vốn nghĩ ngươi hiểu rộng biết nhiều, đầu óc mau lẹ, có thể có cách phá giải bẫy rập then chốt. Lão phu đối với ngươi có chút hảo cảm. Hôm nay xem ra ngươi cũng không có gì hơn người, thực quá nhát gan sợ phiền phức!

Cổ Phá U hừ lạnh một tiếng, giảm bớt khí thế.

- Nếu như ngày sau gia chủ hỏi tội, đừng trách lão phu nói thẳng. Những người ở đây đều là nhân chứng. Cũng không phải lão phu lười nhác giở thủ đoạn.

Trữ Phàm Trần vội vã cười làm lành.

- Coi như các ngươi biết thời thế. Chúng ta đi vào.

Thiếu chủ Viêm gia liếc mắt nhìn Trữ Phàm Trần, cùng với quân đội nối đuôi nhau vào thông đạo thứ ba.

- Được rồi. Chúng ta hãy tiến vào trung tâm lăng mộ.

Nhìn thiếu chủ Viêm ra đi xa, Trữ Phàm Trần cười rộ lên.

Sở Vân ở trong bóng tối, mơ hồ quan sát thấy. Trữ Thiên Vương lúc này còn chưa có cơ hội lột xác, nên vẫn dùng cái tên Trữ Phàm Trần.

Nhìn thoáng qua, hắn nho nhã yêu đuối, vẻ mặt tầm thường, không đáng chú ý. Nhưng trên thực tế, thần quang ẩn bên trong, lòng dạ thâm sâu. Hành sự gian trá, thỉnh thoảng trong đôi mắt toát ra một đạo tinh mang.

Trong lúc hắn lục lọi trong phòng khách, bỗng nhiên một cơ quan mở ra. Thông đạo thứ tư mở ra, bên trong tối đen như mực, âm phong từng trận từng trận thổi tới, giống như quái thú thời tiền sử đã mở miệng.

- Ha ha ha, Trữ Phàm Trần ngươi quả thực rất thông minh. Khiến cho lũ người Viêm gia đi ăn phân, chúng ta mới chân chính đi tìm kiếm mật tàng.

Cổ Phá U ngửa mặt lên trời cười lớn.

- Không dám, chỉ là may mắn mà thôi.

Trữ Phàm Trần cúi thấp người, dáng vẻ rất khiêm tốn. Nhưng người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê. Sở Vân rõ ràng nhận thấy trong mắt hiện lên một tia kiêu ngạo.

Sự kiêu ngạo của ta, ngươi không hiểu.

Người đời mê muội, chỉ mình ta sáng tỏ.

- Ẩn nhẫn như vậy…

Mí mắt Sở Vân nhảy dựng lên, trong lòng thừa nhận nếu không có ký ức kiếp trước trợ giúp, hắn cũng không thể nhìn ra mánh khóe của Trữ Phàm Trần. Trữ Phàm Trần này giống như rắn độc ẩn núp trong bụi cỏ. Nếu thực sự coi hắn như cây cỏ dại ven đường, tình cảnh nhất định rất bi thảm.

So đi tính lại, Sở Vân càng cảm thấy thích thú địch nhân giống như thiếu chủ Viêm gia.

"Nhân lúc hắn còn chưa lột xác, nhất định phải tiêu diệt hắn!"

Sở Vân âm thầm xiết chặt song quyền.

- Chúng ta phải theo sau sao?

Kim Bích Hàm nhìn thấy một đám người Trữ gia, toàn bộ đi vào thông đạo thứ tư, thần tình khó tránh khỏi vội vàng.

Sở Vân cười nói:

- Yên tâm đi. Cơ quan trong lăng mộ là Tứ Trùng Phệ Long, ta đã nhìn ra. Thông đạo thứ tư này cũng là giả. Sau khi phá hủy bốn thông đạo, sẽ hiện ra yêu vật bảo vệ mộ. Chỉ có giết chết yêu vật này mới có thể trông thấy quan tài chân chính.

- Tâm cơ Thiên La Hầu thật sâu xa!

Kim Bích Hàm không kiềm chế được liền tặc lưỡi.

Sau một lát, đầu tiền là người Viêm gia đi ra, trông thấy thông đạo thứ tư liền giật nảy mình.

- Thằng đốn mạt Trữ gia, cư nhiên dám tính toán với bản thiếu gia!

Sắc mặt thiếu chủ Viêm gia sầm lại, vung tay lên.

- Đi, đi vào tìm bọn chúng tính sổ!

Một đám người nối đuôi nhau mà vào. Không tới nữa khắc, trong thông đạo thứ tư truyền tới âm thanh chém giết kịch liệt.

Ca ca ca...

Đợi khi bọn chúng phá hủy triệt để thông đạo thứ tư. Sở Vân cùng Kim Bích Hàm ẩn núp trong đại sảnh, bỗng nhiên phát ra âm thanh. Sàn nhà sụp đổ, từ từ hiện lên một tòa Địa Đàn.

237. Chương 51: Độc Mục Thạch Ngưu, Mật Thất Hư Không, Thiên La Tán?

Chương 51: Độc Mục Thạch Ngưu, mật thất hư không, Thiên La Tán?

Trong Địa Đàn, có một con Thạch Ngưu đang ngủ. Nó như một ngọn núi nhỏ, thân thể khỏe mạnh mà lưu loát, ngưu sừng uốn lượn giống như nguyệt nha, cái này tỏa sáng như ngọc lưu ly. Nó chỉ có một con mắt, lúc này từ từ mở ra, hiện lên con ngươi màu xanh đen.

Nhất thời tim Sở Vân đập thình thịch:

- Đây chính là Độc Mục Thạch Ngưu cấp Đại Yêu đỉnh phong, sở hữu đạo pháp thiên phú Hậu Thổ Huyền Quang, người bị trúng sẽ bị hóa thạch trở thành Thạch Điêu.

Xoạt!

Trong khi đang suy nghĩ, Độc Mục Thạch Ngưu phát ra tiếng rống, đứng dậy. Con mắt trừng to, từ trong mắt phát ra một tia sáng màu đen vừa dài vừa nhỏ.

Tia sáng thoáng chốc vụt tắt, biến mất trong thông đạo thứ tư. Rất nhanh có tiếng thét kinh hãi vọng ra, nhất định là có người nào đó không may bị chúng quỷ chiêu.

- Có địch nhân!

- Tất cả dừng tay!

Hai đội binh sĩ trong thông đạo rống lớn, tất cả dừng tay, quay trở lại phòng khách.

- Ta đã hiểu, đây chính là kiến trúc theo bố cục Tứ Trùng Phệ Long trong sách cổ có ghi chép. Chỉ là có rất nhiều điểm quái dị, bốn thông đạo này đều là giả. Độc Mục Thạch Ngưu chính là yêu thú bảo vệ mộ! Lẽ nào chính là thông đạo giữa Địa Đàn sao?

Độc Mục Thạch Ngưu khổng lồ hiện ra trước mắt, chợt trong đầu Trữ Phàm Trần hiện ra linh quang, không kiềm chế được kêu lớn.

Trong lúc đó ba thế lực bắt đầu hỗn chiến.

Chỉ thoáng chốc, hỏa bay toán loạn khắp đại sảnh, tiễn bay như mưa, đao quang kiếm ảnh thác loạn rực rỡ.

Tuy rằng Độc Mục Thạch Ngưu là Đại Yêu thú đỉnh phong, nhưng rốt cục không thể chống đỡ nổi thế lực hai phương như lang như hổ, trên thân thể tràn ngập vết thương, ngưu sừng cũng đều sứt mẻ. Chỉ có đều nó chính là thạch tinh biến thành, toàn thân đều là đá, không có ít máu tươi chảy ra.

- Hỏa Diễm Thổ Tức!

Thiếu chủ Viêm gia điều khiển Tam Đầu Hỏa Man Sư phun ra một luồng hỏa lực mãnh liệt.

Bao phủ toàn bộ Độc Mục Thạch Ngưu trong đó.

Độc Mục Thạch Ngưu phun ra Hậu Thổ Huyền Quang, liệt hỏa được chia nhỏ ra.

Thế nhưng bị thương quá nặng, rất nhanh không thể chống đỡ nổi, bị lửa bốc cháy bao phủ toàn thân.

Ầm ầm ầm…

Bỗng nhiên lăng mộ chuyển động mạnh, thạch trụ sụp đổ, thạch tiết rơi lả tả liên tục nện xuống đất. Một luồng nước biển màu xanh đã thấm qua đây.

Bỗng nhiên sắc mặt Trữ Phàm Trần trở lên trắng bệch, nghĩ tới bộ phận then chốt nào đó, phát ra một tiếng kinh hô:

- Dừng tay! Độc Mục Thạch Ngưu này chính là trung tâm lăng mộ, yêu thú Địa Đàn. Đánh tan nó, mới có thể trông thấy lăng mộ. Ngươi không sợ sẽ bị tán thân ở hải vực Xà Tảo, ngươi sẽ bị nghiền nát!

- Cái gì? Thông đạo ở ngay giữa Địa Đàn, cho dù là nó, làm sao có thể đi vào?

Thiếu chủ Viêm gia hừ lạnh, động tác trên tay chậm lại, sau đó ngăn sức công kích của Tam Đầu Hỏa Man Sư.

Độc Mục Thạch Ngưu được giải thoát, đau đớn thảm thiết. Mắt nó trừng to, thở hổn hển, nhưng không tấn công nữa. Mà là phát sinh Hậu Thổ Huyền Quang, bắn vào giữa lăng mộ.

- Nó đang tu bổ lại lăng mộ.

Trữ Phàm Trần liền bừng tỉnh.

- Đánh chết nó, lăng mộ được giải thể. Không giết nó, không thấy được thông đạo. Tên Thiên La Hầu này thật lắm trò, con bà nó!

Cổ Phá U tức giận liền sử dụng Cương Lôi Giản, bực mình gào thét.

- Chúng ta lên làm gì bây giờ? Phấn điệp đã sắp tan.

Kim Bích Hàm âm thầm kéo ống tay áo của Sở Vân.

Trong mắt Sở Vân lóe ra tinh mang:

- Thiên La Hầu có thể trở thành thượng tân khách của các thế lực, cũng không đơn giản chỉ là dựa vào Thiên La Tán. Mà cũng bởi vì hắn hiểu rõ lòng người, biết cách luồn

cúi. Thông đạo thực sự không hẳn ở giữa Địa Đàn. Có thể nằm ngoài suy đoán của mọi người, hay là thông đạo thực sự, trên thực tế ở ngay bên trong một trong bốn thông đạo kia.

- Rất có lý.

Hai mắt Kim Bích Hàm sáng ngời.

- Chúng ta hãy đi vào thông đạo thứ nhất.

Sở Vân trầm ngâm một lúc, sau đó hạ quyết định.

Nhân lúc mọi người đang giằng co, hai người men theo phòng khách, thần không biết quỷ không hay thâm nhập vào thông đạo.

Có lẽ bởi vì Long Nguyên Thụ mang theo vận khí. Tại cuối thông đạo, Sở Vân kinh hỷ phát hiện một cánh cửa nhỏ đóng chặt.

Sau khi kiểm tra, Sở Vân dè dặt đẩy cánh cửa ra.

Đây là một khe nhỏ.

- Thiên La Tán!

Kim Bích Hàm phát ra một tiếng kinh hô, ngón tay chỉ về phía trước, thần tình phấn chấn.

Ở chính giữa khe nhỏ dứng một cây đại tán.

Bốn phía hắc ám, xung quanh phát ra ánh sáng màu xanh, chiếu rọi vào cây đại tán.

Tia sáng yếu ớt, khiến cho người ta cảm thấy mờ mờ ảo ảo. Nhưng rốt cục có phải Thiên La Tán hay không, tạm thời không thể xác định.

Hai mắt Sở Vân nheo lại, cảm thấy có điều không thích hợp. Hắn lập tức đứng ngây người ra, dùng Hỏa Nhãn ngưng thần lại. Không thấy nguyên khí hành hỏa. Lại tiếp tục dùng Kim Nhãn, Thủy Nhãn, Thổ Nhãn vẫn không thấy nguyên khí toát ra.

- Khó trách ta cảm thấy cổ quái, có một loại cảm giác trống rỗng. Cũng bởi vì khe nhỏ này không có nguyên khí.

Sở Vân thì thào nói.

Khe nhỏ này, trong cổ mộ có tên gọi là Mật Thất Hư Không. Ở giữa Mật Thất Hư Không có thể bảo tồn thi thể, xua tan toàn bộ nguyên khí. Không phải là đại sư luyện binh nhất lưu không thể kiến thiết.

- Nói như vậy, đây chính là nơi chứa thi thể Thiên La Hầu. Thế nhưng quan tài ở chỗ nào?

Ánh mắt Kim Bích Hàm dò xét khắp nơi, chỉ thấy một màu đen sâu thẳm, chỉ có ở giữa phòng khác mới có một tia sáng màu xanh.

- Dưới kia hình như có vật gì đó.

Quan sát một lúc, bỗng nhiên nhãn thần Kim Bích Hàm sáng ngời. Lại bước tới vài bước, ngưng thần nhìn lại. Lập tức con ngươi co lại, toàn thân run lên, nép vào phía sau Sở Vân, thất thanh nói.

- Dưới tán có một người đang ngồi!

Mật thất u ám tĩnh mịch, chỉ có một tia sáng màu xanh khiến cho người ta cảm thấy mờ mờ ảo ảo, không thể nhìn rõ. Tất cả âm thanh bên ngoài đều bị ngăn cách. Bất kể nguyên khí như thế nào, cũng không thể tồn tại. Khiến cho người ta cảm thấy trống rỗng, quả thực như đang trong ảo mộng.

Trong lòng Kim Bích Hàm sợ hãi, trông thấy một người ngồi phía dưới chiếc ô.

- Bình tĩnh.

Sở Vân trấn an Kim Bích Hàm, lấy ra Túy Tuyết Đao. Nguyên bản ánh đao sáng như tuyết, tại trong phòng này cũng bị áp chế.

Nhờ ánh đao, rốt cục Sở Vân cũng trông thấy người nọ ngồi dưới chiếc ô.

Kia không phải người.

Mà là một xác khô.

Trên người xác khô, quần áo chỉnh tề, trang sức hoa lệ. Hắn ngồi xếp bằng dưới chiếc ô, hai tay khô héo buông xuống đặt ở trên đầu gối, một tay nắm chặt thủ ấn, một tay nắm chặt một viên ngọc thạch.

- Đây chính là thi thể của Thiên La Hầu…

Sở Vân nhìn kỹ một hồi, dựa vào trang phục và thể trạng tiến đến suy đoán.

238. Chương 52 : Xà Tảo Bạo Động, Lừa Gạt Cổ Phá U (thượng)

Chương 52 : Xà Tảo bạo động, lừa gạt Cổ Phá U (thượng)

- Đại tán này, không phải Thiên La Tán.

Tiến lên phía trước, Kim Bích Hàm thất vọng nói.

Trên đại tán, hoàng thủy cuồn cuộn, trên mặt đất có một hai đóa hoa màu đen lộng lẫy. Trên chuôi ô có khắc hai chữ lớn U Minh mang phong cách cổ xưa.

- Đây chính là U Minh Tán. Trên bề mặt tán chính là hoàng tuyền minh hà, đóa hoa màu đen chính là Mạn Đà La.

Sở Vân nói.

- U Minh Tán chân chính là yêu binh tuyệt phẩm trong truyền thuyết. Khơi thông minh giới sa hoàng, vẫy gọi vong linh. Sau khi cường giả chết đi đều có một U Minh Tán mô phỏng kèm theo thi thể. Hy vọng vong hồn của chính mình có thể thông qua tán này, quay trở về cuộc sống, nhập vào cơ thể của chính mình do đó sống lại một lần nữa, hưởng thụ vinh hoa phú quý trong nhân gian.

- Đáng tiếc rốt cuộc những điều này chỉ là ảo mộng mà thôi. Chỉ có trở thành ngự yêu sư cấp Thánh, mới có thể sống mãi. Những kẻ khác, nhiều nhất cũng chỉ trường sinh bất tử mà thôi. Đến một ngày nào đó cũng sẽ rời khỏi trần thế, trở về hố đất sâu.

Kim Bích Hàm thở dài, trấn tĩnh lại.

- Không phải cấp Thánh, chung quy là không.

- Đây là U Minh Tán, như vậy Thiên La Tán ở đâu?

Sở Vân nhíu mày. Hắn liếc mắt nhìn xung quanh, nhưng không thấy chuôi ô thứ hai.

Tuy rằng tìm được thi thể của Thiên La Hầu, thế nhưng không hề thấy tung tích Thiên La Tán.

- Lẽ nào U Minh Tán này chính là Thiên La Tán cải tạo thành?

Kim Bích Hàm đưa về phía ô, nhưng bị Sở Vân ngăn lại.

- Với tầm nhìn của ta, còn không biết được đây có phải Thiên La Tán hay không sao? U Minh Tán này, chỉ đạt cấp Tiểu Yêu, tư chất hạ đẳng. Đây chỉ là vật do một vị cường giả trước lúc lâm chung đặt nó ở chỗ này.

Sở Vân thở dài một tiếng. Không có bất kỳ ý niệm nào khác, rất tôn kính Thiên La Hầu.

U Minh Tán là niềm hy vọng được sống lại của các cường giả thời trước, tuyệt đối không cho phép người khác động tới. Thông thường đều liên quan tới bộ phận then chốt trong lăng mộ, chỉ cần lay động nhẹ cũng có thể phát sinh phiền toái lớn.

Sau cùng Sở Vân hướng về phía thi thể, lấy ra viên ngọc thạch trong tay đối phương. Trước khi đi lại kiểm tra thêm một lần nữa. Xác nhận không hề bỏ quên, lúc này mới đi ra ngoài.

…

- Tiếp tục như vậy không phải là biện pháp. Trước hết chúng ta nên hợp tác, bắt lấy Độc Mục Thạch Ngưu. Tiếp đến tiến nhập vào thông đạo, rồi bàn thảo lại.

Trữ Phàm Trần chém giết một trận sống chết, bỗng nhiên nhún người thoát khỏi cuộc chiến, đề nghị nói.

- Được! Nơi này quá nghẹn khuất, căn bản không dám dùng sức. Chỉ Sợ sẽ khiến lăng mộ này bị phá hỏng!

Trước tiên Cổ Phá U cầm Cương Lôi Giản rời khỏi chiến trường.

- Hừ!

Thiếu chủ Viêm gia hừ lạnh một tiếng, cũng dừng tay lại. Sau trận chiến đấu kịch liệt, thực lực song phương hao tổn rất lớn.

Ngày tận thế của Độc Mục Thạch đã đến, bị Trữ Phàm Trần xuất thủ, phong ấn dựng lên. Tiếp đến song phương ngước nhìn Địa Đàn nhưng không thấy bất cứ thông đạo nào.

- Tại sao có thể như vậy?

Hai mắt thiếu chủ Viêm gia trừng lớn, dường như phát điên. Chính mình tổn hại rất nhiều hào thủ Viêm gia, kết quả lại như thế này đây.

- Yêu thú thủ mộ hẳn là bảo vệ cửa mộ mới đúng.

Sắc mặt Cổ Phá U tối sầm lại, cũng quay đầu nhìn về phía Trữ Phàm Trần. Trong ấn tượng của hắn, chiến lực Trữ Phàm Trần rất thấp, thế nhưng đầu óc tương đối tốt.

- Không đúng. Bố cục kiến trúc Tứ Phùng Phệ Long này chỉ tốt ở bề ngoài. Chẳng lẽ có cơ quan khác hay sao?

Lúc này Trữ Phàm Trần kinh ngạc, tròng mắt đảo liên tục, bỗng nhiên trong đầu chớt lóe ra một luồng điện quang, trong lòng hiện lên một suy đoán.

- Chẳng nhẽ…

Hắn mạnh mẽ quay đầu lại, nhìn về phía bốn thông đạo kia.

- Lục soát!

Hai mắt hắn nheo lại, tinh mang tản ra. Đầu tàu gương mẫu, lựa chọn một thông đạo đi vào trong đó.

- Lẽ nào có phát hiện gì mới?

Cổ Phá U thầm nghĩ trong lòng, theo sát phía sau.

- Là cái quái gì vậy?

Thiếu chủ Viêm gia thất thanh, suy nghĩ một chút, cũng đi theo phía sau.

Vận khí bọn họ không tốt lắm, đến lần thứ ba mới tiến nhập vào thông đạo thứ nhất.

Khi bọn chúng kinh hỷ phát hiện ra cánh của nhỏ, hai người Sở Vân và Kim Bích Hàm đã dùng Mật Tiềm Chu rời khỏi lăng mộ.

- Ủa? Không phải huynh muốn diệt trừ những người Trữ gia đó sao?

Kim Bích Hàm không sao hiểu được cách làm của Sở Vân.

- Lăng mộ ở chỗ sâu trong hải vực Xà Tảo, nơi đó không phải chỗ tốt để chúng ta động thủ. Chúng ta chờ ở chỗ này, chờ bọn chúng tổn hao thực lực, không lo Trữ gia không xuất hiện.

Trong mắt Sở Vân hiện ra một đạo quang mang, bày mưu nghĩ kế.

Mật Thất Hư Không.

- Lẽ nào cái đại tán này chính là Thiên La Tán tiếng tăm lừng lẫy sao?

Có ngươi vui mừng quá đỗi, đưa tay chụp vào U Minh Tán.

- Không nên động vào nó, đó là U Minh Tán!

Nhất thời Trữ Phàm Trần hoảng hốt, kêu lớn.

- Hừ! Ngươi nói không nên động vào, là không được động vào sao? Tất cả những gì trong lăng mộ này đều là của Viêm gia ta, lấy cho bản thiếu gia.

Thiếu chủ Viêm gia hừ lạnh một tiếng, nói.

- Rõ, thiếu chủ!

Người kia khinh thường liếc mắt nhìn Trữ Phàm Trần, liền muốn động thủ.

- Ngươi thử nhìn xem?

Cổ Phá U liền nhào tới, sử dụng Cương Lôi Giản. Mắt thấy bảo vật gần trong gang tấc, rốt cục tính tình nóng vội khiến hắn không kiềm chế được.

- Đừng chạm vào trong đó! Nguy hiểm!

Trữ Phàm Trần kêu lớn, cũng đã chậm.

Cổ Phá U và thiếu chủ Viêm gia liền liều mạng, kình phong nổi lên cuồn cuộn, khiến cho U Minh Tán bay lên.

- Không xong rồi!

Lúc này trong lòng Trữ Phàm Trần cảm thấy hoang mang.

Rắc rắc rắc…

Toàn bộ lăng một, nhất thời phát từng đợt bạo tạc khiến kẻ khác kinh hồn bạt vía. U Minh Tán quả thực là cơ quan của lăng mộ.

Hai người lập tức dừng tay. Trên mặt thiếu chủ Viêm gia hiện lên vẻ kinh hoàng, nhìn xung quanh, không kiềm chế được liền hét lớn:

- Đây là có chuyện gì?

Phù!

Đột nhiên trên đỉnh đầu bổ ra, một luồng nước biển màu xanh lam hình thành cột nước cuộn trào mãnh liệt chảy ngược vào.

Nhất thời mọi người biến sắc. Viêm Cở Ti kinh hô:

- Lăng mộ đã bị phá hủy!

- Chạy mau! Lăng mộ đã bị phá hủy, yêu thực Xà Tảo bên ngoài sẽ giật mình tỉnh giấc. Hải vực Xà Tảo bạo động, mọi người không thể ra được!

Cận kề cái chết, Cổ Phá U không còn nghĩ gì tới bảo tàng nữa, lập tức xoay người, băng băng chạy theo đường cũ thoát ra ngoài.

- Thật đáng sợ!

Thiếu chủ Viêm gia muốn tìm xác khô, nhưng lại bị Viêm Ti Cơ ngăn cản:

- Thiếu chủ, mau chạy đi!

Đôi mắt thiếu chủ Viêm gia trừng lớn, khẽ cắn môi, cuối cùng xoay người, bỏ chạy theo đường cũ. Trong lúc sinh tử tồn vong, mỗi giây mỗi phút cũng đều rất quan trọng.

239. Chương 53 : Xà Tảo Bạo Động, Lừa Gạt Cổ Phá U (hạ)

Chương 53 : Xà Tảo bạo động, lừa gạt Cổ Phá U (hạ)

Chỉ có Trữ Phàm Trần ở lại. Hắn thở hổn hển, mạo hiểm sinh mệnh, chạy đến xác khô.

Trong nháy mắt xiêm y của thây khô liền bị xé rách ra, trong thời gian mấy lần hô hấp, liên tục tìm kiếm.

- Vì sao cũng không có vật gì?

Hắn kêu lớn, không thể tin được. Chính mình mạo hiểm như vậy, lại có thể không thu hoạch được gì.

Xoẹt!

Cự thạch rơi xuống, cột nước ầm ầm tăng thêm. Trong nháy mắt mực nước trong Mật Thất Hư Không tăng đến nửa thước.

- Hừ! Một lũ ngu xuẩn, tư duy cứng nhắc. Lăng mộ bị phá hủy, đi theo đường cũ trở ra, ngược lại chỉ lãng phí thời gian. Cách tốt nhất là chính mình đánh ra một thông đạo. Kim Sa Bối, mau xuất hiện!

Trữ Phàm Trần không cam lòng, liếc mắt nhìn xác khô nổi trên mặt nước, lấy ra yêu thú Kim Sa Bối. Vỏ sò hình tròn mở rộng ra, lộ ra kim sa trong đó. Trữ Phàm Trần ẩn mình trong đó, vỏ sò liền khép lại. Ngay sau đó quay tròn, ầm một tiếng, khoan thủng lăng mộ bay vụt ra ngoài.

Giống như một giọt Hỏa Tinh ném vào giữa đống củi khô. Đầu tiên yêu thực Xà Tảo cấp Đại Yêu giật mình tỉnh giấc quấn lấy lăng mộ, tiếp đến bạo động khuếch tán ra ảnh hưởng tới yêu thực hải tảo lân cận.

Sở Vân ở bên trong tiềm thuyền, từ phía xa xa nhìn lại, chỉ nước biển xanh lam cuộn lên từng ngọn sóng lớn. Vô số Xà Tảo qua lại không ngớt, giống như những con mãng xà đan xen vào nhau quấn quanh một chỗ. Thường thường Tảo Xà lao mạnh ra ngoài khơi luôn mang theo ngọn sóng cao chừng mấy trượng.

- Thực sự đáng sợ! Biển rộng đang tức giận.

Kim Bích Hàm cảm nhận được uy thế ngập trời, không kìm được giọng nói run lên.

- Mau nhìn, có người đạp sóng mà đến.

Ánh mắt nàng nhạy cảm, ngón tay chỉ về phía trước, phát sinh tiếng thét kinh hãi.

- Lúc này, tại sao lại có người nhàn nhã thanh cao, đạp sóng chơi đùa trên biển?

Sắc mặt Sở Vân trắng nhợt.

- Chạy mau! Đây là yêu thực Xà Tảo cấp Linh Yêu.

Yêu thực cấp Linh Yêu là có thể tạm thời thoát ly thủy thổ. Bởi vì đẳng cấp bị áp chế, Sở Vân và Kim Bích Hàm liên thủ cũng không phải là đối thủ của yêu thực cấp Linh Yêu.

Đây là lúc sinh tử tồn vong, thoáng cái Sở Vân đã lui lại mười hải lý.

- Lại có một thân ảnh đang đạp sóng!

Theo bạo động khuếch tán, ngoài khơi xuất hiện thân ảnh thứ hai. Kim Bích Hàm từ phía xa xa nhìn lại, mơ hồ có thể nhìn thấy dáng người yểu điệu.

Trên trán Sở Vân toát mồ hôi, lúc này cũng không còn nghĩ tới Trữ Thiên Vương gì đó.

Lại tiếp tục lui lại hai mươi hải lý.

Rốt cuộc bạo động ảnh hưởng tới toàn bộ hải vực Xà Tảo. Sở Vân đã sớm thoát khỏi hải vực, điều khiển Mật Tiềm Chu đỗ trên một đảo nhỏ không người, xa xa nhìn lại.

Hải vực xà tảo trước mắt, giống như là thú lớn thời cổ đại, miệng khổng lồ màu xanh biếc, nuốt toàn bộ các sinh mệnh. Xà tảo cấp Linh Yêu chạy trên mặt biển, trong khi bạo động rất dễ nổi cáu, trên mặt biển dĩ nhiên xuất hiện năm thân ảnh. Bọn họ dáng người uyển chuyển, thân hình như rắn nước tinh tế tới cực điểm, mọi động tác giống như nhảy múa trên mặt biển.

Nhưng mà Sở Vân và Kim Bích Hàm trông thấy dáng vẻ này, khiến cho sắc mặt bọn họ trắng bệch, trong lòng ứa ra hàn khí.

- Huynh nghĩ trên phiến hải vực này, có tồn tại yêu thực Xà Tảo cảnh giới Kiếp Yêu hay không?

Kim Bích Hàm đặt câu hỏi.

- Nói không chừng. E rằng là có…

Sở Vân mấp máy môi nói.

- Không biết Viêm gia và Trữ gia có bao nhiêu người trốn thoát?

Trong khi nói lời này, trong mắt hắn hiện lên phong mang sắc bén.

Hắn quyết định ở lại trên hòn đảo nhỏ, xem xét tình hình.

Nửa ngày sau, Sở Vân phát hiện trên mặt biển bỗng nhiên xuất hiện một người.

- Con bà nó! May mà lão phu có kinh nghiệm, chui vào bùn dưới đáy biển, móc đường hầm trốn thoát. Bằng không cái mạng già này đã bị nó ăn thịt!

Sắc mặt Cổ Phá U nhợt nhạt, bản thân bị trọng thương. Cánh trái hắn dường như vô lực rũ xuống. Cưỡi trên lưng Thứ Giáp Hải Báo, hùng hùng hổ hổ, vẻ mặt tràn đầy may mắn.

Sở Vân cười rộ lên, cưỡi trên lưng Thiên Hồ, xuất hiện trước mặt Cổ Phá U.

Cổ Phá U khẽ biến sắc:

- Tiểu tử này từ đâu tới đây? Ngươi cũng muốn cướp của lão phu sao? Tâm tình lão phu ngày hôm nay rất tốt, không muốn động tới binh đao. Ngươi mau cút đi.

Sở Vân cười lạnh, rút Túy Tuyết Đao ra.

Cổ Phá U không nhận ra Sở Vân, nhưng rất quen thuộc Túy Tuyết Đao của Thư gia đảo.

- Ngươi, ngươi là Tiểu Bá Vương Sở Vân?

Sắc mặt hắn đột biến, thần tình kinh nghi bất định. Nguyên bản ánh mắt đầy khinh thường, lập tức trở lên ngưng trọng và kiêng kỵ.

- Ngươi muốn làm gì? Chiến tranh đã qua, hai nhà Trữ, Thư đã hòa đàm.

Cổ Phá U vội vàng ngước mặt nhìn về phía Sở Vân. - Nghe nói các ngươi phát hiện ra lăng mộ Thiên La Hầu, giao bảo tàng ta sẽ tha chết cho ngươi.

Sở Vân vươn tay, vuốt ve bộ lông mịn mà trắng như tuyết của Thiên Hồ, khóe miệng cười tủm.

Kim Bích Hàm núp mình ở một bên, nghe xong lời nói này, thiếu chút nữa cười thành tiếng. Sở Vân quá xấu, rõ ràng chính mình đạt được bảo tàng, ngược lại lại có

thể dùng điều này dọa nạt hắn.

Sắc mặt Cổ Phá U trầm xuống:

- Quả thực tin tức lan truyền thật nhanh. Nói thật cho ngươi biết, nguyên bản lão phu không thu hoạch được chút tài bảo nào trong lăng mộ. Hơn nữa, dù là có ta cũng không giao cho ngươi!

Hắn cũng là người có thân phận, liệt tên trên Tuấn Kiệt bảng, bài danh cao hơn Sở Vân không ít. Lúc này nếu như chịu cúi đầu, giao nộp tài bảo. Vậy mặt mũi hắn để đâu? Ngày sau đâu còn chỗ đứng trong thiên hạ?

Sắc mặt Sở Vân trầm xuống:

- Ngươi đã không chịu giao ra đây. Vậy muốn để ta tự mình đi lấy!

Tính tình Cổ Phá U rất nóng nảy, lập tức gào thét:

- E là ngươi không đủ sức? Muốn đánh thì đánh!

Cưỡi Thứ Giáp Hải Báo đứng trên đầu ngọn sóng, tay phải giơ cao Cương Lôi Giản, kèm theo tiếng gió thổi vù vù, tựa như ném về phía Sở Vân.

Sở Vân lập tức thúc dục đạo pháp Tuyết Nha. Túy Tuyết Đao mạnh mẽ to gấp ba, thoáng chốc ầm một tiếng, chém trúng Cương Lôi Giản.

Đao Giản chạm vào nhau phát ra một đốm lửa nhỏ. Song phương đều bay ngược trở lại.

- Khí lực thật lớn!

Sở Vân thất kinh. Cổ Phá U trong trạng thái như vậy cũng có thể cùng mình không phân thắng bại. Nếu như hắn hồi phục lại, chính mình không thể chống đỡ được hắn.

- Tiểu tử, đã biết lợi hại? Mau cút đi! Lão phu không bõ giết ngươi.

Cổ Phá U hừ lạnh một tiếng, nghĩ đến Thương Lam Hải Long cấp Linh Yêu mà Thư Thiên Hào sở hữu, cũng có phần kiêng nể.

Sở Vân sao có thể bỏ qua cơ hội tốt này?

Vừa mới chỉ là thử mà thôi, lập tức thúc dục đạo pháp Tăng Quang Thiểm Thải, tăng phúc Tuyết Nha.

Túy Tuyết Đao bành trướng, đánh thẳng vào đầu Cổ Phá U!

240. Chương 54 : Bắt Cá Lớn (thượng)

Chương 54 : Bắt cá lớn (thượng)

- Tiểu tử không biết sống chết!

Cổ Phá U quát một tiếng, giơ Cương Lôi Giản lên, thúc dục đạo pháp đánh trả.

Song phương cứng đối cứng đánh năm mươi hiệp, từng trận từng trận lôi âm vang vọng khắp chiến trường.

Lúc này, Sở Vân thở hổn hển, ngồi ngay ngắn trên lưng Thiên Hồ, nhìn xuống Cổ Phá U trên mặt biển.

Sắc mặt Cổ Phá U trông rất khó coi, thở hồng hộc, thương thế tăng thêm, choáng váng đầu óc. Hắn tàn bạo nhìn chằm chằm Sở Vân một hồi lâu, bỗng dưng mở miệng nói:

- Mà thôi, lão phu đành chịu thiệt thòi, tặng lại bảo vật trong lăng mộ cho ngươi.

Quả thực trong cuộc đời của Cổ Phá U chưa bao giờ gặp phải chuyện phiền muộn như bây giờ. Ngay cả quỷ ảnh trong bảo tàng kia hắn còn chẳng thấy. Chạy bán sống bán chết khỏi hải vực Xà Tảo, bản thân cũng đã bị trọng thương. Rốt cục vừa thoát khỏi nguy hiểm liền gặp phải Sở Vân.

Sau một hồi chiến đấu hắn hiểu được rằng thực lực của Sở Vân kém hơn chính mình, nhưng mà hiện tại thể trạng của bản thân rất kém, vả lại hắn cũng đã có tuổi. Đã từng trải qua không biết bao sóng to gió lớn, mặc dù tính tình rất nóng nảy cũng nhận thức được tiến

thoái.

Hắn hiểu rằng nếu nói rõ sự thực sẽ chẳng có ai tin. Thà rằng chính mình tốn chút sức lực để đuổi Sở Vân đi. Ngày sau thể trạng khôi phục sẽ quay lại tinh sổ.

- Đây là yêu binh Phá Phong Trùy lão phu thu được trong lăng mộ, ta tặng cho ngươi.

Cổ Phá U móc ra một cái dùi, tản ra một giải linh quang, ném về phía Sở Vân.

Sở Vân vừa đón lấy vừa liếc mắt nhìn lại. Cái dùi này dài bằng nửa gang tay, kích cỡ như ngón tay, mặt ngoài màu đen không phát bất kỳ loại ánh sáng nào.

Đây là yêu binh ám khí, uy lực cũng khá mạnh, thu lại không đổi, giá ngoài thị trường cũng khá cao.

Lúc này Sở Vân cất vào Tiên Nang Tinh Hải Long Cung, tiếp tục cười lạnh nói:

- Chỉ là một chiếc dùi, nghĩ có thể khiến ta rời đi? Ngươi cho rằng Sở Vân ta là thằng ăn mày hay sao?

- Ngươi…

Cổ Phá U không ngờ Sở Vân lại tham lam như vậy, trừng mắt nhìn về phía Sở Vân, trong lòng cảm thấy vô cùng nghẹn khuất.

Sở Vân lắc lắc Túy Tuyết Đao trong tay, uy hiếp nói:

- Ngươi mau giao tất cả thu hoạch tại lăng mộ ra đây. Ta sẽ để lại cho ngươi một con đường sống!

Cổ Phá U thở mạnh vài hơi, cố tĩnh tâm lại, sau đó lại móc ra hai bình đan dược khác nhau, nói:

- Đây là tất cả những gì lão phu có được tại lăng mộ. Những thứ khác đều bị thiếu chủ Viêm gia cướp đi, nếu như ngươi muốn hãy đi tìm hắn!

Sở Vân cũng không kiểm tra, thần sắc bất động cất hai bình đan dược vào Tiên Nang.

Lúc này bình thản nói:

- Thiếu chủ Viêm gia? Biển rộng mênh mông, ta biết đi đâu tìm hắn? Giản trong tay ngươi chắc cũng lấy được trong lăng mộ? Mau giao ra đây, ta sẽ để ngươi đi.

Cổ Phá U tức giận suýt chút nữa thổ huyết, rống giận quát lên:

- Tiểu tử thật kém hiểu biết, ngươi hãy nhìn thật kỹ. Đây chính là binh khí thành danh Cương Lôi Giản của lão phu! Hừ, hóa ra là… Ngươi rõ ràng đang giễu cợt lão phu!

Cổ Phá U là người từng trải, phần lớn đã thông suốt.

- Hiểu được là tốt rồi, chẳng trách ngươi là môn khách của Trữ gia!

Sở Vân giơ Túy Tuyết Đao lên, lại lần nữa chém tới. Cổ Phá U chính là một trong tam đại môn khách của Trữ gia, nếu chém chết hắn, cũng là đả kích thật lớn đối với Trữ gia.

- Thằng nhóc khinh người quá đáng!

Cổ Phá U giận tím mặt, nghẹn khuất trong lòng, toàn thân giống như lửa thiêu đốt. Hắn huy động Cương Lôi Giản, kèm theo tiếng nổ mạnh, liều chết xuất chiêu, ánh giản lắc lư ngay trên đỉnh đầu Sở Vân. Cổ Phá U thề phải đập nát vụn khuôn mặt đáng ghét của Sở Vân.

Nhưng mà đánh được tám mươi hiệp, hắn chống đỡ không nổi liền tháo chạy.

- Tăng Quang Thiểm Thải Đại Long Văn!

Sở Vân mở miệng quát lớn, Túy Tuyết Đao phát ra một luồng ánh sáng trắng cấu thành đầu rồng khổng lồ, há miệng cắn về phía Cổ Phá U.

- Lão phu không cam lòng a!

Cổ Phá U kêu lớn, hai mắt đỏ thẩm. Mắt trợn trừng nhìn ánh đao xông tới, xé tan tuyến phòng thủ yếu ớt, nuốt chửng Cương Lôi Giản của chính mình, cuối cùng tràn lên trên cơ thể hắn.

Trước mắt hắn là một luồng ánh sánh trắng như tuyết.

Đây chính là lần cuối cùng hắn nhìn thấy cảnh vật trên đời.

Đạo pháp Đại Long Văn khiến cho toàn thân hắn bị dập nát, ngay cả Cương Lôi Giản cũng bị đánh nát biến thành yêu tinh. Còn yêu thú Thứ Giáp Hải Báo của Cổ Phá U thì bị Thiên Hồ giết chết.

Sau một trận chiến nhẹ nhàng, Sở Vân giết chết Cổ Phá U, lập tức Túy Tuyết Đao đạt tới chín trăm chín mươi chín năm tu vi, một lượng lớn yêu tinh dư thừa không thể hấp thụ được nữa. Linh Yêu kiếp tùy thời cũng sẽ đến, bây giờ Sở Vân không còn cách nào khác là cất Túy Tuyết Đao vào Tiên Nang, cắt đứt khí tức.

Sau khi Thiên Hồ hút yêu tinh của Đại Yêu thú Thứ Giáp Hải Báo, đạt được bảy trăm tám mươi tám năm tu vi.

Một chiếc đuôi mới của Thiên Hồ bắt đầu hình thành.

Phần cuối chiếc đuôi này mang theo một chút lục ý. Chính là đuôi hệ Mộc của Thiên Hồ, từ nay về sau Thiên Hồ có thể sử dụng đạo pháp Mộc hàng.

Năm đuôi Thiên Hồ, mỗi đuôi phân biệt đại diện cho Hỏa Thổ Kim Thủy Mộc trong ngũ hành. Thời gian trôi qua, đuôi Thiên Hồ đã trưởng thành hơn phân nửa. Điều

này không khỏi làm Sở Vân cảm khái, chiến đấu quả thực là cách đề thăng tu vi nhanh nhất.

Chung quy lại có ba cách chính đề thăng tu vi. Cách thứ nhất chính là chiến đấu, hấp thụ yêu tinh, có thể khiến cho tu vi tăng vọt.

Cách thứ hai chính là hút nguyên khí, hiệu suất càng cao tu vi tăng trưởng càng nhanh.

Cách còn lại chính là dùng đan dược. Bất kể là thành phẩm đan dược như Thăng Nguyên Đan hay dược liệu như Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, trong quá trình luyện đan hấp thụ dược tính của dược liệu đều có thể đề thăng tu vi.

- Thiếu chủ Viêm gia, ngươi định chạy đi đâu?

Kim Bích Hàm núp một bên, phát hiện hai người thiếu chủ Viêm gia và Viêm Cơ Ti đang lén lút chạy trốn.

- Ngươi muốn gì?

Thiếu chủ Viêm gia và Viêm Cơ Ti đang dìu đỡ nhau, sắc mặt trắng bệch, dáng vẻ vô cùng thảm hại. Bọn chúng trông thấy Sở Vân chém giết Cổ Phá U, chính xác đang lặng lẽ rời đi. Lại không ngờ gần đó có Kim Điệp của Kim Bích Hàm theo dõi.

- Ha ha, hóa ra là thiếu chủ Viêm gia!

Sở Vân không kiềm chế được cười rộ lên, thật không ngờ vận khí của mình lại tốt như vậy. Có thể gặp cá lớn liên tục.

- Ta đã chứng kiến toàn bộ trận chiến vừa rồi. Ngươi không thể giết ta, ta chính là thiếu chủ Viêm gia. Ngươi muốn khơi mào chiến tranh giữa Viêm gia và Thư gia sao?

Thiếu chủ Viêm gia không chút sợ hãi, nói.

- Ngươi nghĩ rằng ta thực sự sợ sao?

Sở Vân cười nhạt, rút Định Tinh Cung ra.

241. Chương 55: Bắt Cá Lớn (hạ)

Chương 55: Bắt cá lớn (hạ)

Ầm!

Hắn không nói thêm lời nào, giương cung đã cài tên, bắn ra một mũi Lưu Tinh Tiễn.

Tiễn xuyên qua khoảng không, thoáng chốc vụt đến khiến cho thiếu chủ Viêm gia bất ngờ không kịp đề phòng liền bị bắn bay đi. Tõm một tiếng, bay xuống biển.

- Ngươi điên rồi! Cư nhiên dám giết ta!

Trong miệng Thiếu chủ Viêm gia phun ra máu tươi, từ dưới biển ngóc đầu lên. Trong ánh mắt nhìn về phía Sở Vân, kèm theo vẻ sợ hãi không thể che giấu.

- Ngay cả liên quân mười bốn gia đảo ta còn không sợ, lẽ nào sợ Viêm gia ngươi?

Sở Vân cười giễu cợt một tiếng.

- Ngươi thực sự cho rằng, trận chiến kia Viêm gia chúng ta dốc hết toàn lực sao?

Viêm Cơ Ti chau mày, lời lẽ đầy khiêu khích.

Ầm!

Sở Vân lại bắn thêm một tiễn, Viên Ti Cơ dốc toàn bộ sức lực chống lại. Nàng lùi lại phía sau năm bước, thân hình loạng choạng, dùng ánh mắt khó tin nhìn về phía Sở Vân.

Hai người Viêm gia rơi vào trầm mặc, sắc mặt vô cùng khó coi. Rốt cục bọn họ cho rằng, Sở Vân chính là người điên! Giết chính mình là một ý niệm điên rồ.

- Thiếu chủ, ngài hãy đi trước. Để ta ngăn bọn chúng lại!

Viêm Cơ Ti đứng chặn trước mặt thiếu chủ Viêm gia, lấy ra Hồng Ngọc Địch, đặt trên đôi môi mọng đỏ. Trong tiếng sáo du dương, một bầy Yêu Tước từ trong Tiên Nang đeo ở thắt lưng của nàng bay ra, dày đặc hướng về phía Sở Vân và Kim Bích Hàm.

Chỉ trong nháy mắt, bầy Yêu Tước chảy ra như nước, hơi nóng bốc lên không trung.

Mây mù dày đặc che trở thân ảnh thiếu chủ Viêm gia, giúp hắn thoát khỏi tầm mắt của đám người Sở Vân.

Sở Vân thúc dục Thiên Hồ, liên tiếp vận dụng đạo pháp thủy hành, khắc chế bầy yêu tước hành hỏa. Thiên Hồ với đạo pháp công kích mãnh liệt, khiến cho bầy Yêu Tước từng mảng từng mảng lớn tan thành một khối yêu tinh, rơi vào trong nước biển…

Viêm Cơ Ti cắn chặt răng, gọi Yêu Tước vương ra. Chiến lực của nó đạt cấp Đại Yêu, dĩ nhiên tu vi gần đạt cấp Linh Yêu. Cơ hồ sánh ngang với Túy Tuyết Đao.

Chỉ là Thiên Hồ của Sở Vân chính là yêu thú tuyệt phẩm. Đối chiến với yêu thú cùng cấp, ưu thế Tiên Thiên vượt trội. Yêu Tước vương cũng không phải đối thủ.

- Kim Phấn Điệp Ảnh!

Trong lúc chiến đấu, Kim Bích Hàm cũng xuất thủ, gọi ra một bầy Kim Điệp. Lấy Kim Ngọc Tiên Điệp làm thống lĩnh, thúc dục đạo pháp quần công, đánh giết xông tới.

Viêm Cơ Ti lấy một chọi hai, tiếng sáo lúc nhanh lúc chậm. Mỗi giây mỗi phút, bầy Yêu Tước đều tổn thất một lượng lớn. Thế nhưng bằng mọi giá, dù vô cùng khốn khó cũng muốn chặn hai người Sở Vân và Kim Bích Hàm lại.

- Đây là âm nghệ đại thành, hiệu quả ngự yêu cao hơn rất nhiều so với mệnh lệnh la hét đơn điệu. Lúc nào đó ta cũng nên học tập Tiếu Thương Hải một chút.

Lúc này tim Sở Vân đập thình thịch. Tiếu Thương Hải chính là môn đạo pháp Thanh Ngự cấp tuyệt phẩm của Hải Long Vương Khương Bác, nó cùng đẳng cấp với đạo pháp Chấn Cửu Tiêu.

Chỉ trong chốc lát, bầy Yêu Tước đã chết vô số. Yêu Tước Vương cũng đã bị thương nặng, thế nhưng sau cùng lại không bắt được Viêm Cơ Ti.

- Sở huynh, hãy để cho ta!

Kim Bích Hàm nghiêm túc, lấy ra một mảnh Ngọc Cầm. Ngón tay như cây hoa lan nở rộ, khẽ gẩy dây đàn, nhất thời phát ra âm thanh du dương, êm ái như tiếng suối chảy.

Sắc mặt Viêm Cơ Ti đại biến:

- Đây chính là môn đạo pháp Thanh Ngự tuyệt phẩm!

Trong lòng Sở Vân chấn động:

- Không ngờ Thạch Gia Minh cũng có nhạc nghệ cảnh giới đại thành.

Vận dụng Chấn Cửu Tiêu điều khiển bầy kim điệp, nhất thời chiến lực tăng thêm mấy lần, bầy Yêu Tước liền nằm dẹp xuống. Rất nhanh, Kim Bích Hàm thiết lập được cục diện, bắt được Viêm Cơ Ti.

- Đáng tiếc đã để thiếu chủ Viêm gia chạy mất.

Kim Bích Hàm có chút nuối tiếc.

Sở Vân không biết làm gì hơn đành nhún vai một cái. Hắn không có yêu thú giỏi về việc truy lùng dấu vết, mà bản thân bầy Yêu Tước cũng là yêu thú che giấu tung tích rất tốt.

Bất quá, kỳ thực bản thân hắn cũng không có ý định giết chết thiếu chủ Viêm gia. Cổ Phá U chỉ là môn khách, giết cũng không có gì đáng nói. Thế nhưng thiếu chủ Viêm gia là người thừa kế chức vụ đảo chủ, tin tức giết hắn lan truyền ra ngoài, tất nhiên sẽ gây nên

chiến tranh.

Đây là chuyện Sở Vân không mong muốn.

- Trông giữ Viêm Cơ Ti thật tốt, chúng ta sẽ lưu lại trên đảo vài ngày nữa.

Sở Vân nói với Kim Bích Hàm.

Viêm Cơ Ti trừng mắt, vô cùng sợ hãi dũng khí của Sở Vân. Ở đây là hải vực Viêm gia, bọn chúng bắt mình làm tù binh rõ ràng không hề sợ hãi, mà lại có thể ung dung ở lại chỗ này thêm vài ngày.

Sở Vân đang chờ đợi Trữ Phàm Trần.

Cổ Phá U, thiếu chủ Viêm gia đều có thể chạy thoát. Trữ Thiên Vương há lại không thể chạy thoát sao?

Nếu như không nhân cơ hội này giết chết hắn. Ngày sau trở thành đại địch, e là sẽ phải hối tiếc sự phóng túng ngày hôm nay.

Trữ Phàm Trần mới chính là mục tiêu chính của Sở Vân. Những người khác như là Cổ Phá U, cũng chỉ là quỷ gặp xui xẻo mà thôi.

Nhưng mà bọn họ đã đợi đến ba ngày, vẫn không thấy bóng dáng của Trữ Phàm Trần.

- Lẽ nào hắn thực sự chết tại bạo động ở hải vực Xà Tảo?

Sở Vân khẽ nhíu mày.

- Đi thôi, tránh đêm dài lắm mộng. Viêm gia cho rằng chúng ta đã rời đi, cho nên trong khoảng thời gian ngắn sẽ không đến đây. Thế nhưng lăng mộ Thiên La Hậu, rốt cục cũng ở gần đây. Bọn chúng có lẽ sẽ đến vớt.

Kim Bích Hàm cũng khuyên nhủ.

- Một tên đệ tử Trữ gia không có tên tuổi, chết tại bạo động Xà Tảo cũng chỉ là chuyện bình thường.

Viêm Cơ Ti cười nhạo, không hề cảm thấy mình đang bị bắt làm tù binh. Tính khí nàng nóng như lửa đốt, mang theo tích cách kiêu ngạo vốn có trong Viêm gia.

- Chúng ta đi thôi.

Cuối cùng Sở Vân điều khiển mật thuyền, rời khỏi hải vực này.

Sau nửa ngày, sóng biển ôm trọn bãi cát, trên hải đảo không tên nghênh đón một vỏ sò khổng lộ.

Vỏ sò mở ra, Trữ Phàm Trần từ trong vỏ sò chui lên, kim sa chấn động rơi xuống khắp người. Hắn phu ra một ngụm khí bẩn:

- Phù… Rốt cục cũng đã đi. Tên Sở Vân này rất can đảm, dám dừng lại ở đây thời gian dài như vậy. Ách!

Bỗng nhiên toàn thân hắn rung lên, nhìn vào khoảng không.

Ở nơi nào đó, một người một hồ một cung, đang hờ hững nhìn về phía chính mình.

- Đúng là thiếu hiệp Sở Vân quá bộ đến! Có thể gặp được Tiểu Bá Vương của Chư Tinh Quần Đảo, thực sự là vinh hạnh của tại hạ!

Chợt nhìn thấy Sở Vân lơ lửng giữa không trung, con ngươi của Trữ Phàm Trần liền co lại. Bỗng nhiên trên mặt liền hiện lên vẻ tươi cười đầy chân thành, hướng về phía Sở Vân chắp tay hành lễ, bộ dáng nho nhã ôn hòa không gì sánh được.

Giơ tay không muốn đánh dáng vẻ người tươi cười.

242. Chương 56 : Yêu Thực Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi Tuyệt Phẩm (thượng)

Chương 56 : Yêu thực Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi tuyệt phẩm (thượng)

Nếu như Sở Vân không có ký ức của kiếp trước, e là cũng không để ý tới người này.

Bộ dáng Trữ Phàm Trần ẩn nhẫn, khiến cho Sở Vân vô cùng kiêng kỵ. Nhất định phải nhân cơ hội hắn chưa quật khởi diệt trừ hắn đi. Bằng không ngày sau chính là tai họa lớn!

- Hôm nay không diệt trừ người này, ngày sau tất sẽ trở thành cường địch!

Trông thấy Trữ Phàm Trần biểu hiện như vậy, càng khiến cho Sở Vân hạ quyết tâm. Giương cung cài tên, trực tiếp bắn ra Lưu Tinh Tiễn!

Trữ Phàm Trần vô cùng kinh hãi, hắn cảm nhận được luồng sát khí cuồn cuộn trên người Sở Vân bắt đầu tỏa ra, trong lòng vô cùng kinh nghi. Bởi đây cũng chính là lần đầu tiên hắn gặp mặt Sở Vân.

Hắn cũng đã sớm đề phòng, lập tức thúc dục Kim Sa Bố. Từng luồng từng luồng cát màu vàng phụt ra, trong khoảnh khắc tạo thành một bức tường cát bảo vệ trước mặt hắn.

Lưu Tinh Tiễn mạnh mẽ bắn đến, bùng nổ trên bức tường cát 'ầm' một tiếng, cát bay tung tóe khắp trời.

- Sở Vân thiếu hiệp, có chuyện gì hãy từ từ nói. Lúc này, nhất định chúng ta có chuyện gì đó hiểu nhầm!

Trữ Phàm Trần bay ngược lại phía sau, bộ dáng vô cùng chật vật. Đồng thời vẻ mặt kinh hoàng giải thích.

Sở Vân cười nhạt, Lưu Tinh Tiễn trong tay tiếp tục bắn ra, thề phải lấy được tính mệnh của Trữ Phàm Trần.

Trữ Phàm Trần cực nhọc thoát được, thế nhưng mỗi lần đều vất vả như vậy. Tuy rằng thân hình hắn loạng choạng nhưng mà thân thể hắn được bảo vệ tương đối tốt. Sở Vân bắn ra ba tiễn, thực sự cũng không làm hắn tổn thương chút nào.

- Trong tay ta không có bất cứ bảo vật gì trong lăng mộ, Sở huynh phải tin ta!

Trữ Phàm Trần vừa bay ngược lại, vừa kêu lớn.

Sở Vân không ngừng phóng tiễn, không có thời gian nói chuyện phiếm với hắn:

- Tính mệnh của ngươi chính là bảo vật của ta.

Sắc mặt Trữ Phàm Trần trầm xuống, chật vật tránh né Lưu Tinh Tiễn, lại mở miệng nói:

- Tại hạ thực sự không hiểu lắm, Sở huynh vì sao lại nhằm vào ta! Có chuyện gì chúng ta có thể từ từ nói!

Lại có Lưu Tinh Tiễn trả lời hắn.

Cảm thấy Kim Sa Bối dần dần không chống đỡ nổi, trong mắt Trữ Phàm Trần chợt lóe lên một đạo âm quang, sau cùng hô lớn:

- Được! Sở huynh đã thắng, ta đích xác có bảo vật trong lăng mộ. Đây là yêu thú tương đối hiếm có, bảo vật này có thể Sở huynh thích. Xem ra Sở huynh thích hợp với nó hơn ta.

- A? Là loại yêu thú gì?

Tròng lòng Sở Vân cười nhạt, thầm nghĩ bảo vật duy nhất trong lăng mộ chính là một ngọc giảm, hiện nay đang ở trong tay chính mình. Hắn liền ngừng công kích, muốn xem Trữ Phàm Trần dùng thủ đoạn gì, có âm mưu quỷ kế hiểm độc gì.

- Đây chính là yêu thú tồn lại thời thượng cổ, bây giờ thuộc về Sở huynh.

Hắn mở bàn tay ra, lộ ra yêu thú trong đó. Chợt liếc mắt nhìn qua, hình như là Kim Điều. Hoàn toàn không nhúc nhích, kim quang lóe ra, khí tức rất u ám khiến cho người ta rất khó phát hiện ra cấp tu vi của nó.

- Tại hạ sẽ đặt vật này ở trên bờ cát. Tại hạ thừa nhận mình không phải là đối thủ của Sở huynh, bây giờ không thể làm gì khác hơn là bảo lưu tính mệnh của chính mình.

Vừa nói dứt lời, Trữ Phàm Trần liền đặt Kim Điều trên tay xuống mặt đất. Chính mình thì từ từ lui lại phía sau năm mươi bước, vẻ mặt rất thành khẩn.

- Vật này rất có thể là giả!

Sát khí trong lòng Sở Vân càng tăng, ánh mắt thoáng nhìn Kim Điều trên bờ cát. Không thể không nhắc tới vẻ ngoài đẹp mắt của nó cộng thêm khí tức rất mịt mờ thật giống như là yêu thú thời thượng cổ. Khiến người ta phải xem xét.

- Chờ chút, ta nhớ ra rồi. Trữ Thiên Vương có một yêu thú Bách Túc Kim Ngô. Là một yêu thú thượng cổ, tư chất bán tuyệt phẩm, sắc bén vô cùng. Đạo pháp phát ra chính là một đạo kim quang, uy thế long trời nở đất vô cùng đáng sợ. Khi ngủ đông lại thường không có cảm ứng, khí tức rất mờ mịt. Nguyên lai lúc này hắn đã chiếm được yêu thú này!

Trong đầu Sở Vân chợt lóe ra linh quang, dùng ký ức khám phá ra thân phận của Kim Điều.

- Hắn đang muốn ám toán ta, muốn cho lòng tham của ta nổi lên. Sau đó đợi ta tiếp cận, sau đó để Bách Túc Kim Ngô bạo khởi. Khiến ta bất ngờ không kịp phòng bị, bỏ mạng tại chỗ. Không tồi, hắn đích xác có rất nhiều trận chiến giống như vậy.

Sở Vân rùng mình, trông thấy hai mắt Trữ Phàm Trần trong suốt, vẻ mặt chân thành, càng cảm thấy cần phải tiêu diệt người này.

Hắn hừ lạnh một tiếng, giương cung cài tiễn, liên tiếp bắn ra ba mũi Lưu Tinh Tiễn, 'Ầm ầm ầm' bắn trúng Bách Túc Kim Ngô.

"Cái gì? Hắn có thể phát hiện được sao? Ta vận dụng cách này, ngay cả cường giả như Cổ Phá U cũng không thể nghĩ ra. Vì sao hắn có thể phát hiện?"

Sắc mặt Trữ Phàm Trần đại biến, rốt cục không thể ngụy trang. Thốt lên tiếng cười nham hiểm.

- Nếu Sở huynh cố chấp như vậy, tại hạ cũng chỉ còn cách tự vệ mà phản kích! Bách Túc Kim Ngô, đi!

Bụi bay khắp trời, một đạo kim quang bắn ra. Bỗng nhiên hóa thánh thành một con rết màu vàng to lớn như rồng, bối giáp màu vàng sáng loáng giữa không trung, miệng rộng, chân nhiều vô số, dương nanh múa vuốt khí thế vô cùng hung ác.

- Con rết lớn cấp Đại Yêu đỉnh phong! Không chỉ có như vậy, mà còn có một cổ long khí yếu ớt. Hẳn là nó đã nuốt thiên tài dị bảo có tinh quang của rồng, khiến tư chất đột phá tới bán tuyệt phẩm.

Hai con mắt Sở Vân co lại, xốc lại tinh thần. Điều khiển Thiên Hồ và Định Tinh Cung giao chiến với Thiên Hồ.

Lưu Tĩnh Tiễn rất mạnh, uy lực rất lớn. Thế nhưng bắn vào thân thể Bách Túc Kim Ngô, rõ ràng chỉ để lại vết thương nhỏ. Hơn nữa Bách Túc Kim Ngô nắm giữ một môn đạo pháp tự trị thương, Kim Hoa lưu chuyển trên bối giáp, các vết thương nhanh chóng lành lại mà mắt thường có thể được.

Sở Vân vất vả chiến đấu nhưng không có hiệu quả gì đối với Bách Túc Kim Ngô.

- Sở huynh là người khoan dung độ lượng, không bằng hãy dừng tay. Ta biết Sở huynh không có hảo cảm với Trữ gia, kỳ thực ta tuy là đệ tử Trữ gia, bất quá cũng chỉ là thân phận bàng tộc. Tương đương với bán ngoại nhân mà thôi. Sở huynh hà tất phải cố chấp như vậy?

Trữ Phàm Trần giả bộ thở dài khuyên giải. Hắn tưởng rằng nguyên nhân Sở Vân muốn giết hắn, bởi thân phận của hắn là đệ tử Trữ gia.

- Thật không ngờ thực lực của Trữ Thiên Vương lúc này đã mạnh mẽ như vậy. Chỉ dựa vào Bách Túc Kim Ngô, thực lực của hắn đã nhích hơn Phương gia tam tử một chút. Ta muốn giết hắn, cần phải khổ chiến!

Trong mắt Sở Vân hiện lên phong mang sắc bén, thực lực của Trữ Phàm Trần như vậy càng khiến hắn hạ quyết tâm.

Hắn đã hiểu rõ Bách Túc Kim Ngô, tạm thời không dùng đến Lưu Tinh Tiễn. Tập trung chỉ huy Thiên Hồ, thúc dục đạo pháp hành hỏa đối chiến.

243. Chương 57 : Yêu Thực Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi Tuyệt Phẩm (hạ)

Chương 57 : Yêu thực Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi tuyệt phẩm (hạ)

Hỏa khắc kim, mà Bách Túc Kim Ngô là yêu thú thuộc kim. Nhất thời Bách Túc Kim Ngô nhe nanh múa vuốt bị khắc chế, rơi vào thế hạ phong.

- Đây chính là Thiên Hồ sao?

Trữ Phàm Trần luôn chú ý vào chiến trường, dùng ánh mắt nóng như lửa chăm chú nhìn thẳng vào Thiên Hồ.

- Thật không hổ là Thiên Hồ tuyệt phẩm! Nghe nói Thiên Hồ tu vi đại thành có thể sở hữu chín đuôi, gồm chín loại thuộc tính khác nhau. Chín loại thuộc tính, thủ pháp thay đổi, chung quy lại có thể khắc chế được đạo pháp của đối thủ.

Hỏa diễm dày đặc, hơi nóng cuộn trào mãnh liệt. Tiếp đó Bách Túc Kim Ngô liền tháo chạy, bị Thiên Hồ vóc dáng nhỏ hơn chính mình hàng trăm lần gắt gao chèn ép, hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Ầm!

Một âm thanh nổ vang trời, một lần nữa bắn trúng Bách Túc Kim Ngô. Khiến nó trực tiếp từ giữa không trung, ầm một tiếng rơi xuống phía dưới đập vào hòn đảo nhỏ vô danh. Đầu đuôi Kim Ngô như lạc trong nước biển, vỗ sóng bắn ngập trời.

Sở Vân đang muốn thừa thắng truy kích, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy có điều bất an. Liền ngừng thế tấn công, vội vàng bay lên không. Cơ hồ chỉ trong giây lát, có một lưỡi dao vô hình từ đâu đến chém tới trước mặt hắn.

- Thứ quái quỷ gì vậy? Mau ra đây!

Sở Vân bắn ra ba tiễn, trong đó một tiễn bắn vào hung thủ ám sát.

- Đại Yêu Huyền Thanh Hạc?

Sở Vân nhướng mày, sát ý trong lòng tăng lên gấp bội.

"Lại thất bại?"

Trữ Phàm Trần lại lần nữa ám toán không thành công, rốt cục nộ ra bộ mặt thật.

- Sở Vân, chính là ngươi ép ta!

Hắn thu hồi Kim Sa Bối và Bách Túc Kim Ngô đã bị thương nặng, đội Mặc Linh Châu trên đầu, cầm Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi trong tay cưỡi Huyền Thanh Hạc hướng tới Sở Vân đánh giết.

Huyền Thanh Hạc là do hắn ám toán một vị cường giả thu được. Hiện tại đã bị phơi ngoài ánh sáng, khiến hắn hạ quyết tâm dốc toàn lực xuất thủ giết chết Sở Vân.

- Ngươi có Đại Yêu binh Mặc Linh Châu, Đại Yêu thực Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, cộng thêm Đại Yêu thú Huyền Thanh Hạc trong tay. Vì sao ngươi không tiếp tục đóng

kịch nữa?

Sở Vân cười nhạt, cũng thầm giật mình về thực lực của Trữ Phàm Trần.

Tính đến Bách Túc Kim Ngô và Kim Sa Bối cấp Đại Yêu, thực lực của Trữ Phàm Trần đã cao hơn Sở Vân một bậc. Nhất là Đại Yêu thực Sơn Long Nhãn Chi Hoa trong tay hắn cũng là yêu thực tuyệt phẩm. Rất hiển nhiên hắn cũng có kỳ ngộ.

Chỉ là Sở Vân không chút sợ hãi, hắn có Thiên Hồ tuyệt phẩm, có Định Tinh Cung thượng đẳng, ngoài những thứ đó ra còn có kinh nghiệm chiến đấu hơn hai mươi năm. Đây mới chính là bản lĩnh thực sự của hắn.

Yêu vật của đối phương tuy nhiều, nhưng khi lâm trận cần phải dựa vào ngự yêu sư chỉ huy mới được.

Không chiến bạo phát kịch liệt, hỏa diễm bay tung tóe, tiễn bắn ra như mưa, cuồng phong gào thét, Linh Châu lộ rõ uy phong. Đạo pháp liên tục chạm vào nhau, giữa không trung hiện đủ các loại ánh sáng lạn nhiều vẻ. Thiên Hồ thần tuấn, hỏa lực của Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi cũng tương đối dư thừa.

- Ha ha, đường đường là Tiểu Bá Vương chẳng qua cũng chỉ thế này mà thôi. Ngay hôm nay ngươi sẽ chết ở chỗ này, chẳng ai biết đến.

Sau khi lộ rõ bản chất, tính cách Trữ Phàm Trần đã hoàn toàn thay đổi. Rất hung hăng kiêu ngạo.

Mặc Linh Châu trên đỉnh đầu, phát ra một bức tường mây bảo vệ thân thể hắn. Các loại đạo pháp Thiên Hồ đánh tới, chỉ cần gặp mây đen là không làm ảnh hưởng được tới tính mạng của hắn.

Ngược lại Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi trong tay hắn, thân cây như một cánh tay, cành lá tươi tốt. Toàn bộ có mười hai quả Long Nhãn, bề ngoài tròn trịa đen kịt, tách rời nhau, tựa như lộ ra con ngươi cây Long Nhãn trong đó.

Quả Long Nhãn bắn ra loại ánh sáng màu đen rất đặc biệt, căn bản đạo pháp tầm thường không thể chống đỡ được. Sở Vân bị dính không ít, nhiều chỗ trên người bị xuyên thủng, máu tươi chảy ra như chút.

- Sở Vân, ngươi đi chết đi. Ngươi cố chấp mê muội, rõ ràng dám tới giết ta. Thiên Hồ của ngươi ta sẽ nhận!

Trữ Phàm Trần xác lập ưu thế, ngửa mặt lên trời cười ha hả, trong lòng mơ tưởng sẽ có hai tuyệt phẩm trong tay.

- Đúng là ý nghĩ hão huyền! Hãy tiếp chiêu, Đại Long Văn!

Sở Vân mạnh mẽ rút Túy Tuyết Đao ra, ánh đao cuộn trào mãnh liệt phát ra, bầu trời như bị nổ tung, như nước Thiên Hà cuồn cuộn mà đến.

- Hả, Túy Tuyết Đao của ngươi thực sự đã đạt được tu vi cấp Đại Yêu đỉnh phong, không sợ Linh Yêu kiếp sao? Ngươi điên rồi!

Trữ Phàm Trần bất ngờ không kịp phòng bị, thiếu chút nữa bị ánh đao đánh trúng.

Sở Vân lại có đạo pháp Tăng Quang Thiểm Thải mạnh mẽ đánh ra, giống như mãnh hổ xuống núi, thế lực không gì đỡ nổi. Trữ Phàm Trần vừa mới xác lập ưu thế, lập tức sụp đổ. Thân thể hắn bị một đao bổ trúng, trên lưng hắn lưu lại vết thương rất lớn, máu tươi chảy lênh láng.

Chỉ là Sở Vân không có trực tiếp tấn công. Trên bầu trời mây đen u ám, ầm ầm tiếng sấm nổ vang trời. Đây chính là thiên địa cảm ứng được Túy Tuyết Đao cấp Đại Yêu đỉnh phong hình thành kiếp vân của Linh Yêu.

Sở Vân vội vàng cất Túy Tuyết Đao vào Tiên Nang. Nhất thời Linh Yêu từ từ tiêu tán. Trữ Phàm Trần cười ha hả:

- Đã không còn Túy Tuyết Đao, người còn có thể kiêu ngạo được nữa sao?

Hắn chém giết xông đến, khiến Sở Vân rơi vào khổ chiến.

Sau một hồi, hắn lại rút Túy Tuyết Đao ra đón địch. Trong lúc kiếp vân của Linh Yêu dày đặc, hắn lại lần nữa cất Túy Tuyết Đao vào Tiên Nang.

Qua nhiều lần như vậy, song phương rơi vào tử chiến, Trữ Phàm Trần đắc ý cười lớn:

- Ta muốn xem ngươi có thể điên trong bao lâu!

Vẻ mặt hắn vô cùng dữ tợn, hai mặt trợn trừng đầy nhan hiểm nhìn về phía Sở Vân.

- Tiên Nang có thể che đậy khí tức, thế nhưng trời không thể. Một lần không được thì hai, hai không được thì ba, Linh Yêu kiếp sẽ trực tiếp tập trung vào ngươi! Ta không tin ngươi còn dám dùng tới Túy Tuyết Đao!

- Sở Vân, ngươi giết ai không giết? Lại muốn tới giết ta! Quả thực tự chuốc vạ vào thân. Ta vốn không muốn nổi danh, hôm nay giết chết ngươi, ta còn phải mượn rất nhiều lý do để che đậy chân tướng. Thực là phiền phức.

Trữ Phàm Trần cười nhạt, hắn càng chiến đấu càng cảm thấy nắm chắc phần thắng trong tay.

Sở Vân thu hồi Túy Tuyết Đao, chỉ dựa vào Thiên Hồ và Định Tinh Cùng rất khó chống đỡ lại ba Đại Yêu của đối phương. Có vẻ càng lúc càng khó khăn.

- Xem ra ngươi may mắn đánh thắng mấy trận, mới có thể nổi danh, bằng không anh hùng trong thiên hạ đâu có để ý tới. Tiểu Bá Vương ngươi sao vậy? Chẳng qua cũng chỉ là hư danh mà thôi. Ta căn bản coi khinh danh tiếng ngự yêu sư!

Mặt ngoài hèn mọn của Trữ Phàm Trần kỳ thực chỉ là ngụy trang. Quả thực trong xương tủy hắn vẫn luôn chảy dòng máu kiêu căng tự đại vượt qua người bình thường.

244. Chương 58 : Sở Vân, Ngươi Là Người Điên (thượng)

Chương 58 : Sở Vân, Ngươi là người điên (thượng)

- Ngươi thực sự cho rằng chính mình nắm chắc phần thắng trong tay sao?

Trong mắt Sở Vân lóe ra tinh mang, giương cung cài tiễn, liền bắn ra Lưu Tinh Tiễn hướng về phía Trữ Phàm Trần.

Ầm ầm ầm!

Lần này hắn dốc toàn lực, tốc độ Lưu Tinh Tiễn nhanh như thiểm địa, thoáng chốc bay vụt đến âm thanh liên hồi không dứt. Giữa không trung liên tiếp bạo phát một khối ánh sáng màu trạm lam, bao phủ toàn bộ thân ảnh Trữ Phàm Trần.

- Thật đáng ghét, tệ đoan Định Tinh Cung xuất hiện rồi!

Sở Vân cắn chặt răng, cảm thấy song chưởng ớn lạnh tới tận xương tủy, không thể tiếp tục bắn.

Sau khi bị một trận mưa tiễn bắn xuống, Trữ Phàm Trần lại tiếp tục ổn định lại trận tuyến, trên người hắn đầy bụi đất, tóc tai bù xù, càn rỡ cười to:

- Ngươi bắn, ngươi bắn nữa đi! Vì sao không bắn? Ahaaa, đáng tiếc thật đáng tiếc! Vừa mới bị ngươi nắm bắt được thời cơ chiến đấu, nếu như ngươi có thể duy trì liên tục như vậy, e là tính mệnh của ta gặp phải nguy hiểm.

- Hừ!

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, cũng hiểu được không cam lòng chịu. Tệ đoan Định Tinh Cung làm giảm đi rất nhiều uy lực của Lưu Tinh Tiễn Thuật. Trong vài trận chiến lần trước, Sở Vân cũng đã nhận ra điều này. Chỉ là độ chính xác trác việt của Định Tinh Cung khiến hắn không đành lòng vứt bỏ.

"Đánh với cường địch, Định Tinh Cung bị hư cũng có thể mất mạng. Nó không thích hợp với ta. Sau khi trở về, ta sẽ thay đổi yêu cung khác."

Hắn thầm hạ quyết tâm, đành phải vứt bỏ Định Tinh Cung đổi lấy yêu cung khác không bị hạn chế số lần bắn.

- Giờ đến lượt ta!

Trữ Phàm Trần thỏa mãn thở dài một tiếng, điều khiển Huyền Thanh Hạc bay tới chém giết.

Sở Vân không thể giương cung, chỉ có thể dựa vào Thiên Hồ vất vả chống lại.

- Ngươi biết tại sao sẽ bại không?

Trong lúc chiến đấu kịch liệt, Trữ Phàm Trần dùng ánh mắt như đối đãi với người chết nhìn về phía Sở Vân.

- Bởi vì thái độ thích chơi trội của ngươi. Điểm yếu yêu binh của ngươi ta đều hiểu rõ, phong cách chiến đấu của ngươi ta đều lý giải được. Ngược lại ngươi còn không biết con bài chưa lật của ta. Sau khi ngươi chết, nếu như vong hồn xuống hoàng tuyền hãy nhớ kỹ lời giáo huấn này của ta. Hãy nhớ kỹ ngươi vốn không phải chết, chỉ là đắc tội với người không nên đắc tội mà thôi.

- Ngươi thật quá nhiều lời.

Vẻ mặt Sở Vân rất vững vàng và có nghị lực, gặp nguy không vẫn không loạn. Trong trận chiến kịch liệt, cảm giác được chính mình chỉ huy Thiên Hồ càng lúc càng thuận lợi.

Bây giờ cũng đã trải qua hơn một năm, hắn chủ yếu sử dụng Túy Tuyết Đao và Định Tinh Cung, còn đối với Thiên Hồ chỉ là huấn luyện để thăng tu vi của nó. Vẫn chưa hề sử dụng là chiến lực chủ chốt.

Hiện giờ Túy Tuyết Đao và Định Tinh Cung đều không thể sử dụng, hắn điều khiển Thiên Hồ, trong trận chiến không ngừng khai thác tiềm chiến đấu của Thiên Hồ.

Thiên Hồ vẫn chưa hề học tập đạo pháp Mộc Hành, thế nhưng bốn thuộc tính đạo pháp Hỏa Thổ Kim Thủy liên tục được sử dụng đến, càng dùng càng thành thạo, mơ hồ tấn chức đến một cảnh giới khác.

Đạo pháp thúc dục Thiên Hồ càng lúc càng ít, thế nhưng trong lúc chiến đấu lại càng lúc càng nhẹ nhàng. Các loại đạo pháp đều được sử dụng vừa lúc, khiến cho sắc mặt Trữ Phàm Trần từ từ trầm xuống.

"Thiên phú chiến đấu thiên bẩm của Sở Vân quả thực không tầm thường. Rõ ràng trong chiến đấu, bất ngờ đột phá nhiều như vậy."

Trữ Phàm Trần âm thầm kinh hãi, với tư cách là đối thủ, trong suy nghĩ của hắn không ngừng đề cao Sở Vân.

Nguyên bản chính mình một lần tề công, đối phương cần phải sử dụng liên tiếp mấy loại đạo pháp mới có thể miễn cưỡng chống đỡ. Nhưng bây giờ, đạo pháp sử dụng rất ít, ngược lại khiến cho chính mình cảm thấy khó chịu. Không hiểu vì sao tác chiến cũng không được mạnh mẽ, chân tay bị gò bó.

- Không thể tiếp tục như vậy được! Long Mục Kinh Quang!

Hắn vung yêu thực tuyệt phẩm Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, mười hai vỏ quả Long Nhãn nứt ra, lộ ra con ngươi bên trong Long Nhãn. Long mục liên tục nháy, bắn ra ánh sáng màu đen đặc biệt, xuyên thủng khoảng không. So với Lưu Tinh Tiễn còn nhanh hơn nhiều,

bao phủ hướng về phía Sở Vân.

Sở Vân cưỡi trên lưng Thiên Hồ, thấy vô số màu huyền quang sặc sỡ, cấu thành một mảng lớn, mang theo uy thế khủng khiếp hướng về phía chính mình. Hiểu rằng chỉ dựa vào Thiên Hồ không thể chống đỡ được, đang muốn sử dụng Túy Tuyết Đao thêm một lần

nữa.

Bỗng nhiên một bầy Kim Điệp bay lượn mà đến, hy sinh chính mình ngăn cản huyền quang.

Sở Vân liền nhìn lại. Cũng là vì Kim Bích Hàm thấy Sở Vân mãi không trở về, trong lòng cảm thấy bất an liền quay trở lại.

- Sở huynh mau đi thôi! Chiến hạm của Viêm gia đang tới!

Kim Bích Hàm đứng trên mật thuyền đang nổi bồng bềnh trên mặt biển, báo tin tức không tốt cho Sở Vân. Hai người chiến đấu trên hải vực Viêm gia lâu như vậy, Viêm gia không chú ý đến mới là lạ.

- Chiến hạm?

Sắc mặt Trữ Phàm Trần trở nên nhợt nhạt. Chiến hạm Viêm gia do Viêm đảo gia chủ đích thân thống lĩnh.

Trong tay Viêm gia đảo chủ có Tam Hỏa Nha cấp Linh Yêu, có người nói đó chính là dòng dõi chính thống của yêu thú tuyệt phẩm Tam Túc Kim Ô. Liệt diễm mạnh mẽ vô cùng có thể đốt trời luộc biển, chiến lực kinh khủng.

- Hừ! Lần này hãy tha cho ngươi, sớm muộn gì ta cũng sẽ đến lấy tính mệnh của ngươi.

Trữ Phàm Trần rất tự tin, lưu lại những lời này sau đó rời đi.

- Ngươi muốn rời đi?

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, lúc đó hoàn toàn không có ý định buông tay. Khống chế Thiên Hồ gắt gao ngăn Trữ Phàm Trần lại.

- Sở huynh, nếu không đi e là không kịp mất!

Kim Bích Hàm gấp gáp kêu lớn.

- Huynh hãy đi trước. Ta tự có cách thoát thân, không giết người này, ta không cam lòng!

Sở Vân quát lớn.

- Ngươi điên rồi?

Sắc mặt Trữ Phàm Trần trắng bệch, lần này thực sự lúng túng, kinh hô.

- Một khi bị Viêm gia bắt, ngươi thực sự nghĩ rằng điều ước trong hòa đàm có tác dụng sao?

Trong mắt Sở Vân lóe ra thần quang, toàn tâm toàn ý tấn công. Thực lực của Trữ Phàm Trần đã nằm ngoài dự tính của hắn, càng khiến hắn kiêng kỵ. Nếu như để hắn

phát triển thêm nữa, sau này ắt còn đột phá?

- Bây giờ cho dù hy sinh Túy Tuyết Đao, cũng phải giết chết hắn, không thể để hậu họa về sau!

Sở Vân hạ quyết tâm, thế tiến công càng thêm hung mãnh sắc bén.

- Ta đã nói điều gì, tại sao chọc tức kẻ điên này!

Khí tức Trữ Phàm Trần bất thường.

- Sở Vân, ta nguyền rủa ngươi, ngươi sẽ không được chết tử tế!

Hắn thức sự nóng lòng, nếu như bị chặn lại, chẳng may bị Viêm gia bắt lại. Cho dù cả cuộc đời này hắn khổ cực âm thầm tích lũy thành quả e cũng khó có thể giữ được.

245. Chương 59 : Sở Vân, Ngươi Là Người Điên (hạ)

Chương 59 : Sở Vân, Ngươi là người điên (hạ)

Sở Vân có thân phận Thiếu đảo chủ sẽ được chuộc lại. Nhưng hắn chỉ là một chi nhánh khác của gia tộc, không truy cứu chuyện chính mình cất giấu yêu thực tuyệt phẩm cũng đã rất không tồi rồi.

Bỏ mặc hàng loạt hạm đội mờ mờ ảo ảo từ phía xa xa ngoài biển đi tới. Trữ Phàm Trần điên dại thúc dục đạo pháp. Các loại đạo pháp rực rỡ sáng lạn, huyền quang phát ra hàn khí tỏa ra bốn phía, cát vàng bắn khắp trời, phong nhận chém xuống.

Kim Bích Hàm cắn chặt răng, điều khiển Kim Ngọc Tiên Điệp trợ giúp Sở Vân ổn định đầu trận tuyến. Đôn Hoàng Công Chúa giậm chân trên thuyền, gấp gáp nói:

- Sở huynh, mau đi thôi.

- Hãy tin ta, huynh ở lại chỉ khiến ta thêm bận tâm!

Sở Vân chiến đấu hăng hái, hai mắt nhìn chằm chằm vào Trữ Phàm Trần. Không đến mức tuyệt đường, hắn tuyệt đối sẽ không thu tay lại.

- Ai!

Kim Bích Hàm thở dài một tiếng, thu hồi Kim Ngọc Tiên Điệp, chui vào mật thuyền, lặn xuống phía dưới.

- Ha ha ha, dám ở lại hải vực Viêm gia ta không kiêng nể gì cả. Hai người các ngươi đều phải chết!

Viêm gia đảo chủ cao một trượng, lưng hùm vai gấu, râu tóc đỏ như lửa, đứng đón gió ở mũi thuyền, nhìn hai người chiến đấu kịch liệt cười ha hả.

- Sở Vân, ngươi thật to gan. Dám bắt đệ tử Viêm gia ta làm tù binh, còn dám kiêu ngạo ở chỗ này! Ủa? Kia chính là Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi! Ha ha ha, tốt, thật quá tốt. Ngày hôm nay Viêm gia chúng ta có thu hoạch, thu hoạch đặc biệt, chiếm lấy hai đại yêu vật tuyệt phẩm!

Thiếu chủ Viêm gia đứng bên cạnh phụ thân, hai mắt lóe ra hỏa diễm ẩn chứa lòng tham, chăm chú nhìn thẳng vào Thiên Hồ và Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi.

Bên cạnh hắn, là hạm đội gồm hơn một trăm chiến thuyền hùng tráng, tinh kỳ trống trận san sát nhau mọc lên như rừng, binh hùng tướng mạnh nhiều vô kể. Suy xét tỉ mỉ hạm đội Viêm gia vượt xa so với hạm đội xuất chúng của Thư gia, biểu hiện rõ nhãn hiệu Viêm gia là một thế lực nhất lưu lâu đời.

- Ngươi điên thật rồi, ngươi điên thật rồi! Ta phải giết chết ngươi!

Trữ Phàm Trần phát điên, liều mạng công kích Sở Vân. Hắn hận Sở Vân tới tận xương tủy, chính là vì Sở Vân điên cuồng kéo hắn vào vực sâu.

- Các ngươi không nghe thấy lão phu nói gì sao?

Hai người vẫn chiến đấu kịch liệt như trước, khiến sắc mặt Viêm gia đảo chủ trầm xuống. Vỗ Tiên Nang, gọi ra một đầu Linh Yêu.

Vóc dáng hắn bình thường, da đỏ như lửa, mũi uốn lượn hình lưỡi câu, tóc giống như hỏa diễm không ngừng thiêu đốt. Đây chính là Linh Yêu Tam Túc Hỏa Nha thành danh của Viêm gia đảo chủ.

- Mau đến bắt bọn chúng lại cho ta!

Viêm gia đảo chủ cười nhạt.

- Dát!

Tam Túc Hỏa Nha quát lớn một tiếng, bay lên không trung liền hiện nguyên hình.

Tam Túc Hỏa Nha to lớn như hòn núi nhỏ, trong lúc đó vắt ngang giữa trời đất. Hai cánh dài khoảng năm mươi trượng, giương cánh bay cao có thể che trời phủ đất. Hình thể to lớn, còn to hơn cả chiến hạm lớn. Hỏa diễm trên người nó bốc cháy mãnh liệt, nhất thời nhiệt độ xung quanh liên tục tăng lên, khiến cho người ta cảm giác khô nóng dị thường.

Còn chưa bay tới gần, khí tức Linh Yêu đã vọt tới. Cho dù là Thiên Hồ hay là Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi cũng chỉ đạt cấp Đại Yêu, đều bị áp chế. Linh quang mờ đi, chiến lực giảm mạnh còn không đến phân nửa. Uể oải mệt mỏi, hướng về phía ngự yêu sư truyền đến muốn lui lại.

- Sở Vân, ngươi sẽ không được chết tử tế!

Trữ Phàm Trần vô cùng kiêu ngạo, kêu lớn.

- Tất cả các ngươi đều phải ở lại đây.

Thần tình thiếu chủ Viêm gia lúc trước bị che lập, lúc này đã cấu thành ý tứ trong lòng, nghĩ cách hành hạ Sở Vân.

- Muốn bắt ta, hãy đến đây!

Sở Vân cười nhạt, rút ra Túy Tuyết Đao. Đột nhiên thiên địa cảm ứng, mây đen vô cớ sinh ra, rất nhanh dày đặc như núi.

- Linh Yêu kiếp?

Phụ tử Viêm gia nhất tề chấn động, thất thanh kinh hô.

- Dát!

Tam Túc Hỏa Nha uy phong lẫm liệt bay đến, cảm nhận được Linh Yêu kiếp nhất thời hét lớn một tiếng, tốc độ nhanh như thiểm điện chạy bán sống bán chết quay trở lại.

- Ta sát! Ngươi thực sự điên rồi!

Sắc mặt Trữ Phàm Trần trắng bệch, không một chút huyết sắc. Hắn rốt cục cũng đã hiểu rõ ý định của Sở Vân, rốt cục khẳng định đầu óc Sở Vân có vấn đề. Chỉ gặp địch nhân lần đầu, chém giết mãnh liệt, ngay cả Linh Yêu kiếp cũng không để ý tới muốn chém giết chính mình.

- Trữ Phàm Trần, mau đến đây chúng ta tiếp tục chiến đấu!

Sở Vân cầm Túy Tuyết Đao trong tay, cưỡi Thiên Hồ bổ nhào tới Trữ Phàm Trần.

- Rốt cục ta và ngươi có thù hận sâu đậm gì, sao ngươi lại muốn giết ta như vậy?

Trữ Phàm Trần nghẹn ngào hô lớn. Hắn không dám tiếp tục chiến đấu nữa, thúc dục Huyền Thanh Hạc bỏ chạy.

Sở Vân không chịu bỏ cuộc, đuổi theo phía sau. Một tiếng sấm nổ vang trời, lôi quang cuộn trào mãnh liệt.

Đúng là nhiều lần Sơ Vân lừa gạt ông trời, nhưng uy thế Linh Yêu kiếp lần này không hề tầm thường.

- Chết tiệt! Không thể nhúng tay vào Linh Yêu Kiếp, bằng không thiên địa cảm ứng, lôi kiếp thêm nặng bổ chúng ta, chẳng phải chết oan uổng sao? Đợi yêu kiếp qua đi, ha ha…

Viêm gia đảo chủ nghĩ tới điều kỳ diệu sắp tới, lạnh lùng cười không dứt.

Thế nhưng đột nhiên dáng vẻ tươi cười trở lên cứng đờ. Tiếp đến mọi người đều cảm thấy khiếp sợ.

- Không được qua đây!

Hắn há mồm kêu lớn, hai mắt trừng lớn rồi thụt lại, trông thấy Trữ Phàm Trần vọt về phía mình.

- Cứu cứu ta với!

Toàn thân Trữ Phàm Trần ướt sũng mồ hôi lạnh, đích xác chuyện gì cũng có thể xảy ra khi tuyệt vọng.

Sở Vân khiến cho ngàn vạn đại quân đều phải khiếp sợ, lúc này tiếp túc huy động Túy Tuyết Đao, cưỡi Thiên Hồ đuổi theo không dứt.

Bầu trời vô cùng u ám, kiếp vân dày đặc chạy theo Sở Vân với tốc độ chóng mặt.

Tiếng sấm ầm ầm, kiếp vân mang theo điện mang sáng như tuyết khiến người ta phải khiếp sợ.

- Lôi kiếp!

Hai mắt Viêm gia đảo chủ trợn trừng, nhận ra yêu kiếp trên bầu trời. Kiếp nạn này không hề tầm thường, uy lực cường đại, rất khó có thể vượt qua.

Thiếu chủ Viêm gia không kiềm nổi lỗi sợ hải, hít một ngụm khí lạnh, mặt trắng bệch không chút huyết sắc, môi nhợt nhạt hoảng sợ kêu lên:

- Cha, chúng ta làm gì đây?

Viêm gia đảo chủ kinh hãi tỉnh lại, điên cuồng hét lớn:

- Toàn quân lui lại! Lui lại!

Không kịp nữa rồi, chiến hạm chuyển hướng rất khó khăn. Mà ngay cả khi có thể chuyển hướng, tốc độ cũng không thể nhanh bằng Huyền Thanh Hạc và Thiên Hồ.

Rất nhanh sau đó, Trữ Phàm Trần và Sở Vân nhảy vào giữa hạm đội của Viêm gia.

Ầm…

Linh Yêu kiếp không giống như Tiểu Yêu kiếp, Đại Yêu kiếp, phạm vi rất rộng và độ khó cũng tăng lên. Cảm thụ được khí tức nhiều như vậy, nhất thời kiếp vân trên bầu trời khuếch tán mạnh mẽ.

246. Chương 60 : Giết Đại Địch, Hạm Đội Gặp Tai Vạ

Chương 60 : Giết đại địch, hạm đội gặp tai vạ

Lúc này kiếp vân tăng mạnh ôm lấy toàn bộ hải vực, thật giống như màn đêm đột ngột phủ xuống. Từ phía xa xa nhìn lại, trên mặt biển chỉ còn lưu lại một chút ánh sáng.

- Mau tấn công, tấn công cho ta!

Viêm gia đảo chủ lại hét lớn. Trước tiên hắn muốn lôi kiếp phủ xuống đánh nổ Túy Tuyết Đao. Cứ như vậy, lôi kiếp có thể tiêu tán vô hình.

Các loại đạo pháp tới, quả thực khiến cho Sở Vân gặp phiền phức nhất định. Thế nhưng cũng không quá lớn.

Mục tiêu của Sở Vân quá nhỏ, chỉ là đuổi theo Trữ Phàm Trần vòng quanh trên thân thuyền. Đại quân Viêm gia tuy nhiều, thế nhưng đích xác rất có ít người có cơ hội

ra tay. Thậm chí có không ít đạo pháp ngộ thương cả chiến hạm.

- Mau đánh, đánh chết hắn!

- Con bà nó, kẻ nào ném đạo pháp trên đầu ta?

- Mẹ ơi, mau nhìn lên bầu trời.

Toàn bộ hạm đội một mảnh hỗn loạn.

Cảm thụ được một luồng yêu khí ngầm sôi trào, Linh Yêu kiếp trên bầu trời lại tiếp tục khuếch tán. Bầu trời nặng như sắt giống như một cái bát tô cái kín đáo chụp xuống mặt đất.

- Tiêu diệt!

Trong lòng Viêm gia đảo chủ bỗng nhiên cảm thấy tim đập nhanh, trước mắt điện quang lóe ra sáng như tuyết đột nhiên khuếch tán trải rộng khắp bầu trời.

Rắc rắc rắc…

Tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, lôi kiếp mạnh mẽ từ trước đến nay chưa từng có đột nhiên phủ xuống.

Lôi điện sáng như tuyết giống như vạn thanh lợi kiếm cắt ngang tấm màn đen nặng nề đánh xuống, bao phủ toàn bộ hạm đội của Viêm gia.

Ầm ầm ầm…

Tiếng nổ mạnh liên hồi không dứt, liên tiếp vang lên. Trong nháy mắt, hạm đội Viêm gia thương vong thảm hại. Phong diễm bốc lên, điện quang dày đặc bắn phá lên khoang thuyền khiến cho vô số kẻ gãy chân cụt tay. Phần lớn đều là sĩ tốt bình thường, làm sao có thể chống lại Linh Yêu kiếp đây?

Trữ Phàm Trần ở gần Sở Vân nhất, liền bị vài đạo lôi điện đánh trúng. Mặc Linh Châu trên đỉnh đầu hắn run lẩy bẩy, hai mắt trợn trừng đầy phẫn nộ, mạnh mẽ quay đầu lại muốn trông thấy bộ dáng thảm hại của Sở Vân, nói:

- Ngươi đi chết đi! Kiếp vân tản rộng, lôi điện càng lúc càng cường thịnh, người điên mau đi chết đi!

Một đạo thiểm điện mạnh mẽ như thác nước, tập trung tại Túy Tuyết Đao, rắc rắc một tiếng xé tan trời đất, hung hăng đánh xuống.

- Hóa Lôi!

Sở Vân khẽ quát một tiếng, thúc dục đạo pháp rất xa lạ. Giơ Túy Tuyết Đao lên cao đón nhận sấm sét.

Thân đao được bao phủ một tầng quang vực mỏng. Từng đạo thiểm điện hung mãnh chạm tầng quang vực này đều lặng lẽ tiêu tán.

- Tại sao lại có thể như vậy?

Trong lúc này, Trữ Phàm Trần thiếu chút nữa trừng mắt mà gục xuống.

- Đây là đạo pháp quái đản gì vậy?

Phụ tử Viêm gia vô cùng hoảng sợ.

- Cái quái gì thế!

Vô số người đang đợi sét đánh chết Sở Vân, thật không ngờ lôi điện lại bỗng nhiên biến mất.

Đạo pháp Hóa Lôi chính là Sở Vân trông thấy trên ngọc giản trong lăng mộ Thiên La Hậu, đây cũng là đạo pháp duy nhất được ghi lại. Tuy rằng chỉ là đạo pháp thượng đẳng nhưng lại có thể tiêu tán sấm sét không tiếng động, hóa điện quang thành vô hình.

Mấy ngày Sở Vân ở đây đều tập trung nghiên cứu môn đạo pháp này. Mới hiểu được, đạo pháp Hóa Lôi mới là bộ mặt thực sự của Thiên La Tán.

Trước kia, Thiên La Hậu chống đỡ trời xanh, chặn ngang Thiên La Tán khắc chế sấm sét điện quang. Bởi vậy thường được người ta mời đến trợ giúp độ yêu kiếp. Tâm tư Thiên La Hậu nhanh nhẹn hoạt bát hiểu rõ nhân tâm. Biết rằng sẽ gây lên tai vạ lớn cho nên để giảm đi ham muốn của kẻ khác đành phải nói dối đó là công hiệu của Thiên La Tán.

Nếu như đạo pháp Hóa Lôi phô bày, ai cũng muốn sử dụng, tất nhiên sẽ gây lên tranh chấp.

Mà Thiên La Tán lại chỉ có một, người khác đoạt đi cũng chỉ là một món đồ vật không thể tự do sử dụng.

Lời nói dối này khiến hắn làm giảm bớt đi vô số phiền phức. Cũng để người đời ngộ nhận Thiên La Tán giống như một bảo bối.

Sở Vân có được đạo pháp Hóa Lôi, chân tướng cũng được sáng tỏ. Tâm tư hắn linh động hoạt bát, chợt nghĩ tới Linh Yêu kiếp mạo hiểm sử dụng chiến thuật. Trên thực tế, chiến thuật này cũng không chỉ có hắn nghĩ ra, mà trong lịch sử Tinh Châu đã xuất hiện rất nhiều lần. Đây cũng chỉ là thí dụ đặc biệt, có thể giúp ngự yêu sư hoành hành ngang dọc trong lôi kiếp.

Không sai, chính là Sở Vân dựa vào đạo pháp Hóa Lôi.

- Trữ Phàm Trần, ngươi không muốn đến giết ta nữa sao?

Sở Vân cầm Túy Tuyết Đao trong tay, tiếp tục truy sát Trữ Phàm Trần.

- Sở Vân, ta coi thường ngươi, đã tính toán sai về ngươi! Vậy vừa nãy là đạo pháp gì?

Trữ Phàm Trần chẳng khác gì con thỏ đang trốn chạy. Trong lúc đó trên chiến hạm đang hỗn loạn, ý đồ muốn lợi dụng tầm mắt của Sở Vân bị che khuất mà thoát thân.

- Ngươi thử đoán xem?

Sở Vân cười nói, bắm chặt lấy Trữ Phàm Trần không lúc nào buông lỏng. Hiện nay, Trữ Phàm Trần cũng đã như vậy. Nếu như ngày sau số mệnh bộc phát, kỳ ngộ liên tục càng không thể khống chế được. Nhất định phải giết chết!

Rắc rắc!

Lại lần nữa lôi kiếp đánh xuống.

Ầm ầm ầm…

Rất nhiều chiến hạm bùng cháy, gỗ vụn trộn với chân tay gãy nát bắn tung tóe. Khói đặc cuồn cuộn, làm cho bầu trời càm thêm u ám. Tiếng kinh hô, tiếng kêu rên rỉ, tiếng động viên ghép thành một mảnh. Thỉnh thoảng có cột buồm sập xuống giống như cây gỗ lớn bị chặt đứt.

Hỏa quang chiếu rọi vào mặt phụ tử Viêm gia, làm lộ ra vẻ mặt bi thương tới cực điểm.

Tuy rằng Viêm gia là thế lực nhất lưu, là một trong năm đại tộc từ thời thượng cổ lưu lại đến nay. Thế nhưng có rất ít hạm đội, toàn bộ chỉ có hai hạm đội.

Một hạm đội phụ trợ, một hạm đội chiến đấu. Đặc biệt là hạm đội chiến đấu, trang bị đầy đủ, chiến hạm tiên tiến, quân sĩ đều là lính tinh nhuệ trải qua trăm trận. Đây chính là hạm đội trải nhiều thế hệ Viêm gia tận tâm tận lực chế tạo mà thành.

Tiếp đến lần thứ ba lôi kiếp đánh xuống.

Vô số chiến hạm bị bổ nát, bắt đầu chìm xuống biển. Quân đội thương vong thảm hại, từng mảnh xác chết trôi nổi trên mặt biển. Máu tản ra ngoài biển tạo thành một mảnh hỗn loạn. Cho dù hạm đội này được huấn luyện bài bản, thế nhưng cũng không đủ sức đối phó với Linh Yêu kiếp. Trước uy thế của thiên địa, nhân số cũng không có tác dụng gì.

- Đây chính là đại pháp tuyệt phẩm Hóa Đạo đã từng có trong truyền thuyết.

Nhãn thần Viêm gia đảo chủ lóe ra, nghiến răng nghiến lợi nói.

- Hóa Đạo Chi Pháp?

Thiếu chủ Viêm gia đứng sờ sững, ngạc nhiên nói.

- Không phải nói đạo pháp tuyệt phẩm này đi quá giới hạn. Thiên địa không dung, đã thất truyền rồi sao?

247. Chương 61 : Hiểm Độ Lôi Kiếp (thượng)

Chương 61 : Hiểm độ lôi kiếp (thượng)

- Thực sự Hóa Đạo Chi Pháp bị thất truyền không phải ý nghĩa như vậy. Mà đại pháp này phân làm hơn mười phần khác nhau lưu truyền ra ngoài. Đạo pháp Sở Vân nắm giữ hẳn là một trong số đó. Không thể để hắn tiếp tục đánh xuống như vậy, đó chính mạo hiểm tính mệnh, cần phải đánh đuổi hắn đi!

Viêm gia đảo chủ hạ quyết tâm, một lần nữa gọi ra Tam Túc Hỏa Nha.

Nhận được mệnh lệnh của hắn, Hỏa Nha vỗ cánh bay cao cũng không hề ngộ thương quân sĩ Viêm gia hướng về phía Sở Vân và Trữ Phàm Trần.

Mặc Linh Châu của Trữ Phàm Trần đã bị lôi kiếp đánh hỏng. Huyền Thanh Hạc cũng đã có nhiều thương tích nghiêm trọng, chỉ còn dựa vào Ly Sơn Long Nhãn Hao Chi chật vật phòng thủ.

Tình cảnh càng lúc càng xấu đi, rất nhiều chiến thuyền chìm nghỉm hóa thành yêu tinh. Trên mặt biển trở nên rất trống vắng, khiến hắn không thể mượn chiến hạm để tránh né, dần dần bị Sở Vân đuổi kịp.

Tam Túc Hỏa Nha tản ra hỏa diễm, hướng về phía Sở Vân và hắn. Khiến hắn càng cùng đường.

Hắn cắn chặt răng, bỗng nhiên vòng vo bay hướng về phía hải vực Xà Tảo.

Sở Vân cũng phải thầm khen ngợi một tiếng. Trữ Phàm Trần mưu trí, gan dạ sáng suốt đều có đủ. Biết được lúc này hải vực Xà Tảo đường nhỏ, ngược lại có thể tạo cho hắn cơ hội sống.

- Ngươi cho rằng chạy vào hải vực Xà Tảo, ta sẽ tha cho ngươi sao?

Sở Vân cười nhạt, tâm tư không hề dao động vẫn tiếp tực chém giết Trữ Phàm Trần.

- Lần này nếu ta có thể chạy thoát, sau này quyết sẽ tính sổ với ngươi!

Trữ Phàm Trần nghiến răng nghiến lợi, trong lòng căm hận Sở Vân tới tận xương tủy.

- Mối hận hôm nay, ngày sau nhất định sẽ tinh rõ với Thư gia đảo!

Khuôn mặt Viêm gia đảo chủ co quắp lại, cũng nói tương tự như vậy.

Hạm đội Viêm gia bị thương vong thảm trọng, thực lực hao tổn tám phần khiến hắn chảy máu trong lòng. Hạm đội trước kia uy phong lẫm liệt, giờ đây đã rách nát, quả thực vô cùng thê thảm. Cũng may tên Sở Vân tai vạ này đã chạy đi.

Trông thấy bọn chúng thâm nhập vào hải vực Xà Tảo, hắn lo lắng mất Tam Túc Hỏa Nha nên đành phải gọi lại. Quay đầu nhìn lại một mảnh chiến trường hỗn loạn, khí tức trong ***g ngực hắn nghẹn khuất giống như tảng đá lớn, uất ức đến mức thổ huyết.

Kiếp vân chạy theo hướng di chuyển của Sở Vân, cảm thụ được vô số yêu thực Xà Tảo trên mặt biển, lúc đó mây đen không hề giảm đi mà ngược lại còn tiếp tục tăng lên.

Cảm nhận được thiên địa, vô số yêu thực Xà Tảo giống như bị điện giật, cuộn tròng lại hình thành một tảo cầu ẩn núp thật sâu dưới đáy biển.

Ầm!

Lần thứ tư lôi kiếp oanh kích xuống phía dưới.

Sấm sét dày đặc, điện quang như tuyết rơi vào trong biển tạo lên những con sóng gió động trời. Vô số yêu thực Xà Tảo ẩn mình sâu dưới đáy biển cũng bị đánh chết hóa thành yêu tinh.

Huyền Thanh Hạc bị thương nặng kêu rên thảm thiết. Vốn lông chim mộc mạc tinh lệ, đã cháy đen. Ngay cả Đại Yêu thực tuyệt phẩm Ly Sơn Long Nhãn Chi Hoa quang mang cũng ảm đạm, 12 quả Long Nhãn cũng rụng hơn phân nửa.

Trữ Phàm Trần bị đánh khiến cho đầu tóc bốc hơi, miệng phun máu tươi. Cắn chặt răng, lại gắng sức điều khiển yêu binh. Đây chỉ là một Tiểu Yêu binh như cái chén màu lam, thực lực rất kém cỏi.

Sở Vân trông thấy vậy, khóe miệng vểnh lên, biết được rằng đối phương đã đi vào ngõ cụt.

- Ngay sau khi lôi kiếp lần thứ năm đánh xuống, ta sẽ có cơ hội giết hắn!

Trong lòng Sở Vân vạch sẵn kế hoạch.

Ầm!

Lần thứ năm lôi kiếp đánh xuống.

Cái chén màu lam bắt đầu phóng xuất tinh mang đính trên đỉnh đầu Trữ Phàm Trần. Vô Số thiểm điện đánh xuống nhưng không có đạo nào bổ trúng Trữ Phàm Trần.

Sở Vân cả kinh, thoáng nhìn vào cái chén màu lam kia, hiểu được rằng chính là nó tác oai tác quái.

Còn Trữ Phàm Trần toát ra vẻ kinh hỷ, quả thực hắn cũng không ngờ cái chén màu lam lại có công hiệu như vậy.

- Hừ, hạm đội Viêm gia, Linh Yêu kiếp, hải vực Xà Tảo cũng không ngăn được ta. Dù cho có yêu binh thần bí, ta cũng sẽ giết chết ngươi!

Sở Vân nhân lúc Trữ Phàm Trần đang vui sướng, nắm lấy cơ hội xông tới chém xuống hai đao.

- A...

Trữ Phàm Trần kêu thảm một tiếng, sau lưng máu tươi chảy như trút, điên cuồng không ngừng nhảy từ lưng hạc xuống phía dưới. Sở Vân đang muốn truy sát, bỗng nhiên lôi kiếp lại đánh xuống.

Sở Vân cắn chặt răng, vẫn khăng khăng muốn giết chết Trữ Phàm Trần. Hắn điều khiển Thiên Hồ vượt qua, chém một đao chặt Trữ Phàm Trần thành hai đoạn.

Nhất thời máu tươi bắn ra phủ khắp mặt Sở Vân. Nội tạng Trữ Phàm Trần từ trong bụng rơi ra, tõm tõm rơi xuống dưới biển.

Rốt cục cũng đã giết chết Trữ Phàm Trần!

Ầm!

Tiếp sau đó, Lôi Kiếp lại bổ xuống, Sở Vân điều khiển Thiên Hồ nhào xuống dưới biển.

Trong ***g ngực Sở Vân vô cùng khó chịu, suýt nữa bất tỉnh tại chỗ. Trước sóng lớn, bỗng nhiên có người người xuất thủ trợ giúp chính mình.

Sở Vân trên mặt nước nhìn lại, chẳng phải Kim Bích Hàm sao?

Thần tình Kim Bích Hàm hoảng loạn chỉ tay lên trời,

Sở Vân gật đầu, cũng hiểu được ý tứ của nàng. Lôi kiếp đánh xuống sáu đạo, còn lại một đạo cuối cùng nhất định phải chú ý.

Sở Vân huy động Túy Tuyết Đao đang muốn xông vọt khỏi mặt nước, bỗng nhiên ánh mắt đập vào Túy Tuyết Đao, lập tức toàn thân chấn động.

Túy Tuyết Đao dựa vào thân đao cường ngạnh chống đỡ lại đạo lôi kiếp thứ sáu. Lúc này thân đao sáng như tuyết, dường như có vài vết rạn nứt nhỏ.

Ca ca ca...

Rốt cục Kiếp vân nổi lên đạo lôi kiếp thứ bảy. Lần này không phải là thiểm điện mà sấm sét ngưng tụ thành một quả điện cầu thật lớn to bằng một ngọn núi nhỏ.

Sắc mặt Kim Bích Hàm trắng bệch không còn chút huyết sắc.

Thiên địa cảm ứng được rất nhiều yêu khí hỗn loạn dẫn đến uy lực của Linh Yêu kiếp tiếp tục tăng lên. Vốn chính là đạo lôi kiếp thứ bảy quá mạnh trở lên biến dị hóa thành quả cầu điện.

- Hừ! Lúc này ta muốn xem ngươi làm sao có thể vượt qua được!

Từ phía xa xa, Viêm gia đảo chủ khoanh tay cười nhạt.

Sắc mặt Sở Vân vô cùng lạnh lùng, toàn thân không tự chủ được liền run lên. Hắn cũng cảm nhận được rất khó có thể vượt qua kiếp nạn này.

Lôi khí chậm rãi đánh xuống, dường như ông trời đang cố ý hành hạ Sở Vân. Thời gian bại vong được kéo dài thêm.

- Bị tập trung rồi, chạy trốn cũng chỉ là phí công!

Càng nguy nan, trong lòng Sở Vân càng thêm bình tĩnh. Hắn lẻn vào trong đáy biển, ẩn nấp vào Tinh Hải Long Cung.

Tiên Nang thượng đẳng này cũng có công hiệu phụ trợ độ kiếp.

Hắn đứng tại Long Cung, ngước nhìn nước biển trên đỉnh đầu tự động tách ra, lôi khí giống như ngọn núi nhỏ lóe ra điện quang chói mắt từ từ tới gần.

- Hóa Lôi!

Hắn lấy ra Định Tinh Cung nhưng không hề sử dụng Lưu Tinh Tiễn Thuật. Mà vận dụng đạo pháp Hóa Lôi, từng tiễn từng tiễn vụt lên không ngừng tiêu hao thể tích lôi cầu.

248. Chương 62 : Hiểm Độ Lôi Kiếp (hạ)

Chương 62 : Hiểm độ lôi kiếp (hạ)

Sau khi Sở Vân bắn ra hơn mười tiễn, đã tới cực hạn của Lưu Tinh Tiễn. Nhưng lôi cầu cũng chỉ co lại một nửa, uy thế vẫn kinh khủng như trước, từ từ đè xuống.

- Nhất định phải đổi cung!

Sở Vân mấp máu môi, trong lòng la hét.

Kim Bích Hàm cắn chặt răng, cũng lao vào Tinh Hải Long Cung, thúc dục đạo pháp Chấn Cửu Tiêu. Hy sinh vô số kim điệp, cự lực chống đỡ lôi cầu.

Trên trán nhỏ mồ hôi tích lại thành từng giọt nhỏ xuống, Sở Vân bắn ra Phá Phong Trùy thu được của Cổ Phá U, tiếp đến lại tung ra Đại Yêu binh Hồng Ngọc địch thu được của Viêm Cơ Ti. Hai bảo vật cùng tấn công, sau cùng cũng làm giảm bớt thể tích lôi khí quang cầu hơn phân nửa.

Thể tích lôi cầu càng nhỏ tốc độ lại càng nhanh.

- Không kịp nữa rồi!

Trong lòng Sở Vân có chút hồi hộp, phi thân mà lên, giơ cao Túy Tuyết Đao thúc dục đạo pháp Hóa Lôi.

Chỉ trong chốc lát, hắn chống đỡ không nổi, máu tươi điên cuồng phun ra, đập rơi xuống dưới. Trên Túy Tuyết Đao đầy vết rạn nứt, nhiều nhất cũng chỉ sử dụng được

thêm một khắc nữa là gãy vụn. Sở Vân thở dài một tiếng, hắn đã cố gắng hết sức nhưng rốt cục cũng chỉ có thể nhìn lôi cầu hạ xuống.

Lôi cầu đè nén xuống, đụng phải Tinh Hải Long Cung. Nhất thời ầm một tiếng, bộc phát quang mang vô cùng cường liệt.

Toàn bộ Long Cung rung lên mạnh mẽ, vô số vết nứt hiện lên trên vách tường, ngói.

Kẹt kẹt kẹt…

Trong lúc này, không thể chống đỡ nổi vật nặng đè xuống, phát ra âm thanh khiến người ta phải kinh hồn bạt vía. Lôi cầu đè ép lên vòng bảo vệ của Tinh Hải Long Cung, ánh sáng lôi điện phát ra giống như nước chảy, lóe ra trên đỉnh đầu của Sở Vân.

Kim Bích Hàm cắn răng, đột nhiên quăng Dao Cầm trong tay ra. Dao Cầm này là yêu binh đạt cấp Đại Yêu, tư chất thượng đẳng, thoáng nhìn có thể phát hiện đây là vật vô cùng quý báu.

Dao Cầm bị lôi quang nuốt vào, rất nhanh hóa thành bọt nước. Nhưng Lôi quang cũng đột nhiên tối sầm lại.

Sở Vân cắn chặt răng, hung hăn lấy ra Định Tinh Cung cũng quăng tới. Lôi quang tiêu hóa Định Tinh Cung, quang mang cũng dần dần yếu đi.

Sở Vân đang do dự, có nên vứt tiếp yêu binh tuyệt phẩm Bích Hải Triều Sinh Tiêu hay không thì bị Kim Bích Hàm ngăn lại. Đôn Hoàng Công Chúa thúc dục đạo pháp gọi ra Kim Ngọc Tiên Điệp đánh tới.

Sở Vân vỗ đầu, cũng gọi Thiên Hồ, thậm chí vận dụng cả Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, liều mạng phát động đạo pháp.

Trong khi Tinh Hải Long Cung đứng trước nguy cơ sụp đổ, bỗng nhiên lôi quang Linh Yêu kiếp đáng sợ rốt cục cũng mờ đi, sau đó từ từ tiêu tán hết. Trong lúc nguy nan, nhờ một chút may mắn mà Sở Vân vất vả vượt qua được Linh Yêu kiếp.

…

Thư gia đảo.

Trời quang nắng ấm, mọi người đang tấp lập qua lại.

Không chỉ bên trong Thư gia thành, mà ngay cả hai làng chài và sơn thôn trên đảo cũng đều được xây dựng thêm. Khắp nơi đều huyên náo nhộn nhịp. Thư gia đảo cũng không hề thiếu sức lao động, tù binh bắt được nhiều nên sức lao động còn dư thừa quá nhiều.

Tuy rằng hòa đàm đổi lấy một số ít tù binh quan trọng. Thế nhưng Thư Thiên Hào không buông thả toàn bộ, phần lớn tù binh bắt được đều để lại một phần nhỏ giúp cho nhân lực Thư gia đảo thêm dồi dào.

- Những người này đều là tráng sĩ trong quân, nếu như bỏ đi thật đúng là kẻ ngu xuẩn.

Chỉ cần một thời gian sinh sống trên Thư gia đảo, là có thể cắm gốc rễ. Trở thành đảo dân trung thành tận tâm tận lực của Thư gia đảo.

Hoa gia đảo chủ ngồi trong xe ngựa, đứng ở ven đường quan sát một lượt, trong lòng cảm khái.

Dân chúng trên thư gia đảo rất dũng mãnh, toàn dân đều có thể trở thành binh sĩ. Mà sĩ tốt đầu hàng nhiều như vậy, càng khiến quân lực thêm hùng hậu. Quả thực không hổ với danh hiệu thế lực nhất lưu.

Trong lòng Hoa gia đảo chủ có chút kiêng kỵ xen lẫn vui sướng. Trong mấy năm gần đây, Thư gia đảo phát triển mạnh mẽ, tiêu hóa thu hoạch đạt được trong chiến tranh.

Mà Hoa gia là đồng minh tin cậy. Vài năm sau, liền cũng sẽ như vậy.

- Thời gian sau này, phải nhìn vào Hoa Anh rồi.

Hoa gia đảo chủ thở dài một tiếng, hắn hiểu rõ chính mình không còn sống được bao lâu. Lần này tới đây, chính là nhân lúc bản thân có thể đi lại, hội ngộ Thư gia đảo chủ. Thực hiện một chút chính sách chính trị giúp Hoa gia đảo.

Xe ngựa đi vào phủ chủ thành, Thư Thiên Hào tự mình tới đón, cười lớn nói:

- Trong mười năm gần đây, quả thực Hoa gia chủ là đảo chủ ngoài đảo đầu tiên đặt chân lên Thư gia đảo ta. Tuy rằng Thư gia đảo xa xôi hẻo lánh, thế nhưng cũng tuyệt đối cũng không phải dã nhân cố chấp không chịu thay đổi. Thực hoan nghênh Hoa đảo chủ đại giá đến thăm!

- Ha ha. Vậy mấy năm nữa, cũng không thể nói là xa xôi hẻo lánh được.

Hoa gia đảo chủ cũng cười rộ lên, tác phong vô cùng nhanh nhẹn.

Sau đó hai người bước vào bên trong điện, tiến hành hội đàm, xác lập lại hiệp ước liên minh. Cơ bản nhất là khai thông thương mậu đường biển. Sau đó nhắc tới việc phối hợp công phòng trong chiến tranh và chính trị…

Nói chuyện với nhau được nửa canh giờ, cũng là lúc hòa đàm đi vào chủ đề chính.

Bỗng nhiên ngoài cửa có âm thanh cãi vạ gây rối loạn.

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Cãi nhau, còn ra thể thống gì. Ngươi mau ra xem đi.

Thư Thiên Hào chau mày, ra lệnh cho mấy thị vệ đứng bên cạnh.

Thị vệ vội vàng đi ra ngoài, sau đó nhanh chóng quay trở lại, nét mặt vô cùng hoảng hốt nói:

- Đảo chủ, là thiếu đảo chủ đã xảy ra chuyện!

- Cái gì? Con ta làm sao?

Lúc đầu Thư Thiên Hào nói chuyện với Hoa đảo chủ giọng nói rất ôn hòa, sau khoảnh khắc đột nhiên biến sắc, mạnh mẽ đứng dậy phát ra tiếng kinh hô.

- Ai dám động thủ với con ta, lão tử nhất định phải khiến hắn mất mặt!

- Nghĩa phụ chớ lo lắng, hài nhi không có trở ngại gì.

Cánh tay Sở Vân khoách trên vai Kim Bích Hàm, sắc mặt tái nhợt, khập khiễng đi vào đại sảnh. Hắn bị thương rất nặng, vải trắng băng khắp người. Nhưng rất nhiều chỗ băng vải, máu vẫn rỉ ra.

- Con ta, kẻ nào đánh con thương thế như này!

Hai mắt Thư Thiên Hào trừng lớn giống như mắt hổ, đằng đằng sát khí, nổi giận đùng đùng.

Ngay cả Hoa gia chủ trông thấy vậy cũng giật nẩy mình. Hắn hiểu rất rõ thực lực của Sở Vân, tuy tuổi còn trẻ nhưng đã điền tên lên Tuấn Kiệt bảng. Chém chết ba đại tướng, trong đó có Đoạn Thiên Nhai, yêu vật trong tay rất sắc bén, vậy mà thương thế như vậy.

Rốt cục đã có chuyện gì xảy ra?

- Cha, hài nhi gặp chút rắc rối.

Sở Vân trầm giọng nói.

- Có chuyện gì, nghĩa phụ sẽ giúp con. Mau nói, kẻ nào đả thương ngươi? Dám đánh người thừa kế của Thư gia ta, thật không muốn sống!

Lúc này tính tình Thư Thiên Hào có vẻ rất táo bạo, lập tức vỗ ngực nói.

249. Chương 63 : Kinh Hỷ, Long Tình Quả Thần Kỳ (thượng)

Chương 63 : Kinh hỷ, Long Tình Quả thần kỳ (thượng)

- E là Viêm gia muốn khai chiến cùng chúng Thư gia ta. Bởi vì hài nhi đã làm cho hạm đội Viêm gia bị tàn phế.

Sở Vân mở miệng nói. Việc này không phải trò đùa mà là quân tình quan trọng. Đích thân muốn nói cho Thư Thiên Hào biết bằng không sẽ không an tâm.

- Viêm gia, dám đả thương con ta, hừ!

Thư Thiên Hào hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên sửng sốt, phản ứng.

- Chờ chút, con vừa nói gì?

Sở Vân đành thở dài một tiếng, lúc này giản lược kể lại sự việc một cách thỏa đáng.

Sau khi nói xong, toàn bộ đại sảnh trở lên yên tĩnh.

- Giết chết cao thủ Mãnh Lôi Giản Cổ Phá U bài danh Tuấn Kiệt bảng, ngoài ra còn bắt được Viêm Cơ Ti. Hơn nữa còn có thêm một chuyện ngoài ý muốn đó là, trong lúc độ kiếp Linh Yêu thuận tiện tiêu diệt được một phần hạm đội của Viêm gia?

Hoa gia đảo chủ nghe xong, hai mắt trợn trừng, cái miệng trương lớn, có chút kinh hoàng.

Thư Thiên Hào nghe xong, biểu tình rất kỳ lạ, nói:

- Nói như vậy, thương thế của con, chính là tự con tạo ra? Linh Yêu kiếp không giống như Tiểu Yêu kiếp, Đại Yêu kiếp. Tại sao có thể tùy ý như vậy? Nhất là Linh Yêu kiếp của yêu binh. Lần sau không được làm như vậy nữa.

Sở Vân vô cùng cảm động. Trước việc khiến cho Thư Thiên Hào quan tâm không phải là quân tình và ngược lại chính là nghĩa tử của hắn.

- Ha ha ha, con ta thực dũng mãnh. Lại có thể giết chết tám phần hạm đội của Viêm gia. Bị tổn thất như vậy, bọn chúng không đến tấn công Thư gia đảo chúng ta mới là lạ! Thật không hổ là người thừa kế của Thư gia ta!

Thư Thiên Hào ngửa mặt lên trời cười lớn, hào khí bộc phát, vỗ ngực nói:

- Con ta yên tâm! Dưỡng thương cho tốt, có nghĩa phụ ở đây, Viêm gia nhất định không thể động được tới con!

- Vâng!

Sở Vân cố sức gật đầu, cũng biết lúc này điều quan trọng nhất đối với chính mình chính là nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

- Ta thực mong ước được như Thư đảo chủ. Hiện giờ đã thực sự tìm được người thích hợp kế thừa Thư đảo chủ.

Nhìn bóng dáng Sở Vân rời đi. Hoa gia chủ thở dài, từ trong đáy lòng cảm khái, nói.

- Ha ha.

Sở Vân được khen ngợi, Thư Thiên Hào cười rất vui vẻ.

- Tiểu tử này tâm tư rất lớn. Thư gia đảo quá nhỏ, không giữ được nó.

- Là một người thanh niên, cũng nên ngao du thiên hạ.

Tâm tư Hoa gia chủ rất linh hoạt, hiểu được ý tứ, liền mỉm cười.

- Ai, lúc này đây mất đi Định Tinh Cung, còn Túy Tuyết Đao cũng chỉ miễn cưỡng vượt qua Linh Yêu kiếp, cần phải tu bổ mới có thể sử dụng. Lại còn liên lụy tới Thạch huynh, mất đi Dao Cầm quý giá, cũng không biết là lời hay lỗ đây.

Trở lại là thiếu chủ Thư gia đảo, Sở Vân nằm trên giường bệnh, thở dài nói.

Kim Bích Hàm mỉm cười, ngồi bên cạnh giường an ủi:

- Sau một trận chiến đấu kịch liệt, tổng kết có tổn thất và thu hoạch. Dao Cầm kia cũng coi như là không là cái gì, Sở huynh không cần để trong lòng. Về phần thu hoạch được lời hay lỗ, thì đương nhiên là lời, hơn nữa là đặc biệt kiếm lớn.

Nói đến thu hoạch, Sở Vân cũng không kiềm chế được cười rộ lên. Phải thừa nhận tổn thất không hề nhỏ thế nhưng thu hoạch còn lớn hơn rất nhiều.

Ví dụ như đạo pháp thượng đẳng Hóa Lôi, hay yêu thực tuyệt phẩm Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, cùng với Tiểu Yêu binh thần kỳ cái chén màu lam.

Bây giờ, Sở Vân đang bị thương rất nặng.

Có chỗ bị sét đánh bị thương, có nơi bị đao kiếm chém thương. Hắn nằm ở trên giường, thậm chí có đôi lúc thở gấp, thỉnh thoảng trong ngực có cảm giác nhói đau.

Sau trận chiến này, hắn mất đi Định Tinh Cung, Tiên Nang Tiên Hải Long Cung gần như bị hỏng hoàn toàn, trên Túy Tuyết Đao gắn đầy vết rạn nứt cần phải rèn đúc lại. Thậm chí còn khiến cho Viêm gia và Thư gia khai chiến.

Nhưng dù vậy, hắn cũng cho rằng trận chiến này vô cùng ý nghĩa. Bởi vì hắn chém Trữ Phàm Trần một trong những vương giả sau này.

Mười bảng bao gồm Thánh, Hoàng, Đế, Vương, Quân, Hầu, Hào Hùng, Kỳ Nhân, Dị Sĩ, Tuấn Kiệt cấu thành Đẳng bảng, đại biểu cho danh tiếng toàn bộ cường giả trên Tinh Châu.

Ngày sau Trữ Phàm Trần cũng là nhân vật có cấp bậc giống như Hải Long Vương Khương Bác, Sở Bá Vương. Thời gian sau này chém giết trở thành vương giả.

Thành tựu cao biết bao!

Huống chi ngoài thành tựu đó ra, còn có rất nhiều thu hoạch khác.

Phá Toàn Chàng Giác, vốn là yêu binh thời Đường Cẩm Quốc, Sở Vân thu được giao cho Du Nha Đại Sư. Du Nha Đại Sư dựa theo nguyên mẫu, chế tạo ra một loại chiến thuyền mới là Phá Toàn Mông Xung, có thể đề thăng chiến lực hạm đội Thư gia lên tầm cao mới.

Trong thời gian sắp tới Thư gia và Viêm gia khai chiến là điều không cần bàn cãi, cũng là một tin tức tốt lành.

Đạo pháp thượng đẳng Hóa Lôi, chính là đạo pháp tuyệt phẩm của Hóa Đạo Chi Pháp được nhắc tới trong truyền thuyết. Có thể hóa giải được sấm sét điện quang, khắc chế đạo pháp Lôi Hành, phụ trợ rất lớn trong việc độ yêu kiếp. Dù sao phần lớn yêu kiếp đều là

sấm sét.

Môn đạo pháp này, Sở Vân cũng truyền đạt lại cho Kim Bích Hàm một phần. Dù sao thu hoạch này cũng là nhờ hai người nỗ lực mà có, hơn nữa nếu không có Kim Bích Hàm trợ giúp hắn cũng không thể vượt qua Linh Yêu kiếp.

- Đạo pháp Hóa Lôi? Ta vẫn còn nhớ trong hoàng thất có một phần đạo pháp Hóa Thổ. Ngày sau ta quay lại Đôn Hoàng Quốc, sẽ nghĩ cách lấy về cho huynh.

Kim Bích Hàm tiếp nhận đạo pháp Hóa Lôi, lại tiếp tục nhắc tới đạo pháp Hóa Thổ.

Trước kia Hóa Đạo Chi Pháp vô cùng uy lực, có thể hóa giải đạo trời, hóa giải vạn vật trên mặt đất. Thực sự là làm trái ý trời, cho nên trên Tinh Châu không cho phép sử dụng. Đạo pháp cao siêu này được phân làm hơn mười đạo pháp khác nhau, sau đó người sáng lập ra cũng không có xáp nhập lại.

- Nghe nói chỉ có nhân vật có số mệnh vô cùng mới có thể chống trời lật đất, thu thập được toàn bộ bí quyết. Khiến cho Hóa Đạo Chi Pháp trong truyền thuyết lại xuất hiện trong thiên hạ.

Kim Bích Hàm lại nói tiếp.

Sở Vân cũng không nghĩ ra cách nào để thu thập toàn bộ Hóa Đạo Chi Pháp. Mục tiêu này thực sự quá mơ hồ.

- Nhớ lại năm xưa, lão chủ nhân Khương Bác để luyện chế ra Tiên Nang Tinh Hải Long Cung, đã phải mất rất nhiều tài sản. Tiên Nang vừa mới trong tay ngươi được ít ngày mà đã gặp tai họa thành như thế này!

Thương Lam Hải Long cũng đến thăm Sở Vân, trông thấy Tiên Nang thượng đẳng gần hỏng, biểu tình rất bất mãn.

Hắn có tình cảm rất đặc biệt đối với Tinh Hải Long Cung, trông thấy long cung bi thảm như vậy, trong lòng vô cùng thương xót.

- Lần này miễn cưỡng vượt qua Linh Yêu kiếp, lôi điện khí cũng càn quét long khí trong Tinh Hải Long Cung. Cần phải nhờ đến Thương Lam Hải Long tọa trấn vài ngày trong long cung để bù đắp long khí.

Sở Vân nói.

250. Chương 64 : Kinh Hỷ, Long Tình Quả Thần Kỳ (hạ)

Chương 64 : Kinh hỷ, Long Tình Quả thần kỳ (hạ)

- Không cần thiết phải như vậy.

Thương Lam Hải Long lắc đầu.

- Ngươi có Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, chỉ cần một Long Tình Quả của yêu thực này là có thể tỏa ra long khí. Đủ để Cung Long Nguyện Thụ hấp thụ.

Thương Lam Hải Long đi theo Hải Long Vương Khương Bác nhiều năm, kiến thức rộng rãi, cho nên biết được khá nhiều về Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi.

Mặc dù Sở Vân có ký ức kiếp trước, thế nhưng cũng chỉ nghe qua, không được trực tiếp tiếp xúc yêu thực tuyệt phẩm này. Lúc này hướng tới hắn thỉnh giáo.

- Yêu vật tuyệt phẩm đều rất đặc biệt. Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi tự nhiên cũng không giống yêu vật bình thường. Quá trình sinh trưởng của nó là nhân tố quyết định số lượng Long Tình Quả. Ngươi hãy nghe cho kỹ, muốn đào tạo yêu thực này, ngươi cần phải săn bắt yêu thú Long Chúc. Lấy con mắt của Long Chúc dùng làm chất dinh dưỡng nuôi nó. Mỗi khi thu được một con mắt yêu thú, ngươi sẽ có một quả Long Nhãn.

- Long Tình Quả đúng là thứ tốt! Thứ nhất là dùng nó trong lúc đối địch, nó có thể bắn ra các loại huyền quang. Long Tình Quả chất lượng càng cao, huyền quang càng mạnh. Thứ hai, Long Tình Quả có thể ăn được, giúp tăng cường tố chất thân thể đến mức cực đại, đặc biệt thị lực đôi mắt được đề cao nhất.

Nghe Thương Lam Hải Long nói xong, Sở Vân kinh hỷ lý giải được công dụng của Long Tình Quả.

Long Tình Quả có thể ăn được, đề thăng tố chất thân thể tới mức tối đa. Điều quan trọng nhất chính là quả Long Tình Quả khác với các chủng loại khác, công hiệu của dược tính không bị chồng chất lên nhau.

Thiên Linh Chân Tâm đan có tên gọi rất hay là Nghịch Thiên Thần Đan. Thế nhưng cũng là đan dược, công hiệu chồng lên nhau sẽ kháng lại dược tính. Dùng nó quá nhiều, hiệu quả càng lúc càng thấp.

Mà quả Long Nhãn chỉ cần sinh ra không giống Long Nhãn của yêu thú Long Chúc, sẽ không có dược tính chồng.

- Thân thể tồn linh, hồn phách sản linh. Hay nói cách khác, chỉ cần liên tục ăn các loại quả Long Nhãn chủng loại khác nhau, vậy là tố chất thân thể không ngừng được đề cao?

Sở Vân nghe vậy vô cùng mừng rỡ. Thật không ngờ yêu thực tuyệt phẩm Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi lại có cấp lực như vậy.

- Thì ra là thế. Tư chất bản thân Trữ Phàm Trần không tốt, thế nhưng vì có yêu thực này, làm cho tố chất thân thể hắn tăng cao. Thân thể thật giống như là bình nước, thân thể càng khỏe, bình nước càng lớn, khiến linh quang được lưu chuyển tăng mạnh khống chế yêu thú càng dễ dàng!

Sau khi hiểu rõ trình tự ở sâu bên trong. Lúc này Sở Vân đã sáng tỏ, hái lấy một quả Long Nhãn dâng lên Thư Thiên Hào.

Sau khi Thư Thiên Hào dùng xong, tố chất thân thể đột nhiên tăng vọt. Chỉ sau một ngày một đêm linh quang trong cơ thể liền tăng lên, rốt cục Thương Lam Hải Long đã hoàn toàn nghe theo lệnh của hắn, khiến cho hắn thoát khỏi hiểm cảnh.

Trên Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi vốn có 12 Long Tình Quả, chỉ là khi Trữ Phàm Trầm giao đấu cùng Sở Vân đã tiêu hao hơn phân nửa. Bởi Vậy chỉ còn 6 quả cùng loại.

Sở Vân hái một quả dâng lên Thư Thiên Hào, chính mình cũng dùng một quả, bốn quả còn lại tặng cho Kim Bích Hàm, Lão Hồng Thương, Kiêu Lão Hầu Tử cùng với Lão Ngư Vương để đáp lại ân tình của tam lão.

Trong kho Thư gia còn lưu lại rất nhiều mắt yêu thú. Bản thân Sở Vân là thiếu đảo chủ, tự nhiên có thể tùy ý dùng đến. Lập tức lấy ra toàn bộ, đào tạo ra 17 Long Tình Quả. Sau đó lại ăn vào, còn đâu lưu lại Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi.

Thư Thiên Hào, Vũ Đại Đầu, Du Nha Đại Sư, Kim Bích Hàm và tam lão đều được hưởng lợi. Nhất là tam lão, vốn đã ngoài năm mươi tuổi, sau khi dùng nó, thắt lưng

không còn đau nhức như trước nữa, bước đi cũng khỏe khoắn hơn. Quả thực dung quang tỏa sáng, tuy tóc bạc trắng như tuyết, thế nhưng sắc mặt rạng rỡ sáng bóng giống như trẻ lại hai mươi tuổi.

- Long Tình Quả này thực sự rất tốt! Không những có thể công mà còn có thể thủ, lại còn có thể dùng được. Không chỉ có thể chính mình dùng, hoặc là một lễ vật tuyệt vời. Thảo nào Trữ Phàm Trần ngày sau trở thành Trữ Thiên Vương. Có yêu thực tuyệt phẩm như vậy, còn gì để băn khoăn không thể quật khởi?

Sở Vân càng cảm thấy quyết ý giết chết Trữ Phàm Trần là một ý định chính xác.

- Tuyệt phẩm, tuyệt phẩm! Có thể gọi yêu thực tuyệt phẩm này như thế nào đây? Ta đã ra mệnh lệnh, toàn lực thu mua mắt rồng. Tin rằng rất nhanh sẽ có một nhóm người khác đưa tới.

Thư Thiên Hào nói với Sở Vân.

Đây chính là một thế lực có tổ chức tốt.

Mắt rồng cũng là vật phẩm quý hiếm, có thể dùng để luyện đan, luyện binh. Thư gia đảo toàn lực thu mua, so với một mình Sở Vân thu được nhiều hơn rất nhiều.

Bản thân hắn là thiếu đảo chủ, phủ khố Thư gia đảo cũng có thể tự ý chi dùng. Lập tức lấy ra một nửa, giao cho Du Nha Đại Sư tu sửa Tiên Nang Tinh Hải Long Cung.

Vậy mà Du Nha Đại Sư lại nói:

- Tiên Nang thượng đẳng, là tiên nang có một không hai. Muốn sửa chữa hoàn toàn, dù có táng gia bại sản cũng không đủ được.

Sở Vân thế mới biết, Tiên Nang Tinh Hải Long Cung tổn thất lớn như thế nào.

- Cuộc chiến giữa Thư gia đảo và Viêm gia cũng sắp xảy ra, lấy ra hơn phân nửa tài sản cũng đã là quá nhiều. Mà thôi, Du Nha đại thúc, tạm ta không cần sửa chữa hoàn toàn, mà chỉ cần cải tạo Tinh Hải Long Cung một chút là được.

Sở Vân khẽ nhíu mày, tiếp đến nghĩ lại.

Du Nha rốt cục là đại sư luyện binh, hắn vắt óc suy nghĩ làm ra cách hủy đông tường bổ sung tây tường. Sau điện Long Cung mở ra, bổ sung tu sửa những chỗ rạn nứt thiếu hỏng ở tiền điện và trung điện, tiết kiệm được rất nhiều vật tư. Lại dùng một nửa tài sản cải tạo sửa chữa, mở rộng hoa viên gấp năm lần trước kia.

- Tiên Nang Tinh Hải Long Cung đã hoàn toàn mới lạ, có tiền điện, trung điện và hậu uyển.

Trong giữa hậu uyển chính là yêu thực tuyệt phẩm Long Nguyện Thụ. Còn có một chỗ trống nhỏ không đủ để xây dựng. Đây chính là không gian dành cho thiếu đảo chủ tự do tán gẫu.

Nửa tháng sau, Du Nha Đại Sư mang Tiên Nang Tinh Hải Long Cung lại cho Sở Vân.

Đồng thời hắn cũng than thở:

- Người lựa chọn tu sửa Tiên Nang, vậy tạm thời Túy Tuyết Đao không thể sửa chữa được. Sau một thời gian nữa chính là phiên chợ biển ba năm có một lần. Thiếu đảo chủ có thể đến đó xem, nếu như có thể tìm ra hai loại nguyên liệu Túy Ngọc và Thiên Cực Băng Tinh là có thể đề thăng tư chất tuyệt phẩm cho Túy Tuyết Đao!

- Túy Ngọc và Thiên Cực Băng Tinh? Hai loại thiên tài địa bảo này đều là bảo vật rất khó có thể tìm được!

Sở Vân nhíu mày nói.

- Ta cũng muốn tới chợ biển mua sắm. Thế nhưng dù may mắn gặp được người bán hai bảo vật này, ta cũng không có tiền.

251. Chương 65 : Trên Chợ Biển, Yêu Cung Mới (thượng)

Chương 65 : Trên chợ biển, Yêu cung mới (thượng)

Hạm đội của Viêm gia bị tổn thất nặng nề, tử thương thảm trọng, vô cùng phẫn nộ, quả thực mấy ngày trước đã khai chiến cùng Thư gia. Tài chính Thư gia, tuy có Vệ gia trợ cấp, thế nhưng gần đây sửa chữa xây dựng cộng thêm công tác tiêu tốn rất nhiều, sớm cũng đã thiếu hụt. Sở Vân lại càng thêm khó khăn.

Du Nha Đại Sư lại nhắc nhở nói:

- Thiếu đảo chủ, người có Long Tình Quả…

Nhất thời Sở Vân vỗ trán:

- Ta thật hồ đồ, vì sao không nghĩ tới?

Yêu thực tuyệt phẩm Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi không phải ai cũng có thể sở hữu được nó. Long Tình Quả cũng là diệu phẩm vô thượng vô giá. Mấu chốt chính là không có dược tính chồng.

- Thiếu đảo chủ còn có thể đi xem một cái yêu cung tốt. Thời gian gần đây ta rất bận, thực sự không thể rèn được. Trừ những thứ đó ra, ta muốn nhờ thiếu đảo chủ nhìn giúp ta yêu binh bản vẽ tốt hoặc là đạo pháp tốt nhất để luyện binh.

Du Nha lại thành khẩn nói.

- Ta đã hiểu rồi

Sở Vân gật đầu đồng ý.

Chợ trên biển tại Chư Tinh Quần Đảo dần dần được phát triển mạnh mẽ. Thương đoàn, thương hội đến từ Chư Tinh Quần Đảo, thậm chí đến từ các quốc đảo khác quanh đó đều phái thương thuyền tập trung tại vùng biển quốc tế, hình thành một khu chợ biển khổng lồ.

Chợ trên biển hoạt động liên tục trong thời gian nửa tháng. Trong lúc này, hải vực xung quanh chợ không có chiến tranh. Đây là truyền thống được hình thành từ xưa tới nay. Chợ trên biển đối với các thế lực thuộc Chư Tinh Quần đảo đều có lợi mà không có hại. Bởi vậy rất được hoan nghênh.

Bảy ngày sau, chợ trên biển chính thức được mở ra. Nhan Khuyết không thể phân thân đi cùng Sở Vân và Kim Bích Hàm cưỡi Mật Tiềm Chu đi tới chợ biển.

Trời trong nắng ấm, trời biển xanh thẳm một màu. Mây trắng thong thả trôi đi, chim biển dương cánh bay cao.

Tháng 10 hàng năm trên biển thuộc Chư Tinh Quần Đảo cũng đều nghênh đón thời tiết ôn hòa. Không có một cơn lốc, không có sóng lớn, thậm chí ngay cả khí trời cũng không có dông tố.

Mấy trăm thương thuyền của các thế lực trên quần đảo cùng với các thương nhân đến từ các quốc đảo xung quanh toàn bộ tập trung tại vùng biển quốc tế, khi đó tạo thành khu chợ trên biển vô cùng đồ sộ. Các loại thuyền buồm, thuyền lâu san sát nhau, trưng bầy đủ thứ khuấy động khu chợ hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

- Mau nhanh chân đến đây xem Túy Ngọc thượng đẳng, đồ gia truyền của tiểu nhân. Túy Ngọc để vào nước sạch trong vòng một đêm, nước trong liền trở thành rượu ngon!

Có một tiểu thương rao hàng lên tiếng.

- Túy Ngọc của ngươi bán thế nào?

Sở Vân tiến lên phía trước hỏi giá.

Tiểu thương kia trưng bầy Túy Ngọc ra, giơ một ngón tay lên, vênh váo nói:

- Giá chuẩn, một trăm thiên cương thạch tệ.

Một trăm thiên cương thạch tệ, chính là một vạn địa sát thạch tệ. Mắc không? Không hề mắc.

Loại Túy Ngọc này là thiên tài địa bảo quý hiếm rất có giá trị. Nhưng mấu chốt là có bao nhiêu.

Lúc này Sở Vân nhìn, thất vọng thở dài, chán nản mà quay đi. Túy ngọc của tiểu thương kia bán chỉ bé như ngón tay, mà hắn cần ít nhất cũng phải bằng cánh tay lớn. Đương nhiên càng nhiều càng tốt.

- Ai, đừng vội. Giá cả có thể thương lượng mà.

Trông thấy Sở Vân định đi, tiểu thương kia vội vàng đổi giọng.

- Tám mươi thiên cương thạch tệ, ta bán!

- Năm mươi! Chỉ năm mươi thôi!

- Được rồi, được rồi ba mươi thiên cương thạch tệ, ít hơn không bán.

- Ngày hôm nay đại hạ giá, mười thiên cương thạch tệ!

Tiểu thương kia nóng lòng, vội vàng giơ tay ngăn lại. Hắn chỉ là một tiểu thương nhỏ, nhờ có quan hệ mới được ở trên thuyền này. Mấy ngày không thu được đồng nào, lòng nóng như lửa đốt.

Sở Vân vẫn tiếp tục đi, nghĩ rằng đó là tên bịp bợm.

- Khối Túy Ngọc vừa rồi, cũng phải là Túy Ngọc thật mới được hai mươi thiên cương thạch tệ.

Kim Bích Hàm cười cười, sánh vai đi cùng Sở Vân.

Quy mô chợ biển này quá lớn, cũng không thể quản lý được hết. Khiến cho rất nhiều ngư dân nói điều xằng bậy, tiểu thương nhỏ gạt người, thậm chí giữa đoàn người náo nhiệt còn xuất hiện những tên móc túi. Nắm giữ trong tay yêu thú có chút đặc biệt là có thể trộm cắp.

- Tới phiên chợ biển này đã được ba ngày, mà kế hoạch không hề tiến triển. Không ít Túy Ngọc giao bán nhưng đều là của những tên bịp bợm hoặc là số lượng quá ít.

Sở Vân thở dài nói.

- Đừng sốt ruột. Chợ biển càng về sau, bảo vật thực sự mới xuất hiện. Bây giờ mới chỉ là bắt đầu thôi. Thương thuyền lớn của các Quốc đảo và các thế lực nhất lưu vẫn chưa đến đây.

Trong khi Kim Bích Hàm an ủi Sở Vân, đôi mắt lóe sáng, vẻ mặt mơ hồ hiện lên vẻ hưng phấn.

- Thạch huynh, ta thực sự rất khâm phục huynh. Huynh đi dạo ba ngày liền không cảm thấy mệt sao.

Từ trong tận đáy lòng, Sở Vân tán thán.

- Hả? Huynh không cảm thấy như vậy rất thú vị sao?

Bỗng nhiên đôi mắt Đôn Hoàng Công Chúa trừng to, ngạc nhiên nói.

- Mau nhìn bên kia, có một thương thuyền lớn mới tới. Hình như là thương hội của Giang Hán Quốc.

- Đi, chúng ta đi xem có thứ gì tốt. Vả lại xem có cơ hội bán Long Tình Quả.

Sở Vân hứng thú nói. Thương thuyền lớn như vậy, tương đối tin cậy, ít nhất cũng không có bọn lừa bịp.

Lần này thương thuyền của Thư gia đảo cũng tới. Nhưng Sở Vân cũng không dự định bán thứ gì. Nếu mang bán Long Tình Quả thành thạch tệ, đúng là lỗ vốn. Thông thường diệu phẩm như vậy đều dùng đổi lấy đồ vật khác.

- Chủ quán, ta trả sáu trăm năm mươi địa sát thạch tệ, mua Yêu Cung này.

- Không, ta trả bảy trăm địa sát thạch tệ!

- Ta mua bảy trăm thạch tệ.

...

Vừa mới tiến vào đại sảnh thuyền Giang Hán, Sở Vân liền nghe thấy tiếng cạnh tranh giá kịch liệt. Giương mắt nhìn lên, trông thấy một đám người đứng kín phía trước của hàng, cạnh tranh nhau mua yêu cung.

- Xin lỗi các vị. Cửa hàng đã ra giá, cũng không bán đấu giá. Nếu vị Vệ công tử này đã mua trước, bên ta chỉ bán cho hắn.

Người quản lý ăn nói đâu ra đấy, giữ vững nguyên tắc.

Điều này khiến Sở Vân có chút hảo cảm. Từ xưa đến nay đa số thương gia đều trục lợi, rất ít khi trông thấy thương nhân như vậy.

- Mười thương gia thì có chín kẻ lừa bịt, thương hội nhà này có chút đặc biệt.

Kim Bích Hàm cũng cười rộ lên.

- Hừ, đã như vậy. Mong Vệ công tử hãy nhường Yêu Cung cho ta.

- Ta trả năm trăm địa sát thạch tệ mua lại Yêu Cung này của ngươi.

- Người thức thời mới là tuấn kiệt, ngươi mau giao cho bản thiếu gia ta. Nếu không...

Một đám người xung quanh không cam lòng. Nhanh chóng công kích vị Vệ công tử này.

Sở Vân đứng nhìn đám người hỗn loạn này, rốt cuộc phát hiện vị Vệ công tử này chẳng phải ai khác mà chính là Vệ Khiếp.

252. Chương 66 : Trên Chợ Biển, Yêu Cung Mới (hạ)

Chương 66 : Trên chợ biển, Yêu cung mới (hạ)

- Yêu Cung này, là ta dùng sáu trăm địa sát thạch tệ. Dựa vào cái gì mà giao cho các ngươi?

Sắc mặt Vệ Khiếp đỏ bừng bừng, ức quá hóa giận, ôm Yêu Cung trong lòng, trợn mắt nhìn đám người xung quanh.

- Dựa vào cái gì?

Lúc này có người cười nhạt nói.

- Chỉ cần dựa vào Vệ gia các ngươi khất nợ gia tộc chúng ta!

- Gia tộc chúng ta tổn thất không biết bao nhiêu hàng hóa tại Vệ gia các ngươi? Những thứ này Vệ gia các ngươi đều phải bồi thường.

- Ngươi dám không giao yêu cung này ra? Ta cho ngươi đẹp mặt.

- Bản thiếu gia cảm thấy yêu thích yêu cung này, ngươi không giao ra. Ngày sau ta tạo áp lực lên Vệ gia các ngươi, sớm muộn gì cũng sẽ nằm trong tay của bản thiếu gia ta. Ha ha.

Mọi người vây quanh công kích Vệ Khiếp, mỗi người một câu, châm chọc khiêu khích.

Vệ Khiếp cắn răng, hai tay nắm chặt yêu cung, khiến gân xanh lộ ra.

Hắn cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Sau khi bị Thư gia vét sạch của cải, trong buổi hòa đàm Vệ gia ở tình thế bí bách đành phải liên minh. Do vậy danh dự của Vệ gia bị ảnh hưởng rất lớn. Bình thường các thế lực khác rất thân thiện, ngược lại khi Vệ gia gặp nạn đều thừa cơ chèn ép.

Bây giờ Vệ gia thật xui xẻo. Vệ Khiếp thân là gia tộc bang chi lại càng tủi nhục.

Vừa rồi hắn vô tình lên thương thuyền này, phát hiện Đại Yêu cung giá rất đặc biệt, chỉ cần sáu trăm địa sát thạch tệ là có thể mua. Hắn lập tức vào mua, thật không ngờ khơi dậy lòng ham muốn của những kẻ xung quanh. Chủ ý đánh đánh tới chính mình, không ngừng nghỉ.

- Gia tộc không có thực lực, chính mình cũng không có thực lực, sẽ bị đối đãi như vậy. Thật khốn kiếp! Ta chỉ là bàng chi của gia tộc, nếu chỉ vì yêu cung mà đắc tội với nhiều người như vậy, e là…

Vệ Khiếp vừa giận lại vừa sợ. Những người xung quanh hắn không ngừng gây áp lực, khiến hắn cảm thấy phải giao Đại Yêu cung này ra.

Bỗng nhiên, hai mắt hắn lóe sáng, trông thấy Sở Vân trước mặt.

- Sở huynh đúng là một cao thủ dùng tiễn. Bảo cung tặng anh hùng, Đại Yêu cung này ta tặng cho huynh!

Vừa nói, Vệ Khiếp vừa đưa Đại Yêu cung cho Sở Vân.

- Các vị, nếu các ngươi muốn đừng tới tìm ta. Tìm Sở huynh là được.

Vệ Khiếp rút khỏi mầm họa, chỉ tay vào Sở Vân nói với mọi người.

- Tiểu tử ngươi từ đâu đến? Mau giao Đại Yêu cung ra đây.

Có người tiến lên phía trước, liếc mắt coi thường nhìn Sở Vân.

Sở Vân không hề để ý, tiếp nhận Đại Yêu cung, nghếch mắt cười lạnh nói:

- Ngươi muốn, hãy qua đây lấy.

- Ngươi đúng là biết điều.

Tên kia vươn tay ra bắt lấy Đại Yêu cung.

Tạch.

Sở Vân liền vặn ngược cổ tay hắn.

- Tiểu tử, ngươi muốn làm gì?

Tên kia trừng mắt nhìn lên, cảm thấy bị mạo phạm, tức tối nói:

- Ngươi biết ta là ai không? Lại dám mạo phạm tới ta… A, đau quá, đau quá!

Sở Vân tăng thêm chút lực, nhất thời toàn thân hắn co quắp giống như bị điện giật, sắc mặt nhăn nhó hiện rõ vẻ đau đớn.

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, quăng hắn về phía trước. Dùng sức đạp một đạp khiến hắn cong như con tôm, sắc mặt trắng bệch. Tiếp đến lại tóm lấy đầu hắn, ra sức dùng đầu gối nện xuống.

Phịch một tiếng, một chưởng đánh trúng mặt hắn. Răng cửa bay ra, mũi gãy, máu tươi từ trên mặt hắn tràn ra lênh láng.

Phịch.

Sở Vân buông tay ra, thoáng chốc hắn liền tê dại nằm trên mặt đất. Dùng tay che mặt kêu thảm thiết, cũng không còn kiêu ngạo như vừa nãy nữa.

- Con bà nó, ngươi dám đánh ta. Dám đối xử với ta như thế, các huynh đệ còn chờ gì nữa?

Hắn thở hổn hển, quỳ trên mặt đất, trợn mắt giơ tay muốn đánh Sở Vân. Đồng thời há miệng, kêu gọi đồng bọn nhưng rốt cục cũng không thấy động tĩnh gì.

Ngoảnh mặt nhìn lại, hắn liền ngây người ra.

Lũ cẩu bằng hữu của hắn đều nơm nớp lo sợ, trên mặt toát ra vẻ kinh hoàng, sợ hãi nhìn Sở Vân.

- Sở, Sở thiếu đảo chủ, tiểu nhân đúng là có mắt như mù đã đắc tội với người, mong người rộng lòng… Rộng lòng bỏ qua!

- Danh tiếng của Tiểu Bá Vương, ai mà không biết, ai mà không hay? Kỳ thực người mà bằng hữu ta rất kính phục chính là các hạ rồi.

- Hôm nay có thể gặp được thiếu đảo chủ, thực sự đúng là phúc ba đời…

Vừa nãy còn vô cùng kiêu ngạo, không ai sánh bằng, các thiếu niên lấy thế ép người, hết thảy đều như chuột gặp phải mèo, sợ hãi rụt rè mà cười gượng, giọng nói run rẩy.

- Sở, Sở Vân?

Tên kia thấy vậy, miệng lẩm bẩm. Người cứng đơ, lại quay đầu lại nhìn về phía Sở Vân.

Hắn cũng đã nhận ra.

Không phải Sở Vân còn ai khác?

Trong gia tộc sớm đã có bức họa vẽ hắn, muốn các tộc nhân nhớ kỹ, sau này có gặp cần phải cẩn thận kết giao. Thế nhưng người thật và bức họa cũng rất khó để phân biệt. Nhất là Sở Vân đã ăn không ít Long Tình Quả, lại có linh khí của yêu thực tuyệt phẩm, bởi vậy tướng mạo đã thay đổi không ít. Người xa lạ liếc mắt không thể nhận ra.

- Thật đúng là Sở Vân.

- Tận mắt trông thấy, quả nhiên không phải hư danh.

- Chính là người nuốt sống Phương gia tam tử, giết chết đại tướng Đoạn Thiên Nhai, trong khi gần vượt qua Linh Yêu kiếp thuận tiện giáng tai họa xuống hạm đội của Viêm gia?

- Nhìn tác phong của hắn, quả thực vô cùng hung mãnh.

Đám người xung quanh, nhỏ giọng thảo luận.

Ba!

- Ta đúng là mắt chó mù lòa, không nhận ra Sở thiếu đảo chủ ngài!

Bị Sở Vân dạy bảo, tên kia vốn kiêu ngạo tự đắc bỗng nhiên tự tát vào mặt mình một cái thật mạnh, vang vọng toàn bộ đại sảnh.

Chợt, vẻ mặt hắn gượng cười rất khó coi:

- Thỉnh cầu Sở thiếu đảo chủ rộng lòng, tha tội cho tiểu nhân!

Mọi người xung quanh như bị tát vào mặt, nghe xong lời này của hắn nhất thời không nói gì thêm nữa. Tên tiểu nhân này thực sự vì muốn thoát khỏi cái chết, thái độ chuyển biến quá nhanh.

- Cút!

Sở Vân chỉ phun ra một câu. Loạn thế chính là như vậy, thực lực mới là căn bản. Loại tiểu nhân như vậy, hắn đã hiểu rõ, nhiều lời cũng vô ích.

Đám người hùng hổ trước kia, nhất thời như được đại xá, mặt mũi xám xịt mà chạy trốn. Giống như con chuột mang theo đuôi, trước sau hoàn toàn khác biệt không sao tả được.

Vệ Khiếp rất phức tạp, thoáng nhìn Sở Vân, hít một hơi thật sâu mà lén lút lẩn đi. Chính là Sở Vân đã đánh hắn rớt xuống, hay tình cảnh hỗn loạn của Vệ gia hắn cũng đều được Sở Vân ban tặng.

Thế nhưng vừa rồi, hắn cũng bất lực không dám nói lời nào. Hai người chênh lệch nhau quá lớn, khiến hắn vô cùng tuyệt vọng không có cách nào xoay chuyển tình thế. Đồng thời thù hận Sở Vân bao nhiêu, hối hận tăng thêm bấy nhiêu. Vì sao chính mình lại có ý nghĩ nông nổi, đi chọc tức Sở Vân?

Đối với những tiểu nhân như vậy, Sở Vân cũng không để trong lòng. Hắn cẩn thận cầm Đại Yêu cung trong tay, đánh giá nhận xét, cảm thấy rất hứng thú.

Yêu Cung này cũng khá thú vị.

253. Chương 67 : Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn (thượng)

Chương 67 : Thu hoạch ngoài ý muốn (thượng)

Cung có tên gọi là Cụ Phong, thân cung màu xanh đen, hình dáng mang phong cách cổ xưa.

Dây màu vàng nhạt, to gấp ba lần dây cung bình thường. Sở Vân chăm chú nhìn, hình như nó được làm từ gân rồng gia công mà thành. Hình thể Cụ Phong Cung còn lớn gấp hai lần Định Tinh Cung.

Sở Vân thử căng dây cung, cảm thấy khí lực tiêu hao chỉ một nửa so với Định Tinh Cung, có thể kéo cung thành hình trăng tròn.

Đôi mắt của người quản lý đại sảnh lóe sáng chăm chú nhìn những động tác chuẩn mực của Sở Vân, hai tay kéo cung vững chắc như bàn thạch, nhãn thần tinh tường như chim ưng. Người quản lý vui vẻ, chắp tay hành lễ nói:

- Khí lực của Sở công tử thật tuyệt. Cụ Phong Cung nằm trong tay công tử giống như minh châu có chủ thoát khỏi chỗ tối.

Hắn nhận ra được tài bắn cung của Sở Vân không hề tồi.

- Đây đúng là cung tốt, cấp Đại Yêu đạt bảy trăm năm tu vi, vì sao chỉ bán sáu trăm địa sát thạch tệ?

Sở Vân cảm thấy nghi hoặc hỏi. Với giá như vậy cũng không bằng một phần nhỏ giá trị của Cụ Phong Cung.

Người phụ trách kia dường như đã chờ câu hỏi này của Sở Vân từ lâu, lập tức cao giọng cười nói:

- Cửa hàng Niệm Vân chúng tôi lần đầu tiên tham gia chợ biển trên Chư Tinh Quần Đảo, cho nên không chỉ riêng Cụ Phong Cung này, mà chuẩn bị mười vật phẩm giống như Cụ Phong Cung được bán giảm giá, nên giá thành rất thấp. Mỗi ngày một vật, hy vọng mọi người có thể quan tâm!

- Mỗi ngày một vật?

- Nói như vậy, Cụ Phong Cung cũng chỉ là vật đầu tiên thôi sao?

- Cửa hàng Niệm Vân này có chút mánh khóe. Chín ngày sau, ta nhất định sẽ đến xem.

...

Nhất thời đám người xung quanh thì thào to nhỏ.

Sở Vân nghe xong, cũng có chút ngạc nhiên. Liên tục bán phá giá mười vật phẩm có giá trị như Cụ Phong Cung, quả thật rất bạo tay. Bởi vậy có thể thấy được ông chủ của hàng Niệm Vân cũng rất quyết đoán.

Bất quá, mới bán thử vật phẩm đầu tiên, rốt cục cửa hàng này đã đánh bóng được tên tuổi. Thảo nào người quản lý vừa nãy không tăng giá, hóa ra là vậy.

- Ha ha, các quý khách có thể lên lầu hai, lầu ba thưởng thức. Trên lầu có rất nhiều vật phẩm quý giá. Chỉ là trên lầu ba lấy vật đổi vật không bán. Đồng thời cửa hàng Niệm Vân chúng tôi còn chân thành thu mua những thiên tài dị bảo trên quần đảo. Giá cả hợp tình

hợp lý, không dối già lừa trẻ!

Người quản lý tuyên truyền nói.

- Cửa hàng này thật thú vị.

- Đi, mau lên trên lầu xem sao.

...

Lời nói vừa dứt, khiến cho đám người trong đại sảnh hàng đoàn hừng hực đi lên tầng trên.

Nhưng Sở Vân không có theo họ mà đi, hắn tiến đến trước mặt người quản lý, thấp giọng hỏi về những khuyết điểm của Cụ Phong Cung này.

Yêu binh khác xa so với yêu thú, yêu thực… Sau khi được trời sinh dưỡng, thiên nhiên tạo vật, bản thân ăn khớp với nhau bởi vậy tạo thành hình thể rất hoàn hảo.

Mà yêu binh là do con người tạo thành, cho nên mỗi một loại yêu binh, bất luận tư chất như thế nào cũng đều có một chút khuyết điểm. Thí dụ như Quỳ Hoa Châm, Như Ý Bổng, Túy Tuyết Đao.

- Mời Sở công tử qua bên này, trong đại sảnh có rất nhiều con mắt soi mói.

Người quản lý kia cẩn thận, dẫn Sở Vân vào trong phòng.

Hành động cẩn thận này, khiến cho Sở Vân cảm thấy được yên tâm. Khuyết điểm của yêu binh, thường thường là nhược điểm của ngự yêu sư, thông thường đều bị địch nhân lợi dụng đánh vào.

Sở Vân cũng biết chính mình là người có danh tiếng, khuyết điểm của Cụ Phong Cung nhất định sẽ bị khai thác. Thế nhưng giấu được lúc nào hay lúc đó. Hành động dè dặt từng li từng tí của người quản lý, rất hợp ý của Sở Vân, làm cho Sở Vân càng đánh gia cao cửa

hàng Niệm Vân này.

Sau khi trò chuyện một hồi, Sở Vân biết được khuyết điểm của Cụ Phong Cung chính là tầm bắn của nó. So với những trường cung khác, tầm bắn của nó kém hơn phân nửa.

Lợi thế của yêu cung chính là tầm bắn, khuyết điểm này có phần nguy hiểm tới tính mệnh.

Chỉ là tầm bắn của Cụ Phong Cung cũng không kém nhiều so với Định Tinh Cung. Nhất là khuyết điểm của nó, không bị hạn chế số lần xuất thủ của Sở Vân, có thể phát huy uy thế của Lưu Tinh Tiễn Thuật lớn hơn.

Đây chính là thứ Sở Vân cần.

- Định Tinh Cung bị hủy, vừa vặn dùng Cụ Phong Cung này thay thế. Tuy rằng không được vừa ý cho lắm, thế nhưng cũng có thể sử dụng tạm một thời gian.

Sở Vân thầm nghĩ, cất Cụ Phong Cung vào Tiên Nang Tinh Hải Long Cung.

Trong ký ức của Sở Vân, không phải không có mật tàng cất giấu yêu cung tuyệt phẩm.

Chỉ là nơi đó quá kinh khủng, chính mình năm đó cũng không thể thâm nhập vào, sáng suốt lui ra. Bằng không đã sớm mất mạng.

- Được rồi, chỗ ngươi có bán Túy Ngọc hay không? Ý ta là một lượng Túy Ngọc lớn. Mặt khác ta cũng cần cả Thiên Cực Băng Tinh.

Sở Vân hỏi qua. Nhưng thật không ngờ, người quản lý kinh hỷ đáp lại chính mình.

Trên thương thuyền này, tuy rằng không có Thiên Cực Băng Tinh, nhưng thực sự có một lượng Túy Ngọc rất lớn.

- Giá cả của Túy Ngọc, tại hạ không muốn nói nhiều lời. Hiện giờ đang ở trên lầu ba, cần dùng vật đổi vật. Không biết hai vị công tử…

Ánh mắt người quản lý nhìn về phía Sở Vân và Kim Bích Hàm nói.

Sở Vân mỉm cười, lấy ra một khối Long Tình Quả:

- Không biết vật này có được không?

- Một quả yêu thực?

Trong ánh mắt người quản lý lóe lên một tia thất vọng, chỉ là chợt lóe ra rồi vụt mất, được hắn che đậy rất tốt.

Trên khuôn mặt hắn vẫn dáng vẻ tươi cười như trước không hề thay đổi, nhưng trong lòng lại không hề vừa ý. Quả yêu thực rốt cục cũng là vật lạ, chỉ là số lượng quá ít. Mà thực ra trong lòng hắn cần một thứ khác, một thiên tài địa bảo đến từ trong biển sâu.

Bất quá, quả yêu thực trước mắt hắn, rõ ràng không có chút đặc trưng của yêu thực dưới biển sâu.

- Thứ lỗi cho tại hạ kém cỏi, không biết quả yêu thực trong tay công tử là...

Dáng vẻ tươi cười của hắn bỗng nhiên sững lại, trừng to con mắt, dường như nhận ra mí mắt Long Tình Quả mở ra, hé lộ thịt quả bên trong giống như mắt rồng.

- Long, Long Tình Quả!?

Hắn bỗng nhiên đứng phắt dựng, cái miệng há lớn, hai mắt chớp chớp, bộ dáng vô cùng kinh hãi không sao tả hết được.

Sở Vân mỉm cười gật đầu.

Toàn thân người quản lý run lên, không sao kiềm chế được. Trong miệng lẩm bẩm nói.

- Đáng tiếc Long Tình Quả này cũng không phải rất thượng đẳng, chỉ là trung đẳng...

- Lẽ nào vật này không đủ để đổi lấy Túy Ngọc sao?

Kim Bích Hàm chau mày. Long Tình Quả có thể đề thăng tư chất ngự yêu sư, là kỳ vật ngàn vàng khó có thể mua. Huống chi quả này cũng không sản sinh tính kháng dược, càng thêm quý báu. Đổi lấy Túy Ngọc, cũng đã là có chút thiệt thòi.

254. Chương 68 : Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn (hạ)

Chương 68 : Thu hoạch ngoài ý muốn (hạ)

Thấy sắc mặt Kim Bích Hàm có vẻ không hài lòng, người quản lý kia giật mình, lập tức xua tay nói:

- Vị công tử này hiểu nhầm rồi. Túy Ngọc của hàng chúng tôi bán, tuyệt đối không phải mặt hàng bình thường. Mà chính là loại Túy Ngọc thuộc Tình Tuyết Túy Ngọc nghìn năm.

Lúc này khuôn mặt của Kim Bích Hàm mới khẽ lay đông, thần sắc khó chịu tan biết, giật mình nói:

- Túy Ngọc cũng chia làm nhiều loại. Tình Tuyết Túy Ngọc có thể cất thành Tình Tuyết Tửu, vô cùng quý báu. Có người nói loại rượu này sưởi ấm lòng người, sau khi uống vào có thể làm giảm sự giá rét của mùa đông, sắc mặt rực rỡ sánh ngang với mặt trời. Bởi vậy có tên gọi là Tình Tuyết Tửu.

Sở Vân cười vui vẻ. Thông tin về loại Túy Ngọc này rất ít, hắn cũng không ngờ vận khí của chính mình lại tốt như vậy, có thể gặp được Tình Tuyết Túy Ngọc một loại Túy Ngọc tuyệt phẩm.

- Nói như vậy, quả thực một viên Long Tình Quả có lẽ không đủ, vậy hai quả thì sao?

Sở Vân lại lấy ra một viên Long Tình Quả.

- Hai viên Long Tình Quả, hơi nhiều một chút. Có thể tặng thêm một vật phẩm khác bù đắp cho công tử.

Người phụ trách có chút do dự, cẩn thận nói:

- Lời này tại hạ có chút đường đột, nhưng tại hạ phải hỏi, xin hai vị công tử cho biết. Lẽ nào công tử nhà ta có Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi?

- Đúng vậy.

Sở Vân gật đầu không hề giấu diếm. Sau khi truy sát Trữ Phàm Trần, lấy được Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, vô số con mắt của viêm gia biết được. Hiện tại toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo đều biết đến Thư gia hắn sở hữu một cây yêu thực tuyệt phẩm.

Cũng vì vị là thương nhân Giang Hán Quốc lần đầu tiên tham gia chợ biển cho nên không biết.

- Thật tốt quá, thật tốt quá! Cửa hàng chúng tôi được cứu rồi!

Người quản lý bị kích động, không kiềm chế được, hai mắt hơi hơi đỏ.

Sở Vân và Kim Bích Hàm ngơ ngác nhìn nhau.

- Ai, chuyện này là từ Tình Tuyết Túy Ngọc nghìn năm mà thành…

Người quản lý thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói rõ nguyên nhân trong đó.

Một vị thân vương Giang Hán Quốc dùng Mãn Nguyệt Tửu mừng quý tử đầy tháng.

Cửa hàng Niệm Vân chúng tôi dâng lên một lượng Tình Tuyết Túy Ngọc nghìn năm.

Vậy mà sau khi dâng tặng lễ vật trước mắt mọi người, phát sinh chuyện kỳ lạ. Bình Túy Ngọc này bỗng nhiên nổ tung, hiện ra một pho tượng Ngọc Dương.

Ngọc Dương này chính là Ngọc Tinh biến thành, một ngàn năm tu vi, đạt cấp Linh Yêu.

Tiệc rượu hỗn loạn, suýt chút nữa Ngọc Dương làm tổn thương thân vương, sau cùng bỏ trốn vào lòng đất mất hình.

Hiển nhiên thân vương giận dữ, cũng bởi vậy cửa hàng Niệm Vân chúng tôi gặp phải tai họa, rất nhiều thế lực cũng thừa cơ hội này mà hãm hại. Cửa hàng Niệm Vân lâm vào phá sản, sau cùng ông chủ chúng tôi vật lộn phái tàu thuyền đến các nơi thu thập thiên tài địa bảo mong thân vương bớt giận.

Thương thuyền lần này đến chợ biển cũng mang theo nhiệm vụ như vậy. Bằng không cũng không bạo tay dùng Cụ Phong Cung để đánh bóng tên tuổi.

- Xin thứ lỗi cho tại hạ nói thẳng, Long Tình Quả này của công tử chỉ là dùng con mắt của yêu thú Long Chúc nuôi dưỡng, cũng không phải loại quá quý báu. Vừa vặn cửa hàng chúng tôi có bán đôi mắt Địa Cực Băng Long. Tại hạ khẩn cầu công tử đào tạo ra Long Tình Quả tuyệt phẩm.

Người quản lý khom lưng hành lễ với Sở Vân, thần tình vô cùng thành khẩn.

- Địa Cực Băng Long? Đây chính là yêu thú tuyệt phẩm!

Sở Vân kinh hãi than một tiếng.

Phải biết rằng Long Tình Quả dựa theo quá trình phát triển của cây Long Nhãn, cũng phân ra tốt xấu. Con mắt yêu long tuyệt phẩm có thể đào tạo ra Long Tình Quả tuyệt phẩm!

Lớp giữa Long Tình Quả này hiệu quả hơn rất nhiều so với Sở Vân dùng mắt yêu thú Long Chúc!

Tim Sở Vân đập thình thịch.

Phàm mang theo yêu thú Long Chúc, ít nhất tư chất cũng đạt tầm trung, nói các khác có thể trở thành Đại Yêu. Tư chất thượng đẳng có thể tu hành tới mức Linh Yêu.

Yêu thú Long Chúc không phải tư chất hạ đẳng, muốn bắn giết một đầu yêu thú Long Chúc, thu thập con mắt cũng tương đối khó khăn. Bởi vì trong kho Thư gia còn

tồn lại, nên Sở Vân mới có được hơn mười con mắt. Mà những con mắt này đều là yêu thú có tư chất hạng trung tạo ra. Không có con mắt nào thượng đẳng, cho nên không tạo ra Long Tình Quả tuyệt phẩm.

"Hải vực trong Chư Tinh Quần Đảo, yêu thú Long Chúc cũng có hơn mười loại. Phần lớn đều được ta đào tạo thành Long Tình Quả, bộ phận còn lại đa số tư chất thượng đẳng rất khó bắt, lại càng khó thu thập. Mà long thú tư chất tuyệt phẩm, chỉ có kẻ dần độn mới bắn giết. Phần lớn đều thu phục, để chính mình sử dụng. Bởi vậy con mắt Địa Cực Băng Long rất khó có thể tìm được!"

Trong suy nghĩ của Sở Vân bất chợt hiện lên.

Người quản lý kia không thấy Sở Vân có biểu hiện gì, có phần sốt ruột, lại vội vàng nói thêm:

- Đương nhiên, tại hạ cũng hiểu rằng bỏ đi một Long Tình Quả, sẽ làm tổn thương tu vi của Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi. Cửa hàng chúng tôi chắc chắn sẽ bù đắp đầy đủ cho công tử.

Long Tình Quả là một bộ phận của Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, bỏ đi một Long Tình Quả, tu vi của yêu thực tuyệt phẩm này sẽ giảm xuống. Long Tình Quả đã bị Sở Vân hái đi rất nhiều, cho nên tu vi của Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi cũng đã giảm đi mấy trăm năm.

- Ta có thể đào tạo Long Tình Quả, chỉ là hai quả đào tạo được, ta cần lưu lại một quả. Đồng thời ta chỉ dùng một Long Tình Quả để đổi lấy khối Túy Ngọc của ngươi.

Sở Vân trầm ngâm một lát, sau cùng mở miệng nói.

- Vậy…

Người quản lý do dự một chút, sau đó hạ quyết tâm, gật đầu nói.

- Vậy làm phiền công tử xuất thủ!

…

Từ sau khi Du Nha Đại Sư tu sửa lại Tinh Hải Long Cung, hậu điện bị phá hủy, hoa viên mở rộng gấp 5 lần. Thiết một đàn ở giữa, cùng với 4 đàn đông tây nam bắc.

Giữa đàn trồng Long Nguyện Thụ.

Trong đông đàn trồng Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ. Trong tây đàn mới trồng Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi.

Sở Vân mang con mắt Địa Cực Băng Long chôn vào giữa bùn đất tại tây đàn. Tiếp đến sử dụng đạo pháp, không đến nửa canh giờ tạo ra hai Long Tình Quả tuyệt phẩm.

Long Tình Quả hạng trung chỉ bé như quả nho. Nhưng nếu dùng mắt long thú tư chất thượng đẳng sẽ tạo ra Long Tình Quả to bằng hạt đào. Còn Long Tình Quả tuyệt phẩm kích cỡ to ngang bằng quả táo.

Không chỉ có kích cỡ lớn, hơn nữa vỏ trái cây cũng tản ra một loại màu trong suốt, đưa tay tới gần có thể cảm giác được một loại cảm giác ớn lạnh.

Vỏ trái cây mở ra, hé lộ thịt Long Tình Quả. Tròng mắt màu lam bạch rất giống Địa Cực Băng Long khiến cho người ta cảm thấy một loại hàn khí vương vấn trong lòng.

255. Chương 69 : Quái Tiên, Vui Mừng Lấy Được Thiên Cực Băng Tinh (thượng)

Chương 69 : Quái Tiên, vui mừng lấy được Thiên Cực Băng Tinh (thượng)

Sở Vân thưởng thức một hồi lâu, lúc này mới hái xuống một quả, mặt khác lưu lại một quả.

Nhất thời một lần nữa tu vi của Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi bị giảm mạnh, lúc này mức độ hái xuống quá nhiều, trực tiếp giảm xuống ba trămbốn mươi năm tu vi.

Hiện giờ, tại lầu ba thương thuyền.

Quanh Tình Tuyết Túy Ngọc nghìn năm, có ba người đang thấp giọng trò chuyện với nhau.

- Quái sư, Túy Ngọc này trong kho Thiết gia chúng ta có rất nhiều. Quái sư tội gì phải dùng Thiên Cực Băng Tinh để đổi lấy?

Thiếu chủ Thiết gia nhướng mày, trong mắt chợt hiện lên thần quang. Trong giọng điệu bình thản lại hiện ra cổ ngạo khí không thể che đậy được.

- Đúng vậy, lão sư. Thiết gia chúng ta xưng bá trên Chư Tinh Quần Đảo, hải đảo nhiều vô kể. Hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu thế lực đứng đầu. Lão sư người gia nhập Thiết gia, phò tá thiếu chủ sẽ làm lên nghiệp lớn. Những thứ này muốn có bao nhiêu cũng được…

Thủ tịch mưu sĩ của thiếu chủ Thiết gia là Long Đạo Chi cũng lập tức phụ họa. Lời nói của hắn cũng dễ hiểu.

Bên cạnh bọn họ có một vị lão giả đang đứng ở đó. Hắn mặc y phục giản dị màu lam, cầm một cây phướn trong tay, lên lớp giảng bài 'Mệnh là do trời định, vận là do ta', khuôn mặt khô héo gầy gò, râu mép sồm xoàm, bộ dáng lam lũ vất vả, ngược lại giống như một thầy bói tầm thường, trên đường xem tướng số cuộc đời.

Đương nhiên hắn không phải thầy bói tầm thường. Điều này chỉ cần dựa vào Long Đạo Chi và thiếu chủ Thiết gia đứng bên cạnh hắn là có thể biết.

- Gia nhập Thiết gia, ha ha.

Thầy bói mỉm cười chậm rãi lắc đầu, từ chối.

Ánh mắt thiếu chủ Thiết gia hiện lên vẻ tha thiết, nói:

- Ta được Quái sư phụ tá, như hổ thêm cánh, như rồng gặp nước, tế thế thiên hạ. Ngày sau thống nhất Chư Tinh Quần Đảo, thành lập vương quốc, tiên sinh sẽ trở thành Quốc Sư!

Quốc Sư của một nước đây chính là một chức vị to lớn. Mỗi lời nói cử chỉ đều ảnh hưởng tới triều chính, địa vị có thể sánh ngang với Nguyên Soái, Tể Tướng.

Quái sư lại vươn cánh tay khô gầy ra, vuốt vuốt chòm râu lồm xồm, nhìn Túy Ngọc trước mặt nói:

- Túy Ngọc này cũng không phải tầm thường. Mà là một loại Túy Ngọc vô cùng quý báu, được gọi là Tình Tuyết Túy Ngọc. Nếu như Túy Ngọc bình thường cũng đành thôi, nhưng mấu chốt chính là ngọc thạch ở giữa từng xuất ra một đầu ngọc tinh Linh Yêu. Bởi vậy ngọc thạch không giống như bình thường, linh vận thuần chất là nguyên liệu rất tốt cho việc luyện đan, luyện binh.

- Hả, nó lại có lai lịch như vậy sao? Lão sư có con mắt thật tinh tường.

Long Đạo Chi giơ ngón tay cái lên, thán phục nói.

- Xin lỗi các vị khách quý. Đống Túy Ngọc này đã có người đặt mua. Thiên Cực Băng Tinh này xin ngài hãy giữ lại.

Lúc này người quản lý thương thuyền mỉm cười đi tới, trả lại Thiên Cực Băng Tinh cho Quái sư.

- Cái gì? Ngươi hãy nói rõ xem nào, Thiên Cực Băng Tinh này của chúng ta cũng không phải tầm thường mà là Thiên Cực Băng Tinh tuyệt phẩm.

Long Đạo Chi cảm thấy bất ngờ, nói.

Ngay cả Quái sư cũng không thể ngờ tới. Khối Thiên Cực Băng Tinh của chính mình giá trị rất cao, thậm chí còn cao hơn Túy Ngọc. Chỉ là chính mình dư thừa quá nhiều bởi vậy đến đây đổi. Hắn tin chắc rằng chính mình có thể đổi được đống Túy Ngọc này.

Thế nhưng thật không ngờ, lại có thể bị cự tuyệt như vậy.

- Có thể cho ta biết, cần vật phẩm gì để đổi lấy đống Túy Ngọc này?

Quái sư ôn hòa dò hỏi.

- Xin lỗi ngài, đây chính là bí mật thương nghiệp, liên quan đến người khác, không thể nói ra.

Người quản lý kiên quyết giữ đúng nguyên tắc.

- Hừ! Thương thuyền của các ngươi là lần đầu tiên đến chợ biển sao? Không biết người đứng trước mặt ngươi là ai sao?

Long Đạo Chi có phần tức giận, kèm theo ngữ khí vặn hỏi.

Người quản lý không hề kiêu ngạo cũng không siểm nịnh:

- Quả thực đây là lần đầu cửa hàng Niệm Vân chúng tôi tham gia chợ biển. Nhưng mà thương nhân có nguyên tắc của thương nhân, cửa hàng chúng tôi trên cơ bản cũng chỉ là bán dạo. Vị công tử này nghĩ sao?

- Ngươi…

Long Đạo Chi đang muốn mở miệng nói, lại bị Quái sư ngăn lại.

- Cửa hàng Niệm Vân? Ha ga, ta muốn gặp ông chủ của các ngươi một lần. Bạch Niệm Vân, bệnh phong hàn của hắn đã được chữa trị khỏi hẳn chưa?

Quái sư hỏi.

- Hả! Hóa ra quý khách vốn là bạn của ông chủ ta. Bệnh phong hàn của ông chủ ta chính là bệnh di truyền. Càng ngày càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Người quản lý thở dài, nhưng vẫn giữ kín tin tức về Sở Vân. Nói chuyện một lúc, rồi xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, sắc mặt thiếu chủ Thiết gia có vẻ khó coi, hừ lạnh một tiếng:

- Trông thấy sắc mặt Quái sư như vậy, bản thiếu gia sẽ không truy cứu nữa. Chỉ là hắn cho rằng chính mình không để lộ ra, ta tra cứu không được sao?

Hiện tại Thiết gia được công nhận là thế lực đứng đầu Chư Tinh Quần Đảo. Bao gồm mười vạn hùng binh, chiến hạm nhiều vô kể, cơ nghiệp hùng hậu, sở hữu rất nhiều thành cấp đảo.

Tuy rằng tham gia vào liên quân công phá Thư gia đảo, thế nhưng, thứ nhất không hề sử dụng thực lực thực sự, thứ hai bị Vệ gia đảo gây chú ý.

Rất nhanh, tin tức về Sở Vân đã bị điều tra ra.

- Sở Vân, lẽ nào là hắn?

Đột nhiên nghe được tin tức này, thiếu chủ Thiết gia ngây người một hồi lâu. Khinh thường cười lạnh một tiếng.

- Tên tiểu tử này cũng có can đảm. Nghe nói hắn gần đây may mắn, lợi dụng Linh Yêu kiếp đánh bại hạm đội Viêm gia. Lại thu được một cây yêu thực tuyệt phẩm, coi như là có chút vận khí.

- Việc này cũng không thể trách được. Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi có Long Tình Quả, thảo nào cửa hàng Niệm Vân trả lại Thiên Cực Băng Tinh cho lão phu.

Quái sư hiểu ra sự tình, bỗng nhiên hưng phấn nói.

- Ta muốn thương lượng cùng thanh niên này. Không biết hắn có thể nhường ta một ít Túy Ngọc hay không.

...

- Từ khi có được Long Nguyện Thụ vận khí của ta thực sự đã thay đổi. Rõ ràng có thể thu được Túy Ngọc thượng đẳng như vậy, lúc này đây có thể sửa chữa Túy Tuyết Đao, thậm chí còn đề thăng được tư chất tuyệt phẩm, tất cả hoàn toàn không thành vấn đề!

Bên trong phòng, Sở Vân nhận Túy Ngọc từ tay người quản lý, cất vào trong Tiên Nang Tinh Hải Long Cung, trong lòng vô cùng khoái trí.

- Được rồi. Tại đây ta đã có một yêu binh cổ quái, nhân tiện có được pháp nhãn quý báu. Rốt cục ta cần thêm cái gì nữa?

Bỗng nhiên Sở Vân nhớ tới một việc, lấy cái chén màu lam đoạt được từ trong tay Trữ Phàm Trần.

Cái chén màu lam này, nhìn thoáng qua thật giống như vật phẩm bình thường. Sở Vân nghiên cứu rất lâu nhưng cũng không sao nghiên cứu ra, nếu như không phải chính hắn tận mắt chứng kiến bát gốm này có biểu hiện thần kỳ, e là cho rằng đây là vật phẩm bỏ đi.

256. Chương 70 : Quái Tiên, Vui Mừng Lấy Được Thiên Cực Băng Tinh (hạ)

Chương 70 : Quái Tiên, vui mừng lấy được Thiên Cực Băng Tinh (hạ)

- Vật này hẳn là vật phẩm thời đại Tinh Thánh, mang theo phong cách cổ xưa. Thực sự là kinh diễm, vật phẩm từ thời đại bấy giờ lại có thể lưu lại tới tận bây giờ, thật khó có thể tưởng tượng được!

Người quản lý đẽo gọt một lúc lâu, chau mày lại, thần tình ngưng trọng, sau cùng nhận xét. Dựa vào ánh mắt của hắn, cũng chỉ nhận ra đây là một đồ cổ quý giá. Cho rằng đây cũng không phải là yêu binh.

- Đã như vậy, xin được cáo từ.

Sở Vân có chút thất vọng, thấy không thể thu hoạch thêm gì nữa, liền thu hồi Cái chén màu lam, rời khỏi thương thuyền.

- Thiếu niên trẻ tuổi, không muốn tính số mệnh sao? Bần đạo Quái Tiên, ăn ngay nói thẳng, không linh không lấy tiền.

Vừa mới đi khỏi cửa hàng, ra tới khoang thuyền, Sở Vân liền bị Quái Tiên ngăn lại.

- Tính số mệnh?

Nhãn thần Kim Bích Hàm sáng lên, cảm thấy rất hứng thú.

- Vị tiểu thư này, muốn tính số mệnh?

Quái Tiên nhìn thoáng qua Kim Bích Hàm, mỉm cười nói.

Kim Bích Hàm trừng mắt, hai má hây hây đỏ:

- Tiểu thư? Ngươi là thầy bói mà ánh mắt như vậy!

- Vị công tử này, có muốn tính số mệnh không?

Quái Tiên nở nụ cười, quay đầu nhìn về phía Sở Vân.

- Ngự yêu sư thực thụ có thể tính được số mệnh, cũng không phải nói khoác. Chỉ là đều sở hữu một yêu vật tuyệt phẩm. Thí dụ như m Dương Lưỡng Ngư Đồ, Hà Lạc Vũ Thần Đỉnh, Bát Quái Cung Cẩm Đăng, Thôi Tinh Bối Hải Ngoan. Xin hỏi tiên sinh có những yêu vật này sao? Nếu không có những có yêu vật này, chung quy lại cũng chỉ hạng người lừa đời lấy tiếng.

Sở Vân khẽ mỉm cười, ánh mắt coi thường nhìn thầy bói trước mặt. Chỉ là hắn không trực tiếp đuổi đi, mượn hàm ý trong lời nói muốn đối phương biết khó mà lui.

Quái Tiên cao giọng cười:

- Lão phụ đoán trước một quẻ, xem có chuẩn xác hay không để thiếu niên quyết định.

Tiếp đến lại nói:

- Nhìn sắc mặt vị thiếu niên này rạng rỡ, mặt mang theo hoa đào, nhất định có số đào hoa. Chỉ là đào hoa ở ngoài, linh khí tụ trên đỉnh đầu, Bảo Ngọc lại bất ngờ xuất hiện. Hiển nhiên vừa mới nhận được một bảo vật ngọc thạch, không biết có đúng hay không?

Trước khi Sở Vân nghe lời nói này, vẫn đang mỉm cười. Lời hay người người sẽ nói, người người thích nghe, tự nhiên không có đi sâu vào trong lòng. Nhưng sau khi nghe được câu này, bấy giờ Sở Vân biến sắc, nhãn thần ngưng đọng, cảnh giác nói:

- Hừ, rõ ràng đạo trưởng là vì Túy Ngọc mà đến.

- Đúng là như vậy. Ta vốn muốn đổi lấy chút Túy Ngọc, không ngờ hai vị thiếu niên lại nhanh chân tới trước. Không biết có thể lão phu dùng Thiên Cực Băng Tinh đổi lấy một ít có được không?

Quái tiên vừa nói, vừa lấy ra một khối Thiên Cực Băng Tinh ra.

- Đúng là Thiên Cực Băng Tinh sao?

Vẻ mặt Sở Vân có chút cổ quái, thật không ngờ nhanh như vậy, lại có thể thu thập đầy đủ hai vật phẩm này.

Trên thực tế, hắn chỉ cần một trong hai loại Túy Ngọc và Thiên Cực Băng Tinh. Hai loại thật đúng là hoàn mỹ. Bất quá hai chũng loại thiên tài địa bảo này thực sự rất quý hiếm.

Ngay cả Du Nha Đại Sư cũng không dám khẳng định có tìm được hay không.

- Được, ta đổi.

Lúc này Sở Vân gật đầu. Lượng Túy Ngọc cũng hơi nhiều, dùng không hết, chi bằng đổi lấy Thiên Cực Băng Tinh.

Hai người giao dịch tại chỗ, theo như nhu cầu.

Nhìn bóng dáng Sở Vân rời đi, bỗng nhiên nhãn thần Quái Tiên ngưng đọng lại, tầm mắt liền biến đổi.

Trông thấy trên đỉnh đầu của Sở Vân, có một đoàn số mệnh lượn lờ, hình thành hư ảnh của Long Nguyện Thụ, dựng thành sừng rồng, vô cùng xanh tươi. Xung quanh

Long Nguyện Thụ, long khí tạo thành một vùng Địa Cực Băng Long, lúc ẩn lúc hiện làm cho không khí xung quanh di chuyển.

- Vốn Long Nguyện Thụ trên người hắn dùng để bảo vệ Hải Long Vương. Khó trách ta cảm thấy số mệnh tỏa hơi nóng. Chỉ là tu vi Long Nguyện Thụ có chút thua kém so với số mệnh với thiếu chủ Thiết gia.

Trong lòng Quái Tiên thầm than, lại quay lại lầu ba. Trên lầu ba, thiếu chủ Thiết gia chắp tay thi lễ, hướng về phía Quái Tiên mỉm cười.

Mà trên đỉnh đầu thiếu chủ Thiết gia cũng có một đoàn số mệnh. Lớn gấp hai lần so với số mệnh của Sở Vân. Ở giữa xuất hiện một tòa bảo tháp, ánh vàng, khí độ phát huy tới cực điểm.

Sắc mặt Quái Tiên bỗng nhiên ngưng đọng, nghĩ đến có chút cổ quái:

- Di? Lẽ ra trong tình huống vừa rồi ắt số mệnh sẽ áp chế, vậy vì sao không có?

Nhìn kỹ số mệnh thiếu chủ Thiết gia một hồi lâu, lại quay đầu nhìn lại đỉnh đầu Sở Vân. Sau khi thân ảnh Sở Vân nhập vào trong đoàn người, bỗng nhiên Quái Tiên mới phát hiện uẩn khúc trong đó.

- Hả, đây là…

Hắn không kìm chế nổi cảm xúc, âm thầm phát ra một tiếng kinh hô.

Trong hình dạng số mệnh Long Nguyện Thụ của Sở Vân có ẩn chứa một cái chén vỡ!

…

Rốt cục Quái Tiên cũng rời đi.

Mặc dù thiếu chủ Thiết gia dùng mọi cách thành khẩn giữ lại, đều bị Quái Tiên khóe léo từ chối.

Long Đạo Chi chau mày, trong lòng bất an. Trực giác cho hắn biết, ban đầu Quái Tiên vốn định ở lại Thiết gia một thời gian. Thế nhưng sau khi gặp được Sở Vân, bỗng nhiên thay đổi chủ ý.

- Tên Sở Vân này, thật lớn mật. Đánh hạm đội Viêm gia tàn phế, mà còn dám ngao du khắp nơi. Thiếu chủ, chúng ta có cần âm thầm ra tay hay không…

Long Đạo Chi duỗi thẳng cánh tay ra, chém mạnh xuống phía dưới.

- Chỉ là một tên Sở Vân hèn mọn mà thôi, chúng ta không cần thiết phải động thủ!

Thiếu chủ Thiết gia lắc đầu, ngữ khí cao ngạo kèm theo sự tự tin tuyệt đối.

- Ta nghe nói lão tổ Viêm gia cũng đã tới chợ biển rồi. Nếu có thể tiết lộ hành tung của Sở Vân cho hắn. Hắn nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.

Long Đạo Chi cảm thấy không được thích đáng, lại tiếp tục nêu ra ý kiến:

- Thiếu chủ, đề phòng tai họa xảy ra. Tự mình xuất thủ, có lẽ sẽ thích hợp hơn cả.

- Ai, Đạo Chi. Có một số việc không phải ta không muốn nói cho ngươi, mà là ngươi không biết rõ đầu đuôi, nói ra cũng không có ích gì. Chỉ là hiện tại, ta cũng không có gì đáng lo cả.

Thiếu chủ Thiết gia thở dài, trong giọng nói mang theo một loại cảm giác hiểu rõ mọi sự việc, toàn bộ thiên hạ nằm trong tầm mắt.

- Ngươi biết vì sao trên Chư Tinh Quần Đảo, các thế lực luôn thay nhau biến đổi, chỉ có năm nhà Thiết gia, Viêm gia, Thủy gia, Sơn gia, Sâm gia vẫn trường tồn tới tận bây giờ, và được gọi ngũ tộc thượng cổ không?

- Chuyện này, quả thực có chút cổ quái. Lẽ nào trong đó có điều gì uẩn khúc sao?

Long Đạo Chi nghi hoặc nói.

Thiếu chủ Thiết gia liếc mắt nhìn thủ tịch mưu sĩ của chính mình, lại tiếp tục nói:

- Ngươi vừa rồi cũng nghe Quái Tiên định nghĩa về số mệnh. Điều này ta cũng không giải thích thêm. Ngũ tộc thượng cổ kỳ thực đều là huyết mạch của vương giả đời thứ nhất.

257. Chương 71 : Lão Tổ Viêm Gia, Hồng Thường Tiên Tử (thượng)

Chương 71 : Lão tổ Viêm gia, Hồng Thường Tiên Tử (thượng)

Sở dĩ trong loạn thế có thể tồn tại đến bây giờ chính là bởi vì có tổ tiên ngũ vương truyền lại yêu vật có đặc thù riêng, trấn áp số mệnh, do đó kéo dài mà không suy

yếu, trường tồn mãi mãi.

- Yêu vật định đoạt số mệnh của Vương giả?

Long Đạo Chi hiểu ra phần nào, bất chợt hắn lại nhíu mày.

- Thế nhưng Thư gia đảo đào bới Tinh Hải Long Cung, cũng có thể sở hữu yêu vật định đoạt số mệnh của Hải Long Vương.

- Yêu vật định đoạt số mệnh của Hải Long Vương, trong lòng ta hiểu rất rõ. Nó chính là Long Nguyên Thụ, công hiệu thần bí, Hải Long Vương vất vả tạo ra nó, nhưng cũng không gọt rũa được. Quả thực yêu vật số mệnh tối tăm mù mịt, bằng không Khương Bác cũng không bại dưới tay Sở Bá Vương, thân thể thương nặng dẫn đến cái chết. Long Nguyện Thụ làm sao có thể so sánh được với yêu vật định đoạt số mệnh tổ tiên ngũ tộc, vương giả đời thứ nhất đây?

Thiếu chủ Thiết gia khẽ ngẩng đầu lên trời, nhìn về phía bầu trời, tư tưởng ôm trọn Chư Tinh Quần Đảo.

Hắn thản nhiên nói:

- Trên Chư Tinh Quần Đảo, đối thủ của Thiết gia ta chỉ có bốn tộc khác. Thư gia, Trữ gia là cái thá gì? Chẳng qua cũng chỉ là trong lúc vận khí tới, có chút quật khởi mà thôi. Giống như hoa nở, khó có thể duy trì, sau trăm năm đều có xu hướng suy vong. Những tình

huống như thế này, ta đã thấy rất nhiều. Không cần phải vội vàng.

Ngừng lại một chút, sắc mặt hắn liền thay đổi, ánh mắt ôn hòa:

- Hơn nữa ta cũng nghe nói nàng sắp đến. Ta càng không muốn động thủ, nếu như dính sát khí, đường đột gặp giai nhân chính là tội lỗi.

- Nếu như vậy, chuyện này thuộc hạ sẽ chuẩn bị, truyền tin tới lão tổ Viêm gia.

Trong lòng Long Đạo Chi thầm than một tiếng, biết khuyên giải cũng không có kết quả, không thể làm gì khác hơn được đành phải lui ra.

Nửa ngày sau…

- Chúng ta đang bị kẻ khác bám theo!

Đi trong giữa đoàn người, trên khuôn mặt Kim Bích Hàm giống như không có chuyện gì, môi khẽ mấp máy, nhẹ giọng nói với Sở Vân.

- Uh, ta sớm biết rồi. Đối phương chính là lão tổ Viêm gia, không ngờ hắn lại có thể xuất quan.

Ngữ khí Sở Vân rất nặng nề. Bởi vì trước kia giao chiến cùng Viêm gia, hắn đã quen thuộc từng thành viên quan trọng trong Viêm gia.

Lão tổ Viêm gia, chính là Viêm gia đảo chủ đời trước. Sở hữu hai yêu vật chiến lực cấp Linh Yêu, từng leo lên Kỳ Nhân bảng. Những năm gần đây bế quan vất vả tu

luyện, cho nên rời khỏi bảng. Thật không ngờ, trên chợ biển lại có thể gặp lão cổ đồng bế quan tu luyện.

- Lão tổ Viêm gia quá mạnh mẽ, là cao thủ đệ nhất của Viêm gia, tuyệt đối không thể địch lại. Chúng ta nên tìm cách thoát khỏi hắn sẽ tính sau.

Sở Vân nói với Kim Bích Hàm.

Trong vòng nửa ngày sau đó, bọn họ lẻn giữa đám người. Dùng các biện pháp điểm mù thị giác, thậm chí có đôi lúc âm thầm chủ động gây hỗn loạn, ý định làm lạc hướng lão tổ Viêm gia.

Nhưng mà kết quả cũng không được như ý muốn. Lão tổ Viêm gia tuổi già thành tinh, vô cùng lợi hại. Thủ đoạn nhỏ của Sở Vân và Kim Bích Hàm không làm khó được hắn.

- Hai tên tiểu tử thối, dám trêu đùa lão phu. Lão phu có rất nhiều thời gian, có thể từ từ đi qua đi lại. Cho đến khi chợ biển kết thúc, các ngươi sẽ không còn sống mà đi ra.

Lão tổ Viêm gia cảm thấy bị phát hiện, trực tiếp tiến đến gần, bắt đầu đe dọa gây áp lực lên Sở Vân và Kim Bích Hàm.

- Hừ, ngươi đường đường là một tiền bối, lại có thể ra tay với hai tiểu bối chúng ta. Còn không cảm thấy hổ thẹn hay sao?

Kim Bích Hàm cắn răng, châm chọc khiêu khích.

- Khí phách? Cũng chỉ là cái rắm! Từ xưa đến nay lão phu hoành hành không chút kiêng kỵ, lại càng thích tàn phá cây non, chém giết thiên tài. Ha ha, hai người các ngươi nên cảm thấy được vinh hạnh. Bởi vì các ngươi được chết trên tay của lão phu.

Lão tổ Viêm gia cao to tráng kiện, giống như một con gấu. Hắn bám theo Sở Vân và Kim Bích Hàm, ngữ khí lạnh lùng, dáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống Sở Vân.

Hắn vốn rất tự tin.

Trong tay hắn có hai đại Linh Yêu, cho dù Túy Tuyết Đao trong tay Sở Vân có độ kiếp thành công hay không cũng không có vấn đề gì.

Sở Vân lợi dụng Linh Yêu kiếp, tàn phá hạm đội Viêm gia, giống như mấy thế hệ tâm huyết của Viêm gia tiêu hao tám phần mười. Mối thù sâu nặng này, nhất định phải báo, báo thật tốt.

Thậm chí hiện tại lão tổ Viêm gia có thể xuất thủ chém giết Sở Vân và Kim Bích Hàm.

Thế nhưng, điều thứ nhất hắn cho rằng Thụy lão nhân chủ trì trên chợ biển, không muốn gặp phải phiền phức. Thứ hai cũng muốn dày vò Sở Vân, cho hắn biết thế nào là sống một ngày bằng một năm, cái gì là dày vò thống khổ chờ chết.

- Thật đáng ghét! Lão tổ Viêm gia muốn biến chúng ta thành chuột, để chính hắn biến thành mèo.

Cảm nhận được tâm ý của đối phương, Kim Bích Hàm cắn chặt răng, trong lòng nàng cảm thấy bất an.

Sở Vân cũng âm thầm xiết chặt tay, so với Kim Bích Hàm bình tĩnh hơn rất nhiều:

- Đối phương có tâm tư như vậy, cũng là chuyện tốt. Chúng ta sẽ lợi dụng thời gian kế tiếp, bỏ rơi hắn, chạy trốn thành công.

Chợ biển vẫn chưa kết thúc, thương thuyền Thư gia chợt nghe thấy mệnh lệnh của Sở Vân, liền rời đi. Lão tổ Viêm gia chăm chú nhìn thẳng vào Sở Vân, quyết không để hắn thực hiện được kế hoạch.

- Tiểu tử, ngươi không nên uổng công vô ích.

- Ngươi rõ ràng dám đối đầu với Viêm gia chúng ta, quả thực không biết lợi hại. Sau cùng ngươi có thể từ từ hiểu ra.

- Bây giờ ta cho ngươi cơ hội tự sát, bớt thời gian khổ cực.

Sau mỗi lần trốn chạy thất bại, lão tổ Viêm gia lại xuất hiện trước mặt Sở Vân, uy hiếp đe dọa hắn.

- Lão tổ Viêm gia nhất định có yêu vật có khả năng truy lùng tung tích. Nếu cứ như vậy sẽ không thể được.

Sở Vân nhăn mặt chau mày, ngữ khí trầm trọng.

- Hai người sẽ trở thành mục tiêu quá lớn, không ngại hãy để ta cải trang thành huynh, chúng ta tách rời nhau ra, thử xem thủ đoạn của hắn thế nào.

Bỗng nhiên Kim Bích Hàm nêu ra ý kiến.

Cách này cũng khá tốt, lúc đầu lão tổ Viêm gia cũng có chút nghi hoặc. Thế nhưng sau cùng hắn cũng đuổi kịp Sở Vân thực sự.

- Vô ích thôi, ngươi đã rơi đã mắc vào lưới của ta. Giãy dụa đi, ngươi càng giãu dụa lòng ta càng cảm thấy vui vẻ. Sau khi làm thịt ngươi, ta lại càng thêm hứng thú!

Sắc mặt lão tổ Viêm gia dữ tợn, muốn hành hạ Sở Vân cho đến chết. Bây giờ hành hạ tâm lý Sở Vân tới chết, đến khi phiên chợ biển kết thúc, tiếp đến sẽ hành hạ thân thể hắn đến chết.

258. Chương 72 : Lão Tổ Viêm Gia, Hồng Thường Tiên Tử (hạ)

Chương 72 : Lão tổ Viêm gia, Hồng Thường Tiên Tử (hạ)

- Tại sao có thể như vậy? Vì sao thủ đoạn truy lùng tung tích của địch nhân lại cao minh như vậy?

Gặp lại Sở Vân, sắc mặt Kim Bích Hàm lạnh lùng tới cực điểm. Nàng tự nhận là Sở Vân, vì ở chung lâu ngày, mọi của chỉ sắc mắt mô phỏng giống hắn như đúc. Hơn nữa nhờ tác dụng của Kim Thiền Y, ngay cả Thư Thiên Hào trong thời gian ngắn cũng không thể phân rõ được thật giả. Thật không ngờ, lão tổ Viêm gia lại có thể phát hiện nhanh như vậy.

- Lão tổ Viêm gia chính là một lão cổ đồng. Người như vậy ắt sẽ có con bài hùng hậu chưa lật, giàu kinh nghiệm, rốt cục là địch nhân không dễ ứng phó. Bỏ trốn nhất định không thể trốn thoát được. Bây giờ phải làm thế nào?

Sở Vân trầm tư suy nghĩ. Bây giờ đối mặt với tuyệt cảnh, mà bảy ngày nữa phiên chợ biển sẽ kết thúc. Đến lúc đó lão tổ Viêm gia không còn gì kiêng dè, hung hãn xuất thủ, cho dù mười Sở Vân liên hợp cũng không chống đỡ nổi. May ra Túy Tuyết Đao có thể tu sửa tốt, ít nhất còn có khả năng trốn thoát.

Thế nhưng bây giờ, ngay cả khả năng chạy trốn Sở Vân cũng không có.

- Các ngươi không có nghe nói sao? Hồng Thường Tiên Tử cũng muốn tới chợ biển!

- Thông tin này của lão huynh đã lâu rồi. Theo tin mới nhất, hoa thuyền của Hồng Thường Tiên Tử buổi trưa hôm nay sẽ tới đây.

- Thật vậy sao? Có thể trông thấy Hồng Thường Tiên Tử, không biết phúc khí của ta đã tu luyện mấy đời. Nếu như là có thể nhìn thấy bậc thầy ca vũ, ta chết cũng cam lòng!

- Muốn leo lên hoa thuyền gặp mặt Tiên Tử, cũng không hề đơn giản. Cần thông qua ba đợt khảo hạch, ngươi cũng muốn đi sao?

Hàng loạt tiếng bàn tán xôn xao truyền đến tai Sở Vân.

- Hồng Thường Tiên Tử?

Hai mắt hắn sáng ngời, kinh hỷ nhìn Kim Bích Hàm.

- Có cách rồi!

Hắn biết Hồng Thường Tiên Tử chính là Phi Hổ. Thủ lĩnh hải tặc bài danh thứ hai trên Chư Tinh Quần Đảo, trong tay sở hữu chiến lực cấp Linh Yêu.

Sở Vân cùng đường, nàng chính là một tia hy vọng.

Tới buổi trưa, hoa thuyền cũng đã tới, nhất thời phát ra âm thanh vang động. Vô số người chạy tới nơi nào đó, trong đó xen lẫn Sở Vân và Kim Bích Hàm.

Chỉ là phần lớn mọi người đều bị chặn lại ở ngoài hoa thuyền.

- Cửa khảo hạch thứ nhất, người không có danh tiếng không được vào!

Sớm đã có hơn mười tỳ nữ, khuôn mặt xinh đẹp lạnh như băng. Đứng ở hai mạn thuyền, nghiêm ngặt trấn giữ.

- Đừng có chen lấn!

Trong cảnh hỗn loạn có người kêu lớn.

- Đến ta, đến lượt ta!

Mọi người đều cảm thấy phấn chấn.

- Tại sao ta không phải là người có tên tuổi? Ta ở trong thôn là nhân vật rất có tiếng!

Một nam tử bị quẳng ra ngoài, la hét ầm ĩ.

- Ta đây là thân thích của Thụy lão nhân. Là cháu trai của tôn nhi của cô cô của muội muội của trượng phu của phụ thân của thúc thúc của cháu trai người…

Lại thêm một người nữa bị đuổi đi.

- Đám người này thực sự là đám mặt dày vô sỉ. Lão nương thật sự muốn đá cho bọn chúng mấy đá.

Tỳ nữ đứng gác, đứng hiên ngang, ngữ khí bưu hãn, trên mặt hiện lên vẻ chán ghét.

Nói như vậy, quả thực các tỳ nữ khác rất tán thành.

Bỗng nhiên nhãn thần tỳ nữ này ngưng đọng lại, vẻ mặt khinh thường chán ghét liền tiêu tan, thần sắc nàng khi trông thấy Sở Vân toát ra vẻ khiếp sợ.

- Sở công tử, mời vào trong.

Đột nhiên, nàng cười tươi như hoa, dịu dàng đầy mê hoặc đi tới trước mặt Sở Vân, trông thấy Kim Bích Hàm do dự nói.

- Vị này chính là…

- Ngươi lại có thể biết ta?

Sở Vân vô cùng kinh ngạc, chợt vỗ vai Kim Bích Hàm nói.

- Đây chính là thủ tịch mưu sĩ của ta.

- Mời hai vị vào trong.

Tỳ nữ gật đầu, trên mặt xuân phong ấm áp, thần tình dịu dáng dễ thương. Trước sau thái độ chuyển biến hoàn toàn, khiến mọi người xung quanh ngây mắt mà nhìn.

- Vậy tiểu tử này là ai? Vì sao hắn có thể đi vào?

Những người bị loại bỏ lại càng gào thét ầm ĩ.

- Hừ! Hắn chính là thiếu đảo chủ Thư gia Sở Vân, hiện nay được mệnh danh là Tiểu Bá Vương. Các ngươi nếu bị loại, có thể đi xuống phía dưới.

Vị thiếu niên vừa công bố thân phận của Sở Vân, rõ ràng tại thương thuyền Giang Hán đã bị Sở Vân mạnh tay giáo huấn thông suốt, đánh răng rơi đầy đất.

Nhất thời đám người trở lên im lặng.

…

Quang cảnh trên biển tươi đẹp. Từ trên cao nhìn xuống mặt biển bao la, mấy trăm chiếc thương thuyền neo cùng một chỗ, tạo thành một phiên chợ đồ sộ trên biển.

Dòng người tấp nập, hối hả. Thỉnh thoảng có rất nhiều đội thuyền mới gia nhập, cũng không ít đội thuyền ly khai. Chu vi xung quanh thuyền hoa Hồng Thường lại càng có vô số người qua lại.

Sở Vân leo lên một chiếc thuyền hoa, từ mạn thuyền nhìn xuống phía dưới chỉ thấy một đám người đông nghịt. Nam có, nữ có, la hét ầm ĩ, vô cùng hỗn loạn. Hơn nữa đều là khàn giọng kiệt lực hô lớn danh tự của Hồng Thường Tiên Tử, đầy hưng phấn mà cuồng nhiệt.

- Tên tuổi của Hồng Thường Tiên Tử, quả thực là vang dội.

Kim Bích Hàm cảm thán, nhẹ than.

- Nếu đám người này biết được thân phận chân chính của Hồng Thường Tiên Tử, không biết sẽ có biểu tình gì?

Sở Vân phỏng đoán có chút ác ý.

Trong trí nhớ kiếp trước, Phi Hổ tự mình bộc lộ thân phận, bỏ qua ngụy trang Hồng Thường Tiên Tử, khiến cho cả Chư Tinh Quần Đảo đều trợn mắt.

Bất quá tuy rằng nàng trở thành hải tặc nhưng thông thường chỉ cướp của chứ không giết người. Bởi vậy vẫn có một nhóm người trung thành tuyệt đối với Hồng Thường Tiên Tử. Mặc kệ là Phi Hổ hay là Hồng Thường Tiên Tử, đều ủng hộ nhiệt tình.

Thậm chí có nhiều lần phát sinh sự kiện có người chuyên trở hàng hóa lớn tiếng tuyên bố, chỉ chờ Phi Hổ đến cướp đoạt của bản thân. Cướp đoạt xong, đương sự được thả trở về, lại cảm thấy phi thường vinh hạnh, tuyên truyền khắp nơi quá trình bản thân cùng Phi Hổ tiếp xúc gần gũi.

Sau này, Phi Hổ tấn thăng lên Kỳ Nhân Bảng, danh tiếng vẫn không hề hạ xuống, trở thành nữ đầu lĩnh hải tặc được hoan nghênh nhất.

Chắc chắn bản thân nhớ không sai, Sở Vân cũng không khỏi lắc đầu cảm khái mị lực vô cùng của Phi Hổ.

- Hai vị công tử, mời đi bên này.

Một vị tỳ nữ anh khí, biểu hiện ôn nhu, dịu dàng khéo léo, lời nói nhỏ nhẹ, dẫn đường ở phía trước

Kim Bích Hàm hơi kinh ngạc hỏi:

- Không phải tuyên bố, muốn đăng tràng phải thông qua ba lần khảo hạch sao?

Tỳ nữ lập tức cười nói:

- Cái này chỉ là cửa ải đặt ra với những người tầm thường mà thôi. Tiểu thư nhà ta cũng chỉ là bất dĩ, nếu không có những cửa ải này, chỉ sợ chiếc thuyền hoa này sẽ bị người đạp bằng. Đại danh Sở công tử, hiện nay Chư Tinh Quần Đảo có ai là không biết, có ai là không hiểu. Hai lần khảo hạch kế tiếp, đã không cần thiết nữa.

259. Chương 73 : Hồng Thường Tiên Tử Diễm Nhược Hỏa (thượng)

Chương 73 : Hồng Thường tiên tử diễm nhược hỏa (thượng)

Vị tỳ nữ này thông minh lại nhu thuận, lời nói đích thực dễ nghe. Nàng cúi đầu, bộ dáng nghe lời. Khi nói chuyện, ánh mắt mịt mờ chợt đảo qua, liếc mắt nhìn Sở Vân.

Trong lòng lại chấn động:

"Ngày xưa, lão nương nói những lời này, đám công tử ca trẻ tuổi đều cảm thấy lâng lâng, cho dù mặt không đổi sắc, nhưng lông mày cũng không dấu được vẻ đắc ý. Sao tên Sở Vân này lại coi như không nghe thấy?"

Đủ lời nhẹ giọng tâng bốc, vô số câu khen tặng hoa mỹ. Thần tình Sở Vân vẫn đạm nhiên, nhiều nhất cũng chỉ làm mỉm cười gật đầu.

- Khó trách hắn nổi danh như vậy, quật khởi như sao sáng, nhân xưng Tiểu Bá Vương, lại khiến cho thế nhân kinh ngạc nhiều lần như vậy. Sở Vân này, rất không đơn giản.

Trong nòng tỳ nữ thầm run sợ:

- Không được, những phát hiện này, phải nhanh chóng báo lại cho đại tỷ. Để nàng phòng bị Sở Vân nhiều hơn, miễn để lộ ra sơ hở gì.

Kỳ thực từ trên xuống dưới chiếc thuyền hoa này, toàn bộ chính là một đoàn hải tặc. Mỹ tỳ đều là thành viên đoàn hải tặc này, dùng pháp môn cực kỳ đặc thù để ngụy trang. Cái gì mà ba quan khảo hạch, kỳ thực dụng ý chân chính mà muốn sàng lọc nhân vật tiến lên thuyền hoa.

Sở Vân trầm ổn, khiến cho mỹ tỳ tâm sinh kiêng kỵ. Lời nói lại càng thêm cẩn thận:

- Hai vị công tử, nô tỳ chỉ đưa hai vị đến nơi này. Sau khi tiến vào thuyền lâu là có thể thấy được tiểu thư nhà ta đang ở khách yến.

Mỹ tỳ đưa hai người đến trước cửa thuyền lâu, sau đó liền ly khai.

- Được rồi, lão tổ Viêm gia chưa cùng đi lên!

Kim Bích Hàm vẫn lưu ý bên người, ngữ khí mơ hồ phấn chấn.

- Lão tổ Viêm gia thành danh nhiêu năm. Viêm gia khai chiến, lão vừa mới xuất quan, đã lên trên thuyền hoa, biểu hiện chính là muốn bôi nhọ Viêm Gia. Lão tự nhiên phải cố kỵ. Bất quá, nếu như muốn gạt bỏ lão, vẫn phải mượn lực lượng của Hồng Thường Tiên Tử.

Sở Vân nhẹ giọng nói.

Hai người đẩy cửa đại môn, bước vào bên trong thuyền lâu.

Đây là một cái đại sảnh, bốn phía đều được trạm trổ họa tiết, khắp nơi được chăng màn che màu hồng nhạt, cảnh tượng quý phái mà phong lưu.

Hồng Thường Tiên Tử ngồi ở chính giữa, phía dưới tả hữu đều đặt bàn trà. Vô số thiếu gia phong lưu tuấn tú, nam có, nữ có, ngồi ngay ngắn ở đó, bên người đều có mỹ tỳ hầu hạ. Đang trò chuyện vui vẻ, ca vũ thăng bình.

- Lại thêm hai vị thiếu gia đến nữa, Hồng Thường xin ra mắt hai vị.

Thanh âm Hồng Thường Tiên Tử du dương, đôi mắt dễ thương nhấp nháy, phong tình vạn chủng. Chứng kiến Sở Vân cùng Kim Bích Hàm đồng thời tiến vào, ánh mặt không tự chủ được dừng ở trên người Sở Vân một lúc, chợt mở miệng hô.

Y phục nàng vẫn là hồng thường, nửa quỳ nửa ngồi ở đó, giống như là một ngọn lửa yêu mị, xinh đẹp mà nóng bỏng.

Vạt áo trước ngực ẩn hiện bộ ngực trắng mịn mà đầy đà, ba đào mãnh liệt.

Cái cổ ưu nhã, ngón tay như ngọc, dưới sự phụ trợ của hồng sắc nghê thường, lại càng tôn lên vẻ mịn màng, trắng nõn.

Bên cạnh đó còn có đôi chân của nàng. Trên cổ chân mang theo một chiếc vòng bằng kim ngọc, ngón chân sơn màu chu hồng, bàn chân trắng mịn, đường con mền mại, khiến cho người khác nhìn vào có một loại xung động, muốn lấy đôi chân ngọc này về, nhẹ nhàng

ôm ấp trong ***g ngực, chậm rãi vuốt ve, thưởng thức.

- Mời ngồi.

Lại có mỹ tỳ nhỏ nhẹ hô, bước đến dẫn hai người đi vào bên trong yến hội Sở Vân và Kim Bích Hàm ngồi ở gần nhau, trên mặt bàn trước mặt, đã có rượu ngon

cùng trái cây. Có mỹ tỳ muốn tới ngồi ở bên cạnh hầu hạ hai người lại bị hai người vung tay bảo lui lại. Rước lấy rất nhiều ánh mắt xinh đẹp đầy u oán.

- Thực sự là kỳ quái, hai người các ngươi cho rằng đây là địa phương nào? Ở nơi này mà còn giả bộ thanh cao?

Có người khinh thường, cười nhạt một tiếng. Không quen nhìn hai người thích khác biệt.

- Có gan thì xưng tên ra, để ta xem là ai mà trước mặt mọi người lại sĩ diện như vậy?

Rất nhiều người ở đây đều là thiếu niên tuổi còn rất trẻ, đã uống đến mức say lờ đờ.

- Lần này ta đến chỉ vì Hồng Thường Tiên Tử, cần một hoàn cảnh yên tĩnh, có một số chuyện muốn nói riêng cùng Hồng Thường Tiên Tử.

Sở Vân không để ý đến khiêu khích của đám người này, đi thẳng vào vấn đề, hướng Hồng Thường Tiên Tử biểu đạt ý định.

- Cái gì? Không ngờ ngươi muốn hẹn hò cùng tiên tử?

- Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, ý định thực tốt ah!

- Tiên tử là ai? Dựa vào cái gì mà phải coi trọng ngươi?

Một câu nói của Sở Vân, khiến cho đám người triệt để sôi trào. Trong đại sảnh nhất thời trở nên vô cùng ầm ĩ, tất cả mọi người đều trợn mắt nhìn Sở Vân, có một cảm giác cùng chung kẻ thù.

Sở Vân cười nhạt, hắn đối với Hồng Thường Tiên Tử, chỉ có kiêng kỵ chứ không có chút ý đồ nào, ánh mắt trong veo như nước.

- Sở huynh, huynh đây là đang muốn làm gì?

Kim Bích Hàm cũng có chút nghi hoặc, nàng cũng không biết được thân phận thực sự của Hồng Thường Tiên Tử. Sở Vân vừa đến đã muốn một mình nói chuyện riêng cùng Hồng Thường Tiên Tử, khiến cho nàng phi thường phi thường khó hiểu.

Ánh mắt Hồng Thường Tiên Tử cũng trở nên ngưng tụ.

Nàng biết được thân phận của Sở Vân, Trữ Y Y chính là đệ tử của nàng, nàng đã truyền thụ cho Trữ Y Y rất nhiều thuật mị hoặc. Lúc Sở Vân cự tuyệt cầu hôn của Trữ gia, nàng đã lưu ý một chút đến người tên Sở Vân này.

Sau đó tại Tinh Thánh đại xạ lễ, Sở Vân thần kỳ nghịch chuyển, lĩnh ngộ Lưu Tinh Tiễn, để lại cho nàng một ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Tiếp đó, Sở Vân ly khai thư viện, đánh đâu thắng đó, thanh danh bạo trướng, càng khiến nàng đối với Sở Vân phát sinh hứng thú.

Hôm nay trên thuyền hoa, thấy Sở Vân tiến vào, Hồng Thường Tiên Tử nhạy cảm phát hiện ra, hắn có mục đích khác.

Đồng thời càng khiến cho vị nữ hải tặc đầu mục này cảm thấy ngoài ý muốn, trong lòng cười cười: "Có ý tứ!"

- Vị công tử này đưa ra yêu cầu quả thực khiến cho Hồng Thường cảm thấy hơi khó xử. Làm thế nào mới tốt đây?

Hồng Thường Tiên Tử thấp giọng tự hỏi, đôi lông mi đầy ưu sầu, ánh mắt long lanh, vô cùng đáng yêu.

"Phi Hổ này…"

Trong lòng Sở Vân có chút nhảy lên, hắn cảm giác được Phi Hổ rõ ràng đã nhận ra hắn, vẫn cố tình làm như vậy. Chỉ sợ là muốn gây khó dễ cho bản thân mình.

Quả nhiên, lập tức đã có một vị nam tử bị Hồng Thường mê hoặc khiến cho thần hồn điên đảo, vốn ngồi đối diện với Sở Vân, lúc này chợt đứng dậy. Ọ lên một tiếng, lung la lung lay đi về phía Sở Vân.

Hắn đi tới, ngón tay chỉ vào trước mặt Sở Vân, vừa trào phúng vừa khinh thường nói:

- Ngươi là con cháu nhà nào? Không ngờ dám gây khó dễ cho Hồng Thường tiên tử, thực sự là chán sống rồi! Xem ra lão tử không đánh ngươi… Ách!

260. Chương 74 : Hồng Thường Tiên Tử Diễm Nhược Hỏa (hạ)

Chương 74 : Hồng Thường tiên tử diễm nhược hỏa (hạ)

Đôi mắt say đến lờ đờ của hắn, khi đến gần, rốt cuộc cũng nhìn rõ diện mục của Sở Vân, nhất thời cả kinh, toàn thân chợt sững lại.

- Ngươi không phải là muốn đánh ta sao? Vì sao còn chưa ra tay?

Sở Vân nhẹ giọng cười.

Người nọ nhất thời toàn thân rùng mình một cái, cảm giác không khác gì bị dội một chậu nước lạnh từ đầu đến chân, toàn thân ướt sũng.

- Tại, tại hạ...say rồi. Tại hạ xin cáo từ, cáo từ....

Thần tình hắn có chút kinh hoàng, chỉ trong chốc lát đầu đã đầy mồ hôi lạnh. Không dám nhìn về phía Sở Vân, chỉ chắp tay cáo biệt với Hồng Thường Tiên Tử, sau đó lập tức xoay người, lui ra bên ngoài

- Hử?

Tất cả mọi người vì chuyện này cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Trong đại sảnh ám hương lưu động, ánh sáng mịt mờ, tràn ngập ái muộn tình hoài. Dưới tình cảnh này, rất khó có thể nhìn rõ. Lại có rất nhiều người uống đến mức say mờ cả hai mắt, cho nên cũng không nhận ra Sở Vân đến.

Bất quá lúc này, ánh mắt tất cả mọi người, đều đã hướng đến Sở Vân.

- Ha hả, ta cũng muốn nhìn xem là thần thánh phương nào!

Một người ngồi cách vị trí của Sở Vân gần nhất, lập tức nghiêng người liếc qua, híp mắt nhìn kỹ.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn.

Xoảng!

Đầu gối hắn mềm chút, thiếu chút nữa bổ ngửa về đằng sau. Giống như là trước ngực bị một cỗ lực lượng vô hình đẩy ngã. Cánh tay đảo qua, thoáng cái đã đem ly rượu ở trên bàn hất xuống dưới đất. Mỹ tửu rơi xuống vạt áo của hắn, hắn cũng chẳng quan tâm đến.

- Sở... Sở Vân...

Hắn lắp ba lắp bắt, ánh mắt khinh thường coi rẻ lập tức biến mất sạch sẽ, thay vào đó là một loại sợ hãi cùng khiếp sợ.

Đại thính vừa mới còn kêu gào la hét ầm ĩ lập tức trở nên an tĩnh.

Khiếp sợ qua đi, đám thiếu niên tuấn kiệt bộ dáng phóng đãng, lập tức trở nên trầm mặc không nói câu nào. Uống rượu lại có chút rầu rĩ, dường như là đang trầm tư bên trong nhân sinh triết lý nào đó.

Sở Vân là ai?

Chư Tinh Tiểu Bá Vương!

Xuất đạo tới nay, không chiến không thắng. Mọi người trong sảnh vẫn còn nhớ mang máng, Phong Tư Không một trong Phương Gia tam tử, đụng tới Sở Vân, kết quả là chém.

Vệ gia đảo phòng ngự sâm nghiêm thì như thế nào? Bị Sở Vân mang theo bốn trăm người, tập kích bất ngờ, lập tức sụp đổ.

Đoạn Thiên Nhai, Viên Tái Bác, Trầm Văn Bác đều là đại tướng nổi danh, giáp công Sở Vân. Kết quả một người bị hắn chém chết, một người bị hắn bắn chết, người còn lại thì bị hắn vặn gãy cổ.

Ngay cả khi độ linh kiếp, hắn cũng không để yên ổn. Hạm đội của Viêm Gia đụng phải hắn, cũng bị hắn dẫn tai họa, tổn thất nặng nề.

Người mạnh mẽ như vậy, cực kỳ giống với Sở Bá Vương lúc trước, nhất phi trùng thiên, tung hoành tứ phía. Lập tức mang lại cho mọi người trong đại sảnh cảm giác phi thường áp bách.

- May là lúc đó ta không có nói lung tung cái gì.

Có người âm thầm may mắn.

"Vì sao Tiểu Bá Vương đột nhiên lại đến nơi này?"

Có người âm thầm nói, cảm giác vô cùng bất hảo.

- Tiểu bá vương khủng bố ở chỗ hắn không cố kỵ điều gì. Vệ gia đảo, Đoạn Thiên Nhai, Viêm gia hạm đội chiến đấu, mặc kệ là tồn tại cường đại như thế nào, hắn đều dám liều mạng. Nếu như hắn nổi giận, làm thịt người ở đây, ai có thể ngăn được?

Trong lòng rất nhiều người đều lo sợ bất an.

- Ai, hắn bên trong một đời trẻ tuổi toàn toàn xứng đáng với vị trí thứ hai. Chỉ có thiếu chủ Thiết Gia mới có thể áp chế được hắn một hai. Quái lạ, mọi người đều biết thiếu chủ Thiết gia thích Hồng Thường Tiên Tử. Hắn ngay hôm nay đã ở trên hải thị, vì sao lại không qua nơi này?

Thời điểm mọi người ở đây âm thầm chờ mong, từ ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến thanh âm của thiếu chủ Thiết Gia.

- Thiết Ngao may mắn hữu duyên, có thể tại đây gặp được Hồng Thường Tiên Tử!

Thanh âm hắn cao vút, sục sôi, tràn đầy một cỗ khí phách ung dung, lại mang theo một cỗ tình hoài thắm thiết

Nhất thời khiến tinh thần mọi người trong đại sảnh đều rung lên.

…

Cửa son của thuyền lâu mở rộng, ánh sáng mặt trời từ bên ngoài chiếu xiên vào bên trong. Một vị nam tử lưng hùm vai gấu, khí vũ hiên ngang, đưa lưng về phía ánh

dương quang, rảo bước một cái nhanh chóng tiến vào bên trong đại sảnh.

Ánh nắng chói chang, khiến cho mọi người người phải híp mắt lại. Nam tử này đưa lưng về phía ánh dương quang, nhưng diện mục lại bao phủ bên trong một vùng bóng tối, trong lúc vô hình chợt mang cho người khác một loại cảm giác áp bách về tâm lý.

- Thiếu chủ Thiết Gia!

Có người phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Giống như một tảng đá lớn ném thẳng vào chính giữa mặt hồ phẳng lặng, cả đại sảnh lập tức trở nên dậy sóng. Mọi người nhao nhao đứng dậy, trên mặt đầy vẻ tươi cười đầy siểm nịnh, lập tức vấn an Thiết Ngao. Thiết Ngao dường như không hề nghe thấy, chỉ đứng bất động ở đó, ánh mắt thâm thúy hướng thẳng về phía Hồng Thường Tiên Tử đang ngồi ở phía xa. Trong ánh mắt nóng như lửa mang theo đầy vẻ thâm tình.

- Hồng Thường đại gia, một ngày không gặp như cách ba thu. Nghe nói nàng đã đến, ta đã cho người đi mua sắm một chút lễ vật, muốn dâng tặng lên đại gia, coi như là lễ gặp mặt.

Nói xong, Long Đạo Chi ở phía sau hắn lập tức vung tay lên, một nhóm lớn tùy tùng bưng trên tay vô số bảo vật rực rỡ, đứng ở sau lưng lập tức bước lên.

- Đây là Tinh Hải Tuyết Kim Trân Châu, có thể nhuận da, dưỡng nhan, thiếu chủ nhà ta bỏ ra hơn một ngàn Thiên Cương Thạch Tệ mới mua được.

- Đây là chiếc bình sứ tráng men khắc họa một vị mỹ nhân từ thời Đường Cẩm Quốc, nghe nói Hồng Thường Tiên Tử đại gia đặc biệt yêu thích đồ cổ từ thời Đường Cẩm Quốc, thiếu chủ đã một mực treo thưởng cực cao. Hôm nay đã dùng một con yêu thú Hải Bạo Ngạc tư chất thượng đẳng đổi lấy.

- Đây là Thất Tinh Hỏa Hộ Thân Đăng. Thượng đẳng Đại Yêu binh tu vi đỉnh phong, đặc biệt dâng tặng cho Tiên Tử làm vật hộ thân.

- Đây là vòng cổ làm từ Long Tinh của Vạn Tu Tham Long. Có thể phát ra khí tức của Vạn Tu Tham Long, vô cùng tốt cho việc bổ khí dưỡng nhan.

Thanh âm Long Đạo Chi chậm rãi, không nhanh không chậm. Mỗi lần giới thiệu một kiện bảo vật đều khiến cho tất cả mọi người phải hít sâu một hơi.

- Đều là trọng bảo! Có tiền mà không mua được ah!

- Thiếu Chủ Thiết Gia say mê Hồng Thường đại gia, đã không còn là tin tức mới nữa rồi.

Nghe nói mỗi lần gặp mặt, đều dâng tặng rất nhiều trọng lễ.

- Quả thực là mỹ nhân xứng danh anh hùng. Chỉ tiếc! Hồng Thường Tiên Tử lại quyết chí thề truy tìm cảnh giới võ đạo cực hạn, đối với Thiếu Chủ Thiết Gia như gần như xa. Nếu không quả thực là chính là một đoạn giai thoại ah…

Mọi người nhỏ giọng nghị luận.

Bỗng nhiên có người lớn tiếng, âm dương quái khí nói:

- Thiết Ngao huynh dâng tặng Thất Tinh Hỏa Hộ Thân Đăng, đúng là rất hợp thời ah. Vừa lúc có người cường thế bức bách, muốn cùng Hồng Thường đại gia ở riêng một chỗ đây này.

261. Chương 75 : Giao Phong Cùng Thiết Ngao (thượng)

Chương 75 : Giao phong cùng Thiết Ngao (thượng)

- Ha ha, Thiết Ngao huynh vừa đến, người này đã không nói được cái gì, biến thành rùa đen rụt đầu rồi.

Có người chợt phát ra tiếng cười đầy khinh thường. Rất nhiều người nhìn về phía Sở Vân, nháy mắt ra hiệu, châm chọc khiêu khích, bộ dáng có chút hả hê.

- Ah? Rõ ràng lại có người dám bất kính với Hồng Thường Tiên Tử? Là ai?

Thiết Ngao nhíu mày, trầm giọng quát.

Không ai nói một câu nào, nhưng ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lại trên người Sở Vân, khiến cho người khác liếc qua một cái đã lập tức hiểu rõ.

- Thiếu chủ, không ngờ Sở Vân lại có mặt ở nơi này.

Thanh âm Long Đạo Chi vô cùng nhỏ, nói.

- Gì?

Lúc này Thiết Ngao mới đem ánh mắt từ chỗ Hồng Thường Tiên Tử, đầy lưu luyến chuyển dời về phía khác, rơi vào trên người Sở Vân.

Sắc mặt Sở Vân lạnh nhạt, ánh mắt sáng như tuyết nhìn thẳng về phía trước.

Bốn mắt nhìn nhau.

Không khí lập tức trở nên ngưng trọng, trong lúc nhất thời rất nhiều người đều cảm thấy dường như là không thở nổi.

Một người gần đây thanh danh bạo trướng, như một vị tân tú tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Một người là gia đại nghiệp đại, được công nhận là đệ nhất nhân trong lớp thanh niên đồng lứa.

Đối với Sở Vân, Thiết Ngao không phải là lần đầu tiên gặp mặt.

Đồng dạng, đối với Thiết Ngao, kiếp trước Sở Vân cũng từng đứng xa xa ở bên trong đám đông, nhìn lướt qua vài lần. Nhưng đây là lần đầu tiên hắn cùng Thiết Ngao tiếp xúc ở một khoảng cách gần như vậy.

- Quả nhiên là một đại địch!

Trong nội tâm Sở Vân, vang lên một thanh âm, sau đó lập tức tiếp lời:

- Đáng tiếc, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, so với Trữ Thiên Vương vẫn còn kém hơn một bậc.

Trong trí nhớ kiếp trước, Trữ Thiên Vương sau khi bị sao băng đụng chúng, lập tức giống như ánh mặt trời giữa buổi ban trưa, khí vận liên miên bất tuyệt, thế không thể đỡ. Đơn giản đã áp chế Thiết Ngao vào thế hạ phong. Trữ Thiên Vương không từ bất cứ thủ đoạn nào, nhiều lúc, còn lợi dụng sự si tình của hắn đối với Hồng Thường Tiên Tử, thiết hạ bẫy rập. Mà Thiết Ngao bởi chuyện này nhiều lần gặp phải đủ loại trọng thương,

nhưng vẫn không hề thay đổi tâm ý. Bởi vậy, Trữ Thiên Vương quật khởi, cuối cùng nhất thống phía bắc Chư Tinh Quần Đảo. Còn Thiết Ngao thống nhất phía nam, hình thành cục diện nam bắc phân tranh. Đương nhiên tổng thể mà nói, Trữ Thiên Vương chiếm cứ thượng phong.

Người khác kiêng kỵ Thiết Ngao, Sở Vân đương nhiên sẽ không.

Trữ Thiên Vương còn bị hắn chém chết, huống chi chỉ là Thiết Ngao?

Bất quá Sở Vân cũng không dám khinh thường: Trữ Thiên Vương còn chưa quật khởi, đã bị ta chém chết. Nhưng Thiết Ngao trước mắt, chính là giống như mặt trời lúc ban trưa, nhất định đã phát triển đến trình độ đỉnh phong. Với tình hình trước mắt, trong người của hắn có chiến lực Linh Yêu, trước khi chữa trị Túy Tuyết Đao hoàn thành, bản thân vẫn phải cẩn thận.

- Sở Vân học đệ, dạo này danh tiếng của ngươi được truyền tụng khắp nơi. Quả thực là không tệ, không có khiến cho Thiên Ca Thư Viện mất mặt.

Đối mặt một hồi, Thiết Ngao mở miệng trước. Hắn khẽ gật đầu, có đủ tư thái của một vị đàn anh đi trước.

Sở Vân chính là hội trưởng Học Lý Hội. Mà, Thiết Ngao chính là tiền hội trưởng của Học Lý Hội ba năm trước, hai phương đều là lực áp đồng niên, là nhân vật sáng chói bao phủ toàn bộ thư viện.

- Bất quá, Sở Vân học đệ. Trên chiếc thuyền này, vẫn là có quy củ. Chỉ có thể thông qua được ba cửa ải, mới có thể vào được bên trong đại sảnh này. Nếu không có quy củ, sẽ không còn quy tắc nữa. Sở Vân học đệ, ngươi đã thông qua chưa?

Thiết Ngao tiếp lời lập tức chuyển đề tài của câu chuyện. Lời nói của hắn đường hoàng, khiến cho không có bất cứ người nào có thể phản bác được, lấy thế đè người, bức bách Sở Vân trả lời.

Kỳ thực, ba cửa ải, chỉ là một loại hình thức mà thôi. Đại bộ phận những người có mặt bên trong đại sảnh, cũng chưa từng thông qua khảo thí.

Thiết Ngao chuyên môn gây khó dễ cho Sở Vân, chính là muốn bức Sở Vân ở trước mặt tất cả mọi người phải rời đi.

- Đang muốn lãnh giáo Thiết Ngao ngươi đây.

Sở Vân khinh thường chuyện đấu khẩu, trực tiếp đáp trả lại Thiết Ngao.

- Mẹ nó, cái thái độ gì thế này? Ít ra cũng phải hô một tiếng sư huynh hiểu không?

- Không ngờ lại muốn hướng Thiết Ngao khiêu chiến, đầu óc có vấn đề rồi sao?

- Thiết Ngao huynh, mau hung hăng giáo huấn cho tên tiểu tử này một trận đi!

Mọi người nhất thời trở nên ầm ĩ, bộ dáng đê mê, trầm mặc lập tức biến mất sạch sẽ, thay vào đó là vô cùng hưng phấn, trong ánh mắt còn mang theo một tia khát máu.

Thiết Ngao đưa tay, ngăn thanh âm ầm ĩ của mọi người lại. Mặt hắn luôn mỉm cười, giống như là luôn khống chế được tất cả mọi chuyện trong lòng bàn tay, bộ dáng thong dong nói:

- Ta cũng không muốn khi dễ lớp hậu bối. Trong ba cửa ải, cửa thứ hai thử võ, cửa thứ ba thử văn. Ta sẽ đại diện đứng ra khảo hạch ngươi.

Phong độ hắn nhẹ nhàng, anh tuấn tiêu sái, trong mắt thần quang lấp lánh, bộ dáng nghiễm nhiên giống như là một vị nửa chủ nhân. Hắn không muốn động thủ trước mặt người hắn ái mộ, nếu ra tay đánh đấm quả thực là vô cùng mất phong phạm, cho nên mới nghĩ ra cái chủ ý này, muốn nhục mạ Sở Vân, sau đó bức hắn rơi vào tay Lão Tổ Viêm Gia.

Sở Vân đứng dậy rất dứt khoát nói:

- Vậy thì bắt đầu đi.

Vẻ mặt mọi người đều vô cùng phấn khích, kích động, thậm chí còn tưởng tượng ra bộ dáng bẽ bàng của Sở Vân khi thất bại.

- Tốt! Rất sảng khoái!

Thiết Ngao gật gật đầu, chắp hai tay sau lưng nói:

- Ta cũng không khi dễ ngươi, nghe nói ngươi am hiểu Lưu Tinh tiễn thuật. Cửa thứ hai thử võ, liền so tiễn thuật đi. Chúng ta lên bong thuyền, xem trong thời gian một nén nhang, ai có thể bắn rớt được số chim biển nhiều hơn.

- Quả nhiên không ngoài dự liệu.

Sở Vân trong nội tâm cười lạnh. Thiết Ngao có lẽ đoán rằng Túy Tuyết Đao mà bản thân mình có được đã vượt qua Linh Yêu kiếp. Bởi vậy lựa chọn tối ưu nhất chính là

tiễn thuật. Tiễn thuật của hắn đã đạt đến cảnh giới đại thành, hoàn toàn áp chế Sở Vân mới chỉ có cảnh giới tiểu thành.

- Cứ để cho chúng ta làm công chứng viên đi!

- Đã từng nghe nói qua vô số truyền kỳ của Lưu Tinh Tiễn Thuật, hôm nay chính là muốn hảo hảo nhìn qua một chút.

- Thiết Ngao huynh, không cần giành cơ hội cho tiểu tử này.

Đám đông người này tiếp lời người kia, vẫn như cũ không quên châm chọc khiêu khích Sở Vân.

Hai người dừng lại. Thiết Ngao xuất thủ trước, hướng về phía một con chim biển bắn một nhát, mũi tên nhanh như tia chớp.

Sở Vân cười lạnh, giơ Cụ Phong cung lên, bắn ra một mũi Lưu Tinh Tiễn. Lưu Tinh Tiễn nhanh hơn, phát ra sau mà lại đến trước, đánh thẳng lên mũi tên của Thiết Ngao, cả hai lập tức nổ tung.

262. Chương 76 : Giao Phong Cùng Thiết Ngao (hạ)

Chương 76 : Giao phong cùng Thiết Ngao (hạ)

- Gì?

Thiết Ngao híp híp mắt, ánh mắt lạnh lẽo, hung hăng quét qua Sở Vân một cái.

Mọi người không khỏi xùy một tiếng, cho rằng Sở Vân dùng mánh khóe chơi bẩn.

Thiết Ngao tiếp tục bắn thêm một phát, Sở Vân lại một lần nữa phát ra sau mà đến trước, bắn nổ mũi tên của hắn.

- Hảo tiễn thuật!

Thiết Ngao thực sự không ngờ tới Sở Vân lại chọn dùng tiễn thuật như vậy, đối phó với bản thân mình. Tuy rằng tiễn thuật của hắn chưa đạt tới cảnh giới đại thành, nhưng bên trong tiễn thuật đạo pháp, lại không có bất cứ một thứ nào có thể so sánh tốc độ với Lưu Tinh Tiễn. Mặc dù lưu Tinh Tiễn Thuật của Sở Vân chỉ là thượng đẳng, nhưng uy lực lại có thể đạt tới trình độ nửa tuyệt phẩm.

- Tiễn thuật như thế này, ngươi ngăn được ta sao?

Thiết Ngao bỗng nhiên chuyển qua tiễn thuật quần công, một tên phân hóa ra vô số tên ảnh, rậm rạp chằng chịt, bắn thẳng về phía bầu trời.

Sở Vân nhướng nhướng mày, bất động như núi. Hắn lại bắn ra một mũi tên, phát ra sau mà đến trước, xuyên thẳng qua tên ảnh, đi trước một trước bắn trúng con chim biển.

- Ngươi!

Sắc mặt Thiết Ngao có chút khó coi. Quần công tiễn thuật, tuy rằng có phạm vi công kích lớn, nhưng uy lực lại bị phân mỏng. Để cho mũi Lưu Tinh Tiễn đột phá ra một con đường, đắc thủ trước một bước. Mọi người lập tức trở nên yên lặng. Vốn tưởng rằng Sở Vân sẽ gặp phải kết cục thảm bại, nhưng không ngờ tình huống lại biến chuyển đến mức này.

- Tiễn thuật của hắn đã đạt đến trình độ tiểu thành đỉnh phong, cách cảnh giới đại thành chỉ còn nửa bước nhỏ!

Nửa nén hương sau, sắc mặt Thiết Ngao càng ngày càng trở nên ngưng trọng:

- Tiểu tử này có chuẩn bị mà đến. Hắn không cần đến Định Tinh Cung, chỉ cần dùng một cây yêu cung khác đã khiến cho chiến thuật trì hoãn của ta trở thành bọt biển, không thể nào thi triển được.

- Ha ha! Học đệ, tiễn thuật của ngươi rất cao minh, trận thử võ này tính là ngươi thông qua rồi, ta không thể so sánh được.

Thiết Ngao khẽ động khuôn mặt lập tức trở nên tươi cười, nhưng trong nội tâm cảm thấy rất không thoải mái. Tiễn thuật đại thành của bản thân, không ngờ lại bị Sở Vân dựa vào tiễn thuật tiểu thành đả bại. Điểm mấu chốt nhất chính là bản thân hắn lại bị mất mặt

trước người hắn ái mộ, khiến cho trong lòng hắn sinh ra một cỗ lửa giận, khó có thể phát tiết.

- Cửa sau chính là thử văn a?

Thiết Ngao lập tức chuyển đề tài, bộ dáng khoan thai, vô cùng tự tin:

- Để cho công bình, hai bên cùng làm thơ ngay tại đương trường, để cho Hồng Thường đại gia làm trọng tài là tốt nhất.

- Đây chính là vinh hạnh của Hồng Thường.

Hồng Thường Tiên Tử mỉm cười, nụ cười rực rỡ như gió xuân, như hoa mẫu đơn chớm nở.

- Làm thơ?

Kim Bích Hàm trong nội tâm trầm xuống, nhịn không được liếc mắt nhìn về phía Sở Vân. Từ lúc ở chung cùng Sở Vân đến nay, nàng chưa từng thấy qua Sở Vân ngâm thơ, làm từ.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy, thứ Sở Vân không am hiểu nhất chính là thi, ca, từ, phú.

Đối với mấy thứ này, hắn hoàn toàn không biết một chút nào.

Thiết Ngao ngẩng cao đầu bước đến, phía trước là đại dương bao la rộng lớn, đi được bảy bước thì dừng lại, đứng nguyên tại chỗ ngâm một bài thơ tình. Bài thơ này cực kỳ hàm súc, tràn đầy bên trong đó sự ái mộ của hắn đối với Hồng Thường Tiên Tử, chân tâm thật

ý, lấy tình cảm lay động lòng người.

Bài thơ vừa hết, tiếng khen ngợi trầm trồ đã vang vọng khắp bốn phía.

- Thơ hay, quả thực là thơ hay. Đáng để uống cạn một chén lớn!

- Lấy cảnh nhập tình, điểm mấu chốt chính là tình ý triền miên, mãnh liệt như Ngân Hà, khiến cho người nghe có cảm giác vô cùng rung động.

- Hơn nữa câu, vần tinh tế, giống như là rượu ngon trôi vào cổ họng, dư vị triền miên.

- Ai, tới phiên ngươi, Sở Vân!

Có người ra vẻ hảo ý nhắc nhở, thần sắc nhìn thế nào cũng có chút hả hê.

- Tin tưởng Tiểu Bá Vương cũng có thể xuất ra những câu thơ tuyệt phẩm, để cho chúng ta mở rộng tầm mắt.

Có người âm dương quái khí phụ họa theo.

- Sở huynh...

Kim Bích Hàm nhẹ nhíu mày, cảm thấy áp lực tương đối lớn. Bài thơi này của Thiết Ngao, đích xác là ưu mỹ động lòng người, ngay cả là nàng, đã trải qua đầy đủ sự giáo dục của hoàng thất, cũng cảm thấy vô cùng khó xử. Trong lúc nhất thời cũng không thể xuất ra bài thơ nào có thể so sánh được.

Trước mặt chúng nhân, Sở Vân khẽ cười một tiếng:

- Thơ ca như thế cũng đã được coi là hay? Quả thực đúng là múa rìu qua mắt Lỗ Bang! Coi ta xuất ra một thiên cổ tuyệt cú lưu danh muôn đời.

- Phục vụ bút mực!

m điệu hắn giương cao, hô lớn một tiếng.

- A? Ta ngược lại muốn xem học đệ ngươi biểu hiện.

Thiết Ngao cười lạnh một tiếng, cúi đầu nhìn về phía Sở Vân. Mặc dù Sở Vân có chiều cao của một người đã thành niên, nhưng vóc người của hắn vẫn còn cao hơn so với Sở Vân nửa cái đầu. Ánh mắt mang theo dày đặc ý vị bao quát. Bài thơ này của hắn đích thực là do hắn sáng tác. Nhưng cũng không phải là ngẫu hứng làm ra, mà đã trải qua thời gian hơn nửa năm, chau chuốt đến cực kỳ hoàn mỹ, từng câu từng chữ đều đã được cân nhắc một cách cẩn thận. Tròn nửa năm bỏ qua những thứ yêu thích, sửa chữa vô số lần, mới có thể miễn cưỡng cân nhắc ra một phiên bản khiến bản thân cảm thấy thỏa mãn, dùng để diễn tả tình cảm nồng nàn của mình đối với Hồng Thường Tiên Tử.

- Thiên cổ tuyệt cú? Lưu danh muôn đời? Cái này cũng thổi da trâu quá lớn đi?

- Sở Vân này rõ ràng đang phô trương thanh thế, ta cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghe qua Tiểu Bá Vương am hiểu thi, ca, từ phú.

- Ha ha, như vậy không tốt sao? Đây chính là thiên cổ tuyệt cú, lưu danh muôn đời đó. Cứ để cho mọi người chúng ta hảo hảo thưởng thức một chút đi?

Tất cả mọi người đều cười nhạo, bọn hắn cũng không có được công phu hàm dưỡng giống như Thiết Ngao. Biểu hiện lúc này trở nên tương đối khẩn trương, muốn nhìn Sở Vân thảm bại, bị bọn hắn nhục mạ! Hảo hảo rửa sạch hổ thẹn lúc trước!

Lập tức có tỳ nữ, dâng giấy cùng bút mực lên, thậm chí còn mang đến một cái bàn, đặt ở trên boong thuyền.

Trời xanh, nắng ấm, đại dương xanh biếc.

Dưới ánh mắt lo lắng của Kim Bích Hàm, Sở Vân hạ bút như có thần, rồng bay phượng múa, một lần lập tức xong.

- Thơ, từ gì? Để ta đến coi?

Sở Vân vừa dừng bút, lập tức đã có người lập tức bước lên, mang theo ý đồ muốn nhục mạ Sở Vân, muốn hảo hảo coi xem bài thơ của Sở Vân.

- Chậm đã. Bài thơ này chính là vô thượng tiên phẩm, nếu phàm nhân nhìn vào sẽ lấy dính khí tức hồng trần, làm ô uế kiệt tác lưu danh muôn đời này.

263. Chương 77 : Bài Thơ Bốn Chữ

Chương 77 : Bài thơ bốn chữ

Sở Vân không ngờ lại thu hồi trang giấy lại. Người nọ vừa thẹn vừa giận, trừng mắt nhìn về phía Sở Vân, chôn chân tại chỗ, không tài nào xuống đài cho được. Chúng nhân mặc kệ, bọn hắn đã đợi một thời gian dài như vậy, chính là trông mong có được cơ hội để phê phán, nhục mạ Sở Vân.

Phải biết rằng thơ, từ không thể so sánh với những thứ khác. Bình luận đều mang theo ấn tượng chủ quan, mọi người đã chủ định mặc kệ Sở Vân sáng tác ra được một tác phẩm kinh diễm hiếm thấy như thế nào, cũng nhất định phải uốn ba tấc lưỡi, ăn không nói có, nhục mạ Sở Vân cho đến chết. Nhưng đến thời điểm then chốt, Sở Vân rõ ràng không cho bọn hắn cơ hội này.

- Sở Vân, chẳng lẽ ngươi sợ rồi sao?

- Tiên phẩm gì, chẳng lẽ không thể bày ra cho mọi người quan sát được sao?

- Có gan thì lấy ra để mọi người cùng bình luận xem. Giấu giấu diếm diếm, không phải là hành vi của anh hùng.

Tất cả mọi người còn đang kêu réo ầm ĩ, nghênh ngang tự đắc, một mực cho rằng Sở Vân đang lo lắng, chột dạ rồi.

- Không sao, để cho Hồng Thường đại gia bình phẩm là được.

Thiết Ngao khoát tay, phong khinh vân đạm, ngữ khí khoan thai nói. Hắn đối với thơ từ của bản thân rất có lòng tin. Hắn đã phải bỏ ra bao nhiêu công sức, mỗi lần nhớ nhung Hồng Thường Tiên Tử, lại trút hết toàn bộ thâm tình của bản thân vào bên trong, hao phí cả nửa năm, mới có thể trau truốt ra bài thơ tình này. Sở Vân bất quá chỉ là sáng tác ngẫu hứng, làm sao có thể chiến thắng được bản thân?

- Vẫn là Thiết Ngao huynh độ lượng, không ngờ vẫn có thể nhẫn nhịn tên tiểu tử này càn rỡ như vậy…

- Thiết ngao huynh khí phách độ lượng, khiến cho chúng ta thực xấu hổ, đáng để cho chúng ta học tập ah!

- Hồng Thường đại gia, cần phải công bằng mà bình phán ah!

Mọi người thay phiên nhau vỗ mông ngựa, như nước triều cuồn cuộn, trên mặt chồng chéo vẻ tươi cười nịnh hót.

- Đây là tự nhiên.

Hồng Thường Tiên Tử duỗi đôi bàn tay trắng như ngọc ra, nhẹ nhàng nhận lấy trang giấy mà Sở Vân đưa tới.

- Sở huynh, đến tột cùng là ngươi viết cái gì vậy, có lòng tin không?

Kim Bích Hàm thấp giọng hỏi, thần sắc tràn đầy lo lắng.

Trong nội tâm Sở Vân cũng có chút khẩn trương, nhưng biểu hiện ra bên ngoài vẫn vô cùng lạnh nhạt, nhìn về phía Hồng Thường Tiên Tử.

Trong lúc nhất thời, boong thuyền trở nên im ắng. Thanh âm rầm rĩ phía bên ngoài, cũng dần dần biến mất trong tai mọi người. Mọi người đều nín thở, nhìn về phía Hồng Thường Tiên Tử.

- Bài thơ của Sở công tử, quả thực khiến ta chờ mong.

Hồng Thường Tiên Tử nhẹ cười, chậm rãi mở trang giấy ra.

Trên trang giấy này, căn bản chẳng có bài thơ nào! Chỉ có bốn chữ!

Nhưng chính bốn chữ này, lại khiến cho khuôn mặt Hồng Thường Tiên Tử kịch biến, hoa dung thất sắc. Trong giây lát, ánh mắt nàng tỏa ra hào quang mị mị, khuôn mặt hiện lên nụ cười tuyệt mỹ. Nàng cẩn thận từng li từng tí thu hồi trang giấy vào, hít một hơi sâu,

chăm chú nhìn Sở Vân:

- Thơ của Sở công tử quả nhiên là nhân gian tiên phẩm, tuyệt phẩm giai cú, đúng là xứng đáng để lưu danh muôn đời. Ta mạn phép xin cất giữ lại, không biết là có được không?

Rốt cuộc Tảng đá lớn trong lòng Sở Vân cũng có thể đặt xuống, cao giọng cười:

- Tiên thơ xứng giai nhân, tự nhiên là có thể. Bài thơ này, ta cũng chỉ sáng tác để cho một mình Tiên Tử xem, đại biểu cho tâm ý của ta, thỉnh không nên tùy tiện lưu truyền ra ngoài.

- Tâm ý của Sở công tử, khiến cho ta cảm thấy khó xử rồi.

Hồng Thường Tiên Tử ôn nhu trả lời.

- Sao? Tại sao lại có thể như vậy?

Trải qua khiếp sợ, lập tức có người hô to.

- Sở Vân lại có thể làm thơ? Là thơ như thế nào, mới có thể khiến cho Tiên Tử đại gia động dung như vậy?

Có người sợ hãi thán phục nói.

Lại có vô số người, hướng Hồng Thường Tiên Tử ngỏ ý, muốn nhìn qua một lần bài thơ Sở Vân làm.

- Chư vị, ta đã đáp ứng Sở công tử. Xin đừng làm khó cho ta, có được không?

Hồng Thường Tiên Tử nhíu nhíu mày, thở dài đầy sâu kín, từ ngoài nhìn vào quả thực là vô cùng tiếc hận.

Mọi người đành phải bỏ qua, nhưng lại cực kỳ không cam lòng. Nguyên một đám lại một lần nữa hướng mắt nhìn về phía Sở Vân, ánh mắt mang theo đầy khiếp sợ, nghi hoặc, kiêng kỵ… Ẩn chứa tình cảm vô cùng phức tạp.

- Sở Vân, là bài thơ gì, sao phải che đậy như vậy? Chẳng lẽ không thể mang ra cho tất cả mọi người cùng thưởng thức sao?

Long Đạo Chi nhịn không được, mở miệng nói.

- Nguyên nhân ta đã nói, bài thơ này phàm nhân không thể xem.

Lời nói của Sở Vân, không khác gì một bàn tay bỏng rát, tát thẳng lên mặt mọi người.

Đây là nhục mạ một cách trần trụi!

Mọi người phiền muộn đến độ muốn đánh người rồi, bị người nhục mạ một cách trắng trợn như thế, đối với những thiên chi kiêu tử như bọn hắn mà nói, thực sự là chưa từng trải nghiệm qua.

- Ta tin tưởng sự bình phán của Hồng Thường đại gia.

Thiết Ngao trên người còn bận một vài việc khác, xin cáo từ trước, xin Tiên Tử bảo trọng, hẹn tái ngộ!

Thiết Ngao hít sâu một hơi, sắc mặt tái nhợt. Liếc nhìn Hồng Thường Tiên Tử một cái thật sâu, sau đó lập tức quay người. Đến nhanh mà đi cũng nhanh.

- Thiết, Thiết Ngao huynh…

Mọi người vô cùng bất ngờ, thực không ngờ Thiết Ngao nói xong lập tức ra đi.

Thiết Ngao không bức được Sở Vân đi, ngược lại bản thân mình lại phải bỏ đi.

- Cái này…

Thiết Ngao vừa đi, tất cả mọi người lập tức chần chờ, chỗ dựa đã mất, sĩ khí đại giảm.

- Tiên Tử, tại hạ cũng cáo từ, hẹn sau này gặp lại.

Có người sợ lãi liếc nhìn Sở Vân, sau đó cũng lập tức xuống thuyền.

Hành động này lập tức nhắc nhở mọi người. Hôm nay Thiết Ngao đã đi rồi, bản thân nếu còn tiếp tục lưu lại nơi này, đối mặt với Sở Vân, chẳng lẽ là muốn rước lấy nhục nhã hay sao? Rất nhiều người lập tức nhao nhao cáo từ, đủ loại lý do. Nguyên một đám người ba hoa chích chòe, lý lẽ đường hoàng.

Hồng Thường Tiên Tử đều lần lượt đáp ứng, biểu hiện thủ đoạn giao tiếp cường đại, khiến cho chúng nhân như tắm trong gió xuân, giữ lại được mặt mũi.

- Thiếu chủ, chậm một chút!

Thiết Ngao sau khi rời khỏi thuyền hoa, lập tức cắm đầu cắm cổ mà đi, Long Đạo Chi đuổi sát ngay ở phía sau. Đến một địa phương yên tĩnh, Long Đạo Chi vẫy tay ý bảo thuộc hạ lui lại, chậm rãi đi về phía Thiết Ngao.

- Thiếu chủ…

Hắn lo lắng nhìn về phía Thiết Ngao, trong nội tâm âm thầm thở dài. Từ khi đi theo Thiết Ngao, hắn chưa từng chứng kiến Thiết Ngao có biểu hiện như thế. Khuôn mặt vốn anh tuấn lỗi lạc, lúc này đã trở nên vặn vẹo, méo mó. Hai mắt hắn trở nên đỏ thẩm, che kín tơ máu. Hai tay nắm chặt, nổi đầy gân xanh.

264. Chương 78 : Hợp Tác Cùng Phi Hổ, Băng Phách Thần Quang (thượng)

Chương 78 : Hợp tác cùng Phi Hổ, Băng Phách Thần Quang (thượng)

- Sở Vân, sỉ nhục ngày hôm nay, ta thề sau này nhất định phải trả lại cho ngươi gấp trăm, ngàn lần!

Hắn hận đến mức nghiến răng kèn kẹt, từ trong kẽ răng rít ra những lời này.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Hắn có thể chịu được Sở Vân quật khởi, nhưng lại không thể nhẫn nhịn bản thân thất bại trước mặt người mình ái mộ.

Không thể dễ dàng tha thứ.

Với tính cách cao ngạo của hắn, một khắc cũng không thể kém người. Bởi vậy lập tức quay đầu, trực tiếp ly khai.

- Thiếu chủ, Sở Vân viết ra không hẳn là thơ.

Long Đạo Chi từ từ mở miệng, khuyên nhủ.

- Gì?

Thiết Ngao sững sờ, biểu tình phẫn hận thoáng thu liễm lại, nhìn về phía thủ tịch mưu sĩ của bản thân.

- Thiếu chủ, ngài là người trong cuộc nên khó có thể nhận thấy được, nhưng thuộc hạ lại vô cùng rõ ràng. Hồng Thường đại gia sau khi nhìn thấy bài thơ của Sở Vân, biểu hiện ra đầu tiên chính là thần sắc khiếp sợ. Loại khiếp sợ này mang theo một tia giật mình. Không giống như là hân thưởng khi thưởng thức một bài thơ tuyệt tác.

Thanh âm Long Đạo Chi rất bình tĩnh, mưu sĩ ưu tú đều phải có một con mắt sáng như tuyết.

- Ý ngươi là… Sở Vân đang uy hiếp Hồng Thường Tiên Tử?

Thiết Ngao lập tức nhíu mày.

Long Đạo Chi chậm rãi lắc đầu:

- Khó mà nói được. Bất quá nội dung trên tờ giấy kia, chính xác là đã đánh trúng tâm tưởng của Hồng Thường đại gia. Sở Vân hẳn là biết được, chúng ta không biết được bí mật của Hồng Thường đại gia.

Hắn nói như vậy, tâm tình của Thiết Ngao lại càng ngày càng tồi tệ.

- Bí mật? Giữa hai người lại có bí mật?

Sắc mặt Thiết Ngao âm trầm như nước, trong nội tâm cảm thấy dường như vật bản thân yêu thích bị người khác cướp đi. Một cảm giác bạo ngược bị đè nén, tràn ngập bên trong ***g ngực, nhưng lại không có cách nào phát tiết ra.

Mật thất bên trong thuyền hoa.

Chỉ có hai người ngồi đối diện với nhau.

Bên trái Sở Vân, bên phải chính là Hồng Thường Tiên Tử. Trên mặt chiếc bàn ở giữa hai người, đang đặt tờ giấy kia của Sở Vân.

Bốn chữ, giấy trắng mực đen — Ngươi là Phi Hổ!

Nét chữ cứng cáp, lộ ra sự cương mãnh hữu lực, biểu hiện ra sự tự tin vô cùng của người viết. Chính vì như thế, Hồng Thường Tiên Tử mới không cho rằng Sở Vân đang cố tình qua mặt nàng, mà thực sự chân chính biết được thân phận của nàng. Thân phận Phi Hổ là bí mật của nàng. Đều một mực được che dấu một cách kỹ càng, luôn qua mắt được thế nhân. Nàng luôn cho rằng, chỉ cần bản thân không chủ động vạch trần, sẽ không ai có thể phát hiện ra được.

Nhưng thật không ngờ, chỉ nhìn qua vài lần, thậm chí nói chuyện còn chưa tới ba câu. Sở Vân đã có thể phát hiện ra thân phận của bản thân!

Làm sao hắn có thể phỏng đoán được? Lại còn chủ động che dấu tin tức này, vì mục đích gì?

Thân phận của mình, trừ hắn ra, còn ai biết được không?

Hồng Thường Tiên Tử cũng là Phi Hổ, trong nội tâm dậy sóng. Quyết định cùng Sở Vân tiến hành đối thoại đơn độc.

Nhưng nửa khắc đồng hồ qua đi, hai người vẫn chưa ai mở miệng.

Phi Hổ một đôi mắt đẹp, dịu dàng như nước, che phủ một màn sương mông lung mờ mịt, chăm chú nhìn về phía Sở Vân, tựa hồ giống như là muốn nhìn thấu hắn. Sắc mặt Sở Vân thong dong, khóe miệng khẽ nhếch lên, cũng nhìn thẳng về phía nàng, thần sắc rất thản

nhiên.

Cuối cùng vẫn là Phi Hổ mở miệng trước:

- Chuyện của ta, người tột cùng biết được bao nhiêu?

Sở Vân cười:

- Không nhiều cũng chẳng ít.

- Có mục đích gì?

Sở Vân phun ra hai chữ:

- Hợp tác!

- Hợp tác?

Sở Vân gật gật đầu:

- Theo như mục đích, thì có khả năng có thể hợp tác?

- Ngươi còn biết rõ cả được mục đích của ta?

m điệu Phi Hổ không khỏi cao lên, nàng cảm thấy nhìn không thấu người thiếu niên ở trước mắt này, trong giọng nói mang theo một tia ý vị khó có thể tin tưởng được.

- Ngươi biết rõ mục đích của ta?

Ánh mắt Phi Hổ ngưng trọng. Nàng một lần nữa đánh giá lại Sở Vân, ánh mắt nhìn về phía Sở Vân đã thay đổi một cách triệt để.

Nàng đã gặp qua không ít thiếu gia tài tuấn, trong đó kiệt xuất nhất chính là Thiết Ngao. Nhưng hiện tại nhận thức này của nàng đã triệt để bị phá vỡ.

Mà nguyên nhân căn bản nhất của chuyện này chính là bởi vì Sở Vân. Nàng phát hiện ra bản thân không ngờ nhìn không thấu người thiếu niên này. Sở Vân ngồi ở trước mặt nàng, nhưng Phi Hổ lại cảm giác được, đối phương dường như bị bao phủ bởi một tầng sương mù thần bí, khiến cho nàng căn bản không thể đưa

ra phán đoán được. Ánh mắt của hắn thanh tịnh như nước, thản nhiên mà chân thực, rõ ràng không hề bị vẻ đẹp của

nàng mê hoặc. Dáng vẻ tự tin khoan thai như thế, nhất định đằng sau đã chuẩn bị vô cùng kỹ càng, phòng ngừa việc mình giết người diệt khẩu.

Vốn sát ý của nàng đã không nhiều lắm, lập tức tiêu tán hoàn toàn. Phi Hổ dừng một chút, nói:

- Muốn hợp tác thì cũng phải biểu hiện ra một chút thành ý của bản thân đúng không?

Phi Hổ dừng lại một chút sau đó tiếp tục:

- Ít nhất cũng phải để cho ta biết rõ, vì sao ngươi biết được những bí mật này?

- Muốn suy đoán ra thân phận của nàng cũng không khó.

Sở Vân cười nhạt, bắt đầu phân tích. Nếu nói đến nói đến thám u (phân tích tin tức), hắn thuộc tầng lớp nhất lưu. Từ việc chỉ bằng vào một chút tư liệu, đã có thể suy tính ra vị trí của Tinh Hải Long cung, đã có thể thấy được sự trác tuyệt của hắn. Một lượt phân tích, nói đâu trúng đó, quả thực là đều đánh trúng điểm mấu chốt nhất. Chứng cớ tỉ mỉ xác thực, suy luận vô cùng chính xác. Phi Hổ nghe xong quả thực vô cùng rúng động.

"Cái này là tài trí đến bực nào? Chỉ dựa vào những tin tức biểu hiện ra, đã có thể suy luận ra nhiều sự tình như vậy. Tư duy cẩn thận, chặt chẽ như thế..."

Phi Hổ nhìn không được lại quan sát Sở Vân thêm một lần nữa. Chỉ nói chuyện cùng Sở Vân trong thoáng chốc, nàng đã giật mình vô số lần, gần như là đã bằng tổng số cả nửa năm này cộng lại.

- Tạm thời tin ngươi.

Phi Hổ cân nhắc một chút, sau đó nói tiếp:

- Hợp tác, cũng không phải là không thể. Chỉ là ta sao có thể tin tưởng Thư gia các ngươi sẽ xuất toàn lực tìm kiếm những vật kia?

- Vật gì vậy?

Sở Vân kỳ thực rất muốn hỏi vậy. Hắn dựa vào trí nhớ kiếp trước, kết hợp các vấn đề, từ đó suy luận ra đáp án. Nhưng cũng không phải là bất cứ chuyện gì cũng đều có thể suy luận ra. Những thứ Phi Hổ muốn thu thập chắc chắn chính là mục đích vì sao nàng lại ngụy trang thành Hồng Thường Tiên Tử? Bất quá những thứ này là cái gì?

265. Chương 79 : Hợp Tác Cùng Phi Hổ, Băng Phách Thần Quang (hạ)

Chương 79 : Hợp tác cùng Phi Hổ, Băng Phách Thần Quang (hạ)

Trong nội tâm trong nội tâm Sở Vân cấp tốc tự hỏi, tuy nhiên vẫn không biểu lộ ra ngoài một chút nào, mở miệng nói:

- Hôm nay ta đến nơi này, chính là đã biểu đạt thành ý, nàng không cần hoài nghi. Hợp tác một thời gian chính là sự xác nhận tốt nhất, không phải sao?

- Ha ha. Nói hay lắm. Đã như vậy, Thư Gia các ngươi mỗi tháng, thay ta tìm kiếm hai kiện chính phẩm khác nhau. Ngươi xem có được không?

- Hai kiện khác nhau?

Sở Vân nhíu mày, trong nội tâm âm thầm kêu khổ, hắn hiện giờ vẫn chưa biết được những vật này là những thứ gì, sao có thể tìm kiếm hộ Phi Hổ cho được? Bất quá lúc này, Lão Tổ Viêm Gia đang ở bên ngoài ôm cây đợi thỏ chờ hắn. Vừa lúc nãy lại hung hăng vả cho Thiết Ngao một nhát, hắn nhất định cũng sẽ không bỏ qua cho mình. Tuy rằng Sở Vân không e ngại, nhưng loại thế cục này rõ ràng chính là địch mạnh ta yếu, nếu

như liều lĩnh sính cường, quả thực là đầu óc có vấn đề rồi.

- Hai kiện chính xác là nhiều một chút. Vậy thì một tháng một kiện đi!

Phi Hổ thấy loại phản ứng này của hắn, ngược lại trong nội tâm lại tiêu tán đi một ít nghi kỵ.

Nếu Sở Vân lập tức nhận lời, mới khiến cho nàng cảm thấy lo lắng.

- Tốt!

Sở Vân kiên trì đáp ứng.

- Với tư cách điều kiện hợp tác, thỉnh ngươi bên trong hải vực Viêm gia, cố gắng chặt đứt tiếp tế của bọn hắn, quấy rối hậu phương của bọn hắn.

- Quả thực là điều kiện này sao?

Phi Hổ cười cười.

- Uhm, còn có một chút chuyện phiền phức nữa. Lão Tổ Viêm Gia đang theo dõi ta, kính xin Hồng Thường Tiên Tử đưa tiễn ta trở lại Thư Gia Đảo.

Thẳng đến cuối cùng, Sở Vân mới dùng ngữ khí lơ đễnh, nói ra mục đích thực sự của bản thân.

Phi Hổ không hề nghi ngờ gì, lập tức đáp ứng:

- Lão Tổ Viêm Gia? Ha ha, ngươi đánh tàn phế hạm đội chiến đấu của người ta, là tâm huyết kinh doanh mấy đời, không bị người ta truy sát mới là kỳ quái. Yên tâm, nếu đã là minh hữu, chuyện nhỏ nhặt này tự nhiên ta sẽ giúp ngươi.

Một lúc lâu sau, Hồng Thường Tiên Tử cho nghỉ việc những nhân viên không có liên can.

Dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, thuyền hoa chậm rãi rời khỏi hải thị.

- Ngươi nói là, không thấy Sở Vân rời thuyền? Nói như vậy, bọn hắn vẫn còn ở trên thuyền hoa?!

Thiết Ngao nghe được báo cáo của Long Đạo Chi, tâm tình vừa mới bắt đầu bình phục một lần nữa đã bắt đầu trở nên không xong.

Thuyền hoa của Hồng Thường Tiên Tử chỉ mở cửa đón khách trong thời gian bỏ neo.

Chưa từng có người nào lại có thể lưu lại bên trong thuyền hoa khi nó bắt đầu di chuyển. Đây chính là quy củ của Hồng Thường Tiên Tử.

Nhưng hôm nay, quy củ này đã bị Sở Vân phá vỡ.

- Sở Vân, không giết ngươi ta thề không làm người!

Thiết Ngao hận đến nỗi toàn thân run rẩy, một luồng sát khí ngập trời tràn ngập ra, cơ hồ là đã hoàn toàn mất kiểm soát.

Gió ân cần vỗ về, ánh dương quang ấp áp, sóng biển rì rào, trong không khí thoang thoảng vị mặn nồng của muối. Chiếc thuyền hoa nhẹ lướt trên mặt biển bao la hùng vĩ mà tĩnh mịch, xanh lam màu cẩm thạch. Nhìn về phía xa xa, mặt biển cùng bầu trời màu xanh làm dường như là nối lại làm một, sóng biển dung hòa cùng với ánh mặt trời.

- Tốc độ của con thuyền này thực rất nhanh!

Kim Bích Hàm đứng bên cạnh mạn thuyền, cảm thụ được gió lớn phả vào mặt, trong nội tâm chấn động.

Thuyền hoa không hề giống với biểu hiện đơn giản ở bên ngoài, tốc độ lúc này của nó chỉ sợ là đã siêu việt Ưng Tường Hào, Mãnh Nha Hào.

- Khó trách Hồng Thường Tiên Tử chưa từng bao giờ để ngoại nhân ngụ lại ở trên thuyền.

Trong nội tâm Sở Vân cũng cảm thấy rất kinh ngạc, bất quá biểu hiện vẫn là bất động thanh sắc.

- Với tốc độ như thế này, chỉ cần đến nửa đêm, là có thể trở lại Thư Gia Đảo rồi.

Phi Hổ đi tới, trên thân vẫn mặc một bộ hồng thường. Ống tay áo nàng bay bay thuận theo từng cơn gió, diễm lệ như một đóa hải đường.

- Như vậy là tốt nhất.

Sở Vân cười cười, đang muốn nói một vài lời cảm ơn, bỗng nhiên phía sau truyền đến một tiếng hét lớn:

- Đừng nghĩ các ngươi đã có thể chạy thoát rồi! Lão phu ở đây, các ngươi ai cũng không thể trốn khỏi lòng bàn tay của ta!

- Không tốt! Lão Tổ Viêm Gia đuổi tới!

Kim Bích Hàm kinh hô một tiếng, chứng kiến Lão Tổ Viêm Gia, cưỡi trên yêu thú Hôi Tẫn Mã, giống như là một đám mây đen cuốn thẳng tới.

Tốc độ của lão cực nhanh, so với thuyền hoa còn phải nhanh hơn nhiều.

- Lão già mắc dịch này, đúng là âm hồn bất tán mà.

Sở Vân cắn răng, lấy ra Cụ Phong Cung, một mũi Lưu Tinh Tiễn bay vút ra. Nhưng Lưu Tinh Tiễn nhiều lần lập công, không ngờ chỉ có thể phá vỡ một ít bụi mây đen, trong nháy mắt đã được bù đắp trở lại.

- Đối phương là Hôi Tẫn Mã đẳng cấp Linh Yêu! Không được chủ quan!

Kim Bích Hàm triệu hoán ra Kim Ngọc Tiên Điệp, dẫn đầu bầy Kim Phấn Điệp, tiến hành ngăn cản.

- Kim Ngọc Tiên Điệp?

Lão Tổ Viêm Gia cảm thấy hơi kinh dị, sau đó chợt cười to một cách dữ tợn:

- Tốt, rất tốt! Xem ra lão phu thu hoạch lần này tương đối khá. Không chỉ có được tuyệt phẩm Thiên Hồ, Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, còn có thêm cả Kim Ngọc Tiên Điệp!

Hôi Tẫn Mã công phòng nhất thể, đồng tử màu đỏ thẫm, bốn vó đạp tại chỗ, bắn ra vô số đốm lửa đỏ tươi, nóng rực. Chung quanh nó là một tầng khói bụi, cuồn cuộn giống như là mây đen. Bất luận đạo pháp nào đánh lên, tầng mầy đen này lại bị triệt tiêu đi một

ít. Nhưng sau đó lập tức sẽ được tái tạo lại, quả thực phi thường khó chơi.

- Dám ngăn cản lão phu, các ngươi chết chắc rồi!

Lão Tổ Viêm Gia hất ống tay áo kên, một kiện Yêu binh Tâm Diễm Bút bay ra. Chiếc bút lông này, toàn thân giống như được đúc từ hồng ngọc, trên đầu bút, một ngọn lửa màu đỏ tươi đang bốc cháy.

Viêm Gia cầm lấy cây bút, thúc dục đạo pháp, lăng không vẽ một cái.

Phía dưới thuyền hoa, lập tức bốc lên một bức tưởng lửa thiêu đốt hừng hực. Nước biển xung quanh lập tức bị bức tường này thiêu đốt đến bốc hơi, phát ra tiếng xèo xèo.

- Đây là Tâm Diễm Bút đẳng cấp Linh Yêu!

Sở Vân cả kinh.

- Loại hỏa diễm trình độ này cũng muốn cản đường ta sao?

Hồng Thường Tiên Tử cười xùy một tiếng, khống chế thuyền hoa, không thèm quan tâm, mạnh mẽ đâm tới, trực tiếp xuyên thẳng qua bức tưởng lửa, tiếp tục lướt đi.

- Đây là yêu thuyền gì? Không thể là một chiếc thuyền hoa đơn giản được!

Lão Tổ Viêm Gia lại cả kinh. Trong lòng lão vô cùng tinh tưởng uy lực của Tâm Diễm Bút, thực không ngờ tới lại có thể bị công phá một cách đơn giản như vậy. Sở Vân liên tục phóng ra Lưu Tinh Tiễn, Lão Tổ Viêm gia vận dụng Tâm Diễm Bút, thúc dục đạo pháp, vẽ ra một mặt hỏa thuẫn, ngăn cản lại những mũi tên bắn tới.

266. Chương 80 : Mật Tàng Trong Núi, Hỏa Đức Cung (thượng)

Chương 80 : Mật tàng trong núi, Hỏa Đức cung (thượng)

Hỏa diễm bay múa, lại vẽ ra vô số chim lửa, vỗ cánh bay cao, cắn nuốt sạch sẽ đàn Kim Phấn Điệp với số lượng vốn đã không còn nhiều của Kim Bích Hàm. Chỉ để lại quang can tư lệnh (tướng không quân) Kim Ngọc Tiên Điệp.

- Hừ!

Hồng Thường Tiên Tử hừ nhẹ một tiếng, ống tay áo lập tức biến thành vô cùng dài, uốn lượn như rồng bay phượng múa. Xem ra bộ y phục Hồng Thường của nàng cũng là một kiện yêu binh, ghi chép lại tiên thuật đạo pháp, tạm thời ngăn cản Lão Tổ Viêm Gia.

- Gian ngoan mất linh, tất cả các ngươi đều phải chết!

Lão Tổ Viêm Gia nghiêm trang, vỗ vỗ cái đầu của Hôi Tẫn Mã, phóng thích để nó chủ động công kích. Bản thân lão thì vận dụng Hỏa Vân Ngoa dưới chân, chân đạp hai đám hỏa vân, kéo theo hai đạo hỏa tuyến trên không trung, tốc độ không giảm trái lại còn tăng lên, hướng tới Sở Vân công kích.

Hôi Tẫn Mã được giải phóng chiến lực, trực tiếp hóa thành một màn sương mù, bao phủ xuống. Trong chớp mắt, sóng nhiệt đầy trời, đầu tóc Sở Vân lập tức bị đốt cháy vàng, dựng đứng lên. Tro tàn tạo thành một màn khói màu đen, mang theo nhiệt lượng bàng bạc đổ ập xuống, quả thực là khó có thể chống cự lại.

Sở Vân chỉ có một mình, lập tức rơi xuống hạ phong, tràng diện tràn đầy nguy cơ.

Thời khắc mấu chốt, Hồng Thường Tiên Tử cuối cùng cũng động thủ, ngăn cản Hôi Tẫn Mã. Sở Vân triệu ra Thiên Hồ, phối hợp với Kim Ngọc Tiên Điệp, gian khổ chống lại thế công mãnh liệt của Linh Yêu binh Tâm Diễm Bút.

- Tiếp tục kéo dài không phải là biện pháp.

Sở Vân cắn răng lấy ra từ bên trong tiên nang Tinh Hải Long Cung, rút ra Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi. Hắn huy động cành hoa, Long tinh quả liên tục nháy động, thúc dục ra đủ loại huyền quang.

- Chút tài mọn… Ách! Đây là Băng Phách Thần Quang?

Lão Tổ Viêm Gia đang cười lạnh chợt im bặt. Trong lúc chủ quan, Hỏa Vân Ngoa dưới chân đã bị Băng Phách Thần Quang bắn trúng, lập tức đông lại trở thành một

khối băng.

- Băng Phách Thần Quang?

Sở Vân cũng cảm thấy ngoài ý muốn, nhìn thoáng qua Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi trong tay. Lúc này mới xác định được cái gọi là Băng Phách Thần Quang, chính là do Long Tinh của Cực Địa Băng Long bắn ra.

- Băng Phách Thần Quang chính là thiên phú đạo pháp tuyệt phẩm của Cực Địa Băng Long. Ta chỉ có Long tinh, Băng Phách Thần Quang này cũng không phải là hoàn chỉnh, cũng tương tự như mũi Lưu Tinh Tiễn phỏng chế. Bất quá đạo pháp tuyệt phẩm này vẫn giữ

được vài thành uy lực, vừa vặn khắc chế thuộc tính yên hỏa.

Sở Vân vô cùng vui mừng, liên tục bắn ra Băng Phách Thần Quang. Yêu vật của Lão Tổ Viêm Gia đều là hành hỏa, bị Băng Phách Thần Quang khắc chế. Cuối cùng, Tâm Diễm Bút do là Linh Yêu binh nên không bị ảnh hưởng. Nhưng Hỏa Vân Ngoa chỉ là Đại Yêu binh, liên tiếp bị bắn trúng, đã làm cho tốc độ của Lão Tổ Viêm Gia bạo giảm, bị đẩy lui không có cách nào tiếp cận được, khiến cho lão tức giận đến mức oa oa kêu lớn.

- Lùi lại!

Hồng Thường Tiên Tử nhẹ thốt một tiếng, ống tay áo tung bay, xoay tròn như một lẵng hoa, trực tiếp đánh lui Hôi Tẫn Mã.

- Gì? Ngươi không phải là người!

Lão Tổ Viêm Gia mắt thấy một màn như vậy, bỗng nhiên nhớ tới điều gì, khuôn mặt chấn động, kêu lớn một tiếng.

Sở Vân nhân cơ hội này, lại bắn ra Băng Phách Thần Quang. Lão Tổ Viêm Gia bị bắn trúng nhiều lần, rốt cuộc cũng bị thuyền hoa bỏ lại.

Nhưng mà một lát sau, lão lại đuổi kịp thêm một lần nữa, kiên trì phát động công kích.

Lại bị một mình Sở Vân hoàn toàn đánh lui. Rốt cục, sau khi tiến vào vùng biển của Thư Gia, Lão Tổ Viêm Gia mới hoàn toàn biến mất, không tiếp tục truy đuổi.

Thuyền hoa neo lại bên một bờ biển vắng vẻ, Sở Vân cùng Kim Bích Hàm mới xuống thuyền.

- Cảm tạ! Tin tưởng rằng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.

Sở Vân phất tay cáo biệt với Hồng Thường Tiên Tử.

- Chỉ hy vọng được như thế.

Hồng Thường Tiên Tử đứng ở đuôi thuyền, gió đêm thổi tới khiến cho nàng giống như một đóa hỏa diễm đang nhảy múa trong màn đêm. Cho dù là đêm đen dày đặc, cũng không thể ngăn cản được dung nhan tươi đẹp của nàng.

- Đúng rồi, chiếc vòng cổ làm từ Long Tinh của Vạn Tu Tham Long này tặng cho ngươi.

Thuyền đã rời đi, Hồng Thường Tiên Tử bỗng nhiên ném lại một chiếc vòng cổ.

Đây chính là một trong những lễ vật mà Thiết Ngao phải bỏ ra một cái giá lớn mới có thể mang về tặng cho Hồng Thường Tiên Tử.

Sở Vân không khỏi ngẩn ra, vô thức bắt lấy chiếc vòng cổ. Hắn thực không ngờ, sau khi có được Long tinh của Cực Địa Băng Long, nhanh như vậy đã có thể đạt được thêm long tinh của một đầu Long Thú tuyệt phẩm nữa.

- Không cần cám ơn ta, chỉ cần tuân tủ theo ước định hợp tác là được!

Theo thuyền hoa dần dần xa khuất, thanh âm của Hồng Thường Tiên Tử theo thời gian cũng dần dần biến mất trong tiếng sóng biển ào ạt.

- Sở huynh, đến tột cùng là huynh làm bài thơ gì vậy? Không ngờ lại có mị lực lớn như thế, khiến cho Hồng Thường Tiên Tử liều mình hộ tống ngươi trở lại. Trước khi đi, còn tặng ngươi một chiếc vòng cổ quý báu như vậy?

Kim Bích Hàm rốt cuộc nhịn không được, trong nội tâm nàng không hề bình tĩnh, nhìn về Sở Vân với ánh mắt đầy hiếu kỳ cùng thẩm vấn. Sở Vân tín nhiệm Kim Bích Hàm, tự nhiên cũng không có dấu giếm nàng, có cái gì đều nói ra toàn bộ.

- Hồng Thường Tiên Tử lại chính là Phi Hổ?

Vừa nghe được tin tức này, Kim Bích Hàm trợn lớn hai mắt, cảm thấy không thể tưởng tượng được. - Cái này, sao Sở huynh biết được?

Sở Vân sờ sờ cái mũi, tự nhiên là không thể nói ra bí mật trọng sinh, đành phải kể lại kỹ càng một phen phân tích ứng phó với Phi Hổ, lập tức khiến cho Kim Bích Hàm chấn kinh.

- Chỉ bằng vào những điều này đã có thể suy luận được ra, Sở Vân huynh thực sự quá lợi hại. Truyền thừa của tam đại viện chủ, Tinh Hải Long cung, còn có lần này nữa… Nếu như Sở huynh trở thành một gã thám u, chắc chắn sẽ là một cao thủ nhất đẳng.

Ánh mắt Kim Bích Hàm, giống như là bị đóng đinh, dính chặt lên trên người Sở Vân.

Nàng cảm thấy Sở Vân giống như một chiếc rương chứa đầy sự "kinh ngạc", mỗi một lần mở ra, nàng đều thu hoạch được một lần ngạc nhiên.

- Bất quá mục đích của Phi Hổ, thứ mà nàng muốn đoạt được, chúng ta vẫn chưa biết được. Nếu kỳ hạn đã là một tháng sau, như vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?

Nhớ đến vấn đề này, Kim Bích Hàm lại nhíu mày.

- Cho nên, ta muốn thừa dịp này, sửa chữa lại Túy Tuyết Đao. Nếu như đã có chiến lực cấp Linh Yêu, sẽ không cần lo lắng nữa. Trừ chuyện đó ra, tiện thể dò xét xem mục đích của Phi Hổ đến tột cùng là thứ gì?

267. Chương 81 : Mật Tàng Trong Núi, Hỏa Đức Cung (hạ)

Chương 81 : Mật tàng trong núi, Hỏa Đức cung (hạ)

Sở Vân đáp. Hôm nay hắn đã có Tinh Tuyết Túy Ngọc, Thiên Cương Băng Tinh ở trong tay, đủ để đề thăng tư chất của Túy Tuyết Đao lên hàng tuyệt phẩm. Chiến lực

cấp Linh Yêu, kinh nghiệm hai kiếp người, hắn chưa từng có được qua. Trong nội tâm tự nhiên là phi thường chờ mong.

- Uhm, truyền thừa của tam đại viện chủ Tinh Hải Long cung còn bị ngươi phá giải từng cái một. Sự tình nhỏ nhặt này, đối với Sở huynh nhất định sẽ dễ dàng như là trở lòng bàn tay.

Kim Bích Hàm gật gật đầu, tin tưởng mười phần vào Sở Vân. Nhưng đúng lúc này, dị biến nổi lên!

- Thì ra là thế! Hồng Thường Tiên Tử lại chính là Phi Hổ, thực sự là một bí văn kinh thiên!

Ánh lửa bắn ra, hóa thành một tấm võng bằng lửa khổng lồ, thoáng cái đã bao phủ hai người Sở Vân cùng Kim Bích Hàm còn chưa kịp phản ứng lại. Lão Tổ Viêm gia cười ha hả, lăng không hiện ra thân hình.

- Lão Tổ Viêm Gia, ngươi không ngờ dám lẻn vào Thư Gia Đảo?

Kim Bích Hàm khiếp sợ hô.

Sở Vân liều mạng dãy dụa, tấm võng bằng lửa càng ngày càng thu hẹp lại, sắp trói chặt được hắn.

- Giãy dụa vô ích! Tâm Diễm Bút của lão phu chính là đẳng cấp Linh Yêu! Ah ha ha ha.

Trong mắt Lão Tổ Viêm gia tinh mang bùng lên, huy động Tâm Diễm Bút, nét bút như rồng bay phượng múa, lăng không kéo theo một đám hỏa quyển. Hỏa quyển chụp xuống, nhanh chóng khóa chặt miệng tiên nang của hai người Sở Vân. Vì thế, cho dù Sở Vân giãy giụa nhằm thoát khỏi sự trói buộc của võng lửa, cũng không có cách nào mở ra tiên nang, lấy ra yêu vật để tác chiến.

- Binh pháp từng viết: trong thực có hư, hư trước thực sau. Các ngươi sẽ không ngờ lão phu sẽ ở Thư Gia Đảo chờ các ngươi?

Lão Tổ Viêm Gia cúi xuống nhìn, khí thế cuồng ngạo, hừng hực như liệt hỏa.

- Nếu như ngươi cho rằng nếu bắt được ta liền có thể thắng trận thì quả thực là si tâm vọng tưởng rồi, lão già mắc dịch!

Ngữ khí Sở Vân đạm mạc, tựa hồ không đếm xỉa gì đến hoàn cảnh trước mặt, dường như không phải là bản thân hắn sắp bị hãm vào cảnh tù đày vậy. Thế cục càng hiểm ác, hắn càng phải tỉnh táo.

- Oắt con, nhanh quỳ xuống, dập đầu tạ tội với ta!

Lão Tổ Viêm gia cười một tiếng dữ tợn, vô cùng chán ghét ánh mắt gặp nguy không loạn của Sở Vân.

- Ngươi cứ ở đó nằm mơ đi!

Sở Vân cười lạnh.

- To gan lắm! Trước tiên ta giết bằng hữu của ngươi đã!

Lão Tổ Viêm gia cười ha hả, Tâm Diễm Bút lập tức hướng mi tâm Kim Bích Hàm điểm tới.

- Dừng tay!

Sở Vân trợn mắt hét.

- Đường đường là Lão Tổ Viêm Gia, sao lại có thể hèn hạ như vậy! Thực sự là mất mặt cho Thượng cổ ngũ tộc!

- Lão phu đã sớm nói, ta làm việc từ trước đến nay chưa từng kiêng nể gì cả. Nếu ngươi ngoan ngoãn dập đầu tạ tội, ta có thể tạm thời buông ta cho hắn.

Lão Tổ Viêm gia thích thú nhìn bộ dáng nghiến răng nghiến lợi của Sở Vân, phiền muộn trong nội tâm đã giảm đi hơn nửa.

- Hừ! Cái võng rách này sao vây khốn được ta, Sở Vân gắng chịu đựng! Ta trở về tìm viện binh!

Kim Bích Hàm rơi vào đường cùng, đành phải lật lá bài tẩy của bản thân — Kim Thiền Y, đạo pháp tuyệt phẩm.

Lập tức kim quang lóe lên, nàng biến mất tại chỗ, chỉ lưu lại một đạo hư ảnh kim thiền. Võng lửa trói buộc lấy hư ảnh, căn bản là không có bất cứ tác dụng gì.

- Gì? Đạo pháp tuyệt phẩm Kim Thiền thoát xác?

Biến hóa này nằm ngoài dự kiến của Lão Tổ Viêm Gia, lúc lão muốn ngăn cản, kim thiền đã biến mất vô ảnh vô tung.

- Tiểu tử giảo hoạt, át chủ bài quả nhiên là không thiếu! Đi!

Lão Tổ Viêm gia hừ lạnh một tiếng, chợt nhấc Sở Vân lên, hóa thành một đạo hỏa hồng bay thẳng lên trời, nhanh chóng biến mất.

Không lâu sau, trên Thư Gia Đảo vang vọng một tiếng rồng ngâm kinh thiên.

Thương Lam Hải Long hóa thành nguyên hình, mang theo Thư Thiên Hào, bay vút lên trời, hướng về phương hướng đạo hỏa hồng biến mất đuổi theo sau. Mắt thấy hết thảy, sắc mặt Sở Vân trở nên vô cùng kém.

- Xem ra trong nội tâm Thư Thiên Hào, phân lượng của ngươi rất nặng! Đáng tiếc Chư Tinh Mãnh Hổ quả là vô mưu, đơn giản đã rơi vào bẫy của lão phu!

Lão Tổ Viêm gia cũng không rời đi, một tay nhấc Sở Vân, đứng ở bên trong một khu rừng rậm trên Thư Gia Đảo, đắc ý cười to. Đạo hỏa hồng vừa lúc nãy chỉ là kế che mắt của lão, dụ Thư Thiên Hào đuổi theo. Còn bản thân lão vẫn lưu lại ở trên Thư Gia Đảo.

Sở Vân trầm mặc không nói, âm thầm điều động linh quang bên trong cơ thể, ý đồ triệu hồi ra linh thú. Kết quả võng lửa quan thân lập tức xiết chặt, hắn không khỏi rên lên một tiếng, hiện lên thần sắc đau đớn.

- Đừng cố vùng vẫy, đây chính là chênh lệch thực lực. Không có chiến lực cấp Linh Yêu, đừng mơ có thể xé rách tấm võng lửa này của lão phu? Ngươi ngoan ngoãn nghe lời, lão phu sẽ nới nỏng ra, lưu cái mạng nhỏ của ngươi lại.

Lão Tổ Viêm Gia cười một tiếng dữ tợn, mang theo Sở Vân tiến sâu vào bên trong rừng rậm. Lão đi tới nơi nào, yêu thú nơi đó lập tức thối lui. Tâm Diễm Bút trong tay Lão Tổ Viêm Gia có đẳng cấp Linh Yêu, mà mà yêu thú có tu vi cao nhất trong rừng rậm trên Thư Gia Đảo, bất quá chỉ là đẳng cấp Đại Yêu, hoàn toàn bị giai vị áp chế.

Lão Tổ Viêm Gia không ngừng di chuyển, không lâu sau đã đi đến miệng núi lửa vô danh khi xưa Sở Vân ấp trứng Thiên Hồ, sau đó thả người nhảy xuống. Sở Vân lạnh sống lưng, trái tim gần như vọt lên tận cổ. Đến khi gần đụng phải nham thạch đang nóng chảy, Lão Tổ Viêm Gia chợt triệu hồi Hôi Tẫn Mã, chở hai người bay vào một ngã rẽ bên trên vách núi. Từ ngã rẽ đi xuống, Thiếu Chủ Viêm Gia dẫn theo một đám tinh nhuệ Viêm Gia, xuất hiện ở trước mặt Sở Vân.

- Thuộc hạ cung nghênh lão tổ khải hoàn trở về!

- Lão tổ thần uy, ra tay một lần lập tức thành công! Sở Vân đụng phải lão tổ, không khác gì chuột nhắt gặp phải đại miêu!

- Sở Vân, ngươi cũng có ngày hôm nay! Lão tổ, dứt khoát giết hắn đi, lấy đầu của hắn để tế cờ!

Có người mặt mày dự tợn, nhìn Sở Vân không chút hảo ý.

- Thằng nhãi này vẫn còn có chút tác dụng. Giữ cái mạng nhỏ của hắn lại, khiến Thư Thiên Hào ném chuột sợ vỡ bình càng có giá trị hơn!

Lão Tổ Viêm Gia nhìn thoáng qua Sở Vân, cười lạnh nói.

- Tiên nang!

Ánh mắt Thiếu Chủ Viêm Gia sáng người, toát ra ngọn lửa tham lam, nghĩ đến tuyệt phẩm yêu vật của Sở Vân, lập tức vung tay hướng tới tiên nang bên hông Sở Vân.

- A… Đau quá!

Bất quá một giây sau, hắn giống như là bị điện giật, lập tức rút tay về.

- Hừ hừ! Biết rõ kết cục khi liều lĩnh động thủ?

Lão Tổ Viêm Gia hừ lạnh một tiếng, giáo huấn nói:

- Võng lửa của lão phu chủ có thể trói buộc hành động của hắn. Tôn nhi, tình tình của ngươi phải sửa lại ngay, sao lại nôn nóng như vậy?

268. Chương 82 : Vương Giả Bí Tàng, Tân Thế Giới Trong Lòng Đất (thượng)

Chương 82 : Vương giả bí tàng, tân thế giới trong lòng đất (thượng)

- Gia gia giáo huấn rất phải! Tôn nhi sẽ ghi nhớ trong lòng.

Đối mặt với lão tổ, Thiếu Chủ Viêm Gia lập tức cụp đuôi, biểu hiện vô cùng nghe lời.

- Hừ! Sớm muộn Thiên Hồ cùng Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi đều sẽ là của ta! Tạm để lại ở chỗ ngươi bảo quản một thời gian !

Thiếu Chủ Viêm Gia chợt liếc mắt nhìn Sở Vân, hừ lạnh một tiếng, sắc mặt vô cùng âm lãnh. Muốn đoạt được yêu vật, cách đơn giản nhất chính là trực tiếp giết chết Ngự yêu sư, khiến cho yêu vật biến thành vô chủ, trở lại thành yêu vật hoang dã. Sau đó lại dùng tiên nang kết hợp với thủ đoạn, bắt lấy yêu vật hoang dã. Bất quá Lão Tổ Viêm Gia không muốn giết Sở Vân, muốn giữ lại mạng của hắn, để dành thắng lợi trong chiến tranh.

Bởi vậy, muốn mưu đoạt Thiên Hồ cùng Ly Sơn Long Nhãn Hoa chỉ có thể cưỡng ép chặt đứng mối liên hệ linh quang của Sở Vân và chúng.

Điều này vô cùng phiền toái.

Không chỉ cần thủ đoạn đặc biệt, hơn nữa còn phải tốn một thời gian rất dài. Nơi này thiếu thốn điều kiện, cần trở lại Viêm Gia Đảo, mới có thể chậm rãi tiến hành.

Sắc mặt Sở Vân lạnh lùng, trên thực tế trong nội tâm hắn đang phi thường chấn động. Trên Thư Gia Đảo, không ngờ lại ẩn chứa một đám tinh nhuệ của Viêm Gia. Bọn chúng vào bằng cách nào, muốn làm cái gì?

- Tiến triển đến đâu rồi?

Lão Tổ Viêm Gia đột nhiên hỏi thăm.

Thiếu Chủ Viêm Gia lập tức báo cáo, nói:

- Vẫn kẹt tại cánh cổng kia, gia gia, chúng ta đã tìm nửa ngày, vẫn chưa tìm thấy phương pháp mở ra cái đại môn kia, đi xuống tầng kế tiếp.

- Để ta thử!

Lão Tổ Viêm Gia trầm ngâm nói.

Cảnh tượng kế tiếp, khiến cho Sở Vân vô cùng giật mình.

Hắn bị Lão Tổ Viêm Gia nhấc mang theo, đi trên một cái hành lang, không ngừng tiến sâu xuống dưới. Không ngờ lại đi tới một cung điện cổ đại, cuối cùng dừng lại trước một cánh cổng vô cùng lớn, cao tới ba trượng đang đóng chặt.

- Sao có thể như vậy? Bên trong ngọn núi lửa vô danh, lại cất dấu di chỉ một tòa cung điện. Đây là chuyện gì?

Sở Vân nội tâm khiếp sợ, trừng lớn hai mắt, nhìn cảnh tượng phía trước, ánh mắt đầy vẻ không tin tưởng nổi.

- Hừ hừ! Giật mình sao? Ngươi nghĩ rằng vì sao Viêm gia chúng ta phải tiến đánh Thư Gia Đảo các ngươi? Vì cái gì trong lúc hòa đàm, chúng ta lại cố ý bỏ qua lợi ích, tiến thành mậu dịch thông thương?

Chứng kiến biểu lộ giật mình của Sở Vân, Thiếu Chủ Viêm Gia cảm thấy vô cùng đắc ý, cười to ba tiếng, tiếp tục nói:

- Không có thương thuyền tiến vào Thư Gia Đảo các ngươi, chúng ta sao có thể bí mật xây dựng bảo thạch mật môn? Không có bảo thạch mật môn, chúng ta sao có thể thần không biết quỷ không hay tiến vào nơi này?

- Đến tột cùng nơi này là địa phương nào?

Thiếu Chủ Viêm Gia kể lại những chi tiết quá vụn vặt, Sở Vân không thèm quan tâm tới. Hắn hỏi một vấn đề mấu chốt nhất.

Lão Tổ Viêm Gia cười ha hả:

- Hỏi rất hay! Nơi này chính là nơi ở của cường giả Vương cấp Thượng Cổ Hỏa Đức Vương —- tổ tiên tiên Viêm Gia chúng ta — Tử Vong Chi Địa, cũng là truyền

thừa lưu lại cho hậu nhận Viêm Gia chúng ta! Hỏa Đức Cung!

Hỏa Đức Cung!

Không ngờ lại cất giấu dưới lòng đất Thư Gia Đảo!

Chủ nhân cung điện, Hỏa Đức Vương chính là cường giả Thượng cổ Vương Cấp đời đầu. So với hắn, Hải Long Vương, Sở Bá Vương chẳng qua chỉ là đám hậu bối của hậu bối mà thôi. Hắn là nhân vật trong truyền thuyết cổ lão từ hơn mười vạn năm trước, tên tuổi trường tồn, chưa từng bị dòng lịch sử dài đằng đẵng vùi lấp.

- Viêm gia chúng ta vì tìm kiếm Hỏa Đức Cung đã bỏ ra bao nhiêu mồ hôi nước mắt của vô số thế hệ! Hôm nay rốt cuộc cũng đã tìm thấy nơi này!

Lão Tổ Viêm Gia đứng trước cánh cổng cực lớn, ngửa mặt lên trời thở dài, vô cùng cảm khái.

Hôm nay, bao mồ hôi công sức rốt cục cũng đã đổi được thành quả.

Hai mắt Thiếu Chủ Viêm Gia cũng không khỏi ươn ướt, đám người chung quanh cũng truyền ra tiếng nấc mơ hồ. Bao năm tháng nỗ lực, bao khát vọng cùng chờ mong, rốt cuộc hôm nay cũng đã đi đến được một bước này.

- Đã đến đây rồi, chỉ là một cánh cổng, sao có thể ngăn cản được bước chân Viêm gia ta?

Lão Tổ Viêm Gia mạnh mẽ hét lớn một tiếng, triệu hồi Hôi Tẫn Mã, lấy ra Tâm Diễm Bút. Chiến lực hai đại Linh Yêu bộc phát ra công kích vô cùng mãnh liệt.

Chỉ nháy mắt, hỏa luân tiêu chuyển, liệt diễm bốc hơi!

Trong lòng Sở Vân nghiêm nghị, yêu vật đã đạt đến giai đoạn Linh Yêu mới tính là chính thức đạt đến cấp độ đỉnh cao. Hôi Tẫn Mã cùng Tâm Diễm Bút bộc phát ra lực công kích cường đại, khiến tâm thần hắn vô cùng rung động.

Ầm!

Cánh cổng cực lớn bị mạnh mẽ mở ra, lộ ra một cái thông đạo thông tới tầng cầu thang tiếp theo.

- Thành công rồi! Lão tổ quả nhiên là thần uy cái thế?

Tinh nhuệ Viêm Gia vui mừng quá đỗi, nhao nhao hoan hô.

- Ngươi, ngươi, ngươi! Đi mở đường!

Thiếu Chủ Viêm Gia chỉ huy toàn trường.

Một lát sau, ba người kia trở về, xác nhận là thông đạo an toàn.

- Hai người các ngươi lưu lại trấn thủ nơi này.

Trước khi đi, suy cho cùng Lão Tổ Viêm Gia vẫn là dày dạn kinh nghiệm, lưu lại hai thủ hạ, canh gác con đường lui này.

Đi qua từng bậc, từng bậc cầu thang. Trên cầu thang, tro bụi đã đọng lại một tầng khá dày, dẫm lên trên giống như là đang đi trên bề mặt một đống tuyết. Dấu dày hãm sâu xuống dưới, ép chặt tro bụi, không ngừng phát ra thanh âm kẽo kẹt, kẽo kẹt.

- Thông đạo này thực dài…

Đi được ước chừng nửa khắc đồng hồ, vẫn chưa nhìn thấy điểm cuối. Có người đã bắt đầu cảm thấy sốt ruột.

Thông đạo giống như là một con đường thông thẳng xuống địa ngục, tầm mắt hoàn toàn bị che phủ, chỉ có thể nhìn rõ khoảng cách vài bước cầu thang phía trước, khiến cho lòng người cảm thấy cô tịch, vô cùng khó chịu.

- Sợ cái gì?

Lão Tổ Viêm Gia hừ lạnh một tiếng, điều khiến lão lo lắng chỉ có Hôi Tẫn Mã đang dò đường ở phía trước.

- Thông đạo này đến tột cùng thông đến nơi nào? Ta cảm thấy dường như là đã gần chạm tới đáy biển rồi.

Một lát sau, Thiếu Chủ Viêm Gia khẽ nuốt một ngụm nước miếng, thì thào nói.

- Ta cảm thấy rất không ổn, chẳng lẽ nơi này chính là hành lang bất tận trong truyền thuyết?

Có người chợt nghĩ tới chuyện gì, bỗng nhiên hoảng sợ nói.

Hành lang bất tận, chính là cơ quan yêu binh trong truyền thuyết, có thể khiến người rơi vào bên trong, vô luận là dùng đến tốc độ như thế nào, tiêu hao bao nhiêu thời gian, phía trước vẫn chỉ là lộ trình vô cùng vô tận, mạnh mẽ khiến cho người tiến vào hao tổn đến chết. Tốc độ của Lão Tổ Viêm Gia càng ngày càng chậm lại, rốt cục cũng nhíu mày, dừng hẳn lại.

269. Chương 83 : Vương Giả Bí Tàng, Tân Thế Giới Trong Lòng Đất (hạ)

Chương 83 : Vương giả bí tàng, tân thế giới trong lòng đất (hạ)

Tuy rằng thực lực lão mạnh mẽ, nhưng cũng biết được, bên trong mật tàng, thực lực của lão hoàn toàn chưa đủ. Ánh mắt sắc bén, ý nghĩ linh hoạt, thủ đoạn cao thâm đồng dạng cũng vô cùng trọng yếu. Trong lòng lão vô cùng chần chờ, sau đó xoay người lại,

vỗ vỗ bờ vai Sở Vân:

- Tiểu tử, nhìn biểu hiện lúc trước của ngươi, không phải là ngươi rất giỏi suy luận sao? Tinh Hải Long cung còn bị ngươi tìm ra, ngươi nói thử xem, hiện giờ đang xảy ra chuyện gì?

Sở Vân cười lạnh:

- Ngươi nói ta dựa vào cái gì phải giúp ngươi?

- Hừ! Tiểu tử thối muốn ăn đòn? Gia gia hỏi ngươi, chính là để mắt đến ngươi, đừng có không biết điều như vậy!

Thiếu Chủ Viêm Gia lập tức quát.

- Không biết sống chết!

- Ỷ vào việc chúng ta không giết ngươi, lại dám hung hăng càn quấy sao?

- Lão tổ, để thuộc hạ ra tay, giáo huấn cho tên tiểu tử không biết trời cao đất dày này một trận! Tưởng rằng chúng ta không lấy tính mệnh của ngươi, thì không có cách nào khiến ngươi mở mồm?

Mọi người bắt đầu kêu gào, sợ hãi đọng lại trong nội tâm, giống như là tìm được nơi phát tiết ở trên người Sở Vân.

- Ta chết còn không sợ, còn sợ vài cái nghiêm hình, tra tấn sao? Hừ, không có bản lĩnh, sợ chết thì còn tìm Hỏa Đức Cung làm cái gì?

Sở Vân không chút sợ hãi, tuy rằng bị trói, ánh mắt vẫn lăng lệ như đao, khiến cho kẻ khác không dám nhìn trực diện.

Lão Tổ Viêm Gia càng ngày càng nhăn mày. Lúc lão ẩn nấp trên bờ biển đã nghe rõ ràng Sở Vân hướng Kim Bích Hàm giải thích, cùng với suy luận về Phi Hổ. Trong lòng Lão Tổ Viêm Gia vô cùng chấn động, lão lập tức nghĩ đến, mượn phần tài hoa này của Sở Vân, trợ giúp bản thân lấy được bảo tàng của Hỏa Đức Cung. Lão nắm rất rõ tư liệu về Sở Vân. Truyền thừa của tam đại viện chủ, Tinh Hải Long cung, đều là do Sở Vân dựa vào tài hoa cùng trí lực của bản thân, mà thăm dò ra. Chỉ là hiện tại, xem ra là không thể dùng vũ lực bức bách Sở Vân bán mạng cho mình. Trừ cách đó ra, chỉ còn biện pháp dụ dỗ. Người Thư Gia Đảo, tính tình đều vô cùng cương trực, chưa bao giờ khuất phục cường quyền.

- Nếu ngươi có thể phá giải cục diện trước mắt, lão phu lập tức triệt bỏ võng lửa trên người ngươi, cho ngươi tự do hành động.

Xưa nay Lão Tổ Viêm Gia chưa từng nhượng bộ rốt cục cũng đã lui lại một bước. Hỏa Đức Cung đối với Viêm gia mà nói, quả thực quá mức trọng yếu, lão phải nhanh chóng đoạt được vào trong tay.

- Được rồi, bất quá ngươi phải cởi trói cho ta trước.

Sở Vân khẽ đảo tròng mắt, rốt cục cũng lui một một bước, đáp ứng. Võng lửa trói chặt hắn, chỉ cần hắn giãy dụa một chút, hỏa lực ẩn ở bên trong sẽ lập tức phóng ra một tia nhiệt lượng, thiêu đốt khiến cho hắn đau đớn vạn phần. Hành động vô cùng bất tiện, căn bản cử động còn khó chứ đừng nói tới việc chạy trốn. Trong lòng hắn hiểu vô cùng rõ thực lực của Lão Tổ Viêm Gia. Muốn chạy trốn, quả thực phi thường không dễ dàng. Mượn cơ hội này, hắn muốn cẩn thận hành động.

- Hừ!

Lão Tổ Viêm Gia hừ lạnh một tiếng, Kim Diễm bút trong tay vung lên vẽ một cái, võng lửa trói chặt ở trên người Sở Vân lập tức biến mất vô ảnh vô tung. Đương nhiên hỏa quyển trói buộc tiên nang, tuyệt đối sẽ không biến mất, vẫn dính chặt ở trên miệng tiên nang.

- Nói đi!

Lão Tổ Viêm Gia lạnh lùng nhìn Sở Vân. Ngự yêu sư không có yêu vật ở trong tay, căn bản là không cần phải lo lắng. Mặc dù trả lại cho Sở Vân tự do hành động, nhưng thuộc hạ của hắn có hai đại Linh Yêu, thực lực cực mạnh, căn bản không cần phải lo lắng.

- Tiếp tục đi là được rồi.

Sở Vân một bên cử động tứ chi, thư giãn gân cốt, một bên tùy ý nói:

- Ngươi!

- Tiểu tử thối, dám đùa bỡn chúng ta!

- Lão tổ, người để thuộc hạ ra tay, ta đảm bảo thằng ranh con này sẽ muốn sống không được, muốn chết không xong!

Mọi người giận dữ, cảm thấy bản thân vừa bị hí lộng, còn bị hí lộng bởi một tên tù nhân, nhao nhao xoa tay, nhìn về phía Sở Vân ánh mắt vô cùng bất thiện.

- Một đám ngu ngốc!

Sở Vân liếc xéo bọn hắn, kinh thường cười xùy một tiếng.

- Hành lang bất tận là kết quả của người đời sau. Thời đại của Hỏa Đức Vương đã làm gì có hành lang bất tận? Không gian có liên đới tới hành lang bất tận sẽ vô cùng sạch sẽ, lấy đâu ra tro bụi dày như vậy? Chẳng lẽ các ngươi không phát giác ra, nhiệt độ trong không khí càng ngày càng cao sao? Rõ ràng là đã sắp đến điểm cuối cùng của thông đạo.

- Thực sự như vậy?

- Ngươi không phải là muốn lừa gạt chúng ta, dụ chúng ta tiến vào bẫy rập đồng quy vu tận?

Rất nhiều người đều cười lạnh, nhìn Sở Vân một cách vô cùng không tin tưởng.

Thiếu Chủ Viêm Gia cũng cảm thấy không quá tin tưởng. Bằng vào hiểu biết của hắn đối với Sở Vân, với tính cách của Sở Vân, hoàn toàn có khả năng làm ra chuyện như vậy.

Sắc mặt Lão Tổ Viêm Gia lại hơi đổi, lão cảm thụ thoáng qua, lập tức biết rõ Sở Vân nói không sai. Nhiệt độ bên trong không khí chính xác là đang lặng lẽ tăng lên. Sau khi trầm ngâm một lúc, lão lại sai hai người tiến lên phía trước dò đường.

- Lão tổ, phát hiện ra điểm cuối thông đạo rồi!

- Phía dưới dường như là một thế giới dưới lòng đất!

- Địa đàn, có bảy tòa địa đàn!

...

Rất nhanh hai người mặt mũi tràn đầy hưng phấn mà quay trở lại, la lớn. Đám người vừa mới trào phúng, nghi ngờ Sở Vân, sắc mặt lập tức trở nên cứng đờ.

- Hừ! Coi như ngươi thức thời!

- Ngoan ngoãn nghe lời phối hợp với chúng ta, sẽ không phải chịu nỗi đau xác thịt.

- Đi mau!

Có người ở phía sau lưng Sở Vân, mạnh mẽ xô đẩy hắn tiếp tục đi tới. Chỉ chốc lát sau, đoàn người rốt cục cũng đi tới điểm cuối cầu thang, xuất hiện trước một cửa động.

- Đây là một cái cầu thang xoắn ốc. Bị người xảo diệu sắp đặt lại, kết hợp với hoàn cảnh u tối, có thể ảnh hưởng tới nhân tâm. Khiến cho con người cảm thấy mình đang đi thẳng xuống. Thì ra là thế...

Lão Tổ Viêm Gia quay đầu nhìn lên, lập tức phát hiện ra ảo diệu bên trong.

- Tiểu tử này tuyệt đối đã sớm biết được.

Liếc mắt nhìn Sở Vân, Lão Tổ Viêm Gia không khỏi hừ lạnh một tiếng. Vừa rồi, người của lão lại tự mình dọa mình, trì trệ không tiến. Sở Vân căn bản là không có làm chuyện gì, nhưng bởi vậy lại có thể khôi phục được tự do hành động. Nhưng ngay sau đó, sự chú ý của lão đã bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn.

- Nơi này quả thực chính là một thế giới khác!

Thiếu Chủ Viêm Gia sợ hãi thán phục, nghẹn họng trân trối nhìn cảnh tượng trước mắt.

Thế giới dưới lòng đất này sinh cơ bừng bừng. Mặt đất màu nâu đỏ, tản ra một tầng hơi nóng. Nham tương đã khô ráo đến cực điểm, bề mặt hiện lên một tầng bóng loáng.

Những cây nấm lớn cực lớn cao như một thân cây phổ thông, kết thành từng mảng.

270. Chương 84 : Thổ Hành Thần Sưu, Tuyệt Phẩm Tầm Bảo Thử (thượng)

Chương 84 : Thổ Hành Thần Sưu, tuyệt phẩm Tầm Bảo Thử (thượng)

Từng đàn Hỏa Nha bay lượn bên trên đầu cây nấm, trên mặt đất có vô số những đàn Phệ Thiết Nghĩ (kiến ăn sắt) to bằng bàn chân người, đang tìm kiếm cùng vận chuyển đồ ăn. Trừ những thứ đó ra, còn có Hỏa Sơn Quy (rùa núi lửa), Loa Tòa Manh Xà (rắn giun đinh ốc)… Đều là yêu thú hành hỏa, hành thổ, hoặc là lưỡng thuộc tính.

- Mau nhìn lên đỉnh đầu!

Có người chỉ vào tầng vách tường bên trên, kinh hoàng kêu lên. Sở Vân nhìn lại lập tức chấn động toàn thân. Đỉnh vách núi đỏ bừng, dường như là đang có vật gì đó lưu động ở bên trong, tản ra ánh sáng u ám.

- Ta biết rồi, đỉnh đầu của chúng ta chính là ở phía dưới nham tương đang nóng chảy.

Thiếu Chủ Viêm Gia mở miệng, thất thanh nói.

Nham tương bên trong núi lửa không ngừng lưu động. Mặc dù cách một tầng đất đá dày đặc, nó vẫn có thể đem nhiệt lượng cực lớn, cùng ánh sáng, xuyên thấu xuống cái thế giới này. Chính là do công lao của nó, mới tạo ra một hoàn cảnh sinh thái kỳ dị như bây giờ.

- Đây chính là sức mạnh to lớn của thiên nhiên a!

Sở Vân cảm khái, lên tiếng.

- Lão tổ, đây chính là địa đàn mà chúng ta phát hiện được.

Kẻ lúc trước đi mở đường, dẫn Lão Tổ Viêm Gia đi về phương hướng một tòa địa đàn.

- Đây không phải là địa đàn bình thường, mà là cổ địa đàn!

Lão Tổ Viêm Gia xem xét tòa địa đàn này, thanh âm mang theo một tia run rẩy.

- Địa đàn hiện giờ, đã thiếu khuyết đi rất nhiều truyền thừa chính thức, chỉ có thể dung nạp Đại Yêu thú. Đã có tòa cổ địa đàn này, ta có thể phân tích cấu trúc, kiến tạo ra một tòa cổ địa đàn uy lực cường đại hơn nữa!

Sở Vân khẽ đảo tròng mắt, dò xét hoàn cảnh chung quanh, tìm kiếm phương pháp chạy trốn thích hợp nhất.

Hiện giờ, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị hấp dẫn bởi tòa cổ địa đàn trước mắt, tạo cho hắn một cơ hội chạy trốn nhỏ nhoi.

"Địa hình nơi này phức tạp, rừng nấm trong sáng có tối, khá thích hợp để che giấu hành tung. Bất quá tất cả mọi chuyện này, chỉ thành công trên cở sở Lão Tổ Viêm

Gia không ra tay."

Sở Vân nhanh chóng phân tích, thở dài sâu kín một tiếng.

- Nếu có Linh Yêu xuất hiện, kìm chế Lão Tổ Viêm Gia thì tốt quá!

Ầm!

Sở Vân vừa mới thở dài, bên trong cổ địa đàn chợt bộc phát ra hào quang mãnh liệt. Một luồng khí tức đẳng cấp Linh Yêu, giống như khí lãng vô hình, xoạt một tiếng, dâng lên từ bên trong địa đàn, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

- Đã qua hơn mười vạn năm, không ngờ tòa cổ địa đàn này vẫn có thể vận hành?

Tinh nhuệ Viêm Gia nhao nhao cấp tốc lui lại, phi thường khiếp sợ.

Hào quang tán đi, một lão đầu cõng một cái mai rùa trên lưng, mũi phun ra lửa, từ trên trung ương địa đàn từng bước từng bước đi xuống:

- Là các ngươi quấy rầy giấc ngủ của ta sao? Không thể tha thứ!

Bên trong cổ địa đàn, đột nhiên bộc phát ra một hồi hào quang chói mắt.

Sau khi hào quang tán đi, một lão đầu tử lưng còng xuất hiện trong tầm mắt tất cả mọi người. Khi lão nói chuyện, hỏa khí màu xích hồng từ bốn phía, theo hơi thở của lão lập tức phụt lên. Phía sau lưng của lão là một cái mai rùa dày đặc, màu đỏ sậm.

- Các ngươi mau lui lại! Đây là Long Tức Quy đã có tu vi ba ngàn năm!

Khuôn mặt Lão Tổ Viêm Gia lập tức trở nên ngưng trọng, trầm giọng quát. Trên thực tế, không cần lão nhắc nhở, tinh nhuệ Viêm Gia đã sớm lui lại. Phàm là yêu thú đã tu luyện thành hình người, ít nhất cũng phải có cảnh giới Linh Yêu, bọn hắn căn bản vốn không phải là đối thủ. Chỉ có Lão Tổ Viêm Gia, trong tay có hai đầu chiến lực cấp Linh Yêu, mới có thể đối kháng lại.

- Dám quấy rầy mộng đẹp của ta, đáng chết!

Tính tình Long Tức Quy vốn bạo ngược, một lời không hợp trực tiếp ra tay.

- Chả lẽ ta sợ ngươi?

Lão Tổ Viêm Gia cười lạnh, triệu hồi linh thú Hôi Tẫn Mã, trong tay cầm Tâm Diễm Bút đối kháng lại.

Ầm ầm ầm!

Như lôi đình nổ vang, liên tục không ngừng. Các loại đạo pháp hành hỏa, đụng thẳng vào nhau, nhiệt lượng bên trong không khí nhanh chóng tăng cao, hỏa diễm bốc hơi, bàng bạc mênh mang. Dùng cổ địa đàn làm trung tâm, mở ra một chiến trường cực lớn, bao phủ phạm vi vài dặm. Chiến hỏa liên miên, thiêu rụi rừng nấm ở bốn phía chung quanh.

Vô số yêu thú đủ loại lớn nhỏ, chạy tứ tán khắp nơi.

Trong nội tâm Sở Vân liên tục cười khổ, tràng cảnh biến thành hỗn loạn, lộ tuyến chạy trốn mà bản thân vạch ra cũng đã bị phá vỡ. Lúc này mà chạy theo đường cũ, chỉ sợ không bị yêu thú đạp chết, thì cũng bị ngọn lửa thiêu sống. Hắn đành phải không chế tâm tình, chậm rãi đợi cơ hội tốt hơn.

Sau khi đại chiến tám mươi hiệp, Lão Tổ Viêm Gia lập tức chiếm được thế thượng phong. Lão có được hai đại Linh Yêu, ưu thế khá là rõ ràng. Đánh đến hơn một trăm hiệp, Long Tức Quy dần dần chống đỡ không nổi. Hơn nữa thân là yêu thú bên trong địa đàn, chỉ có thể hoạt động ở phụ cận địa đàn, bởi vậy cũng không thể chạy trốn. Hai trăm hiệp sau, Lão Tổ Viêm Gia cuối cùng cũng chém chết Long Tức Quy. Bất quá lão cũng

khá là vất vả, Long Tức Quy có không ít đạo pháp thượng cổ đã thất truyền, khiến lão ứng phó vô cùng khó khăn.

Sau một hồi kịch chiến, vài dặm xung quanh, đều đã bị san bằng, lộ ra đất đai từ từ nham tương nguội đi tỏa ra nhiệt lượng nóng hổi. Trường bào Lão Tổ Viêm Gia mặc trên người, bị đốt cháy vài chỗ lớn, râu tốc cũng có mùi khét lẹt.

- Cuối cùng cũng có thể giải quyết xong!

Lão Tổ Viêm Gia cười ha hả, nhìn cổ địa đàn ánh mắt càng ngày càng nóng bỏng.

- Sau mấy chục vạn năm, mà tòa cổ địa đàn này vẫn có thể vận hành. Quả là không thể tưởng tượng được, Viêm Gia Đảo chúng ta, nếu như có được những tỏa cổ địa đàn như vậy, nuôi dưỡng một ít linh thú. Quả thực chính là tường đồng vách sắt, căn bản là không cần lo nghĩ!

Lão đang muốn tiến lên xem xét, trong giây lát, mặt đất chợt phát sinh chấn động.

Ầm ầm!

Tầng đất đá trên đỉnh đầu không ngừng tróc ra, từng khối đất đá lớn có nhỏ có, lập tức rơi xuống. Mọi người cơ hồ ngay cả chân cũng đứng không vững, lung la lung lay, sắc mặt trắng bệch, nhao nhao kinh hô lên.

- Đây là có chuyện gì?

- Hình như là núi lửa phun trào, chúng ta sẽ không chết phải không?

- Câm mồm. Một khi tầng đất đá phía trên sụp đổ, vô số nham tương đổ xuống, đến lúc đó đừng mơ có ai sống sót được!

Sở Vân cũng cảm thấy tim đập loạn, nếu vách tường trên đỉnh đầu bị phá vỡ, nham tương đổ xuống. Trong tay hắn lại không có bất cứ yêu thú nào, hy vọng chạy trốn là vô cùng xa vời. Chấn động phát ra càng ngày càng mãnh liệt, dường như toàn bộ thế giới này đều đang lay động. Đủ loại yêu thú, nhốn nháo chạy trốn. Thế giới trong lòng đất dường như là sắp đến hồi tận thế.

271. Chương 85 : Thổ Hành Thần Sưu, Tuyệt Phẩm Tầm Bảo Thử (hạ)

Chương 85 : Thổ Hành Thần Sưu, tuyệt phẩm Tầm Bảo Thử (hạ)

Rắc rắc rắc.

Mặt đất bỗng nhiên rứt ra vô số những cái khe cực lớn, từng đạo ánh sáng màu đỏ thẫm, tràn ra từ những cái khe đó. Lão Tổ Viêm Gia đứng ở gần nhất, chứng kiến được tình cảnh bên trong cái khe, trên mặt lập tức hiện lên thần sắc cuồng hỷ.

Khe hẹp rất nhanh đã mở rộng thành những đường nứt cực lớn, hào quang vạn trượng mãnh liệt bắn ra từ bên trong, giống như là dưới nền đất đang chôn chặt một vầng mặt trời màu đỏ. Đến hôm nay lại chầm chậm bay lên, mặt đất kiên cố cũng không thể ngăn

cản được nó.

- Mau nhìn! Đây là một tòa cung điện!

Mọi người kinh hô, mắt trợn trừng chỉ thiếu chút nữa là rớt cả tròng mắt.

Cung điện vẫn ẩn tàng trong lòng đất, hôm nay địa đàn yêu thú thủ hộ nó bị giết chết, nó lập tức từ từ bay lên.

- Yêu binh điện!

Có người chỉ vào hoành phi treo trên cửa điện, lớn tiếng hô.

- Cái này chính là tài phú một đời mà cường giả Hỏa Đức Vương từ mấy chục vạn năm trước lưu lại cho hậu nhân sao?

Lão Tổ Viêm Gia kích động đến toàn thân run rẩy.

- Yêu binh điện có lẽ chính là cung điện chứa đựng yêu binh. Cung điện lớn như vậy, sẽ có đến bao nhiêu kiện yêu binh đây?

Kết cấu Yêu binh điện vô cùng rộng lớn, làm từ hoàng kim cùng lưu ly, cổ phác mà uy nghiêm. Xuyên phá lòng đất chậm chậm bay lên trên không trung. Dưới cái nhìn trợn mắt há hốc mồm của mọi người, cuối cùng lẳng lặng huyền phù ở giữa không trung.

- Đây là thủ đoạn thời Thượng cổ, cung điện chế tác ra có thể phi hành! Bản thân tòa cung điện này đã có giá trị cực lớn a!

Thiếu Chủ Viêm Gia hưng phấn đến độ hai mắt tỏa sáng, không ngừng lẩm bẩm:

- Giàu, lần này thực sự là giàu to rồi!

Sở Vân cũng nghẹn họng nhìn trân trối nhìn trân trối.

Thành tựu huy hoàng nhất mà thủ pháp luyện binh kiến trúc có thể phi hành chế tác ra chính là Thiên Không Thành. Đó là một tòa chiến tranh bảo lũy di động, là cỗ máy chiến tranh kinh khủng nhất trong lịch sử Tinh Châu. Đáng tiếc sau khi Thiên Không Thành mất tích trên bầu trời, loại kỹ thuật chế tác này cũng đã bị chôn vùi trong dòng chảy lịch sử.

Hôm nay Yêu binh điện tái hiện trên không trung. Loại kỹ thuật này chỉ sợ là sẽ tái hiện nhân gian, một lần nữa nhấc lên vô số những cơn sóng dữ dội.

- Đi! Chúng ta tiến vào Yêu binh điện!

Lão Tổ Viêm Gia hét một tiếng hạ lệnh, Hôi Tẫn Mã hóa thành một đám khói tro bụi cực lớn, cuốn chúng nhân lên, đưa đến trước cửa Yêu binh điện.

- Ngươi mở đại môn.

Lão Tổ Viêm Gia phi thường cẩn thận, đề phòng chuyện lật thuyền trong mương, lão lệnh cho một gã tộc nhân đi lên mở cửa đại môn.

Không có dị biến gì.

Sau khi đại môn được mở ra, lộ ra đại sảnh rộng rãi đến cực điểm. Ở bên trong, mười sáu cây trụ cực lớn bằng đồng, cổ phác mà nổi bật. Trên mặt đất vô số bàn đồng được sắp xếp một cách có trật tự, tình huống khác xa bên trong Tinh Hải Long cung. Số lượng bàn đặt yêu binh không ngờ đạt tới con số ba trăm.

Hàn Băng Kiếm, Quán Thạch Phủ, Huyền Phong Châm … Trên mỗi chiếc bàn đều được ghi rõ tên. Nhưng Yêu binh chân chính, lại không có đến một kiện?

Thiếu Chủ Viêm Gia đang hưng phấn bước vào bên trong sảnh, nhưng chỉ nháy mắt sau hắn chợt la to, thanh âm mang theo sự thất vọng vô cùng.

Gần ba trăm chiếc bàn, lại không có đến một kiện yêu binh, tất cả đều rỗng tuếch.

- Tại sao lại như thế này?

Lão Tổ Viêm Gia sắc mặt tái nhợt, hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều.

- Nơi này có một dòng chữ!

Có người phát hiện ra, bên trên một cây trụ bằng đồng, có khắc một hàng chữ.

- Thổ Hành Thần Sưu, đã từng du ngoạn đến nơi này!

Lão Tổ Viêm Gia đọc lên, chợt nghĩ tới điều gì sắc mặt kịch biến.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người Viêm Gia đều ngẩn người, không nói được một lời nào.

Thổ Hành Thần Sưu là một nhân vật khá nổi tiếng từ mười vạn năm trước. Hắn có được Linh Yêu tuyệt phẩm Tầm Bảo Thử, thích nhất chuyện trộm cắp vơ vét tất cả bảo tàng trên thế gian. Hắn là chưởng môn nhân đời thứ bảy mươi hai của Thần Thâu Môn, cũng là một vị thám u đạt tới cấp bậc tông sư, là nhân vật vô cùng nổi tiếng trên Hào Hùng Bảng. Cho dù Sở Vân là thám u nhất lưu, gặp hắn cũng phải cung kính hô hai tiếng "tiền bối"

- Thổ Hành Thần Sưu? Đáng hận! Không ngờ lại để cho hắn nhanh chân đến trước rồi!

Thiếu Chủ Viêm Gia hận đến nghiến răng nghến lợi.

Hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều. Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều không thốt ra được lời nào, ngưng kết lại ở trên muôn mặt của bọn hắn là biểu lộ thất vọng đến cực điểm.

- Mau tìm xem, Thổ Hành Thần Sưu có sơ sót để lại yêu binh nào không?

Có người kêu to.

Mọi người đang ngỡ ngàng lập tức tỉnh táo lại. Ôm hy vọng một phần vạn, bắt đầu tìm kiếm.

- Vô dụng thôi. Thổ Hành Thần Sưu có yêu thú nghịch thiên như Tầm Bảo Thử, bất luận bảo vật nào đều không thể tránh khỏi ánh mắt của hắn.

Sở Vân lắc đầu cảm thán.

Hắn đối với Thổ Hành Thần Sưu cũng không có gì lạ lẫm, thậm chí còn phi thường hiểu rõ.

Trên thực tế, Sở Vân trong kiếp trước đã từng có một thời gian ngắn cực kỳ hâm mộ Thổ Hành Thần Sưu, coi hắn như là thần tượng trong lòng.

Thám u bình thường đều sùng bái những câu chuyện về Thổ Hành Thần Sưu. Hắn là nhân vật đỉnh phong trong giới thám u, trong nội tâm rất nhiều người, cho dù là cường giả Vương cấp cũng chưa chắc có thể bằng được hắn. Cuộc đời của hắn cũng có rất nhiều truyền kỳ. Hắn chỉ là một con người bình thường, linh quang không đủ, năm mười ba tuổi, ngay cả lễ trưởng thành cũng không được tham gia. Cho đến tận năm ba mươi

tám tuổi, linh quang của hắn mới đủ để có thể nắm giữ một con yêu thú.

Ngay lúc đó, hắn nghèo rớt mùng tơi, nghèo đến nỗi trứng yêu thú cũng không mua nổi. Đành phải tại thị trường trao tay, chọn một đầu yêu thử gầy như que củi sắp sửa bệnh chết. Yêu thú này chính là Tầm Bảo Thử.

Vận mệnh thường rất kỳ diệu. Có đôi khi chỉ là một kỳ ngộ, sẽ dẫn con người ta đi theo một con đường hoàn toàn khác. Đối với Thổ Hành Thần Sưu mà nói, từ lúc hắn mua lại con Tầm Bảo Thử, nhân sinh của hắn đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Dựa vào Tầm Bảo Thử, hắn đã trở thành một gã thám u chạm tay vào thôi là đã có thể bỏng. Dưới vô số hiểm cảnh mật địa, hắn bắt được vô số kỳ ngộ, không ngừng trở nên mạnh mẽ. Thu hoạch vô số thiên tài địa bảo, cải biến tư chất của bản thân.

Hắn không tự cao tự đại. Cuộc sống nghèo khó, kinh nghiệm đau thương trước kia đã trở thành tài phú lớn nhất của hắn.

Tầm Bảo Thử quán thâu linh khí cho hắn, khiến thể chất của hắn được cải tạo, biến thành mắt xanh, da vàng. Nhưng mị lực của hắn không hề giảm bớt trái lại càng ngày càng tăng, tản ra khí chất đặc biệt, vô cùng mãnh liệt, khiến cho người khác gặp qua lập tức lưu lại ấn tượng vô cùng sâu sắc.

272. Chương 86 : Địa Đạo Ẩn Giấu, Yêu Thực Khí Vận (thượng)

Chương 86 : Địa đạo ẩn giấu, yêu thực khí vận (thượng)

Con gái chưởng môn Thần Thâu Môn đời thứ bảy mươi mốt, năm mười tám tuổi, đau khổ theo đuổi hắn ba năm. Rốt cuộc cũng phá vỡ bức tường băng trong tim hắn, hữu tình cuối cùng sẽ trở thành thân thuộc. Thần Thâu chưởng môn vô cùng không đồng ý chuyện này, cùng hắn đánh cuộc. Kết quả bị hắn vận dụng thủ đoạn kỳ diệu, trộm được đồ lót của Thần thâu chưởng môn, treo ở bên trên đại môn hoàng cung Giang Hán Quốc.

Cuối cùng hắn cũng trở thành chưởng môn nhân đời thứ bảy mươi hai của Thần Thâu Môn, cũng trở thành thần thâu xuất quỷ nhập thần nhất trong lịch sử.

Hắn dần dần hành tẩu không còn kiêng sợ bất cứ chuyện gì nữa, vơ vét một cách triệt để, không buông tha bất luận một kiện tài bảo có giá trị nào. Tên của hắn, khiến cho tất cả phú gia thời đó kinh hồn táng đảm. Đến khi về già, hành tung của hắn trở thành một

điều bí mật. Có ngươi nói hắn qua lại thường xuyên trong quốc khố của từng nước, có người nói hắn chết ở trong một chỗ bí cảnh, cũng có người nói các loại bí cảnh đã không còn hấp dẫn được hắn, hắn đã đem mục tiêu chuyển sang cấm khu nhân loại — biển sâu.

Một nhân vật truyền kỳ như vậy, đi qua Hỏa Đức Cung, còn có thể bỏ sót yêu binh gì?

Quả thực là lời nói vô căn cứ!

- Bị vét sạch rồi, một điểm cặn bã cũng không chừa lại!

Sắc mặt Thiếu Chủ Viêm Gia tái nhợt, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

- Quá thất đức! Tên Thổ Hành Thần Sưu thực sự là một tên khốn nạn!

Có người hổn hển, nhịn không được rống to.

Thời khắc này đám tinh nhuệ Viêm Gia đều có cảm giác trong ***g ngực có một luồng tà hỏa, không thể phát tiết ra được. Trong mắt bọn hắn, đây là tài sản mà tổ tiên lưu lại. Không ngờ lại bị người nhanh chân đến trước, nuốt sạch di sản tổ tiên lưu lại. Rất nhiều người hận Thổ Hành Thần Sưu đến mức nghiến răng kèn kẹt.

- Mọi người mau đi xem, còn những địa đàn khác!

Có người trấn thủ trên bậc thang bên ngoài cung điện, lúc này kêu lớn.

- Ngoại trừ tòa địa đàn này, còn có ba tòa khác!

Thiếu Chủ Viêm Gia chạy tới bên cạnh, nhìn về phía xa xa. Chỉ thấy thế giới dưới lòng đất này còn có ba toàn địa đàn, chiếm cứ ba phương đông, nam, tây. Mà tòa Yêu binh điện này, chính là chiếm cứ phương bắc.

Đông, tây, nam, bắc bốn phương tám hướng đều có địa đàn, đều có cung điện. Từ trên cao quan sát xuống, bốn tòa địa đàn này giống như là bốn người vệ sĩ, thủ hộ một ngọn đại sơn ở trung ương.

Lão Tổ Viêm Gia đi tới, ánh mắt quét qua, cuối cùng dừng lại bên trên ngọn đại sơn.

Loại bố cục này, trọng điểm chính thức, chính là nằm ở ngay trên tòa đại sơn này.

- Đây là bố cục theo kiến trúc Tứ vương hộ Đế có từ thời Thượng Cổ.

Sở Vân nhìn thoáng qua, trong nội tâm lập tức nhận ra.

Tòa Yêu binh điện ẩn dấu dưới lòng đất này, chỉ là một trong tứ Vương điện, chiếm cứ phương bắc. Ngoại trừ ba tòa Vương điện ở ba phương còn lại, trung ương đại sơn, có lẽ còn ẩn dấu một tòa đế cung. Đó mới chính là trọng điểm. Lão Tổ Viêm Gia hiển nhiên là cũng ý thức được điều này, sau khi suy tư một lát, quyết định thăm dò ba tòa Vương điện còn lại trước, cuối cùng mới tiến vào trung ương đại sơn, thăm dò đế cung.

Sau khi gian nan đánh bại thêm một đầu yêu linh, một tòa Đạo pháp điện, chầm chậm bay lên từ trong lòng đất.

Mọi người mang theo mộng tưởng, đẩy đại môn tiến vào.

Nhưng mà thu hoạch duy nhất, chỉ có một câu nói của Thổ Hành Thần Sưu:

- Nơi này quá nhiều bảo bối. Hỏa Đức Vương không hổ là cường giả từ thời Thượng Cổ ah!

- Ta xxx! Tên Thổ Hành Thần Sưu này rõ ràng là không còn là người nữa rồi!

- Thu hết bảo vật còn chưa tính, không ngờ còn lưu lại một câu nói, trêu tức chúng ta!

- Thổ Hành Thần Sưu!!!

Lão Tổ Viêm Gia tức giận đến mức nắm chặt hai nắm tay lại, vừa giận vừa hận, vô cùng phiền muộn, nhưng lại không tìm thấy được đối tượng để phát tiết. Thổ Hành Thần Sưu là nhân vật từ mười vạn năm trước, hôm nay đã sớm tan biến trong dòng lịch sử. Lão Tổ Viêm Gia muốn tìm hắn tính sổ, trừ phi là tự sát, hồn phách tiến vào Hoàng Tuyền, cố gắng tìm kiếm thì may ra còn có thể gặp được Thổ Hành Thần Sưu.

- Đạo pháp điện này cất giấu bao nhiêu là đạo pháp ở bên trong ah, không ngờ lại bị hắn vơ vét sạch!

- Thứ Hỏa Đức Vương cất giấu, nhất định sẽ có đạo pháp tuyệt phẩm. Kết quả tên khốn kiếp kia lại không hề lưu lại một thứ gì!

Người Viêm Gia càng nghĩ càng hận, có người hận chỉ kém mức hộc máu. Lại gian khổ tiến vào tòa Vương điện tiếp theo, trên trụ đồng cũng chỉ có một câu nói:

- Người đến sau, rất tốt! Chúc mừng ngươi có thể đánh bại Linh Yêu canh giữ bên ngoài.

Lão Tổ Viêm Gia tức giận đến nỗi sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy. Thủ hộ cổ địa đàn, đều là yêu thú đẳng cấp Linh Yêu hơn một ngàn năm tu vi. Lại sở hữu rất nhiều Đạo pháp thượng cổ, đối phó vô cùng khó khăn, hơi không lưu ý một chút sẽ lập tức chịu thiệt thòi. Hơn nữa, linh quang của lão đã đạt đến cực

hạn, cần ngăn cản hai đại Linh Yêu tiếp tục gia tăng tu vi, nếu không sẽ có một ngày yêu vật không nghe lời, thậm chí là phát sinh sự tình cắn trả. Bởi vậy, mặc dù là chém giết được Linh Yêu, nhưng cũng không thể để yêu vật trong tay mình hấp thu. Lão đành phải nhịn đau bỏ qua.

Trải qua kịch chiến, bộ chiến bào uy phong lẫm liệt của lão đã thủng lỗ chỗ, râu tóc nhiều chỗ bị đốt trụi, trên người có rất nhiều nơi bị đốt cháy đen. Không giữ được khí bàng bạc như lúc trước nữa. Tòa vương điện cuối cùng, cũng không thoát khỏi kết cục bị Thổ Hành Thần Sưu vơ vét toàn bộ. Rất nhiều người hận đến nỗi nghiến răng kèn kẹt, đem mười tám đời con cháu của Thổ Hành Thần Sưu mang ra nguyền rủa. Nhất là câu

nói lưu lại sau cùng của Thổ Hành Thần Sưu, thực sự đã khiến cho có người tức giận công tâm, hộc máu tại chỗ.

Sở Vân đi tới phía trước, chỉ thấy một dòng chữ:

"Được rồi, đừng nên tức giận. Ta chuẩn bị đi ngọn trung ương đại sơn kia xem xét qua một chút, có lẽ sẽ lưu lại một vài thứ ah!"

Sở Vân cảm thấy tức cười, vị Thổ Hành Thần Sưu này thực tài tình. Không hổ là thần tượng của bản thân. Suy tính một chút, có lẽ đây là phong cách của hắn khi bước

sang tuổi xế chiều. Có thể thấy được tính khí trẻ con của hắn vẫn không tiêu tán, tìm được khoái hoạt trong những lần tầm u thám bí.

- Ngươi cười cái rắm!

Kẻ bị thổ huyết, nhìn thấy Sở Vân bật cười, lập tức gầm lên, hung hăn trừng mắt nhìn về phía Sở Vân.

- Hừ! Chỉ là một tên tù nhân, mà cũng dám kiêu ngạo như vậy!

Mọi người cảm thấy vô cùng tức giận, gắt gao nhìn chằm chằm Sở Vân, khuôn mặt đầy dữ tợn. Nếu không phải là Lão Tổ Viêm Gia đã có lệnh, nếu không lúc này bọn hắn sẽ lập tức giết chết Sở Vân cho hả giận.

273. Chương 87 : Địa Đạo Ẩn Giấu, Yêu Thực Khí Vận (hạ)

Chương 87 : Địa đạo ẩn giấu, yêu thực khí vận (hạ)

- Chúng ta đi trung ương địa đàn.

Khí tức Lão Tổ Viêm Gia đã không còn ổn định, mang theo một tia hy vọng cuối cùng, xuất phát hướng về phía ngọn trung ương đại sơn.

Ngọn đại sợn này, hoàn toàn trơ trụi. Giữa một thế giờ dưới lòng đất sinh cơ bừng bừng như thế kia, quả thực là vô cùng trái ngược. Toàn bộ ngọn núi đều là một mảnh tĩnh mịch, chỉ có đất đá màu đỏ sậm, cực nóng. Giống như là một tấm bia mộ cực lớn được dựng lên giữa trung ương thế giới dưới lòng đất này. Linh Yêu thủ hộ tòa đế cung này phi thường cường hãn. Cùng Lão Tổ Viêm Gia lâm vào chiến đấu giằng co đến cực điểm. Cuối cùng, sau ba trăm hiệp, bị Lão Tổ Viêm Gia đặt bẫy, lộ ra sơ hở, bị lão chậm rãi chiếm cứ thế thượng phong. Sau sáu trăm hiệp, cuối cùng Lão Tổ Viêm Gia cũng có thể giết chết được Linh Yêu thủ hộ địa đàn, thành công khởi động cung điện ở bên trong đỉnh núi.

Hỏa Đức Cung!

Trên tấm hoành phi treo nơi cửa điện, có ba chữ to, màu vàng kim, vô cùng cổ lão.

Mang theo một tia hy vọng cuối cùng, Lão Tổ Viêm Gia bước vào bên trong cung điện.

- Ah! Đáng hận! Thổ Hành Thần Sưu, lão phu thề chỉ cần lão phu còn thở, gặp phải người Thần Thâu Môn nào sẽ giết người đó! Lão phu thề sẽ tru diệt mười tám đời hậu nhân của ngươi!

Lão Tổ Viêm Gia đứng trước một hàng chữ, tức giận đến nỗi mắt long sòng sọc, phát ra tiếng gầm phẫn hận đến cực điểm. Mọi người cũng cắn răng, đi vào bên trong, mang theo tâm tình không cam lòng đến cực điểm, tiến hành tìm kiếm.

Quả thật là trống trơn, không sót lại một kiện bảo bối nào.

Sở Vân rất ngạc nhiên, đến tột cùng là cái gì mới có thể khiến Lão Tổ Viêm Gia thất thố như thế. Đi đến trước xem xét, chỉ trên trên bức tường viết:

- Ai, tuy bảo vật nhiều, nhưng cũng không phải là do ta muốn lấy đâu!

- Thổ Hành Thần Sưu thực sự là quá đáng rồi, đây là chủ tâm muốn chọc giận người mà…

Sở Vân chép chép miệng, chậc lưỡi, nhìn về mấy người Viêm Gia, ánh mắt mang theo một tia đồng tình.

Viêm Gia vì tìm kiếm Hỏa Đức Cung, đã tổn hao không biết bao nhiêu nhân lực vật lực. Kết quả lại là dã tràng xe cát biển Đông. Hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Chuyện như thế này sao bọn hắn có thể chịu đựng được. Khó trách lại có người tức giận đến mức thổ huyết, ngay cả Lão Tổ Viêm Gia lão luyện như vậy, là nhân vật sóng to gió lớn như thế nào đều đã trải quả, cũng tức giận đến toàn thân run rẩy, mất hết hình tượng.

- Thổ Hành Thần Sưu, ta nguyền rủa ngươi hồn phi phách tán!

Có người cắn răng thống hận.

- Ngươi là một tên lừa gạt! Một tên khốn nạn, lừa gạt người khác! Ngươi đã nói lưu lại cho người đến sau một hai kiện bảo vật mà?

Có người rưng rưng, lẩm bẩm mấy lời mà Thổ Hành Thần Sưu bên trong Vương điện.

- Gia gia, bảo tàng tổ tiên để lại đều đã bị cướp hết rồi. Chúng ta không tìm được yêu thực khí vận, bây giờ nên làm gì? Gốc yêu vật của gia tộc đã không trụ được bao lâu nữa rồi!

Ngữ khí Thiếu Chủ Viêm Gia trầm trọng, loại kết quả này đã hoàn toàn vượt qua dự liệu của hắn, khiến cho hắn cảm thấy vô cùng hoang mang, lo sợ, trong nội tâm vô cùng bối rối. Lão Tổ Viêm Gia cố gắng bình phục tâm tình, lạnh lùng quét mắt nhìn Sở Vân, trầm giọng nói:

- Thượng cổ ngũ tộc, sở dĩ trường tồn đến nay, chính là bởi vì mỗi nhà đều có được một yêu vật khí vận, trấn áp số mệnh. Không thể không có yêu thực khí vận, nếu quá bất đắc dĩ, chúng ta đành phải dùng Sở Vân đổi lấy Long Nguyện Thụ trong tay Thư Thiên Hào!

Sở Vân trong nội tâm giật thót một phát, lúc này mới biết được lý do chính thức vì sao Lão Tổ Viêm Gia không giết mình.

- Hừ! Long Nguyện Thụ là một gốc phế vật nhất trong yêu vật khí vận. Một điểm công dụng căn bản cũng không có, tu vi cũng chỉ có thể tự nhiên đề thăng!

Thiếu Chủ Viêm Gia tức giận hừ lạnh một tiếng, hung hăng nhìn về phía Sở Vân giống như là muốn róc xương lóc thịt hắn vài lần.

Nội tâm Sở Vân trùng xuống. Đối phương không biết, kỳ thực Long Nguyện Thụ hắn đang nắm ở trong tay. Nếu bị áp giải đến Viêm Gia Đảo, bị bọn hắn cưỡng ép chặt đứt mối liên hệ linh quang giữa bản thân cùng yêu vật. Phát hiện ra Long Nguyện Thụ, bản thân mình sẽ không còn bao nhiêu giá trị lợi dụng.

- Đi thôi! Trước tiên cứ quay trở lại Viêm Gia Đảo. Các ngươi lưu lại, đóng ở nơi này.

Tiếp viện của Viêm Gia sẽ đến sau vài ngày nữa.

Lão Tổ Viêm Gia thở dài, sau đó chuẩn bị ly khai.

- Đáng hận!

Có người chửi đổng một tiếng, hung hăng đá lên mặt một cây trụ đồng.

Xoảng!!!

Đột nhiên, mặt đất chợt hõm sâu xuống, lộ ra lối vào một địa đạo?

Chuyện gì thế này?

Người nọ vẫn còn đang mơ màng. Thiếu Chủ Viêm Gia lập tức tiến lên vài bước, sau khi xem xét, phát hiện bề mặt trụ đồng có một chỗ lõm vào.

- Không thể tưởng tượng được, không ngờ nơi này lại ẩn tàng cơ quan! Ngươi làm tốt lắm, trở về gia tộc sẽ có thưởng lớn!

Hai mắt Thiếu Chủ Viêm Gia bỗng nhiên tỏa ra hào quang.

- Tạ ơn thiếu chủ!

Người nọ mừng rỡ như điên. Đám người xung quanh nhìn về phía hắn, ánh mắt vừa hâm mộ vừa ghen ghét. Tùy tiện một cước, lại có thể đá trúng một cái cơ quan ẩn tầng.

Vận cứt chó này này thực sự là tốt đến dọa người.

- Đạo cơ quan này ẩn giấu kỹ như thế, nói không chừng Thổ Hành Thần Sưu đã bỏ sót nơi này. Chúng ta mau xuống dưới!

Trong mắt Lão Tổ Viêm Gia tinh quang bùng lên, đám người Viêm gia lập tức bắt đầu hưng phấn trở lại. Vừa mới tiến vào, Sở Vân đã cảm thấy sóng nhiệt phả vào mặt mình, khiến cho hắn cảm thấy một hồi khô rát. Địa đạo thần bí cũng không u tối, mà tản ra ánh lửa mông lung. Càng tiến sâu xuống phía dưới, ánh lửa lại càng tỏa sáng. Một khắc sau, Lão Tổ Viêm Gia bỗng nhiên dừng bước, sắc mặt vô cùng âm trầm.

- Con mẹ nó, tên khốn Thổ Hành Thần Sưu cũng đã từng đi qua nơi này!

Có người mắng to một tiếng.

Trên vách động có khắc một hàng chữ.

- Nơi này kỳ lạ, phía trước cực kỳ nguy hiểm. Người đến sau, đừng nên tiến đến. Đây là khuyến cáo mà Thổ Hành Thần Sưu ta lưu lại cho các ngươi!

- Khuyến cáo cái rắm!

- Chắc chắn là muốn hí lộng chúng ta đây mà.

- Tung tin đồn nhảm, tên Thổ Hành Thần Sưu thực sự là khốn kiếp quá lắm rồi!

Sau khi mọi người nhìn thấy hàng chữ này, đều nhao nhao mắng to. Nhưng Sở Vân lại nhíu mày, hắn cảm thấy ngữ khí trong câu này có chút không đúng. Nếu như là sự thực, ngay cả Thổ Hành Thần Sưu cũng cảm thấy kiêng kị, thì phía trước sẽ nguy hiểm đến cỡ nào?

- Tiếp tục tiến nên.

Lão Tổ Viêm Gia khẽ cắn môi, sau đó lập tức khởi hành. Không đến bước đường cùng, lão sẽ vĩnh viễn không cam lòng. Lại nửa khắc đồng hồ trôi qua, sau khi đi qua một cái ngã rẽ, trước mặt mọi người chợt biến thành sáng ngời.

274. Chương 88 : Dưới Bất Tận Mộc Có Kiếp Yêu (thượng)

Chương 88 : Dưới Bất Tận Mộc có Kiếp Yêu (thượng)

- Khắp nơi đều là hỏa diễm!

Người đi dò đường trước tiên, lập tức cao giọng kinh hô. Một cỗ hơi nóng cuồng bạo, cuốn tới, khiến cho đám đông mồ hôi đầm đìa. Hỏa diễm màu đỏ tươi lượn lờ, hừng hực thiêu đốt, khiến cho hy vọng trong nội tâm của mọi người vì run sợ mà rung động.

- Đây không là hỏa diễm phổ thông!

Sau khi quan sát thật kỹ, Lão Tổ Viêm Gia biến sắc: - Đây là tâm hỏa trong truyền thuyết!

Tâm hoả là một loại thiên tài địa bảo đặc thù, nhiên liệu của nó không phải là vật chất mà là tình cảm.

- Tiếp tục tiến tới.

Lão Tổ Viêm Gia quyết định, lập tức cất bước đi về phía trước.

Mọi người đi vào bên trong biển lửa, nhưng lại bình yên vô sự. Ngọn lửa táp qua thân thể mọi người, nhưng lại không tạo thành nửa điểm tổn thương. Đây là tâm hỏa, không giống với hỏa diễm phổ thông.

- A a a, ta chịu không nổi nữa rồi! Ta muốn phát tiết, ta muốn phá phách!

Chỉ đi được một lát, trong đoàn người bỗng xuất hiện tiếng kêu to, có người chợt xé rách y phục của mình, hai mắt đỏ thẫm, tỏa ra một luồng khí tức bạo ngược. Lão Tổ Viêm Gia cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, tâm hỏa sẽ dẫn phát tình cảm trong lòng người.

Hiện tại biển lửa mà chúng nhân đi vào, chính là tạo từ phẫn nộ tâm hỏa. Càng tiến vào sâu bên trong, sẽ càng nhen nhóm cảm xúc phẫn nộ trong lòng con người. Ngự yêu sư tâm chí không kiên định, hồn phách không mạnh mẽ, sẽ lập tức xuất hiện hiện tượng mất khống chế cảm xúc của bản thân.

Cuối cùng, người này phải lui lại phía sau vài chục bước, đứng nguyên ở nơi đấy.

Những người còn lại thì tiếp tục đi tới.

Trên đường đi, không ít người bị ép phải lui lại, số người tiếp tục tiến sâu vào bên trong càng ngày lại càng ít! Thế lửa càng ngày càng lớn, Sở Vân cũng đã cảm giác được sự phẫn nộ ở trong tâm bị tâm hỏa dẫn phát, đã bắt đầu rục rịch. Đám người xung quanh

so với hắn còn tệ hại hơn nhiều, rất nhiều người hai mắt tràn ngập tơ máu, bàn tay nắm chặt, thở dốc, cất bước vô cùng gian nan.

Địa đạo chợt chuyển thành bằng phẳng, mọi người đã tiến vào bên trong một cái động quật.

Trong động quật lại là một biển lửa. Trong biển lửa có một gốc cây đứng sừng sững!

- Ah! Tìm được rồi! Yêu thực khí vận truyền thừa của Viêm gia ta!

Đồng tử Thiếu Chủ Viêm Gia bỗng nhiên mở lớn, hưng phấn kêu to.

Trong biển lửa đang thiêu đốt hừng hực, một cây yêu thụ tự nhiên sinh trưởng, tán cây tỏa rộng. Từ biển lửa nhìn sang, Sở Vân phát hiện gốc yêu thụ này lớn lên mười phần kỳ dị, mặc dù cành cây rậm rạp, nhưng lại không có lá cây. Toàn thân đều bị hỏa diễm thiêu đốt. Đây là lần đầu tiên hắn thấy loại yêu thực này. Trong giây lát linh quang chợt lóe, buột miệng thốt ra:

- Bất Tận Mộc?!

Trong truyền thuyết, trên trời có một tòa tiên sơn, xưng là Nam Hoang Viêm Hỏa Sơn. Trên Hỏa Sơn vô số Bất Tận Mộc sinh trưởng. Chúng ngày đêm thiêu đốt, vĩnh viễn không bao giờ dừng lại. Cho dù là mưa sa, bão táp thế lửa cũng chưa từng bao giờ yếu bớt.

- Ngươi rất hiểu biết.

Thiếu Chủ Viêm Gia lạnh lùng nhìn Sở Vân, trong mắt toát lên thần sắc kiêu ngạo cùng đắc ý.

- Bất Tận Mộc chính là yêu thực tuyệt phẩm, so với Long Nguyện Thụ phế thải của các ngươi, còn hữu dụng gấp ngàn vạn lần.

- Ngươi đã biết rõ Bất Tận Mộc, chắc cũng biết được vương giả khí vận?

Tâm tình Lão Tổ Viêm Gia chuyển biến tốt, nhìn về phía Sở Vân, ánh mắt có chút phức tạp.

Cả quãng đường này, lão đều lưu ý tới Sở Vân. Mặc dù đứng ở dưới lập trường địch nhân, lão cũng không thể không thừa nhận, trong trong đám thiếu niên trẻ tuổi mà lão từ gặp qua, Sở Vân chính là tồn tại đỉnh phong. Tâm tính của hắn, ánh mắt của hắn, thực lực của hắn đều đã chinh phục Lão Tổ Viêm Gia, khiến cho lão sinh ra một tia lòng yêu tài. Nhất là đã đến hoàn cảnh này, trong mắt Sở Vân vẫn thanh minh, so với đám người xung quanh tốt hơn rất nhiều. Có thể thấy được hồn phách của hắn cực kỳ ngưng tụ, ý chí vô cùng kiên định.

- Nếu như ngươi có thể quy hàng Viêm Gia chúng ta, gốc Bất Tận Mộc này, lão phu ta có thể làm chủ, phân phối một ít cành cây, cấy ghép cho ngươi. Ngươi có được nó, sẽ có được một tia vương giả khí vận. Ngày sau thuận nước đẩy thuyền, trở thành cường giả Vương cấp, cũng không phải là ảo tưởng.

Lão Tổ Viêm Gia mở miệng, dĩ nhiên là trước mặt mọi người muốn chiêu hàng Sở Vân.

- Gia gia…

Thiếu Chủ Viêm Gia há miệng muốn nói gì, lại bị Lão Tổ Viêm Gia khoát tay ngăn lại.

- Không có hứng thú!

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, quả quyết cự tuyệt.

- Hừ! Đồ không biết tốt xấu!

Thiếu Chủ Viêm Gia thấy Sở Vân cự tuyệt, lại càng thêm phẫn nộ.

- Ngươi cứ suy nghĩ cho kỹ, đừng vội trả lời.

Lão Tổ Viêm Gia dường như là đã đoán được Sở Vân sẽ cự tuyệt, nhưng chủ ý đã quyết, lão tuyệt đối sẽ không để Sở Vân chạy thoát. Tư chất của Sở Vân khiến lão kinh hãi, với người túc trí đa mưu như lão, tuyệt đối sẽ không làm ra hành động ngu xuẩn thả hổ về rừng.

Một đoàn người hướng phía Bất Tận Mộc áp sát. Thế lửa càng ngày càng mãnh liệt. Tuy rằng chỉ cách Bất Tận Mộc có gần một trăm bước, nhưng một trăm bước này lại giống như là một cái lạch trời. Rất nhiều người đều bị đẩy lui, không thể tiếp tục đi tới. Đến khi còn năm mươi bước, đoàn người cũng chỉ còn lại có chín người.

Thiếu Chủ Viêm Gia nghiến răng nghiến lợi, nộ hỏa trong lòng bốc lên hừng hực, cơ hồ là khó có thể kìm chế.

- Không có khả năng! Ta lớn tuổi hơn Sở Vân rất nhiều, sao đến cả hắn ta cũng không bằng được?

Hắn rất muốn buông xuôi, nhưng khi nhìn thấy Sở Vân, lại tiếp tục chịu đựng. Trong nội tâm một luồng ý niệm không phục chèo chống để hắn tiếp tục đi tới.

- Đáng giận ah…

Đến khi còn bốn mươi bước, rốt cục hắn cũng chống đỡ không nổi, phải lưu lại. Hắn mở lớn hai mắt, cực độ không cam lòng nhìn bóng lưng Sở Vân rời đi.

- Ba mươi bước… Hai mươi bước… Hắn vẫn còn tiếp tục đi tới?

Ánh mắt Thiếu Chủ Viêm Gia vốn là cực độ không cam lòng, thời gian dần qua liền chuyển biến thành khiếp sợ. Tiến thêm một bước trong hoàn cảnh này có bao nhiêu khó khăn, hắn hoàn toàn hiểu rõ. Nhưng mà Sở Vân, không ngờ lại có thể đạt tới trình độ này

- Mười năm bước, cuối cùng hắn cũng dừng lại!

Thiếu Chủ Viêm Gia chú ý Sở Vân, thấy vẻ mặt hắn hiện lên sự giãy dụa, trong nội tâm rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm. Có thể tiếp tục đi tới, cũng chỉ còn lại Lão Tổ Viêm Gia.

- Bất Tận Mộc! Yêu thực thừa của Viêm Gia chúng ta, hôm nay rốt cục cũng là thấy được mẫu thụ!

Cảm xúc Lão Tổ Viêm Gia bành trướng, cắn răng kiên trì, cố gắng đi nốt mười bước cuối cùng. Bất Tận Mộc, đây là mục đích chủ yếu nhất mà lão tiến hành tìm kiếm Hỏa Đức Vương mật tàng.

275. Chương 89: Dưới Bất Tận Mộc Có Kiếp Yêu (hạ).

Chương 89: Dưới Bất Tận Mộc có Kiếp Yêu (hạ).

Ngày hôm nay, Bất Tận Mộc của Viêm Gia đã mắc phải quái bệnh, nguy cơ tràn đầy, đã sắp tử vong. Khí vận Vương giả là bí mật công khai trong tầng lớp cao tầng. Lúc này đã sắp có thể một lần nữa đạt được

gốc Bất Tận Mộc tu vi cao tuyệt, đối với tòa bộ Viêm Gia mà nói, quả thực là không khác gì nắng hạn gặp mưa rào.

Mười bước cuối cùng, khó lại càng thêm khó.

Sắc mặt Lão Tổ Viêm Gia cuối cùng cũng bắt đầu trở nên dữ tợn, nộ khí bốc lên, trong mắt chỉ còn lưu lại một tia thanh minh, đang dựa vào ý chí, cố gắng áp chế phẫn nộ trong lòng. Lại tiến thêm năm bước, nhưng đột nhiên lão kinh hãi, mạnh mẽ dừng cước bộ lại. Đôi mắt lão tràn đầy kinh hãi cùng khó hiểu, nhìn chằm chằm về phía trước. Lão nhìn thấy dưới gốc Bất Tận Mộc, rõ ràng lại có thân ảnh một người.

Đợi chút, không phải là người, mà là yêu thú!

Yêu thú hóa thành nhân hình, toàn thân giống như hắc thiết, mái tóc không ngờ lại là nộ hỏa đang thiêt đốt ngút trời. Điều kỳ lạ nhất, là nó lại có đến sáu cánh tay cực dài. Lúc nó ngủ say, khí tức của bản thân hoàn toàn bị thu liễm. Bởi vậy tất cả mọi người đều không phát giác ra. Mặc dù chỉ là nằm nghiêng thiếp đi, nhưng thân hình to lớn, cao ngạo tràn đầy khí lực kia vẫn khiến cho người khác cảm thấy áp bách mãnh liệt. Loại cảm giác áp bách mãnh liệt này, ngay cả Sở Vân cũng cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Đây là yêu thú gì?

- Nộ… Nộ Hỏa Minh Vương?!

Lão Tổ Viêm Gia nhìn chằm chằm vào yêu thú trước mắt, lắp bắp đầy khó tin, tuy rằng bản thân đang đứng giữa biển lửa ngập trời, nhưng giờ phút này lão lại cảm thấy cả người lạnh toát.

Nộ Hỏa Minh Vương, là yêu thú đản sinh từ phẫn nộ tâm hoả, thuần túy là do hỏa tinh ngưng tụ thành, phi thường hi hữu.

Đương nhiên, "hi hữu" không phải là nguyên nhân chân chính tác động đến Lão Tổ Viêm Gia. Điểm mấu chốt chính là, tu vi của Nộ Hỏa Minh Vương.

Kiếp Yêu!

Trăm năm Đại Yêu, nghìn năm Linh Yêu, vạn năm kiếp yêu!

Tu vi của đầu Nộ Hỏa Minh Vương này, chí ít cũng đã đạt đến mấy vạn năm. Là tồn tại đỉnh phong bên trong yêu thú. Đối mặt với Kiếp Yêu, Hôi Tẫn Mã run rẩy, Tâm Diễm Bút sợ hãi. Hai đại chiến lực cấp yêu linh từng tung hoành ngang dọc của Lão Tổ Viêm Gia, lúc này lại lộ ra bộ mặt yếu ớt không chịu nổi.

Đây là áp chế giai vị.

Nộ Hỏa Minh Vương đang ngủ say, bởi vậy mới ẩn dấu khí tức. Đến lúc này khoảng cách đã tới gần như vậy, hai đầu Linh Yêu lập tức trở nên sợ hãi, chiến lực bị giảm bớt không phát huy được đến một nửa.

- Lúc này còn không chạy thì còn đợi đến khi nào?

Sở Vân nội tâm chấn động, thần sắc lập tức trở nên kiên định. Lập tức dứt khoát quay người lại, co cẳng chạy bán sống bán chết, dần biến mất bên trong biển lửa

- Hắn vẫn còn bảo lưu thực lực?

Chứng kiến Sở Vân cước bộ như bay, thân ảnh dần dần biến mất, Thiếu Chủ Viêm Gia trợn mắt há hốc mồm, không thốt được lời nào.

- Hừ!

Phát giác ra Sở Vân biến mất giữa biển lửa mênh mông, Lão Tổ Viêm Gia chỉ nhíu mày, cũng không có lựa chọn ngăn cản, chỉ cần bản thân lão chiếm cứ cửa ra vào, Sở Vân không có yêu vật trợ giúp, sao có thể thoát khỏi bàn tay của bản thân.

Vấn đề mấu chốt trước mắt, không phải là chuyện của Sở Vân, mà là làm thế nào đoạt Bất Tận Mộc vào trong tay trước mắt Kiếp Yêu Nộ Hỏa Minh Vương. Đây mới là một cái nan đề cực lớn!

Lão Tổ Viêm Gia suy tư thật lâu, rốt cục cũng quyết định bỏ qua mẫu thụ, lùi một bước để tiến hai bước, chỉ cần trộm lấy được một ít cành của Bất Tận Mộc, tiến hành nuôi trồng. Nhưng mà khi ngón tay của lão vừa chạm vào Bất Tận Mộc, Nộ Hỏa Minh Vương đột nhiên mở hai mắt ra!

Ầm…

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, vang vọng toàn bộ thế giới dưới lòng đất. Hỏa diễm bốc hơi, loạn thạch quần vũ, khí lãng bài không, nhiệt lượng cực lớn lập tức thôn phệ Hôi Tẫn Mã cùng Lão Tổ Viêm Gia. Tiếp đó bành trướng ra bốn phía, đem Thiếu Chủ Viêm Gia cùng những người có mặt, đốt thành tro bụi trong nháy mắt.

Toàn bộ Thư Gia đều rung chuyển, thế giới dưới lòng đất, vạn vật đều trở nên câm lặng.

- Ách… Đây là nơi nào?

Sở Vân chậm rãi mở mắt, sau đó phát hiện ra không ở bản thân đang ở bên trong một tòa cung điện. Tòa cung điện này đã bị tàn phá khá nhiều, chỉ còn lại bộ khung . Bên trên nóc điện đã bị phá hủy tạo thành một cái lỗ khá lớn, cửa điện vỡ nát. Nhìn xuyên qua đó, Sở Vân có thể thấy được cảnh tượng phẫn nộ tâm hỏa vẫn đang hừng hực thiêu đốt như trước.

Cảnh tượng này lại khiến cho trong đầu hắn linh quang chợt lóe, hồi tưởng lại một tràng tại họa kinh thiên động địa vừa mới xảy ra. Một cỗ khí nóng cực mạnh bốc lên, khiến cho hắn cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó bay thẳng lên trời. Một khắc này, hắn chưa bao giờ cảm thấy cái chết lại gần bản thân đến như vậy.

- Hẳn là sóng khí đã cuốn bản thân mình đụng phải nơi này. Nhưng tại sao nơi này lại có một tòa cung điện? Còn bị tàn phá đến như thế?

Sở Vân nhíu mày, cảm thấy vô cùng khó hiểu. Hắn từ trên mặt đất gian nan đứng dậy, tập trung tư tưởng suy xét, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân chấn động.

Đây không phải là một toà cung điện phổ thông!

Đây là một tiên nang thượng đẳng.

Giống như tiên nang Tinh Hải Long cung, sau khi tiến hành phát động, tiên nang sẽ hóa thành một tòa cung điện.

Không gian vòng bảo hộ của tiên nang đã ngăn cách sự tàn phá của biển lửa, cũng đã gián tiếp bảo vệ Sở Vân một mạng.

- Thực sự quá may mắn. Nếu không đụng vào nơi này, chỉ sợ là ta đã sớm chết rồi.

Sở Vân lau lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, cảm thấy may mắn không thôi. Sau đó, hắn đi ra đại môn của cung điện, hướng mắt lên tấm hoành phi treo ở trên cửa điện.

Sưu Thần cung!

Ba chữ này là tên của tòa cung điện, cũng là tên của cái tiên nang này.

- Sao ba chữ này lại có chút quen thuộc nhỉ…

Sở Vân gãi gãi đầu, bỗng nhiên đờ người, đồng tử mạnh mẽ mở rộng, toàn thân giống như là điện giật.

- Ta xxx! Không phải chứ!

Sưu Thần cung, không phải là tên tiên nang của Thổ Hành Thần Sưu sao?

Hắn lập tức cảm thấy khiếp sợ tới cực độ.

- Chẳng lẽ, Thổ Hành Thần Sưu tiền bối hắn…

Trong giây lát nghĩ tới chuyện gì. Sở Vân lập tức vội vàng chạy ngược trở lại vào bên trong cung điện.

Tại một chiếc vương tọa sâu ở bên trong cung điện, hắn phát hiện ra một bộ xương khô. Bộ xương khô này hình thể thấp bé, cốt cách tinh kỳ, toàn thân tỏa ra ánh sáng bóng như ngọc. Hiển nhiên chủ nhân bộ

xương khô này khi còn sống đã phục dụng không ít thiên tài địa bảo, mới có một khung xương cứng rắn như thế này. Tay phải bộ xương khô, nắm chặt một quả ngọc giản.

276. Chương 90 : Đại Thu Hoạch, Đạo Pháp Tuyệt Phẩm Cùng Yêu Đản (thượng)

Chương 90 : Đại thu hoạch, đạo pháp tuyệt phẩm cùng yêu đản (thượng)

Sở Vân thở dốc, nuốt nước miếng, lúc này mới cầm lấy ngọc giản, tỏa ra thần thức tiến vào thăm dò.

Trong ngọc giản, câu nói đầu tiên hắn nghe được là.

- Thổ Hành Thần Sưu ta bỏ mạng tại nơi này. Người đến sau, tiếp nhận yêu cầu của ta, sẽ được kế thừa truyền thừa của ta!

- Thổ Hành Thần Sưu tiền bối, quả nhiên đã gục ngã ở nơi này!

Suy đoán trong lòng được chứng thực, sắc mặt Sở Vân chấn động, cảm thấy vô cùng phức tạp. Có khiếp sợ, có ca ngợi lại có một chút hoài niệm, tiếc thương. Một chiếc tiên nang thượng đẳng lại bị vứt bỏ ở nơi này. Chỉ có thể chứng minh một điều, chủ nhân của nó đã gặp bất trắc. Đường đường là Thổ Hành Thần Sưu, một đời truyền kỳ, không ngờ cuối cùng lại gục ngã ở nơi này.

- Giang sơn như họa, tung hoành cả đời cuối cùng cát bụi vẫn trở về cát bụi... Ai...

Sở Vân thở dài một tiếng, sau đó tiếp tục xem xét.

Yêu cầu của Thổ Hành Thần Sưu cực kỳ đơn giản. Chỉ muốn người kế thừa, bái ông ta làm thầy, gia nhập Thần Thâu Môn, mang chỉ hoàn của chưởng môn hoàn trả lại Thần Thâu Môn. Đồng thời mồng chín tháng mười hàng năm, đến mộ phần của sư mẫu, dâng lên một cây Sắc Vi Hoa.

- Gia nhập Thần Thâu môn cũng không trọng yếu. Quan trọng là, Tầm Bảo Thử của Thổ Hành Thần Sưu tiền bối đang ở nơi nào?

Ánh mắt Sở Vân băn khoăn, quan sát bốn phía.

Giữa biển lửa vẫn thiêu đốt hừng hực, một tòa Sưu Thần cung đứng sừng sững ở đó.

Vách tường cung điện đã loang lổ, khắp nơi đều là gạch đá vụn, bị tàn phá đến thảm hại, dường như là sắp đạt đến biên giới của sự sụp đổ.

Sở Vân tìm kiếm Tầm Bảo Thử không có kết quả, trừ hắn ra, không hề có bất cứ dấu hiệu nào của yêu vật.

Sở Vân bỗng nhiên hiểu được:

- Một khắc Thổ Hành Thần Sưu qua đời, Tầm Bảo Thử đã trở thành yêu thú hoang dã. Nó đã sớm chạy trốn ra ngoài.

Hắn phát hiện ngọc giản trong tay, không ngờ lại là một kiện Đại Yêu binh. Chỉ có thực lòng tiếp nhận điều kiện của Thổ Hành Thần Sưu, mới có thể đạt được linh quang của ngọc giản thừa nhận, lúc đó mới có thể đạt được truyền thừa. Sở Vân suy tư một lát, sau đó tiếp nhận điều kiện của Thổ Hành Thần Sưu, trước di hài của hắn, tiến hành lễ bái sư.

Lúc này, trong ngọc giản mới cho thấy rõ nội dung ở phía dưới.

Vượt quá ý liệu Sở Vân, những nội dung ghi lại chỉ là nhật ký Thổ Hành Thần Sưu, ghi chép lại các loại cảm ngộ cùng kinh nghiệm thăm dò của hắn.

- Đây là trọng bảo ah!

Sở Vân đại hỷ. Nội dung ghi lại trong quyển nhật ký này, đối với người khác mà nói, chỉ là một câu chuyện đáng để xem. Nhưng đối với một gã thám u như Sở Vân, những thứ này bao hàm kinh nghiệm của Thổ Hành Thần Sưu, là tài phú quý giá nhất.

- Có được trong tay quyển nhật ký này, đã mở ra một con đường bằng phẳng, để ta có thể trở thành một gã tông sư thám u sau này.

Sở Vân thở dài, đắm chìm ở bên trong đó. Trong nhật ký, hắn còn phát hiện được ra một sự thật khác về Thổ Thành Thần Sưu. Thổ Hành Thần Sưu lúc tuổi xế chiều, cũng không được như ý. Ái thê hắn yêu vô cùng sâu sắc mất sớm, lòng đau như cắt. Bởi vậy, hắn mới tìm kiếm tất cả bảo vật trong thiên hạ, chính vì tận lực cố gắng phục sinh ái thê.

- Phục sinh người chết? Đây là sự tình ngay cả Vương giả cũng không làm được a?

Sở Vân nghẹn ngào kinh hô, vì ý nghĩ hão huyền mà điên cuồng của Thổ Hành Thần Sưu mà cảm thấy khiếp sợ. Nhưng Thổ Hành Thần Sưu lại không cho là như vậy. Hắn cảm thấy vạn vật sau khi chết đi, phần lớn hồn phách sẽ lưu lại. Chỉ cần từ bên trong Hoàng Tuyền, tìm được hồn phách của ái thê hắn. Một lần nữa chuẩn bị cho nàng một thân xác phù hợp, sẽ có thể làm cho nàng hồi sinh. Vì thế hắn đã thí nghiệm rất nhiều. Cho dù là khi sắp bước vào điểm cuối của cuộc đời, hắn vẫn không ngừng cố gắng điều phối bí phương.

Kế tiếp chính là một đống lớn số liệu thí nghiệm. Sở Vân thấy được những thứ này lập tức hãi hùng khiếp vía, nghẹn họng trân trối nhìn. Những thí nghiệm này đều hao phía đại lượng thiên tài địa bảo, các loại yêu vật. Thậm chí ngay cả yêu vật tuyệt phẩm, Linh Yêu cũng đều bị hắn lôi ra thí nghiệm.

- Quá điên cuồng rồi…

Sở Vân đối với Thổ Hành Thần Sưu lại có thêm một tầng nhận thức mới.

- Ai, bảo vật lấy được bên trong Hỏa Đức Cung cũng đã tiêu hao gần hết. Lúc cuối đời, vẫn chưa thể tìm được phương pháp triệu hồi hồn phách của ái thê.

Thập niên sinh tử lưỡng mang mang.

Bất tự lượng, tự nan vong.

Thiên lý cô phần, vô xử thoại thê lương.

Tung sử tương phùng ứng bất thức, trần mãn diện, tấn như sương.

Dạ lai u mộng hốt hoàn hương.

Tiểu hiên song, chính sơ trang.

Tương cố vô ngôn, duy hữu lệ thiên hành.

Liệu đắc niên niên tràng đoạn xử, minh nguyệt dạ, đoản tùng cương.

(Chú thích: Đây là bài Giang Thành Tử của Tô Thức, lời việt:

Mười năm cách biệt muôn trùng.

Dù không cố nhớ nhưng lòng chẳng quên.

Làm sao tỏ cạn nỗi niềm.

Nàng nơi ngàn dặm cỏ mềm mộ xanh.

Thiên thu xa cách không đành.

Nàng nơi chốn ấy một mình thê lương.

Thân ta đã nhuốm bụi đường.

Tóc ta đã nhuộm gió sương mất rồi.

Gặp nhau còn được nữa thôi.

Chắc gì đã nhận ra người ngày xưa.

Ta về quê cũ trong mơ.

Thấy nàng ngồi đó vẫn chờ bên hiên.

Điểm trang nàng vẫn cười hiền.

Nhìn nhau không nói lặng yên bên giường.

Nàng ơi có thấu đoạn trường.

Đêm nay trăng sáng đổi sương với tùng.

Mười năm cách biệt muôn trùng, quá bi thiết, thê lương rồi. Thổ Hành Thần Sưu vì ái thê, cực khổ hơn mười năm, kết cục cuối cùng vẫn chỉ là thất bại. Một đời anh hùng, lại gục ngã tại nơi này, không người biết đến.

- Có lẽ tử vong đối với hắn mới chính là lựa chọn tốt nhất, là giải thoát, cũng là một niềm hy vọng mới.

Sở Vân thở dài một tiếng, hình tượng Thổ Hành Thần Sưu trong nội tâm hắn lập tức lại trở nên đầy đặn. Sau lưng mỗi vị cương giả, đều có bóng dáng của một cố sự mười phần đặc sắc, tràn ngập yêu, hận, tình, cừu. Nội dung cuối cùng, đề cập đến mấy thứ đồ vật mà Thổ Hành Thần Sưu lưu lại ở chỗ này cho người hữu duyên. Cần ngọc giản ở trong tay mới có thể mở ra. Sở Vân lấy ngọc giản cắm vào cái lỗ được khảm dưới vương tọa, một cái hộp bằng ngọc, lập tức xuất hiện. Trong hộp ngọc có ba đồ vật. Một cái ngọc giản, một kiện Tiểu Yêu binh, một quả trứng yêu thú.

- Chẳng lẽ quả trứng yêu thú này chính là trứng của Tầm Bảo Thử sao?

Ánh mắt Sở Vân lập tức bị quả trứng yêu thú hấp dẫn, tim đập loạn xạ. Nâng quả trứng lên, nhưng lại không nghiên cứu được gì.

Hắn buông quả trứng yêu thú xuống, cầm lấy Tiểu Yêu binh, nhưng cảm thấy rất kỳ quái. Cái yêu binh quyển trục này, tư chất hạ đẳng, chỉ là cấp số Tiểu Yêu, bị đạo pháp phong ấn bảo tồn. Đồ vật như thế này, không ngờ Thổ Hành Thần Sưu nhìn trúng, lại còn cất giấu, lưu lại cho người kế thừa. Thổ Hành Thần Sưu không hổ là cao nhân từ mười vạn năm trước, truyền thừa lưu lại, khiến cho Sở Vân không tìm hiểu được thứ gì.

277. Chương 91 : Đại Thu Hoạch, Đạo Pháp Tuyệt Phẩm Cùng Yêu Đản (hạ)

Chương 91 : Đại thu hoạch, đạo pháp tuyệt phẩm cùng yêu đản (hạ)

Cuối cùng hắn cầm lấy ngọc giản, thần niệm như nước tràn vào bên trong. Khiến hắn mười phần kinh hỷ chính là, bên trong ngọc giản ngoại trừ giải thích rõ hai vật trước đó, còn có đạo pháp tuyệt phẩm.

- Diệt Thế Hồng Liên, đạo pháp tuyệt phẩm hành hỏa! Hỏa Đức Chân Thân, đạo pháp tuyệt phẩm hành hỏa!

Sở Vân kích động vạn phần. Từ trước đến giờ, bởi vì không có đạo pháp hỗ trợ, khiến cho lực công kích đạo pháp của Thiên Hồ một mực yếu kém. Hôm nay, thoáng chốc đã đạt được hai bộ đạo pháp, lập tức khiến cho lực công kích của Thiên Hồ, trở thành tồn tại cường đại nhất trong những yêu vật mà Sở Vân nắm giữ trong tay. Thứ duy nhất có thể so sánh được cũng chỉ có đạo pháp Phi Huyền Ngự Thiên Đao của Túy Tuyết Đao. Mà

trong hai loại đạo pháp này, đạo pháp Hỏa Đức chân thân lại là đạo pháp thượng cổ, công phòng nhất thể, đến ngày hôm nay đã hoàn toàn thất truyền. Hai bộ đạo pháp tuyệt phẩm này đều là do Thổ Hành Thần Sưu lấy được từ trong mật tàng của Hỏa Đức Cung. Bản thân truyền thừa của Thổ Hành Thần Sưu lại không có ghi chép ở trong đó.

- Chỉ có mang chưởng môn chỉ hoàn đưa về Thần Thâu Môn mới có tư cách chính thức tiến nhận truyền thừa của Thổ Hành Thần Sưu. Thì ra là thế…

Sở Vân hiểu rõ. Thổ Hành Thần Sưu đã sớm thiết hạ truyền thừa chi địa, trước khi hắn chết đi, chỉ để lại ba dạng vật phẩm. Đây là một loại thủ đoạn ước chế, trước tiên cho chút mật ngọt, sau đó mới cổ vũ người thừa kế mau chóng hoàn thành yêu cầu của bản thân.

Trong ngọc giản còn có một tấm địa đồ, đánh dấu sơn môn chính thức của Thần Thâu Môn.

- Đợi cho thế cục Thư Gia Đảo ổn định, sau đó nhất định phải sớm đi Thần Thâu Môn, hoàn thành di chúc của Thổ Hành Thần Sưu tiền bối.

Sở Vân trong nội tâm ngầm hạ quyết định, sau đó liền tiếp tục đọc đến phần giải thích về Tiểu Yêu binh cùng quả trứng yêu thú.

Hai vật này, quả thực đều không đơn giản!

Quyển trục Tiểu Yêu binh kia, lai lịch vô cùng lớn. Tên là "Hỏa Phương Văn Thư", đại biểu cho đạo thống của Hỏa Đức Vương. Ngoại trừ ý nghĩa phi phàm, còn có tác dụng khống chế năm tòa cung điện. Quả trứng Yêu thú lại không phải là trứng của Tầm Bảo Thử giống như Sở Vân phỏng đoán, mà là của Nguyệt Thỏ tuyệt phẩm.

- Nguyệt Thỏ! Thực sự có yêu thú này sao?

Sau khi biết được lai lịch của quả trứng, Sở Vân nâng quả trứng trong tay lên, cảm thấy vô cùng không chân thực.

Trong truyền thuyết Nguyệt Thỏ là một loại yêu thú vô cùng thần kỳ có khả năng lưu chuyển thời gian. Ai cũng đều đã nghe nói qua chuyện này, nhưng chưa từng có một ai nhìn thấy. So với Tầm Bảo Thử còn trân quý hơn nhiều. Sở Vân không biết vì sao Thổ Hành Thần Sưu lại có được quả trứng này, trong ngọc giản cũng không có nhắc đến.

Nhưng khả năng rất lớn đây là sự thực, Thổ Hành Thần Sưu cần gì phải lừa gạt người thừa kế.

- Nguyệt Thỏ, yêu thú thuộc tính thời gian!

Sở Vân lẩm bẩm, nhìn chằm chằm vào quả trứng yêu thú.

Đào tạo yêu thú đặc biệt quý hiếm, đều là mong muốn của mỗi một Ngự yêu sư.

Sở Vân có một loại xúc động, muốn lập tức tiến hành ấp trứng. Trong tiên nang Tinh Hải Long cung của hắn có không ít tài liệu thượng đẳng. Đều là do hắn chuẩn bị trước cho việc gieo trồng yêu thực hoặc là ấp trứng yêu thú. Bất quá bản thân hắn hôm nay đang ở trong Sưu Thần cung, cũng không thể dễ dàng mở ra tiên nang Tinh Hải Long cung.

Không gian không thể chồng chéo, may mà tiên nang Tinh Hải Long đã được đóng chặt. Nếu không một khi mở ra, sẽ làm không gian hỗn loạn, phá hủy hoàn Sưu Thần cung. Vốn Sưu Thần Cung đã tiến sát đến trạng thái hủy diệt, tràn đầy nguy cơ, không có cách nào chữa trị. Tùy ý mở ra tiên nang Tinh Hải Long cung, sẽ triệt để hủy diệt tòa thần cung này. Sở Vân mang ba kiện vật phẩm cẩn thận cất vào trong ***g ngực, thu hồi hài cốt của Thổ Hành Thần Sưu, sau đó mới đi ra ngoài. Khiến hắn vô cùng bất ngờ, chính là vừa ra đến ngoài cửa, đã gặp phải Lão Tổ Viêm Gia.

Quả thực đúng là oan gia ngõ hẹp. Hai người gặp nhau đều phi thường giật mình.

- Gì? Sở Vân, không ngờ ngươi vẫn còn sống!

Lão Tổ Viêm Gia đầu râu tóc cháy rụi, quần áo rách tươm, hình dáng vô cùng chật vật.

Lão giật mình nhìn Sở Vân, chợt phát hiện ra Sưu Thần Cung phía sau lưng Sở Vân.

Ánh mắt dừng lại trên tấm hoành phi một hồi, lão bỗng nhiên cười lên ha hả:

- Ta hiểu rồi. Xem ra Thổ Hành Thần Sưu đã chết tại nơi này! Tốt, quả nhiên là đại nạn không chết tất có hậu phúc. Bảo tàng Hỏa Đức Vương, tài phú của Thổ Hành Thần Sưu, đều là của ta!

- Lưu Tinh Tiễn!

Sở Vân rút ra Cụ Phong Cung, lập tức bắn ra một mũi tên, sau đó nhanh chóng thối lui vào bên trong đại điện. Lão Tổ Viêm Gia cầm Tâm Diễm Bút trong tay, cười ha hả, đuổi sát theo sau.

- Khoảng cách Lão Tổ Viêm Gia đến vụ nổ gần như vậy cũng không bị giết chết! Đúng là già quá thành tinh rồi!

Sở Vân cắn răng, thối lui vào bên trong đại điện, dựa vào ưu thế quen thuộc địa hình, tạm thời cắt đuôi Lão Tổ Viêm Gia.

- Ha ha ha, Sở Vân ngươi chạy không thoát đâu. Ta chiếm cứ cửa ra vào, đối phó với ngươi giống như là bắt rùa trong hũ, dễ như trở bàn tay. Bảo tàng của Thổ Hành Thần Sưu đều bị ngươi chiếm được sao? Ngoan ngoãn đầu hàng, dâng lên tất cả đồ vật chiếm được, lão phu sẽ lưu lại tính mạng cho ngươi!

Lão Tổ Viêm Gia cười ha hả, trong mắt tinh quang bạo phát. Lão cũng không đuổi theo sâu vào bên trong, mà thủ hộ tại đại môn cung điện.

- Hừ!

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, dứt khoát giơ Cụ Phong Cung lên, bắn thẳng về phía cung điện.

Tòa Sưu Thần Cung này đã tuy rằng là tiên nang thượng đẳng, nhưng đã không thể chữa trị.

Hôm nay lại trở thành trướng ngại trên con đường chạy trốn của Sở Vân, đã không có chút giá trị nào.

Ầm!

Lưu Tinh Tiễn phá vỡ thành cung, không gian lập tức kịch liệt chấn động, vốn Sưu Thần Cung đã sụp đổ hơn một nửa, sao có thể thừa nhận công kích như vậy? Lập tức trụ cột vỡ nát, sụp đổ toàn diện.

- Gì? Đây là tiên nang thượng đẳng, tâm địa ngươi thực độc ác!

Lão Tổ Viêm Gia đối với trạng thái của Sưu Thần Cung còn chưa hiểu rõ. Thời điểm còn đang xem xét, nhìn thấy tiên nang sụp đổ, sắc mặt lập tức kịch biến, vừa đau lòng, vừa sợ hãi, vội vàng la lên.

Ầm!

Tiên nang bị nghiền nát, không gian vỡ vụn. Một tiếng bạo tạc cực lớn, như sấm sét mùa hạn, nổ vang. Khí lãng mãnh liệt cuốn ra, nhưng không ảnh hưởng một chút nào đến biển lửa đang lẳng lặng thiêu đốt. Bụi mù qua đi, Lão Tổ Viêm Gia người đầy bụi bất, toàn thân đầy máu đen, xuất hiện tại nguyên chỗ.

- Sở Vân!

Lão phát ra tiếng gào thét phẫn nộ chói tai tới cực điểm:

- Ngươi trốn không được bao lâu đâu, chỗ này lớn như vậy. Sớm muộn cũng sẽ có một ngày ta bắt được ngươi, sẽ lột da rút gân ngươi.

278. Chương 92 : Lực Bức Kiếp Yêu, Trước Nay Chưa Từng Có (thượng)

Chương 92 : Lực bức Kiếp Yêu, trước nay chưa từng có (thượng)

Tiếng gầm gừ, vang vọng khắp động quật, truyền vào trong tai Sở Vân.

Trong lòng hắn trầm xuống:

- Lão Tổ Viêm Gia gào thét lớn tiếng như vậy, chẳng lẽ không sợ đánh thức đầu Kiếp Yêu kia sao? Hay là, lão đã chế ngự được đầu kiếp yêu kia?

Nghe được tiếng gầm thét không kiêng nể gì của Lão Tổ Viêm Gia, vang vọng gắp biển lửa. Tựa hồ lão căn bản không thèm để ý đến sự tồn tại của Kiếp Yêu.

- Chẳng lẽ, lão già này đã chế ngự được Nộ Hỏa Minh Vương sao? Không đúng, Kiếp Yêu chính là yêu thú đỉnh phong, thực lực của Lão Tổ Viêm Gia lại bị hao tổn. Cho dù là trạng thái đỉnh phong cũng không phải là đối thủ của Nộ Hỏa Minh Vương.

Sở Vân lập tức phủ nhận suy đoán của mình.

- Chẳng lẽ là...

Trong giây lát, hắn chấn động toàn toàn thân, với một trực giác nhạy bén, hắn lập tức khám phá ra chân tướng phía sau tầng sương mù.

Vì sao Nộ Hỏa Minh Vương phải ngủ ở dưới tán Bất Tận Mộc?

Bởi vì nó là Kiếp Yêu.

Trăm năm Đại Yêu, nghìn năm Linh Yêu, vạn năm Kiếp Yêu, yêu thú sau khi đạt đến đẳng cấp Kiếp Yêu, không hề nghi ngờ chính là tồn tại đỉnh phong. Nhưng phía sau phong quang vô hạn ấy, lại là một hoàn cảnh sinh tồn vô cùng gian nan. Kiếp chính là Thiên Địa hạo kiếp. Mang hai tầng ý nghĩa. Tầng thứ nhất, cho thấy sự cường đại của Kiếp Yêu. Kiếp Yêu giận dữ chính là một trường hạo kiếp, sinh linh đồ thán. Tầng thứ hai chính là bởi vì Kiếp Yêu quá mức cường đại, cường đại đến mức thiên địa bất dung. Thường xuyên đánh xuống lôi kiếp, ý đồ chính là muốn hủy diệt tồn tại bực này trong Thiên Địa. Một khi yêu thú tu luyện đến gian đoạn Kiếp Yêu, yêu kiếp sẽ tùy cơ phát sinh.

Mỗi lần đều khủng bố mãnh liệt đến cực điểm, thậm chỉ có khi còn là kiếp trong kiếp, liên hoàn kiếp. Loại yêu kiếp này rất khó có thể độ qua. Nhất là Kiếp Yêu tu vi càng cao, mỗi khi vượt qua một lần yêu kiếp, đó chính là một hồi kỳ tích cỡ nhỏ. Kiếp Yêu hoang dã không có Ngự yêu sư trợ giúp, độ kiếp khó càng thêm khó, cơ hồ là một trăm trường hợp không thành công đến một lần. Vì để tránh yêu kiếp. Kiếp Yêu Hoang

Dã bình thường đều lang thang khắp nơi. Chính là vì tránh cho khí tức của bản thân bởi vì dừng lại một chỗ trong thời gian lâu mà đọng lại để cho Thiên Địa cảm ứng được, đánh xuống yêu kiếp.

Trừ cách đó ra, còn một phương pháp khác, đó là tìm kiếm được yêu vật khí vận. Yêu vật khí vận cùng với những thứ yêu vật khác bất động. Chúng có liên hệ đến khí vận, là sủng nhi của thiên địa. Dựa vào khí tức của yêu vật khí vận, Kiếp Yêu có thể che giấu đi khí tức của bản thân khiến cho thiên địa không cảm ứng được mà đánh xuống lôi kiếp.

Không hề nghi ngờ, Kiếp Yêu Nộ Hỏa Minh Vương, chính là dựa vào yêu thực khí vận Bất Tận Mộc, che giấu khí tức của bản thân, tránh né cảm ứng của Thiên Địa.

- Khó trách Nộ Hỏa Minh Vương lại che giấu khí tức, ngủ say dưới tán cây. Lão Tổ Viêm Gia sở dĩ có thể còn sống sót trở về, cũng là bởi vì nó e ngại yêu kiếp, không dám vận dụng thực lực chính thức? Bởi vì Lão Tổ Viêm Gia khám phá ra tầng quan hệ này, cho nên mới không kiêng kỵ như vậy.

Cho dù Lão Tổ Viêm Gia đuổi sát ngay phía sau lưng, tình thế vô cùng nguy cấp, Sở Vân vẫn tỉnh táo phân tích, gặp nguy không loạn.

- Sở Vân ngươi trốn không thoát đâu. Đừng cố vùng vẫy làm gì. Truy sát ngươi sẽ chỉ làm lão phu cảm nhận được khoái cảm của một người thợ săn thôi!

Sau lưng truyền đến tiếng cười điên cuồng của Lão Tổ Viêm Gia, lão đã gần đuổi kịp tới.

- Nếu Nộ Hỏa Minh Vương chỉ có thể quanh quẩn dưới Bất Tận Mộc, như vậy uy hiếp không lớn như dự liệu. Như vậy, cần gì phải lo lắng nữa?

Sở Vân cười lạnh, giơ Cụ Phong Cung, vận dụng Lưu Tinh tiễn thuật, không chút kiêng kỵ, bắn về phía sau đầy mãnh liệt.

Rầm rầm rầm…

Cụ Phong Cung của hắn chỉ có cảnh giới Đại Yêu, không phải là đối thủ của Tâm Diễm Bút đẳng cấp Linh Yêu. Nhưng mục tiêu đích thực của Sở Vân không phải là Tâm Diễm Bút, mà là nham bích ở phía sau lưng hắn. Lưu Tinh tiễn uy lực khủng bố, bắn lên nham bích, loạn thạch rơi xuống, bụi mù nổi lên bốn phía. Đôi khi còn phát sinh sụp đổ, gây khó khăn cực lớn cho Lão Tổ Viêm Gia. Lão Tổ Viêm Gia tức giận gào thét ầm ĩ, đối với Sở Vân cái gì mà tâm yêu tài, đều đã không cánh mà bay. Thề muốn phanh thây Sở Vân, rút gân lột da mới giải được nỗi hận trong lòng.

Dưới chân núi chỉ thấy động quật quật liền động quật, thông đạo nối thông đạo, giống như là một đại mê cung trong lòng đất. Nhất là biển lửa cùng đá vụn, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tầm quan, khiến cho một thân chiến lực Lão Tổ Viêm Gia lại chỉ có thể theo đuôi Sở Vân, tức giận đến mức oa oa kêu loạn.

- Nếu không có yêu cung, chỉ sợ là đã sớm không duy trì được rồi. Bất quá nếu cứ tiếp tục như vậy, cũng không được. Thực lực bản thân cùng Lão Tổ Viêm Gia cách nhau quá xa. Khó mà thoát khỏi bàn tay của lão!

Sở Vân cắn răng, môt bên vừa bắn tên ngăn địch, một bên buồn bực cuồng chân chạy.

Hắn cũng không nhớ những thông đạo này thông đến đâu, đã sớm mất đi cảm giác phương hướng. Khắp nơi đều là tâm hỏa nộ khí, ngã rẽ nối tiếp, khiến cho người ta hoa mắt chóng mặt.

- Không xong!

Hắn đột nhiên biến sắc, không thể không dừng bộ pháp lại. Trong lúc hỗn loạn, hắn không ngờ lại trở về động quật lúc ban đầu. Nhưng phía cuối thông đạo nó dẫn đến, lại là gốc Bất Tận Mộc sinh trưởng tràn lan, dưới tán của nó là Kiếp Yêu Nộ Hỏa Minh Vương đang híp mắt lạnh lùng đánh giá hắn. Ánh mắt của nó giống như là đang nhìn con sâu cái kiến ở dưới chân.

Chỉ trong nháy mắt, Sở Vân toát mồ hôi lạnh, sau lưng ướt đẫm.

Thực lực Nộ Hỏa Minh Vương cao hớn hắn vạn lần. May mắn mà bản thân kịp thời dừng bước, nếu tới quá gần, chỉ sợ là sẽ lập tức bị đốt thành than rồi. Bất quá nếu như hắn muốn thoát ra ngoài, lại nhất định phải vượt qua gốc Bất Tận Mộc kia.

Đúng là nhà dột còn gặp mưa rào, cùng lúc này Lão Tổ Viêm Gia lại đuổi kịp.

Chứng kiến Sở Vân bị Nộ Hỏa Minh Vương ngăn cản, lão ngây người một lúc, chợt cười ha hả:

- Đúng là trời cũng giúp ta! Lần này thì ngươi cùng đường rồi! Sao không chạy nữa đi! Chạy đi, tiếp tục chạy đi!

Sắc mặt lão cực kỳ đáng sợ, tóc tai bùi xù, người đầy máu đen, giống như là ác ma từ trong địa ngục trốn lên nhân gian, chậm rãi tiến gần đến Sở Vân. Sở Vân cười lạnh một tiếng, giương cung lên. Lão Tổ Viêm Gia cười to, thiếu chút nữa rớt cả nước mắt:

- Một Đại Yêu cung nho nhỏ thì làm gì được ta! Ngươi đừng có mộng tưởng hão huyền… Ách!

279. Chương 93 : Lực Bức Kiếp Yêu, Trước Nay Chưa Từng Có (hạ)

Chương 93 : Lực bức Kiếp Yêu, trước nay chưa từng có (hạ)

Đột nhiên, tiếng cười im bặt, vẻ mặt lão vừa kinh ngạc vừa sợ hãi. Lão chứng kiến Sở Vân cũng không nhắm mũi tên vào bản thân, mà là nhắm thẳng vào Bất Tận Mộc!

- Có gan thì đến gần thử xem. Ta chọc giận đầu Kiếp Yêu này, hẳn là sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng ngươi cũng không chạy thoát được đâu, hơn nữa điểm mấu chốt chính là, bảo vật Thổ Hành Thần Sưu, ngươi đừng mơ chiếm được một món nào.

Sở Vân cười lạnh không ngớt, con mắt nhìn thẳng vào Lão Tổ Viêm Gia, không chút nào sợ hãi.

- Ngươi lại dám uy hiếp lão phu!

Lão Tổ Viêm Gia tức giận đến mức ***g ngực phập phồng kịch liệt, hàm răng nghiến chặt phát ra tiếng cót kẹt, gắt gao nhìn Sở Vân. Trong ánh mắt tràn đầy hổ thẹn cùng đằng đằng sát khí. Cảm thụ của Sở Vân cũng không có tốt như bề ngoài. Lão Tổ Viêm Gia thì có thể bỏ qua, nhưng mũi tên của hắn lại chỉ vào gốc Bất Tận Mộc, Nộ Hỏa Minh Vương đã hơi hé mắt, ánh mắt giống như là cửu u ma hỏa, bao phủ toàn thân của hắn. Khiến cho hắn có một cảm giác giống như là rơi vào ngục A Tỳ, trong nội tâm vạn phần sợ hãi.

Sở Vân cố tự trấn định, nhìn Lão Tổ Viêm Gia quát:

- Ta đang uy hiếp ngươi thì sao! Lùi lại phía sau năm mươi bước cho ta, nếu tiến thêm một bước, ta lập tức đồng quy vu tận! Để cho ngươi không chiếm được bất cứ thứ gì!

Lão Tổ Viêm Gia tức giận đến mức mặt mũi co rúm lại, trong mắt lão hung quang bùng lên.

Nhưng cuối cùng vẫn bị chấn nhiếp bởi khí thế của Sở Vân, chậm rãi lùi lại phía sau năm mươi bước.

Rầm rầm rầm.

Sở Vân bỗng nhiên bắn ra ba mũi Lưu Tinh tiễn, lập tức đánh sập thông đạo. Thông đạo sụp đổ, nham thạch rơi xuống, ngăn cách tầm mắt của hắn cùng Lão Tổ Viêm Gia.

- Ngươi không cho rằng mấy tảng đá vứt đi này có thể ngăn cản được lão phu?

Lão Tổ Viêm Gia nghiến răng nói:

- Ngoan ngoãn nghe lời, đầu hàng sau đó đó nộp ra tất cả bảo vật, lão phu còn có thể tha cho ngươi một mạng.

Sở Vân lại không đáp lời.

Lão Tổ Viêm Gia tiếp tục chiêu hàng, nửa đấm nửa xoa, khi thì uy hiếp, đe dọa, lúc lại mềm giọng khuyên bảo.

Lão tốn nước bọt hơn nửa ngày, nói đến mức môi khô miệng đắng, vẫn không thấy Sở Vân có chút động tĩnh nào.

- Thằng ranh con này, tâm tính thực con mẹ nó kiên định. Nếu như là đổi lại người khác, chỉ sợ là đã sớm quỳ xuống cầu xin tha thứ rồi. Bất quá xương càng khó gặm, lão phu lại càng ra sức nhai. Con mồi càng khó chơi, sau khi lão phu săn được, lại càng có cảm giác thành tựu.

Lão Tổ Viêm Gia lại tiếp tục chiêu hàng, uốn ba tấc lưỡi, thao thao liên miên bất tuyệt. Lão từng là đảo chủ Viêm Gia đảo, bản thân đã từng là chính trị gia, tự nhiên là vô cùng có tài ăn nói.

- Sao vẫn không chút động tĩnh nào?

- Chẳng lẽ thằng ranh con này gian trá, đào thông đạo chạy mất rồi! Không, tuyệt đối không phải! Nếu như vậy, động tĩnh phải rất lớn, ta sao lại không nghe thấy được?

Lão Tổ Viêm Gia càng ngày càng chần chờ, rốt cuộc nhịn không nổi, đánh nát đám đá vụn đang che kín tầm mắt.

- Ha ha ha! Lão già mắc dịch, ngươi trúng kế rồi!

Trong bụi mù, Sở Vân cười ha hả, tay phải nắm một con ấu thú mới sinh, tay trái cầm Cụ Phong Cung, đi thẳng về phía Bất Tận Mộc.

- Hắn điên rồi! Rõ ràng lại muốn đi chịu chết! Những tài bảo kia làm sao bây giờ?

Lão Tổ Viêm Gia thấy một màn như vậy, lập tức giật thót mình, rơi vào vực sâu tuyệt vọng.

Nhưng chỉ sau một khắc, lão mạnh mẽ bừng tỉnh, phát giác được mục đích thực sự của Sở Vân.

- Thằng ranh con này! Lại có thể nghĩ ra một phương pháp xử lý khó tin đến như vậy!

Lão khiếp sợ cực độ, thiếu chút nữa rớt cả tròng mắt.

Nguyệt Thỏ bé nhỏ lung linh, giống như là một món đồ chơi, núp ở trên bàn tay của Sở Vân. Bên cạnh nó, Sở Vân bày ra rất nhiều Thiên Cương Thạch, linh khí hóa thành vòng xoáy, để cho nó hấp thu. Nó là yêu thú tuyệt phẩm, giống như là Thiên Hồ, tu vi tăng tiến cực nhanh, trong nháy mắt đã có tu vi mười năm. Lập tức dẫn động tiểu yêu kiếp.

Một đóa Kiếp Vân nhanh chóng tạo thành trên đỉnh đầu Sở Vân. Sở Vân cười ha hả, sải bước tiến về phía Nộ Hỏa Minh Vương.

Nguyệt Thỏ vừa vặn mới mơ hồ mở mắt. Bề ngoài của nó trắng như tuyết, con mắt xanh biếc, vừa to vừa tròn, vô cùng đáng yêu. Bất quá lá gan của nó, không lớn giống như Thiên Hồ. Lúc này, thân hình nhỏ nhắn mảnh mai không ngừng run rẩy, nhìn chằm chằm vào kiếp vân, cảm thấy không biết nên làm như thế nào.

Nộ Hỏa Minh Vương nguyên bản đang nằm ở dưới tán cây, thần sắc tràn đầy tự nhiên đã hoàn toàn sụp đổ, thay vào đó là vẻ mặt đầy hoảng sợ. Đầu yêu thú tồn tại đỉnh phong, tu vi khủng bố này không ngờ lại kinh hoàng thất thố, đứng thẳng dậy, theo từng bước tiến của Sở Vân, nó lại từng bước từng bước lui về phía sau.

Nguyệt Thỏ bị động tĩnh bên này hấp dẫn, xù lông vểnh lỗ tai, quay cái đầu nhỏ nhìn sang bên.

Chỉ trong nháy mắt, toàn thân nó lông dựng đứng cả lên. Nó hiện tại vẫn chưa vượt qua Tiểu Yêu kiếp, chỉ là ấu thú, là yêu thú ở dưới tầng chót nhất. Mà Nộ Hỏa Minh Vương, lại là Kiếp Yêu, là tồn tại đỉnh phong trên kim tự tháp thực lực. Áp chế giai vị quá mức rõ ràng, Nguyệt Thỏ lập tức sợ hãi đến run rẩy, dùng xu thế sét đánh không kịp buông tay, xoát một tiếng lập tức chui vào trong ***g ngực Sở Vân.

Nó thất kinh, kết quả không biết như thế nào lại biến thành, chiếc đầu nhỏ của nó thì kẹt tại bên ngoài cổ áo, thân thể ngược lại ẩn ở dưới y phục của Sở Vân. Bộ dáng nó phi thường đáng thương, con mắt xanh như ngọc trừng lớn, hoảng sợ nhìn Sở Vân từng bước một tiếp cận Nộ Hỏa Minh Vương. Phía trước có Kiếp Yêu, bên trên có yêu kiếp. Khiến cho Tiểu Nguyệt Thỏ cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Ầm!

Một đạo tia chớp loại nhỏ đánh xuống.

Sở Vân giơ Cụ Phong Cung lên, thúc dục Hóa Lôi đạo pháp, hóa giải thành công.

Thiên Địa cảm ứng được dị biến này, kiếp vân của Tiểu Yêu kiếplập tức xảy ra dị biến, khuyếch trương lớn gấp ba lần. Chuyện này khiến Nộ Hỏa Minh Vương càng thêm sợ hãi. Ánh mắt nó đầy hoảng sợ, thậm chí không dám nhìn đóa kiếp vân trên không trung nữa, trợn mắt nhìn Sở Vân.

Thân hình của nó khá khổng lồ, cao đến hai trượng, thân thể hùng vĩ, là một cự nhân hàng thật giá thật. Sở Vân so với nó, chỉ giống như là một con mèo nhỏ so với một con voi. Nhưng con voi này lại bị con mèo nhỏ từng bước từng bước bức lui, mà con voi lại kinh hoàng, không dám làm gì lỗ mãng.

Vốn Nguyệt Thỏ đang vô cùng sợ hãi, cũng chậm rãi bình tâm trở lại. Một đôi mắt to tràn ngập linh tính, thần thái đầy vẻ khó có thể tin.

280. Chương 94: Linh Yêu Đến Tay, Chém Đầu Lão Tổ (thượng)!

Chương 94: Linh Yêu đến tay, chém đầu lão tổ (thượng)!

Tồn tại mang đến cho nó uy áp khủng bố như thế, Nộ Hỏa Minh Vương, rõ ràng sợ hãi trước chủ nhân của mình. Mà ngay cả lôi kiếp trên không trung, cũng bị chủ nhân tiện tay hóa giải. Đôi mắt nó, sững sờ nhìn lên khuôn mặt Sở Vân, bộ dáng đầy khiếp sợ, giống như là đang nói:

- Chủ nhân, người quá cường đại rồi!

Thực sự là một kỳ cảnh.

Nhân loại gầy yếu, áp bách được Kiếp Yêu cường đại từng bước lùi lại phía sau. Thân hình nhỏ bé của Sở Vân chậm rãi bước từng bước bên trong liệt hỏa hừng hực, giống như là một bức tranh khắc họa lên một bộ sử thi. Hắn chính là một vị chiến sĩ dũng cảm, quyết chí tiến lên. Trước mặt hắn, đại ma vương cũng phải lùi về phía sau!

Lôi kiếp phát sinh dị biến, vốn tiểu yêu kiếp ngắn ngủi lại kéo dài thêm vài thời thần.

Sở Vân đi đến trước Bất Tận Mộc, chợt dừng lại. Hắn duỗi tay ra, trước ánh mắt đầy kinh ngạc của Lão Tổ Viêm Gia, ánh mắt nộ mà mà không dám động của Nộ Hỏa Minh Vương, vô cùng tự nhiên bẻ lấy hai cành cực lớn. Quay đầu lại nhìn Lão Tổ Viêm Gia một cái, hắn cười nhẹ một tiếng, sau đó đi qua. Nộ Hỏa Minh Vương chỉ dám lòng vòng ở quanh thân cânh. Tóc trên đầu nó hừng hực liệt diễm thiêu đốt, càng tức giận, liệt diễm càng thiêu đốt mạnh mẽ. Lúc này liệt diệt đã bốc tận lên đến đỉnh hang. Không ngờ nó đường đường là một Kiếp Yêu lại bị một con sâu cái kiến lợi dụng lôi kiếp ngạnh sanh bức lui, điều này

khiến cho nó cảm thấy vô cùng phẫn nội. Nhưng hết lần này đến lần khác, lại không có cách nào ngăn Sở Vân lại.

- Hô! Rốt cục cũng thoát khỏi hiểm cảnh!

Sau khi thoát khỏi động quật, một đường leo lên phía trên, Sở Vân rốt cục cũng thở ra một ngụm trọc khí, biết rõ bản thân mình đã an toàn.

Phanh!

Hắn vừa khẽ động, tiểu yêu Nguyệt Thỏ như một quả cầu tuyết vẫn còn đang kẹt ở trước cổ áo, chợt trượt ra, rơi xuống mặt đất.

- May mắn là có ngươi mới có thể trốn thoát khỏi hiểm cảnh này!

Sở Vân cười ôn hòa, ngồi xổm xuống, xòe bàn tay ra trước mặt Nguyệt Thỏ.

Nguyệt Thỏ lắc lắc cái đầu đáng yêu, cảm thấy có chút chóng mặt. Nó mở chân nhỏ ra, giống như một quả cầu tuyết, lăn lên trên bàn tay Sở Vân, ngẩng đầu lên nhìn Sở Vân, trong ánh mắt xanh biếc tràn đầy thần sắc sùng bái.

- Quá sợ hãi?

Sở Vân duỗi đầu ngón tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nhỏ xinh xắn của Nguyệt Thỏ. Nguyệt Thỏ díp mắt, bộ dáng vô cùng hưởng thụ. Khí tức Sở Vân khiến cho nó cảm thấy vô cùng an toàn.

Rầm rầm rầm!

Đúng lúc này, từng tiếng bạo tạc truyền ra, cả ngọn núi trấn động, dường như là truyền đến từ phía dưới.

Sở Vân biến sắc, lập tức ý thức được chuyện gì đang xảy ra:

- Không tốt! Chắc chắn Lão Tổ Viêm Gia kẹt ở dưới đáy thông đạo, ý đồ tạo ra một con đường, nối thẳng ra ngoài núi!

Nguy cơ còn chưa qua đi, Sở Vân lập tức thu Nguyệt Thỏ vào bên trong tiên nang Tinh Hải Long Cung, giơ Cụ Phong Cung lên cao, liều chết phi lên phía trên.

- Người nào?

Tinh nhuệ Viêm Gia lưu tại cửa Hỏa Vân Điện, vừa mới quát một tiếng chỉ thấy trước mắt lam mang chói mắt. Sở Vân cùng Lão Tổ Viêm Gia so đấu tốc độ, trên đường đi gặp thần giết thần gặp phật giết phật, tinh nhuệ Viêm Gia sao có thể là đối thủ của hắn, bị hắn bắn chết từng người.

- Linh Yêu hoang dã?

Vừa lao ra, tiến vào chính giữa tòa cung điện trên đỉnh núi, Sở Vân không thể không dừng cước bộ lại, nhìn một đầu Linh Yêu Hoang dã, ngăn cả ở trước cửa điện.

- Ranh con, ngươi trốn không thoát đâu!

Một tiếng nổ lớn vang lên, Lão Tổ Viêm Gia ngạnh sanh đào ra một cái lối đi, cầm Linh Yêu Tâm Diễm Bút trong tay, thân thể cấp tốc phóng lên, đuổi sát nghe theo sau Sở Vân.

- Đáng chết!

Nội tâm Sở Vân run lên, biết rõ bản thân lại lâm vào nguy cơ!

Lão Tổ Viêm Gia đã đối phó không nổi, huống chi còn một con Linh Yêu hoang dã cản đường?

Đầu Linh Yêu hoang dã ở trước mặt này, hai mắt đều đã bị mù, dáng người thon dài, hai cánh tay dài đến tận đầu gối, yếu ớt đứng ở đấy.

Sở Vân mồ hôi lạnh đầy trán, không dám làm gì thiếu suy nghĩ. Hắn chỉ có chiến lực cấp Đại Yêu, hoàn toàn bị áp chế giai vị, không thể vượt cấp khiêu chiến.

- Ha ha ha! Sở Vân, cuối cùng ngươi cũng không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của lão phu!

Lão Tổ Viêm Gia phi thân lên, đã phát hiện thấy bóng dáng của Sở Vân. Tâm Diễm Bút lão cầm ở trong tay, lăng không kéo theo một đạo hỏa hồng, hỏa hồng như một con hỏa long, cuốn về phía Sở Vân.

Phanh!

Đầu Linh Yêu hoang dã kia lại đột nhiên ra tay, đánh tan đạo pháp Hỏa Long.

- Gì?

Giờ khắc này, bất kể là Lão Tổ Viêm Gia hay là Sở Vân, đều kinh ngạc nghẹn họng trân trối nhìn.

Nếu nhìn kỹ đầu Linh Yêu hoang dã này sẽ không khó để phát hiện ra lai lịch của nó. Rõ ràng là từ một con Loa Toàn Manh Xà tiến hóa thành. Chỉ là không biết vì sao, lại ra tay bảo vệ Sở Vân.

- Không đúng! Đây không phải là yêu thú hoang dã, mà là địa đàn thủ hộ thú mới!

Lão Tổ Viêm Gia nheo hai mắt lại, hai mắt tinh quang chớp lóe, lập tức đoán được chân tướng?

- Chẳng lẽ lại do Tiểu Yêu binh?

Sở Vân nghe vậy, trong nội tâm cũng chấn động. Lấy Hỏa Phương Văn Thư từ trong tiên nang Tinh Hải Long Cung ra. Cuốn Hỏa Phương Văn Thư này là hiệp ước mà năm đó Hỏa Đức Vương cùng bốn vương ký kết. Trừ cuốn văn thư này này ra, còn có thủy, kim, mộc, thổ tứ phương văn thư nữa. Ngũ vương thương lượng, hiệp đồng thống trị Chư Tinh Quần Đảo. Đó là thời đại duy nhất mà Chư Tinh Quần Đảo nhất thống, mọi người an cư lạc nghiệp, thế gian là một mảnh tịnh thổ. Nhưng năm tháng trôi qua, ngũ vương cũng không ngăn nổi uy lực của thời gian, lần lượt gục ngã. Từ đó Chư Tinh Quần Đảo lại sa vào nội loạn, sở dĩ không bị quốc đảo khác đánh chiếm, mấu chốt chính là do yêu vật khí vận mà năm vị vương giả lưu lại.

- Hỏa Phương Văn Thư?!

Lão Tổ Viêm Gia chứng khiến yêu binh quyển trục, toàn thân chấn kịch chấn, trong nội tâm nhấc lên sóng gió ngập trời:

"Đây là cuốn văn thư mà Hỏa Đức Vương tự tay viết từ thời đại Thương Cổ! Đại biểu quyền thống trị chí cao vô thượng đối với Chư Tinh Quần Đảo, là đại nghĩa không cách nào phản bác! Nếu có được nó, Viêm Gia xưng bá Chư Tinh Quần Đảo sẽ không còn là mộng tưởng!"

Giờ khắc này, dục hỏa tham lam của Lão Tổ Viêm Gia đã đạt đến đỉnh điểm. Sở Vân có lẽ là chưa biết được chân tướng, nhưng lão từng là đảo chủ Viêm Gia đảo, thuộc tầng lớp cao cấp nhất, đối với giá trị chính thức của Hỏa Phương Văn Thư, vô cùng hiểu rõ.

- Đem yêu binh trong tay ngươi, giao ra đây!

Lão Tổ Viêm Gia hét lớn, đánh giết đến, lại bị Linh Yêu Loa Toàn Manh Xà ngăn cản.

281. Chương 95 : Linh Yêu Đến Tay, Chém Đầu Lão Tổ (hạ)

Chương 95 : Linh Yêu đến tay, chém đầu lão tổ (hạ)

Thừa dịp song phương không ngừng kịch chiến, Sở Vân tranh thủ từng giây từng phút, bắt đầu nghiên cứu Tiểu Yêu binh ở trong tay.

Trong ngọc giản chỉ nói thoáng qua cuốn Tiểu Yêu binh này có thể khống chế năm tòa cung điện. Sở Vân vốn không có để ý đến, hiện tại nghiên cứu một thời gian, lại phát hiện Hỏa Phương Văn Thư "cường đại" không hợp thói thường. Bởi vì, cổ địa đàn chính là một

bộ phận của mỗi tòa cung điện. Khống chế được năm tòa cung điện này, chẳng khác gì khống chế được cả năm đầu Linh Yêu thú hộ cung điện.

Hắn lập tức thúc dục đạo pháp khống chế ở bên trong Hỏa Phương Văn Thư, cổ địa đàn phía trên Yêu Binh điện chiếm cứ phương bắc, lập tức bộc phát ra một hồi

huyền quang. Huyền quang khuếch tán, như một đạo ánh sáng màu ám vàng, nhanh chóng bao trùm toàn bộ thế giới dưới lòng đất. Cơ hồ là cùng thời gian đó, từ sâu bên trong rừng nấm, cả thảy bay ra sáu đầu yêu thú. Trải qua nhiều năm phát triển, chỗ thế ngoại đào

nguyên này đã thai nghén ra số lượng Linh Yêu khiến cho con người ta kinh ngạc. Sáu đầu Linh Yêu sau một phen tranh đấu, một đầu mạnh nhất đã tiến vào bên trong cổ địa đàn phía trên Yêu Binh Điện, trở thành yêu thú thủ hộ điện. Năm đầu Linh Yêu còn lại, chỉ có một đầu xoay người rời đi. Còn thừa lại bốn đầu, hướng ba tòa Vương điện còn lại bay đi. Trong quá trình phi hành, một đầu Linh Yêu trong đó không địch nổi khí diễm của ba đầu còn lại, cũng quay người bỏ đi. Ba đầu Linh Yêu còn lại, mỗi đầu tiến vào bên trong cổ địa đàn ba phương Đông, Tây, Nam, trở thành Linh Yêu thủ hộ điện mới.

Địa đàn hiện tại chỉ có khả năng hấp dẫn một đầu yêu thú đẳng cấp Đại Yêu trong một phiến thổ địa tiến vào bên trong cư ngụ. Mà cổ địa đàn lại có khả năng hấp dẫn yêu thú đẳng cấp Linh Yêu. Phương thức cộng sinh giữa nhân loại cùng yêu thú, cũng không phải chỉ có phương thức Ngự yêu sư. Còn có cả phương thức bình đẳng cùng có lợi, đó chính là địa đàn. Địa đàn là yêu binh kiến trúc đặc thù, có được đạo pháp, có thể khiến nó điều động được nguyên khí trong một phiến thổ địa lưu chuyển về một phía.

Nồng độ nguyên khí bên trong địa đàn, thường thường là lớn gấp vài lần ở bên ngoài.

Hoàn cảnh như thế, đương nhiên sẽ hấp dẫn yêu thú tiến vào bên trong cư trú. Yêu thú biến địa đàn trở thành sào huyệt của mình, tiếp nhận hiến tế phẩm của nhân loại, hưởng thụ nguyên khí nồng đậm. Đồng thời chúng cũng phải tuân thủ ước thúc đạo pháp của địa

đàn, bảo hộ phiến thổ địa đó. Cái này chính là lợi dụng quan niệm lãnh địa đã có từ trong cốt tủy của đám yêu thú, dựa trên cơ sở song phương cùng có lợi. Đương nhiên, trong lớp yêu thú cũng có tồn tại loại không bị địa đàn hấp dẫn. Tổng thể mà nói, yêu thú bên trong địa đàn, tồn tại ở trạng thái bán hoang dã, nó không có chủ nhân là ngự yêu sự, nhưng bản thân cũng không phải là yêu thú hoang dã thuần túy.

Địa đàn chính là nguồn gốc sản sinh ra chức nghiệp

Ngự yêu sư sau này.

Trong lịch sử, địa đàn xuất hiện đầu tiền, sau đó mới chậm rãi phát triển biến thành chức nghiệp Ngự yêu sư. Loại phát triển này cũng chính là tiến bộ thời đại. Bởi vậy, năm đầu Linh Yêu này, Sở Vân cũng không thể chính thức khống chế chúng tiến hành chiến đấu giống như là Thiên Hồ, nhưng Sở Vân lại có thể khống chế năm tòa cung điện, bay đến gần hắn.

Bốn tòa cung điện chậm rãi bay tới, vây khốn Lão Tổ Viêm Gia ở bên trong. Đám linh thú vừa mới tấn chức thủ hộ thú, cảm nhận được uy hiếp từ Lão Tổ Viêm Gia, vì tuân thủ theo khế ước đạo pháp bên trong cổ địa đàn, nhao nhao ra tay, gia nhập chiến đấu.

- Sao lại có thể xuất hiện nhiều Linh Yêu đến như vậy!

Lão Tổ Viêm Gia kinh hoàng kêu lớn, không còn hung hăng kiêu ngạo giống như trước. Lão hiện tại chỉ có một Linh Yêu binh trong tay, cho dù là ở trạng thái đỉnh phong, cũng không chịu nổi năm đầu Linh Yêu này vây công. Lão lập tức rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể phòng thủ không dám tấn công. Cũng may đám yêu thú này còn chưa có thời gian lĩnh ngộ đạo pháp mà cổ địa đàn cấp cho chúng, đạo pháp sử dụng để Lão Tổ Viêm Gia, đều rất bình thường, uy lực cũng không quá cường đại.

Ầm!

Lão Tổ Viêm Gia tìm được sơ hở, thả ra một thượng đẳng đạo pháp, đánh vỡ vòng vây, trốn ra bên ngoài.

- Lão Tổ Viêm Gia, không phải là ngươi một mực ầm ĩ đòi thu thập ta sao?

Sao Sở Vân có thể buông tha cho lão, giương cung bắn tên, đánh chó dưới nước. Lưu Tinh Tiễn vừa nhanh lại vừa hiểm, tuy rằng không đột phá được phòng ngự của Tâm Diễm Bút. Nhưng lại gây trở ngại rất lớn đến tốc độ chạy trốn của Lão Tổ Viêm Gia.

Thừa dịp này, Sở Vân nhất tâm nhị dụng, bốn tòa điện lại bay lên, bao vây Lão Tổ Viêm Gia vào bên trong, lại tiếp tục một hồi kịch chiến.

Lão Tổ Viêm Gia gian nan chống đỡ, một lát sau lại đột phá được vòng vây, mang theo thương tích đầy mình, liều chết chạy trốn ra bên ngoài.

Sở Vân lại bắn tên bao vây. Sau nhiều lần như vậy, đối với Lão Tổ Viêm Gia mà nói, chiến đầu cùng Sở Vân quả thực là vô cùng gian khổ. Rốt cục Tâm Diễm Bút của Lão Tổ Viêm Gia không chịu nổi áp bách, bị mạnh mẽ đánh bại. Lão Tổ Viêm Gia từ giữa không trung ngã xuống mặt đất, toàn thân đầy thương tích, mượn rừng nấm ngăn cản, hoảng sợ đào tẩu. Sở Vân có chút im lặng, hắn vốn cũng nghĩ qua mượn rừng nấm, tiến hành đào tẩu. Thực không ngờ, phong thủy luân chuyển, cuối cùng đảo lại là Lão Tổ Viêm Gia áp dụng kế hoạch vốn ở trong lòng hắn.

- Hỏa Đức Cung, Viêm Gia chúng ta hao phí tâm huyết của bao nhiêu thế hệ, rốt cục cũng tìm được rồi!

- Các ngươi đoán xem bên trong Hỏa Đức Cung này có bảo bối gì?

- Hỏa Đức Cung là truyền thừa chi địa, muốn đoạt bảo vật e rằng sẽ không dễ dàng, tất nhiên là sẽ có cửa ải cùng khảo hạch.

- Yên tâm, có lão tổ ở nơi này, cửa ải dạng gì cũng sao có thể gây khó dễ cho lão nhân gia?

- Đúng vậy, lão tổ thần uy cái thế. Nghe nói ngài vừa ra tay, đã bắt sống Thiếu đảo chủ Thư Gia Đảo, tên chó chết cái gì mà Tiểu Bá Vương Sở Vân.

Cùng lúc này, một đám tinh nhuệ Viêm Gia, thông qua bảo thạch mật môn tiến vào nơi này.

Trên đường đi, bọn hắn nhiệt tình thảo luận, tràn đầy tin tưởng vào một tương lai tươi sáng.

- Cứu ta!

Lão Tổ Viêm Gia trông thấy nhóm viện quân này, vui mừng quá đỗi. Sâu từ bên trong rừng nấm, chạy vội ra ngoài.

- Đề phòng! Địch tập kích!

Đại tướng lĩnh đội trong lúc nhất thời vẫn chưa nhận ra Lão Tổ Viêm Gia đầu tóc rối bù, vết thương chồng chất!

- Địch tập kích cái con mẹ ngươi!

Lão Tổ Viêm Gia tức giận lập tức oang oang chửi bới.

- Ông trời…ơ…i, là lão tổ!

Có người kinh hộ một tiếng, rốt cục cũng nhận ra thân phận của Lão Tổ Viêm Gia.

282. Chương 96 : Linh Yêu Túy Tuyết Đao, Thiết Ngao Động Sát Cơ (thượng)

Chương 96 : Linh Yêu Túy Tuyết Đao, Thiết Ngao động sát cơ (thượng)

Xoảng!

Đại tướng lĩnh đội, lập tức để rơi cả thanh trường thương yêu binh ở trong tay xuống mặt đất. Vô số người trợn mắt, há hốc mồm, nhìn Lão Tổ Viêm Gia trong ấn tượng vốn là uy phong bốn phương lúc này đây thần sắc hoản loạn, co giò chạy trốn.

- Lão gia hỏa, ngươi còn muốn chạy?

Giữa không trung, Sở Vân cưỡi trên Thiên Hồ cầm Cụ Phong Cung trong tay, từ trên cao nhìn xuống, truy đuổi sát theo phía sau.

- Sao lại như vậy?

Rất nhiều người cảm thấy không thể tin được, thất hồn lạc phách, trong đầu trống rỗng. Cảnh tượng này đã hoàn toàn lật nhào mỹ cảnh mà trong lòng bọn hắn tưởng tượng ra.

- Bảo hộ lão tổ!

Vẫn là tên đại tướng đầu linh kia còn chút tỉnh táo, trước tiên hô to một tiếng, nhặt thanh trường thương Đại Yêu binh ở dưới đất lên, cưỡi lên yêu thú bay thẳng lên trời. Những người khác cũng lập tức tỉnh mộng, nhao nhao cẩm lấy yêu binh, thúc dục đạo pháp, quấy phá Sở Vân tiếp tục truy kích. Sở Vân hừ lạnh một tiếng, điểm một ngón tay ra, năm tòa cung điện phía sau lưng, chở theo năm đầu Linh Yêu thủ hộ điện, lập tức bay nhào xuống phía dưới.

- Năm đầu Linh Yêu?!

Tên đại tướng kia thấy một mà như vậy, lập tức toàn thân kịch chấn, sợ tới mức ngã bổ nhào từ trên lưng yêu thú xuống dưới mặt đất.

- Chạy nhanh!

Tinh nhuệ Viêm Gia vốn khí thế đang hùng dũng, lập tức ngây người, sau đó lập tức quay đầu, gia nhập vào bên trong đội ngũ đào tẩu cùng Lão Tổ Viêm Gia. Sở Vân đuổi theo phía sau bọn hắn, đánh giết tơi bời, đệ nhất cao thủ của Viêm Gia, Lão Tổ Viêm Gia bị đánh trọng thương, chạy trốn như chó nhà có tang. Cuối cùng, Sở Vân chém giết được mấy trăm người, bắt tù binh hơn một trăm. Lão Tổ Viêm Gia bị một mũi tên bắn chết, đóng đinh ở trên mặt đất.

Sau đó, hắn tìm hiểu ngọn nguồn, phá hủy hết bảo thạch môn mà Viêm Gia xây dựng.

Tiếp đó trở về Thư Gia thành, dẫn phát ra một hồi oanh động giống như là đã dự liệu.

- Thế giới dưới lòng đất?

Sau khi kinh thán, trái tim vọt lên đến tận cổ họng của Thư Thiên Hào rốt cục cũng đã trôi xuống. Lúc này sự chú ý của hắn đã tập trung vào sự tình thế giới dưới lòng đất.

Không hề nghi ngờ, thế giới dưới lòng đất sản vật phong phú, trải qua một thời gian rất dài đã phát triển thành một thế ngoại đào nguyên, đáng để thăm dò kinh doanh.

- Khó trách Thư Gia Đảo chúng ta cho dù là tình cảnh khó khăn, phòng ngự lại bạc nhược, nhưng trong lịch sử chưa từng bị công phá qua một lần nào. Nguyên lại là do có Bất Tận Mộc bảo hộ phương thổ địa này.

- Cuối cùng ta đã hiểu rõ, vì sao dân chúng Thư Gia tính tình đều cương mãnh rồi. Dưới nền đất là tâm hoả nộ khí vô cùng vô tận, loại thiên tài địa bảo đặc thù này, có thể thai nghén ra Nộ Hỏa Minh Vương đẳng cấp Kiếp Yêu, đương nhiên là cũng có thể ảnh ưởng đến tâm tính của dân chúng trên toàn bộ Thư Gia Đảo.

- Hỏa Phương Văn Thư, đây chính là Hỏa Phương Văn Thư ah! Đã có nó trong tay, tuyệt đối sẽ đứng ở thế đại nghĩa. Nói cách khác, chúng ta sẽ chân chính là chủ nhân của Chư Tinh Quần Đảo. Nếu muốn nhất thống Chư Tinh Quần Đảo, phải có nó ở trong tay mới xem như chân chính là có khả năng!

...

Tinh Hải Long Cung.

Long Nguyện Thụ cao lớn, cành lá xum xuê. Nếu nhìn từ bên ngoài, gốc yêu thụ này khá là bình thường, không chút nào bắt mắt. Nhưng nếu như quan sát cẩn thận, có thể phát hiện nó đã loáng thoáng lộ ra dị tượng. Thân cây và cành cây phát triển tạo thành hình dáng một con rồng. Đầu mỗi cành cây đều phân ra biến thành năm phiến lá cây vô cùng dài, hình dáng giống như là long trảo. Long Nguyện Thụ từng là yêu thực khí vận của Hải Long Vương Khương Bác, ngày hôm nay đã quy về sở hữu của Sở Vân.

- Ai, tốn nhiều thời gian nghiên cứu như vậy, vẫn nhìn không thấu gốc yêu thụ này!

Sở Vân đứng dưới tán Long Nguyện Thụ, vuốt ve vỏ cây màu u tối, phát ra tiếng thở dài.

Long Nguyện Thụ phi thường thần bí, trên thế giới này, chỉ có hắn mới chân chính hiểu được sự lợi hại của Long Nguyện Thụ. Bất quá, cho tới tận bây giờ, hắn vẫn

không cách nào nghiên cứu ra phương pháp khiến cho Long Nguyện Thụ kết xuất ra trái cây. Long Nguyện Thụ chiếm cứ trung ương hoa viên, bao quanh bốn phía là những bồn hoa. Phía bắc là nơi sinh trưởng của Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, thân cây giống như là một tòa bảo tháp, đứng thẳng tắp. Bồn hoa phía

nam đang gieo trồng Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, thân cảnh uốn lượn, mười một khỏa Long Tinh Quả đung đưa theo gió.

Mà ở phía đông cùng phía tây, đang cấy ghép hai cành Bất Tận Mộc. Trên mặt đất xích diễm lượn lờ, chính là tâm hỏa nộ khí.

Đây cũng là bố cục theo kiểu kiến trúc tứ vương hộ đế, cũng chính là kiến trúc của mật tàng Hỏa Đức Cung.

Dưới gốc Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, có một con thỏ con lông xù, giống như là một quả bóng tuyết. Thân hình của nó rất nhỏ, chỉ to gần bằng lòng bàn tay người trưởng thành.

Lúc này thân thể của nó đang co lại, ngửa đầu lên, ngửi ngửi khí tức của Vạn Tu Tham Long phát ra từ Long Tinh Quả, bộ dáng tươi đối hưởng thụ. Khỏa Long Tinh Quả này do Sở Vân hủy đi vòng cổ Vạn Tu Tham Long mà Phi Hổ tặng, lấy ra mặt Long Tinh, thành công bồi dưỡng ra. Tham Long cũng là Long Thú tuyệt phẩm, bất quá khỏa Long Tinh này không có thủ đoạn công kích giống như Băng Phách Thần Quang, mà là phóng xuất ra Trường Sinh Huyền Quang. Có tác dụng trị liệu cực lớn.

- Đến đây nào Tiểu Nguyệt Thỏ!

Sở Vân mỉm cười, ngoắc ngoắc tay với thỏ yêu đang cuộn mình thành một quả cầu ở dưới cành hoa.

Lỗ tai thật dài của Nguyệt Thỏ khẽ vểnh lên, nhanh chóng chạy tới, sau đó dừng lại, đứng ở dưới chân Sở Vân, sùng bái ngước nhìn vị chủ nhân trong suy nghĩ của nó là "cường đại nhất" này.

Sở Vân ngồi xổm xuống, ôm vào trong lòng bàn tay, chơi đùa một hồi, sau đó đút cho nó đan dược đã được đặc chế.

Đừng nhìn hình thể nhỏ nhắn của Nguyệt Thỏ, nhưng nó rất tham ăn. Bởi vì bụng đói, nó đành tội nghiệp trốn lên trên Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi hút Tham Khí Quả để no bụng. Nguyệt Thỏ phát triển rất tốt, cái này một phần cũng là do công ấp trứng hoàn mỹ của Sở Vân.

Tại động quật trong biển lửa, hắn xảo diệu lợi dụng Tinh Hải Long Cung, tinh lọc đi trình tự ấp trứng, lại dùng thần niệm điều khiển toàn bộ quá trình ấp trứng. Tinh Hải Long Cung là tiên nang của Sở Vân, tự nhiên là tràn đầy khí tức của hắn. Hơn nữa hoàn cảnh bên trong cực tốt, nguyên khí dồi dào, lại sung túc Thiên Cương Thạch. Sau khi Nguyệt Thỏ nở ra, Sở Vân mới bức lui được Nộ Hỏa Minh Vương, thành công cắt lấy hai cành Bất Tận Mộc. Cuối cùng chuyển bại thành thắng chém giết đại địch từ trước đến nay… Lão Tổ Viêm Gia.

283. Chương 97 : Linh Yêu Túy Tuyết Đao, Thiết Ngao Động Sát Cơ (hạ)

Chương 97 : Linh Yêu Túy Tuyết Đao, Thiết Ngao động sát cơ (hạ)

- Tồn tại của Nguyệt Thỏ, vừa vặn lưu lại làm át chủ bài của ta. Bất quá thuộc tính của nó quá đặc biệt. Còn cần phải phối hợp với đạo pháp thời gian, loại đạo pháp này vô cùng hiếm thấy, không biết lúc nào mới có thể đoạt được đây.

Không có đạo pháp, cho dù Nguyệt Thỏ cường đại nhưng trợ giúp đối với Sở Vân lại vô cùng hạn chế.

- Có lẽ trong truyền thừa mà Thổ Hành Thần Sưu lưu lại, sẽ có đạo pháp thời gian?

Sở Vân âm thầm cân nhắc.

Sau khi ái thê Thổ Hành Thần Sưu qua đời, hắn luôn tận sức tìm kiếm phương pháp phục sinh ái thê. Hắn đau khổ sưu tầm thời gian yêu thú, chính là muốn đảo ngược thời gian, trở về quá khứ, cố gắng cứu vãn chuyện đã xảy ra. Đáng tiếc, không lâu sau khi có được trứng Nguyệt Thỏ, hắn lại đến Hỏa Đức Cung, kết quả là gục ngã trong đó. Thổ Hành Thần Sưu tìm kiếm thời gian yêu thú gần mười năm, trong khoảng thời gian này, có lẽ hắn cũng đã sưu tập được không ít đạo pháp thời gian.

Sở Vân ngẫm nghĩ, có lẽ hắn phải đi một chuyến, theo địa đồ tìm kiếm sơn môn bị che giấu ở trên mặt đất của Thần Thâu Môn. Bất quá nếu rời đi lúc này, hắn vẫn không yên lòng về Thư Gia Đảo. Chiến đấu giữa Thư Gia Đảo cùng Viêm Gia đảo, từ lúc nổ ra cho đến bây

giờ đã kéo dài hơn một tháng. Tình hình hiện tại đã hoàn toàn trái ngược với nhận định lúc đầu trước khi cuộc chiến này nổ ra, theo thời gian dần trôi qua, ngược lại Thư Gia dần chiếm được thế thượng phong, hạm đội của Viêm Gia liên tục bị hạm đội của Thư Gia đánh bại. Tuy rằng Thư Gia chỉ là một thế lực nhất lưu vừa mới xuất hiện, nội tình không sâu được như Viêm Gia. Nhưng Phi Hổ chi viện ngoài ý muốn trợ giúp khiến hậu phương Viêm Gia bị quấy rối đến mức loạn thất bát tao. Hơn nữa, tuy rằng song phương đều kín tiếng, nhưng Viêm Gia thất bại trong Hỏa Đức Cung, Lão Tổ Viêm Gia chết, đã khiến cho sĩ khí cao tầng của Viêm gia không thể tránh khỏi đại giảm.

Cho dù binh sĩ dũng cảm nhưng tướng lĩnh đã mất đi sĩ khí thì chiến lực của quân đội cũng không cách nào phát huy được toàn bộ. Trái lại, Lão Hồng Thương cùng với ba vị lão tướng của Thư Gia Đảo, vốn đã được Đại Yêu binh lấy từ Tinh Hải Long Cung, lại được Long Tinh Quả cải thiện thể chất, sau nhiều lần hải chiến, đã lập được vô số chiến công.

Tháng 10 năm 753 Tinh Tú Lịch.

Phi Hổ gửi đến mật tín, yêu cầu Sở Vân thực hiện ước định. Sở Vân từ chối, Phi Hổ tức giận, lại gửi thư thúc dục.

Sở Vân bất đắc dĩ, đành phải bạo lộ tin tức Lão Tổ Viêm Gia đã chết, thành công chuyển dời lực chú ý của Phi Hổ. Cũng ước định tháng sau nhất định thực hiện hiệp ước. Lúc này Phi Hổ mới bỏ qua. Du Nha Đại Sư lợi dụng Tinh Tuyết Túy Ngọc cùng Thiên Cực Băng Tinh, chế tạo thành công Túy Tuyết Đao tuyệt phẩm chân chính.

Sở Vân đại hỷ, đây là lần đầu tiên trong cả hai kiếp người, hắn nắm giữ yêu vật đẳng cấp Linh Yêu.

Tân Túy Tuyết Đao so với lúc trước, thân đao lớn hơn một chút. Bá khí từ thân đao tỏa ra bốn phía, đao mang sáng như tuyết, sắc bén đến cực điểm, khiến cho người nhìn lâu cảm thấy hai mắt đau nhức. Đặc biệt hơn, bởi vì được thêm vào Thiên Cực Băng Tinh, thân đao Túy Tuyết Đao lại trở nên trong suốt, giống như là băng tinh, hàn khí lẫm lẫm.

Cẩn thận ngửi một chút, lại có thể phát hiện ra trong không khí vấn vương mùi rượu, thấm đẫm ruột gan. Có chuyện này chính là bởi vì được gia trì thêm Tinh Tuyết Túy Ngọc.

Sở Vân vô cùng yêu thích, chuyển hóa hình ảnh chính mình thành đao linh cho Túy Tuyết Đao.

Yêu binh đẳng cấp Linh Yêu, bất đồng cùng yêu thú. Hình dạng linh binh biến thành quan hệ mật thiết cùng với người chấp chưởng thứ nhất, khi nó lần đầu tiên bước vào cảnh giới Linh Yêu. Ví dụ như là yêu chùy Oanh Thiên Chùy Phương Hồng, có thể hóa thành hình tượng kim ngân đồng tử. Chính là bởi vì khi nó lần đầu tiên bước vào cảnh giới Linh Yêu, chủ nhân của nó, cường giả đại danh đỉnh đỉnh trên Đẳng Bảng, có hình dạng đồng tử.

Không hề nghi ngờ, Túy Tuyết Đao nằm trong Sở Vân khi lần đầu bước vào Linh Yêu cảnh. Yêu linh nó hiển hóa chính là phiên bản Sở Vân.

Chỗ bất đồng chính là, đao linh của Túy Tuyết Đao so với Sở Vân cao lớn hơn, tóc trắng như tuyết. Lưng hùm vai gấu, cơ bắp cuồn cuộn, đôi mắt thiểm thiểm lệ quang.

Một cỗ khí thế lãnh khốc cùng bá đạo. Nếu Sở Vân chỉ có được Túy Tuyết Đao, thụ linh khí của Yêu đao truyền cho chủ nhân, cuối cùng hình dáng sẽ biến thành như vậy. Bất quá, lúc này Sở Vân đồng thời có rất nhiều yêu vật truyền linh khí. Hình tượng của hắn so với đao linh Túy Tuyết Đao nhu hòa hơn nhiều, dáng người khỏe đẹp cân đối, cơ bắp cũng không quá phát triển, mà đường nét thuôn dài, tạo cho người ta một cảm giác trầm ổn như núi.

Có thể tận mắt chứng kiến một thanh yêu binh tuyệt phẩm sinh ra từ bàn tay của mình, tâm tình Du Nha đại sư cũng vô cùng hưng phấn.

Yêu binh tuyệt phẩm vạn trung vô nhất, mỗi một kiện yêu binh tuyệt phẩm đều không có cách nào tạo ra phục chế thể, là tồn tại đặc thù, độc nhất vô nhị. Bởi vậy rất khó chế tạo, ngoài việc dựa vào thực lực, quan trọng nhất chính là vận khí, còn phải xem hoàn cảnh cùng tâm cảnh của bản thân lúc đó.

- Ta dự định cải tạo tòa núi lửa vô danh trên đảo thành biến nó trở thành một tòa hùng thành. Dùng Hỏa Đức Cung làm trung tâm, thế giới dưới lòng đất làm hạ tầng,

nham tương là trung tầng, miệng núi lửa phía trên làm thượng tầng. Hùng thành sau khi xây dựng xong sẽ trở thành Chư Tinh Quần Đảo đệ nhất thành! Có được nham tương làm sông hộ thành, tường thành cao nhất, hỏa lực hùng mạnh nhất. Đồng thời nó cũng là tòa thành lý tưởng nhất cho luyện binh sư chú tạo. Bởi vì hỏa diễm bên dưới mặt đất nó, so với Chưng Lung Đảo còn mạnh mẽ hơn nhiều!

Du Nha đại sư hăng hái, đưa ra một bản kế hoạch kiến tạo khiến cho người nghe cảm thấy bủn rủn chân tay.

- Nhưng mà, dưới biển lửa còn có Nộ Hỏa Minh Vương tồn tại. Đầu Kiếp Yêu này, nhất định sẽ là nhân tố không ổn định.

Sở Vân nhắc nhở.

- Chính bởi vì có nó tồn tại, ta mới nghĩ đến việc kiến tạo tòa Hùng thành này. Ta muốn lợi dụng nó, biến nó thành yêu thú thủ hộ thành!

Du Nha đại sư một lần nữa ngữ khí kinh người.

- Yêu thú hộ thành? Đây là Kiếp Yêu đó!

Sở Vân trợn mắt.

Du Nha đại sư trầm ngâm:

- Trong mấy ngày qua, sau khi cẩn thận nghiên cứu cổ địa đàn, ta đã có thể chế tác ra một cổ địa đàn hoàn toàn mới. Bất quá năm tòa cung điện của Hỏa Đức Cung ngược lại có chút phiền toái, cần không ít thời gian mới có thể phân tích được.

- Nhưng mà cổ địa đàn cũng chỉ có thể hấp dẫn Linh Yêu, không có khả năng khả năng hấp dẫn Kiếp Yêu!

284. Chương 98 : Thiết Gia Kỳ Tập, Đại Chiến Nổ Ra (thượng)

Chương 98 : Thiết Gia kỳ tập, đại chiến nổ ra (thượng)

- Cho nên chúng ta nhất định phải tạo ra được Thiên Đàn. Chỉ có Thiên Đàn mới có khả năng hấp dẫn Kiếp Yêu. Đã đến lúc đưa cho người phần tàng bảo đồ này rồi, Thiếu đảo chủ!

Nói xong, Du Nha đại sư đưa cho Sở Vân một tấm tàng bảo đồ không trọn vẹn. Sau đó giải thích:

- Đây là một tấm tàng bảo đồ trước kia trong một lần mạo hiểm ta ngoài ý lấy được, chỉ dẫn đến truyền thừa chi địa của một vị đại tông sư luyện binh từ Thượng Cổ. Tin tưởng rằng ở chỗ đó, nhất định sẽ có phương pháp chế tạo Thiên Đàn. Ta không thể rời nơi này, chỉ có thể chỉ có dựa vào Thiếu đảo chủ trợ giúp tìm kiếm. Thiên Đàn so với Địa Đàn còn cao cấp hơn nhiều, có khả năng hấp dẫn được cả Kiếp Yêu. Chỉ là phương pháp chế tạo đã sớm thất truyền.

- Tấm tàng bảo đồ này chỉ có một phần tư…

Sở Vân thở dài một tiếng. Một phần tư tàng bảo đồ, không thể nhìn ra bất cứ thứ gì.

- Không có vấn đề gì, cứ chậm rãi tiến hành. Ta tin tưởng vào Thiếu đảo chủ, Tinh Hải Long Cung, Hỏa Đức Cung đều không làm khó được ngươi, phần tàng bảo đồ

này ngươi nhất định cũng có thể phá giải.

Sở Vân im lặng, Du Nha đại sư đối với bản thân mình cũng quá tin tưởng rồi. Ngay tại lúc Du Nha đại sư bắt đầu sơ bộ cải tạo núi lửa vô danh, trên Thiết Gia chủ đảo.

- Không ngờ Thư Gia lại có thể đánh bại Viêm Gia, quả thực khiến người khác bất ngờ!

Trong hội nghị, Long Đạo Chi nhìn một phần tình báo được gửi đến, cảm khái nói.

- Lão Tổ Viêm Gia không biết co đầu rút cổ ở nơi nào, sao lại để Thư Gia tùy ý hung hăng càn quấy như vậy. Lão già kia thực sư quá vô dụng!

Người chửi bới, chính là biểu đệ Thiết Ngao — Thiết Liệt. Lòng dạ người này hẹp hòi, lại tàn nhẫn, ỷ vào việc bản thân cùng Thiết Ngao là bạn từ nhỏ, trong hội nghị chửi bới không chút kiêng nể.

- Không ngờ tên tiểu tử Sở Vân lại có thể chuồn mất từ trong tay Lão Tổ Viêm Gia, cái này còn không phải là bởi vì Hồng Thường Tiên Tử hỗ trợ? Thực không hiểu nổi quan hệ giữa hắn và Hồng Thường Tiên Tử đã đạt đến mức nào, có thể khiến Tiên Tử phải trợ giúp hắn!

Thiết Liệt làu bàu.

Nghe được hắn nói vậy, Long Đạo Chi lập tức thầm nghĩ không tốt. Giương mắt nhìn về phía Thiết Ngao, quả thực sắc mặt Thiết Ngao đã biến thành tái nhợt.

- Thư Gia thế rất mạnh, để phát triển chính là hậu hoạn. Ta đề nghị kỳ tập (bất ngờ đánh úp) Thư Gia Đảo, trực đảo hoàng long (là một thế cờ tướng, đại ý chỉ việc đánh thẳng vào sào huyệt quân địch, lấy ra từ một điển tích về tướng Nhạc Phi. Điển tích nói về trận

chiến Nhạc Phi thảo phạt quân Kim.), chư vị có dị nghị gì không?

Thiết Ngao ngồi nghiêm chỉnh, biểu lộ lạnh lùng, hai tay trên mặt bàn đã sớm nắm chặt nổi đầy gân xanh!

Nguyên bản, Thiếu Chủ Thiết Gia Thiết Ngao không hề để Sở Vân vào trong mắt.

Nhưng từ lần đối mặt trên hải thị kia, khiến cho hắn đối với Sở Vân sinh ra sát cơ nồng đậm. Nhất là tầng quan hệ thần bí vô cùng bất minh kia giữa Sở Vân cùng

Hồng Thường Tiên Tử, thời thời khắc khắc đều đang giày vò Thiết Ngao. Khiến cho hắn mỗi lần nhớ tới, giống như là xương hóc ở họng, kim đâm vào mắt.

- Sở Vân… Ngươi vì kỳ tập Vệ Gia đảo mà bắt đầu dương danh. Thế thì để cho Thiết Ngao ta cũng kỳ tập Thư Gia Đảo một lần, kết thúc nhân sinh của ngươi! Có thể khiến cho Thiết Ngao ta tự mình động thủ, đây chính là vinh quang lớn lao của ngươi!

Thiết Ngao cười lạnh trong lòng.

Nghe thấy Thiết Ngao muốn kỳ tập Thư Gia Đảo, Thiết Liệt lập tức ủng hộ hết mình, hai mắt bắn ra hào quang khát máu mãnh liệt:

- Biểu ca nên sớm làm như vậy. Thư Gia này gần đây có được chút danh tiếng, tựa hồ đã cho mình là đệ nhất rồi. Chúng ta đánh một kích trí mạng, trực đảo hoàng long, diệt trừ triệt để bọn chúng!

- Hơn nữa, Thiết Gia chúng ta đã rất lâu không dùng binh động võ rồi.

- Thư Gia sao? Tiểu nhân vật mà thôi, tiêu diệt bọn chúng, coi như là để chúng ta thư giãn gân cốt một chút!

Chư tướng có mặt bên trong nội đường, vẻ mặt đầy hưng phấn. Nhao nhao hưởng ứng, đằng đằng sát khí.

Thiết Ngao nhìn qua bốn phía, trong nội tâm thỏa mãn, âm thầm gật gật đầu. Đại tướng, thượng tướng, thiếu tướng có mặt bên trong nội đường này đều là người sắc bén bức nhân, có rất nhiều người chính là trụ cột của Thiết Gia, tuy rằng tuổi đã già nhưng vẫn cường hãn, tinh thần vô cùng hăng hái.

"Có được những vị tướng quân như vậy, lo gì đại sự không thành!"

Thiết Ngao trong nội tâm cười ha hả, nghĩ tới Sở Vân âm thầm hừ lạnh:

- Sở Vân thì là cái gì? Bất quá chỉ là một con kiến nhỏ mà thôi, tùy ý dẫm một cái cũng có thể giết chết!

- Thiếu chủ đại nhân, không được!

Long Đạo Chi cảm thấy không đúng, vội vàng đứng dậy, cẩn thận nói:

- Hiện giờ Thư Gia đại chiến, nếu Thiếu chủ muốn gây bất lợi cho Thư Gia, chỉ cần điều động một chi hạm đội, tập trung hỏa lực, bày trận ở gần biên giới với vùng biển trực thuộc Thư Gia Đảo. Có thể khiến cho bọn

chúng ném chuột sợ vỡ bình, phân tán sự chú ý. Đến lúc đó, bọn chúng sẽ thất bại trên chủ chiến trường, bại dưới tay Viêm Gia. Bên ta lại thừa cơ truy kích, tất nhiên là sẽ dễ như trở bàn tay, không cần tổn hao sức lực. Cần gì phải khuấy động can qua như thế?

Không hổ là đệ nhất quân sư của Thiết Gia bá quyền ngày sau. Kế này của Long Đạo Chi, quả thực đúng là làm chơi mà hưởng thật, xác thực là lương mưu. Bất quá, hắn lại đánh giá thấp quyết tâm của một nam nhân vì yêu sinh hận. Từ khi lớn lên, quanh thân Thiết Ngao đều là hào quang vạn trượng, được vinh danh là thiên tài trong thiên tài, lực áp đồng niên. Cơ hồ là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Ngoại lệ duy

nhất chính là Hồng Thường Tiên Tử. Hồng Thường Tiên Tử mạo hiểm tính mạng, trợ giúp Sở Vân trốn khỏi sự đuổi giết của Lão Tổ Viêm Gia. Chuyện này giống như là một cái gai đâm sâu vào trong lòng hắn, chỉ có giết được Sở Vân, mới khiến hắn cảm thấy dễ chịu một chút.

- Đạo Chi, ngươi không cần nói thêm gì nữa. Một Thư Gia Đảo nho nhỏ, sao có thể là đối thủ của Thiết Ngao ta?

Thiếu Chủ Thiết Gia khoát tay, ngữ khí ôn hòa, cự tuyệt!

- Thiếu chủ!

Long Đạo Chi nhíu mày, muốn khuyên can thêm.

- Cứ quyết định như vậy đi, Long quân sư, chẳng lẽ ngươi cho rằng biểu ca ta tự thân xuất mã, còn sợ đánh không lại một Thư Gia Đảo nho nhỏ sao?

Thiết Liệt nhíu mày, ánh mắt bất thiện nhìn về phía Long Đạo Chi. Từ khi bắt đầu xuất hiện, kẻ đứng ở trước mắt này luôn đạt được sự tín nhiệm cùng ân sủng của Thiết Ngao. Ngay cả một biểu đệ như hắn, bạn chơi thân từ hồi còn đóng khố, so ra cũng còn kém hơn Long Đạo Chi một chút.

285. Chương 99 : Thiết Gia Kỳ Tập, Đại Chiến Nổ Ra (hạ)

Chương 99 : Thiết Gia kỳ tập, đại chiến nổ ra (hạ)

Long Đạo Chi lại không hề để ý tới Thiết Liệt, tiếp tục khuyên can:

- Thiếu chủ, quân tử nhịn không được việc nhỏ thì sao có thể thành đại sự, chuyện này cần gì ngài phải tự thân xuất mã?

- Đạo Chi, đừng nói nữa, ngươi mau ngồi xuống.

Thiết Ngao nhíu mày cảm thấy có chút không vui, hắn biết rõ Long Đạo Chi nói không sai, nhưng nếu bản thân không thể tự tay chém đầu Sở Vân thì hắn sao có thể giải được nỗi buồn bực này?

- Thuộc hạ kiên quyết phản đối chuyện Thiếu chủ lao sư động chúng như thế, mạo hiểm lớn như vậy!

Long Đạo Chi như cũ vân kiên trì nguyên tắc của mình.

- Quân sư ngươi cần gì phải chấp nhất như thế. Thư Gia Đảo bất quá chỉ có được chút ít khí vận, chỉ là một tiểu thế lực mới quật khởi mà thôi!

- Chẳng lẽ quân sư ngươi cho rằng chúng ta đánh không nổi cái Thư Gia Đảo nho nhỏ này sao?

- Quân sư cứ xem thường người khác, Thiết Liệt ta chờ lệnh, thỉnh xin lập đội ngũ lần kỳ tập này!

Thiết Liệt tỏ ra dõng dạc, trước mặt mọi người quỳ xuống hướng về phía Thiết Ngao, tư thế giống như là nếu đối phương không đáp ứng thì sẽ không đứng dậy.

Thiết Ngao không khỏi mừng rỡ, tán dương nói:

- Biểu đệ vũ dũng, một trận chiến này dựa vào biểu hiện của ngươi rồi!

- Thiếu chủ, mạc tướng nguyện ý xin gia nhập!

- Mạc tướng nguyện ý đi theo thiếu chủ, đồ diệt Thư Gia Đảo!

- Mạc tướng chờ lệnh!

Trong lúc nhất thời, bên trong nội đường, cảm xúc của chúng tướng trở lên mãnh liệt, chiến ý trào dâng.

- Thiếu chủ, xin người nghĩ lại…

Long Đạo Chi tận tình khuyên can, là người phản đối duy nhất.

- Hừ, Long Đạo Chi! Ý ta đã quyết, không cần nói gì nữa!

Thiết Ngao lạnh giọng quát, quay đầu lại bắt đầu điểm tướng.

Thiết Gia có bốn đại tướng, đều có chiến lực cấp Linh Yêu. Có bảy thượng tướng trong tay sở hữu rất nhiều Đại Yêu. Có hơn mười vị thiếu tướng sở hữu trong tay một đầu Đại Yêu, tất cả đều có chiến lực phi phàm. Bất quá hải đảo trong tay Thiết Gia rất nhiều, hai vị đại tướng trong đó đều đang bận lãnh binh trấn thủ ngoài biên ải, trong bảy vị thượng tướng, có ba vị đang lĩnh xuất hạm đội tuần tra ở trên biển. Trong nội đường chỉ có hai vị đại tướng, bốn vị thượng tướng, bảy vị thiếu tướng.

- Trận chiến kỳ tập này, sẽ huy động toàn bộ lực lượng! Chư vị đều theo ta xuất chinh, dùng thế nghiền áp, đồ diệt Thư Gia Đảo. Đạo Chi, ngươi lưu lại trấn thủ nơi này.

Thiết Ngao dứt khoát vung tay hạ lệnh. Lập tức chúng tướng trở nên ầm ĩ, nét mặt trở nên vô cùng vui mừng.

- Thiếu chủ! Một đời minh quân sao có thể bởi vì nhi nữ tình trường mà hỏng đại sự! Ngày xưa đã có tấm gương tày đỉnh Sở Bá Vương, vì tình mà bại. Ngày sau cho dù có được thực lực Vương cấp, cũng vô vọng phục quốc. Thiếu chủ người sao có thể đi theo vết xe đổ này!

Long Đạo Chi dứt khoát chỉ rõ, cố gắng khuyên can Thiết Ngao.

- Làm càn!

Thiết Ngao xấu hổ, chỉ vào mặt Long Đạo Chi gầm lên:

- Sao ngươi dám làm loạn quân tâm? Lôi xuống, nhốt vào đại lao, chậm rãi mà suy ngẫm. Đợi ta sau khi khải hoàn trở về, sẽ trị tội ngươi sau!

Thị vệ hai bên do dự một hồi. Thiết Liệt giống như mở cờ trong bụng, lớn tiếng quát:

- Sao còn chưa động thủ?

- Quân sư, xin đắc tội!

Thị vệ cứng ngắc, đành bất đắc dĩ thở dài, giải Long Đạo Chi xuống dưới. Sau đó, Thiết Ngao tự mình lĩnh đội, dẫn theo năm trăm tinh binh Hắc Nha, mang theo mười ba vị tướng, tiến vào bảo thuyền Mê Vụ Hào!

- Nguyệt hắc phong cao , ban đêm giết người! Điềm tốt!

(Nguyệt hắc phong cao : thời điểm trăng vắng sao thưa, rất thích hợp để làm chuyện mờ ám mà không sợ để lại dấu vết)

Thiết Ngao đứng trên mũi thuyền, mái tóc đen theo gió đêm thổi tới mà trở nên cuồng loạn, nhìn chúng tướng bên cạnh, cười ha hả:

- Cho dù Thư Gia Đảo có Thương Lam Hải Long bất quá cũng chỉ là một đầu Linh Yêu mà thôi. Cho dù Túy Tuyết Đao của Sở Vân, độ kiếp thành công, cũng chỉ là hai đầu Linh Yêu! Mà chúng ta lại có ba đại chiến lực cấp Linh Yêu, hơn nữa còn có mười Đại Yêu. Quan trọng nhất, chiếc bảo thuyền này có năng lực thả ra sương mù, tiềm hành ở bên trong! Còn có bảo thạch cự môn, rút ngắn hành trình. Đêm nay, Thư Gia chắn chắn sẽ bị đồ diệt!

Bảo thạch cự môn là bảo thạch mật môn cỡ lớn. Chi phí xây dựng đắt đỏ đến cực điểm, nhưng lại có thể để cho chiến thuyền thông hành qua, hành trình được rút ngắn vô số lần, khiến vùng biển bao la thuộc thế lực Thiết Gia, được nối liền thành một thể, tiếp viện kịp thời, phòng thủ kiên cố.

Thư Gia Đảo.

- Đêm nay mây đen che phủ, lại có thêm gió lớn.

Sở Vân đứng ở trên miệng núi lửa, nhìn lên bầu trời, nhếch miệng cười:

- Thời tiết rất tốt, vừa vặn thích hợp để ta bí mật lấy ra năm tòa cung điện từ trong thế giới dưới lòng đất.

Sở Vân có ý định biến năm tòa cung điện này thành vũ khí bí mật. Vùi sâu xuống mặt đất xung quanh Thư Gia Đảo, chỉ lộ ra cổ tế đàn phía trên đỉnh điện. Bên cạnh hắn, Du Nha đại sư, ánh mắt dừng ở trên miệng núi lửa đầy lưu luyến. Ngày hôm nay, ngọn núi lửa

vô danh này đã bị hắn nối ra một tòa thông đạo đạo tháp cực lớn. Có hình giống như là một cái ống khói khổng lồ, cắm ở giữa trung ương ngọn núi lửa, liên kết thế giới dưới lòng đất cùng bầu trời. Năm tòa cung điện, chính là bay lên từ cái thông đạo này. Những công trình kiến trúc cổ xưa này sau bao năm tháng qua đi, rốt cục lại một lần nữa nhìn thấy ánh mặt trời.

- Luyện binh thuật thời Thượng Cổ, quả thực là vô cùng độc đáo. Chỉ cần thông qua một kiện Tiểu Yêu binh, lại có thể gián tiếp khống chế năm đầu Linh Yêu, thực sự là khiến cho người khác kinh ngạc.

Nhan Khuyết đứng ở một bên cũng cảm thán than thở. Hắn nhìn về phía Hỏa Phương Văn Thư trong tay Sở Vân, ánh mắt tràn đầy hy vọng cùng kỳ vọng.

- Đã có Hỏa Phương Văn Thư trong tay, chúng ta sẽ đứng ở thế đại đại nghĩa. Thứ này chính là đại thế từ thời Thượng Cổ truyền lưu cho đến tận bây giờ, so sánh với nó, năm đầu Linh Yêu vẫn chưa là cái gì. Ngày sau, chúng ta đánh bại Viêm gia, công bố ra văn thư này, không lo trong bọn họ không có người đầu hàng. Sau đó thừa cơ chinh phạt bốn phương, kiến tạo một nhất lưu đại thế lực có thể so sánh cùng Thiết Gia, chắc chắn

sẽ không phải là vấn đề.

- Không sai! Thiết Gia năm đó cũng là bởi vì Kim Phương Văn Thư, chiếm được đại nghĩa, có được nhân tâm, chinh phạt bốn phương, mới có được vùng biển rộng lớn nhất trong Chư Tinh Quần Đảo giống như ngày hôm nay.

Du Nha đại sư gật gật đầu.

- Hiện tại, điều ta lo lắng nhất vẫn là Thiết Gia. Hiện nay chúng ta đã cùng Viêm Gia lâm vào thế giằng co, chỉ cần Thiết Gia phân ra một chi hạm đội, tập trung hỏa lực tại vùng biển biên giới. Chúng ta nhất định sẽ lâm vào thế bị động, phải phân tán lực lượng quân phòng bị, lo cái này mất cái kia.

Nhan Khuyết thở dài một tiếng.

286. Chương 100 : Sao Lại Xuất Hiện Năm Đầu Linh Yêu? (thượng)

Chương 100 : Sao lại xuất hiện năm đầu Linh Yêu? (thượng)

- Bất quá nếu có thể vượt qua thời kỳ này, chiếm được thế lực của Viêm Gia. Cũng có được vốn liếng đối đầu cùng với Thiết Gia.

- Thiết Gia…

Sở Vân lẩm bẩm. Thiết Gia gia chủ hôm nay đã gần như là lui về ở ẩn, từng bước chuyển giao quyền lực vào trong tay Thiếu Chủ Thiết Gia Thiết Ngao. Nhưng nếu nhắc đến Thiết Gia, người Sở Vân nghĩ đến trước tiên không phải là Thiết Ngao, mà là Long Đạo Chi.

Thiết Gia mãnh tướng như mưa, văn thần như mây. Tướng lãnh nhiều như sao trên trời, tranh tương đấu thải. Nhưng văn thần, lại chỉ có Long Đạo Chi đỗ trạng nguyên.

Hiện giờ hắn còn chưa chính thức thể hiện ra tài mưu lược, đợi đến lúc tương lai, hắn sẽ tỏa sáng, chiếu rọi toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo. Trong trí nhớ của Sở Vân, chính là bởi vì do Long Đạo Chi nhiều lần hiến kỳ

mưu, chống lại Trữ Thiên Vương, Trữ Thiên Vương sau nhiều lần thất bại, đã than thở trước mặt tất cả mọi người:

- Ta không sợ Thiết Gia nhiều mãnh tướng, mà chỉ cố kỵ có một người Long Đạo Chi.

- Long Đạo Chi này là nguồn gốc của đại họa! Đáng tiếc hắn không giống Trữ Ninh Phàm Trần, hiện tại bản thân ở giữa vào bảo hộ trùng trùng điệp điệp của Thiết Gia.

Giết hắn khó như lên trời. Bất quá sớm muộn cũng có một ngày, ta sẽ loại bỏ được hắn.

Sở Vân càng nhớ lại, càng cảm thấy Long Đạo Chi không đơn giản. Nhan Khuyết trọng đại thế, Hoa Anh thiện tâm cơ. Long Đạo chi lại có đủ cả hai. Hắn nghĩ ra đủ loại kỳ mưu, thượng sách, minh có ám có, cơ hồ là tổng hợp từ hai người Nhan Khuyết cùng Hoa Anh. Bất quá hắn luôn là người đứng sau, không tham công lao, công chính liêm khiết, gần như là ngu trung. Cam nguyện làm cái bóng của Thiết Ngao, dốc hết tâm sức

phò tá hắn. Tên hắn đã từng một lần được đăng trên Đằng Bảng, nhưng về sau, vì quá vô danh, lại rơi xuống Liễu Bảng.

Chiến lực của bản thân hắn, Sở Vân không rõ ràng lắm. Nhưng chỉ cần đầu óc của hắn, cũng đủ khiến cho Sở Vân động sát cơ.

- Gì? Rõ ràng trời sắp nổi bão, như thế nào lại xuất hiện sương mù thế kia?

Đúng lúc này, Du Nha đại sư có chút kỳ quái nói.

- Đám sương mù này có chút kỳ quặc.

Nhan Khuyết vừa mới nói xong, một tiếng quát lớn giống như lôi đình lập tức vang vọng khắp Thư Gia Đảo.

- Thư Gia phụ tử, Thiết Ngao đến đây, mau đi ra nhận lấy cái chết!

Địch tập kích!

Cường địch ngoài ý liệu bỗng nhiên xuất hiện trên Thư Gia Đảo. Giờ khắc này, cuối cùng Sở Vân cũng cảm nhận được tư vị bị địch nhân kỳ tập. Mây đen che khuất mặt trăng trên trời, không khí ngột ngạt, đây là khí trời báo hiệu sắp có mưa bão. Nhưng đúng lúc này lại xuất hiện sương mù dày đặc, thổi tới.

- Đây là Đại Yêu thuyền Mê Vụ Hào của đối phương đến quấy phá.

Chính giữa sương mù xuất hiện một đạo nhân ảnh cưỡi trên yêu thú, đi trước tiên phong, phi thẳng lên trời, chém giết tới. Sau đó, vô số nhân ảnh tản ra khí thế mãnh liệt, như hổ lang, sư báo, tiến lên trên đảo với khí thế vô cùng hung hãn.

- Đám chuột nhắt phương nào dám xâm phạm Thư Gia Đảo ta!

Phương hướng Thư Gia thành, lập tức truyền đến tiếng hét lớn của Thư Thiên Hào.

Trong nháy mắt lam mang lóe lên, gió nổi mây phun, Thương Lam Hải Long gầm lên một tiếng, hùng dũng đăng tràng. Thư Thiên Hào cầm trong tay Đại Yêu đao, đứng trên đầu rồng, mắt hổ trợn lớn, uy vũ đến cực điểm.

- Thư Thiên Hào? Bôn Lôi đại tướng ta đến lấy đầu ngươi đây!

Một thanh âm tựa như sấm rền, từ bên trong trận doanh của địch nhân, một viên đại tướng lập tức bay ra, thân hình uy vũ, cầm Linh Yêu Bôn Lôi Đao trong tay. Đại Yêu binh Thiết Dực Phi Phong phía sau lưng, lập tức biến hành, hoán thành đôi thiết sí diện tích

rất lớn, khiến hắn có thể phi hành trên không trung.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn, sóng khí cuộn tròn.

Thư Thiên Hào cùng Bôn Lôi đại tướng cứng rắn va chạm, sau đó cả hai đều bay ngược trở lại. Bôn Lôi đại tướng lùi xa hơn một chút, bất quá Đại Yêu binh trong tay Thư Thiên Hào lưỡi đao lập tức bị sứt mẻ, thân đao kịch liệt run rẩy.

Đây là hiệu quả của áp chế giai vị.

May mắn là đao pháp của Thư Thiên Hào đã đạt đến cảnh giới đại thành, xuất thần nhập hóa, nếu đơn giản chỉ dựa vào cảnh giới, thì vẫn chưa đủ để ngăn cản Yêu đao.

- A...a...a...

Thư Thiên Hào dùng trường tránh đoản, chủ dùng Thương Lam Hải Long, bắt đầu tác chiến. Long ảnh quay cuồng, cùng thân ảnh Bôn Lôi đại tướng không ngừng quấn vào nhau.

Rầm rầm rầm...

Tiếng nổ mạnh kịch liệt, liên miên bất tuyệt, vang vọng khắp toàn bộ Thư Gia Đảo.

Chiến đấu ngay từ lúc bắ đầu đã bước vào giai đoạn kịch liệt.

- Thiết Ngao! Không ngờ ngươi lại dám xâm phạm Thư Gia Đảo. Ta sẽ khiến ngươi có đến mà không có về!

Sở Vân đứng trên đỉnh núi, đón gió hét lớn.

Thiết Ngao giận quá hóa cười:

- Tên tiểu tử nói khoác mà không biết ngượng mồm, mục hạ vô nhân, vô pháp vô thiên. Hôm nay, ngươi chắc chắn sẽ chết ở dưới lưỡi thương của ta.

Nói xong, hắn cầm trong tay Đại Yêu binh Thiết Tuyến Long Du Thương, cưỡi Đại Yêu thú Giác Ưng Mã. Vừa điều động chúng tướng, vừa hướng lên miệng núi lửa vô danh, chém giết tới.

- Giết! Giết! Giết!

- Chém chết đám cẩu tế tử này!

Chúng tướng rống lên, một vài người lĩnh mệnh, dẫn theo một ít Hắc Nha tinh binh, chém giết theo một hướng khác. Bất quá, nhiều tướng mà thiếu binh, đến khi Thiết Ngao xông lên đỉnh núi, bên cạnh hắn vẫn còn một vị Đại tướng, hai vị thượng tướng, năm vị thiếu

tướng. Đại tướng Thiết Gia đều có được chiến lực cấp Linh Yêu. Thượng tướng cũng phải có ít nhất hai đầu Đại Yêu trong tay, thiếu tướng phải có được một đầu Đại Yêu.

Đội hình khủng bố như thế, quả thực đúng là thần cản giết thần, phật ngăn giết phật!

Một đường chém giết, không hề gặp phải một chút cản trở nào.

- Sở Vân, ta xem ngươi lần này có thể trốn đến nơi nào?

Thiết Ngao cười lạnh.

- Ta cũng không phải là lão Tổ Viêm gia, nếu ngươi buông tha chống cự, ta có thể cho ngươi một cái chết thống khoái!

- Biểu ca, để cho ta động thủ. Chặt đầu tên Sở Vân này, dâng lên để cho huynh làm cái bô.

Thiết Liệt theo sát ở phía sau, rống lên một tiếng giống như thú vật, tỏa ra khí tức vô cùng tàn nhẫn mà khát máu. Trong lúc nói chuyện, khí thế chúng tướng Thiết Gia hợp thành một mảnh. Tổng cộng mười hai đầu Đại Yêu, một vị Linh Yêu, tất cả hợp thành một trận

thé. Giống như là cự tượng bôn tẩu (voi lớn di chuyển), đao luân cổn sát, khí thế bừng bừng, sát khí khiến cho người khác kinh hồn táng đảm.

- Đến rất đúng lúc!

Sở Vân từ trên cao nhìn xuống, chiến ý sôi trào, bỗng nhiên thúc dục ra Hỏa Phương Văn Thư trong tay.

Rầm rầm rầm!

Ngũ điện lập tức tề hiện, năm đạo thân ảnh nhân hình từ bên trong cổ địa đàn, đồng loạt bay ra. Kèm theo đó là năm đạo khí tức Linh Yêu hàng thực giá thực, nổi lên đầy cuồng bạo.

287. Chương 101 : Sao Lại Xuất Hiện Năm Đầu Linh Yêu? (hạ)

Chương 101 : Sao lại xuất hiện năm đầu Linh Yêu? (hạ)

Linh Yêu, năm đầu Linh Yêu!

Khí tức bàng bạc, cơ hồ là ngưng tụ thành thực chất, khí lãng quay cuồng, thổi tan đi tầng sương mù dày đặc.

- Cái gì?

Giờ phút này, Thiết Ngao trợn tròn mắt, chứng kiến năm đầu yêu linh trước mắt, nhìn chằm chằm về phía mình, bộ dạng đằng đằng sát khí.

- Ách…

Thiết Liệt phía sau lưng trợn mắt há hốc mồm, hầu kết nhấp nhô, phát ra thanh âm tựa như là một con vịt bị người khác bóp chặt cổ, kinh ngạc đến cực điểm.

Thế tấn công lập tức dừng lại!

Chúng tướng vốn đang đằng đằng sát khí, thần sắc lập tức biến thành khiếp sợ đến cực điểm. Tất cả đều gắt gao nhìn chằm chằm vào năm đầu Linh Yêu, cảm giác giống như là bản thân đang nằm mộng.

Một hồi ác mộng!

- Ở đâu lại xuất hiện ra năm đầu Linh Yêu thế này?

Một vị thiếu tướng thất thốt, phát ra tiếng rống to đầy hoảng sợ. Hắn rống lên bằng toàn bộ sức lực của bản thân.

- Đúng vậy? Tại sao có thể xuất hiện năm đầu Linh Yêu?

- Chuyện này quả thực quá hoang đường!

Chúng tướng đều cho rằng, lần hành động tập kích bất ngờ này, không khác gì người trưởng thành khi dễ tiểu hài tử, ỷ lớn hiếp nhỏ, là sự tình dễ như trở bàn tay. Nhưng thực không ngờ, tiểu hài tử lại biến thành quái vật, giương nanh múa vuốt, ma diễm ngập trời!

Vốn đội hình vẫn lấy làm kiêu hãnh, lúc này lại lộ ra bộ mặt yếu ớt không chịu nổi.

Một đầu Linh Yêu thì thôi, nhưng thoáng cái đã xuất hiện đến năm đầu Linh Yêu!

Chúng tướng thiếu chút nữa bị dọa đến mức ngẩn người!

Rầm rầm rầm!

Linh Yêu đánh giết tới. Đủ loại đạo pháp bao trùm xuống dưới, thoáng cái, núi non rung chuyển, loạn thạch cuồng vũ, vô số lưu quang lập tức chôn vùi chúng tướng Thiết Gia. Nhưng mà bụi mù tán đi, tuy rằng chúng tướng mình đầy bụi đất, nhưng vẫn bình yên

vô sự. Một tòa Linh Yêu bảo tháp, huyền phù trên đỉnh đầu Thiết Ngao. Tòa tháp này màu vàng đỏ, thân tháp phong cách cổ lão, tỏa ra ánh hoàng kim tường vân ra xung quanh, phiêu phù trên không trung.

Tuyệt phẩm khí vận yêu binh… Trấn Yêu Tháp.

Yêu binh thành danh của Kim Đức Vương khi xưa, phòng ngự xuất chúng, được xưng là bách kiếp không mòn, ngàn kiếp không hủ bại. Chỉ cần một mình Trấn Yêu Tháp, đã đủ sức chặn đứng công kích của năm đầu Linh Yêu. Khí tức nó phát ra, khiến cho năm đầu Linh Yêu này rống lên một tiếng, tỏ vẻ vô cùng kiêng kỵ.

- Ta không chết!

- Thiếu chủ thần uy cái thế!

Chúng tướng đều sợ hãi thán phục, cố gắng trấn hưng lại sĩ khí.

- Trấn Yêu Tháp?

Nhìn văn tự khắc trên thân tháp, Sở Vân bỗng dưng cất tiếng cười to, cương phong phần phật, chiến ý xung thiên.

- Vậy để xem tòa Trấn Yêu Tháp này của ngươi có thể trấn Túy Tuyết Đao của ta không. Đại… Long… Văn!

Hắn như Mãnh Hổ hạ sơn, bổ nhào xuống. Rút Túy Tuyết Đao ra, chém xuống một chiêu đao pháp thượng đẳng.

Thiết Ngao huy động Trấn Yêu Tháp, ngăn cản được công kích của năm đầu Linh Yêu.

Nhưng mà chuyện này chẳng những không khiến cho Sở Vân thất vọng, sĩ khí bị hạ xuống, ngược lại chiến ý càng lên cao.

Như vậy mới đúng.

Chiến đầu cùng một cường địch mạnh như vậy, mới chính là sự tình thống khoái nhất!

Nhiệt huyết trong cơ thể sôi trào. Sở Vân phát ra tiếng gầm gừ mãnh liệt, chém ra một đao.

Đao mang sáng như tuyết, bạo phát ra một tiếng nổ lớn. Ánh đao sáng chói, hình thành một chiếc đầu rồng vô cùng sống động. Đầu rồng cực lớn giống như là cự thạch xé rách không khí, mang theo gió lạnh, cuốn tới tất cả đám người đứng ở đối diện.

Trận hình nguyên bản vốn đang tập trung, lập tức tứ phân ngũ liệt.

- Mãnh hổ hạ sơn!

Sở Vân quát khẽ một tiếng, thúc dục thân pháp. Khí thế lập tức tăng vọt, cước bộ liên tục di chuyển, hư ảnh một con bạch hổ lập tức bao phủ toàn thân hắn. Hàm răng sắc bén, móng vuốt nhanh như gió, hung mãnh cương liệt đến cực điểm!

- Cái gì?

Chứng kiến Sở Vân chém giết qua, đồng tử Thiết Ngao lập tức co rụt, cảm thấy vô cùng khó chịu, hô hấp vô cùng khó khăn. Trong nội tâm không ngờ sinh ra tư tưởng thối lui, tìm đường tránh đi phong mang.

- Tuyệt đối không thể lui lại, một khi để cho sĩ khí của hắn lên cao, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!

Nhưng cuối cùng hắn vẫn là một đời đại thiên tài, trong mắt lập tức lóe lên hào quang ngoan lệ, ngạnh sanh vứt bỏ đi ý nghĩ này.

Hắn điên cuồng hét lên một tiếng, thúc dục Thiết Tuyến Long Du Thương, đâm thẳng tới. Đồng thời Trấn Yêu Tháp trên đỉnh đầu hắn tỏa ra kim quang chói lọi, triệt tiêu trùng kích của Đại Long Văn. Nó giống như là một cây cột trụ, đem đầu rồng cực lớn màu trắng như tuyết trên không trung tách thành hai nửa.

- Tuyết Nha!

Sở Vân quát lớn, Túy Tuyết Đao phóng lớn gấp ba, giống như là một cánh cửa, hung hăng bổ xuống.

Ầm một tiếng.

Thiết Tuyến Long Du Thương phát ra tiếng răng rắc không chịu nổi áp lực.

- Không tốt!

Thiết Ngao âm thầm hô hỏng bét, Long Du Yêu Thương của hắn chỉ có đẳng cấp Đại Yêu, không thể chống đỡ nổi hung uy của Túy Tuyết Đao. Thân thương bị lực va chạm đánh bay, không môn hắn lập tức mở rộng, lộ ra sơ hở.

Sở Vân không chút khách khí, vung đao lên chém xuống.

Ầm!

Một tiếng nổ cực lớn, giống như là sét đánh ngày hạn, khiến cho hai lỗ tai Thiết Ngao cảm thấy ù ù. Túy Tuyết Đao bổ trúng Trấn Yêu Tháp, lưu quang lập tức sụp đổ nhưng thân tháp chỉ lay động một chút. Túy Tuyết Đao bị phản lực đánh bật lại, bị Trấn Yêu Tháp hoàn toàn ngăn cản.

Nhưng Sở Vân không hề nhụt chí, ngược lại chiến ý càng thêm hung mãnh.

- Ta xem ngươi có thể ngăn cản được bao lâu?

Hắn hét lớn, vung đạo nhanh như thiểm điện, không ngừng bổ xuống phía dưới.

Rầm rầm rầm…

Tiếng nổ lớn vang lên liên miên bất tuyệt. Túy Tuyết đao một đao lại một đao, đao sau mạnh hơn đao trước, thế công lăng lệ ác liệt đến cực điểm.

- Khốn kiếp!

Thiết Ngao đã mất đi tiên cơ, bị đao thế của Sở Vân bức bách, không ngừng lùi lại.

Sở Vân từ trên đỉnh núi, một đường bức bách Thiết Ngao, hắn dồn sức mãnh đả mãnh công, tận tình phát huy ra toàn bộ lực công kích khủng bố của Túy Tuyết Đao đẳng cấp Linh Yêu. Tuy rằng Trấn Yêu Tháp là yêu binh tuyệt phẩm thành danh đã lâu, nhưng sau khi bị bổ gần một ngàn nhát, trên thân tháp đã che kín vô số vết đao.

Thiết Ngao mắt thấy chuyện này, cảm thấy lòng đau như cắt. Khí thế Sở Vân không ngừng bành trướng, mạnh mẽ đánh lui Thiết Ngao từ trên đỉnh núi xuống tận chân núi.

- Đừng mơ có thể tổn thương được Thiếu chủ ta!

Một vị thiếu tướng, cầm trong tay một cây chiến phủ đẳng cấp Đại Yêu binh, may mắn thoát khỏi trận chiến cùng năm đầu Linh Yêu, hướng thẳng tới Sở Vân công kích tới.

- Hỏng bét!

Người thầm hô hỏng bét không phải là Sở Vân, mà là Thiết Ngao.

Khí thế Sở Vân đã tích lũy đến đỉnh điểm, tên thiếu tướng vừa xông qua, chỉ thấy Sở Vân đột nhiên quay người lại, Túy Tuyết Đao trong tay tung hoành ngang dọc, quét ngang về phía trước một cái.

288. Chương 102 : Dũng Mạnh Không Thể Chống Cự (thượng)

Chương 102 : Dũng mạnh không thể chống cự (thượng)

Tên thiếu tướng kia chỉ thấy ánh đao trước mặt tan vỡ, biến thành những bông tuyết, tỏa ra ánh sáng chói mắt đến mức khiến cho hắn không cách nào mở mắt ra.

- Quá mãnh liệt!

Tâm thần hắn rui rẩy dữ dội, cảm thấy Sở Vân giống như là một đầu bạch hổ, đột nhiên quay người lại, còn bản thân mình giống như là một tiểu hài đồng tay không tấc sắc.

Đây là ý nghĩ cuối cùng mà hắn cảm nhận được. Ánh đao như tuyết, đao khí say lòng người, cuồng phóng như sóng biển cuộn trào. Trong khoảnh khắc hoàn toàn nhấn chìm tên thiếu tướng

Sở Vân rốt cục cũng giết được một mạng, thét dài một tiếng. Khí thế tích lũy trên người ầm một tiếng, đột phá bình cảnh, hòa thành khí diễm vô cùng cuồng bạo.

Hung uy ngập trời.

- Bảo hộ thiếu chủ!

Một đám Thiết Gia tinh binh liều chết tiến lên.

Nhưng chỉ làm rạng rỡ thêm cho Tuyết Nha!

Thân Túy Tuyết Đao lại phóng lớn, biến thành cự đại vô bì. Sở Vân mang theo cuồn cuộn đại phong, vung đao chém ra một nhát.

Xoạt!

Ánh đao lướt qua, tàn chi bay múa, máu tươi như mưa, đầu người rơi đầy đất, nội tạng bắn ra khắp bốn phía. Mang theo dư uy không giảm, đập Thiết Ngao bay thẳng ra ngoài giống như một con diều đứt dây. Thiết Ngao chỉ cảm thấy thân thể bay lên trời, cảnh vật hai

bên nhanh chóng lùi lại. Sau đó ầm một tiếng, hắn đụng phải một tảng đá cực lớn, toàn thân vốn là đang tê rần, nhận phải một luồng phản lực mãnh liệt, lập tức truyền đến một hồi đau đớn kịch liệt. Cả người hắn bị đánh lún sâu vào bên trong tảng đá. Bề mặt tảng đá lập tức xuất hiện một cái hố cực lớn. Thiết Ngao nằm ở trung tâm cái hố, đá vụn đâm ở phía sau lưng của hắn, trong chớp mắt máu tươi giàn dụa.

Đau nhức kịch liệt.

Một cơn đau đớn, trùng trùng điệp điệp như sóng biển cuộn trào, tàn phá thần kinh của Thiết Ngao. Sau lưng hắn đầm đìa máu me, đá vụn đâm phía sau mang đến từng cơn đau nhức đến cực điểm, khiến cho hắn chết lặng cả người.

Bịch!

Thiết Ngao từ trong hố, rơi xuống mặt đất. Hắn dãy dụa bò dậy, nhưng theo cử động của hắn, cơn đau lại càng thêm kịch liệt, mạnh mẽ. Cơ hồ khiến cho trước mắt hắn tối sầm lại.

Thừa dịp địch bệnh lấy địch mệnh!

Sở Vân chưa từng bao giờ nhân từ với địch nhân, sau khi san bằng chướng ngại mấy trăm tên tinh binh, lập tức tiếp tục truy sát.

- Tại sao có thể như vậy?! Ta không cam tâm!

Đồng tử Thiết Ngao mãnh liệt co lại, quỳ trên mặt đất, nhìn Sở Vân trước mặt giơ chiến đao lên, trong lòng hắn gào thét. Thực lực của hắn còn chưa chính thức phát huy ra, đã bị năm đầu Linh Yêu đánh phủ đầu, sau đó lại bị Sở Vân mãnh công một hồi, đánh cho hắn không có cơ hội hoàn thủ. Chỉ có thể chống đỡ, chống đỡ, lại chống đỡ.

Nhưng cuối cùng vẫn không chống đỡ nổi!

Thương!

Túy Tuyết Đao bổ xuống chợt bị một chiếc kim hoàn bay ra ngăn cản ngăn cản. Ánh lửa văng tung tóe khắp nơi, tạm thời giải trừ nguy cơ cho Thiết Ngao.

- Bảo hộ thiếu chủ!

Kim hoàn bị Túy Tuyết Đao đánh bay. Ngoan ngoãn quay trở lại trong tay một vị thượng tướng. Trong tay hắn còn một chiếc kim hoàn nữa, hai chiếc kim hoàn này đúng là một đôi, tên là Đông Hải Tử Mẫu Hoàn, đều là Đại Yêu binh.

Đại Yêu Binh thành cặp, chiếc lực vô cùng cường hãn cơ hồ đạt đến một nửa tồn tại Linh Yêu.

- Sở Vân, chớ vội càn rỡ, ta đến lấy đầu ngươi!

Lại một vị Thiếu tướng lập tức phi thân ra, bay lên trên không trung, ra tay vô cùng hung hãn, phóng ra một mảnh ám khí yêu binh. Đồng thời, tiếng hò hét "Giết…Giết" lập tức nổi lên vang vọng khắp bốn phía, hai trăm tên tinh binh Hắc Nha, cưỡi trên Hắc Nha bổ nhào xuống, nhanh chóng kết thành trận thế, bảo vệ Thiết Ngao ở bên trong.

Đám binh lính này này đều là thuộc hạ lúc trước Thiết Ngao mang theo, muốn đồ sát đảo dân Thư gia Đảo nhấc lên gió tanh mưa máu. Nhưng bọn hắn còn chưa kịp đi xa đã chứng kiến một cảnh tượng khó có thể

tin được. Chỉ thấy Thiết Ngao bị Sở Vân điên cuồng bổ đao xuống, đuổi giết từ đỉnh núi cho tới tận chân núi.

Xoát!

Một mảnh ám khí dày đặc rơi xuống đầu Sở Vân. Sở Vân đang muốn vung đao ngăn cản, bỗng nhiên ánh mắt co rút lại, hắn ngửi được trong không khí thoang thoảng một tia huyết khí tanh hôi.

- Cẩu Huyết Đinh!

Bằng vào kinh nghiệm phong phú từ kiếp trước, hắn lập tức nhận ra lai lịch của đám ám khí này, chính là Cẩu Huyết Đinh xú danh vô cùng lan xa. Những huyết đinh này là một đám yêu vật cực kỳ dơ bẩn, có tác dụng gây nhiễu loạn linh quang. Nếu Túy Tuyết Đao

bị nhiễm xú khí của đám ám khí này, linh quang liên hệ giữa hắn cùng Túy Tuyết Đao sẽ lập tức trở nên hỗn loạn. Sở Vân sẽ không còn sử dụng Túy Tuyết Đao thuận buồm xuôi gió giống như trước.

- Tiểu tử, nạp mạng đi!

Cùng lúc này, tên thượng tướng tướng phi thân đến, cầm đôi kim hoàn trong tay, vọt thẳng về phía sau lưng Sở Vân. Kim hoàn tách ra, bay lên cao, hướng tới đầu của Sở Vân đập xuống. Nếu bị nện trúng một kích này, chỉ sợ đầu lâu của Sở Vân lập tức vỡ nát, óc bay tán loạn. Hai người này không hổ là tướng lãnh Thiết gia, thân kinh bách chiến. Vừa ra tay đã phối hợp tung ra công kích tàn nhẫn đến cực điểm, trên chiến trường tràn đầy mùi vị thảm liệt từ trước đến nay chưa từng có. Một mảng lớn Cẩu Huyết Đinh, như một đám mây đen phủ xuống mặt đất. Ngay cả đôi thiết hoàn của vị thượng tướng cũng không thoát khỏi. Kim Hoàn thượng tướng cho dù phải liều mạng cũng muốn ngăn cản Sở

Vân. Chỉ cần Cẩu Huyết Đinh đánh trúng Sở Vân, hoặc là Túy Tuyết Đao, sẽ khiến cho uy lực của Linh Yêu Túy Tuyết Đao bị hạ thấp xuống cực điểm. Tuy rằng hiệu quả chỉ kéo dài trong một thời gian ngắn, nhưng trong một cuộc chiến giành giật đến từng giây từng phút như thế này, nếu có thể khiến cho khí thế đang cuộn trào như sóng lớn của Sở Vân hạ xuống, bọn hắn sẽ có thể đứng vững, vượt qua cơn bão tố này.

Thời khắc mấu chốt, hai mắt Sở Vân nhíu lại, đẩy tiên nang đeo bên hông. Trong nháy mắt, một đạo kỳ quang bay ra, còn chưa rơi xuống đất, chỉ nghe thấy Sở Vân hét lớn một tiếng:

- Thiên Hồ, Hỏa Đức chân thân!

Ầm!

Đạo kỳ quang này lập tức hóa thành một đạo hỏa quang, rơi xuống bên cạnh Sở Vân, gầm lên một tiếng, hỏa diễm thiêu đốt trùng thiên, hình thành liệt diễm ngập trời. Thân hình Sở Vân bị ngọn lửa bao phủ ở bên trong, chỉ trong chớp mắt hỏa diễm bỗng nhiên ngưng

tụ, hóa thành một vị cự nhân tạo ra từ hỏa diễm, thân cao trượng rưỡi, khuôn mặt rõ ràng, không ngờ lại chính là Sở Vân.

Toàn thân Hỏa diễm cự nhân cơ bắp cuồn cuộn, cường tráng oai phong. Xích diễm gần như ngưng tụ thành thực chất, toàn thân đều là màu đỏ thẫm, tản ra nhiệt lực vô cùng cuồng bạo. Tóc của hắn giống như là một bó đuốc đang hừng hực thiêu đốt.

289. Chương 103 : Dũng Mạnh Không Thể Chống Cự (hạ)

Chương 103 : Dũng mạnh không thể chống cự (hạ)

Trên người hắn mặc tiên y thụ đái, tiên y phong cách cổ phác, thụ đái quấn quay hai tay, vờn quanh thân thể, không gió mà phiêu đãng.

Đây chính là Đạo pháp tuyệt phẩm thượng cổ. .. Hỏa Đức chân thân, công phòng nhất thể. Giờ phút này, Sở Vân đã trở thành Hỏa Đức tinh quân trong truyền thuyết từ thời Thượng Cổ.

- Đây là cái gì?

Kim Hoàn nện vào thân thể cự nhân, ầm một tiếng, lập tức bị lực phản chấn đánh bay ra ngoài.

Xuy xuy xuy…

Cẩu Huyết Đinh bắn trúng Hỏa Đức chân thân, lập tức bị hòa tan bốc lên từng luồng khói xanh. Cẩu Huyết Đinh có tác dụng đối với yêu vật, nhưng lại bị hỏa hành cùng quang hành khắc chế.

- Đạo pháp tuyệt phẩm thượng cổ… Hỏa Đức chân thân? Sao có thể rơi vào trong tay hắn!

Thiết Ngao trợn mắt, nhìn Hỏa diễm cự nhân ở trước mắt một cách không thể tin được, trong nội tâm khiếp sợ đến cực điểm. Mây đen vần vũ, gió biển cuồng bạo, Sở Vân đứng đó, cúi đầu ngạo nghễ nhìn xuống cừu địch. Túy Tuyết Đao vốn biến thành cực lớn, lúc này trong tay cự nhân dường như lại vô cùng hài hòa, nhân đao hợp nhất lại càng tăng thêm sức mạnh! Trong lúc nhất thời, sóng nhiệt bức người, khiến cho chúng nhân cảm thấy vô cùng kinh hãi. Khí độ Sở Vân phóng đại tới cực điểm, giống như là thiên thần hạ phàm, trong vòng một trăm dặm, đều có thể thấy được tư thế oai hùng của hắn!

- Phạm quê hương ta, đây là các ngươi muốn chết!

Sở Vân bình ổn lại ngữ điệu, nhưng thanh âm cực lớn, vang vọng khắp Thư gia Đảo.

Xoạt!

Toàn bộ đảo đô mãnh liệt nổ vang. Vô số đảo dân trong lúc bị kỳ tập trở nên hốt hoảng, rốt cục cũng ổn định lại tâm thần. Ánh mắt của ngàn vạn người đều hướng lên trên người vị Hỏa diễm cự nhân đứng trên ngọn núi, nghe thấy những lời như vậy, giống như là đã

tìm được trụ cột tinh thần.

- Ta liều mạng với đám cẩu tặc các ngươi!

Một vị lão nhân thất tuần, nộ phóng xông quan, vung liêm đao dùng để làm nông lên, bổ xuống đầu một tên tinh binh Hắc Nha.

Phịch một tiếng.

Lão nhân không phải là đối thủ của tên tinh binh, bị đánh bay ra ngoài, đụng sập vách tường, máu nhuộm vạt áo, lập tức tử nạn.

- Súc sinh!

Lập tức lại vô số người xông đến. Trong bọn họ có lão nhân, có tiểu hài tử, thậm chí còn có cả thai phụ!

- Thư gia Đảo phẫn nộ rồi!

- Con mẹ nó!

- Băm bọn chúng thành thịt nát.

- Đánh chết đám chó đẻ này!

Tinh binh Hắc Nha bị đánh đến tối tăm mặt mũi, liên tiếp bại lui.

Vô số người, cho dù là người bình thường, cho dù không có yêu vật ở trong tay, cũng đều giơ cao cuốc, thuổng, gậy gộc thậm chí là cả gạch, đá ùa lên. Mang theo ý chí chiến đấu cho dù chết cũng phải cắn được ngươi một miếng, hung hăng phản kích lại.

- Cái này còn là người sao?

- Điên rồi, thực sự điên loạn cả rồi. Đám người Thư gia Đảo đều là một lũ điên!

- Mẹ nó, thiếu chủ vẫn còn đang trong vòng nguy hiểm. Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Đám tinh binh Hắc Nha thất kinh, cảnh tượng dân chúng đáng thương, vừa chạy trốn vừa gào rú thảm thiết cũng không xuất hiện. Bọn chúng bị ngàn vạn đảo dân mang theo ý chí dù chết không sờn nhấn chìm!

- Con mẹ các ngươi, dám đụng đến Thư gia Đảo chúng ta!

Vô số tinh binh chuông đồng cũng gia nhập chiến trường. Chuông đồng đeo ở bên hông bọn họ huy vũ tiểu yêu đao, mỗi người đều huyết khí bốc cao, hai mắt đỏ thẫm, đằng đằng sát khí, như mãnh lang ác hổ.

- Ổn định! Mau ổn định lại trận hình!

Trong đám tinh binh Hắc Nha có người gào thét. Nhưng mà tinh binh chuông đồng mặc xích y, giống như là một cơn sóng lửa, khí thế vô cùng hung mãnh, căn bản là không thể ngăn cản nổi. Họ đánh cho tinh binh Hắc Nha trận hình đại loạn, tan tác thảm bại.

Vốn tinh binh Hắc Nha nhân số đã ít, lại không có tướng lãnh chỉ huy, sĩ khí lập tức xuống thấp tới cực điểm, bị đánh đến mức toàn quân tan rã.

- Bay lên không trung, mau bay lên không trung!

Đúng lúc nguy nan, chợt xuất hiện một tiếng hô lớn. Những lời này lập tức thức tỉnh đám tinh binh Hắc Nha còn lại. Đúng vậy, chúng ta vẫn có thể phi hành mà! Bọn hắn kinh hỷ như điên, vì tìm được phương pháp đột phá vòng vây mà cảm thấy may mắn không thôi. Tinh binh Hắc Nha trong lúc nhất thời đều đồng loạt bay lên không trung.

- Mẹ nó, rốt cục cũng an toàn!

- Mọi người cùng nhau chém chết đám chó điên này!

Đám tinh binh Hắc Nha ngồi ở trên lưng Hắc Nha, nhìn đám đông dưới chân, sắc mặt tái nhợt lập tức biến thành dữ tợn.

- Lão tử liều mạng với ngươi!

Một vị lão nhân chạy lên tháp cao ở phụ cận, sau đó phi thân ra, bổ nhào vào một tên tinh binh Hắc Nha. Song phương lập tức từ trên không trung rơi xuống mặt đất. Vị lão nhân lập tức tử nạn, tên tinh binh Hắc Nha thể chất mạnh hơn một chút, chỉ gãy hai xương đùi, phát ra tiếng rú thảm điên cuồng.

- Giỏi lắm, dám kỳ tập Thư gia Đảo sao!

- Giết!

- Con mẹ ngươi!

Một đám dân chúng điên cuồng, bổ nhào đến. Dùng cuốc thuổng, gậy gộc, thái đao, đòn gánh, gạch, đá trong tay chém tên tinh binh Hắc Nha rơi xuống mặt đất thành thịt vụn.

- Có gan thì xuống đây!

Một thai phụ cầm trong tay một, máu me đầy mặt.

- Một đám hèn nhát, xuống đây quyết đấu cùng lão tử!

Một tiểu nam hài gần bảy tuổi, chỉ tay lên đám tinh binh Hắc Nha bay trên bầu trời, dùng thanh âm trẻ con kêu gào.

Vô số thanh niên, lập tức nhao nhao chạy lên những tháp cao, muốn học tập theo lão nhân, dùng bài cũ, đuổi giết đám tinh binh Hắc Nha.

- Cái này còn là người sao?

Đám tinh binh Hắc Nha lập tức tránh xa khỏi những tháp cao.

Có người liên tục nuốt nước bọt, nhìn đám đông dân chúng đang sát khí đằng đằng ở dưới chân, cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Liên tiếp có tinh binh Hắc Nha cưỡi Hắc Nha nhao nhao bay lên cao.

Rống!

Một tiếng rồng ngâm vang vọng khắp Thư gia Đảo. Thương Lam Hải Long bỗng nhiên xuất hiện, miệng rồng mở lớn. Long vĩ quất ra, tàn sát một cách triệt để đám tinh binh Hắc Nha còn sót lại trên không trung.

- Dám tập kích Thư gia Đảo, chết chính là kết cục duy nhất của các ngươi.

Thư Thiên Hào đứng trên đầu rồng, lăng phong hét lớn. Hắn chỉ còn lại cánh tay phải, nắm lấy chiến đao. Dưới chân đạp lên một cỗ thi thể. Đó chính là thi thể của Bôn Lôi Đại Tướng, tròng mắt hắn trợn trừng, vẻ hoảng sợ trước khi chết đọng cứng lại ở trên mặt

hắn.

- Ta chặn ở nơi này, các ngươi mau đi cứu thiếu chủ, sau đó nhanh chóng bỏ trốn!

Mắt thấy Thương Lam Hải Long phi đến, trong chúng tướng đang bị năm đầu Linh Yêu vây công lập tức vang lên tiếng thét.

Mọi người nhìn lại, người đó chính là một trong tứ đại tướng của Thiết gia Đảo — Thôn Thiên Đại Tướng!

- Thôn Thiên Mãng, nuốt cho ta!

Hắn điên cuồng hét, Thôn Thiên Mãng đẳng cấp Linh Yêu lập tức mở lớn cái miệng giống như chậu máu, không ngờ chỉ cần một ngụm đã nuốt trôi một đầu Linh Yêu thủ hộ điện!

290. Chương 104 : Đuổi Giết Ngươi Chạy Chối Chết (thượng)

Chương 104 : Đuổi giết ngươi chạy chối chết (thượng)

- Chúng ta rút lui!

Đám tướng lãnh còn sống không nhiều, nhân cơ hội này, nước mắt rưng rưng, vội vàng rút lui.

Ầm!

Trong giây lát, trên đường chúng tướng chạy xuống dưới chân núi, một bóng người giống như là lưu tinh nện thẳng xuống đất.

- Kim Hoàn Thượng Tướng!

Chúng tướng nhận ra người này, lập tức lớn tiếng kêu lên đầy sợ hãi.

Đôi kim hoàn của Kim Hoàn Thượng tướng đã bị đánh bại, xương cốt toàn thân hắn đã vỡ vụn, cố gắng đề một hơi:

- Nhanh! Sở Vân quá hung mãnh, mang thiếu chủ đi…

Nói xong, hắn phun ra một ngụm máu lớn, ngoẹo đầu sang một bên, lập tức tắt thở.

Chúng tướng chạy như điên, khi đến chân núi, lại chứng kiến một màn kinh người.

Sở Vân hóa thành cự nhân, nắm chặt một tên thiếu tướng ở trong lòng bàn tay, bóp chặt giống như là đang bóp một con gà con.

- A…

Tên thiếu tướng sử dụng Cẩu Huyết Đinh, bị bàn tay Sở Vân bóp chặt. Hỏa diễm xung quanh Hỏa Đức chân thân nóng rực, thiêu đốt khiến cho hắn gào thét vô cùng thảm thiết. Chỉ sau vài hơi công phu, khí tức của hắn đã hoàn toàn biến mất. Hỏa diễm bùng lên từ trong lòng bàn tay của Sở Vân, thiêu đốt cái xác của hắn triệt để biến thành tro bụi. Chỉ còn lưu lại một cái hồ lô màu máu. Đây là Đại Yêu binh Cẩu Huyết Hồ Lô, có thể tạo ra Cẩu Huyết, chế tạo ra đám ám khí Cẩu Huyết Đinh này.

Sở Vân thu chiến lợi phẩm này lại, chúng tướng chạy đến lập tức phân ra hai người cản đường. Những người còn lại mang theo Thiết Ngao, hướng Mê Vụ Thuyền chạy chối chết!

- Chạy đâu?!

Đúng lúc này, Thư Thiên Hào khống chế Thương Lam Hải Long, từ trên cao bổ nhào xuống.

- Bôn Lôi Đại Tướng!

Chúng tướng thấy thi thể của Bôn Lôi Đại Tướng dưới chân Thư Thiên Hào, vừa sợ vừa giận.

- Các ngươi mau chạy, bảo vệ tốt cho thiếu chủ!

Hai vị thượng tướng đồng thành hét lớn, sau đó phi thân ra, liều mạng tạm thời ngăn cản Thương Lam Hải Long!

- Buông ta xuống, ta muốn đánh tiếp, muốn đánh tiếp!

Thiết Ngao bị chúng tướng cõng trên lưng chạy trốn, trong miệng phát ra từng đợt gào thét.

Nhục nhã giống như là ngọn lửa đang thiêu đốt nội tâm hắn. Hắn thất bại quá mức biệt khuất, thực lực của bản thân còn chưa kịp thi triển, đã bị Sở Vân cường công đánh bại. Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng trải qua thiệt thòi lớn như vậy! Hai mắt hắn đỏ thẫm, tràn ngập tơ máu. Tâm tình đã hoàn toàn mất khống chế, nộ hỏa trùng thiên, tức giận đến mức sắp phát điên rồi. Đám người bọn hắn hùng hổ tiến đến, mang theo tin tưởng tất thắng, muốn đồ sát cả Thư gia Đảo. Nhưng hiện giờ, lại chạy trối chết như chó nhà có tang, binh hao tướng tổn, bị đánh đến tan tác. Kế hoạch tác chiến cùng hiện

thực tàn khốc cách xa nhau đến một trời một vực.

- Thiết Ngao! Có gan thì đừng chạy!

Sở Vân bước một bước lớn, cầm Túy Tuyết Đao khổng lồ trong tay. Sau khi giải quyết vài chướng ngại trên đường, vẫn đuổi sát ở phía sau.

- Để ta cản hắn!

Một vị nữ tướng yêu kiều quát lên một tiếng. Dáng người nàng yểu điệu, nhìn chằm chằm Sở Vân với ánh mắt âm tàn, ôm trong lòng Nhân Diện Tỳ Bà, ngón tay như ngọc gảy đàn một cách thần tốc.

Tranh tranh tranh tranh……

m thanh hào hùng, hóa thành âm nhận (đao gió) vô hình, cắt đứt không khí, vô cùng lợi hại. Bắn trúng Hỏa Đức chân thân của Sở Vân, nổi lên từng đợt hỏa diễm.

- Tuyết Nha Thiên Trùng!

Sở Vân huy động cự đạo, một đạo nguyệt nhận cực lớn, trong trẻo như băng tinh, mang theo khí thế tê thiên liệt địa vô cùng khủng bố, ầm một tiếng, chém thẳng vào người vị nữ tướng.

Phanh!

Nhân Diện Tỳ Bà của nữ tướng bất quá chỉ có đẳng cấp Đại Yêu, lập tức bị Linh Yêu Túy Tuyết Đao đánh bại, hóa thành một khối yêu tinh. Nữ tướng lập tức phun máu, giống như diều đứt dây, bay thẳng về phía xa xa.

Sở Vân giậm chân một cái đuổi theo phía sau, một cước đạp xuống, giẫm nàng thành thịt nát. Đám người Thiết Ngao, đành phải phái thêm tướng ra ngăn cản. Sở Vân thần cản giết thần, phật ngăn giết phật, liên tục trảm hai tướng, lúc này Thư Thiên Hào cũng cưỡi rồng đuổi kịp. Phụ tử hai người liên thủ, uy lực không thể đỡ, lại chém thêm một tướng. Bên Thiết Ngao cũng đã lên được Mê Vụ Hào. Hắn lúc đến mãnh tướng như mây, tinh binh mấy trăm, hôm nay lại chỉ còn lại hai người hắn cùng biểu đệ Thiết Liệt.

- Khởi hành! Nhanh khởi hành!

Thiết Liệt phát ra tiếng hét đầy hoảng sợ, nhưng không cần hắn la hét, thủy thủ trên thuyền đã sớm bắt đầu gấp rút điều động.

Sở Vân cùng Thư Thiên Hào, lập tức chặn đường.

- Xích Mi Long Vị Thú!

Thiết Liệt cắn răng, triệu hồi chủ lực Đại Yêu thú của bản thân, nhằm ngăn cản.

Thân hình Xích Mi Long Vị vô cùng lớn, không hề dưới Sở Vân ở trạng thái Hỏa Đức chân thân. Nhưng lại không chống cự được bao lâu, đã bị vài trảo của Thương Lam Hải Long bẻ gãy tay, Sở Vân bổ thêm một

đao, lập tức chém bay đầu lâu của nó. Tiên huyết phun ra như suối, cao đến vài trượng. Sau đó thi thể không đầu của nó đổ xuống, bụi mù nổi lên bốn phía, máu chảy đầy đất, chết đến không thể chết lại.

Sở Vân nhịn không được thét dài một tiếng, thống khoái đến cực điểm.

Một trận chiến này khiến cho hắn hiểu được đầy đủ cái gì mới gọi là chiến lực cấp Linh Yêu!

Túy Tuyết Đao đẳng cấp Đại Yêu, cùng đẳng cấp Linh Yêu, hoàn toàn không thể so sánh. Yêu Đao có linh, khiến cho hắn huy động vô cùng thuận tay, giống như là một bộ phận trên thân thể, ăn ý đến cực điểm.

Chuyển động của từng chiêu đao, không có một tia ngưng trệ. Hắn một đường chém giết, chặt đầu tướng lĩnh Thiết gia như thái rau bổ dưa, không có bất kỳ trường hợp nào ngoại lệ.

- Thiết Ngao, ngươi trốn không thoát đâu!

Hắn cười ha hả, khí thế đạt đến đỉnh phong, vung đao đuổi giết ngay phía sau.

Thiết Ngao đau đến mức ướt đẫm mồ hôi, sau khi lên thuyền mới cấp cho hắn cơ hội lấy ra một vị đan dược từ trong ***g ngực.

- Cuồng Long Thăng Thiên Đan!

Thiết Liệt mắt thấy vị đan dược này lập tức hoảng sợ kêu lớn.

- Biểu ca, không được! Loại đan dược này dùng một vị tổn thọ mười năm. Tuy rằng có thể khôi phục thương thế, nhưng giống như uống rượu độc giải khát, chính là ép huynh phải bộc phát ra tiềm lực che dấu của bản thân mà thôi!

- Câm miệng! Đến bước đường này, nếu không dùng vị đan dược, chúng ta có thể trốn thoát sao?

Thiết Ngao chợt quát một tiếng, ngửa đầu nuốt trọn vị Cuồng Long Thăng Thiên Đan này.

Thiết Liệt im lặng.

- A...a...a!

Thiết Ngao cắn chặt răng, gân xanh nổi lên đầy người, dược lực cuồng bạo giống như là một cơn lũ dữ, tỏa ra khắp người hắn. Thương thế của hắn lập tức lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, thậm chí gân cốt của hắn còn biến lớn, khiến cho thể hình của hắn cường tráng gấp đôi lúc trước.

- Trấn Yêu Tháp, Kim Đức chân thân!

291. Chương 105 : Đuổi Giết Ngươi Chạy Trối Chết (trung)

Chương 105 : Đuổi giết ngươi chạy trối chết (trung)

Hắn mạnh mẽ đứng lên, Trấn Yêu Tháp hóa thành kim quang bàng ngạc, bao phủ quanh thân thể hắn. Sau một luồng hào quang chói mắt, liền xuất hiện một vị cự nhân màu vàng thân cao hai trượng. Trên người hắn đồng dạng cũng là tiên y thụ đái, khuôn mặt giống hệt Thiết Ngao , mang theo uy nghiêm của một vị thần linh thời Thượng Cổ. Hắn so với Sở Vân dưới hình dạng Hỏa Đức chân thân cao hơn nửa trượng, nguyên nhân chủ yếu chính là do Thiên Hồ chỉ có đẳng cấp Đại Yêu, mà Trấn Yêu Tháp thi triển ra Kim Đức chân thân, đã có đẳng cấp Linh Yêu.

- Thiết Tuyến Long Du Thương!

Thiết Ngao hét lớn một tiếng, yêu thương đã rơi mất trong cuộc chiến khi nãy, giống như là du long, chỉ chốc lát sau đã bay trở về trên tay của hắn. Sau khi kim mang phủ lên toàn thân Thiết Tuyến Long Du Thương, hình dáng của nó lập tức biến đổi.

- Có thể tự động tìm về chủ nhân?

Nội tâm Sở Vân khẽ động, đạo pháp bên trong Thiết Tuyến Long Du Thương khiến cho hắn sinh ra hứng thú.

- Giết!

Thiết Ngao dậm chân một cái, bay lên trên không trung, hướng Sở Vân đâm tới một thương. Sở Vân không chút nào yếu thế, cũng đạp mạnh một cái, Hỏa Đức chân thân bay thẳng lên, vọt tới Kim Đức chân thân.

Ầm!

Trường thương cùng Túy Tuyết Đao va chạm, sóng khí bắn ra, khiến mặt biển nổi nên vô số cơn sóng dữ.

Song phương kẻ tám nạng người nửa cân bất phân thắng bại.

- Không ngờ đạo pháp Hỏa Đức chân thân này còn có cách vận dụng như vậy.

Ánh mắt Sở Vân ngưng tụ. Túy Tuyết Đao là Linh Yêu binh, mà Thiết Tuyến Long Du Thương của Thiết Ngao bất quá chỉ là Đại Yêu binh. Nhưng được Kim Đức chân

thân gia trì, dựa vào uy lực của Trấn Yêu Tháp, Thiết Tuyến Long Du Thương hiện tại có thể ngạnh kháng Túy Tuyết Đao của Sở Vân, bất phân thắng bại.

Tâm niệm Sở Vân tâm niệm vừa động, cũng bao phủ Hỏa Đức Chân Thân lên Túy Tuyết Đao. Kết quả, tạo ra phản lực trùng điệp, thân đao khẽ ngâm một tiếng, đao mang lập tức sáng chói, thiếu chút nữa đánh sụp cả Hỏa Đức chân thân.

- Chuyện này..!

Sở Vân sững người, hắn cấp tốc suy nghĩ, lập tức hiểu rõ:

- Hỏa Đức chân thân là đạo pháp hành hỏa, Túy Tuyết Đao mang thuộc tính băng là biến chủng của thủy hành. Xem ra nếu muốn phối hợp với Hỏa Đức chân thân, ta cần có một thanh yêu binh hành hỏa!

Đúng thời điểm này, Thư Thiên Hào khống chế Thương Lam Hải Long kịch chiến cùng Thiết Ngao. Song phương ngươi tới ta lui, tung hoành ngang dọc. Đủ loại đạo

pháp đan xen vào nhau, lưu quang dị thải chói lọi, tràn đầy một cỗ khí tức thảm liệt.

- Tại sao lại có thể như vậy? Rõ ràng Thư Thiên Hào đã bị chặt mất một tay, nhưng chiến lực không hề giảm sút, vẫn ở trạng thái đỉnh phong, còn cao hơn cả ta một chút!

Thiết Ngao càng đánh càng khiếp sợ, vì thực lực thâm sâu của Thư Thiên Hào mà cảm thấy giật mình. Nhưng hắn chợt minh bạch chân tướng, liên tưởng đến Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi.

- Một tên Thư Thiên Hào đã là kình địch, hơn nữa còn có Sở Vân…

Hắn vừa đánh vừa lui, trong nội tâm tuy rằng cực độ không cam lòng cùng phẫn hận, nhưng hắn vẫn còn tỉnh táo, chưa đến mức ngu muội.

- Thiết Ngao ngươi còn muốn chạy sao?

Sở Vân cười lớn một tiếng. Hỏa diễm cự nhân kéo theo một đạo hỏa hồng, giơ cự đao lên, hung hăng chém xuống đỉnh đầu Thiết Ngao. Thiết Ngao không kịp chuẩn bị, trợn mắt, vội vàng miễn cưỡng giơ trường thương lên đỉnh đầu.

Ầm!

Sở Vân bổ xuống một đao cực mạnh, lực đạo mãnh liệt, trực tiếp đánh Thiết Ngao bay thẳng vào trong lòng biển.

Ầm!

Sóng lớn cuốn thẳng lên trời, cự nhân màu vàng không ngờ lại ẩn náu xuống lòng biển, không có ý định lộ diện.

- Thiết Ngao, không phải là ngươi lực áp đồng niên, nhất đại hùng chủ sao? Sao lại trốn như vậy?

Sở Vân lớn tiếng quát, đứng ở giữa không trung, nhằm chuẩn vào thân ảnh màu vàng trong lòng biển, giơ Túy Tuyết Đao lên không ngừng chém xuống đao pháp, Đại Long Văn, Tuyết Nha Thiên Trùng một đao nối tiếp một đao, bổ xuống mặt biển, đánh vào trong lòng biển.

Thiết Ngao bị đánh đến mức tối tăm mặt mũi, nhiều lần bị đánh trúng, khiến cho thân thể hắn lảo đảo, té xuống mặt đáy biển.

- Sở Vân!!! Thù này không báo, không phải Thiết Ngao!

Thiết Ngao gần như là nghiến răng nghiến lợi gầm lên, vừa tức vừa hận. Nhưng lý trí lại mách bảo hắn, tuyệt đối không thể ngạnh kháng.

Hắn là thiên chi kiêu tử, là hùng chủ trong tương lai. Nhưng không ngờ lại có ngày bị đuổi giết giống như một con chó chết. Loại khuất nhục này tích tụ trong ***g ngực khiến cho hắn cảm thấy một loại xúc động mãnh liệt muốn thổ huyết.

- Cho rằng trốn dưới đáy biển là đã an toàn sao? Thương Lam Hải Long! Đi!

Thư Thiên Hào nhảy lên bờ vai Sở Vân, chỉ tay một cái, Thương Lam Hải Long gào thét một tiếng, rồng về biển cả.

Hỏa Đức chân thân của Sở Vân, không tiện tác chiến dưới biển. Nhưng Thương Lam Hải Long lại là bá chủ hàng thật giá thật của biển cả. Lúc này tuy rằng lão long gặp phải một chút thương tích, nhưng vẫn thể hiện được huy hoàng cùng dũng mãnh ngày xưa.

Lão long tác chiến cùng Kim Đức chân thân trong lòng biển, kinh nghiệm phong phú, công kích bá đạo, khiến cho Thiết Ngao phải chịu nhiều đau khổ.

Bất đắc dĩ, Thiết Ngao đành phải trồi lên khỏi mặt nước Sở Vân sớm đã chờ ở bên trên, lập tức bổ xuống một đao, đánh bay hắn trở lại lòng biển.

Sóng biển dữ dội, Thương Lam Hải Long càng đánh càng hăng, khí thế mênh mông cuồn cuộn. Biển khơi chính là nhà của nó, cự nhân màu vàng, bị lão long đùa bỡn trong tay.

Thiết Ngao cảm thấy mình bị trêu đùa, phát ra từng tiếng gầm phẫn nộ. Hắn không phải đối thủ của Thương Lam Hải Long, lại đành phải trồi lên mặt nước. Sở Vân cười ha hả, lại chém xuống một đao cuồng bạo, như đập bóng da, đánh bay cự nhân màu vàng trở lại đáy biển.

Ba lần bảy lượt như vậy, Sở Vân bỗng nhiên biến sắc. Hỏa Đức chân thân tán loạn, một lần nữa hóa thành Thiên Hồ. Nó vô cùng mỏi mệt, yêu nguyên cùng thể lực đều đã hạ xuống mức thấp nhất. Đạo pháp Hỏa Đức chân thân này đồng thời hao tổn cả yêu nguyên cùng thể lực, nếu Thiên Hồ không phải là yêu thú tuyệt phẩm, yêu nguyên sung túc, chỉ sợ là đã sớm không duy trì được đến lúc này.

- Vất vả cho ngươi rồi!

Sở Vân thu Thiên Hồ vào trong tiên nang.

Rống!

Thương Lam Hải Long lập tức phá tan mặt biển, đỡ lấy Sở Vân cùng Thư Thiên Hào từ trên không trung rơi xuống.

Phốc!

Long thể của Thương Lam Hải Long bỗng nhiên run lên một cái, phun ra một ngụm long huyết. Thân thể nó vốn đã bị trọng thương, rốt cục cũng không chịu nổi kịch chiến như thế, đã dẫn động thương thế tái phát.

- Ha ha ha! Rốt cục cũng đã đến lượt ta!

Thiết Ngao phát hiện ra chuyện này, vốn đang sững sờ, chợt cười lớn một cách càn rỡ.

Cự nhân màu vàng huy động trường thương, phản giết trở lại. Hắn kích động đến toàn thân run rẩy, lúc này tràn đầy một loại khoái cảm hãnh diện.

292. Chương 106 : Đuổi Giết Ngươi Chạy Trối Chết (hạ)

Chương 106 : Đuổi giết ngươi chạy trối chết (hạ)

- Tưởng ngon sao, Bách Túc Kim Ngô, ra đi!

Sở Vân cười lạnh, vỗ vỗ tiên nang bên hông. Một đầu Phi Thiên Ngô Công hình thể không thua gì Thương Lam Hải Long, kim giáp sáng chói, ầm ầm đăng tràng.

- A!

Tiếng cười to của Thiết Ngao lập tức im bặt. Sở Vân lấy thêm ra Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi. Trong đó, Long Tinh Quả của Vạn Tu Tham Long liên tục nháy động, bắn ra Trường Sinh Huyền Quang, lập tức không chế được thương thế của Thương Lam Hải Long, ngăn cản vết thương cũ tái phát.

- Gì? Long Tinh này?

Thiết Ngao thấy khỏa Long Tinh Quả này, cảm thấy nó cực kỳ quen mắt, kinh hô.

- Nói đến khỏa Long Tinh này thì phải cảm tạ Thiết Ngao Thiếu đảo chủ ngươi rồi!

Sở Vân, vung vẩy cành hoa ở trong tay.

- Ngươi!!

Thiết Ngao thiếu chút nữa tức đến nổ phổi. Tư vị lúc này đã khiến hắn khó có thể chịu được rồi, giờ lại thêm cả chuyện nữ tử hắn ái mộ, đưa lễ vật mình dâng tặng, tặng lại cho một tên nam nhân khác. Loại chuyện như thế này hắn sao có thể chịu đựng nổi?

- Nói! Ngươi cùng nàng đến tột cùng là có quan hệ gì?!

Thiết Ngao phát ra tiếng gào thét phẫn nộ đến cực điểm.

Sở Vân cười ha hả, đáp:

- Ngươi đoán thử xem!

Thiết Ngao hận không thể đem bản mặt của Sở Vân dẫm thành thịt nát, nhưng cuối cùng hắn vẫn ngạnh sanh nuốt trôi khẩu ác khí này, tiếp tục đào tẩu. Sở Vân biến sắc, hắn khích tướng Thiết Ngao, không ngờ đối phương lại không rơi vào bẫy. Nhân vật thiên tài này, có lẽ sau nhiều lần vấp ngã đã trưởng thành hơn một chút. Cho tới bây giờ Thiết Ngao chưa từng bị đả kích như thế, nhưng cũng chính bởi vì như vậy, mà tâm tính

bắt đầu trở nên thành thục.

- Nếu giết được hắn, Trữ Thiên Vương cũng đã chết. Chư Tinh Quần Đảo này, còn ai có thể ngăn cản Thư gia chúng ta?

Sở Vân kiên nhẫn, không ngừng truy kích.

Thiết Ngao bất đắc dĩ, nhịn đau bỏ ra một cái giá lớn, ném Thiết Tuyến Long Du Thương ra. Long Du Thương không biết đã lĩnh ngộ đạo pháp gì không ngờ lại hóa

thành một đầu Thiết Tuyến Kim Long, cản đường Sở Vân. Sở Vân khống chế Bách Túc Kim Ngô, tả xung hữu đột nhưng không tài nào vượt qua. Lúc này đành thở dài một tiếng, bỏ qua ý định truy sát Thiết Ngao. Vận dụng Băng Phách Thần Quang, phong bế Thiết Tuyến Long Du Thương trong một khối băng.

- Không thể tưởng tượng được! Không ngờ Thiết gia lại ra tay với Thư gia đảo chúng ta. Nếu như không có năm đầu Linh Yêu, chỉ sợ là lần này lành ít dữ nhiều rồi!

Sau khi tìm kiếm một hồi, nhưng không phát hiện ra bóng dáng của Thiết Ngao, Thư Thiên Hào đứng ở trên đầu rồng, thở dài một tiếng, vô cùng ưu sầu. Nơi này đã là biên giới tiếp giáp với lãnh địa của Thư gia, mặc dù có trong tay Bách Túc Ngô Công của Trữ Phàm Trần, nhưng nó cũng chỉ là đẳng cấp Đại Yêu. Chiến lực duy nhất cấp Linh Yêu là Thương Lam Hải Long lại thụ thương nghiêm trọng, may mà có Trường

Sinh Huyền Quang áp chế thương thế, đương nhiên là không thể tái chiến. Phụ tử hai người đành buông tha cho việc đuổi giết Thiết Ngao.

- Phụ thân không cần lo lắng, binh đến tướng ngăn, nước lên đập chặn!

Sở Vân nghe thấy Thư Thiên Hào thở dài, lập tức cao giọng cười, an ủi.

Thần sắc Thư Thiên Hào chấn động:

- Không sai! Lần này Thiết gia tổn thất thảm trọng, trong một thời gian ngắn sẽ phải chấn áp lại cục diện, không thể phân tâm ra tay xuất thủ đối phó với chúng ta. Mà cho dù bọn chúng có đến thì cũng sẽ có đại đao tiếp đón, phụ tử chúng ta liên thủ, còn gì phải sợ

nữa?

Nói đến đây, hắn cười ha hả, hào khí nổi lên, chiến ý sục sôi. Hai mắt Sở Vân sáng ngời, đây mới chính là phong thái của Chư Tinh Mãnh Hổ!

Hai cha con khải hoàn trở về, lập tức dẫn phát toàn bộ Thư gia đảo hoan hỷ.

Chưa nói tới Thư Thiên Hào, một trận chiến này, uy vọng của Sở Vân cũng đạt đến đỉnh điểm. Vô số đảo dân đều nhớ rõ câu nói của Hỏa diễm cự nhân đứng trên đỉnh núi.

Phạm quê hương ta, chính là muốn chết!

- Lời này tuy rằng thô thiển, nhưng lại khí thế vô cùng! Biểu hiện được tấm lòng của tất cả người dân!

- Đảo chủ, đánh! Thiết gia lại dám đánh lén chúng ta, hành vi vừa khốn nạn vừa hèn hạ như thế, chúng ta phải báo thù!

- Chiến tranh! Chúng ta muốn chiến tranh! Nợ máu trả bằng máu, chỉ có dùng máu của địch nhân mới có thể giải được mối hận ở trong lòng này!

Quần chúng kích động, vô số già, trẻ, lớn, bé… Gào thét, chiến ý bộc phát giống như ngọn lửa, thiêu đốt ngập trời.

Hành vi đánh lén của Thiết gia bắt đầu một cuộc chiến không báo trước, khiến cho bọn họ vừa thống hận, vừa khinh thường. Chính thức đã chọc giận đảo dân Thư gia Đảo.

Ta không đánh ngươi đã là tốt lắm rồi. Không ngờ ngươi lại dám đánh lén ta!

Không cần biết ngươi là Thiết gia chó má gì, quản ngươi cường đại như thế nào.

Đám chó má, các ngươi không chết, ta chết!

…

Ngay trong đêm Thiết Ngao kỳ tập Thư gia Đảo thất bại đào vong, Thư Thiên Hào khẩn cấp triệu tập văn thần võ tướng, tiến hành thương nghị.

- Quân tâm có thể dùng…..

Thư Thiên Hào nghĩ lại một màn khi bản thân vừa quay trở lại đảo, cảm thán than thở.

- Không ngờ Thiết gia dám tập kích Thư gia Đảo, xem ra sự quật khởi của chúng ta, đã khiến cho bọn chúng kiêng kỵ rồi. Nếu Thiết gia lại cùng Thư gia Đảo chúng ta khai chiến, tình hình không quá lạc quan..!

Du Nha đại sư có chút lo lắng nói.

- Điểm này ngược lại không cần quá lo lắng. Thiết gia đã ở ngôi vị bá chủ quá lâu. Quân sĩ đã biến thành lười nhác, tướng lĩnh thì kiêu ngạo, thời gian trôi qua đã hoàn toàn không để bất cứ thế lực vào trong mắt nữa. Trận kỳ tập đêm nay chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Một trận chiến này, chúng ta trảm hơn mười tướng, một đại tướng, hai thượng tướng, bảy thiếu tướng. Tổn thất thảm trọng, nghe mà rợn cả người. Quả thực đã khiến hắn hao tổn một nửa võ tướng của Thiết gia,

nội bộ bọn chúng chắc chắn sẽ phân rã. Huống hồ cây cao đón gió, thế lực quanh đó cũng sẽ không ngồi nhìn cơ hội tốt bực này trôi qua.

Sở Vân nói đến đây, dừng lại một chút, sau đó mới nói tiếp:

- Cho nên Thiết gia tạm thời không cần lo lắng, mấu chốt vẫn là nhanh chóng đánh bại Viêm Gia, chiếm lĩnh Viêm Gia đảo. Nếu để kéo dài, Thiết gia ổn định xong tình hình nhất định sẽ ra tay đối phó với chúng ta!

Lời nói này nghe rất có lý, Du Nha nghe xong, lập tức cũng cảm thấy thư thái hơn rất nhiều.

- Hừ! Thiết gia đến thì đánh Thiết gia, Viêm Gia đến thì chém Viêm Gia! Sợ cái rắm gì!

Thanh âm của Vũ Đại Đầu vừa buồn bực vừa khó chịu, Thiết gia hèn hạ kỳ tập, khiến cho hắn vô cùng phẫn nộ. Đồng thời quân ta đại thắng, cũng đã dẫn phát ra khí tức bưu hãn của hắn. Giống như là lời vừa lúc nãy của Thư Thiên Hào, đích thực là "Quân tâm có thể dùng". Thư Thiên Hào liếc nhìn Vũ Đại Đầu chiến ý dào dạt, chỉ âm thầm lắc đầu.

293. Chương 107 : Nhan Khuyết Hiến Kế, Gặp Đạo Chi (thượng)

Chương 107 : Nhan Khuyết hiến kế, gặp Đạo Chi (thượng)

Vũ Đại Đầu đã từng nhiều lần cứu hắn trên chiến trường, trung thành trước sau như một. Thư Thiên Hào một mực có ý muốn tài bồi hắn, thậm chí đặc biệt đề bạt hắn trở thành thủ tướng Thư gia Thành. Nhưng hiện tại xem ra, hắn chỉ thích hợp làm một vị mãnh tướng trung thành, chứ không có được tư chất trở thành một vị nguyên soái đảm nhiệm một phương giống như Sở Vân.

- Tuy nói như thế, nhưng vùng biển Thiết gia lớn gấp mười lần chúng ta, lại là một trong Thượng Cổ ngũ tộc, nội tình thâm sâu. Một con quái vật khổng lồ như thế muốn đối phó với chúng ta, trung thực khiến nội tâm của ta cảm thấy áp lực cực lớn.

Thư Thiên Hào nói xong, thở một hơi dài.

Trong nội đường, hào khí nhất thời trùng xuống.

- Ha ha!

Đúng lúc này Nhan Khuyết ngồi ở ghế văn thần chợt cười to một tiếng.

Trong mắt Thư Thiên Hào sáng ngời. Sau một thời gian tiếp xúc, đã khiến cho hắn đã sớm nhìn người thanh niên này với một đôi mắt khác. Lập tức trong nội tâm dâng lên một luồng kỳ vọng, hỏi:

- Nhan Khuyết cười tươi như thế, hẳn là đã có thượng sách, không ngại thì nói ra để mọi người cùng tham khảo.

Nhan Khuyết không vội vàng trả lời mà khoan thai đứng lên, dạo quanh một vài bước.

Đầu hắn đội thanh tâm quan, mặc một bộ thanh bào mộc mạc nhưng vô cùng sạch sẽ.

Trên thân vốn dày đặc khí tức thư sinh phân nửa đã biến thành trầm ổn lãnh tĩnh, phối hợp với một đôi mắt uẩn hàm trí tuệ, khiến cho người khác cảm thấy vô cùng yên tâm.

Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt mông lung, không trả lời thẳng thừng, mà chuyển sang một chủ đề khác, chậm rãi nói:

- Từ thời Thượng Cổ, ngũ vương nhất thống Chư Tinh Quần Đảo. Sau mấy ngàn năm thái bình, kiêu hùng hưng khởi, Chư Tinh Quần Đảo tan rã, mạnh ai nấy làm. Người xưng bá một phương nhiều không kể xiết. Đến ngày hôm nay, trong Chư Tinh Quần Đảo lấy Thiết gia làm đầu, binh hùng tướng mạnh, chỉ nên phòng thủ, không nên tiến công.

- Thấp hơn chút nữa thì có Viêm Gia, Sơn Gia, Sâm Gia, Thủy Gia. Bốn nhà này sàn sàn nhau. Bọn họ hoặc chiếm cứ một vài hòn đảo hiểm yếu, hoặc là kinh doanh lâu dài, có được dân tâm, hoặc là có được nhiều kỳ nhân dị sĩ. Những thế gia này, chúng ta phải chèn ép một một bộ phận, hợp tác với một bộ phận.

Hắn chỉ điểmg gian sơn, nói một cách chậm rãi, tất cả mọi người có mặt trong nội đường đều không khỏi nín hơi, ngưng thần suy nghĩ.

- Về phần Viêm gia, phía bắc là Xà Tảo Hải Vực, phía tây tiếp giáp với dải đá ngầm Đột Thạch Tiều, phía nam là đại dương vô tận, đây chính là điều mà thuật dụng binh hướng tới. Vùng biển của Thẩm gia, Vị gia thì rộng lớn, tài nguyên phong phú. Đường gia, Từ gia thì có hải đảo diện tích rộng lớn, có được đất đai phì nhiêu. Cổ, Phương, Vương tam gia lại có nhân khẩu đông đúc, sản vật phong phú.

Nhan Khuyết càng nói càng càng sục sôi, trong mắt bắn ra thần quang. Tại thời khắc này, khuôn mặt vuông vắn cổ phác đã lộ ra tài trí bất phàm. Hắn nói tiếp:

- Chỉ cần chiếm lĩnh Viêm Gia, ngầm chiếm Thẩm gia, Vị gia, cường công Đường gia, Từ gia cuối cùng chậm rãi phân hóa ba nhà Cổ gia, Phương gia, Vương gia. Nếu việc này thành, chúng ta sẽ nắm được một phần ba vùng biển của Chư Tinh Quần Đảo. Chỉ cần dốc lòng xây dựng đất nước, chiêu nạp hiền tài, chậm rãi phát triển. Đợi đại thế thiên hạ thay đổi, phái ra đại tướng chia làm ba đạo, một đạo hướng Vệ gia đảo xuất phát,

một đạo thẳng tiến đến Thiết gia chủ đảo. Một đạo xuất phát thẳng hướng Đường gia, thu phục các thế lực ven biển, tiến thẳng đến Thải Hồng Đảo ở phía đông. Sau đó lại chia thêm một đạo xuất phát đến Phương gia, một đạo Bắc tiến, kìm châm liên minh hai nhà Sâm, Sơn.

- Như vậy, mưu đồ bá nghiệp, nhất thống Chư Tinh Quần Đảo sẽ không còn là mộng tưởng nữa!

Hắn nói đến đây, trong nội đường một mảnh im ắng. Ánh mắt mỗi người nhìn về phía hắn đều trở nên vô cùng kinh hãi.

- Đây có phải là Nhan Khuyết châm biêm thì tệ (chỉ ra sai lầm để mong được sửa chữa), nhận định thời cơ, nhìn xa trong rộng được mệnh danh là "Toán Kế Vô Khuyết" mà ta biết phải không?

Ngay cả Sở Vân cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Kiếp trước, Nhan Khuyết tại Giang Hán quốc tiến vào giới mưu sĩ, biểu hiện ra tài hoa vô cùng cao siêu trên chính

trường. Hôm nay xem ra, lộ tuyến phát triển của một người, cũng sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của hắn. Những ngày này, tất cả việc đối nội của Thư gia Đảo đều do một tay hắn giải quyết. Hắn là nhân tài Sở Vân tự mình đề cử, Thư Thiên Hào đương nhiên sẽ vô cùng tín nhiệm, toàn quyền ủy nhiệm cho hắn một mình hành sự. Bất tri bất giác, chỉ sau vài ngày hắn đã nhanh chóng thuần thục. Chỉ cần những lời nói vừa lúc nãy, cũng để cho mọi người lau mắt mà nhìn.

Đây đã là mưu sĩ nhất lưu rồi!

- Đảo chủ, Thiếu chủ!

Nhan Khuyết chắp tay, thần sắc nghiêm túc, trang trọng ẩn hàm hưng phấn.

- Vốn chiếm lĩnh Viêm Gia đảo là chuyện không thực tế. Thiết gia đứng ở một bên nhìn chằm chằm, nhất định sẽ không ngồi yên để chúng ta chiếm đoạt địa bàn Viêm gia. Nhưng hiện ta, chúng ta đại phá đội ngũ kỳ tập của Thiết gia, khiến cho Thiết gia không thể phân tâm để chú ý đến ta nữa. Đây chính là cơ hội trời cho, thời vận đã đến, mưu đồ bá nghiệp nhất định phải bắt đầu ngay!

- Ha ha ha!

Thư Thiên Hào cuối cùng cũng có phản ứng, nhìn Nhan Khuyết thật sâu, nói:

- Kế sách tuyệt hảo! Như thể hồ quán đỉnh, xua mây thấy trăng. Vân nhi, con tìm đâu ra một vị quân sư đại tài như vậy?

Nhan Khuyết lập tức đỏ mặt, chắp tay khiêm tốn nói:

- Đảo chủ quá khen rồi.

Sở Vân cũng cười rộ lên, nghĩ đến lần đánh cuộc trước đó, vui vẻ nói:

- Chuyện này có nói ra phụ thân cũng không tin đâu, đều là do hắn chủ động tự mình tìm đến hài nhi!

Kế sách được chia thành chiến thuật cùng chiến lược.

Kế này của Nhan Khuyết chính là chiến lược. Là chính sách căn bản, phương châm chính yếu, là phương hướng tiến lên của cả Thư gia đảo. Đúng là một diệu kế thượng đẳng, chỉ có nhân tài ánh mắt cao tuyệt như Nhan Khuyết, mới có thể vạch ra được một chiến lược hoàn hảo đến như vậy. Đã có chiến lược này, Thư gia đảo từ , đã trở thành một đầu hùng ưng lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào con mồi. Tuyệt đối khác xa nhau một trời một vực. Có được chiến lược này, cho dù là đối đầu cùng với Thiết gia, trong nội tâm cũng có được một chỗ dựa vững chắc.

Kế tiếp, trong nội đường Hội nghị Thư gia là bầu không khí vô cùng thoải mái. Trong Thiết gia lúc này lại là một bầu không khí ngưng trọng vô cùng trái ngược. Tin tức Thiết Ngao đại bại trở về đã khiến cho tất cả mọi người cảm thấy chấn kinh.

Thiết Ngao đại nhân, thiên tài như vậy không ngờ lại thất bại.

Không chỉ thất bại, mà là thất bại thảm hại trong tay Thư gia Đảo!

294. Chương 108 : Nhan Khuyết Hiến Kế, Gặp Đạo Chi (hạ)

Chương 108 : Nhan Khuyết hiến kế, gặp Đạo Chi (hạ)

Năm trăm tinh binh, hơn mười vị tướng. Bình yên trở về lại chỉ có một người Thiết Liệt. Phải hiểu rằng ngoài tinh binh ra, còn có hai vị đại tướng, bốn vị thượng tướng, bảy vị thiếu tướng! Là tồn tại cấp tướng chứ không phải là binh sĩ quèn! Không thể tin nổi! Nhưng đó lại là sự thực, một sự thực tàn khốc, có sức thuyết phục hơn bất cứ lời nói nào.

- Ta hối hận rồi, nếu lúc trước nghe theo lời Đạo Chi thì cơ sự đã không đến nỗi này.

Thiết Ngao tóc tai bù xù, sắc mặt tái nhợt, toàn thân suy yếu vô lực. Đây là di chứng sau khi ăn vào Cuồng Long Thăng Thiên Đan, những biểu hiện này sẽ còn tiếp tục kéo dài trong trọn vẹn một tháng nữa.

Khi đi thì hăm hở, khi về thì như cha mẹ chết. Thiết Ngao nhớ lại toàn bộ quá trình, căm hận cùng hối hận tràn ngập trong toàn bộ trái tim hắn. Nghe được những lời như thế, Thiết Liệt lập tức giật thót mình một cái thầm nghĩ không ổn. Nếu tiếp tục như thế này, chẳng phải là để cho Long Đạo Chi càng đạt được tín nhiệm của biểu ca, một bước lên trời hay sao? Mà Đại Yêu chủ lực Xích Mi Long Vị Thú của hắn đã bị giết chết, trong thời gian ngắn chỉ sợ là sẽ thất thế trước Long Đạo Chi, nếu mà kéo dài hắn có thể sẽ bị đẩy ra khỏi bộ máy quyền lực trung ương của Thư gia.

Thiết Ngao lắc đầu thở dài, day day trán:

- Ta không có mặt mũi đi gặp Đạo Chi! Biểu đệ ngươi vào đại lao mời hắn đến nơi này!

- Vâng!

Thiết Liệt lĩnh mệnh, nhưng trong lòng phi thường đố kỵ. Hắn chỉ giả bộ đến địa lao, cũng không có đi gặp Long Đạo Chi, sau đó lập tức trở lại chỗ Thiết Ngao.

- Biểu ca! Tên Long Đạo Chi quá mức càn rỡ. Nghe được tin chúng ta đại bại, lại cười ha hả, giáo huấn ta "sớm biết có ngày hôm nay sao lúc trước còn cố chấp".

Thiết Liệt cắn răng, căm giận nói.

- Cái gì?

Thiết Ngao mãnh liệt ngẩng đầu lên. Sau đó thở dài một hơi, khoát tay nói:

- Long Đạo Chi có chút càn rỡ rồi. Hành vi như thế nếu để cho tướng lãnh khác biết được, sẽ gây ra phiền toái không nhỏ. Ngươi truyền lệnh của ta, phạt đánh nhẹ hắn mười roi tiểu đẳng tiên (roi mây nhỏ). Sau đó mời hắn về đây.

- Vâng!

Thiết Liệt lui xuống phía dưới, cũng không có gặp Long Đạo Chi mà nói với lính canh ngục:

- Thiếu chủ hạ lệnh, dùng kinh cức đại đằng tiên (roi mây lớn thân có gai nhọn) quất mạnh Long Đạo Chi năm mươi roi, làm tấm gương răn đe kẻ khác.

Sau năm mươi roi, Long Đạo Chi da tróc thịt bong, gần như là đã hôn mê.

- Thiếu chủ tuyệt đối sẽ không đối xử với ta như vậy, ngươi giả truyền mệnh lệnh, mạng ngươi khó giữ rồi.

Ánh mắt Long Đạo Chi vẫn vô cùng thanh minh, lập tức nhìn thấu Thiết Liệt. Thiết Liệt quá sợ hãi, nộ khí đằng đằng, trở lại bẩm báo.

- Long Đạo Chi tức giận không ngừng chửi bới Thiếu chủ, vừa chửi vừa cười to, nói biểu ca vô năng, vì tình mà ngu muội, không phải anh hùng, sớm muộn cũng sẽ bị kẻ khác tiêu diệt!

Tình chính là một trong những. Lời này lập tức khiến hắn liên tưởng đến Long Tinh của Vạn Tu Tham Long, hắn không khỏi giận tím mặt, lệnh cho Thiết Liệt:

- Khá lắm, Long Đạo Chi ngươi thực sự là quá cuồng ngạo rồi. Đi xuống, truyền lệnh của ta đánh hắn hai mươi bản, để cho hắn tỉnh táo lại!

Thiết Liệt tuân lệnh, truyền lệnh xuống phía dưới:

- Thiếu chủ truyền lệnh, dùng Lang Nha bổng đánh Long Đạo Chi một trăm đại bản, đánh mạnh cho ta!

Long Đạo Chi đáng thương, cho dù có Đại Yêu thú.

Nhưng lại chỉ một mực cường hóa não hải, thân thể vô cùng yếu đuối, sao có thể chịu được nghiêm hình như vậy, bị đánh đến mức huyết nhục mơ hồ, da bong xương nứt, đã sắp hấp hối.

- Tiểu nhân, ngươi nhất định sẽ phải chết. Thiếu chủ đã phát giác ra, đang chạy đến nơi này.

Long Đạo Chi miễn cưỡng mở mắt, gian nan nói. Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy lính canh ngục bên ngoài hô:

- Thuộc hạ cung nghênh thiếu chủ!

Không ngờ sau khi tâm tình Thiết Ngao hơi bình phục một chút, suy xét lại, chợt cảm thấy có chút không đúng. Với hiểu biết của hắn về Long Đạo Chi, hắn tuyệt đối sẽ không nói ra những lời cuồng ngạo như thế, lập tức khởi hành đi đến nơi này.

- Cái gì?

Sắc mặt Thiết Liệt lập tức trắng bệch, bối rối đến cực điểm. Nếu như bị biểu ca phát hiện ra mình dùng danh nghĩa hắn, xuyên tạc mệnh lệnh, chỉ sợ…

Hắn trở nên vô cùng hoảng loạn, tay chân luống cuống, đột nhiên ánh mắt lóe lên hung quang, trừng mắt nhìn Long Đạo Chi. Hắn đã động sát cơ!

Giết hắn đi, có thể che dấu được chân tướng!

Người hoảng hốt, sẽ làm ra quyết định ngu xuẩn.

- Ngươi……

Long Đạo Chi bị Thiết Liệt mặt mũi tràn đầy dữ tợn xông đến bóp cổ. Hắn chỉ dãy dụa được vài cái, sau đó thân hình bỗng nhiên run lên, cánh tay vô lực buông thõng xuống, đôi mắt mở trừng trừng.

Chết rồi. Chết không nhắm mắt!

- Thiết Liệt, ngươi đang làm cái gì?!

Thiết Ngao vừa bước vào địa lao, đã chứng kiến một màn khiến cho đôi mắt hắn trừng lớn như muốn nứt ra.

Khuôn mặt Thiết Liệt dữ tợn vô cùng đáng sợ, hai tay giống như là hai gọng kìm, gắp gao kẹp chặt ở trên cổ Long Đạo Chi. Long Đạo Chi bất động, mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt.

- Biểu… Biểu ca!

Thiết Liệt lập tức run rẩy, giống như là bị điện giật, thu hồi hai tay lại. Khuôn mặt tràn đầy hoảng sợ.

- Đạo Chi…

Thiết Ngao lớn tiếng kêu, nhào tới. Sau khi xem xét, nội tâm lập tức nguội lạnh, cả người giống như là rơi vào hầm băng!

Chết rồi!

Long Đạo Chi chết rồi!

Họa từ trong nhà, không chết trên tay địch nhân mà chết trên tay người trong nhà.

Phụt!

Thể xác và tinh thần của Thiết Ngao vốn đã trọng thương, lúc này lại bị đả kích, cuối cùng nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi.

Nhớ năm xưa, lần đầu tiên nhìn thấy Long Đạo Chi, vừa gặp đã giống như thân quen, anh hùng hội ngộ.

- Thời loạn thế sao, thực tốt! Anh hùng xuất hiện lớp lớp, nhân kiệt nhiều như lá mùa thu, đây là sân khấu tuyệt vời để đại trương phu thể hiện bản thân. Đạo Chi! Đến giúp ta, hai ta cùng nhau gạt bỏ thiên hạ chư hùng, đạp lên trên thân xác bọn hắn, thành tựu thiên thu bá nghiệp.

Thiết Ngao từng nói với Long Đạo Chi những lời như vậy.

- Loạn thế… Ha ha, thực khiến cho con người ta nhiệt huyết sôi trào. Như vậy để Đạo Chi ta đi theo thiếu chủ, vó ngựa đạp giang sơn, kỳ cuốn Hà hải đi!

Những lời đối thoại này vẫn vang vọng trong tai Thiết Ngao. Nhưng lúc này thi thể Long Đạo Chi lạnh như băng, đôi mắt mở lớn đầy bất lực, đó là một bức tranh tàn khốc đến cỡ nào.

- Nhân tài phò vua, nhân tài phò vua… Đạo Chi!

Thiết Ngao lệ rơi đầy mặt, lớn tiếng kêu gào:

- Đạo Chi, mất đi ngươi, ta đau đớn như mất đi một cánh tay! Bi ai thay, Đạo Chi! Than ôi, Đạo Chi!

295. Chương 109 : Vận Mệnh Làm Gạch, Thành Tựu Làm Lâu, Thiên Ngoại Tinh Ma (thượng)

Chương 109 : Vận mệnh làm gạch, thành tựu làm lâu, Thiên Ngoại Tinh Ma (thượng)

Không ai hiểu rõ tài hoa của Long Đạo Chi hơn hắn. Hắn chính là nhân tài phò tá vua, ngày sau khi thành tựu thống trị sẽ là một phụ tá đắc lực. Nhưng còn chưa thể ra một nửa tài hoa, không ngờ lại chết đi một cách biệt khuất như vậy!

- Lão thiên bất công, lão thiên không bảo hộ ta!

Thiết Ngao ngửa mặt lên trờ gào rút, giận giữ la hét.

- Biểu ca, ta sai rồi!

Thiết Liệt đầu đầy mồ hôi lạnh, ba một tiếng, quỳ trên mặt đất. Hắn thực không ngờ Long Đạo Chi trong lòng Thiết Ngao lại có địa vị cao như thế. Lúc này, toàn thân hắn run rẩy, hoảng sợ vạn phần.

- Ngươi!

Thiết Ngao quay đầu trợn mắt nhìn. Bởi vì phẫn nộ cực độ mà con mắt trừng lớn, đến mức xé rách cả khóe mắt. Máu tươi chảy xuống hòa cùng nước mắt biến thành huyết lệ!

- Tiểu nhân bỉ ổi, vì ghen ghét mà hãm hại lương tài, giữ ngươi làm gì! Người đâu, kéo ra ngoài chém đầu tại chỗ!

Thiết Ngao hô lớn, vung tay lên.

- Biểu ca, biểu ca tha mạng! Tha mạng!

Thị vệ hai bên giống như lang sói, lôi Thiết Liệt ra ngoài. Thiết Liệt gầm rú thảm thiết, không ngừng dãy dụa… Đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng "Răắc". Sau đó tiếng kêu thảm thiết lập tức im bặt. Chốc lát sau, đầu Thiết Liệt đã được thị vệ cung kính dâng lên. Thiết Ngao nhìn thấy cái đầu lâu này, lại càng thêm bi ai.

Tiện tay vứt đầu người xuống mặt đất, quay người nhìn về phía Long Đạo Chi khóc rống lên, cuối cùng ngất đi.

Mây đen vần vũ, gió táp mưa sa. Sóng dữ ầm ầm, sấm sét vang dội. Một tòa tiểu đảo vô danh lại vững vàng đứng sừng sững chính giữa cơn bão đột ngột xuất hiện này. Ở trên đảo có một tòa đình viện mộc mạc trong đình viện ánh đèn leo lét. Trên một chiếc bàn nhỏ gần cửa sổ, đang bày một thế cờ.

- Ha ha! Lão hữu không ngờ ta lại thắng!

Thụy lão nhân cười to đầy thỏa mái, đi nước tiếp theo.

Một nước này vô cùng tuyệt diệu, vừa đặt xuống bàn cờ, lập tức hình thành Hắc Giao từ bốn phía, chặn đứng Bạch Giao ở trung ương, dị quân xuất hiện, lập tức xác định được cục diện thắng bại. Tuy rằng Bạch Giao chiếm cứ được trung ương cùng một góc phía tây, hình thể khổng lồ, bố cục rộng lớn, tiền đồ vô lượng. Nhưng Hắc giao hiểm lại càng hiểm, một nước đã lập tức phá hư cục diện thăng thiên của Bạch Giao. Nếu như Bạch Giao thăng thiên sẽ chính là Cửu Thiên Chân Long, không ai cản nổi. Hôm nay lại bị Hắc Giao vừa mới xuất hiện chém giết, tình thế thảm liệt, khiến cho người xem giật mình.

Quái Tiên khẽ lắc đầu có chút không cam lòng:

- Nước cờ này của ngươi hiểm vạn phần, chưa từng có từ trước đến nay, không hề lưu lại một con đường lui. Nếu không phải vừa nãy tim ta đập nhanh, tâm thần bị phân tán, không nhìn ra được thì lúc này Bạch Giao đã thăng thiên thành long, không cần tấn công, hai đầu Hắc Giao của ngươi sẽ tự bức tử chính mình rồi.

Thụy lão nhân lơ đễnh, một bên thu lại quân cờ, ngữ khí trầm trọng nói:

- Chơi cờ giống như là nhân sinh, phải có tranh đấu. Vạn vật sinh trưởng, mạnh được yếu thua, cần cố gắng toàn lực tranh giành, dù cho đầu rơi máu chảy cũng phải tạo ra một phiến thiên địa của bản thân.

- A, Tính tình của ngươi vẫn vậy!

Quái Tiên bất đắc dĩ cười, quay đầu lại, nhìn về phía mặt biển sóng to gió lớn, không khỏi cảm khái:

- Sóng to gió lớn, giang sơn nhuốm huyết, triều lên triều xuống, không biết sẽ vùi lấp đi bao người anh hùng, đào thải mất bao vị hảo hán?

- Sao lại trách lão thiên? Ngươi xem, sóng gió cũng đang tranh phong đó thôi. Phong quang trên đỉnh ngọn sóng chỉ thuộc về kẻ mạnh nhất. Đám anh hùng hào kiệt bị đào thải đi, bất quá cũng chỉ là đám vô cụng mà thôi.

Thụy lão nhân thắn trận cờ này, ngữ khí có chút đắc ý.

- Lời này của lão hữu có chút không đúng. Những năm này ta du ngoạn khắp ngũ hồ tứ hải, thu hoạch được rất nhiều, thể ngộ ra được đạo lý âm dương tương tế, thiên địa cân bằng.

Quái Tiên trầm ngâm nói:

- Hơi nước bốc lên trời, sẽ tạo thành mây, mây tích tụ lại sẽ biến thành mưa rơi xuống. Quần thú phát triển tràn lan sẽ ảnh hướng đến nguồn thực vật, dẫn đến xuất hiện yêu thú chết đói. Ngày xưa Đường Cẩm Quốc được tôn xưng là Tinh Châu đệ nhất cường quốc, nhưng cũng chỉ có thể kéo dài được năm trăm năm. Thịnh cực tất suy, cường bất khả lưu. Đây chính là đạo cân bằng.

- Ngươi đang nhắc đến yêu vật khí vận?

- Không sai!

Quái Tiên gật đầu.

- Khí vận có thịnh có suy, nhưng vẫn phải tuân theo đạo cân bằng. Ví dụ như quốc chủ Đường Cẩm Quốc, có khí vận vương giả, nhưng lại không biết thu liễm. Xây dựng lên đệ nhất cường quốc, biến khí vận của bản thân thành vận mệnh quốc gia. Kết quả tu hành không thành, chỉ chống đỡ được năm trăm năm, bản thân mình vừa chết, đã bị người khác diệt quốc. Lại tỷ như Sở Bá Vương, cũng có khí vận vương giả, nhưng lại hao tổn trên con đường tu hành. Sau khi trở thành cường giả Vương cấp, khí vận còn lại đã không còn đủ để hấn chèo chống việc phục quốc. Bởi vậy cả đời hấn lập chí

phục quốc, nhưng chưa từng thành công.

- Khí vận giống như là những viên gạch. Thực lực cá nhân cùng thế lực tập đoàn là hai tòa lâu thành tựu. Số lượng vị gạch chỉ có hạn, nếu xây cao tòa lâu thành tựu thực lực cá nhân sẽ ảnh hưởng đến tòa lâu thế lực tập đoàn. Đồng dạng nếu tiêu hao gạch ngói vào tòa lâu thế lực tập đoàn sẽ ảnh hưởng đến tòa lâu thành tựu cá nhân. Cho nên, có lẽ nên thu hoạch càng nhiều yêu vật khí vận càng tốt, gia trì khí vận trên thân, tranh thủ tiềm lực sinh tồn cùng phát triển.

Thụy lão nhân mở miệng nói.

Quái Tiên lắc đầu, từ chối cho ý kiến:

- Gạch trong Tinh Châu có hạn. Có người được nhiều hơn thì cũng sẽ có người được ít đi. Thành tựu lập xây đến mức độ tận cùng sẽ chính là Thông Thiên tháp. Thiên Địa muốn cân bằng, bởi vậy mới đánh xuống yêu kiếp, cắt giảm độ cao của tòa lâu, cân bằng lại số lượng gạch đá. Tiểu Yêu kiếp, Đại Yêu kiếp, Linh Yêu kiếp, càng về sau uy lực của yêu kiếp càng mạnh, người vượt qua vô cùng thưa thớt. Sau khi đến giai đoạn kiếp yêu,

Thiên Địa bất dung, tùy thời sẽ hạ lôi kiếp, đánh tan tòa lầu cao này.

- Trên thực tế, ngoại trừ kiếp yêu ra, Tinh Châu vẫn còn một thủ đoạn cuối cùng nữa.

Lời Quái Tiên vừa nói ra vô cùng kinh người, công bố ra bí mật của Tinh Châu.

- Mỗi một tòa lầu được dựng lên, Thiên Ngoại Thiên sẽ tạo ra một đầu yêu thú Tinh Ma, xưng là Thiên Ngoại Tinh Ma. Lầu càng cao, thực lực của Thiên Ngoại ma sẽ

càng được tăng cường… Cuối cùng, Tinh Ma hàng thế, lầu cao không thể ngăn cản nổi sẽ lập tức sụp đổ, thiên địa lại trở về điểm cân bằng.

- Có sự tình này?

Thụy lão nhân kinh ngạc:

- Những năm này ngươi du ngoạn giang hồ, quả thực là thu hoạc được rất nhiều. Tinh Ma này có cách ngăn cản không?

296. Chương 110 : Vận Mệnh Làm Gạch, Thành Tựu Làm Lâu, Thiên Ngoại Tinh Ma (hạ)

Chương 110 : Vận mệnh làm gạch, thành tựu làm lâu, Thiên Ngoại Tinh Ma (hạ)

- Phương pháp ngăn cản tốt nhất chính là thừa dịp thực lực bản thân còn kém, hợp lực lại trảm thảo thừ căn. Nếu không về sau, Tinh Ma càng mạnh, càng khó giải quyết. Năm đó tổ tiên tại sao lại tạo ra Thiên Không Thành? Đó chính là muốn bay lên Thiên Ngoại Thiên giết chết Tinh Ma ứng với bản thân, diệt trừ mối họa lớn nhất. Đáng tiếc trận chiến kia thất bại. Tinh Ma đã trưởng thành, toàn quân bị diệt. Từ đó Thiên Không Thành cũng lưu lạc trong tinh không.

Quái Tiên thở dài.

- Ngay cả hùng thành như Thiên Không Thành cũng không thể thủ thắng sao? Thực không ngờ Thiên Ngoại Tinh Ma lại cường đại đến mức như vậy! Đã từng có trường hợp nào thành công đánh chết Tinh Ma chưa?

Thụy lão nhân lại hỏi.

- Từ xưa đến nay, chỉ có một người. Đó là truyền kỳ trong truyền kỳ từ thời viễn cổ… Tinh Thánh. Liệp Tinh Cung trong tay hắn là thứ duy nhất đã từng bắn chết Tinh Ma. Tinh Ma vừa chết, thi thể rơi xuống, biến thành tinh châu thổ địa như ngày hôm nay.

Quái Tiên chậm rãi nói.

- Như thế Tinh Ma phải lớn đến cỡ nào? Không ngờ truyền thuyết cổ xưa lại ẩn dấu chân tướng một sự thực khủng bố như vậy?

Hai mắt Thụy lão nhân giật giật, trong nội tâm vô cùng chấn động, cảm khái nói:

- Đúng là uy năng của Thánh nhân, không có cách nào đong đếm được. Không ngờ lại có thể bắn chết Tinh Ma, chống lại thủ đoạn cuối cùng của Thiên Địa.

- Đó là bởi vì sau khi bước vào Thánh nhân, lầu thành tựu đã biến thành Thông Thiên tháp, có thể cùng Thiên Địa đồng thọ, nhật nguyệt đồng quang. Là tồn tại ngang hàng cùng với Thiên Địa. Nhưng mà Thánh nhân dùng quá nhiều khí vận, số lượng còn lại đã không còn đủ để cấu tạo lên một tòa Thông Thiên tháp khác. Bởi vậy sau Tinh Thánh, không xuất hiện thêm một vị Thánh nhân nào khác!

Nói đến đây, mưa to đã ngớt. Mây đen tiêu tán, trời cao khí sảng, phồn tinh điểm điểm, Quái Tiên có chút thở dài:

- Thánh nhân cũng là đạo tặc, trộm đi khí vận, rải lên con đường thông thiên của bản thân. Không trừ Thánh nhân, đạo tặc sẽ còn hoành hành. Ngươi nhìn bầu trời kia.

Quái Tiên chỉ về tinh không phía xa, cảm khái:

- Không ngờ cường giả Tinh châu nhiều như vậy! Nhiều như cá dưới sông. Đằng bảng cũng chỉ thể hiện một phần nhỏ mà thôi. Chính giữa còn ẩn giấu không biết bao nhiêu là cao nhân. Tinh vực Chư Tinh Quần Đảo Chúng ta nằm ở chỗ nào?

Quái Tiên liền chỉ cho hắn xem. Đây là một mảnh tinh vực vô cùng hỗn loạn, cũng có không ít ngôi sao tỏa sáng, nhưng lại phân tán, không chỉnh thể giống như là những tinh vực khác.

- Ồ?

Đột nhiên Quái Tiên lên tiếng, mười phần kinh ngạc nhìn về phía bầu trời.

- Sao vậy?

Thụy lão nhân khó hiểu, ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy giữa bầu trời đem, bên trong phiến tinh vực đại biểu cho Chư Tinh Quần Đảo, hai quần tinh đồng loạt lóe sáng, va chạm vào nhau. Chỉ sau vài tức, một quần tinh lặng lẽ bị chôn vùi. Quần tinh còn lại, lại càng thêm phát sáng.

- Đây là chuyện gì? Thoáng một cái không ngờ lại có nhiều tướng tinh vẫn lạc như thế! Đại sự kiện, quả là đại sự kiện!

Quái Tiên kinh hô, sau đó tập trung tinh thần quan sát lại, bỗng nhiên biểu tình biến thành ngưng trọng, đồng tử co rút lại.

- Không tốt! Đồ nhi kia của ta chết rồi!

Sau một hồi cuồng phong bạo vũ, thiên địa được rửa sạch, lại là một phiên cách cục.

Quái Tiên chạy tới Thiết gia chủ, thấy được thi thể Long Đạo Chi, trầm mặc nửa ngày sau mới thở dài, nói:

- Thời! Mệnh… Ai!

- Tiên sinh, Đạo Chi chết là lỗi của ta! Tại hạ vô cùng hổ thẹn…

Sắc mặt Thiết Ngao tái nhợt, không còn nữa quang vinh như trước, bộ dáng giống như là vừa qua cơn bạo bệnh. Thất tình, kỳ tập thất bại, thống khổ mất đi Long Đạo Chi. Ba đả kích nặng nề, dường như biến hắn thành một con người khác!

- Đạo Chi chết, lòng tại hạ đau như bị chặt đi tay trái. Chư tướng vẫn lạc, là giống như là mất đi tay phải. Hiện giờ tại hạ đã không còn ai có thể trợ giúp nữa. Thiết gia cây to đón gió, chiến báo một khi truyền ra, nhất định sẽ có kẻ xấu bỏ đá xuống giếng. Tiên sinh, coi như là người nể mặt Long Đạo Chi, cầu tiên sinh giúp tại hạ một tay!

Trên mặt Thiết Ngao hiện ra thần sắc đau đớn cùng chân thành tha thiết, nói xong, hướng Quái Tiên sinh vái một vái thật sâu.

Quái Tiên cũng không có đáp lời ngay mà lặng yên quan sát Thiết Ngao. Chỉ thấy trên đỉnh đầu hắn, kim tháp khí vận vẫn miên miên bất tuyệt, tương lai của hắn vẫn bừng sáng sáng như trước. Lại nhìn biểu lộ sắc mặt hắn, sắc mặt hắn tái nhợt, như người vừa qua cơn

bạo bệnh, cho người ta cảm giác yếu đối. Đau thương cùng thống khổ đích thực là phát ra từ trong nội tâm.

Quái Tiên không khỏi hỏi:

- Trải qua chuyện này. Thiết Ngao thiếu chủ ngươi còn vấn vương, niệm tưởng gì với Hồng Thường Tiên Tử không?

Thiết Ngao ngây ra một lúc, mới thở dài nói:

- Kinh qua một kiếp này, giống như là người tỉnh mộng. Bây giờ nhìn lại, thấy hành vi lúc trước của bản thân quả thực là quá ngây thơ. Hôm nay, tuy trong nội tâm vẫn còn lưu vấn vương, nhưng chỉ như có như không, đã bình thản hơn nhiều.

- Tốt…

Quái Tiên gật gật đầu, ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng thầm nghĩ:

- Ngọc thô trải quả mài rũa mới trở thành minh ngọc. Kinh qua một kiếp này, tâm tính của Thiết Ngao đã chính thức thành thục. Lúc trước hắn vẫn còn có chỗ thiếu hụt, hiện giờ đã có thể coi như chính thức trở thành một đời nhất đại hùng chủ rồi. Chỉ là cái giá

phải trả cho chuyện này thực quá lớn.

- Tiên sinh…

Thiết Ngao nhìn về phía Quái Tiên với ánh mắt chờ mong. Long Đạo Chi không chỉ một lần từng nói, sư phụ của hắn thâm bất khả trắc, bản thân mình chỉ học được có một phần mười bản lĩnh của lão sư mà thôi. Hôm nay tuy rằng đã mất đi Long Đạo Chi, nhưng nếu có Quái Tiên gia nhập, có thể xem như là nhân họa đắc phúc.

Nhưng mà, lời kế tiếp của Quái Tiên lại khiến cho Thiết Ngao thất vọng.

- Lão hủ nhàn vân dã hạc đã quen, lần này đến đây, chỉ là muốn thăm hỏi đồ nhi ta một lần cuối cùng, sau đó sẽ ra đi. Thiết Ngao Thiếu đảo chủ tự giải quyết cho tốt!

Thiết Ngao nhịn không được kêu lên:

- Tiên sinh! Tuy rằng Long Đạo Chi chết ở trên tay người Thiết gia ta, nhưng nguyên nhân chân chính vẫn là do Sở Vân của Thư gia Đảo! Tiên sinh chẳng lẽ không muốn vì đồ nhi mà báo thù sao?

Quái Tiên lắc đầu:

- Long Đạo Chi đứa nhỏ này này xuất thân nghèo hèn, thiên tư thông minh. Lão hủ vốn là muốn tài bồi hắn, truyền thụ sở học cả đời mình cho hắn. Nhưng hắn trời sinh không có được cái tâm lãnh nhãn bàng quang của một toán sư. Hắn khao khao trong loạn thế, kiến tạo ra một Chư Tinh Quần Đảo hòa bình. Cho nên hắn chưa học thành tài đã xuất sư, chọn lựa ngươi. Thôi, cũng đành vậy! Nể phần tâm này của Long Đạo Chi, lão hủ tặng ngươi ba túi gấm!

297. Chương 111 : Cẩm Nang Diệu Kế, Ba Vị Thần Tướng (thượng)

Chương 111 : Cẩm nang diệu kế, ba vị thần tướng (thượng)

- Cẩm nang diệu kế?

Thiết Ngao vội vàng tiếp nhận ba túi gấm.

- Không sai! Cẩm nang diệu kế, bắt nguồn từ sư tổ toán gia Bạch Quang Hậu, nó là Tiểu Yêu binh đặc thù, có thể căn cứ vào hiện thực diễn sinh ra lương mưu diệu kế. Nếu lúc nào ngươi cảm thấy khó khăn, có thể thử mở ra xem.

Quái Tiên giải thích xong, không để ý Thiết Ngao cực lực giữ lại, rời khỏi Thiết gia đảo.

- Một phần khí vận Trấn Yêu Tháp, đúng là vẫn còn quá ít. Vừa phải chiếu cố đến thực lực cá nhân của Thiết Ngao, lại phải chú ý đến cả thế lực Thiết gia. Nếu đối phó với người khác còn đỡ. Đối phó với Sở Vân…

Trong bóng đêm, Quái Tiên nhìn về phía vùng biển Thiết gia , nhưng lại nghĩ đến khí vận của Sở Vân.

- Cái chén bên trong Long Nguyện Thụ kia, nếu ta đoán không sai, có lẽ chính là của Tinh Thánh. Tuy rằng số lượng Yêu vật khí vận của Tinh Thánh không ít, nhưng nếu là khí vận ai lại chê nhiều. Sao lại để cái chén này rơi xuống thế tục. Chẳng lẽ lại là bố cục của Thánh nhân. Tốt nhất là ta không nên dính vào vẫn hơn!

Thở dài một cái, Quái Tiên dưới bầu trời đầy sao, đạp sóng mà đi. Thiết gia chiến bại, sự kiện trọng đại bực này căn bản là không thể giấu được lâu. Chỉ ba ngày sau, Thiết gia kỳ tập Thư gia chủ đảo, thảm bại quay về, hơn mười vị tướng tử nạn. Tin tức mưu sĩ Long

Đạo Chi vì vậy mà chết, đã lan truyền khắp toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo. Trong lúc nhất thời, thế nhân khiếp sợ vạn phần, dư luận giống như là Cửu Thiên Ngân Hà trút xuống, nhấc lên vô số cơn sóng dữ ngập trời.

- Không ngờ lại xảy ra đại sự bậc này, quả thực là khiến cho ta không thể tin được.

- Thực sự! Lại nói tiếp, lần đầu tiên ta nghe thấy, còn tưởng đây là bịa đặt!

- Quả thực là không thể tưởng tượng nổi, đội hình Thiết gia như thế, không ngờ còn đại bại. Thư gia Đảo đến tột cùng là có được bao nhiêu chiến lực?

- Giả trư ăn thịt hổ, Thư gia Đảo chính là giả trư ăn thịt hổ. Trong cuộc chiến giữa Thư gia cùng Viêm gia, nguyên bản nhận định của ta nghiêng về phía Viêm gia. Nhưng hiện giờ xem ra, ngay Thiết gia còn không phải là đối thủ, chỉ sợ lần này Viêm gia sẽ gặp phải phiền phức lớn.

- Long Đạo Chi chết rồi?

Nghe được tin tức này, Sở Vân lặng người trọn vẹn mười hơi thở. Hắn vốn vẫn coi Long Đạo Chi như đại địch, không ngờ lại cứ như thế chết đi. Chuyện này khiến cho hắn cảm thấy vô cùng bất ngờ.

- Chẳng lẽ là tình báo giả sao?

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, đã bị hắn lập tức bác bỏ. Hiện tại, Long Đạo Chi còn chưa dương danh. Biết hắn lợi hại chỉ có Sở Vân, căn bản không cần phải giả chết.

Như vậy thực sự là chết rồi sao?

- Long Đạo Chi….Ai…

Sở Vân thở dài một tiếng, có chút tiếc nuối lại có chút vui mừng. Hắn đôi khi cũng từng nghĩ qua việc chiêu hàng Long Đạo Chi. Bất quá với tính cách ngu trung của hắn, Sở Vân lập tức bỏ qua ý nghĩ này. Đây là chuyện không có khả năng xảy ra. Chiêu hàng Long Đạo Chi còn không bằng nghĩ cách chiêu hàng "Ba thần tướng"!

Nghĩ đến "Ba thần tướng", nội tâm Sở Vân khẽ động:

- Thư gia đảo chúng ta không thiếu binh mã, thiếu chính là tướng lãnh. Mấy người Hồng Thương gia gia đều đã già cả rồi, chỉ còn có thể trụ vững trong một thời gian ngắn nữa. Vũ Đại Đầu tuy dũng mãnh, nhưng lại hữu dũng vô mưu. Tương lai ta sẽ phải rời khỏi Thư gia Đảo, lưu lạc một mình. Nhan Khuyết là văn

thần. Du Nha đại sư là luyện binh, Thạch Gia Minh cuối cùng vẫn phải trở về Đôn Hoàng Quốc. Như vậy tính ra, Thư gia Đảo thực sự thiếu khuyết tướng lãnh! Ba thần tướng hiện giờ còn chưa quật khởi, ta phải nhân cơ hội này sớm mời chào bọn hắn.

Trước kia, lực chú ý của Sở Vân đều tập trung vào việc đề tăng thực lực cá nhân của bản thân. Nhưng sau khi nghe xong chiến lược của Nhan Khuyết lại khiến hắn thấy được hy vọng mở rộng thế lực ra bốn phương. Thế lực Thư gia Đảo càng lớn, đối với Sở Vân lại càng có lợi.

Đơn cử đơn giản nhất, nếu như yêu vật cùng nhiều năm tích lũy của hắn đều hóa thành hư ảo. Đến lúc này Thư gia Đảo sẽ là nơi ẩn náu tốt nhất của hắn, không chỉ có cơ hội dưỡng sức phục hồi, còn có cả cơ hội quật khởi trở lại. Nói thực thế hơn một chút, hiện tại Thư gia Đảo đang không ngừng chu cấp cho hắn đại lượng đan dược, Địa Sát Thạch, Thiên Cương Thạch và vô số tài nguyên khác. Hắn dùng những thứ này bồi dưỡng ra yêu vật làm thủ hạ. Không giống như kiếp trước, chỉ một chút tài nguyên đã khiến hắn chạy động chạy tây, lãng phí rất nhiều thời gian tìm kiếm. Nếu ngày sau

đụng phải phiền toái, hoặc là tiên phủ mật tàng xuất thế. Lúc này đối thủ phải nhìn Sở Vân dưới địa vị Thiếu đảo chủ của Thư gia Đảo! Chỉ bằng vào thân phận này, đã có thể dọa lui rất nhiều người cạnh tranh.

Thế lực chính là một cái ô, nếu không có thế lực Thư gia Đảo, Sở Vân vì Thiên Hồ đã sớm bị quần công rồi. Không có khả năng tự do tự tại như bây giờ. Nếu không có Thư gia Đảo, cũng không có khả năng hấp dẫn nhân tài như Du Nha đại sự. Túy Tuyết Đao của Sở Vân bị hư hỏng cũng không có khả năng lập tức tìm Du Nha đại sư tới trợ giúp sửa chữa.

Suy xét cẩn thận một hồi, trong nội tâm Sở Vân lập tức vạch ra một bản kế hoạch.

Nguyên bản vốn định sau khi đánh bại Viêm Gia, sẽ rời khỏi Thư gia Đảo. Nhưng hiện tại xem ra, trợ giúp phụ thân khuếch trương thế lực, so với việc bản thân đơn độc hành động còn đạt được hiệu quả cùng lợi ích lớn hơn nhiều. Theo như trí nhớ kiếp trước, trong khoảng thời gian này chưa có bảo tàng nào được mở ra. Về phần ba thần tướng... Điều kiện mời chào cũng phải tìm đúng thời cơ chín muồi. Cuối năm nay, nếu nhớ không nhầm, ta có thể tiếp xúc với một vị trong đó.

Khi Sở Vân còn đang mải miết vạch ra kế hoạch, Hoa gia đảo. Phụ tử Hoa gia đảo chủ vẫn đang bàn về chiến báo Thiết gia kỳ tập thất bại.

- Quá kinh người. Thiết Ngao tự mình xuất lĩnh, mang theo một đội hình như vậy, không ngờ lại bị đánh cho tan tác. Thư gia Đảo đến cùng là có bao nhiêu chiến lực?

Hoa Anh cau mày, ngữ khí trầm trọng.

- Hoa Anh, chuyện này đã không còn quan trong nữa, chuyện quan trọng cần bàn bây giờ chính là tìm ra phương pháp làm như thế nào mới đạt được lợi ích từ việc này.

Hoa gia đảo chủ ôn hòa nói.

Hoa Anh trầm ngâm một lát, mở miệng nói:

- Có lẽ phải tăng cường hợp tác rồi, nếu là minh hữu, Thư gia lại cùng Viêm Gia đại chiến, không bằng chúng ta xuất binh tương trợ. Chỉ có trả giá mới có thể đạt được lợi nhuận.

Hoa gia đảo chủ nghe vậy, gật gật đầu mỉm cười.

298. Chương 112 : Cẩm Nang Diệu Kế, Ba Vị Thần Tướng (hạ)

Chương 112 : Cẩm nang diệu kế, ba vị thần tướng (hạ)

Có người hoan hỷ thì lại có người sầu não. Trên Trữ gia đảo, gia chủ Trữ gia lông mày nhíu chặt, vô cùng phiền muộn, trong nội đường, khuôn mặt mỗi tộc lão đều hiện lên vẻ u ám. Chiến báo Thiết gia bại trong tay Thư gia giống như là một tảng đá lớn đè nặng trong lòng mọi người.

- Tuy rằng chúng ta đã cùng Thư gia tiến hành hòa đàm, nhưng cửa hàng chúng ta vẫn chưa từng một lần tiến vào vùng biển Thư gia. Chúng ta trên danh nghĩa có quan hệ ngoại giao cùng Thư gia, nhưng lại chỉ có cái vỏ ngoài…

Gia chủ Trữ gia thở dài một tiếng:

- Là lỗi của ta! Lúc trước tại sao lại vội vã rút cửa hàng đi như vậy!

Xưa khác nay khác, sau khi Thư Gia Đảo thể hiện ra lực lượng thần bí vô cùng cường đại. Một tia hy vọng mưu đồ Thư gia Đảo cuối cùng của Trữ gia cũng đã tan thành mây khói, hôm nay trong lòng hắn chỉ còn tràn ngập kiêng kỵ cùng hối tiếc.

- Aizzz! Thực lực Thư gia đảo biểu hiện ra lúc trước, sao có thể khiến cho người ta kiêng kỵ được?

Rất nhiều tộc lão đều thở dài trong lòng. Thư gia quật khởi quá nhanh, khiến cho người khác không kịp trở tay. Vốn chỉ cho rằng tiến vào thế thế lực nhất lưu đã không dễ dàng, ai ngờ… Ai ngờ, thoáng một cái đã đánh đổ cả long đầu của thế lực nhất lưu Thiết gia. Tuy Thiết gia còn chưa tung ra toàn bộ thực lực, nhưng chém chết hơn mười vị tướng, đó lại là một sự thực không thể chối cãi.

- Nếu để cho Thư gia lại thắng Viêm Gia nữa, mục tiêu kế tiếp của bọn hắn, chỉ sợ sẽ là Trữ gia chúng ta?

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều cảm thấy toàn thân lạnh lẽo. n oán giữa cùng Thư gia, ngoại nhân có lẽ không biết được, nhưng trong lòng song phương lại vô cùng hiểu rõ, cho tới tận bây giờ vẫn chưa từng giảm bớt một chút nào.

- Ta nghe nói, đội hải tặc Phi Hổ thứ hai, vẫn một mực quấy rối con đường tiếp tế từ hậu phương của Viêm Gia. Những ngày này, vật tư Viêm Gia bị tổn thất thảm trọng. Tuy rằng chúng ta chiến lực chưa đủ, nhưng lại có thể vận chuyển vật tư cho Viêm Gia.

Một vị tộc lão mở miệng.

- Không sai! Nếu để Thư gia đánh bại Viêm Gia, chỉ sợ chúng ta sẽ gặp phải nguy hiểm!

- Ta tán thành!

- Tán thành!

Tộc lão đều nhao nhao tỏ vẻ tán thành sách lược này.

- Tốt! Đã thế thì cứ như vậy mà làm.

Gia chủ Trữ gia gật đầu:

- Có Trữ gia chúng ta giúp đỡ, một trong Thượng Cổ ngũ tộc, Viêm Gia nhất định có thể lật đổ Thư gia. Cứ làm như vậy đi!

…

Thiết gia kỳ tập Thư Gia Đảo thất bại, lập tức phải chịu sự liên hợp công kích của mười một cỗ thế lực từ bốn phía xung quanh. Cùng lúc đó, cuộc chiến giữa Thư gia cùng Viêm Gia đã bước vào giai đoạn giằng co một cách kịch liệt, song phương tổn thất thảm trọng.

- Đáng giận! Trữ gia bỗng nhiên nhúng tay vào, rõ ràng là muốn giúp đỡ Viêm gia. Nếu không, trên trận tuyến phe ta đã sớm chiếm cứ thế thượng phong rồi!

Trong nội đường, Vũ Đại Đầu nghiến răng nghiến lợi, phẫn hận nói. Ác cảm với Trữ gia càng ngày càng thêm trầm trọng.

- Trữ gia ra tay trợ giúp Viêm Gia, có lẽ là do sợ hãi kế tiếp chúng ta sẽ quay mũi giáo về phía bọn hắn.

Thư Thiên Hào trầm ngâm nói:

- Nếu nhìn từ góc độ bọn hắn, làm như vậy cũng không có gì đáng trách. Bất quá bọn hắn lại không biết, chúng ta căn bản không có ý định loại trừ bọn hắn. Vị trí chiến lược của Trữ gia Đảo cũng không được tốt,

bốn phía đều trống trải, không có hiểm địa, dễ công khó thủ. Trữ gia Đảo căn bản là không nằm trong kế hoạc chiến lược của chúng ta.

- Chỉ là một đám thương nhân, chẳng lẽ vẫn còn phải trông cậy vào trí tuệ của Nhan Khuyết sao?

Kim Bích Hàm cười cười, ánh mắt tà tà nhìn thoáng qua Nhan Khuyết. Lần trước, Nhan Khuyết trước mặt mọi người đưa ra đối sách chiến lược, coi như là lần thứ nhất thể hiện tài hoa, khiến cho mọi người phải lau mắt nhìn hắn. Vị trí đứng đầu trong văn thần, hắn đã ngồi tương đối vững. Nhan Khuyết nở nụ cười khổ, khẽ lắc đầu:

- Bởi vì hai thế lực mạnh nhất trong Chư Tinh Quần Đảo chính là chúng ta cùng và Thiết gia, đây là một trận chiến so đấu tốc độ, nếu như Thiết gia chiến thắng tất nhiên là sẽ ra tay với chúng ta. Nếu như chúng ta chiến thắng, sẽ thừa cơ hội này tiến công chiếm đóng những hải đảo xung quanh, củng cố thế lực. Thậm chí còn có thể phản công lại, kìm chế Thiết gia.

Ánh mắt Nhan Khuyết quả nhiên là cực cao. Từ cục diện bày ra, sau một hồi phân tích, đã vạch rõ một cách triệt để tình thế hiện tại. Thư gia sở hữu năm đầu linh yêu, chiến thắng Viêm gia chỉ là vấn đề thời gian. Đồng dạng, Thiết gia bởi vì thảm bại mà dao động đến căn cơ. Nhưng với thực lực của bọn hắn, thủ thắng liên minh mười một nhà cũng không phải là chuyện quá khó. Giữa song phương, ai giải quyết được chiến cuộc của mình trước, sẽ chiếm cứ quyền chủ động. Hoặc công hoặc thủ, đều có thể sớm chuẩn bị, chiếm được ưu thế nhất định.

- Tiểu bằng hữu Trữ gia lại nghịch ngợm rồi, nên giáo huấn một chút. Phụ thân, cho hài nhi một chi hạm đội, năm trăm tinh binh. Để ta giáo huấn bọn hắn một chút, tin tưởng rằng sau chuyện này Trữ gia sẽ trung thực hơn!

Tất cả mọi người không khỏi hai mắt tỏa sáng. Sở Vân một thân bạch y, mặt quan như ngọc, uy vũ hiên ngang. Có được một khởi đầu mới, nắm trong tay Linh yêu Túy Tuyết Đao. Sau khi đuổi giết Thiết Ngao chật vật chạy thục mạng như chó nhà có tang, toàn bộ khí chất hắn đều đã xảy ra biến hóa thoát thai hoán cốt. Khiến cho người khác vừa nhìn thấy hắn, đã có cảm giác giống như là bạch hổ hạ sơn, hùng ưng bay lượn khắp bầu trời, tinh thần trào dâng, tràn đầy khí chất của đại tướng một phương.

Thư Thiên Hào nghe vậy lập tức cười ha hả, mở miệng nói:

- Cũng tốt, hôm nay chiến trường chính vẫn còn đang giằng co, chưa tới thời điểm quyết chiến. Nếu như tiểu tử con đã ra tay, còn sợ gì Trữ gia Đảo nữa?

Trong khi nói chuyện, hắn không khỏi nhớ lại ngày xưa tài chính khốn đốn, phải nén giận quỵ lụy, nương nhờ vào Trữ gia để phát triển. Đến hôm nay lại xảy ra biến hóa nghênh trời lệch đất, nhìn về Trữ gia chợt mang theo cảm giác cao cao tại thượng. Trong ***g ngực hắn không khỏi cảm thấy hào hùng vạn trượng. Lúc này, lệnh cho Sở Vân làm chủ tướng, Kim Bích Hàm làm phó tướng, mang theo một chi hạm đội chiến đấu. Lấy Ưng Tường Hào làm tàu chỉ huy, năm chiếc bảo thuyền, mười chiếc chiến hạm phổ thông. Binh sĩ ba ngàn, tinh binh chuông đồng năm trăm.

Sở Vân cũng không che giấu hành tung, khua chiên gióng trống, tiến thẳng tới vùng biển Vệ gia, hướng Trữ gia xuất phát. Chiến hạm vừa mới dời khỏi bến tàu, còn chưa điều tra ra chủ tướng là ai, tin tức này đã rơi vào trong tay Trữ gia Đảo chủ. Trữ gia Đảo chủ cuống quít triệu tập tộc lão, tiến hành thương nghị.

299. Chương 113: Tấn Công Trữ Gia, Cuộc Chiến Trên Biển!

Chương 113: Tấn công Trữ gia, cuộc chiến trên biển!

- Ưng Tường Hào, chiếc chiến hạm danh tiếng này đã từng thuộc về hạm đội của Phương gia. Tốc độ cực nhanh, am hiểu nhất là du kích chiến.

- Đây là một chi hạm đội chiến đấu của Thư gia. Binh lính ít nhất cũng phải ba ngàn người, cũng không biết là trong đó có bao nhiêu tinh binh chuông đồng.

- Cũng không biết là do ai chỉ huy? Sở Vân là đại tướng, hẳn là sẽ không đơn giản xuất động . Khả năng lớn nhất chính là ba vị lão tướng quân Hồng Hi, Kiều Hầu cùng Vương Ngư.

- Rất có thể sẽ là Hồng lão tướng quân, thiện về trường công cùng du kích chiến. Hiện giờ Kiều lão hầu tử, thân vẫn hãm trong chiến trường chính, cũng có thể sẽ là lão Vương Ngư .

Mấy tộc lão châu đầu ghé tai bàn bạc, thần sắc cực kỳ ngưng trọng. Tuy rằng đã bàn bạc trong thời gian dài, nhưng vẫn chưa đưa ra được đối sách ứng phó nào. Trữ gia Đảo thiện kinh doanh, bất thiện tác chiến. Trong cốt tủy bọn hắn, vẫn còn thiếu đi một sự dũng mãnh cùng dục vọng tranh đấu.

- Đảo chủ chớ lo, những ngày này chúng ta vì phòng ngừa Thư Gia Đảo trả thù, đã mua không ít chiến hạm. Cứ để cho tiểu tướng lãnh một chi hạm đội, quần nhau với bọn chúng.

Cuối cùng một thiếu tướng khác họ mở miệng đưa ra đối sách ứng phó. Từ sau khi Trữ gia đại bại trong trận chiến trên Thiết Lung Đảo, đã nhịn đau bỏ ra một giá tiền thực lớn, mời chào một vài vị tướng lãnh. Lúc này, Trữ gia Gia Chủ mới nhìn lại, lập tức nhớ ra thiếu tướng đang nói chuyện này trong những tướng lãnh được mời tới là một vị rất có dũng lực, thiện dùng song đao. Lúc này nội tâm cũng đành quyết định, thở dài một tiếng nói:

- Cũng chỉ có thể làm như vậy!

Đúng lúc này, lại có tin tình báo mới truyền đến.

- Cái gì? Chủ tướng lần này là Sở Vân.

Tin tình báo được công bố, tất cả mọi người trong nội đường đều cuống cuồng cả lên.

- Sao lại là Sở Vân? Hắn phải đi đối phó với Viêm gia, sao lại chạy đến nơi này!

Có người kinh hãi.

- Đúng là quá coi trọng Trữ gia chúng ta rồi….!

Trữ gia Gia Chủ liên tục cười khổ.

- Tiểu Bá Vương Sở Vân, ngay cả danh tướng như Đoạn Thiên Nhai cũng bị hắn chém đầu. Thiết Ngao bại trận, nhất định cũng là do hắn xuất thủ. Người nào mới có thể là đối thủ của hắn đây?

Nay đã khác xưa, nếu đổi lại là một hai năm về trước, trong nội đường này không một ai sẽ để Sở Vân vào trong mắt. Thậm chí ngay cả cái tên Sở Vân, chắc cũng sẽ rất nhiều người tự hỏi… Người này là ai? Nhưng ngày hôm nay, danh tiếng Sở Vân như mặt trời giữa lúc ban trưa, từ lúc xuất đạo đến giờ, bách chiến bách thắng. Tên tuổi Tiểu Bá Vương vang vọng khắp Chư Tinh Quần Đảo, ai lại không biết ai lại không hiểu?

Rất nhiều người đều sợ hãi đến mức chấn kinh.

Ngay cả vị thiếu tướng thiện dùng Song Đao vừa mới chờ lệnh, mặt mày cũng lập tức biến thành tái nhợt, trong nội tâm cuống cuồng hối hận.

Trữ gia Gia Chủ lại nhìn tên thiếu tướng này, đã cảm thấy không đáng tin rồi. Quay đầu nhìn về bốn phía, dừng lại trước một vị thượng tướng là một trong những thành vị đầu não ngồi ở đối diện nói:

- Vương Trạch Long Tướng quân, vốn là còn muốn để ngươi canh giữ Trữ gia chủ đảo. Nhưng với tình hình hiện giờ, có lẽ phải mời ngươi tự mình xuất chiến, ngăn chặn cường địch!

- Đảo chủ yên tâm. Ta có trong tay tinh binh Hải Giao, cho dù nhân số không nhiều, nhưng lại có thể đục thủng chiến thuyền. Không có chiến thuyền, cho dù năng lực Tiểu Bá Vương cao đến cỡ nào, cũng không thể tiếp tục tiến công.

Trong mắt Thượng tướng Vương Trạch Long tinh quang chợt lóe, sau khi đắn đo một chút vẫn nói thêm:

- Bất quá, Tiểu Bá Vương quá hung mãnh, lại có liên quân Hoa gia tương trợ. Chuyện này bổn tướng vẫn cần binh lực dồi dào.

- Điều này là đương nhiên, tạm cấp cho ngươi phân nửa hạm đội để người toàn quyền chỉ huy.

Cho dù Vương Trạch Long không nói, Trữ đảo chủ cũng sẽ làm như vậy. Sau khi thương nghị, Vương Trạch Long liền dẫn theo ba chiếc bảo thuyền, năm mươi hai chiếc chiến thuyền, tổ thành một đại đội, bắt đầu khởi hành chặn đánh Sở Vân. Song phương giao chiến trên biển. Vương Trạch Long thầm nghĩ:

- Nếu ngay từ đầu ta đã vận dụng đến tinh binh Hải Giao, chỉ sợ sẽ bị đối phương phát giác. Không bằng đánh trước, khiến cho Sở Vân mất cảnh giác rồi nói sau.

Nghĩ đến đây, Vương Trạch Long khẽ quát một tiếng:

- Người nào ra đánh trận đầu?

Không ai mở miệng. Những tướng lãnh này đều là do Trữ gia dùng tiền mời chào đến, lòng trung thành với Trữ gia không cao. Lúc này, trong nội tâm rất nhiều người đang cảm thấy vô cùng hối hận, danh tiếng của Sở Vân quá lớn, ai cũng không muốn đi đầu mạo hiểm tính mạng. Vương Trạch Long rất xấu hổ, đang muốn khích tướng, Sở Vân đã phái ra Hoa Anh áp trận.

- Người phương nào tiến lên ứng chiến?

Hoa Anh cưỡi trên yêu thú, cầm trong tay Bách Hoa Cung, cao giọng hét lớn.

- Nhĩ gia ta tới đây!

Một vị thiếu tướng cầm trong tay cặp chùy đồng, không biết Hoa Anh, xông lên ứng chiến.

- Ah!

Hoa Anh chỉ cần một tên đã bắn chết hắn, chỉ thấy hắn rú lên một tiếng thảm thiết sau đó ngã cắm đầu xuống dưới mặt biển.

- Tiễn thuật đại thành!

Vương Trạch Long đứng sau chư tướng, toàn thân run lên. Bản thân Trữ gia quân cũng không thiện tác chiến, mắt thấy cảnh này, sĩ khí lập tức giảm xuống thảm hại. Sở Vân đứng trên mũi tàu Ưng Tường Hào, thấy rõ đối phương đang giao động. Lập tức cười lớn một tiếng đầy phóng khoáng:

- Trận chiến này có thể đánh!

Hắn hạ lệnh một tiếng, Ưng Tường Hào lập tức tiến lên, hướng quân địch đánh tới.

- Nhanh như vậy đã khởi xướng tổng tiến công?

Vương Trạch Long sợ hãi kêu lên một tiếng, cuống quít chỉ huy hạm đội Trữ gia tản ra hai phía, tạo thành hình vòng cung bao vây lấy Sở Vân vào chính giữa. Đồng thời Vương Trạch Long đích thân đi lên tàu chỉ huy trận địa sẵn sàng nghênh tiếp quân địch.

- Đến đây, ta ngược lại muốn xem Tiểu Bá Vương đại danh đỉnh đỉnh đến tột cùng là có bao nhiêu lợi hại!

Sự tình đã đến nước này, Vương Trạch Long cũng thể hiện ra được phong thái của một thượng tướng. Hắn nắm trong tay Loa Toàn Yêu thương, cưỡi trên Thâm Hải Điện Giao, dũng mãnh tiến lên.

- Phát động công kích ngang nhiên như thế, không quá lý trí!

Trong lòng Hoa Anh thầm nghĩ, nếu đổi lại là hắn, nhất định sẽ từ từ phán đoán ý đồ của đối phương, chậm rãi quần chiến một phen. Dù sao, so với đại quân Trữ gia, binh lực trong tay Sở Vân quả thực rất thưa thớt. Nhưng kế tiếp, Sở Vân lại để cho Hoa Anh nhìn thấy, cái gì mới gọi là dũng mãnh.

- Ầm!

Linh Yêu Túy Tuyết Đao hung hăng đăng tràng, Sở Vân cưỡi trên Thiên Hồ, lăng không bổ nhào về phía trước, chiến đao thuận thế bổ xuống một nhát.

300. Chương 114 : Tinh Binh Hải Giao, Đắc Thắng Chiêu Hàng (thượng)

Chương 114 : Tinh binh Hải Giao, đắc thắng chiêu hàng (thượng)

Hô!

Lập tức hàn phong lẫm lẫm, đao khí cuồng loạn cuốn tới.

- Linh Yêu Chiến đao?!

Đồng tử Vương Trạch Long lập tức co rút lại, sắc mặt vốn tràn đầy dũng mãnh, lập tức hóa thành khiếp sợ.

Công kích còn chưa tới, hắn đã cảm giác được khuôn mặt bị đao phong táp vào vô cùng đau đớn, toàn thân cứng ngắc. Một luồng áp lực vô hình cực lớn, giống

như một ngọn núi nhỏ đè xuống. Khiến cho hắn cảm thấy vô cùng khó thở, lập tức sinh ra ý nghĩ né tránh, thậm chí còn có cảm giác tinh thần sụp đổ.

- Tốt! Một đao thực mạnh mẽ!

Vương Trạch Long quá sợ hãi, không dám liều mạng cùng Sở Vân, lập tức triệt thoái về phía sau. Sở Vân nhào tới chiến hạm địch, làm tướng tiên phong. Cưỡi trên Thiên Hồ, Túy Tuyết Đao phóng đại lên gấp ba, gần bằng là một cánh cửa, huy vũ như gió lốc. Hắn từ mũi tàu đánh xuống đuôi tàu, mãnh liệt đến mức, mảnh gỗ vụn bay tán loạn, ánh đao loang loáng. Huyết dịch cùng chân tay gãy bay loạn khắp nơi, không người nào có thể ngăn cản, tung hoành ngang dọc. Hắn tả xung hữu đột, thần cản giết thần phật ngăn giết phật, trong lúc nhất thời, tàn sát bừa bãi trận địa của địch nhân,

không ai có thể áp chế. Chiến lực đẳng cấp Linh Yêu, đã khiến cho hắn bước vào hàng ngũ cường giả nhất lưu của Chư Tinh Quần Đảo. Trừ phi là Thiết Ngao hoặc là Viêm Gia Đảo chủ tự thân xuất mã, mới có thể kìm chế được hắn một hai. Chỉ dựa vào một thượng tướng có chiến lực cấp đại yêu như Vương Trạch Long, căn bản là

chuyện không tưởng.

- Không ngờ hắn lại làm được. Túy Tuyết Đao chính thức đã trở thành Linh yêu đao!

Hoa Anh nhìn Sở Vân tư thế oai hùng, tung hoành ngang dọc trong trận địa địch, trong lúc nhất thời có chút thất thần.

Cho dù ngoại giới đối với việc Sở Vân đến tột cùng là có thông qua Linh Yêu Kiếp hay không đa phần là nghiêng về đáp án thành công. Hoa Anh cũng chính là một trong số đó. Nhưng đến khi tận mắt chứng kiến, trọng nội tâm vẫn cảm thấy kích động khó bình tĩnh được.

Trên con đường tu hành Ngự yêu sư, Sở Vân đã vượt qua hắn, bỏ lại hắn ở phía sau.

...

- Uy lực của Tiểu Bá Vương thực đáng sợ!

Thượng tướng Vương Trạch Long ẩn mình ở giữa tinh binh, nhìn Sở Vân cưỡi Thiên Hồ, cầm trong tay Túy Tuyết Đao, tung hoành ngang dọc, không khỏi cảm thấy một hồi miệng khô lưỡi đắng, trong nội tâm tràn đầy áp lực.

- Nhân vật như vậy, chính diện đối kháng căn bản là không thể ngăn cản nổi. Chỉ có thể lẻn vào trong lòng biển, đục thủng chiến thuyền, mới có thể ngăn cản bước tiến của hắn!

Vương Trạch Long thầm nghĩ, sau đó quay người nhìn lại. Chỉ thấy một trăm hai mươi tinh binh Hải Giao đứng ở phía sau lưng, đã sớm chờ lệnh xuất phát. Điều này đã khiến cho hắn cảm thấy bớt chút áp lực.

Đây là vốn liếng lập nghiệp của hắn.

Hắn vốn chỉ là một tên ngư dân, trong một hồi tai nạn trên biển, hắn trôi dạt vào một tòa tiểu đảo vô danh. Không ngờ phát hiện ra, tiểu đảo này là căn cứ bí mật của một đoàn hải tặc nổi danh từ hơn một nghìn năm trước. Hắn từ bên trong tài bảo của đám hải tặc, thu được hơn ba trăm quả trứng của yêu thú Hải Giao. Đám tiểu yêu thú này, cho dù đã trưởng thành, hình thể cũng chỉ lớn bằng lòng bàn tay của một người trưởng thành một chút. Hình dáng giống như cáp mập, là một loại tiểu yêu thú đặc thù. Bản thân có thể tồn trữ số lượng yêu nguyên rất ít, chiến lực không cao, chỉ có thể là yêu thú đóng vai trò phụ trợ.

Nhưng chúng lại có một ưu điểm cực lớn. Đó chính là linh khí chúng cung cấp trở lại cho Ngự yêu sư, có thể thay đổi cấu tạo của thân thể của những Ngự yêu sư đó. Khiến cho bọn hắn có thể thích ứng với áp suất của nước biển, đồng thời trên gương mặt sẽ mọc ra hai cái mang cá, có thể tự do hô hấp dưới biển. Vương

Trạch Long dùng đám trứng yêu thú này, chiêu binh mãi mã, hình thành chi tinh binh Hải Giao này. Có được cỗ binh

lực này, hắn lăn lộn trong Chư Tinh Quần Đảo, trở thành lính đánh thuê, cuộc sống coi như là khá tốt đẹp.

- Thời gian thấm thoát, bất tri bất giác cũng đã qua hơn ba mươi năm. Vốn là một đại đội hơn ba trăm tinh binh, hôm nay chỉ còn lại có một trăm hai mươi người. Aizzz, già rồi! Một trận chiến này, cho dù là thắng hay bại, sau khi kết thúc ta cũng sẽ giải giáp quy điền. Sóng sau đè sóng trước, thiên hạ đã không còn giống như trước kia nữa rồi.

Vương Trạch Long thở dài một tiếng. Sở Vân biểu hiện ra cường hãn, khiến cho hắn sinh ra xúc động muốn quy ẩn. Nhưng hắn vẫn là một nhân vật đẳng cấp thượng tướng, chợt nhận thức được tâm tính bản thân bất ổn. Sau khi chỉnh đốn lại cảm xúc, triệu hồi ra Đại yêu thú Thâm Hải Điện Giao của bản thân, mang theo toàn bộ tinh binh Hải Giao, đồng loạt tiến vào trong lòng biển.

Lần tập kích này rất nhanh đã có hiệu quả.

Bên phía Sở Vân liên tiếp có chiến hạm phổ thông bị đục thủng, chìm xuống đáy biển. Song phương đang giao chiến kịch liệt, căn bản là chưa phát hiện ra tình huống này. Đợi cho đến khi Vương Trạch Long đục thủng được năm chiếc chiến hạm, đang động thủ với chiếc thứ sáu, Kim Bích Hàm cùng Hoa Anh mới phát hiện tình huống bất ổn.

- Đây là tinh binh Hải Giao của Vương Trạch Long, quả nhiên là khó chống đỡ… Đối phương có thể lăn lộn trong Chư Tinh Quần Đảo hơn ba mươi năm, tự nhiên thuộc hạ cũng phải có một chút bản lãnh. Thuỷ binh bực này quả thực là khiến cho người ta đau đầu!

Hoa Anh có chút khổ sáp nói.

- Điều này có khó gì? Rất đơn giản, xung quanh nhiều chiến hạm như vậy. Lệnh cho binh sĩ tiến lên mạn thuyền, chiến hạm bên mình chìm rồi thì đoạt lấy chiến hạm của đối phương. Ta ngược lại muốn xem hơn một trăm tên tinh binh này có thể đục thủng được bao nhiêu chiếc chiến hạm!

Kim Bích Hàm hừ lạnh một tiếng, lập tức hạ lệnh.

Hoa Anh trợn mắt há mồm.

- Quá ngang ngược, loại cảm giác này….

Hoa Anh trên người Kim Bích Hàm chợt thấy được bóng dáng của Sở Vân.

- Đám hèn hạ, không dám cùng chúng ta chính diện giao phong, lại trốn dưới nước đánh lén, đục thủng chiến thuyền của chúng ta. Tốt, cứ để cho chúng ta đại sát tứ phương, đoạt chiến hạm của bọn hắn!

Giết! Giết Giết!

Tiếng gầm thét rung trời. Binh lính Thư Gia quanh năm đóng ở trên Thư Gia Đảo, bị phẫn nộ tâm hoả dưới lòng đất ảnh hưởng, tính tình đều dũng mãnh tuyệt luân. Càng chiến càng hăng, càng là khốn cảnh, càng kích phát ra chiến ý cùng nộ hỏa trong lòng bọn hắn.

- Tại sao lại như thế này?

Vương Trạch Long chứng kiến tình hình trên mặt biển, thấy được sĩ khí quân sĩ Thư gia đại chấn, đánh cho trận địa phe mình tan tác, cảm thấy vô cùng chấn động.

301. Chương 115 : Tinh Binh Hải Giao, Đắc Thắng Chiêu Hàng (hạ)

Chương 115 : Tinh binh Hải Giao, đắc thắng chiêu hàng (hạ)

- Dĩ vãng ta đục thủng chiến hạm địch nhân, đối phương ai cũng đầy vẻ sợ hãi, sĩ khí giảm xuống thảm thương. Nhưng sao binh lính của Thư gia lại như vậy? Chẳng lẽ mỗi một nam nhân Thư gia đều dũng mãnh đến độ như thế này sao?

Nội tâm Vương Trạch Long chấn động, chiếc chiến hạm thứ sáu dưới thủ đoạn của hắn, đã bị đục chìm. Nhưng giờ phút này, trong lòng của hắn không cảm thấy một chút thành tựu nào, ngược lại tinh thần càng thêm sa sút. Kinh nghiệm nhiều năm lãnh đã khiến cho hắn nhìn ra một cách rõ ràng, phần thắng đã hoàn toàn nghiêng về phía Sở Vân. Cho dù mình có đục thủng bao nhiêu chiến hạm đi chăng nữa, cũng không thể nào vãn hồi lại đại cục.

Nhìn một vị tướng lãnh chết ở dưới đao Sở Vân, hắn cảm thấy một loại cảm giác vô cùng bất đắc dĩ.

- Đại Long Văn!

Sở Vân vung Túy Tuyết Đao lên, đao khí sáng như tuyết, hình thành một đầu rồng cực lớn, trong khoảnh khắc đã nuốt trọn một chiếc chiến hạm của quân địch ở gần đó.

Ầm

Chiến hạm lập tức nổ tung. Toàn bộ thân thuyền bị ánh đao đánh tan nát, mảnh vụn bay khắp nơi, thi thể bị chém thành thịt vụn, xương cốt cùng huyết dịch văng tung tóe ra bốn phía. Một đám Trữ gia quân bị hắn bức đến tuyệt cảnh, điên cuồng kêu gào, hướng về phía hắn kêu gào đòi chém giết.

- Tuyết Nha Thiên Trùng!

Sở Vân lại vẩy lên một đao, đao khí tuyết nha cực lớn, xoát một tiếng, mang theo từng cơn gió lạnh gào thét, cày nát boong thuyền của những chiến hạm địch trên đường đi, cuối cùng đánh thẳng vào đám quân sĩ đang xông đến.

Ầm!

Một cơn sóng ánh đao bùng lên, bao trùm tất cả. Tên lính bị đao pháp chính diện đánh trúng lập tức thi cốt vô tồn. Mấy kẻ ở bên canh, đều bị hất bay lên không trung, hàn khí đông lạnh bọn chúng lại tạo thành từng khối băng, cuối cùng rơi xuống phát ra tiếng ầm ầm. Chân tay bị đông cứng ở trong khối băng lập tức vỡ nát tạo thành từng khối huyến nhục đỏ tươi, trông rất sống động. Từ bên ngoài nhìn vào không khác gì thịt bò đông

lạnh. Xương cốt cùng gân thịt đều có thể thấy được rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, không một người nào dám tiến lên. Lấy Sở Vân làm trung tâm, trong phạm vi vài trượng, không có bất cứ một người nào. Dưới chiến trường thảm liệt lại hình thành một loại yên tĩnh quỷ dị.

Sở Vân đi tới chỗ nào, binh lính Trữ gia ở chỗ đó lập tức lùi lại. Thiên Hồ ở dưới, trắng noãn như tuyết, năm cái đuôi lắc lư, không ngờ lại không dính một giọt máu nào. Sở Vân cũng như vậy, một thân bạch y, ngọc thụ lâm phong. Túy Tuyết Đao trong tay, hàn khí lẫm lẫm. Một hồ, một người, một đao, không giống như là đang chém giết trên chiến trường mà là đang du xuân đạp thanh (đi chơi trong tiết thanh minh). Giữa cảm giác khoan thai, nhàn nhã lại là một loại cảm giác khủng bố vô cùng.

- Thiếu niên này quả thực chính là ma thần!

Nhìn tướng lĩnh bên ta, nguyên một đám bị Sở Vân chém như thái rau, bổ dưa. Trong nội tâm binh lính Trữ gia đã sớm biến thành một mảnh băng hàn.

- Không ai có thể ngăn cản Tiểu Bá Vương, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Ta còn chưa muốn chết!

Có người kinh hoàng kêu to.

- Thiếu chủ thần uy!

Trái lại, sĩ khí binh lính Thư gia cuồng chấn, đã đạt đến đỉnh điểm.

- Cái này mới chính là phong thái của một vị đại tướng…

Kim Bích Hàm nhìn thoáng qua chiến trường chồng chất nội tạng, chân gãy, tay cụt.

Sở Vân cưỡi Thiên Hồ, cầm trong tay Túy Tuyết Đao, thân ảnh không chút tỳ vết, thầm thở dài một tiếng. Tự nhiên trong nội tâm nàng sinh ra một cảm giác an toàn.

Thế nào mới là tướng?

Chính là binh hồn, quân trụ!

Chỉ cần tướng không ngã, thì trong quân vẫn sẽ còn trụ cột. Binh lính cho dù bị đánh tan tác đến thế nào, quay đầu nhìn lại Đại tướng phe mình vẫn sẽ sinh ra hy vọng. Trái lại, một khi tướng lãnh đã bại, cho dù là đại quân hung mãnh đến như thế nào, cũng sẽ chỉ có con đường bại vong. Đại quân Trữ gia đại bại rồi, bọn hắn không nhìn thấy chủ tướng, mà chỉ thấy nguyên một đám tướng lãnh phe mình đều đã trở thành vong hồn dưới lưỡi đao của Sở Vân. Bởi vậy, cho dù nhân mã đông đúc, thậm chí gấp vài lần bên phía Sở Vân, nhưng đã không còn ý chí chiến đấu, chỉ chạy tán loạn khắp bốn phía.

- Đáng giận…

Trong lòng biển, Vương Trạch Long cưỡi Thâm Hải Điện Giao, nhìn tình cảnh trên mặt biển, nghiến răng nghiến lợi. Vừa phẫn nộ lại vừa không cam lòng, lại vừa cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

- Chúng ta rút lui!

Hắn trầm mặc một lúc, rốt cục cũng hạ quyết tâm.

- Bây giờ mới chạy, không cảm thấy quá muộn rồi sao?

Trên mặt biển truyền ra tiếng cười lạnh của Kim Bích Hàm:

- Phỉ Thúy Mộng Cảnh!

- Hoa Chi Chiêu Triển!

Đồng thời, Hoa Anh cũng thúc dục đạo pháp, bắn ra một tên.

Hồn phách Vương Trạch Long đã bị Phỉ Thúy Mộng Cảnh câu dẫn, vất vả lắm mới có thể dãy dụa thoát ra, đã cảm thấy bản thân trúng tên. Mũi tên găm trên người lập tức sinh trưởng ra vô số nhánh đằng mạn (cây mây) bò khắp thân hắn, trói gô hắn lại.

Sau nửa canh giờ, trận chiến trên biển cũng đã kết thúc. Sở Vân đại thắng, bắt được hơn sáu ngàn tù binh, thu hơn ba mươi chiếc chiến hạm, quân địch bị giết nhiều vô số kể.

- Quỳ xuống!

Vương Trạch Long trúng phải Liễu Hoa Tiễn, bị trói gô lại, giải đến trước mặt Sở Vân.

Sở Vân ngồi trên bảo tọa, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống Vương Trạch Long hỏi:

- Chính là ngươi đục chìm một bảo thuyền, chín chiến hạm của ta?

- Vâng!

Vương Trạch Long cúi đầu, nhìn xuống boong tàu, ngữ khí cứng ngắc, dường như là đã buông xuôi.

- Có nguyện ý quy hàng?

Sở Vân đột nhiên mở miệng hỏi.

Vương Trạch Long sững sờ, nhìn về phía Sở Vân với ánh mắt đầy kinh dị. Hắn thực không ngờ, bản thân đã tạo thành tổn thất lớn cho Sở Vân đến như vậy. Nhưng Sở Vân rõ ràng không tính toán hiềm khích lúc trước, còn muốn chiêu hàng mình.

- Nhưng ta là lính đánh thuê…

Hắn mở miệng nói.

Thế nhân đều biết, lính đánh thuê cho tới bây giờ đều dùng tiền để nói chuyện, không có bất cứ chút trung thành nào. Sở Vân cao giọng cười:

- Thì sao? Trên thế gian này vốn đã không có trung thành tuyệt đối, cũng không có trung tâm tuyệt đối. Mấu chốt chính là thực lực của chủ gia, chỉ cần thực lực chủ gia cường thịnh, quét ngang bốn phương, tung hoành tám hướng, cho dù là một hai kẻ phản loạn thì

đã tính là cái gì?

Trong ngôn ngữ hắn tràn đầy tự tin. Chính là biểu hiện ra tâm ý của bản thân: đã muốn chiêu hàng ngươi, thì sẽ không sợ ngươi đâm ở phía sau lưng.

- Khí lượng như thế…

Thân hình Vương Trạch Long chấn động, trong nội tâm kinh thán. Hắn nhìn về phía Sở Vân, chỉ thấy thân hình Sở Vân thẳng tắp, tựa như một ngọn núi. Mắt như ánh sao, thần quang nội uẩn, khiến cho người khác không dám nhìn thẳng. Một thân bạch y, huyết chiến lâu như vậy mà không nhiễm một giọt máu nào!

302. Chương 116 : Tấn Công Trữ Gia Đảo (thượng)

Chương 116 : Tấn công Trữ gia Đảo (thượng)

- Mạt tướng……

Hắn dừng một chút, cúi đầu.

- …Nguyện quy hàng!

- Cái gì, quân ta đại bại?

Nghe được tin chiến báo này, Trữ gia Đảo chủ đột nhiên đứng bật dậy, động tác quá mức kịch liệt, khiến cho cái ghế sau lưng đổ đến "rầm!" một tiếng. Hắn dường như vẫn không hề nghe thấy, thò tay tóm lấy cổ áo tên tộc nhân báo tin, trợn mắt quát:

- Ngươi nhắc lại một lần nữa xem nào?

Người báo tin bị biểu lộ của hắn hù đến phát hoảng, lắp ba lắp bắp lặp lại thêm một lần.

- Làm sao có thể? Đây chính là binh lực gấp ba đối phương! Thượng tướng Vương Trạch Long đâu! Ta muốn gặp hắn!

Trữ gia Đảo chủ mước miếng văng tung tóe, như là một con sư tử đã nổi khùng.

- Vương… Vương Trạch Long tướng quân, bị Sở Vân bắt làm tù binh, đã đầu hàng!

- Cái gì?

Giống như là sét đánh bên tai, nội tâm Trữ gia Đảo chủ chết lặng. Thoáng cái, hắn lập tức ngốc trệ, thân hình cứng ngắc, đứng yên giống như một bức tượng gỗ, không nhúc nhích một chút nào.

Xong rồi!

Đại quân đại bại, Trữ gia chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Xong! Trữ gia xong rồi!

Truyền thừa đến đời này, chẳng lẽ Trữ gia sẽ hủy diệt

trong tay ta sao?

Trữ gia Đảo chủ lẩm bẩm một cách vô thức, sắc mặt hắn tái nhợt như tờ giấy, lảo đảo vài bước, dường như là sắp ngã quỵ.

Vị trí địa lý của Trữ gia Đảo bốn bề trống trải, lợi cho kinh thương mậu dịch, nhưng lại không có hiểm địa để phòng thủ, hơn nữa còn chưa đề cập tới bề dày lịch sử của chiến lược quân sự của Trữ gia. Sở Vân đánh tan hạm đội chiến đấu của Trữ gia, chiêu hàng chủ tướng Vương Trạch Long, sau khi nghỉ ngơi dưỡng sức, lập tức xuất phát đi Trữ gia chủ đảo.

- Đến rồi! Quân Thư gia đến rồi!

- Tiểu Bá Vương đánh đến rồi, làm sao bây giờ…

Trữ gia chủ đảo đã hoàn toàn lâm vào hỗn loạn. Đại quân Sở Vân một mảnh đông nghịt cùng mấy chục chiếc chiến hạm, đang dần áp sát tới.

- Trữ gia..!

Sở Vân đứng trên mũi thuyền Ưng Tường Hào, hướng ánh mắt về phía xa xa, thì thào. Trước mắt hắn là một hòn đảo phồn hoa đô hội. Nó có vô số bến tàu, lớn nhỏ đủ cả. Đủ loại thương thuyền vẫn đang bỏ neo ở đó, đại quân Sở Vân đánh tới quá nhanh, chúng còn chưa kịp đào tẩu. Đường phố được giát một tầng đá cẩm thạch, đình đài lầu các hoa lệ mọc san sát nhau. Bên trong từng góc phố từng con đường đều tràn ngập một cỗ hương vị xa hoa lộng lẫy. Có thể đoán được, nơi này bình thường phố xá đông đúc, bến tàu phi thường náo nhiệt, đủ loại hàng hóa xuất nhập từ các thương thuyền.

Mọi người huyên náo, vô số thương nhân từ trời nam đất bắc đổ về nơi này. Bất quá hiện tại, bọn hắn đều co rút cổ trốn trong phòng, run rẩy thò đầu nhìn ra, ánh mắt đầy hoảng hốt cùng sợ hãi, nhìn về phía đội quân thiết huyết của Sở Vân đang dần dần áp sát.

- Không hổ một trong những trung tâm mậu dịch lớn nhất của Chư Tinh Quần Đảo, quả thực là vô cùng phồn hoa đô hội.

Sở Vân tán thưởng một tiếng, hắn chưa từng bao giờ tiến vào bên trong Trữ gia Đảo.

Kiếp trước, Thư Gia Đảo bị Trữ gia mưu đoạt, Trữ Thiên Vương quật khởi, hắn trở thành một người hiệp khách cô độc. Quãng thời gian đó, sau khi vật lộn có được một cuộc sống no đủ, hắn từng lên thuyền trở lại Chư Tinh Quần Đảo một lần. Đứng trên boong thuyền, nhìn về Trữ gia Đảo phồn hoa đô hội phía xa xa, nghe người bên cạnh bàn tán tài phú Trữ gia, đàm luận sự lợi hại của Trữ Thiên Vương. Nhưng ngày hôm nay, Trữ Thiên Vương bị hắn chém chết, Thiết Ngao bị hắn đánh bại. Hắn đứng ở mũi thuyền, nhìn thẳng lên bầu trời, nhưng trong nội tâm lại đang cúi nhìn về phía Trữ gia Đảo!

Hắn đã không còn là Hỏa Hồ Công Tử mà là Chư Tinh Tiểu Bá Vương!

Mọi người nghe thấy tên hắn đều sợ hãi cùng tôn tính.

.....

Sở Vân nghiến răng, cảm thấy kích động khó có thể kìm chế được, hắn có một loại dục vọng muốn gào thét, phát tiết ra sự điên cuồng. Nhưng cuối cùng, hắn chỉ nhẹ nhàng thở ra một ngụm trọc khí. Giờ phút, bao năm biệt khuất cùng sỉ nhục dương như đã hóa thành âm ám lắng đọng trong cơ thể sau một hơi thở này đã hoàn toàn bị bài tiết ra ngoài. Bất chợt hắn cảm giác được, dường như thân thể nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Quá thoải mái!

- Hắn chính là Sở Vân sao?

Đứng trên lan can một tòa lầu cao, Trữ gia Đảo chủ ngưng thần nhìn lại, khí chất của Sở Vân quá mức xuất chúng, khiến cho hắn chỉ cần liếc mắt một cái đã tìm ra được. Đây là lần đầu tiên, hắn nhìn thấy chân thân Sở Vân. Đương nhiên trong quá khứ hắn đã từng xem qua bức họa chân dung Sở Vân, không chỉ biết rõ bộ dạng hắn lớn lên như thế nào, mà là đã khắc sâu khuôn mặt này vào trong đầu. Nhưng lúc này, khi chính thức nhìn thấy Sở Vân, trong nội tâm Trữ gia Đảo chủ vẫn không ngăn được chấn động.

- Người thiếu niên này....

Trữ gia Đảo đã từng gặp qua vô số người, chỉ cần liếc mắt nhìn Sở Vân một cái lập tức đã cảm nhận được khí chất tinh thần của hắn. Giống như hùng ưng bay lượn trên trời cao, lại giống như du long tung hoành trong biển cả, khiến cho người khác có cảm giác không thể áp chế. Loại cảm giác này hắn cũng từng gặp qua trên người Thiết Ngao.

Nhưng lại có chút bất đồng, Thiết Ngao mang theo một loại cao ngạo của thượng vị giả, cao cao tại thượng cúi đầu nhìn xuống, mà Sở Vân lại ổn trọng như núi, tâm trí kiên định. Người tinh minh có thể thấy được trong ánh mắt Thiết Ngao, một loại ưu nhã của một quý tộc cổ lão, đối với ngoại nhân ẩn chứa một chút khinh thường. Mà trong ánh mắt Sở Vân lại thấy được một loại nhận thức khách quan, một thái độ ổn trọng thực sự cầu thị, cùng với sự kiên định.

- Thiếu niên này thực đáng sợ! Loại kiên định này không chỉ đơn thuần là nhiệt huyết cùng xúc động của tuổi trẻ, mà đã lĩnh lĩnh ngộ nhân sinh, hiểu rõ bản thân cần làm gì, muốn làm gì, hơn nữa chịu trả giá để đạt được..

Hắn không thể không khiếp sợ. Biết rõ bản thân mình cần phải làm gì, muốn làm cái gì, biết rõ mình vì sao mà sống. Loại người này, mặc kệ là làm gì, tư chất như thế nào, đều đã sống thực với bản thân, tìm được chính mình.

Đây chính là cảnh giới bất hoặc (biết suy xét. Luận ngữ Vi chính có câu: 'tứ thập nhi bất hoặc': người tuổi bốn mươi có thể biết rõ đúng sai nên không bị lầm lạc.)

Tinh Thánh từng nói:

- Ngô thập hữu ngũ nhi chí vu học, tam thập nhi lập, tứ thập nhi bất hoặc, ngũ thập nhi tri thiên - mệnh, lục thập nhi nhĩ thuận, và thất thập nhi tùng tâm sở dục bất du củ.

(Một câu nói nổi tiếng của Khổng Tử có nghĩa là: Ta mười năm tuổi mới lập chí học hành, ba mươi tuổi mới tự lập, bốn mươi tuổi mới thấu hiết hết sự việc trong thiên hạ, năm mươi tuổi hiểu được mệnh trời, sáu mươi tuổi mới có được kiến thức và kinh nghiệm hoàn hảo để phán đoán mọi sự lý và nhân vật mà không thấy có gì chướng ngại, bảy mươi tuổi mới có thể nói, làm tùy ý của mình mà không vượt qua ra khuôn khổ đạo lý.)

303. Chương 117 : Tấn Công Trữ Gia Đảo (hạ)

Chương 117 : Tấn công Trữ gia Đảo (hạ)

Thánh Nhân duy nhất của Tinh Châu, từng nói qua, lúc mười năm tuổi mới lập chí học hành. Ba mươi tuổi mới có thành tựu. Đến khi bước vào bốn mươi tuổi mới đạt tới cảnh giới biết rõ ý nghĩa của sinh mạng bản thân, cùng mục tiêu chính thức, kiên định không đổi.

Năm mươi tuổi mới hiểu được đạo lý thiên địa.. Sáu mươi tuổi "tâm tòng nhĩ thuận", hiểu được bản chất của vạn vật. Bước vào tuổi bảy mươi thì đạt đến cảnh giới tùy tâm sở dục mà hành sự, không cần ra vẻ, chỉ cần thuận theo tâm của mình. Nhưng bất luận làm chuyện gì cũng đều không phạm phải quỹ tích của thiên địa, đạo lý tự nhiên. Bảy mươi tuổi thành thánh, bước vào cảnh giới nhất cử nhất động đều phù hợp với thiên địa, tu thành chính quả.

- Khó trách hắn lại cự tuyệt việc cùng gia tộc ta đặt quan hệ thông gia, lại không hề sợ hãi trước bất luận cường địch nào. Hắn đã "bất hoặc" rồi, đã tìm được mục tiêu của nhân sinh, bất luận mỹ sắc như thế nào đều không thể mê hoặc, bất luận cường địch như thế nào đều không đe dọa được hắn, không sợ hãi không kiêng kỵ. Ngay cả Tinh Thánh lúc bốn mươi tuổi mới có thể bước vào cảnh giới bất hoặc. Lúc này hắn mới bao nhiêu tuổi? Mới chỉ mười bốn mà thôi!

Trữ gia Đảo chủ vừa khiếp sợ, vừa hâm mộ, lại vừa thoải mái.

- Thì ra là thế, khó trách Trữ gia lại thất bại. Chính là bại trên tay người thiếu niên này!

Trong lòng hắn thở dài một hơi, sớm biết Sở Vân là một nhân vật như vậy, kế hoạch nhằm vào Thư Gia Đảo của hắn tất nhiên sẽ có cải biến. Nhưng bây giờ nói những lời này quả thực là đã quá muộn. Bất quá, hắn lập tức hít sâu một hơi, điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân. Sở Vân vô cùng đáng sợ, nhưng hắn vẫn là một vị đảo chủ, một vị gia chủ, sẽ không phải vì địch nhân đáng sợ mà buông tha việc kháng cự.

- Chỉ có thể nhờ cậy vào hai vị rồi.

Trữ gia Đảo chủ quay lại nhìn về phía hai người bên cạnh.

Hai người này chính là môn khách đệ nhất và đệ nhị của Trữ gia. Địa vị còn cao hơn cả Cổ Phá U, một người danh xưng "Anh Hùng Đảm", một người danh xưng "Thiên Mã Tung Hoành", đều là hai nhân vật nổi danh trên Đằng Bảng.

- Đảo chủ an tâm, có hai người chúng ta ra tay. Phòng thủ kiên cố của Trữ gia Đảo không cần quá lo lắng. Sở Vân hắn sẽ không thể công phá được.

Tướng mạo Anh Hùng Đảm phóng khoáng mà thô lỗ, ngữ khí vô cùng tự tin.

Cùng lúc đó, trên Ưng Tường Hào.

- Thiếu đảo chủ, Trữ gia Đảo có một tòa yêu thú đại trận hộ đảo. Chính là do môn khách đệ nhất Anh Hùng Đảm, cùng môn khách đệ nhị Thiên Mã Tung Hoành của Trữ gia, liên thủ bố trí. Cũng không phải đơn giản giống như là trong tưởng tượng lập tức có thể đánh hạ.

Tướng quy hàng Vương Trạch Long chậm rãi nói.

- Yêu thú đại trận hộ đảo? Cái này thì ta biết, sử dụng một số lượng lớn yêu thú lĩnh ngộ cùng một loại đạo pháp phòng ngự, lại thông qua yêu binh được đặc chế, dung hợp những đạo pháp này lại với nhau.

Đôi mắt của Sở Vân vô cùng thâm thúy, lập tức vạch ra sách lược tác chiến:

- Vương Trạch Long, một trận chiến này phải nhìn biểu hiện của ngươi rồi. Ngươi lui xuống lĩnh một ngàn người tấn công vào. Nếu cảm thấy bất ổn, cho phép ngươi rút lui.

- Mạt tướng lĩnh mệnh…

Sau khi hắn lui xuống, lập tức nhận được một chi binh mã, thậm chí vì biểu hiện ra lòng trung thành, hắn còn mang theo cả tinh binh Hải Giao, tấn công vào Trữ gia Đảo.

- Tiến công! Đối phương đã đánh tới!

- Chạy mau, chạy mau!

Bên trên Trữ gia Đảo lại càng thêm hỗn loạn.

- Hừ! Lính đánh thuê quả nhiên là không đáng tin cậy. Vương Trạch Long ta sẽ khiến cho ngươi có đi mà không có về!

Trữ gia Đảo chủ cười lạnh, ánh mắt trở lên lăng lệ, lập tức hạ lệnh:

- Khởi động đại trận!

Ầm ầm!

Một hồi tiếng cơ quan khởi động, trên trung ương Trữ gia Đảo, lầu các đình đài đều chậm chạp di dời sang bên cạnh, bụi mù nổi lên bốn phía. Giữa đám khói bui, Một yêu binh hình phương bia (tấm bia hình chữ nhật) giống như là một ngọn núi nhỏ, tỏa ra ánh kim màu xanh đen, chầm chậm trồi lên, dẫn phát một hồi thanh âm kinh thán của chúng nhân.

Hống hống hống hống!

Ngay sau đó, vô số tiếng gào rống của yêu thú đồng loạt bạo phát ra. Bốn tòa địa đàn chậm rãi bay lên, mỗi một tòa địa đàn đều có một đầu yêu thú bị yêu binh thiết liệm (khóa sắt) xuyên cốt tỏa nhục, giam cầm ở bên trong.

Ông…

Đột nhiên phương bia ở trung ương bộc phát một hồi ánh huỳnh quang màu xanh đen.

Ánh huỳnh quang mạnh mẽ khuếch đại, trong nháy mắt, đã hình thành một cái hộ tráo cực lớn bảo phủ toàn bộ Trữ gia Đảo. Vương Trạch Long cùng đám binh sĩ, bị bất ngờ không kịp trở tay, lập tức bị hộ tráo bao trùm, không khỏi cảm thấy bối rối. Có người thử công kích vào tầng quang tráo, chỉ phát động ra một vài gợn sóng. Quang tráo mỏng như cánh ve, nhưng lại cứng rắn như thép. Vương Trạch Long bị kẹt ở bên trong,

binh sĩ Trữ gia lập tức nhào tới, song phương chạm trán, lập tức xảy ra kịch chiến.

Sở Vân nhíu mày, tập trung tư tưởng, ngưng thần quan sát. Chỉ thấy tòa tế đàn phía đông, khóa một đầu Long Tức Quy. Tế đàn phía nam vây khốn một đầu Thải Yên Tước. Tế đàn phái bắc, là một đầu Vân Sí Hổ. Tế đàn phía đông, bị phương bi ngăn cản, không rõ là

vây khốn yêu thú nào. Bất quá chuyện này cũng không ảnh hưởng đến suy đoán của Sở Vân, thầm nghĩ: - Đây là bản rút gọn của Tứ Tượng Đại Trận. Yêu thú được chọn lựa bao gồm những yêu thú tuyệt phẩm có được huyết mạch phân biệt của Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Bất quá tựa hồ đã được cải biến, ẩn chứa biến hóa bên trong.

Loại yêu thú đại trận này, hắn đã từng gặp qua. Rất nhiều môn phái hiệp khách đều chọn loại đại trận này thủ hộ sơn môn.

- Không phải là ta khoe khoang, Trữ Đảo chủ. Chúng ta bố trí tòa đại trận này, bảo vệ Trữ gia Đảo trong thời gian ba ngày không thành vấn đề. Môn khách đệ nhất Anh Hùng Đảm, nhìn binh mã của Vương Trạch Long, dần dần bị dồn vào góc tưởng. Biểu lộ biến thành đắc ý, khóe miệng nhếch lên tươi cười.

- Nếu thực sự được như thế thì quá tốt rồi!

Trữ Đảo chủ vừa có chút buông lỏng, đã lập tức trở nên khẩn trương, hắn nhìn thấy Sở Vân giơ Túy Tuyết Đao lên.

Ầm!

Đao mang cực lớn, hàn khí tỏa ra bốn phía, chém thẳng xuống vòng vòng bảo hộ, phát ra tiếng nổ lớn.

Cùng lúc này, bốn đầu yêu thú bên trong địa đàn cùng phương bia run lên một hồi, không ngờ có thể ngạnh kháng được công kích của Túy Tuyết Đao đẳng cấp Linh Yêu.

- Có chút phiền toái…

Sở Vân lẩm bẩm.

- Tốt!

Trữ gia Đảo chủ nắm tay siết chặt, thấy được kết quả, tinh thần lập tức trở nên hưng phấn:

- Ta đã liên lạc cùng với những thế lực ở phụ cận, chỉ cần chống cự được trong nửa ngày, sẽ có viện binh tới ứng cứu!

304. Chương 118 : Cướp Sạch Trữ Gia Đảo (thượng)

Chương 118 : Cướp sạch Trữ gia Đảo (thượng)

Trông thấy công kích của Sở Vân bị quang tráo ngăn cản, toàn bộ Trữ gia Đảo lập tức bạo phát một hồi tiếng hoan hô.

- Tiểu Bá Vương cho dù uy mãnh, nhưng Trữ gia Đảo cũng không phải là quả hồng chín muốn nắn thế nào thì nắn!

- Đây chính là Tứ Tượng Đại Trận sao? Bố trí ra loại đại trận này, ít nhất cũng phải hao tổn mấy trăm vạn Địa Sát Thạch Tệ! Trữ gia quả nhiên là tài đại khí thô!

- Trữ gia có tiền, trên chủ đảo tồn đọng không biết bao nhiêu hàng hóa như vậy sẽ tích trữ được bao nhiêu tài phú? Căn bản là không có khả năng ẩn giấu một vài biện pháp phòng hộ đặc thù.

Mọi người nhao nhao nghị luận, thần sắc vốn khẩn trương đến cực điểm, cũng dần dần bình tĩnh trở lại? Dươi sự bảo vệ của quang tráo, bọn hắn tự nhiên sinh ra một cảm giác an toàn.

- Ta đầu hàng, đừng giết ta…

Có người gào lớn. Đám binh mã Sở Vân phái đi đại đa số đều là lính quy hàng, hôm nay rơi vào hoàn cảnh này lập tức mất đi ý chí chiến đấu.

Bọn hắn vốn là binh lính Trữ gia, lúc này lập tức đầu hàng không chút do dự. Trong chớp mắt, một số lượng lớn binh sĩ lập tức bỏ vũ khí xuống đầu hàng.

- Chủ tướng…

Giữa đám tinh binh Hải Giao có người nhìn về phía Vương Trạch Long, thấp giọng hô.

- Câm miệng! Chúng ta tiếp tục tấn công, quyết không quy hàng!

Vương Trạch Long kêu to. Hắn không cần quay đầu lại vẫn có thể cảm giác được ánh mắt Sở Vân đang tập trung trên người hắn. Hắn nhớ tới cảm giác đáng sợ mà Sở Vân mang lại cho hắn. Đối với hắn mà nói, Sở Vân chính là mãnh hổ, còn Trữ gia chỉ là một con gà con mà thôi.

- Vương Trạch Long này, quả nhiên là rất thông minh.

Khóe miệng Sở Vân có chút nhếch lên, cảm thấy rất có ý tứ.

Trong trí nhớ, Vương Trạch Long tuy xuất thân từ lính đánh thuê, nhưng cuối cùng đi theo sau đó trở thành thủ hạ của Trữ Thiên Vương. Hắn tác chiến trên bộ không quá dũng mãnh, nhưng nếu như là tác chiến trên biển, quả thực là vô cùng thiện nghệ. Cũng coi như là một vị thượng tướng có năng lực, rất nhiều trận chiến lớn, hắn đều có mặt.

Tuy rằng mỗi lần không quá nổi bật, nhưng cũng không phạm phải sai lầm quá lớn. Là một viên tướng khá chính quy.

- Toàn quân tiến công từ xa! Sử dụng toàn bộ hỏa lực!

Sở Vân đột nhiên hạ lệnh. Thư Gia quân sử dụng tiểu yêu thú Hỏa Sơn Quy với tư cách là hỏa lực tầm xa. Mỗi một một chiến hạm phổ thông chí ít phải được trang bị tầm hai mươi đầu Hỏa Sơn Quy, nếu là bảo thuyền phải có được tám mươi đầu Hỏa Sơn Quy. Chủ yếu đều lĩnh ngộ đan hỏa, phun ra nham tương.

Sở Vân ra lệnh một tiếng, lập tức hỏa cầu đồng loạt mạn thiên phi vũ (*bay đầy trời), đồng thời nham tương nóng chảy, phun thẳng lên trời, tạo thành một đường vòng cung, sau đó đổ xuống. Đồng thời liên quân Hoa gia, cũng bộc phát ra hỏa lực vô cùng hung mãnh. Một cơn mưa tên, giống như một đám mây đen lập tức trút xuống. Quang tráo lập tức hiện lên một tầng rung động nhộn nhạo, yêu binh phương bia ở trung ương lập tức rung động, trong tế đàn từ bốn phía lập tức bộc phát ra từng hồi thú rống, chúng là nguồn gốc của hộ tráo, là trụ cột của phương bia, mà tầng hộ tráo này chính là do lực lượng của bốn đại yêu thú dung hợp lại.

Đám người trên đảo nguyên bản vốn đang im lặng, thấy hộ tráo vẫn hoàn hảo như cũ, lập tức dâng lên một trận hoan hô ngợp trời.

- Chủ tướng!

Trong đám tinh binh Hải Giao, không ngừng có người nhắc nhở Vương Trạch Long.

Mắt thấy rất nhiều quân phòng thủ của Trữ gia, đang dần bao vây bọn hắn lại. Mà bên phe ta lại không ngừng xuất hiện binh lính đầu hàng, những người này cho dù là bách chiến tinh binh, lúc này sĩ khí cũng đã xuống thấp tới cực điểm. Tâm Vương Trạch Long chợt có chút giao động. Bỗng nhiên trong đầu lại hiện lên hình ảnh Sở Vân ngồi ở trên cao, một đôi mắt lạnh lùng đang quan sát bản thân mình, nội tâm lập tức trở nên

kiên định:

- Không hàng! Tử chiến!

- A! Tử chiến!

Tinh binh Hải Giao lập tức rống to, tạo thành trận thế tập trung lại, như một dòng nước lũ chảy trong đá ngầm, ngăn cản thủy triều từ bốn phương tám hướng đang ập đến.

- Hắc, xem ra hoàn toàn có thể trụ vững rồi!

Ánh mắt Trữ gia Đảo chủ bạo trướng, tinh thần đại chấn. Chứng kiến hộ tráo dưới công kích của đại quân mà vẫn không hề suy suyển, không khỏi cảm thấy phấn chấn hẳn lên. Hắn biết tảng đá lớn trong lòng rốt cục cũng có thể trút xuống, toàn thân lập tức trở nên nhẹ nhõm, dùng ngữ điệu không che dấu được sự vui mừng nói:

- Đại trận này quả nhiên lợi hại, quá lợi hại! Nhị vị quả thực đã lập được đại công. Nếu không trọng thưởng thực sự là có lỗi với tài hoa của nhị vị rồi!

- Ha ha!

Anh Hùng Đảm cười to đầy thoải mái:

- Đại trận này, ngay cả Tiểu Bá Vương cũng phải ngạc nhiên!

Thiên Mã Tung Hoành tức thì mang theo ngữ khí đầy kiêu ngạo, tiếp lời:

- Chúng ta bố trí ra tòa đại trận này, xưng là Tứ Huyết Tượng Trận, không chỉ rút ra yêu nguyên của yêu thú, mà còn có cả tu vi của bọn chúng nữa, bởi vậy lực phòng ngự viễn siêu hơn bình thường nhiều. Đánh xong một trận này chỉ sợ tu vi của bốn đầu yêu thú này

sẽ giảm xuống rất nhiều, không thể tái sử dụng được nữa. Còn phải nhờ cậy đảo chủ chọn thêm một ít yêu thú mới, thay thế bốn đầu này.

- Được, ta sẽ nhớ kỹ!

Trữ đảo chủ liên tục gật đầu. Mua sắm bốn đầu đại yêu thú, chi phí phải bỏ ra sẽ cực lớn.

Nhưng so sánh với tác dụng phòng hộ cường đại của tòa đại trận này, quả thực là không có chút nào ý nghĩa. Hắn ngẩng đầu, dùng ánh mắt cực nóng đánh giá màn quang tráo này một hồi, càng nhìn lại càng vừa ý. Trong mắt Trữ gia Đảo chủ lập tức hiện lên thần sắc

âm lãnh:

- Hừ! Tên Vương Trạch Long này đầu hàng Sở Vân dứt khoát như thế. Lúc này lại rõ ràng liều mạng kháng cự như vậy, quả thực là quá xem thường chúng ta rồi!

- Chỉ là một tên thượng tướng so với chúng ta nhiều hơn một ít kinh nghiệm lãnh binh mà thôi. Để ta tới giải quyết hắn!

Thiên Mã Tung Hoành cười lạnh một tiếng, triệu hồi ra đại yêu thú Hổ Bì Thiên Mã, lại lấy ra thêm một đôi Đại Yêu binh Tung Kiếm Hoành Đao, mang theo sát khí lạnh

thấu xương, lao xuống chiến trường, kịch chiến cùng Vương Trạch Long.

- Ha ha, Vương Trạch Long, ngươi đầu hàng bây giờ còn kịp, Thiên Mã Tung Hoành vừa chiến đấu vừa cười lạnh.

Vương Trạch Long không để ý tới, chỉ tiếp tục mãnh công.

- Đại trận bực này, ngươi còn vọng tưởng nữa hay sao? Cho dù là có Linh Yêu, cũng đừng mơ có thể phá tan.

305. Chương 119 : Cướp Sạch Trữ Gia Đảo (hạ)

Chương 119 : Cướp sạch Trữ gia Đảo (hạ)

Thiên Mã Tung Hoành không ngừng nói, ý đồ muốn đánh tan ý chí chiến đấu của Vương Trạch Long. Vương Trạch Long cắn răng, thế công càng thêm lăng lệ ác liệt. Thiên Mã Tung Hoành giận dữ:

- Ngươi lăn lộn bao năm như vậy, còn chưa rõ tình thế hiện giờ sao. Tiểu Bá Vương thì tính là cái gì? Chỉ cần viện quân đến, hắn cũng phải ngoan ngoãn cúp đuôi bỏ chạy thôi. Màn quang tráo này cho dù phải kìm chân hắn trong ba bốn ngày cũng không thành vấn đều!

- Phòng ngự cuối cùng thì vẫn chỉ là phòng ngự. Có gan thì ngươi đi nói mấy lời này với Sở Vân!

Vương Trạch Long cười lạnh, thần sắc lại càng trở nên kiên nghị.

- Giỏi! Giỏi lắm! Vương Trạch Long ngươi biến thành chó săn rồi hả? Vậy thì để cho ta trước mặt chủ nhân mới của ngươi, chém cái đầu chó của ngươi xuống.

Thiên Mã Tung Hoành thấy công kích ngôn ngữ không có kết quả, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Đao kiếm hợp lại, tao thành thế công vô cùng lăng lệ, lập tức ép Vương Trạch Long xuống hạ phong.

- Không tốt!

Sau năm mươi hiệp, Vương Trạch Long bị Thiên Mã Tung Hoành tóm được sơ hở, đánh bay yêu binh có trong tay. Mắt nhìn thấy đao kiếm đối phương chém tới, đồng tử hắn lập tức co rụt lại, cảm được uy hiếp mãnh liệt của tử vong.

Ầm!

Đúng lúc này, Thiên Địa chợt tối sầm lại, một tiếng nổ lực lớn khiến cho toàn bộ thiên địa rung chuyển, khiến cho lỗ tai mọi người lập tức ù ù.

Sắc mặt Thiên Mã Tung Hoành lập tức kịch biến, cả kinh kêu lên:

- Chuyện gì xảy ra?

Vương Trạch Long nhân cơ hội này, tiếp nhận yêu binh từ trong tay một tên tinh binh Hải Giao, đồng thời ổn định lại cước trụ. Nhưng mà cũng không có phát sinh công kích giống như là trong dự kiến. Chỉ thấy Thiên Mã Tung Hoành cưỡi trên Hổ Bì Thiên Mã, một người một ngựa đều ngơ ngác nhìn lên bầu trời, hai mắt trợn trừng. Vương Trạch Long chợt ngẩng đầu lên lên nhìn lại. Chỉ thấy quang mạc mờ đi rất nhiều, mắt vẫn thấy được tàn lửa vẫn không ngừng thiêu đốt, tai vẫn nghe được từng tiếng rống đầy bi thảm của bốn đại yêu thú, hiển nhiên đại trận Tứ Huyết Tượng vừa phải nhận một đợt công kích đạo pháp hung mãnh đến cực điểm.

Sở Vân xuất thủ!

Tinh thần hắn chấn động, ánh mắt nhìn về phía bên ngoài, chỉ thấy trước người Sở Vân có một đầu bạch hồ đứng thẳng, miệng hồ khẽ nhếch lên, đang tiếp tục triệu tập yêu nguyên, chuẩn bị đợt công kích tiếp theo. Vô số lưu hỏa đang không ngừng lưu chuyển dung hợp bên trong miệng hồ tạo thành hình dáng một đóa hỏa liên vô cùng sống động. Mỗi một cánh hoa đan xen vào nhau, lộ ra vẻ mượt mà bóng bẩy. Dưới một hồi linh

nguyên truyền ra từ trên đảo, hỏa liên bị phun ra, xẹt qua một đường vong cung diễm lệ trên không trung, dọc đường không ngừng hấp thu đại lượng hỏa nguyên khí trong không khí, nhanh chóng bành trướng chẳng mấy chốc đã to bằng một chiếc xe ngựa.

Ầm!

Hỏa liên trùng điệp đánh xuống, chỉ trong thoáng chốc hỏa diễm đã tràn ngập, quang tráo liên tục nhấp nháy, nhiệt lượng đáng sợ đến mức cho dù cách một màn hào quang người ta vẫn cảm thấy bỏng rát.

- Đạo pháp tuyệt phẩm!

Thiên Mã Tung Hoành liên tục nuốt nước bọt, rốt cục cũng phun ra được mấy chữ này!

- Không tốt đây là đạo pháp tuyệt phẩm Diệt Thế Hồng Liên!

Nụ cười trên mặt Anh Hùng Đảm đã biến mất vô ảnh vô tung, thay vào đó là thần sắc đầy hoảng hốt cùng sợ hãi. Hắn có thể cảm giác được một cách rõ ràng, tu vi của bốn đầu Đại Yêu thú trong địa đàn đang giảm xuống một cách chóng mặt.

- Sẽ không chống đỡ được bao lâu nữa rồi, Đảo chủ, chạy thôi!

Lời nói lúc này cùng ngữ điệu đắc ý ban nãy của Anh Hùng Đảm quả thực là khác nhau một trời một vực.

Nhưng Trữ gia Đảo chủ cũng không còn tâm trạng đâu mà truy cứu mấy chuyện nhỏ nhặt này, cố nén kinh hãi, dồn dập hạ lệnh.

- Nhanh! Triệu tập tộc nhân, thông qua mật đạo lập tức chạy trốn!

Diệt Thế Hồng Liên cũng giống như Hỏa Đức chân thân đều là đạo pháp hành hỏa tuyệt phẩm. Hỏa Đức chân thân nếu do một mình yêu thú sử dụng sẽ hóa thành một đoàn lưu hỏa, nếu là tăng phúc phòng hộ, sẽ

hóa thành Hỏa Đức tinh quân. Diệt Thế Hồng Liên đơn thuần chỉ là đạo pháp công kích. Đem nguyên khí hành hỏa ngưng tụ vào cùng một chỗ, hình thành hỏa liên, bộc phát ra lực lượng vô cùng khủng bố.

- Uy lực của đạo pháp tuyệt phẩm quả nhiên là không bình thường. Lúc này Thiên Hồ mới chỉ là giai đoạn đại yêu đã thôi phát được ra hiệu quả đến như thế. Nếu như Thiên Hồ phát triển đến giai đoạn Linh Yêu thì…

Trong nội tâm Sở Vân không khỏi cảm thấy nóng bỏng. Một phút sau, hắn dựa vào uy lực của Thiên Hồ cùng Diệt Thế Hồng Liên, cường công đánh hạ Trữ gia Đảo. Bất quá đại bộ phận tộc nhân Trữ gia đã lợi dụng mật đạo chạy trốn mất.

- Không cần truy đuổi! Trữ gia kinh doanh nhiều năm như vậy, trong mật đạo tất nhiên là sẽ bố trí vô số cơ quan cùng bẫy rập, tiết kiệm nhân thủ đi vơ vét bảo vật trong kho. Tin tưởng viện quân Trữ gia đã sớm lên đường, thời gian còn lại của chúng ta đã không nhiều rồi.

Trong lòng của hắn rất chờ mong. Trữ gia giỏi về kinh thương Trữ gia Đảo lại là một trong những trung tâm mậu dịch lớn nhất của Chư Tinh Quần Đảo. Tài phú chất chứa ở nơi này tuyệt đối sẽ không phải là chuyện đùa. Không bao lâu đã có người bẩm báo:

- Bẩm báo Thiếu đảo chủ, quân ta trong một bảo tàng của Trữ gia phát hiện chừng trăm quả trứng yêu thú Hải Giao!

- Gì?

Sở Vân cả kinh. Tàng trữ nhiều trứng yêu thú Hải Giao như vậy, xem ra Trữ gia định lợi dụng thượng tướng Vương Trạch Long, bồi dưỡng ra một chi tinh binh Hải Giao. Bất quá xem ra hiện tại lại tiện nghi cho Sở Vân rồi.

- Báo! Quân ta tìm thêm được một bảo tàng, trong đó phát hiện ra sáu kiện Đại Yêu binh, bốn trăm tám mươi kiện Tiểu Yêu binh, các loại tài liệu luyện khí nhiều vô số kể, hiện đang kiểm kê.

Sở Vân cười to, nhớ vài ngày trước, Du Nha vẫn còn đang phàn nàn, nói tài liệu luyện binh của mình tiêu hao quá nhanh, nay xem ra đã kiếm được nguồn rồi.

- Nếu Du Nha đại thúc thấy được nhóm lớn tài liệu luyện khí này, chỉ sợ là cao hứng phát điên mất.

- Báo! Quân ta mở ra được luyện đan thất dưới mặt đất của Trữ gia, phát hiện vài ngàn chủng loại đan dược, hiện tại còn đang kiểm kê tổng số.

- Báo! Quân ta đã tìm được mật thất cất trữ đạo pháp của Trữ gia…

- Báo! Quân ta ngoài ý muốn phát hiện ra một bảo khố của Trữ gia dưới mặt đất, không thể mở ra bí tỏa để tiến vào.

Trong mắt Sở Vân lóe lên tinh mang:

- Có bí tỏa ở bảo khố dưới mặt đất. Mau dẫn ta đi xem.

Kiếp trước trong quá trình tầm u thám bí, hắn cũng đã từng gặp qua bí tỏa ở trong một di tích cổ. Thám u nhất lưu đối phó với những bí tỏa này tự nhiên là có phương pháp độc đáo riêng. Hắn rất hiếu kỳ, trong bảo khố bị bí tỏa, đến tột cùng cất chứa bảo vật gì?

306. Chương 120 : Chiến Lợi Phẩm, Thu Hoạch Cực Lớn

Chương 120 : Chiến lợi phẩm, thu hoạch cực lớn

Nửa ngày sau, viện quân tiến vào Trữ gia Đảo, Trữ gia Đảo chủ trở lại gia vị, chứng kiến khắp nơi đều là cảnh tượng hoang tàn, khói lửa nổi lên khắp bốn phía Trữ gia chủ đảo, quả thực là khóc không ra nước mắt.

- Sở Vân hạ lệnh, vì tìm ra các mật tàng được che dấu, đã đốt cháy phá đổ rất nhiều công trình kiến trúc..

Người lưu lại, ngoại trừ quân phòng thủ của Trữ gia, những người còn lại Sở Vân đều không làm khó. Lúc này nhìn thấy Trữ gia Đảo chủ, liền tiến lên báo cáo. Viện quân cũng đều kinh ngạc há hốc mồm.

- Đây là Trữ gia Đảo sao?

- Tiểu Bá Vương thực sự là quá hung ác, các ngươi xem, rất nhiều kiến trúc tiêu biểu đều bị phá hủy một cách triệt để rồi.

- Trữ gia bị cướp sạch rồi, thoáng cái kinh tế đã bị thụt lùi lại năm mươi năm. Lần này Sở Vân nhất định giàu nứt đố đổ vách rồi!

Ngày xưa Trữ gia chủ đảo phồn hoa đô hội, bây giờ giống như là bị hải hải tặc càn quét qua, thua xa cả một thôn đảo vùng hẻo lánh.

- Khố tàng, đúng rồi khố tàng!

Trữ gia Đảo chủ chợt bừng tỉnh, từ trong ngốc trệ lập tức có phản ứng, hắn la to lao về một khố tàng ở gần đó.

Trống không.

Nơi này vốn đặt mấy trăm kiện yêu binh giờ đã không biến mất không thấy tăm hơi.

- A! Nơi này có sáu kiện Đại Yêu binh mà!

Trữ gia Đảo chủ ôm đầu, đau lòng lớn tiếng than khóc.

- Đúng rồi, còn có chỗ kia!

Trữ gia Đảo chủ không ngừng tới lui, đảo qua mọi địa phương có ẩn giấu khố tàng.

Sạch bong bóc.

- Đan dược của ta, một ngàn tám trăm bình đan dược của ta, cứ như vậy không cánh mà bay sao!

Trữ gia Đảo chủ phát điên rồi, hai mắt đỏ quạch, nhìn những chiếc hộp trống trơn, chỗ đó đã từng đặt vô số các loại đan dược.

Đám tộc nhân Trữ gia đuổi tới, sắc mặt mỗi người đều tái nhợt, thất hồn lạc phách.

- Đợi đã, còn có chỗ đó! Đúng rồi, chỗ đó! Chỗ đó có bí tỏa, có lẽ chắc sẽ…

Trữ đảo chủ thì thào, mang theo ánh mắt hy vọng, chạy tới tòa bảo khố dưới lòng đất.

Ah… Phụt!

Hắn hộc máu, chính thức hộc máu.

Bí tỏa bị phá bỏ, đại môn bảo khố dưới lòng đất mở toang.

- Không !Không phải như vậy! Không!

Trữ đảo chủ thẫn thờ, dường như không dám đối mặt với hiện thực quán tàn khốc. Nhưng cuối cùng hắn vẫn cất bước vào bên trong bảo khố, quả nhiên bên trong không còn lưu lại một cái gì. Nơi này cất chứa đều là đồ cổ giá trị liên thành. Trong đó có ba kiện giá trị nhất, chính là tấm bình phong Hiền Phi Hoán Sa từ thời Đường Cẩm Quốc, cây quạt Hương Phi Vũ, chiếc khăn thêu hình con bướm của Đức Phi. Mỗi một kiện lấy ra

đều có thể mua một tòa hải đảo cấp trấn. Những thứ này đều là trân tàng mà lịch đại gia chủ Trữ gia cất giấu bao đời, nhưng hiện tại đều đã biến mất, toàn bộ đều tiện nghi cho Sở Vân.

- Sao hắn có thể mở cái bí tỏa này?

Trữ gia Đảo chủ cảm thấy không thể tin tưởng nổi. Hắn hắn nhìn tới bí tỏa kia, thủ pháp phá giải khá là cao minh.

- Đảo chủ, tên khốn nạn Sở Vân đã tìm ra được kim khố của chúng ta. Đệ nhất kim khố cùng đệ nhị kim khố đều đã bị vét sạch, đệ tạm kim khố bởi vì được che dấu kỹ cho nên không bị phát hiện.

Lúc này chợt có người đứng ra báo cáo.

Trữ gia trên hòn đảo này đã có lịch sử kinh doanh quá lâu đời. Thời gian lưu lại để cho Sở Vân vơ vét lại quá ít. Khó tránh khỏi bỏ sót một vài địa phương. Bất quá Trữ gia Đảo chủ nghe được những lời này lại không có nửa điểm vui mừng. Đệ nhất, đệ nhị kim khố đều là nơi cất chứa Thiên Cương Thạch tệ, đệ tam kim khố tuy lớn nhưng chỉ cất chứa Địa sát thạch tệ, xét giá trị không bằng một phần mười đệ nhất kim khố.

- Báo cáo mật khố sưu tàng đạo pháp đã bị lật tung. Đạo pháp bên trong một bản cũng không còn.

- Cái gì?

Thân hình Trữ gia Đảo chủ chấn động, lập tức la lớn:

- Trong mật khố đạo pháp còn có một mật khố nhỏ, cất giấu ba bản đạo pháp quý hiếm nhất cũng bị phát hiện sao?

Người thông báo nặng nề gật đầu. Trước mặt Trữ gia Đảo chủ lập tức tối sầm, thiếu chút hôn mê. Đả kích này thực quá lớn, ba bản đạo pháp kia đều là vật độc nhất vô nhị, tuy không phải là tuyệt phẩm, nhưng tác dụng lại vô cùng đặc biệt, được xưng tụng là nửa

tuyệt phẩm.

- Đúng rồi, phòng ngủ của ta!

Trữ gia Đảo chủ chợt nhớ ra hai kiện vật phẩm tối trọng yếu nhất, đều cất giấu ở trong phòng ngủ tiểu thiếp của mình. Hắn ba chân bốn cẳng chạy đi.

- Sở Vân, ngươi chết không được toàn thây!

Hắn vừa bước vào cửa, đã nhìn thấy vách tường bị đục một lỗ lớn. Tức sùi bọt mép chửi ầm lên, căm hận Sở Vân đến tột cùng. Trong này có cất giấu hai đồ vật. Vật thứ nhất chính là Phân Đan thủ ấn. Đây là một bản luyện đan thủ ấn thượng đẳng khi xưa Trữ gia lấy

được từ trên di hài bên trong một chiếc tàu đắm dưới đáy Xả Tảo Hải Vực. Bằng vào bản Phân Đan ấn này, ngày hôm nay Trữ gia hắn mới trở thành bá chủ trong thị trường đan dược của Chư Tinh Quần Đảo. Vật thứ hai là một phần tàng bảo đồ không trọn vẹn. Tuy rằng nó chỉ có một phần tư, nhưng lại liên quan đến Thiên Không Thành trong truyền thuyết, giá trị liên thành. Nếu thứ này rơi vào trong ngoại giới, nhất định sẽ dẫn phát một hồi gió tanh mưa máu.

- Mất hết… Mất hết rồi! Phụt!

Trữ gia Đảo chủ lại thổ ra thêm một búng máu nữa, sau đó ngửa đầu lên trời rốt cục không chịu nổi đả kích, ngã ngửa xuống lập tức ngất lịm.

Hắn vạn lần không hiểu được vì sao Sở Vân lại có thể tìm ra những chỗ này?

- Một chuyến này thực sự là thu hoạch quá lớn…

Trên đường khải hoàn trở về, trong nội tâm Sở Vân vẫn còn vương vấn cảm giác hưng phấn. Giằng co trên chiến trường cùng Viêm Gia, đã khiến tài chính của Thư gia suy sụp. Hôm nay ba chiếc bảo thuyền đều tràn đầy Thiên Cương Thạch tệ, Địa Sát Thạch tệ, đúng là giống như một cơn mưa rào giữa trời hạn. Không chỉ giải trừ

khủng hoảng tài chính, thậm chí còn dư ra rất nhiều. Trừ tiền bạc ra, còn có đại lượng yêu binh, có thể trực tiếp gia tăng sức chiến đấu của binh lính Thư gia. Năm trăm quả trứng yêu thú Hải giao, có thể dùng để luyện binh, có thể dùng để luyện khí, có thể dùng để đào tạo yêu thực. Còn có đan dược, đều là đan dược tinh phẩm trung đẳng. Những vật tư này nếu vận chuyển vào nhà kho đã thấy rỗng đáy của Thư Gia Đảo sợ là chỉ trong

nháy mắt đã tràn đầy. Đáng nhắc tới chính là bản Phần Đan thủ ấn. Đây là bản luyện đan ấn quyết thượng đẳng thứ hai mà Sở Vân lấy được.

- Phân Đan thủ ấn có thể phân chia một viên đan dược thành mười viên, thậm chí là hơn mười viên. Tuy rằng đan dược phân ra dược tính sẽ giảm thấp đi một ít, nhưng tổng thể mà nói, quả thực chính là xảo đoạt thiên công.

307. Chương 121 : Mục Đích Thực Sự Của Phi Hổ (thượng)

Chương 121 : Mục đích thực sự của Phi Hổ (thượng)

Hơn nữa có thể để cao lợi nhuận lên rất nhiều lần, bằng cách biến tướng hạ thấp thành phẩm xuống. Khó trách Trữ gia bởi vì có được bản Phân Đan Thủ Ấn này thời gian lâu dần đã trở thành bá chủ trong thị trường đan dược.

Sở Vân đối với bản thủ ấn này vô cùng yêu thích, bất quá nếu muốn luyện thành công còn cần phải nghiên cứu trong một thời gian dài nữa.

- Phần tàng bảo đồ này ngược lại là thu hoạch ngoài ý muốn. Tàng bảo đồ của Thiên Không Thành, Du Nha đại sư trước đó không lâu đã đưa cho ta một phần tư. Hôm nay trong lúc vơ vét Trữ gia lại tìm được thêm một phần tư, như vậy ta đã có một nửa trong tay. Bất

quá khiến ta kinh hỷ nhất vẫn là ba bản đạo pháp quý hiếm này.

Sở Vân nhìn ba miếng ngọc giản đặc thù trong tay, ánh mắt ẩn chứa sự hưng phấn.

Trong mai ngọc giản màu vàng đầu tiên có ghi lại một môn đạo pháp thượng phẩm tên là "Bát Phương Triều Bái", mà một môn đạo pháp phục nguyên có thể khiến cho yêu thú nhanh chóng hấp nạp nguyên khí thiên địa chung quanh, gia tăng năng lực bền bỉ trong chiến đấu của yêu thú lên ngàn vạn lần. Khi xưa, Sở Vân đối chiến cùng Phương gia tam tử, Phương Toái Không cũng có một môn đạo pháp phục nguyên tương tự tên là "Tứ

Phương Lai Hạ". Khiến cho yêu nguyên của yêu vật sung mãn khó có thể tưởng tượng được, nhiều lần phát đại chiêu, mặc sức huy động yêu nguyên, nhưng lại không cần lo lắng chút nào.

- Lượng yêu nguyên của Thiên Hồ so với yêu vật cùng cảnh giới đã thuộc hàng ngũ sung túc nhất rồi. Hôm nay đã có hai bản đạo pháp hành hỏa tuyệt phẩm, lại có đạo pháp tăng phúc cùng với đạo pháp phục nguyên. Đã có được nguồn yêu nguyên vô tận để tiếp tục phát ra hỏa lực. Không tệ, hết sức không tệ. Chiến tranh quả nhiên là con đường tắt tốt nhất để tăng lên thực lực.

Miếng ngọc giản thứ hai màu hồng, ghi lại đạo pháp có lai lịch lại càng lớn hơn nữa, tên là "Hóa Hỏa Đạo Pháp"

Không sai. Ngày xưa tuyệt phẩm nghịch thiên "Hóa Đạo Đại Pháp", Thiên địa bất dung, bị hủy thành vô số phần. "Hóa Hỏa Đạo Pháp" này chính là một trong những phần đó. Không phải là cường giả có đại khí vận, căn bản là không thể tập hợp đủ. Trải qua vô tận tuế nguyệt, chưa từng có một ai tập hợp được toàn bộ các mảnh này. Sở Vân ngoài ý đạt được Hóa Lôi Đại Pháp trong lăng Thiên La Hầu. Không ngờ rằng trong khi vơ vét Trữ gia đảo lại thu thêm được một bộ Hóa Hỏa đạo pháp.

- Hóa Đạo Đại Pháp trực tiếp uy hiếp đến thiên địa đại đạo, có thể hủy thiên diệt địa, uy lực khôn cùng. Trong lịch sử cho dù là cường giả vương cấp cũng ít khi có được cùng lúc hai mảnh của Hóa Đạo Đại Pháp trong tay. Có lẽ do ta có trong tay Long Nguyện Thụ, còn trồng thành công hai gốc Bất Tận Mộc mới xảy ra chuyện này?

Nội tâm Sở Vân phỏng đoán. Long Nguyện Thụ là yêu vật khí vận của Hải Long Vương Khương Bác, Bất Tận Mộc mặc dù chỉ là một cành nhỏ cắt ra từ mẫu thụ,

nhưng cũng không thể khinh thường, đó là yêu vật khí vận của vương giả đời đầu Hỏa Đức Vương.

Miếng ngọc giản thứ ba màu trắng, quả thực giống như nắng hạn gặp mưa rào. Đạo pháp trong đó có tên là "Nhất thời ngũ khắc". Một canh giờ chỉ có bốn khắc. Nhất thời ngũ khắc danh như ý nghĩa, trong một canh giờ có thể mạnh mẽ kéo dài thêm một khắc, biến thành năm khắc. Bản đạo pháp này quả thực vựa vặn để Nguyệt Thỏ sử dụng.

- Khí vận, loại vật này quả thực không có một ai chê nhiều. Trước kia ta chỉ ấp một quả trứng Thiên Hồ, đã bị hải tặc không ngừng đuổi giết. Hôm nay vừa muốn có một đạo pháp thời gian, ngay sau đó bản "nhất thời ngũ khắc" này đã rơi vào tay. Quả thực đúng là ước gì được lấy, nghĩ cái gì có cái đó!

Kiếp trước, bởi vì trong một thời gian dài làm lính đánh thuê. Thậm chí không ít trường hợp, bất kể nỗ lực như thế nào, tại thời khắc cuối cùng bản thân đều để cho bảo vật vuột khỏi tay.

- Bất quá khí vận chỉ là một loại kỳ ngộ cùng chiếu cố, nếu không thông qua cố gắng, sẽ không thể đạt được bất cứ thứ gì. Giống như một trận chiến này, tuy rằng ta có khí vận, nhưng nếu ta không công hạ được Trữ gia Đảo, những bảo vật này cũng sẽ không thuộc về ta. Khí vận chỉ là có được kỳ ngộ tốt mà thôi, cũng không phải là vạn năng.

Kiếp trước, tuy rằng ta không có khí vận, nhưng vẫn có thể thông qua nỗ lực tìm ra được Tinh Hải Long Cung. Cuối cùng vì thế mà trọng sinh!

Sở Vân suy nghĩ một hồi lâu, lúc này mới chuyển dời lực chú ý từ khí vận về hiện thực.

- Trận đại thắng này thu hoạch cực lớn! Đủ để cho Thư Gia Đảo chèo chống thêm ba chiến dịch lớn nữa. Trữ gia trải qua chuyện này, căn cơ sẽ bị dao động. Bất quá, nó chắc phải có những phân đảo khác, cũng không phải là một gậy liền có thể đánh chết. Bất quá trong thời gian ngắn, Trữ gia sẽ không còn hơi sức đâu mà đi trợ giúp Viêm Gia đảo nữa. Đến lúc nên giả quyết Viêm Gia Đảo rồi!

Sở Vân có chút đắc ý, quay về Thư Gia Đảo. Nhưng trên đường quay về chợt xuất hiện một chiếc thuyền hoa cản đường.

- Sở Thiếu đảo chủ, tiểu thư có lời mời!

Nữ tỳ đứng ở mũi thuyền hao, có chút cười cười, nhưng trong mắt lại mang theo lãnh ý.

- Phi Hổ...!

Nội tâm Sở Vân trầm xuống, thực không ngờ Phi Hổ lại ngoài ý muốn xuất hiện trên đường bản thân quay về.

- Lúc trước vì né tránh sự truy bắt của Lão Tổ Viêm gia, mới cùng Phi Hổ ký kết hiệp ước. Mặt khác cuộc chiến giữa Thư gia cùng Viêm gia nàng cũng xuất ra khí lực

lớn. Nhưng mà âm thác dương soa, ta lại không biết được nàng rốt cục là muốn thứ gì.

Lúc này nàng xuất hiện, chẳng lẽ là đến để hưng sư vấn tội sao?

Nội tâm Sở Vân xoay chuyển, cảm thấy tốt nhất vẫn là nên thành thật thú nhận với Phi Hổ, sau đó nói chuyện công bằng một lần.

- Để ta đi cùng ngươi!

Kim Bích Hàm biết rõ uẩn hàm, lo lắng mở miệng nói.

- Không cần! Huynh ở lại chỉnh đốn lại trận thế của đại quân. Nếu nửa canh giờ sau, ta vẫn chưa trở về thì...

Sở Vân nhỏ giọng dặn dò.

- Cần gì phải mạo hiểm như vậy? Lúc này trong tay chúng ta đang nắm đại quân...

Kim Bích Hàm dừng ở khuôn mặt Sở Vân, ngưng trọng nói. Bản thân nàng cũng có mặt trong lần đó, hiểu được chiếc thuyền hoa phổ thông này tuyệt đối không đơn giản giống như vẻ bề ngoài. Mặc khác, Phi Hổ dám ngang nhiên chặn đường đại quân của Sở Vân, chứng tỏ được lực lượng cùng đảm lượng của nàng lớn đến cỡ nào. Chiếc thuyền hoa này ngay cả Lão Tổ Viêm gia cũng nhìn không thấu. Nếu như Phi Hổ muốn gây bất lợi với Sở Vân, Sở Vân tuyệt đối sẽ rơi vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm.

308. Chương 122 : Mục Đích Thực Sự Của Phi Hổ (trung)

Chương 122 : Mục đích thực sự của Phi Hổ (trung)

- Ta thì gặp phải nguy hiểm gì? Huống hồ vai trò của nàng ấy quả thực rất lớn, đích xác là không thể thay thế được. Nếu như nàng ta trở mặt đối với Thư gia mà nói sẽ là một việc vô cùng bất lợi.

Sở Vân hiểu rõ giai đoạn đầu của cuộc chiến giữa hai nhà Thư Viêm, nếu không có Phi Hổ liên tục quấy rối tại hậu phương, ngăn chặn tiếp tế của Viêm gia đến tiền phương, do đó mới có thế giằng co như bây giờ. Nếu khiến cho nàng quay mũi giáo lại Thư gia đảo, đây tuyệt đối sẽ là một phiền toái cực lớn.

- Vương Trạch Long mới quy hàng, Hoa Anh chỉ là quân đồng minh, ta chỉ có thể trông cậy vào huynh thôi. Huynh cũng phải cẩn thận.

Sở Vân vỗ vỗ bả vai Kim Bích Hàm, cưỡi Thiên Hồ đi lên thuyền hoa. Một lần nữa gặp lại Phi Hổ. Nàng vẫn như thế, vẫn một bộ hồng thường, mái tóc dài như suối, đôi mắt sáng như nguyệt, da thịt trắng như tuyết, thân thể duyên dáng mê người, phong tư trác tuyệt.

Sở Vân còn đang tự hỏi không biết nên bắt đầu như thế nào, không ngờ rằng Hồng Thường Tiên Tử lại chủ động mở miệng trước:

- Thiếu đảo chủ Thiếu đảo chủ, ngươi quả là người giữ chứ tín. Xem ra, hợp tác của chúng ta vẫn còn có thể tiếp tục.

- Gì?

Sở Vân kinh ngạc, lời này của Hồng Thường Tiên Tử là có ý gì?

Thủ tín?

Ta thủ tín lúc nào? Nay cả đồ vật ngươi muốn tìm ta còn không biết.

Đợi chút.

Trong nội tâm Sở Vân chợt lóe linh quang, khuôn mặt lập tức hiện lên nụ cười ôn hòa, nhìn Phi Hổ nói:

- Quân tử nhất ngôn, một lời hứa giá ngàn vàng. Lần này coi như là đáp tạ tình cảm của tiên tử khi lần trước tặng ta viên Long Tinh, những vật kia đương nhiên là cần phải chuẩn bị cho thỏa đáng. Bất quá kính xin Tiên Tử lên thuyền, tự mình chọn lựa nhưng lựa vật mình yêu thích. Cho dù chọn món nào, bản nhân cũng tuyệt không hai lời.

- Sở công tử quả nhiên là người hào phóng.

Hồng Thường Tiên Tử che miệng cười khẽ, mị ý tản ra khắp bốn phía. Nếu ngoại nhân thấy được chỉ sợ là sẽ ngây người một chỗ, nước miếng ròng ròng. Ánh mắt của Sở Vân híp lại, hắn biết rõ thân phận chân thật của Hồng Thường Tiên Tử. Càng tiếp xúc cùng nàng, càng cảm thấy vị nữ hải tặc này vô cùng thần bí. Từ trí nhớ kiếp trước có thể phán đoán, thực lực lúc này của Phi Hổ, tuyệt đối tương đương với bản thân mình, thậm chí

còn có khả năng cao hơn bản thân mình một chút. Bởi vậy nếu so sánh với sự mỹ lệ của Hồng Thường Tiên Tử, hắn càng hứng thú với hành tung của Phi Hổ, đồng thời có chút kiêng kỵ đối với thực lực của nàng.

Tức thì Sở Vân dẫn theo Hồng Thường Tiên Tử đi lên trên mấy chiếc thuyền chuyên trở tiến lợi phẩm, dạo qua mấy vòng.

- Những thanh trường kiếm yêu binh này, chế tác tinh xảo, sắc bén như hàn quang. Không bằng công tử tặng ta ba trăm thanh có được không?

Hồng Thường Tiên Tử đi lên trên một con thuyền, hai mắt lập tức sáng ngời, mở miệng nói.

- Không thành vấn đề!

Sở Vân gật đầu, những yêu binh này đều là vật thuộc Trữ gia, hắn tặng cho người khác cũng không có cảm thấy mắc nợ. Hơn nữa những yêu kiếm này bất quá đều là Tiểu Yêu binh, tổng thể giá trị hoàn toàn không thể so với sự trợ giúp của Phi Hổ trên chiến trường.

- Những đan dược này đều là loại thuốc trị thương khá tốt, dược tính ôn hòa, không lưu lại sẹo. Quả nhiên là thích hợp để cho nữ lưu chúng ta sử dụng. Không biết Sở công tử cảm thấy thế nào?

Hồng Thường Tiên Tử quay đầu lại, hồng thường như lửa, mị nhãn như tơ.

- Đều dâng tặng cho Tiên tử đại gia.

Sở Vân cười cười, miệng liên hồi đáp ứng.

- A! Rốt cục cũng gặp được rồi.

Cuối cùng khi bước lên con thuyền thứ ba, thân thể mềm mại của Hồng Thường Tiên Tử chợt run lên, cho dù cố che dấu, nhưng thần sắc kích động vẫn không thể dấu diếm được người bên cạnh. Nội tâm Sở Vân khẽ động, ánh mắt đảo qua, chỉ thấy Hồng Thường Tiên Tử đầy mừng rỡ đi về hướng ba kiện đồ cổ.

"Bình phong Hiến Phi Hoán Sa, quạt Hương Phi Vũ, khăn thêu hình con bướm của Đức Phi. Ba thứ đồ cổ này chẳng phải đều là vật của hoàng cung từ thời Đường Cẩm Quốc sao? Ta quả nhiên là suy đoán không sai, Hồng Thường Tiên Tử chặn đường ta, cũng bởi vì biết rõ trong tay ta đang nắm giữ đồ vật nàng cần, bởi vậy mới trực tiếp đòi hỏi. May vừa rồi ứng đối phù hợp không bị lộ ra sơ hở gì."

Sở Vân âm thầm cảm thấy có chút may mắn, lần này hắn rốt cục cũng nắm được Phi Hổ đến tột cùng là muốn thứ gì. Chính là ba kiện đồ cổ này.

"Khoan đã, không phải khi xưa Hồng Thường Tiên Tử vẫn một mực tuyên truyền rằng mình có sở thích thu thập đồ cổ từ thời đại Đường Cẩm Quốc hay sao? Thực

không ngờ, đây cũng chỉ là một cái cớ nàng dùng để đạt được mục đích. Bất quá Phi Hổ hiển nhiên không phải là người tao nhã. Ba kiện đồ cổ này, lai lịch nhất định sẽ không đơn giản!"

Tâm tư Sở Vân minh mẫn, lập tức đã xâu chuỗi tất cả các manh mối từ đầu đến bây giờ, suy đoán được chân tướng một cách đại khái.

Phi Hổ dùng danh nghĩa Hồng Thường Tiên Tử, tuyên truyền rằng bản thân mình có sở thích sưu tập đồ cổ từ thời Đường Cẩm Quốc, kỳ thực chẳng qua là chỉ muốn mượn đám thiếu gia tài tuấn phong lưu bề tôi dưới váy nàng, vì nàng mà thu thập những món đồ cổ này mà thôi. Trừ lần đó ra nàng còn thường xuyên dùng vũ lực trực tiếp cướp đoạt. Bởi vậy mới đúc thành thanh danh nữ thuyền trưởng hải tặc xuất quỷ nhập thần Phi Hổ.

Chỉ là những đồ vật này, nàng dùng để làm gì? Chẳng lẽ nguyên nhân chính là do đạo pháp phong ấn.

Sở Vân nhớ tới đạo pháp phong ấn. Loại đạo pháp này có thể phong ấn yêu binh, hạt giống yêu thực, cùng trứng yêu thú. Có thể bảo tồn trong một khoảng thời gian đáng kể. Sau khi yêu vật bị phong ấn, lập tức sẽ lâm vào tình trạng chết lâm sàng, ví dụ như Bảo Châu Mông Trần, Ngự yêu sư hoàn toàn không thể câu thông linh quang với chúng, bởi vậy sẽ không khác gì một vật bình thường.

- Ngươi biết không, cũng bởi vì ba vật này ta mới tiếp cận Trữ gia, thu Trữ Y Y làm đệ tử ký danh, truyền thụ cho nhàng một ít đạo mị hoặc đơn giản nhất. Đáng tiếc, Trữ gia đảo chủ coi ba kiện đồ cổ này như tính mạng của mình, cuối cùng ta vẫn không thể đắc thủ. Nắm giữ đại quân trong tay thực tốt, thứ gì cũng đều có thể trực tiếp đoạt lấy.

Ngón tay mảnh mai trắng như ngọc của Hồng Thường Tiên Tử đưa ra, nhẹ nhàng vuốt ve ba kiện đồ cổ, có lẽ do quá hưng phấn bởi vậy cũng nhiều lời hơn mọi khi.

Sở Vân nghe được chợt có chút im lặng. Hồng Thường Tiên Tử từ trước đến nay nổi tiếng là người dịu dàng, mềm mại, lại nói ra những lời tôn sùng bạo lực như thế, nếu như ngoại nhân nghe được chỉ sợ là kinh ngạc đến rớt cằm xuống đất mất.

309. Chương 123 : Mục Đích Thực Sự Của Phi Hổ (hạ)

Chương 123 : Mục đích thực sự của Phi Hổ (hạ)

- Thỉnh tiên tử đại gia chỉ bảo, để cho ta mở mang tầm mắt!

Sở Vân thử dò xét, cố ý nói lấp lửng. Hồng Thường Tiên Tử khẽ lắc đầu, cũng không phát hiện ra ý trong đó, chỉ thực thà nói:

- Thuật phong ấn trên những yêu binh này quá mức rườm rà. Muốn giải khai một kiện trong đó, có lẽ cũng phải tốn thời gian ít nhất là ba ngày ba đêm.

"Quả nhiên là như vậy! Ba kiện đồ cổ này đều là yêu binh bị đạo pháp phong ấn, những yêu binh này đến tột cùng là thứ gì?"

Sau khi giải quyết được một vấn đề trong đầu Sở Vân lại xuất hiện một vấn đề khác.

- Sở thiếu đảo chủ đã cho ta thấy được thành ý. Hợp tác này vẫn có thể tiếp tục, ta đến đây cũng mang theo một vài thứ đều là vật tư chiến đấu đoạt được từ trong tay Trữ gia. Trừ những thứ này ra còn có một viên long tinh của long thú tuyệt phẩm cũng tặng cho thiếu đảo chủ.

Sau khi Phi Hổ lựa chọn một ít vật tư từ trên thuyền của Sở Vân, ấn tượng đối với Sở Vân đã hoàn toàn thay đổi. Bởi vậy lại tặng thêm một khỏa long tinh nữa cho Sở Vân.

Sở Vân vui vẻ, không khỏi tò mò hỏi:

- Long thú tuyệt phẩm đã vô cùng hiếm thấy, long tinh tuyệt phẩm lại càng là thế gian trân bảo. Không ngờ tiên tử lại có trong tay?

Chỉ cần một khỏa long tinh này, Sở Vân đã hoàn toàn có lãi. Huống chi còn rất nhiều vật tư chiến đấu của Viêm gia, những thứ này bởi vì nhân số ít, sử dụng không hết, bởi vậy đều để lại cho Sở Vân. Lần giao dịch vụng trộm này quả thực là để Sở Vân kiếm được một

vốn bốn lời. Những thu hoạch khác đều không trọng yếu, thậm chí ngay cả long tinh tuyệt phẩm, cũng có thể bỏ qua. Mấu chốt nhất chính là vẫn có thể tiếp tục hợp tác cùng Phi Hổ. Có một đoàn hải tặc cường đại như vậy quấy phá vùng hậu phương, sẽ liên lụy rất

lớn đến một bộ phận lực lượng quân sự của Viêm gia.

- Từ xưa mỹ nữ xứng anh hùng. Mỹ danh của Hồng Thường Tiên Tử, tất cả mọi người trong Chư Tinh Quần Đảo đều biết đến. Thật không ngờ Tiên Tử đại gia lại

nhìn trúng Thiếu đảo chủ. Có thể thấy được, Thiếu đảo chủ quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên…

Cáo biệt Hồng Thường Tiên Tử, đại quân lại tiếp tục lên đường trở về, Vương Trạch Long lập tức tiến lên nịnh nọt Sở Vân.

Sở Vân nhìn Vương Trạch Long một cái thật sâu, tuy rằng phản cảm với việc vuốt mông ngựa, nhưng hắn cũng sẽ không vô cớ trách cứ người khác muốn lấy lòng bản thân mình. Hắn chỉ nhẹ hừ một tiếng, tiện thể nói:

- Vương Trạch Long, biểu hiện của ngươi trên Trữ gia đảo quả thực không tệ!

Thân thể Vương Trạch Long lập tức chấn động, thầm nghĩ:

"Coi như không tệ! Quả nhiên lúc đó chính là khảo nghiệm đặt ra cho bản thân mình!"

Lập tức quỳ xuống nói:

- Đều do Thiếu chủ thần uy, mạc tướng mới giữ lại được cái mạng này!

- Ừ…

Sở Vân trầm ngâm một tiếng, đột nhiên hỏi:

- Chết không ít tinh binh sao?

Trên trán Vương Trạch Long toát mồ hôi lạnh, vấn đề này quả thực là không biết có nên trả lời hay không. Sau một hồi đắn đo suy xét, mới cẩn thận từng li từng tí một hồi báo:

- Dạ, chết mất một ít tinh binh. Bất quá đã là chiến tranh, sẽ phải có người chết. Điều này là việc không thể tránh khỏi!

Tinh binh của hắn vốn có hơn một trăm hai mươi người, nhưng giờ chỉ còn lại gần ba mươi người, có thể nói là thảm trọng.

- Ngươi minh bạch được đạo lý này thì tốt. Quả nhiên có tố chất là một thượng tướng.

Sở Vân cười rộ lên:

- Bất quá ngươi yên tâm, lần này ta thu được hơn năm trăm quả trứng yêu thú Hải giao, sau này cũng sẽ tiếp tục thu thập thêm nữa... Ta sẽ đào tạo ra một đám tinh binh Hải Giao, giao cho ngươi thống lĩnh. Ngày sau, cứ biểu hiện thực tốt vào!

- Mạc tướng tạ ơn thiếu chủ!

Vương Trạch Long nhịn không được sắc mặt vô cùng vui mừng, âm thanh cung kính nói lời tạ ơn.

- Rồi, lui xuống đi!

Sở Vân phất phất tay.

Vương Trạch Long lĩnh mệnh lui xuống, đợi cho đến khi bản thân bước xuống khoang giữa, mới phát hiện ra sau lưng mình đã đầm đìa mồ hôi lạnh.

- Tinh binh trước kia đều là lựa chon từ những người trung thành và tận tâm nhất.

Nếu không, một lực lượng như vậy lại để người khác nắm ở trong tay, chẳng phải là chuyện quá nguy hiểm hay sao? Trận chiến công đảo mấy hôm trước, Thiếu đảo chủ cố ý tiêu hao tinh binh của ta, lại có ý định muốn huấn luyện thêm một đợt tinh binh mới. Mục

đích chính là khiến cho tinh binh Hải Giao, sẽ không còn là tư binh của ta nữa, mà chỉ là tinh binh của Thư gia hắn mà thôi! Làm như vậy, ta sẽ không có quyền lãnh đạo tuyệt đối với tinh binh, cho dù ngày sau thoát ly Thư gia, cũng sẽ không mang được đi. Tổn thương đối với Thư gia cũng sẽ không lớn.

Tuy bị Sở Vân đối đãi như vậy, nhưng Vương Trạch Long lại không sinh ra một tia oán hận nào.

"Quả thực là thiếu niên nổi danh vô địch. Tiểu Bá Vương đúng là danh bất hư truyền...

Hắn năm nay mới bao nhiêu tuổi? Mười bốn tuổi, không ngờ đã có thể tinh tường một cách thấu triệt giữa lợi và hại như vậy. Không ngờ có thể hy sinh gần trăm tinh binh một cách quyết đoán đến như vậy, nghĩ lại mà thực cảm thấy đáng sợ..."

Vương Trạch Long càng nghĩ, lại càng thấy Sở Vân lợi hại. Trái tim không những không sinh ra oán hận, thậm chí càng hắn lại càng kính sợ Sở Vân. Loại kính sợ này không chỉ là phát ra từ sự sợ hãi đối với chiến lực của Sở Vân, mà còn là kính sợ đối với trí tuệ của hắn.

"Vương Trạch Long ta từ khi xuất đạo đến nay, đã lăn lộn trong Chư Tinh Quần Đảo trong một quãng thời gian dài như vậy? Rốt cục cũng bước lên một con đường nhân sinh khác hay sao? Không biết phía cuối con đường này sẽ là cái gì, bất quá đi theo bên cạnh một vị chủ nhân như vậy, nhất định sẽ là không thiếu đặc sắc."

Tháng 12 năm 753 Tinh lịch.

Thiết gia giao chiến cùng liên minh mười một nhà trên Hoài An đảo cùng Hưng Long đảo.

Thiết gia thể hiện nội tình thâm hậu của đệ nhất tộc trong Thượng cổ ngũ tộc, không ngờ có thể ngăn chặn liên quân, chiếm tư thế thượng phong. Nhưng mà cũng là một trong Thương cổ ngũ tộc, Viêm gia lại thất bại khắp nơi, bại nhiều thắng ít. Bị Thư gia dần dần đẩy lùi, chiến tuyến ngày hôm nay đã vượt qua hơn phân nửa vùng biển của Viêm gia.

Ngày 17 tháng 12, Vương Trạch Long lãnh tinh binh Hải giao, đại phá hạm đội đóng tại Vĩnh Thanh đảo. Do đó tháo gỡ được cục diện bế tắc, xé rách phòng tuyến trên biển mà Viêm gia đã tỉ mỉ bố trí.

Ngày 23 tháng 12, một trong Thư gia tam lão Lão Hồng Thương Hồng Hi chém đầu thượng tướng Viêm gia Viêm Vô Chân, tiêu diệt hạm đội thứ ba của Viêm gia. Khiến cho Viêm gia khổ vốn đã rét vì tuyết, nay lại giá vì sương (tai họa liên tiếp đổ xuống đầu).

310. Chương 124 : Trữ Gia Gả Nữ (thượng)

Chương 124 : Trữ gia gả nữ (thượng)

Ngày 26 tháng 12, Tiểu Bá Vương Sở Vân lĩnh quân bí mật kỳ tập Hương Hà đảo, đồng thời những hạm đội Viêm gia đóng tại vùng phụ cận Hương Giang đảo cũng gặp phải tao ngộ giống nhau. Song phương kịch chiến, Sở Vân chặt đầu mười tám tên thiếu tướng, ba tên thượng tướng, Đại tướng Viêm Mặc hốt hoảng bỏ chạy. Sở Vân đơn thương độc mã đuổi giết ngàn dặm đường, cuối cùng trên Viêm gia Hương giang đảo bêu đầu hắn ở trước mặt tất cả mọi người. Từ đó danh tiếng của Sở Bá Vương giống như mặt trời ban trưa, ngang hàng cùng với Thiết Ngao, được xưng là Lĩnh quân song kiệt trong Chư Tinh Quần Đảo một đời trẻ tuổi.

Ngày 29 tháng 12, Trữ gia tuyên bố liên minh cùng Viêm gia, trong một tháng này, kiến tạo lại hạm đội tiến vào trong vùng biển của Viêm gia, được Viêm gia hoan nghênh nhiệt liệt. Đồng thời Trữ gia còn làm ra một quyết định khiến cho thế nhân có chút chú ý. Trữ gia đảo chủ vốn có một tôn nữ mỹ danh là Trữ Y Y, sẽ gả cho Viêm gia gia chủ, song phương kết làm liên minh tối mật thiết nhất. Nhưng mà tin tức có phần vui

mừng này cũng không thể cứu vớt được chiến cục đang càng ngày càng xấu đi.

Ngày 30 tháng 12, hạm đội chiến đấu của Viêm gia đóng tại vùng biển Thạch gia bị hạm đội chiến đấu của Thư gia bất ngờ tập kích. Song phương xảy ra kịch chiến, trọn vẹn gần nửa ngày, Viêm gia đại bại, tám viên tướng tử nạn, tổn hại gần một vạn binh lính, nhanh chóng rút về phía Viêm gia chủ đảo. Hạm đội chiến đấu của Thư gia, không quan tâm đến viện quân của phe địch đang chạy tứ tán khắp bốn phương tám hướng, một đường truy kích, ngay ngày hôm sau đã tiến vào Viêm gia chủ đảo.

Ngày 31 tháng 12, niên quan (ngày cuối năm). Một trận mưa tên bay ra từ trong boong thuyền của mỗi chiếc chiến hạm. Chúng bay thẳng lên trời, tạo thành một đường vòng cung cuối cùng rơi thẳng xuống mặt địa hình Viêm gia chủ đảo. Đuôi mũi tên cắm dày đặc ở trên mặt đất, biến mảnh đất trống không trở thành một mảnh tầm ma.

- Phun ra dung nham!

Trên chiến thuyền, có người hét lớn một tiếng, hạ xuống mệnh lệnh.

Một đầu Hỏa Sơn Quy lập tức ngao lên một tiếng, núi lửa trên lưng lập tức nổ vang, phun ra một hòn đá cực lớn.

Hòn đá này phải to cỡ một cỗ xe ngựa. Thân tảng đá đỏ quạch, không ngừng quay tròn trên không trung, bí mật mang theo một đợt gió nhiệt điên cuồng gào thét, ầm một tiếng, đánh trúng một tòa lầu các trên Viêm gia chủ đảo. Tòa lầu các trúng phải cỗ lực lượng này lập tức sụp đổ triệt để mang theo vô số tiếng ầm ầm. Đồng thời ngọn lửa cháy lên, nhanh chóng lan ra khắp bốn phía xung quanh.

Sau một khối dung nham, lại tiếp tục có vô số những khối dung nham ầm ầm bắn ra từ trong những chiến hạm của Thư gia.

Dung nham ở trên không kéo theo một đạo hỏa hồng, ưu nhã mà xinh đẹp, cuối cùng toàn bộ đều nện xuống Viêm gia chủ đảo. Vô số các công trình kiến trúc đều sụp đổ ầm ầm, lửa cháy lan ra khắp toàn bộ Viêm gia đảo, hỏa diễm thiêu đốt trùng thiên, từng cột khói cuồn cuộn bốc lên. Bất quá khu vực nội vi Viêm gia lại đang được bảo hộ trong một màn quang tráo, hiển nhiên bọn hắn cũng có được một tòa đại trận hộ đảo có cấu tạo đồng nhất với yêu trận Tứ Huyết Tượng.

- Mỗi một đợt công kích dung nham phun ra, khí thế của binh lính Thư gia lại tăng thêm một tầng. Cuối cùng, sau ba đợt viễn công, sĩ khí của đại quân đã lên đến đỉnh điểm.

- Quân tâm khả dụng, nên xuất kích công đảo rồi!

Kim Bích Hàm đứng ở bên cạnh Sở Vân, nhỏ giọng nói. Tác chiến trong một thời gian dài, cũng đã bồi dưỡng cho nàng một ánh mắt sắc bén, hoàn toàn có thể thấy rõ tình huống của phe ta. Sở Vân gật gật đầu, biết rõ Kim Bích Hàm đang nhắc nhở mình, sau khi sĩ

khí đạt đến đỉnh điểm, nếu không tác chiến, không chuyển hóa loại sĩ khí này thành thế tiến công. Như vậy sẽ khó có thể giữ được, cỗ sĩ khí này sẽ tự động bị suy yếu đi.

Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt. Ý chỉ chính là đạo lý này (Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn.)

- Thiếu đảo chủ, chúng ta lần này là đột kích, cũng không chuẩn bị cho việc đánh trường kỳ, mà chỉ là tạm thời tiến hành truy kích. Thế lực Viêm gia nội tình thâm hậu, cho dù liên tiếp bị đánh bại, nhưng trên những hải đảo vẫn không ngừng tái kiến thiết lại quân đội. Hiện tại những hạm đội này đang không ngừng áp sát chúng ta từ bốn phương tám hướng. Nếu không tiến công, muốn lùi lại chỉ còn cách phá vây.

Lão Hồng Thương Hồng Hi cũng mở miệng nói.

Chiến cuộc ngày hôm nay, Sở Vân đánh bại hạm đội chiến đấu của phe địch, tiến hành truy kích, bức thẳng đến Viêm gia chủ đảo. Giống như là một thanh chủy thủ, bất ngờ đánh đến trái tim của địch nhân. Mà lúc này quân địch từ bốn phương tám hương đang cấp tốc hành quân tiến đến. Nếu như còn tiếp tục kéo dài, sẽ cấp cho đối thủ có cơ hội tập hợp lại lực lượng, đánh tan chi hạm đội chiến đấu này của Thư gia, lại một lần nữa biến chiến cuộc trở lại thế cân bằng.

Sở Vân cười nhạt một tiếng, Kim Bích Hàm cực kỳ thông minh, Lão Hồng Thương dày dạn kinh nghiệm, có thể nhìn ra xu thế của cuộc chiến này. Sao hắn lại không nhìn ra?

Sở dĩ mạo hiểm mang quân tiến thẳng đến Viêm gia chủ đảo, kỳ thực chính là có mục đích.

Thứ nhất, binh áp Viêm gia chủ đảo, là hang ổ của địch nhân, bất luận như thế nào đều có thể cổ vũ cho sĩ khí bên ta. Thứ hai, theo trí nhớ từ trong kiếp trước, dường như là có một tia khả năng có thể nhanh chóng công hạ Viêm gia chủ đảo. Sở Vân chợt mở miệng nói:

- Viêm gia chủ đảo, có được lực lượng phòng ngự vô cùng cường đại. Đó là Hỏa Đồng thành được truyền thừa xuống từ thời Thượng cổ cho tới tận bây giờ, luôn ẩn sâu ở dưới lòng đất. Nhưng mà đời này qua đời khác, Hỏa Đồng thành đã không trụ được trước sự tàn phá của thời gia, tổ tiên Viêm gia liền vùi sâu nó vào trong lòng đất, trên bề mặt lại kiến tạo ra cảnh tượng mà các ngươi đang chứng kiến. Đến một ngày nào đó cường địch tấn công vào chủ đảo, Hỏa Đồng thành dưới tay Tộc nhân Viêm gia, sẽ lại quật khởi một lần nữa, bay lên khỏi lòng đất.

- Cái gì? Hỏa Đồng thành?

- Lại có chuyện này?

- Khó trách Thiếu tướng quân viễn công đã lâu nhưng vẫn không để đại quân tiến vào bên trong đất liền.

Đám người bên cạnh đều nghẹn ngào kinh hô.

Ngừng lại một chút, Sở Vân lại tiếp tục nói:

- Bên trong Hỏa Đồng thành tồn tại rất nhiều yêu binh khôi lỗi "Hỏa đồng binh mã dũng". Lịch đại gia chủ Viêm gia đều tổn hao tiền tài khổng lồ, tiến hành duy tu bảo dưỡng mỗi năm. Số lượng vẫn giống như lúc ban đầu, ước chừng đạt đến sáu ngàn, tuy rằng đa số là Tiểu Yêu binh, nhưng cũng có một số lượng Đại Yêu binh tương đối, thậm chí còn có cả hai đầu Linh Yêu binh.

311. Chương 125 : Trữ Gia Gả Nữ (hạ)

Chương 125 : Trữ gia gả nữ (hạ)

Lão Hồng Thương lập tức nhíu mày, căm hận nói:

- Không ngờ lại ẩn dấu mai phục dưới lòng đất, khó trách Viêm gia đảo chủ lại tự động buông thả cho ngoại vi Viêm gia đảo, tùy ý để chúng ta bắn phá. Mà hắn lại thủ vững ở trong tầng quang tráo kia. Hóa ra lão hồ ly này muốn dụ chúng ta đánh vào!

- Quá nguy hiểm! May là Thiếu đảo chủ dự đoán được tiên cơ, nếu không quả thực là rơi vào bẫy địch nhân rồi!

Kiều lão hầu tử thở ra một ngụm trọc khí, cảm thấy bản thân vô cùng may mắn.

- Nếu đã như vậy thì không bằng lùi lại. Tin tưởng Viêm gia đảo chủ thấy chúng ta nghênh ngang rời đi, sắc mặt nhất định sẽ biến thành tái nhợt.

Kim Bích Hàm nhẹ giọng cười. Chúng tướng cũng đều cười rộ lên, giống như là đã thấy được bộ dáng tức đến hộc máu của Viêm gia đảo chủ. Sở Vân cũng cười rộ lên, nhưng câu nói tiếp theo của hắn lại khiến cho chúng tướng ngẩn người:

- Tuy rằng như thế, nhưng ta vẫn muốn tiến công!

Viêm gia đảo. Phủ gia chủ, Thiên Đỉnh các.

- Đảo chủ đại nhân, cớ gì lại bật cười như thế?

Trữ Y Y một thân tân nương hồng bào, hai má bóng bẩy, môi son răng ngọc, đứng ở phía cửa sổ, đón gió, cả người giống như là một đóa hải đường trong đêm, đẹp không bút nào tả xiết. Viêm gia đảo chủ đứng ở bên cạnh, nhìn biển lửa ngoại vi Viêm gia chủ đảo, nhưng tràn đầy tự tin cùng bình tĩnh, khóe miệng nhếch lên cười:

- Ta cười đám binh tướng Thư gia phải một lần nhỏ máu, cho dù là Tiểu Bá Vương cũng phải đầu rơi máu chảy ở nơi này. Nếu như đối phương quyết tâm đánh vào, để cho hải quân có thời gian bao vây xung quanh, chi hạm đội chiến đấu này của Thư gia chỉ sợ là sẽ phải nằm lại nơi này rồi.

Đôi mắt Trữ Y Y lập tức sáng ngời, chợt cảm thấy bản thân quá thất thố, yếu ớt cười một tiếng, cả sảnh đường lập tức được chiếu sáng:

- Nhất định đảo chủ vẫn còn át chủ bài trong tay! Không biết là quân bài gì vậy!

- Ha ha! Tiểu mỹ nhân vẫn còn gọi ta là đảo chủ sao?

Viêm gia đảo chủ ngửa đầu cười to, duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve bộ ngực nhỏ nhắn của Trữ Y Y. Vừa chạm vào, nội tâm lập tức đã cảm thấy rung động, giống như là chạm vào ôn hương, cảm giác tuyệt vời không từ ngữ nào tả được.

- Phu quân…

Trữ Y Y cúi đầu, thanh âm như muỗi, ánh mắt loạn chiểu, biển hiện ra một chút xấu hổ. Năm nay nàng mới gần mười lăm tuổi, vốn còn đang muốn trong một thời gian ngắn nữa, lại tiến vào học tập bên trong Thiên Ca Thư Viện. Nhưng mà gia chủ có lệnh, muốn nàng thành thân. Hơn nữa còn gả cho một người cao hơn nàng hẳn hai bối phận — Viêm gia đảo chủ, nhưng nàng vẫn phải nuốt lệ tòng mệnh.

Thông gia là sự tình mà nàng đã sớm dự liệu. Chỉ là bởi vì Sở Vân cướp sạch Trữ Gia Đảo, mới dẫn đến cuộc hôn nhân đột xuất này. Mà phu quân tương lai của nàng cũng từ một người cùng lứa tuổi giống như nàng đã từng dự liệu biến thành một nam nhân trung niên. Nhưng còn có thể có biện pháp nào? Sau khi gia tộc bị cướp sạch, đã dao động đến căn cơ. Muốn báo thù rửa hận, hơn nữa nếu còn muốn đạt được lợi ích, chỉ có

thể dựa vào Viêm gia.

Khuất nhục, bất đắc dĩ, mà bao trùm trong trái tim nàng chính là hận ý.

Loại hận ý này, hoàn toàn nhằm vào Sở Vân. Bởi vì hắn, nàng mới bị đẩy vào bước đường ngày hôm nay.

- Ha ha! Quả nhiên là mỹ nhân như ngọc, khó trách lại nổi danh khắp Chư Tinh Quần Đảo.

Bàn tay thô ráp của Viêm gia đảo chủ không ngừng vuốt ve một cách bừa bãi khuôn mặt mềm mại trắng như mỡ dê của Trữ Y Y, trong nội tâm cảm thấy một hồi nhộn nhạo, một cỗ tà hỏa lập tức từ bụng dưới bốc lên.

Ánh mắt của hắn nhìn cái cổ thon dài ưu nhã của Trữ Y Y một cách đầy lưu luyến, vành tai tuyết phấn non mềm, biểu hiện ra tuổi đời còn non nớt của nàng. Cặp song phong nửa kín nửa hở, đường cong hình chữ s, có thể tưởng tượng ra bên trong sẽ khoái hoạt cùng co dãn đến mức nào. Bộ y phục tân nương, thắt ở giữa vòng eo, không biết sau lớp áo đó sẽ dụ hoặc đến cỡ nào?

Xuống chút nữa chiếc váy mỏng bằng lụa, một đôi hài bên trên được thêu tơ vàng hình những cánh lá, bao bọc một đôi chân non mềm, mịn màng đến cỡ nào?

Ngọn lửa bốc lên từ bụng dưới càng ngày càng mạnh, nhanh chóng lan tràn khắp tòa thân Viêm gia đảo chủ, khiến cho hô hấp của hắn bắt đầu có chút dồn dập. Bất quá hắn vẫn ngạnh sanh đè xuống, hắn muốn thưởng thức phần mỹ hảo này trong một thời điểm thỏa đáng nhất. Hắn phải chờ đợi đại quân Thư gia tấn công vào nội vi Thư gia chủ đảo, sau đó Hỏa Đồng thành cổ đại biểu cho vinh quang cùng tôn nghiêm của Viêm gia bọn hắn sẽ xuất hiện. Yêu binh khôi lỗi sẽ giống như là một cơn sóng triều nhấn chìm toàn bộ đám địch nhân còn đang chưa kịp chuẩn bị.

Hắn muốn tại thời điểm nhìn thấy thân ảnh của Sở Vân không thể không lui về phía sau, hắn sẽ mở cửa sổ ra, vừa rong ruổi trên giường, hưởng thụ thân thể mỹ miều tràn đầy thanh xuân của Trữ Y Y, vừa nhìn đám địch nhân còn đang kinh ngạc dưới ánh mắt của bản thân, triệt để tan tác. Chỉ có như vậy, hắn mới có thể phát tiết ra được một chút nỗi đau mất cha, nỗi đau mất con, kinh hãi từ áp lực mà quân Thư gia mạng lại cùng phiền muộn từ vô số lần tiền tuyến báo tin thất bại về.

Đúng lúc này, vang lên tiếng thét rung trời. Binh lính Thư gia phân thành bốn đạo, tất cả đều có tướng lãnh chỉ huy, rốt cục cũng tiến vào bên trong đất liền.

Ầm ầm..

Hỏa Đồng thành cổ rốt cục cũng đã phát động, một kiến trúc cổ phác mà uy ngiêm từ dưới mặt đất chầm chậm bay lên vô số Hỏa đồng binh mã dũng mở ra hai mắt tròn trịa cực nóng, mang theo sát khí, giơ cao trường thương cùng chiến kiếm, lập tức xông lên.

- Ha ha, đến lúc rồi. Đến đây tiểu mỹ nhân, chúng ta cùng lên giường nào!

Viêm gia đảo chủ cười ha hả, trong mắt lóe lên sắc thái điên cuồng, một tay nắm chặt cánh tay non mêm của cánh tay, cứng rắn lôi nàng về phía giường lớn.

Viêm gia đảo chủ cười một cách điên cuồng, nắm lấy cánh tay nhỏ bé của Trữ Y Y, lôi nàng về phía giường.

Trữ Y Y bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, thiếu chút nữa lảo đảo ngã xuống đất, môi son khẽ mở, nhịn không được "ưm" một tiếng. Thanh âm này lại khiến cho Viêm gia gia chủ càng thêm hưng phấn, hơi thở càng trở nên dồn dập.

- Đảo chủ, còn cửa sổ…

Trữ Y Y bị kéo lên trên giường, hoảng sợ hô.

- Cứ để nó mở ra, ta muốn thấy cảnh Sở Vân thảm bại!! Ha ha…

Viêm gia đảo chủ cuồng tiếu, dùng sức xé một cái, quần áo cưới chỉ làm bằng tơ lụa sao có thể chống đỡ được một trảo của hắn?

312. Chương 126 : Đột Phá, Đuổi Giết Hết Thảy Địch Nhân (thượng)

Chương 126 : Đột phá, đuổi giết hết thảy địch nhân (thượng)

Xoạc…

Lập tức, bờ vai trắng như tuyết của Trữ Y Y bị lộ ra.

Hai mắt Viêm gia đảo chủ lập tức sáng chói, hai tay chấn động, vết rách lập tức bị kéo xuống, bắt đầu từ bả vai tới hai cánh tay trắng như tuyết lõa đều đã lồ ra bên

ngoài. Đường cong hình chữ S ưu mỹ mượt mà, cánh tay trắng như ngà voi, không có một vệ chai tỳ, giống như là thanh tuyền chậm rã chảy xuống. Cổ tay mảnh khảnh, ngón tay ngọc ngà thuôn dài trên nền bộ áo cưới màu đỏ hồng lại càng thêm bắt mắt, vô cùng mê người. Mười móng tay dưới ánh sáng yếu ớt, lóe ra sáng bóng trong suốt.

Khuôn mặt Trữ Y Y đầy chấn động, trong lúc nhất thời chợt vô thức lùi lại phía sau.

- Ha ha ha!

Viêm gia đảo chủ cuồng tiếu, xoạt một tiếng, lập tức xé bỏ y phục của bản thân, lộ ra cơ thể tràn đầy những vết sẹo, cơ bắp săn chắc đầy khí lực. Cùng hắn so sánh hình thể, Trữ Y Y giống như một con thỏ trắng nhỏ nhắn mà xinh đẹp. Trữ Y Y nhịn không được kinh hô

một tiếng.

- Như thế nào? Tiểu mỹ nhân, thấy thân hình trượng phu hùng tráng như hổ, nội tâm cảm thấy vui mừng sao?

Viêm gia đảo chủ liếm liếm bờ môi, liên tục nuốt nước bọt, trong mắt lóe ra u mang dục vọng. Mắt thấy nam nhân đáng sợ trước mặt đang muốn nhào về phía mình. Trữ Y Y mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc này hốt nhiên lại có chút không thuận theo. Dưới tình thế cấp bách, chợt chỉ tay ra ngoài cửa sổ kêu lớn:

- Đảo chủ, người mau nhìn ra ngoài cửa sổ!

- Ngoài cửa sổ?

Viêm gia đảo chủ nhíu mày, quay đầu lại, hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy bốn lộ đại quân của Thư gia đều đã lâm vào bên trong kịch chiến. Nhận trung trùng điệp điệp ngăn trở, rõ ràng đã lâm vào trong ác chiến, nhưng lại không hề rút lui.

- Ha ha! Tốt!

Viêm gia đảo chủ cười lớn:

- Đã sớm nghe binh sĩ Thư gia dũng mãnh, đáng tiếc, chính sự dũng mãnh này sẽ làm hại bọn hắn. Nếu bọn hắn sớm rút đi, còn có hy vọng đột phá vòng vây. Hiện tại bọn hắn có tiếp tục dây dưa ở chỗ này, viện quân bên ta đã từ bốn phương tám hướng siết chặt vòng vây, hạm đội chiến đấu này của Thư gia đã sắp diệt vong rồi!

Sau khi cười lớn, Viêm gia đảo chủ lại quay đầu nhìn về phía Trữ Y Y:

- Tiểu mỹ nhân, ngươi quả nhiên là phúc tinh của vi phu. Đến đây nào…

Nói xong liền nhào tới.

Trữ Y Y nghiêng người khiến cho Viêm gia đảo chủ chụp hụt một cái, bất quá cổ chân phải đã bị bắt trúng.

Viêm gia đảo chủ cởi chiếc giày thêu, bàn tay to lớn nắm chặt chiếc chân ngọc nhỏ nhắn của Trữ Y Y, kê gần lên mũi ngửu ngửi.

Lúc này mới phát ra thanh âm hừ hừ ẩn chứa hưởng thụ đến cực điểm.

- Thơm quá!

Toàn thân Trữ Y Y đều tràn ngập một mùi thơm ngát, mùi thơm này xuất phát từ thói quen ngâm mình trong nước hoa trong suốt hai canh giờ của nàng.

- Đảo chủ, Sở Vân đang đánh tới!

Ngón tay Trữ Y Y chỉ ra cửa sổ, ý đồ muốn chuyển dời lực chú ý của Viêm gia đảo chủ. Nàng vốn tưởng rằng bản thân mình có thể tiếp nhận được, thực không ngờ đến khi sự đáo lâm đầu, thể xác và tinh thần vẫn khẩn trương, kìm lòng không được biểu hiện ra những phản ứng như thế này.

- Ha ha, Hỏa Đồng thành tái hiện thế gian, Sở Vân sao có thể đánh đến nơi này cho được?

Viêm gia lão chủ lơ đễnh nói:

- Tiểu mỹ nhân, cứ thả lỏng đi, chớ nên khẩn trương…

Nhưng mà hoàn toàn ngược lại, biểu lộ của Trữ Y Y lại càng khẩn trương hơn. Nàng nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, môi anh đào mở lớn, toát ra vẻ hoảng sợ.

- Lần này là chân tình.

- Gì?

Viêm gia đảo chủ thấy một màn như vậy, lập tức cảm thấy không ổn. Hắn mạnh mẽ quay người nhìn lại, lập tức hét lên:

- Làm sao có thể!

Sở Vân đang tiến đến!

Đột phá!

Sau lưng là thống lĩnh tinh nhuệ của Thư gia đang thống lĩnh tinh binh, chiến ý dâng trào. Phía trước không ngừn hiện ra đại lượng yêu binh khôi lỗi. Những khôi lỗi này đều là di vật truyền từ thời thượng cổ, thủ hộ tòa Hỏa Đồng thành này. Nhưng trải qua thời gian,

cho dù lịch đại gia chủ đều liều mệnh gìn giữ, nhưng cuối cùng cũng chỉ còn lại một phần trăm của hơn sáu ngàn kiện.

Hình thể chúng tráng kiện, trên người tỏa ra ánh cổ đồng. Trong tay cầm các loại vũ khí, khi Hỏa Đồng thành chậm rãi từ trong lòng đất bay lên, bọn chúng cũng lần lượt thức tỉnh, đem mũi giáo chĩa về phía đại quân của Thư gia.

Nhưng mà quân Thư gia tựa hồ đã sớm chuẩn bị tốt nội tâm, loạn mà không hoảng hốt, tuân theo một con đường đặc biệt không ngừng đột phá tiến lên. Cước bộ bọn hắn không ngừng nghỉ, trên đường đi cũng không ngừng lưu lại sĩ tốt cản đường những Hỏa đồng binh mã dũng này.

Trong đó nổi bật nhất chính là một lộ của đại tướng Sở Vân.

Trên mặt Viêm gia đảo chủ tràn đầy kinh ngạc:

- Làm sao có thể! Hắn làm sao có thể biết được bố cục của Hỏa Đồng thành, tránh nặng tìm nhẹ lựa chọn lộ tuyến đột phá dễ dàng nhất?

Hắn không phải là khiếp sợ! Mà là cực kỳ kiếp sợ!

Hỏa Đồng thành bởi vì quanh năm suốt tháng đều bị phong ấn dưới nền đất, ngay cả bản thân hắn là Viêm gia đảo chủ còn không nắm được bố cục của nó. Huống chi Sở Vân hắn chỉ là một ngoại nhân, sao lại có thể biết được?

Đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

Đương nhiên hắn sẽ không bao giờ ngờ tới, trong trí nhớ kiếp trước của Sở Vân, có từng ghi lại một đoạn. Thiết gia cường công Viêm gia chủ đảo gần mười ngày vẫn không có tiến triển. Thiết Ngao đã hết cách, lúc này Long Đạo Chi mới hiến kế:

- Sau một thời gian quan sát, thuộc hạ đã phát hiện ra điểm yếu của Hỏa đồng binh mã dũng. Loại yêu binh thượng cổ này sẽ chỉ công kích người tiến vào trong một phạm vi nhất định, mà ngoại trừ Hỏa đồng binh mã dũng, địch ta đều không phân biệt được.

Quân ta chỉ cần chia làm vài đạo, vượt qua yêu binh, trực thẳng hoàng long.

Thiết Ngao làm theo kế của hắn, chỉ cần dùng vẻn vẹn có nửa ngày đã công hạ được Viêm gia chủ đảo. Long Đạo Chi cũng bởi chuyện này mà thành danh, bắt đầu cuộc đời của một mũu sĩ huy hoàng, chói mắt. Hậu chiến, Thiết Ngao sai người thổi phồng một chiến công một trận chiến này lên, ghi thành tình báo, tuyên truyền khắp nơi, với sự cường đại của Thiết gia. Đương nhiên là Sở Vân sẽ biết được tin này.

Bốn lộ tuyến này, đều là do Thiết gia hao phí vô số tính mạng cùng thời gian mới có thể dò xét ra. Hôm nay lại bị Sở Vân trực tiếp lấy ra dùng, coi như cũng là nhờ phúc của Long Đạo Chi cùng Thiết Ngao.

- Viêm gia đảo chủ, ngươi cho rằng chỉ dựa vào một tòa Hỏa Đồng thành này là đã có thể chống đỡ được ta sao?

313. Chương 127 : Đột Phá, Đuổi Giết Hết Thảy Địch Nhân (hạ)

Chương 127 : Đột phá, đuổi giết hết thảy địch nhân (hạ)

Sở Vân cưỡi trên Thiên Hồ, Túy Tuyết Đao trong tay tựa như cuồng long lại giống như kim long, trên chiến trường phủ một màu đỏ như thế này, hiển nhiên là trở thành tâm điểm chú ý, một đường tấu lên khúc ca khải hoàn, đánh thẳng tới nội vi Viêm gia đảo.

Ầm!

Thiên Hồ há miệng nhổ ra, một đóa hồng liên nện xuống tầng quang tráo. Đây là phẩm Diệt Thế Hồng Liên đã được tăng phúc. Lập tức phát động ra một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, chấn động lòng người. Ánh lửa bắn ra, nhiệt diễm lượn lờ, phòng hộ tráo lập tức lung lay.

Kỳ Môn Tam Tài Đao!

Sở Vân đồng thời chém ra ba đạo Tuyết Nha, thành công phá vỡ một lỗ hổng bên trên tầng phòng hộ tráo Hỏa Đức chân thân!

Thiên Hồ hóa thân thành hỏa diễm, thiêu đốt trùng thiên, bám lên trên người Sở Vân. Dưới mắt khiếp sợ của quân phòng thủ Viêm gia, một vị cự nhân thân cao trượng rưỡi, cầm trong tay chiến đao sáng như tuyết, thần cản giết thần, phật ngăn giết phật, một đường

nghiền áp, mạnh mẽ xông lên, giết thẳng đến trung ương phủ thành chủ.

Cầm giặc tiên cầm vương!

Cản hắn lại!

- Hôm nay là ngày đại hỷ của đảo chủ, mau cản hắn lại!

Quân trong thủ của Viêm gia bên trong phòng hộ tráo đều không ngờ được lực công kích của Sở Vân lại mạnh mẽ đến như vậy, lập tức cảm thấy bối rối. Kế tại lại bị Thư gia quân làm rối loạn trận hình, bắt đầu lâm vào bên trong hỗn chiến. Viêm gia đảo chủ cơ hồ là không dám tin vào hai mắt mình. Còn đang hưởng thụ từng khắc xuân tiêu, tất cả cục diện đều đã nắm chắc ở trong tay, chỉ một giây sau, đã biến thành tình huống tràn ngập nguy cơ.

- Tam Túc Hỏa nha, ngăn Sở Vân lại!

Hắn triệu hoán ra Tam Túc Hỏa nha đẳng cấp Linh Yêu, muốn ngăn cản thế công của Sở Vân. Thế công Sở Vân cuồng mãnh như sóng triều, nhìn thấy Tam Túc Hỏa nha đánh tới, hét lớn một tiếng, thúc dục Hóa Hỏa Đạo Pháp vừa mới học được thành công. Chỉ cần một đao, đã chém trọng thương Tam Túc Hỏa nha còn chưa kịp chuẩn bị.

Tam Túc Hỏa nha hót một tiếng thảm thiết, máu tươi phun ra, Viêm gia đảo chủ quá sợ hãi sắc mặt trắng như tờ giấy:

- Sao lại như vậy? Sao hắn lại có thể có được Hóa Hỏa Đạo Pháp?

Hóa hỏa đạo pháp là một bản đạo pháp chuyên khắc chế yêu thú hành hỏa. Tam Túc Hỏa nha lại là yêu thú hành hỏa thuần khiết nhất, bị Sở Vân đoạt tiên cơ, liên tục bại lui.

- Bách Túc Kim Ngô, đi!

Sở Vân không muốn cùng Tam Túc Hỏa nha dây dưa quá lâu, vỗ tiên nang bên hông, một đạo kim quang lập tức bay ra.

Bách Túc Kim Ngô mặc dù chỉ là Đại Yêu thú nhưng vẫn có thể ngăn cản tạm thời Tam Túc Hỏa nha đẳng cấp Linh Yêu đã bị trọng thương.

Sở Vân thừa cơ hội này bay lên trên Thiên định các!

- A! Ngươi không được giết ta!

Viêm gia đảo chủ cầm trong tay Đại Yêu binh Đồng thương, ý đồ muốn kháng cự.

- Châu chấu đá xe!

Sở Vân cười lạnh một tiếng. Đao quang Túy Tuyết Đao sáng ngời, đồng thương bị cắt thành hai cọng, Viêm gia đảo chủ bị Túy Tuyết Đao cực lớn, chém thành thịt vụn. Huyết dịch bắn tung tóe khắp nơi, rơi đầy lên trên chiếc giường hỷ, thấm đẫm vào chăn đệm.

- Ah…

Trữ Y Y kinh hô, thân thể mềm mại co ro ở trong góc giường.

Nàng ngước nhìn cự nhân cao lớn ở trước mặt, hoa dung thất sắc, trên khuôn mặt cực giống Sở Vân, nàng thấy được một đôi mắt lăng lệ ác liệt, lạnh lẽo như băng. Ánh mắt Sở vân quét qua người Trữ Y Y một cái, lập tức khiến cho nàng cảm thấy lạnh từ đầu đến chân, toàn thân cũng không nhịn được càng thêm run rẩy.

Sở Vân nhíu mày, thấy tràng cảnh như thế này, chỉ thoáng chốc đã minh bạch Viêm gia lão tổ Viêm gia lão tổ vừa nãy muốn làm gì.

- Hừ! Thực sự là ô uế đao của ta!

Hắn khinh thường hừ lạnh một tiếng, chợt xoay người bay xuống, giống như hổ vào bầy dê, không người nào có thể ngăn cản. Đại đao vung lên, hàn phong thổi vù vù, vô số binh lính Viêm gia giống như là lá rụng trời thu, bị cuốn lên cao, sau đó rơi thẳng xuống dưới mặt đất. Về phần hạm đội Trữ gia, cảm thấy tình huống không ổn, đã lập tức quay đầu bỏ chạy. Chỉ để lại một phần nhỏ, cũng đã chết thảm ở trong tay binh lính Thư gia.

Sau nửa canh giờ, Sở Vân đã hoàn toàn đánh hạ Viêm gia chủ đảo. Tuy rằng những đảo phụ thuộc sẽ vẫn còn tinh thần chiến đấu. Bất quá đại cục đã định.

- Thu dọn chiến trường! Hướng phụ thân đại nhân thỉnh cầu trợ giúp, trước khi viện binh tới, phải giữ vững tòa Viêm gia chủ đảo này!

Sở Vân hạ lệnh.

- Vâng!

Mấy người Lão Hồng Thương hưng phấn dị thường. Đại bản doanh của Viêm gia đã bị công hạ, điều này khiến cho mấy người của bọn hắn cảm thấy giống như là đang nằm mơ.

- Phi! Cẩu tặc! Có gan thì giết sạch cả Viêm gia chúng ta, đừng mơ tưởng chúng ta sẽ đầu hàng các ngươi!

Sau một lúc lâu, một đống lớn tù binh đều là nhân vật trong yếu bị áp giải đến trước mặt Sở Vân. Một vị thiếu tướng, hai mắt phún hỏa hung hăng nhìn Sở Vân, hận không thể uống máu, ăn thịt hắn.

Sở Vân cười ha hả:

- Ngươi có thể không phục, nhưng xem tay ta đang cầm thứ gì?

- A! Hỏa Phương Văn Thư!

Mọi người ngẩng đầu lên, thấy vật trong tay Sở Vân, sắc mặt lập tức kịch biến!

- Đây thực sự là Hỏa Phương Văn Thư!

- Làm sao có thể, Hỏa Phương Văn Thư sao lại có thể ở trên tay Sở Vân?

- Hỏa Phương Văn Thư ngày xưa tổ tiên ký ước, chính thống Chư Tinh Quần Đảo còn tưởng rằng đã bị chôn vùi trong dòng lịch sử rồi. Thực không ngờ.

Trong nội đường, tất cả tù binnh đều quỳ gối trên mặt đất, khuôn mặt vốn kiệt ngạo bất tuân, hoặc là tràn đầy cừu hận, hết thảy đều đã biến mất, biểu hiện ra rung động cực độ, cảm đám đều nghẹn họng trân chối nhìn.

- Như thế nào? Các ngươi thấy nhìn thấy Hỏa Phương Văn Thư sẽ có biểu hiện này sao?

Sở Vân giơ cao Hỏa Phương Văn Thư, ngữ khí trầm tĩnh.

Trước mặt hắn, hoặc là đại lão, hoặc là văn thần, hoặc là văn thần, hoặc là võ tướng nghe được lời hắn nói, đều toàn thân run rẩy.

Dưới ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của Kim Bích Hàm, một vị tù binh già nhất, chòm râu hoa râm run rẩy, những nếp nhăn trên khuôn mặt xô vào nhau, nước mắt giàn dụa. Hai tay vị lão nhân này vốn vẫn còn đang bị trói ghô ở phía sau lưng, hai đầu gối quỳ trên mặt đất, chợt lão khom lưng xuống, dập đầu xuống đất, hô to:

- Mấy trăm vạn năm rồi! Hỏa Phương Văn Thư… Hỏa Phương Văn Thư hiệp ước của Hỏa Đức Vương tiên tổ… Tín vật chính thống của Chư Tinh Quần Đảo… Trong truyền thuyết, khi xuất thế một lần nữa, sẽ mang lại hòa bình cho Chư Tinh Quần Đảo.

Hỏa Phương Văn Thư… Ô ô ô, Viêm gia Huy ta đã sống mấy trăm năm, rốt cuộc tại cuối đời có thể nhìn thấy được Hỏa Phương Văn Thư! Đây là…

314. Chương 128 : Hỏa Phương Văn Thư, Thiên Hạ Chấn Động (thượng)

Chương 128 : Hỏa Phương Văn Thư, thiên hạ chấn động (thượng)

Nói đến đây lão thở dốc một tiếng, vừa khó vừa hô:

- Là cỡ nào vinh quang…

Sau khi hô lên, toàn thân lão run rẩy, nước mắt ràn rụa.

Cái này như là một tín hiệu!

Tất cả tù binh trong nội đường, đều từ trong chấn kinh mà giật mình tỉnh lại.

- Hỏa Phương Văn Thư!

Chúng nhân hô lớn, nước mắt tuôn rơi.

Hỏa Phương Văn Thư trong suy nghĩ của mỗi người dân Chư Tinh Quần Đảo, là vật chính thống nhất trong những vật chính thống. Đối với Tộc nhân Viêm gia lại càng có cảm tình đặc thù với nó. Đây là di vật của tổ tiên bọn hắn để lại, là cội nguồn vinh quanh của Viêm gia, văn thư Hỏa Đức Vương tự tay viết.

Thời đại Thượng cổ.

Chư Tinh Quần Đảo dưới sự thống trị liên hợp của ngũ vương, là một nơi thế ngoại đào nguyên. Khi đó, chim hót hoa nở, đảo dân hiền lành hòa đồng. Thời đại kia, đơn giản chỉ suy nghĩ một chút đã khiến cho nội tâm cảm thấy ấm áp. Nhưng mà mấy chục vạn năm sau, ngũ vương đã vẫn lạc. Từ đó về sau, Chư Tinh Quần Đảo rơi vào vực sâu hỗn chiến. Chiến loạn liên miên khiến cho tất cả mọi người thương thống. Vô số thơ ca

ca ngợi ca ngợi thời ngũ vương trị thế ra đời, đại biểu cho khát vọng hòa bình trong nội tâm mỗi người dân.

- Mấy trăm vạn năm chiến chiến loạn, vợ khóc chồng, con khóc cha, tan cửa nát nhà.

Chẳng lẽ chư vị còn chưa thấy đủ sao? Cho dù là Hỏa Đức Vương anh linh, dưới suối vàng, cũng sẽ cảm thấy đau lòng. Là cố chấp trầm luân trong vực sâu chiến loạn, mang đến vô tận đau thương, hay là vứt bỏ

thành kiến, đi theo vinh quang cùng ân đức của tiên vương? Đều chỉ phụ thuộc vào một ý niệm trong lòng các ngươi!

- Sở Vân ta! Trong tay nắm Hỏa Phương Văn Thư, sẽ bước tiếp con đường của Hỏa Đức Vương, tuân theo tâm nguyện lớn nhất của tất cả mọi người, chấm dứt thời loạn thế này! Khai sáng ra một Chư Tinh Quần Đảo nhất thống thiên thu vạn kiếp!

Sở Vân chợt hét lớn, thanh âm chấn động toàn trường. Trong lúc nhất thời, thanh âm gào khóc chợt im bặt. Vô số ánh mắt đều tập trung ở trên người Sở Vân.

Hắn một thân bạch y trắng như tuyết, thân hình thẳng tắp như một ngọn trường thương, ánh mắt thần duệ, thâm bất khả trắc, khuôn mặt kiên nghị lúc này dường như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng chói mắt. Ánh sáng chói mắt này, cùng ánh lửa leo lét của Hỏa Phương Văn Thư, hòa lẫn vào nhau.

Ngay cả Kim Bích Hàm là người ngoài không sinh thành trong Chư Tinh Quần Đảo, ánh mắt cũng có chút ngây dại.

Thứ ánh sáng chói chang này chính là lý tưởng, hoặc có thể nói là hùng đồ!

Những nhân vật này, trong sử thi luôn gắn liền với một danh xưng mang đầy tính truyền kỳ… Anh hùng!

- Chẳng lẽ, thời loạn thế, nội chiến không ngừng kéo dài suốt mấy trăm vạn năm sẽ kết thúc, Chư Tinh Quần Đảo sẽ một lần nữa nhất thống trong tay người thiếu niên này sao?

Sở Vân…

Đôn Hoàng công chúa thì thào trong nội tâm, đây cũng là nghi vấn trong lòng của tất cả mọi người.

- Đến đây!

Sở Vân lại hét lớn:

- Nhân dân Chư tinh, các ngươi đang sợ điều gì? Muốn vinh quang không? Muốn vĩnh sinh không? Còn chờ cái gì nữa?

Phanh!

- Thiếu đảo chủ! Mạt tướng Hồng Hi mặc dù tuổi già sức yếu, cũng nguyện đi theo ngài, một lần nữa bước lên trên con đường vinh quang mà tổ tiên đã từng đi.

Giữa bầu không khí yên tĩnh, Lão Hồng Thương chợt quỳ một chân, khuôn mặt nhăn nheo lúc này lại không hề lộ ra vẻ già nua, mà lại tràn đầy nhiệt huyết. Chòm râu hoa râm theo tiếng rống to của hắn, bay bay phất phơ, biểu hiện ra cảm xúc trào dâng không gì so sánh nổi của hắn trong lúc này.

- Mạt tướng! Cũng nguyện ý đi theo thiếu chỉ, bước lên con đường vinh quang!

Vương Trạch Long cũng quỳ xuống, toàn thân hắn kích động đến run rẩy. Đây chính là Hỏa Phương Văn Thư, không ngờ Vương Trạch Long ta lăn lộn trong Chư Tinh Quần Đảo, mấy chục năm dốc sức sinh tồn trong vô số thế lực, lại có ngày được nhìn thấy Hỏa Phương

Văn Thư, gặp được một vị hùng chủ như vậy! Có hy vọng! Có hy vọng rồi!

- Mạt tướng nguyện đi theo theo!

- Mạt tướng xin thề sẽ đi theo!

- Tiểu nhân nguyện ý đi theo!

Trong lúc nhất thời, ào ào một mảnh, tất cả mọi người bên trong nội đường đều quỳ xuống. Cảm xúc trào dâng, trong miệng đều hô to. Bầu không khí hào hùng đã được đẩy đến đỉnh điểm! Sở Vân quét mắt về phía Tộc nhân Viêm gia, ánh mắt chỉ lướt qua nhưng lại khiến cho thể xác và tinh thần của mỗi người kịch chấn. Cảm nhận được ánh mắt Sở Vân lăng lệ như đao, nặng nề như núi.

- Lão hủ, Viêm Gia Huy, nguyện… hàng!

Vị lão nhân lúc trước khóc rống lên, cái trán trạm xuống mặt đất, gian nan lên tiếng.

- Nguyện hàng!

- Đi theo bước chân tổ tiên, chúng ta đầu hàng!

Viêm Gia Huy là Viêm gia nhị đảo chủ, hôm nay Lão tổ Viêm gia, Viêm gia đảo chủ, thiếu chủ Viêm gia đều đã bị Sở Vân chém. Lão chính là nhân vật đứng đầu. Vừa

nghe được lão quy hàng, rất nhanh đã ảnh hưởng đến tất cả những người còn lại, văn thần võ tướng Viêm gia rốt cục cũng thống khổ cúi đầu.

Hàng!

Sở Vân cười ha hả, cũng trút bỏ được gánh nặng, khích lệ nói:

- Thức thời mới tuấn kiệt!

Tiếp lấy lôi lệ phong hành (*quyết định nhanh chóng), giữ lại một vài người, thả ra một vài người. Cũng lệnh cho những người được thả này, tiến hành công tác chiêu hàng đối với toàn bộ Viêm gia đảo.

- Cái gì? Chúng ta đầu hàng?!

- Đám hèn nhát, vinh quang của Viêm gia ta đều bị các ngươi đạp đổ hết rồi! Ta tuyệt đối sẽ không đầu hàng!

- Ách, Hỏa Phương Văn Thư?

- Cái này…

- Nếu như thế, nguyện hàng!

Những cuộc đối thoại giống như thế này, không chỉ phát sinh trên Viêm gia chủ đảo, mà còn nhanh chóng lan ra tất cả các chi hạm đội viện quân từ bốn phía xung quanh.

Vốn tưởng rằng sẽ chiến đấu diệt địch, ai dè lại biến thành nghi thức chiêu hàng. Rất nhiều tướng lãnh thời điểm bái kiến Sở Vân đều có chút không thích ứng, biểu lộ rất xấu hổ.

Màn đêm buông xuống. Trăng sáng sao thưa, từng trận gió biiển. Giữa Hỏa Đồng thành cổ, Sở Vân xúc cảm:

- Thượng cổ là một thời đại như thế nào? Cho dù mấy trăm vạn năm đã trôi qua nhưng vẫn còn để lại lạc ấn. Nếu hôm nay trong tay ta không có Hỏa Phương Văn Thư, chỉ sợ sẽ là một trận ác chiến.

- Thực không thể tưởng tượng được, Hỏa Phương Văn Thư lại có địa vị đến như thế trong lòng mỗi người dân! Không ngờ lại có thể chiêu hàng một trong Thượng cổ ngũ tộc Viêm gia! Quả thực là khiến ta khó tin.

Trong giọng nói Kim Bích Hàm vẫn còn lưu lại một tia kích động.

Sở Vân mỉm cười:

- Chỉ dựa vào Hỏa Phương Văn Thư thì vẫn không thể làm được gì. Còn phải có thực lực vượt qua thực lực của Viêm gia. Chỉ có trên cơ sở thực lực cường đại, lại bày ra Hỏa Phương Văn Thư, mới có tư cách khiến cho người khác cúi đầu.

315. Chương 129 : Hỏa Phương Văn Thư, Thiên Hạ Chấn Động (hạ)

Chương 129 : Hỏa Phương Văn Thư, thiên hạ chấn động (hạ)

Viêm gia Huy là trọng thần nguyên lão của Viêm gia, đương nhiên là sẽ biết rõ được sự tình của Hỏa Đức Cung. Biểu hiện của lão ngày hôm nay, chính xác một phần là bởi vì kích động, nhưng nguyên nhân lớn nhất vẫn là Hỏa Phương Văn Thư đã cấp cho vị nguyên lão Viêm gia đầy ngạo khí này một cái thang xuống đài tốt nhất.

Nói cho cùng, vẫn là do tiến hành đồng bộ sách lược cây gậy và củ cà rốt, mới có thể chiêu hàng tù binh Viêm gia.

Một mặt là thực lực cường đại mà Thư gia thể hiện ra, mặt còn lại chính là Hỏa Phương Văn Thư trong truyền thuyết.

Không có thực lực, có được văn thư chỉ là hoài bích mang tội, ai cũng sẽ không đi theo ngươi, nghe lời ngươi, mà sẽ chỉ ra tay cướp đoạt. Không có văn thư, chỉ có thực lực. Mọi người cũng sẽ xem thường ngươi, ai lại cam tâm quy hàng một thế lực vừa mới quật khởi?

Đạo lý này, Kim Bích Hàm đi theo Sở Vân cũng đã hiểu được một chút. Bất quá hai mắt nàng vẫn lấp lánh, ngưng thần nhìn kỹ Sở Vân:

- Dù như thế, tin tức Hỏa Phương Văn Thư xuất thế truyền ra, chỉ sợ sẽ khiến cho Chư Tinh Quần Đảo nổi lên sóng gió ngập trời. Với thực lực trước mắt của Thư Gia có thể đánh bại Viêm gia, chỉ sợ là sẽ xuất hiện rất nhiều người muốn gia nhập? Đại nghiệp thống nhất Chư

Tinh Quần Đảo, có lẽ sẽ trở thành sự thực!

- Ngươi quá lạc quan rồi, Thạch huynh!

Sở Vân cười, chậm rãi lắc đầu, hắn chắp tay, đi vài bước tiến lên phía trước, ngẩng đầu nhìn lên tinh không:

- Hỏa Phương Văn Thư xuất thế, đương nhiên là sẽ tạo ra sóng gió. Nhưng thế lực chân chính đều sẽ chọn cách ngồi yên quan sát tình hình. Viêm gia sở dĩ quy hàng, còn không phải là do bị chúng ta đánh thành tàn phế rồi sao? Hỏa Phương Văn Thư tuy rằng chiếm được đại nghĩa, nhưng không thể xóa đi dã tâm của con người. Người gia nhập, đương nhiên là có! Nhưng chỉ sợ cũng chỉ là nhân vật tầng dưới chót, một ít tiểu thế lực mà thôi. Về phần nhất thống Chư Tinh Quần Đảo, ha ha, Thạch huynh cũng quá coi trọng ta rồi!

Kim Bích Hàm lắc đầu, tự tin nói:

- Không! Ta tin là sẽ có một ngày như vậy. Trên người của huynh, ta thấy được hy vọng nhất thống Chư Tinh Quần Đảo. Ta tin rằng huynh nhất định sẽ có thể thành công!

- Huynh lấy đâu ra nhiều tin tưởng như vậy? So với ta còn muốn tự tin hơn?

Sở Vân nghiêng người nhìn Kim Bích Hàm, thở dài:

- Nhất thống Chư Tinh Quần Đảo, không phải là đơn giản như vậy. Thế lực các quốc đảo xung quanh, sẽ không bàng quan ngồi nhìn một thế lực mới bình yên quật khởi.

Trên thực tế, Chư Tinh Quần Đảo một mực nội chiến kéo dài đến mấy trăm vạn năm, nguyên nhân một phần cũng là bởi vì bọn chúng nhúng tay vào.

- Ngươi đã có thể suy tính được ra nhiều như vậy, chứng minh ánh mắt của ngươi đã không còn dừng ở bên trong Chư Tinh Quần Đảo, mà là đã suy nghĩ đến đại thế của Tinh Châu rồi. Lại nói tiếp, cùng huynh ly khai học viện đã hơn nửa năm rồi. Cám ơn ngươi,

Sở Vân!

- Vì sao lại cám ơn ta? Ta phải cảm tạ huynh mới đúng, huynh đã giúp ta không ít chuyện!

Sở Vân cảm thấy kỳ quái.

Hắn nhìn về phía Kim Bích Hàm, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt song phương đều thanh tịnh như nước.

- Ta cảm ơn huynh đương nhiên là có đạo lý của ta!

Kim Bích Hàm đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn, hơi bối rối, chuyển ánh mắt sang chỗ khác:

- Cho tới tận bây giờ, ta đối với thế cục của Đông Hoàng đều thất vọng đến cực độ, thậm chí tâm đã nguội lạnh. Nhưng những ngày qua, tận mắt chứng kiến Thư gia đảo quật khởi, lại tận mắt thấy được từng trận thắng lợi. Trái tim ánh cùng ánh mắt của ta rốt cục cũng

dần dần mở rộng. Trung thực mà nói, thực sự là vô cùng may mắtn có thể kết bạn cùng với người như huynh. Cùng ngươi chiến đấu, cùng huynh thám hiểm, chính là quãng thời gian đẹp nhất trong đời ta.

- Cho nên, cảm ơn huynh!

Dưới ánh trăng, Hỏa đồng cổ thành, Kim Bích Hàm lần thứ nhất hướng Sở Vân biểu lộ nội tâm.

Nàng mặt quan như ngọc, hai mắt tràn ngập thải quang, tuấn mỹ không tả xiết. Cho dù trầm ổn như Sở Vân thấy cảnh đẹp như vậy, trong lòng cũng không nhịn được nhảy lên một cái.

- Đôn Hoàng Quốc…

Sở Vân cảm thán một tiếng, trong trí nhớ kiếp trước, chợt xuất hiện thân ảnh một người, vỗ vỗ bả vai Kim Bích Hàm nói:

- Phải có lòng tin, Thạch Gia Minh! Vương vị Đôn Hoàng quốc sẽ ở trong tay hoàng tộc. Đối với điểm này ta có thể khẳng định!

- A! Đôi khi ta cảm thấy thấy kỳ quái, không hiểu nổi sự tự tin của huynh đến tột cùng là căn cứ vào cái gì?

Hai mắt Kim Bích Hàm sáng ngời, dò xét.

Xu thế sờ sờ cái mũi, cười trừ, nói đại khái qua loa. Hắn đương nhiên không nói cho nàng biết, trong trí nhớ kiếp trước của mình có một đoạn thông tin về xu thế trong tương lai của Đôn Hoàng quốc.

Trong một đoạn trí nhớ kiếp trước, trong đầu hắn chợt hiện lên thân ảnh một nữ tử.

Nàng chính là hoàng nữ, trong lúc lâm nguy thụ mệnh, tiếp nhận địa vị quốc chủ. Tình hình trong nước lúc đó vô cùng thối nát, nàng dứt khoát tiến hành cải cách, ngăn được cơn sóng dữ. Nàng là truyền kỳ trong thời đại đó. Mọi người gọi nàng là Đôn Hoàng nữ vương, nổi tiếng trên Vương bảng. Nàng là nữ vương đầu tiên trong lịch sử Đôn Hoàng quốc, dưới ánh hào quang của nàng, tất cả mọi thiên tài đều biến thành ảm nhiên thất

sắc.

Kiếp trước, Sở Vân từng nhìn thấy nàng trong một lần lễ khánh điển tại thủ đô Đôn Hoàng. Khi đó nàng ngồi trong hồng kiệu trên lưng một con ngọc tượng. Theo những tấm màn che chập chờn theo gió, mơ hồ có thể thấy được nàng mang trên mặt một tấm mặt nạ vàng lưu ly, lộ ra một đôi mắt đen láy, thâm thúy như mặt hồ sâu. Nàng băng cơ ngọc cốt, đẹp đẽ mà quý phái, giống như một con phượng hoàng đang bay lượn trên

chín tầng trời.

Nàng họ Kim, tên Bích Hàm.

Kim Bích Hàm.

Kim Bích Hàm không biết được bí mật lớn nhất trong lòng Sở Vân, đồng dạng Sở Vân cũng không thể ngờ rằng, Kim Bích Hàm tràn đầy sắc thái truyền kỳ trong trí nhớ kiếp trước, lại đứng ở ngay bên cạnh mình. Đôn Hoàng nữ vương, người hắn từng ngưỡng vọng, cảm thấy xa không thể chạm tới, khiến cho tâm linh hắn chấn động, lại đang kề vai sát cánh chiến đấu cùng hắn.

Đầu năm thứ 754, Tinh lịch.

Tiểu Bá Vương Sở Vân mang theo một chi hạm đội chiến đấu, công hạ Viêm gia đảo. Rồi sau đó lấy ra Hỏa Phương Văn Thư, tất cả Tộc nhân Viêm gia đều quy hàng. Tin tức truyền ra, có thể nói là khiến thiên hạ chấn động. Không chỉ có là nhấc lên sóng gió ngập trời trong Chư Tinh Quần Đảo, hơn nữa lực ảnh hưởng còn nhanh chóng khuếch tán ra những quốc đảo bên cạnh, trong lúc nhất thời lực chú ý của tinh châu, đều đã hướng vào Chư Tinh Quần Đảo, rơi vào gia tộc đã từng được coi là thế lực man hoang — Thư gia.

316. Chương 130 : Uy Lực Của Trấn Yêu Tháp, Thiên Hồ Độ Kiếp (thượng)

Chương 130 : Uy lực của Trấn Yêu Tháp, Thiên Hồ độ kiếp (thượng)

- Hỏa Phương Văn Thư? Xuất thế đúng lúc này sao?

Giang Hán quốc chủ thu được tin tức, đúng lúc đang dùng cơm. Há hốc miệng vẫn còn đang ngậm cơm, gần nữa khắc đồng hồ sau vẫn chưa nuốt xuống.

- Tiểu bá vương Sở Vân sao? Ha ha, người trẻ tuổi này, quả nhiên là có thể làm được đại sự!

Vèo!

Một mũi tên như ô quang, xuyên thủng trời qua, kéo theo từng đợt thanh âm ô ô, ghim vào chính giữa hồng tâm.

Trên thảo nguyên, gió lớn cũng không thổi bay được ria mép của Mông Nguyên quốc chủ, lúc này hắn hạ cung xuống, không bắn tên nữa, mà nghe một thị vệ hồi báo tin tình báo khẩn cấp. Một lúc lâu sau, hắn chợt cười to:

- Ha ha! Là tiểu tử kia hả! Quả nhiên là có ý tứ! Thực không ngờ chỉ cần nửa năm, đã có thể đạt được bước thành tựu như thế này! Quả nhiên là giống như lưu tinh, khiến người ta chói mắt mà kinh thán!

- Hừ! Phụ thân người nhắc đến tên Sở Vân kia?

Đứng ở bên cạnh hắn là một vị thiếu niên lưng hùm vai gấu. Thân hình hắn cường tráng, ánh mắt giống như chim ưng, đồng dạng cũng cầm trong tay một cây cung.

Không ngờ lại là Linh Yêu cung.

- Phụ thân quá đề cao hắn rồi! Lưu Tinh Tiễn Thuật, ta cũng biết! Ta muốn ra ngoài lịch lãm, nhân tiện phải hảo hảo lãnh giáo tên Sở Vân này.

- Ha ha, con ta có tâm tư này, rất tốt! Ưng vương trên trời, Sư vương dưới thảo nguyên, vĩnh viễn chỉ có thể có một. Bất quá, nếu như mà thua trận...thì đừng có khóc lóc chạy về!

Mông Nguyên quốc chủ phóng khoáng cười to.

...

Hỏa diễm tề phi, băng sương tán xạ, điện luân tiêu chuyển, mộc khí sâm sâm.

Đây là một chiến trường trên biển.

Mấy trăm hạm đội tụ vào một chỗ, sa vào loạn chiến đến cực độ. Hỏa sơn quy, Huyền sương ngư, Điện vân xà, Du mộc hùng bốn loại Tiểu Yêu binh phổ thông nhất

trong Chư Tinh Quần Đảo, phun ra các loại đạo pháp, hỏa lực đan xen trên không trung, dệt thành một tấm lưới dày đặc phủ kín xuống.

Tên bắn như mưa, đao quang kiếm ảnh, tiếng gầm thét rung trời. Thỉnh thoảng lại có chiến thuyền bốc lên khói đen hừng hực, sau đó chìm xuống đáy biển, hình thành lên một vòng xoáy. Hoặc là điện luân bay vụt, mạn thuyền bị đánh trúng, lập tức nổ tung, mảnh gỗ tung tóe ra. Cột buồm cũng theo đó bốc cháy. Hoặc là bánh lại bị đóng thành băng, không có cách nào chuyển hướng chỉ có thể xoay vòng một chỗ, lần lượt bị đánh trúng chỉ phí công phản kích.

Tại trung ương chiến trường là mười một nhân vật cấp tướng, đang vây công Thiết Ngao. Trấn Yêu Tháp trên đỉnh đầu Thiết Ngao không ngừng tỏa xuống từng đợt

kim quang, bảo vệ bản thân hắn. Thiết Tuyến Long Du Thương đã bị Sở Vân thu lấy, trong tay hắn bây giờ đổi thành một thanh Phượng Sí Lưu Kim Đảng (đinh ba).

Lúc này đối mặt với thế tấn công mãnh liệt của mười một vị tướng, Phượng Sí Lưu kim đảng trong tay được hắn huy vũ như gió, bộc phát ra đủ loại đạo pháp.

Không ngờ không có xu thế bị đánh bại, ngược lại chiếm cứ một chút thượng phong. Từ khi Thiết Ngao

bại trong tay Sở Vân, lại trải qua đả kích từ cái chết của Long Đạo Chi, tâm tính của hắn đã được ma luyện đạt đến ổn trọng. Trong chiến đấu, hoặc lui hoặc thủ, hoặc tiến hoặc công, hoàn chuyển như ý, không ngờ thương thuật của hắn cũng đã đạt đến cảnh giới đại thành.

Trận đại chiến này, không hề nghi ngờ đã trở thành trung tâm chiến trường. Phạm vi vài dặm xung quanh, đều không có bất cứ một chiếc chiến thuyền nào. Vô số người thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt kính sợ liếc

về phía bên này. Đây là trận chiến đẳng cấp tối cao của Chư Tinh Quần Đảo, cũng là điểm mấu chốt của trận hải chiến này.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ đủ loại đạo pháp, va chạm vào nhau, tán ra ánh sáng muôn màu, trong cơn sóng ánh sáng nghiền nát tất cả mọi vật, Thiết Ngao đột nhiên làm ra một hành động kinh người.

Hắn chuyển Phượng Sí Lưu Kim Đảng sang thế phòng thủ, ngược lại đem Linh Yêu binh Trấn Yêu Tháp trên đỉnh đầu phóng ra bên ngoài.

Trấn Yêu Tháp vàng rực, có bảy tầng, tọa hình cực kỳ cổ phác, chính là bảo vật của Kim Đức Vương thời thượng cổ. Không chỉ là yêu vật khí vận, lại càng là một dị yêu binh công phòng nhất thể. Chỉ là sau mấy trăm vạn năm, Trấn Yêu Tháp vốn là Kiếp yêu, sau khi Kim Đức Vương vẫn lạc, cuối cùng không ngăn cản nổi vô số đợt thiên kiếp. May mắn nó ẩn chứa khí vận, dưới vô số đợt Thiên kiếp, cuối cùng tu vi bị suy yếu biến thành Linh Yêu binh. Từ sau thời Thượng cổ, nó vẫn một mực bảo hộ huyết mạch của Kim Đức Vương. Triều lên triều xuống, đã trải qua vô tận tuế nguyệt. Mấy trăm vạn năm qua, nó đã chứng kiến Thiết gia vô số đời, hưng suy, vinh nhục. Là yêu binh có lai lịch cực lớn.

- Để cho các ngươi hiểu rõ, ngọn nguồn của cái tên Trấn Yêu Tháp! Trấn áp cho ta!

Thiết Ngao hét lớn, thúc dục một trong những môn đạo pháp tuyệt phẩm thần bí nhất của Trấn Yêu Tháp. Trấn Yêu Tháp lơ lửng giữa không trung, tỏa ra kim mang mãnh liệt, như ngàn vạn mũi tên bằng ánh sáng, khiến cho người khác không thể nhìn thẳng vào.

Đột nhiên nó mạnh mẽ phóng đại, từ một tòa lâu tháp mô hình, biến thành một tòa lâu tháp thực sự.

Ầm!

Trấn Yêu Tháp mang theo uy thế không thể chống cự, hạ xuống phía dưới!

Chỉ một thoáng chúng tướng vây công Thiết Ngao, lập tức hoảng sợ, cảm thấy một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt. Một viên thượng tướng trong đó, chấn chỉnh lại tinh

thần, khống chế Đại Yêu thú Hàn Phong báo bay thẳng lên phía trên đỉnh đầu. Kết quả, tiếng gầm của Hàn Phong báo chợt im bặt, đã bị Trấn Yêu Tháp trong nháy mắt thu vào bên trong. Viên thượng tướng phun ra một ngụm máu tươi. Không để ý đến đầu choáng mắt hoa, sắc mặt trắng bệch, vội vàng thúc dục linh quang trong cơ thể, phát động ra linh quang hô hoán. Kết quả như ném đá xuống biển, không có một chút tin tức nào. Đại Yêu thú bản thân dựa vào để thành danh, không ngờ lại bị Trấn Yêu Tháp trực tiếp chặt đứt liên hệ, đã hoàn toàn bị trấn áp!

- Ha ha ha!

Thiết Ngao cười to, sĩ khí bạo trướng. Lại điều động Trấn Yêu Tháp tiếp tục trấn áp!

Đại Yêu thú, Đại Yêu thực, Đại Yêu binh của chúng tướng, sáu kiện liên tiếp bị Trấn Yêu Tháp trấn áp!

Chúng tướng thất kinh, thực lực bạo giảm. Thiết Ngao thu hồi Trấn Yêu Tháp đang không ngừng lắc lư, cầm trong tay Phượng Sí Lưu Kim Đảng, cưỡi Hôi Tẫn mã, chém đầu năm viên thượng tướng, năm viên thiếu tướng. Tướng địch lập tức hoảng sợ quay đầu bỏ chạy.

Thiết Ngao đuổi sát phía sau, Phượng Sí Lưu Kim Đảng

đàng đâm ra một cái, xuyên thẳng ngực một viên thiếu tướng chạy chậm nhất, người này lập tức đi đời nhà ma. Thiết gia quân sĩ khí đại chấn, đại phá liên quân mười một nhà.

Liên quân bị đánh đến tơi bời, tổn thất thảm trọng. Cho tới tận khi chạy trốn được mấy chục dặm hải lý mới một lần nữa tụ họp, ổn định lại trận tuyến.

317. Chương 131: Uy Lực Của Trấn Yêu Tháp, Thiên Hồ Độ Kiếp (hạ)!

Chương 131: Uy lực của Trấn Yêu Tháp, Thiên Hồ độ kiếp (hạ)!

- Thiết Ngao quá hung mãnh, không ai có thể ngăn cản!

- Linh Yêu binh Trấn Yêu Tháp kia chính là vật của Kim Đức Vương, có tác dụng trấn áp yêu vật, sắc bén vô cùng. Phải làm sao bây giờ?

- Thật không biết Thư gia làm cách nào mới có thể đánh bại Thiết Ngao nữa? Trừ phi có chiến lực cấp Linh Yêu, Đại tướng chỉ huy. Nếu không thực sự không có cách nào áp chế nổi hắn.

Chúng tướng người đất bụi đất, chật vật không chịu nổi, thượng nghị cùng một chỗ, nội tâm vẫn tràn đầy sợ hãi.

Chiến lực cấp Linh Yêu, không phải là bọn hắn không có. Chỉ là vì phòng ngừa bọn phản đồ, đều ở lại tư gia trấn thủ.

Nhân vật cấp đại tướng, đã là vũ lực đỉnh phong của Chư Tinh Quần Đảo. Cho dù là thế lực đệ nhất như Thiết gia, hôm nay cũng chỉ có ba vị Đại tướng (tính cả Thiết Ngao). Nổi tiếng như Thư gia cũng chỉ có Thư Thiên Hào cùng Sở Vân hai vị đại tướng mà thôi.

Những đại tướng này, bình thường đều là đảo chủ hoặc là nguyên lão của một thế lực nhất lưu. Đều trấn thủ ở trên đạo, thường thường sẽ không dễ dàng xuất động. Bên phía liên quân mây đen che phủ bầu trời, một phương khác, sĩ khí Thiết gia quân lại đại chấn.

- Ha ha, đám ô hợp này không phái ra đại tướng, ai có thể cản nổi Thiết Ngao ta!

Thiết Ngao ngửa đầu cười lớn. Một trận chiến này sảng khoái vô cùng, đã tiêu bớt không ít phiền muộn trong lòng hắn. Tâm tình lập tức cảm thấy thư thái đến cực điểm.

- Thiếu chủ thần uy cái thế, không ai có thể ngăn cản.

Xung quanh vang lên một hồi tiếng nịnh nọt. Sắc mặt Thiết Ngao lại hơi đổi. Dĩ vãng, Long Đạo Chi sẽ luôn xuất hiện, tuyệt sẽ không nói lời lấy lòng, mà sẽ là can gián, trình lên các loại kỳ mưu diệu kế, nên ứng phó với cục diện kế tiếp như thế nào.

- Ai, hoàn cảnh bây giờ, nếu Long Đạo Chi còn sống thì quá tốt rồi!

Tâm tình Thiết Ngao không khỏi trùng xuống. Khoái cảm đại thắng lập tức tiêu tán đi hơn phân nửa.

- Cấp báo… Quân tình khẩn cấp! Tiểu Bá Vương Sở Vân công hạ Viêm gia chủ đạo, lấy ra Hỏa Phương Văn Thư, Viêm gia quy hàng!

Bỗng nhiên có một người lính cấp tốc chạy vào, lớn tiếng bẩm báo.

- Cái gì? Hỏa Phương Văn Thư!

Thiết Ngao lập tức đứng bật dậy, con mắt mở lớn, thần sắc vô cùng giật mình.

- Có văn thư này trong tay! Khó trách cao ngạo như Viêm gia cũng phải cúi đầu!

- Trong ngũ phương văn thư, Kim phương văn thư, Mộc phương văn thư, Thổ phương văn thư sau mấy trăm vạn năm vì đủ loại nguyên nhân mà đã bị tổn hại, chỉ còn Hỏa phương văn thư cùng Thủy phương văn thư vẫn chưa xuất thế. Như vậy thế cục này trở nên khó lường rồi, Ngũ phương văn thư chính là đại biểu cho chính thống Chư Tinh.

- Thư gia đảo vốn xuất thân từ tầng lớp nhị lưu, nội tình chưa sâu, chỉ giống như là nhà giàu mới nổi. Nhưng nếu có được Hỏa Phương Văn Thư trong tay, quả thực chính là "hoàng mã quái gia thân", đại biểu cho Thượng cổ thiên uy rồi. (Hoàng mãi quái gia thân: Được mặc áo rồng)

Tâm tình vui suóng vì vừa mới đại thắng đã hoàn toàn tan thành mây khói. Sắc mặt Thiết Ngao xanh lét, chậm chạp ngồi xuống, cấp tốc suy nghĩ:

- Lão thiên thực bất công! Hỏa Phương Văn Thư vừa xuất thế, Thư gia đã thâu tóm xong Viêm gia. Mà phía ta vẫn đang mắc kẹt ở vũng

lầy chiến tranh, tình thế vô cùng bất ổn. Đối phương có thể công, có thể thủ, hoàn toàn chiếm cứ quyền chủ động.

Hắn khổ tư thực lâu, vẫn không có đối sách nào. Không khỏi vô thức mở miệng hỏi:

- Đạo Chi, ngươi thấy chuyện này thế nào?

Dĩ vãng hắn gặp phải nan đề khó giải quyết đề sẽ hỏi Long Đạo Chi.

Trong nội đường yên tĩnh.

Thiết Ngao chợt giật mình tỉnh lại, lại một lần nữa ý thức được Long Đạo Chi đã qua đời rồi.

- Ai…

Hắn thở dài, chỉ hỏi:

- Còn tin tình báo gì nữa không?

Tên binh sĩ quỳ ở dưới mặt đất lập tức cung kính nói:

- Dạ, còn hai việc nữa!

- Một việc, Tiểu Bá Vương Sở Vân gần đây ẩn cư không tiếp người ngoài. Tình báo cho biết, có khả năng rất lớn là đang chuẩn bị để Thiên Hồ độ kiệp. Chuyện còn lại nghe nói Hỏa Phương Văn Thư xuất thế, đương đại thánh nữ của Vũ đảo Thủy gia - Thủy Nhược Lan đã công bố ra ngoài, muốn trong thời gian ngắn nữa, sẽ đi Thư gia đảo, triều bái Hỏa Phương Văn Thư.

Hai tin tức này đều không phải là chuyện nhỏ.

- Thiên Hồ sắp độ Linh Yêu kiếp?

Chúng tướng nghe xong trong nội tâm đều run lên.

Hiện nay, Sở Vân chỉ có một thanh Linh Yêu Túy Tuyết Đao đã không ai có thể ngăn cản, nổi danh vô cùng. Nếu thêm một đầu yêu thú tuyệt phẩm Thiên Hồ đẳng cấp Linh Yêu nữa, chỉ sợ…

Thực sự quá đáng sợ!

Còn để cho người khác được sống nữa hay không?

- Hừ!

Nhìn thấy vẻ mặt chúng tướng. Thiết Ngao lập tức hừ lạnh một tiếng, khiển trách:

- Các ngươi sợ cái gì? Chỉ là một tên Sở Vân đã khiến các người biến thành bộ dạng này sao? Yêu thú tuyệt phẩm độ Linh Yêu liếp cũng không phải là dễ dàng vượt qua. Cho dù là vượt qua, với linh quang của Sở Vân, có thể áp chế được nó hay sao?

Linh quang của một người, đối với yêu thú trên đời này, quả thực là hết sức nhỏ bé. Bởi vậy, Ngự yêu sư phổ thông đều chỉ có hai cho đến ba con yêu vật. Ngự yêu sư cao minh thì có bốn đến năm con. Những yêu vật này cũng được chia thành chủ công cùng phụ trợ… Tu vi bất đồng, cũng không phải là phát triển một cách bình đẳng. Đôi khi, vì linh quang trong cơ thể có hạn, phòng ngừa yêu vật cắn trả hoặc phản bội bỏ trốn, Ngự yêu sư đều sẽ hạn chế tu vi của Yêu vật. Phòng ngừa chúng bởi vì tu vi tăng trưởng, sẽ dẫn đến tình trạng linh quang bản thân áp chế không nổi. Thậm chí dưới một vài tình huống đặc biệt, ngự yêu sư sẽ chủ động làm suy yêu tu vi của yêu vật. Cũng chính bởi vì lo lắng linh quang trong cơ thể.

Thiết Ngao năm nay 19 tuổi, coi như là thiên tài trong thiên tài. Dù vậy linh quang trong cơ thể cũng chỉ đủ để cho hắn khống chế hai đầu Linh Yêu. Sở Vân nếu tính cả tuổi mụ năm nay mới vừa tròn 15 tuổi, tự nhiên là sẽ không có khả năng đủ linh quang để khống chế đầu Linh Yêu thứ hai rồi.

- Đúng vậy! Cho dù Sở Vân là thiên tài, nhưng linh quang trong cơ thể cũng sẽ không đủ!

- Cho dù hắn có được Long tinh quả, nhưng Long tinh quả chỉ có thể gia tăng tố chất thân thể của hắn mà thôi. Diệu, quá diệu!

Chúng tướng lập tức vui vẻ, từ trong kinh hoàng đã ổn định lại tâm thần.

- Lần độ Linh Yêu kiếp lúc truóc, chỉ là do hắn có vận khí tốt một chút. Lôi kiếp đụng phải, trong tay vừa vặn lại có Hóa lôi đạo pháp. Nhưng Thiên Hồ có chín thuộc tính, đều sẽ xuất hiện trong Thiên kiếp. Hóa lôi đạo pháp đương nhiên là vô dụng rồi. Lại nói, cho dù có độ kiếp thành công, linh quang hắn có hạn,

tuyệt đối sẽ không khống chế nổi hai đầu Linh Yêu. Trừ những thứ này ra, còn có Thủy Nhược Lan nữa, nử tử này cũng không đơn giản đâu, lần này Thư gia đẹp mặt rồi…

318. Chương 132 : Thánh Nữ Vũ Đảo Thủy Nhược Lan (thượng)

Chương 132 : Thánh nữ Vũ đảo Thủy Nhược Lan (thượng)

Trong nội tâm Thiết Ngao cười lạnh không ngớt:

- Hỏa Phương Văn Thư, chính là hoài bích mang tội! Danh tiếng Thư gia tuy đang lên như diều gặp gió, nhưng Thủy gia cũng là một trong Thượng cổ ngũ tộc. Các ngươi cứ chơi đùa đi, đợi ta thu thập xong đám liên quân này, sẽ quay lại tính sổ với Thư gia các ngươi, trả lại gấp mười lần cho các ngươi những sỉ nhục trước kia!

…

- Thần tiên tỷ tỷ, cho đệ xin một cái bánh bao đi.

- Tiên nữ cứu khổ cứu nạn, lão đầu tử ta đã một tuần lễ chưa có gì vào bụng. Mong người bố thí cho ta một ngụm cháo với!

- Nhược Lan tiên tử, con ta đã bệnh hơn một tháng rồi, cầu xin người mau cứu lấy nó.

Một đám người quần áo tả tơi, có lão nhân, có hài tử, có phụ nữ, đều đang xúm xít vây quanh Thủy Nhược Lan, phát ra từng đợt thanh âm cầu khẩn.

- Mọi người an tâm. Trại cứu nạn sẽ được dựng lên ngay ở đây. Mọi người xếp thành hàng, từng người tiến lên nhận phần của mình. Đều có đủ cho tất cả, xin mọi người cứ an tâm. Dược công tử, phiền ngài đi cùng vị đại thẩm này một chuyến, xem bệnh cho con nàng

được không?

Thủy Nhược Lan ấm giọng, lời nói nhỏ nhẹ, thanh âm không lớn, nhưng lại vang vọng khắp thôn đảo vô danh này. Thiếu niên được xưng là Dược công tử kia, vũ phiến cân luân (đầu chít khăn tay cầm quạt giấy), ngọc thụ lâm phong, nghe được những lời này của Thủy Nhược Lan, vui mừng quá đỗi, mang theo ánh mắt tràn đầy ái mộ nhìn về phía Thủy Nhược Lan, tập tức tỏ vẻ sẽ dốc hết sức mình cứu chữa.

- Hừ, tên Dược công tử này thật đúng cho là mình rất giỏi đi!

- Không có biện pháp, ai bảo y thuật của hắn cao minh hơn chúng ta? Yêu thú chủ lực lại là Bách Dược Thảo đẳng cấp Đại Yêu. Nghe nói có được một trăm loại dược tính là tài liệu luyện đan tốt nhất.

- Sớm biết như vậy thì ta đã theo học y thuật rồi! Nhìn dáng vẻ nghênh ngang của hắn, quả thực khiến cho người khác khó chịu mà.

Bên trong trại cứu nạn còn có một đám tuổi trẻ tuấn kiệt, không phải là Thiếu đảo chủ, thì cũng là nhi tử của trọng tướng văn thần. Nguyên một đám bộ dáng đều tiêu sái phong lưu, phong độ nhẹ nhàng. Nhìn về phía những thôn dân dơ bẩn, gầy như que củi với ánh mắt chán ghét khó có thể che dấu. Bất quá phần lớn thời gian mắt bọn hắn đều dán chặt lên trên người Thủy Nhược Lan, trong mỗi ánh mắt đều tràn ngập ái mộ. Những người này đều là đám thiếu niên theo đuổi Thủy Nhược Lan. Nếu không phải bởi vì Thủy Nhược Lan mở trại cứu tế ở đây, bọn hắn tuyệt đối sẽ không bước một bước vào cái thôn đảo hoang dã, lạc hậu bần cùng, chịu đủ sự tàn phá của chiến tranh này.

Bên trong thôn đảo này, khắp nơi đều là những túp lều lụp xụp, tùy ý cũng có thể thấy được những vũng nước đọng, những vũng bùn lầy lội ở khắp nơi. Các thôn dân thì xanh xao vàng vọt, có thể thấy được những chiếc xương sườn lởm chởm. Các lão nhân thì chân

tay run rẩy, đám tiểu hài tử khuôn mặt phờ phạc, chỉ một tiếng động nhỏ cũng đã kinh sợ khóc rống lên.

Trong mắt bọn họ, Thủy Nhược Lan một thân vân hình thiên thủy, váy trắng như tuyết. Mái tóc đen tuyền rủ xuống hai vai, dài đến tận thắt lưng giống như là một thác nước. Đôi mắt to tròn, sáng lung linh như hai vì sao, tràn ngập khí tức ôn nhu. Da thịt nàng mềm mại ôn noãn như ngọc, mịn màng như son. Giống

như một đóa bạch liên, gần bùn mà không hôi mùi bùn. Lời nói nhỏ nhẹ, nụ cười ôn hòa, toát ra vẻ quan tâm sâu sắc.

Đám người theo đuổi không khỏi đờ đẫn nhìn.

- Thực sự là quá xinh đẹp…

Có người chảy nước miếng thì thào.

- Không chỉ xinh đẹp mà còn thiện lương như vậy. Cùng Vũ đảo lịch đại thánh nữ giống nhau, mang theo một trái tim cứu độ chúng sinh. Quả thực là khiến cho người khác cảm động!

Có người phát ra tán thưởng tự đáy lòng.

- Mấu chốt nhất, Vũ đảo có địa vị đặc thù trong Chư Tinh Quần Đảo, lại do một trong Thượng cổ ngũ tộc chấp chưởng. Nếu như có thể cưới Thủy Nhược Lan làm vợ, đó là phúc khí tu tám đời không được!

- Nghe đồn Nhược Lan Tiên Tử muốn đi Thư gia đảo.

- Đúng vậy, ta cũng có nghe nói Hỏa Phương Văn Thư xuất thế. Bất quá trong mắt ta, một trăm Hỏa Phương Văn Thư cũng không bằng một Nhược lan tiên tử trước mặt!

- Hỏa Phương Văn Thư, đây là chính thống từ thời Thượng cổ. Nó vừa xuất thế, thế lực khắp nơi Chư Tinh Quần Đảo, tất nhiên đều sẽ phải ra sứ đoàn, tiến đến triều bái.

Đây là truyền thống đã lưu truyền từ cổ chí kim, ngay cả Thiết gia cũng giống như vậy. Vừa lúc lại có thể cùng đường với Tiên Tử!

- Hừ, ngươi cho rằng chỉ mình ngươi cùng đường hay sao? Lúc này đây Thư gia đảo, ta cũng muốn tới!

Thư gia đảo.

- Thủy Nhược Lan muốn đến triều bái Hỏa Phương Văn Thư?

Trong nội đường hội nghị, Sở Vân nghe được tin tình báo này, không khỏi nhướng mày.

- Thủy Nhược Lan này, đến tột cùng là người phương nào?

Kim Bích Hàm thấy biểu hiện của Sở Vân, trong nội tâm chợt cảm thấy khẩn trương, mở miệng dò hỏi.

Lão Hồng Thương Hồng Hi lão tướng ngồi ở ghế bên cạnh, vuốt vuốt chòm râu nói:

- Thủy Nhược Lan là một tiểu nữ oa đại danh đỉnh đỉnh trong Chư Tinh Quần Đảo chúng ta. Vóc người đẹp như tiên nữ, tâm địa thiện lương, sau lưng lại có Thủy gia làm chỗ dựa, là đương đại Thánh nữ của Vũ đảo. Có sức ảnh hưởng cực kỳ lớn, nhất là trong đám thiếu niên tài tuấn.

- So sánh với Trữ Y Y thì thế nào?

Kim Bích Hàm lại hỏi:

Lão Ngư Vương tiếp lời:

- Trữ Y Y tính cả tuổi mụ thì năm nay mới vừa tròn mười sáu, còn nàng năm nay mười tám. Từ lúc tám

tuổi đã trở thành Thánh nữ Vũ đảo, danh dương Chư Tinh. Trong mười năm nay đã làm không biết bao nhiêu là việc thiện, mở trại cứu tế, tái kiến thiết lại Y sư đoàn, còn có thường xuyên chủ trì các hội nghị điều tiết, giải quyết tranh chấp giữa các thế lực hải đạo. So với Trữ Y Y, lực ảnh hưởng còn lớn hơn nhiều.

Kiều lão hầu tử tính tính phóng khoảng, nghe đến đây, nhìn thoáng qua Sở Vân, mở miệng trêu đùa:

- Ta xem tiểu nữ oa này, ngược lại có chút xứng đôi với Thiếu đảo chủ. Nếu đặt quan hệ thông gia của Thủy gia, trong Thượng cổ ngũ tộc, đã có hai nhà đứng về phía chúng ta.

Hơn nữa, với lực ảnh hưởng của nàng, con đường xưng bá Chư Tinh Quần Đảo, cũng sẽ hiện thực hơn rất nhiều.

Những lời này, khiến cho không khí nghiêm túc trong nội đường giảm đi không ít.

- Cũng phải, con ta cũng nên đính hôn rồi!

Thư Thiên Hào nhìn Sở Vân một cái, đột nhiên mở miệng.

Thoáng cái, ba lão tướng quân đều cười lên ha hả, với tư cách của bọn họ, hoàn toàn có thể thoải mái cười to trong nội đường. Về phần Vũ Đại Đầu, Vương Trạch Long cũng không dám như thế, chỉ cố kìm nén không để bật cười, bộ dáng vô cùng vất vả.

319. Chương 133 : Thánh Nữ Vũ Đảo Thủy Nhược Lan (hạ)

Chương 133 : Thánh nữ Vũ đảo Thủy Nhược Lan (hạ)

- Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu.

Khóe miệng Kim Bích Hàm khẽ nhếch lên, ra vẻ tươi cười. Xoay đầu lại, hơi cắn răng, hướng Sở Vân hỏi:

- Không biết ý của Sở huynh như thế nào?

- Thủy Nhược Lan…

Sở Vân thì thào trong miệng, sắc mặt lành lạnh, chợt hừ một tiếng nói:

- Nàng này có dã tâm rất lớn, Vũ đảo lịch đại thánh nữ đều là như thế, giả nhân giả nghĩa cũng không phải là thiện lương như vẻ bề ngoài!

Tất cả mọi người có chút kinh hãi, không biết vì sao Sở Vân lại có cái nhìn này.

- Nhan Khuyết nhận định thế nào?

Sở Vân chợt chuyển chủ đề, không có trực tiếp giải thích mà hướng Nhan Khuyết hỏi.

Nhan Khuyết biết rõ Sở Vân lại đang khảo thí mình, chợt nở một nụ cười, đứng dậy chậm rãi dạo trong nội đường. Thần thái hắn khoan thai, đã dưỡng thành một loại khí độ bất động như núi. Cho đến lúc này, hắn hoàn toàn đã xác lập được hình tượng mưu chủ trong lòng tất cả mọi người, còn chưa mở miệng, nội đường đã trở nên yên tĩnh.

- Chư Tinh Quần Đảo có câu tục ngữ, Đông biên thải hồng, Tây biên thùy vũ, nam tử Thư gia, nữ tử Trữ gia. Trong Chư Tinh Quần Đảo, nam tử Thư gia dũng mãnh gan dạ tuyệt luân, nữ tử Trữ gia nổi danh thông minh xinh đẹp. Trừ hai nhà ra, phía đông Thải Hồng đảo, phía tây Vũ đảo, địa vị đều vô cùng đặc thù.

Ngữ khí Nhan Khuyết chậm rãi, ánh mắt mang theo sức thuyết phục rất mạnh. Hắn tiếp tục nói:

- Vũ đảo không hề đơn giản, trong những năm Thủy gia chưởng khống, bồi dưỡng ra rất nhiều đời Thánh nữ, dùng thủ đoạn lôi kéo, vỗ về, tích cực tham dự vào những cuộc chiến giữa các thế lực hải đảo. Thiết gia quần đảo là thế lực lớn có vùng biển rộng, lớn nhất bên trong hải vực, như vậy Thủy gia sẽ là thế lực có lực ảnh hưởng mạnh nhất.

Lịch đại Thánh nữ, mỗi một người đều có một đám người vây quanh theo đuổi hay sao? Đương đại thánh nữ lại càng là như thế, quả thực là được rất nhiều thiếu niên tài tuấn ủng hộ hết mình.

- Thành lập trại cứu nạn, tái kiến thiết lại Y sư đoàn, an ủi thôn đạo, điều hòa mâu thuẫn… Nói chung, ai sẽ vô cớ làm những chuyện này? Một hai người thì thôi, nhưng mỗi đời thánh nữ đều là như vậy, đơn giản chính là bắt nguồn từ kế hoạch của Thủy gia. Thượng cổ ngũ tộc Thủy gia, nếu là người tốt như vậy, thì bọn hắn sao có thể trường tồn cho tới tận bây giờ?

Nội dung phân tích vô cùng sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, trong nội đường chỉ là một mảnh vắng lặng.

- Không hổ là Nhan Khuyết!

Sở Vân âm thầm gật đầu tán thưởng.

Thiên hạ ồn ào đều vì lợi mà lại, thiên hạ rối rít đều vì lợi mà đi. Việc thiện của Thánh nữ Thủy gia, bất quá cũng chỉ vì lợi ích gia tộc sau lưng, chỉ là không dùng thủ đoạn tầm thường mà thôi. Trí nhớ từ kiếp

trước lại càng khẳng định rõ điều ấy. Thủy Nhược Lan cuối cùng gả cho Trữ Thiên Vương, Trữ Thiên Vương đồng dạng cũng xuất thân từ gia tộc nhị lưu, thế lực tuy rằng nhanh chóng được khuếch trương, nhưng lại không có danh chính thống. Thủy Nhược Lan liền dâng lên Thủy phương văn thư. Lập tức khiến cho thanh danh Trữ Thiên Vương lớn gấp bội, một đường áp chế Thiết Ngao. Quy thuận thế lực của Trữ Thiên Vương, Thủy gia bành trướng thế lực, đạt được lợi ích cực lớn. Đệ tử Thủy gia đều đảm đương chức vụ trọng yếu trong từng bộ môn. Có người thậm chí từng nói Trữ gia quả chính là thể xác của Thủy gia. Bản thân đệ tử Trữ gia, bởi vì nội tình chưa đủ, ngược lại bị người Thủy gia chèn ép.

- Thư gia ta cùng Trữ gia đồng dạng đều là xuất phát từ thế lực nhị lưu, nhanh chóng quật khởi. Trữ Thiên Vương phạm phải sai lầm, tiếp nhận toàn bộ Thủy gia, tạo thành cục diện khách lấn chủ, đuôi to khó vẫy. Thành quả mà Trữ Thiên Vương đạt được, ngược lại lại bị Thủy gia đánh cắp.

- Đây chính là cấp cho ta một cái cảnh cáo. Đồng thời Thủy gia che dấu Thủy phương văn thư, kín tiếng không công bố ra. Thủy Nhược Lan lại muốn đến đây, triều bái Hỏa Phương Văn Thư. Rõ ràng là mang dị tâm mà đến. Loại người này sao ta có thể lấy?

Sở Vân trong nội tâm cười lạnh, những lý do này tuy không thể nó rõ ra, nhưng trong lòng hắn đối với Thủy Nhược Lan đã xuất hiện sát ý.

"Thủy gia giả nhân giả nghĩa, một mặt dựng lên miếu thờ trinh tiết, một mặt bí mật kiến tạo lại Dạ Vũ. Tiến hành đủ loại ám sát, âm thầm đảo loạn thế cục. Sau khu Thủy gia đầu phục Trữ gia, Dạ Vũ lại trở thành một vũ khí lợi hại nhất trong tay Trữ Thiên Vương. Đây mới thực sự là xảo trá âm hiểm, so với Thủy gia, Trữ gia phản phúc vẫn còn thành thật hơn nhiều. Hừ, Thủy Nhược Lan này, ta lại muốn hảo hảo chiếu cố cho nàng một phen, để xem đến tột cùng nàng là thần thánh phương nào."

- Không bàn về vấn đề này nữa. Hài tử, Thiên Hồ sắp độ Thiên kiếp rồi sao?

Thư Thiên Hào ân cần hỏi thăm:

- Con có Thiên linh chân tâm đan, cũng không cần sợ linh quang không đủ. Nhưng yêu thú tuyệt phẩm độ Thiên kiếp, tuyệt đối sẽ không dễ dàng gì. Con đã chuẩn bị xong chưa? Những thứ cất trong kho trên đảo, con có thể tùy ý sử dụng. Nếu còn cần gì, cứ nói ra!

- Không cần! Thời gian trước vơ vét sạch Trữ gia đảo, hiện tại các loại vật tư đều đã có đủ cả. Đạo pháp cũng không thiếu hụt, khá phù hợp rồi!

Sở Vân chậm rãi lắc đầu:

- Bất quá trong lúc hài nhi độ kiếp, còn cần người thủ hộ. Có như vậy, đám người Thiết gia mới không có cách nào ngáng chân được!

Đây chính là chỗ tốt khi sau lưng có một thế lực, bên thân luôn có người hỗ trợ, so với một mình độ kiếp, tính nguy hiểm đã giảm đi rất nhiều.

- Hài tử, Thiên Hồ độ kiếp là đại sự hàng đầu. Thiết gia bên kia, cũng nên dừng tay được rồi!

Thư Thiên Hào gật đầu nói.

- Không cần như thế! Hoa gia là minh hữu của chúng ta, có thể hứa hẹn cấp cho bọn hắn chỗ tốt, để cho bọn hắn nhúng tay vào cuộc chiến Thiết gia, tranh thủ kéo dài chiến tranh Thiết gia càng lâu càng tốt!

Nhan Khuyết mở miệng, dâng lên diệu kế.

- Đúng! Quả thực là một biện pháp tốt!

Sở Vân nghe xong gật đầu phụ họa

- Vậy thì cứ làm như thế đi!

Thư Thiên Hào đáp ứng.

Tường cung bằng san hô, ngói lợp bằng lưu ly màu xanh lam, trên tấm biển mạ vàng là bốn chữ cổ lớn, như rồng bay lên trời, nét bút cứng rắn, chính là bốn chữ Tinh Hải Long Cung!

Sở Vân bước qua đại môn, tiến vào tiền điện. Hai bên đều là một tòa núi nhỏ Thiên cương thạch tệ. Dùng tốc độ hao tổn chậm chạp nhưng chưa từng gián đoạn, bảo trì nồng độ nguyên khí bên trong Tinh Hải Long Cung tại một mực nhất định, đồng thời đem nguyên khí điều tiết thành chủng loại nguyên khí tối cần thiết cho yêu vật bên trong Long cung.

320. Chương 134 : Phân Đan, Nghiêm Trị Ác Khách (thượng)

Chương 134 : Phân đan, nghiêm trị ác khách (thượng)

Đây là một số lượng tài phú cực lớn. Ngọn thứ nhất chính là thành quả sau khi vơ vét sạch Trữ Gia Đảo, sau khi chinh phục được Viêm gia đảo thì xuất hiện ngọn thứ hai.

Đương nhiên, số lượng cất trữ trong kho trên Thư gia đảo, so với nơi này còn nhiều hơn vài lần, nhưng tốc độ tiêu hao cũng gấp mười lần tại nơi này. Liên tục đại chiến, bất kể là kiến tạo lại chiến hạm, hay là tu bổ binh khí, hoặc là cấp phủ tuất kim (tiền trợ cấp cho những người đã hy sinh)… Là những nội dung trọng yếu tiêu hao rất nhiều tiền.

Chiến tranh chính là một nơi đổ tiền. May mắn là Sở Vân vơ vét Trữ Gia Đảo, lại chinh phục được Viêm gia, mới bổ khuyết được thiếu hụt của tài chính Thư gia, khiến cho Thư gia hiện tại không chỉ có thể quay vòng vốn, mà vẫn còn dư thừa một lượng, có thể đầu tư vào lĩnh vực giáo dục, văn hóa…

Sở Vân cũng không có dừng bước đi thẳng vào bên trong nội điện. Ba mươi trượng mộc án bằng Hồng đàn đến hôm nay đã có hơn phân nửa được đặt các loại đan dược, yêu binh, ngọc giản… Đều là kỳ trân dị bảo, nếu lọt ra ngoài sẽ khiến thế nhân tranh dành đến đầu rơi máu chảy.

Sở Vân đứng ở trước một cái mộc án, cầm lên hai viên đan dược. Chính là Thiên Linh Chân Tâm Đan lấy được từ chỗ Du Nha đại sư.

Tiến sâu vào bên trong nữa, lọt vào tầm mắt là một một không gian cực kỳ rộng lớn, trong đó là một hậu hoa viên chiếm diện tích khá rộng.

Chỉ thấy rừng trúc xanh biếc, thảm cỏ mềm mượt, suối chảy róc rách, êm tai. Thấp thoáng sau những lùm cây là một con đường mòn tĩnh mịch uốn khúc bằng đá cuội, khiến cho người ta có cảm giác nơi đây tràn đầy bề dày kịch sử. Một hình ảnh tràn đầy tươi mát, hồn nhiên thiên thành, thâm u trí viễn. Tinh tế thưởng thức lại cảm thấy không bó hẹp, bên trong ẩn chứa nguy nga khí phái, hòa quyện vào khung cảnh rộng lớn phía

trước, khiến cho người ta có cảm giác lưu luyến quên về.

- Tòa Tinh Hải Long Cung này, càng đi lại càng cảm thấy được bố cục cổ phác tinh diệu, khí phách hào hùng. Từ khung cảnh nơi này đã có thể thấy được khí phách hào hùng của Hải Long Vương Khương Bác. Đáng tiếc, không thành thánh, tất cả cuối cùng cũng chỉ quay trở về con số không. Cường giả như vậy, cuối cùng cũng không thoát khỏi kết cục biến mất trong dòng lịch sử. Tuy rằng ta trọng sinh, cho tới bây giờ thành tựu đạt được cũng đã cao hơn kiếp trước, nhưng con đường đạt đến cường giả Vương cấp, vẫn chỉ là một mảnh vô định. Tuyệt không thể chủ quan lười biếng.

Sở Vân âm thầm tự cảnh cáo bảo thân, đi thêm trăm bước nữa, quẹo trái quẹo phải một hồi, trước mặt chợt sáng ngời. Đã quay trở lại Bắc đàn Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ.

Bắc đàn cao hơn mặt đất thừa một. Sở Vân bước mười bước, đứng tại bên cạnh Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, quay đầu nhìn lại có thể trông thấy cảnh tượng của bốn đàn Đông, Trung, Tây, Nam còn lại.

Hắn ngồi xếp bằng ở dưới Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, ngón tay liên tiếp di động, giống như quang mộng phao ảnh, như hoa trán phóng. Mỗi một thủ quyết đều

dẫn phát linh quang chấn động Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ Trước mặt, cành lá cũng nhẹ nhàng lay động, bích quang như nguyệt huy, bao phủ thân cây.

Đây là một bản trụ cột thủ ấn luyện đan. Sở Vân đã đạt tới cảnh giới "hóa thành bản năng" đại thành. Tuy nửa năm qua, hắn chinh chiến ngang dọc khắp trời nam đất bắc. Nhưng việc tập luyện thủ ấn luyện đan vẫn chưa từng bị gián đoạn.

Ngay cả thủ quyết luyện đan Bát Đoạn Cẩm, cũng đã đạt tới cảnh giới thuần thục, tinh thông. Chỉ thiếu một bước nhỏ nữa là có thể tấn thăng đến cảnh giới bản năng.

Đả xong bộ trụ cột thủ ấn luyện đan, Sở Vân coi như là đã khởi động xong. Lấy ra hai viên Thiên Linh Chân Tâm Đan, cẩn thận từng li từng tí vùi sâu xuống dưới phụ cận bộ rễ của Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ. Làm xong hắn khởi động Phân Đan Thủ Quyết, khai thủy luyện đan. Phân Đan Thủ Ấn có đẳng cấp thượng đẳng, cùng cấp độ với thủ ấn luyện đan Bát Đoạn Cẩm. Sở Vân sau khi vơ vét sạch Trữ Gia Đảo, đã lấy được nó.

Mấy ngày gần đây, đều chăm chỉ luyện tập, đã phi thường thuần thục. Hai tay hắn đan vào nhau, khi thì nắm thành quyền, khi thì giãn thành chưởng, lúc thì mười ngón tay xoắn lại vào nhau, hình thành hình dạng đủ loại ấn. Mỗi một thủ ấn, đều chuyển động trôi chảy, như hành vân lưu thủy, cho người khác cảm giác hoa mỹ.

Hình dạng ấn hình thành từ thủ ấn luyện đan thượng đẳng, cùng với trụ cột thủ ấn luyện đan hoàn toàn khác biệt. Cành lá Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ rung rinh chập chợt, bích quang như sóng, không chỉ bao phủ thân cây, mà còn lan rộng ra bao phủ cả Sở Vân vào bên trong, phủ lên toàn bộ ngự hoa viên phía bắc, tạo thành một bức tranh tràn đầy bích lục, tráng lệ dị thường.

Luyện trong hai canh giờ trọn vẹn, Sở vân mồ hôi đầm đìa, ngừng thủ ấn lại, đại công cáo thành.

Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ nở hoa kết quả. Chính giữa những đóa hoa, là những viên đan dược vừa được luyện chế ra. Sở Vân lấy ra một viên, thử hít một hơi, lập tức cảm nhận được một luồng khí tức thơm ngát xông vào mũi.

Hắn lại tinh tế quan sát thêm một lần nữa, không khỏi nhếch miệng cười:

- Hai viên Thiên linh chân tâm đan được chia thành mười tám viên đan dược nhỏ.

Những đan dược này tuy dược tính thấp hơn nguyên đan, bất quá số lượng tăng lên rất nhiều, có thể để cho nhiều người phục dụng. Hơn nữa, sau khi luyện chế lại một lần nữa, nếu tính tổng thể dược tính mà nói, vẫn mạnh hơn so với hai viên đan dược ban đầu.

Phân Đan Thủ Ấn, không hổ là luyện đan quyết thượng đẳng.

Đan dược được phân thành ba phần, bên ngoài là đan y, bên trong là đan tâm, giữa đan y và đan tâm đó chính là đan khí. Nếu trực tiếp bóc ra một cách thô lỗ, sẽ khiến cho đan y vỡ nát, đan khí tiếp ra ngoài, dược tính của đan dược sẽ bị giảm mãnh, nếu kéo dài coi

như là sẽ hoàn toàn vô dụng.

Chỉ có dùng Phân Đan Thủ Ấn, mới có thể khuếch tán dược tính, gia tăng số lượng. Bất quá loại luyện đan pháp này cũng có chỗ thiếu hụt. Đan dược tương đồng, số lần phục dụng càng nhiều, thì tính kháng thuốc của cơ thể sẽ càng ngày càng cao. Sở Vân nếu dùng mười tám viên Thiên linh chân tâm này, ngược lại không bằng trực tiếp sử dụng hai viên nguyên đan. Cho nên ngoài Phân Đan Thủ Ấn, còn có Hợp Đan Thủ Ấn, chính là vì giảm bớt tính kháng thuốc của cơ thể.

Bất quá, Sở Vân nguyên bản cũng không muốn trực tiếp độc chiếm hai viên đan dược này.

- Có thể tăng thêm linh quang trong cơ thể, ngoại trừ Thiên Linh Chân Tâm Đan, còn có m Dương Hòa Hợp Đan, Niết Bàn Chuyển Sinh Đan, Hóa Nhiên Tạo Hóa Đan. Nếu như ta nhớ không sai, trong một vài mật tàng hiểm cảnh, cũng không phải là không có. Thậm chí một vài địa phương trong đó còn có cả đan phương.

321. Chương 135 : Phân Đan, Nghiêm Trị Ác Khách (hạ)

Chương 135 : Phân đan, nghiêm trị ác khách (hạ)

- Ta cũng không thiếu những loại đan dược như thế này, mà bản thân cũng không có nhu cầu cấp bách. Không bằng phân Thiên Linh Chân Tâm Đan thành hơn mười viên, để cho mọi người dùng. như vậy mới có thể tối đa hóa lợi ích.

Ăn vào một viên Thiên linh chân tâm, đan dược vừa vào miệng đã lập tức hóa thành một dòng nước ấm, từ miệng hắn chảy thẳng xuống, từ xương sống phát tán ra toàn thân. Toàn thân tràn đầy một cảm giác ấm áp, lại có chút tê dại. Người lữ hành đi giữa trời đông lạnh giá chợt đi vào một căn phòng nhỏ ấm áp. Ngồi cạnh lò sưởi, cảm thụ được hàn ý dần dần bị xua tan. Đây là một loại cảm thụ mỹ diệu, khiến cho Sở Vân không nhịn được nhắm mắt lại, hô hấp trở nên thong thả, tâm tình bắt đầu cảm thấy thư sướng.

Khoái cảm này kéo dài gần nửa một khắc nửa chung, đợi đến khi Sở Vân mở hai mắt, lập tức phát hiện ra cảnh tượng trước mắt đã rõ ràng hơn nhiều. Thân thể cũng không có cảm giác nặng nề nữa, nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Kiểm tra linh quang trong cơ thể, so với trước kia đã lớn hơn gấp đôi, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

- Thiên Linh Chân Tâm Đan thực lợi hại! Đây mới chỉ là phân đan dược tính đã suy yếu một trình độ nhất định… Bất quá với trình độ linh quang như vậy, vẫn chưa đủ để chèo chống hai đầu Linh Yêu!

Sở Vân không do dự, phục dụng thêm một viên Thiên Linh Chân Tâm Đan nữa. Lúc này, dược hiệu so với lần thứ nhất đã giảm đi một chút. Thời gian chỉ kéo dài trong một khắc, linh quang tăng thêm tám phần.

Nửa canh giờ sau, Sở Vân dùng tới viên đan dược thứ sáu, rốt cuộc cũng dừng lại.

- Linh quang đủ để chèo chống đầu Linh Yêu thứ hai rồi. Bất quá tính kháng thuốc đã đạt đến đỉnh điểm, cho dù có ăn thêm nữa hiệu quả cũng sẽ hết sức nhỏ bé, không bằng để lại cho người khác dùng.

Sở Vân cẩn thận đem mười hai viên đan dược còn lại Thiên Linh Chân Tâm Đan còn lại, cất kỹ bên trong Tinh Hải Long Cung.

Vừa đi ra cửa phòng, đã có hạ nhân đến bẩm báo, nói sáng ngày hôm nay, sứ đoàn do Thủy Nhược Lan dẫn đầu, đã đến Thư gia đảo, muốn triều bái Hỏa Phương Văn Thư, trước mắt đang dừng ở Nghênh Tân điện, được Viêm Cơ Ti chiêu đãi.

- Tới nhanh vậy sao…

Nội tâm Sở Vân cười lạnh một tiếng, lúc này liền động thân, hướng Thư gia thành Nghênh Tân điện đi tới.

Từ khi hắn mang Hỏa Phương Văn Thư ra, mỗi ngày đều có một ít đảo dân từ một vài thôn trấn đến xin gia nhập vào, còn có sứ đoàn của các thế lực lớn nhỏ ở khắp nơi.

Hỏa Phương Văn Thư chính là chính thống Chư tinh. Truyền thừa từ thời viễn cổ, theo dòng lịch sử dài đằng đẵng, đã ăn sâu vào trong lòng mọi người. Cho dù là Thiết gia, cũng phái ra sứ đoàn tượng trưng.

- Thư gia đảo, bất quá cũng chỉ như vậy. Xa xôi hoang dã không chút phồn hoa!

- Thư gia thành này, quy mô không bằng một nửa gia chủ thành chỗ ta. Thực sự là khiến cho ta thất vọng.

- Điểm mấu chốt nhất chính là, không ngờ lại chỉ phái ra một tên thiếu tướng chiêu đãi chúng ta. Có lý nào lại như vậy!

- Nhược Lan Tiên Tử đích thân tới, Thư Thiên Hào không tự mình ra nghênh tiếp thì thôi. Tên Tiểu bá vương Sở Vân không biết là làm cái gì mà đến giờ vẫn chưa thấy mặt.

- Lúc trước, ngay cả Thiết Ngao cũng không ngạo mạn như hắn. Thiếu niên ngông cuồng, thiếu niên ngông cuồng a…

Sở Vân vừa mới đến gần Nghênh Tân điện, đã nghe thấy tiếng nghĩ luận ầm ĩ truyền ra từ bên trong.

Sở Vân cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu bước vào trong đại điện. Trong mắt của hắn bắn ra lệ mang, thấy được Thủy Nhược Lan được chúng nhân vây quanh giống như chúng tinh củng nguyệt (sao trăng vây quanh),

cũng không dừng lại lâu, quét mắt nhìn tất cả đám người trong điện. Không đợi mọi người phục hồi tinh thần, hắn đã mở miệng nói:

- Hừ! Thiếu niên ngông cuồng? Ai nói ta thiếu niên ngông cuồng, đứng ra!

- Hừ! Là thiếu gia ta nói đấy! Sao nào!

Một thiếu niên mặt trắng môi đỏ, phục sức quý phái, mang theo ánh mắt khinh thường đi đến trước mặt Sở Vân.

- Ta là Thiếu đảo chủ Lữ gia đảo, đại biểu đến đây triều bái Hỏa Phương Văn Thư. Sở Vân, ngươi không phải tự đại đến mức cho rằng chúng ta đến triều bái ngươi đấy chứ. Ta là khách, ngươi là chủ, ít ra cũng phải có một chút biểu lộ của chủ nhà chứ…

Phanh!

Hắn còn chưa nói xong, đã bị Sở Vân đấm cho một quyền.

Một quyền đánh qua, lập tức đánh vẹo mũi hắn, máu tươi phun ra giàn giụa trên mặt.

- A…

Hắn vì không kịp chuẩn bị, lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết, phải lùi về phía sau ba, bốn bước mới trụ vững được bước chân. Sau đó sờ sờ mũi, nhìn lòng bàn tay đầy máu tươi, trợn trừng mắt nhìn Sở Vân.

- Ngươi đánh ta! Ngươi dám đánh ta! Ta chính là…

- Hừ! Chính là đánh ngươi đấy!

Sở Vân mặt không biểu tình, bước vài bước đã đến trước mặt đối phương.

Tiếp theo, lại một quyền, phịch một tiếng, đánh trúng bụng đối phương.

- Ọe…

Thiếu đảo chủ Lữ gia lập tức cong người lại giống như là con tôm, bờ môi run run, mặt trợn trừng, tràn ngập biểu lộ đau đớn đến cực điểm.

- Đến Thư gia đảo chúng ta mà còn dám hung hăng càn quấy như thế, chính là ác khách. Thư gia ta hoan nghênh bằng hữu chân chính, loại người như ngươi không được hoan nghênh ở nơi này. Biến khỏi Thư gia, đừng để cho ta thấy được ngươi. Nếu như ngươi không phục có thể cùng ta quyết đấu. Miễn để cho người khác xì xào nói Thư gia chúng ta khi dễ người, không giảng đạo lý!

Sở Vân túm tóc Lữ gia Thiếu đảo chủ, ánh mắt như đao, thanh âm lạnh lùng, quát.

- Ngươi… Ngươi…

Thiếu chủ Lữ gia đau đến mồ hôi đầy đầu, ánh mắt nhìn về Sở Vân vốn là ngang ngược càn rỡ, đầy khinh thường, đã hoàn toàn thay đổi, biến thành cừu hận lại tràn đầy sợ hãi.

Hắn nào dám quyết đấu cùng Sở Vân!

Bản thân mình bất quá chỉ có một đầu Đại Yêu thú, mà đối phương chính là Linh Yêu binh!

- Hừ! Người đâu! Lữ gia bất kính với Thư gia chúng ta, lập tức trục xuất hắn khỏi đảo.

Bịch!

Thiếu chủ Lữ gia bị đá ra khỏi đại điện, hắn lăn lông lốc xuống dưới, phát ra tiếng gào thét đầy nhục nhã

- Nếu dám chống cự, giết không tha!

Sở Vân ngay cả đầu cũng chẳng thèm ngoái lại, hừ lạnh một tiếng. Thiếu chủ Lữ gia đang gào thét lập tức im bặt. Hai mắt hắn đỏ quạch, hắn răng nghiến đến mức phát ra tiếng két két, hai tay nắm chặt dường như là muốn bóp vỡ xương bàn tay. Đột nhiên xoay người lại, rời đi, mang theo đầy ngực nộ khí, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Trong Nghênh Tân điện hoàn toàn yên tĩnh.

Đám thiếu niên tài tuấn vừa mới còn đang nhao nhao nghị luận, tỏ thái độ bất mãn đối với Thư gia cùng Sở Vân, lập tức ngậm chặt mồm. Ánh mắt Sở Vân quét qua, tất cả đều né tránh không dám nhìn thẳng Sở Vân.

322. Chương 136 : Hoán Nhiên Tạo Hóa Đan, Động Sát Cơ (thượng)

Chương 136 : Hoán nhiên tạo hóa đan, động sát cơ (thượng)

Tuy rằng Sở Vân mới mười lăm tuổi, nhưng từ khi xuất đạo đến nay, tung hoành ngang dọc, người chết trong tay hắn như cá ở dưới sông nhiều không kể xiết. Nhất là Linh Yêu binh Túy Tuyết Đao trong tay hắn, chiến tích đầy huy hoàng, chưa từng bại trận. Hôm nay đích thị là thời điểm danh tiếng đạt đến đỉnh điểm, mặc kệ đáy lòng mọi người bất mãn với Sở Vân đến mức nào, cũng sẽ không dám giao phong chính diện với hắn.

- Tuy rằng tên Sở Vân này rất chán ghét, bất quá loại cảm giác hãnh diện này quả thực là khiến người khác vô cùng thoải mái.

Viêm Cơ Ti đứng ở một bên, nội tâm có chút phức tạp. Nàng vốn bị Sở Vân bắt làm tù binh, giam tại đại lao.

Hôm nay Viêm gia quy hàng, nàng cũng được thả ra, bổ nhiệm làm một viên thiếu tướng.

- Sở Thiếu đảo chủ nghe danh không bằng gặp mặt, quả nhiên là hùng tư anh phát, vĩ ngạn tuyệt luân. Thủy Lan xin hữu lễ!

Thủy Nhược Lan từng bước tiến lên. Một đầu tóc xanh giống như thác nước, xinh đẹp vô cùng, một đôi mắt sáng ngời, trong như nước mùa thu. Vừa đi đến, một cỗ hơi thở thơm ngát mùi hoa lan đã bay vào trong mũi Sở Vân. Sở Vân nhìn nàng một cái thật sâu, cười đầy thâm ý nói:

- Hôm nay ngũ phương văn thư chỉ còn thủy, hỏa hai đạo văn thư còn lưu lại trên thế gian. Hôm nay Hỏa Phương Văn Thư đã xuất thế, không biết đến khi nào Thủy Phương Văn Thư mới hiện thân?

Thế nhân không biết được được Thủy Phương Văn Thư vẫn nằm ở trong tay Thủy gia.

Thủy Nhược Lan tâm tư linh mẫn, cũng không khỏi ngây người, không ngờ rằng Sở Vân đột nhiên hỏi một câu như vậy. Vấn đề này cũng không biết nên trả lời hay không.

Nội tâm Thủy Nhược Lan có chút khó xử, cẩn thận lựa lời, vừa muốn mở miệng, Sở Vân đã lại hỏi tiếp:

- Chư vị đã đến triều bái Hỏa Phương Văn Thư, dựa theo truyền thống, có lẽ nên đưa ra cống phẩm mới được. Nói thẳng ra là không dâng lên cống phẩm, thì không có tư cách triều bái văn thư. Ta chờ xem mọi người biểu hiện.

Trong điện, khuôn mặt mọi người lập tức cứng đờ. Sở Vân vừa đi khuất, chợt vỡ òa.

- Sở Vân này thực sự là quá kiêu ngạo rồi! So với Thiết Ngao còn hung hăng càn quấy hơn nhiều!

- Lữ công tử bất quá chỉ là nói một câu "trẻ tuổi ngông cuồng" đã bị hắn đánh thành bộ dạng kia, lại còn bị trục xuất ra khỏi Thư gia đảo.

- Đến lúc này lại còn công khai đòi cống phẩm. Tuy rằng những cống phẩm này mang tiếng là phí triều viếng, nhưng những thứ này còn không phải cuối cùng chẳng phải là sẽ làm phong phú thêm cái kho của Thư gia hay sao?

Mọi người đều cảm thấy vô cùng buồn bực, không cách nào thư thái được. Trải qua việc của Thiếu chủ Lữ gia, tiếng bàn luận của bọn hắn đã nhỏ đi rất nhiều.

- Sở Vân này một điểm phong phạm cũng không có, không ngờ lại lạnh nhạt thờ ơ, để Thủy Nhược Lan Tiên tử ở nơi này. Uổng cho hắn hôm nay đã liệt danh trên Dị Sĩ bảng…

Dược công tử chậm rãi đi đến bên cạnh Thủy Nhược Lan, ngữ khí có chút bất mãn, vì Thủy Nhược Lan mà cảm thấy bất bình.

- Sớm nghe nói trước kia Trữ gia cầu thân, Sở Vân cũng cự tuyệt Trữ Y Y. Xem ra chỉ là một kẻ vũ si mà thôi, một chút cũng không hiểu thế nào là phong tình!

Có người khinh thường, cười nhạo nói.

Thủy Nhược Lan cười yếu ớt, từ chối cho ý kiến nói xong ứng phó tràng diện hiện tại, giọng nói của nàng hàm súc, tán dương người khác từng chút một. Bầu không khí trong đại điện lập tức náo nhiệt trở lại.

"Nếu Sở Vân này là một tên vũ si thì đã tốt. Lời hắn vừa nói, khiến cho ta cảm thấy kinh hãi không thôi. Hắn tột cùng là đã biết được điều gì? Xem ra Thư gia không hề đơn giả giống như trong tưởng tượng!"

Thủy Nhược Lan được chúng nhân vây quanh giống như là chúng tinh củng nguyệt.

Trên mặt nàng luôn là một nụ cười hòa nhã, hòa đồng cùng mọi người, nhưng thực tế tâm tình nàng đang vô cùng trầm trọng.

Sở Vân chỉ qua một, hai năm đã quật khởi giống như là sao băng. Nàng đã sớm sinh ra hứng thú với hắn, hôm nay gặp mặt, khiến cho nàng không nhịn được so sánh Sở Vân cùng Thiết Ngao. Không hề nghi ngờ, song phương đều là thiên tài trong thiên tài, nhưng thiên phú của Sở Vân so với Thiết Ngao lại càng thêm xuất sắc.

Trừ điều này ra, khiến cho Thủy Nhược Lan lưu lại ấn tượng sâu sắc chính là khí độ của Sở Vân.

- So với Thiết Ngao, bản tính Sở Vân lại càng thêm không kiêng kỵ gì cả. Hắn xuất thân từ tầng lớp nhị lưu, mặc dù không có nội tình thâm hậu giống như là gia tộc thượng cổ, nhưng cũng sẽ không bị truyền thống cùng giáo điều của cổ tộc trói buộc. So với Thiết Ngao, hắn lại càng khiến cho người khác cảm thấy được một sự nguy hiểm.

- Bất quá, dù vậy hắn cuối cùng vẫn chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi mà thôi. Đừng nhìn hắn hôm nay phong quang vô hạn, kỳ thực cũng chỉ là nhất thời, cũng không thể bền bỉ. Cuối cùng hắn vẫn bị trói buộc hạn chế. Nên lợi dụng hắn như thế nào mới có thể mang lại lợi ích lớn nhất cho gia tộc?

Thủy Nhược Lan tự hỏi lòng mình, trong mắt lóe ra vẻ mưu mô.

Ngày hôm sau.

- Cái gì?

Thủy Nhược Lan dâng lên một viên Hoán Nhiên Tạo Hóa Đan?

Vừa nghe được tin tức này, Sở Vân lập tức kinh ngạc, sau đó nhíu mày.

Hoán Nhiên Tạo Hóa Đan có công dụng tương tự giống như là Thiên Linh Chân Tâm Đan, có thể đề thăng thân thể cùng cùng hồn phách của Ngự yêu sư, do đó tăng phúc cho linh quang trong cơ thể con người.

- Hoán Nhiên Tạo Hóa Đan cùng Thiên Linh Chân Tâm Đan bất đồng, phí tổn để luyện chế vô cùng đắt đỏ, rất nhiều dược liệu thành phần, đều cực kỳ quý hiếm. Nhất là xác xuất luyện thành đan dược cũng không cao, mặc dù Bạch Mi Đan Sư, cũng không có cách nào cam đoan sẽ có được năm phần xác suất thành công. Không ngờ Thủy gia lần này lại bỏ ra một cái giá lớn đến như vậy!

Nếu đổi lại người khác chỉ sợ là sẽ cảm động rớt nước mắt, đối với Thủy gia sinh ra thiện cảm cực lớn. Nhưng Sở Vân ngược lại càng cảm giác được uy hiếp của Thủy gia.

Trong lòng lập tức cười lạnh. Một nước cờ này của nàng cực diệu. Sở Vân không cần nghĩ cũng có thể đoán được đám thiếu niên tài tuấn kia chỉ sợ là đang vô cùng bất mãn việc Thủy Nhược Lan đối đãi với bản thân mình quá mức thâm hậu. Nếu lần này mình độ kiếp thành công, có được Linh Yêu Thiên Hồ. Trong mắt thế nhân, chỉ sợ công lao cùng vinh quang trong đó phân nửa sẽ chia cho Thủy Nhược Lan. Thủ đoạn mua nhân tâm này quả thực là không chê vào đâu được, hoàn toàn kín kẽ. Nhất là nàng lại dùng danh nghĩa cống phẩm để hiến lên, Sở Vân cũng không thể trả lại. Lại để cho Thủy Nhược Lan ngược lại mượn lý do ngày hôm qua của mình, quay đầu chém mình một đao.

Thủ đoạn của Thánh nữ Vũ đảo đương đại quả nhiên là không đơn giản.

323. Chương 137 : Hoán Nhiên Tạo Hóa Đan, Động Sát Cơ (hạ)

Chương 137 : Hoán nhiên tạo hóa đan, động sát cơ (hạ)

Kế tiếp trong quá trình triều bái, lại trước mặt Thư Thiên Hào đưa ra đề xuất, trung kiến hội nghị Ngũ Vương. Cộng đồng bảo hộ Hỏa Phương Văn Thư mang lại nền hòa bình mà Chư Tinh Quần Đảo chờ đợi đã lâu.

- Hội nghị Ngũ Vương? Nói nghe hay lắm! Lại muốn dùng thủ đoạn này công khai tranh đoạt Hỏa Phương Văn Thư sao. Nhưng một mực lại không cự tuyệt được. Nếu cự tuyệt sẽ mất đi dân tâm, ngược lại còn thành toàn cho Thủy gia mang danh là nhân đức. Quả nhiên là thủ đọa âm độc. Phụ thân ta ứng phó như thế nào?

Sở Vân cũng không có mặt lúc đó, lúc này hỏi hạ nhân hồi báo.

Hạ nhân kia cung kính đáp:

- Đảo chủ cũng tỏ vẻ cực kỳ khát vọng nền hòa bình cho Chư Tinh Quần Đảo. Còn về Ngũ Vương hội nghị, Nhan Khuyết công tử chỉ hỏi ngược lại, đến tột cùng là do năm phương thế lực hay là cộng đồng quản lý Hỏa Phương Văn Thư.

Sở Vân nghe vậy nhịn không được đập bàn trầm trồ khen ngợi:

- Diệu! Nhan Khuyết ứng đối hay lắm, lấy lui làm tiến, chuyện này năm phương thế lực cũng không thể định đoạt. Nếu như Thủy Nhược Lan thông minh, tuyệt đối sẽ không tiếp tục đi sâu vào vấn đề này.

- Thiếu chủ anh minh, Thánh nữ Vũ đảo cũng không có tiếp tục đề cập đến chuyện này nữa, mà nói tới việc Trữ gia ủy thác, muốn chuộc lại Trữ Y Y.

Hạ nhân hồi báo.

- Trữ Y Y? Giam giữ trong đại lao Thư gia ta cũng không có chỗ hữu dụng. Chuộc, lập tức đồng ý chuộc, mấu chốt là phải khiến cho Trữ gia xuất ra càng nhiều huyết càng tốt. Cũng không phải là dễ dàng như vậy mang đi!

Sở Vân cười lạnh. Trữ Y Y đối với hắn mà nói hoàn toàn là vô dụng, nhưng đối với Trữ gia vẫn chưa hẳn, cuộc mua bán này rất có lời.

Tiếp theo hắn lại hỏi:

- Kế tiếp Thủy Nhược Lan có hành động gì không?

- Dạ, bẩm báo Thiếu chủ, sau khi hoàn tất triều bái, Thủy Nhược Lan lại dùng thân phận sứ giả, cầu kiến Viêm Gia Huy. Viêm Gia Huy cũng không gặp riêng nàng mà là nói chuyện mấy câu ở trong đại sảnh. Thánh nữ Vũ đảo tỏ vẻ nguyện ý ra mặt vì Thư gia cùng Viêm gia điều hòa mâu thuẫn.

- Hừ! Viêm gia đã quy hàng Thư gia đảo ta, cử động lần này của nàng ác độc đến cực điểm, chính là muốn chia rẽ thế lực của chúng ta, dẫn phát ra nghi kỵ cùng nội chiến trong nội bộ chúng ta, bất quá Viêm Gia Huy này quả nhiên là gừng càng già càng cay. Hiểu được nặng nhẹ, không gặp riêng nàng.

Trong mắt Sở Vân hung quang lập lóe, sát ý đối với Thủy Nhược Lan lại dày đặc thêm một phần.

Hắn từ khi xuất đạo đến nay, đã chém giết không ít cường địch. Nhưng chưa lần nào gặp phải kẻ khó chơi như vậy. Thủy Nhược Lan này phi thường khó đối phó, không giống Thiết Ngao, Phương Toái Không, Đoạn Thiên Nhai, Lão tổ Viêm gia đều công khai chiến đấu cùng ngươi. Mà thủ đoạn lén lún đâm phía sau lưng, nhưng hết lần này đến lần khác lại là quang minh chính đại, làm cho ngươi không có cách nào ra tay trước mặt mọi người, cảm giác áp bức vô cùng khó chịu. Cảnh giới thủ đoạn cùng mưu mô của nàng đã đạt đến mức độ âm mưu cùng dương mưu hợp hai làm một. Khiến cho Sở Vân có một loại cảm giác không chống đỡ nổi.

- Thiết Ngao có Long Đạo Chi, Trữ Thiên Vương có Thủy Nhược Lan. Thủy Nhược Lan sau khi gả cho Trữ Thiên Vương đã bộc phát tác dụng, ngang hàng với Long Đạo

Chi. Đó là cái nhìn của thế nhân về Thủy Nhược Lan, kiếp trước ta vốn không tin, nhưng hôm nay quả nhiên là danh bất hư truyền. Ngày mai ta sẽ độ kiếp, một khi vượt qua, phải tìm cơ hội diệt trừ Thủy Nhược Lan này.

Ta là anh hùng ngươi là giặc cỏ. Ngươi là anh hùng ta là giặc cỏ.

Nếu từ góc độ địch nhân mà xem xét Phương gia tam tử, Đoạn Thiên Nhai, Lão tổ Viêm gia không ai lại không phải là anh hùng. Nhưng là dưới ánh mắt Sở Vân ta đó chính là giặc cỏ nhất định phải tiễu trừ.

Thủy Nhược Lan cũng đồng dạng như vậy.

Dù cho nàng có mỹ lệ hơn gấp bội, cũng vẫn chỉ là giặc cỏ. Chỉ cần minh bạch một điều, dưới mặt nạ giả nhân giả nghĩa, chính là bộ mặt tràn đầy dã tâm của Thủy gia.

Mọi người đều hiểu rằng Thủy gia cùng Thư gia, căn bản là không thể điều hòa xung đột về lợi ích.

- Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, cho nên anh hùng thường cùng đồ mạt lộ, ví dụ cụ thể đó chính là vết xe đổ của Sở Bá Vương… Ta không phải là anh hùng, ta chỉ là Sở Vân. Giết không úy kỵ, không chùn bước, cũng không biết thương hương tiếc ngọc đối với đối với địch nhân. Chỉ cần là người cản đường ta, bất kể anh hùng hay là mỹ nhân, đều đối xử như nhau, giết giết giết!

…

Trời về đêm, bầu trời là một mảnh hắc ám, không trăng, lác đác vào ngôi sao, cô tịch điểm trên bầu trời. Gió biển mang theo cảm giác tươi mát, phả vào mặt.

Ào ào…

m thanh của thủy triều liên tục không dứt, từ phía bờ biển truyền thuận theo từng cơn gió truyền tới.

Sở Vân ngồi trên một tòa một đất không tên, nơi này là bên trong khu rừng rậm trên Thư gia đảo. Từ phía hắn nhìn lại, chỉ thấy một mảng lớn cây cối, nhẹ nhàng lay động theo từng cơn gió đêm. Dưới ánh sáng mờ mịt, lộ ra vẻ nặng nề. Giống như là cùng mặt biển phía xa xa dung hòa thành một, chậm rãi chảy xuôi xuống.

- Đoạn thời gian này, công việc mở rộng cơ sở hạ tầng đang hừng hực khí thế. Diện tích rừng rậm đã bị thu hẹp đi rất nhiều, bất quá thành quả của việc khai phá cũng khiến cho mọi người mừng rỡ.

Sở Vân suy nghĩ, ánh mắt chợt quét ngang qua ngọn núi lửa vô danh. Vô số công tượng được phân thành nhiều ban, thay phiên nhau tiến hành tu tạo suốt cả ngày đêm.

Sau khi tòa hùng thành được xây dựng xong, sẽ là phủ thành chủ mới. Nếu Sở Vân lại tìm được pháp môn cấu tạo lên Thiên đàn. Phủ thành chủ mới sẽ có một đầu Kiếp yêu với tư cách là thủ hộ thú. Chính thức được coi là tường đồng vách sắt rồi.

- Từ lúc trọng sinh đến nay, không ngừng chiến đấu, giống như là đi trên một sợi dây dây mắc trên vách núi, chỉ cần hơi phạm sai lầm, kết quả sẽ là vạn kiếp bất phục. Bất quá khá tốt là đều đã vượt qua, hết thảy đều đang phát triển một cách tốt đẹp. Hôm nay, Thiên Hồ cũng sắp độ Linh Yêu Kiếp, nếu là kiếp trước, quả thực là sự tình không thể tưởng tượng nổi. Mọi chuyện đều đang tốt đẹp giống như là ở trong mơ vậy.

Nghĩ tới đây, Sở Vân thở dài một hơi. Nhìn về phía Thư gia thành, chỉ trông thấy một bóng đen mờ mờ.

- Phụ thân biết rõ ta muốn độ kiếp, chỉ sợ là đã sớm không yên giấc. Còn có đám người Thủy Nhược Lan, chỉ sợ cũng biết ta chuẩn bị sắp độ Linh Yêu kiếp. Hừ hừ! Lúc này độ Linh Yêu kiếp, thế nhân đều biết, phong hiểm rất lớn. May mắn là ta có thế lực bảo hộ, bên trong tầng tầng lớp lớp vòng bảo hộ, đón đỡ không biết bao nhiêu là địch nhân. Bất quá vẫn không thể khinh thường.

324. Chương 138 : Thiên Hồ Độ Kiếp, Phi Nhận Phong Lao Kiếp

Chương 138 : Thiên Hồ độ kiếp, Phi nhận phong lao kiếp

Hắn vỗ tiên nang bên hông, thả ra Thiên Hồ.

Trong chiến đấu thu hoạch yêu tinh, đạp trên thi thể chúng mà tiến lên, là phương thức tăng tiến tu vi nhanh nhất. Liên tiếp đại chiến, hôm nay Thiên Hồ đã mọc ra phong vĩ thứ sáu, tu vi chín trăm chín mươi tám năm. Lông trắng như tuyết, trong gió nhẹ phất phơ. Sáu cái đuôi thực dài đong đưa ở phái sau lưng, chập chờn trong đêm. Đôi mắt đen láy, nhìn về phía Sở Vân mang theo nhu hòa cùng quyết ý.

Linh quang liên hệ, khiến nó cũng minh bạch được, hôm nay sẽ gặp phải khảo nghiệm cực lớn.

Xông qua được thì giống như cá chép vượt long môn, phá vỡ được gông xiềng, được Thiên địa thừa nhận, có được một con đường bằng phẳng để tiếp tục tiến lên. Nếu không qua được thì sẽ tử vong, rất ít trường hợp trọng thương sống sót, ngoại trừ bản thân là yêu vật khí vận, ví dụ như Trấn Yêu Tháp, Thiên Hồ hiển nhiên là không thuộc những trường hợp này.

- Đến lúc rồi, lão bằng hữu. Có thể đánh vỡ xiềng xích của số mệnh hay không, phải dựa vào một trận chiến này rồi!

Sở Vân vỗ vỗ đầu Thiên Hồ, Thiên Hồ nhẹ kêu một tiếng, cúi đầu, nhẹ nhàng cọ cọ lên trên trên người Sở Vân. Cho thấy mối liên hệ giữa song phương cực kỳ mật thiết.

Sở Vân lấy ra Thăng nguyên đan, đút cho Thiên Hồ một viên.

Thăng nguyên đan, chính là để sử dụng dưới loại tình huống này. Phí tổn luyện chế ra rất xa xỉ, một viên có thể tăng tu vi yêu thú lên một năm. Sở Vân đút cho Thiên Hồ ăn một viên, tu vi của nó liền tiến thêm một năm. Lập tức trên bầu trời, tiếng sấm trầm muộn rền vang. Hắn chỉ cho Thiên Hồ ăn một viên, tu vi mới chỉ đạt đến chín trăm chín mươi chín năm, nhưng yêu khí của Thiên Hồ lại càng thêm cường thịnh, đã khiến cho Thiên địa chú ý.

Răng rắc!

Một tia chớp lăng không giống như ngân xà, vạch qua bầu trời đêm. Khiến rất nhiều người đang ở trong mộng bừng tỉnh.

- Đã bắt đầu rồi sao? Hài tử, cố gắng lên…

Một đêm nay, Thư Thiên Hào không có ý định ngủ. Hắn đứng lặng trên mái nhà phủ Thành chủ, nhìn về phương hướng Sở Vân, trọng nội tâm không tự chủ được khẩn trương lên. Trên đảo lúc này, vô số những thế lực từ khắp nơi đang lưu lại, hắn phải ở đây trấn thủ cục diện. Huống hồ hắn hoàn toàn biết rõ thương thế của Thương Lam Hải Long. Biết là không giúp được gì, nếu cưỡng ép ra tay, ngược lại sẽ khiến cho Yêu kiếp càng thêm mạnh, đồng thời còn liên lụy đến Thương Lam Hải Long, khiến cho thương thế của nó tái phát mà vong.

- Thời tiết quỷ quái gì thế này, mẹ, đại gia ta vất vả lắm mơ mộng thấy Nhược Lan Tiên Tử, đang song túc song phi đây này!

- Cổ quái, sao lại có tiếng sấm giữa lúc trời trong thế này?

- Chẳng lẽ Thư gia muốn gây bất lợi cho chúng ta?!

Sứ đoàn khắp nơi cũng bị dị tượng của thời tiết kinh động, không ít thời kinh nghi đi ra khỏi phòng.

- Sớm vậy, đã muốn độ Yêu kiếp rồi sao?

Thủy Nhược Lan nhìn lên bầu trời đêm, rất nhanh phát hiện thấy bầu trời mây đen cuồn cuộn, từ khắp bốn phương tám hướng hội tụ về. Trên bầu trời chỉ một vài tia tinh quang, đã hoàn toàn bị bao phủ, biến thành một mảnh hắc ám, giống như là mạt nhật hàng lâm, khiến cho trong lòng mọi người cảm thấy mười phần áp lực.

- Quá bất ngờ rồi, nếu Sở Vân kéo dài thêm vài ngày, có lẽ sẽ có nhiều nhân thủ ẩn núp được vào trong sứ đoàn hơn. Ai…

Thủy Nhược Lan thầm thở dài một tiếng, có chút không cam lòng. Sở Vân sớm độ kiếp đã làm rối loạn kế hoạch của nàng.

- Bất quá cũng không phải là không còn cơ hội. Để xem Linh Yêu kiếp lần này của Sở Vân đến tột cùng là dạng gì?

- Yêu kiếp vốn bất định. Thiên Hồ lại là yêu thú tuyệt phẩm, Linh Yêu kiếp lần này, tuyệt đối không kém. Không biết sẽ là dạng yêu kiếp gì? Nếu là yêu kiếp thuần lôi hệ, hoặc là thuần hỏa hệ, thì tốt rồi.

Sở Vân tập trung tư tưởng, nhìn lên bầu trời đầy mây đen, không ngừng quay cuồng, hội tụ vào giải đất trung tâm, thầm thì thào.

Vù vù vù.

Gió lớn nổi lên quét qua Thiên địa. Cây cối trong rừng lắc lư kịch liệt, dường như là trời sắp nổi bão. Các loại yêu thú chạy toán loạn, mang theo tiếng gầm rú kinh hoàng, bỏ chạy ra ngoài rừng rậm.

- Gió?

Trong nội tâm Sở Vân trầm xuống, nhìn thấy giữa trung tâm kiếp vân màu đen nồng đậm đã hình thành một quang cầu màu nâu xanh, đánh xuống Thiên Hồ. Đạo quang cầu màu thanh hôi này, vừa mới thoát ly khỏi kiếp vân, đã hấp thu tất cả phong nguyên khí

bên trong không khí, bành trướng lên. Không ngờ biến thành một tòa tiểu thành, mang theo sức gió cuồng mãnh, tất cả đều đổ xuống Thiên Hồ.

Ánh mắt Sở Vân ngưng tụ, rõ ràng nhìn thấy phong cầu này được tạo thành từ vô số Phong nhận màu xanh. Phong nhận sắc bén, có thể cắt nát vạn vật. Vẫn còn ở trên không trung đã có vô số cây cối, Tiểu Yêu thú, bùn đất, bị sức gió vô cùng đáng sợ của phong cầu, hút vào bên trong. Bất luận thứ gì, vừa tiến vào lập tức bị tước thành vô số mảnh nhỏ, lại trong nháy mắt bị vô số Phong nhận vặn xoắn biến thành bụi phấn.

Uy lực thực đáng sợ!

Sức gió mạnh mẽ đến mức cho dù là mọi người đang ở bên trong Thư gia thành phía xa, cũng cảm giác được kình phong đạp vào mặt.

- Đây là có người độ kiếp! Linh Yêu kiếp, hẳn là Thiên Hồ của Sở Vân!

Rất nhiều người lập tức nhìn ra môn đạo.

- Phong cầu này lớn như vậy. Có lẽ chính là Phi nhận phong lao kiếp. Một khi bị phong cầu đáng sợ này hút vào, lập tức giống như là rơi vào trong lao lung bị thiên đao vạn quả chém thành thịt nát, cuối cùng vong mạng.

Có người sợ hãi than.

- Ha ha! Tốt! Phi nhận phong lao kiếp là yêu kiếp uy lực cực kỳ cường đại. Lần này Sở Vân gặp nạn rồi.

Trong sứ đoàn rất nhiều người đang có chút hả hê.

- Nếu Thiên Hồ táng thân trong kiếp nạn này, đối với Sở Vân hay đối với thế lực Thư gia đều sẽ là một đả kích trầm trọng! Ảnh hưởng cực lớn. Thư gia quật khởi quá mãnh liệt, xem ra ngay cả lão thiên cũng nhìn không vừa mắt, đánh xuống yêu kiếp cường đại như vậy!

Rất nhiều người đều không có ý tốt mang theo ánh mắt chờ đợi, chăm chú quan sát Sở Vân phía xa xa, còn có một vài người muốn rời khỏi Thư gia thành, tiến gần về phía đó quan sát Sở Vân độ kiếp.

- Đảo chủ có lệnh, Thiếu đảo chủ đang độ kiếp, tất cả mọi người đều không được rời khỏi Thư gia thành. Kẻ trái lệnh, không cần bẩm báo, giết ngay tại chỗ!

Vũ Đại Đầu một thân giáp sĩ, trầm trọng giữ vững vị trí cửa thành, không để bất cứ người nào ra khỏi thành. Phía sau hắn là tinh binh Chuông Đồng võ trang đầy đủ, còn khẩn cấp điều động đến cả tinh binh Hải Giao. Tinh kỳ theo gió phất phới bay, cả đám đều đằng đằng sát khí, khuôn mặt như sắt.

325. Chương 139 : Lục Thần Phi Hôi Kiếp, Dạ Vũ (thượng)

Chương 139 : Lục Thần Phi Hôi Kiếp, Dạ Vũ (thượng)

- Đáng giận, rõ ràng đã chuẩn bị ứng phó chu đáo đến như vậy. Vốn là còn muốn…

- Cường long không áp được địa đầu xà, đối phương quân dung cường đại, tốt hơn vẫn là quan sát từ phía xa!

Có người xao động, muốn động quyền cước, cưỡng ép xông ra. Đã bị người kéo lại, chỉ tay về phía thân ảnh Thư Thiên Hào trầm ổn như núi đứng trên đỉnh phủ thành chủ, lập tức cảm thấy không ổn. Mọi người không có biện pháp nào, bị Thư gia quân ngăn cản, đành phải hậm hực quay lại

- Phong kiếp đệ nhất trọng bị Sở Vân đỡ được rồi!

Có người hô to.

- Thiên Hồ không hổ là yêu thú tuyệt phẩm, vì triệt tiêu lần phong kiếp này, trong thời gian ngắn đã tung ra ít nhất mười loại đạo pháp, liên tục làm suy yếu đệ nhất kiếp. Đến khi phong cầu chỉ còn to bằng một chiếc xe ngựa, lại dùng đạo pháp phòng hộ hành thổ ngạnh kháng.

Có người sợ hãi than.

- Vượt qua đệ nhất kiếp rồi. Bất quá Phi nhận phong lao kiếp cũng không chỉ có như vậy…

Thư Thiên Hào chăm chú nhìn về phương xa, lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi lạnh. Sở Vân độ kiếp so với việc bản thân độ kiếp hắn còn cảm thấy lo lắng hơn.

- Thiên Hồ là yêu thú tuyệt phẩm, lần độ kiếp này lại đang ở trạng thái đỉnh phong.

Vượt qua số kiếp lần thứ nhất, cũng không quá kỳ lạ. Mấu chốt vẫn là số kiếp phía sau…

Bầu trời vốn đen như hũ nút, lúc này lại lộ ra một vòng ánh sáng màu lam. Trong không khí độ ẩm trở nên cực cao, thanh âm sóng cả cuồn cuộn, truyền đến vang vọng toàn bộ Thư gia đảo. Giống như là trên đỉnh đầu mọi người đang treo một đại dương cực lớn, chỉ là bị kiếp vân che khuất mà thôi.

Thấy tình cảnh này, thần sắc Thư Thiên Hào đại biến.

- Đây không phải là Phi nhận phong lao kiếp!

Thân hình Sở Vân chấn động.

Xoạt!

Trong lúc mọi người còn đang khiếp sợ, bàn tán ầm ĩ, kiếp vân đã giống như một con hồng hoang cự thú, mở cái miệng cực lớn giống như chậu máu ra, một đạo thủy trụ khổng lồ, có đường kính ước chừng hơn mười trượng, giống như Cửu Thiên Ngân Long hạ phàm, như ngân hà ngập trời đổ xuống hồng trần, mang theo uy thế phô thiên cái địa, ầm ầm nện xuống.

Thủy quang xanh thăm thẳm, dưới nền trời đen kịt đã trở thành tia sáng duy nhất.

Thủy nguyên khí mãnh liệt, tung hoành bốn phía, sóng nước bàng bạc có xu thế hình thành một tiểu đại dương.

- Mẹ ơi! Lần yêu kiếp này lại là Lục thần phi hôi kiếp!

Bên trong đám sứ đoàn, những người nhãn quang cao minh, nhìn thấy cảnh tượng như thế, lập tức kinh hãi hô lên.

Lời này giống như một tảng đá lớn ném xuống mặt hồ phẳng lặng lập tức nhấc lên tầng tầng sóng gió.

- Có trò hay coi rồi! Lục thần phi hôi kiếp, trong quá khứ mười kẻ độ kiếp không còn đến một. Ha ha, Sở Vân quá kiêu ngạo đến mức ngay cả lão thiên cũng nhìn không vừa mắt rồi.

Rất nhiều người có chút hả hê. Sở Vân phát triển, mang cho bọn hắn áp lực cực lớn.

Bọn hắn sẽ vô cùng vui vẻ nếu Thiên Hồ của Sở Vân mất mạng trong Linh Yêu kiếp lần này.

"Có lẽ không cần phải xuất động Ám kỳ cũng có thể diệt trừ được Thư gia…"

Trong tròng mắt của Thủy Nhược Lan in hình thủy quang thao thao bất tuyệt, tận đáy lòng bất chợt dâng lên một cỗ cảm giác chờ mong.

- Ầm ầm!

Tiếng bạo tạc đinh tai nhức óc, giống như là hàng vạn tiếng sấm sét đồng thời nổ vang. Sở Vân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy sóng nước ngập trời, đổ ập xuống mặt đất. So sánh với cơn sóng lớn này, thân hình Sở Vân thực sự là quá nhỏ bé, giống như là một con voi và một

con kiến. Đối mặt với Thiên uy cấp độ này, nội tâm Sở Vân không khỏi trùng xuống, cảm thấy áp bức trầm trọng giống như bị một ngọn núi lớn đè nặng trên người. Nếu đổi lại một Ngự yêu sư phổ thông, chỉ sợ là đã sớm kinh hoàng đến chết lặng cả người hoặc là triển khai thất thường rồi. Bất quá trên con đường nhân sinh, Sở Vân đã đạt đến cảnh giới "Bất hoặc", tâm thần luôn ở trạng thái bình tĩnh, vẫn suy nghĩ:

- Ngũ hành tương sinh tương khắc, cho dù là yêu kiếp thì vẫn phải tuân theo đại đạo.

Thổ khắc thủy, tối ưu nhất là nên chủ dùng đạo pháp hành thổ!

Dưới sự chỉ huy của Sở Vân, bốn chân Thiên Hồ đạp lửa, bay thẳng lên trời. Các loại đạo pháp hành thổ, liên tiếp được tung ra.

Mặc dù cơn sóng lớn liên tục bị suy yếu, nhưng cuối cùng bởi vì thể tích quá lớn, cho nên thân ảnh Thiên Hồ hoàn toàn bị chôn vùi trong sóng nước. Ngay cả tiếng gầm thét của Thiên Hồ, cũng bị tiếng sóng nước ngập trời che phủ. Thiên Hồ giống như là một con thuyền nhỏ đang vật lộn trong cơn bão dữ, hơi nước đánh tan từng tầng từng tầng đạo pháp phòng ngự hành thổ vây quanh Thiên Hồ, Thiên Hồ phun ra từng ngụm máu

tươi, hai con ngươi trong sáng cũng đã hoàn toàn bị ánh sáng màu xanh da trời bao phủ, dường như sắp mất phương hướng dưới uy lực khủng bố của Thiên địa.

- Thiên Hồ, gắng chịu đựng!

Sở Vân cảm thấy không ổn, lập tức thông qua linh quang hô hoán, truyền đạt tin tức khích lệ. Thiên Hồ được khích lệ, dũng khí tăng gấp đôi, mặc kệ bị bao nhiêu lần sóng kích, vẫn cứng rắn chống cự, chiến ý bất khuất chèo chống thân thể nó. Con sóng này cũng

phi thường quỷ quái, ngưng tụ ở giữa không trung, dòng hải lưu chỉ quay vòng xung quanh Thiên Hồ, không hề rơi xuống. Từ đằng xa nhìn lại giống như là một hải dương nhỏ treo trên bầu trời, vô cùng đồ sộ.

- Chịu đựng…

Trên mái nhà phủ thành chủ, ánh mắt Thư Thiên Hào bạo trướng, chăm chú nhìn thân ảnh nhỏ nhắn của Thiên Hồ trong sóng nước ngợp trời.

- Chết đi! Chết, chết, chết…

Bên trong sứ đoàn, vô số kẻ đang âm thầm nguyền rủa, vô cùng hy vọng Thiên Hồ sẽ không gượng dậy nổi, bị sóng nước nhấn chìm. Nhưng mà lần lượt hy vọng để rồi thất vọng.

Thiên Hồ cuối cùng vẫn trụ vững được, toàn thân nó đã ướt nhẹp, bộ lông vì phải ngâm nước đã biến thành vô cùng bết bát, mở miệng thở dốc, tuyệt đối bị thụ thương không nhẹ.

- Thiên Hồ cuối cùng vẫn là Thiên Hồ, chiến lực của yêu thú tuyệt phẩm quả nhiên vô cùng khủng bố!

- Không ngờ lại vượt qua được, bất quá xem ra vẫn bị thương.

- Phù…

Thủy Nhược Lan thở dài, ánh mắt hết sức phức tạp.

Thiên Hồ hạ xuống, Sở Vân lập tức đút cho nó ăn đan dược đã chuẩn bị từ trước.

Nhưng chưa được một khắc, trong kiếp vân lại tỏa ra ánh vàng rực.

Một đạo trường thương cực lớn màu hoàng kim, đầu thương chúc xuống, mũi thương trực tiếp chỉ thẳng vào Thiên Hồ. Bầu không khí lập tức biến thành vô cùng nặng nề, giống như là nơi này đã biến thành một chiến trường, sát khí trầm trọng.

- Đây chính là Kim Thần Kiếp trong Lục Thần Phi Hôi Kiếp. Hành hỏa khắc kim…

Sở Vân thì thào nói, bỗng nhiên thanh âm chợt biến lớn.

- Thiên Hồ, dùng Diệt Thế Hồng Liên!

326. Chương 140 : Lục Thần Phi Hôi Kiếp, Dạ Vũ (hạ)

Chương 140 : Lục Thần Phi Hôi Kiếp, Dạ Vũ (hạ)

Thiên Hồ lập tức huy động lực lượng toàn thân, từ trong miệng phun ra một đóa hỏa liên nho nhỏ. Xích viêm hỏa liên nhanh chóng hấp thu đại lượng hỏa nguyên khí trong không khí, sau đó bành trướng lên rồi đụng thẳng vào đầu Kim thương. Vô số tiếng nổ cực lớn liên tục vang lên, sóng nhiệt tỏa ra bốn phía, hỏa diễm bay lượn ngập trời, kim thương bị ngọn lửa nung chảy, đầu thương cực lớn lập tức bị rút lại chỉ còn một nửa.

- Tiếp tục dùng Diệt Thế Hồng Liên!

Sở Vân đại hỷ, hạ lệnh thêm lần nữa.

Thương thế của Thiên Hồ không nhẹ, nỗ lực thôi phát thêm một đóa Hồng Liên, triệt để tiêu trừ kim thương.

- Làm tốt lắm!

Thư Thiên Hào mắt thấy sắp kết thúc, hưng phấn vỗ tay một cái, nét mặt vô cùng vui mừng, so với Sở Vân còn cao hứng hơn. Đoàn sứ giả thì giống như đưa đám, than ngắn thở dài.

- Tại sao có thể như vậy? Thiên Kiếp sao lại bất lực?

- Thiên Hồ lại phối hợp cùng đạo pháp tuyệt phẩm, chiến lực quá khủng bố. Khó trách Trữ gia đảo, Viêm gia đảo đều bị công phá.

- Mỗi một bản đạo pháp tuyệt phẩm đều là kỳ trân của thế gian. Cho dù khoảng cách xa như vậy, vẫn có thể cảm nhận được một luồng nhiệt lực cực nóng bức tới, thực sự quá đáng sợ.

Rất nhiều người nhìn lên Thiên Hồ dưới bầu trời đêm, miệng lưỡi khô khốc, thể xác và tinh thần đều vô cùng chấn động.

Sau Kim Thần Kiếp, lại là Mộc Thần Kiếp. Đây là một con trường long hoàn toàn do tinh khí mộc hành tạo thành, thân thể màu xanh biếc, cơ hồ đã ngưng tụ thành thực chất, trong không trung kịch chiến vô số lần cùng với Thiên Hồ. Trường long Mộc thương thế cho bản thân. Một kiếp này phải tiêu hao thời gian bằng ba kiếp trước cộng lại.

Cuối cùng Thiên Hồ thắng hiểm, quả thực là mười phần gian khổ, bộ lông trắng như tuyết lúc này đã loang lổ vết máu. Yêu nguyên cũng đã bị tiêu hao một bộ phận lớn, chiến lực còn lại chưa được đến một nửa trạng thái bình thường. Các loại đạo pháp liên tiếp được

tung ra, rốt cục cũng phá tan được mộc long. Sau khi Thiên Hồ hạ xuống, Sở Vân lại lập tức đút cho nó ăn vô số đan dược. Những đan dược này đều có giá trị cực lớn, tuyệt đại đa số đều là cướp được từ trên Trữ gia đảo cùng Viêm gia đảo. Chỉ trong giây lát, số lượng đan dược mà Sở Vân cấp cho nó đã vượt qua tổng số thuế thu được trong vòng năm năm của một tòa hải đảo cấp trấn.

Vốn từ xưa đến nay, mỗi lần độ Linh yếu kiếp đều sẽ xảy ra loại tình huống này. Chỉ bằng vào một mình yêu thú muốn độ qua Linh Yêu kiếp, đó là hy vọng vô cùng xa vời. Yêu thú tư chất hạ đẳng hoặc trung đẳng, Linh Yêu kiếp sẽ yếu hơn một chút. Yêu thú tuyệt phẩm, thượng đẳng có thể một mình vượt qua Linh Yêu kiếp là chuyện mười phần hiếm thấy, trong vạn không có một. Bất quá nếu có Ngự yêu sư trợ giúp, tỷ lệ sẽ được tăng

gấp vài chục lần. Đặc biệt nếu giống như Sở Vân, có được sự chuẩn bị đầy đủ, sau lưng lại có thế lực trợ giúp, có thể thoải mái sử dụng vô số tài nguyên, quả thực là một sự trợ giúp cực kỳ to lớn. Nếu Thiên Hồ không có được những đan dược, đạo pháp này, chỉ sợ

là đã sớm mất mạng. Còn nói gì đến hiện tại?

- May mắn là vét sạch được Trữ gia đảo, sau đó lại công phá được Viêm gia đảo, nếu không với nội tình của Thư gia, tuyệt đối không đủ để trèo chống tiêu hao lớn như vậy.

Nội tâm Sở Vân âm thầm cảm thấy may mắn, Thiên Hồ độ kiếp, thân hắn cũng ở trong đó, tiêu hao tinh thần cũng mười phần khủng bố. Nhất là vừa nãy chỉ huy Thiên Hồ tác chiến cùng Mộc long, quả thực là mười phần khốn khổ, gần như là đã hoàn toàn kiệt lực. Tính toán từng li từng tí mới có thể tích lũy từng chút từng chút ưu thế, cuối cùng một lần chuyển thành thắng thế.

- Lục Thần Phi Hôi Kiếp, chỉ còn lại hai kiếp. Cố lên, lão bằng hữu!

Sở Vân vỗ vỗ đầu Thiên Hồ, nhẹ giọng khích lệ.

Toàn thân Thiên Hồ đẫm máu, tứ chi chèo chống lấy thân thể, nhẹ nhàng run rẩy trong gió. Nó dùng đầu cọ cọ lên ***g ngực Sở Vân, kêu lên một tiếng, thanh âm khàn khàn nhưng lại tràn đầy chiến ý. Gió bỗng nhiên ngừng thổi. Bầu không khí vô cùng nặng nề, kiếp vân càng thêm mãnh liệt gấp mấy lần. Một mảnh tối đen như mực, khiến cho người ta có cảm giác giống như là lúc nào cũng có thể đổ ập xuống, vô cùng khủng bố.

- Lục Thần Phi Hôi Kiếp, càng gần đến cuối cùng, uy lực lại càng thêm kinh khủng!

- Lần này đến tột cùng sẽ là số kiếp gì? Ta cảm thấy cực kỳ bất an, giống như là sắp đến ngày tận thế vậy!

- Đáng chết, không phải sẽ bị tai bay vạ gió, tự nhiên bị Sở Vân liên lụy chứ?

Bên trong sứ đoàn, vô số người không khỏi bắt đầu kinh hồn táng đảm, bị bầu không khí vô cùng nặng nề tràn ngập trong thiên địa chấn nhiếp. Uy thế đạo yêu kiếp thứ năm, so với mấy lần trước còn kinh khủng gấp vài lần. Kiếp vân dường như đang tích tụ vật gì đó, vô cùng chậm chạp, trong không gian uy áp của thiên địa đã dày đặc đến mức gần như là biến thành thực chất, khiến cho Sở Vân cũng cảm thấy vô cùng áp lực.

- Đến tột cùng sẽ là thứ gì? Cái này!

Hai mắt Sở Vân mở lớn, ngửa đầu nhìn lên, thần sắc lập tức biến thành vô cùng kinh hãi.

Chỉ thấy kiếp vân dày đặc chợt tách ra, một ngôi sao tạo thành từ đất đá cực lớn chậm rãi từ trên không trung rơi xuống. Nó lớn đến mức ngay cả tòa núi lửa vô danh trên Thư gia đảo cũng không thể sánh bằng. Cứ như vậy, chầm chậm rơi xuống lại khiến cho tất cả mọi người cảm thấy hãi hùng khiếp vía. Thổ Thần Kiếp này thực sự quá khủng bố rồi! Không ngờ lại là một ngôi sao hình thành từ cô đọng Thổ nguyên khí!

- Đáng chết, nếu mà lúc này có Hóa thổ đạo pháp trong tay thì tốt rồi!

Sở Vân cắn răng, cố gắng trụ vững, vội vàng ra lệnh cho Thiên Hồ xuất thủ, dốc hết yêu nguyên, tung ra đủ loại đạo pháp, lấy đạo pháp hành mộc làm chủ. Cật lực làm suy yếu ngôi sao cực lớn này!

- Hành thổ bị hành mộc khắc chế, may mắn khi vơ vét Trữ gia đảo, cùng trợ giúp từ Viêm gia đảo, đạo pháp hành mộc cũng không thiếu hụt!

Trạng thái lúc này của Thiên hồ đã không đủ để thúc dục Diệt Thế Hồng Liên, bất quá đã có đạo pháp hành mộc trong tay, luân phiên sử dụng. Thổ tinh dưới sự công kích liên tục của đạo pháp hành mộc, rất nhanh đã thu nhỏ lại. Chỉ là thể tích của nó thực sự quá lớn, yêu nguyên của Thiên Hồ lại liên tục tiêu hao, rất nhanh đã bị dồn vào tuyệt cảnh yêu nguyên cạn kiệt.

Thiên Hồ có tư chất tuyệt phẩm, so với yêu thú cùng cảnh giới, bản thân nó đã là yêu thú có thể dự trữ được lượng yêu nguyên cao nhất.

327. Chương 141 : Linh Yêu Kiếp Triệt Để Bạo Nộ (thượng)

Chương 141 : Linh Yêu kiếp triệt để bạo nộ (thượng)

Sau mỗi lần độ kiếp, lại có được vô số đan dược bổ sung khí huyết cùng yêu nguyên, nhưng vẫn không thể theo kịp tốc độ tiêu hao, đủ để có thể thấy được Lục Thần Phi Hôi Kiếp kinh khủng đến cỡ nào. Đây là yêu kiếp khó khăn nhất mà Sở Vân trải qua trong cả hai kiếp người, không chỉ là khảo nghiệm cuối cùng của Thiên Hồ, cũng là lần khiêu chiến gian khổ nhất mà hắn phải trải nghiệm.

- Bắt đầu Thổ Thần Kiếp? Cơ hội tốt, lập tức động thủ!

Đúng lúc này dị biến nổi lên, một tiếng quát yêu kiều vang lên, hơn mười thân ảnh hắc sắc, đột nhiên lăng không xuất hiện. Tất cả đều cầm binh khí trong tay, phân thành hai đạo.

Một đạo đánh tới Sở Vân, một đạo phi thẳng về phía Thiên Hồ.

- Dạ Vũ!

Sở Vân cả kinh, thật không ngờ cho dù đã phòng bị kỹ càng, vẫn bị địch nhân đánh lén. Nhất là lại đúng thời khắc mấu chốt này, thời gian qua dần Thiên Hồ sắp không chống đỡ nổi, đám người này lại ngang nhiên động thủ, đã đẩy Sở Vân vào tình cảnh cực kỳ bị

động.

- Thích khách là Dạ Vũ, kẻ đứng sau chắc chắn sẽ là đám người Thủy gia Vũ đảo.

Thủy Nhược Lan lần trước dâng tặng Hoán Nhiên Tạo Hóa Đan, lần này lập tức tổ chức Dạ Vũ tiến hành ám sát.

Quả nhiên là khẩu phật tâm xà, thế nhân có thể hoài nghi tất cả, nhưng tuyệt đối sẽ không hoài nghi nàng.

Sở Vân vừa kinh vừa sợ, lập tức rút ra Túy Tuyết Đao. Đối với tình huống này, hắn cũng đã có chuẩn bị tâm lý. Túy Tuyết Đao chống lại thủ lĩnh thích khách. Đối phương mặc một bộ hắc y bó sát người, lộ ra thân thể yêu kiều, tay cầm một thanh chủy thủ, hàn khí lẫm

lẫn, dĩ nhiên là một kiện Linh Yêu binh. Tổ chức thích khách Dạ Vũ, nam nữ phân thành hai tổ riêng biệt. Tổ nữ thực lực cùng địa vị so với tổ nam còn cao hơn rất nhiều.

Lần này tấn công Sở Vân đều là nữ thích khách thuộc tổ "Thư thích khách"

- Dạ Vũ xuất thủ, không lưu người sống! Thiên Hồ chắc chắn phải vẫn lạc, vĩnh biệt Sở Vân!

Mười bốn nữ thích khác đều che mặt, toàn thân hắc y, đồng thanh quát. Các nàng có đạo pháp ẩn thân đặc thù, như những hạt mưa bụi, theo gió ẩn mình vào trong màn đêm, lặng lẽ giết người.

Keng!

Chủy thủ xẹt qua, tràn đầy khí tức âm u, tàn nhẫn.

Mắt thấy sắp đắc thủ, đột nhiên xuất năm đạo quang hoa, ngăn cản đại bộ phận công kích.

- Bảo hộ Thiếu chủ!

Lão Hồng Thương, Kiều Lão Hầu Tử, Lão Ngư Vương đồng thanh hét lên, tất cả cầm yêu binh trong tay, kịp thời xuất hiện giải vây cho Sở Vân. Hai người Nhan Khuyết cùng Kim Bích Hàm, một người xuất ra Đại Yêu thực Tấn lôi đằng, đằng tiên loạn vũ. Người còn lại thả ra Đại Yêu thú Kim Ngọc Tiên Điệp, nhiếp hồn phách đối phương đưa vào mộng cảnh, ngăn cản hầu hết thế công hung mãnh của đối phương. Đây chính là chỗ tốt khi có thế lực sau lưng, Sở Vân an bài những người này xung quanh mình, phòng trước không hại.

Lúc này năm người đã kịp thời ra tay, kéo hắn từ bên bờ vực thất bại trở về. Trì hoãn thở ra một hơi, Sở Vân lập tức hét lớn:

- Tăng Quang Thiêm Thải, Kỳ Môn Tam Tài!

Kỳ Môn Tam Tài là đạo pháp kỳ diệu thượng đẳng, có thể lập tức bổ ra ba đao, mỗi đao lại có thể sử dụng một loại đạo pháp khác nhau, nháy mắt có thể bạo phát ra lực lượng cực lớn. Tăng Quang Thiêm Thải cũng là đạo pháp huyền diệu thượng đẳng, một lần tăng phúc, lập tức từ "tam liên kích" biến thành "lục liên kích". Sở Vân trước tiên dẫn bạo Tuyết Nha. Túy Tuyết Đao hóa lớn, thân đao bạo trướng lớn gần bằng một cánh cửa, tỏa ra ánh sáng như tuyết vô cùng chói mắt. Sau đó là Đại Long Văn cuồng bạo cùng Tuyết Nha Thiên Trùng. Trong chớp mắt, âm thanh rồng ngâm rung trời. Đao phong lạnh lẽo điên cuồng tàn phá bốn phía, ánh đao sáng như tuyết dưới nền trời đêm trở

thành vật chói mắt nhất trong toàn bộ thiên địa. Đôi mắt của đám thích khách Dạ Vũ vốn lạnh lùng, cũng không khỏi toát ra thần sắc kinh hãi. Cho dù là thủ lĩnh thích khách, sắc mặt cũng biến thành trắng nhợt, nội tâm cả kinh:

- Đao pháp quá hung mãnh!

Rầm rầm rầm rầm rầm!

Ánh đao khủng bố, quét sạch Thiên địa, phá nát thương khung, mênh mông bàng bạc, giống như là tuyết lở, bao phủ toàn bộ đám thích khách vây công Sở Vân. Trong đám thích khách, chỉ có thủ lĩnh thích khách là kịp cấp tốc lùi lại, sau đó điên cuồng phun máu tươi.

Sáu người còn lại bị đao khí nhập thể, áo giáp trên người lập tức vỡ nát, tâm mạch bị xé rách, huyết dịch toàn thân đông cứng lại, trái tim ngừng đập. Các nàng ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, toàn thân bị đóng băng, sau đó lập tức bị đao khí cuồng

bạo xé toạc thành những khối thịt đông lạnh cuối cùng hoàn toàn chìm vào bên trong uy lực cường của đao pháp, chính thức bị đánh thành cặn bã.

- Tại sao hắn có thể phát ra lực lượng công kích cường đại như thế?!

Thủ lĩnh thích khách hoa dung thất sắc, tuyệt đối không ngờ rằng tràng diện lại đột biến thành như vậy. Vừa rồi còn đang chiếm hoàn toàn ưu thế, Sở Vân vừa ra tay, cục diện lập tức bị đảo ngược, hoàn toàn bất đồng!

Phi Huyền Ngự Thiên Đao!

Trong mắt Sở Vân bạo phát thần quang, đột nhiên làm ra động tác khiến cho thủ lĩnh thích khách kinh ngạc vạn phần, không ngờ hắn quăng Túy Tuyết Đao trong tay ra giống như là một mũi ám khí. Túy Tuyết Đao khẽ ngâm một tiếng, xẹt qua một đạo ánh sáng trong không trung, nhanh chóng áp sát thủ lĩnh thích khách.

- Đạo pháp tuyệt phẩm?

Thủ lĩnh thích khách lập tức cả kinh, đồng tử co rụt lại, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt biến thành tuyệt vọng. Nhưng một khắc Túy Tuyết Đao sắp xuyên thủng nàng, đột nhiên xuất hiện hai bóng đen, một trái một phải, ngạnh kháng công kích của Túy Tuyết Đao, vì thủ lĩnh thích khách tranh thủ lấy một đường sinh cơ! Một đường sinh cơ chỉ trong sát na.

- Khá lắm! Không ngờ Dạ Vũ vẫn ẩn tàng phục binh!

Nội tâm Sở Vân chấn động, hắn thấy được hai thân ảnh ngăn cản Túy Tuyết Đao, máu tươi phun tung tóe, Đại Yêu binh trong tay vỡ thành từng khúc, thân thể mềm mại giống như diều đứt dây bay thẳng về phía xa, nện xuống mặt đất, hương tiêu ngọc vẫn. Bất quá bằng việc các nàng trả giá bằng tính mạng, thủ lĩnh thích khách đã giữ lại được một mạng. Nàng móc ra một viên đan dược, nhanh chóng nuốt vào. Máu tươi lập tức dừng

chảy, linh quang trong cơ thể chợt bạo trướng lên gấp mười, hai mắt tỏa ra huyết quang cực kỳ khủng bố!

Đây chính là Tịch Diệt Đan nổi tiếng nhất trong tổ chức Dạ Vũ!

Phục dụng một viên, dược tính qua đi trước mắt chỉ còn một con đường chết! Nhưng trong một thời gian ngắn, có thể khôi phục thương thế với tốc độ chóng mặt, linh quang tăng gấp mười lần.

Liều mạng rồi!

Thủ lĩnh thích khách phát ra tiếng cười dữ tợn, nhìn Sở Vân tay không tấc sắt, trong mắt toát ra đậm đặc sát cơ:

- Không có Túy Tuyết Đao trong tay, để xem ngươi ngăn cản Linh Yêu chủy thủ trong tay ta bằng cách nào!

328. Chương 142 : Linh Yêu Kiếp Triệt Để Bạo Nộ (hạ)

Chương 142 : Linh Yêu kiếp triệt để bạo nộ (hạ)

Nhưng đúng lúc này, vẻ mặt dữ tợn của nàng chợt cứng lại. Chỉ thấy Sở Vân chợt vẫy tay một cái, Túy Tuyết Đao vốn đã bay ra xa chợt hóa thành thân ảnh một con tuyết long, bay trở lại trong tay hắn. Đây là đạo pháp trung đẳng mà lúc trước hắn đóng băng phong ấn Thiết Tuyến Long Du Thương của Thiết Ngao, sau đó lấy được từ bên trong cây thương này — Du Long Hồi Hải. Tác dụng của đạo pháp này là có thể triệu

hoán Túy Tuyết Đao, tạo thành một quỹ tích di chuyển phức tạp trên không trung sau đó trở về bên trong tay hắn!

Túy Tuyết Đao trong tay, khí thế Sở Vân một lần nữa tăng vọt!

Sắc mặt thủ lĩnh thích khách vốn đầy kiên nghị cùng lãnh khốc, lúc này đã biến thành ngưng trọng cùng do dự.

Mạnh như vậy sao?

Thực sự quá sức tưởng tượng, không ngờ đối phương mới chỉ có mười bốn tuổi.

Đây chính là thiên tài sao?

- Bất quá, như thế cái chết của ta mới có giá trị. Bóp chết một thiếu niên thiên tài từ lúc còn chưa trưởng thành, suy nghĩ một chút thôi đã khiến toàn thân cảm thấy hưng phấn!

Do dự trong ánh mắt chỉ lóe lên trong chốc lát, thủ lĩnh thích khách đã điều chỉnh lại tâm tình. Nàng cười đầy âm lãnh, thân hình đột nhiên biến mất. Sắc mặt Sở Vân lập tức trầm xuống, thích khách Dạ Vũ có trong tay đạo pháp ẩn thân, có thể hòa mình vào cảnh vật chung quanh, không lộ một chút tung tích, khiến cho người khác khó lòng phòng bị.

- Đáng giận, loại đạo pháp ẩn thân này ít nhất cũng phải là loại thượng đẳng! Đạo pháp dò xét phổ thông, căn bản là vô dụng!

Địch tối ta sáng, Sở Vân triệt để lâm vào bị động.

Thiên kiếp lâm đầu, thích khách tùy thời sẽ ra tay, yêu nguyên Thiên Hồ cũng đã cạn kiệt.

Lần đại kiếp này, Sở Vân đã rơi vào tử cục nguy hiểm nhất!

Không có cách nào khác Sở Vân đành phải thu hồi Thiên Hồ, tiến vào bên trong tiên nang Tinh Hải Long Cung. Đồng thời liên tục huy đao chém ra đạo pháp cường đại lên trên thổ tinh đang chầm chậm rơi xuống. Đúng lúc này, thủ lĩnh thích khách chợt hiện thân ngay bên cạnh Sở Vân, chủy thủ không phát ra một tia sáng nào, mang theo một nhát cắt u ám, lướt qua cổ họng của Sở Vân. Nếu một kích này đánh trúng, yết hầu Sở Vân chắc chắn sẽ bị cắt nát, huyết dịch phun ra mãnh liệt, mất mạng ngay tức khắc. Sở Vân chợt quát một

tiếng, đao thuật cảnh giới đại thành lập tức phát huy ra tác dụng. Túy Tuyết Đao kịp thời quét ngang qua, va chạm cùng chủy thủ. Song phương chợt hợp chợt phân, ánh mắt như đao, một lần nữa giao thủ giữa không trung, cuối cùng rơi vào tinh thế giằng co. Lấy hai người làm trung tâm, chung quanh là bảy thích khách cùng với năm người phía Sở Vân tiến hành hỗn chiến.

- Ha ha! Bây giờ ngươi thu hồi Thiên Hồ thì được cái gì? Yêu kiếp phủ xuống, đã tập trung lên Thiên Hồ, mặc kệ Thiên Hồ của ngươi trốn vào kiện tiên nang kia cũng chỉ là vô dụng thôi!

Thủ lĩnh thích khách cười đầy âm hiểm, dụng tâm hiểm ác, ý đồ muốn đánh tan ý chí chiến đấu của Sở Vân. Khuôn mặt Sở Vân lạnh lùng, nhất tâm tứ dụng. Một bên hắn linh quang hô hoán, mệnh cho Thiên Hồ bên trong tiên nang phục dụng đan dược, một bên

khống chế Nguyệt Thỏ sử dụng đạo pháp "Nhất thời ngũ khắc", trợ giúp Thiên Hồ tiêu hóa đan dược, cùng lúc đó lại chú ý đến Thổ Thần Kiếp trên bầu trời, cuối cùng mỗi giây mỗi phút đều đề phòng thích khách thủ lĩnh.

Nếu là chính diện giao phong, thủ lĩnh thích khách căn bản không phải là đối thủ của Sở Vân. Nhưng nếu bàn về tạo nghệ tập kích, Sở Vân căn bản đuổi không kịp đối phương. Điểm chết người nhất chính là tình hình lúc này vô cùng bất lợi cho Sở Vân.

Thủ lĩnh thích khách chỉ cần cầm chân hắn, khiến cho hắn không có thời gian đối phó với Thổ Thần Kiếp ở trên đầu. Đến cuối cùng có thể dựa vào uy lực của Thiên địa, tặng cho Sở Vân một kích trí mạng.

Sở Vân bỗng dưng ngửa đầu cười ha hả.

Thủ lĩnh thích khách vốn đã cảm thấy nắm chắc thắng lợi trong tay, nghe tiếng cười này, sắc mặt lập tức biến đổi:

- Ngươi chết đến nơi rồi còn cười cái gì?

- Ta cười chính là bản thân lâm vào tuyệt cảnh, sinh tử một đường, đi sai một bước, trước mặt chính là kết cục phân thân toái cốt. Loại cảm giác này thực sự không tệ,

nhiệt huyết trong người sôi trào, chiến ý trong ngực bành trướng! Thực sư là sướng khoái lâm li, dưới sinh tử lại có thể cảm nhận được sinh mệnh thuần túy nhất, lực lượng cùng khát vọng nguyên thủy nhất. Càng chiến đấu ta lại càng cảm giác được giá trị tồn tại của bản thân! Đến đi, chiến đấu đi! Bất kể là Dạ Vũ hay là Thiên Địa, Sở Vân ta đều sẽ chiến! Chiến! Chiến!

Tiếng cười to, vang vọng thiên địa!

Tráng hoài kích liệt, hào tình tứ dật!

- Sở Vân…

Kim Bích Hàm nghe được một tràng cười này, nhịn không được liếc mắt nhìn hắn.

- Thiếu chủ! Không uổng công Nhan Khuyết ta theo ngài…

Nhan Khuyết vừa kịch chiến vừa thì thào…

- Ha ha! Đây mới là nam tử Thư gia!

Lão Hồng Thương cùng ba vị lão tướng cũng cười to theo, khí thế tăng vọt!

Trong lúc nhất thời, sĩ khí bên Sở Vân đại chấn. Thích khách Dạ Vũ liên tiếp phải lùi lại!

- Thiên Hồ… Kiếp trước ta phụ ngươi, kiếp này hãy để cho ta thay ngươi cản một kiếp! Thiên muốn ngươi chết, cũng phải hỏi chiến đao trong tay ta!

Sở Vân gào thét, tử lộ trước mặt, khiến cho hắn đạt đến một trạng thái trước nay chưa từng có.

Hắn có thể cảm giác được nhiệt huyết trong người sục sôi. Chiến ý vô tận, cơ hồ phá tan ***g ngực phóng ra!

Rầm rầm rầm…

Tiếng nổ mạnh liên miên bất tuyệt, Thổ Thần Kiếp dưới sự công kích cuồng bạo của Sở Vân, nhanh chóng ta rã, từng mảng lớn đất đá tróc ra giống như là từng tòa núi nhỏ, ầm ầm rơi xuống.

- Mơ tưởng!

Sắc mặt thủ lĩnh Dạ Vũ tái nhợt, vừa nãy bị khí thế của Sở Vân chấn nhiếp, đến lúc này mới phản ứng quét chủy thủ qua.

Sở Vân gọi ra Bách Túc Kim Ngô, tạm thời cản trở nàng.

- Không tốt, Thiên kiếp đang phát sinh dị biến! Phải nhanh chóng đánh tan Thổ Thần Kiếp, nếu không dị biến nổi lên, cố gắng lúc trước sẽ đổ cả xuống sông xuống biển!

Sở Vân cắn răng, dứt khoát bỏ Bách Túc Kim Ngô, tiếp tục thục dục đạo pháp Linh Yêu đao, hướng Thổ Thần Kiếp điên cuồng công kích!

Kiếp vân cuồn cuộn, tiếng sấm ầm ầm, Thiên địa tựa hồ cũng đang phẫn phận, phẫn nộ vì con sâu cái kiến Sở Vân lại dám mạo phạm Thiên uy!

Sở Vân không biết mình đã vung đao bao nhiêu lần, Túy Tuyết Đao càng ngày càng nặng, dường như sắp không cầm nổi trong tay nữa.

Phi Huyền Ngự Thiên đao!

Thúc dục ra đạo pháp tuyệt phẩm, Túy Tuyết Đao giống như một ngôi sao băng, từ phía dưới ầm ầm lao lên, đâm thẳng vào thổ tinh, phát sinh ra một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa. Trong lúc nhất thời tràn ngập bụi mù, đất đá điên cuồng rơi xuống như mưa.

Sở Vân nhịn đau trợn mắt, dưới bụi mù ngập trời, hắn vẫn miễn cưỡng nhìn ra vẫn còn một tảng đá lớn như một tòa núi nhỏ, đang rơi xuống.

329. Chương 143 : Linh Yêu Thiên Hồ Đăng Tràng (thượng)

Chương 143 : Linh Yêu Thiên Hồ đăng tràng (thượng)

- Đáng giận!

Đồng tử Sở Vân co rụt lại, vỗ tiên nang trong tay, Thiên Hồ bay ra. Thiên Hồ đạt được Nguyệt Thỏ trợ giúp, đã tiêu hóa được rất nhiều đan dược, yêu nguyên đã được bổ sung một phần mười. Kéo theo thân thể trọng thương, một lần nữa điên cuồng thúc dục ra đạo pháp, triệt để đánh tan Thổ tinh còn sót lại.

- Tốt! Rốt cục cũng vượt qua, không để cho Thổ Thần Kiếp phát sinh dị biến!

Tâm tình Sở Vân vừa mới tốt lên, bên tai đã truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Bách Túc Kim Ngô. Vừa quay đầu lại, vừa vặn trông thấy một màn thủ lĩnh thích khách giết chết Bách Túc Kim Ngô, đập thành yêu tinh.

- Hừ! Băng Phách Thần Quang!

Sở Vân không cầm nổi Túy Tuyết Đao, dứt khoát cũng không triệu hồi nữa, trực tiếp cầm Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi trong tay, thôi phát ra Băng Phách Thần Quang, tạm thời ngăn trở thủ lĩnh thích khách công kích. Đúng lúc này một luồng sóng nhiệt cường hoành đến cực điểm, đột nhiên khuếch tán ra từ bên trong kiếp vân. Khí lãng mạnh đến mức khiến cho nhiệt độ trong không khí lập tức bị kéo nên, khiến cho người ta cảm thấy giống như bản thân đã tiến vào một cái ***g hấp.

- Ha ha ha! Can thiệp vào kiếp số Linh Yêu, Thiên địa bạo nộ rồi. Tuy rằng ngươi cùng nó có thể triệt tiêu Thổ Thần Kiếp nhưng kế tiếp đạo Hỏa Thần Kiếp tối hậu đã hoàn toàn dị biến. Sở Vân, cố gắng dãy dụa làm gì, cùng ta chết đi!

Thủ lĩnh thích khách đã ăn Tịch Diệt Đan, nhất định sẽ tử vong. Nàng tới gần Sở Vân, Đại Yêu thực Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi cuối cùng vẫn không cản nổi Linh Yêu chủy thủ trong tay nàng. Bất quá phàm là yêu binh đều sẽ có khuyết thiếu, thế công của thủ lĩnh thích khách cũng bởi vì chỗ khuyết thiếu này mà trở nên cổ quái. Khi thì lăng lệ ác liệt, khi thì sơ hở chồng chất, cấp cho cơ hội để Sở Vân thở gấp. Dù là như thế Sở Vân vẫn ở trong tình thế cực kỳ nguy hiểm, tràn đầy nguy cơ. Nguy cơ trước mặt, Kim Bích Hàm cùng Nhan Khuyết nhanh chóng giải quyết đối thủ, kịp thời quay trở lại cứu viện. Đến lúc này Sở Vân mới có chút rảnh rang, có cơ hội chuyển dời lực chú ý về phía Thiên Hồ.

- A…

Hắn chứng kiến kiếp vân đồng từ lập tức co rụt, nhịn không được vô cùng hãi hùng khiếp vía.

Trên bầu trời kiếp vân màu đen đã không thể che được Hỏa Thần Kiếp, một con hỏa long cực dài, dường như đã ngưng tụ thành thực chất, long lân như hồng ngọc không ngừng uốn éo bên trong kiếp vân.

Thiên long hỏa hải!

Ngọn lửa cực nóng, còn chưa phát ra đã bức bách xuống toàn bộ Thư gia đảo, cho dù mọi người đang ở Thư gia thành phía xa xa cũng cảm thấy nhiệt độ quá cao, cao đến khó chịu cả người. Giống như đang đi giữa sa mạc chứ không phải bờ biển đang đầy gió đêm thổi.

- Lần này Thiên Hồ chết chắc!

Bên trong sứ đoàn, rất nhiều người đều hân hoan, vô cùng vui mừng, hai mắt sáng ngời.

- Thành công rồi! Cho dù Sở vân có Hóa hỏa đạo pháp trong tay cũng không thể triệt tiêu Hỏa Thần Kiếp mênh mông khổng lồ như thế.

- Không hổ là thủ lĩnh Dạ Vũ, sau khi trở về nhất định phải trọng thưởng nàng thực lớn!

Khuôn mặt Thủy Nhược Lan đầy thần sắc lo lắng, nhưng trong lòng lại đang cười lớn.

Gào!

Vô số Hỏa Long gào thét, thân rồng uốn lượn. Trong nền trời u tối, gần một ngàn con Viêm long đỏ thẫm, giương nanh múa vuốt, phủ xuống, khí thế hung mãnh đến cực điểm, khiến cho người nhìn mà kinh hồn táng đảm. Mục tiêu của Viêm long nhằm thẳng vào thân ảnh đơn độc đầy mỏi mệt của Thiên Hồ. Trong nháy mắt, dưới bầu trời đêm hình thành nên một bức tranh thiên long phệ hồ vô cùng khủng bố.

Vô số người đồng thời phát ra tiếng kinh hãi, có hoảng sợ nhưng lại không lấn át được hân hoan.

- Sở Vân…

Thư Thiên Hào động dung, trong ánh mắt gấp gáp đến cực điểm, hắn đã nhịn không được, không để ý đến thương thế của Thương Lam Hải Long, triệu hoán nó ra, cấp tốc bay về phía Sở Vân cứu trợ.

- Làm sao bây giờ!

Trong con mắt Sở Vân phản chiếu hình ảnh Viêm Long đầy trời, trong lòng hắn lần đầu tiên sinh ra do dự cùng chần chờ từ lúc trọng sinh đến giờ. Yêu kiếp khủng bố như thế, cho dù Thiên Hồ ở trạng thái toàn thịnh cũng không thể thông qua. Lúc này toàn thân nó đẫm máu, trên người không còn chỗ nào nguyện vẹn. Yêu nguyên lại chỉ còn không đến một phần mười, chỉ miễn cưỡng đủ dùng hai lần đạo pháp thượng đẳng hoặc là tuyệt phẩm. Điểm mấu chốt nhất chính là, Sở Vân không còn cách nào sử dụng Túy Tuyết Đao. Trong chớp mắt, trong đầu hắn liên tục xoay chuyển ý nghĩ, thậm chí đã tính toán đủ mọi khả năng!

Nhưng không còn biện pháp!

- Ha ha, hôm nay Thiên Hồ nhất định phải chết, Sở Vân ngươi cũng nên chết đi!

Thủ lĩnh Dạ Vũ dũng cảm quên mình, dựa vào Linh Yêu chủy thủ trong tay, một lần nữa công tới, khiến cho Sở Vân ngay cả cơ hội mệnh lệnh cho Thiên Hồ cũng đều không có.

- Đáng giận! Nếu Thiên Hồ xảy ra mệnh hệ gì, ta sẽ đồ diệt Vũ đảo các ngươi, giết sạch cửu tộc Thủy gia các ngươi gà chó không tha!

Nội tâm Sở Vân gào thét, bản thân đối mặt với Linh Yêu kiếp đã tràn đầy nguy cơ. Hơn nữa thủ lĩnh Dạ Vũ lại có đẳng cấp đại tướng, thiện về ám sát, hắn mất đi Túy Tuyết Đao, thoáng chốc đã bị ép vào thế hạ phong tuyệt đối.

Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên!

Nhân lực cạn kiệt rồi!

Thiên Hồ nguy, Sở Vân cũng lầm vào tình cảnh sinh tử một đường.

- Cứu Sở Vân!

Kim Bích Hàm nhìn thoáng qua Thiên Hồ trên không trung, hung hăng cắn răng đánh về phía thủ lĩnh thích khách. Nhan Khuyết chậm một nhịp, nhưng lập tức theo sát theo phía sau.

Gào!

Một ngàn Viêm long đồng thanh cuồng hống, Thiên Hồ tê minh. Vô số Viêm long hợp thành hỏa diễm ngập trời, nhanh chóng nhấn chìm thân ảnh nhỏ nhoi của Thiên Hồ. Nội tâm Sở Vân mãnh liệt trầm xuống, giờ phút này hắn cảm thấy vô cùng đau đớn!

- Thiên Hồ!

Hắn ngửa đầu gào thét, hai mắt biến thành đỏ thẫm, giống như phát điên.

Thủ lĩnh Dạ Vũ bị khí thế hắn chấn nhiếp, mặc dù có chiến lực Linh Yêu trong tay, vẫn bị Sở Vân điên cuồng phản kích, rơi vào hạ phong.

- Thiếu niên đáng sợ! Cho dù là Thiết Ngao cũng phải kém hắn!

Thủ lĩnh Dạ Vũ lập tức giật mình tỉnh lại, sát cơ cuồng thịnh. Nàng đã ăn vào Tịch Diệt chỉ còn con đường chết. Dùng tổn thương đổi lấy tổn thương, đánh bay Kim Bích

Hàm cùng Nhan Khuyết ra ngoài. Sau đó lại trả một cái giá lớn cánh tay trái bị Băng Phách Thần Quang đóng băng, đánh ngã Sở Vân xuống đất. Sau đó nàng quát lên một tiếng, giơ cao Linh Yêu chủy thủ, lăng không bổ xuống, hướng Sở Vân tung ra một kích tất sát.

Chủy thủ ảm đạm, xẹt qua không khí, phát ra một tiếng rít khẽ. Giống như là tử thần phát ra thanh âm đùa bỡn đối với Sở Vân. Một luồng hàn phong âm u lạnh lẽo, lăng không thổi tới, muốn mang theo tất cả thể xác và tinh thần Sở vân.

330. Chương 144 : Linh Yêu Thiên Hồ Đăng Tràng (hạ)

Chương 144 : Linh Yêu Thiên Hồ đăng tràng (hạ)

Trên mặt thủ lĩnh Dạ Vũ hiện ra dáng cười cực kỳ dữ tợn. Nàng biết rõ, một nhát chém này Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi trong tay Sở Vân hoàn toàn không thể ngăn nổi.

Đắc thủ rồi!

Trong mắt nàng hiện ra quang mang cực kỳ hưng phấn, phảng phất chủy thủ trong tay nàng đã trực tiếp cắm thẳng vào trái tim Sở Vân, mang theo hết thảy sinh cơ cùng hy vọng của hắn. Giống như đã nghe được thanh âm tuyệt vời khi chủy thủ đâm xuống, xé rách máu thịt, cắt nát xương ***g ngực hắn.

- Mơ tưởng có thể tổn thương con ta!

Thư Thiên Hào rống to, trợn lớn mắt đến mức khóe mắt nứt ra máu tươi nhỏ xuống, nhưng chuyện này nằm ngoài tầm tay hắn, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn chủy thủ giống như một dòng điện đâm xuống.

- Không!

Trong cảm giác của Thư Thiên Hào, lúc này thời gian dường như đã chậm đi vô số lần. Hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào chủy thủ của đối phương, quét thành một vòng cung trên không trung, hướng trái tim của Sở Vân hung hăng đâm xuống.

Không riêng gì hắn, Kim Bích Hàm, Nhan Khuyết cùng Tam lão tướng quân đều chú ý đến chỗ này, nội tâm tuyệt vọng! Chìm vào đáy vực hắc ám nhất!

Không kịp nữa rồi…

Chẳng lẽ Tiểu Bá Vương Sở Vân sẽ vẫn lạc trong thời khắc này sao?

- Sở Vân ta trọng sinh, sẽ đặt dấu chấm hết lúc này sao? Không cam lòng, ta không cam lòng, ta vẫn còn chưa kịp trợ giúp Thiên Hồ đột phá cực hạn kiếp trước. Thiên… Thiên Hồ!

Đúng lúc này, trong mắt Sở Vân chợt bừng sáng. Trong một sát na này, thủ lĩnh Dạ Vũ vốn còn đang chuẩn bị thưởng thức một phen mỹ cảm, cảm thụ phẫn hận cùng bất cam trước khi chết của Sở Vân. Nhưng khi nàng chứng kiến ánh mắt của Sở Vân, lập tức giật mình, chợt cảm thấy được một nguy cơ khủng bố đến cực độ xuất hiện bao thủ toàn thân nàng!

Mỗi tế bào trong toàn bộ cơ thể nàng nhịn không được bắt đầu run rẩy!

- Dám tổn thương chủ nhân của ta! Muốn chết!

Một tiếng quát bỗng nhiên nổ vang bên tai nàng!

- Là ai?

Nội tâm thủ lĩnh Dạ Vũ cả kinh, nhưng lực đạo trên tay lại không hề giảm xuống, thậm chí tốc độ còn tăng thêm ba phần. Nàng muốn giết Sở Vân, cho dù bất cứ là ai, là thứ gì cũng không thể ngăn cản được nàng. Đây chính là thủ lĩnh thích khách Dạ Vũ, Ngự yêu sư hành tẩu trong bóng đêm, so với đại tướng phổ thông còn khó chơi, âm hiểm, hung ác hơn vô số lần!

Ầm!

Nhưng mà chỉ một giây sau, một tiếng nổ vang lên, khí lãng cực mạnh tỏa ra bốn phía, liệt diễm hừng hực, lập tức đánh bay thủ lĩnh thích khách ra ngoài. Nàng điên cuồng phun ra máu tươi, toàn thân kịch liệt đau đớn, cơ hồ khiến cho nàng gần như lâm vào hôn mê. Thân thể nàng ở giữa không trung bay ngược về phía sau, nhưng nàng nhịn không được cố gắng ngoảnh đầu nhìn lại. Dục vọng mãnh liệt thôi thúc nàng, nàng muốn xem rốt cục là thần thánh phương nào. Trong nháy mắt, đồng tử nàng co rụt lại, khuôn mặt hiện lên thần sắc khiếp sợ đến cực đoan, không thể tin được la lớn:

- Sao lại có thể như vậy?

Chỉ thấy giữa bầu trời đêm, một thiếu nữ thanh thuần trong một bộ váy áo màu trắng, bộ dáng đáng yêu, mái tóc như suối, rủ xuống tận bờ mông. Đôi mắt to tròn, giống như là bảo thạch tỏa ra ánh sáng rực rỡ, lúc này nhìn về phía Sở Vân trong ánh mắt đầy vẻ lo lắng, ỷ lại cùng ôn nhu. Vốn Viêm long đầy trời nhưng đã bị uy thế của thiếu nữ này chấn nhiếp, lúc này giống như là một đám cá trạch, uy thế đã hoàn toàn biến mất, dường như có xu thế chấm dứt công kích.

Thiếu nữ này đáng yêu như thiên sứ, quỳnh tị anh thần, bộ ngực thoáng hở ra, cánh tay trắng như ngà voi, vòng eo nhỏ nhắn, mềm mại đầy tinh xảo. Khiến cho người khác chú ý nhất chính là trên đầu nàng mọc ra một đôi tai của Bạch hồ, hồ vĩ màu trắng phiêu đãng ở phía sau lưng nàng.

Sở Vân nửa nằm trên mặt đất, cũng ngây người.

Bất thình lình thiếu nữ liền bay về phía hắn, lơ lửng trên đầu hắn. Từ góc độ của hắn nhìn lại, có thể thấy được bàn chân nõn nà, cùng tiểu khố dưới lớp váy màu trắng.

Không hề nghi ngờ, thiếu nữ này chính là Thiên Hồ.

- Đây chính là tiểu Thiên Hồ của ta sao?

Ánh mắt Sở Vân kinh ngạc, bỗng nhiên một nỗi nghi hoặc sâu sắc nổi lên trong lòng hắn.

- Tư chất tuyệt phẩm, thậm chí yêu thú có tư chất thượng đẳng, tại hậu kỳ của Linh Yêu kiếp sẽ sớm biến hóa. Điều này không hề kỳ quái, nhưng mấu chốt chính là, Thiên Hồ đến tột cùng là vì sao có thể sống sót đi ra từ bên trong Hỏa Thần Kiếp? Hơn nữa tấm thân đầy thương tích của nàng cũng được chữa trị toàn bộ, khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

- Hỏa Đức Chân Thân, là Hỏa Đức Chân Thân! Đáng chết, không ngờ ta lại quên mất điều này! Đáng chết, đáng chết!

Thủ lĩnh thích khách dãy dụa đứng lên, khuôn mặt vặn vẹo đến cực điểm, hung hăng trừng mắt nhìn Thiên Hồ, trong mắt tràn đầy căm giận.

- Hỏa Đức Chân Thân?

Sở Vâng nghe xong nội tâm khẽ động.

- Hỏa Đức Chân Thân là đạo pháp Thượng cổ, lý giải của ta đối với nó cũng là căn cứ vào ngọc giản giới thiệu của Thổ Hành Thần Sưu. Mà đứng phía sau lưng của tổ chức Dạ Vũ là Thủy gia, Thủy gia lại là một trong Thượng cổ ngũ tộc, tất nhiên có được truyền thừa, càng thêm hiểu sâu hơn so với Thổ Hành Thần Sưu, điều này cũng không hề kỳ quái!

Thanh âm của thủ lĩnh thích khách, lại một lần nữa hấp dẫn sự chú ý của Thiên Hồ!

- Người xấu!

Thiếu nữ hồ vĩ, chăm chú mím môi, đôi mắt sáng trừng lớn, mang theo ngữ khí phì phì nói:

- Các ngươi muốn chủ nhân, tất cả đều là người xấu!

Thiếu nữ nổi giận. Nàng bỗng nhiên hít một hơi, cái miệng nhỏ nhắn khẽ phát ra tiếng ục ục. Sau đó dưới ánh mắt tràn đầy chấn động của Sở Vân, không ngờ phun ra một đóa hỏa liên.

Đạo pháp tuyệt phẩm, Diệt Thế Hồng Liên!

- Nhanh như vậy đã thi triển ra sao?

Thủ lĩnh thích khách sắc mặt trắng bệch, trong lòng chấn động mãnh liệt. Nàng cật lực né tránh, thân ảnh lập tức biến mất. Mỗi lần hiện thân lại cách chỗ trước đó hơn mười trượng. Nhưng Diệt Thế Hồng Liên lại càng nhanh hơn, theo sát ở ngay phía sau lưng nàng.

Ầm!

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, nhiệt viêm cực nóng lập tức nhấn chìm thủ lĩnh thích khách, đốt nàng thành tro bụi. Linh Yêu chủ thủy cũng bị nổ thành một khối yêu tinh.

Một đám mấy hình nấm cực lớn, bốc thẳng lên bầu

trời.

Trong nháy mắt nổ tung, Thư gia đảo lập tức rung chuyển.

Vụ nổ qua đi, để lại trên mặt đất một cái hố sâu cực lớn, có đường kính đến hai mươi trượng. Dưới hố, cấu tạo và tính chất của đất đai bị nhiệt diễm nung đỏ trở

thành trạng thái thủy tinh.

Đây chính là uy lực của đạo pháp tuyệt phẩm!

Đại Yêu thú vẫn chưa thể đạt tới, nhưng trong tay Linh Yêu Thiên Hồ đã hiện ra lực công kích cực kỳ đáng sợ.

Híz-khà-zzz…

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người chứng kiến cảnh này không khỏi hít sâu một hơi… Uy lực này quả thực quá mức khủng bố rồi.

331. Chương 145 : Độ Kiếp Thành Công, Bình Minh Chiếu Rạng (thượng)

Chương 145 : Độ kiếp thành công, bình minh chiếu rạng (thượng)

- Các ngươi cũng là người xấu!

Sau khi Thiếu nữ Thiên Hồ mở miệng phun ra Diệt Thế Hồng Liên, đốt thủ lĩnh thích khách thành tro bụi. Ánh mắt nàng chợt di chuyển, đôi mắt sáng ngời giống như bảo thạch, nhìn về phía mấy tên thích khách còn lại, tràn ngập phẫn nộ.

- Rút lui! Mau rút lui!

Thần sắc đám thích khách lập tức đại biến, bất an đến cực độ, lập tức không một chút do dự lựa chọn phương án chạy trốn. Hồ vĩ của thiếu nữ Thiên Hồ nhẹ lay động, hai tay hoặc trảo hoặc cầm, lăng không

vung vẩy, tư thế tự nhiên, vô cùng uyển chuyển. Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, sáu hành đạo pháp liên tiếp được nàng thi triển ra giống như là hạ bút thành văn, hoàn chuyển như ý.

Sở Vân không khỏi xem đến ngây người, nội tâm thầm nghĩ:

- Đây chính là Linh Yêu Thiên Hồ sao? Quả nhiên là linh tính mười phần! Các loại đạo pháp trong tay nàng quả thực giống như là có được linh hồn cùng linh tính. Khó trách cảnh giới Linh Yêu, yêu thú mới được xem như là đạt đến cấp độ thượng lưu. Quả nhiên so với đẳng cấp Đại Yêu cường đại hơn nhiều... Chỉ cần phần linh tính trân quý này, yêu thú cảnh giới Đại Yêu đã không thể so sánh được.

Yêu thú sau khi đạt đến giai đoạn Linh Yêu, linh quang trong cơ thể có tính đột phá, yêu thú lại càng thêm có linh tính, có thể dưới một trình độ nhất định, tự chủ động tác chiến. Tỷ như Thiên Hồ trước mắt, có thể tự chủ động sử dụng đạo pháp Hỏa Đức Chân Thân. Lúc này lại tự chủ động hộ chủ, Sở Vân cũng không cần mở miệng giống như ngày thường. Thiếu nữ Thiên Hồ xuất ra đủ các loại đạo pháp, mười phần sinh động, giống như là bản năng, như linh dương quải giác, thiên mã hành không, không hề cảm thấy một chút nào bó buộc, câu nệ, đã gần tiếp cận được đến đại đạo.

Sở Vân đứng dậy, càng nhìn lại càng vui mừng. Linh Yêu Thiên Hồ cường đại, trong mắt hắn đám thích khách còn lại căn bản không phải là đối thủ của nàng. Dưới công kích liên tục của đạo pháp, tất cả đều đã bước theo gót chân thủ lĩnh của các nàng.

- Thiên Hồ, coi chừng Hỏa Thần Kiếp lưu lại!

Nhân họa tiêu trừ, bầu trời vẫn còn một vài đầu Viêm long đang gào thét, Sở Vân nhịn không được mở miệng nhắc nhở.

- Vâng, chủ nhân!

Thiếu nữ Thiên Hồ quay đầu, con mắt long lanh nửa trắng nửa đen liếc thoáng qua Sở Vân một cái, ngọt ngào lên tiếng. Khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng lộ hồng, tỏa ra một loại hạnh phúc cùng vui vẻ. Nụ cười này, thuần khiếp giống như bầu trời xanh thẳm, không có một điểm tạp chất. Sở Vân sững sờ, đang muốn nhìn kỹ, Thiên Hồ đã quay đầu đi, nhất phi trùng thiên.

Nàng trên không trung vận chuyển đạo pháp Hỏa Đức Chân Thân, chợt hóa thành một chùm hỏa diễm, tiến vào chính giữa mấy trăm con Viêm long. Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đám Viêm long nhe nanh múa vuốt, nhưng lại không tìm thấy thân ảnh nhỏ nhắn của Thiên Hồ, chỉ dựa vào cảm ứng của Thiên địa đối với Thiên Hồ, quấn quýt lại thành một đoàn, liệt diễm hừng hực, đồ lao vô công. Trái lại hóa thành hóa thành hỏa

diễm, càng ngày lại càng bành trướng, hấp thu tinh hoa trên người Viêm Long, càng ngày lại càng thêm hung mãnh.

Sở Vân đại hỷ, triệt để phát hiện ra công dụng của Hỏa Đức Chân Thân:

- Hỏa Đức Chân Thân nguyên lại không chỉ là đạo pháp tuyệt phẩm công phòng nhất thể, lại càng có kỳ năng thôn phệ để khôi phục thương thế. Có thể trong biển lửa hấp thu lực lượng của hỏa diễm chữa trị thương thế cho bản thân!

Đám Viêm long bị hấp thu đến cạn kiệt, liên tiếp tiêu tán. Thiên Hồ một lần nữa hòa thành thiếu nữ có hồ vĩ, dưới bầu trời đêm, chỉ còn lại hư ảnh của hai đến ba con Viêm long. Thiếu nữ khẽ vẫy đuôi một cái, đánh ra một đạo đạo pháp hành phong. Phong nhận màu xanh lam, đánh tan Hỏa Thần Kiếp, tiến vào bên trong kiếp vân.

Kiếp vân tới nhanh mà tán cũng nhanh. Khi khói lửa mênh mang trêu bầu trời đã tán đi hơn phân nửa, thiên địa chợt bừng sáng. Không ngờ trời đã sắp rạng đông.

- Mau nhìn, mặt trời mọc rồi!

Có người kinh hô.

Đúng lúc này một vài tia dương quang phá tan sương khói chiếu xuống mặt đất. Một vầng mặt trời màu đỏ từ từ nhô lên từ phía chân trời, tỏa ra ánh vàng rực rỡ, ánh bình minh như lửa. Dương quang phủ xuống

nhanh chóng xóa sạch hắc ám còn lưu lại. Mộng ma đã vô ảnh vô tung, trong Thư gia thành vang lên từng đợt hoan hô, có người vui sướng có người tiếc nuối. Thiên Hồ cuối cùng cũng kinh hiểm vượt qua Linh Yêu Kiếp!

- Thiên Hồ…

Sở Vân giương mắt nhìn lên, chỉ thấy thiếu nữ Thiên Hồ, lăng không hư độ. Bộ váy áo màu trắng, đơn giản mà đáng yêu, giống như một thiên sứ thuần chân thuần mỹ. Ánh mắt trời phản chiếu lên trên người nàng, khiến cho nàng giống như được một vầng sáng thánh khiết bao phủ toàn thân. Đám người Kim Bích Hàm đều im lặng ngắm nhìn.

Ngắm nhìn một Linh Yêu ra đời, trong nội tâm xúc động không nói lên lời.

Sở Vân hữu cảm nhi phát (*có cảm xúc nên phát ra):

- Phá tan nơi tối tăm nhất, bất luận kiếp trước hay kiếp này, ngươi đều là ánh mặt trời của đời ta! Đúng rồi, đã vậy thì gọi nàng là Thần Huy đi đi… Ánh rạng đông chói lọi, phá tan bất luận gông xiềng gì của hắc ám, có được không?

Sau khi đạt đến giai đoạn Linh Yêu. Ngự yêu sư chỉ còn trên danh nghĩa. Bởi vì Linh Yêu đã có đủ trí tuệ cấp cao.

- Thần Huy?

Thiếu nữ Thiên Hồ chậm rãi hạ xuống, nghe được cái tên của mình, đôi tai hồ mềm mại gật giật. Đôi mắt to thanh thuần ẩn trong đó một chút mị hoặc, toát ra thần sắc tò mò. Nhưng nàng chợt cong miệng nhỏ anh đào lên, mang theo giọng đầy ngây thơ thủ thỉ vào tai Sở Vân:

- Chủ nhân, người ta đói bụng!

Sở Vân sững sờ:

- Không phải nàng hấp thu năng lượng từ yêu kiếp, đã khôi phục trạng thái đỉnh phong rồi sao?

Yêu thú đều có thể hấp thu nguyên khí, thay thế cho thức ăn. Nhưng Sở Vân chợt ý thức được, Thiên Hồ không phải đói bụng mà là thèm ăn rồi. Quả thật, chỉ thấy thiếu nữ Thiên Hồ Thần Huy, khẽ đỏ mặt, đi đến bên người Sở Vân, khẽ khẽ kéo chéo áo Sở Vân:

- Chủ nhân, người ta muốn ăn cá…

Sở Vân cười ha hả, xòe tay ra, khẽ vuốt vuốt đầu Thiên Hồ nói:

- Quả nhiên là tiểu Thiên Hồ của ta. Yên tâm, lần này nàng lập công lớn, chủ nhân ta sẽ không bạc đãi nàng!

- Thiên Hồ thực sự là đáng yêu!

Kim Bích Hàm cười lắc đầu.

Những người còn lại cũng im lặng, sủng nịnh nhìn về phía nàng.

Vượt qua Linh Yêu Kiếp, mở miệng đã đòi ăn ngon. Loại yêu thú cực phẩm này, quả nhiên là hiếm thấy.

- Tiểu Thiên Hồ, gọi là Thần Huy sao? Tên rất hay, không tệ không tệ. Lần này ngươi cứu nhi tử ta, là đại công thần của Thư Gia đảo ta. Sơn hào hải vị, tùy ngươi ăn!

332. Chương 146 : Độ Kiếp Thành Công, Bình Minh Chiếu Rạng (hạ)

Chương 146 : Độ kiếp thành công, bình minh chiếu rạng (hạ)

Thư Thiên Hào cười ha ha, ngự trên Thương Lam Hải Long bay tới. Thiếu nữ Thiên Hồ Thần Huy nở nụ cười ngọt ngào, lại nhìn về phía Sở Vân:

- Không, người ta muốn ăn cá nướng do tự tay chủ nhân làm…

- Tốt! Nhất định sẽ thỏa mãn nàng!

Sở Vân nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, thực sự là mềm mại nhẹ nhàng, co dãn mười phần.

- Không thể tưởng tượng được! Thiên Hồ lại có thể vượt qua Linh Yêu kiếp, thành tựu Linh Yêu!

- Đây chính là Lục Thân Phi Hôi Kiếp đó, không ngờ lại có thể vượt qua được…

- Điều này cũng không phải là không có khả năng. Sở Vân có trong tay Hóa lôi, Hóa hỏa đạo pháp, lại có Diệt Thế Hồng Liên, Hỏa Đức Chân Thân là đạo pháp cấp tuyệt phẩm, huống hồ còn có rất nhiều đan dược bổ sung. Thiên Hồ chuẩn bị đầy đủ, độ kiếp tuyệt đối sẽ cực lớn.

Trong đám sứ đoàn, kinh thán cực độ. Trong lời nói vừa có sợ hãi, có khiếp sợ, lại tràn đầy ghen ghét.

- Sở Vân có được một kiện Linh Yêu binh đã như thế, hôm nay lại có thêm một đầu yêu thú tuyệt phẩm Thiên Hồ, đã chính thức áp chế Thiết Ngao, một đời trẻ tuổi chỉ sợ là không ai có thể kìm chế được hắn rồi!

- Đâu chỉ là một đời trẻ tuổi? Hai đầu Linh Yêu trong tay, hắn coi như đã là một trong những cao thủ đỉnh phong bên trong Chư Tinh Quần Đảo chúng ta rồi!

- Đáng sợ hơn chính là tiềm lực của hắn. Tuổi còn trẻ mà linh quang đã sung túc đến trình độ như vậy. Rất khó tưởng được hắn lại chỉ có mười lăm tuổi.

- Loại tư chất này, đã không còn là thiên tài, mà là quái vật rồi. Bất quá Nhược Lan Tiên Tử dâng tặng Hoán Nhiên Tạo Hóa Đan vài ngày trước, cũng đã có sự trợ giúp cực lớn.

Vừa nhắc tới Thủy Nhược Lan, rất nhiều tuổi trẻ tuấn kiệt bên trong sứ đoàn, nội tâm lập tức cảm thấy đắng chát.

- Nhược Lan Tiên Tử đối với Sở Vân thực sự là quá quan tâm, đối đãi tốt với hắn như vậy, thực sự là khiến người khác khó hiểu! Năm đó, Thiết Ngao cũng không được

nàng tặng một viên Hoán Nhiên Tạo Hóa Đan như vậy!

- Nghe nói lần này Sở Vân vượt qua Linh Yêu Kiếp, Nhược Lan Tiên Tử còn tặng hắn thêm một lọ tiên dược chữa thương thượng đẳng nữa. Thực sự là…

- Đây chính là phong phạm đại gia của Thánh nữ Vũ đảo! Vì chuyện này, Thư gia đảo mới có được đầu Linh Yêu thứ ba, thực lực tăng mạnh. Cách cục của Chư Tinh Quần Đảo lại có biến hóa mới!

Tất cả mọi người nhao nhao nghị luận, mang tin tức truyền đạt lại cho gia tộc mình.

Rất nhanh Chư Tinh Quần Đảo nhấc lên vô số gợn sóng. Linh Yêu trong Chư Tinh Quần Đảo đã thuộc về lực lượng mang tính uy hiếp lớn. Thư gia đảo lấy thế rắn nuốt voi, thâu tóm Viêm gia, vẫn còn một chút bất ổn. Thiên Hồ xuất hiện phi thường kịp thời, ổn định lại cục diện.

Tâm tình Thủy Nhược Lan cực độ không xong. Nàng thực không ngờ, tổ thích khách ưu tú nhất bên trong Dạ Vũ, lại thất bại dưới một cục diện tốt đến như vậy! Điều này đã khiến kế hoạch của nàng bị đả kích trầm trọng.

Vốn nàng còn hy vọng châm ngòi quan hệ Viêm gia cùng Thư gia, nhưng Thiên Hồ vượt qua Linh Yêu kiếp, Viêm Gia Huy vốn hẹn nàng gặp mặt, đã mượn cớ ốm liệt giường trực tiếp không gặp nàng một giây nào.

- Tại sao lại có thể như vậy? Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, sao đến giờ vẫn còn không đáp lời ta? Chẳng lẽ các nàng đều đã chết rồi sao…

Ánh mắt Thủy Nhược Lan lập lòe, dự cảm bất an bao phủ toàn bộ tâm thần nàng.

Những ngày này, những thích khách khác của Dạ Vũ cũng đã tiếp cận Thư gia đảo.

Nàng lúc này đang phân vân, có nên tiếp tục sử dụng quân bài quý giá nhất này tiếp tục đả kích Sở Vân hay không. Tổ thích khách ưu tú nhất của Dạ Vũ đã một đi không trở lại, thì những thích khách này có đảm nhiệm được không?

- Thánh nữ…

Đúng lúc nàng đang do dự, một thanh âm yếu ớt, truyền vào từ bên ngoài cửa sổ.

Hai mắt Thủy Nhược Lan sáng ngời, nàng nhận ra thanh âm này. Lập tức nhìn về phía đó, chỉ thấy một bóng người từ bên ngoài cửa sổ phi vào bên trong.

Thủy Nhược Lan đại hỉ, nói với người đến:

- Là ngươi! Ngươi là thích khách ưu tú nhất của Dạ Vũ, quả nhiên không tử nạn.

Người tới chẳng phải là thủ lĩnh thích khách ngày đó suýt ám sát Sở Vân thành công hay sao?

- Ai, thuộc hạ hổ thẹn. Thuộc hạ suýt đắc thủ, không ngờ một đạo yêu kiếp cuối cùng lại là Hỏa Thần Kiếp. Bị Thiên Hồ ngày đó vận dụng Hỏa Đức Chân Thân, chuyển bại thành thắng. Ai, Lục Thần Phi Hôi kiếp cùng sáu tiểu kiếp bên trong đều tiêu tán toàn bộ. Thực không ngờ vận khí Sở Vân lại tốt đến như vậy, đúng lúc quan trọng nhất, Hỏa Thần Kiếp lại là Hỏa Thần Kiếp.

Thủ lĩnh thích khách thở dài, bẩm báo.

- Ừ, Thượng Cổ Ngũ Đức chân thân, đều là đạo pháp tuyệt phẩm, công phòng nhất thể, có được năng lực thôn phệ linh khí chữa thương cho bản thân. Nguyên nhân này ta cũng đã sớm đoán được ra rồi. Ngươi báo cáo chi tiết… Ách, không đúng!

Đang nói, Thủy Nhược Lan chợt biến sắc, thân hình bạo lui, tránh một kích đột nhiên đánh lén của "thủ lĩnh thích khách".

Ầm!

Một tiếng nổ cực lớn , vách tường bị đánh sập, trong bụi mù mờ mịt chợt xuất hiện thân ảnh Thư Thiên Hào sắc mặt tái nhợt, còn có Nhan Khuyết, ba vị lão tướng, Sở Vân. Thủ lĩnh thích khách nở nụ cười đầy đắc ý, dưới ánh mắt kinh hãi của Thủy Nhược Lan, kim mang lấp lánh, biến thành tướng mạo vốn có, đúng là Kim Bích Hàm.

- Thủy gia… Giỏi cho một Thủy gia! Giỏi cho một Dạ Vũ..

Thư Thiên Hào cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi rít ra những từ này. Sở Vân nói hắn thăm dò Thủy Nhược Lan, hắn còn có chút bán tín bánh nghi. Dù sao hình tượng Vũ đảo những năm nay đã ăn sâu vòng trong lòng mọi người. Hơn nữa Thủy Nhược Lan trước sau tặng đan, hoàn toàn chính xác khiến cho lòng người phát sinh hảo cảm.

Nhưng hôm nay, sự thực bày ra trước mắt, Thư Thiên Hào không thể không tin.

- Rõ ràng dám mưu hại con ta! Cái này là ngươi muốn chết!

Chư Tinh Mãnh Hổ thực sự nổi giận, hắn chưa từng bao giờ phẫn nộ như bây giờ.

Mọi người đều có nghịch lân, Sở Vân chính là nghịch lân của hắn.

- Khoan đã, ta…

Thủy Nhược Lan thở dài một tiếng, nhìm đám người trước mắt, ánh mắt vô cùng phức tạp.

- Gì?

Thư Thiên Hào đang muốn phát tác, lập tức sững sờ.

Phanh!

Yêu binh trâm cài tóc trên đầu Thủy Nhược Lan chợt lóe sáng, mang theo nàng phá vỡ cửa sổ bay đi.

- Muốn chạy? Nằm mơ đi!

Thư Thiên Hào giận dữ, đang muốn truy kích lại bị Sở Vân ngăn lại.

- Phụ thân, người tọa trấn Thư gia đảo chủ, đuổi giết Thủy Nhược Lan cứ giao cho con! Thạch huynh chúng ta cùng đi.

Hắn quay người lại nói với Kim Bích Hàm.

333. Chương 147 : Truy Sát Thủy Nhược Lan (thượng)

Chương 147 : Truy sát Thủy Nhược Lan (thượng)

Trong mắt Thư Thiên Hào thần mang lóe lên một cái, lúc này mới gật gật đầu nói:

- Tốt! Thủy gia âm hiểm như vậy, đại thù trước đó, chúng ta lại khám phá ra quan hệ giữa bọn hắn cùng Dạ Vũ, còn có xung đột lợi ích, hai bên đã không thể hòa giải. Ta tọa trấn Thư gia đảo, sẵn sàng lâm trận, hài tử, người này phải giao lại cho con rồi! Hán tử Thư gia chưa bao giờ biết sợ hãi trước địch nhân. Dám ám toán con ta! Thư Thiên Hào ta sẽ khắc cốt minh tâm mối thù này!

- Địch nhân bực này, khó lòng phòng bị chúng không đâm lén sau lưng, tốt hơn vẫn là nên nhanh chóng tiễu trừ, phụ thân hài nhi đi đây!

Sở Vân hét lớn một tiếng hét lớn một tiếng, thân hình như điện, phi ra phía ngoài đuổi theo.

Kim Bích Hàm gọi ra Kim Ngọc Tiên Điệp theo sát phía sau. Song phương một chạy một đuổi, động tĩnh cực lớn, lập tức hấp dẫn sự chú ý của toàn bộ Thư gia thành!

- Tại sao lại như vậy? Sở Vân sao lại đuổi giết Nhược Lan Tiên Tử!

Thấy một màn như vậy, cả đám đều trợn mắt nghẹn họng trân trối nhìn, ánh mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

- Gan chó của tên Sở Vân này thực lớn! Không ngờ lại lấy oán báo ân, muốn sát hại Nhược Lan!

Bên trong sứ đoàn lập tức vỡ tung rồi.

- Nhược Lan Tiên Tử vốn không có tội gì? Không ngờ lại bị tên điên Sở Vân này đuổi giết, đoán chừng là do hắn cầu ái không thành, nhục nhã đến tột cùng, liền sinh ra ý nghĩ muốn giết Nhược Lan Tiên Tử cho hả giận!

- Mọi người cùng lên, giải cứu Nhược Lan Tiên Tử!

Trong lúc nhất thời, quần tình kích động. Vô số tài tuấn mắt nhao nhao triệu hồi ra yêu vật, tập hợp thành một dòng người, ngăn cản Sở Vân.

- Tránh ra!

Sở Vân hừ lạnh, những người này không biết nguyên nhân lại không để ý quy củ, trong Thư gia thành vọng động can qua. Xem ra sâu trong nội tâm bọn hắn vẫn còn lưu lại ấn tượng Thư gia thành man hoang lạc hậu, xem thường thế lực mới quật khởi này.

- Sở Vân, ngươi làm vậy có xứng là nam nhân không? Không ngờ lại đuổi giết một nữ tử yếu đuối như vậy?

- Sở Vân, ta hỏi ngươi, ngươi dựa vào cái gì mà đuổi giết Nhược Lan Tiên Tử? Tiên Tử tội tình gì? Tặng ngươi đan dược, đối xử tốt với ngươi, ngươi sao lại muốn giết nàng?!

- Phi! Đồ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa! Ngươi vượt qua Thiên kiếp một nửa công sức là thuộc về Nhược Lan Tiên Tử. Hôm nay liền trở mặt, quả thực là khiến cho thế nhân khinh bỉ!

Một đám người ngăn cản trước mặt Sở Vân cùng Thủy Nhược Lan, ỷ vào người đông thế mạnh, muốn bảo vệ Thủy Nhược Lan Thủy Nhược Lan. Nhao nhao chỉ tay vào Sở Vân chửi ầm ĩ cả lên, hung hăng lên án một cách kịch liệt.

- Các ngươi thì biết cái gì? Ngay cả sự thực còn không biết được.

Kim Bích Hàm mỹ mục nộ trừng, vô cùng tức giận.

Thủy Nhược Lan đứng sau lưng mọi người, lệ lã chã rơi, nức nở nói:

- Sở Vân Thiếu đảo chủ, tiểu nữ không biết đến tột cùng là đắc tội ngài chỗ nào. Có lẽ chuyện này chỉ là một hồi hiểu lầm mà thôi…

Nàng còn chưa nói xong, một vị Thiếu đảo chủ hét lớn:

- Nhược Lan Tiên Tử, đừng nói nữa. Cần gì phải lắm lời với tên lang tâm phế cẩu này? Con mắt mọi người đều tinh tường, nếu hắn dám động thủ, hắn sẽ phải đối đầu với sự vây công của toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo!

- Sở Vân, đừng tưởng các ngươi thắng được mấy trận, cái đuôi chó đã vểnh lên rồi!

- Tuy rằng ngươi đã vượt qua Linh Yêu kiếp, nhưng vẫn còn vô số người giỏi hơn ngươi nhiều, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Huống hồ Chư Tinh Quần

Đảo cũng không phải là chỉ có một mình ngươi. Ngươi suy nghĩ cho kỹ!

- Các ngươi…

Kim Bích Hàm tức giận không thốt lên lời. Một lũ ngu xuẩn bị sắc đẹp làm cho mù quáng!

- Ha ha, diệu, quá diệu. Sở Vân người dám giết ta sao…

Thủy Nhược Lan mặt ngoài lệ lã chã tuôn, nhưng trong lòng lại đang thầm cười âm lãnh.

- Đã như vậy thì không trách ta được rồi!

Sở Vân cười lạnh, Thủy Nhược Lan hãm hại khiến hắn suýt chết thì không nói, nhưng lại liên lụy đến Thiên Hồ độ kiếp, suýt khiến cho Thiên Hồ vong mạng. Mà bởi vì chuyện này Bách Túc Kim Ngô cũng đã chết đi. Mấu chốt nhất chính là, nàng rất biết lợi dụng nhân tâm, nhìn đám người trước mắt đã có thể hiểu được, Thủy Nhược Lan đáng sợ đến mức nào.

Tuyệt đối không thể thả hổ về rừng!

Hắn vỗ tiên nang, tuyết quang lóe ra, Túy Tuyết Đao xuất hiện trong tay, không chút do dự thi triển ra đao pháp.

Chỉ một thoáng, đao mang sáng như tuyết phóng thẳng lên trời. Nương theo nó là vô số chân gãy tay cụt bay múa trong không trung, huyết hoa bay khắp nơi. Vô số người hai mắt trừng trừng chết không nhắm mắt. Bọn hắn tuyệt đối không ngờ rằng, Sở Vân lại dám đắc tội với cả thiên hạ, thực sự xuất thủ.

- Tại sao lại như vậy? Không ngờ hắn lại thực sự xuất thủ!

Thủy Nhược Lan lại càng hoảng sợ, chợt trong tâm cười lớn:

- Tốt! Quá tốt! Đang lo kiếm chế không được Thư gia, làm suy yếu lực ảnh hưởng của Hỏa Phương Văn Thư! Sở Vân người quá vọng động rồi, chỉ một bước sai lầm biến thành thiên cổ hận!

Nàng khu động yêu binh, thân như bạch quang, phi thẳng lên trên bầu trời. Ánh mắt nhìn về phía Sở Vân tràn ngập đắc ý cùng trào phúng.

- Ngươi trốn không thoát đâu…

Sở Vân lại triệu ra Thiên Hồ, cưỡi lên lưng nó bay thẳng lên không trung. Thiên Hồ không hóa thành nhân hình mà ở trạng thái nguyên hình đăng trường. Hình thể nàng càng thêm to lớn, giống như là một con voi, nhưng tứ chi thon dài, cực kỳ thần tuấn. Sáu vĩ hồ cực

lớn phía sau, nhẹ nhàng lay động theo gió. Vừa mới đăng tràng, khí thế Linh Yêu chỉ mỗi hắn có đã ầm một tiếng khuyếch tán ra bốn phía khiến vô số người kinh sợ thối lui.

- Ngươi dám? Ngươi dám ra tay với chúng ta?

- Tên điên, tên điên!

Đám thiếu gia còn lưu lại, bị một đao vừa rồi của Sở Vân dọa kinh hồn táng đảm, trên người văng đầy huyết dịch, thậm chí còn có một ít thịt nát, trên khuôn mặt mỗi người đều tràn đầy hoảng sợ. Không ai dám ngăn

cản Sở Vân. Thiên Hồ cước đạp đăng diễm, nhất phi trùng thiên. Kim Bích Hàm theo sát phía sau, đuổi giết Thủy Nhược Lan.

Yêu binh trâm cài tóc của Thủy Nhược Lan cực kỳ đặc thù, sở dụng đạo pháp độn quang vô cùng huyền diệu. Tuy rằng Thiên Hồ là Linh Yêu, tốc độ so với trước kia nhanh hơn rất nhiều lần, nhưng cũng chỉ có thể chậm rãi kéo gần, thu hẹp cự ly giữa hai bên. Phải truy đuổi trọn vẹn năm trăm hải lý, lại bị Cụ Phong Cung không ngừng quấy nhiễu, Sở Vân mới có thể đuổi kịp nàng.

Song phương trên biển triển khai đại chiến, Kim Bích Hàm đứng ở một bên lược trận, tùy thời sẽ ra tay. Thủy Nhược Lan là Thủy gia Thánh nữ Vũ đảo, lúc này thể hiện ra chiến lực, không hề thua kém Thiết Ngao. Yêu vật trong tay vô số, đạo pháp mỗi thứ đều cực kỳ huyền diệu, vô cùng khó chơi. Đánh hơn một trăm hiệp, Sở Vân mới chỉ có thể ép nàng rơi vào hạ phong, còn lâu mới có thể xác lập được cục diện thắng bại.

334. Chương 148 : Truy Sát Thủy Nhược Lan (hạ)

Chương 148 : Truy sát Thủy Nhược Lan (hạ)

- Thủy Nhược Lan quả nhiên khó chơi! Thiết Ngao mãnh liệt, nàng lại như nước chảy, mềm mại âm miên, triệt tiêu của ta rất nhiều đạo pháp cường đại. Bất quá, điểm mấu chốt nhất vẫn là do sự phối hợp giữa Thiên Hồ cùng Túy Tuyết Đao xảy ra vấn đề!

Sở Vân phát hiện điểm yếu của bản thân.

Trước kia Túy Tuyết Đao là Linh Yêu binh, Thiên Hồ chỉ là Đại Yêu thú, cho nên hắn vẫn dùng Túy Tuyết Đao làm chủ, Thiên Hồ làm phụ. Hôm nay cả hai đều đã có đẳng cấp Linh Yêu, đều có lực công kích cường đại, nhưng lại chưa được huấn luyện phối hợp, bởi vậy ngược lại song phương lại tự kìm chế lẫn nhau. Nghĩ đến đây, hắn cũng đã minh bạch trong thời gian ngắn tuy rằng hắn không thể giết được Thủy Nhược Lan. Nhưng lại có thể nhân cơ hội này tiến hành luyện tập phối hợp giữa Túy Tuyết Đao cùng Thiên Hồ trong

lúc chiến đấu.

- Ha ha! Đường đường là Chư Tinh Tiểu Bá Vương, ngay cả một nữ tử yếu ớt như ta cũng không thể đánh thắng được sao!? Bất quá cũng chỉ có hư danh mà thôi!

Thủy Nhược Lan liên tục kiều tiếu, mục đích muốn chọc giận Sở Vân.

Khuôn mặt Sở Vân lạnh lùng, không chút nào xung động.

Nhưng chỉ đánh thêm một lát, Thủy Nhược Lan đã cười không nổi rồi..Trong ánh mắt không che dấu được sự kinh hãi. Nàng nhận ra ý đồ của Sở Vân, vì phần tâm tính này của Sở Vân mà cảm thấy kinh hãi.

- Hắn mới mười lăm tuổi, tính cả tuổi mụ a! Sao lại có thể như thế này? Hắn bắt đầu quật khởi từ lễ trưởng thành, nhập học Thiên Ca Thư Viện, trở thành học lý hội trưởng. Sau đó thu Nhan Khuyết, đánh bại Hoa Ảnh, luyện đan dược trì hoãn dịch bệnh, lâm tràng lĩnh ngộ

Lưu Tinh Tiễn. Hai năm sau, bất ngờ tập kích Vệ gia đảo, chém giết Phương gia tam tử, cố thủ Thiết Lung đảo, chém chết đại tướng. Sau đó đánh bại Thiết Ngao, chém chết Lão tổ Viêm gia. Trữ gia đảo bị hắn vét sạch, Viêm gia hàng phục, hôm nay lại thành công vượt qua Lục Thần Phi Hôi Kiếp…

- Chiến tích như vậy, tuổi như vậy, hắn phải thiếu niên ngông cuồng mới đúng? Thiết Ngao khi bằng tuổi hắn bây giờ, chiến tích còn chưa bằng được một nửa của hắn, mặc dù là Thượng Cổ ngũ tộc, tu dưỡng thâm hậu, cũng không tránh khỏi thiếu niên ngông cuồng.

Truy cầu Hồng Thường Tiên Tử, không để thiên hạ vào mắt.

Thiếu niên ngông cuồng đó chính là bệnh chung của những thiên tài, và đó cũng là thường tình trong mỗi con người. Thủy Nhược Lan chờ mong Sở Vân thiếu niên ngông cuồng.

Bởi vì như vậy mới có thể dụ dỗ khiến cho hắn phạm sai lầm lớn. Tại thời điểm Sở Vân vung đao tàn sát đám thiếu gia tài tuấn, nàng đã từng cho rằng mình thành công rồi. Nhưng bây giờ nhìn thấy khuôn mặt lãnh khốc của Sở Vân, hai con ngươi thâm u mà trầm tĩnh, nàng ý thức được bản thân mình sai rồi.

Mười phần sai rồi.

- Hắn không hề sợ đám ngườinày. Lợi ích Chư Tinh Quần Đảo rất rối rắm, các phương đều chỉ vì mình, bọn hắn căn bản là không thể uy hiếp được Thư gia đảo. Hắn muốn thành lập một bộ máy chính quyền thống nhất mà hắn nắm trong tay. Bất quá trước đó, hắn

muốn thanh lý cùng huyết tẩy, bảo hộ thành quả của bản thân.

Một tia minh ngộ sinh ra bên trong nội tâm Thủy Nhược Lan. Thường thường, thời điểm mà một người hiểu rõ được mọi việc nhất, chính là trong lúc chiến đấu. Bởi vì giữa làn sinh tử, mới có thể thấy được bộ mặt thực sự của một người, đến một cùng là một dũng sĩ hay chỉ là một kẻ nhu nhược.

Ánh mắt Sở Vân, giống như là cửu u trong hàn băng, khiến cho hy vọng trong nội tâm Thủy Nhược Lan triệt để nguội lạnh.

Nàng rốt cục cũng hiểu được thiếu niên trước mặt này, rốt cục cũng minh bạch tại sao tổ thích khách tinh anh nhất của mình lại thất bại.

Bởi vì tất cả mọi người đang đánh giá thấp hắn.

Sở Vân đáng sợ là do thực lực của hắn, là do tiềm lực của hắn, càng là do tâm tính của hắn.

Kiên định không bao giờ buông bỏ, sát phạt quyết đoán, tâm chí không thể lay động!

- Thiếu niên này thực sự quá đáng sợ. Tuy rằng hắn được gọi là Tiểu Bá Vương, nhưng tính tình cùng bá vương một điểm cũng không giống. Tất cả mọi người đều đang đánh giá thấp hắn!

Nàng sinh lòng thoái ý, ý chí chiến đấu giảm xuống thấp đến cực điểm. Nàng giả đâm một thương, sau đó chợt khống chế yêu thực, thúc dục đạo pháp tuyệt phẩm — Thủy Đức Chân Thân.

Hóa thân thành một vị cự nhân bằng nước, cao tới một trượng năm. Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Sở Vân, đâm vào bên trong nước biển, tốc độ chạy trốn cực nhanh…

- Đạo pháp tuyệt phẩm không ngờ lại bị ngươi dùng để đào tẩu, quả thực vô cùng đáng tiếc cho Thủy Đức Chân Thân.

Sở Vân cười lạnh, đuổi theo không bỏ. Hắn đã sớm quyết định, cho dù phải đuổi tới chân trời góc biển, hắn cũng nhất định phải giết cho bằng được Thủy Nhược Lan, không để cho con độc xà âm hiểm này có bất luận một cơ hội nào quay đầu cắn trả.

Sở Vân đuổi giết Thủy Nhược Lan, không ngờ nàng lại dùng đạo pháp tuyệt phẩm Thủy Đức Chân Thân, tiềm nhập vào bên trong nước biển chạy thục mạng. Thủy Đức Chân Thân cùng Hỏa Đức Chân Thân đều nổi danh là đạo pháp tuyệt phẩm của Thủy Đức Vương năm đó còn sót lại. Trong đại dương càng giống như cá gặp nước. Giống như Hỏa Đức Chân Thân có khả năng hấp thu hỏa nguyên khí trong biển lửa tiến thành khôi phục. Thủy Đức Chân Thân cũng có được đặc tính giống như thế, có thể hấp thu thủy nguyên khí dồi dào bên trong hải dương, năng lực chữa thương vô cùng trác tuyệt.

Sở Vân đuổi sát ngay ở phía sau lưng, huy động Túy Tuyết Đao, khống chế Thiên Hồ điên cuồng công kích. Có đôi khi còn muốn sử dụng Hỏa Đức Chân Thân biến thành cự nhân, tiến vào lòng biển dây dưa cùng Thủy Đức Chân Thân.

Thủy Nhược Lan cuối cùng vẫn không phải là Thiết Ngao, nàng am hiểu âm mưu quỷ kế, nhưng lại bất thiện ứng phó với kịch chiến cùng mãnh công. Hơn nữa nội tâm chiến ý đã mất, chỉ biết cắm đầu chạy thục mạng, một lòng lấy đào tẩu làm chủ. Sở Vân đuổi

theo, mới bất đắc dĩ cùng hắn đối chiến vài lần. Chỉ cần hắn vừa lộ ra sơ hở, nàng lại một lần nữa hóa thân thành Thủy Đức Chân Thân, lẻn vào trong lòng biển chạy trốn.

Sở Vân cảm thấy vô cùng đau đầu, Thủy Đức Chân Thân trong lòng đại dương chiếm lợi thế sân nhà cực lớn. Hiển nhiên là Thủy Nhược Lan cũng có một đầu Linh Yêu thần bí bên thân, mặc dù hắn có hai đầu Linh Yêu trong tay, nhưng nếu Thủy Nhược Lan một lòng chạy thục mạng, trong một thời gian ngắn đúng là không có cách nào cầm chân nàng được.

- Đối phương chiếm ưu thế sân nhà, giống như là Thiên Hồ đối với Hỏa Thần Kiếp. Bất quá mấu chốt nhất vẫn là do ta thiếu một bộ độn pháp tốt, có thể đề cao tốc độ của yêu vật.

Trong tay hắn nếu không tính yêu vật khí vận, cận chiến có Túy Tuyết Đao, viễn công có Thiên Hồ, luyện đan có Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, trong lúc tối hậu, Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi cũng có thể bổ sung làm thủ đoạn phụ trợ đả kích.

335. Chương 149 : Thần Cản Giết Thần, Phật Ngăn Giết Phật (thượng)

Chương 149 : Thần cản giết thần, phật ngăn giết phật (thượng)

Sở Vân không có một đầu yêu thú có thể tăng thêm tốc độ của hắn. Mà Thủy Nhược Lan hiển nhiên không chỉ có Thủy Đức Chân Thân hộ thể, mà còn phải có mà phải có cả đạo pháp thủy độn thượng đẳng trên thân. Tốc độ nàng cực nhanh, nếu so đấu tốc độ, Sở Vân hoàn toàn rơi vào hạ phong.

- Đến lúc phải tìm một yêu vật chủ tốc độ rồi!

Sở Vân âm thầm hạ quyết tâm, vẫn theo sát ngay phía sau Thủy Nhược Lan. Rất nhanh hai người một chạy một đuổi đã ra khỏi vùng biển Thư gia. Lại thêm một canh giờ nữa, hai người đã tiến vào bên trong vùng biển Tiêu gia, cuộc truy đuổi này lập tức hấp dẫn sự chú ý của Tiêu gia đảo chủ Tiêu Tinh Hàn.

- Đứng lại, nơi này là vùng biển thuộc Tiêu gia, cấm tranh đấu!

Một kẻ thân hình cao lớn, cưỡi trên một đầu Đại Yêu thú Đà long, cầm trong tay một cây Linh Yêu binh Hồi Mộng Loan Hồn Kỳ, ngăn ở trước mặt hai người.

Thủy Nhược Lan thấy người này, vui mừng quá đỗi lập tức kêu lên:

- Tiêu thúc thúc cứu ta!

- Hóa ra là Nhược Lan chất nữ.

Tiêu Tinh Hàn sững sờ, hắn có chút không tin vào tròng mắt của mình. Mới đó Sở Vân đã xảy ra chuyện gì? Cũng quá tâm ngoan thủ lạt rồi? Một chút thương hương tiếc ngọc cũng không có, không ngờ lại dám đuổi giết cả tiên nữ giống như Thánh nữ Vũ đảo! Bản thân hắn đối với Vũ đảo đã có rất nhiều hảo cảm, mấu chốt là Tiêu gia cùng Vũ đảo có rất nhiều quan hệ hợp tác đạt được vô số lợi ích!

- Tiểu Bá Vương, ngươi cũng quá không biết nặng nhẹ rồi! Ngay cả Thánh nữ Vũ đảo cũng dám đuổi giết. Vậy thì để cho lão phu chiếu cố nhân tài mới xuất hiện này đi!

Đối mặt với Sở Vân, Tiêu Tinh Hàn cũng không sợ hãi. Hắn thành danh đã lâu, lại là một trong những đại nhân vật có thực lực đỉnh phong của Chư Tinh Quần Đảo. Đối với Sở Vân hắn vẫn cho rằng chỉ là hậu bối vừa mới quật khởi, còn chưa đạt đến trình độ có thể chống lại bản thân. Hai mắt Sở Vân nhíu lại, lập tức nhìn ra đối phương đang muốn ngăn cản bản thân mình. Dứt khoát không đáp lời, trực tiếp cưỡi trên Thiên Hồ, vung Túy Tuyết Đao, chém tới.

- Tiểu bối càn rỡ, để cho lão phu thay mặt Thư Thiên Hào giáo huấn ngươi… Ách!

Linh Yêu Thiên Hồ?

Tiêu Tinh Hàn vốn là vẫn còn đang cười lạnh không ngớt, khi Sở Vân đến gần, nụ cười của hắn lập tức cứng lại, khiếp sợ nhìn về phía Thiên Hồ dưới chân Sở Vân, không khỏi kinh hô.

Làm sao có thể?!

Sở Vân hắn không phải chỉ là mới vượt qua Linh Yêu Kiếp, còn chưa thể không chế được nổi đầu Linh Yêu thứ hai sao?

- Tiêu thúc thúc coi chừng!

Thủy Nhược Lan ở sau lưng sợ hãi kêu lên nhắc nhở. Tại trước mặt Sở Vân, Tiêu Tinh Hàn rõ ràng là đã thất thần. Điều này trên chiến trường không thể nghi ngờ là một sai lầm cực lớn! Sở Vân sao có thể bỏ qua một sơ hở lớn như vậy?

Tuyết Nha!

Thân đao của Túy Tuyết Đao điên cuồng bành trướng, đã to bằng một cánh cửa nhỏ.

- Tăng Quang Thiêm Thải, Kỳ Môn Tam Tài!

Sở Vân hét lớn, điên cuồng thôi động đao pháp, trong nháy mắt bổ ra sáu đao. Đại Long Văn cuồng mãnh tỏa ra bốn phía, Tuyết Nha Thiên Trùng ánh đao trùng thiên, ánh đao sáng như tuyết, giống như một trận tuyết lở, chỉ trong nháy mắt đã nhấn chìm Tiêu Tinh Hàn.

- Không xong! Tại sao lại có đạo pháp cuồng bạo như vậy?

Tiêu Tinh Hàn không ngờ Sở Vân lại ngang nhiên tấn công, không một chút do dự.

Hắn thất thần trước một đại địch như thế, lập tức đã phải nhận quả đắng, bị đả kích trí mạng. Ánh đao sắc bén, cuồng bá, Đại Yêu thú Đà long của hắn lập tức bị thôn phệ, đánh nổ thành một khối yêu tinh. Đồng thời cả người hắn, bị cuốn thẳng bay lên trời, máu tươi bay loạn xạ, kéo theo một đường vòng cung, phịch một tiếng, rơi xuống mặt biển, tạo thành một cột sóng lớn.

- Tiêu thúc thúc!

Thủy Nhược Lan thấy vậy trợn mắt há mồm, nàng vốn cho rằng mình đã an toàn.

Nhưng hết thảy biến hóa trước mặt, đã triệt để nằm ngoài dự liệu của nàng.

Không ngờ Tiêu Tinh Hàn lại thất bại!

Đây chính là thành danh đã lâu, Tiêu gia đương đại tộc trưởng.

Không chỉ thất bại, hơn nữa bị bại một cách nhanh chóng, bại một cách triệt để. Một sai lầm nho nhỏ, lập tức lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. Tiếc nuối nhất chính là Linh Yêu binh Hồi Mộng Loạn Hồn Kỳ mà hắn dựa vào để thành danh còn chưa phát huy được một chút tác dụng. Hắn chết bởi vì mất cảnh giác, bởi vì khinh thường địch nhân, chết bởi vì ứng phó không kịp, quả thực là một cái chết quá mức biệt khuất. Theo lý thuyết, thực lực của hắn còn nhỉnh hơn một chút so với Thư Thiên Hào. Nhưng hôm nay còn chưa phát huy ra được một chút nào, đã chết rồi!

- Hồi Mộng Loạn Hồn Kỳ?

Sở Vân nhìn bi kịch của Tiêu Tinh Hàn, đối với thành quả chiến đấu cực lớn này cũng có chút sững sờ. Nhưng nháy mắt, tâm thần hắn chấn động, nhìn thấy Linh Yêu binh Hồi Mộng Loạn Hồn Kỳ thành danh đã lâu của Tiêu Tinh Hàn. Nhưng hắn vừa đánh chủ ý lên thanh Linh Yêu binh này, Hồi Mộng Loạn Hồn Kỳ chợt biến thành một vị hắc bào nhân, liếc Sở Vân một cái thật sâu, sau đó phi độn bay đi.

Bất kể là yêu vật gì, khi đạt đến cảnh giới Linh Yêu binh, đều đã khai sáng trí tuệ, có thể thể mở miệng nói tiếng người, có được năng lực chủ động tác chiến. Mấu chốt nhất là bọn hắn sẽ tự mình chọn chủ. Sở Vân vừa mới giết Tiêu Tinh Hàn, Hồi Mộng Loạn Hồn Kỳ tự nhiên khó thể sinh ra hảo cảm với hắn, tự nhiên là muốn rời đi. Đương nhiên Sở Vân cũng có thể dùng sức hàng phục. Bất quá, hắn lại không làm như vậy, mà là dứt khoát buông tha cho thanh Linh Yêu binh này, lựa chọn tiếp tục truy sát Thủy Nhược Lan.

Thủy Nhược Lan không ngờ rằng, gia chủ Tiêu gia dưới sự khinh thường địch nhân, bị Sở Vân một kích giết chết.

Nàng vốn còn đang muốn chuẩn bị liên hợp cùng Tiêu Tinh Hàn, phản kích Sở Vân. Nhưng bây giờ lại chỉ có thể hoảng sợ chạy trốn.

Sở Vân buông tha cho Hồi Mộng Loạn Hồn Kỳ, lựa chọn tiếp tục truy sát nàng. Khiến nội tâm nàng mãnh liệt chìm xuống, ý thức được sát cơ nồng đậm của Sở Vân đối với bản thân.

- Tên điên này! Đây chính là Linh Yêu binh mà, không ngờ có thể buông tha!

Thủy Nhược Lan hung hăng chửi thầm Sở Vân, cảm thấy vô cùng hối hận. Sớm biết như vậy, nàng nhất định tuyệt đối sẽ không lỗ mãng phái ra thích khách Dạ Vũ đi ám sát Sở Vân rồi.

Nhưng mấu chốt nhất chính là, vì sao Sở Vân lại có thể biết được liên hệ giữa Thủy gia cùng thích khách Dạ Vũ?

Nghi vấn này khiến cho Thủy Nhược Lan vạn phần khó hiểu.

"Đến cùng Sở Vân biết được bao nhiêu bí mật của Thủy gia? Tại sao hắn lại có thể biết được những bí mật này?"

Càng nghĩ nội tâm nàng đối với Sở Vân lại càng cảm thấy kiêng kỵ.

336. Chương 150 : Thần Cản Giết Thần, Phật Ngăn Giết Phật (hạ)

Chương 150 : Thần cản giết thần, phật ngăn giết phật (hạ)

Quyết tâm muốn giết Thủy Nhược Lan cho bằng được của Sở Vân vô cùng kiên định.

Song phương mở hết tốc lực. Kim Bích Hàm sớm đã mất hút tăm hơi. Một trước một sau, băng qua rất nhiều vùng biển của các thế lực khác nhau, kinh động đến rất nhiều người.

- Sở Vân, ngươi đường đường là một nam tử hán đại trượng phu, sao lại đi khi dễ một vị thiếu nữ yếu ớt thế? Nhược Lan Tiên Tử không phải sợ, có Đan Thần ta ở đây, đảm bảo nàng sẽ an toàn... Ah!

Một vị Thiếu đảo chủ, tướng mạo anh tuấn, phong độ hào hoa. Hắn bay lên, sau lưng mà mấy trăm tên binh sĩ, muốn cản đường Sở Vân. Kết quả còn chưa nói hết lời, đã bị Sở Vân thúc dục Phi Huyền Ngự Thiện Đao, một đao xuyên thủng ***g ngực, chết không nhắm mắt.

- A? Sở Vân giết chết Thiếu đảo chủ rồi!?

- Thiếu đảo chủ chết rồi! Ôi trời ơ...i! Thiếu đảo chủ chết rồi!

- Sở Vân! Tâm địa ngươi thực ác độc, mọi người xông lên báo thù cho Thiếu đảo chủ!

Đám tùy tùng phía sau vừa giận dữ lại vừa kinh hoàng, tất cả đều cầm yêu vật, đánh tới Sở Vân.

Du Long Hồi Hải!

Sở Vân triệu hồi Túy Tuyết Đao, cười lạnh một tiếng, lệnh cho Thiên Hồ phía dưới. Sau cái đuôi của Thiên Hồ quẫy động, Kim, Mộc Thủy, Hỏa, Thổ thi triển ra đủ sáu hành đạo pháp.

Chỉ nháy mắt, hỏa diễm hừng hực, mộc khí sâm sâm, thủy ba kim quang đan xen, lại được mộc thạch cuồng phong tương hỗ, uy lại càng thêm uy.

Thiên Hồ bộc phát ra lực công kích đạo pháp cực mạnh, trong lúc nhất thời, bầu trời sáng rực, ánh sáng chói mắt đủ loại màu sắc lập tức thôn phệ tuyệt đại đa số người.

Yêu binh tan nát, yêu thú chết thảm, yêu thực vẫn mệnh hình thành nên vô số yêu tinh, phản chiếu hào quang, ào ào hướng mặt biển rơi xuống. Thiên Hồ mãnh mẽ quất hồ vĩ xuống, tạo thành một đạo gió xoáy nhanh chóng mang theo những viên yêu tinh này nuốt vào trong miệng. Sau khi tiêu hóa xong, tu vi của nàng lại tiếp tục được đề cao.

- Đây là hồ vĩ thứ bảy rồi!

Thủy Nhược Lan âm thầm kinh hãi, từ phía xa xa ngoài đầu lại, tốc độ vẫn không hề giảm bớt, điên cuồng chạy trốn. Dọc đường truy đuổi, Sở Vân gặp phải rất nhiều chướng ngại vật. Sở Vân thần cản giết thần, phật ngăn giết phật, một mực không hỏi một câu nào, phàm là ai ngăn cản, hắn đều ra tay độc ác.

- Sở Vân ngươi giết ái tử ta, đây là ngươi bức Lý gia đảo ta cùng Thư gia đối địch!

Lý gia đảo chủ phi ra, tức giận nhìn Sở Vân mắt long sòng sọc. Sở Vân căn bản chẳng thèm nhìn hắn, nhãn thần của hắn chỉ dán lên người Thủy Nhược Lan, không hề buông lỏng, đồng thời mở miệng quát lớn:

- Đã dám ngăn cản ta truy sát địch nhân, chính là đối nghịch cùng Thư gia đảo! Cái gì mà Đan Thần, chết chưa hết tội. Lý gia đảo chủ muốn khai chiến, Sở Vân ta sẽ tận lực bồi tiếp. Hôm nay nếu như ai ngăn ta chém giết Thủy Nhược Lan, thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!

Sở Vân lớn tiếng hét, khiến cho Lý gia vốn đang chuẩn bị hưng sư vấn tội chợt ngốc trệ. Lại nói tiếp, đích thật là Lý gia bọn hắn đuổi lý. Sở Vân đuổi giết Thủy Nhược Lan, đó là chuyện giữa hai người. Lý Đan Thần đứng ra, thuần túy là do sắc đẹp làm cho mờ mắt, mất hết cả lý trí, quản chuyện của người khác.

- Hừ! Chuyện ngày hôm nay ta nhất định sẽ viết một lá thư đòi Thư gia đảo chủ công đạo.

Lý gia đảo chủ chỉ nói một câu, sau đó liền rời đi. Thực lực bản thân hắn không đủ, Sở Vân một đường chém giết, khí thế quá hung mãnh, bá đạo. Hơn nữa đối với Thư gia đảo, hắn cũng phi thường kiêng kỵ.

- Không tốt! Sở Vân đến đâu cũng tuyên truyền như vậy chỉ sợ là đang mượn cơ hội, tiễu trừ uy tín mà Vũ đảo ta vất vả tích lũy vài năm nay!

Biểu hiện của Lý gia đảo chú, khiến cho nội tâm Thủy Nhược Lan phát lạnh. Lý gia Thiếu đảo chủ bị Sở Vân giết chết, Lý gia đảo chủ thân là phụ thân lại không dám trực tiếp ra tay đối phó với Sở Vân. Mà là viết một lá thư hướng Thư gia đảo chủ đòi công đạo.

Loại hành vi này phi thường khiếp nhược, hoàn toàn bị uy thế của Sở Vân chấn nhiếp tại chỗ.

Một đường chạy trốn kế tiếp đã hoàn toàn xác nhận phỏng đoán của Thủy Nhược Lan.

Sở Vân một đường đuổi giết, liên tục ra tay chém chết hơn hai mươi người. Vừa mới bắt đầu còn có người đứng ra ngăn cản, nhưng dần dần đã không còn người nào dám sa chân vào vũng nước đục này nữa. Ngay cả Tiêu gia tộc trưởng còn bị hắn loạn đao chém chết rồi, còn ai dám dây vào?

...

- Tới rồi sao?

Trên hải vực hoàn toàn yên tĩnh, Thủy gia đảo chủ một mặt an bài bày binh bố trận, mặt khác thỉnh thoảng nhìn về phía Đông, hơi lo lắng hỏi.

Thủy gia từ xưa lấy phụ nữ vi tôn. Thủy gia đảo chủ được tôn xưng là nhất đại thánh nữ Vũ Đảo. Năm tháng tựa hồ không có để lại vết tích trên mặt nàng, ngược lại càng khiến thân thể nàng thêm nở nang, trong dáng uy nghiêm lại có thêm một nét thành thục.

- Mau tới đây, đảo chủ! Sở Vân ở cách nơi này khoảng chừng lộ trình mười dặm.

Bên cạnh nàng, một vị trưởng lão Vũ Đảo trong tay cầm yêu binh Thiên Lý Kính. Tóc nàng trắng xóa, lưng còng khom xuống, nắm giữ Đại Yêu binh Thiên Lý Kính, có thể quan sát cảnh tượng trong phạm vi một ngàn dặm.

Trong gương lúc này đang hiện lên hình ảnh một cuộc truy sát. Sở Vân cầm trong tay Túy Tuyết Đao, cưỡi trên Thiên Hồ, đang đuổi theo Thủy Nhược Lan không bỏ.

Thế nhưng rất nhanh, cảnh tượng trong gương dần trở nên mơ hồ. Theo quang mang dần tắt, cảnh tượng liền biến mất không thấy. Trưởng lão Vũ Đảo thở hổn hển, than vãn nói:

- Đáng tiếc, chất lượng Thiên Lý Kính này có hạn, chỉ có thể là Đại Yêu binh. Cố gắng nhìn trộm hai đầu Linh Yêu, nhìn đến đây đã là cực hạn.

- Không sao!

Khóe miệng Thủy gia đảo chủ khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười nhạt:

- Có những thứ này là đủ rồi. Trưởng lão cứ lui ra đi, ta đã bày sẵn ở chỗ này "Huyễn thủy lung nguyệt chiến trận". Trận này uy lực cường đại, một khi khởi động, có thể cắt đứt thiên địa, tự thành động thiên. Thủy gia ta là một trong năm thượng cổ ngũ tộc, Sở Vân quá mức kiêu ngạo, cho rằng chúng ta không có

bản lĩnh sao? Giữa dòng sông dài đằng đẵng này, đại tướng chết trong trận của ta nhiều không kể xiết. Sở Vân đến đây,

ta dùng đại trận này vây khốn giết chết hắn. Thiên Hồ cùng Túy Tuyết Đao đều là của chúng ta.

Nói xong, nàng đắc ý nhìn về phía bốn mươi tám ngự yêu sư ưu tú nhất Vũ Đảo phía trước mặt. Những giai nhân nữ tử này thân mặc bạch y, tóc đen môi đỏ mọng, thân thể mềm mại nhanh nhẹn, hai tay cầm bốn mươi tám lá cờ Huyễn Thủy Lung Nguyệt Trận.

Những trận kỳ này, tuy rằng đều chỉ là Đại Yêu binh, nhưng tổ hợp thành Huyễn Thủy Lung Nguyệt Trận uy lực cũng cường đại. Có thể vây khốn và giết chết Yêu Linh. Đây là thủ đoạn của thượng cổ Thủy Đức Vương.

337. Chương 151 : Một Chém Làm Hai (thượng)

Chương 151 : Một chém làm hai (thượng)

Thế nhưng trải qua thời gian, cho tới hiện nay, loại thủ pháp luyện chế trận kỳ này đã thất truyền. Chỉ còn có duy nhất một bộ Huyễn Thủy Lung Nguyệt Trận này mà thôi.

Trưởng lão Vũ Đảo cùng tràn đầy vẻ sầu não, lo lắng nói:

- Nhưng Đảo Chủ, chiến trận thượng cổ này nguyên bản có năm mươi kiện, hiện nay hư hao mất một kiện, đại trận cũng không trọn vẹn. Nếu bị Sở Vân nhìn ra kẽ hở, chỉ sợ không chỉ trận kỳ tổn hại, ngay cả người là chủ trận, cũng có thể bị phản phệ mãnh liệt.

Thủy gia đảo chủ xua tay nói:

- Điểm này trưởng lão an tâm đi. Tuy rằng thiếu mất một kiện trận kỳ, đại trận cũng không trọn vẹn, nhưng trải qua mấy năm chúng ta khổ cực diễn luyện, sớm đã che giấu được chỗ thiếu hụt này rất kín đáo. Chiến trận thượng cổ này Sở Vân cũng chưa từng thấy qua, cho hắn thời gian một ngày một đêm cũng không phát hiện được kẽ hở. Ngượclại ta chỉ cần nửa canh giờ là có thể đùa bỡn hắn trong lòng bàn tay, thao túng sống chết của hắn.

Thủy gia đảo chủ vô cùng tự tin. Từ khi nàng nắm quyền tới nay đã từ Vũ Đảo tỉ mỉ lựa chọn ra bốn mươi tám người cùng nhau duy trì Huyễn Thủy Lung Nguyệt Trận, hơn nữa chính nàng là chủ trận kỳ, tổng cộng bốn mươi chín người. Nàng tự mình lãnh đạo mọi người, dày công diễn luyện gần mười năm, tạo nên một chiến trận uy lực kinh khủng, là tuyệt đại kỳ binh bí mật bao nhiêu năm qua.

- Ta đã sớm nhìn ra cổ uy lực cường đại của chiến trận thượng cỗ. Thủy gia chúng ta không thể so với Thiết gia, Viêm gia, vẫn chưa tính là cường thịnh, chỉ có rèn luyện tinh binh mới là vương đạo. Trưởng lão, nói thật cho ngươi biết, chiến trận này ta ký thác kỳ vọng rất lớn. Ta không chỉ cần nó thắt cổ Tiểu Bá Vương Sở Vân mà hơn nữa, còn muốn nó phát uy, dương danh tại Chư Tinh Quần Đảo, để những người khác nghe tên đều phải thay đổi sắc mặt, tâm thần rung động. Chiến trận thượng cổ này chính là trấn đảo chi bảo của Vũ Đảo chúng ta.

Nói đến đây, trong mắt Thủy gia đảo chủ không khỏi dần hiện lên một tia tinh mang, ngữ khí mãnh liệt, khí thế hiên ngang, khiến nàng có một loại phong thái anh thư nữ kiệt.

Trưởng lão Vũ Đảo dường như cũng bị lây nhiễm, nhìn Thủy gia đảo chủ, hoàn toàn buông bỏ mọi lo lắng, phát sinh tán thưởng tự đáy lòng:

- Thủy gia có một vị tộc trưởng như người thật quá may mắn. Nhớ năm đó khi người vẫn còn là Thánh nữ Vũ Đảo…

- Ha ha ha…Lúc đó ta là Thánh nữ Vũ Đảo, nhưng so ra vẫn còn kém Thủy Nhược Lan hiện nay. Thủy Nhược Lan là thiên tài của Vũ Đảo chúng ta, không chỉ bởi vì tư chất của nàng, mà còn vì nàng đối với quyền mưu là tài hoa trời sinh. Tương lai nàng kế thừa vị trí tộc trưởng Thủy gia, tin tưởng nàng sẽ làm tốt hơn ta nhiều.

Thánh nữ Vũ Đảo chính là thiếu tộc trưởng Thủy gia, tương lai là nhân vật kế thừa quyền bính tối cao của Thủy gia. Thủy gia đảo chủ hiện tại đánh giá Thủy Nhược Lan rất cao, coi là người nối nghiệp được mình vô cùng xem trọng.

- Đúng vậy! Lão thân sống lâu như vậy, hài tử Nhược Lan này đích thật là một trong những nhân vật kiệt xuất nhất trong các đời thánh nữ.

Nói tới Thủy Nhược Lan, khuôn mặt vị trưởng lão tâm phúc của Thủy gia này cũng không giấu được sự vui vẻ.

- Sở Vân! Đây đã là hải vực của Thủy gia, vậy mà ngươi còn dám đuổi theo. Có đến mà không có về, chính là kết cục của ngươi.

Thủy Nhược Lan vừa chạy ở phía trước vừa lớn tiếng nói.

- Hừ! Ngươi lại dám mưu hại ta. Hôm nay ta phải giết ngươi. Ngươi đừng mong trông chờ ở sự may mắn nào!

Sở Vân quát lạnh, huy động Túy Tuyết Đao. Đao pháp thôi động, ánh đao bắn ra bốn phía, đánh trúng thủy cự nhân, làm tuôn ra một đoàn hơi nước.

Thủy Nhược Lan kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt không còn hồng nhuận như lúc trước, mà trở nên tái nhợt. Cho dù là ai bị Sở Vân truy sát liên tục như vậy, trải qua cả ngàn dặm đường, cũng sẽ đều có cảm giác ăn không tiêu.

Trong mắt Thủy Nhược Lan dần dần hiện ra một tia âm mang đen tối, nói tiếp:

- Sở Vân! Thiên hạ không có thù oán nào không giải được, chúng ta có thể hợp tác, biến chiến tranh thành tơ lụa?

- Hừ! Hợp tác với các ngươi? Cho ngươi thêm một cơ hội để ngươi lừa gạt ta lần nữa sao?

Sở Vân cười nhạt đáp. Sáu đuôi của Thiên Hồ cùng lay động, đủ loại đạo pháp đánh vào người thủy cự nhân, nhất thời đánh Thủy Đức Chân Thân lu mờ không ánh sáng, chìm vào trong nước.

Thân hình Thủy Nhược Lan vô cùng chật vật, cơ hồ sắp bị đánh ngã. Bất đắc dĩ đành thi triển lại trò cũ, lại một đầu chúi vào trong nước biển, Thủy Đức Chân Thân nhất thời nhanh chóng khôi phục như cũ.

Bát Phương Lai Triêu!

Sở Vân cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, thôi động đạo pháp phục nguyên thượng đẳng, đồng thời cũng nhanh chóng khôi phục yêu nguyên của Thiên Hồ và Túy Tuyết Đao. Chính nhờ đạo pháp này hắn mới có năng lực liên tục duy trì tác chiến, không thua kém Thủy Nhược Lan. Bởi vậy mới có thể truy sát được đến đây.

Thủy Nhược Lan còn chưa hồi phục, Sở Vân đã trở lại bình thường, các loại đạo pháp điên cuồng oanh tạc làm bùng lên từng con sóng lớn. Thủy Nhược Lan ở trong biển không làm gì được, đành phải phá vỡ mặt biển, một lần nữa bay lên cao.

Dọc đường truy sát tới đây, song phương đều liều mạng tăng tốc, liều mạng đánh giết, liều mạng khôi phục, liều mạng bày mưu tính kế. Mỗi một lần như vậy, Sở Vân đều có thể chiếm được một chút ưu thế. Dần dần cho tới lúc này, ưu thế đã tương đối rõ ràng.

- Sở Vân, oan gia nên giải không nên kết. Lúc này nếu ngươi thu tay lại, chúng ta sau này có thể trở nên hòa hảo.

Thủy Nhược Lan kêu lên, ngữ khí hơi có chút hoảng hốt, lo sợ.

- Hừ! Cho dù ngươi nói gì cũng không thể thay đổi ý định giết ngươi của ta.

Sở Vân cười nhạt, sát ý như bàn thạch, không hề dao động. Nếu đổi thành người khác, chỉ e đã không thể giữ được sát tâm. Nhưng hắn đã sớm thành thục, đối với địch nhân ý chí sắt đá, không chút mềm lòng, như gió thu cuốn hết lá vàng, không hề có nửa điểm thiếu quả

quyết, nhân từ nương tay.

"Không đúng! Vì sao Thủy Nhược Lan lại mở miệng cầu xin tha thứ?"

Trong lòng Sở Vân cả kinh, nhận thấy điểm không thích hợp.

"Thủy Nhược Lan không phải là thật tâm hướng ta chịu thua, mà là khiêu khích ta, để ta tiếp tục đuổi theo. Đây là phép khích tướng, phía trước nhất định có mai phục của Thủy gia."

Sở Vân càng nghĩ càng đúng:

- Không sai. Nơi này là hải vực của Thủy gia, ta đã truy sát lâu như vậy, Thủy gia lại không có hành động gì đối phó ta. Thủy Nhược Lan tất nhiên cũng nghĩ tới điểm này, bởi vậy cố ý tỏ ra yếu kém để ta cho rằng mục đích đã thực hiện được.

338. Chương 152 : Một Chém Làm Hai (hạ)

Chương 152 : Một chém làm hai (hạ)

Chỉ là, ta có hai Đại Linh Yêu kề bên, trong Chư Tinh Quần Đảo cũng chiếm thượng phong, dù đánh không lại cũng có thể đào tẩu. Thủy gia có thủ đoạn gì lại có

thể khiến Thủy Nhược Lan tự tin như vậy?

Sở Vân cũng không phải là người không biết nặng nhẹ. Nếu là lúc trước, hắn chỉ có một thanh Túy Tuyết Đao, nhất định sẽ không hành sự như hiện tại. Nhưng hiện tại có thêm Linh Yêu Thiên Hồ, khiến hắn có thể tự tin ngang dọc Chư Tinh Quần Đảo. Hắn tất nhiên sẽ không khách khí. Lần này trắng trợn truy sát như vậy chính là muốn thể hiện uy phong của Thư gia đảo, dùng thực lực để chứng minh, tuyên bố với thiên hạ, Sở Vân hắn vô cùng cường đại.

Đối với Nhan Khuyết mà nói, đây chính là tạo thế.

Hắn nhất định phải tạo thế.

Trong cảnh loạn thế này, một mực khiêm tốn cùng ẩn nhẫn là không được. Huống hồ Thư gia đảo tiếp đây sẽ có một loạt hành động quân sự, càng cần khí thế cường đại, nhằm chấn nhiếp những kẻ khác.

Sở Vân cũng không phải là người không biết nặng nhẹ, hành động lần này cũng không phải là do nóng giận. Hầu như mỗi một lần hành động đều mưu tính sâu xa. Đây chính là tố chất cần thiết mà bất kỳ ai cũng mong muốn tìm kiếm. Bằng không, tại hiểm cảnh

trong mật thất, bất luận sự xung động hay bất cẩn gì cũng đều là nguyên nhân dẫn đến tử vong.

"Nếu bàn về chiến lực của Linh Yêu, ba vị đại tướng của Thiết gia là tối đa.Thủy gia đảo chủ, Thủy Nhược Lan là hai đại tướng có chiến lực lớn nhất của Thủy gia, chỉ dựa vào các nàng, không có khả năng giữ được ta. Chờ một chút, chẳng lẽ là Huyễn Thủy Lung Nguyệt Trận?"

Trong đầu Sở Vân linh quang chợt lóe, ký ức kiếp trước liền hiện ra.

- Huyễn Thủy Lung Nguyệt Trận tương đối kinh khủng, cắt đứt thiên địa, tự thành một phương. Ở kiếp trước đã từng vây khốn, giết chết ba vị đại tướng, hơn mười vị

thượng tướng, hơn năm mươi viên tiểu tướng, là đại sát khí đắc lực nhất của Trữ Thiên Vương. Chính Thiết Ngao cũng đã từng phải chịu thua thiệt lớn tại Huyễn Thủy Lung Nguyệt Trận, ra về không công, suýt chút nữa còn bị giam cầm. Chỉ là sau đó, Long Đạo Chi trải qua trăm cay nghìn đắng tới nỗi suýt chết, cuối cùng cũng tìm ra

khuyết điểm của đại trận này. Trong trận thế khi trăng sáng, sẽ lộ ra chỗ thiếu hụt của đại trận...

Đối với đoạn ký ức này, Sở Vân nhớ rất rõ ràng.

Xoay quanh Huyễn Thủy Lung Nguyệt Trận, hai nhà Trữ, Thiết triển khai tấn công kinh thiên động phách. Thiết gia vì đối kháng trận này mà phải trả cái giá thật lớn, bị thương thảm trọng. Trận chiến này nhờ vậy

mà giúp Trữ Thiên Vương bình định hậu phương, nhanh chóng thanh trừ các thế lực nhỏ, lập được công lao hiển hách.

Cuộc chiến này để lại tiếng vang tương đối lớn, thế nhân đều thi nhau bình luận, khiến Sở Vân đối với trận chiến này vô cùng quen thuộc.

- Ha ha ha! Sở Vân ngươi trúng kế rồi!

Ngay khi Sở Vân còn đang suy nghĩ, Thủy Nhược Lan bỗng nhiên vui sướng cười to, tràn ngập tiếu ý vì âm mưu đã được thực hiện. Nàng hóa thân thành thủy cự nhân quay người đánh tới, hầu như đồng thời cảnh tượng xung quanh cũng biến đổi.

Bọt nước trắng xóa cuồn cuộn, hơi nước triền miên. Giữa bầu trời đêm, một vầng trăng nhô lên tròn vành vạnh. Ánh trăng sáng tỏ nhưng tụ thành một điểm, rót vào người thủy cự nhân. Nhất thời, hình thể của Thủy Đức Chân Thân bạo tăng, khí thế điên cuồng phát triển,

thoáng cái đã hoàn toàn áp đảo Sở Vân, mang theo hơi nước cuồn cuộn đánh về phía Sở Vân.

Thủy Nhược Lan đắc ý đến cực điểm. Nàng thân là Thánh Nữ đương đại, hiểu rõ uy lực kinh khủng của Huyễn Thủy Lung Nguyệt Trận. Nàng cũng đoán rằng, gia tộc tiếp ứng mình, nhất định sẽ sử dụng bộ chiến trận này.

Chiến trận thượng cổ này, bằng vào việc trực tiếp điều khiển một phiến thiên địa, có thể gia tăng rất mạnh chiến lực của người một nhà, đồng thời làm suy yếu địch nhân. Loại hiệu quả cường đại này, so với hiệu ứng của Thủy Đức Chân Nhân còn hiệu quả hơn gấp mười lần.

Dưới hiệu quả này, Sở Vân không hề đáng sợ nữa.

"Giết chết Tiểu Bá Vương của Chư Tinh, coi như là thời điểm chiến trận thượng cổ này dương danh Chư Tinh Quần Đảo!"

Trong lòng Thủy Nhược Lan cười to. Tạo dựng thời cơ chiến đấu như vậy, cũng không uổng phí công sức mình biểu diễn cùng với một phen dụng tâm lương khổ.

"Đúng vậy! Kẽ hở của chiến trận thượng cổ quả nhiên ở một điểm trung tâm của trăng tròn."

Tinh quang trong mắt Sở Vân chợt lóe, gặp nguy không loạn. Bỗng nhiên hắn quát lớn một tiếng:

- Phi Huyền Ngự Thiên Đao.

Túy Tuyết Đao trong tay hắn nhất thời mạnh mẽ bắn ra, hình thành một điểm lưu tinh như tuyết, oanh một tiếng xé rách không gian. Trong ánh mắt vạn phần khiếp sợ của mọi người, hung hăng bắn trúng trung tâm của trăng tròn.

Phụt…

Trăng tròn vỡ tan, chiến trận bỗng nhiên tan rã. Năm mươi tinh anh của Thủy gia, bao gồm cả Thủy Nhược Lan hỗ trợ chiến trận, đồng thời chịu lực phản phệ cường đại, nhất thời thổ ra máu tươi, thân thể lung lay sắp ngã.

- Ta nói rồi, không ai có thể ngăn cản được ta giết ngươi!

Sở Vân vung tay thu hồi Túy Tuyết Đao. Thiên Hồ há miệng điên cuồng phun ra sáu hành đạo pháp, đánh tan Thủy Đức Chân Nhân vốn đang suy yếu.

- Tuyết Nha!

Sở Vân giơ cao chiến đao, chém xuống một đao.

Mọi sự chuyển biến quá đột ngột!

Thủy Nhược Lan ngay cả một tiếng kêu sợ hãi cũng không kịp phát ra, hai mắt trừng lớn, sắc mặt trắng bệch, trơ mắt nhìn Túy Tuyết Đao điên cuồng đánh xuống.

Nàng không thể ngăn cản, bị một đao chém thành hai nửa. Cho dù nàng mỹ lệ động nhân cỡ nào, khi bị phân thây, ngoại trừ khuôn mặt xinh đẹp, vẫn là máu tanh đầm đìa, xương trắng tràn lan, ruột bay tán loạn.

- Không…

Thủy gia đảo chủ mắt thấy thảm cảnh, vô cùng kinh sợ, lại phun một ngụm máu tươi.

Thủy Nhược Lan là thiên tài trăm năm khó kiếm, cũng là Thủy gia đảo chủ trong tương lai, vậy mà lại bị chém chết ngay trước mắt nàng.

Một đời Thánh Nữ Vũ Đảo, hương tiêu ngọc vẫn!

- Lão nương ta liều mạng với ngươi!

Thủy gia đảo chủ dưới cơn thịnh nộ lớn tiếng hét, không còn phong thái ung dung thường ngày. Hai mắt nàng như muốn phun hỏa, đánh về phía Sở Vân.

Ánh mắt Sở Vân lạnh lùng, sát khí sôi trào, tiếp chiêu cùng Thủy gia đảo chủ.

Không đến mười hiệp, Thủy gia đảo chủ lại phun máu lần thứ ba, sắc mặt trở nên trắng bệch như cương thi. Vốn cho dù chiến trận thượng cổ bị phá, cũng sẽ không gây ra phản phệ nghiêm trọng như vậy, nhưng vì nàng mạnh mẽ khởi động chiến trận không hoàn thiện, lại bi kịch đụng phải Sở Vân, khi chiến trận bị phá, bản thân nàng mới bị thương nghiêm trọng.

Chiến lực bản thân nàng phát huy ra hai ba thành đã là cực hạn, sao có thể là đối thủ của Sở Vân?

- Lui!

Thủy gia đảo chủ sao khi phun ra một búng máu tươi, rốt cục đã từ trong phẫn nộ và kinh hãi tỉnh táo lại, không chút do dự lập tức ra lệnh rút lui.

339. Chương 153 : Đại Náo Vũ Đảo (thượng)

Chương 153 : Đại náo Vũ Đảo (thượng)

- Ngươi cũng theo xuống dưới bồi tiếp Thủy Nhược Lan đi thôi!

Ánh mắt Sở Vân sắc bén, đuổi theo không tha. Hắn đã thành công giết Thủy Nhược Lan nhưng vẫn chưa đủ. Thời cơ chiến đấu tốt ngay trước mặt, hắn còn muốn giết luôn cả gia chủ Thủy gia.

- Bảo hộ gia chủ! Tử chiến!

Trưởng lão Thủy gia lấy ra Thiên lý kinh, cứu trận đúng lúc, ngăn trở Sở Vân, đồng thời chấp chưởng lãnh đạo tinh nhuệ của Huyễn Thủy Lung Nguyệt Trận cũng đều liều mạng kháng cự, không tiếc lấy tính mạng của mình đổi lấy cho gia chủ một đường sinh cơ.

Sở Vân không hề thương hương tiếc ngọc, đại sát bốn phương.

Những người này vốn không phải là đối thủ của Sở Vân, huống chi hôm nay toàn bộ đều bị chiến trận phản phệ, càng thêm suy yếu. Sở Vân tung hoành ngang dọc, không ai có thể kháng cự. Sau khi tàn sát những người này không sót một ai, liền đoạt lấy Thiên Lý Kính cùng với rất nhiều cờ Huyễn Thủy Lung Nguyệt Trận, thu hoạch không nhỏ.

Hắn lại thâm nhập sâu hơn, tìm được Tiên Nang của Thủy Nhược Lan rơi lả tả. Trước tiên vội vã thu thập Tiên Nang biến thành của mình, cũng không kịp kiểm tra tình hình cụ thể trong đó, liền cưỡi Thiên Hồ tiếp tục thâm nhập.

"Thủy gia đảo chủ bị thương nặng, Thủy Nhược Lan bị ta chém chết. Hiện nay hai đại tướng của Thủy gia, một chết một bị thương. Đây chính là cơ hội trời ban. Nếu ta có thể xông vào Vũ Đảo, tranh đoạt Thủy Đức Văn Thư, danh tiếng của Thư gia đảo chủ sẽ như mặt trời ban trưa, không ai có thể địch nổi!"

Sở Vân tài cao mật lớn, truy sát ngàn dặm, cuối cùng đã được đền bù thỏa đáng, nhưng hắn không muốn bỏ qua. Hắn phải khắc thật sâu hung uy của Tiểu Bá Vương vào trong lòng mỗi thành viên của Thủy gia.

Vũ Đảo, tọa lạc tại phía Tây Chư Tinh Quần Đảo, là đảo cực kỳ nổi danh. Bởi vì hải lưu và gió mùa đặc thù dẫn đến Vũ Đảo quanh năm trời mưa, rất ít khi được trời quang mây tanh, không gian sáng sủa.

Hoàn cảnh này cũng tạo thành thủy nguyên khí cực kỳ phong phú trên Vũ Đảo, vô cùng thích hợp cho yêu thú hệ thủy phát triển và tu luyện.

Hơn nữa, quân đội Thủy gia đã mấy trăm năm thời gian, trải qua mấy thế hệ tổ chức cùng nỗ lực khiến địa vị của Vũ Đảo trong lòng mọi người đã lên tới trình độ đỉnh cao.

Mọi người có câu cửa miệng: "Thải Hồng phía Đông, Vũ phía Tây. Nam nhi Thư gia, nữ Trữ gia.". Trong đó, "Thải Hồng" là chỉ Thải Hồng Đảo, còn "Vũ" chính là chỉ Vũ Đảo.

Bởi vậy có thể thấy được danh vọng kinh khủng đáng sợ của Vũ Đảo tại Chư Tinh Quần Đảo.

Giống như Thiết gia đối với Thư gia, Thư gia cùng Thủy gia cũng có mâu thuẫn lợi ích không thể điều hòa. Sở Vân giết Thủy Nhược Lan, ngay sau đó truy sát tới trọng thương Thủy gia đảo chủ, đuổi theo không tha, rốt cục cũng đuổi tới Vũ Đảo.

Bầu trời Vũ Đảo đầy mây đen, mưa phùn bay lất phất. Trên Vũ Đảo là một tòa thành trì thật lớn. Toàn bộ trên đảo đều có đầy đủ thành trì, đình đài lầu các, từ đây có thể thấy được một chút nội tình của dân tộc Thủy gia từ thượng cổ.

- Bảo hộ đảo chủ! Chặn đánh! Chặn đánh!

Nhìn thấy Sở Vân đánh tới, quân đội mấy nghìn người trên Vũ Đảo từ lâu đã bày binh bố trận, trong đó tướng lĩnh cũng đạt tới hơn ba mươi người.

Gia đình Thủy gia tuy không đông, phân đảo rất thưa thớt, nhưng tố chất lại cao hơn thế lực tầm thường một bậc. Trong số những tướng lĩnh này, có mười hai thượng tướng, hai mươi ba tiểu tướng.

Bọn họ thấy Sở Vân truy sát tới đây, trong lòng vừa sợ vừa giận.

- Đây là có chuyện gì? Đảo chủ đi cứu viện Thánh Nữ, vì sao lại bị trọng thương như vậy?

- Mọi người phải cẩn thận, Thiên Hồ của Sở Vân đã tấn chức thành Linh Yêu.

- Tiểu Bá Vương khinh người quá đáng! Mọi người cùng nhau bảo vệ gia viên, bóp chết tên cuồng ma sát nhân này!

Chúng tướng cưỡi trên yêu thú chạy đến đầu tiên. Bọn họ chặn đường Sở Vân, đại thể đều là nữ tướng, nhưng vẫn thể hiện được năng lực chiến đấu rèn luyện hàng ngày, cả đám chiến ý hừng hực, đằng đằng sát khí, cũng không vì Sở Vân cường đại mà sinh lòng khiếp sợ.

- Hừ! Hỏa Đức Chân Thân!

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, Thiên Hồ bên dưới liền hóa thành một đoàn hỏa diễm, bao trùm toàn thân hắn.

Chợt, hắn biến thân trở thành một vị Hỏa Cự Nhân, thân cao hai trượng, cơ bắp cuồn cuộn, mình mặc hỏa giáp. Thiên Hồ cấp bậc Linh Yêu, thi triển Hỏa Đức Chân Thân, uy thế càng thêm kinh người, giống như Hỏa thần hạ phàm, ánh lửa màu đỏ đậm hừng hực thiêu đốt, khiến kẻ khác phải kinh hồn táng đởm.

Tướng địch còn chưa tới gần đã cảm thấy một cỗ sóng nhiệt cường đại đập vào mặt mà đến, khiến bọn họ đều khó có thể chịu được.

Oanh!

Sở Vân thôi động đao pháp, nhảy vào giữa địch nhân, Túy Tuyết Đao bay múa, nhất thời nhấc lên một mảnh gió tanh mưa máu.

Trong số tướng địch không có đại tướng, không thể áp chế Sở Vân. Đại Yêu vật đối mặt với Linh Yêu, bị giai vị mạnh mẽ áp chế, vốn chiến lực không đủ, lại càng giảm sút mạnh mẽ. Điều này khiến Sở Vân một đánh một ngàn, ngang dọc tung hoành như chỗ không người.

Xoát!

Hắn đâm thẳng ra một đao, trực tiếp chém một viên thượng tướng cùng tọa kỵ thành hai nửa. Chỉ một thoáng xương cốt gãy vụn, máu thịt tung bay.

Một đao nữa chém ngang, khiến ba vị nữ tướng ở gần, bị đao mang chém thành mảnh vụn. Hai đầu tọa kỵ may mắn thoát chết nhất thời trở thành yêu thú vô chủ. Bọn chúng cảm thụ được khí tức Linh Yêu, sợ đến tè cả ra quần, vội vã hoảng sợ thoát khỏi chiến trường.

- Sở Vân! Chết đi cho ta!

Một vị thượng tướng gầm thét, mang theo khí tức thảm liệt đồng quy vu tận, đánh về phía Sở Vân.

Sở Vân dùng Túy Tuyết Đao thuận thế vỗ ra, nhất thời thanh âm xương gãy răng rắc vang lên. Toàn thân nàng xương cốt gãy vụn, thất khiếu chảy máu, giống như quả bóng cao su bị đánh bay đi. Còn chưa rơi xuống ngoài ngàn dặm, đã chết giữa không trung.

- Đây là Tiểu Bá Vương sao? Quả thực không phải người a!

- Đại ác ma! Đây là ác ma xuất thế. Chúng ta sao có thể chống lại đây?

- Đảo chủ có lệnh, tất cả rút lui, vận dụng chiến lực toàn quân, thủ thành vững chãi.

Chúng tướng hùng hổ xung phong liều chết tới đây, kết quả lại kinh hồn táng đởm lùi bước trở về. Rốt cục bọn họ đã lĩnh giáo sự lợi hại của Sở Vân, cả đám mang theo vẻ kinh hoảng, co đầu rút cổ tại Vũ Đảo.

Khi bọn họ xông lên có ba mươi người, hiện tại chỉ có mười bốn vị trở về. Thủy gia tộc trưởng thấy vậy muốn thổ huyết. Đây chính là tinh anh, là trụ cột trung thành nhất của Thủy gia.

Rống!

Sở Vân vừa bước chân lên đảo, chợt nghe thấy tiếng thú rống. Theo đó, bốn vị Đại Yêu Thú bay vút tới đây. Sở Vân cũng không cảm thấy kỳ quái. Trên Vũ Đảo tất nhiên sẽ thiết lập Địa Đàn, nuôi dưỡng yêu thú bảo vệ đảo. Chỉ là bọn họ không có Địa Đàn, bởi vậy cũng chỉ có yêu thú cấp bậc Đại Yêu mà thôi.

340. Chương 154 : Đại Náo Vũ Đảo (hạ)

Chương 154 : Đại náo Vũ Đảo (hạ)

Bốn đầu Đại Yêu này không ngờ lại đều là Thâm Hải Cửu Đầu Xà. Loại yêu thú này không chỉ cùng loại với Yêu Hồ, có chín loại thuộc tính Hỏa, Thổ, Kim, Mộc, Thủy, Lôi, Phong, Độc, Huyết, hơn nữa còn có năng lực khôi phục siêu việt, ngược lại có chút khó chơi.

Nhất là Địa Đàn có thể điều động nguyên khí xung quanh, tiến hành tiếp tế, tiếp viện, tạo cho Thâm Hải Cửu Đầu Xà ưu thế tác chiến sân nhà.

Bốn đầu yêu thú Cửu Đầu Xà vây bắt Hỏa Cự Nhân, tiến hành chiến đấu kịch liệt. Các loại đạo pháp thay nhau tuôn ra, giống như pháo hoa đại hạ giá vậy. Chiến hỏa lan tràn, lan đến thành trì của Thủy gia. Vô số kiến trúc đều bị hư hại, không phải bị Sở Vân trong lúc vô tình đạp nát, cũng là bị thân rắn đâm cháy, hoặc là có thể bị các loại đạo pháp cao thâm thôn phệ.

- Đây quả thực là quái thú chiến đấu a.

Tộc nhân Thủy gia đều phát ra tiếng hô kinh hãi.

- Cửa hàng của ta a...

Không ít người đưa tay ôm ngực. Trận ác chiến này khiến kinh tế của bọn họ tổn thất trầm trọng.

- Không ngờ Sở Vân lại mạnh mẽ như vậy. Đàn yêu thú của chúng ta căn bản là không ngăn trở được hắn.

Rất nhiều người đều tỏ ra lo lắng nói.

- Vì sao Sở Vân muốn giết sạch Vũ Đảo ta? Đây quả thực là không có đạo lý! Sao có thể đối đãi bá đạo như vậy?

Vô số người phẫn uất, bất bình, cũng không biết nguyên nhân vì sao, chỉ cảm thấy Sở Vân quả thật quá bá đạo, ghê tởm.

Số tướng lĩnh còn sống sót đều nghiến răng ken két, nhìn chằm chằm vào Hỏa Cự Nhân, trong tâm phẫn nộ như thiêu như đốt. Thế nhưng thực lực của mình hết lần này tới lần khác đều không thể làm gì được Sở Vân.

- Cửu Đầu Xà chống chọi không được bao lâu. Tổ chức tộc nhân thông qua mật đạo, tiến nhập vào sâu trong đảo tránh họa.

Tộc trưởng Thủy gia cắn chặt răng, chịu đựng nỗi đau đớn kéo đến từng đợt từng đợt, bao quát toàn cảnh hỗn loạn.

- Nội đảo là cái gì?

- Thủy gia chúng ta còn có nội đảo? Tại sao ta không biết?

Không chỉ có tộc nhân bình thường, ngay cả một vài nhân vật cao tầng, cũng không biết bên trong đảo, lại có thêm một tòa nữa.

- Bên trong Vũ Đảo là một hồ nước được phong kín, bên trong còn có một đảo nhỏ, xưng là nội đảo. Nơi đó dễ thủ khó công, vô cùng bí mật. Mau vào trong mật đạo, không còn thời gian nói nhiều.

Tộc trưởng Thủy gia thúc giục nói. Tất cả Thâm Hải Cửu Đầu Xà lần lượt gục ngã dưới tay Sở Vân khiến nàng lo lắng vạn phần.

"Thủy gia không hổ là một trong năm tộc thượng cổ. Địa Đàn này cũng có môn đạo. Thảo nào Thâm Hải Cửu Đầu Xà khôi phục sức khỏe cực đoan kinh khủng, đều là nhờ hiệu quả của Địa Đàn này."

Sở Vân đại náo Vũ Đảo, giết chết yêu thú Cửu Đầu Xà, khi phá hủy Địa Đàn này mới phát hiện tinh diệu trong đó.

Đa số tộc nhân Thủy gia đều đã rút lui vào trong nội đảo, sức chống cự trên Vũ Đảo càng lúc càng yếu. Sở Vân cũng dần dần phát hiện ra điểm không thích hợp. Cuối cùng, khi hắn tìm được mật đạo, lại phát hiện mật đạo đã bị người Thủy gia phá hủy.

- Thủy gia thực sự là biết nhẫn nhịn. Bị ta giết đến cửa, vô cùng nhục nhã, vậy mà vẫn có thể nhịn xuống. Mật đạo này không biết thông đi đâu, bị bọn họ hủy diệt triệt để như vậy…

Sở Vân thấy mật đạo này, cũng cảm thụ được sự quyết đoán của tộc trưởng Thủy gia, trong lòng không khỏi bội phục. Nếu hắn muốn một lần nữa oanh khai mật đạo này cũng không phải là không thể được.

Nhưng lại mất khá nhiều thời gian, tộc trưởng Thủy gia nhất định thừa dịp khoảng thời gian đó tiến hành tu dưỡng, khôi phục chiến lực. Đến lúc đó có sức lực chiến đấu, nhất định sẽ chính diện liều mạng với mình.

"Thủy gia nội tình thâm hậu, lần này ta chỉ là gặp may, có thể đánh cho họ trở tay không kịp mà thôi. Huống hồ bọn họ còn có sát thủ Dạ Vũ. Ta không quen địa hình, không thể ở lâu."

Hai mắt Sở Vân híp lại. Hắn tuyệt không phải là kẻ lỗ mãng chỉ dùng cơ bắp để suy nghĩ.

"So với phí công vô ích đi phá mở mật đạo, còn không bằng nhân cơ hội này vơ vét tài sản trong kho của Thủy gia. Thủy Phương Văn Thư chắc không thể lấy được. Loại đồ vật trọng yếu này nhất định phải cất ở một nơi bí ẩn, rất có thể chính là trong mật đạo này."

Trong lòng nghĩ như vậy, Sở Vân quả quyết thu tay lại.

Hắn giành giật từng giây, dốc hết toàn lực cướp đoạt kho báu của Thủy gia.

Tuy rằng hắn không phải đại sư thiết kế, nhưng lại có ánh mắt nhạy cảm nhất lưu trong đạo tìm kiếm. Mặc dù nhìn không ra bố cục kiến trúc, nhưng đối với các nơi cất giấu lại có trực giác nhạy cảm như đã dưỡng thành tính vậy.

Phanh!

Đầu tiên hắn tìm được một kho giấu binh khí, một cước đá văng cửa, nhất thời thấy yêu binh rực rỡ muôn màu. Đao thương, kiếm kích, búa rìu… Không gì là không có, so với Trữ gia, Viêm gia đều phong phú hơn.

Sở Vân vừa vui lại buồn:

- Thủy gia khổ tâm tổ chức nhiều năm như vậy, dã tâm khá lớn, lại có thể âm thầm tích lũy nhiều yêu binh như vậy. Đáng tiếc ta mặc dù có Tinh Hải Long Cung Tiên Nang trong tay, nhưng cũng không thể đồng thời chứa nhiều yêu binh thế này a.

- Ồ? Kia là cái gì?

Trước mắt hắn bỗng nhiên sáng ngời, thấy trong một góc của kho yêu binh, có một cái bàn đơn độc, trên mặt bàn đặt một cái quyển trục.

- Những đại yêu binh này đều tùy ý xếp thành một đống hoặc là trực tiếp vứt trên mặt đất. Vì sao có một quyển trục lại có vị trí đặc thù, đặc biệt đặt riêng một góc thế này?

Trong lòng Sở Vân vô cùng hiếu kỳ, cẩn thận từng li từng tí đi tới phía trước, giải khai các cơ quan bẫy rập bí mật, chiếm được quyển trục này.

- Đây là một kiện Đại Yêu binh.

Trong lòng hắn khẽ động, mở ra nhìn, lại phát hiện trong khung quyển trục hoàn toàn trống không, không hề có chữ hay tranh như trong tưởng tượng.

Nhưng ở phía trên quyển trục, hắn lại thấy một dòng chữ cổ vàng óng ánh: "Bạch Tiểu Thánh Binh khí phổ",

Hắn ngây ra một lúc, ngay sau đó trên mặt lại tràn đầy kinh hỷ:

- Không ngờ đây lại chính là Bạch Tiểu Thánh binh khí phổ!

Bạch Tiểu Thánh mấy vạn năm trước là Tông Sư luyện khí nổi danh, nổi tiếng hậu thế về chế tạo các công cụ tồn trữ yêu binh. Binh khí phổ này chính là tác phẩm của hắn.

Sở Vân thu binh khí phổ, biến thành của mình, lập tức mở rộng quyển trục, đặt yêu binh ngay trước mặt.

Nhất thời chỉ thấy bạch quang trên quyển trục dần tiêu tan, mỗi lần mất đi một kiện yêu binh trong kho, lại có thêm một bức tranh yêu binh trên quyển trục, cực kỳ hình tượng, trông rất sống động.

Sở Vân thu mấy trăm kiện yêu binh, rốt cuộc đạt đến cực hạn, trang bị đầy đủ các loại binh khí phổ. Kho binh khí vốn đầy ắp, hiện tại chỉ còn lại một vài mặt hàng thứ phẩm.

341. Chương 155 : Bãi Cát Dưới Ánh Trăng Cùng Kim Bích Hàm (thượng)

Chương 155 : Bãi cát dưới ánh trăng cùng Kim Bích Hàm (thượng)

Mấy thứ này Sở Vân cũng không có ý định để lại cho Thủy gia. Trước khi đi, hắn liền gọi Thiên Hồ thôi động đạo pháp, đánh nổ những yêu binh này thành yêu tinh, đều bổ dưỡng đối với Thiên Hồ.

Sau đó, Sở Vân lại cướp sạch phòng luyện đan, kho tài liệu…v.v… Thu hoạch vô cùng phong phú. Quý nhất chính là, ngoài ý muốn thu được một long nhãn tuyệt phẩm của Long Thú. Những thứ đại khái không thể mang theo được, hắn liền hủy diệt luôn.

Cuối cùng hắn thấy thời gian không còn nhiều lắm, lúc này mới bỏ chạy. Trước khi đi, hắn còn phóng ra ba lượt Diệt Thế Hồng Liên, phá hủy toàn bộ thành trì quy mô đồ sộ của Thủy gia, phá hủy vô cùng thê thảm.

Thủy gia đảo chủ khôi phục tu vi, phá bỏ mật đạo, một lần nữa tràn ngập sát khí trở về, thấy khói lửa lượn lờ, thành trì Thủy gia hoang tàn đổ nát, hầu như không thể tin vào mắt mình.

- Sở Vân!

Nàng phẫn nộ tột cùng, muốn tìm Sở Vân liều mạng, thế nhưng người sớm đã không còn thấy bóng dáng.

Tinh lịch, tháng 2 năm 754.

Thiết gia đã bị hơn mười thế lực xung quanh vây công. Liên quân đánh vào hải vực của Thiết gia, nhưng đụng phải oai của Thiết Ngao, chiến cuộc bất lợi, nhiều lần chịu nhục.

Thư gia vừa mới đánh hạ Viêm gia đảo, hơn nữa Sở Vân bận độ Linh Yêu kiếp, bất đắc dĩ phải bỏ qua thời cơ tốt nhất tiến binh đánh Thiết gia. Thế nhưng lại thông qua cùng minh hữu hiệp thương, do Hoa Anh thống lĩnh một chi hạm đội Hoa gia, tham dự liên

quan tiến công.

Hoa Anh gia nhập liên quân, bắt đầu lập tức tỏa sáng. Hắn thi hành quỷ kế, dần dần từng bước cải biến hoàn cảnh xấu của các tướng liên quân, khiến họ hòa thuận.

Thiết Ngao thiếu khuyết Long Đạo Chi, rất nhiều lần thua Hoa Anh. Hắn dần dần mất đi tính nhẫn nại, bị Hoa Anh nhìn thấu, thiết lập kế mai phục chín mặt.

Thiết Ngao ỷ vào dũng mãnh, bị dụ vào vòng mai phục. Liên quân từ chín mặt đều xuất hiện, toàn bộ hỏa lực được phát ra, nuốt trọn tướng lĩnh Thiết gia. Lại ỷ vào thắng thế, đánh đến doanh trại đại quân Thiết gia. Rốt cục lần đầu tiên chiếm thượng phong trong chiến dịch này.

Hạm đội của Thiết gia đã bị tổn hại nghiêm trọng. Một người dũng mãnh như Thiết Ngao, tuy rằng giết hại không ít tướng lĩnh địch, nhưng cũng không cách nào vãn hồi đại cục.

Hắn bất đắc dĩ nhượng bộ lui binh, lấy ra "Cẩm nang diệu kế" mà Quái Tiên đã tặng cho hắn.

Cẩm nang diệu kế này thoạt nhìn giống như là túi thơm, xinh xắn tinh xảo, làm bằng lụa hồng, phía trước có hai chữ "Diệu kế", phía sau ghi "Cẩm nang", bốn chữ lớn đều dùng tơ vàng tuyến mà thêu, kiểu chữ trên như long đằng, chữ dưới như xà bàn, kim quang lóng lánh, có đặc thù riêng.

Đừng xem thường loại Cẩm nang này. Mặc dù chỉ là Tiểu Yêu binh nhưng lại vô cùng quý trọng, cực kỳ khó luyện chế. Phải có toán sư cùng luyện binh đại sư kết hợp với có khả năng luyện chế thành công.

Yêu binh tầm thường, tỉ như đao thương búa rìu đều là mạnh mẽ, thích hợp chiến đấu.

Cẩm nang diệu kế lại có đường lối khác, mạnh mẽ bằng trí tuệ. Có thể bắt được một tia huyền diệu trong thiên địa đại đạo, diễn sinh ra kế sâu mưu hiểm.

Tâm thần Thiết Ngao trầm xuống, vận dụng linh quang hô hoán. Linh quang trong Cẩm nang nhất thời hưởng ứng, tìm kiếm ký ức trong hồn phách hắn, đồng thời nắm bắt quỹ đạo huyền diệu trong thiên địa. Chỉ chốc lát sau, miệng túi mở, phun ra một trận gió mát.

Gió mắt phả vào mặt mà đến, tự động chui vào trong xoang mũi Thiết Ngao. Thiết Ngao nhất thời thần thanh mắt sáng, trong đầu vốn trống rỗng liền sinh ra một mưu kế.

Hắn liền chiếu theo mưu kế này, giả bộ mình bị thương, đồng thời thiết lập mai phục.

Thủ lĩnh liên quân nghe tin vô cùng vui mừng. Bọn họ binh hùng, tướng mạnh, khuyết điểm duy nhất chính là không có đại tướng, không thể địch lại Thiết Ngao. Lần này tuy rằng đại thắng, nhưng lại có rất nhiều tướng lĩnh bị tàn sát. Hoa Anh phát hiện không ổn, cực lực khuyên ngăn nhưng không có kết quả…

Liên quân khinh suất xuất kích, gặp phải đội quân mai phục của Thiết gia, một lần nữa đại bại.

Quân Thiết gia truy kích mấy trăm hải lý, bắt rất nhiều tù binh, đánh chìm hơn mười chiến thuyền. Liên quân tan tác, lạc đến một tiểu đảo vô danh. Hoa Anh thấy thủy triều trên đảo lên xuống vô cùng dị thường, liền thiết lập kỳ kế, lấy mình làm mồi, bỏ thuyền lên bờ, tiến thành nhấc tay, dụ Thiết gia đến tấn công.

Thiết Ngao cười ha ha, nghĩ lầm Hoa Anh hoảng hốt lo sợ, tự tìm tử lộ. Hắn đối với Hoa Anh thâm thù đại hận, luôn có cảm giác đau đớn, liền phát động toàn quân vây

công hải đảo. Lại thật không ngờ trên hải đảo, thủy triều bỗng nhiên rút mạnh, đông đảo chiến thuyền của hắn đều mắc cạn trên hải đảo, không thể đi được.

Lúc này chiến hạm liên quân quay đầu đánh tới. Hạm đội của Thiết gia không có bất luận tính cơ động nào, trở thành bia ngắm sống cho địch nhân, bị hỏa lực tàn phá cuồng liệt, thất bại thảm hại.

Thiết Ngao bất đắc dĩ lại dùng đến "Cẩm nang diệu kế" thứ hai. Hắn thi triển kế ly gián, lệnh cho các đại tướng lĩnh một hạm đội, trực tiếp thoát ly chiến trường, một đường chiêng trống kinh thiên, lớn tiếng tuyên bố muốn công kích gia tộc các chủ đảo của liên quân.

Thủ lĩnh liên quân đều rơi vào hoảng loạn. Chiến tranh tiến hành cho tới bây giờ, đều là thương vong thảm trọng. Nếu như chủ đảo bị đánh tới, hậu quả thiết tưởng không ai có thể chịu nổi.

Hơn nữa lúc này, truyền đến tin tức Sở Vân truy sát Thủy Nhược Lan, ngang dọc non một nửa Chư Tinh Quần Đảo, lại đại náo Vũ Đảo. Trong số liên quân, có thế lực không may ngăn trở Sở Vân, tướng lĩnh bị chém giết.

Danh tiếng của Sở Vân trong lúc nhất thời hoàn toàn vượt qua cả Thiết Ngao. Thế lực của Thư gia vốn đã cường thịnh không gì sánh được, trải qua lần này càng như mặt trời ban trưa, khiến các thế lực khác đều sinh tâm kiêng kỵ.

Thế lực liên quân bởi vậy mà nhanh chóng tan rã. Hoa Anh bất đắc dĩ phải trở lại quân đảo Hoa gia.

- Thiên Hồ độ kiếp thành công, Sở Vân truy sát mấy ngàn dặm, giết chết Thủy Nhược Lan, đánh trọng thương tộc trưởng Thủy gia, đại náo Vũ Đảo…

Thiết Ngao buông bản tình báo trong tay, cau mày. Niềm vui sướng đắc thắng vì đánh tan liên quân trong nháy mắt không cánh mà bay.

Tại sao có thể như vậy chứ?

Hắn trăm mối nghi ngờ không lời giải. Đều là một trong năm tộc thượng cổ, hắn đối với Thủy gia hiểu biết sâu sắc. Thực lực của Thủy Nhược Lan cũng không kém hắn, chiến lực của Thủy gia đảo chủ lại càng trên hắn.

Sở Vân lại chỉ bất quá mới được hai đầu Linh Yêu mà thôi.

Kém nhất cũng có thể đẩy lùi Sở Vân, bảo vệ tính mệnh Thủy Nhược Lan mới đúng. Thế nhưng hết lần này tới lần khác, kết quả lại là, Thủy Nhược Lan bị giết, Thủy gia đảo chủ trọng thương.

342. Chương 156 : Bãi Cát Dưới Ánh Trăng Cùng Kim Bích Hàm (hạ)

Chương 156 : Bãi cát dưới ánh trăng cùng Kim Bích Hàm (hạ)

- Sở Vân… Hắn đến tột cùng đã mạnh tới mức độ nào rồi?

Trong đầu hiện ra hình tượng của Sở Vân, đôi lông mày của Thiết Ngao càng nhíu chặt lại.

Hắn cũng là thiên tài, thời trẻ tuổi hết sức nhiệt huyết, đã trải qua một phen đau khổ, hiện nay tâm tính đã thành thục hơn nhiều, sẽ không giống như lúc trước, tự nhiên đi coi thường Sở Vân.

Ngược lại, hắn coi Sở Vân là địch nhân lớn nhất trong đời mình.

Sở Vân tạo ra kỳ tích. Lúc này đây chiến tích đã không thể nào tưởng tượng nổi, khiến người khác phải sợ hãi. Đổi lại là Thiết Ngao hắn, hắn cũng tự nhận không làm

được tới trình độ như vậy.

Bất tri bất giác, Sở Vân đã trở thành ngọn núi lớn chặn trong lòng Thiết Ngao.

"Chiến lực của Sở Vân đến tột cùng là thế nào, đã lâu rồi mình không suy tính. Then chốt là ảnh hưởng mà sự kiện lần này mang đến a…"

Trong lòng Thiết ngao thở dài:

"Uy tín của Vũ Đảo tuyệt đối không còn. Là một trong năm tộc thượng cổ, vậy mà bị Sở Vân giết đến tận cửa, ngay cả Thánh nữ cũng không bảo hộ được. Hiện nay uy thế của Thư gia đã vượt qua Thiết gia ta. Ta vốn dự định khi chiến tranh kết thúc sẽ tấn công Thư gia, hiện nay xem ra, cũng không có khả năng."

Thiết gia lúc này đang bảo vệ chiến dịch, đánh trận tương đối giằng co. Tuy rằng Thiết gia thắng lợi, nhưng tổn thương cũng vô cùng nghiêm trọng, trong thời gian ngắn cũng không có dư lực tấn công thư gia.

Địch nhân của địch nhân chính là đồng minh của mình. Thiết Ngao nghĩ đến việc liên hợp với Thủy gia. Thế nhưng Thủy gia quỷ kế đa đoan, hoạt động sau lưng trong những năm gần đây của bọn họ, Thiết Ngao sao lại không biết? Nếu như liên hợp lại, Thủy gia ở sau lưng âm mưu ám toán, hắn có thể phòng bị được sao?

- Đại Chi a, nếu ngươi ở đây thì tốt rồi!

Thiết Ngao lại một lần nữa thở dài. Sở Vân gây cho hắn áp lực trầm trọng, khiến hắn khó có thể ngủ yên.

Hắn dự định khi Thư gia tiêu diệt Viêm gia, là lúc mở rộng tấn công quy mô lớn, mở rộng ranh giới hải vực. Nếu bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, để nó một bước tới trời, thật sự là khó có thể ngăn cản.

Thế nhưng hiện tại, hắn thật sự là lòng có dư mà lực không đủ. Hắn cảm nhận được nguy cơ nghiêm trọng. Không tự chủ được, hắn lấy ra Cẩm nang thứ ba. Qua một phen đấu tranh tư tưởng kịch liệt, hắn rốt cục quyết định sử dụng nó.

Cẩm nang có thể hấp thu ký ức của hắn để làm tin tức tình báo, lại đánh cắp một chút thiên địa đạo cơ, dung hợp thành cẩm nang diệu kế. Không được hoàn mỹ chính là, nó là sản phẩm tiêu hao, dùng một lần sẽ mất một cái.

Trong cuộc chiến tranh lần trước, đã thể hiện ra uy lực cường đại của "Cẩm nang diệu kế". Thiết Ngao mất đi Long Đạo Chi phụ tá, hận không thể có trong tay vô số Cẩm nang có thể sử dụng.

Thế nhưng chung quy chỉ còn lại một Cẩm nang cuối cùng này.

Một cỗ thanh khí chui vào xoang mũi, hai mắt Thiết Ngao không khỏi sáng ngời. Kế sách này, không hề là âm mưu quỷ kế, mà là dương mưu đường đường chính chính.

- Thiết gia cần nghỉ ngơi và hồi phục, không thể mù quáng tấn công. Thải Hồng Đảo sắp tới mở rộng, nhân tài đông đúc, có thể so với con số tướng lĩnh của Thiết gia. Thư gia cường thịnh, nhất định sẽ tấn công các thế lực xung quanh, nhất định sẽ có liên minh phản Thư. Đến lúc đó, thừa thế xông lên, đại sự tất thành.

...

Đảo Thư gia, bãi cát biển đêm.

Trăng sáng sao thưa, màn đêm như gấm. Trăng tròn no đủ như đổi phiên, ánh sáng trong suốt chiếu xuống bãi cát, dâng lên cuồn cuộn, từng sợi khói bay. Nước biển ầm ào rung động. Gió trên biển ***g lộng phả vào mặt, khiến người ta thần thanh khí sáng, ***g ngực mở rộng.

Trong ánh trăng sáng, Sở Vân và Kim Bích Hàm sóng vai mà đi.

- Hồi còn bé, ta bị bắt nạt, mỗi khi lòng dạ phiền muộn, thường một mình tới đây ngắm biển. Biển rộng như vậy, cuối cùng có thể quên hết những chuyện không vui.

Sở Vân nhìn ra ngoài biển khơi, cảm khái nói:

- Hôm nay ta tới nơi đây, đã có loại cảm giác tựa như ảo mộng. Dẫm nát bờ cát mềm mại, giống như đạp trên phù vân, có cảm giác trống rỗng không thực.

Kim Bích Hàm nhìn thoáng qua Sở Vân, thông hiểu mỉm cười nói:

- Sở huynh, huynh lo lắng cho tình cảnh hiện này của Thư gia sao?

Sở Vân thở dài một tiếng:

- Không sai! Trèo càng cao, mạo hiểm càng lớn. Thư gia chúng ta hiện nay danh tiếng vô lượng, nếu là ngã xuống, sẽ vạn kiếp bất phục. Hiện nay tất cả mọi người đều nhìn Thư gia, chờ chúng ta phạm sai lầm. Thực

ra ta rất muốn ẩn nhẫn mình, chỉ là thời cuộc bức người, không thể tránh được. Ủa? Sao huynh lại nhìn ta bằng ánh mắt như vậy?

Kim Bích Hàm yên lặng ngưng thần nhìn Sở Vân, một hồi lâu sau mới lắc đầu than thở:

- Sở huynh, có đôi khi ta thật nhìn không thấu huynh. Tuổi của huynh như vậy, nếu đổi lại là ta, có thể có chiến tích như vậy, chung quy không thể nào tránh khỏi sinh ra có chút kiêu ngạo. Huynh lại không để trong lòng chút nào, dường như đại náo Vũ Đảo, dương oai danh tiếng, khiến thiên hạ rung động không phải do huynh làm mà là người khác vậy. Có lẽ đây chính là điểm mà huynh mạnh hơn ta. Nói cho ta biết, đến tột cùng là huynh nghĩ như thế nào?

"Nếu như ngươi đã từng trải qua kiếp trước như ta, chỉ e cũng sẽ như vậy."

Sở Vân thầm nói trong lòng, biểu hiện ra thì lại cười ha ha một tiếng, chuyển dời trọng điểm câu chuyện sang hướng khác:

- Huynh thực sự không thể lưu lại thêm một thời gian sao? Ngày mai sẽ trở lại Đôn Hoàng quốc?

Trong thời gian Sở Vân đại náo Vũ Đảo, Đôn Hoàng quốc phái tới một đội nhân mã, đã tìm được Kim Bích Hàm. Cái này là chuẩn bị phía sau của phụ vương nàng, hôm nay đã rời đi.

- Uhm!

Kim Bích Hàm gật đầu:

- Hiện nay Đôn Hoàng quốc chiến loạn liên miên, chính là thời cơ tốt nhất để đục nước béo cò. Hơn nữa, người trung với Hoàng thất, đích xác cũng có không ít…

Ngữ khí của Kim Bích Hàm có chút do dự. Khi sắp chia tay, trong lòng nàng dâng lên một cỗ xung động, muốn nói rõ cho Sở Vân biết thân phận của mình.

Sở Vân gật đầu, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Cho huynh một kiến nghị tuyệt đối đúng trọng tâm, tìm được công chúa Đôn Hoàng Kim Bích Hàm, đồng thời đầu nhập vào nàng. Nàng chính là hy vọng của Hoàng thất.

- Hả?

Lúc này Kim Bích Hàm đột nhiên trừng lớn hai mắt, kinh nghi nhìn về phía Sở Vân.

Trong nháy mắt đó, tim nàng đập bình bịch. Hầu như nàng cho rằng Sở Vân đã nhìn thấu ngụy trang của mình.

Thế nhưng khi nàng miễn cưỡng tỉnh táo lại, thấy thần tình chăm chú nghiêm túc của Sở Vân, nàng chợt hiểu ra, Sở Vân vẫn chưa phát hiện được thân phận chân chính của mình.

Lập tức, hai mắt nàng phát ra ánh sáng đặc biệt, mang theo vẻ tò mò, âm thầm hồi hộp hỏi thăm:

- Thực sự là kỳ quái. Sở huynh vì sao đột nhiên lại nhắc tới công chúa Đôn Hoàng kia?

343. Chương 157 158: Đôn Hoàng Phi Thiên Ấn, Ly Hợp Thần Quang

Chương 157 158: Đôn Hoàng Phi Thiên Ấn, Ly hợp thần quang

Sở Vân sớm đoán được Kim Bích Hàm sẽ hỏi như vậy, thế nhưng chung quy vẫn không thể nói cho nàng biết sự thật. Nói công chúa Đôn Hoàng Kim Bích Hàm này kỳ thực vô cùng mạnh mẽ, tương lai sẽ là nữ vương Đôn Hoàng, loại chỗ dựa này cần phải vững vàng ôm chặt.

Hắn sờ sờ mũi, trịnh trọng nói về Kim Bích Hàm:

- Kỳ thực ta đã sớm chú ý công chúa Đôn Hoàng. Nàng còn trẻ thông minh, tài cao chí lớn. Bản thân mạnh hơn cả Hoàng huynh của nàng, thế nhưng lại ẩn nhẫn chính mình, lấy đại cục làm trọng…

Sở Vân làm trò trước mặt Kim Bích Hàm, tương đối khoa trương liền thông qua. Cuối cùng tổng kết lại:

- Ta cho rằng, tương lai có thể thu thập tàn cục của Đôn Hoàng, chấp chưởng vương tọa Đôn Hoàng, chắc chắn là người này.

Kim Bích Hàm nghe được, mãi lúc lâu cũng không nói ra lời. Chỉ thấy con mắt sáng long lanh, chăm chú nhìn chằm chằm vào Sở Vân, vững vàng không tha.

- Này? Huynh nhìn ta chằm chằm như vậy làm gì?

Sở Vân không khỏi lui về phía sau một bước, cảm thấy có chút chột dạ, trong lòng không khỏi trở nên ngờ vực vô căn cứ. Loại giải thích này ta đã chuẩn bị từ lâu, là để đối phó với những nghi vấn của hắn. Vì sao phản ứng của nàng lại kịch liệt cổ quái như vậy?

Sở Vân cũng không biết thân phận chân chính của Kim Bích Hàm, mà Kim Bích Hàm lúc này lại đối với Sở Vân tràn đầy cảm kích.

Trên thực tế, khi đội nhân mã do quốc chú Đôn Hoàng an bài tìm được nàng, nàng cũng có chút do dự và hoài nghi chính mình. Tuy rằng hơn nửa năm này, nàng đã trở thành một viên thượng tướng, ma luyện trên chiến trường, dưỡng thành khí độ gặp nguy không loạn, mở rộng tầm mắt, nhưng dù sao Chư Tinh Quần Đảo cũng không phải Đôn Hoàng quốc, mình có thể bảo vệ thành công vương tọa sao?

Những lời Sở Vân đối với nàng mà nói, giống như người lữ khách bôn ba trên sa mạc bỗng nhiên thấy được một ốc đảo, như là giữa nơi khô hạn, đột nhiên rơi xuống mưa rào.

Bởi vậy, phần cảm kích này của nàng, càng mang theo hương vị tỉnh táo tương ứng.

Dưới đêm trăng, Kim Bích Hàm khẽ mân mê làn môi, xung động muốn bộc lộ thân phận năm lần bảy lượt dâng lên như sóng triều trong nội tâm nàng. Trong lòng nàng vô cùng khẩn trương, chưa bao giờ có cảm giác khẩn trương như vậy. Nếu Sở Vân biết thân phận của ta sẽ có phản ứng gì? Hắn có trách nàng lừa dối hắn hay không?

- Cảm tạ huynh, Sở Vân!

Cuối cùng, nàng cũng không nói ra chân tướng, mà đưa cho Sở Vân một kiện ngọc giản:

- Đây là bí quyết luyện đan Đôn Hoàng Phi Thiên Ấn, tặng cho huynh!

Đôn Hoàng Phi Thiên Ấn cũng là thủ pháp luyện đan thượng đẳng, có giá trị tương đồng với Bát Đoạn Cẩm, là chiêu bài lĩnh vực luyện đan tại Hoàng thất Đôn Hoàng, tại Tịnh Châu cũng có chút tiếng tăm.

- Hả?

Sở Vân nhướng mi, cảm thấy ngoài ý muốn:

- Mấy ngày nay đều nhờ có sự hỗ trợ của huynh. Vậy mà khi sắp chia tay còn muốn tặng ta bảo vật như vậy. Huynh cần gì cứ việc nói. Ta cướp sạch Vũ Đảo, yêu binh cất trong kho có thể nói là không ít.

Vừa nói, hắn vừa đưa tay tiếp nhận ngọc giản. Hắn cũng không khách khí. Bí quyết luyện đan thượng đẳng đều là độc nhất vô nhị. Đôn Hoàng Phi Thiên Ấn này, đối với tài nghệ luyện đan của hắn sẽ có ích lợi rất lớn.

Kim Bích Hàm lắc đầu, lấy ra chiếc vòng từ trên cổ tay. Bên trên vòng là giới chỉ bảo thạch màu lam. Đây là phỏng chế của giới chỉ mật thược Thiên Không Chi Thành mà lúc trước Kim Bích Hàm đã thu được tại hải vực Xà Tảo khi thuyền đắm.

Giới chỉ lam bảo thạch, bên trong ánh trăng sáng chói bao phủ một tầng sương mù, xinh đẹp như một vì sao mới hái xuống từ trên bầu trời đêm.

- Có nó như vậy đủ rồi.

Kim Bích Hàm hơi cười nói.

Thiên hạ không buổi tiệc nào là không tan.

Sáng sớm Kim Bích Hàm đã rời đi.

Cánh buồm cô lẻ mờ dần theo sóng biển cuối chân trời. Thẳng đến khi thuyền của nàng biến mất tại đường chân trời, Sở Vân mới thu hồi ánh mắt, hơi thở dài một tiếng.

Bằng hữu của Sở Vân rất ít, kiếp trước hắn chính là một mình hành hiệp. Cho nên kiếp này, hắn đặc biệt quý trọng tình bằng hữu này. Trong biển người mênh mông có thể tìm được một bằng hữu tâm đầu ý hợp với mình, đó chính là duyên phận.

Thế giới này quá lớn, con người lại quá nhỏ bé, chỉ có hai bên chứng tỏ sự tồn tại của nhau.

- Bằng hữu, chúng ta sẽ gặp lại!

Sở Vân thầm nghĩ. Đôn Hoàng quốc, hắn nhất định phải đi. Bởi vì, bởi vì nơi đây có bí tàng Đôn Hoàng Sa Nhãn. Đương nhiên bây giờ còn chưa đến lúc.

- Thạch Gia Minh đi thật không phải lúc a…

Nhan Khuyết ở bên cạnh thở dài một tiếng nói.

Thư gia có nguồn mộ lính, nhưng lại thiếu tướng lĩnh. Đây cũng là do nguyên nhân quật khởi qua nhanh, không có tích lũy. Tướng lĩnh chân chính có thể tín nhiệm ngoại trừ ba lão tướng cũng chỉ có Vũ Đại Đầu. Vương Trạch Long miễn cưỡng tính là một người. Về phần tướng lĩnh Viêm gia đầu hàng, đều phải thận trọng sử dụng.

Kim Bích Hàm vừa đi, làm cho tình huống này càng thêm họa vô đơn chí.

- Thải Hồng Đảo sắp tới sẽ mở rộng. Thiếu đảo chủ, đây là cơ hội của chúng ta. Nếu có thể từ trên đảo mời chào một hai viên thượng tướng là có thể giảm bớt khốn cục này rồi.

Nhan Khuyết đề nghị.

Sở Vân đại náo Vũ Đảo, ngàn dặm truy sát Thủy Nhược Lan, đắc tội với rất nhiều thế lực. Sớm muộn gì cũng có một hồi đại chiến bạo phát. Nếu Thư gia khuyết thiếu tướng lĩnh, tất nhiên sẽ rơi vào thế hạ phong.

Sở Vân gật đầu. Kỳ thực không cần Nhan Khuyết kiến nghị, hắn cũng sẽ đi. Hoàng Hiếu, một trong ba thần tướng, lúc này đang ở tại Thải Hồng Đảo, không có tiếng tăm gì, không làm người khác chú ý,

Trở lại thành Thư gia, Du Nha Đại Sư cầm quyển trục binh khí phổ của Bạch Tiểu Thánh cũng đến tìm Sở Vân.

- Thật không hổ là tác phẩm của Luyện binh tông sư Bạch Tiểu Thánh.

Vẻ mặt Du Nha tràn đầy cảm khái, thở dài nói: - Yêu binh này cấu tạo tinh xảo, bác đại tinh thâm, khiến ta tràn đầy thể ngộ. Thiếu đảo chủ có thể không lấy yêu binh này, tạm thời để ở chỗ ta được không? Ta nghĩ tốt hơn nên cẩn thận nghiên cứu một chút.

Sở Vân cười nói:

- Hoàn toàn không có vấn đề.

Du Nha đại sự nhất thời đại hỷ:

- Quá tuyệt vời! Chỉ cần nghiên cứu thấu triệt yêu binh này, tin tưởng rằng ta có thể một lần nữa cải tạo tiên nang Tinh Hải Long Cung, thậm chí luyện chế ra tiên nang trung đẳng cũng không phải là khó khăn a.

- Đúng rồi, đồ vật này thỉnh đại thúc ngài xem giúp!

Trong lòng Sở Vân khẽ động, đưa cho Du Nha đại sư một chiếc chén bể.

Đây là yêu binh lấy được từ chỗ của Trữ Thiên Vương, thế nhưng Sở Vân vẫn không tìm được phương pháp sử dụng.

Du Nha tiếp nhận, nhíu mày nói:

- Nhìn qua cái chén lam đào này giống như là đồ cổ thời đại Tinh Thánh. Thế nhưng nhìn kỹ lại, lại hình như là yêu binh.

- Đây là yêu binh, ta tận mắt nhìn thấy tình cảnh khi nó được sử dụng.

Sở Vân nhắc nhở nói.

- Vậy thì đúng rồi. Đây là yêu binh cổ. Thời đại thượng cổ, yêu binh luyện chế ra, đại thể có điều kiện sử dụng rất hà khắc. Linh quang của ngự yêu sư không đạt đến trình độ nhất định là không sử dụng được.

Hai mắt Du Nha sáng ngời, giải thích nghi hoặc của Sở Vân.

- Yêu binh cổ… Thế nhưng ta tận mắt thấy một người cùng lứa tuổi với ta sử dụng qua. Lẽ nào linh quang của hắn còn cao hơn ta sao?

Sở Vân nhíu mày, kể lại tỉ mỉ tình huống lúc trước đánh một trận cùng Trữ Thiên Vương cho Du Nha nghe.

- Đây là yêu binh hành vi tự chủ, cũng không phải là Trữ Thiên Vương khống chế yêu binh này.

Du Nha nói, khiến trong lòng Sở Vân như tràn ngập sương mù.

- Yêu binh này hẳn là không đơn giản. Có thể tự chủ hành động, giống như linh vật vậy. Tư chất của nó ít nhất cũng thượng đẳng.

Du Nha đại sư nhìn chằm chằm vào chén lam đào, lại nói tiếp:

- Thiếu đảo chủ giữ nó ở bên người, nói không chừng đến một ngày nào đó linh quang đầy đủ, có thể khống chế được nó.

- Ta cũng có dự định muốn thử.

Sở Vân gật đầu, thu lại chén lam đào.

Du Nha thở dài một tiếng, lại nói:

- Thuật luyện binh thượng cổ cũng có chỗ độc đáo, đáng tiếc đều trải qua trường kỳ lịch sử mà thất lạc. Nếu Thiếu đảo chủ dự định đi Thải Hồng Đảo, không ngại lưu ý một chút, thu thập tin tức có liên quan về thuật luyện binh thượng cổ.

Thải Hồng Đảo là nhất định phải đi, không chỉ bởi vì Hoàng Hiếu, một trong ba thần tướng, hơn nữa, Sở Vân cũng dự định thu phục một loại hồng yêu, bù đắp cho thiếu hụt về mặt tốc độ của mình.

Chỉ là trước đó, cần phải chuẩn bị thật đầy đủ.

Sở Vân đi vào Tinh Hải Long Cung, đầu tiên là lấy ra một viên mắt rồng Ly hợp Huyền Long, vùi sâu vào giữa bùn đất ở Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi. Hắn thôi động thủ ấn luyện đan. Giây lát sau, trên Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi liền sinh trưởng ra Ly Hợp Huyền Long Long Tình Quả.

Quả này cùng với Địa Cực Băng Long Long Tình Quả và Vạn Tu Tham Long Long Tình Quả gống nhau. Chỉ là, Địa Cực Băng Long Long Tình Quả màu lam nhạt, tản ra hàn khí, có thể phát ra Băng Phách Thần Quang, Vạn Tu Tham Long Long Tình quả màu hổ phách, có thể phát ra huyền quang trường sinh. Mà Ly Hợp Huyền Long Long Tình Quả này, thịt quả màu da cam, xung quanh vỏ quả bao phủ một tầng kim mang Dương Cương, có thể phát ra Ly Hợp Thần Quang.

Ly Hợp Huyền Long cũng là yêu thú tuyệt phẩm, Ly Hợp Thần Quang là đạo pháp ngoài thiên phú, cũng là tuyệt phẩm chi lưu.

Tuy rằng, Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi phát ra Ly Hợp Thần Quang cũng không phải là chính bản, chỉ có một nửa uy năng tuyệt phẩm, nhưng là gồm nhiều mặt công thủ.

Sở Vân thí nghiệm một chút, cảm giác vô cùng tiện tay.

- Ta cận chiến có Túy Tuyết Đao, đánh xa có Thiên Hồ. Cây Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi này là chiến lực thứ ba của ta, xem như Vạn Kim dầu đi. Hiện tại vừa có khả năng tấn công, lại có thể trị hết thương thế, trái cây còn có thể dùng tăng thêm tố chất thân thể.

Còn lại chính là bồi dưỡng Nguyệt Thỏ, đi tới Thải Hồng Đảo thu phục một đầu Hồng yêu, bù đắp cho thiếu hụt tốc độ của mình.

Tuy rằng Sở Vân chém Thủy Nhược Lan nhưng lại chưa lấy được Linh Yêu trên người nàng. Bất quá, đao pháp tuyệt phẩm Thủy Đức Chân Thân ngược lại đã chiếm được.

Trừ cái đó ra, đáng giá nhất chính là bộ Huyễn Thủy Lung Nguyệt Trận kỳ không trọn vẹn kia, cũng được Sở Vân giao cho Du Nha tiến hành nghiên cứu.

- Đôn Hoàng Phi Thiên Ấn…

Sở Vân lấy ra ngọc giản Kim Bích Hàm đưa cho hắn trước lúc chia tay, thần niệm đắm chìm vào trong đó.

Một lát sau, trên mặt hắn hiện lên một tia vui mừng.

- Phi Thiên Ấn này vậy mà có hiệu quả chiết xuất đan dược.

Mỗi một thủ ấn luyện đan thượng đẳng đều có công hiệu đặc thù. Tỷ như Bát Đoạn Cầm có thể mã hóa đan dược, Phân Đan Ấn có thể phân chia đan dược, tăng thêm só lượng.

Mà Đôn Hoàng Phi Thiên Ấn có thể chiết xuất đan dược, loại bỏ tạp chất trong đan dược, đề cao phẩm cấp của đan dược.

- Đáng tiếc Đôn Hoàng Phi Thiên Ấn này có mấy ngàn thủ ấn tổ hợp. Muốn luyện tập thành thạo, cần phải mất khá nhiều thời gian và tinh lực. Hiện tại chỉ có thể gác lại.

Thời gian a thời gian…

Sở Vân thở dài một tiếng, bất đắc dĩ đặt ngọc giản vào trong cung điện Long cung. Hắn ở kiếp trước, khổ sở tìm kiếm thủ ấn trụ cột luyện đan mà không được, kiếp này có bí quyết luyện đan thượng đẳng lại không có thời gian luyện tập.

Trên thực tế, ở chính giữa điện có một kiện tuyệt Pháp môn Thanh Ngự phẩm "Tiếu Thương Hải" vẫn còn gác lại, không có thời gian học tập, nắm giữ.

- Nhân sinh mười phần không như ý, đây có tính là một loại hạnh phúc không?

Sở Vân cười khổ không ngớt.

Ba ngày sau, hắn ngồi bảo thuyền Ưng Tường Hào, lấy Vũ Đại Đầu làm phó tướng, suất lĩnh ba trăm tinh binh Đồng Linh, hai trăm tinh binh Hải Giao, đi trước tới Thải

Hồng Đảo.

Thải Hồng Đảo, nằm ở phía Đông Chư Tinh Quần Đảo. Có câu cửa miệng nói: "Thải Hồng phía Đông, Vũ phía Tây", chính là chỉ Thải Hồng Đảo và Vũ Đảo.

Thải Hồng Đảo chiếm địa vị đặc biệt trong Chư Tinh Quần Đảo. Đều là bởi vì suốt từ đời thượng cổ tới nay, nó luôn luôn bảo trì trung lập. Ngày ba tháng ba hàng năm đều có một đạo cầu vồng từ trên trời giáng xuống, rơi xuống đảo Thải Hồng.

Theo cầu vồng mà đến còn có vô số kỳ trân dị bảo, có trứng yêu thú, có đạo pháp, có luyện đan, có điển tịch luyện đan, có hạt giống yêu thực…

Không ai biết vì sao lại có hiện tượng này. Vào ngày này hàng năm, trên Thải Hồng Đảo tụ tập có tới hàng ngàn vạn người.

Trong đó ngư long hỗn tạp, có khi là người bản địa Chư Tinh Quần Đảo, cũng có người đến từ các quốc đảo khác. Có người thuần túy chỉ vì xem kỳ cảnh, nhưng càng nhiều hơn là người muốn được tiên duyên, cướp giật kỳ trân dị bảo trên cầu vồng.

Hầu như hàng năm đều sẽ phát sinh những câu chuyện khiến người người đố kỵ. Nếu có người nào đó bất ngờ thu được yêu vật, sẽ làm thay đổi quỹ tích số phận bình thường, thăng tiến rất nhanh.

Một đầu yêu vật kỳ lạ đích xác có thể thay đổi nhân sinh của ngự yêu sư đó. Đây chính là điểm khiến người ta chú ý nhất ở thế giới này, cũng là điểm đặc sắc nhất.

Thế giới này cũng không thiếu thiên tài, bất kể là Tiên Thiên hay Hậu Thiên quật khởi.

Những chuyện bất ngờ sẽ luôn luôn phát sinh. Tên người trên Đằng Bảng cũng không ngừng biến hóa từng ngày.

344. Chương 159 160: Thải Hồng Đảo. Hoàng Hiếu Tưới Phân

Chương 159 160: Thải Hồng Đảo. Hoàng Hiếu tưới phân

Có khi một tên ăn mày bỗng nhiên gặp được kỳ ngộ, chiếm được một kiện yêu vật ưu tú, sau một lần nỗ lực liền có thể trở thành người trên vạn người. Loại chuyện này không có gì là mới lạ.

Nhưng đối với Sở Vân mà nói, chuyện hắn quan tâm nhất là mời chào Hoàng Hiếu, một trong ba thần tướng. Trừ việc đó ra, chính là thu phục một đầu hồng yêu tạo thành thải hồng kiều.

Tinh lịch, ngày 3 tháng 3 năm 754.

Dòng sông bảy màu quanh năm vây quanh Thải Hồng Đảo dần dần tiêu tán, lộ ra trong đó dòng chữ "Thải Hồng Đảo". Dòng người tới từ bốn phương tám hướng, rốt cục đổ về chỗ này.

- Không gian vạn dặm, trời quang nắng ấm. Năm nay khí trời thật tốt a!

Thiếu nữ Khương Tiểu Bối duỗi lưng một cái, cảm thấy tinh thần thật sảng khoái.

Nàng có mái tóc ngắn, mũi cao nghịch ngợm, đôi mắt to bướng bỉnh, ánh mắt sáng ngời. Nàng khoảng chừng mười bốn, mười lăm tuổi, bộ ngực có chút vểnh lên, trên người mặc bộ áo gai màu trắng. Toàn thân tản ra một cỗ khí tức thanh xuân tươi trẻ.

- Hàng năm chỉ có ba ngày này mới có thể nhìn thấy bầu trời. Thật sự là buồn bực cũng buồn bực chết rồi.

- Bầu trời vừa cao vừa xanh, hít sâu một hơi a… Cảm giác không khí thật không giống nhau.

Các thiếu niên khác cùng tuổi Khương Tiểu Bối một mặt oán trách, một mặt không ngừng đảo mắt, vẻ hưng phấn thể hiện rõ trong lời nói.

- Hiện tại không phải thời gian bàn luận. Mau nhìn kìa, thật nhiều thuyền lớn đang tới.

Khương Tiểu Bối chỉ tay về phía đội thuyền đông đúc đang chạy tới bến tàu, trong mắt lóe ra quang mang rực rỡ.

Hàng năm, tới ngày này của Thải Hồng Đảo, đều sẽ tạo cho các thiếu niên dẫn đường này cơ hội lớn có thể kiếm tiền.

- Oa, đó chính là bảo thuyền sao?

Các thiếu niên trong lúc đó há to miệng, cùng kinh ngạc kêu lên. Bọn họ phát hiện ở giữa đội thuyền, một bảo thuyền thật lớn như hạc giữa bầy gà.

- Nhìn cờ xí trên thuyền đi. Hẳn là bảo thuyền của Tiêu gia. Tiêu gia là thế lực nhất lưu, con mồi béo bở. Các huynh đệ, ai tranh được chính là của người đó.

Một đám thiếu niên hấp tấp chạy tới, bị kích động mà vây quanh bến tàu, tự đề cử mình với người của Tiêu gia. Chỉ chốc lát sau, một thiếu niên trong đó được lựa chọn, trở thành người dẫn đường. Những người còn lại mang theo một chút mất mát, lại đi trở về.

- Oa, lần này là bảo thuyền của Hoa gia.

- Đó chính là tinh binh Toàn Thuẫn của Phương gia sao? Thật là lợi hại….

Các thiếu niên thán phục thay nhau loan truyền, ánh mắt cả đám đều sáng ngời, biểu tình hưng phấn. Mỗi năm một lần Thải Hồng Đảo mở cửa đều là một lần thịnh hội. Các thế lực khắp nơi tụ tập, không cam lòng tỏ ra yếu kém, nắm lấy cơ hội lần này, biểu hiện thực

lực cường đại của mình với tất cả mọi người.

Theo thời gian trôi qua, đám thiếu niên cũng giảm dần. Dần dần, từ một đám người trở nên chỉ còn một nhóm nhỏ.

- Thất tỷ, nếu không ra tay, các thế lực nhất lưu sẽ bị cướp sạch mất.

Tiểu tỳ bối rối nói.

- Gấp cái gì?

Khương Tiểu Bối quay người liếc mắt. Kinh nghiệm của nàng rất phong phú, ánh mắt lóe sáng nói:

- Trong số những thế lực nhất lưu, còn có Thiết gia là cường đại nhất còn chưa tới đây này.

- Thiết gia?

- Thế lực nhất lưu cũng có mạnh có yếu. Thiết gia được công nhận là thế lực đệ nhất trên Chư Tinh Quần Đảo. Khương Tiểu Bối ta là người dẫn đường tốt nhất trên Thải Hồng Đảo, tất nhiên phải chọn nhà cường đại nhất rồi.

Khương tiểu Bối ngẩng đầu nói

- Không hổ là thất tỷ a.

Các thiếu niên bên cạnh dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn về phía Khương Tiểu Bối.

- Tới rồi!

Ánh mắt Khương Tiểu Bối sáng rực, nhìn về phía bến tàu. Ở nơi đó, một hạm đội cường đại từ từ đi tới. Trên cột buồm lớn đen kịt, một lá cờ màu đỏ tươi thêu chữ "Thiết" thật lớn.

Trong ánh mắt nóng bỏng của Khương Tiểu Bối, chiến hạm của Thiết gia đi tới đâu, các đội thuyền đều rẽ sang hai bên, nhường ra một con đường rộng lớn ở giữa.

- Thiết gia chính là mạnh nhất!

Khương Tiểu Bối thấy nhiệt huyết sôi trào. Đây chính là Thiết gia trong ấn tượng của nàng.

Thông qua cảnh tượng nho nhỏ này, sự cường đại của Thiết gia càng được hiển lộ rõ ràng.

- Khí thế thật cường đại. So với các thế lực khác hoàn toàn khác nhau…

Các thiếu niên bên cạnh cũng đều trợn mắt há hốc miệng, ngây ngốc đứng nhìn.

Nhưng đúng vào lúc này, một hạm đội khác bỗng nhiên phóng tới. Dẫn đầu bảo thuyền chính là tàu chỉ huy, mũi tàu giống như hùng ưng giương cánh.

Khi nó đi tới, các thuyền đều vội vàng thối lui. Thoáng cái đã đè ép khí thế của hạm đội Thiết gia.

- Oa! Thất tỷ, đây là hạm đội của nhà nào, lợi hại như vậy? Ngay cả Thiết gia cũng chịu thiệt?

Thiếu niên lập tức hưng phấn nói.

- Sao lại có thể như vậy?

Hai mắt Khương Tiểu Bối trừng lớn, kinh ngạc nhìn về phía chiến thuyền bảo thuyền bên này. Trên bảo thuyền, cờ xí như rừng, theo gió tung bay phấp phới. Trên lá cờ lớn nhất làm một chữ "Thư" thật to.

- Thư? Đây là thế lực nào?

Khương Tiểu Bối nghi hoặc trùng trùng. Nàng vắt óc suy nghĩ, vắt hết óc hồi tưởng lại. Nhưng trong ấn tượng của nàng, căn bản là không có một thế lực nhất lưu nào như thế này.

Thải Hồng Đảo quanh năm ngăn cách, ngoại trừ ba ngày này, suốt năm bị bao phủ bởi dòng sông bảy màu. Đương nhiên cũng có một vài con đường đặc thù, ăn thông nối liền ngoại giới, nhưng tuyệt đối không phải những tiểu bối như nàng có thể nắm giữ.

- Ta đi trước!

Tròng mắt nàng quay tròn, đảo một vòng, bỗng nhiên nhích người, nhanh chân bỏ chạy.

- Vị tướng quân này, muốn dẫn đường sao? Ta là Khương Tiểu Bối, là người dẫn đường ưu tú nhất trên Thải Hồng Đảo. Trên Thải Hồng Đảo này, hầu như tư liệu về mỗi người ta đều nắm rõ như lòng bàn tay. Nếu ngài muốn mời chào tướng lĩnh, chính là tìm đúng người rồi đó. Nếu ngài muốn tranh đoạt bảo vật trên Thải Hồng Kiều năm nay, tiểu Thất ta đây trước tiên sẽ thống kê tất cả số liệu, tổng kết ra địa điểm dễ dàng đoạt bảo nhất. Mỗi ngày chỉ cần hai mươi Địa Sát Thạch là được…

Khương Tiểu Bối xông lên bến tàu, mồm miệng nhanh nhảu, tự đề cử chính mình.

- Đi! Đi! Đi! Ở đâu ra một tiểu hài tử tóc ngắn cũn cỡn thế này?

Vũ Đại Đầu phất phất tay, không kiên nhẫn trừng mắt đuổi Khương Tiểu Bối qua một bên, trong miệng còn lẩm bẩm:

- Còn hai mươi Địa Sát Thạch tệ, tưởng ta là dê béo sao?

Khương Tiểu Bối âm thầm mắng một tiếng, trong mắt thoáng hiện tia thất vọng, ấn tượng trong lòng đối với Thư gia này càng xuống dốc không phanh.

- Hai mươi miếng Địa Sát Thạch? Ha ha… Rất có tự tin nha. Ta thuê. Nếu ngươi có biểu hiện xuất sắc, ta tặng thêm mười Địa Sát thạch tệ nữa.

Đúng lúc này, bên tai Khương Tiểu Bối truyền đến một thanh âm.

- Thiếu đảo chủ!

Vũ Đại Đầu nhìn thấy người đó vội vã khom lưng, thối lui về một bên.

- Cái gì? Thì ra ngươi không phải người chủ sự a…

Khương Tiểu Bối bĩu môi với Vũ Đại Đầu, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

Nàng ngẩng đầu, liền thấy một nam tử cực kỳ oai hùng vĩ đại, dùng ánh mắt ôn hòa đánh giá mình.

Không biết vì sao, nàng đột nhiên trở nên khẩn trương, kìm lòng không được lui về phía sau một bước, yết hầu khẽ nhúc nhích một cái.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, nàng có một loại ảo giác, dường như là thấy một ngọn núi.

Nhìn kỹ lại, tâm tình thiếu nữ của Khương Tiểu Bối khẽ rung lên. Đối phương không ngờ cao to, anh tuấn như vậy. Ánh mắt đó, sắc bén giống như có thể nhìn thấu nhân tâm.

- Khương Tiểu Bối, mau đi trước dẫn đường, ta muốn đến chỗ ở của Hoàng Hiếu.

Sở Vân cảm thấy thiếu nữ trước mặt rất thú vị. Nàng vừa xông ra, các thiếu niên bên cạnh cũng không có bước lên tranh giành. Rất hiển nhiên, nàng không nói quá, nàng chính là người dẫn đường tốt nhất.

Thải Hồng Đảo mở cửa chỉ có ba ngày. Từ buổi chiều ngày đầu tiên, sẽ có cầu vồng bay tới. Người nơi khác đến không quen, đúng là cần một người dẫn đường.

- A, Thư Thiếu đảo chủ, ngài muốn tìm Hoàng Hiếu đại thúc sao?

Khương Tiểu Bối ngây ra một lúc, thiếu chút nữa cho rằng chính mình nghe lầm.

- Này, giả tiểu tử nghe cho kỹ. Thiếu đảo chủ nhà chúng ta họ Sở, không phải họ Thư.

Vũ Đại Đầu ở một bên xen miệng nói.

Khương Tiểu Bối nhất thời trở nên nghi hoặc. Nàng nhịn không được nhìn lại, trên là cờ trên thuyền đích thật là chữ "Thư" mà. Đội thuyền của Thư gia, nhưng Thiếu đảo chủ lại họ Sở. Đối phương đến tột cùng là địa vị gì?

Chờ một chút!

Ánh mắt nàng bỗng nhiên ngưng tụ lại, thấy các tinh binh đi phía sau.

- Hai chủng tinh binh!

Trong lòng nàng chấn động, trong mắt toát ra thần tình kinh ngạc vô cùng. Nàng còn chưa từng nghe nói qua, trên Chư Tinh Quần Đảo có thể lực nào đồng thời có được hai chủng tinh binh.

- Một là tinh binh Hải Giao, một cái khác là binh chủng gì?

Nàng còn không nhận ra tinh binh Đồng Linh. Ánh mắt của nàng tập trung trên yêu đao sau lưng đám tinh binh, còn có đồng linh đeo bên hông, nhịn không được kêu lên.

- Sao thế? Nàng không biết Hoàng Hiếu ở nơi nào sao?

Lúc này, Sở Vân lại hỏi.

Khương Tiểu Bối vô ý thức a vài tiếng, lúc này mới cả kinh đáp:

- Hoàng Hiếu đại thúc là danh nhân trên Thải Hồng Đảo chúng ta, ta sao lại không biết?

- Vậy mau đi trước dẫn đường, tiện thể giới thiệu cho ta một chút tình hình gần đây của lão.

Sở Vân gật đầu nói.

- Hoàng Hiếu đại thúc a, lão từ trước đến nay rất thảm a. Tính tình thúi quá, vẫn không có nhân duyên đây. Ở trên Thải Hồng Đảo nhiều năm như vậy, vẫn luôn nói muốn tìm kiếm minh chủ của chính mình. Đáng tiếc, thực lực của hắn quá thấp, hết lần này tới lần khác còn

muốn làm dáng. Ha ha... Kỳ thật Ngự yêu sư có Đại Yêu vật trên Thải Hồng Đảo không thiếu. Những người này ta đều biết.

Khương Tiểu Bối vừa đi vừa mịt mờ mà khuyên bảo.

- Thiếu đảo chủ, những Ngự Yêu sư này đều là những nhân vật cấp bậc thượng tướng. Nếu muộn sẽ bị những người khác cướp mất rồi.

Vũ Đại Đầu có chút sốt ruột nói.

- Ừ, trong lòng ta hiểu rõ. Đi trước tới chỗ của hắn xem đã.

Sở Vân đáp.

Đồng thời trong lòng thầm nghĩ: "Trong ký ức chỉ nói Hoàng Hiếu không có tiếng tăm gì, không được người coi trọng. Hiện nay xem ra, mọi người đối với Hoàng Hiếu đều có thành kiến. Hoàng Hiếu trong tương lai chính là người đứng đầu ba thần tướng, vậy mà lại bị ngộ nhận như vậy, cũng thật thú vị."

Nơi ở của Hoàng Hiếu là một góc cực kỳ hẻo lánh, chỉ là một gian là tranh rách nát không chịu nổi. So với nơi ở của những người khác là một sự đối lập rõ ràng.

Một cái lạch nhỏ chậm rãi chảy qua bên cạnh nhà tranh. Phía trên chất đống một tầng lá vụn dày đặc. Một mùi tanh tưởi tràn ngập trong không khí.

- Kỳ thực Thiếu đảo chủ có thể đến những nơi khác trước, tiến hành mời chào. Dù sao đi nữa Hoàng Hiếu đại thúc ở đây, hàng năm đều có rất ít người tới. Hoàng đại thúc, Hoàng đại thúc, người có ở nhà không?

Khương Tiểu Bối đi tới trước cửa, miệng hô lớn, dùng sức gõ cửa.

Cửa vẫn chưa mở, bị Khương Tiểu Bối trực tiếp nện ra.

Cửa vừa mở ra, nhất thời một mùi tanh hôi càng thêm nồng nặc xộc vào mũi. Khương Tiểu Bối lập tức nhíu mày, bịt mũi, gọi lớn lên:

- Hoàng đại thúc, người đang làm gì đó? Lúc này vẫn còn gánh phân tưới rau a?

Một vị nam tử trung niên mặc một bộ vải thô màu vàng, bên người gánh hai thùng phân hôi thối ngút trời, trong tay cầm một muôi múc phân, đang gánh phân tưới rau.

Trán và xương gò mà của hắn đều rất cao, đôi mắt với đôi con ngươi nhỏ dài, như hãm tại bên trong hốc mắt. Khung xương của hắn rất lớn, nhưng lại xanh xao vàng vọt, khiến người ta cảm giác hắn gầy như que củi.

- Hoàng Hiếu… Thảo nào thế nhân lại có hiểu lầm và thành kiến như vậy.

Sở Vân ngây cả người. Hắn rất khó để liên tưởng hình ảnh trước mắt với trong ký ức. Chỉ là đối phương đích xác là Hoàng Hiếu. Cái này thì không sai được.

- Đại thúc, người hàng năm đến lúc này, đều gánh phân tưới rau. Mọi người bị mùi thối của người đuổi chạy. Nếu người vẫn còn tiếp tục như vậy, cả đời cũng không gặp được minh chủ của mình đâu.

Khương Tiểu Bối oán giận nói.

- Ta mỗi ngày đều ở phía sau gánh phân tưới rau. Tại sao phải thay đổi? Ngày xưa quốc chủ Giang Hán ba lần đến mời, mới mời được Gia Cát Khổng Minh. Minh chủ chân chính, ý chí rộng lớn, khát vọng cầu hiền. Tại sao lại chỉ vì mùi hôi thối mà bỏ chạy? Nói một cách khác, những kẻ bỏ chạy, chính là không nhìn thấy tài năng của ta, vậy cũng không phải là minh chủ. Ta cần gì phải vì thế mà hối tiếc?

Hoàng Hiếu mặt không đổi sắc, cũng không liếc mắt nhìn Sở Vân, vẫn tiếp tục múc từng muôi tưới phân.

- Gia Cát Khổng Minh cũng chỉ là trồng rau, không có tưới phân a…

Khương Tiểu Bối lầm bầm nói.

- Thực sự là ghê tởm. Rõ ràng đang làm trò đùa bỡn chúng ta. Quả thực là buồn cười. Thiếu đảo chủ, để Đại Đầu ta đến hảo hảo giáo huấn hắn một chút.

Vũ Đại Đầu rất không ưa nhìn Hoàng Hiếu.

- Thật mất mặt! Lui ra cho ta!

Sở Vân quát lớn một tiếng. Trong ký ức của hắn, Hoàng Hiếu có chiến lực cấp Linh Yêu. Vũ Đại Đầu rất hiển nhiên sẽ không phải là đối thủ của hắn.

Vũ Đại Đầu trừng mắt liếc Hoàng Hiếu, không thể làm gì khác hơn là rụt trở về.

- Ngươi muốn mời chào ta sao?

Hoàng Hiếu khẽ liếc mắt nhìn Sở Vân, hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nói:

- Hoàng Hiếu ta không phải hạng phàm phu tục tử dễ mời chào như vậy. Ta khảo nghiệm ngươi một chút, biết hiện tại ta đang làm gì không?

345. Chương 161 162: Xích Hồng Kiều, Vui Mừng Lấy Được Thăng Long Đan Phương

Chương 161 162: Xích Hồng kiều, vui mừng lấy được Thăng Long đan phương

- Không hiểu ra sao cả! Ta thấy ngươi không phải là đang tưới phân, mà đang tự mình ăn phân đó!

Vũ Đại Đầu nhịn không nổi, nghĩ Hoàng Hiếu cố làm ra vẻ huyền bí.

Sở Vân không khỏi nhíu mày. Hắn cũng không biết trong hồ lô của Hoàng Hiếu rốt cuộc là có giấu cái gì.

- Ai…

Hoàng Hiếu thở dài lắc đầu, nói với Sở Vân:

- Là ta đánh giá cao ngươi, Ngươi bất quá cũng chỉ là một phàm phu tục tử mà thôi.

- Hoàng Hiếu đại thúc!

Khương Tiểu Bối nóng nảy giậm chân nói:

- Người lại nữa rồi. Thật vất vả mới có người muốn mời chào người, người sao lại bệnh cũ tái phát vậy?

- Ha ha ha… Ta thật sự là nhìn không ra. Hoàng tiên sinh có thể giải thích một chút được không?

Sở Vân cười cười. Hắn biết Hoàng Hiếu này tình tình đích thực là có chút cực đoan, bởi vậy cũng lơ đễnh.

"Cười mà sao có thể đẹp như vậy?"

Khương Tiểu Bối ngẩn ngơ, cảm thấy dáng tươi cười của Sở Vân như là núi băng dưới mặt trời, khiến nàng nhịn không được như ngừng thở.

Hoàng Hiếu vừa cho muôi vào thùng phân múc phân lên, vừa nói:

- Không nhập vào hoàn cảnh, sao có thể nhìn ra được môn đạo?

- Nhập vào hoàn cảnh?

Sở Vân cảm thấy lời nói có thâm ý sâu sắc. Hắn ngưng thần nhìn về phía vườn rau, cảm giác chân tướng vốn đang ở trong sương mù dày đặc đã dần dần hé mở.

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền tới một trận ầm ĩ. Thiết Ngao dẫn hơn mười vị thân binh đang đi tới đây.

Hai ngươi đối mặt.

- Sao hắn lại ở chỗ này?

Hai nghi vấn giống nhau đồng thời nổi lên trong lòng Sở Vân và Thiết Ngao.

- Thiết… Thiết Ngao…Thiết đảo chủ?

Con ngươi Khương Tiểu Bối phút chốc mở lớn. Nàng cảm thấy cực độ không thể tưởng tượng được. Ngày hôm nay đến tột cùng là làm sao vậy? Vì sao ngay cả Thiết đảo chủ Thiết Ngao của Thiết gia cũng đến mời Hoàng Hiếu đại thúc?

- Ta biết rõ Hoàng Hiếu này, là bởi vì "Cẩm nang diệu kế" trong giáo viện. Sở Vân hắn vì sao cũng tới thử?

Thiết Ngao nhìn về phía Sở Vân. Hắn biết hành trình tới Thải Hồng Đảo lần này mười phần là sẽ tranh đấu cùng Sở Vân. Nhưng thật không ngờ, hai người lại đối mặt nhanh như vậy.

- Trong lịch sử, Hoàng Hiếu chính là lựa chọn xuất sĩ cho Thiết Ngao. Chỉ là quá trình cụ thể trong đó ta lại không được biết.

Nhìn thấy Thiết Ngao, trong lòng Sở Vân cũng hồi hộp một chút. Hắn ngược lại không phải là e ngại Thiết Ngao, mà là lo lắng đại tướng Hoàng Hiếu sẽ bị Thiết Ngao cướp mất.

- Sao lại thối như vậy?

Ánh mắt Thiết Ngao như đao phong, xẹt qua trên người Sở Vân. Bỗng nhiên mũi hắn khẽ giật, ngửi thấy mùi thối trong không khí, khóe mắt nhất thời co quắp một chút.

- Vị hán tử này, phiền ngươi thông báo cho chủ nhân Hoàng Hiếu của ngươi một chút, nói Thiếu đảo chủ Thiết gia Thiết Ngao cố ý tới chơi, mời hắn chung sức thống trị thiên hạ.

Thiết Ngao chợt phát hiện Hoàng Hiếu, chắp tay với hắn. Hắn tưởng lầm người trước mắt này chỉ là nô bộc của Hoàng Hiếu.

Hoàng Hiếu hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý Thiết Ngao, chuyên chú vào công việc tưới phân, ném Thiết Ngao ở một bên.

- Ngươi…

Đây là lần đầu tiên Thiết Ngao bị người không để ý như vậy. Nếu đổi là trước đây chỉ sợ đã sớm phát tác. Chỉ là từ khi tập kích bất ngờ thất bại, tính cách của hắn đã trở nên ổn trọng rất nhiều, lại chắp tay với Hoàng Hiếu, vẻ mặt hoàn toàn thay đổi.

Hoàng Hiếu vẫn mắc điếc tai ngơ như trước.

- Thiếu đảo chủ, hắn chính là Hoàng Hiếu…

Thiếu niên dẫn đường làm thuê cho hắn rốt cục nhịn không được mở miệng nói.

- Ách, nguyên lai các hạ chính là Hoàng Hiếu.

Thần tình xấu hổ chợt lóe lên trên mặt Thiết Ngao.

- Thực sự là thất lễ!

Hắn lập tức ôm quyền tạ lỗi nói.

Hoàng Hiếu lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, dùng muôi múc phân chỉ vào đất trồng rau:

- Ngươi có nhìn ra cái gì không?

- Nhìn cái gì?

Thiết Ngao sửng sốt.

- Phàm phu tục tử.

Hoàng Hiếu hừ lạnh một tiếng.

- Lộn xộn cái gì vậy?

Thiết Ngao cảm thấy không hiểu ra sao cả. Đang muốn đặt câu hỏi, Hoàng Hiếu lại hạ lệnh trục khách:

- Đều đi thôi. Ngày mai trở lại.

Nói xong, liền vung cái muôi múc phân, đẩy mọi người ra cửa.

Bịch!

Cửa lớn một lần nữa khép lại. Tất cả mọi người mắt to trừng mắt nhỏ. Sở Vân và Thiết Ngao liếc nhau, đều hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

Các tùy tùng cũng đều trợn mắt há hốc miệng. Sở Vân và Thiết Ngao là hai nhân vật phong vân, chiếm vị trí đỉnh phong trong Chư Tinh Quần Đảo hiện nay, là thiếu niên anh hùng trong thế hệ thứ hai. Vậy mà đồng loạt bị Hoàng Hiếu cự tuyệt.

- Hoàng Hiếu này, một mực tự so mình với Gia Cát Minh đây. Rõ ràng là đang làm trò hề muốn được ba lần đến mời.

Thiếu niên dẫn đường cho Thiết Ngao khinh thường cười nhạo nói.

Ngày xưa Quốc chủ Giang Hán Giang Triết Minh vì muốn chống lại Sở Bá Vương, biết được trên Thải Hồng Đảo có đại tài Gia Cát Minh, liền ba lần đăng môn bái phỏng. Gia Cát Minh ba lần hỏi Giang Triết Minh, mỗi một lần hỏi đều khiến người được hỏi á khẩu không trả lời được, xấu hổ trở ra.

Giang Triết Minh bởi vậy triệt để thừa nhận Gia Cát Minh là đại tài kinh thiên. Tới lần thứ ba, hắn quỳ lạy tại chỗ, khẩn thiết mời Gia Cát Minh xuống núi tương trợ.

Gia Cát Minh khó xử gật đầu. Giang Triết Minh nhất thời đại hỷ, phong hắn làm tướng. Từ đó về sau mở ra một đoạn giai thoại quân thần, đến nay vẫn được thế nhân bàn luận say sưa.

- Hoàng Hiếu này, bản lĩnh không đủ, kiêu ngạo ngược lại có thừa. Bình thường tự so mình với Gia Cát Minh. Mỗi một lần đều làm trò hề muốn ba lần tới. Vốn không có bao nhiêu người mời chào hắn, cho nên hơn bốn mươi năm qua, hắn vẫn còn ở lại trong túp lều tranh này.

Thiếu niên dẫn đường tiếp tục mỉa mai nói.

Khương Tiểu Bối cãi lại:

- Cũng không thể nói như vậy. Hoàng Hiếu đại thúc kỳ thực là người tốt, chẳng qua là tính tình có chút quái dị mà thôi.

Nàng càng nói, âm điệu càng nhỏ dần, đến cuối cùng nhỏ gần như không nghe thấy.

Rất hiển nhiên, những lời này căn bản là xuất phát từ nội tâm thiện lương của nàng, bản thân nàng cũng hiểu được rất thiếu sức thuyết phục.

Các tùy tùng nhất thời ồ cả lên. Vũ Đại Đầu càng sốt ruột nói với Sở Vân:

- Thiếu đảo chủ, hạng người mua danh chuộc tiếng kiểu này, không cần cũng được. Trên đảo còn nhiều nhân vật cấp bậc thượng tướng có thể mời chào. Chúng ta hành động nhanh lên một chút, càng trễ càng không ổn a.

Tâm tư Sở Vân vẫn đặt trên người Hoàng Hiếu. Ba thần tướng sở dĩ xưng là "Thần tướng", là bởi vì bọn họ và các tướng lĩnh khác nhau, có những điểm khác nhau so với thường nhân. Biểu hiện ra ngoài chung quy có thể làm cho người khác sợ hãi thán phục, cảm thấy tương đối thần kỳ.

"Một mình Hoàng Hiếu có thể vượt qua mười đại tướng bình thường khác. Điều này cũng không khoa trương chút nào. Về phần ba lần đến mời..."

Sở Vân cảm thấy khó xử. Thải Hồng Đảo chỉ mở cửa có ba ngày. Sau ba ngày, dòng sông bảy màu một lần nữa bao phủ toàn bộ đảo, không thể ra vào.

"Thảo nào Hoàng Hiếu này hơn bốn mươi năm qua cũng không có người mời chào. Ba lần đến mời sẽ hao phí thời gian ba ngày. Trong ba ngày này, cầu vồng rơi xuống, các loại kỳ trân dị bảo sẽ từ trên trời giáng xuống. Mỗi người đều hận không thể không ngủ không nghỉ, tùy thời chờ đợi. Ai sẽ lãng phí thời gian đi mời chào một người thích làm trò cười trên Thải Hồng Đảo?"

Ngay khi Sở Vân đang thầm nghĩ, bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn xôn xao lên, trên bầu trời xuất hiện một cầu vồng đỏ rực. Nó mênh mông tràn đầy, như là sông lớn, trên bầu trời cuồn cuộn mà đến, vô cùng hùng vĩ tráng lệ.

- Xích Hồng Kiều! Màu đỏ đậm, năm nay không ngờ tới sớm như vậy!

Khương Tiểu Bối thét một tiếng chói tai, khiến mọi người ở đây giật mình bừng tỉnh.

Sở Vân không nói hai lời liền triệu hoán Thiên Hồ, cưỡi lên, phi thẳng tận trời xanh.

Hầu như đồng thời, Trấn Yêu Tháp trên đỉnh đầu Thiết Ngao, cầm trong tay Phượng Sí Lưu Kim Đảng, hóa thành Kim Đức Chân Thân, phóng lên cao.

Không chỉ có hai người bọn họ, thân ảnh tại tất cả các nơi trên Thải Hồng Đảo đều bay vút lên. Những Ngự Yêu Sư này tuyệt đại đa số đều là Đại Yêu thâm niên, thậm chí có một số Ngự Yêu Sư trong tay còn nắm giữ Linh Yêu.

Sở Vân xông lên Xích Hồng Kiều, nhất thời cảm thấy một cỗ áp lực cường đại, cuộn trào mãnh liệt mà đến.

Từ trên mặt đất nhìn lên, Xích Hồng Kiều giống như một sợi lụa hồng. Thế nhưng tới gần mới có thể phát hiện ra, Hồng Kiều này kỳ thực là do ngàn vạn Xích Hồng Yêu cấu thành.

Ngự yêu sư bay lên cao, cũng tương đương với chịu đựng trùng kích của vô số hồng yêu, không phải cường giả, tuyệt không thể ở lâu.

- Tuyệt đại bộ phận cấu thành Xích Hồng Kiều đều là Tiểu Yêu, một ít bộ phận là Đại Yêu, phần cực nhỏ còn lại là Linh Yêu. Linh quang của ta không đủ để khống chế Linh Yêu bậc ba. Tuy nhiên một đầu Xích Hồng Yêu cấp bậc Đại Yêu phối hợp với Ly Hỏa Độn Pháp cũng đủ sử dụng rồi.

Sở Vân đang định ôm cây đợi thỏ, thu phục một đầu Đại Yêu, bỗng nhiên thấy một đạo tinh quanh phóng ra từ trên Xích Hồng Kiều, giống như nước sông cuốn sạch tất cả, bay về phía hắn ở bên này.

- Bảo vật!

Có người kêu to, cũng nhìn thấy cái tinh quang này.

Đồng thời, càng có nhiều người đổ xô qua đây, muốn xuất thủ tranh đoạt bảo vật này.

- Đây là của ta!

Sở Vân thôi động Hỏa Đức Chân Thân, hóa thành một Hỏa Cự Nhân cao tới hai trượng, thế không thể đỡ, bàn tay to lớn vươn ra, nhất thời nắm được đạo tinh quang này trong tay.

- Thăng Long đan?

Sở Vân nhìn vào tay mình, nhất thời phát hiện là một kiện ngọc giản. Trên ngọc giản ghi chép lại một phương thuốc luyện đan, gọi là Thăng Long Đan. Rõ ràng là phương pháp luyện đan thượng đẳng.

Bảo bối tốt!

Trong lòng Sở Vân nhất thời vui vẻ. Thật không ngờ mở đầu may mắn. Ngay lần đầu tiên đã kiếm được một kiện bảo vật như vậy.

- Kiện bảo vật đầu tiên từ trước đến nay cũng không phải là mặt hàng cao cấp gì.

Có người nói thầm, nhìn thoáng qua ngọc giản liền quay đầu đi. Trong lời nói mang theo một tia chua xót rõ rệt.

- Ngọc giản xuất hiện rồi, những bảo vật khác còn xa sao?

Càng có nhiều người hai mắt tỏa sáng, tinh thần phấn chân, xoa xoa tay.

Quả nhiên, sau ngọc giản, liên tiếp xuất hiện điểm điểm tinh quang. Các loại bảo vật như nước chảy bèo trôi, bị Xích Hồng Kiều kéo xuống.

Mọi người đều nhao nhao xuất thủ chặn lại, tràng diện trong lúc nhất thời khí thế ngập trời. Những bảo vật trong mấy ngày này, không ai biết lai lịch thực sự của chúng. Trong số đó, vật gì cũng có, có trứng yêu thú, có hạt giống yêu thực, có rất nhiều yêu binh, rực

rỡ muôn màu, khiến kẻ khác hoa cả mắt.

Một mình Sở Vân chiếm cứ một phạm vi trong vòng mười trượng, xung quanh không có người nào khác. Mọi người biết hắn đoạt bảo, liền nhao nhao thối lui.

Cũng may Xích Hồng Kiều vô cùng rộng lớn, cũng đủ chỗ cho mọi người. Dần dần, thực lực của mỗi người đều hiển hiện ra.

Cường giả chân chính, đều là mỗi người chiếm một khoảng lớn, giống như là Sở Vân và Thiết Ngao. Mà những người yếu hơn thì liên thủ lại, tiến hành hợp tác.

Theo dải tinh quang, tất cả các loại bảo vật đều được mang tới. Sở Vân và Thiết Ngao tường an vô sự. Tất cả đều bận rộn vớt bảo vật bên trên Xích Hồng Kiều.

Khi đêm xuống, Xích Hồng Kiều dần dần tiêu tán, chuyển thành cầu vồng màu cam.

Sở Vân thu hoạch trên một trăm kiện kỳ trân dị bảo, tuyệt đại đa số đều là trứng yêu thú. Tuy nhiên, giá trị lớn nhất chính là phương pháp luyện đan thượng đẳng xuất hiện lần đầu tiên đó.

- Đây là của ta!

- Đưa cho ta! Ta thấy trước!

Bỗng nhiên vang lên tiếng hai ngự yêu sư tranh chấp, động thủ trên cầu vồng màu cam.

- Bọn họ tranh chấp cái gì vậy? Nhất định là có trọng bảo, bằng không sẽ không ai lãng phí cơ hội tốt như vậy, tùy ý mang theo bảo quang bên người.

Trong lòng Sở Vân khẽ động.

- Rõ ràng là ta thấy trước, trả lại cho ta!

- Buồn cười! Ngươi thấy trước chính là của ngươi? Bảo vật có đánh dấu của ngươi sao?

Hai vị ngự yêu sư đều cưỡi trên một Đại Yêu, phóng ra đạo pháp, kiệt liệt sống mái với nhau trên cầu vồng màu cam.

- Đích thực là có đánh dấu của ta. Cho nên, trả lại cho ta!

Thiết Ngao cười nhạt không ngớt. Hắn hóa thân thành Kim Đức Cự Nhân cao hai trượng, hung hãn nhúng tay. Hắn tàn nhẫn vô tình, đánh cho một người tử vong, một người trọng thương thổ huyết, phải giao ra một hạt giống yêu thực.

Thiết Ngao tiếp nhận hạt giống, sắc mặt nhất thời trở nên vui vẻ.

Hắn đang muốn tiếp tục đứng ở đầu cầu, ôm cây đợi thỏ, bắt lấy bảo vật bay tới, thình lình một đạo ánh sáng như ánh đao đột nhiên vụt qua.

Ánh đao sắc bén vô cùng, khi đến nơi, phá vỡ cầu vồng, hàn khí mãnh liệt.

Thiết Ngao bất ngờ không kịp phòng bị, bị ánh đao xẹt trúng. Thân thể khổng lồ lảo đảo, thiếu chút nữa từ trên cao ngã xuống.

Mọi người kêu lên kinh hãi. Có người thất thanh hô to:

- Ai vậy? Không ngờ dám xuất thủ với Thiết Ngao?

Đợi khi bọn họ thấy rõ người xuất thủ, nhất thời lại cảm thấy thoải mái:

- Oa! Là Sở Vân xuất thủ! Khó trách…

- Không ngờ Sở Vân vậy mà dám trực tiếp khai chiến với Thiết Ngao!

- Hắn có cái gì không dám? Một mình hắn còn dám giết hết Vũ Đảo đó!

- Sở Vân và Thiết Ngao giao phong, chính là cuộc chiến tranh đoạt vương tọa của thế hệ trẻ tuổi. Thật sự là hấp dẫn a!

346. Chương 163 164: Đoạt Tiên Nang Của Ngươi

Chương 163 164: Đoạt Tiên Nang của ngươi

- Sở Vân!

Thiết Ngao đối với ánh đao này vô cùng quen thuộc. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng dữ tợn, nghĩ đến mối nhục của lần tập kích bất ngờ thất bại, lửa giận trong lòng nhất thời bạo phát:

- Ngươi đã muốn tìm chết, ta đây thành toàn cho ngươi!

- Khoác lác!

Sở Vân vung đao tiến lên. Túy Tuyết Đao thông qua Tăng Quang Thiêm Thải trở nên to lớn, lại dùng tuyết nha gia cố thân đao, giống như một núi băng bay ngang, đánh lên Phượng Sí Lưu Kim Đảng của Thiết Ngao.

Oanh!

Một tiếng nổ thật lớn, như là tiếng sấm vang lên, sóng âm chấn động toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo.

Lưu quang trắng vàng cùng tản ra chói lóa, sáng lạn chói mắt.

Sở Vân bị phản lực cực lớn tác động, phải lui về phía sau mười trượng. Ngược lại, Thiết Ngao cũng phải lui về phía sau mười lăm trượng chưa dừng. Phượng Sí Lưu

Kim Đảng trong tay khẽ run rẩy, đồng thời phát ra tiếng kêu thảm thiết.

- Trời, Thiết Ngao không ngờ không phải là đối thủ của Sở Vân a!

Vốn khi Sở Vân có Đại Yêu Thiên Hồ là có thể chiến đấu ngang hàng với Thiết Ngao. Hiện nay Thiên Hồ đã tấn chức Linh Yêu, trong tay lại có đệ nhị Linh Yêu binh Túy Tuyết Đao này, nhất thời ép cho một tòa Linh Yêu tháp Thiết Ngao xuống thế hạ phong.

- Cẩn thận ngẫm lại, chiến lực của Sở Vân đã mạnh hơn Thiết Ngao nhiều. Hôm nay vừa thấy, quả thực như vậy a.

- Trận chiến Thiết Ngao tập kích bất ngờ Thư gia đảo, mọi người chỉ là nghe nói. Hôm nay được tận mắt chứng kiến bọn họ chiến đấu, không hề nghi ngờ, đệ nhất bảo tọa thế hệ trẻ Chư Tinh Quân Đảo, Tiểu Bá Vương hậu sinh khả úy!

Tiếng thở dài đàm luận tràn đầy kinh ngạc, đố kỵ của mọi người xung quanh lọt vào tai Thiết Ngao, càng làm vị xưa nay vốn được xưng là đệ nhất nhân cảm thấy phẫn nộ.

- Tiếp đi!

Hắn không hề sợ hãi hai đầu Linh Yêu của Sở Vân, hung hãn nhào lên, hùng hổ như ác long xuất thế, dời sông lấp biển.

Trên bầu trời, hai thân ảnh thật lớn không ngừng va chạm với nhau. Đao thương giao kích, bộc phát ra tiếng nổ liên miên không dứt.

Đánh không đến một trăm hiệp, Thiết Ngao một lần nữa bị ép xuống. Kim Đức Chân Thân của hắn thuộc về Kim Hành đạo pháp. Kim bị Hỏa khắc. Bản thân Hỏa Đức Chân Thân của Sở Vân đã chiếm ưu thế về thuộc tính. Vốn khi Thiên Hồ còn là Đại Yêu, ưu thế này còn không rõ ràng, hiện tại đã tấn chức Linh Yêu, lập tức liền chiếm thượng phong.

Trong khi chiến đấu kịch liệt, Sở Vân bỗng nhiên móc ra Ly Sơn Song Nhãn Hoa Chi, thôi phát ra Ly Hợp Thần Quang. Chỉ một thoáng, một mũi nhọn màu vàng nhanh như thiểm điện bắn phá Kim Đức Chân Thân. Quang mang ngay sau đó co rụt lại, không ngờ cướp về hai cái tiên nang.

Thiết Ngao thấy hai cái tiên nang này, nội tâm nhất thời rúng động, giận tím mặt quát:

- Tiểu tặc tử, đê tiện vô sỉ! Để tiên nang lại cho ta!

Sở Vân cười ha ha, một mặt thôi động linh quang, trấn áp hai cái tiên nang, mặt khác, Ly Sơn Long Nhãn Chi Hoa trong tay không ngừng bắn ra Băng Phách Thần Quang, bắn trúng Thiết Ngao. Lập tức khiến hành động của hắn chậm chạp gấp đôi.

Lại phối hợp với Túy Tuyết Đao, Sở Vân gắt gao áp chế Thiết Ngao đang nổi giận.

Hai người đã chiến đấu ba trăm hiệp. Tuy rằng Sở Vân chiếm hết thượng phong nhưng lại không thể giết chết Thiết Ngao. Thiết Ngao cực muốn dùng Trấn Yêu Tháp trấn áp yêu vật Sở Vân này, nhưng muốn làm như vậy trước tiên phải tán đi Kim Đức Chân Thân.

Đối mặt với một đại địch như Sở Vân, hắn không dám mạo hiểm.

Liên tục chiến đấu cho tới khi mặt trời lặn xuống, nhưng bầu trời lại không hề tối lại.

Hồng Kiều tản ra ánh sáng màu cam, chiếu sáng toàn bộ Thải Hồng Đảo.

Thế tấn công của Sở Vân và Thiết Ngao đều dần dần trở nên chậm lại. Cuối cùng hai bên đều ngầm thỏa thuận, nhất tề ngừng chiến đấu.

Nếu còn tiếp tục đánh như vậy, cả hai bên đều không có lợi. Thiết Ngao cũng thành thục rồi, hừ lạnh một tiếng với Sở Vân, bay khỏi chiến trường trước tiên, tới một khoảng bầu trời khác, tìm một khu vực chờ đợi bảo vật.

Rất nhiều người thấy hai bên dừng tay đều âm thầm kêu khổ, đành phải nhường lại vị trí tốt nhất. Sở Vân chiến đấu hăng hái một đêm, không chút khách khí với những người này, một mặt chính mình ôm cây đợi thỏ, mặt khác cưỡng đoạt một số bảo vật quý trọng của bọn

họ.

Lúc này thể hiện phong thái nhường nhịn rộng lượng sẽ chẳng ai cảm kích, chỉ cho rằng đó là hành vi ngu ngốc, bại não. Hành vi bá đạo của Sở Vân ngược lại sẽ khiến người xung quanh kiêng kỵ ba phần. Đôi khi Sở Vân thậm chí không mở miệng, chỉ là đi qua, người bên cạnh cũng phải chủ động hai tay dâng bảo vật lên.

Đây là đạo lý thời loạn, thực lực là quan trọng nhất.

Mọi người bất đắc dĩ, không ít người mắng to trong lòng. Thế nhưng càng nhiều hơn là cảm giác kính phục, sùng bái đối với lực lượng.

Mãi cho đến khi mặt trời mọc lên, một ngày mới lại đến, Sở Vân mới hạ xuống mặt đất. Hắn kiểm tra thu hoạch, một đêm này thu hoạch khá phong phú. Về phần hai Tiên Nang trên người Thiết Ngao, hắn chỉ có thể trấn áp, không biết bên trong là cái gì.

Chỉ khi nào về tới Thư gia đảo, dùng thủ đoạn đặc thù, tổn hao thời gian khoảng một tháng mới có thể phá giải.

Nghĩ là nghĩ đến bộ dáng vô cùng đau lòng của Thiết Ngao, hiển nhiên giá trị của hai cái Tiên Nang này đều vô cùng lớn, vô cùng quan trọng với hắn.

- Ly Hợp Thần Quang lập công. Không chỉ có thể công thủ nhiều mặt, còn có thể khống chế tấn công, đánh cho Thiết Ngao trở tay không kịp. Cái này chỉ được một lần, lần sau lại không được nữa.

Sở Vân thu hồi Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi và Túy Tuyết Đao, nói với Thiên Hồ:

- Tới rạng đông ngươi có thể hoạt động tự do. Trong Hồng Kiều có rất nhiều bảo vật. Đoạt được bao nhiêu kiện, chủ nhân ta liền nướng bấy nhiêu cá cho ngươi ăn.

Nghe thấy có cá nướng ăn, Thiên Hồ nhất thời lộ ra bộ dáng thiếu nữ, hai mắt sáng lên, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, trên khóe miệng chảy ra hai dòng nước miếng trong suốt.

- Chủ nhân, người nói thật chứ?

Cái đầu nhỏ nhắn của nàng ngẩng lên bốn mươi lăm độ, tràn đầy hy vọng nhìn Sở Vân.

Sở Vân gật đầu, đưa tay sờ sờ vào đôi tai mềm mại, trắng muốt của nàng, cười nói:

- Đương nhiên rồi!

Ánh rạng đông lập tức làm dấy lên ý chí chiến đấu mãnh liệt của Thiên Hồ:

- Ta đi đây, chủ nhân!

Ánh rạng đông bị kích động mà bay lên trên cầu vồng, Sở Vân nhìn ra xa xa một hồ, chỉ thấy những chỗ nàng đến, mọi người đều tự động tản ra. Uy áp của Linh Yêu, khiến đại đa số ngự yêu sư kêu khổ không ngớt.

- Chỉ cần không đụng phải Kiếp Yêu, Thiên Hồ tuyệt đối an toàn. Tuy rằng ngự yêu sư có Linh Yêu cũng có hai ba người, nhưng đánh không lại thì có thể chạy trốn.

Sở Vân yên lòng, một lần nữa đi tới nhà tranh của Hoàng Hiếu.

Thật không ngờ chính là, lần này trực tiếp gặp cảnh bế môn tạ khách. Cửa lớn nhà tranh đóng chặt.

- Sở Thiếu đảo chủ, cuối cùng cũng đợi được ngươi. Hoàng Hiếu đại thúc không có ở nhà. Hàng năm vào ngày này người đều đi tảo mộ.

Bước chân Khương Tiểu Bối như nhảy nhót, nhảy đến trước mặt Sở Vân.

Thải Hồng Đảo đã mở cửa một ngày một đêm, đại đa số tin tức cũng theo sóng người tràn vào Thải Hồng Đảo. Khương Tiểu Bối cũng biết được chuyện tích của Sở Vân, vốn còn chưa tin, nhưng trận chiến ngày hôm qua giữa Sở Vân và Thiết Ngao chính là bằng chứng thuyết phục nhất.

Hiện tại, ánh mắt của giả tiểu tử này nhìn về phía Sở Vân đã tràn đầy sắc thái sùng bái.

- Tảo mộ? Khi nào hắn trở về?

Sở Vân hỏi.

Khương Tiểu Bối lắc đầu:

- Hoàng Hiếu đại thúc rất hiếu thuận, người sẽ tế bái tròn một ngày một đêm. Cho nên…

- Cái gì? Một ngày đêm?

Vũ Đại Đầu trừng mắt, lớn tiếng quát:

- Hoàng Hiếu này chơi trò gì vậy? Không ngờ lại tự cao tự đại đến mức độ này. Hắn coi mình là cái gì vậy? Thực sự muốn Thiếu đảo chủ của chúng ta ba lần đến mời sao? Vậy hắn cũng phải tên là Gia Cát Minh mới được a.

Khương Tiểu Bối thở dài:

- Vấn đề này ta đã nhắc nhở Hoàng Hiếu đại thúc rất nhiều lần. Thế nhưng người vẫn làm theo ý mình. Chỉ là hiếu tâm của đại thúc đối với mẫu thân tuyệt đối là thật tình. Khẩn mong các ngươi có thể không cảm một chút…

- Cũng tốt! Vậy đưa chúng ta tới khu mộ xem sao đi.

Sở Vân nói.

- Thiếu đảo chủ còn muốn đi khu mộ sao?

Vũ Đại Đầu nhất thời trở nên bối rối:

- Vì một người như vậy, thật sự không đáng. Thiếu đảo chủ người xem, Hồng Kiều màu cam đã qua, bây giờ đã là màu vàng. Đây là cơ hội mỗi năm chỉ có một lần, không biết có bao nhiêu bảo vật đây.

- Nếu ngươi muốn đi, vậy cứ đi đi!

Sở Vân nhìn tâm trạng khẩn trương của hắn, cười nói.

- Vậy không được! Trước khi đi Đảo chủ đã phân phó, cho nên ta tốt nhất vẫn nên hầu hạ bên người Thiếu đảo chủ đi.

Vũ Đại Đầu liên tục lắc đầu, ngữ khí rất kiên quyết.

- Vậy tùy ngươi, chỉ là ta phỏng chừng ngày hôm nay…

Sở Vân khẽ lắc đầu nói, trong lòng đối với buổi gặp mặt hôm nay đã có dự cảm không hay.

Quả nhiên, khi hắn tới khu mộ, Hoàng Hiếu ngay cả động tác quay đầu lại cũng không có, chẳng qua hai đầu gối vẫn quỳ trên mặt đất, ngẩn ngơ nhìn bia mộ trước mặt, như rơi vào trạng thái thất thần.

Đây là một khu núi nhỏ.

Gió cuốn lá bay. Mộ bia than chì. Trước mộ phần chỉ có hai ba lễ phẩm đơn giản, bày biện sạch sẽ.

Từ nơi này nhìn ra bên ngoài, bầu trời nhuộm sắc vàng nhạt, chính là thời điểm cầu vồng chuyển sang màu vàng. Dưới bầu trời, bốn phía hải đảo nhuộm hai màu đỏ, cam, hình thành nên một vùng sương mù nhàn nhạt, bao vây lấy Thải Hồng Đảo.

Trong sương mù, cũng có ánh sao lấp lánh. Trong này cũng có một ít bảo vật không bị chặn lại trên không trung. Những ngự yêu sư không đủ năng lực lên không trung cướp giật, đều thâm nhập vào trong màn sương mù, tiến hành tỉ mỉ tìm kiếm.

Thải Hồng Đảo bị vây trong trạng thái sôi trào. Tiếng động lớn rầm rĩ, tiếng ồn ào, tiếng tranh đoạt từ xa truyền tới càng khiến cho khu mộ địa nơi khe núi này thêm tĩnh lặng, giống như là chốn bồng lai, ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Khương Tiểu Bối vừa mở miệng muốn nhắc nhở Hoàng Hiếu, lại bị Sở Vân ngăn lại.

- Không cần vọng động, ta ở chỗ này chờ đi.

Sở Vân nói. Trong lòng hắn rung động, thấy vẻ hoài niệm và bi thương trong mắt Hoàng Hiếu, khiến hắn cũng thấy đồng cảm.

Trong kiếp trước của hắn, hắn cũng thương tiếc nghĩa phụ của mình như vậy.

Sở Vân nhạy cảm cảm giác được, trên người Hoàng Hiếu có một cố sự trầm trọng. Mà cố sự này, chính là chiếc chìa khóa để hắn mời chào được Hoàng Hiếu.

- Hoàng Hiếu đến tột cùng là người thế nào?

Nhìn Hoàng Hiếu giống như bức tượng quỳ gối trước phần mộ, trong lòng Sở Vân không khỏi tìm tòi tự hỏi.

- Quả thật là một người không biết trời cao đất rộng, hạng người cuồng vọng không coi ai ra gì.

Một thanh âm từ phía sau truyền đến.

Một đám người ngựa đang đi tới. Người nói chính là gia tướng của Thiết gia, đi bên cạnh Thiết Ngao. Không chỉ có hắn, biểu tình của người còn lại cũng rất bất thiện.

Sắc mặt Thiết Ngao có chút nhục nhã. Cho tới bây giờ vẫn không có người ngạo mạn với hắn như vậy. Sở Vân có thực lực, hắn có thể chấp nhận được. Thế nhưng Hoàng Hiếu trước mắt này, theo hắn biết, trên thực tế, chỉ có một đầu Đại Yêu mà thôi.

Sĩ diện một lần còn chưa tính, không ngờ một lần nữa còn ở nơi này làm dáng.

Cái dáng này, Thiết Ngao coi là cái gì?

Đêm qua Thiết Ngao trước mặt bao nhiêu người không địch lại Sở Vân, bị ép xuống hạ phong, ngay cả Tiên Nang cũng bị cướp đi. Điều này làm cho tâm tư của hắn có chút mẫn cảm.

Tới ngày hôm nay thật không ngờ còn bị bế môn tạ khách. Hỏi người dẫn đường mới biết, Hoàng Hiếu vậy mà ở chỗ này tảo mộ. Đây căn bản là xem thường Thiết Ngao hắn.

- Ủa? Sở Vân?

Nhìn sang bên cạnh, Thiết Ngao sửng sốt. Nghĩ cái gì liền thấy cái đó, Sở Vân không ngờ cũng ở chỗ này.

Các tùy tòng của hắn vốn đang hùng hùng hổ hổ, đột nhiên nhìn thấy Sở Vân, lập tức im lặng.

Sở Vân liếc mắt nhìn Thiết Ngao một cái, liền dời ánh mắt đi. Hiện tại hắn có Linh Yêu Thiên Hồ, chiến lực đã vượt xa Thiết Ngao, nhất là đêm qua sau khi đánh một

trận, khiến trong lòng hắn cũng có chút hưng phấn.

Thiết Ngao này đã từng là cường địch của hắn, bây giờ đã bị hắn bỏ lại phía sau.

Hắn không thèm để ý, Vũ Đại Đầu lại khẩn trương bước lên phía trước một bước, bảo vệ trước mặt Sở Vân, trợn mắt nhìn đám người Thiết Ngao.

Binh tướng tùy tùng của Thiết Ngao tất nhiên còn chút mặt mũi, sắc mặt lạnh lùng hung hăng đối diện với binh tướng của Sở Vân. Ánh mắt giao nhau, va chạm tóe lửa.

Khí tức nguy hiểm thoáng chốc trở nên nồng đậm.

Khóe mắt Thiết Ngao co quắp một chút, Sở Vân lại không thèm để ý, so với vung đao đánh tới càng làm cho hắn phẫn nộ hơn. Đây căn bản là một loại miệt thị. Hắn lần đầu tiên chịu cảm giác bị người ta miệt thị.

Điều này khiến một người vốn luôn được coi là thiên chi kiêu tử như hắn khó có thể chịu được.

"Sở Vân cũng đến mời chào Hoàng Hiếu. Hoàng Hiếu này đến tột cùng có điểm gì hơn người?"

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến một điểm, trong lòng trở nên kinh nghi bất định.

Hắn là từ "Cẩm nang diệu kế" mới biết được tên tuổi Hoàng Hiếu. Thế nhưng trong "Cẩm nang diệu kế" cũng không có nói rõ cho hắn biết thực lực chân thực của Hoàng Hiếu.

- "Cẩm nang diệu kế" là căn cứ vào hiểu biết của người sử dụng, lại đánh cắp một tia đạo vận giữa thiên địa, mới diễn sinh ra mưu kế tốt nhất có thể giải quyết vấn đề. Lẽ nào nói Hoàng Hiếu là một người có thể giải quyết khốn cảnh hiện nay của Thiết gia ta, có thể đánh tới Thư gia sao?

347. Chương 165 : Lần Thứ Hai Đến Nhà Tranh, Hoàng Hiếu Tảo Mộ

Chương 165 : Lần thứ hai đến nhà tranh, Hoàng Hiếu tảo mộ

Bản thân Thiết Ngao cũng rất hoài nghi, kỳ thực đã có ý định bỏ qua. Thế nhưng hiện tại thấy Sở Vân ở đây, hắn lập tức bỏ qua ý định buông tha, không muốn bại bởi Sở Vân.

Nếu Sở Vân không kinh động Hoàng Hiếu tế mẫu, Thiết Ngao cũng không muốn mất đi phong độ, cũng đứng tại chỗ, im lặng chờ đợi.

Thế nhưng dần dần, Thiết Ngao cảm thấy không thích hợp. Hoàng Hiếu giống như một pho tượng đá, hồi lâu cũng không nhúc nhích. Hắn đến tột cùng phải lạy tới khi nào?

- Thiếu đảo chủ, Trầm gia mới lấy được một quả hạt giống yêu thực. Theo tin tức tin cậy, không ngờ là hạt giống Bách Dược Thảo.

- Thiếu đảo chủ, Tiêu gia thành công bắt được một đầu Hồng yêu màu cam, chính là Đại Yêu hơn chín trăm năm tu vi, chỉ cần thêm một bước nữa sẽ thành Linh Yêu.

- Nghe nói Mã gia thu được một lọ đan dược, hình như là Hoán Nhiên Tạo Hóa Đan.

Thỉnh thoảng lại có những tin tức như vậy truyền đến.

- Thiếu đảo chủ, Thải Hồng Đảo cả năm mới mở một lần. Cơ hội ngàn năm một thuở như vậy không thể lãng phí a.

Có người nói khẽ với Thiết Ngao.

Mỗi một tin tức truyền đến đều khiến tâm tư Thiết Ngao xao động một chút. Nhất là nghe tới đan dược hàng đầu Hoán Nhiên Tạo Hóa Đan, càng khiến hắn sinh ra một cỗ xung động, lập tức muốn khởi hành, đoạt lấy bình đan dược này.

Hoán Nhiên Tạo Hóa Đan là đan dược thần kỳ, chỉ cần một chút liền có thể trực tiếp đề thăng linh quang. Nếu Thiết Ngao hắn phục dụng, cơ bản có thể nắm trong tay Linh Yêu thứ hai, chiến lực đề thăng, còn sợ Sở Vân sao?

Thiết Ngao nhìn thoáng qua Sở Vân, lại phát hiện hắn vẫn mặt không biểu tình như cũ, cực kỳ trấn định đứng một chỗ. Hắn âm thầm cắn răng, lại thấy không cam lòng, rơi vào tiến thoái lưỡng nan. Đến tột cùng phải đi tranh đoạt bảo vật trên Hồng Kiều hay tiếp tục ở lại chỗ này, chuẩn bị mời chào Hoàng Hiếu?

- Thiếu đảo chủ, không thể do dự a. Hiện nay mỗi một giây trôi qua đều là tổn thất.

Tướng lĩnh tùy tùng khổ sở khích lệ.

- "Cẩm nang diệu kế" chung quy cũng có đạo lý của nó. Nếu cứ như vậy mà bỏ qua, để tướng Hoàng Hiếu cho Sở Vân, thực sự cảm thấy có chút không thích hợp.

Thiết Ngao trầm ngâm một chút, bỗng nhiên ra lệnh với binh tướng bên cạnh:

- Các ngươi đi hỏi các lão nhân trên đảo, nói qua một chút về cuộc đời Hoàng Hiếu. Những người dẫn đường này tuổi tác quá nhỏ, cũng không biết một ít chuyện cũ năm xưa. Nhớ kỹ, cần phải kể lại thật chuẩn xác.

- Dạ!

Một đội thân binh lập tức lĩnh mệnh, nhanh chóng rời đi.

Không bao lâu sau có người đến hồi bẩm:

- Thiếu đảo chủ, Hoàng Hiếu này tốt mà dẻ cùi. Khi sinh ra rất khó sinh, suýt chút nữa hại chết mẫu thân hắn. Lớn lên tư chất bình thường, tới năm hai mươi bảy tuổi mới có được một đầu yêu thú.

- Mẫu thân hắn vô cùng yêu thương hắn, thường khoe trước mặt mọi người hắn là thiên tài.

- Hắn từ nhỏ yếu ớt nhiều bệnh, gầy như que củi, rất không hòa đồng. Thế nhưng khẩu khí lại rất lớn, luôn tự so sánh mình với Gia Cát Minh, tự nhận là thiên tài, vô cùng xấu xa.

- Đừng thấy hắn bộ dáng như là trung niên, kỳ thực tuổi của hắn đã ngoài sáu mươi rồi. Bốn mươi năm trước đã bắt đầu bày trò ba lần đến mời. Kết quả, vốn đã có rất ít thế lực nhìn trúng hắn, đều bị cưỡng chế bỏ đi. Hơn bốn mươi năm qua, hắn vẫn ở lại trên Thải

Hồng Đảo, còn nói chết cũng không tiếc.

Mỗi một tin tức đưa đến đều khiến sắc mặt Thiết Ngao thêm khó coi. Hắn một lần nữa nhìn kỹ Hoàng Hiếu, trong ánh mắt đã mang theo một tia hoài nghi nồng đậm. Một người như vậy, sao lại có thể là đối tượng để ta mời chào?

Tâm Thiết Ngao đã vô cùng dao động rồi.

Đúng lúc này, thiếu nữ Thiên Hồ từ trên không trung phi xuống, trong lòng ôm một đống lớn bảo vật, chạy đến bên người Sở Vân tranh công.

- Chủ nhân, chủ nhân! Xem ta đoạt được nhiều bảo vật chưa.

Toàn thân nàng mặc váy liền áo trắng tinh, thuần khiết tự nhiên. Hai mắt mở to, sáng lấp lánh. Khi nói, đuôi hồ phía sau vung vẩy, biểu hiện ra tâm tình vô cùng vui vẻ.

- Ha ha ha, làm tốt lắm!

Sở Vân vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nàng, động tác thân thiết nhất thời khiến cái miệng nhỏ của Thiên Hồ hé ra, ha ha cười rộ lên. Trên mặt chớp động niềm hạnh phúc sáng ngời.

Sắc mặt Thiết Ngao nhất thời tái nhợt. Sở Vân có Thiên Hồ, có thể hỗ trợ hắn tranh đoạt bảo vật. Còn hắn? Mặc dù có Trấn Yêu Tháp, nhưng lại cần phải để phòng thân.

Thiết Ngao đau khổ phát hiện, Sở Vân căn bản có thể đợi, nhưng hắn thì không. Lời nói của các tùy tùng không sai. Hắn cần nắm chặt cơ hội khó có được này, cơ hội thay đổi chính mình.

- Hừ, chúng ta đi!

Nhìn đám người Sở Vân đang kiểm tra đống bảo vật Thiên Hồ đem tới, Thiết Ngao rốt cuộc không ngốc nữa, phất tay bỏ đi.

- Thiếu đảo chủ anh minh!

Binh tướng bên người hắn đều vui mừng. Thiết Ngao muốn đi tranh đoạt bảo vật, bọn họ cũng có thời gian rảnh, có thể vào trong màn sương mù xung quanh hải đảo, tìm kiếm cơ duyên của chính mình.

- Thiếu đảo chủ…

Nhìn đám người Thiết Ngao rời đi, Vũ Đại Đầu cũng nhịn không được nhỏ giọng nói với Sở Vân.

Hắn còn chưa nói xong đã thấy Sở Vân xua xua tay. Hắn không thể làm gì hơn là căn răng im lặng. Lời vừa tới miệng lại phải nuốt ngược trở vào.

Sở Vân đợi hết một buổi sáng, Hoàng Hiếu cũng không có động tĩnh gì.

- Tiểu Bối, về nhà ăn cơm!

Một lão nhân lưng còng chống quải trượng đi tới.

Khương Tiểu Bối thấy vị lão nhân này vui vẻ kêu một tiếng:

- Gia gia, con về đây.

Lại quay đầu nói với Sở Vân:

- Sở Thiếu đảo chủ, hay là ngài quay về đi. Hoàng Hiếu đại thúc sẽ không ăn không uống thẳng đến buổi tối. Ngài không bằng ngày mai hẵng tới.

- Không sao!

Sở Vân xua tay:

- Ngày xưa Quốc chủ Giang Hán phải ba lần đến mời mới mời được Gia Cát Minh. Ta cũng nguyện học tập tiền bối, noi gương người xưa.

Thái độ của hắn rất kiên định. Hoàng Hiếu là người đứng đầu Tam Thần tướng, có thực lực đại tướng. Nếu được hắn tương trợ, chính là như hổ thêm cánh. Nực cười, Thiết Ngao vậy mà buông tay, có mắt không tròng. Chỉ là, nói đi cũng phải nói lại, nếu Sở Vân

không có ký ức của kiếp trước, phỏng chừng cũng sẽ không nhận biết được tài hoa của Hoàng Hiếu.

Gia gia Khương Tiểu Bối nghe Sở Vân nói lời này, nhịn không được nhìn hắn một cái thật sâu, lúc này mới dẫn Khương Tiểu Bối run rẩy rời đi.

Một lúc lâu sau, Khương Tiểu Bối và gia gia của nàng lại trở lại, đồng thời mang đến cho đám người Sở Vân bữa trưa cùng nước, rượu.

- Thiếu tướng quân, tuệ nhãn nhận ra anh tài, lão hủ bội phục đến cực điểm.

Khương lão hán thở dài một hơi, nói với Sở Vân.

348. Chương 166 167: Chiến Hạm Phi Thiên

Chương 166 167: Chiến hạm Phi Thiên

- Xem ra lão trượng đối với Hoàng Hiếu hiểu biết rất sâu, mời chỉ giáo!

Sở Vân nghe vậy ngây ra một lúc, chợt thái độ thành khẩn, thỉnh giáo Khương lão hán.

- Khi mẫu thân Hoàng Hiếu còn trên đời, lão hủ và gia đình hắn là láng giềng. Sau khi mẫu thân hắn qua đời, Hoàng Hiếu mới chuyển đến đây thủ mộ.

Khương lão hán nói.

Thần tình Sở Vân nhất thời rung động, biết đã hỏi đúng người rồi.

- Hoàng Hiếu là một hài tử rất đáng thương. Vì nguyên nhân khó sinh, dẫn đến Tiên Thiên của hắn không đủ, tư chất thấp kém, tướng mạo xấu xí. Bởi vậy khi còn nhỏ, hắn vô cùng tự ti, tự bế. Mà mẹ của hắn, lại là một người rất vĩ đại. Chính nhờ nàng toàn lực cổ vũ và ủng hộ mới khiến Hoàng Hiếu thoát khỏi bóng ma ám ảnh…

Khương lão hán chậm rãi nói, nói ra từng chuyện, từng chuyện ngày xưa. Một hình tượng mẫu thân vĩ đại, còn có hình ảnh Hoàng Hiếu từng bước từng bước vượt qua, dần dần hình thành rõ ràng trong lòng Sở Vân.

Khương lão hán nói xong, mọi người đều im lặng.

- Sở Thiếu đảo chủ, Hoàng Hiếu đọc thuộc làu làu binh thư. Từ hơn ba mươi năm trước đã xưng hùng Thải Hồng Đảo, chỉ huy chiến hạm không ai bằng. Chỉ là thái độ làm người của hắn cao ngạo, cũng không khoe ra. Có rất ít người biết được bản lĩnh của hắn. Tuy rằng trong tay có một đầu Hồng Yêu hoàng quan cấp số Linh Yêu, cũng là lão hủ ngẫu nhiên mà thấy được. Sở Thiếu đảo chủ thiếu niên anh hùng, lòng dạ rộng, có thể bỏ qua bảo vật trên Hồng Kiều, tự mình chờ ở chỗ này, đủ thấy tâm tha thiết cầu hiền.

Lão hủ thực sự hy vọng, ngày mai Sở Thiếu đảo chủ có thể trở lại. Ba lần đến mời, đối với Hoàng Hiếu mà nói, ý nghĩa không tầm thường như vậy.

Cuối cùng, Khương lão hán gửi gắm hy vọng khẩn thiết lên người Sở Vân.

Sở Vân gật đầu. Sau khi hiểu rõ về Hoàng Hiếu, ánh mắt đối với hắn đã hoàn toàn khác trước. Mang theo tia thưởng thức và bội phục.

Mỗi một cường giả, đều có một cố sự đặc sắc.

…

- Bẩm Thiếu đảo chủ, sau khi Hoàng Hiếu tảo mộ trở về, cũng không gặp Sở Vân, mà chỉ hẹn hắn ngày mai lại tới. Sau đó lại tự nhốt mình bên trong nhà tranh.

Một vị thân binh hướng Thiết Ngao bẩm báo.

- Ừ…

Thiết Ngao trầm ngâm một chút, sau đó nói.

- Sáng sớm ngày mai chúng ta cũng đi.

Ngày hôm nay, hắn thu hoạch được không ít bên trên hồng kiều. Nhưng càng nghĩ, hắn lại càng cảm thấy không cam tâm buông tha cho Hoàng Hiếu. Không bằng ngày mai lại tranh thủ thêm một lần nữa.

- Không phải hắn muốn học theo Gia Cát Minh, muốn được "tam cố mao lư" sao? Ta sẽ thành toàn cho hắn. Cho dù không chiếm được, cũng không thể thành toàn cho Sở Vân!

Nghĩ tới đây, trong mắt Thiết Ngao chợt hiện lên vẻ âm hàn. Ăn cơm tối xong, hắn nắm chắc thời gian, nghỉ ngơi một, hai canh giờ. Sau đó, hóa thân thành Kim Đức chân thân, phi thân lên không trung, hoành bá nhất phương. Xích, chanh, hoàng, lục, thanh, lam,

tử (đỏ thẫm-da cam-vàng-xanh lá-xanh thẫm-xanh da trời-tím), lúc này thất thải hồng kiều đã qua ba đạo. Dưới trời đêm, một đạo hồng kiều lục sắc vắt ngang qua thương khung, từ phía chân trời hạ xuống Thải Hồng Đảo, chiếu rọi toàn bộ những hải đảo xung quanh tỏa ra một màu xanh biếc, đẹp không tả xiết.

Mỗi năm Thải Hồng Đảo chỉ mở ra ba ngày. Trong ba ngày này, hồng kiều sẽ trải qua bảy lần biến hóa, cuối cùng lại hóa thành hà vụ (biển sương mù). Hà vụ tích lũy đến một trình độ nhất định, sẽ một lần nữa bao trùm toàn bộ hải đảo, hình thành một mảnh tịnh thổ trong loạn thế. Đây chính là nguyên nhân vì sao Thải Hồng Đảo luôn bảo trì trung lập.

Không thông thương và trao đổi, Thải Hồng Đảo chỉ là một hoang đảo. Bản thân nó lại có đủ lợi ích lớn đến mức một thế lực đơn độc căn bản không thể độc chiếm. Ba ngày Thải Hồng Đảo mở ra là ba ngày toàn đảo hoan nhạc nhất, huyên náo nhất. Tuyệt đại đa số mọi người đều không nghỉ ngơi, đau khổ tìm kiếm cơ duyên của bản thân trong hà vụ hoặc là trên hồng kiều. Nếu như gặp được một kiện bảo vật hiếm thấy, cả cuộc đời sẽ có chuyển biến. Loại tâm lý đào bảo cuồng nhiệt này, hừng hực thiêu đốt trong trái tim mỗi người.

Ban ngày Sở Vân ngồi chờ đợi Hoàng Hiếu, buổi tối cũng chỉ nghỉ ngơi một canh giờ. Sau đó khu động Thiên Hồ chiếm lấy một vị trí tốt nhất trên Lục hồng kiều, chờ đợi kỳ trân dị bảo hạ xuống. Đương nhiên đến bây giờ, trong mắt hắn, đại đa số bảo vật đều đã trở

nên tầm thường. Bất quá nếu đoạt được số lượng nhiều một ít vẫn có trợ giúp cự lớn cho thế lực Thư gia. Sở Vân đã có ý định ly khai Chư Tinh Quần Đảo. Trong trí nhớ của hắn, một mật tàng sẽ mở ra trong vài tháng tới. Hắn nhất định phải sớm tiến tới làm thật tốt công tác chuẩn bị. Hắn không muốn sau khi trở về, lại phát hiện ra Thư gia bị người diệt đảo. Bởi vậy mỗi một phần bảo vật, mời chào Hoàng Hiếu đều là một phần đảm bảo an toàn, hơn nữa thế lực Thư gia đảo càng lớn, đối với cá nhân hắn cũng có trợ giúp càng lớn.

Nửa đêm qua đi, Lục hồng kiều đã dần dần chuyển thành Thanh hồng kiều.

- Đây là luyện binh thủ trát?

Sở Vân bắt được một kiện yêu giản, đưa thần thức vào bên trong thăm dò, lập tức cảm thấy vui vẻ. Thủ trát này ghi lại kinh nghiệm cùng tâm đắc của một vị luyện binh đại sư, đối với luyện binh sư có giá trị rất lớn. Ý nghĩa của nó đối với luyện binh sư giống như là ý nghĩa của đan phương thượng đẳng Thăng Long Đan đối với Sở Vân.

- Trước khi đi, Du Nha đại thúc từng nhắc ta chú ý đến những tư liệu luyện binh. Hôm nay có được bản thủ trát này, tin tưởng khi nhìn thấy hắn sẽ cười không ngậm miệng được.

Sở Vân không tự giác được nở một nụ cười, thu yêu giản lại.

- Mau nhìn! Bóng đen kia là cái gì?

- Trời ạ! Ta đến Thải Hồng Đảo tám năm rồi, cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy qua vật nào lớn đến như vậy.

- Rốt cục là cái gì? Là một đầu cự thú sao?

Khi trời tảng sáng, trên Thanh hồng kiều chợt xuất hiện một bóng đen cực lớn, khiến cho mọi người phát ra vô số tiếng kinh hô. Không đến một khắc sau, toàn bộ ánh mắt người trên đảo đều bị hấp dẫn về phía đó. Bảo vật tầm thường, hình thể đều rất nhỏ.

Bóng đen kia hình thể lớn như vậy, cũng khó mà không gây chú ý cho được.

Rất nhanh khi nó tới gần, lập tức có người hô lớn.

- Trời ạ! Là một chiến hạm!

Bóng đen lộ ra hình dáng, đây là một chiếc thuyền có thể tích gấp đôi một chiếc bảo thuyền, nó lơ lửng trên không trung, thân thuyền rộng lớn bằng thanh ngọc, cột buồm bảy màu, mũi thuyền có gắn bức tượng một đầu Ngân Thiên Mã đang tung cánh bay lượn.

- Mũi tàu có gắn tượng Thiên mã?

Người người kiến thức rộng rãi, lập tức ôm đầu, gào lên đầy vẻ không thể tin tưởng nổi.

- Trời ạ! Ta đang nhìn thấy cái gì? Đây chẳng là phải là chiến hạm Phi Thiên đại danh đỉnh đỉnh trong lịch sử hay sao?

- Chiến hạm Phi Thiên? Chiến thuyền có thể bay lượn trên bầu trời. Không phải là từ khi Thiên không thành biến mất, đã đoạn tuyệt truyền thừa hay sao?

- Đến tột cùng bên kia Hồng kiều này là địa phương như thế nào? Chẳng lẽ đã vượt qua thời không, mang tới đây một chiếc chiến hạm Phi Thiên từ thời cổ đại hay sao?!

Mọi người đều kinh thán, trợn mắt, ngơ ngác nhìn chiếc chiến hạm Phi Thiên này, ánh mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Chiến hạm Phi Thiên! Chỉ cần đoạt được nó, có thể nghiên cứu ra pháp môn luyện chế loại chiến thuyền này. Đến lúc đó, nếu có thể tạo thành một hạm đội Phi Thiên, lập tức có thể quét ngang Phi Thiên! Không, phải là tung hoành tinh châu, cũng đều không có vấn đề gì!

Chiếc chiến hạm này là của ta!

- Xông lên, mau chiếm lấy chiếc chiến hạm này! Nhất định bên trong chiến hạm Phi Thiên cũng có bảo vật!

Trọng bảo trước mặt, rất nhiều người đã bị dã tâm cùng dục vọng che mờ cả hai mắt, cả một đám giống như là một cơn thủy triều điên cuồng xông về phía chiến hạm Phi Thiên.

Cheng cheng cheng…

Hai bên mạn thuyền chiến hạm Phi Thiên đột nhiên cuộn lại, lộ ra những động khẩu đen kịt.

Một loạt cự pháo giống như là cái miệng khổng lồ của Cự long, chậm rãi thò ra.

Rầm rầm rầm!

Đại pháo phát uy, bộc phát ra hỏa lực cường đại. Bạo liệt đan hỏa, Hàn Băng Thủy Đạn, Thanh Không Hoàn… Đủ loại đạo pháp. Trong sương mù, đủ loại ánh sáng giao thoa, các loại đạo pháp đan xen vào nhau, sau đó hung hăng đổ ập xuống đám người đang phát nhiệt vì tham lam cùng dục vọng.

Tất cả mọi người phát mộng.

Vô số thi thể, hoặc biến thành tro bụi, hoặc là bị đóng thành tượng băng, hoặc là trực tiếp tứ phân ngũ liệt, trở thành vật hy sinh cho lời cảnh tỉnh của chiến hạm Phi Thiên.

- Chẳng lẽ chiếc chiến hạm Phi Thiên này vẫn có người chỉ huy sao?

- Uy lực hung mãnh như thế, có lẽ những khẩu đại pháo này đều là Đại Yêu binh Long Khiếu Pháo đã thất truyền!

- Nhiều Long Khiếu Pháo như vậy tuyệt đối không phải là chiến hạm Phi Thiên bình thường, hẳn phải là chiến hạm chỉ huy, tọa giá của Hạm trưởng!

Bị Long Khiếu Pháo chấn nhiếp tại chỗ, trong lúc nhất thời, đám người nhao nhao nghị luận, đều đắn đo không dám mạo hiểm tiến đến. Đồng tử Sở Vân mở lớn, không ngờ lại nhìn ra chi tiết chiến hạm này.

- Con thuyền này không có người chủ trì, nhưng đã đạt đến chiến hạm đã dạt đến đẳng cấp Linh Yêu. Nó đã có linh tính, có thể tự động phòng vệ mình!

- Một chiến hạm đẳng cấp Linh Yêu!

Sở Vân nhịn không được sợ hãi than một tiếng. Chiến hạm Linh Yêu, đó là thứ cực kỳ hy hữu. Toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo hoàn toàn không có một chiếc nào. Ngay cả những quốc đảo khác, cũng rất ít khi có được chiến hạm cấp Linh Yêu! Ưng Tường Hào, Mãnh Nha Hào… của Sở Vân bất quá cũng chỉ có đẳng cấp Đại Yêu. Đã chiếm cứ được vị trí nhất lưu trong Chư Tinh Quần Đảo, khiến người thiên hạ hâm mộ đến đỏ cả mắt!

- Đây là trọng bảo. Phải đoạt được nó! Cho dù mình không dùng được, cũng tuyệt không để người khác cướp đi!

Ý nghĩ này không chỉ xuất hiện trong nội tâm Sở Vân mà cũng là ý nghĩ chung của tất cả mọi người có mặt ở nơi này.

- Động thủ!

Trong giây lát kể cả Sở vân, Thiết Ngao… Năm tồn tại đại tướng đều đồng loạt ra tay.

Tất cả đều thúc dục Linh Yêu, hùng hổ quét tới chiến hạm Phi Thiên.

Rầm rầm rầm rầm…

Long Khiếu Pháo lại phát uy một lần nữa, vô số đạo pháp, muôn sắc muôn màu, tạo thành một tấm lưới bằng hỏa lực ập xuống. Bất quá đại tướng cuối cùng vẫn là đại tướng, Sở Vân biến thành hỏa cự nhân, Thiết Ngao biến thành kim cự nhân, ba người còn lại cũng

thi triển ra các loại kỳ năng có thể phá vỡ lưới hỏa lực, dần áp sát chiến hạm Phi Thiên.

Chiến hạm Phi Thiên cũng cảm giác được nguy cơ, đại buồm bỗng nhiên tỏa ra thất thải quang mang. Trong thời khác mấu chốt, lại bộc phát ra tốc độ khiến cho người khác nghẹn họng trân trối, thoát khỏi vòng vây của năm người, khiến cho năm người chụp hụp.

Tốc độ thực nhanh!

- Mau nhìn, nó đang ẩn hình!

Chiến hạm Phi Thiên dưới mắt thường có thể nhìn thấy dần dần trở nên mơ hồ. Rất nhanh thân thuyền đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại cột buồm bảy màu còn nữa, hơn nữa thời gian dần qua cũng dần dần biến mất.

- Phượng Sí Lưu Kim Đảng! Đi!

Thiết Ngao thúc dục đạo pháp, ném một cây kim đảng ở trong tay, kim đảng hóa thành một con phượng hoàng, hoàng kim lưu, giương cánh bay cao, đánh thẳng vào chiến hạm Phi Thiên, chấn bay nó khỏi trạng thái tàng hình.

- Đây là?

Sở Vân chạy đến ngay sau đó, kinh nghi một tiếng, phát hiện ra một thứ trong suốt hình tròn rất khả nghi, rớt ra từ chiến hạm Phi Thiên. Thứ này ẩn nấp cực kỹ, chỉ có người tâm tư thận trọng giống như Sở Vân, mới phát hiện ra trong không khí có ba động nhộn nhạo. Hắn vô thức thúc dục đao pháp, đao mang bạo phát ra, nhốt chặt thứ này.

Vật thần bí tả xung hữu đột, nhưng không thể phá vây. Khi đao mang dần co lại, nó bị kẹt cứng ở bên trong đao mang. Sở Vân lại dùng Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi liên tục bắn ra Băng Phách Thần Quang, tốn rất nhiều công sức mới đóng băng được nó.

- Đây là vật gì?

Dùng kiến thức của hắn, cũng không nhìn ra thân phận thứ đồ vật này. Chính giữa khối băng, giống như là đang nhốt một đám bọt khí to bằng đầu người.

- Nó vô hình vô sắc, chẳng lẽ chiến hạm Phi Thiên có thể tàng hình bỏ chạy cũng là bởi vì nó?

Nội tâm Sở Vân khẽ động, lại nhìn về phía chiến hạm Phi Thiên. Chiến hạm bị bốn vị Đại tướng vây công, trên không trung một mặt đào tẩu, một mặt khống chế Long Khiếu Pháo nổ vang. Nhưng bất luận thế nào, lại không có năng lực tàng hình giống như lúc trước, dường như là đã đánh mất đi năng lực này. Sở Vân bất động thanh sắc, thu hồi khối băng, sau đó lại gia nhập vào lực lượng vây công.

Đây là một hồi hỗn chiến. Năm đại tướng vừa kiềm chế đối phương, lại vừa mưu đoạt chiến hạm. Sáu phương hình thành một thế cân bằng vi diệu, trong lúc loạn chiến, Sở Vân bắt lấy sơ hở, lớn mật tán đi Hỏa Đức chân thân, tiến thẳng vào bên trong chiến hạm.

Trong chiến hạm cũng không hề an toàn, mỗi ngóc ngách đều có cơ quan bẫy rập, còn có quần thể yêu thú thủ hộ. Không chỉ như vậy, linh quang Sở Vân cũng bị áp chế một cách mãnh liệt, đối với việc điều khiển yêu vật của bản thân cũng gặp rất nhiều khó khăn.

- Luyện binh thuật cổ đại quả là có điểm độc đáo!

Trong lòng hắn thầm than một tiếng, không ngừng chống lại công kích, thiên tân vạn khổ mới xâm nhập được vào trong phòng chỉ huy.

- Người trẻ tuổi, đây không phải chỗ mà ngươi nên tới!

Trong phòng thuyền trưởng có một nam tử trung niên, hắn mặc một bộ áo giáp cổ đại, hai mắt lóe sáng, bắn ra tinh mang.

349. Chương 168 169 170: Tam Cố Mao Lư! Mộng Tưởng Đại Tướng Quân

Chương 168 169 170: Tam cố mao lư! Mộng tưởng đại tướng quân

- Thuyền linh!

Sở Vân thấy vậy lập tức chấn động. Yêu binh tấn thăng lến đến giai đoạn Linh Yêu đều sẽ thai nghén ra binh linh. Giống như Túy Tuyết Đao, chiến hạm Phi Thiên này cũng đã đạt đến giai đoạn Linh Yêu, tự nhiên sẽ có thuyền linh tọa trấn.

Ầm!

Thuyền linh ra tay, đánh ra một quyền. Trong chiến hạm Phi Thiên, hắn có được ưu thế sân nhà cực lớn. Sở Vân lập tức cảm thấy một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, hắn chỉ kịp dùng Túy Tuyết Đao che ở trước ngực, lập tức cảm thấy một luồng cự lực bành trướng ra, sau đó tầm mắt rối loạn, cảnh tượng hai bên nhanh chóng biến ảo, bên tai truyền đến tiếng gió vù vù. Chờ cho đến khi hóa thân thành hỏa cự nhân, trụ vững cước bộ

thêm một lần nữa, lúc này hắn mới phát hiện ra không ngờ bản thân mình đã bị một quyền của thuyền linh đánh bay ra khỏi phòng thuyền trưởng.

Hai tay hắn run run, vô cùng đau nhức, ngơ ngác nhìn bốn đại tướng vây công chiến hạm Phi Thiên, chiến đoàn dần dần rời xa. Thật lâu sau hắn mới thở ra một hơi, thầm nghĩ:

- Thuyền linh này tuyệt đối đã có tu vi gần đến Kiếp Yêu, bên trong thuyền, hắn quả thực quá kinh khủng. Không người nào có thể là đối thủ, có hắn trấn thủ, ta hoàn toàn không thể thu phục được chiếc chiến hạm này.

...

- Đã là ngày thứ ba!

Hoàng Hiếu mở cửa sổ ra, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, không khỏi thở dài một tiếng.

Trên bầu trời, mặt trời chầm chậm nhô lên, tản mát ra hào quang ấm áp. Hồng kiều cũng đang trong quá trình từ thanh sắc biến thành lam sắc, phối hợp với dương quang quang, khiến bầu trời sáng rực một mảng, nhưng lại mang theo một chút cảm giác lạnh lẽo. Nhưng chiến đấu trên bầu trời lại đang hừng hực khí thế. Mọi người vây công chiến hạm Phi Thiên, tiến hành một cuộc tiến công điên cuồng xưa nay chưa từng có. Cảnh tượng này, cho dù là dân bản địa trên Thải Hồng Đảo cũng là lần đầu tiên trông thấy.

- Trọng bảo xuất thế, sẽ có người tới chỗ ta sao?

Trong lòng của hắn không khỏi nổi lên nghi vấn này. Nhưng từ đầu đến cuối, ánh mắt của hắn vẫn vô cùng kiên định.

- Mặc kệ có người hay không ai đến, ta vẫn sẽ không buông tha!

Hắn mở cửa phòng, lấy ra một bộ ấm trà sứt mẻ, lẳng lặng pha trà, chậm rãi ngồi xếp bằng ở trước một chiếc bàn nhỏ, thưởng thức vị trà đắng chát xen lẫn vị ngọt ngào. Đây là một thói quen của hắn trong hơn bốn mươi năm qua.

Tam cố mao lư, phải là minh chủ ba lần đến mời, hắn mới có thể xuất sĩ.

Tam cố mao lư: Một hồi nổi tiếng trong tác phẩm Tam Quốc chỉ tả cảnh Lưu Bị 3 lần bái phỏng Khổng Minh.

Đây là nguyên tắc của hắn, vì nó hắn đã kiên trì hơn bốn mươi năm. Cho dù biến thành trò cười cho toàn bộ đảo dân, hắn cũng không chút nào để ý. Trà hắn uống cũng không phải là trà ngon, lá trà khô bại, hương trà như có như không, nước trà đắng chát. Loại trà này, Hoàng Hiếu đã uống trong bốn mươi năm, đã quen thuộc, nếu bây giờ uống trà ngon hơn hắn lại có chút không quen.

Nhân sinh như trà, trà như nhân sinh!

Nhân sinh của Hoàng Hiếu giống như là lá trà này. Hắn có tướng mạo xấu xí, thậm chí là xấu xí đến mức không chịu nổi. Hắn không phải thiên tài, từ khi ra đời đã khó sinh, mới sinh hình dáng đã xấu xí giống như một con khỉ rớt xuống nước. Hắn không thể tránh khỏi tự ti, nếu không phải là mẫu thân của hắn, có lẽ nhân sinh của hắn đã đi theo một nẻo đường khác. Hắn còn nhớ rõ, năm sáu tuổi, hắn mặt mũi đầy nước mắt, lảo đảo chạy về nhà, khóc lớn:

- Mẫu thân, vì cái gì bọn hắn nói hài nhi xấu xí, nói hài nhi đần độn? Hài nhi thực sự vừa xấu vừa đần như vậy sao? Những người khác đều bắt nạt hài nhi, không cho hài nhi chơi cùng.

- Sao Hiếu nhi của ta lại có thể vừa xấu vừa đần?

Mẫu thân ôm hắn vào trong ngực, ấm giọng an ủi. - Hiếu nhi nhà ta vừa thông minh lại vừa đáng yêu, chỉ là người ngoài không hiểu mà thôi.

- Thực sao?

Hoàng Hiếu lau nước mắt nhìn lên mẫu thân.

- Đương nhiên là như vậy.

Ngữ khí mẫu thân cực tràn đầy khẳng định nói.

- Giống như là Gia Cát Minh. Hắn cũng sinh ra trên Thải Hồng Đảo, nông canh trên đảo bốn năm, bị người đời gọi là nông phu. Ai cũng xem thường hắn, nhưng hắn lại được thăng làm Tể tướng, đánh bại Sở Bá Vương. Có thể thấy được người chính thức ưu tú, không phải người bình thường có thể phát hiện ra. Hiếu nhi, con có hiểu không?

- Gia Cát Minh?

Hoàng Hiếu ngẩng đầu, cái hiểu cái không. Dưới ánh mắt ôn hòa của mẫu thân, hai mắt hắn đột nhiên sáng ngời.

- Nguyên lai con là người giống như là Gia Cát Minh, khó trách bọn hắn đều hiểu lầm con.

Mẫu thân nở nụ cười:

- Muốn trở thành người như Gia Cát Minh cũng không có dễ dàng. Hiếu nhi con biết không? Trước khi Gia Cát Minh ra làm quan, đã xem qua bao nhiêu binh thư, đọc

qua bao nhiêu điển tịch sao?

- Chuyện này Hiếu nhi không biết!

Mẫu thân xoa đầu Hoàng Hiếu, ấm giọng nói:

- Đây chính là chỗ đặc biệt của Hiếu nhi nhà ta. Tập một trăm lượt thì có gì không tốt? Có mẫu thân tập cùng Hiếu nhi. Đến đây, mẫu thân cùng con viết!

Nàng cầm lấy một cây gậy trúc, trên mặt cát viết lên một số thứ ghi lại trong địa thư.

Tiểu Hoàng Hiếu học theo nàng, cũng cầm theo một cành cây gỗ nhỏ, chậm rãi viết theo.

Mười tuổi…

- Mẫu thân! Binh thư nhiều chữ quá, hài nhi nhìn sau quên trước, căn bản là gánh vác không được! Khó quá!

Hoàng Hiếu quệt mồm, uể oải nói.

- Đừng sợ khó khăn, Hiếu nhi! Mẫu thân gánh vác cùng con.

Mười một tuổi…

- Mẫu thân, hài nhi thực sự là người giống như Gia Cát Minh sao? Vì cái gì tất cả mọi người đều chán ghét hài nhi?

- Hiếu nhi! Không cần lo người khác nhìn bản thân con thế nào. Mấu chốt là chính kiến của con. Trong nội tâm mẫu thân, Gia Cát Minh cũng không đẹp bằng con.

Mười ba tuổi…

- Mẫu thân! Người gạt hài nhi! Người gạt hài nhi! Bọn hắn đều có thể khống chế yêu thú, tại sao hài nhi lại không thể. Các đại thúc, đại bá đều nói hài nhi tư chất thấp kém, căn bản không có khả năng trở thành Ngự yêu sư. Vì cái gì mẫu thân lại gạt hài nhi?!

Hoàng Hiếu gào khóc, thống khổ vạn phần. Cuối cùng ôm mặt, chạy đi.

- Hiếu nhi! Hiếu nhi!

Mẫu thân không kịp ngăn cản hắn, đang muốn đuổi theo chợt trước mắt tối tầm, té xỉu.

- Hoàng phu nhân, tội tình gì bà phải như vậy chứ? Mấy năm nay, bà vì đứa nhỏ Hoàng Hiếu này mà cần kiệm, bán hết của cải, trang sức trong nhà lấy tiền mua sắm

sách vở cho hắn. Ngay cả bệnh tật bản thân, cũng không có tiền mua thuốc, cứ dây dưa kéo dài xuống. Hôm nay nếu không phải ta đi ngang qua cửa…

Khương lão hán nhìn về phía mẫu thân Hoàng Hiếu đang nằm liệt giường, lắc đầu thở dài.

- Khương y sư, bệnh của ta ta biết chứ, là bệnh nan y. Tốn tiền mua thuốc, kéo dài hơi tàn cho cái mạng già này, không bằng đầu tư cho một sinh mệnh mới. Nguyên nhân tư chất Hiếu nhi thấp kém, hoàn toàn là do ta mắc bệnh nan y mà liên lụy đến nó. Ta muốn tận tâm tận lực giúp cho nó có được một tương lai sáng sủa.

Mẫu thân Hoàng Hiếu nằm ở trên giường, ngữ khí yêu ớt nhưng đầy kiên định.

Ngoài cửa, Hoàng Hiếu vốn đã trở về từ trước đó ngơ ngác đứng nguyên một chỗ. Sau đó chậm rãi quay người, thất hồn lạc phách chầm chậm bước ra ngoài. Trong núi rừng hoang vắng, hắn vùi đầu khóc lớn một hồi. Buổi tối trở về câu nói đầu tiên của hắn chính là.

- Mẫu thân! Hài nhi sẽ không khiến cho người thất vọng, nhất định hài nhi sẽ trở thành người giống như Gia Cát Minh!

Mười lăm tuổi…

Hoàng Hiếu quỳ gối cạnh giường, ôm chặt lấy bàn tay của mẫu thân, khóc lớn.

- Mẫu thân! Mẫu thân! Mẫu thân đừng đi, mẫu thân đi rồi thì hài nhi biết làm sao?

Hoàng phu nhân nằm liệt trên giường miễn cưỡng mở mặt, dùng ánh mắt tràn ngập yêu thương nhìn Hoàng Hiếu, nhẹ mỉm cười.

- Mẫu thân! Mẫu thân đừng đi! Những năm này hài nhi trăm cay ngàn đắng, chính là muốn trở thành người như Gia Cát Minh! Người đi rồi! Cho dù sau này ta trở thành đại tướng quân, trở thành tể tướng thì có ý nghĩa gì?

Hoàng Hiếu kêu to, trên mặt giàn dụa nước mắt.

- Hiếu nhi! Mẫu thân sẽ không đi! Hồn phách mẫu thân sẽ hóa thành vì sao trên bầu trời, lặng lẽ theo sát con! Nhìn con trở thành người như Gia Cát Minh, gặp được minh chủ chính thức, trở thành Tể tướng, trở thành Đại tướng. Con phải nhớ kỹ, mỗi người sinh ra đều có một vận mệnh bất đồng, nhưng điều đó không quan trọng. Quan trọng là con muốn trở thành người như thế nào… Hiếu nhi, mẫu thân ở trên trời sẽ luôn dõi mắt theo con!

Mẫu thân Hoàng Hiếu chầm chậm khép mắt.

- Mẫu thân———!

Mười sáu tuổi…

Hoàng Hiếu quỳ trước mộ bia, gió thu hiu hắt, lá vàng rơi.

Hắn quỳ gối nước mắt giàn dụa, lớn tiếng gào khóc:

- Mẫu thân! Hiếu nhi thề nhất định sẽ trở thành người giống như Gia Cát Minh, có minh chủ tam cố mao lư chiêu lãm ta. Hài nhi sẽ trở thành đệ nhất đại tướng quân, tên tuổi hài nhi sẽ vang danh trên trời dưới đất! Hài nhi thề! Nhất định! Nhất định…

- Hừ! Cái gì, tự so mình với Gia Cát Minh?

- Ha ha! Người tự đại ta thấy rất nhiều. Hôm nay gặp được một Hoàng Hiếu, thế là đã đủ rồi!

…

- Rõ ràng lại muốn tam cố mao lư? Thực sự là cuồng vọng. Lão tử thà đến nhà xí ba lần, còn hơn là ba lần thăm viếng nhà tranh của hắn!

- *** chó mà mà cũng đòi làm son!

Mười bảy tuổi, hai mươi bảy tuổi, ba mươi bảy tuổi…

Dòng người đến rồi lại đi, viện môn nhà tranh mở ra rồi lại đóng vào.

Hoàng Hiếu phẩm trà, ngồi ở bên cạnh bàn trà, nghe những lời nhàn ngôn toái ngữ, châm chọc khiêu khích, chậm rãi từ thiếu niên biến thành thanh niên rồi trung niên.

Bốn mươi bảy tuổi, năm mươi bảy tuổi, sáu mươi mốt tuổi…

Người tới nhà tranh bái phỏng hắn càng ngày càng ít. Cuối cùng gần như đã không còn. Một đời người mới thay người cũ, những người quen thuộc, có kẻ được mời chào, có người rời đảo mưu cầu sinh kế. Mà hắn vẫn ở nơi này, biến thành trò cười trong miệng thế nhân. Lúc nói tới hắn, thường thường khóe miệng sẽ nhếch lên, lộ vẻ khinh thường chế nhạo.

Chuyện cũ như khói, giống như chén trà nóng này, khói bay nghi ngút, bồng bềnh quấn quít.

Rầm rầm rầm.

Bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

- Hoàng Hiếu, là ta Khương lão bá đây! Ta có thể vào không?

Đại môn truyền đến thanh âm của Khương lão hán.

- Khương bá, mời vào lão bá vào dùng trà.

Hoàng Hiếu đẩy cửa, mời Khương lão hán vào trong nhà. Đối với vị Khương lão hán từng không ít lần giúp đỡ bản thân, hắn phi thường kính trọng.

- Mục đích lão hủ đến chắc hắn là ngươi đoán được rồi. Không sai, ta tới đây chính là muốn khuyên ngươi.

Khương lão hán ngồi xuống uống một ngụm trà nóng, ngữ khí trầm xuống.

- Sở thiếu đảo chủ tuy tuổi còn trẻ, nhưng lại là tuổi trẻ đệ nhất nhân. Dũng mãnh thiện chiến, chí hoài bốn bể. Đúng là minh chủ bách nhiên khó gặp! Lão hủ biết rõ quy củ của ngươi, tam cố mao lư. Nhưng ngươi nhìn lên bầu trời mà coi, trọng bảo xuất thế. Sở thiếu đảo chủ không đến, cũng là tình hữu khả nguyên (về tình vẫn có thể lượng thứ). Hoàng Hiếu à Hoàng Hiếu, lão hủ nhìn ngươi lớn lên tử nhỏ. Bỏ lỡ Sở thiếu đảo chủ, thực sự là quá đáng tiếc!

- Khương bá, ngài nói rất phải!

Hoàng Hiếu mỉm cười, liên tục gật đầu. Khương lão hán uống được nửa chén, hắn lập tức rót thêm trà.

Khương lão hán nổi giận, nặng nề đập chén trà nhỏ xuống mặt bàn, nước trà văng khắp nơi. Đau lòng nói:

- Ngươi! Ngươi! Ta khuyên ngươi, ngươi gật đầu vâng dạ, chẳng qua đều cho là gió thổi bên tai, lão hủ nói thì cứ nói, ngươi làm thì cứ làm có phải không?

- Khương bá, chuyện nào ta cũng đều có thể nghe lời ngài, nhưng cái này là kiên trì của ta. Hy vọng ngài có thể hiểu được.

Hoàng Hiếu nhướng mày.

- Ai! Kiên trì! Ngươi đã kiên trì bốn mươi năm, hôm nay cũng đã bước vào tuổi sáu mươi mốt rồi. Con người

có thể sống được bao nhiêu năm? Mà thôi, mà thôi! Ta biết ngay là kết quả sẽ như thế này mà. Lão hủ cảm thấy thực đáng tiếc cho ngươi.

Khương lão hán đứng dậy, đùng đùng nổi giận phất áo đi ra.

Hoàng Hiếu nhìn bóng lưng Khương lão hán rời đi, chỉ thấy rầm một tiếng, cổng viện bị đóng sập vào, không khỏi lắc đầu cười khổ. Hắn có con đường đặc thù, có thể vượt qua hà vụ, hấp thu tin tức ngoại giới. Từ khi Sở Vân xả thân cứu nghĩa phụ, hắn đã chú ý tới Sở Vân rồi. Sở Vân quật khởi giống như lưu tinh, chiến tích huy hoàng… Hoàng Hiếu đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Sở Vân hai ngày liên tục đăng môn bái phỏng, chiêu hiền đãi sĩ, Hoàng Hiếu há lại không biết.

Không hề nghi ngờ, Sở Vân trong nội tâm Hoàng Hiếu hoàn toàn đã đạt đến tiểu chuẩn của một minh chủ. Nhưng Hoàng Hiếu hắn vẫn kiên trì, sẽ không bởi vậy mà dao động. Hắn đã từng phát thệ trước bia mộ mẫu thuân. Tam cố mao lư, đó là ước định, cũng là một

loại chấp nhất. Đây không còn đơn giản chỉ là cố chấp, mà đã đạt đến cấp độ ý nghĩa nhân sinh. Bởi vậy hắn đã đứng vững được bốn mươi năm, chưa từng bao giờ cúi đầu trước vận mệnh! So với Khương lão hán hắn hoàn toàn hiểu rõ giá trị của chiến hạm Phi Thiên.

Một chiếc chiến hạm cấp Linh Yêu, hoàn toàn đáng để cho một quốc đảo ra tay tranh đoạt. Huống chi là chiến hạm Phi Thiên? Loại kỹ thuật luyện binh này, có thể sáng tạo ra một quốc gia. Bỏ qua cơ hội tranh đoạt tốt như vậy tuyển chọn một hạng người sống ở hang cùng ngõ hẻm, tính tình cổ quái, luôn là trò cười cho mọi người?

Hoàng Hiếu suy nghĩ một chút, cũng hiểu được điều này hoàn toàn không thực tế.

- Thoáng chốc đã qua bốn mươi năm. Không biết ta còn phải đợi bao nhiêu năm nữa đây?

Hắn hỏi mình, lại không thể tìm được đáp án. Vận mệnh vĩnh viễn là điều thần bí khó lường nhất, uy năng của nó khiến cho người khác cảm thấy cực độ mịt mù cùng sợ hãi. Nhưng trong trái tim hắn luôn tràn ngập một cỗ lực lượng khác, để cho hắn không chịu cúi đầu trước vận mệnh. Cỗ lực lượng ấy chính là tình mẫu tử. Vận mệnh cấp cho hắn một cái xuất phát điểm cực thấp, nhưng tình thương bao la của mẫu thân lại có thể chống lại lực lượng của vận mệnh. Hắn có thể bước ra từ trong tự ti, đi tới một bước ngày hôm nay, để cho hắn tiếp tục tồn tại một cách tôn nghiêm. Đều là do tình mẫu tử. Hắn không thể vi phạm lời thề khi xưa, không thể buông tha tôn nghiêm của bản thân. Bằng không mà nói, hắn còn sống cũng chỉ là một cái xác không hồn. Có một vài người chết rồi nhưng vẫn như còn sống, mà một vài người cho dù còn sống lại đã chết rồi.

Rầm rầm rầm.

Lúc này lại truyền tới một hồi thanh âm gõ cửa.

- Hoàng Hiếu, mau ra đây!

Khương lão hán lớn tiếng hô hào, ngữ điệu rất gấp gáp.

- Có chuyện gì vậy lão bá!

Hoàng Hiếu ổn định lại tâm tình, mở cửa, nhưng hắn chợt sững sờ.

- Hoàng Hiếu, tên ngốc này! Sở thiếu đảo chủ tới thăm ngươi!

Khương lão hán vui mừng kêu lớn.

- Ngài…

Hoàng Hiếu nhìn Sở Vân ở trước mặt, thần sắc run rẩy, cảm giác giống như là phát mộng. Sở Vân hiểu rõ nghi vấn trong lòng hắn:

- Tu vi chiến hạm đã gần tiếp cận Kiếp Yêu, lại có người cản trở, căn bản không thu phục được.

- Dù vậy, nếu cường hoành xâm nhập chiến hạm Phi Thiên, vẫn có thể đoạt được một ít bảo vật chân quý?

Hoàng Hiếu hỏi.

- Ha ha! Một hai kiện bảo vật sao có thể so sánh cùng đại tài của tiên sinh?

Sở Vân chắp tay, hít sâu một hơi, thần sắc chân thành nói.

- Người càng biết nhiều lại càng cảm thấy bản thân mình nông cạn. Người đi càng nhiều chốn lại càng cảm thấy bản thân nhỏ bé. Cao xử bất thắng hàn (ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh, ở càng cao thì đái càng xa), nhưng chí hướng vươn cao của tại hạ, sẽ không bởi vậy

mà cảm thấy nản chí. Tại hạ muốn bái tiên sinh mời tiên sinh là Đại tướng quân, khẩn cầu tiên sinh xuất sơn, trợ giúp tại hạ một tay.

Hoàng Hiếu sững sờ, nghẹn họng trân trối nhìn Sở Vân. Vận mệnh từng coi thường hắn, làm nhục hắn, chà đạp hắn, nhưng hôm nay lại hướng hắn nở nụ cười. Hắn thực không ngờ, thời khắc hắn chờ đợi suốt bốn mươi năm, lại tới một cách đột ngột như vậy, thế cho nên hắn cơ hồ tưởng rằng bản thân mình nghe lầm!

Khương lão hán đứng một bên gấp đến độ muốn dậm chân, khuôn mặt già nua cũng đã dàn dụa nước mắt nói:

- Hoàng Hiếu, ngươi choáng váng à? Không nghe rõ? Sở thiếu đảo chủ muốn bái ngươi làm Đại tướng quân kìa?

- A?

Hoàng Hiếu nghẹn ngào cả kinh, sự đáo lâm đầu, lại khiến cho hắn có chút tay chân luống cuống!

Hắn ngưng thần nhìn về phía Sở Vân, chỉ thấy Sở Vân khẽ cười, trong mắt thoáng hiện lên vẻ thành khẩn. Trong lúc nhất thời! Trong đôi mắt Hoàng Hiếu, cảnh vật bốn phía đã biến thành trắng xóa, chỉ còn lại hai người hắn cùng Sở Vân!

Bốn mươi năm kiên trì, rút cục cũng đã có kết quả.

Tam cố mao lư, gặp được minh chủ!

- Mẫu thân! Mẫu thân trên trời linh thiêng, có thấy không? Tuy ta đã già, giờ phút này có chút muộn màng, nhưng cuối cùng vẫn chưa quá muộn!

Tâm tình Hoàng Hiếu gần như không kìm chế được. Hắn hít sâu một hơi, toàn thân khẽ run rẩy. Chậm chạp xoay người, chắp tay, tận lực giữ cho ngữ khí có chút bình thản nói:

- Được Thiếu đảo chủ coi trọng như thế, Hoàng Hiếu nguyện dốc hết sức khuyển mã báo đền công ơn!

…

- Mẫu thân! Hài nhi đi đây. Không biết bao lâu sau, hài nhi mới có thể trở về gặp người. Tuy Thiếu chủ danh tiếng vô lượng, kỳ thực thế cục lại đang tràn ngập nguy cơ. Hài nhi đã bái hắn làm chủ công, tự nhiên phải cúc cung tận tụy đến chết mới thôi…

Hoàng Hiếu quỳ gối ở trước mộ, cung kính thắp một nén nhang, dập đầu ba cái, lúc này mới chậm rãi đứng dậy.

- Yên tâm đi, Hoàng Hiếu đại thúc. Đại thúc không có ở nhà, ta sẽ thay thúc tảo mộ.

Khương Bối đứng ở một bên, mở miệng nói.

- Vậy thì phải cảm tạ Tiểu Bối ngươi rồi!

Hoàng Hiếu gật gật đầu, thở dài một hơi, nhìn gò núi này một cái thực sâu, sau đó dứt khoát quay người lại.

- Đến lúc rời đi rồi.

Sở Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời, tranh đấu xung quanh chiến hạm Phi Thiên vẫn còn đang tiếp diễn. Bất quá bốn đại tướng, kể cả Thiết Ngao đã không xuất thủ nữa. Hiển nhiên sau khi thử nghiệm, bốn người biết rõ lợi hại của chiếc chiến hạm Phi Thiên. Cũng hiểu được, dưới tình huống này, bọn họ không có khả năng thu được bảo thuyền.

Đây đã là ngày thứ ba.

Trên bầu trời, Thanh hồng kiều đã có một mảng lớn biến thành lam sắc. Xích, chanh, hoàng, lục, thanh, lam, tử đây là đạo hồng kiều thứ sáu. Thải Hồng Đảo quanh năm đều bao phủ bởi hà vụ. Trên bến tàu, các đội thuyền lần lượt biến mất trong hà vụ, đám hà vụ này kỳ thực đều là Hồng Yêu. Vô số Hồng Yêu tạo thành một bình chướng cực lớn. Lúc này những đội thuyền tiến vào bên trong đang di chuyển một cách hết sức gian nan phảng phất giống như là bị sa vào một vùng đầm lầy. Đây là ngày cuối cùng Thải Hồng Đảo mở ra. Khi đạo tử hồng kiều trong bảy đạo hồng kiều hạ xuống. Xung quanh Thải Hồng Đảo sẽ bị biển sương mù bảy màu bao phủ, nếu kẹt ở trong đó cho dù đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón. Bên trong biển sương mù lấp lánh vô số ánh sao, đó chính là những bảo vật bị kẹt lại, lơ lửng ở giữa không trung. Cho đến lúc đó, biển sương mù sẽ trở ngưng tụ lại, trừ phi là có trong tay Hồng Yêu, nếu không căn bản là không có cách nào tiến vào, chứ đừng đề cập đến chuyện mang đội thuyền tiến vào.

Bởi vậy Sở Vân nhất định phải sớm ly khai, bằng không hắn cũng sẽ bị vây ở bên trong Thải Hồng Đảo một năm.

Đương nhiên cũng có rất nhiều người chủ động ở lại Thải Hồng Đảo. Mục đích của bọn hắn chính là các loại bảo vật trôi nổi ở bên trong sương mù. Trong 6 tháng cuối năm, sẽ có rất nhiều Hồng Yêu phiêu dạt ra bên ngoài, hà vụ sẽ trở nên thưa thớt, chính là thời cơ

vàng ngọc để thu thập bảo vật.

Chức nghiệp Ngự yêu sư thiên về ngoại lực là chủ yếu. Thường thường một đầu yêu vật kỳ lạ, có thể hoàn toàn cải biến nhân sinh của một vị ngự yêu sư, cùng với quyết định phương hướng phát triển của hắn. Hà vụ xung quanh Thải Hồng Đảo tựa như một mảnh bảo

địa có thể khai thác vô tận. Thường xuyên có nhân sĩ nắm chắc được thời cơ, đạt được một kiện bảo vật ở chỗ này, từ nay về sau quật khởi. Thậm chí có thể treo biển, đợi đến năm sau, tiếp nhận mời chào của các thế lực.

350. Chương 171 : Hoàng Hiếu Hiến Bảo

Chương 171 : Hoàng Hiếu hiến bảo

Phía đông Thải Hồng phía tây Vũ, nam nhi Thư gia, nữ nhi Trữ gia. Trong tâm trí của người dân Chư Tinh Quần Đảo, bốn hải đảo nổi danh nhất, Thải Hồng Đảo xếp vị

trí đầu tiên. Thải Hồng Đảo được mệnh danh là "hòn đảo nơi bắt đầu giấc mộng".

Hàng năm đều có vô số truyền thuyết về nó, chưa bao giờ từng gián đoạn. Nghe được Sở Vân phải ly khai nơi đây, Hoàng Hiếu lại mở miệng nói:

- Khoảng cách một đạo hồng kiều cuối cùng hạ xuống còn một thời gian ngăn, mời thiếu chủ theo thuộc hạ, Tiểu Bối ngươi cũng đi cùng luôn.

Một đoàn người đi theo Hoàng Hiếu trở lại nhà tranh.

- Nhưng thứ này đều là bảo vật mà thuộc hạ thu thập trong những năm gần đây, thuộc hạ nguyện ý cống hiến toàn bộ cho Thiếu chủ.

Hoàng Hiếu dẫn theo đoàn người tiến vào một mật thất ở dưới đất, mở ra hơn mười chiếc rương lớn. Trong lúc nhất thời, mật thất có chút u tối chợt sáng bừng lên, đủ loại ánh sáng tỏa ra từ vô số bảo vật, có yêu binh, có yêu giản, có các loại thiên tài địa bảo, rực rỡ muôn màu, châu quang bảo khí. Mọi người thấy cảnh này cũng không khỏi hít sâu một hơi.

Sở Vân cũng bị dọa đến ngây người, số lượng bảo vật ở đây thực sự là quá nhiều. Nếu so sánh, số lượng bảo vật mà bản thân mình vất vả tìm kiếm, thậm chí còn chưa bằng được một phần trăm tổng số trước mặt! Số lượng bảo vật nơi này hoàn toàn có thể so sánh với một khố tàng của thế lực nhất lưu.

- Không thể tưởng tượng nổi…

Có người thì thào…

- Ta phát mộng rồi sao?

Con mắt Vũ Đại Đầu tràn ngập màu kim quang, cái miệng mở hết cỡ, bộ dạng vô cùng thất thố.

- Trời ạ! Hoàng Hiếu đại thúc, không ngờ thúc mới là phú gia lớn nhất Thải Hồng Đảo này! Rõ ràng còn ở một cái nhà tranh như vậy? Thúc lừa gạt tất cả chúng ta.

Khương Bối trừng lớn hai mắt, nghẹn ngào kinh hô.

Kinh ngạc ban đầu dần dần tiêu tán. Sở Vân cẩn thận ngẫm lại, cũng không phải là không thể hiểu được. Tư chất Hoàng Hiếu thấp kém, nhưng từ trí nhớ kiếp trước, hắn lại có được chiến lực cấp Linh Yêu. Hiển nhiên trong những năm này, hắn đã phục dùng qua không ít đan dược, gia tăng tư chất của bản thân.

- Sống ở trên đảo sáu mươi năm, bình thường ngoại trừ nghiên cứu binh thư, trong lúc nhàn hạ ta đều lấy việc sưu tầm bảo vật làm hoạt động giải trí. So với trọng bảo như chiến hạm Phi Thiên, mấy thứ này chỉ tính như là vật tư chiến bị cao cấp mà thôi. Thỉnh thiếu chủ nhận lấy, thành toàn cho một mảnh trung tâm của thuộc hạ.

- Ôi trời ơi! Những thứ này còn bình thường? Nếu để những người kia nghe được, chẳng phải là tức giận muốn thắt cổ tự vẫn sao?

Khương Bối cảm thấy không còn gì để nói. Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn vượt quá dự liệu của nàng rồi.

Trong ấn tượng của nàng, quanh năm suốt tháng Hoàng Hiếu đều quanh quẩn bên mái nhà tranh này, bộ dáng nghèo kiết xác. Ăn, mặc, ở, đi lại đều giản dị đến cực điểm. Thật không ngờ, Hoàng Hiếu lại có nhiều tài phú đến như vậy. Nàng chỉ cảm thấy cả đầu ong ong, giống như cảnh tượng trước mặt là đang ở trong một giấc mơ.

- Tốt! Những bảo vật này ta nhận! Ghi nhận công lao này của ngươi!

Sở Vân đại hỷ, quay người lệnh cho tùy tùng, bắt đầu vận chuyển những chiếc rương này.

Bảo rương quá nặng, phải cần đến bốn vị tinh binh, mới có thể chậm rãi nâng được bốn góc rương lên, sau đó cố cắn chặt răng, gồng mình dốc toàn lực mới có thể di chuyển.

- Hành động phải nhanh chóng, cẩn thận một chút.

Sở Vân nhịn không được dặn dò. Giá trị của số tài phú này thực quá lớn, cho dù là hắn cũng không nhịn được nội tâm có chút lo sợ. Nếu bị người khác phát hiện, chỉ sợ là sẽ dẫn đến tranh giành. Đến lúc đó bản thân mình sẽ là cái đích để mọi người chỉ trích, cũng khó có thể ngăn cản một vài người bị tham lam làm mờ mắt. Cũng may có chiến hạm Phi Thiên hấp dẫn đại bộ phận chú ý. Những chiếc rương này, Sở Vân đều sai người dùng một miếng vải đen bọc kín, ngụy trang thật kỹ, để người khác không nhận ra đây là những chiếc rương. Dù sao rương bằng gỗ lim, thực sự có thể khiến cho người ta liên tưởng đến rất nhiều điều.

Hữu kinh vô hiểm trở lại chiến hạm, đoàn người đều thở phào nhẹ nhõm.

- Hoàng Hiếu, dưới trướng của Sở thiếu đảo chủ phải cố gắng biểu hiện cho thực tốt, đừng để mẫu thân người thất vọng…

Khương bá khi sắp chia tay, chỉ nhẹ nhàng dặn dò có một câu.

- Ngài cứ yên tâm! Khương bá, lão nhân gia ngài cũng phải bảo trọng thân thể. Nếu có thời gian rảnh rỗi, ta sẽ trở lại thăm bá!

Hốc mắt Hoàng Hiếu có chút đỏ ửng. Trước lúc chia tay, hắn lại dặn dò Khương Bối.

- Vườn rau trong nội viện là bảo vật trọng yếu nhất trong cuộc đời ta. Hy vọng Tiểu Bối cháu có thay ta chiếu cố cho nó

- Vâng thúc cứ yên tâm mà đi!

Khương Bối rưng rức, nức nở nói.

- Xuất phát!

Cuối cùng Sở Vân ra lệnh. Hạm đội Thư gia giương buồm, chậm rãi chuyển động. Hà vụ rất nhanh đã che khuất thân thuyền, hạm đội từ từ biến mất trong tầm mắt hai người một già một trẻ.

…

- Cái gì? Hoàng Hiếu đáp ứng Sở Vân mời chào, cùng Thư gia hạm đội đi rồi! Nghe được tin tức này, sắc mặt Thiết Ngao lập tức biến thành trắng bệch.

Hắn bị chiến hạm Phi Thiên quẩn chân, đợi cho đến khi nhận ra bản thân không có cách nào thu phục được đầu Linh Yêu này thì đã chậm. Thuộc hạ bẩm báo cho hắn biết, Hoàng Hiếu đã rời đi cùng Sở Vân.

- Không ổn! Hoàng Hiếu là tên mà cẩm nang diệu kế đã chỉ đích danh, muốn ta mời chào! Sở Vân đi vào Thải Hồng Đảo, người nào cũng không để ý, ngay cả chiến hạm Phi Thiên cũng bỏ qua. Chỉ cần có hắn. Nhất định Sở Vân đã biết điều gì đó!

Nội tâm Thiết Ngao trầm xuống. Hôm nay Thải Hồng Đảo đã sắp đóng cửa, hắn không hề bị những người khác dụ hoặc cũng không bị những bảo vật cám dỗ, suy nghĩ lập tức rõ ràng.

- Đi, đi nhà tranh xem một chút!

Thiết Ngao đột nhiên hạ lệnh.

- Thiếu đảo chủ, Hoàng Hiếu đã đi rồi. Chúng ta còn đi đến đó là gì?

Có tùy tùng khó hiểu dò hỏi.

- Ngươi thì biết cái gì!

Thiết Ngao quát lớn một tiếng, khiến cho vị thân binh này câm như hến. Một đoàn người ngựa tiến đến nhà tranh, chỉ thấy Khương Bối đang bón phân cho ruộng rau.

Hoàng Hiếu quả thực đã rời đi.

- Hoàng Hiếu đại thúc đã đi rồi, không có ở đây đâu.

Khương Bối thiện ý nhắc nhở.

Thiết Ngao oán hận dậm một chân.

- Lục soát cho ta!

- Vâng!

Binh tướng như lang như hổ, đồng loạt hét lớn.

- A! Các ngươi sao có thể làm như vậy, đây không phải là phòng của các ngươi.

Khương Bối muốn ngăn cản, lại bị xô ngã.

- Không muốn chết thì cút ngay! Mở ra!

Tướng lãnh dẫn đầu hừ lạnh một tiếng, một cước đá văng cửa phòng, xồng xộc xông vào.

Sau đó hơn mười tinh binh hung thần ác sát cũng nhao nhao tiến vào.

351. Chương 172 173: Thiết Ngao Rất Hối Tiếc

Chương 172 173: Thiết Ngao rất hối tiếc

Trong mái nhà đơn sơ, bụi mù lập tức nổi lên bốn phía, nồi, niêu, xoong, chảo, chén bát, giường, đệm, bàn ghế đều bị hất tung lên để lục soát.

- Báo cáo phát hiện ra một mật thất dưới lòng đất!

Một lát sau có một tinh binh báo lại.

- Quả nhiên…

Hai mắt Thiết Ngao sáng ngời.

- Mau dẫn đường!

Hắn tiến vào bên trong mật thất lại phát hiện bên trong trống không, vẻ mặt lập tức xầm xuống.

- Thiếu đảo chủ, chỉ là một cái mật thất trống không mà thôi!

Một vị tùy tùng nhẹ nhàng mà mở miệng nói.

Ba…

Thiết Ngao nhìn lại, người nói chuyện đúng là kẻ xúi dục mình lúc lúc trước. Lập tức nộ hỏa bốc lên, dáng một phát tát khiến hắn lăn quay xuống đất.

- Tên ngu xuẩn này, ngươi biết cái gì!? Tại sao nơi này lại có một mật thất, chuyện rõ ràng như vậy còn không hiểu được sao? Hiển nhiên là dùng để cất dấu bảo tàng! Mật thất lớn như vậy sẽ có bao nhiêu kiện bảo vật? Hoàng Hiếu này một mực che dấu thực lực của bản thân. Sống trên Thải Hồng Đảo nhiều năm như vậy, không biết đã vơ vét bao nhiêu bảo vật…Ta hận! Hôm nay, những thứ này đều rơi vào trong tay tên khốn Sở Vân kia rồi!

Thiết Ngao nghiến răng nghiến lợi. Bản thân vất vả ba ngày ba đêm, những thứ kiếm được căn bản là không thể so sánh cùng Sở Vân, thậm chí hai tiên nang của mình cũng bị Sở Vân đoạt mất. Vừa nghĩ đến hai chiếc tiên nang kia, Thiết Ngao lại càng thêm đau lòng.

- Hoàng Hiếu còn ẩn dấu thực lực? Điều đó không có khả năng, bọn thuộc hạ đã nghe ngóng tin tức của hắn trong mấy chục năm qua. Một người có thực lực mạnh như thế, cần gì phải ẩn giấu nhiều năm như vậy? Hắn

hoàn toàn không có lý do cần làm như vậy?

Các thân binh đều cảm thấy rất khó hiểu.

- Hoàng Hiếu có thể ẩn nhẫn đến tuổi này, tâm tính như vậy…

Thiết Ngao cảm thấy nội tâm không ngừng chìm xuống. Càng lý giải về Hoàng Hiếu hắn càng cảm thấy không ổn. Hết lần này đến lần khác, nhân tài như vậy lại bị Sở Vân đoạt được ngay ở trước mắt mình. Một cỗ hối hận tràn ngập trong trái tim của hắn.

- Mau điều tra xem, Sở Vân trước khi dời khỏi nơi này có mang theo thứ gì hay không?

Thiết Ngao bỗng nhiên nói.

- Báo cáo đích thực là có mang theo một vài đồ vật. Nhưng không biết cụ thể là cái gì, bởi vì bị vải đen bọc kín. Ước chừng có hơn mười kiện.

Rất nhanh thân binh đã thu thập tình báo, hợp thành một bản báo cáo.

- Nhất định là bảo rương. Mười mấy kiện…

Thiết Ngao cảm thấy trong lòng nhỏ máu, âm thầm tự trách mình:

- Sớm nên nghĩ tới rồi, một người cho dù là người bình thường nhất sinh sống tại một bảo địa như Thải Hồng Đảo nhiều năm như vậy, sao có thể nghèo rớt mồng tơi đến trình độ như thế này? Ai, ta sai rồi, lần này thực sự sai rồi. Cho dù không mời được Hoàng Hiếu, nếu chiếm được số bảo tàng này, hoàn toàn có thể bổ khuyết cho khố tàng Thiết gia đang từ từ biến thành đơn bạc!

- Thiếu đảo chú, có cần đuổi theo hạm đội Thư gia không?

Có một thân binh cẩn thận đề nghị.

- Đuổi?

Thiết Ngao đề cao âm điệu, trừng mắt nhìn qua khiến cho vị thân binh này toàn thân run rẩy.

- Đuổi thế nào? Ngươi biết hắn chạy đường nào sao? Tùy tiện đổi lại một hải trình khác, chúng ta biết được sao? Hắn có Ưng Tường Hào, chúng ta có thể đuổi được sao?

Trong lòng của hắn vẫn còn giấu một câu cuối cùng không nói ra: "Dù có đuổi theo, ai có thể đánh bại Sở Vân đây?"

Một trận chiến trên Thải Hồng Đảo đã khiến hắn không thể không thừa nhận, Sở Vân kẻ khi xưa hắn cúi đầu nhìn xuống, bây giờ đã hoàn toàn mạnh hơn hắn. Hắn căn bản không nắm chắc có thể chiến thắng Sở Vân.

- Hủy gian nhà tranh này cho ta, nhìn thực đáng ghét!

Trong ngực Thiết Ngao tràn đầy phiền muộn, không có chỗ nào phát tiết đành đổ lên gian nhà tranh. Thiếu đảo chủ hạ lệnh, thuộc hạ cấp dưới sao không dám nghe theo.

Nhưng vừa dỡ được một nửa, Thiết Ngao chợt nghĩ, nếu hành vi này của mình lan truyền ra ngoài, thế nhân sẽ nói mình đố kỵ hiền tài, sau này ai còn dám theo mình nữa? Lúc này mới ngăn cản.

- Mà thôi! Dừng tay!

Đám binh lính đều cảm thấy mơ hồ, nhưng không dám vi phạm mệnh lệnh của Thiết Ngao, tất cả đều dừng tay.

- Quay lại Thiết gia đảo. Hừ! Sở Vân, những ngày tốt lành của ngươi phải chấm dứt rồi. Nợ mới nợ cũ, không lâu sau ta sẽ thanh toán toàn bộ!

Ở lại cũng vô ích, Thiết Ngao lạnh lùng vứt lại một câu, sau đó xoay người rời đi.

Hắn không muốn ở lại mái nhà tranh này thêm một giây một phút nào nữa. Một đoàn người, tới vội vã, mà đi cũng vội vàng, lưu lại mái nhà tranh đã bị hủy mất một nửa, còn có Khương Bối bị đẩy ngã xấp ở dưới đất.

- Hừ! May mà Hoàng Hiếu đại thúc không có đầu nhập dưới trướng của ngươi. Không ngờ, đường đường là thiếu chủ Thiết gia lại là hạng người như thế này!

Hình tượng Thiết Ngao trong lòng Khương Bối lập tức rớt xuống ngàn trượng.

- Hoàng Hiếu đại thúc, Tiểu Bối không bảo hộ được gian nhà tranh. Bất quá, vườn rau bảo bối nhất của thúc, ta vẫn lưu lại được. Thúc yên tâm, sau này ta sẽ tận tâm tâm lực chăm sóc cho nó. Khương Bối dứt khoát ngồi ở dưới đất, quay đầu nhìn lại mái nhà tranh, sau đó lại nhìn về vườn rau, hai mắt đẫm lệ. Bỗng dưng, ánh mắt nàng ngưng tụ.

- Ồ? Đám rau quả mà Hoàng Hiếu đại thúc trồng, bề ngoài nhìn có vẻ rất bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ một chút lại cảm thấy hơi khác thường. Thực là quái nhân, ngay cả rau quả trồng cũng đều quái cả?

- Nếu nhìn kỹ vườn rau này một chút, càng nhìn lại càng cảm thấy bất đồng, tựa như…

Khương Bối thì thào, trong lúc bất tri bất giác, hai mắt có chút tán loạn.

Ầm!

Bên tai nàng chợt nghe thấy một tiếng nổ vang. Sau đó cảnh vật xung quanh hoàn toàn biến đổi.

Một mảnh hải dương xanh thẳm!

Khói lửa cuồn cuộn, tiếng kêu giết rung trời. Trên mặt biển đang cuồn cuộn sóng, hàng trăm, ngàn chiến hạm đang tiến hành một trận hải chiến cực kỳ thảm liệt. Đội

thuyền chầm chậm di chuyển, vô số chiến thuật kỳ diệu lần lượt được bày ra. Chiến thuật đội hình đột kích hình chữ T, chiến thuật bầy sói(**), chiến thuật thiên nga

đen(***) , chiến thuật bao vây. Tránh nặng tìm nhẹ, hư hư thực thực, chia cắt bao vây, sau đó giống như tằm ăn rỗi…

: đây là chiến thuật được sử dụng trong trận hải chiến Tshusima giữa hải quân đế quốc Nga và hải quân đế quốc Nhật Bản.

(**), (***): cha đẻ của hai chiến thuật hải chiến này là Karl Donitz nhà chiến thuật hàng đầu của hải quân Đức.

- Đây là chuyện gì?!

Khương Bối kinh hãi không thôi, nhịn không được hét lớn một tiếng. Chỉ nháy mắt nàng thất thần, cảnh tượng trước mắt lập tức vỡ nát giống như một quả bong bóng, nàng trở lại thế giới hiện thực. Nàng vẫn ngồi ở dưới đất, xung quanh là đủ loại rau quả. Đôi mắt nàng liên tục nháy động, nàng chợt cảm thấy mấy thứ rau quả trước mặt nhìn rất quen mắt, lại liên tưởng đến một màn vừa chứng kiến, nàng lập tức cả kinh:

- Nếu như coi một cọng rau ở đây là một chiếc chiến hạm. Như thế đây chẳng phải là trận hải chiến có một không hai vừa lúc nãy sao? Đến cùng là đang xảy ra chuyện gì?

Vườn rau trong nội viện, với ta mà nói là bảo vật trọng yếu nhất. Hy vọng Tiểu Bối ngươi có thể thay ta chiếu cố.

Bỗng dưng, lời dặn dò của Hoàng Hiếu trước lúc chia tay lại văng vẳng bên tai Khương Bối.

- Là bảo vật trọng yếu nhất… Khó trách, ngày đầu tiên, lời của Hoàng Hiếu đại thúc lại cổ quái như vậy.

Khương Bối bừng tỉnh đại ngộ. Ngày đầu tiên, Hoàng Hiếu vừa tưới phân cho rau, vừa hỏi Sở Vân:

- Là ngươi muốn mời chào ta sao? Như vậy để ta kiểm tra người một chút, ngươi biết ta đang làm gì không?

Sở Vân nhìn không ra.

Hoàng Hiếu lại nói.

- Không nhập cục, sao có thể nhìn ra môn đạo?

- Đây chính là cục sao?

Khương Bối thì thào trong miệng.

- Thì ra là thế!

Tinh lịch, tháng 3 năm 754.

Sở Vân đến Thải Hồng Đảo, mời chào được Hoàng Hiếu, trực tiếp bổ nhiệm hắn giữ chức Đại tướng thủ tịch Thư gia. Tin tức truyền ra khiến cho thế nhân vô cùng kinh ngạc.

- Hoàng Hiếu này rốt cục là thần thánh phương nào mà khiến cho Tiểu Bá Vương coi trọng như thế?

- Có lẽ lần này Sở Vân đã nhìn lầm, nghe nói người này trong lớp đồng bối là một kẻ vô danh tiểu tốt, bị khốn nhiều năm trên Thải Hồng Đảo, không ai để ý. Cũng không biết tại sao Sở Vân lại chiêu lãm hắn!

- Ha ha! Nói chung vẫn còn có chút tuổi trẻ cuồng ngạo! Nếu ta là Sở Vân, cũng sẽ bị phong quang mê hoặc. Thư gia bề ngoài nhìn như phong quang vô hạn, kỳ thực mạch nước ngầm bên trong lại đang cuộn trào mãnh liệt. Không ít thế lực đang âm thầm thương nghị, muốn đối phó với Thư gia rồi. Thư gia đảo đồng dạng cũng xuất hiện vô số gợn sóng.

- Hoàng Hiếu này dựa vào cái gì mà đáng để Sở Vân đối đãi như thế? Vừa xuất sĩ (ra làm quan), đã nhậm chức Đại tướng thủ tịch. Ta cũng không thấy hắn có bao nhiêu bản sự!

Nhắc đến Hoàng Hiếu, Lão Hồng Thương thở phì phì, tựa lưng vào mặt ghế.

- Hoàng Hiếu người này, ta cũng đã cùng hắn nói chuyện vài câu. Tự so bản thân với Gia Cát Minh, tính tình cuồng vọng. Cái này không thể được, Thư gia vất vả mới lập nên được cơ nghiệp như ngày hôm nay, gây dựng cơ nghiệp đã khó giữ vững được cơ nghiệp lại càng khó.

Kiều Lão Hầu Tử thở dài, có chút lo lắng.

Lão Ngư Vương lại không có cùng quan điểm.

- Ta xem chưa chắc đã hẳn là như vậy. Mấy người chúng ta chứng kiến Sở Vân lớn lên, tính tình của hắn chúng ta còn không rõ sao? Hắn làm như vậy, tự nhiên là có đạo lý của hắn.

- Tuy rằng nói như thế, nhưng một ngoại nhân nghèo rớt mùng tơi, một tên gia hỏa chỉ có thể sống trong một căn nhà tranh. Vừa xuất sĩ, đã được đề bạt lên làm Đại tướng Thủ tịch. Sự tình này tuyệt đối không công bằng. Hàng tướng Viêm gia, bọn hắn không dám nhiều lời. Nhưng mấy người Vũ Đại Đầu, Vương Trạch Long đều cảm thấy vô cùng bất bình. Chúng ta là lão tướng Thư gia, càng phải vì Thư gia mà suy nghĩ. Theo ta có lẽ vẫn lên bẩm báo những chuyện này lên Sở Vân Thiếu đảo chủ cùng Đảo chủ.

Lão Hồng Thương dày dạn kinh nghiệm, tận tâm tận trách.

Việc Sở Vân bổ nhiệm Hoàng Hiếu không nghi ngờ gì, đã gây ra một loạt phong ba.

Những tướng lãnh Thư gia đều rất bất bình với quyết định này, chỉ là e ngại uy nghiêm của Sở Vân cùng Thư Thiên Hào, chưa dám phát tác thôi. Ba vị lão tướng cảm thấy rất lo lắng, hôm nay liền lập một cuộc họp kín, thương thảo chuyện này.

- Ba vị lão gia, Đại tướng Hoàng Hiếu tới chơi.

Đúng lúc này, có nô bộc tiến lên bẩm báo.

- Hoàng Hiếu? Vừa nhắc tới hắn, hắn đã tới liền!

- Hắn tới làm cái gì? Không tiếp!

- Nghe nói mấy ngày gần đây, hắn tới thăm không ít người. Cứ để cho hắn vào. Cũng để cho chúng ta co cơ hội khảo thí vị Đại tướng thủ tịch này.

Ba vị lão tướng quân đồng thời hừ lạnh một cái, mặt không biểu tình.

Hai canh giờ sau

- Bội phục ! Bội phục! Hoàng Tướng quân quả nhiên không phải nhân vật tầm thường, hôm nay vừa nói chuyện một lúc đã khiến cho ba người chúng ta mở rộng tầm mắt. Trong mắt ta, cho dù Gia Cát Minh lãnh binh tác chiến, cũng không bằng các hạ được.

Lão Ngư Vương thần sắc chân thành, trên mặt vẫn còn vương vấn một tia rung động. Vừa mới trao đổi một lúc, đã khiến cho hắn hoàn toàn nhận thức được tài hoa của Hoàng Hiếu.

- Xấu hổ quá, không dối gạt Hoàng Tướng quân. Vừa nãy ba lão đầu tử chúng ta vẫn còn đang chỉ trích tướng quân các hạ. Ai! Già rồi đâm ra hồ đồ mà!

Kiều Lão Hầu Tử day day chán, thở dài nói.

- Khó trách Thiếu đảo chủ lại bổ nhiệm ngài nhậm chức đại tướng thủ tịch. Lão Hồng Thương ta ủng hộ ngài, ngày sau ai không phục, chính là hắn có mắt không tròng.

Thái độ Lão Hồng Thương thay đổi một trăm tám mươi độ, vỗ vỗ ngực cam đoan.

- Bất quá…

Trong mắt lão hiện ra vẻ nghi hoặc.

- Nghe nói Hoàng Tướng quân một mực ở trong Thải Hồng Đảo, chưa từng lĩnh binh bao giờ. Sao lại có thể quen thuộc với việc tác chiếc như vậy, không khác gì một vị lão tướng thân kinh bách chiến nơi sa trường?

- Ha ha!

Hoàng Hiếu nghe vậy cười nói.

- Không dối ba vị. Tại hạ trên cầu vồng đảo có trồng một luống rau. Lúc nhàn hạ, thường coi cây rau như chiến hạm, dùng một chút thủ đoạn của ngự yêu sư mô phỏng hải chiến. Rau quả sinh trưởng, hợp với thiên địa đại đạo. Mỗi quá trình thành thục của cây rau chính là một lần biến hóa của trận hải triến. Dần dà tích lũy được kinh nghiệm cùng tâm đắc.

Ba lão tướng quân nghe vậy, nhịn không được trợn tròn mắt. Thẳng cho đến khi Hoàng Hiếu ly khai, bọn họ mới yên lặng trở lại đình viện, hơn nửa ngày mới thở dài cảm khái.

- Pháp môn luyện binh như vậy, quả thực là văn sở vị văn, kiến sở vị kiến. (mới nghe, mới thấy lần đầu)

- Khó trách chiến thuật của hắn lại có tạo nghệ sâu đến như vậy. Đối thủ của hắn chính là thiên địa, hắn bái thiên địa làm thầy!

- Vẫn là Thiếu đảo chủ anh minh. Có được một phụ tá như vậy, Thư gia đảo chúng ta sợ gì không hưng thịnh? Ha ha!

Rung động qua đi, một niềm vui sướng tràn ngập trong lòng ba lão tướng quân. Ba người liếc mắt nhìn nhau, đều ngửa đầu cười ha hả.

- Thế sự động tất giai học vấn, nhân tình luyện đạt tức văn chương (Hiểu thế sự đều do học vấn, thạo nhân tình bởi hiểu văn chương). Trên cơ bản ta đều đã bái phỏng tất cả các tướng lĩnh, làm như vậy cũng sẽ không khiến Thiếu chủ quá khó xử.

Trên đường trở về, Hoàng Hiếu chợt nở một nụ cười. Tuy hắn bị nhốt trên Thải Hồng Đảo nhiều năm, nhưng cũng không phải là hạng người tính tình quái gở. Hắn dùng tài hoa của bản thân, mạnh mẽ thuyết phục toàn bộ văn thần võ tướng của Thư gia. Trong nháy mắt đã trôi qua một tháng. Thư gia thành, diễn võ trường.

- Hoành tảo thiên quân!

Vũ Đại Đầu hét lớn một tiếng, huy động Thiết Tuyến Long Du Thương.

352. Chương 174 : Hồng Yêu Không Màu, Đại Chiến Tướng Mở Đầu

Chương 174 : Hồng Yêu không màu, đại chiến tướng mở đầu

Cơ bắp cánh tay phải của hắn lập tức bộc phát, gân xanh cuồn cuộn, báng thương đen kịt mạnh mẽ quét ngang, mang theo tiếng gió vù vù, khí thế cực độ hung mãnh, hướng Sở Vân quét ngang qua.

- Đến rất đúng lúc!

Sở Vân gặp nguy không loạn, trong mắt chợt bắn ra một đạo thần mang, chợt vỗ tiên nang bên hông, nhẹ hô.

Ầm!

Đại Yêu binh Long Du Thương quét ngang qua, xé rách không khí mang theo một gợn sóng màu trắng mắt thường có thể thấy được. Thế công vô cung mãnh liệt, nhưng lại chỉ quét vào một khoảng không. Trong nháy mắt, thân hình Sở Vân đã biến mất. Lúc xuất hiện đã đứng ở phía sau lưng Vũ Đại Đầu.

- Ngươi thua.

Sở Vân cầm Túy Tuyết Đao trong tay, lưỡi đao lạnh thấu xương gác ở bên cổ Vũ Đại Đầu. Vũ Đại Đầu nhịn không được khẽ rùng mình một cái, hắn cảm thấy lưỡi đao trên đầu vai giống như là một tòa núi băng, khiến cho hắn có cảm giác lạnh thấu xương.

- Lại là chiêu này!

Vũ Đại Đầu có chút không phục, lẩm bẩm.

- Vốn đã không phải đối thủ của Thiếu đảo chủ, hôm nay ngài lại còn sử dụng Hồng Yêu không màu, mạt tướng sao có thể đánh trúng ngài?

- Ha ha! Đây chẳng phải là mục đích ta gọi ngươi đến để bồi luyện sao?

Sở Vân cười cười, nhấc Túy Tuyết Đao ra.

Nhắc tới đầu Hồng Yêu không màu này, Sở Vân chỉ cảm thấy giống như một kinh hỷ ngoài ý muốn. Vốn trên Thải Hồng Đảo, hắn cũng không bắt gặp một đầu Hồng Yêu đẳng cấp Đại Yêu nào, cho nên cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Nhưng về sau, khi hắn lấy ra thứ đồ vật bị đóng băng thu được trong trận chiến cùng chiến hạm Phi Thiên kia, bị Hoàng Hiếu nhìn thấy.

- Hồng Yêu không màu!

Hoàng Hiếu chợt kinh hô.

Sở Vân vội vàng thỉnh giáo hắn, Hoàng Hiếu liền giải thích nói.

- Hồng Yêu phổ thông chia làm bảy loại: Xích, chanh, hoàng, lục, thanh, lam, tử. Nhưng cũng có một loại Hồng Yêu đặc thù, thí dụ như Hồng Yêu nhiều màu, hoặc như Hồng Yêu màu trắng. Mà Hồng Yêu không màu, chính là Hồng Yêu trong truyền thuyết, so với chín

loại Hồng Yêu ở trên, ngay cả ngay cả Hồng Yêu màu trắng, cũng trân quý hơn vô số lần. Nó có đạo pháp thiên phú, có thể ẩn thân. Trừ thứ đó ra, nếu phối hợp với độn pháp, tốc độ so sánh với Hồng Yêu phổ thông còn phải nhanh hơn cả "Đáo Nhã".

Hoàng Hiếu sững sờ, ngẩn người nhìn đầu Hồng Yêu không màu bên trong, ngữ khí đầy khâm phục tiếp tục nói.

- Thuộc hạ ở trên Thải Hồng Đảo nhiều năm như vậy, cũng chưa từng gặp qua một đầu Hồng Yêu không màu nào. Loại Hồng Yêu này cực kỳ hi hữu, hơn nữa lại vô cùng khó bắt. Không hổ là thiếu chủ, ngay cả yêu thú như vậy cũng có bắt được.

Vì vậy, đầu Hồng Yêu không màu này đã trở thành yêu thú phụ trợ cho Sở Vân. Có được nó, Sở Vân giống như hổ mọc thêm cánh. Không chỉ đền bù được thiếu sót trong tốc độ, hơn nữa hệ thống ngự yêu trong tay cũng đã hoàn tất được bộ khung. Những ngày này, hắn chủ yếu rèn luyện cho đầu Hồng Yêu này. Xâm nhập vào rừng rậm trên đảo, tăng tu vi của nó lên. Lấy loại hình đạo pháp tốc độ làm chủ để phối hợp cùng nó. Mỗi ngày kêu một võ tướng đến luận bàn cùng mình. Trong quá trình chiến đấu, không khiến cho bản thân quen thuộc với cách vận dụng Hồng Yêu.

- Huấn luyện nhiều ngày như vậy, ta đã có thể sử dụng Hồng Yêu không màu một cách thuần thục. Loại chiến đấu luận bàn này cũng không còn cần thiết nữa rồi. Đại Đầu ngươi nhắn lại với những người khác, nói luận bàn hủy bỏ từ đây.

- Rõ, Thiếu đảo chủ…

Vũ Đại Đầu đáp ứng, ấp úng muốn nói nhưng lại thôi.

- Ngươi có chuyện gì?

Sở Vân nhướng mày.

- Dạ! Thiếu đảo chủ, mấy ngày luận bàn, Thiếu đảo chủ đều lấy Hồng Yêu không màu làm chủ, vẫn dưa dùng tới thực lực chân chính của bản thân. Mạt tướng muốn đánh một trận thực sự cùng ngài, để so sánh xem thực lực bản thân cùng thiếu đảo chủ sai biệt như thế nào?

Vũ Đại Đầu lúc đầu còn có chút ấp úng, bất quá sau đó càng nói, càng lưu loát.

- A! Nếu ngươi đã có cái tâm này, vậy cũng được! Đăng tràng đấu thêm một hồi nữa!

Sở Vân ngẫm một chút, sau đó rút Túy Tuyết Đao ra.

Qua năm hiệp, một luồng đạo khí màu trắng, phóng thẳng lên trời. Vũ Đại Đầu bị đánh bay ra ngoài, Thiết Tuyến Long Du Thương cũng bị đánh rớt, đầu thương cắm sâu xuống mặt đất.

- Cảm thấy thế nào?

Sở Vân mỉm cười nhìn Vũ Đại Đầu chật vật bò dậy.

Thần sắc Vũ Đại Đầu có chút ngốc trệ, hiển nhiên vẫn còn đang đắm chìm trong uy thế của Sở Vân, không thoát ra được.

- Thực mạnh! Quá mạnh!

Trong miệng hắn thì thào.

- Cố gắng lên! Thiết Tuyến Long Du Thương đã từng là binh khí trong tay Thiết Ngao. Hôm nay vào tay ngươi, ngươi cũng đừng cô phụ chuôi yêu binh thượng đẳng

này. Còn nữa, mấy chiêu này của ngươi…

Sở Vân thu hồi Túy Tuyết Đao, bắt đầu chỉ điểm cho Vũ Đại Đầu. Hắn cái hiểu cái không, mơ màng gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Sở Vân tràn đầy sùng kính.

- Báo! Quân tình khẩn cấp! Đảo chủ mời Thiếu đảo chủ, Vũ tướng quân nhanh chóng đi đến Nghị sự đường, thương nghị việc quân cơ!

Đúng lúc này một vị tùy tùng tiến vào diễn võ trường, lớn tiếng bẩm báo.

- Chuyện gì?

Sở Vân trầm giọng hỏi.

- Vệ gia phản loạn, Thiết gia, Mã gia, Trữ gia, Đoàn gia, Sa gia, Thẩm gia, Viên gia… Hai mươi sáu phương thế lực tạo thành liên minh thảo phạt bên ta.

Binh lính truyền tin lập tức hồi báo.

- Cái gì, hai mươi sáu nhà, có cả Thiết gia?

Vũ Đại Đầu nghe vậy, lập tức trợn tròn mắt, nghẹn ngào kinh hô.

Tháng 4 năm 754 Tinh lịch.

Trải qua một tháng nghỉ ngơi và hồi phục, Thiết gia từ trong chiến tranh đã khôi phục lại được một chút. Thiết Ngao tự mình đi Trữ Gia Đảo, cầu hôn Trữ Y Y. Trữ gia cầu còn không được cùng Thiết gia kết thành liên minh. Thiết gia có được sự giúp đỡ của Trữ gia, quân dụng đại thịnh. Thiết Ngao thân chinh, dẫn theo trăm chiếc chiến hạm, bốn vị thượng tướng, ba vị thiếu tướng, cùng chín ngàn binh sĩ, tấn công Thư gia đảo. Đồng thời thế lực hai mươi lăm nhà, kết thành liên minh phản thư cũng gia nhập vào bên trong đại quân. Ba vị đại tướng, hai vị thiếu tướng, binh lực mấy vạn. Từ bắc xuôi nam, một đường đánh qua.

Nghe được tin này, Thư Thiên Hào gấp gáp triệu tập chúng tướng thương nghị, Đại tướng thủ tịch Hoàng Hiếu nhận lệnh, mang theo một chi hạm đội, dốc hết toàn lực chặn đường cùng trì hoãn tinh nhuệ Thiết gia. Đồng thời Nhan Khuyết trấn thủ Thư gia chủ đảo. Mấy người Sở Vân tập hợp đại quân, chặn đánh liên quân 25 nhà. Dùng tư thái ngẩng đầu tiến công, phản công liên quân.

Ngày 1 tháng 4.

Thư gia quân chạm chán cùng liên quân trên biển.

- Quân địch thế lớn…

Đứng trên mũi tàu, Sở Vân tập trung tư tưởng, quan sát tình hình. Chỉ thấy hàng trăm hàng ngàn chiến hạm địch đồng thời áp sát. Trên mỗi chiếc chiến hạm cờ xí ngập trời, phất phơ bay theo gió.

353. Chương 175 176: Đấu Tướng

Chương 175 176: Đấu tướng

Trên boong thuyền, binh linh san sát như rừng, trong đó đáng chú ý nhất chính là tinh binh Toàn Thuẫn của Phương gia, tinh binh Phi Hầu của Thẩm gia, kỵ binh Nhện Biển của Trương gia.

- Hừ! Xem ra Thư gia chúng ta quật khởi, đã chạm đến rất nhiều người. Bọn chúng không muốn xem một thế lực bá chủ nữa sinh ra. Lần này chịu bỏ ra một cái giá thật lớn, vận dụng cả tinh binh của nhà mình, có thể thấy được quyết tâm của bọn chúng.

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, ánh mắt trở nên sắc như đao.

Chỉ cần thoáng quan sát một lúc, Sở Vân đã biết rõ, lần này không hề giống với trước kia, so với đoạn chiến dịch trên Thiết Lung Đảo, thế cục hiện tại lại càng thêm hiểm ác.

- Quy mô hải chiến như thế này, trong gần một trăm năm nay chưa từng diễn ra. Đại quân tác chiến, sĩ khí làm đầu. Không ngại trước tiên đấu tướng, chém giết mấy tướng lãnh của đối phương, tăng sĩ khí bên mình.

Lão Hồng Thương chậm rãi nói.

- Tốt!

Thư Thiên Hào gật đầu, hỏi:

- Ai muốn xuất chiến?

Thoáng chốc, đã có hơn mười vị tướng lãnh đứng lên, trên khuôn mặt mỗi người đều tràn trề chiến ý, đều mong muốn bản thân sẽ là người thứ nhất ra trận.

- Mạt tướng nguyện ý!

Trong số đó, Vũ Đại Đầu hô vang dội nhất.

- Tốt! Như vậy Vũ tướng quân sẽ đánh trận đầu!

Thư Thiên Hào ngước nhìn, sau đó chỉ đích danh Vũ Đại Đầu. Dù sao hắn cũng là dòng chính, tin cậy hơn một chút.

Vũ Đại Đầu liền cưỡi yêu thú Đạp Lãng Mã, cầm trong tay Thiết Tuyến Long Du Thương. Toàn thân hắn được bao bọc bởi chiến giáp, thân hình khôi ngôi, bay đến

trước chiến hạm của địch, đứng ở trên ngọn sóng khiêu chiến.

- Đối phương muốn đấu tướng? Nên làm như thế nào?

Lãnh đạo liên quân nhìn nhau, cảm thấy rất khó xử.

- Có Tiểu Bá Vương Sở Vân tọa trấn, ai dám múa may trước mặt hắn? Nhưng nếu hai quân giao chiến, không dám cùng đối phương đấu tướng, sĩ khí sẽ bị hao tổn rất lớn.

- Đường đường là liên quân hai mươi lăm nhà, ngay cả một chút đảm lượng như vậy cũng không có? Ai dám cùng ta chiến một trận!

Vũ Đại Đầu cưỡi trên Đại Yêu thú Đạp Lãng Mã, hướng về phía quân địch hét lớn.

Thời khắc này khuôn mặt chất phác của hắn lại có chút anh phát, oai hùng, khí vũ hiên ngang. Thân là nam nhi phải tung hoành chốn sa trường, Vũ Đại Đầu cảm thấy bản thân chưa từng có giờ phút nào nhiệt huyết lại sục sôi như lúc này. Thủ lãnh liên quân đều cau mày. Ánh mắt của bọn hắn không hướng về phía Vũ Đại Đầu, mà nhìn về phía xa xa. Tại đó, Sở Vân cùng Thư Thiên Hào đang đứng trên chiến hạm chỉ huy theo dõi.

- Vũ Đại Đầu là tiểu nhân vật, nhưng ta lo lắng kế tiếp Sở Vân sẽ ra tay!

Có người nhăn mặt nhíu mày nói.

- Các ngươi xem, yêu binh trường thương trong tay hắn nhìn cực kỳ quen mắt.

Có người buồn bực nhìn yêu binh trong tay Vũ Đại Đầu.

- Đó là Thiết Tuyến Long Du Thương, đã từng là binh khí của Thiết Ngao. Hắn kỳ tập Thư gia đảo thất bại, yêu binh trong tay cũng bị cướp đi.

- Ai lại có thể mạnh mẽ cướp đi yêu binh trong tay Thiết Ngao?

- Ngoại trừ Tiểu Bá Vương thì còn ai?

Híz-khà-zzz…

Mấy vị thủ lãnh lập tức hít sâu một hơi.

- Xem ra liên quân các ngươi đều là một đám rùa rụt cổ mà thôi. Không ngờ lại không có một người nào dám cùng ta đối chiến!

Vũ Đại Đầu cười ha hả, cưỡi Đạp Lãng Mã, tùy ý bôn tẩu trước mặt địch nhân.

- Tên gia hỏa cáo mượn oai hùm này…

- Thực là khó chịu, các vị tướng quân sao còn chưa hạ lệnh?

Trong tướng lãnh liên quân đã có rất nhiều người dần dần cảm thấy bực tức. Cả đám hung hăng trừng mắt nhìn Vũ Đại Đầu, nắm đấm xiết chặt phát ra tiếng răng rắc, đều đang đợi lệnh xuất chiến.

- Quân tâm…

- Nếu cứ kéo dài, chỉ sợ sĩ khí sẽ giảm xuống.

Thủ lãnh liên quân cũng không phải đều là một đám phế vật, rất nhiều người đều có kinh nghiệm lãnh binh dày dạn, hiểu rõ nếu còn do dự, chỉ sợ sĩ khí phe mình sĩ bị đả kích, ảnh hưởng rất lớn tới chiến lực.

- Sở Vân cũng không phải là tồn tại vô địch, không cần phải chưa đánh đã e sợ như vậy. Nếu Sở Vân hạ tràng, để bản đại tướng nghênh chiến.

Nói chuyện là một trong ba vị đại tướng bên liên quân tên là Trần Bác. Hắn cao tám thước, thân hình cực kỳ cường tráng, diện hồng xích nhĩ (mặt hồng tai đỏ), hình dáng như một đầu man hùng. Lời hắn nói khiến cho tinh thần mấy người đứng đầu chấn động.

- Đại tướng Trần Bác nói không sai.

- Sở Vân cũng chỉ là người không phải là thần!

- Xuất chiến, đấu tướng!

Thủ lãnh liên quân vừa ra lệnh, một vị tướng sớm đã không chờ đợi được, lập tức khống chế tọa kỵ, thúc ngựa tiến lên.

- Tiểu tướng chớ có càn rỡ. Có Diệp Hiểu ta đến lấy cái đầu chó của ngươi!

Nói xong hắn liền hiu động yêu binh đại đao trong tay, chiến đấu cùng Vũ Đại Đầu. Song phương ngươi tiến ta lui, kẻ tám lạng người nửa cân, trình độ tương đương, cho nên rời vào tình thế rằng co.

- Ha ha, Diệp Hiểu này là một vị thượng tướng nổi danh đã lâu. Vũ Đại Đầu rõ ràng có thể đánh bất phất thắng bại cùng hắn, xem ra mấy ngày này được Vân nhi chỉ dạy, quả nhiên là không uổng phí.

Nhìn cục diện như vậy, Thư Thiên Hào phát ra tiếng cười phóng khoáng, tràn đầy tin tưởng tất thắng. Đây chính là phong thái của Chư Tinh Mãnh Hổ. Mặc dù thế của quân địch lớn, vẫn không cảm thấy chút nào sợ hãi. Càng là thế cục nghiêm trọng, lại càng đàm tiếu phong sinh. Tướng lãnh đứng xung quanh, nghe được tràng cười này, cảm giác khẩn trương trong lòng lập tức tiêu tán hơn phân nửa. Một luồng hào khí dâng lên trong ***g ngực. Vũ Đại Đầu có Đại Yêu thú, Đại Yêu binh, tính cách bản thân lại chân chất, tính tình cẩn thận. Hôm nay đã đạt đến đẳng cấp thượng tướng, lại là một thành viên trung thành và tận tâm, đã có thể gánh vác trách nhiệm của một vị lương tướng rồi.

- Hừ! Ta chính là thượng tướng Đông Dã Tường, kẻ nào đi lên làm vong hồn dưới đao của ta?

Đúng lúc này, trong liên quân bay ra một vị thượng tướng, cưỡi Tật Phong Lang, cầm yêu đao Trảm Mã trong tay, khí thế lẫm liệt.

- Đông Dã Tường, hắn cũng là một vị thượng tướng thành danh đã lâu. Ai dám xuất chiến?

Thư Thiên Hào hỏi.

- Đảo chủ, để lão phu xuất chiến lấy cái đầu chó của hắn xuống, lập hạ công đầu!

Lão Hồng Thương vô cùng hăng hái, chòm râu trắng phất phơ, chiến ý lẫm liệt, tiến lên chờ lệnh.

Thư Thiên Hào thở dài.

- Lão tướng quân càng già càng dẻo dai, hùng tâm không dứt. Chỉ là đối phương đang lúc tráng niên, lần nãy lão tướng quân xuất trận, nên bảo trọng đến thân thể.

Lão Hồng Thương lập tức trừng mắt, cái tâm tranh cường háo thắng nổi lên nói.

- Đảo chủ chớ khinh thường ta! Ta không trảm được kẻ này, từ nay về sau ta không phải họ Hồng!

Nói xong liền cưỡi lên Đại Yêu thú, cầm Hồng Anh Thương trong tay, xông về phía Đông Dã Tường.

- Ah! Ah! Ah!.

Lão Hồng Thương chiêu chiêu cuồng mãnh, Hồng Anh Thương như giao long trở mình. Mỗi một lần phát ra đạo pháp công kích, Lão Hồng Thương đều hét lớn một

tiếng, khí thế mười phần mãnh liệt. Trong lúc nhất thời, ánh mắt hai bên đều tập trung về phía này.

- Lão già Hồng Thương này được uống thuốc gì à? Sao lại mạnh mẽ đến như vậy? Đông Dã Tường không trụ nổi rồi!

Trong quân địch, không ít tướng sĩ đều trợn mắt. Biểu hiện của Lão Hồng Thương quả thực hoàn toàn vượt qua dự liệu của bọn hắn. Mấy năm gần đây, Thư gia cướp sạch Vệ gia, Trữ gia, thâu tóm Viêm gia, lại đạt được mật tàng của Tinh Hải Long Cung. Yêu vật tốt thực sự rất nhiều, ngay cả nhân vật như Lão Hồng Thương cũng đã được trang bị một Đại Yêu thú, một kiện Đại Yêu binh. Cũng khó trách Đông Dã Tường bất ngờ không kịp đề phòng, lại đánh giá thấp đối thủ, khiến cho cục diện trở nên như thế này. Có người thở dài.

- Lão Hồng Thương vốn đã giải ngũ, ta đã tưởng rằng lão sẽ chết già ở trong một xó xỉnh nào đó. Không thể tưởng tượng được lại xuất hiện ở đây. Ai, mấu chốt là trong tay Tiểu Bá Vương có một cây Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, có thể gia tăng tố chất thân thể. Bằng không mà nói, lão già này sao có thể biểu hiện được như ngày hôm nay?

- Một người đắc đạo, gà chó thăng thiên. Mới chỉ hơn một năm thôi, theo việc Sở Vân mạnh mẽ quật khởi, ngay sau đó cả thế lực Thư gia đảo đều có biến hóa nghiêng trời lệch đất, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Càng ngẫm nghĩ, mấy người lãnh đạo liên quân lại càng cảm thấy trầm trọng. Sở Vân cái tên này giống như một ngọn núi lớn, đè nặng trong lòng bọn hắn.

- Dám tổn thương đại ca ta!

Mắt thấy Đông Dã Tường bị chém giết, đệ đệ của hắn Đông Dã Không rốt cục cũng không kìm lén được, hét lớn một tiếng, cưỡi Đại Yêu thú, xông vào chiến tràng.

- Hừ! Muốn giáp công Hồng Thương lão ca!

Lão Ngư Vương hai mắt nộ trừng, cưỡi Đại Yêu thú Hải Tri Chu, xông lên ngăn cản Đông Dã Không.

- Không được! Không thể để cho hắn chém tướng quân Đông Dã Tường, nếu không sĩ khí đại quân sẽ đại giảm!

- Tướng lãnh đối phương không nhiều bằng chúng ta! Chúng ta chiếm được ưu thế về số lượng!

Thủ lãnh liên quân tức giận, lập tức phái ra tám vị thượng tướng.

Thư Thiên Hào nhíu mày, lập tức phản ứng, cũng điểm ra tám vị tướng tiếp chiến. Thoáng cái, tướng lãnh còn lại trên tàu chiến chỉ huy đã trở nên rất thưa thớt.

Lúc này trên mặt biển mênh mông, hai quân đang lâm vào giằng co, vô số chiến hạm bập bềnh dưới từng cơn sóng lớn. Bầu trời xanh thẳm, tiếng hò hét trợ uy vang vọng trong phạm vi ngàn dặm. Hai mươi hai vị thượng tướng chia thành từng đôi chém giết. Đủ loại đạo pháp rực rỡ chói lọi, khiến cho người xem hỏa cả mắt, nhiệt huyết sôi trào.

- Chết đi!

Đột nhiên, Lão Hồng Thương hét lớn một tiếng, chợt sử dụng đạo pháp Long thương phi đằng. Hồng thương lập tức hóa thành một đầu xích long, đầu rồng xuyên thủng ***g ngực Đông Dã Tường. Đông Dã Tường kêu thảm một tiếng, sau đó ngã cắm đầu xuống mất biển, ầm một tiếng, bọt nước cùng huyết dịch văng tung tóe ra tứ phía.

Ầm!

Sĩ khí Thư gia quân lập tức đại trướng, âm thanh hò hét trợ uy đột nhiên tăng lên gấp đôi. Thoáng cái đã át chế được liên quân có nhân số đông hơn. Tất cả binh tốt đều hưng phấn hò hét, đến mức cả khuôn mặt biến thành đỏ bừng. Trái lại âm thanh trợ uy của liên quân đã nhỏ hơn rất nhiều, không tránh khỏi bị hạ thấp sĩ khí. Trong mắt mỗi người đều toát ra thần sắc ngưng trọng.

- Không ổn, bị đối phương chém giết tướng tiên phong rồi!

Sự tình lo lắng đã trở thành sự thực. Sắc mặt đám thủ lãnh liên quân lập tức trầm xuống. Ốc lậu thiên tao liên dạ vũ (Phòng dột lại gặp phải đêm mưa dầm), Đông Dã Tường vừa chết, tâm thần của đệ đệ hắn Đông Dã Không lập tức trở nên bấn loạn, cực kỳ bi thương. Bị Lão Ngư Vương lão nhi di kiên (già nhưng vẫn dẻo dai) bắt được sơ hở, đồng dạng một xoa đâm chết.

Thoáng cái, liên quân đã có hai tướng lĩnh mất mạng. Thư gia chiếm cứ thế thượng phong, sĩ khí lại càng tăng thêm.

- Rất tốt!

Sở Vân tràn đầy vui mừng, so với chính mình chiến thắng còn cao hứng hơn nhiều.

Chuyện này chứng minh thực lực Thư gia đã tăng trưởng, về sau hắn ra ngoài thám hiểm, cũng có thể càng thêm yên tâm.

- Không ngờ lại bị hai lão già kia chém giết, huynh đệ Đông Dã đúng là một đôi phế vật!

Đại tướng Trần Bác đã không ngồi yên nổi. Vốn hắn còn muốn đợi Sở Vân đăng tràng sẽ ra tay ngăn cản. Nhưng thế cục ngày hôm nay quá mức không ổn, cần phải có một vị Đại tướng tham chiến.

- Ta không ra tay, chẳng qua là để cho các ngươi đắc ý một cái. Hai vị lão tướng quân, không ở nhà dưỡng lão còn chạy đến chiến trường làm gì. Làm vong hồn dưới

côn của ta, cũng không thể trách được người khác.

Trần Bác cưỡi Đại Yêu thú Xích Luyện Lưỡng Dực Xà, cầm trong tay một cây Linh Yêu binh Liệt Thiên Côn, hung hãn đăng tràng.

Lão Hồng Thương hừ lạnh một tiếng, mặc dù đối phương là đại tướng, có trong tay Linh Yêu, nhưng lão cũng không sợ. Huy động Hồng Anh Thương xông lên. Đồng thời, Hải Tri Chu phía dưới Lão Ngư Vương đạp trên sóng biển, huy vũ cương xoa, khí thế dũng mãnh cương liệt, tiến lên trợ giúp Lão Hồng Thương.

- Thiên quân nhất kích!

Cánh tay Trần Bác chấn động, quét ngang Liệt Thiên Côn ra.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, yêu binh va chạm, hai vị lão tướng quân bại lui, thiếu chút nữa bị đánh bay khỏi tọa kỵ.

- Khí lực thật lớn!

Hổ khẩu hai người đều bị đánh rách tả tơi, máu tươi chảy ra đầm đìa. Thậm chí bên tai cảm thấy một hồi ong ong, tư duy trở nên mê muội.

- Đây chính là chênh lệch thực lực tuyệt đối. Ha ha...

Trần Bác cười to đầy càn rỡ, lập tức xông lên, Liệt Thiên Côn trong tay huy vũ như gió. Lão Hồng Thương cùng Lão Ngư Vương kiệt lực ngăn cản, nhưng vẫn không tránh khỏi liên tiếp bại lui. Trần Bác là Đại tướng thủ tịch của Trần gia đảo, vốn là một vị thư sinh mặt trắng yếu ớt. Sau này may mắn nhận được yêu côn. Được linh khí mà Liệt Thiên Côn phản hồi tẩm bổ, cải tạo, biến thành một vị tráng hán làn da hồng hào,

thân thể cao lớn, khí lực như man hùng. Liệt Thiên Côn trong tay hắn cũng làm từ xích kim, Xích Luyện Lưỡng Dực Xà dưới háng cũng là màu huyết hồng, phối hợp với áo giáp màu kim hồng, cả người quả thực giống như một ngọn lửa đang thiêu đốt hừng hực. Mang đến

cảm giác nóng rực, hung mãnh, không thể ngăn cản.

- Trần Tướng quân uy vũ!

- Trần Tướng quân thần uy!

Liên quân thấy được tràng cảnh, lập tức sĩ khí đại tăng trở lại, tiếng hò hét trợ uy rung trời.

354. Chương 177 178: Chém Chết Tươi

Chương 177 178: Chém chết tươi

- Hai lão già kia, ta muốn nện các ngươi thành bùn nhão.

Trần Bác liếm liếm môi, trong mắt dần hiện lên hào quang khát máu, bỗng nhiên cảm thấy rùng mình một cái, chậm mất nửa nhịp, hai vị lão tướng thừa dịp này lập tức bình yên lui lại phía sau. Trần Bác theo cảm giác nhìn về phía trước. Chỉ thấy Sở Vân cưỡi trên Thiên Hồ, đang xông đến chỗ mình.

- Rốt cục hắn cũng xuất thủ!

Trông thấy Sở Vân cưỡi Thiên Hồ bay vút lên bầu trời, từ trên xuống dưới thủ lãnh liên quân đều có cảm giác như đang ngồi trên đống lửa.

- Tất nhiên Sở Vân phải xuất thủ. Mấy người Lão hồng thương đều rất chiếu cố đến hắn từ khi hắn còn chưa có tiếng tăm gì. Giao tình giữa bọn hắn rất sâu đậm. Bằng không, không có Sở Vân hồi báo, ba vị lão tướng sao có thể có được phong quang như ngày hôm nay?

Có người biết chuyện, híp mắt giải thích.

- Sở Vân xuất thủ, không biết Đại tướng Trần Bác có thể chống cự được không?

Rất nhiều người vô cùng khẩn trương, chăm chú quan sát tình cảnh trên chiến tràng.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mấy vạn người đều tập trung trên hai người Sở Vân cùng Trần Bác. Trong Chư Tinh Quần Đảo, thiếu tướng thường sở hữu một đầu Đại Yêu, thượng tướng thì sở hữu nhiều đầu Đại Yêu, còn khi bước vào đẳng cấp đại tướng, trong tay nhất định phải có Linh Yêu. Chiến lực cấp Linh Yêu, lực ảnh hưởng đã rất lớn. Cải biến kết quả của một chiến dịch nhỏ hoàn toàn là một chuyện dễ dàng. Đối với chiến dịch lớn như ngày hôm nay cũng đóng vai trò hết sức quan trọng. Bởi vậy, kết quả chiến đấu giữa Sở Vân cùng Trần Hiếu, đều tác động đến tư tưởng mỗi người.

Nếu Sở Vân bại trong tay Trần Bác, như vậy sẽ là một đả kích trí mệnh đối với sĩ khí Thư gia quân. Uy tín Tiểu Bá Vương Sở Vân đã ăn sâu vào nội tâm tướng sĩ Thư gia. Chỉ cần nghe thanh âm hò hét kinh thiên động địa tràn đầy cuồng nhiệt lúc này của Thư gia quân là có thể hiểu được địa vị của Sở Vân trong lòng bọn họ. Dưới vạn chúng chú mục, Sở Vân cũng cảm thấy áp lực khá lớn.

- Trận chiến này nhất định phải thắng. Bên ta chỉ có hai đại tướng là phụ thân cùng ta, Thương Lam Hải Long của phụ thân vẫn đang trọng thương, không thể đánh trường kỳ. Mà đối phương lại có đến ba đại tướng, chiến lực cao giai hơn hẳn phía ta…

- Ngươi chính là Sở Vân? Ha ha, rất tốt! Gần một năm nay, danh tiếng của ngươi không ít! Hảo hảo mà quý trọng lấy, hôm nay sẽ là lần biểu diễn cuối cùng của ngươi. Kết cục của ngươi sẽ là tan xương nát thịt dưới Liệt Thiên Côn của ta!

Trong mắt Trần Bác hung quang chớp động, hắn trực tiếp buông tha cho Lão Hồng Thương cùng Lão Ngư Vương. Xích Luyện Lưỡng Dực Xà dưới háng phát ra thanh âm Xi…Xiiii, dang đôi cánh đỏ rực ra, xông tới phía Sở Vân.

- Đảo loạn càn khôn!

Trần Bác hét lớn, thần sắc cực kỳ dữ tợn. Liệt Thiên Côn trong tay lập tức phát ra hồng quang xích diễm, hào quang ngưng tụ thành thực chất, hình thành lên một hư ảnh Liệt Thiên Côn cực lớn. Tướng sĩ hai bên đồng thời phát ra tiếng kinh hô, thế công của Trần

Bác thực sự quá dọa người, tựa như là vác một cây cột chống trời hung hăng đập xuống.

Thân ảnh của Sở Vân so với côn ảnh nhỏ bé không khác gì một con chuột.

- Thiếu đảo chủ!

Thư gia quân lo lắng hét lớn.

- Trần Bác này vừa vào trận đã lập tức tung ra át chủ bài. Ha ha! Lần này Sở Vân gặp đại nạn rồi!

Bên phía liên quân, đại tướng Nghi Tinh thấy vậy, chợt cười rộ lên.

- Đúng vậy! Phong cách chiến đấu của Trần Bác nổi tiếng là cương mãnh, hắn dùng chiêu đạo pháp thượng đẳng này để mở ra chiến cuộc. Nếu Sở Vân lùi lại, tất nhiên sẽ bị áp chế. Kế tiếp chính là thời điểm để hắn biểu diễn.

Vị đại tướng thứ ba cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhìn Trần Bác rất hợp nhãn.

- Cương mãnh không thể lâu, phương thức đối phó tốt nhất lúc này chính là lấy phòng thủ làm chủ, đợi đến khi thế công của đối phương suy yếu, sẽ quay lại phản kích.

Thư Thiên Hào thấy thế công cuồng mãnh như vậy, khẽ nhíu mày, vô thức thay Sở Vân bày mưu tính kế.

- Tránh né cũng vô dụng thôi, ngươi chắc chắn phải chết!

Trần Bác nghiến răng nghiến lợi, hắn rất không vừa mắt với dạng người tuổi trẻ oai hùng giống như Sở Vân. Trong mắt hắn lấp lánh hung mang, giống như là đã thấy được cảnh tượng đầy mỹ diệu, Sở Vân bị cự côn của hắn đánh nát thành một đoàn huyết nhục. Nhưng chỉ một khắc sau, đồng tử Trần Bác đột nhiên co rụt lại, thần sắc tràn đầy hoảng sợ cứng lại trên khuôn mặt của hắn. Không chỉ là hắn, ngay cả những người khác cũng đều như vậy. Rất nhiều thủ lĩnh liên quân kìm lòng không được đều đứng bật dậy. Bọn hắn bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người.

Thủy Đức chân thân!

Tăng Quang thiêm thải Đại Tuyết Nha!

Tăng Quang Thiêm Thải Kỳ Môn Tam Tài Đao!

Ầm!

Trong nháy mắt công kích đánh xuống, Sở Vân dùng đạo pháp đột nhiên hóa thành Thủy Đức chân thân. Hắn thân cao hai trượng, hơi nước mịt mù, thụ đái phất phới bay, cơ bắp cuồn cuộn, khí vũ hiên ngang đến cực điểm. Đồng thời Túy Tuyết Đao cũng bạo trướng lớn gấp sấu lần, cùng với hình dáng của Thủy Đức chân thân hoàn toàn phù hợp.

Ngay sau đó, bởi vì thuộc tính của Thủy Đức chân thân cùng Túy Tuyết Đao tương thích, cho nên một lần nữa tăng phúc cho Túy Tuyết Đao. Thân đao Túy Tuyết Đao lại lớn thêm hai lần, còn khổng lồ hơn cả hư ảnh của Liệt Thiên Côn!

Ầm!

Đao đầu tiên của Sở Vân chém xuống, giống như là một đỉnh băng phong bay tới từ thiên ngoại. Hư ảnh Liệt Thiên Côn lập tức bị đánh tan.

Ầm!

Đao thứ hai xuất ra, Trần Bác trấn động, gầm lên giận giữ cùng thi triển đao pháp cứng đối cứng cùng Túy Tuyết Đao. Hàng loạt tiếng nổ vang lên, sóng xung kích truyền ra, nhấc lên sóng gió ngập trời.

Ầm!

- Ngươi dám cùng ta đối cứng? Tiểu tử ngươi còn quá non!

Trần Bác đùng đùng nổi giận, thét lên một tiếng, chủ động tiến công. Đao thứ ba của Sở Vân bổ tới, hai Đại Yêu binh đụng vào nhau hoa lửa bắn ra tung tóe.

Ầm!

Đúng lúc này đao thứ tư của Sở Vân đã bổ tới. Kỳ Môn Tam Tài Đao chính là chém ra ba đao liên tiếp chỉ trong nháy mắt. Sở Vân vì tăng thêm tốc độ tấn công, không sử dụng bất cứ loại đạo pháp nào khác, thuần túy chỉ là xuất đao, vận dụng phong nhận (lưỡi đao gió) của bản thân yêu binh.

- Đáng giận!

Trần Bác nghiến răng nghiến lợi, hai tay chống trụ Liệt Thiên Côn ngăn cản đao phong.

Ầm!

Đao thứ năm cơ hồ là cùng một thời gian bổ tới.

- Tốc độ xuất đao sao lại nhanh như vậy?

Khí thế của Trần Bác đã không còn hung hăng như lúc trước, nhìn lưỡi đao sáng như tuyết đang bổ sước, kinh hãi thất sắc.

Hắn miễn cưỡng ngăn cản, một luồng cự lực cuồng mãnh truyền đến, rốt cục cánh tay hắn cũng không chống đỡ nổi, Liệt Thiên Côn bị đánh bay đi.

- Không…

Không có Linh Yêu binh, lực lượng của hắn gần như đã không còn, phát ra tiếng kêu thê lương đến cực điểm.

Xoát!

Đao thứ sáu của Sở Vân bổ đến, ánh đao sáng như tuyết lóe lên. Đao mang giống như một đạo lưu quang nhanh như tia chớp bổ xuống đỉnh đầu, dọc theo thân thể, xuyên qua cả tọa kỵ của hắn. Dư thế của đao mang vẫn không giảm, cuối cùng đánh thẳng xuống

mặt biển phía dưới. Chỉ nghe thấy ầm một tiếng, trên mặt biển xuất hiện một vết đao sâu đến năm trượng dài đến tám trượng. Nước biển bị đóng băng hình thành nên một vệt cắt trong suốt, hai rìa vết rạch đang không ngừng có nước biển cuồn cuộn đổ xuống. Cảnh tượng kỳ dị này giằng co trọn vẹn trong ba lần hô hấp lúc này mới ầm một tiếng, nước biển khép lại. Nước biển hai phía chảy ngược trở lại, đụng thẳng vào nhau tạo lên cột sóng cao ngút trời. Bị cột sóng này trùng kích, thân thể của Trần Bác lập tức phân đôi. Xích Luyện Lưỡng Dực Xà cũng chỉ kịp phát ra một tiếng Xi…Xiiii.. sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người cũng bị chém thành hai đoạn. Đầu rắn một đoạn, đuôi rắn một đoạn.

Thân rắn bởi vì quá đau đớn mà điên cuồng giãy dụa.

Máu tươi, nội tạng người cùng động vật phun ra bốn phía… Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra còn có một chút xương cốt vỡ vụn ở bên trong. Thi thể của Trần Bác cùng yêu xà nặng nề rơi xuống mặt biển, sau đó bị dòng hải lưu cuốn trôi, vết tích còn sót lại chỉ là một

mảng nước nhuộm hồng bởi máu tươi trên mặt biển. Cảnh tượng này giống như mặt biển chợt hóa thành một đầu cự thú, thè cái đầu lưỡi của nó ra, cuốn đại tướng Trần Bác ở trên không trung nuốt vào trong miệng.

Toàn bộ chiến trường đều yên tĩnh. Đối chiến kịch liệt giữa tướng lĩnh hai phe cũng lập tức dừng lại, tất cả đều nghẹn họng trân trối nhìn về phía này. Không ai ngờ được kết quả của trận chiến lại như thế này!

- Không thể nào? Làm sao có thể như vậy được?

Đều là đại tướng, vẻ mặt đại tướng Nghi Tinh tràn đầy hoảng sợ, một khắc trước hắn vẫn còn đang khen ngợi Trần Bác, một khắc sau Trần Bác lập tức bị chém chết.

- Đối mặt với công kích như vậy, không ngờ Sở Vân lại không tránh né, mà liên tục phách ra sáu đao chém chết Trần Bác còn đang sống sờ sờ!

Đại tướng Chiểu Tạ chặc lưỡi không thôi, miệng há hốc lớn đến mức có thể đút vừa ba quả trứng.

Ầm!

Sau một khắc, giống như là một tấn nước biển lơ lửng trên không trung chợt đổ ập xuống dưới mặt đất. Trên toàn bộ chiến trường tràn ngập thanh âm sôi sục của Thư gia quân.

- Thiếu đảo chủ chém chết Trần Bác rồi!

- Cái rắm! Chúng ta có Thiếu đảo chủ ở đây, còn sợ gì đại tướng! Đến một tên giết một tên, đến hai tên chém cả hai!

- Cái chó mà gì mà đại tướng Trần Bác, sáu đao đã ngỏm rồi. Cái chó má liên quân gì, đồng dạng cũng sẽ không chịu nổi một kích!

Sĩ khí của Thư gia quân được đẩy lên đến đỉnh điểm, tất cả đều cuồng nhiệt tru lên, rất nhiều người kích động đến toàn thân run rẩy. Sáu đao này của Sở Vân vừa nhanh vừa mạnh, quả thực là sảng khoái đến cực điểm!

- Sĩ khí như hồng, quân tâm khả dụng! Xuất kích, xuất kích!

Hai mắt Thư Thiên Hào bắn ra thần quang, khiến cho người khác không dám nhìn trực diện. Hắn ra lệnh một tiếng, toàn quân xuất kích. Ngọn lửa trong lòng chiến sĩ Thư gia, đã được trận chiến sảng khoái lâm ly của Sở Vân đốt lên. Nhiệt huyết tràn trề, chiến ý cuồng giương!

- Nghênh địch! Nghênh địch!

Sắc mặt đám chỉ huy liên quân trở nên tái nhợt, cố gắng thúc dục đại quân nghênh đón hạm đội Thư gia.

Một hồi hải chiến quy mô cực lớn mà trăm năm qua chưa từng xảy ra bên trong Chư Tinh Quần Đảo ầm ầm được triển khai trong phiến hải vực này. Đồng thời, tại một chiến trường khác, hạm đội Hoàng Hiếu cùng hạm đội chiến đấu đích thân Thiết Ngao chỉ huy đang giao chiến kịch liệt!

- Đại tướng quân, Thiết gia thế lớn, tốt hơn chúng ta nên tránh mũi nhọn, tiến hành trường công cùng chúng.

Có một vị thiếu tướng đề nghị với Hoàng Hiếu.

- Tuy rằng binh lực đối phương cùng chiến hạm gần gấp đôi phía ta, nhưng quân ta lại có được một ưu thế cực lớn mà bọn hắn không có. Không cần e ngại, nghênh chiến!

Hoàng Hiếu cười ha hả, ngữ khí kinh nhân.

- Không biết ưu thế mà tướng quân nói là cái gì?

Tùy tùng liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy được sự nghi hoặc trong ánh mắt đối phương.

- Chính là ta!

Ngữ khí Hoàng Hiếu giống như là chém đinh chặt sắt, một cỗ khí tức tràn đầy tự tin tỏa ra từ trên thân thể hắn.

Nửa canh giờ sau!

- Tinh nhuệ Thiết gia ta lại thất bại thảm hại? Quân lực lại còn nhiều hơn gấp đôi?

Thiết Ngao trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chiến trường, cảm nhận được cảm giác vô lực bởi vì thất bại phát ra tự tận xương tủy.

Đối chiến cùng Hoàng Hiếu, hắn không có cảm giác đang tác chiến cùng với một chi hạm đội, mà giống như là đang chống lại cả thiên địa, cùng thiên địa đối kháng. Nhân lực hữu hạn còn thiên lực thì vô cùng. Đối với việc chỉ huy chiến hạm, Hoàng Hiếu đã đạt đến cảnh giới đỉnh cao của nghệ thuật. Toàn bộ quá trình giống như là linh dương quải giác , thiên mã hành không, hoàn toàn không có một chút quy luật. Toàn bộ hạm đội giống như là đã có được tính mạng, hình thành lên một chỉnh thể không thể phân tách. Một canh giờ trước, quân lực Thiết gia còn nhiều gấp đôi Thư gia, nửa canh giờ trước, quân lực Thiết gia cùng Thư gia đã ngang hàng. Mà cho đến hiện tại quân lực Thư gia đã nhiều gấp đôi Thiết gia, hơn nữa khoảng cách này còn không ngừng được mở rộng!

Nguyên văn: • • • • : Linh dương quải giác: Ban đêm khi ngủ, linh dương thường tìm một chạc cây cao, nhảy lên đó, dùng cặp sừng của mình móc cố định vào cành cây để ngủ, chân không chạm đất, như vậy, trên mặt đất không có dấu tích gì để kẻ thù của nó tìm ra được, tránh được mọi mối nguy hiểm đe dọa.

Nghệ thuật chỉ huy chiến hạm như vậy đã đạt đến cấp độ nào?!

- Nếu ta có thể mời chào được người này, thì sợ gì Thư gia? Cần gì phải lo lắng bá nghiệp bất thành?

Thiết Ngao vừa nghĩ tới việc bản thân chủ động buông tha một trợ thủ đắc lực đến như vậy, trong nội tâm tràn đầy phiền muộn, chỉ muốn thổ huyết. Hắn rốt cục cũng ý thức được, cẩm nang diệu kế chính xác không gì so sánh được, bản thân mình sai rồi, mười phần sai rồi! Nhưng hôm nay, Hoàng Hiếu đã trở thành Đại tướng thủ tịch của Thư gia, mà ba kiện cẩm nang diệu kế hắn đều đã dùng hết.

- Ta nên làm gì bây giờ?

Thiết Ngao tự hỏi, hắn chưa từng nghĩ tới tình huống sẽ như thế này. Còn chưa tiến được vào vùng biển Thư gia, hạm đội chiến đấu mà hắn ký thác kỳ vọng, đã bị đánh tan rồi.

Vô số kế hoạch tác chiến nhằm vào Thư gia đảo của hắn, còn chưa thực hiện được nhưng hôm nay đã biến thành giấy vụn. Sự thật tàn khốc vô tình, khiến cho hắn khó có thể chấp nhận nổi.

355. Chương 179 180: Không Thể Áp Chế

Chương 179 180: Không thể áp chế

- Tăng Quang Thiêm Thải Đại Long Văn!

Sở Vân kêu nhỏ một tiếng, Túy Tuyết Đao trong tay lập tức bộc phát một luồng đạo khí bàng bạc đến cực điểm.

Đao pháp Đại Long Văn là đạo pháp thượng đẳng, uy lực vốn đã không thể dò xét.

Hôm nay lại được Tăng Quang Thiêm Thải tăng phúc, lực công kích trực tiếp đạt đến cấp độ nửa tuyệt phẩm. Mấu chốt nhất, bản thân Túy Tuyết Đao cũng được đạo pháp Thủy Đức chân thân gia trì. Một đao bổ xuống, như một tòa tuyết phong cao trăm trượng phát sinh tuyết lở, một chiếc đầu rồng bằng băng cực lớn, như một đỉnh băng phong, gầm thét cuốn theo toàn bộ vật chất trong vòng mười trượng. Năm vị thượng tướng chính diện vây công Sở Vân, ba chết hai trọng thương. Đại tướng Nghi Tinh cắn chặt răng, đuôi lông mày trắng như tuyết. Hắn không thể không lui lại, tránh đi phong mang. So sánh với Thiết Ngao cùng Hoàng Hiếu, chiến sự ở đây mới là chủ chiến trường.

Trong một vùng biển có diện tích gần một ngàn dặm, gần một ngàn tàu chiến xảy ra một trận hỗn chiến nảy nửa. Đủ loại đột chiến thuật đột phá, bao vây… Được triển khai, trên không trung các loại đạo pháp rực rỡ đan xen vào nhau tạo thành một chiếc lưới hỏa lực. Đủ loại đạo pháp từ đại đan hỏa, bạo liệt hỏa, thậm chí là hào đan hỏa còn có thủy tiễn thuật, băng tiễn thuật, phi nham, lạc thạch, phi diệp trảm kích, điện quang nhất thiểm… Trở thành chúa tể của bầu trời. Các loại đạo pháp va chạm trên không trung, hỏa diễm cùng băng sương tề tựu. Có đạo pháp đánh trúng chiến hạm, bị đạo pháp phòng hộ của chiến hạm ngăn cản, bắn ra ánh sáng chói mắt. Một biển bạo liệt đan thành công đánh trúng một tàu chiến hạm. Chỉ nghe thấy ầm một tiếng, sau đó khói lửa ngập trời. Toàn bộ phần boong phía trước của chiến hạm bị thổi bay, tạo ra một cái hố có đường kính một trượng rưỡi. Binh sĩ bất hạnh bị oanh tạc trực tiếp biến thành từng khối than đen, rơi xuống lả tả. Toàn bộ chiến trường bao phủ bởi tiếng gào thét kinh thiên động địa, sĩ khí Thư gia quân như cầu vồng, dũng cảm quên mình, dũng mãnh tuyệt luân. Mà liên quân lại có nhân số đông hơn, lại có ưu thế hỏa lực, mang đến sát thương cực lớn.

Đây là một hồi chiến đấu cân bằng. Song phương đều có ưu thế, đều có nhược điểm. Từ lúc trận chiến bắt đầu đã bước vào trạng thái gay cấn, kịch liệt đến cực đoan. Mỗi giây mỗi phút, trên bầu trời đều che kín ngàn vạn các loại đạo pháp, tràn ngập hung hiểm. Hoàn

cảnh chiến đấu như vậy, thiếu tướng cũng không thể bay lên tác chiến trên bầu trời. Một khi bay lên, kiên trì không được nửa khắc đồng hồ đã bị hỏa lực đánh rớt xuống. Chỉ có tồn tại cấp bậc thượng tướng, đại tướng mới có thực lực chiếm cứ bầu trời, tiến hành kịch chiến.

Trong hơn mười chiến đoàn, trận quyết chiến giữa Thư Thiên Hào cùng đại tướng Chiểu Tạ, Sở Vân giao đấu cùng đại tướng Nghi Tinh là khiến cho chúng nhân chú

mục nhất.

- Sở Vân quá hung mãnh, năm thượng tướng tăng thêm đại tướng Nghi Tinh vẫn không thể át chế nổi hắn.

Chứng kiến một đao Sở Vân đánh chết ba vị thượng tướng, trọng thương hai vị, Nghi Tinh lập tức chủ động thối lui, không dám ngạnh kháng Đại Long Văn. Đám người lãnh đạo liên quân đều tràn đầy hoảng sợ.

- Sở Vân có trong tay hai đầu Linh Yêu, ba vị đại tướng quân ta mỗi người chỉ có một đầu Linh Yêu mà thôi. Nếu đại tướng Trần Bác còn sống… Hoàn toàn có thể áp chế hắn. Nhưng ngay từ đầu, Trần Bác đã bị Sở Vân chém. Trận chiến này rất khó đánh!

- Tiểu Bá Vương cuối cùng vẫn là Tiểu Bá Vương, ai, cái này phải làm như thế nào cho phải?

Tất cả mọi người đều cau mày, mặt mũi tràn đầy ưu sầu. Chứng kiến thế công của Sở Vân như nộ phát Trương Dương, bộ dáng Nghi Tinh liên tiếp bại lui, cũng không biết làm như thế nào mới có thể ngăn cản hắn.

- Nhanh nghĩ biện pháp, nếu còn kéo dài ta sợ đại tướng Nghi Tinh sẽ gặp nguy hiểm.

Trong mấy vị thủ lãnh, có người lo lắng nói.

- Còn có biện pháp nào? Sở Vân dũng mãnh thiện chiến, đơn đả độc đấu ai cũng không phải là đối thủ của hắn! Phải dùng quần công! Quân ta thượng tướng không ít, năm người không được thì sáu người! Sáu người không được thì bảy người!

Có người ác độc nói.

Đây là biện pháp cuối cùng. Liên quân lập tức điều động bảy vị thượng tướng từ khắp nơi trên chiến trường thay cho ba người vừa tử nạn. Liên thủ cùng đại tướng Nghi Tinh, tổng cộng là tám người, vây công Sở Vân. Túy Tuyết Đao của Sở Vân quét ngang một cái, đao khí bàng bạc, đao khí sắc bén như gió tuyết vùng cực địa. Hắn một mình chống lại tám người, thần mãnh vô địch. Một vị thượng tướng trong đó liều lĩnh, bị Sở Vân bắt được sơ hở. Chiến đao lăng không bổ xuống một nhát, tuyết nguyệt thiên trùng!

- A!

Thượng tướng kia hét thảm một tiếng, bị đao pháp đánh trúng, trực tiếp ngã từ trên lưng yêu thú xuống. Máu tươi phun ra như suối, phía trước ngực hắn bị đóng băng toàn bộ, lập tức mất đi sức chiến đấu.

- Cứu ta!

Hắn gian nan kêu cứu, sau đó ầm một tiếng, rơi xuống mặt biển. Hắn bị đao khí nhập thể, toàn thân bị hàn khí đóng băng, không thể đọng đậy. Trong lòng biển chợt xuất hiện một thân ảnh.

- Hắc hắc…

Vương Trạch Long cười đầy âm hiểm, ẩn nấp ở trong lòng biển, yêu binh trong tay hướng cổ họng vị thượng tướng kia quét một vòng. Lập tức máu tươi phun ra như suối, nhuộm đỏ nước biển phía xung quanh. Vị thượng tướng kia trừng lớn mắt, thân hình dãy dụa vài cái, sau đó bất động. Trên khuôn mặt của hắn còn đọng lại tràn đầy bất cam, sau đó từ từ chìm vào đáy biển. Vương Trạch Long cũng không ngừng lại, ngoắc ngoắc tay, tinh binh Hải Giao phía sau lưng hắn lập tức đuổi theo. Công kích liên quân dưới đáy biển, sau đó mở rộng phạm vi công kích, giết địch vô số, khiến cho địch nhân khó lòng phòng bị.

- Ngu xuẩn! Vây công hắn, tiêu hao nguyên khí của hắn. Không cần vội vã tiến công!

Đại tướng Nghi Tinh thấy một vị thượng tướng phe mình lăn xả vào sau đó chết thảm, thở hổn hển, lập tức há miệng mắng to. Chúng tướng nghe vậy, tinh thần chấn động, giống như là bầu trời âm ám chợt nhìn thấy ánh rạng đông.

- Không sai! Thế công Bá Vương mãnh liệt, nhưng tiêu hao nguyên khí cũng cực lớn.

- Phòng thủ phản công, có hy vọng thắng lợi!

- Hừ!

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, lại chiến thêm mười mấy hiệp, bỗng nhiên từ trên không trung đâm thẳng xuống mặt biển.

Ầm một tiếng hắn chìn vào trong lòng biển, nhanh chóng lặn sâu xuống.

- Yêu nguyên của Sở Vân đã cạn kiệt rồi!

- Không thể để cho hắn đào tẩu!

Mấy thượng tướng vây công Sở Vân, đều hưng phấn rống lớn, nhao nhao đâm đầu xuống mặt biển, triển khai đuổi giết Sở Vân.

- Có cổ quái!

Đại tướng Nghi Tinh hơi chần chờ, nhíu nhíu mày.

Bát phương triều bái!

Sở Vân bắt đầu thúc dục đạo pháp phục nguyên.

Vốn Thủy Đức chân thân trong lòng biển có thể hấp thu đại lượng thủy nguyên khí, tiến hành khôi phục. Nay lại có đạo pháp Bát phương triều bái hỗ trợ, yêu nguyên tiêu hao hơn một nửa đã nhanh chóng khôi phục với tốc độ cực nhanh.

- Sao có thể?

Nghi Tinh trợn mắt, biểu lộ không khác gì gặp quỷ. Hắn cảm nhận được ba động kịch liệt của thủy nguyên khí dưới mặt biển, nội tâm lập tức trùng xuống.

- Đạo pháp phục nguyên!

Có người hét lên một tiếng, tràn đầy kinh hãi.

Mấy vị thượng tướng vốn đang cực kỳ hưng phấn đuổi giết Sở Vân, cũng nhao nhao lộ ra thần sắc hoảng sợ. Bọn hắn cảm nhận được một cỗ thủy nguyên khí đậm đặc, giống như thần tử triều bái, cung phụng hướng hoàng đế Sở Vân chen chúc tiến đến. Thủy Đức chân thân vốn đã ảm đạm, lập tức sáng bừng lên. Tiên y thụ đái dưới sự tưới tắm của thủy nguyên khí càng ngày càng trở nên rõ rệt, trông rất sống động.

- Không tốt! Mau chạy!

Khi các thượng tướng phản ứng lại thì đã muộn. Sở Vân quay giáo, phản kích, Thủy Đức chân thân trong lòng biển như cá gặp nước, linh hoạt đến cực điểm. Túy Tuyết Đao bổ ra tạo thành sóng chấn động, đao khí cuồng bạo hung mãnh, chém bay đầu của ba vị thượng tướng. Còn lại ba người hoảng sợ chạy chối chết như chó nhà có tang, hận không thể mọc thêm một đôi chân nữa, trực tiếp xông thẳng qua mặt biển, bay thẳng lên bầu trời.

Ầm!

Sở Vân mang theo trạng thái yêu nguyên đỉnh phong, một lần nữa hàng lâm xuống chiến trường!

- Bảy vị thượng tướng, một vị đại tướng, cũng không thể áp chế nổi hắn!

Nhóm người lãnh đạo liên quân chấn kinh rồi.

- Hắn có đạo pháp phục nguyên, yêu nguyên cơ hồi là vô cùng vô tận, phải làm thế nào bây giờ!

Có người gấp đến độ thất thố.

- Điều thêm tướng, chỉ có thể điều tướng ngăn cản hắn!

Mấy người đứng đầu chỉ có thể bất đắc dĩ nói. Nếu không ngăn cản được Sở Vân, để cho hắn chấn nhiếp toàn bộ chiến trường. Sĩ khí phe mình sẽ xuống đến đáy vực, kết quả cuối cùng chính là toàn quân tan tác. Lập tức lại có một đám thượng tướng, thậm chí thiếu tướng, từ khắp nơi trong chiến trường được triệu tập đến.

- Nhân số nhiều hơn nữa thì có làm được gì?

Đại tướng Nghi Tinh nhìn Thủy Đức chân thân đã khôi phục được đến trạng thái đỉnh phong. Trong lòng tràn đầy cảm giác vô lực phát ra từ tận xương tủy. Còn đánh cái gì?

Sở Vân có Thủy Đức chân thân, công phòng nhất thể. Biển cả lại là địa phương sung túc thủy nguyên khí nhất. Đây chính là sân nhà của Sở Vân, có được ưu thế khiến cho toàn bộ địch nhân gần như tuyệt vọng.

- Nếu có thêm vài vị đại tướng thì còn may ra. Những thượng tướng, thiếu tướng này chỉ có chiến lực Đại Yêu, áp chế giai vị là quá rõ ràng, Sở Vân đối phó căn bản là dễ như trở bàn tay.

Đám người lãnh đạo đều ảo não thở dài, bọn hắn hiểu rất rõ thế cục này, nhưng không còn biện pháp nào, chỉ có thể tiếp tục sử dụng chiến thuật vây công. Nhưng chiến thuật vây công cũng không chỉ đơn thuần dựa vào số lượng, mà còn phải xem chất lượng.

Một đám cừu non căn bản không thể nào đánh bại được một đầu lão hổ. Cục diện hôm nay , đại tướng Nghi Tinh giống như một đầu sói xám, dẫn theo đạo quân cừu non, chỉ có tác dụng tạm kéo dài, dùng sinh mệnh mà đổi lấy thời gian. Nửa canh giờ sau, một vị thượng tướng cùng hơn hai mươi vị thiếu tướng đã biến thành vong hồn dưới đao của Sở Vân. Mấy vị tướng lĩnh còn lại, sắc mặt tái nhợt, chiến ý gần như đã tan rã.

- Thủy Đức chân thân này thực hữu dụng! Nhất là lại có thể phối hợp với Túy Tuyết Đao, hai đại chiến lực cấp Linh Yêu hợp thành một thể, không ngờ có thể đề thăng

sức mạnh lên đến cảnh giới này…

Ngay cả Sở Vân cũng thực bất ngờ. Chuyện này quả thực là phải cảm tạ Túy Tuyết Đao. Sau khi hắn chém chết Thủy Nhược Lan, từ bên trong thi thể nàng tìm thấy yêu giản ghi lại Thủy Đức chân thân. Kỳ thật trong ngũ đức chân thân, bản thân Hỏa Đức chân thân mang hỏa diễm cực nóng lại mang theo tổn thương, cận chiến có tác dụng khắc chế địch nhân rất lớn. Đơn thuần xét trên lực phá hoại, Hỏa Đức chân thân hung mãnh hơn một ít so với Thủy Đức chân thân. Nhưng Thủy Đức chân thân lại bền bỉ hơn. Nước vốn uyên viễn lưu trường (đầu nguồn rất xa, dòng nước chảy dài), còn lửa

thì tràn ngập hủy diệt. Nhưng Hỏa Đức chân thân lại không thể phối hợp cùng Túy Tuyết Đao. Ngược lại Thủy Đức chân thân Túy Tuyết Đao có cùng thuộc tính, tương hỗ cho nhau bộc phát ra chiến lực gần như là gấp đôi.

Tăng Quang Thiêm Thải, Kỳ Môn Tam Tài Đao!

Sở Vân trong biển cả bao la, có ưu thế sân nhà, không sợ hao tổn yêu nguyên, lập tức thi triển ra đại chiêu, sáu đao bổ ra, đao khí tràn ngập cuồng bạo, lại chém chết thêm ba vị thiếu tướng, đập tan vòng vây tràn đầy nguy cơ.

- Nghi Tinh, có gan thì đỡ ta một đao!

Sở Vân giết đến sướng khoái lâm li, bỗng dưng rống to, thanh âm chấn động toàn trường, mang theo khí thế lăng lệ, ác liệt, không gì có thể ngăn cản, xông về phía

Nghi Tinh. Nghi Tinh chấn kinh, không dám cùng Sở Vân đang ở trạng thái đỉnh phong, lập tức bạo lui. Mấy vị thiếu tướng, thượng tướng xung quanh bị giết đến phát mộng, không một ai dám xông ra ngăn cản.

Thế công của Sở Vân như kinh đào lãng hải, không thể nào chế trụ nổi. Chiến thuật vây công của liên quân tuyên cáo triệt để phá sản. Dưới ánh mắt tràn ngập kinh hoàng của liên quân, đại tướng Nghi Tinh, bỏ chạy chối chết. Sở Vân đuổi sát phía sau, khí thế như hồng. Một đường đuổi giết, trực tiếp dẫn dắt theo thanh thế của Thư gia quân.

Thế lực hai bên vốn thiên bình, lập tức nghiêng về phía Thư gia quân.

Lại qua một khắc nửa chung, trên bầu trời đạo pháp dần dần trở nên thưa thớt. Trên cơ bản yêu thú với tư cách hỏa lực viễn trình đều đã tiêu hao hết yêu nguyên. Đạo pháp phục nguyên rất quý hiếm. Hai quân chỉ có thể sử dụng đan dược để bổ sung yêu nguyên. Nhưng những loại đan dược này cũng không phải là loại trân quý. Bởi vì phải thỏa mãn yêu cầu số lượng dưới một phí tổn nhất định, cho nên chất lượng chỉ có thể là

đan dược hạ đẳng. Hỏa lực viễn trình suy yếu, khiến cho chiến đấu giữa hai quân từ phương thức công kích đạo pháp chuyển sang đánh giáp lá cà.

- Đối phương kinh hoảng rồi, mọi người mau xông lên!

- Chém chết một thì hòa vốn, chém chết hai là có lời rồi!

Thư gia quân tinh binh Chuông Đồng, thân mặc xích y, trong tay cầm chiến đao, eo đeo chuông đồng, sĩ khí cuồng mãnh đến cực điểm. Bọn họ cường công lên chiến thuyền của liên quân, chí khí nam nhi Thư gia dũng mãnh tuyệt luân được phát huy đến tận cùng.

Tinh binh Chuông Đồng có thể huấn luyện, quân sĩ Thư gia lại có tố chất hơn hẳn so với liên quân. Vừa mới giao chiến được một thời gian, những người lãnh đạo liên quân đã hoảng sợ phát hiện ra, phe mình đã

không trụ nổi rồi. Cán cân thắng lợi hoàn toàn nghiêng về một phía Thư gia.

356. Chương 181 182: Trận Đầu Đại Thắng, Chiến Cuộc Phức Tạp

Chương 181 182: Trận đầu đại thắng, chiến cuộc phức tạp

- Sĩ khí Thư gia quân bị Sở Vân triệt để đốt lên rồi!

- Một đám người điên!

- Rút lui! Nếu còn trì hoãn sẽ không kịp nữa!

- Vừa nhắc tới rút lui, những người đứng đầu còn có chút do dự. Nhưng khi bọn hắn thấy được Sở Vân đang lao về phía mình, lập tức không một chút do dự nào.

- Rút lui! Núi xanh còn đó không lo củi đốt!

- Không sai! Chiến dịch này là trận hải chiến lớn nhất bên trong Chư Tinh Quần Đảo trong vòng một trăm năm trở lại đây bên. Loại chiến dịch cỡ lớn này, ít nhất phải đánh ba lần. Một lần thắng, bại chưa nói lên điều gì. Nơi này là biển cả, chiến trường rộng lớn nhất lãm

vô dư (xem rõ hết thảy), không hiểm trở giống như là trên mặt đất.

Những người đứng đầu liên quân thống hạ quyết tâm, chầm chậm lui lại. Quân lực của bọn hắn rất nhiều, cho dù ác chiến lâu như vậy, cho dù sĩ khí không cao, nhưng nội tình vẫn rất thâm hậu. Sau nửa canh giờ, hai quân đều đình chiến. Liên quân vì rút lui đã bỏ ra một cái giá cực lớn. Hơn mười vị thiếu tướng, ba vị thượng tướng cùng gần một trăm chiếc chiến hạm lưu lại đoạn hậu đều bị Thư gia quân chiếm đoạt. Trận hải chiến thảm thiết này, là lần đầu tiên Thư gia quân cùng chủ lực liên quân giao phong. Song phương đều dốc hết toàn bộ binh lực, định ra một trận chiến này. Nhưng kết quả lại là tình thế giằng co, sau đó Sở Vân tiên phong đột phá, ưu thế Thư gia quân được tích lũy từng chút một, cuối cùng chuyển hóa thành thắng thế.

Buổi sáng tao ngộ, giữa trưa kịch chiến, đến bây giờ mặt trời đã ngả về đằng tây, ánh chiều tà vàng nhạt, hắt hiu trên mặt biển. Nước biển màu đỏ tươi, tràn ngập mùi máu tươi đến gay mũi. Mảnh vỡ của chiến thuyền, thi thể của binh sĩ nổi lềnh phềnh trên mặt biển, Trông đó có binh sĩ liên quân, có Thư gia quân, thậm chí không ít thi thể tướng lãnh. Trên tàu chiến chỉ huy, Thư Thiên Hào bao quát toàn cảnh chiến trường, ánh chiều tà rọi trên mặt hắn, vẫn không giảm bớt được vẻ ngưng trọng đang tràn đầy trên khuôn mặt.

- Tuy trận đầu đại thắng, nhưng cũng là thắng thảm. Liên quân vẫn còn nội tình, lực uy hiếp vẫn cực lớn. Muốn xác lập cục diện thắng bại, còn cần phải tiến hành thêm vài trận ác chiến nữa.

- Tổn thất của liên quân so với chúng ta còn thảm trọng hơn rất nhiều. Chúng ta lục soát chiến trường, tin tưởng rằng có thể đền bù một phần tiêu hao.

Sở Vân đứng ở bên cạnh an ủi.

Lúc này, ánh tà dương mờ nhạt hắt hiu chiếu xuống mặt biển. Thư gia quân tổ chức năm mươi tàu chiến hạm, tiến hành quét dọn chiến trường.

Đây là độc quyền của người thắng. Bọn họ có quyền thu nhặt chiến lợi phẩm, có yêu thú hỏa lực viễn trình, có chiến hạm tổn hại nhưng vẫn có thể bảo hành, sửa chữa sau đó tiếp tục sử dụng, còn có yêu tinh không kịp hấp thu, hơn nữa vật phẩm trên người tướng lãnh tử trận cũng đáng để chờ mong. Quan trọng nhất, bọn họ họ phát hiện binh lính tướng lãnh phía bên kia do thương thế trầm trọng mà lâm vào bất tỉnh, hoặc là

may mắn còn sống sót. Trong những người này có một bộ phận rất lớn có thể điều trị.

Sau khi hồi phục, sẽ là một lực lượng không thể coi thường. Đây cũng là một nguồn nhân lực san lấp được sự chênh lệch giữa Thư gia quân cùng liên quân.

- Lại nói tiếp, cũng may là có con!

Thư Thiên Hào quay đầu nhìn lại phía Sở Vân, lông mày vốn đang nhíu chặt cũng lập tức giãn ra, khóe miệng nở một nụ cười. Hắn rất hài lòng với Sở Vân. Hài tử này mỗi lần biểu hiện đều khiến cho người khác ngạc nhiên không thôi. Hiện tại, mỗi một vị tướng sĩ Thư gia quân đều hiểu một điều, nếu không có biểu hiện trác tuyệt của Sở Vân, chỉ sợ thương vong sẽ càng thêm thảm trọng.

- Phụ thân, bảo vệ quê hương là trách nhiệm cùng vinh dự của mỗi người. Chỉ là thương thế của Thương Lam Hải Long…

Ngữ khí Sở Vân có chút lo lắng.

Thương Lam Hải Long vốn đang mang trọng thương, một trận chiến này, Thư Thiên Hào kịch chiến cùng Đại tướng Chiểu Tạ, khiến cho Thương Lam Hải Long không

chống đỡ nổi. Sau khi chiến đấu chấm dứt, Thương Lam Hải Long lập tức phun ra ba lít máu, thương thế có xu hướng chuyển biến xấu đi.

- Thân ta mang chí hướng tung hoành thiên địa, chu du bốn biển. Chiến đấu sảng khoái lâm li như vậy, đã là không uổng rồi.

Bản thân Thương Lam Hải Long cùng rất hào hùng, dường như hoàn toàn không để ý đến thương thế của bản thân. Từ khi thể chất của Thư Thiên Hào được Long Tinh Quả của Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi cải tạo. Thương Lam Hải Long lại càng thêm trung tâm, trên thực tế, bản tính của hắn cũng rất hợp với tính cách của Thư Thiên Hào. Vừa nhắc tới Thương Lam Hải Long, mí mắt Thư Thiên Hào rủ xuống, ánh mắt nhìn tiên nang

bên hông, thở dài nói.

- Tình huống của Thương Lam Hải Long rất không tốt. Hắn không thể chiến đấu trong thời gian dài, hôm nay đã vượt quá cực hạn của hắn rồi. Cũng may đối phương lùi lại, bằng không mà nói, rất có thể bản thân ta sẽ gục ngã trước.

Quả thực một trận chiến này thắng được cũng rất mạo hiểm.

Nếu liên quân không chủ động lui lại, kiên trì thêm một lát nữa, Thương Lam Hải Long bại trận, tình huống tiếp theo rất khó có thể đoán trước. Sau hơn nửa canh giờ, chiến báo tổn thất cùng kết quả được một vị tướng lãnh trình lên. Thư gia quân tử thương hơn sáu ngàn, tổn thất 57 chiến hạm. Tướng lãnh trực thuộc Thư gia không tử trận người nào. Chiến tích Vũ Đại Đầu không tệ, biểu hiện của ba lão tướng quân càng không tầm thường, Vương Trạch Long suất lĩnh tinh binh Hải Giao, ngược lại có biểu hiện kinh người. Bất quá tướng lãnh Viêm gia lại chết không ít. Vấn đề này xấu có mà lợi

cũng có. Mặt xấu chính là tướng lãnh Thư gia quân vốn đã không nhiều, chết một người là một tổn thất cực lớn. Mặt tốt chính là chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến thế lực Viêm gia, khiến cho ngôi vị chủ nhà của Thư gia càng thêm ổn định. Điều này nếu xét theo khía cạnh lâu dài, lợi vẫn nhiều hơn hại. Trong tướng lãnh Viêm gia, cũng có một vài người biểu hiện xuất sắc. Sau khi quét dọn chiến trường, chính là luận công lĩnh thưởng.

Viêm Gia tướng đệ nhất danh không phải ai khác, chính là Viêm Cơ Ti. Sau khi vị nữ tướng này một lần nữa bổ sung bầy Thải Yên Tước. Khống chế đàn tước, hiệu suất

thu hoạch tính mạng địch nhân cực cao, khiến cho người khác giật mình.

Chuyện này khiến cho Sở Vân rất động tâm.

- Lưu phái ngự yêu sư quần công, rất thích hợp trong việc tiêu diệt địch nhân trong phạm vi lớn. Đây đúng là thủ đoạn hữu hiệu nhất để tiêu diệt đối phương trong một trận chiến như thế này. Mặt khác bản thân ta lại có một bộ pháp môn ngự yêu cấp tuyệt phẩm trong lưu phái này.

Trong Tinh Hải Long Cung có một bộ đạo pháp tên là Tiếu Thương Hải, là pháp môn ngự yêu quần công bằng âm thanh, là thủ đoạn thành danh của Hải Long Vương năm đó.

Chỉ là thiên phú của Sở Vân đối với nhạc lý không được tốt, độ khó khi tu luyện Tiếu Thương Hải lại cực cao, hơn nữa quần yêu hợp nhãn Sở Vân còn chưa xuất hiện.

Bởi vậy một mực bỏ lại ở bên trong tiên nang.

- Hiện tại vẫn chưa phải lúc. Đợi cuộc chiến này chấm dứt, bên trong trí nhớ, một mật tàng sắp xuất thế. Trên đường tiến đến, chắc hẳn là dư thời gian tu luyện bộ pháp môn này.

Sở Vân phân tích chỗ thiếu hụt của bản thân. Hôm nay bộ khung yêu vật của bản thân đã được phác họa ra một cách đại khái, nhưng thủ đoạn của ngự yêu sư, hắn lại có chút không theo kịp.

- Tuy rằng trận này đại thắng, nhưng binh lực của đối phương vẫn rất nhiều, uy hiếp nghiêm trọng đến an toàn của quân ta. Bởi vậy các vị không thể vì trận đầu

chiến thắng, mà lâm vào chủ quan khinh địch.

Sau khi luận công lĩnh thưởng, dĩ nhiên là hội nghị quân sự, hao tổn trầm giọng dặn dò các tướng lĩnh có mặt.

- Đảo chủ nói rất đúng. Trận này tuy bên ta chiến thắng, nhưng cũng là thắng thảm. Binh lực quân ta hao tổn không ít, vẫn còn cách biệt rất lớn cùng liên quân. Không thể khinh thường!

Lão Hồng Thương vuốt vuốt râu, tiếp lời.

- Đảo chủ yên tâm, chúng ta hiểu được, kế tiếp sẽ là một trận chiến giằng co. Còn rất nhiều trận đại chiến ác liệt phải đánh!

Viêm Cơ Ti mở miệng nói. Nàng một đầu tóc quăn, mày rậm mắt to, anh tư sảng khoái, sau lưng khoác một chiếc áo choàng màu hồng, bên trong trường có phong thái rất đặc biệt. Thời gian trôi qua, nàng dần dần trở thành đại biểu của tướng lãnh Viêm gia.

Tuy nhiên trận chiến này tướng lãnh Thư gia không chết một người, còn tướng lãnh Viêm gia tổn thất rất nhiều, nhưng nàng cũng không oán hận. Những tướng lãnh Viêm gia đều hiểu một điều, nếu không có sự tồn tại của Sở Vân, thu hút rất nhiều tướng lãnh liên quân, tổn thất của bọn họ còn thảm trọng hơn nữa. Đồng thời, trên chiến trường, muốn còn sống thì phải dựa vào

thực lực cùng vận khí của bản thân. Chết cũng là do thực lực yếu kém, vận khí đen đủi, không thể trách người khác được.

Sau khi hội nghị kết thúc, Sở Vân lưu lại, đứng bên cạnh Thư Thiên Hào chậm rãi nói.

- Liên quân thế lớn, quân ta binh tinh, hình thành cục diện giằng co. Nếu muốn giải trừ bế tắc, trừ phi đối phương phạm phải sai lầm nghiêm trọng. Bất quá khả năng này không lớn, tướng lãnh song phương đều không phải là hạng người vô năng. Hôm nay việc liên quân thoái binh đã thể hiện rõ vấn đề. Mấu chốt chính là dựa vào viện binh của hai bên. Phe nào có viện binh đến trước, phe đó sẽ có được cơ hội thắng cực lớn. Ta đã truyền tinh cho hải tặc Phi Hổ. Bên phía Thiết Ngao đã có Hoàng Hiếu chống đỡ, cũng không cần lo lắng. Điều ta lo chính là, liên quân bởi vì trận đầu thất bại, sẽ điều động thêm một nhóm viện quân từ các nhà. Trong nhóm viện quân này nhất định sẽ có tướng lãnh mới, dùng để ứng phóng với chiến lực cao đoan đang chiếm cứ ưu thế của bên ta.

Thư Thiên Hào gật gật đầu:

- Đúng vậy, ta cũng đang lo lắng điều này. Bên ta đã dốc toàn lực nhưng phía liên quân vẫn còn thừa lực. Kỳ thực mặc kệ kết quả chiến tranh như thế nào, song phương đều là người thất bại. Bất luận là sự phát triển của phương thế lực nào, cũng sẽ ngưng trệ trong một thời gian ngắn. Kẻ được lợi cuối cùng vẫn là Thủy gia cùng Hoa gia.

Thủy gia cùng Thư gia thâm cừu đại hận, nhưng trận chiến này Thủy gia lại không tham chiến. Đây đúng là hành vi tọa sơn quan hổ đấu, ngư ông đắc lợi. Mà Hoa gia vốn là minh hữu của Thư gia, nhưng đúng thời khắc mấu chốt, Hoa gia đảo chủ lại cáo lão lui về ở ẩn. Hoa Anh kế thừa ngôi vị đảo chủ, nội bộ Hoa gia giường như bất ổn. Bởi vậy cũng án binh bất động, sống chết mặc bay.

…

Biển về đêm, gió mát hiu hiu thổi.

Mặt biển chịu tải trận kịch chiến ngày hôm nay, phảng phất cũng đã cảm thấy mỏi mệt. Mỏi mệt đến mức không chịu nổi, bắt đầu khoác lên chiếc áo màu đen, chầm chậm tiến vào giấc ngủ. Gió biển thổi vi vu, giống như là hơi thở của biển đang say giấc mộng. Trong màn

đêm từng chiếc chiến hạm dập dềnh trên mặt nước phụ cận một tòa tiểu đảo vô danh.

Một bộ phận neo ở bên cạnh bờ, số còn lại không có được đãi ngộ tốt như vậy, lẳng lặng đậu ở phía xa xa. Đây là địa phương được liên quân lựa chọn là chỗ nghỉ ngơi và hồi phục. Ở nơi này, tiếng hít thở trong đêm đen của biển dường như mang theo vài phần nặng

nề, vài phần thê lương. Trên một bến tàu dã chiến, một chiếc chiến hạm chỉ huy cực lớn đang neo lại, nhóm người đứng đầu liên quân đang thương nghị kế sách cùng chiến thuật trong thời gian kế tiếp.

- Binh lực Thư gia so với liên quân ít hơn vài lần, hôm nay thảm bại, nguyên nhất chủ yếu bên trong chính là do Sở Vân!

- Ta không lo Thư gia quân dũng mãnh, mà chỉ phiền muộn vì tồn tại của Tiểu Bá Vương!

- Nếu có người có thể ngăn cản được Túy Tuyết Đao, quân ta lập tức có thể chiến thắng!

Nhưng ai có thể ngăn cản đây?

Mấy người đứng đầu vừa nhắc đến Sở Vân, đều cảm thấy phiền muộn không thôi. Hai vị đại tướng Nghi Tinh cùng Chiểu Tạ cũng tràn đầy buồn bực, ngồi im một chỗ không nói lời nào. Nếu như đổi lại là lúc trước khi xảy ra chiến tranh, bọn hắn tất nhiên là sẽ hừ lạnh một tiếng, chẳng thèm ngước đầu lên, cười nhạo một đám người lãnh đạo liên quân "đề cao sĩ khí của địch nhân là hạ thấp uy phong của mình". Nhưng sau một trận chiến

ngày hôm nay, hai vị đại tướng thành danh đã lâu, không hề có một chút nộ khí nào.

Vừa nhắc đến Sở Vân, khuôn mặt bọn hắn lập tức biến thành nghiêm nghị.

- Ai có thể địch nổi Sở Vân đây… Ai! Ít nhất đó cũng không phải là mình.

Hai vị đại tướng nghĩ đến đây, nội tâm cảm thấy đắng chát. Tồn tại của Sở Vân, như mây đen che khuất bầu trời, bao phủ nội tâm của toàn bộ người có mặt trong hội nghị.

- Không áp chế được Sở Vân, trận chiến này bại nhiều thắng ít!

Có người đập mạnh chén trà xuống bàn, oán hận nói.

- Đại tướng phổ thông, đều chỉ có một đầu chiến lực Linh Yêu. Sở Vân có hai đầu hơn nữa con mẫu thân nó còn đều là yêu thú tuyệt phẩm. Mà lại còn là hai tướng điệp gia, chiến lực tương hỗ rất lớn cho nhau. Đây mới là điều đáng sợ nhất.

Có người thở dài một tiếng.

- Bất quá, trong Chư Tinh Quần Đảo cũng không phải là không có người ngăn cản được Sở Vân.

Bỗng nhiên một vị mưu sĩ khẽ cau mày nói.

- Là ai?

Tất cả mọi người đều nhìn về phía người này, tinh thần chấn động.

Người này chậm rãi nói:

- Xa không nói, cứ nói ngay ở gần. Theo tình báo của ta, thiếu tướng quân Thiết gia Thiết Ngao cũng đã có được đầu Linh Yêu thứ hai, thực lực tăng mạnh có để địch lại Sở Vân.

- Cái này tình báo bên phía ta cũng dò la được. Xem ra tin tức này là sự thật.

357. Chương 183 184: Sở Vân, Sao Ngươi Lại Ở Đây?

Chương 183 184: Sở Vân, sao ngươi lại ở đây?

- Thiết Ngao cũng là nhân vật thiên tài trăm năm khó gặp, chính xác là hoàn toàn có thể địch lại địch lại Sở Vân. Bất quá, hiện tại hắn đang tiến quân theo đường khác. Trừ phi công chiếm Thư gia đảo, nếu không hắn không thể nào tới trợ giúp chúng ta.

- Ngoại trừ Thiết Ngao ra, còn một người khác.

Vị mưu sĩ này nói tiếp.

- Người này thâm bất khả trắc, là nhân vật vô cùng nổi tiếng trên Kỳ nhân bảng. Nếu hắn ra tay, hoàn toàn có thể áp chế được Sở Vân, đánh cho hắn không ngóc đầu lên được.

- Là ai?

Mọi người vội vàng hỏi.

- Còn có thể là ai? Chính là Thụy lão nhân!

- Ai, Thụy lão nhân một mực theo phe trung lập, sao có thể giúp chúng ta?

- Lời này nói cũng như không.

Hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều. Trong lúc nhất thời mấy người lãnh đạo liên quân đều có chút u ám.

- Đừng nóng vội, ta cũng biết rằng hy vọng là không lớn. Hai người trước không được, nhưng còn có một người hy vọng rất lớn.

Người kia lại nói.

- Ta cũng không dây dưa kéo dài nữa. Người này ngoại hiệu là Cuồng Sư, chính là đệ nhất hải tặc trong Chư Tinh Quần Đảo. Trong tay có sáu đầu Linh Yêu, thực lực hung mãnh đến cực điểm. Tính tình bản thân lại cuồng ngạo, cơ hồ không một ai dám dây vào hắn.

Trong đám hải tặc Chư Tinh Quần Đảo, đứng ở vị trí thứ ba là Tàn Lang, bởi vì khinh thị Sở Vân, bị một đao của Sở Vân chém chết. Đứng ở vị trí thứ hai là Phi Hổ, đang hợp tác cùng Sở Vân. Mà người đứng ở vị trí đầu tiên, chính là Cuồng Sư, tính tình cuồng ngạo, trong tay có được sáu đầu Linh Yêu. Đoàn hải tặc của hắn chỉ có một người. Hắn là thuyền trưởng cũng là thuyền viên. Thậm chí hắn còn không có một chiếc thuyền hải tặc thuộc về bản thân. Bởi vì chỉ có một mình hắn căn bản không điều khiển được một chiến thuyền. Hắn đã từng là đội trưởng đội cận chiến dưới trướng của Vua hải tặc, là một truyền kỳ còn sống. Có rất nhiều người tin rằng, sau khi Hải Long Vương Khương Bác chết đi, đệ nhất, đệ nhị cường giả Chư Tinh Quần Đảo chính là hắn cùng Thụy lão nhân. Trong hai người, ai mạnh hơn ai, căn bản là không thể so sánh được.

- Cuồng Sư, người như vậy căn bản sẽ không thể nghe theo sự xếp đặt của chúng ta. Không đoạt thương thuyền của chúng ta đã là chuyện tốt lắm rồi.

- Trong chúng ta, có ai là chưa từng bị Cuồng Sư cướp bóc? Mời hắn xuất mã đối phó với Sở Vân, đây không phải là nói mộng đêm khuya hay sao?

- Mưu sự tại nhân! Thư gia có thể hợp tác cùng nữ hải tặc Phi Hổ thần bí nhất, vì cái gì chúng ta không thể hợp tác cùng Cuồng Sư? Chỉ cần trả một cái giá thật lớn khiến cho Cuồng Sư thoả mãn, ta tin tưởng sẽ có thể mời hắn ra tay. Hơn nữa đã là hải tặc, hắn tất nhiên sẽ thích nhất cục diện hỗn loạn, chư hầu xuất hiện khắp nơi. Nếu Thư gia chiến thắng chúng ta, chắc chắn sẽ tiến thêm một bước dài trong hành trình nhất thống Chư Tinh Quần Đảo. Đây là điều tất cả hải tặc đều không muốn thấy.

Người kia nói một cách từ từ, rất có trật tự.

- Đó là một biện pháp tốt, có thể thử một lần.

Nhóm người đứng đầu nghe xong, con mắt đều sáng ngời.

- Bất quá nước xa không cứu được lửa gần, chiến đấu kế tiếp, chúng ta phải đối diện với trùng kích của Sở Vân. Nên làm như thế nào bây giờ?

Có người lại đưa ra nghi vấn.

- Biện pháp tốt nhất lúc này chính là chúng ta truyền tin để thế lực riêng mỗi nhà điều động thêm viện quân đến. Đại tướng Phương gia Phương Hồng, không phải là đã có cừu oán từ trước cùng Sở Vân hay sao? Trong tay hắn có kim, ngân đồng tử, hai đầu đại chùy chiến lực cấp Linh Yêu. Chỉ cần hắn đến chúng ta hoàn toàn có thể tạm thời ngăn cản thế tiến công của Sở Vân.

- Ha ha. Báo cho chư vị một tin mừng, kỳ thực đại tướng Phương Hồng nhà ta đã trên đường tiến đến nơi này!

Đúng lúc này, người của Phương gia bỗng nhiên cười rộ lên.

- Tốt! đại tướng Phương Hồng đã trên đường tiến đến đây, ít nhất cũng không để cho Sở Vân uy phong như ngày hôm nay.

- Nếu phía Thiết Ngao đột phá được công chiếm Thư gia đảo chủ, đánh úp hậu phương Thư gia quân, khiến cho bọn chúng không thể không quay lại cứu viện. Bên này chúng ta đuổi giết, chắc chắn sẽ bên ta sẽ đại thắng!

Lúc này, Hoàng Hiếu đánh tan tác đại quân của Thiết Ngao mới vừa chấm dứt lúc xế chiều. Tin tức còn chưa truyền tới bên này. Bất kể là Thư gia, hay là liên quân, hoàn toàn chưa biết được tin tức này. Nhưng mấy người này càng nói càng hăng, kẻ nào hai mắt cũng đều tỏa sáng.

- Chúng ta đánh bại Thư gia quân chắc chắn không thể nương tay, đồ diệt Thư gia đảo, chấm dứt hậu hoạn.

- Thư gia thâu tóm Viêm gia, cướp sạch Vệ gia chủ đảo, Trữ gia chủ đảo, còn mở ra được mật tàng của Tinh Hải Long Cung. Khố tàng trên chủ đảo nhất định sẽ cất chứa đầy kỳ trân dị bảo.

- Không chỉ có như thế, Thư gia chủ đạo còn một vị luyện binh đại sư tên là Du Nha vô cùng lợi hại. Bên ta chỉ cần cầm tù hắn, ta chỉ cần hắn cùng một ít chiến lợi phẩm.

- Hừ! Ngươi nghĩ hay thật. Du Nha nhất định phải thuộc về ta. Bất quá ta đề nghị không đồ diệt Thư gia đảo. Nguồn binh nguyên (cung cấp binh lính) của nó rất sung túc, hoàn toàn có thể đô hộ nó. Biến nam nhân Thư gia thành lính đánh thuê. Ngày sau nếu xảy ra

đại chiến, ngạnh chiến, khổ chiến, cũng có thể phải bọn chúng đi đầu!

- Chủ ý hay! Quả là một chủ ý hay!

Đúng lúc này một thanh âm lạ lẫm vang lên trong khoang thuyền.

- Ha ha! Đương nhiên là chủ ý hay rồi!

Đám người này vẫn còn chưa kịp phản ứng, đều ngửa đầu cười to, tràn đầy thoải mái.

- Khoan! Sao thanh âm này lại quen tai vậy?

Đại tướng Nghi Tinh là người phản ứng lại trước tiên. m thanh phát ra từ phía bên tay trái của hắn, nhưng khi hắn quay đầu nhìn lại, lại không phát hiện ra người nào. Trong mắt hắn tràn đầy nghi hoặc, nhưng chỉ một giây sau, đồng tử hắn co rút lại, nhớ ra được chủ nhân của thanh âm. Khuôn mặt hắn lập tức biến thành tái nhợt, trên mặt tràn đầy biểu lộ hoảng sợ.

- Sở Vân!

Hắn kinh hãi hét lên một tiếng.

- Muộn rồi!

Sở Vân cười lạnh một tiếng, thân ảnh hiện ra. Đồng thời xuất đao như thiểm điện, ánh đao lóe lên tức thì.

Phốc!

Đầu lâu đại tướng Nghi Tinh lập tức bay vọt lên trên, máu tươi từ trên cổ phun cao bắn đầy lên nóc thuyền. Trùng hợp cái thủ cấp lại rơi trúng vào ngực vị mưu sĩ. Người này này vô thức đưa tay ra đỡ lấy, ánh mắt nhìn xuống, chỉ thấy thủ cấp của Nghi Tinh đang trợn trừng mắt nhìn mình, khuôn mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

- A...

Hắn lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết tới cực điểm, biến hóa này quá đột ngột, khiến cho hắn không thể nào tiếp thu nổi.

Hắn ngây người trong phút chốc, sau đó bịch một tiếng, trực tiếp té xỉu. Lúc này chấn, kinh chính là chúa tể trong tâm thần mỗi người có mặt ở nơi này.

- Ngươi, ngươi!

Ngón tay đại tướng Chiểu Tạ run rẩy chỉ về phía Sở Vân, bộ dáng giống như là đang bị người nào đó bóp chặt yết hầu.

- Đừng nóng! Kế tiếp sẽ đến phiên ngươi!

Sở Vân nhếch miệng cười, ánh mắt sắc như đao quét về phía Chiểu Tạ. Toàn thân Chiểu Tạ lập tức run lên, một luồng hơi lạnh thấu xương bao phủ toàn thân hắn.

Trốn!

Giờ phút này, đây là ý niệm duy nhất trong đầu của hắn. Hắn không hề có chiến ý mà chỉ dốc lòng chạy trốn!

- Vệ binh, vệ binh!

- Người đâu, tới mau!

Ầm, toàn bộ phòng họp vỡ òa. Đám người lãnh đạo bình thường cực kỳ chú trọng đến dáng vẻ lúc này không khác gì một đám cá đang sa vào lưới, chạy tứ tán hướng đến cửa khoang. Trong đó thân ảnh nhanh nhất chính là Đại tướng Chiểu Tạ. Sở Vân bị tốc độ chạy trốn của hắn dọa cho ngây người, không ngờ kẻ này cũng có độn pháp, chạy trốn còn nhanh hơn cả thỏ!

- Ha ha!

Sở Vân cười đầy sảng khoái, không ngờ rằng Hồng Yêu không màu lại có hiệu quả tốt đến như vậy. Khí vận của hắn quả nhiên là cực kỳ không tệ, vựa vặn trong một thời gian đặc biệt, địa điểm đặc biệt, đụng trúng nhóm người lãnh đạo liên quân đang triển khai hội nghị tác chiến. Sở Vân vỗ tiên nang , triệu ra Thiên Hồ, hóa thân thành Thủy Đức chân thân. Thân hình cao lớn lập tức phá bỏ nóc tàu.

Binh doanh vốn đang yên tĩnh, chợt biến thành hỗn loạn!

- Không phải các ngươi muốn đồ diệt Thư gia đảo ta sao? Tuyết nguyệt thiên trùng!

Sở Vân vung đao một cái, tuyết quang bạo trướng, trong bóng đêm cực kỳ chói mắt.

Gần mười người lãnh đạo liên quân kêu thảm, sau đó bị đao mang chém thành cặn bã.

- Không phải các ngươi muốn vơ vét khố tàng của Thư gia sao?

Sở Vân đạp xuống một cước, trực tiếp đạp chết hai người. Sau khi bàn chân nhấc lên, boong thuyền bị lún xuống thành một cái lỗ lớn, bên trong đó là hai thi thể đã bị đạp nát, não người, nội tạng đan xen vào nhau thành một đống bầy nhầy, mùi máu tanh xộc lên gay mũi.

- Đến đây Sở Vân ta đang ở chỗ này. Không phải các ngươi muốn đối phó ta sao?

Hắn vung tay, hô lớn, thân hình cường tráng tràn ngập màu xanh lam của cự nhân bằng nước, trong lúc này trở thành chúa tể trong tầm mắt tất cả mọi người!

Liên quân đại loạn!

Ai cũng không ngờ rằng Sở Vân lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

Túy Tuyết Đao loạn vũ, Tuyết Nguyệt Thiên Trùng, Đại Long Văn… Đủ loại đạo pháp liên tục được tung ra. Đao mang sáng như tuyết, mang theo thế công lăng lệ, ác liệt, giống như cuồng phong bạo tuyết, cuốn theo tất cả mọi thứ xung quanh. Nhóm người đứng đầu liên quân, cơ hồ một mẻ đã bị hốt gọn. Mấy người may mắn trốn thoát, người nào người nấy mặt vàng như nghệ, một bên chạy trốn, một bên hô to cứu mạng. Bọn hắn gấp gáp như chó nhà có tang, một chút uy nghiêm ngày xưa cũng không còn.

Ầm!

Sở Vân như thiên thần hạ phàm, thân hình giống như cự nhân, mà liên quân bởi vì quá bất ngờ mà trở nên cực độ bối rối.

Chân phải của hắn đạp mạnh một cái, lực trùng kích khủng bố lập tức khiến cho boong tàu sụp đổ, bảo thuyền bị cự lực mạnh mẽ ép cho mũi tàu chúi xuống, đầu nặng đuôi nhẹ, giống như mà một món đồ chơi, đuôi tàu chếch lên trời. Sở Vân nhất phi trùng thiên,

lăng không hư độ, Túy Tuyết Đao trong tay hung hăng chém xuống một nhát, lập tức ánh đao như thực chất ầm ầm hướng xuống tàu chiến chỉ huy phía liên quân. Chỉ thoáng chốc, hàn khí tỏa ra bốn phía, mảnh gỗ vụn bay tứ tung. Một chiếc chiến hạm sừng sững, dài tầm ba mươi bảy trượng, rộng tầm mười lăm trượng, bị một đao chém thành hai đoạn. Mũi tàu trực tiếp chìm xuống đáy biển, đuôi tàu bởi vì còn ở trên không trung, ầm một tiếng, rơi xuống mặt biển, nhấc lên sóng gió ngập trời.

Phanh!

Sở Vân đạp vào một tàu chiến hạm khác. Boong tàu lập tức bị giẫm lún xuống, một đám binh sĩ gào thét xông lên. Bọn chúng hung hãn không sợ chết, cho thấy tố chất chiến đầu rất không bình thường.

- Gì? Đây là tinh binh Phi Hầu!

Ánh mắt Sở Vân ngưng tụ, chỉ thấy đám tinh binh trước mặt, mỗi người đều có một thanh yêu binh phi trảo. Trên đầu có gắn một cái tay khỉ. Động tác của bọn chúng rất linh hoạt, trên chiến hạm đang lay động kịch liệt vẫn nhảy lên một cách tự nhiên.

- Cuối cùng thì vẫn là tinh binh!

Sở Vân thở dài.

- Liên quân có vô số chủng tinh binh. Loại tinh binh Phi Hầu này am hiểu nhất chiến đấu trong địa hình núi non. Nhưng hải chiến cũng không yếu. Nếu quân ta gặp phải, chỉ sợ sẽ chịu tổn thất rất lớn. Rất tốt nếu các ngươi đã đưa thân tới cửa, ta sẽ thu nhận!

Trước mắt, trong Thư gia quân, có ba đại binh chủng tinh binh. Phổ thông nhất chính là tinh binh Chuông Đồng, có thể huấn luyện. Loại thứ hai là tinh binh Hải Giao, am hiểu thủy chiến. Còn loại thứ ba chính là tinh binh Thạch Hỏa đến từ Viêm gia, hôm nay bị Thư Thiên Hào chưởng khống. Đây là một chi tinh binh tác chiến viễn trình, mỗi người được phân phối một đầu Hỏa Sơn Quy. Có thể phát ra hỏa diễm phi thạch với cự ly tấn

công rất xa. Trong liên quân, binh chủng tinh binh rất đa dạng. Mỗi đạo tinh binh đều là một vương bài trong chiến tranh, nếu vận dụng tốt, hoàn toàn có thể tạo ra đột phá mấu chốt. Đạo tinh binh Phi Hầu ở trước mắt này, trong trận hải chiến ban ngày đã mang đến cho Thư gia quân sát thương cực lớn.

- Tăng Quang Thiêm Thải, Ngân Quang Tuyết!

Sở Vân khẽ quát một tiếng. Ngân Quang Tuyết là đạo pháp trung đẳng, được "Tăng Quang Thêm Thải" tăng phúc, cấp độ lập tức tăng lên, đạt đến tiêu chuẩn của đạo pháp thượng đẳng, uy lưng gia tăng trong một phạm vi lớn. Đêm đen như mực, đại quân bị Sở Vân quấy nhiễu, giống như cự thú từ trong giấc ngủ say thức tỉnh. Vô số binh sĩ từ bốn phương tám hướng xông tới. Đám thiếu tướng, thượng tướng phân tán trong liên quân cũng gấp đỏ mắt, liều mạng đuổi theo.

Trời về đêm, tuyết chợt rơi.

Tuyết trắng.

Loại tuyết này mang theo một loại im lặng. Rất nhanh những bông tuyết đã giăng kín bầu trời. Đêm đen thê lương cô tịch, tuyết trắng an bình du dương, chiến trường đèn đuốc sáng trưng, tướng địch đồng tử tràn đầy tơ máu, thần sắc tràn đầy dữ tợn xông đến, tất cả giao hòa tạo thành một bức tranh hải chiến trong dạ tuyết.

- Sao trời lại đổ tuyết?

- Đây là đạo pháp của Tiểu Bá Vương!

- Đáng chết, hàn khí thấu xương, ta có cảm giác bị đông cứng rồi!

Trên mặt mỗi một tinh binh Phi Hầu tràn đầy hoảng sợ. Toàn thân khẽ rung lên một cái, động tác nhanh nhẹn bắt đầu chậm chạp dần. Đạo pháp trung đẳng Ngân Quang Tuyết này là do Sở Vân khi còn ở Thiên Ca Thư Viện học được, bởi vì đây là đạo pháp phụ trợ, thích hợp sử dụng trong thi đấu lôi đai, trận địa chiến. Hôm nay Sở Vân sử dụng ở trong hoàn cảnh này lại càng thêm thích hợp.

358. Chương 185 186: Địch Vạn Người

Chương 185 186: Địch vạn người

Túy Tuyết Đao đẳng cấp Linh Yêu lại được Thủy Đức chân thân tăng phúc, hơn nữa còn được gia trình bởi đạo pháp Tăng Quang Thiêm Thải, phạm vi phóng thích của Ngân Quang Tuyết đạt tới phương viên trăm dặm. Hoàn toàn bao phủ tất cả chiến hạm của liên quân.

Tuyết trắng bay tán loạn, hàn ý lạnh thấu xương. Trong thời gian ngắn, tuyết càng rơi càng lớn, dần dần có xu thế phô thiên cái địa.

Ngân quang lấp lánh, cơ hồ khiến cho người ta có cảm giác hoa cả mắt. Ngoại trừ tướng lãnh, tất cả binh sĩ đều có cảm giác hàn khí lạnh buốt, quả thực không khác gì đang là mùa hè chợt bước vào ngày đông giá rét. Loại khí trời đột biến này, khiến cho rất nhiều người không khỏi rùng mình một cái.

Quá lạnh!

Động tác của binh sĩ đều biến thành chậm chạp. Ngân Quang Tuyết có ảnh hưởng cực lớn đến những người này! Chỉ là do công kích mang tính không phân biệt, lúc hai quân đối chiến, cũng sẽ ảnh hưởng đến phe mình, cho nên chỉ chỉ có thể sử dụng ở trong trường hợp này.

Ầm!

Sở Vân bổ xuống một đao, đao khí như vòi rồng, chỉ thoáng cái, hàn phong ù ù thổi, tuyết trắng điên cuồng gào thét.

- Cái gì?

Đám tinh binh Phi Hầu đều trợn trừng mắt, thời khắc ánh đao đánh úp lại, trong lòng bọn chúng tràn đầy kinh hoàng, cảm thấy một loại khủng bố đến cùng cực. Giống như là toàn bộ thiên địa, đều đang phát uy với bọn chúng. Tràn ngập trong lòng của bọn chúng là cảm giác vô pháp ngăn cản.

- Xông lên!

- Vì gia chủ, tận trung!

- Sở Vân cho dù mạnh mẽ thì cũng chỉ có một người!

Bất quá, tinh binh vẫn là tinh binh, bách chiến hãn tốt, chỉ khiếp sợ trong giây lát, bọn hắn dựa vào sự dũng mạnh từ bên trong cốt tủy cùng với lòng trung thành tuyệt đối với gia tộc, vẫn xông lên chém giết về phía Sở Vân.

- Từ phương diện này mà nói, tinh binh so với tướng lãnh còn trung thành hơn. Bởi vì tướng lãnh còn có thể phản bội chạy trốn, nhưng tinh binh tuyệt đối không. Đây là nguyên nhân vì sao Thư gia ta đánh bại nhiều thế lực như vậy, nhưng đến tận hôm nay vẫn chỉ có ba chủng tinh binh.

Sở Vân nhìn đám tinh binh Phi Hầu đang liều mạng xông tới, nhịn không được thở dài.

Hắn rất muốn thu phục những tinh binh này, nhưng hắn biết đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Ánh đao mang theo tất cả, tuyết phong phiêu diêu như cự thú gào thét. Lực công kích khủng bố, xé rách tất cả mọi thứ trong phạm vi mười trượng. Tinh binh Phi Hầu cho dù là tinh nhuệ, nhưng cũng chỉ là tinh binh mà thôi. Vô số chân gãy tay cụt, theo Ngân Quang

Tuyết cuồng vũ nhảy múa. Trong khu vực chiến hạm, một mảnh hình quạt bị xoắn thành vô số mảnh vỡ, mảnh gỗ vụn hòa cùng huyết nhục bị đao phong bạo tuyết cuốn lên, đóng lại thành từng khối. Sau đó rơi xuống chiến hạm phát ra từng đợt thanh âm rầm rầm.

- Bất kể tổn thất toàn quân tiến công. Mục tiêu Tiểu Bá Vương!

Có thủ lãnh ổn định lại trân cước, đứng ở hậu phương gào lớn. Vô số đan hỏa, thủy tiễn, băng đạn, phong dục… Đủ loại đạo pháp công kích, vạch phá gió tuyết, lập tức bao phủ không gian xung quanh Sở Vân.

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ mạnh liên tục không dứt, liên tiếp vang lên. Đây là công kích đồng loạt của mấy vạn liên quân, Thủy Đức chân thân của Sở Vân nhanh chóng co rút lại. Hình thể suy giảm với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Sở Vân sợ nhảy dựng lên:

- Đàn kiến đông đảo vẫn có thể nuốt được voi. Huống chi là mấy vạn đại quân! Nếu ta có trong tay Kiếp Yêu, còn có thể chính diện đối kháng. Hôm nay không thể không tránh đi phong mang!

Chỉ ngắn ngủi trong một lát, Thủy Đức chân thân đã phải gánh chịu đủ loại đạo pháp công kích, tính ra không dưới một vạn. Thiên Hồ dùng yêu nguyên đổi lấy lực phòng ngự. Sở Vân thông qua linh quang có thể cảm thấy, yêu nguyên của Thiên Hồ đang nhanh chóng giảm xuống với một tốc độ cực kỳ kinh khủng, một khi Thiên Hồ hao hết yêu nguyên, bản thân mình sẽ phải trực diện đối mặt với công kích.

Sở Vân không dám coi thường, lập tức nhảy vào lòng biển, thúc dục đạo pháp Bát Phương Triều Bái, tiến hành hấp thu nguyên khí khôi phục yêu nguyên. Công kích của liên quân vẫn tiếp tục diễn ra. Vô số đạo pháp, mang theo đủ loại màu sắc, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, mang tòa bộ diện tích mặt biển Sở Vân vừa nhảy xuống, ngạnh sanh nén xuống một trước.

Nước biển bị công kích một cách vô nhân đọa, bị bắn xuyên, bị đóng băng, bị hỏa thiêu, bị thiết cát… Công kích của liên quân cực kỳ khủng bố. Mặc dù Sở Vân lặn xuống thật sâu vẫn cảm thấy sóng ngầm mãnh liệt.

Công kích ảnh hướng đến sâu phía dưới đáy biển, khiến cho hắn cảm giác được thân thể mình giống như là bị mấy chục cỗ lực lượng bất đồng giằng xé. Bất cẩn một chút sẽ bị dòng hải lưu cuốn đi nơi nào không biết.

- Đánh lui Sở Vân rồi!

- Chúng ta mấy vạn người, hắn cũng không phải là thần, một người sao có thể kháng cự được mấy vạn người!

Nhìn thấy Sở Vân bị công kích điên cuồng, rất lâu sau không lộ diện, nhóm người lãnh đạo liên quân còn sót lại thở ra một hơi dài. Trừ phi có chiến lực Kiếp Yêu, nếu không căn bản không thể chống lại một đại quân lớn như vậy.

- Lần này tổn thất quá thảm trọng! Thủ lĩnh các phương cơ hồ đều bị Sở Vân đồ sát, may mà ta chạy nhanh!

Mấy người lãnh đạo còn sót lại tụ tập vào một chỗ, vừa đầy kinh hồn táng đảm vừa âm thần cảm thấy bản thân may mắn.

- Trận chiến này không thể đánh nữa! Thủ lĩnh các phương gần như là bị đồ diệt hoàn toàn, trong liên quân thế lực khắp nơi giao thoa, chúng ta cũng chỉ có thể chỉ huy thế lực của mình mà thôi.

- Nhưng quyết không thể cứ để như vậy mà cho qua! Đợt phản kích sau đó, chúng ta sẽ tận lực rút hết sạch lực lượng lao động trên chủ đảo cùng các phân đảo. Không đạp đổ được Thư gia, chúng ta sẽ bị thụt lùi đi năm mươi năm phát triển!

Nhóm người lãnh đạo đều nghiến răng nghiến lợi, cảm thấy áp lực khổng lồ. Chiến tranh là một con dao hai lưỡi, vừa đâm được địch nhân, cũng tổn thương chính bản thân mình.

- Tà tâm không thay đổi, đã như vậy, các ngươi chết hết đi!

Đúng lúc này, bên tai bọn chúng truyền vang lên thanh âm.

- Sở Vân!

Nhóm người lãnh đạo vốn tưởng rằng Sở Vân đã chạy trốn, không ngờ, hắn lại dám xuất hiện!

Lúc này bọn hắn không còn may mắn như trước, toàn bộ đều bị Sở Vân thu hoạch tính mạng. Ánh đao lóe lên, tất cả đầu lâu đều bay lên.

- Đã một lần còn chưa mở mắt ra. Đáng chết!

Sở Vân nhìn qua đám thi thể trên mặt đất, nội tâm cười lạnh. Vừa nãy không phải là hắn rút lui, mà là ẩn thân dưới đáy biển, theo dõi hành động của bộ chỉ huy liên quân tạm thời.

- Sở Vân?! Hắn lại tới nữa!

- Công kích! Công kích!

Nhưng lần này, Sở Vân cảm thấy áp lực đã giảm nhiều, không còn người chỉ huy, công kích đạo pháp của một đại quân liên hợp lộ ra sự mất trật tự một cách dị thường. Trên không trung, rất nhiều đạo pháp va chạm với nhau, sau đó tự bạo.

Sở Vân bỗng nhiên sinh ra một kế, trụ vững trước công kích, phát ra tiếng cười lớn.

- Ha ha! Đại thắng ngay trước mắt! Vương tướng quân, tấn công từ dưới đáy biển, Hồng tướng quân công từ mạn trái, Kiều tướng quân công từ mạn phải.

Hắn lớn tiếng hô hoán, chỉ huy tả hữu. Kỳ thực lúc này làm gì có đạo quân nào. Điều động một đạo quân lớn như vậy, động tĩnh rất lớn, căn bản không có cách nào che mắt người khác. Đương nhiên hắn cùng với Thư Thiên Hào đã ước định, cũng đã an bài quân tiếp ứng. Nhưng thời gian chiến đấu, chiến hạm phe hắn bất quá mới chỉ là vừa mới xuất phát mà thôi.

Chỉ là, liên quân không nghĩ vậy.

Ai cũng biết, hai phe đại chiến, hạm đội Thư gia ngay ở phụ cận nơi này. Kỳ tập trong đêm cũng không phải là chuyện gì bất ngờ. Lúc này trời lại đen như mực, khó có thể nhìn ra phía xa. Hơn nữa tuyết rơi đầy trời, hoàn toàn che phủ đi tầm nhìn. Mấu chốt nhất nhóm người lãnh đạo đều đã bị Sở Vân đồ sát sạch sẽ. Không có người chỉ huy, mỗi một chi đạo quân lại chiến đấu theo một kiểu, không có cách nào tập hợp lực lượng lại cùng

một chỗ. Sở Vân vừa mới đại náo trận địa của địch, xung quanh tiếng kêu thét rung trời, tràng diện hoàn toàn hỗn loạn. Một lời này của Sở Vân, lập tức khiến cho rất nhiều địch nhân sinh ra phán đoán sai lầm.

Bản năng của con người là mù quáng, nhất là trong những trận đại chiến mang tính sinh tử như thế này, phòng tuyến trong lòng của binh lính lại càng dễ dàng bị đánh tan.

Cũng không biết hoảng loạn bắt đầu từ khu vực nào, nhưng ngay sau đó, giống như là một trận ôn dịch, lan truyền ra khắp cả liên quân.

- Trốn mau!

- Thư gia quân giết đến rồi!

- Toàn bộ thủ lĩnh bị đồ sát hết rồi!

Liên quân lâm vào khủng hoảng cực độ, địch nhân trong tưởng tượng mới là địch nhân đáng sợ nhất.

- Giết, tiến lên các tướng sĩ!

Sở Vân lại rống to một tiếng, Túy Tuyết Đao tung hoành huy vũ. Hắn phát hiện chỉ còn đại tướng Chiểu Tạ, Thủy Đức chân thân mang theo khí thế không thể ngăn cản, một đường tung hoành ngang dọc, đánh về phía Chiểu Tạ.

- Đừng sợ, đây chỉ là kế nghi binh của địch!

Chiểu Tạ rống lớn, trên thực tế một vài tướng lãnh cũng phát hiện ra quỷ kế của Sở Vân. Nhưng đối mặt với mấy vạn quân sĩ hỗn loạn, lực lượng của bọn hắn thực quá nhỏ bé.

Sĩ khí bại vọng rồi!

Chiểu Tạ chứng kiến bốn phía xung quanh, nơi nơi đều hỗn loạn, binh lính xô đẩy nhau chạy trốn, một luồng cảm giác vô lực tràn ngập trong nội tâm hắn.

- Đừng chạy! Đừng chạy! Đối phương chỉ có một người Sở Vân!

Hắn kiệt lực gào rú, hai mắt tràn ngập tơ máu, yết hầu dường như sắp rách ra.

Cuối cùng cố gắng của hắn cũng đạt được thành quả, một ít binh sĩ quanh thân nghe được lời hắn nói, miễn cưỡng trấn tĩnh lại. Đảo mắt một cái đã tạo thành một đội nhân mã.

- Chiểu Tạ, nạp mạng đi!

Sở Vân rống to, cuối cùng cũng đuổi kịp.

Chiểu Tạ thấy thân ảnh Sở Vân xông đến, nhất là khi chứng kiến Túy Tuyết Đao hào quang sáng chói, uy thế không thể ngăn cản, lập tức minh bạch bản thân không phải đối thủ của Sở Vân.

- Đáng hận!

Trong lòng hắn cực độ không cam lòng, hét lớn một tiếng, nhưng lý trí lại khiến hắn quay đầu bỏ chạy.

- Đại tướng Chiểu Tạ trốn rồi, mọi người chạy mau!

Thoáng cái, đạo quân vừa mới tụ họp đã lập tức sụp đổ. Đại tướng Chiểu Tạ chạy trốn, đã dập tắt một tia hy vọng cuối cùng. Sĩ khí liên quân bại vong, trong gió tuyết, tự mình lái chiến hạm bỏ chạy tứ tán.

- Mở hết tốc lực tiến về phía trước!

Thư Thiên Hào đứng trên mũi tàu chiến hạm chỉ huy, nhíu mày thực sâu. Thẳng thắn mà nói, hắn không muốn Sở Vân mạo hiểm như vậy. Nhưng hắn biết tính của người nghĩa tử này, một khi đã quyết định chuyện gì, tuyệt đối khó có thể cải biến.

- Nhanh lên, nhanh thêm một chút!

Hắn không ngừng phát hạ mệnh lệnh, kêu gọi những chiến hạm phía sau lưng đuổi theo. Hắn biết rõ lần hành động này của Sở Vân sẽ gặp phải nguy hiểm cực lớn. Dù sao Sở Vân cũng chỉ có hai đầu Linh Yêu, đối mặt với công kích của một đại quân, quả thực khó có thể ngăn cản.

- Càng sớm tiếp ứng, Vân nhi càng an toàn!

Thư Thiên Hào cắn răng, chiến trường đã thấp thoáng phía xa xa. Ánh sáng của Ngân Quang Tuyết, trong đêm tối đã trở thành mục tiêu bắt mắt nhất.

- Gì?

Hắn đột nhiên ngẩn người.

- Cái này? Đây là !?

Thư Thiên Hào nghẹn họng, nhìn trân trối về phía chiến trường, cảm thấy không thể tin nổi!

Dù hắn đã tung hoành trong Chư Tinh Quần Đảo nhiều năm như vậy, thành danh đã lâu, cho dù hắn ăn muối còn nhiều hơn Sở Vân ăn cơm. Nhưng mà… Hắn không thể không thừa nhận, tràng cảnh trước mặt là lần đầu tiên hắn nhìn thấy trong đời.

Không thể tưởng tượng nổi!

Sở Vân dùng lực lượng của một người, áp chế đại quân mấy vạn người!

Trong lúc nhất thời, Thư gia quân vốn đang nóng lòng chạy đến chi viện, lập tức ngốc trệ.

Đêm đen như mực, tuyết giăng đầy trời, Sở Vân giống như thiên thần hạ phàm, bất khả chiến bại. Mấy vạn quân địch dưới đao mang bàng bạc sáng như tuyết không trụ nổi một kích. Bọn hắn vừa phát ra tiếng hét thảm thương, thanh âm gầm rú tràn đầy sợ hãi, vừa chạy bán sống bán chết. Thư gia quân đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đối đầu với cường địch, lúc này lại trở thành khán giả của một vở hài kịch. Dưới ánh mắt ngây ngốc

của tất cả mọi người, mấy vạn đại quân trở nên hỗn loạn, bọn hắn hoảng hốt chạy bừa, thậm chí không ít trong đó chạy thẳng về hướng Thư gia quân.

- Bên này cũng có quân Thư gia!

Nhóm bại binh chạy trốn theo hướng này, chứng kiến hạm đội khổng lồ của Thư gia cờ xí ngập trời đang chờ xuất phát, lập tức hét lên đầy sợ hãi.

- Trốn mau, chạy ngược lại, chạy ngược lại!

Mấy vị thuyền trưởng khàn giọng kiệt lực hô lớn.

Chi bại quân này ước chừng có hơn mười chiến hạm, dưới ánh mắt chằm chằm của tướng sĩ Thư gia, hận không thể mọc thêm vài cánh tay nữa để điều khiển chiến hạm. Bọn hắn điều khiển chiến hạm vô cùng thuần thục, lúc này sinh tử quan đầu, lại càng phát huy ra tiêu chuẩn vượt xa so với bình thường, hiệu suất cũng nhanh gấp đôi so với bình thường, lập tức chuyển mũi tàu. Nhưng mà cho dù tốc độ nhanh đến mức nào, trong mắt Thư gia quân, vẫn chỉ là một đám vô năng, kém cỏi!

Một cỗ hào tình tràn ngập trong nội tâm tướng sĩ Thư gia!

- Nhìn đi! Mấy vạn quân địch, liên minh thế lực vạn gia, cũng chỉ đến thế này!

- La hét như đàn bà, thực là khiến cho nam nhi chúng ta mất mặt!

- Dưới thanh đao của Thiếu đảo chủ, tất cả địch nhân chỉ là hổ giấy!

Đủ loại kích động tràn ngập trong trái tim mỗi vị tướng sĩ. Nhiệt huyết sôi trào, giống như lúc này thứ lưu động bên trong mạch máu không còn là huyết dịch nữa mà là liệt hỏa.

Ngọn lửa chiến ý hừng hực!

359. Chương 187 188: Chấn Động Tinh Châu

Chương 187 188: Chấn động Tinh Châu

Nhất là khi chứng kiến Sở Vân một mình tả xung hữu đột, tung hoàn bốn phía bên trong quân địch, đánh đâu thắng đó, không gì ngăn cản. Rất nhiều người ánh mắt tỏa sáng, hô hấp trở nên dồn dập. Có người liếm môi, có người mặt đỏ thẫm, có người nắm chặt chiến đao trong tay…

- Thiếu đảo chủ thần uy!

Chiến ý trong nội tâm tướng sĩ Thư gia rốt cục cũng đạt đến đỉnh điểm, bộc phát ra như lũ triều. Không biết là người nào ngửa đầu hét to một tiếng, phá tan sự im lặng bên trong đại quân.

Ầm!

Một tiếng hét này như mồi lửa châm vào kho hỏa dược, giống như là một ngọn núi lửa đã im lặng trăm, ngàn năm, đột nhiên bộc phát.

Toàn bộ đại quân lập tức vỡ òa!

- Thiếu đảo chủ thần uy!

Vô số Thư gia quân ngửa đầu gào thét, chiến ý cuồn cuộn, sát khí đằng đằng, kinh thiên động địa.

- Quân tâm khả dụng, sĩ khí như hồng!

Thư Thiên Hào cũng lập tức từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, hắn lập tức hạ một mệnh lệnh vô cùng sáng suốt.

- Toàn quân đột kích!

Chỉ thoáng chốc, toàn bộ Thư gia quân, giống như là một cơn đại hồng thủy phá tan được lớp đê cuối cùng, mang theo uy thế khủng bố, muốn nhấn chìm hết thảy thiên địa. Vô số chiến hạm giống như là lợi tiễn, trảm phong phá lãng, bắn thẳng vào bên trong liên quân vốn đã không còn chịu nổi một kích.

- Rốt cục cũng tới rồi ư?

Sở Vân chứng kiến Thư gia quân tham chiến, rốt cục cũng có thể trút bỏ tảng đá lớn đè nặng trong nội tâm. Hắn cười ha hả, đao thế lại càng thêm cuồng vũ, hắn hét lớn một tiếng.

- Xông lên! Hỡi các dũng sĩ Thư gia, hãy để cho chúng ta quét sạch địch nhân! Để cho tên tuổi nam nhi Thư gia uy chấn Tinh Châu!

- Nguyện ý đi theo Thiếu đảo chủ!

Tam quân tề hống, thanh âm chấn động biển đêm. Mặt biển dậy sóng, phảng phất như đang run rẩy trước uy thế của Thư gia quân. Liên quân lại càng thêm bất lực. Ý chí chiến đấu của bọn hắn vốn đã suy sụp. Lúc này, khắp bốn phía lại vang vọng thanh âm của tướng sĩ Thư gia, giống như là ngàn vạn đao quang kiếm ảnh sắp phủ xuống tặng cho bọn hắn một kích trí mạng. Một vài kẻ yếu bóng vía, thậm chí ngay cả chiến đao trong tay cũng không cầm nổi. Cứ đứng nguyên như vậy chờ binh sĩ Thư gia chém giết.

Bởi vì bởi vì thiếu đi người lãnh dạo, lại không có tướng lãnh nào có thể đứng ra ngăn cản Sở Vân. Thư gia quân không gặp phải bất cứ sự chống cự nào, chiến đấu trở nên vô cùng nhẹ nhàng. Quả thực không khác gì đang thái rau, bổ dưa.

- Để cho các ngươi biết rõ lực lượng của Thư gia!

Lão Hồng Thương dậm chân một cái, phi thân lên một chiếc chiến hạm bên địch.

Hồng Anh Thương đẳng cấp Đại Yêu quét ngang người một nhóm quân địch.

- Ha ha! Không thể tưởng tượng nổi Kiều Lão Hầu Tử ta đến tuổi này vẫn còn có thể tiếp tục tung hoành sa trường!

Kiều Lão Hầu Tử cười to đầy thoải mái, di chuyển như bay, xoát xoát xoát, trảo ảnh tung hoành, máu tươi tung tóe.

- Sở Vân, thiếu chủ đã vượt quá sự kỳ vọng của ba lão đầu tử này rồi. Hoàn toàn có thể kế tục được sự nghiệp của chúng ta rồi!

Lão Ngư Vương nhìn Sở Vân, trong lòng tràn đầy vui mừng, thở dài một tiếng. Lão ngồi trên lưng Hải Tri Chu, cầm trong tay Đại Yêu binh ngư xoa, tuổi già nhưng vẫn dũng mãnh, uy phong lẫm liệt.

- Còn chưa đầu hàng.

Lão chợt quay đầu quát. Một nhóm quân địch sắc mặt nơm nớp lo sợ, toàn thân run rẩy lập tức buông vũ khí, nhao nhao quỳ xuống mặt boong thuyền xin hàng.

- Thực may mắn! Có thể gia nhập Thư gia, đi theo Thiếu đảo chủ!

Vương Trạch Long từ dưới đáy biển nhìn lên, tư thế đầy oai hùng của Sở Vân đầy oai hùng, đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng hắn!

- Có cơ hội, nhất định sẽ có cơ hội! Đi theo người như vậy, lại có Hỏa Phương Văn Thư, nhất thống Chư Tinh Quần Đảo, tuyệt không phải là chỉ trong mộng tưởng!

Nữ tướng Viêm Gia Viêm Cơ Ti lại càng động dung, hai mắt nàng hơi đỏ, thất thần nhìn về phía Sở Vân, tâm thần không thể nào bình tĩnh được. Nhất thống Chư Tinh Quần Đảo đều là ước muốn của mỗi Viêm gia tộc nhân. Gia nhập Thư gia, mặc dù có Hỏa Phương Văn Thư, nhưng sâu trong nội tâm tướng sĩ Viêm

Gia vẫn tồn tại một tia không cam lòng. Nhưng ngày hôm nay, chứng kiến Sở Vân tung hoành ngang dọc, không ai địch nổi, một tia kiệt ngạo bất tuân của tộc nhân cổ tộc trong lòng nàng đã hoàn toàn tiêu tán.

Ai có thể có được chiến tích như vậy? Dùng hai đầu chiến lực Linh Yêu, đánh tan đại quân mấy vạn người?

Sở Vân!

Mặc dù lịch sử Tinh Châu dài đằng đẵng, anh hùng xuất hiện tầng tầng lớp lớp, long xà hùng mãng. Nhưng chỉ có Sở Vân làm được chuyện này!

- Chiến, chiến đi, nhi tử của ta! Bắt đầu từ đêm hôm nay, tên tuổi của con sẽ chấn nhiếp toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo, thậm chí cả Tinh Châu sẽ chấn động vì con!

Thư Thiên Hào thì thào, trong lòng hắn vô cùng minh bạch, chiến tích Sở Vân sáng tạo ra đêm nay, sẽ tạo ra chấn động đến cỡ nào.

Một trận hải chiến kéo dài từ lúc đêm khuya đến tận khi bình minh ló rạng. Ánh dương quang chiếu xuống, nơi trú quân của liên quân vốn tràn uy thế, chỉnh tề lúc này đã biến thành một mảnh hoang tàn. Cờ xí Thư gia tràn ngập khắp nơi, vô số người vẫn đang vẫn còn đang bận bịu dọn dẹp chiến trường, thu nhặt chiến lợi phẩm.

Thành quả thắng lợi thực sự là quá lớn, khiến cho mọi người đều có chút phát mộng.

Chỉ riêng tù binh đã có hơn ba vạn, vượt qua cả tổng số Thư gia quân. Vô số chiến hạm, đại đa số đều hoàn hảo, được thu lại một cách hoàn chỉnh. Đủ loại vật tư chiến tranh, có thể chất đống thành hơn mười tòa núi nhỏ, đây chính là toàn bộ hàng tiếp tế của liên quân.

- Đánh bại Thiết Ngao chỉ có thể coi là bước khởi đầu, kế tiếp chúng ta cần đẩy nhanh tốc độ hành quân, trong thời gian ngắn nhất, phải chi viện cho hạm đội chủ lực!

Hoàng Hiếu vô cùng minh bạch vai trò quan trọng của chi viện quân này đối với Thư gia. Lúc này hắn lòng dạ như lửa đốt, xuất lĩnh hạm đội, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới chủ chiến trường.

- Báo! Quân tình khẩn cấp, ngay tại đêm trước, quân ta kỳ tập liên quân thành công, bắt được vô số tù binh cùng thu giữ rất nhiều chiến hạm. Liên quân đại bại, trong thời gian ngắn không thể tác chiến!

Đúng lúc này có binh sĩ truyền tin chạy tới bẩm báo.

- Cái gì? Liên quân đại bại?

Hoàng Hiếu nghe vậy sững sờ, lập tức đoạt lấy quân tín trên tay vị binh sĩ, xem xét một cách đầy cẩn thận.

- Thì ra là như vậy!

Hắn nhìn quân tín trong tay, trở nên trầm mặc, nửa ngày sau mới thì thào một tiếng.

Trong giọng nói tràn đầy sợ hãi, thán phục, nhẹ nhõm phấn chấn còn có một chút thất lạc.

- Vốn còn đang muốn đại triển quyền cước. Không ngờ đợt chiến dịch này cứ thế đã kết thúc rồi. Ha ha!

Hắn chậm rãi lắc đầu, cười rộ lên.

- Mẫu thân, nhi tử bái một vị thiếu chủ thực sự quá oai hùng. Hào quang quả thực chói mắt, ngay cả nhi tử cũng phải ảm nhiên vô quang. Xem ra sau này phải cố gắng biểu hiện tốt hơn một chút nữa. Dưới trướng một vị chủ công như vậy, quả thực là khiến cho người ta cảm thấy rất áp lực.

Tháng 4 năm 754 Tinh lịch.

Thư gia quân chặn đánh quân địch tại biên giới, đánh bại liên quân vạn gia. Mưa máu gió tanh, ngoài dự kiến của thế nhân với việc liên quân đại bại rất nhanh đã chấm dứt.

Thư gia quân bộc lộ chiến lực cường đại, khiến cho tất cả các thế lực bên trong Chư Tinh Quần Đảo im hơi lặng tiếng. Sau cuộc chiến, liên quân mang theo tàn binh bại

tướng trở về, nhân số còn chưa đến một phần mười lúc xuất quân, sau đó chậm rãi co cụm lại. Ngay cả Thiết Ngao cũng cắn răng lựa chọn phòng thủ. Cuộc chiến được ăn cả ngã về không đã hoàn toàn thất bại,

toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo kinh qua một cuộc chiến này cũng xuất hiện những sự thay đổi vô cùng lớn giữa các phương thế lực. Thư gia đảo chuyển từ thế phòng thủ sang thế tấn công.

- Nam nhân Thư gia thực sự là khiến cho người ta kính phục!

- Thư gia quân có ba chi tinh binh, ngay cả Thiết gia cũng chỉ có được một chi tinh binh Hắc Nha mà thôi.

- Mấu chốt nhất chính là bọn họ có được Hỏa Phương Văn Thư, chiếm được đại nghĩa. Liên quân đại bại lại càng tăng thêm lực ảnh hưởng của Hỏa Phương Văn Thư.

- Thư gia đảo đại thế đã thành, ngôi vị thế lực đệ nhất cũng đã được củng cố vững chắc!

Kế tiếp sẽ là những đợt tấn công của bọn họ rồi, ai có thể chống đỡ nổi Hoàng Hiếu, ai có thể ngăn cản Tiểu Bá Vương Sở Vân?

Hoàng Hiếu xuất ra ba đầu Linh Yêu khiến cho thế nhân rớt cả trong mắt. Chân tướng được phơi bày, khiến cho thế nhân phải sợ hãi than thở, khó trách hắn lại có tự tin so sánh cùng Gia Cát Minh! Kinh lịch nhiều năm trên Thải Hồng Đảo của Hoàng Hiếu trong mắt thế nhân cũng không còn là khiếp nhược, hèn nhát, vô năng mà đã biến thành sự kiêu ngạo chỉ cường giả mới có. Mà không thể ý đến ánh mắt của thế nhân, độc lập

độc hành, hành động Sở Vân đi mời Hoàng Hiếu, lại được thế nhân gắn thêm cái mỹ danh tuệ nhãn nhìn anh tài.

Bất quá, danh tiếng của Hoàng Hiếu so với Sở Vân cũng chỉ có thể ảm đạm thất sắc.

- Dùng lực lượng một người, đánh bại liên quân mấy vạn người. Loại chiến tích này, quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

- Đích thực là khó tin, bất quá ngẫm lại, thiên thời địa lợi nhân hoà đều thiên về phía Sở Vân. Nếu như phân tích một cách kỹ càng, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nói về trận chiến kỳ tập đêm hôm đó, có người lắc đầu cảm khái, có người sợ hãi thán phục, nhưng đều cho rằng Sở Vân đã sáng tạo ra một thần tích.

- Nếu có chiến lực Kiếp Yêu, chính diện chống lại đại quân thì cũng không có gì kỳ quái. Mấu chốt nhất, Sở Vân chỉ có hai đầu Linh Yêu mà thôi, thực không hổ là Tiểu Bá Vương!

- Ai có thể ngờ rằng hắn lại có được thời cơ tuyệt hảo như vậy? Vừa ra tay đã lập tức ám sát được một vị đại tướng, một mẻ hốt gọn toàn bộ thủ lãnh của liên quân? Nếu như liên quân có thêm được một hai vị đại tướng, có lẽ kết quả sẽ khác!

- Đây chính là điểm quyến rũ nhất trong một cuộc chiến tranh, khi kết quả còn chưa ấn định hết thảy đều có khả năng xảy ra. Nhưng hôm nay sự thực đã thành, Sở Vân đã sáng tạo ra một bất thế kỳ công! Loại chiến tích này quả thực là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả.(Trước không có ai, sau càng không có ai)

Chiến tích này của Sở Vân đã đẩy tên tuổi của hắn lên đến đỉnh điểm. Ngay cả chính bản thân Sở Vân hồi tưởng lại cũng cảm thấy vận khí của bản thân thực sự quá tốt. Chiến tích như vậy, đã không có cách nào có thể phục chế nữa rồi. Trời về đêm, chiến lực cao đoan của liên quân thiếu khuyết, diệu dụng của Ngân Quang Tuyết, sĩ khí liên quân suy sụp... Đủ loại nhân tố hợp thành mới có thể tạo lên chiến tích khiến cho cả Tinh Châu đều níu lưỡi này.

Sở Vân chân chính nhất chiến thành danh!

Vốn là một loạt động tác lúc trước của Sở Vân cũng chỉ có thể coi là đánh đấm trẻ ranh. Chỉ dẫn phát một ít chú ý trong Chư Tinh Quần Đảo. Nhưng kinh qua một trận chiến này, danh tiếng của hắn đã chấn động khắp toàn bộ Tinh Châu.

Tên tuổi Sở Vân vốn chỉ được xếp trong top mười Tuấn Kiệt bảng. Nhưng sau một trận chiến này, lập tức được đề lên trên Dị Sĩ bảng. Trong Đẳng bảng, thấp nhất là Tuấn Kiệt bảng, tiêu chuẩn để có thể ghi danh trên bảng là có được một đầu Đại Yêu. Cao nhất là Dị Sĩ bảng, tiêu chuẩn để đăng bảng là ít nhất phải có được 3 đầu Linh Yêu. Dị Sĩ bảng chính là nơi tụ tập của tất cả cường giả Tinh Châu. Sở Vân chỉ có được hai đầu Linh Yêu, lại có thể ghi danh trên Dị Sĩ bảng, lý do lớn nhất chính là chiến tích dạ tập liên quân.

Mông Nguyên Quốc!

- Ha ha! Lúc trước ta đã nhìn trúng tiểu tử kia, thực không ngờ nhanh như vậy hắn đã danh chấn thiên hạ rồi.

Sau khi biết được tin tình báo, Mông Nguyên quốc chủ cười ha hả, thần sắc đầy dương dương tự đắc, cảm thấy rất tâm đắc đối với tuệ nhãn của bản thân. Bên cạnh hắn, Mông Nguyên vương tử lại im lặng.

- Thế nào, nhi tử của ta, cảm thấy áp lực rồi sao?

Tiếng cười của Mông Nguyên quốc chủ dừng lại, ánh mắt chăm chú nhìn về phía Mông Nguyên vương tử.

- Ha ha! Đích thực là cảm thấy một chút áp lực. Bất quá Chư Tinh Quần Đảo cuối cùng vẫn là quá nhỏ, lại nhiều năm lâm vào hỗn chiến, nhân tài điêu linh. Bởi vậy mới để cho Sở Vân tỏa sáng mãnh liệt, tư chất của hắn cũng không phải là độc nhất vô nhị. Theo nhi tử được biết, không ít người so với hắn cùng tuổi, còn mạnh mẽ hơn hắn nhiều. Ít nhất nếu so về Linh Yêu đỉnh phong vẫn là hơn hắn một ít. Chiến tích này chỉ có thể kích phát ra

chiến ý của nhi tử, càng khiến cho nhi tử chờ mong cùng hắn chiến đấu.

Hai mắt Mông Nguyên vương tử sáng ngời, thần sắc vô cùng phấn chấn.

- Tốt, rất tốt! Đối với hùng ưng mà nói, gió mạnh trên bầu trời cũng chỉ là cơ hội để cho nó rèn luyện đôi cánh mà thôi. Sở Vân hài tử này, con nên kết giao với hắn cho tốt. Tranh thủ kéo hắn về phía chúng ta là tốt nhất.

Mông Nguyên quốc chủ dặn dò.

- Vâng! Hài nhi sẽ nhớ kỹ. Lần thư viện giao lưu hội này, ta nhất định phải giao lưu cùng hắn một phen.

Mông Nguyên vương tử trịnh trọng đáp ứng.

Giang Hán Quốc.

- Cứ như vậy đã xong? Chiến tranh, quả nhiên là khiến cho người ta khó có thể lường trước.

Giang Hán quốc chủ thở dài một tiếng, ngữ khí tràn đầy cảm khái.

Quyển 4 : Săn Bắn Dao Sơn

360. Chương 1 2: Truyền Thừa Vạn Thú Vương

Chương 1 2: Truyền thừa Vạn Thú Vương

- Quốc chủ, xem ra, Thư gia quân hao tổn nhỏ, thậm chỉ bởi vì một trận chiến này mà thu được lợi ích rất lớn. Hôm nay bọn chúng lại có được Hỏa Phương Văn Thư, rất có khả năng sẽ nhất thống được Chư Tinh Quần Đảo.

Một vị cận thần mở miệng.

Giang Hán quốc chủ cũng nhíu mày, trầm ngâm nói:

- Điều này rất có khả năng. Bất quá cũng chỉ là khả năng mà thôi. Chư Tinh Quần Đảo từ sau thời thượng cổ đã lâm vào nội chiến. Tuy rằng thế lực Thư gia phong quang vô lượng, nhưng cũng sẽ để lại tai họa ngầm. Bọn hắn quân lực cường thịnh, viễn siêu nội chính kinh tế của bản thân. Nếu dốc hết binh lực, chỉ sợ sẽ là một đóa phù dung sớm nở tối tàn. Huống hồ bọn hắn còn có một tai hại lớn nhất… Ha ha, không cần quá để ý. Thành lập quan hệ ngoại giao thì vẫn có thể.

- Vâng, quốc chủ.

…

- Giao lưu thư viện?

Trong Thư gia thành, Sở Vân khải hoàn trở về chưa được ba ngày, đã nhận được một phong thư. Đây là bức thư do chính tay Bạch Mi đan sư viết, trong thư đề cập đến chuyện giao lưu hội giữa các thư viện, cũng mời Sở Vân quay về, đại biểu cho Thiên Ca Thư Viện, tham gia giao lưu hội. Trong Tinh Châu có hơn một ngàn thư viện, phân bố rải rác ở khắp nơi, Thiên Ca Thư Viện cũng chỉ là một trong số đó. Mục đích của thư viện là bồi dưỡng ra nhân tài, cứ hai năm lại có một lần giao lưu, dùng phương thức cạnh tranh để thúc đẩy tố chất tổng hợp của mỗi thư viện.

- Đúng là không phải lúc mà!

Sở Vân thở dài một tiếng, đặt phong thư qua một bên. Hắn nhíu mày, nói với người đưa tin.

- Sắp tới ta có việc gấp cần ra ngoài một chuyến, có lẽ sẽ không thể tham gia giao lưu hội được.

- Sao lại không đúng lúc như vậy?

Ngữ khí người đưa thư gấp gáp, nói:

- Xin ngài suy nghĩ lại. Giao lưu hội giữa các thư viện cũng không phải đơn giản như biểu hiện bên ngoài!

- A?

- Mỗi một lần giao lưu hội, đều sẽ điều chỉnh bài danh của từng thư viện. Chuyện này ảnh hưởng trực tiếp đến vinh dự cùng lợi ích của bản thân thư viện. Đồng thời đối với mỗi thư sinh mà nói, cũng là thời cơ tốt nhất để học tập tinh túy của các thư viện khác.

Người đưa tin kiên nhẫn giải thích. Đổi lại là một người khác, tuyệt đối sẽ không có loại đãi ngộ này. Nhưng hôm nay, Sở Vân vinh dự đăng tên trên Dị Sĩ bảng, thiên tư trác tuyệt đã được thế nhân công nhận. Hơn nữa địa vị cùng lực ảnh hưởng của Thư gia đã hoàn

toàn khác xa ngày xưa. Bởi vậy thái độ của người đưa tin cung kính giải thích cũng phi thường để tâm.

- Thì là là vậy, không ngờ lại có chuyện này!

Sở Vân nghe xong, mới biết tại sao hội giao lưu lại vô cùng quan trọng, không chỉ đối với thư viện, mà ngay cả đối với mỗi một vị thư sinh. Liên Minh Thư Viện là nơi quản lý chung toàn bộ các tổ chức thư viện trong Tinh Châu. Điểm này, Sở Vân biết. Nhưng hắn không biết, trong giao lưu hội, các thư sinh có thể thông qua danh nghĩa giao lưu, học tập tinh túy của các thư viện khác. Ví dụ như trấn viện chi bảo của Thiên Ca Thư

Viện — pháp môn thanh ngự tuyệt phẩm "Chấn Cửu Tiêu".

Cơ hồ mỗi một thư viện, đều có trấn viện chi bảo riêng. Có pháp môn ngự yêu, có đan phương, có pháp môn luyện binh, có yêu thú kỳ diệu, đặc sắc… Chỉ cần Sở Vân tham gia giao lưu hội, với thực lực của hắn, hoàn toàn có thể chiếm cứ một danh ngạch học tập nội dung tinh túy trấn viện chi bảo của các thư viện khác. Bất quá sau khi nghe xong tình hình cụ thể, Sở Vân vẫn như cũ không một chút do dự nào, trực tiếp cự tuyệt.

- Thật có lỗi! Nếu không phải có việc cấp bách, nhất định ta sẽ tham gia giao lưu hội lần này. Việc này rất trọng yếu, ta sẽ cố gắng nhanh chóng xử lý nó, sau đó lập tức quay về tham gia giao lưu hội.

- Như vậy…

Người đưa tin thở dài một tiếng, khom người thỉnh cầu.

- Đã như thế, tại hạ cũng không cưỡng cầu. Bất quá giao lưu hội đối với Thiếu đảo chủ mà nói, tuyệt đối là một cơ hội cực lớn. Ai, hy vọng ngài có thể về kịp.

- Các hạ không ngại khổ cực đến đây đưa tin. Không bằng lưu lại Thư gia đảo nghỉ ngơi vài ngày?

Sở Vân khách khí nói. Đối với Thiên Ca Thư Viện, hắn rất có cảm tình. Đại biểu cho thư viện tham gia giao lưu hội cũng là vinh quang của bản thân.

- Không được! Tại hạ xin cáo từ, nếu Sở thiếu đảo chủ không tham gia lần giao lưu hội này, thực sự là đáng tiếc! Trên dưới thư viện đều trông mong hy vọng vào ngài…

Người đưa tin lại nói thêm vài câu, thấy Sở Vân vẫn bất động, lúc này mới thở dài lui xuống.

- Trong trí nhớ, truyền thừa Vạn Thú Vương sẽ mở ra trong khoảng thời gian này. So với truyền thừa của Vương giả, thư viện giao lưu hội cũng không trọng yếu.

Sau khi người đưa tin rời đi, Sở Vân cũng không có đứng dậy mà ngồi im ở trên ghế, trong nội tâm đang tự hỏi

- Giao lưu hội hai năm lại có một lần, hơn nữa trấn viện chi bảo của thư viện khác cũng không dễ dàng gì học được. Huống hồ thời gian có hạn, so với truyền thừa của cường giả Vương cấp hoàn toàn không là thứ gì đáng kể. Tuy ta rất muốn thay Thiên Ca Thư Viện tham gia giao lưu hội, nhưng chuyện trên đời vốn đã không hoàn mỹ, nhất định phải bỏ ra mới có thể thu về.

Có được có mất mới là nhân sinh thường tình. Thiên địa không thể nào quay xung quanh một người, có lẽ đạo lý này rất nhiều thiếu niên thiên tài đều không hiểu

được, nhưng đã sống qua một kiếp người, Sở Vân vô cùng thấm thía điều này.

- Kiếp trước, truyền thừa Vạn Thú Vương là bảo tàng đầu tiên ta chính thức thăm dò. Đáng tiếc, lúc ấy bởi vì thực lực không đủ, lại thiếu khuyết tin tức mấu chốt, hoàn toàn chỉ có thể đóng vai một người qua đường, không có bất cứ một chút thu hoạch gì.

Điểm mấu chốt là truyền thừa của Vạn Thú Vương nằm sâu ở bên trong Khu rừng vô tận thuộc Dao Sơn quốc. Chỗ đó sương mù dày đặc, cổ thụ che trời, hoàn cảnh phức tạp, yêu thú đa dạng, cực kỳ dễ mất phương hướng. Còn nhớ kiếp trước, ta bị lạc ở trong đó bảy ngày, thiếu chút nữa mất mạng, may mắn được một vị du hiệp của một môn phái tam lưu cứu giúp, mới giữ được cái mạng nhỏ.

Tỉ mỉ hồi tưởng lại, Sở Vân cảm khái vạn phần. Hôm nay bản thân có ký ức trọng sinh, thực lực cũng đã vượt xa kiếp trước. Lúc này đây, truyền thừa Vạn Thú Vương lại khiến cho hắn phi thường chờ mong.

Ba ngày sau, bến tàu Thư gia.

- Xuất môn vạn sự cần cẩn thận. Có đôi khi vũ lực cũng phải là phương pháp giải quyết phiền toái tốt nhất, nhưng cũng không thể để mất uy phong của bản thân. Nên đánh thì đánh, chọc phải phiền toái không giải quyết được, phụ thân sẽ thay con giải quyết. Phải nhớ con là Thiếu đảo chủ Thư gia!

Sắp chia tay, Thư Thiên Hào vỗ vỗ bả vai Sở Vân, trong ánh mắt lộ ra vẻ chờ đợi cùng vui mừng.

Sở Vân cười rộ lên nói.

- Phụ thân người cứ an tâm. Bất quá trước khi đi hài nhi có vài việc muốn thương lượng cùng người.

- Nói đi ta đang nghe.

Thần sắc Sở Vân trở nên nghiêm túc.

- Tuy rằng Thư gia chúng ta đánh bại liên quân, đạt được đại thắng, quân dung đệ nhất, danh tiếng cực lớn, không người nào dám đụng chạm. Nhưng phía sau phong quang lại là tai hại cực lớn. Thứ nhất, chiến tranh liên miên, đã khiến cho khố tàng Thư gia cạn kiệt. Chỉ có nghỉ ngơi dưỡng sức, mới là đạo lâu dài. Thứ hai, chúng ta không có cường giả chân chính tọa chấn. Trong Tinh Châu, một thế lực được coi là chân chính cường đại, ít nhất phải có được một vị cường giả Vương cấp tọa chấn. Bằng không mà nói, cho dù thế lực khổng lồ như thế nào, cũng chỉ là phù vân mà thôi.

- Ha ha!

Sở Vân còn chưa nói xong, Thư Thiên Hào đã nhịn không được cười ha hả.

- Quả nhiên ánh mắt con ta nhìn xa trông rộng, không bị thắng lợi làm cho mê muội, thân ta là nghĩa phụ đối với con lại càng thêm yên tâm. Không sai, sau trận đại thắng, rất nhiều người đều hy vọng ta thuận thế xưng vương, thành lập quốc gia, tiến thành nhất thống Chư Tinh Quần Đảo. Đáng tiếc, bọn họ chỉ thấy được phong quang trước mắt mà không trông thấy tai hại phía sau. Quốc gia đâu dễ dàng thành lập như vậy? Bên trong Tinh Châu vô số hải đảo, vô số anh hùng hào kiệt, nhưng quốc gia lại chỉ có mười lăm. Hừ hừ…

Lời này của Thư Thiên Hào khiến cho một vài tướng lãnh phía sau ngượng ngùng, xấu hổ không thôi. Trong số đó, đa số là tướng lãnh Viêm gia. Tộc nhân của Thượng cổ ngũ tộc đều lấy việc nhất thống Chư Tinh Quần Đảo, thành lập quốc gia là mục tiêu suốt đời. Đại thắng lớn như thế, khiến cho rất nhiều người cảm thấy lâng lâng, thậm chí một vài cá nhân còn xuất hiện tư tưởng coi trời bằng vung.

Cuộc nói chuyện ngày hôm nay giữa hai phụ tử Sở Vân cùng Thư Thiên Hào, giống như là một chậu nước lạnh, khiến cho đám người này lập tức bình tĩnh lại.

- Thiếu chủ yên tâm, kỳ thực trước đó, đảo chủ đã triệu kiến thuộc hạ thương lượng đối sách, hôm nay đã có quyết sách.

Nhan Khuyết đứng ở một bên cười.

- A? Là quyết sách gì?

Sở Vân chợt cảm thấy hứng thú. Hắn thừa nhận Nhan Khuyết có được thiên phú cùng lĩnh ngộ cực cao trong việc nội chính.

Nhan Khuyết chỉ nói sáu chữ.

- Quảng tích lương, hoãn xưng vương!

- Tốt cho sáu chữ thần diệu!

Sở Vâng nghe vậy, hai mắt lập tức sáng ngời, khen không dứt miệng.

- Bất quá, tuy là như thế, nhưng quân bị vẫn không thể lười biếng. Hoàng Hiếu, chuyện này phải nhờ cậy ngươi rồi!

Sở Vân ngẫm nghĩ, sau đó lại dặn dò.

Võ tướng thủ tịch Thư gia, cũng là vị đại tướng danh chấn Chư Tinh Quần Đảo ngày hôm nay, Hoàng Hiếu lập tức cung kính nói:

- Thuộc hạ nguyện dốc hết sức mình!

- Tốt! Phụ thân, hài nhi cáo từ! Chư vị, cáo từ!

Sở Vân rốt cục cũng yên lòng, bước lên đội thuyền rời đi.

...

Dao Sơn quốc là quốc gia lân lận Chư Tinh Quần Đảo, địa hình đa số là núi rừng, diện tích rộng lớn, có được hơn một trăm toà sơn thành, là quốc đảo cỡ lớn. Bất quá nếu Chư Tinh Quần Đảo có thể thống nhất, cũng sẽ có hơn một trăm tòa hải đảo cấp thành. Diện tích tương đương với những quốc đảo lớn như Dao Sơn quốc.

Vùng biển Tinh Châu vô cùng rộng lớn, mặc dù được bảo thuyền của Thư gia hộ tống, cũng phải mất ba ngày ba đêm, mới có thể đưa Sở Vân đến biên cảnh Dao Sơn quốc. Sở Vân bước vào lãnh địa của Dao Sơn quốc, đầu tiên là tiến vào một tòa sơn thành ở phụ

cận, sau đó chi ra không ít địa sát thạch tệ, đi qua rất nhiều bảo thạch mật môn mới có thể xâm nhập sâu vào bên trong quốc thổ của Dao Sơn quốc, tiếp cận mục tiêu của chuyến đi lần này, khu rừng vô tận.

Núi non trùng điệp, tầng tầng lớp lớp. Rừng rậm xanh biếc, cành lá sum suê. Nơi rừng núi hoang dã như thế này, rất hiếm thấy vết chân người. Mặt trời chói chang, mang dương quang phủ xuống khắp mọi nơi. So với tiết trời oi bức, hầm hầm phía bên ngoài, không khí bên trong núi rừng lại vô cùng mát mẻ, tràn đầy khoan khoái.

Bên trong một khu rừng rậm rạp, xuất hiện hai thân ảnh đang chậm rãi di chuyển.

Một người trong số đó thân hình vạm vỡ, mắt sáng như sao, anh tư bộc phát. Từ cách ăn mặc cùng với trang bị trên thân dường như là một vị du hiệp. Phía trước hắn là một vị hồ nữ. Nàng một thân bạch y, mái tóc đen xõa dài, tung bay trong gió đổ xuống như thác nước, mắt ngọc mày ngài, da thịt như tuyết như

ngọc, cánh tay thon dài như ngó sen, đôi chân nhỏ giẫm lên hai hỏa cầu, nâng nàng lơ lửng ở trên không trung.

Nàng nhẹ nhàng phiêu du, đi ở phía trước mở đường. Chốc chốc bờ môi anh đào khẽ mở, phun ra một đạo phong nhận, chặt đứt dây leo cản đường. Đôi khi, nàng lại vẫy vẫy cánh tay nhỏ, hàn khí đông cứng lại hình thành một băng kiều bắc qua khe núi, hoặc là vung vẩy hồ vĩ bắn ra bạo liệt đan hỏa đánh tan tảng đá cản đường ở phía, đả thông một lối đi.

Hai người này chính là Sở Vân và Thiên Hồ.

- Chủ nhân,Thần Huy đói bụng….

Đi một hồi lâu, Thiên Hồ bỗng nhiên quay đầu lại, chiếc miệng nhỏ của nàng khẽ cong lên, đôi mắt trong trẻo, lung linh, bao phủ một tầng hơi nước ngước nhìn về phía Sở Vân.

- Hình như là đã đi cả buổi rồi!

Sở Vân ôm bụng, cũng cảm thấy bên trong rỗng tuếch.

- Cũng tốt, nghỉ ngơi một chút, ăn vài thứ đã!

Tuy có thể sử dụng Hồng Yêu không màu để phi hành, nhưng Sở Vân không làm như vậy. Bộ hành trong thâm sơn cũng là một loại tu luyện.

- Ha ha, vừa vặn phía trước có một tảng đá. Chủ nhân, chúng ta qua đó ngồi đi!

Hai mắt thiếu nữ Thiên Hồ chợt tỏa sáng, hô lên một tiếng, rất nhanh đã bay tới bên cạnh cự thạch. Duỗi ngọc thủ ra, dùng làn váy trắng noãn bắt đầu lau chùi cự thạch.

- Thần Huy, đừng lau. Bẩn hết váy rồi!

Sở Vân nói.

- Dạ! Chủ nhân!

Thiếu nữ gật gật đầu nhưng ngọc thủ vẫn không dừng lại, rất nhanh đã lau chùi sạch sẽ cự thạch. Lúc này nàng mới đứng lên nói.

- Chủ nhân, mời ngồi!

- Đã nói bao nhiêu lần rồi, không cần chiều chuộng ta đến như vậy. Một vài vết bẩn cũng không phải là chuyện gì.

Sở Vân bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Linh tính của hồ yêu hoàn toàn vượt quan yêu thú tầm thường. Thiên Hồ lại là yêu thú tuyệt phẩm, bộ dáng biểu hiện ra ngoài, không khác gì một thiếu nữ nhân loại mười một, mười hai tuổi.

- Không sao đâu, chủ nhân! Y phục của Thần Huy chỉ cần gột qua một lát là sạch sẽ ngay mà.

Thiếu nữ Thiên Hồ cười hì hì, hoàn toàn không để ý đến việc trên chiếc váy trắng tinh của nàng đã xuất hiện một vết bẩn thật lớn.

361. Chương 3 : Chủ Nhân Cho Ăn

Chương 3 : Chủ nhân cho ăn

Sau khi yêu thú tấn thăng lên đến cấp độ Linh Yêu, đã có thể hóa thành hình dáng của nhân loại. Y phục trên thân, chính là do lớp da lông phía bên ngoài biến thành. Váy áo đối với thiếu nữ Thiên Hồ mà nói chính là bộ lông trắng như tuyết bên ngoài của nàng. Đích thực chỉ cần gột qua một chút là lại có thể sạch sẽ.

- Ăn những đan dược này đi.

Sở Vân lấy ra một lọ đan dược, mở nắp bình đổ ra ba viên.

- Chủ nhân cho ăn!

Thần Huy ngả vào bờ vai Sở Vân, ngẩng đầu lên, đôi mắt mở to, hé chiếc miệng anh đào ra, hình dáng vô cùng kiều mị, xinh đẹp.

- Ha ha!

Sở Vân cười rộ lên. Quan hệ giữa yêu thú cùng chủ nhân càng mật thiết, yêu thú sẽ càng làm nũng.

- Hài tử tinh nghịch này!

Hắn duỗi ngón tay ra, vuốt vuốt chiếc mũi tinh xảo nhỏ nhắn của thiếu nữ Thiên Hồ, làm cho nàng cười lên một tiếng. Lúc này mới đưa viên đan dược màu đỏ vào trong chiếc miệng nhỏ nhắn của nàng. Đan dược vừa vào trong miệng đã tan ra, viên đan dược này là lương đan được luyện chế dành riêng cho yêu thú, được điều chế từ một vài loại dược tài rất đắt giá. Đây chính là chỗ tốt khi sau lưng có thế lực. Đổi lại là kiếp trước, Thiên Hồ sao có thể được ăn những loại lương đan cao cấp như thế này?

Bất quá, đối với loại lương đan này, Sở Vân vẫn có chút không vừa ý.

- Tuy loại đan dược trung đẳng này đã là một trong những thứ tốt nhất trên thị trường. Nhưng hiệu quả vẫn không thể so sánh cùng đan dược thượng đẳng. Nếu như lần này có thể đạt được truyền thừa của Vạn Thú vương, như vậy có thể nuôi dưỡng yêu thú của mình bằng Thanh Đà đan rồi.

Vạn Thú Vương đã từng là cái tên được truyền tụng khắp nơi, là cường giả Vương cấp trấn áp một phương. Hắn am hiểu nhất là chỉ huy yêu thú, tất cả yêu vật thủ hạ của hắn đều là yêu thú, không có một yêu thực hoặc một kiện yêu binh nào. Hắn chính là vị tổ sư khai sáng ra lưu phái yêu thú. Đối với việc đào tạo yêu thú, hắn có những kiến giải rất độc đáo. Nhất là lương đan bồi dưỡng yêu thú, hắn đều dùng Thanh Đà đan phẩm cấp thượng đẳng. Yêu thú phục dụng loại đan dược này có thể đào thải tạp chất ra khỏi thân thể, tinh lọc tố chất bản thân, đề thăng lực lượng cùng gân cốt.

- Theo trí nhớ, trong truyền thừa của Vạn Thú Vương không chỉ có đan phương Thanh Đà đan, hơn nữa cũng không thiếu trứng yêu thú kỳ lạ. Ngoài ra còn có tiên nang Tự Tại Sơn của Vạn Thú Vương, đây chính là một chiếc tiên nang thượng đẳng!

Tại Tinh Châu, tiên nang hạ đẳng là phổ thông nhất. Tiên nang trung đẳng đã là thứ có tiền mà không mua được, chỉ cần lấy được, cơ hồ sẽ không ai mang ra bán cả. Còn tiên nang thượng đẳng, trong vạn không có một, cực kỳ hi hữu. Thường thường chỉ có cường giả đỉnh phong mới có thể sở hữu tiên nang thượng đẳng trong tay. Chẳng qua trên người Sở Vân bây giờ lại có đến hai chiếc tiên nang trung đẳng, một chiếc tiên

nang thượng đẳng. Tiên nang thượng đẳng tự nhiên là Tinh Hải Long Cung. Tiên nang trung đẳng, một chiếc là Hoa Điền Thác, chiếc còn lại là Hồng Kim Thiên Quan

Đại, đều cướp từ trên tay Thiết Ngao trong chuyến đi Thải Hồng Đảo. Chỉ là tiên nang, cũng là một loại yêu binh. Tuy rằng đã cướp được, nhưng không có cách nào đổi chủ.

Thẳng cho đến khi về tới Thư gia đảo, Du Nha đại sư tự mình xuất thủ, phí mất bảy ngày bảy đêm, mới có thể chặt đứt liên hệ linh quang giữa tiên nang cùng Thiết Ngao.

Sở Vân sau khi đoạt được cũng có chút kinh ngạc, không ngờ lại là hai chiếc tiên nang trung đẳng. Khó trách vì sao lúc ấy sắc mặt Thiếu đảo chủ Thiết gia lại tái nhợt như vậy.

Trong đó, tiên nang Hoa Điền Thác có không gian bên trong rộng lớn, có được ba mẫu lương điền. Hoàn cảnh rất phù hợp để gieo trồng yêu thực. Mà Hồng Kim Thiên Quang Đại thì thoang thoảng một luồng khí tức của Trấn Yêu Tháp. Theo suy đoán của Sở Vân, Thiết Ngao đã từng dùng chiếc tiên nang này để mang theo Trấn Yêu Tháp. Mà hôm nay bị Sở Vân đoạt tới, lại dùng để mang theo Thiên Hồ. Sau khi nhìn thoáng qua tiên nang bên hông, Sở Vân lại chuyển dời ánh mắt lên trên người thiếu nữ Thiên Hồ.

- Thần Huy, mấy ngày này để nàng mở đường, nhiều lần sử dụng đạo pháp hạ đẳng, trung đẳng, có được thu hoạch gì không?

- A, dường như là thành thục hơn. Có thể thu, phát một cách rất tự nhiên. Hơn nữa người ta còn có cảm giác, nếu sử dụng lại Diệt Thế Hồng Liên, nhất định sẽ càng thêm thoải mái!

Tấn thăng đến Linh Yêu, yêu thú có thể mở miệng nói chuyện. Đối với ngự yêu sư không chế yêu thú, việc tìm hiểu rõ yêu thú sẽ càng thêm tiện lợi.

- Rất tốt, những ngày này nàng tiến bộ rất lớn. Bất quá Thần Huy, nàng phải nhớ kỹ, khi thời cơ thích hợp phải sử dụng đạo pháp thích hợp, đây mới thực sự là chiến đấu trí tuệ. Tuy rằng đạo pháp chia làm tứ đẳng, nhưng cũng không phải uy lực đạo pháp càng lớn thì càng tốt.

Sở Vân chỉ điểm.

- Vâng, lời dặn của chủ nhân, Thần Huy nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng!

Thiếu nữ Thiên Hồ liên tục gật đầu, ánh mắt lấp lánh dường như vừa mới ngộ ra điều gì.

Yêu thú đạt đến giai đoạn Linh Yêu có thể tự chủ chiến đấu. Bất quá phong cách chiến đấu, vẫn tuân theo phương hướng đào tạo của ngự yêu sư từ trước đó. Bởi vậy Linh Yêu hoang dã, mặc dù thu phục được, nhưng khi tiến hành chiến đấu thường thường sẽ không ăn

khớp cùng với ngự yêu sư. Phong cách chiến đấu của chúng đã được cố định. Muốn cải biến phong cách này, còn khó hơn nhiều so với việc bồi dưỡng từ nhỏ. Cho nên yêu thú được ngự yêu sư bồi dưỡng, đào tạo từ lúc còn nhỏ, có được sức chiến đấu cao hơn yêu thú phổ thông rất nhiều.

- Trong thâm sơn cũng có không ít Linh Yêu chiếm cứ một ngọn núi làm địa bàn. Điều kiện tốt như vậy, hoàn toàn có thể để cho Thiên Hồ tiến hành huấn luyện tự chủ chiến đấu. Chỉ cần Thiên Hồ có thể tự chủ chiến đấu, tinh lực của ta sẽ được giải phóng, có thời gian rảnh rỗi để đào tạo những yêu vật khác.

Sở Vân vừa ăn lương khô, vừa vạch ra kế hoạch.

Ầm!

Đúng lúc này một tiếng nổ thật lớn như sét đánh bên tai truyền đến. Trong lúc nhất thời Sở Vân cảm thấy cự thạch dưới thân lắc lư.

- Chuyện gì vậy?

Hắn ngẩng đầu lên, chỉ thấy phía xa xa khói bụi mờ mịt, cuộn thẳng lên trời. Trong đám khói bụi, có một đầu yêu thú hình người khổng lồ, dần dần lộ ra. Đầu yêu thú này cao như một ngọn núi, toàn thân được phủ một bộ lông dài màu xanh đen. Nó có mặt người, nhưng là mặt xanh nanh vàng, làn da trên khuôn mặt nhăn nhúm giống như là của một vị lão nhân. Một đôi mắt sáng quắc, lộ ra hung sát khí. Thân thể của nó giống như là vượn núi, hùng tráng, vạm vỡ

362. Chương 4 : Thiếu Nữ Khả Ái Tiểu Phi Yến (thượng)

Chương 4 : Thiếu nữ khả ái Tiểu Phi Yến (thượng)

- Sơn Tiêu đẳng cấp Linh Yêu!

Sở Vân khẽ nói ra lai lịch của yêu thú này.

Sơn Tiêu là một loại yêu thú hình thành từ thạch tinh trong thâm sơn. Đừng nhìn nó giống như tinh tinh, kỳ thực thân thể của nó đều được ngưng tụ từ đất đá, không hề có huyết nhục, gân cốt. Nó là yêu thú hành thổ thuần túy, lực phòng ngự cực kỳ trác tuyệt.

Nhất là trong thâm sơn, nó lại có thể mượn nhờ thổ nguyên khí dồi dào từ rừng núi, có được ưu thế sân nhà cực lớn.

Rống!

Sơn Tiêu mở chiếc mồm rống như chậu máu phát ra tiếng gào thét tràn đầy phẫn nộ.

Lập tức thiên hôn địa ám, cát đá bay loạn xạ, tiếng gầm cực lớn thôi động không khí hình thành cự phong. Cây cối tươi tốt trong cánh rừng bao la bạt ngàn chập chờn theo cơn gió, vô số chim thú bay loạn khắp nơi.

Cự phong ập xuống, Sở Vân đứng thẳng ở trên cự

thạch, vạt áo như chiến kỳ, phất phới bay. Mái tóc đen sau lưng cuồng loạn, trong mắt chợt lóe tinh mang.

- Kỳ quái, Sơn Tiêu là loại yêu thú quanh năm ngủ say bên trong thâm sơn. Nếu không phải là sơn băng địa liệt kinh động đến, nó sẽ không xuất hiện. Sao tự dưng lại đùng đùng nổi giận thế kia? Không tốt, nó đang hướng đến chỗ này.

Đại địa chấn động, sơn loan run rẩy. Sơn Tiêu đẳng cấp Linh Yêu giống như một tòa núi nhỏ màu xanh đen, gấp rút xông về phía Sở Vân.

- Cũng tốt, mượn đầu Linh Yêu hoang dã này tiến hành huấn luyện chiến đấu. Thần Huy, ứng chiến. Lúc này cùng dĩ vãng bất đồng, ta sẽ không chỉ huy nàng. Chiến đấu như thế nào, tất cả đều phải dựa vào một mình nàng.

Sở Vân chợt nhìn thiếu nữ Thiên Hồ ra lệnh.

Thần Huy lần đầu tiên nhận được loại mệnh lệnh như vậy, trong mắt lóe lên một tia do dự nhưng lập tức được thay thế bởi chiến ý dâng chào.

- Vâng, chủ nhân!

Thiếu nữ Thiên Hồ đạp dưới chân hai đan hỏa luân, nhất phi trùng thiên.

Đây vốn là đạo pháp "Tẩu Hỏa Phi Thiên", hôm nay Thiên Hồ đã có hồ vĩ (đuôi hồ ly) hành phong, bản thân có thể mượn sức gió, bay lượn trên bầu trời, lại được môn đạo pháp này gia trì, tốc độ nhanh như tên bắn, thoáng chốc đã tiếp cận Sơn Tiêu.

Rầm rầm rầm!

Ngón tay nàng khẽ vẫy, lập tức sáu loại đạo pháp kim, mộc, thủy, hỏa, thổ phong, điên cuồng công kích lên thân thể khổng lồ như một ngọn núi của Sơn Tiêu, tỏa ra vô số ánh lửa cùng tro bụi. Trong lúc nhất thời, Sơn Tiêu vốn đang cuồng bạo lập tức bị nhấn chìm trong ánh sáng chói mắt từ phát ra từ đủ loại đạo pháp.

- Tồn tại ngang hàng cùng ta, đây không phải địa bàn của ngươi. Sơn Tiêu đại nhân ta phẫn nộ, không phải là nhằm vào ngươi. Ngươi có thể đi.

Trong tiếng nổ mạnh liên miên bất tuyệt chợt truyền ra thanh âm trầm thấp, nặng nề của Sơn Tiêu.

Thiên Hồ được Sở Vân nuôi dưỡng từ nhỏ, phong cách chiến đấu của nàng cũng mang theo bóng dáng của Sở Vân. Cuồng mãnh bạo liệt, vừa khai chiến lập tức điên cuồng công kích, khí thế vô cùng hung mãnh. Cho dù Sơn Tiêu là địa đầu xà nơi này, cũng bị đánh cho không ngóc đầu lên được, không thể không nhận thua. Nói chung, yêu thú tuyệt phẩm tồn tại đồng cấp, vẫn phân biệt ra sức chiến đấu cao hay thấp. Sơn Tiêu là yêu thú

tư chất thượng đẳng, nhưng trước mặt Thiên Hồ tư chất tuyệt phẩm, vẫn bị đánh cho không có lực hoàn thủ.

- Không được đây là mệnh mệnh của chủ nhân, Thần Huy phải chấp hành đến cùng. Sơn Tiêu ngươi giác ngộ đi!

Thiên Hồ quát nhẹ, thanh âm mềm mại, vang vọng khắp núi rừng.

- Rống! Khinh người quá đáng!

Sơn Tiêu trong cơn giận dữ, kiên trì ngăn cản từng đợt công kích đạo đạo pháp của Thiên Hồ, song chưởng mở ra, thổ nguyên khí cuồn cuộn kéo đến ngưng tụ thành một khối cự thạch hình tròn.

Cổn thạch phi nham!

Khối cự thạch như một tòa núi nhỏ bị Sơn Tiêu mạnh mẽ ném ra. Cự thạch cắt ngang không khí, gào thét bắn tới thiếu nữ Thiên Hồ Thần Huy.

Diệt Thế Hồng Liên!

Thiên Hồ không hề sợ hãi, nàng kế thừa phong cách chiến đấu của Sở Vân. Bắt đầu khởi động yêu nguyên toàn thân, chiếc miệng nhỏ khẽ hé, phun ra một đóa hồng liên cỡ nhỏ. Hồng liên trông rất sống động, xẹt

qua bầu trời kéo theo một một đạo hồng quang vô cùng xinh đẹp. Uy lực của đạo pháp tuyệt phẩm cường đại đến cực điểm, rất nhanh hỏa nguyên khí xung quanh đã bị hồng liên hấp thụ sạch sẽ. Hồng liên nhanh chóng phóng đại lên, chẳng mấy chốc đã to bằng một chiếc chiến xa. Nó hung hăng va vào tảng cự thạch, sau đó ầm, một tiếng nổ cực lớn vang lên. Thế bay của cự thạch bị chặn đứng, bề ngoài hiện ra vết rạn nứt, hỏa diễm màu hồng nóng bỏng từ trong khe hở phún xạ ra. Rất nhanh cự thạch đã nổ tung, đất đá bị thiêu cháy bắn ra khắp bốn phía.

Vốn núi rừng xanh biếc chợt xuất hiện một tầng đỏ thẫm.

Trên mặt Sở Vân cũng bị chiếu rọi một tầng ánh lửa. Trong mắt hắn lộ ra biểu tình vui vẻ, so với lực công kích của đạo pháp Diệt Thế Hồng Liên trong trí nhớ, lần công kích này khiến hắn phi thường hài lòng. Thiên Hồ trải qua mấy ngày huấn luyện, lực khống chế đối với các loại đạo pháp đã được gia tăng rất lớn, đã có thể tùy úy khống chế uy lực của Diệt Thế Hồng Liên.

- Rất tốt! Thiên Hồ mười phần linh, đã hiểu được lời ta dặn nó lúc trước. Chỉ có tùy tâm khống chế được lực lượng cường đại, mới chân chính là cường đại.

Sơn Tiêu lại càng hoảng sợ, Cổn Thạch Phi Nham là đòn sát thủ của hắn, là đạo pháp công kích lợi hại nhất trong tay hắn. Không ngờ trước mặt vị kia lại bị phá hủy một cách dễ dàng đến như vậy.

- Thiên Hồ! Ngươi là Thiên Hồ!

Nó nhận ra thân phận của Thần Huy, ý chí chiến đấu lại càng yếu ớt.

- Đừng đánh, lần này coi như là Sơn Tiêu ta có mắt không tròng!

Sơn Tiêu lập tức muốn chạy trốn, Thiên Hồ vẫn không bỏ qua.

- Ngươi không thể đi, mệnh lệnh của chủ nhân, không được trái lời.

Giọng nàng dịu dàng lời nói nhỏ nhẽ, một thân váy áo trắng tinh, phấn quang mềm mại, thanh thuần đáng yêu. Nhưng trên thực tế lại vô cùng dũng mãnh, đủ loại đạo pháp liên tiếp được tung ra. Chỉ cần sức lực một cũng tạo thành vô số lưới hỏa lực. Phong nhận, đan hỏa, băng hoàn, phi thạch, đủ loại đạo pháp bộc phát ra ánh sáng chói lọi, hình thành một thể, khí thế hào hùng, nguy nga tráng lệ. Hôm nay Thiên Hồ chỉ có hành

hỏa cùng hành thủy, nhưng được đạo pháp Tăng Quang Thiêm Thải tăng phúc, khiến cho các loại đạo pháp phổ thông trung đẳng hạ đẳng cũng đạt tới uy lực của nửa

tuyệt phẩm. Thành tựu của Thiên Hồ trong việc phát ra đạo pháp công kích, đã được thể hiện một cách rất rõ ràng.

Tuy Sơn Tiêu có chiến lực Linh Yêu nhưng bị đánh đến không hề có lực hoàn thủ.

Không thể không vận dụng đạo pháp độn thủ, rút lui vào bên trong lòng núi.

363. Chương 5 : Thiếu Nữ Khả Ái Tiểu Phi Yến (hạ)

Chương 5 : Thiếu nữ khả ái Tiểu Phi Yến (hạ)

- Không được!

Ngọc thủ của Thần Huy lập tức tách ra, chân đạp hai đóa đăng lung hỏa đan, dáng người như vũ, uyển chuyển linh lung. Một đóa hồng liên từ từ hình thành trong tay nàng, còn chưa phát ra, uy lực khủng bố đã tản mát ra khắp phiến sơn mạch này.

- Trời ạ! Uy lực như vậy!

Sơn Tiêu phát ra tiếng kêu run như cầy sấy. Hắn hoảng sợ nhìn về phía đóa hồng liên này, nội tâm tràn đầy cảm giác khủng bố, không khác gì lần cửu tử nhất sinh khi bản thân phải độ Linh Yêu kiếp. Đây là một kích toàn lực của Thiên Hồ, Sơn Tiêu mắt thấy hồng liên, lập tức như kiến bò trên trong nóng, tốc độ độn thổ mạnh mẽ đề thăng gấp đôi.

- Mà thôi, Thần Huy quay về đi!

Sở Vân rốt cục cũng mở miệng. Coi như đóa hồng liên này đánh xuống, cũng chỉ khiến cho đầu Sơn Tiêu này bị trọng thương, chứ không thể ngăn cản được nó chạy trốn.

Đóa hồng liên đang xoay tròn trên ngón tay thiếu nữ một lần nữa hóa thành hỏa nguyên khí, sau đó thu vào bên trong thân thể nàng, như yến về tổ. Lực khống chế của Thần Huy đối với đạo pháp, đích xác khiến Sở Vân rất vừa ý. Những ngày khổ tu này cũng không uổng phí. Nếu như đổi lại là lúc trước, đạo pháp tuyệt phẩm như vậy, chỉ có thể phát không thể thu.

- Đáng tiếc không có chân chính đánh bại nó.

Thiếu nữ Thiên Hồ khẽ vểnh miệng lên, có chút không cam lòng.

Sở Vân cười, an ủi nàng vài câu. Tâm tư Thần Huy thuần khiết ngây thơ, lập tức bắt đầu vui vẻ trở lại. Kỳ thật Sở Vân cũng là bất đắc dĩ. Hôm nay tu vi của Thiên Hồ tịnh tiến, linh quang trong cơ thể tăng phúc rất nhanh, khiến cho trình độ khống chế của Sở Vân đã đạt đến cực hạn. Ngẫm lại, Sở Vân đã có trong tay hai đầu Linh Yêu Thiên Hồ cùng Túy Tuyết Đao, bốn đầu Đại Yêu Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, Hoàn Chuyển Đan

Nguyên Thụ, Hồng Yêu không màu, Cụ Phong Cung, hơn nữa còn có tiểu yêu Nguyệt Thố.

Trừ những thứ đó ra, còn có các loại yêu vật khí vận, ba chiếc tiên nang, Đại Yêu binh Bạch tiểu thánh khí phổ thu về từ trong tay Du Nha đại sư… Khống chế Linh Yêu cùng những Đại Yêu này khiến cho Sở Vân có cảm giác linh quang của bản thân đã đạt đến cực hạn.

Yêu vật thủ hạ nếu còn tiếp tục tăng trưởng, linh quang tăng phúc, lực khống chế của Sở Vân sẽ càng thêm bạc nhược. Thậm chí sẽ có một vài yêu vật thoát ly khống chế, ly khai khỏi hắn.

Bởi vậy trong lộ trình này, Sở Vân mới huấn luyện Thiên Hồ khống chế các loại đạo pháp. Rất ít khi săn bắn yêu thú hoang dã, hấp thu yêu tinh, tăng trưởng tu vi của Thiên Hồ lên.

- May mắn là lúc rời đi, ta mang theo bên mình một gốc Bất Tận Mộc. Nếu không loại tình huống này sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Bất Tận Mộc là do hắn mạo hiểm tính mạng bẻ xuống hai cành từ trên Bất Tận Mộc mẫu thụ trong thế giới dưới lòng đất Thư gia đảo. Hôm nay đã cấy ghép thành công, khi ly khai Thư gia đảo, Sở Vân mang theo một cây, cây còn lại giao cho Thư Thiên Hào.

Cực hạn linh quang, khiến cho Sở Vân lúc nào cũng cảm thấy áp lực trong lòng. May mắn Sở Vân chủ động buông tha cho một gốc Bất Tận Mộc. Hành động này cực kỳ sáng suốt, giống như là người sắp chết đuối vớ được một cọng rơm cứu mệnh. Bất quá nội tâm Sở Vân hiểu rõ, đây chỉ là biện pháp tạm thời, muốn chân chính giải quyết vấn đề này, chỉ có đột phá chính mình, để cho linh quang bản thân tăng trưởng một lần nữa.

Suy nghĩ thì dễ dàng như vậy, nhưng bắt tay vào làm lại cực kỳ khó khăn.

Thân thể tồn linh, hồn phách sinh linh. Bởi vì phục dụng Long Tinh Quả, tố chất thân thể của Sở Vân đã rất cao. Mấu chốt là hồn phách của hắn mặc dù bởi vì nguyên nhân trọng sinh mà hồn hậu cô đọng, gần như gấp đôi so với những người đồng trang lứa.

Bất quá tốc độ linh quang sinh ra vẫn không đủ nhu cầu phát triển của Sở Vân. Tuy mỗi giây mỗi phút linh quang của Sở Vân đều đang tăng trưởng. Nhưng loại tăng trưởng này so với tốc độ phát triển của yêu vật thủ hạ vẫn là tương đối chậm chạp.

- Lúc trước Thiết Ngao cũng gặp phải vấn đề này. Trong hai ba năm vẫn chỉ có một tòa Trấn Yêu Tháp cấp độ Linh Yêu. Về sau, Trữ gia dâng tặng một viên đan y, hắn mạo hiểm phục dụng mới giải quyết được vấn đề này, lúc đó mới có thể khống chế được đầu Linh Yêu thứ hai. Tuy ta có trong tay một viên Hoán Nhiên Tạo Hóa Đan, nhưng lại do Thủy Nhược Lan đưa đến. Với tạo nghệ luyện đan của ta, tuy rằng không nhìn ra vấn

đề của viên đan dược này, nhưng vì an toàn vẫn không nên phục dụng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Sở Vân lại coi trọng truyền thừa của Vạn Thú Vương đến như vậy. Hắn tình nguyện bỏ qua thư viện giao lưu hội, cũng phải mưu đoạt phần truyền thừa vương giả này. Bởi vì Vạn Thú Vương được xưng là thống ngự vạn thú. Thế nhân tương truyền, trong tay hắn có được một phần bí quyết thúc dục linh quang trong cơ thể tăng trưởng. Cho nên đội hình yêu thú thuộc hạ của hắn so với những cường giả Vương cấp khác còn bàng đại hơn nhiều.

- Nghe nói Vạn Thú Vương vẫy tay một cái, bách điểu tề phi, nghìn thú bôn đằng, ngàn vạn yêu thú sẽ bôn tập mà đến, dùng đội hình khủng bố bao vây tất cả địch nhân. Có thể khống chế nhiều yêu thú như vậy, linh quang trong cơ thể hắn nhất định là có chỗ độc đáo. Nếu có thể đoạt được bí quyết này, quả thực là không gì tốt bằng!

Nội tâm nghĩ như vậy, Sở Vân chợt quay đầu về phía sau, nhìn về phía một gốc đại thụ đối diện, mở miệng nói:

- Xuất hiện đi, còn muốn trốn tới khi nào?

- A! Ngươi phát hiện ra ta?

Mảnh rừng cây phía trước xao động một hồi, một vị thiếu nữ mặc hồng y, mang theo biểu lộ kinh hoàng, rơi xuống mặt đất.

- Ngươi là ai?

Thần Huy đáng yêu chợt lộ răng nanh, đứng ở trước mặt Sở Vân, nhìn chằm chằm vào hồng y thiếu nữ. Đối phương có thể tiếp cận đến trình độ như vậy, khiến cho thiếu nữ Thiên Hồ mười phần cảnh giác.

- Đừng, ngươi đừng tới đây!

Vị thiếu nữ kia chỉ tầm mười một, mười hai tuổi, một đầu tóc dài màu mân côi, được cột theo kiểu đuôi ngựa. Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, hồng như một trái táo chín, đôi mắt to tròn long lanh lúc này đang tràn ngập bối rối cùng sợ hãi. Tay phải nàng nắm chặt một chiếc lá cây màu bích lục to bằng lòng bàn tay, hoa văn trên lá cây không ngờ tạo thành hình một đầu kỳ lân. Đây là Kỳ Lân Diệp, một loại yêu thực phụ trợ có khả năng ẩn thân. Thiếu nữ nhìn thấy bộ dáng Thần Huy dường như muốn bổ nhào về phía mình, lập tức hoảng sợ lùi về phía sau hai bước, phịch một tiếng, phía sau lưng đã

chạm vào một gốc cây.

- Sơn Tiêu là do Phi Yến nàng chọc giận? Không ngờ ngươi lại biến ta thành lá chắn….

Sở Vân khẽ cười, nhìn thiếu nữ trước mặt.

364. Chương 6 7: Tứ Đại Dâm Tặc

Chương 6 7: Tứ đại dâm tặc

- Đúng, thực xin lỗi! Ta cũng chỉ là bất đắc dĩ, ta thấy yêu thú của ngươi có thể ngăn cản Sơn Tiêu, lúc này mới ẩn núp. Cảm ơn ngươi đã cứu mạng ta!

Khuôn mặt thiếu nữ càng thêm đỏ hồng, ngượng ngùng hướng Sở Vân vái một cái thực sâu.

Đột nhiên thiếu nữ chợt nhảy dựng lên, trong đôi mắt thanh tịnh tràn ngập biểu tình không hiểu, nhìn về phía Sở Vân, miệng anh đào nhịn không được hé ra.

- A? Sao ngươi biết ta tên là Phi Yến!

- Ta không chỉ biết rõ nàng tên là Phi Yến còn biết rõ là đệ tử của Yên Chi Môn. Vì môn chủ không cho phép nàng tham gia hoạt động, trong nội tâm cảm thấy bất cam, mới trốn đồng môn một mình chạy đến đây phải không?

Trong mắt Sở Vân lóe lên thần quang, trí nhớ của kiếp trước được tái hiện, cười ha hả nói.

Thiếu nữ sợ ngây người, nàng kinh ngạc nhìn về phía Sở Vân. Vị đại ca trước mắt đến tột cùng là người nào? Là thần tiên trong núi sao? Sao lại biết rõ chuyện của mình đến như vậy?

"Phi Yến, không thể tưởng tượng được lại sớm chạm mặt nàng ở nơi này!"

Sở Vân đánh giá Phi Yến, ánh mắt tràn đầy phức tạp, trong lòng âm thầm cảm thán.

Yên Chi Môn chính là môn phái tam lưu kiếp trước từng cứu hắn một mạng. Đồng thời cũng là môn phái thành công đạt được truyền thừa của Vạn Thú Vương trong kiếp trước, vì vậy mà quật khởi trở thành tồn tại nhất lưu trong Tinh Châu. Chỉ là Sở Vân thực không ngờ, nhanh như vậy đã chạm mặt với đệ tử của Yên Chi Môn.

- Đại ca ca, huynh là ai? Có phải là thần tiên không?

Thiếu nữ ngơ ngác nhìn Sở Vân, đột nhiên hỏi.

Sở Vân khẽ cười, vươn tay ra vỗ nhẹ đầu thiếu nữ nói.

- Ngốc muội muội, sao ta có thể là thần tiên được? Ta họ Sở, muội có thể gọi là ta Sở Vân ca ca.

Phi Yến bị cử động Sở Vân dọa cho nội tâm nhảy dựng lên, nhưng nàng cảm giác được thiện ý của Sở Vân, khuôn mặt hồng lên như trái táo chín. Hai ngón trỏ của đôi bàn tay nhỏ bé khẽ đụng vào nhau, ánh mắt hướng xuống dưới đất, có chút không cam lòng nhẹ nói.

- Người ta đầu có ngốc… Sao ngữ khí của Sở Vân ca ca lại giống môn chủ như vậy.

Trong lòng thiếu nữ đối với Sở Vân tràn đầy hiếu kỳ. Sở Vân tựa như một người nàng đã quen biết thật lâu, nhất là động tác vỗ nhẹ đầu nàng của hắn, trong lúc đó tràn ngập ôn nhu khiến cho nàng lập tức buông lỏng cảnh giác.

- Đến tột cùng hắn là ai? Dáng người cao lớn như vậy, ta ngẩng đầu nhìn lên, giống như là một ngọn núi. Người ta rõ ràng là lần đầu gặp hắn, nhưng lại có cảm giác giống như là gặp mặt bằng hữu lâu năm… Thực là quái sự mà!

Thiếu nữ mơ màng, cảm thấy hết thảy đều không thể tưởng tượng nổi. Giống như là trong một câu chuyện cổ tích, lúc công chúa gặp nguy nan, chắc chắn sẽ có một vị vương tử trẻ tuổi anh tuấn xuất hiện, cứu vớt công chúa khỏi tình cảnh dầu sôi lửa bỏng.

- Bởi vì ta là toán sư!

Sở Vân cười, nụ cười như ánh hoàng hôn, mang cho người ta cảm giác ôn hòa, ngữ khí lại rất thần côn.

- Ta tính được nàng sẽ đến đây. Chúng ta gặp mặt đây chính là vận mệnh an bài.

Toán sư chó má!

Ngay cả nhập môn toán sư Sở Vân còn không biết. Chỉ là ỷ vào bản thân có trí nhớ của kiếp trước, nên sớm chuẩn bị lấy một cái cớ mà thôi. Bất quá cái cớ này đích thực là dùng rất đúng lúc. Tối thiểu cũng có thể lừa gạt được hai vị thiếu nữ bên cạnh mình.

- Toán sư… Hóa ra Sở Vân ca ca là toán sư, không ngờ lại giống với Dịch Yên tỷ tỷ. Khó trách…

Phi Yến lập tức thoải mái trở lại.

- Chủ nhân chút bất tri bất giác đã trở thành toán sư! Thực là lợi hại!

Hai mắt thiếu nữ Thiên Hồ cũng sáng lên, nhìn về phía Sở Vân, ánh mắt long lanh tràn đầy sùng bái.

Cô cô.

Đúng lúc này chiếc bụng nhỏ của Phi Yến phát ra thanh âm kháng nghị. Phi Yến lập tức gục đầu xuống, mặt mũi đỏ bừng, ôm bụng, đứng nguyên một chỗ không biết làm gì.

- Đói bụng sao? Xem ra nàng chạy trốn rất khổ?

Thần Huy nháy nháy mắt với Phi Yến, nếu đã là người chủ nhân quen biết, địch ý trong lòng nàng đối với Phi Yến lập tức tiêu tán hoàn toàn.

- Chuyện này… Chuyện này. Bởi vì lúc trốn đi quá vội vã cho nên quên mang theo lương khô, cho nên…

Hai ngón trỏ của cô bé khẽ đụng vào nhau, thanh âm như muỗi kêu, lý nhí giải thích.

Mười lăm phút sau.

- A… A! Ngon, ăn ngon thật!

Phi Yến vừa hì hục gặm chiếc đùi gà nướng thơm ngào ngạt, vừa thì thầm, mơ hồ không rõ là nói cái gì. Vì chiếu cố cho Phi Yến, Sở Vân đã cố ý bắt mấy con gà rừng. Kinh lịch từ kiếp trước đã rèn luyện tài nấu nướng của hắn. Mỹ vị của gà rừng khiến cho hai vị thiếu nữ khen không dứt miệng.

- Không ngờ, trên đời này ngoại trừ cá nướng còn có món ăn ngon như vậy!

Thiếu nữ Thiên Hồ cảm thán nói.

- Đáng tiếc hơi ít một chút….

Nàng liếm liếm bờ môi, nhìn qua thịt gà nướng kê trên kệ đã còn thừa không nhiều lắm, mà chủ nhân của nàng còn chưa ăn chút gì. Khẽ cắn răng, liếm liếm bờ môi, đáng thương quay đầu đi.

- No bụng rồi, ăn ngon thật!

Phi Yến xoa xoa chiếc bụng nhỏ, nằm co quắp bên đống lửa. Sở Vân ở bên cạnh nàng, bất tri bất giác nàng cảm thấy toàn thân thả lỏng, khuôn mặt đáng yêu nở một nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

- Cuối cùng thì vẫn chỉ là một hài tử, cứ như vậy đã dễ dàng tin tưởng vào một người xa lạ. Yên Chi môn chủ giữ nàng lại trong môn phái cũng không phải là không có đạo lý.

Sở Vân lắc đầu, khóe miệng nhếch lên nở một nụ cười. Kiếp trước, sau khi Yên Chi Môn lấy được truyền thừa Vạn Thú Vương, trên đường trở về nhân tiện cứu mạng Sở Vân. Sở Vân liền lưu lại trong môn phái này trong một thời gian ngắn. Đó là một khoảng thời gian thoải mái. Yên Chi môn chủ Hoa Mai, phó môn chủ Dịch Yên, đều là thế hệ cân quắc không kém mi tu. Kiếp trước tuy rằng Sở Vân là người ngoài, nhưng thân thế bản thân rất đáng thương, dành được sự đồng cảm của các nàng. Bởi vậy, kiếp trước Sở Vân đã được các nàng trợ giúp không nhỏ. Mà Phi Yến chính là thành viên nhỏ tuổi nhất trong Yên Chi Môn, được tất cả người trong môn phái sủng ái. Lúc này là do nàng trộm chạy ra ngoài, chuẩn bị tiền trảm hậu tấu, cùng với đội hình của Yên Chi Môn hội họp.

- Trên đường đi muội đã phải nếm không ít khổ cực, hơn nữa phiền toái ngoài ý muốn cứ liên tiếp xuất hiện. May mà thực lực bản thân muội không kém, hơn nữa có trong tay loại yêu thực phụ trợ rất hi hữu Kỳ Lân Diệp này, mới có thể thoát hiểm. Có vài lần, thực sự vô cùng đáng sợ. Muội thiếu chút nữa đã cho rằng bản thân mình phải mất mạng, may mắn là muội có Đạo Suất ca ca tặng cho Kỳ Lân Diệp có thể ẩn thân, Hoa Mai tỷ tỷ tặng cho Hồng Vân Cổ có thể sinh ra vân chướng, còn có Dịch Yên tỷ tỷ tặng cho đan đỉnh Tam Túc Điểu, tốc độ phi hành của nó rất nhanh, muội mới trốn thoát được.

Tiểu Phi Yến thực sự không có một chút tâm cơ, chỉ vài ba câu, đã để cho Sở Vân hiểu thấu toàn bộ nội tình. Khó trách Yên Chi môn chủ lại giữ nàng lại bên trong môn phái, không để cho nàng tham gia lần hành động này.

- Hôm nay, không biết vì sao lại xuất hiện một đầu Sơn Tiêu đuổi theo muội. Lúc ấy muội bị dọa đến phát mộng, vừa sử dụng Kỳ Lân Diệp, vừa ôm lấy cổ Tiểu Đan, lệnh cho nó liều mạng chạy trốn. Cũng không biết tại sao đầu Sơn Tiêu này lại phát hiện được hành tung của muội. May mắn gặp được Sở Vân ca ca nếu không

cái mạng nhỏ này của Phi Yên chắc không giữ nổi rồi.

Tiểu Phi Yến nói đến đây, đôi mắt to tròn trong suốt như bảo thạch liên tục nháy động, ánh mắt dán chặt lên trên người Sở Vân. Khuôn mặt nhỏ phấn nộn, hiện lên một rặng mây đỏ, cũng không biết là bởi vì ngồi gần bếp lửa hay là do duyên cớ khác.

Sở Vân lại cảm thấy không đúng, mặc dù hắn có trí nhớ kiếp trước, nhưng góc nhìn của một người chung quy vẫn có chút phiến diện. Thực không ngờ trong chuyện này vẫn còn ẩn giấu nội tình. Sắc mặc hắn lập tức trầm xuống nói.

- Phi Yến, kinh lịch của muội rất có vấn đề. Nhất định là có người âm thầm xuất thủ, trên đường đi nấp trong bóng tối quan sát muội. Loại yêu thú như Sơn Tiêu thường thường ngủ say trong thâm sơn, muội không làm cái gì, mà nó hết lần này tới lần khác nộ khí đằng

đằng đuổi giết muội, lại có thể nhìn thấu đạo pháp ẩn thân bên trong Kỳ Lân Diệp của muội. Chuyện này nhất định là có người âm thầm xuất thủ, gia trì đạo pháp cho nó, bởi vậy Sơn Tiêu mới khám ra nơi ẩn thân của muội.

- Hả?

Tiểu Phi Yến nghe được những lời này, sắc mặt lập tức biến thành trắng nợt, không khỏi thất kinh hỏi.

- Tại sao có thể như vậy? Muội không có đắc tội ngươi nào mà… Sở Vân ca ca, Phi Yến nên làm thế nào bây giờ?

- Làm thế nào bây giờ? Tiểu mỹ nhân, ha ha. Đứng yên ở đó thúc thủ chịu trói. Thúc thúc ta sẽ yêu thương nàng thật tốt, cho ngươi hưởng thụ kinh lịch đẹp nhất trong cuộc đời này.

Đúng lúc này phụ cận chợt vang lên một thanh âm nam tử tràn đầy hèn mọn bỉ ổi.

- Người nào?!

Sở Vân ra vẻ cả kinh, trong mắt thần mang điện xạ. Hắn mạnh mẽ đứng bật dậy, thân hình như một cây lao cắm rễ trên mặt đất, đôi mắt của hắn tỏa ra ánh sáng rực rỡ, có hắc thủy, bạch kim, thanh mộc, hoàng thổ, xích hỏa, thanh phong, sáu loại ánh sáng thấp thoáng giao tương.

- Hừ, sáu loại ánh sáng, xem ra ngươi đã có Lục Hành chân nhãn. Có thể nhìn ra chấn động nguyên khí của sáu loại thuộc tính kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, bản thân Kỳ Lân thực là yêu thực hành mộc, khó trách ngươi có thể phát hiện ra tiểu mỹ nhân ẩn thân. Thiên Hồ không hổ là yêu thú tuyệt phẩm, linh khí truyền cho chủ nhân cuối cùng có thể hình thành Cửu Hành chân nhãn. Đến lúc đó có thể khám phá hết thảy nguyên khí

chấn động trong thiên hạ. Tiểu Bá Vương, ta nói có đúng không.

Chủ nhân của thanh âm này không ngờ khám phá ra mánh khóe của Sở Vân. Bộ dáng không hề sợ hãi, thanh âm giống như âm hàn phong, khiến cho người ta sởn hết cả gai ốc.

- Sở Vân ca ca….

Tiểu Phi Yến bị dọa đến khuôn mặt trắng bệch vội vàng chạy đến bên cạnh Sở Vân.

Thần sắc nàng khẩn trương, hoảng sợ nhìn về phía xung quanh. Thân hình thiếu nữ vừa mới phát dục run nhè nhẹ, khiến cho người ta cảm thấy thương tiếc.

- Là ai? Giả thần giả quỷ, có gan thì đứng ra!

Thiếu nữ Thiên Hồ thiếu nữ nhe răng nanh trắng hếu, trong chốc lát khí thế Linh Yêu cấp tràn ra, bao phủ toàn bộ không gian xung quanh. Uy áo vô hình áp chế cả ngọn lửa ở trong bếp.

"Mỗi lần Thiên Hồ sinh ra một hồ vĩ, lại có thêm một loại thuộc tính nguyên khí mới. Ánh mắt của ta có thể nhìn thấu trong không khí một loại nguyên khí vô hình chấn động. Người thần bí này là ai? Dùng đạo pháp ẩn thân không thuộc về kim, mộc, thủy, hỏa, thổ… Đợi một chút, có lẽ căn bản hắn cũng không ẩn thân."

Trong giây lát, Sở Vân nhớ tới một nhân vật. Hắn trầm tĩnh cười lạnh không ngớt.

- Bắc Quang Quang, xem ra đạo pháp Triệu Tư Mộ Tưởng ngươi luyện cũng không tệ, lợi dụng đạo pháp Thiên Lý Truyền m giả thần giả quỷ cũng rất có nghề đó. Ngươi núp ở chỗ nào, không dám ra đối mặt với ta sao?

Trong giới du hiệp Tinh Châu, có tứ đại dâm tặc. Được xưng là Đông Dâm, Tây Tiện, Nam Tao, Bắc Sắc, tên Bắc Quang Quang chính là một trong số bọn chúng được xưng là Bắc Sắc, trong tay có một đầu yêu thú Sơn Trung Lang vô cùng kỳ lạ, trong tay lại có hai

môn đạo pháp cực kỳ hiếm thấy, một môn đạo pháp tuyệt phẩm trong đó tên là Triệu Tư Mộ Tưởng. Chỉ cần hình ảnh đối phương trong ký ức càng rõ ràng, thực lực càng thấp kém, có thể trong khoảng cách xa, quan sát cảnh tượng mục tiêu trong tâm thần. Còn có một môn đạo pháp thượng đẳng, Thiên Lý Truyền m. Có thể trong phạm vi một ngàn dặm, truyền đạt thanh âm của mình.

Đây là đạo pháp chiêu bài của Bắc Quang Quang, cho tới nay hắn đều dùng để giả thần giả quỷ. Không ngờ hôm nay lại bị Sở Vân vạch mặt.

- Gì? Rốt cục ngươi là ai? Sao lại hiểu rõ về ta đến thế?

Bắc Quang Quang lên tiếng kinh hô. Tuy mọi người đều biết hiệu quả hai môn đạo pháp này của hắn, nhưng nội dung tên gọi đều giữ kín chưa từng công bố, là bí mật của Bắc Sắc hắn. Thật không ngờ, hôm nay là bị người khác nói toạc ra.

Trong lòng của hắn tràn đầy khiếp sợ, không khỏi sinh ra kiêng kỵ đối với Sở Vân.

- Hừ! Giỏi cho một tên Tiểu Bá Vương, vốn còn muốn chấn nhiếp, cho ngươi biết khó mà lui. Bất quá hiện tại, ta cảm thấy vô cùng hứng thú đối với ngươi. Vậy thì cứ để cho Bắc Sắc ta lĩnh giáo một chút bổn sự của tên hậu bối này.

Hắn còn chưa dứt lời, Sở Vân chỉ cảm thấy trong không khí truyền đến một tiếng nổ vang. m ba dần dần tăng lớn, hiển nhiên có người đang cấp tốc phi đến nơi này, không khí bị xé rách tạo ra thanh âm cực lớn.

...

Đông Dâm, Tây Tiện, Nam Tao, Bắc Sắc đều là nhân vật nổi tiếng trên Đẳng bảng.

Trong Tinh Châu, không phải cứ là cường giả thì đều được ghi danh trên Đẳng bảng, được mọi người biết đến. Nhưng nếu đã là người được ghi danh trên Đẳng bảng nhất định đều sẽ là cường giả. Cho dù là tuấn kiệt đứng ở cấp thấp nhất trên bảng, cũng phải có chỗ độc đáo hơn người. Tinh Châu tứ đại dâm tặc đều là nhân vật thành danh đã lâu. Bắc Quang Quang danh xưng "Bắc Sắc" là một nhân vật nổi tiếng trên Dị Sĩ bảng, trong tay sở hữu ba đại Linh Yêu, yêu thú phụ trợ vô số. Là một nhân vật phong vân của thế hệ trước, cũng là người thần bí nhất trong tứ đại dâm tặc, chiến lực so với Sở Vân chỉ có mạnh hơn chứ không thể yếu hơn.

365. Chương 8 : Chiến Bắc Sắc (thượng)

Chương 8 : Chiến Bắc Sắc (thượng)

- Đây sẽ là một trận ác chiến! Tuy rằng ta từ Tuấn Kiệt bảng tấn thăng lên Dị Sĩ bảng, nhưng là vì có được chiến tích lấy một địch vạn. Bắc Quang Quang đã chiếm giữ Dị Sĩ bảng nhiều năm, bài danh trước ta năm bậc, nội tình vô cùng thâm hậu. Bất quá chiến thì chiến, ta cũng muốn mượn cơ hội này, ước lượng thực lực của bản thân.

Sở Vân chứng kiến một cái bóng mờ nhạt, vạch phá chân trời, cấp tốc phi đến nơi này.

Hắn không kinh sợ mà còn mừng thầm, chiến ý trong cơ thể sục sôi. Cho tới bây giờ, hắn đã chinh chiến khắp Chư Tinh Quần Đảo. Tuy rằng nhiều lần chiếm cứ được

thượng phong, nhưng Chư Tinh Quần Đảo sau thời của ngũ đức vương Thượng cổ đã lâm vào nội chiến. Hao tổn quá nhiều, cho nên tư nguyên quần đảo, chiến lực cao đoan thưa thớt hơn rất nhiều so với các quốc đảo khác.

Chiến lực Linh Yêu trong Chư Tinh Quần Đảo đã có thể xưng là Đại tướng. Mà trong các quốc đảo khác, chỉ có thể coi là thượng tướng phổ thông, thậm chí là thiếu tướng.

Sở Vân có được trí nhớ của kiếp trước, tầm nhìn rộng lớn. Tự nhiên không có tự cao tự đại, hôm nay giao thủ cùng Bắc Quang Quang, cũng là sự tình hắn chờ mong đã lâu.

- Chiến!

Sở Vân thét một tiếng, giơ cao Túy Tuyết Đao trong tay, gọi ra Hồng Yêu không màu bao phủ bản thân, phóng thẳng lên trời. Thiếu nữ Thiên Hồ theo sát ngay phía sau, hai đạo thân ảnh vạch phá thiên không, xé rách không khí, khí thế cuồng mãnh, hướng Bắc Quang Quang phản giết.

- Khí thế như vậy.

Nội tâm Bắc Quang Quang cả kinh. Toàn thân hắn bao phủ trong một tầng sương mù nồng đậm màu hồng phấn, chỉ lộ ra đôi mắt xanh biếc. Sở Vân nói toạc ra những chiêu bài của hắn, khiến cho kẻ quanh năm dấu kín bộ mặt thật như hắn, "Bắc Sắc thần bí" trong nội tâm vừa khẩn trương lại vừa kiêng kỵ, muốn lập tức bắt Sở Vân lại, tra khảo một phen.

Hắn nào biết rằng Sở Vân chỉ dựa vào trí nhớ kiếp trước, mang những tin tức mình biết được tiết lộ ra toàn bộ.

- Tiểu Bá Vương này, gần đây phong quang vô cùng, quả nhiên là hậu sinh khả úy. Ta xem thường hắn rồi!

Bắc Quang Quang chứng kiến Sở Vân phản công, khí thế dũng mãnh vô cùng. Trong mắt lập tức tinh mang tráng xạ, thần sắc ngưng trọng, đã coi Sở Vân như một đại địch.

Hắn vốn muốn bản thân mình cường thế xuất hiện, mang theo uy thế của lớp tiền bối đã thành danh, vừa khai chiến đã ép khí thế của Sở Vân xuống hạ phong. Thực không ngờ, khí thế của Sở Vân so với hắn còn mạnh hơn, không hề sợ mình, ngược lại hai mắt đỏ bừng, ánh mắt khát máu, dường như không thể chờ đợi cùng mình chiến một trận.

- Tăng Quang Thiêm Thải - Đại Long Văn.

Song phương tiếp cận trên không, Sở Vân chém xuống một đao, tiếng rồng ngâm rung động bốn phía, một đạo đao mang khổng lồ hình đầu rồng, phá không chém ra. Miệng rồng mở lớn, răng rồng dữ tợn, đao khí sắc bén lạnh như băng, một ngụm đã nuốt trôi Bắc Quang Quang.

- Thắng rồi!

Thấy một màn như vậy, Tiểu Phi Yến đang trốn ở trong góc, nhịn không được kêu lên đầy vui mừng. Nhưng chỉ một khắc sau, cái miệng nhỏ của nàng mở hết cỡ, ánh mắt tràn đầy không thể tin nổi chứng kiến một vòng sáng màu phấn hồng, từ từ tách ánh đao màu sáng bạc ra. Phấn quang mềm mại, vốn chỉ là một điểm, sau đó nhanh chóng bành trướng ra. Ầm một tiếng, đao khí Đại Long Văn nửa tuyệt phẩm hoàn toàn sụp đổ. Một mảng lớn vụ khí màu hồng che kín bầu trời, vắt ngang thương khung, phủ xuống đại địa.

Đây là Ngũ La Lạn Hoa Yên đẳng cấp Linh Yêu, công phòng nhất nhất thể, là một trong những vương bài trong tay Bắc Quang Quang.

- Tiểu Bá Vương, ngươi còn non lắm. Đây cũng không phải là nơi sơn dã như Chư Tinh Quần Đảo.

Trong Ngũ La Lạn Hoa Yên truyền đến tiếng cười càn rỡ của Bắc Quang Quang.

- Vậy sao? Thiên Hồ dùng Diệt Thế Hồng Liên!

Sở Vân khẽ kêu một tiếng, lời còn chưa dứt. Ngón tay thiếu nữ Thiên Hồ chợt tách ra như hoa sen nở, chiếc miệng nhỏ nhắn khẽ phùng lên. Một luồng yêu nguyên tinh túy phun xuống bàn tay, chợt hóa thành một đóa hồng liên linh lung, trong suốt. Hồng Liên kéo theo một quỹ tích ưu mỹ trên bầu trời, đây là một kích toàn lực của Thiên Hồ.

Hồng liên với một tốc độ cực nhanh, điên cuồng bạo trướng trong giây lát kích cỡ đã giống như một tòa núi nhỏ.

- Đạo pháp tuyệt phẩm?

Tiếng cười của Bắc Quang Quang chợt im bặt, chỉ cảm thấy một luồng sóng nhiệt cực mạnh phả tới mặt mình. Trong chốc lát hắn vội vàng thúc dục một môn đạo pháp, thu Ngũ La Lạn Hoa Yên lại. Hoa Yên ngưng thành thực chất, chuyển hóa thành một bộ áo giáp toàn thân, che phủ toàn bộ diện mục của Bắc Quang Quang.

Ầm!

Tiếng nổ mạnh cực lớn, như lôi đình nổ vang. Hỏa diễm tán loạn, sóng nhiệt bốc hơi, bầu trời trắng xóa, ánh sáng chói mặt khiến cho Tiểu Phi Yến đang xem cuộc chiến cho dù đã lấy tay che mặt, nhưng nước mắt vẫn chảy dàn dụa. Sóng khí cuồng bạo khuếch tán ra bốn phía. Gió gầm thét, thổi bay vô số cây cối trên mặt đất, cả dãy sơn mạch dường như đều đang run rẩy.

Tiểu Phi Yến kêu lên một tiếng đầy kinh hãi, nhanh chóng ôm chặt lấy một thân cây lớn, mới miễn cưỡng tránh cho bản thân bị thổi bay.

Đây là một kích mạnh nhất của Thiên Hồ từ trước đến nay. Vụ nổ qua đi, quang cảnh dần dần trở nên rõ ràng. Trong phạm vị hơn mười trượng phía dưới vụ nổ, đã hoàn toàn trống trơn, cho dù vụ nổ phát sinh trên bầu trời, nhưng sóng khí cuồng bạo do nó sinh ra đã thổi

bay toàn bộ cây cối phía dưới mặt đất.

- Không ngờ tên xấu xa kia vẫn còn sống!

Tiểu Phi Yến vừa ổn định lại tâm thần, ngước mắt lên bầu trời.

Dưới công kích khủng bố như vậy, thân hình Bắc Quang Quang được bao phủ trong một tầng vụ khí. Một thân áo giáp đào phấn, tuy rằng đã rất mơ hồ, nhưng khi vụ khí đang không ngừng quay trở lại, dần dần lại trở nên thực chất.

- Ha ha, yêu thú tuyệt phẩm phối hợp với đạo pháp tuyệt phẩm quả nhiên là bất phàm. Nhưng cũng chỉ đến vậy thôi, Nhất Khí Cầm Nã Thủ!

Bắc Quang Quang khẽ vươn tay, Ngũ La Lạn Hoa Yên phân ra một luồng, hình thành một bàn tay cực lớn, to như một trái núi nhỏ trên không trung, chộp tới Sở Vân. Sở Vân huy động Túy Tuyết Đao ngăn cản. Bàn tay này phi thường linh hoạt, quả thực không khác gì bàn tay thật của Bắc Quang Quang, tùy tâm chuyển ý, khi thì biến thành nắm đấu nện mạnh xuống , khi thì biến thành đại chưởng điên cuồng vỗ mạnh, lúc lại hóa thành thủ đạo chặt ngang. Điểm mấu chốt nhất chính là cho dù lưỡi đao sắc bén của Sở Vân có thể xuyên thủng bàn tay này, nhưng chỉ một thoáng chốc sau nó lại khôi phục như cũ, khiến cho hết thảy công kích của hắn đều là vô dụng. Sở Vân lâm vào khổ chiến, Ngũ La Lạn Hoa Yên này hoàn toàn khắc chế được Túy Tuyết Đao. Khiến cho vô số đòn công kích của hắn, đều không có một chút hiệu quả nào.

366. Chương 9 : Chiến Bắc Sắc (hạ)

Chương 9 : Chiến Bắc Sắc (hạ)

Tuy Ngũ La Lạn Hoa Yên chỉ có tư chất thượng đẳng nhưng tu vi so với Túy Tuyết Đao cao hơn rất nhiều, chất liệu của bản thân lại rất đặc thù, phối hợp với đạo pháp huyền bí, hoàn toàn áp chế Túy Tuyết Đao xuống thế hạ phong.

Tại Tinh Châu có một câu tục ngữ, thế gian không có yêu vật mạnh nhất mà chỉ có ngự yêu sư mạnh nhất. Bởi vì vạn vật đều cân bằng, trong thế giới yêu vật luôn có sự tương sinh tương khắc. Yêu thú tuyệt phẩm cũng chỉ là có tư chất tốt hơn một chút, thực lực dễ dàng đề thăng hơn mà thôi. Nếu không có Thiên Hồ một bên phối hợp tác chiến, sáu hành đạo pháp liên tục được tung ra, một mực kiềm chế Bắc Quang Quang, chỉ sợ

tình cảnh của Sở Vân hiện giờ lại càng thêm ác liệt.

Trên thực tế, Bắc Quang Quang cũng cảm thấy rất khó giải quyết. Thế công đạo pháp của Thiên Hồ quá mãnh liệt, khiến cho hắn có một loại cảm giác bị đánh mà không có lực hoàn thủ.

- Thiên Hồ này thực đáng ghét, hôm nay mới chỉ có lục vĩ đã có uy lực lớn như vậy, hoàn toàn kiềm chế khiến ta không thể phát huy ra toàn bộ chiến lực. Thực sự là phiền toái!

Muốn giải quyết Sở Vân, chỉ có giải quyết Thiên Hồ trước. Sau khi Bắc Quang Quang ý thức được điểm này, lập tức lấy ra Vọng Niệm Hợp Hoan Kính. Đây là một kiện yêu binh đẳng cấp Linh Yêu, có được tư chất nửa tuyệt phẩm. Bắc Quang Quang một bên thao túng bàn tay tạo thành từ Ngũ La Lạn Hoa Yên, một bên cầm tấm kính này xuất ra một cột sáng màu trắng bạch, bao phủ thiếu nữ Thiên Hồ lại. Hai mắt

thiếu nữ Thiên Hồ lập tức trở nên mơ màng, bị ánh sáng phát ra từ tấm kính này kích phát ra hình ảnh người mà trong lòng nàng yêu quý nhất. Giọng nói, khuôn mặt, dáng điệu nụ cười của

Sở Vân tràn ngập trong tâm trí nàng, khiến nàng không thể quên được.

Chiến ý của Thiên Hồ lập tức giảm xuống, động tác trở nên trì hoãn.

- Hắc hắc….

Bắc Quang Quang cười đầy âm hiểm, cột sáng phát ra lập tức lớn gấp đôi.

Thiếu nữ Thiên Hồ nhịn không được khẽ rên rỉ một tiếng, hãm nhập vào bên trong huyễn cảnh vô biên. Nơi này là một thế giới trắng xóa, chỉ có nàng cùng chủ nhân Sở Vân xích lõa tựa sát vào nhau. Sở Vân yêu thương nhẹ vuốt ve hồ vĩ của nàng, khẽ hôn lên đôi tai của nàng, một sự khoái cảm tràn đầy mỹ diệu lan tỏa khắp toàn thân nàng. Liên miên bất tuyệt khiến cho từng tế bào trên thân thể nàng đều run rẩy.

Công kích đạo pháp của Thiên Hồ vốn đang dày đặc, dần dần trở nên thưa thớt.

- Tiểu Bá Vương, Thiên Hồ cùng Túy Tuyết Đao của ngươi cứ để ta thu nhận đi.

Bắc Quang Quang nhịn không được cười ha hả.

- Tại sao có thể như vậy?

Tiểu Phi Yến nóng lòng, hai mắt đỏ bừng, trốn sau gốc cây tùng, hai tay vô thức đã nắm chặt, nhìn thấy Sở Vân đang lâm vào hiểm cảnh, mà thực của bản thân lại không thể xen vào được, nội tâm cảm thấy cực kỳ lo lắng.

- Băng Phách Thần Quang!

Sở Vân chợt cải biến chiến thuật, giả vờ chém một đao, sau đó lấy ra Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi. Băng Phách Thần Quang khiết bạch như sương bắn ra bốn phía, đánh trúng bàn tay của Ngũ La Lạn Hoa Yên, lập tức thu được hiệu quả, động tác của bàn tay bắt đầu trì hoãn. Tinh thần Sở Vân chấn động, chiến đao điên cuồng bổ ra, chặt bàn tay thành năm khối. Băng Phách Thần Quang vẫn không ngừng bắn ra, dưới sự hợp công, không chỉ phá vỡ bàn tay thậm chí thiếu chút nữa còn chọc thủng áo giáp hộ thân của Bắc Quang Quang. Băng Phách Thần Quang là đạo pháp thiên phú tuyệt phẩm của Cực địa Băng long, được xưng là có thể đóng băng vạn vật trong thiên hạ. Cho dù Băng Phách Thần Quang Sở Vân thôi động ra chỉ là hàng thứ phẩm, nhưng vẫn có nguồn gốc từ Long Tinh Quả của Cực địa Băng long, vẫn có thể miễn cưỡng khắc chế Ngũ La

Lạn Hoa Yên.

- Tên Sở Vân này thực phiền toái.

Đối phó với một tên hậu sinh vãn bối, đã trải qua một trận kịch chiến mà vẫn chưa thể khống chế hắn, Bắc Quang Quang nhịn không được sinh ra một ý nghĩ táo bạo. Vốn hắn muốn dùng Vọng Niệm Hợp Hoan Kính đối phó với Thiên Hồ. Nhưng thực không ngờ Sở Vân lại lấy ra Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, phá vỡ được Ngũ La Lạn Hoa Yên của hắn. Song phương chuyển từ trạng thái giằng co này sang một trạng thái giằng co khác.

- Tiểu tử có thể khiến cho ta xuất ra át chủ bài, coi như là ngươi cũng có chút bổn sự. Cứ từ từ mà lĩnh giáo sự lợi hại của Trung Sơn Lang đi! Đến Hoàng Tuyền, đừng quên là ngươi chết ở trong tay ai!

Bắc Quang Quang vừa dứt lời, một tiếng sói tru bén nhọn vang vọng khắp thiên định.

Một đầu cự lang ầm ầm xuất hiện. Thể thể khổng lồ như một dãy núi, bốn chân đạp xuống mặt đất lập tức tạo ra bốn hố sâu. Thân hình nó thon dài, nằm ở giữa hai ngọn núi. Chân trước đạp trên ngọn núi phía bên trái, chân sau dừng lại ở ngọn núi phía bên phải.

Đỉnh núi to lớn, lúc này so với đầu của cự lang bất quá cũng chỉ như một gò đất nhỏ mà thôi. Nếu nó đứng thẳng người lên, có thể cao hơn bất luận một đỉnh núi nào ở xung quanh. Thân thể nó được bao phủ bởi bộ lông dày màu tro, phiêu động theo gió núi. Tiểu Phi Yến bị cái bóng khổng lồ của nó che phủ, ngẩng

đầu lên chỉ thấy lông sói phía bên trên trông giống như những cánh đồng cỏ màu xám đang phất phơ theo từng cơn gió.

Cảnh tượng thực bao la hùng vĩ.

- Đây là một đầu Linh Yêu Trung Sơn Lang ít nhất phải có sáu ngàn năm tu vi!

Sắc mặt Sở Vân ngưng trọng trước nay chưa từng có. Thường thường tu vi yêu thú càng cao, thể tích lại càng lớn. Trên thực tế, sau khi Thiên Hồ tu hành đến Linh Yêu cấp, hình thể nguyên hình của nàng cũng to cỡ như một tòa núi nhỏ. Tuy nhiên nếu so sánh cùng đầu Trung Sơn Lang trước mặt, vẫn còn kém xa. Đầu Trung Sơn Lang này tu vi cực cao, yêu khí bàng bạc, cơ hồ đã sắp ngưng tụ thành thực chất. Vừa xuất hiện, khí thế to lớn đã chấn nhiếp toàn bộ trong phạm vi ngàn dặm. Xa xa một bầy cổ điểu bay thẳng lên trời, phía dưới vô số tẩu thú chạy tán loạn. Bất quá, cao trên đỉnh núi, hoặc sâu dưới đáy cốc, lập tức truyền ra những tiếng gầm rú không cam lòng yếu thế hơn. Đây là áp chế giai vị. Chỉ có yêu thú đẳng cấp Linh Yêu, cảm nhận được khí tức của Trung Sơn Lang, mới có thể trấn định như thường.

Rống!

Trung Sơn Lang phát ra một tiếng rít, giống như là thanh âm gào khóc, vô cùng thê thảm. Chỉ nháy mắt âm phong nổi lên bốn phía, một phong liêm đen kịt do hắc phong ngưng tụ thành, với tốc độ nhanh như tia chớp, vạch phá thương khung, đánh thẳng về phía Thiên Hồ. Trung Sơn Lang sở hữu hai thuộc tính phong và ám mà môn đạo pháp m Tử Phong Liêm Nhận này lại có thuộc tính tương thích cùng nó, cho nên càng thêm phối hợp dễ dùng.

367. Chương 10 : Thiên Hồ Đánh Bại Trung Sơn Lang

Chương 10 : Thiên Hồ đánh bại Trung Sơn Lang

Dưới sự thúc dục của tu vi đẳng cấp Linh Yêu, xé rách không khí, trảm phá hết ngay, ngay cả những ngọn núi cũng không thể ngăn cản nổi, bị bổ thành hai nửa không khác gì một miếng đậu hũ.

- Muốn cùng Thiên Hồ tỷ thí đạo pháp… Lưu Tinh Tiễn!

Sở Vân cười lạnh một tiếng, thu Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi vào, lấy ra Cụ Phong Cung. Dây cung chấn động, nháy mắt đã bắn ra ba mũi Lưu Tinh Tiễn, rốt cục phá vỡ kính quang của Vọng Niệm Hợp Hoan Kính.

Thiếu nữ Thiên Hồ quát một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng, bất quá đôi mắt đã thanh tịnh trở lại. Nàng nhận thấy m Tử Phong Liêm Nhận đang bay tới, không cần Sở Vân hạ lệnh, trở về nguyên hình là một con Thiên

Hồ trắng như tuyết, tuy hình thể chỉ bằng một nửa Trung Sơn Lang, nhưng vẫn to như là một ngọn núi.

Ầm!

Thiên Hồ hé miệng, phun ra Diệt Thế Hồng Liên. Hồng liên cùng phong liêm nhận va chạm, bộc phát ra một tiếng nổ vang. Bụi mù cuốn ra bốn phía, che khuất toàn bộ thiên không cùng đại địa. Sau khi bụi mù tiêu tán, Bắc Quang Quang xuất hiện trên đỉnh đầu của Trung Sơn Lang còn Sở Vân cũng đã ở phía trên hai hồ vĩ của Thiên Hồ. Song phương nhìn nhau chằm chằm, ánh mắt như hai lưỡi đao, va chạm nảy nửa trên không trung.

Hai cự thú đồng dạng cũng tự chiếm cho mình một đỉnh núi, cách nhau tầm mười trượng, gầm ghè nhìn nhau. Giữa chúng là một cái hố cực lớn tạo thành bởi một kích vừa rồi. Cái hố này có bán kính tầm mười trượng, một nửa bị hỏa diễm thiêu, biến thành đỏ thẫm. Nửa còn lại thì vết cắt chằng chịt khắp nơi, âm khí sâm sâm.

- Thực là một trận chiến đỉnh phong! Không khác gì những điều mà sử thi ca tụng…

Tình cảnh chiến đấu tráng lệ như thế đã sớm khiến cho Tiểu Phi Yến xem đến ngây người. Trong lúc nhất thời, nàng ngẩng đầu nhìn về phía song phương, quên cả việc bản thân còn đang lâm vào hiểm cảnh, tâm thần bị chấn nhiếp, an nguy của bản thân cũng để qua một bên.

- Bên kia!

- Là người nào đang chiến đấu?

- Động tĩnh lớn như vậy, nhất định là cường giả đại chiến. Thực không ngờ khu rừng vô tận còn chưa mở ra đã có người sống mái với nhau rồi!

Trận chiến giữa Bắc Quang Quang cùng Sở Vân phát ra động tĩnh cực lớn, thanh thế bàng bạc. Tuy bị ngăn cách bởi núi non trùng trùng điệp điệp, nhưng vẫn hấp dẫn sự chú ý của một vài người.

- Đây là Trung Sơn Lang, yêu thú nửa tuyệt phẩm, tu vi cao siêu mười phần!

- Đối thủ của nó là Thiên Hồ, trời đất!? Thực sự là yêu thú tuyệt phẩm trong truyền thuyết?! Sáu cái đuôi, tu vi 2000 năm!

- Đi xem một chút, đến tột cùng là thần thánh phương nào đang đối chiến! Yêu thú đều trở về nguyên hình, xuất ra toàn bộ thực lực. Đây là sinh tử đấu!

Nói chung yêu thú đẳng cấp Linh Yêu vẫn không thói quen tác chiến dưới hình người, chỉ có hóa thành nguyên hình, mới khiến chúng phát huy ra được toàn bộ một trăm phần trăm sức chiến đấu của mình. Nếu ngự yêu sư đối chiến đã đến tình trạng yêu thú hóa thành nguyên hình, điều này đại biểu cho việc song phương sẽ không nương tay, là huyết đấu chân chính.

Rầm rầm rầm…

Tiếng nổ mạnh liên miên bất tuyệt, Thiên Hồ tung ra đủ loại đạo pháp, bổ xuống Trung Sơn Lang phía đối diện. Tuy trình độ lĩnh ngộ đạo pháp của Trung Sơn Lang tuyệt đối bất phàm. Nhưng nếu muốn tỷ thí đạo pháp cùng Thiên Hồ, quả thực là múa rìu qua mắt thợ.

Vốn song phương đang dùng đạo pháp đối chiến, nhưng rất nhanh Bắc Quang Quang đã phát hiện ra một sự thực cay đắng, tuy tu vi của Trung Sơn Lang rất cao, nhưng yêu nguyên lại không thể hùng hậu bằng Thiên Hồ, thậm chí tốc độ thôi phát đạo pháp còn không bằng một nửa Thiên Hồ. Sáu hành đạo pháp hợp thành một

dòng thác màu sắc rực rỡ. Trung Sơn Lang chỉ chống đỡ được trong nháy mắt, sau đó rên lên một tiếng, triệt để bị nhấn chìm ở bên trong, bị đánh không ngóc đầu lên được.

- Đại Địa Huyền Giáp! Kim Quang Lợi Nhận!

Kinh nghiệm chiến đấu của Bắc Quang Quang rất dày dạn, lập tức cải biến sách lược.

Trên người Trung Sơn Lang lập tức xuất hiện một bộ giáp, che kín bởi hoa văn là các ngọn núi. Đồng thời vuốt sói kim mang lấp lánh, lệ khí bạo trướng.

- Không tốt! Đối phương muốn cận chiến!

Sở Vân liếc mắt một cái lập tức quyết đoán hạ lệnh, cải biến phong cách chiến đấu trong dĩ vãng.

- Thiên Hồ, chạy! Kéo dãn khoảng cách, dùng đạo pháp đánh trả.

Trung Sơn Lang đánh tới, Thiên Hồ quyết đoán lui về phía sau. Trong quá trình rút lui, vẫn không ngừng xuất ra đủ loại đạo pháp, đánh huyền giáp trên thân Trung Sơn Lang vỡ vụn, lả tả rơi.

- Tiểu tử đáng giận!

Bắc Quang Quang thấy vậy ngây người. Hắn nghe nói danh khí của Tiểu Bá Vương, từ khi xuất đạo đến nay, trong lúc chiến đấu tràn đầy dũng cảm, nhiệt huyết chưa từng biết lùi bước là gì. Nhưng không ngờ thoáng cái hắn đã cải biến sách lược, biến thành chiến thuật du kích âm hiểm, xảo trá.

- Không ngờ ngươi còn có bộ mặt này!

Bắc Quang Quang hận đến nghiến răng nghiến lợi, Trung Sơn Lang cùng Thiên Hồ thủy chung bảo trì một khoảng cách, không bị kéo dãn ra mà cũng không thể thu hẹp. Thiên Hồ đánh tới đủ loại đạo pháp, Trung Sơn Lang chỉ có thể cắn răng thừa nhận. Song phương kẻ tiến người lui, vết thương trên người Trung Sơn

Lang không ngừng tăng thêm, rất thanh toàn thân nó đã nhuốm máu. Tuy rằng Thiên Hồ chỉ nắm giữ ba môn

đạo pháp tuyệt phẩm, nhưng được đạo pháp Tăng Quang Thiêm Thải tăng phúc, một ít đạo pháp thượng đẳng phổ thông đều đạt đến uy lực của nửa tuyệt phẩm. Với uy lực như thế, Trung Sơn Lang quả thực khó có thể thừa nhận.

- Bách Lý Phi Đằng!

Bắc Quang Quang thét lên một tiếng, thúc dục ra một môn đạo pháp gia tốc. Tốc độ của Trung Sơn Lang lập tức tăng vọt, thoáng cái đã thu hẹp khoảng cách cùng Thiên Hồ. Thiên Hồ am hiểu viễn công bằng đạo pháp, cận chiến rất yếu, nếu để cho Trung Sơn Lang tu vi cao hơn một bậc áp sát, đánh cận chiến, cơ hồ sẽ hoàn toàn không có hy vọng thắng lợi.

- Tên Bắc Quang Quang này thực âm hiểm! Giữ lại môn đạo pháp gia tốc này cho đến phút cuối mới đột nhiên sử dụng. Chắc là muốn khiến ta không kịp trở tay. Đáng tiếc…

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, gặp nguy không loạn. Hắn khẽ vẫy tay, Hồng Yêu không màu bao phủ lấy Thiên Hồ, đồng dạng khiến cho tốc độ Thiên Hồ tăng nhiều, một lần nữa cắt đuôi Trung Sơn Lang.

- Tốt, rất tốt!

Bắc Quang Quang nộ khí bừng bừng, tức giận tới mức dậm chân. Kinh nghiệm chiến đấu của Sở Vân phong phú vượt xa trí tưởng tượng của hắn. Vốn hắn tưởng rằng đối phó với một tên hậu bối trẻ tuổi như vậy, quả thực là dễ như trở bàn tay. Thực không ngờ Sở Vân lại già dặn như vậy, quả thực là hoạt bất lưu thủ. Khiến cho lão tiền bối như hắn không thể không thừa nhận, chỉ dựa vào Linh Yêu Trung Sơn Lang, không có cách nào thu thập được Thiên Hồ của Sở Vân.

368. Chương 11 12: Tâm Ý Kỳ Tiên, Hà Lạc Toán Đồ

Chương 11 12: Tâm Ý Kỳ Tiên, Hà Lạc toán đồ

Sắc mặt Bắc Quang Quang âm trầm như nước, nghiến răng nghiến lợi, kịch chiến lâu như vậy cùng một tên hậu bối mới gần mười lăm tuổi, thua mình năm bậc, mà thủy chung không thể tóm được đối phương. Chiến tích như vậy mà truyền ra ngoài, quả thực là bôi do trát trấu vào mặt hắn. Hắn thực sự nổi giận rồi, bắt đầu tung ra toàn bộ vũ khí của bản thân. Trong lúc nhất thời hắn nhất tâm tam dụng, đồng thời điều khiển ba đầu Linh Yêu Sơn Trung Lang, Vọng Niệm Hợp Hoan Kính, Ngũ La Lạn Hoa Yên. Kính quang loạn chiếu, vụ khí tràn ra bốn phía, sói tru từng trận, thế công âm hiểm hung ác triền miên, mang đến cho Sở Vân áp lực cực lớn.

Sở Vân cắn răng chống lại, đây là trận chiến gian khổ nhất từ khi hắn trọng sinh đến nay. Địch nhân mạnh như thế, khiến cho hắn phải dốc toàn bộ tâm thần, toàn bộ ý chí chiến đấu quán nhập vào một trận chiến này.

Thiên Hồ, Túy Tuyết Đao, Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, Hồng Yêu không màu, Cụ Phong Cung thậm chí cả Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ thay nhau ra trận. Hỏa Đức chân thân, Thủy Đức chân thân, Diệt Thế Hồng

Liên, Kỳ Môn Tam Tài, Tăng Quang Thiêm Thải, Lưu Tinh Tiễn Thuật… Vô số đạo pháp liên tục được Sở Vân tung ra. Đây là một trận chiến Sở Vân dốc ra toàn lực.

- Hắn mới bao nhiêu tuổi? Vừa mới mười lăm tuổi đã đạt tới trình độ có thể khống chế hai đầu Linh Yêu. Lúc ta mười lăm tuổi, ngay cả ngón chân của hắn cũng không bằng. Không thể lưu, nhân vật như vậy tuyệt đối không thể lưu!

Nội tâm Bắc Quang Quang vừa đố kỵ vừa căm tức, sát ý cuồn cuộn, đối với tên hậu sinh vãn bối Sở Vân này sinh ra một sự kiêng kỵ mãnh liệt. Nếu không diệt trừ Sở Vân, chỉ sợ sau này hắn sẽ ăn không ngon ngủ không yên rồi.

- Sở Vân ca ca cố lên! Đánh ngã tên xấu xa này đi!

Tiểu Phi Yến vui vẻ kêu lớn, nàng không thấy rõ tình thế trong cuộc, chỉ cảm thấy khí thế Sở Vân mênh mông cuồn cuộn như thủy triều. Mà đối phương thì hoàn toàn trái ngược, khí thế từ từ co rút lại, hoàn toàn yếu hơn một bậc.

- Trời ạ! Trung Sơn Lang, đây là một trong tứ đại dâm tặc, "Bắc Sắc" thần bí nhất. Không ngờ hắn lại xuất hiện ở nơi này.

- So với hắn, ta lại càng cảm thấy hiếu kỳ với người trẻ tuổi kia hơn. Tuy rơi vào thế hạ phong lại phải chịu công kích điên cuồng như thế, nhưng vẫn khiến cho người xem nhiệt huyết sôi trào!

Cách chiến trường rất xa, tại một khoảng rừng vắng lặng, có hai thiếu niên đang mở lớn hai mắt, ngắm nhìn tình cảnh trong chiến tràng, ánh mắt tràn đầy khó tin.

- Chiến lực trình độ này, cũng chưa hẳn đã là người trẻ tuổi. Huynh quên rằng linh khí mà yêu thú truyền lại có thể khiến cho tướng mạo người ta trở nên trẻ trung hơn hay sao?

Tướng mạo hai thiếu niên này khá giống nhau, chắc hẳn là một vị huynh đệ song sinh.

Bọn hắn một thân võ phục, trên ngực áo có thêu hình một viên đan dược nửa trắng nửa đen, đây là tiêu chí một một phái rất nổi tiếng trong Tinh Châu, Sinh Tử Cốc. Đồng thời lại lịch của hai thiếu niên này cũng không đơn giản chút nào, chính là hai thiếu hiệp nổi danh trong giới du hiệp, người kế thừa đời tiếp theo của Sinh Tử Cốc. Được xưng là Dược Độc Song Tinh.

Lúc này đại bộ phận ánh mắt của bọn họ đều tập trung lên trên người Sở Vân. Trong lúc nhất thời đối với thân phận của Sở Vân cảm thấy mười phần hiếu kỳ. Nhưng thời gian dần qua, sắc mặt của bọn họ dần dần trở nên ngưng trọng.

- Người này thực đáng sợ! Đệ đệ nhận ra rồi chứ! Hắn đang không ngừng tiến bộ trong chiến đấu, biến Bắc Sắc trở thành ngoại lực để cho hắn khai thác tiềm năng trong thân thể. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ chưa biết được hươu chết về tay ai.

Ca ca Dược Tinh Tử thì thào, trong lời nói không dấu được cảm giác kinh ngạc.

- Sư phó thường nói, thế gian này có một loại thiên tài vì chiến mà sinh. Loại người này trời sinh thích hợp chiến đấu, càng đánh càng hăng, có thể trong chiến đấu không ngừng đột phá bản thân, thậm chí còn có thể ngộ ra thiên địa đại đạo. Xem trình độ tiến bộ của

hắn, người này tuyệt đối chỉ là một thiếu niên. Thậm chí còn nhỏ tuổi hơn chúng ta một chút.

Đệ đệ Độc Tinh Tử cũng tràn đầy khiếp sợ.

- Chúng ta là thiên tài so với người thường, nhưng nếu so sánh với kẻ này vẫn phải kém hơn một bậc. Thiếu niên này, ngày sau lớn lên, nhất định sẽ là một vị cường giả hô phong hoán vũ. Chúng ta xuất thủ tương trợ, kết thiện duyên với hắn, đối với Sinh Tử Cốc vô cùng có lợi.

Dược Tinh Tử trầm ngâm nói. Nhưng trong mắt Độc Tinh Tử lại xuất hiện sự đố kỵ.

Tuy rằng hắn là đệ đệ sinh đôi cùng Dược Tinh Tử nhưng tâm tính cùng ca ca hoàn toàn bất đồng.

- Tốt hơn là chúng ta vẫn không nên nhúng tay vào. Ca ca, huynh xem, mặc dù thiếu niên này liên tục tiến bộ trong chiến đấu, nhưng vẫn kém hơn một đầu chiến lực Linh Yêu. Cứu người này từ trong tay Bắc Sắc, xác xuất thành công rất thấp. Hơn nữa tâm tính người thiếu niên này, chúng ta vẫn chưa biết được.

- Đệ đệ, lời ấy của đệ sai rồi. Quan chiến như quan nhân, bình thường con người ta có thể sống dưới lớp mặt nạ che lấp đi bản tâm, nhưng một khi đã bước vào sinh tử chiến, bất luận là ai cũng sẽ lộ ra bộ mặt thật của mình. Đệ xem lúc hắn công kích thì như mãnh hổ hạ sơn, chỉ tiến không lùi, có thể thấy được tính tình hắn sảng khoái, cương trực. Mà lúc hắn phòng thủ, thì lại như long du đại hải có thể thấy được tấm lòng hắn rộng lớn. Người như vậy, đáng cứu lắm!

Nhưng Dược Tinh Tử vẫn kiên trì ý kiến của bản thân.

- ...

Độc Tinh Tử trầm ngâm không nói, hắn không muốn xuất thủ nhưng trong lúc cấp thiết lại không tìm thấy lý do nào để phản bác.

- Hả? Đại ca, mau nhìn! Chúng ta chưa kịp xuất thủ, thiếu niên kia sắp phải chết rồi!

Đột nhiên, hai mắt Độc Tinh Tử sáng ngời, chỉ vào chiến trường, đè nén hưng phấn trong lòng nói.

- Không tốt, rốt cục Bắc Sắc vẫn là lão tiền bối thành danh đã lâu, làm người âm ngoan xảo trá. Thiếu niên kia không may gặp phải ám toán của hắn rồi.

Ánh mắt Dược Tinh Tử vừa nhìn đến, sắc mặt lập tức biến đổi.

- Ha ha! Đúng là ngươi vẫn còn hơi non một chút. Bất quá chết trên tay cây Tâm Ý Tiên ta đã che dấu nhiều năm này, quả thực chính là vận mệnh của ngươi rồi.

Bắc Quang Quang phát ra tiếng cười lớn đầy đắc ý. Tâm Ý Tiên này là quân bài cuối cùng mà hắn đã ẩn dấu rất nhiều năm. Tuy rằng chỉ có đẳng cấp Đại Yêu, nhưng nếu đột nhiên sử dụng, quả thực khiến cho địch nhân khó lòng phòng bị. Hắn dùng cây roi này đánh lén qua không ít cường giả. Rất nhiều người trong đó, thậm chí còn là tồn tại mạnh hơn hắn rất nhiều.

Tâm Ý Tiên vô hình vô sắc, hốt nhiên phiêu động, chỉ có tay cầm của cây roi là có màu ngăm đen, không phải bằng kim loại, cũng chẳng phải bằng gỗ, tạo hình vô cùng cổ phác. Đây là một cổ yêu binh, được sửa chữa nhưng bất thành. Tu vi chỉ có thể đạt tới đẳng cấp Đại Yêu, không thể đề thăng thêm. Dù là như vậy nhưng bởi vì thân roi vô hình vô sắc, tùy tâm ý xoay chuyển một cách tự nhiên. Nếu là đánh lén, hoàn toàn có thể thành công. Sở Vân cũng không ngờ rằng Bắc Quang Quang vẫn còn một chiêu này. Bắc Quang Quang đã ẩn giấu rất lâu, dùng hữu tâm toán vô tâm, kinh nghiệm cùng chiến lực của hắn lại mạnh hơn Sở Vân một bậc, không ngờ lại đột nhiên thi triển ra chiêu này, thực sự là khiến cho Sở Vân không thể né tránh.

- Tại sao có thể như vậy?

Tiểu Phi Yến chứng kiến Sở Vân bỗng nhiên bất động, hiển nhiên đã bị ám toán. Thậm chí ngay cả Linh Yêu như Thiên Hồ cũng bị liên lụy, chỉ đứng nguyên bất động mà gầm thét. Tâm Ý Tiên là cổ yêu binh, tuy rằng không trọn vẹn, không thể lĩnh ngộ đạo pháp mới.

Nhưng còn sót lại một môn đạo pháp có thể trực tiếp khống chế linh quang trong cơ thể ngự yêu sư, gián tiếp khống chế yêu vật thủ hạ của hắn, công hiệu cường đại. Một khi thực hiện được , thường thường có thể khiến cho người ta trở thành kẻ tay không tấc sắc,

lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

- Sở Vân ca ca…

Tiểu Phi Yến dàn dụa nước mắt, bắt đầu khóc lóc, vừa khóc vừa nói…

- Ta nên làm cái gì bây giờ? Ta nên làm cái gì bây giờ? Nếu Hoa Mai tỷ tỷ, Dịch Yên tỷ tỷ ở đây thì tốt quá rồi.

- Đúng rồi!

Nghĩ tới Hoa Mai tỷ tỷ, Tiểu Phi Yến chợt mạnh mẽ ngẩng đầu lên, móc ra từ trong lòng một chiếc lệnh bài nhỏ. Chiếc lệnh bài này rất tinh xảo, mặt trước có khắc hình ba quả cầu lửa, mặt sau có khắc ba chữ Yên Chi Môn. Đây là tiểu yêu binh Tam Vạn Hỏa Cấp Cầu Cứu Lệnh. Yên Chi môn chủ Hoa Mai giao cho Phi Yến, dặn nàng dùng nó trong lúc khó khăn nhất.

Tiểu Phi Yến không chút do dự, thúc dục đạo pháp, ném hai vạn hỏa cấp cầu cứu lệnh lên không trung. Lệnh bài lập tức hóa hành một hỏa cầu, bay vút lên trời, nổ vang một tiếng. Sóng khí xoay tròn, hình thành tiếng hú bén nhọn kỳ dị, truyền đi rất xa. Cơ hồ đúng lúc này, trong một khu rừng cách đó không xa, một chi đội ngũ chợt dừng lại, mỗi người đều ngẩng đầu nhìn lên phía không trung.

- Đây là tín hiệu cầu cứu lệnh của môn phái!

- Không tốt đây là Tam Vạn Hỏa Cấp Cầu Cứu Lệnh. Tiểu Phi Yến gặp phải nguy hiểm.

- Hài tử này, nhất định lại trộm chạy đến đây rồi. Môn chủ, chuyện này nên làm như thế nào cho phải?

Đội ngũ du hiệp này, có một điểm rất đặc biệt. Đều là nữ tử, hoặc là trẻ tuổi, hoặc là lão nhân, hoặc là trung niên. Đây là đội ngũ chủ lực của Yên Chi Môn. Do môn chủ Hoa Mai, phó môn chủ Dịch Yên tự mình thống lĩnh.

- Hài tử Tiểu Phi Yến này tuy rằng niên kỷ còn nhỏ, nhưng trong tay lại có đến ba, bốn đầu Đại Yêu, cho tới bây giờ chưa từng vận dụng cầu cứu lệnh. Chuyện nàng lẻn trốn ra, môn phái cũng đã sớm gửi thư cho ta. Xem ra lần này thực sự nàng gặp phải phiền toái rồi!

Yên Chi môn chủ Hoa Mai là một vị nữ tử thành thục. Dáng vẻ nàng chỉ tầm hai mươi hai, hai mươi ba tuổi,

da thịt ôn nhu như ngọc, trên tóc cài một chiếc trâm bằng bạch ngọc. Hàng lông mày vô cùng sắc sảo, trong ánh mắt tràn đầy sự lão luyện, ẩn chứa một chút phong sương. Nàng mặc đường trang, phượng nghi cẩm tú. Thượng y hạ khố, dán chặt lên thân thể đầy đặn của nàng, tôn nên những đường cong đầy quyến rũ.

- Dịch Yên, muội thử tính một chút xem đến cùng là đang xảy ra chuyện gì?

Hoa Mai rất có phong phạm của một vị chưởng khống giả, tuy rằng lúc này nội tâm lo lắng, nhưng gặp nguy vẫn không loạn. Đứng bên cạnh nàng đồng dạng cũng là một vị nữ tử vô cùng xuất chúng. Nàng mặc một chiếc váy màu xanh biếc, thanh nhã như lan. Tóc dài như suối, da thịt óng ánh như mỹ ngọc. Mày như lá liễu, mắt như minh nguyệt, ẩn sâu trong đáy mắt là một sự huyền bí cho người khác cảm giác trầm tĩnh mà nhã nhặn. Đúng là nhân vật số hai của Yên Chi Môn, phó môn chủ toán sư Dịch Yên. Nàng khẽ vuốt tiên nang bên hông, chỉ nháy mắt sau, một bức họa đã xuất hiện trên bàn tay mềm mại như cỏ non của nàng.

- Hà Lạc Đồ! Mở!

Dịch Yên quát khẽ một tiếng, bức họa thoát khỏi bàn tay huyền phù trên không trung, sau đó chậm rãi mở ra. Một bức vạn lý sơn xuyên từ từ hiện ra trước mắt mọi người.

Chằng chịt khắp trên bức tranh là hình ảnh của vô số sông, suối, có sông lớn, có biển rộng, có suối nhỏ. Tất cả giao thoa tạo thành một cảnh tượng đầy huyền ảo. Dịch Yên tập trung tư tưởng quan sát, đôi mắt bình thường phẳng lặng như mặt bích hồ, giờ lại tràn đầy gợn sóng, lấp lánh kỳ quang dị sắc. Một lát sau, nàng nhẹ thở ra một hơi, hai mắt khép lại, bức họa từ từ cuộn lại, rơi xuống bàn tay nàng.

- Như thế nào?

Mọi người không dám quấy rầy, cho đến tận lúc này mới gấp gáp hỏi.

- Gặp được quý nhân hữu kinh vô hiểm.

Dịch Yên nhẹ nói. Mọi người lập tức thở phào một hơi, tất cả đều biết thuật tính của Dịch Yên cực chuẩn, không khí nặng nề trong đội ngũ lập được thả lỏng.

- Bất quá, chúng ta vẫn không thể khinh thường. Phải biết rằng toán thuật là dựa vào yêu vật, trộm lấy tin tức bị che dấu trong thiên địa, dọc theo quỹ tích của đại đạo, thuận thế thôi diễn ra kết quả, cũng không phải là mỗi lần đều chuẩn xác, hơn nữa còn tồn tại rất nhiều biến số, không thể không đề phong.

Hai đầu lông mày của Dịch Yên khẽ nhíu lại, dường như có một chút lo lắng.

- Đúng vậy, phải phòng có biến, chúng ta lập tức đuổi tới. Lần này Tiểu Phi Yến thực sự quá mức hồ đồ rồi, nhất định phải trừng phạt nàng thật nặng!

Hoa Mai ra lệnh một tiếng, đội ngũ hơn năm mươi người lập tức thay đổi phương hướng, dựa vào chỉ dẫn của hỏa diễm vẫn chưa tiêu tán trên không trung, nhanh chóng hướng đến chỗ của Tiểu Phi Yến.

Cùng lúc đó, trên chiến trường.

- Đáng giận!

Sở Vân cắn chặt răng, toàn thân bị cây roi vô hình vô sắc quấn chặt, khiến cho hắn hành động rất khó khăn. Mấu chốt hơn nữa, hắn càng giãy dụa cây roi lại càng quấn chặt thêm. Nó giống như là một cây cầu, nối thẳng hồn phách của hắn đến tinh thần trùng kích

của Bắc Quang Quang. May mắn là hắn trọng sinh chuyển thế, hồn phách so với người thường cô đọng hơn rất nhiều lần, bằng không chỉ sợ lúc này đã lâm vào hôn mê, mặc cho người ta đâm chém. Nhưng dù như thế, hắn cũng đã mất đi năng lực hành động. Cây roi Tâm Ý Tiên này đích thực là kỳ diệu, không ngờ có thể thông qua việc khống chế hắn mà ảnh hưởng đến toàn bộ yêu vật của hắn, Thiên Hồ Túy Tuyết Đao đều bị liên lụy, toàn thân trở nên cứng ngắc giống như là tượng gỗ.

369. Chương 13 14: Hiệp Lộ Tương Phùng, Dũng Giả Thắng

Chương 13 14: Hiệp lộ tương phùng, dũng giả thắng

(Gặp nhau trên đường hẹp, kẻ dũng sẽ là người chiến thắng)

- Không thể nào! Tại sao ngươi vẫn còn có thể giãy dụa?

Chứng kiến Sở Vân dãy dụa kịch liệt, Bắc Quang Quang trợn mắt, ngạc nhiên thêm một lần nữa.

- Cây roi Tâm Ý Tiên này có thể câu thông hồn phách giữa ta và ngươi. Tuổi của ta lớn gấp mấy lần ngươi, kinh lịch cũng nhiều hơn, ta ăn muối còn nhiều hơn ngươi ăn cơm. Nhưng tại sao dưới hồn phách câu thông, ngươi vẫn có thể chống cự được uy áp hồn phách của ta?

Chứng kiến Sở Vân vẫn đang không ngừng dãy dụa, Bắc Quang Quang vừa sợ vừa giận. Trong ánh mắt không che dấu được một tia hoảng sợ. Đến lúc này, càng ngày Bắc Quang Quang lại càng phát hiện ra, hắn nhìn không thấu tên tiểu bối ở trước mặt này.

- Đến tột cùng là ngươi đã ăn được thiên tài địa bảo gì, có kỳ ngộ gì mà có thể cô đọng hồn phách đến trình độ này. Cho dù ta được Tâm Ý Tiên tăng phúc phụ trợ, cũng không thể áp chế được ngươi?

Bắc Quang Quang nhịn không được trong lòng tràn đầy hiếu kỳ, mở miệng dò hỏi Sở Vân.

- Thì ra là thế, đây là một kiện yêu binh bị tàn phá…

Sở Vân cũng đã trấn định lại, hắn lạnh lùng cười, đã tìm được phương pháp phản kích.

Thân hình Bắc Quang Quang chấn động, Ngũ La Lạn Hoa Yên đang ở trạng thái cô đọng cũng vỡ vụn biến thành vụ khí.

- Giỏi lắm, tên tiểu quỷ này! Muốn thông qua Tâm Ý Tiên tiến hành phản kích hồn phách ta sao?

Bắc Quang Quang phát ra thanh âm hung ác, giống như là một con độc xà ẩn bên trong lớp vụ khí, chiếc lưỡi rắn đang thò ra thụt vào quan sát Sở Vân. Tâm Ý Tiên là một kiện cổ yêu binh bị tàn phá, Bắc Quang Quang cũng không thể khống chế hoàn toàn. Nó tựa như một cây cầu, nối thông hồn phách giữa Sở Vân cùng hắn. Đây là một trận chiến đặc thù, đơn thuần chỉ là đọ sức giữa hồn phách của hai người, ngoại lực không thể nhúng tay vào. Bắc Quang Quang vốn cho rằng bản thân mình lớn tuổi, lại trải qua tang thương,

tầm nhìn rộng lớn, nếu đơn thuần dựa vào lực lượng hồn phách, nhất định có thể áp chế được Sở Vân.

Nhưng thật không ngờ, Sở Vân có được trí nhớ của kiếp trước, trọng sinh sống lại. Độ cô đọng của hồn phách quả thực là vững như bàn thạch, không chút

nào thua kém Bắc Quang Quang, khiến cho hắn tràn đầy khiếp sợ.

- Tiểu tử này, quá cổ quá! Vốn là ta muốn lợi dụng hồn phách câu thông, giết chết hắn. Sau đó, thuận thế thu lấy yêu vật của hắn luôn. Nhưng thực không ngờ, lại rơi vào tình cảnh này!

Bắc Quang Quang vừa tức lại vừa sợ. Nếu biết kết quả thế này, hắn sẽ không bao giờ sử dụng Tâm Ý Tiên.

Thanh thế Sở Vân mặc dù lớn, nhưng chiến lực không thể nào vượt qua hắn. Nếu bàn về thực lực chân chính, hắn hoàn toàn có thể đánh bại Sở Vân.

Nhưng hiện tại, song phương quyết đấu bằng hồn phách, khiến cho ưu thế của hắn mất sạch, thực lực giữa hai bên lại biến thành trạng thái cân bằng.

- Ha ha. Bắc Quang Quang, đây là ngươi gieo gió thì gặt bão. Ngươi thua chắc rồi!

Hồn phách song phương trực tiếp câu thông, các loại cảm xúc đều không thể che dấu được đối phương. Sở Vân cảm nhận được phiền muộn của Bắc Quang Quang, cười ha hả, sĩ khí như hồng.

- Ngươi đắc ý cái gì? Tiểu quỷ, tuy rằng hồn phách giữa ta và ngươi kẻ tám nạng người nửa cân, nhưng ta vẫn còn Tâm Ý Tiên tăng phúc!

Bắc Quang Quang lớn tiếng rít gào. Tuy rằng Tâm Ý Tiên là yêu binh bị tàn phá, thậm chí không thể nắm giữ được đạo pháp mới, nhưng đạo pháp lưu lại ở bên trong vẫn còn, đó là "Tâm Kiên Như Thạch". Bắc Quang Quang rơi vào hoàn cảnh này, cũng không thể vận dụng được những yêu vật khác. Chỉ có thể thúc dục môn đạo pháp này, uy áp hồn phách giống như thiên thạch hạ xuống, áp chế Sở Vân. Trong lúc nhất thời, hiện trường hoàn toàn biến thành một mảnh tĩnh lặng. Toàn thân Bắc Quang Quang được bao phủ Ngũ La Lạn Hoa Yên, trong tay cầm chuôi một cây roi, đứng ở trên đỉnh đầu Sơn Trung Lang, nhìn chằm chằm về phía đối diện. Cách hắn không xa, Sở Vân đồng dạng cũng đứng ở trên đỉnh đầu Thiên Hồ, hoàn toàn bất động. Đôi mắt lãnh khốc, lộ ra chiến ý nóng rực, nhìn thẳng về phía Bắc Quang Quang, ánh mắt sắc như đao, khí thế lẫm liệt.

- Chuyện gì thế này?

Tiểu Phi Yến hoàn toàn không hiểu. Nàng cố gắng mở lớn hai mắt ra quan sát, nhưng chỉ cảm thấy tràng diện lúc này thực sự là vô cùng quỷ dị. Đúng lúc nàng muốn xuất thủ tương trợ, chợt xuất hiện hai đạo thân ảnh di chuyển với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã dừng ở trước mặt nàng, hai đạo thân ảnh này đúng là Dược Độc Song Tinh.

- Không ngờ lại là Phi Yến cô nương!

- Huynh đệ ta phát hiện ra tín hiệu cầu cứu lệnh của Phi Yến cô nương, cố ý chạy đến đây tương trợ.

Sinh Tử Cốc cùng Yên Chi Môn có quan hệ không tệ, lần này Yên chi môn xuất môn ầm ĩ, sư phụ đã từng căn dặn bọn hắn rất nhiều lần, đừng nhìn Yên Chi Môn hiện tại chỉ là môn phái tam lưu, hai đại môn chủ của các nàng đều là nhân tài đỉnh phong, thiên tư trác tuyệt, tâm tính ổn trọng, như phượng tê ngô đồng, sớm muộn cũng sẽ có một ngày có thể bay lượn cửu thiên, càng kết được nhiều thiện duyên càng tốt. Tiểu Phi Yến cũng nhận ra hai người này, vui mừng đến phát khóc, nói:

- Hai vị ca ca tới đúng lúc quá, nhanh đi cứu Vân ca ca. Hắn vì cứu ta mới bị cuốn vào trận chiến này.

- Cái này….

Độc Tinh Tử hơi chần chờ.

- Xuất thủ cứu người!

Dược Tinh Tử nghe được lời này, lập tức gật đầu, triệu ra tọa kỵ bay thẳng lên trên không trung.

Độc Tinh Tử thầm than một tiếng, cũng cưỡi yêu thú đuổi sát theo phía sau. Hai người đang muốn tiếp cận, Bắc Quang Quang chợt cười lớn.

- Sở Vân, mặc dù hồn phách ngươi cô đọng vượt quá tưởng tượng của ta, nhưng ta mới là chủ nhân của Tâm Ý Tiên, nhất định ngươi phải chết!

Tiếng cười vốn đã dần dần yếu bớt, nhưng dường như Bắc Quang Quang đã phát hiện Độc Dược song tinh, tiếng cười lại càng thêm cuồng ngạo, tràn đầy ý vị tàn nhẫn, âm hiểm.

- Ha ha, hai tên tiểu bối Sinh Tử Cốc này cũng chạy tới chịu chết sao? Cút! Mắt mù sao, nể mặt cốc chủ Sinh Tử Cốc, bổn đại nhân tha cho hai ngươi một mạng. Trong ba hơi thở, lập tức biến khỏi tầm mắt của ta!

Động tác của dược Độc Song Tinh lập tức trì trệ, sắc mặt biến thành trắng bệch.

- Tiền bối, tiền bối nếu tha được thì nên tha….

Dược Tinh Tử ôm quyền, đang muốn phân trần.

Độc Tinh Tử ở bên cạnh đã cướp lời.

- Tiền bối chiến đấu, huynh đệ vãn bối chỉ là vô tâm đi ngang qua. Hiện tại huynh đệ vãn bối xin cáo từ!

Nói xong liền lôi cánh tay Dược Tinh Tử, cứng rắn kéo hắn rời xa khỏi chiến trường.

- Các ngươi sao có thể làm như vậy? Rõ ràng đã đáp ứng ta rồi cơ mà!

Tiểu Phi Yến thấy hai người chưa đánh đã lui, gấp đến độ dậm chân.

- Bắc Sắc thành danh đã lâu, hiển nhiên là vẫn còn dư lực. Lại có giao tình cùng Sinh Tử Cốc, huynh đệ chúng ta thực sự là không thể nào xuất thủ.

Độc Tinh Tử đáp.

Dược Tinh Tử muốn nói nhưng mà lại thôi, thầm than một tiếng. Huynh đệ hai người từ trước đến nay đều cùng tiến cùng lui, hắn với tư cách ca ca, từ nhỏ đến lớn đều thiên vị cho người đệ đệ này. Hôm nay Độc Tinh Tử đã quyết định như vậy, cuối cùng hắn cũng

không phản bác. Do dự một chút, Dược Tinh Tử mở miệng.

- Hai huynh đệ chúng ta đại biểu cho Sinh Tử cốc, rất nhiều việc cũng là thân bất do kỷ. Bất quá Phi Yến cô nương an tâm, chúng ta sẽ toàn lực bảo vệ an toàn cho nàng.

- Không cần các ngươi phải lo, ta muốn đi cứu Sở Vân ca ca!

Tiểu Phi Yến hừ lạnh một tiếng, coi như là đã nhìn thấu hai kẻ mà được thế nhân xưng tụng là thiếu hiệp Dược Độc Song Tinh này. Lời còn chưa dứt, nàng đã muốn lấy ra yêu thú từ trong tiên nang cứu viện Sở Vân. Đúng lúc này, Độc Tinh Tử lại giơ tay lên, ném

ra một chút khói màu. Phi Yến vừa ngửi vào một tia, đã ngã xuống hôn mê.

- Đệ đệ, ngươi đây là?

Dược Tinh Tử kinh hô.

- Ca ca, chẳng lẽ huynh không biết Phi Yến cô nương nổi danh là bướng bỉnh sao? Khuyên nhủ không được, chẳng lẽ chúng ta lại trơ mắt nhìn nàng đi chịu chết? Không bằng tiền trảm hậu tấu, hộ tống nàng quay trở lại Yên Chi Môn. Đến khi đó, thiện duyên kết xuống rồi, mà cũng bảo vệ được bản thân nàng. Không phải là vẹn cả đôi đường sao?

Trong mắt Độc Tinh Tử lóe lên âm mang, hắn chứng kiến trận chiến từ đầu, đối với Sở Vân vừa đố kỵ lại vừa ghen ghét, thực sự là không muốn xuất thủ tương trợ.

- Ai, cũng chỉ có thể làm như vậy!

Dược Tinh Tử thở dài.

- Ha ha, thất vọng rồi sao? Thực sự là đáng tiếc, ta và ngươi đều không thể động đậy, mặc người chém giết. Hai tên ngu ngốc kia lại buông tha một cơ hội tốt như vậy, ngươi đã không còn hy vọng chiến thắng nữa rồi. Kỳ thực, ngươi tội tình gì phải đấu đá cùng ta? Tiền đồ ngươi vốn đang sáng lạng, nhưng bây giờ chỉ có thể bỏ xác ở nơi này rồi. Bất quá chết trong tay ta, cũng coi như là vinh hạnh của ngươi?!

Bắc Quang Quang càng không ngừng cười âm hiểm, ý đồ dùng ngôn ngữ đánh tan ý chí chiến đấu của Sở Vân.

- Tâm ngươi kiên như thạch, ý ta cương tự thiết! Bắc Sắc, ngươi càng nói nhảm chỉ càng chứng minh ngươi yếu đuối mà thôi.!

Dáng người Sở Vân sừng sững như núi, ánh mắt kiên định như đao, nhìn thấu nội tâm của Bắc Quang Quang.

- Ngươi!

Bắc Quang Quang nhìn Sở Vân, trong lúc nhất thời á khẩu không phản bác lại được.

Sở Vân nói không sai, mặc dù hắn có Tâm Ý Tiên trong tay, cũng không cách nào đánh bại Sở Vân trong thời gian ngắn.

- Chúng ta cứ tiếp tục giằng co. Đại chiến lớn như vậy, tất nhiên sẽ lại có người đến. Rốt cục ta muốn xem là ai sẽ đến trước. Là cừu nhân của Bắc Sắc ngươi, hay là người mang chủ ý ngư ông đắc lợi?

Sở Vân nói đến đây, chợt nhàn nhạt cười.

- Ngươi là tên điên!

Bắc Quang Quang mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Sở Vân nói không sai, hắn cũng lo lắng nhất điểm này. Luận thanh danh, hắn tiếng xấu vang xa, cừu nhân vô số. Mà Sở Vân đến bây giờ chỉ hoạt động trong phạm vi Chư Tinh Quần Đảo, là một nhân vật hoàn toàn mới trong giới du hiệp. Vừa nãy, Dược Độc Song Tinh là do Bắc Quang Quang hắn dựa vào xảo trá lừa gạt mà đuổi đi. Nhưng thủ đoạn này chỉ dùng được một vài lần, sớm muộn gì cũng sẽ có người nhìn thấu. Sở Vân kiên định, khiến cho âm mưu của hắn hoàn toàn mất hiệu lực. Nếu còn tiếp tục giằng co, trái lại phần thắng của Sở Vân càng lớn. Đương nhiên Bắc Quang Quang cũng không phải là không có cơ hội, chỉ là cục diện thua nhiều mà thắng ít. Nhưng người sống càng lâu thì lại càng sợ chết, giang hồ càng lão luyện, lá gan lại càng nhỏ đi. Không hề nghi ngờ Bắc Quang Quang là người

từng trải, cừu địch khắp thiên hạ, tiếng xấu đồn xa, những năm gần đây dựa vào sự âm hiểm xảo trá, hung hăng ngang ngược, sống tiêu dao tự do tự tại. Nhưng nếu lần này rơi vào trong tay địch nhân, chỉ sợ....

Nghĩ đến đây Bắc Quang Quang lập tức rùng mình, chiến ý trong nội tâm đã gần như là tiêu tán.

- Đáng giận! Đáng giận! Xú tiểu tử, ngươi xong đời rồi. Lần này tạm thời để cái mạng nhỏ lại cho ngươi, cứ rửa cổ, chờ lão tử đến chém đi!

Đấu hồn phách, không có cách nào thối lui, chỉ có phân sinh tử. Nhưng Bắc Quang Quang nắm giữ quyền chủ động, có phương pháp rút khỏi trận chiến này. Đấy chính là buông tha cho Tâm Ý Tiên. Tâm Ý Tiên chính là chiến tràng, nếu không có Tâm Ý Tiên, căn bản hồn phách không thể trực diện câu thông. Bắc Quang Quang cũng là kẻ quyết đoán, hắn buông ra lời ác độc, sau đó cắn răng trực tiếp chặt đứng liên hệ cùng Tâm Ý Tiên, triệt để buông tha cho nó.

Dù là như thế hồn phách của hắn vận phải chịu cắn trả. Cả người choáng váng, mơ mơ hồ hồ, không thể tái chiến.

- Đi!

Mang theo hồn phách bị trọng thương, hắn dứt khoát ngồi xuống, thân thể phát ra ánh sáng chói mắt.

- Tâm Ý Tiên tạm thời để ở chỗ ngươi, ta sẽ đích thân đến đòi lại!

Hắn cực độ không cam lòng, nhưng lại bó tay, chỉ có thể hung dữ trừng mắt nhìn Sở Vân, chầm chậm lui lại. Ai ngờ, Tâm Ý Tiên sau khi Bắc Quang Quang chủ động buông tha đã trở thành vật vô chủ nhưng Sở Vân không thèm liếc mắt đến một cái, cười lạnh một tiếng, lập tức đuổi theo Bắc Quang Quang.

- Chỉ là một kiện yêu binh phế vật, sao có thể bằng tính mạng của ngươi?

- Ngươi!

Sắc mặt Bắc Quang Quang tái nhợt, ánh mắt nhìn về Sở Vân mang theo vẻ sợ hãi. Hôm nay hồn phách hắn bị thương, thần trí mơ hồ, mạch suy nghĩ vận chuyển chậm chạp, tuy rằng chiến lực vẫn còn nhưng không có cách nào tái chiến cùng Sở Vân.

- Bắc Quang Quang, nạp mạng đi!

Sở Vân khổ chiến rất lâu rốt cục cũng chiếm được thế thượng phong. Hiệp lộ tương phùng, dũng giả thắng, rốt cục hắn cũng nắm được quyền chủ động!

- Bách Lý Phi Đằng!

Bắc Quang Quang kinh hoàng hét lớn. Lần đầu hắn sử dụng môn đạo pháp gia tốc này là dùng để đuổi giết Thiên Hồ, nhưng đến lần này là dùng để chạy trốn giữ lại tính mạng.

...

Rừng núi liên miên bất tuyệt. Trong rừng, đủ loại thực vật từ tùng, bách, trúc, thông… Mọc sát sát nhau, hết lớp này đến lớp khác. Gió núi thổi qua, lay động cánh rừng bao la bạt ngàn tạo thành những gợn sóng nhấp nhô. Ánh dương quang phủ xuống, len lỏi qua cành lá rậm rạp, chiếu rọi gương mặt của một nhóm nữ tử. Đây là một đội ngũ du hiệp nhân số ước chừng năm mươi người, đều là nữ tử, mỗi người đều cưỡi trên một đầu

yêu thú, đang nhanh chóng di chuyển bên trong cánh rừng. Hai vị thủ lĩnh, một vị vận váy áo màu lục, tóc dài như suối. Vị còn lại một thân đường trang quý phái, phong tư trác tuyệt.

370. Chương 15 16: Người Trẻ Tuổi Này Thực Không Đơn Giản

Chương 15 16: Người trẻ tuổi này thực không đơn giản

Đây chính là đội ngũ của Yên Chi Môn.

- Tiểu Phi Yến gặp nạn, tuy rằng tính ra sẽ hữu kinh vô hiểm. Nhưng vẫn không thể khinh thường.

- Không biết quý nhân theo như lời quẻ bói, đến tột cùng là người nào?

Môn chủ Hoa Mai cùng phó môn chủ Dịch Yên đều nhíu mày, vừa nhanh chóng di chuyển vừa truyền âm thảo luận.

- Phía trước có phải là Yên Chi Môn Hoa môn chủ.

Đúng lúc này, từ phía trước truyền đến một giọng nói.

- Là ai?

Hoa Mai vung tay lên, ra hiệu cho môn nhân ở phía sau dừng lại, chỉ trong sát na, đội hình ở phía sau đã hình thành lên một trận hình chiến đấu, không chút nào hỗn loạn, cẩn thận giới bị.

- Yên Chi Môn quả thực là bất phàm, kỷ luật nghiêm minh như thế, khó trách cốc chủ lại coi trọng các nàng như vậy.

Thấy một màn như vậy, nội tâm Dược Tinh Tử cũng không khỏi tán thưởng một tiếng.

- Không dám dấu, chúng ta trong lúc vô tình cứu được Phi Yến cô nương, đang muốn hộ tống nàng quay trở lại sơn môn. Không ngờ lại gặp được chư vị ở nơi này.

Dược Độc Song Tinh chậm rãi bức ra từ trong rừng cây. Bên trong đội ngũ Yên Chi Môn lập tức phát ra tiếng hô kinh hỷ. Các nàng phát hiện ra một Độc Tinh Tử ôm lấy Tiểu Phi Yến đang bị hôn mê.

- Nguyên lại là hai vị thiếu hiệp đã cứu giúp môn nhân của ta, ân tình này, Yên Chi Môn ta sẽ nhớ kỹ.

Hoa Mai thấy tình cảnh này, sắc mặt thoáng hòa hoãn hơn một chút, nhưng sâu trong ánh mắt nàng vẫn ẩn giấu một tia đề phòng.

- Môn chủ không cần khách khí.

Dược Tinh Tử đáp lễ vài ba câu, sau đó quay sang nhắc nhở Độc Tinh Tử…

- Đệ đệ, sao còn chưa xuất thủ?

- Hắc hắc.

Độc Tinh Tử u ám cười một tiếng, móc ra từ trong lòng một chiếc bình sứ, mở nắp bình ra, một luồng khói xanh bốc lên. Đám khói này chui vào trong mũi Tiểu Phi Yến, thân thể nàng lập tức run rẩy, mở choàng mắt ra.

- Hai tên bại hoại các ngươi!

Tiểu Phi Yến tỉnh táo lại, lập tức giãy dụa thoát khỏi Độc Tinh Tử, trợn mắt nhìn bọn hắn.

- Tỷ tỷ?

Nàng bỗng nhiên sững sờ, thấy được nhóm người Yên Chi Môn lập tức cuồng hỷ.

- Chuyện này là thế nào? Kính xin hai vị thiếu hiệp giải thích rõ ràng dùm cho.

Hoa Mai nhướng mày, nhận ra được trong chuyện này nhất định có quỷ. Nàng vốn tưởng rằng Tiểu Phi Yến bị tổn thương, lâm vào hôn mê, sau đó được người cứu.

Nhưng thực không ngờ lại "cứu" bằng phương thức này.

- Chuyện này, một lời quả thực khó mà nói hết.

Độc Tinh Tử không âm không dương nói.

- Hoa Mai tỷ tỷ, đừng phí thời gian với hai tên nhát gan này. Nhanh theo ta đi cứu người!

Tiểu Phi Yến gấp đến độ dậm chân, vừa nghĩ tới Sở Vân còn đang lâm vào hiểm cảnh, đôi mắt lập tức đỏ lên, ầng ậc nước.

- Tiểu Phi Yến, đừng gấp, cứ từ từ nói. Dịch Yên tỷ tỷ sẽ thay muội làm chủ!

Dịch Yên vươn tay nhẹ vỗ về Phi Yến. Đồng thời, ánh mắt nhìn về phía Dược Độc Song Tinh tràn đầy bất thiện.

Dược Độc Song Tinh cảm thấy căng thẳng trong lòng, bọn hắn đều là thiếu hiệp nổi danh, thuộc hạ đều có chiến lực cấp Linh Yêu. Nhưng đối diện cùng với vị phó môn chủ bề ngoài nhu nhược này, lại cảm nhận được một luồng áp lực không tên.

- Nhị vị môn chủ chớ hiểu lầm, thực ra chuyện này là như vậy…

Sắc mặt Dược Tinh Tử ngượng ngùng, thuật lại đại khái sự tình vừa lúc nãy.

- Thì ra là thế, người thực sự cứu Phi Yến lại là một thiếu niên khác.

Dịch Yên nhíu mày.

- Thiếu niên này là ai? Không ngờ lại có đảm lượng lớn như vậy?

- Huynh ấy là Sở Vân ca ca, đối đãi với Phi Yến rất tốt. Tỷ tỷ, nhanh đi cứu huynh ấy! Nếu còn trì hoãn chỉ sợ sẽ không kịp nữa!

Phi Yến kéo tay áo của Dịch Yên, gấp đến độ dậm chân.

- Chư vị, đối phương chính là Bắc Sắc, chúng ta làm như vậy cũng là do tình thế bắt buộc. Hiện giờ đi cứu người hẳn là không còn kịp nữa rồi. Bắc Quang Quang thành danh đã lâu, lại là một trong tứ đại dâm tặc vô cùng nổi tiếng. Nếu như chư vị đi đến đó, chỉ sợ sẽ

phải chịu phong hiểm rất lớn. Nếu như rơi vào trong tay Bắc Quang Quang, với dung mạo của nhị vị môn chủ, chỉ sợ… Hắc hắc…

Vừa nghĩ tới việc thiên tài như Sở Vân lúc này đã vẫn lạc. Nội tâm Độc Tinh Tử cảm thấy một hồi thoải mái, nói chuyện cũng không một chút nào cố kỵ.

- Đệ đệ, đệ nói gì vậy?

Dược Tinh Tử biến sắc, lập tức trách mắng.

Sâu trong lòng Độc Tinh Tử vốn đã không để Yên Chi Môn vào trong mắt. Lúc này đã quên hết toàn bộ căn dặn của sư phụ, tự nhiên sẽ bộc lộ ra bản tâm, đối với thế lực du hiệp do nữ tử tạo thành này, mười phần khinh thị.

- Hừ! Thiện ý của hai vị thiếu hiệp, Yên Chi Môn ta tâm lĩnh. Bất quá ân cứu mạng không thể không báo, chúng tỷ muội, theo ta tiến lên, cứu viện ân nhân!

Hoa Mai hừ lạnh một tiếng, mắt phượng tràn đầy tức giận, ngữ khí cũng biến thành lạnh lùng.

- Ai…

Dược Tinh Tử khổ sáp, lần hành động này vốn đã có chút không quang minh. Bây giờ, một câu này của Độc Tinh Tử đã hoàn toàn phá hủy đi thiện cảm vốn đã không nhiều lắm của đối phương. Cũng may Yên Chi môn chủ là nhân vật thành thục, ổn trọng. Cho dù bị hậu bối khinh thị như thế nhưng cũng không trở mặt tại chỗ, có thể thấy được công phu hàm dưỡng của nàng.

- Kỳ thực, hai huynh đệ chúng ta đã rất ân hận. Nếu môn chủ không chê, xin để cho huynh đệ chúng ta cùng đi cứu người?

Dược Tinh Tử cố gắng sửa chữa, hắn ôm quyền thần sắc thành khẩn thỉnh cầu.

Nội tâm Hoa Mai có chút do dự, tuy rằng nàng không thích tính cách của hai thiếu niên trước mặt, nhưng nghĩ đến cường địch là Bắc Sắc, cuối cùng vẫn lấy đại cục làm trọng, gật gật đầu ngữ khí hoàn hoãn xuống, nói.

- Cũng tốt, được nhị vị thiếu hiệp Sinh Tử cốc ra tay tương trợ cũng là việc hiếm thấy. Chỉ là việc này do Yên Chi Môn chúng ta chủ đạo, kính xin nhị vị không được tự ý hành động.

Độc Tinh Tử lập tức hừ lạnh một tiếng đang muốn phát tác, Dược Tinh Tử vội vươn tay ngăn cản, mở miệng đáp ứng.

- Hoa môn chủ nói rất đúng, đây cũng là quy củ trong giới du hiệp, chúng ta tự nhiên sẽ tuân thủ.

Một đoàn người nhanh chóng chạy tới chiến trường, lúc này Sở Vân đã rời đi truy sát Bắc Quang Quang, chỉ để lại một đống hỗn độn.

Híz-khà-zzz

Nhóm người Yên Chi Môn chứng kiến cảnh tượng núi rừng bị tàn phá, vô số hố to hình thành từ những vụ nổ, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

- Thực lực thiếu niên này thực mạnh. Có thể giao đấu cùng Bắc Quang Quang kịch liệt như vậy, chẳng lẽ là một vị tiền bối vừa mới xuất quan lại có tướng mạo của thiếu niên?

Hoa Mai cùng Dịch Yên liếc mắt nhìn nhau, nhịn không được âm thầm suy đoán.

- Các ngươi xem cái hố này, một nửa vết cắt chằng chịt khắp nơi trên mặt đất, âm khí sâm sâm, hiển nhiên là do Trung Sơn Lang của Bắc Quang Quang tạo thành. Mà nửa còn lại thì tỏa ra nhiệt lượng cực nóng, đất đá bị đốt biến thành màu đỏ thẫm. Thiếu niên này rất không đơn giản, ít nhất hắn có được một đầu Linh Yêu hành hỏa, chiến lực của nó không thua kém một chút nào so với Trung Sơn Lang.

- Không chỉ có như thế, trên chiến trường còn lưu lại dấu vết của rất nhiều đạo pháp hành kim, mộc, thủy, thổ, phong. Đây hiển nhiên không phải là phong cách chiến đấu của Bắc Sắc, như vậy những thứ này chỉ có thể tạo bởi yêu thú trong tay vị thiếu niên kia?

Từ dấu vết của trận chiến, có thể suy đoán được rất nhiều tin tức. Rất nhanh, nhóm người Yên Chi Môn đã có được nhận thức mơ hồ đối với thực lực của Sở Vân. Tất cả đều không khỏi sinh lòng kính nể.

- Thủ đoạn của thiếu niên này vô cùng đa dạng. Kịch chiến cùng Bắc Quang Quang hơn một ngàn hiệp, quả thực không đơn giản một chút nào!

- Hắn đến tột cùng là ai? Nghe Phi Yến nói, hắn tên là Sở Vân.

- Sở Vân.. Cái tên này sao lại có chút quen tai?

- Cũng chưa hẳn là tên thật. Nếu thực sự là một vị thiếu niên, tư chất như vậy quả thực là quá đáng sợ.

Nghe suy đoán của nhóm người Yên Chi Môn, Dược Tinh Tử ở một bên muốn nói lại thôi.

Độc Tinh Tử lại hừ lạnh một tiếng.

- Muộn rồi. Theo ta thấy, người này sớm đã bị Bắc Quang Quang giết chết. Đối thủ chính là tồn tại thành danh đã lâu trên Dị Sĩ bảng, hơn nữa tính tình lại âm hiểu giảo trá. Chúng ta chỉ là đang phí công mà thôi, hôm nay khu rừng vô tận sắp mở ra, tốt hơn vẫn là

tập trung lực chú ý vào truyền thừa của Vạn Thú Vương.

- Hừ! Sở Vân ca ca tuyệt đối không chết!

Tiểu Phi Yến lập tức kháng nghị, ánh mắt tràn đầy bất khuất cùng quật cường. Nhưng mấy người Hoa Mai lại trầm mặc. Độc Tinh Tử nói cũng không sai. Bắc Sắc là ai? Hắn tung hoành Tinh Châu nhiều năm như vậy, họa hại khắp nơi, không phải là chưa từng có người nào thảo phạt hắn. Nhưng hắn vẫn tự do tự tại đấy thôi. Chuyện này một phần là dựa vào thực lực của hắn, nhưng nguyên nhân rất lớn là do hắn làm người âm hiểm giảo trá. Đối mặt với một địch nhân như vậy, thiếu niên gọi là Sở Vân kia, tám chín phần là đã bại vong.

- Báo! Phát hiện một kiện yêu binh vô chủ trên chiến trường!

Đúng lúc này, một vị môn nhân Yên Chi Môn cầm Tâm Ý Tiên trong tay trở về bẩm báo.

- Đây không phải là yêu binh Bắc Quang Quang cầm trong tay lúc nãy sao?

Dược Tinh Tử chứng kiến cây roi này, khuôn mặt đầy vẻ kinh dị, bật thốt.

- Yêu binh của Bắc Quang Quang đã biến thành vô chủ. Chẳng lẽ Bắc Quang Quang đã bị giết?

Dịch Yên nhíu mày, suy tư.

- Chủ nhân đã chết, tất cả yêu vật trong tay sẽ biến thành vật vô chủ.

- Khả năng không lớn. Nếu Bắc Quang Quang chết rồi, thì thi thể ở đâu? Mà Sở Vân kia đang ở nơi nào? Chuyện này thực cổ quái?

Hoa Mai cũng có chút khó tin. Dưới một trận kịch chiến như vậy mà chỉ để lại duy nhất một kiện yêu binh vô chủ. Nếu không tận mắt chứng kiến người ngoài quả thực tuyệt đối sẽ không thể tưởng tượng ra nổi cuộc quyết đấu tràn đầy hung hiểm giữa Sở Vân cùng Bắc Quang Quang.

- Làm sao có thể? Ta tận mắt chứng kiến tiểu tử kia đã bị cây roi này chói chặt! Chẳng lẽ sự tình có biến?

Tâm tình bết bát nhất trong lúc này hiển nhiên là Độc Tinh Tử. Hắn nhìn chằm chằm vào Tâm Ý Tiên, trên mặt tràn đầy vẻ âm tình bất định.

- Phát hiện ra rồi! Chiến trường chuyển chỗ, hướng đông nam, hai người một chạy một đuổi. Không bao lâu hai mắt Dịch Yên tỏa sáng, phát hiện ra manh mối mới.

- Truy!

Hoa Mai không nói hai lời, ra lệnh một tiếng, mọi người lập tức cưỡi lên yêu thú, nhanh chóng đuổi theo.

- Nhanh lên, có hai cường giả đang giao chiến.

- Chiến đấu vô cùng kịch liệt, một người trong đó rất có thể là Bắc Sắc, một trong tứ đại dâm tặc.

Dần dần tiếp cận chiến trường, trên đường mọi người gặp được ba vị du hiệp. Sau khi hỏi thăm tình huống, mấy người Hoa Mai đều cảm thấy cực kỳ kinh dị.

- Thiếu niên này thực sự không đơn giản. Không ngờ lại có thể kiên trì lâu đến như vậy?

- Giao chiến gần một ngàn hiệp cùng cường giả như Bắc Sắc, rất không dễ dàng. Đối phương lại là ân nhân cứu mạng của Phi Yến, Yên Chi Môn chúng ta không thể không cứu!

- Hắn còn chưa chết, vậy mà hắn còn chưa chết!

Độc Tinh Tử gào thét trong lòng, sự ghen ghét trong thâm tâm lại càng thêm dày đặc, trong mắt lóe lên vẻ ngoan độc.

Khi Tiểu Phi Yến còn đang lo lắng thúc dục, mọi người Yên Chi Môn lại tăng thêm tốc độ, thời gian trôi qua đã dần dần tiếp cận chiến trường. Không bao lâu, một tòa núi lớn vắt ngang ở trước mặt, kịch chiến chấn động đã vang vọng khắp mọi người bên tai.

- Chúng tỷ muội, một vị thiếu niên tên là Sở Vân đã cứu Tiểu Phi Yến. n cứu mạng như vậy, Yên Chi Môn chúng ta bây giờ phải hoàn báo. Chiến! Chiến!

Hoa Mai hét lên một tiếng, lấy ra một cây Đông Sương Ngạo Mai Thương, đạp trên Tuyết Vô Ngân Hoa, đều là yêu binh đẳng cấp Linh Yêu. Nàng lăng không hư độ, anh tư táp sảng.

- Tuy đối phương là Bắc Sắc, nhưng đây là chủ lực Yên Chi Môn chúng ta, cũng chưa chắc là không thể chiến thắng!

Dịch Yên mắt sâu như mặt hồ, thần sắc kiên nghị. Nàng lấy ra Hà Lạc hộ thân, tay cầm Hắc Bạch Kỳ Tử, là một món ám khí, ngưng mà không phát.

- Một khi xảy ra hỗn chiến, ta âm thầm ra tay, với thủ đoạn của ta, ám toán tên tiểu tử kia cũng không phải là không có khả năng.

Độc Tinh Tử thầm nghĩ, mưu đồ thi triển âm mưu quỷ kế

- Chỉ cần qua đỉnh núi này là đến nơi rồi, Sở Vân ca ca, cố gắng chịu đựng!

Phi Yến cắn chặt hàm răng, cũng lấy ra Đại Yêu binh Hồng Vân Cổ của bản thân, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vội vàng cùng ngưng trọng. Khi mọi người còn đang cho rằng sắp phải đối mặt với một trận khổ chiến, chợt một tiếng nổ phá không truyền đến. Ngay đó đó Trung Sơn Lang gâm lên một tiếng, vượt qua ngọn núi trước mặt mọi người, tốc độ di chuyển cực nhanh. Thân sói cực lớn, bóng đen phủ xuống toàn bộ chúng nhân. Nhóm ngươi Yên Chi Môn còn chưa kịp kinh hô, chợt nghe thấy bên tai truyền đến một thanh âm cực lớn.

- Bắc Quang Quang, ngươi chạy đâu?

Thanh âm này tràn đầy sát khí, cùng chiến ý bức người, khiến cho mọi người nghe xong không tự chủ được toàn thân run lên một cái. Tất cả mọi người lại kìm lòng không được, ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt của tất cả mọi người lập tức co rút, ngây ngốc nhìn một đầu linh Thiên Hồ toàn thân trắng như tuyết, thần tuấn ưu nhã, nhảy vọt qua đỉnh đầu của mọi người.

371. Chương 17 : Nguyên Lai Là Tiểu Bá Vương

Chương 17 : Nguyên lai là Tiểu bá vương

Trên đỉnh đầu của Thiên Hồ là một vị thiếu niên. Dáng người hắn khôi ngô tráng kiện, thân hình thẳng tắp, khí thế mười phần. Cuồng phong phần phần thổi, vạt áo hắn tung bay, phát ra tiếng vang như chiến kỳ. Tay phải hắn cầm một thanh chiến đao sáng như tuyết…. Tay trái hắn cầm một gốc cây mọc ra rất nhiều con mắt kỳ dị, tóc đen cuồng vũ, hai mắt bắn ra khí thế ác liệt đến cực điểm. Ánh dương quang chiếu xuống, giống như phủ lên trên thân thể hắn một tầng hoàng kim chói mắt, giống như là một vị thiên thần hạ phàm.

Chỉ trong chớp mắt, ngắn ngủi như thế nhưng trong cảm giác của mọi người lại là dài dằng dặc.

Mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, đại đa số nữ du hiệp Yên Chi Môn đều thất thố miệng nhỏ hé lớn, ngửa đầu lên.

Ầm!

Thiên Hồ hạ xuống mặt đất, sau đó lại nhảy lên, đuổi giết Trung Sơn Lang đang trọng thương hoảng sợ.

Phảng phất thời gian đã quay trở về quỹ tích vốn có của nó, bắt đầu lưu động bình thường trở lại.

- Đây là yêu thú tuyệt phẩm Thiên Hồ…

Lúc này Yên Chi Môn môn chủ Hoa Mai cũng mất đi phong thái, thì thào trong miệng.

- Thiếu niên này là ai? Ngay cả Bắc Quang Quang cũng dám đuổi giết?

Dịch Yên tính cách bình hòa nhã nhận cũng thất thố rồi. Đôi mắt đẹp mở lớn, tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Phi Yến vốn đang khiếp sợ, lập tức nước mắt như mưa, hướng bóng lưng Sở Vân hô lớn.

- Sở Vân ca ca! Ta biết huynh là người mạnh nhất mà!

m thanh này giống như là tiếng sấm bên tai lập tức lay tỉnh toàn bộ mọi người còn đang lâm vào bên trong ngốc trệ.

Ầm!

Chúng nhân vỡ òa rồi.

- Ta không nhìn lầm chứ? Bắc Sắc đại danh đỉnh đỉnh bị người đuổi giết, chạy như chó nhà có tang.

- Người này thực dũng mãnh! Quá dũng mãnh rồi! Ngay cả Bắc Quang Quang cũng bại trong tay hắn!

- Vốn là muốn đi cứu viện, không ngờ lại gặp phải cục diện như thế này. Thiếu niên này đến tột cùng là ai?

Chúng nữ líu ríu, nhao nhao châu đầu ghé tai, không khí thảo luận rất là náo nhiệt.

- Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?

Ánh mắt Độc Tinh Tử trở nên vô hồn. Sự thực cùng với dự tính của hắn khác xa nhau một trời một vực, điều này sao có thể? Không ngờ Bắc Quang Quang lại thất bại, thành toàn cho uy danh của Sở Vân!

- Người ta đã sớm nói cho mấy người biết rồi. Đại ca ca họ Sở, tên là Sở Vân….

Tiểu Phi Yến ngẩng cao đầu, lớn tiếng tuyên bố một cách đầy kiêu ngạo, đôi mắt to long lanh tràn đầy vẻ hưng phấn.

- Lục vĩ Thiên Hồ, chiến đao sáng như tuyết, Sở vân… Ta nhớ ra rồi, là Tiểu Bá Vương trên Dị Sĩ bảng.

Trong đầu Dịch Yên chợt lóe linh quang, thần sắc chấn động, bật thốt.

- Tiểu Bá Vương? Chính là Tiểu Bá Vương vang danh lấy lực một người địch mấy vạn đại quân?

- Thế thì khó trách, hắn cùng là nhân vật trên Dị Sĩ bảng. Thua ở trong tay của hắn cũng không phải là không có khả năng!

- Tiểu Phi Yến, vận khí của muội quá tốt. Trộm chạy đến nơi này lại gặp được một đại nhân vật như vậy! Nói, nói xem, các ngươi đã xảy ra chuyện gì? Sao muội lại quan tâm đến hắn như vậy!

- Nguyên lai hắn là Tiểu Bá Vương.

Tin tức này giống như cự chùy, một lần nữa hung hăng đả kích Độc Tinh Tử.

- Tiểu Bá Vương…

Dược Tinh Tử đắng chát. Bối cảnh thế lực của Sở Vân, so với Sinh Tử Cốc chỉ có mạnh hơn. Sớm biết như vậy, hắn nhất định sẽ tận tâm tận lực kết giao cùng Sở Vân. Nhưng hiện tại đã đến nước này, nói điều gì thì đều chậm mất rồi.

- Tiểu Bá Vương Sở Vân, có lẽ không sai, mới từng ấy tuổi đã tấn thăng lên Dị Sĩ bảng.. .Tư chất như vậy.

Trong mắt Hoa Mai lấp lánh thần quang, nhìn bóng lưng Thiên Hồ, không khỏi cảm thán.

- Người nổi danh quả nhiên có tài năng nhất định! Tiếp theo chúng ta nên làm cái gì?

Vốn muốn đi cứu viện, bây giờ lại biến thành người ngoài đứng xem cuộc vui, cái này khiến cho Dịch Yên cảm thấy có chút bối rối.

- Đối phương tiềm lực thâm hậu, chiến lực trác tuyệt, sau lưng có có thế lực lớn làm chỗ dựa. Huống hồ, hắn đã cứu Phi Yến, có ân với chúng ta. Đương nhiên phải hiệp trợ hắn truy sát Bắc Sắc rồi. Chỉ là với địa vị của hắn, chưa chắc đã để mắt vào một thế lực du hiệp tam lưu giống như chúng ta…

- Bắc Quang Quang, ngươi trốn nhanh lắm. Xem ra trong đám công phu của ngươi, chạy trốn là trên hết!

Sở Vân hô lớn, vừa đuổi theo vừa thúc dục đủ loại đạo pháp, đánh cho Bắc Quang Quang chạy trối chết. Bắc Quang Quang tức đến thổ huyết, Sở Vân một đường hò la, khiến cho lão tiền bối như hắn mất hết thể diện rồi. Không ngờ lại bị một tên tiểu bối đuổi giết, chuyện này hắn sao có thể chịu đựng được.

- Sở Vân các hạ, Yên Chi Môn chúng ta đến giúp ngươi một tay!

Đúng lúc này, mấy người Hoa Mai cũng lập tức tham chiến.

- Yên Chi Môn! Một cái môn phái tam lưu nho nhỏ cũng dám tới đây? Lá gan các ngươi cũng không nhỏ!

Bắc Quang Quang đến nỗi thanh âm có chút run rẩy. Không chỉ bị Sở Vân đuổi giết, hôm nay ngay cả một cái tam lưu tiểu môn phái cũng tham gia vào. Lại không ngờ rằng trong một tiểu môn phái như vậy lại có hai đại cao thủ, bản thân mình hồn phách bị thương, chỉ có thể chạy trốn, không thể tái chiến, loại cảm giác biệt khuất này khiến cho hắn muốn phát điên.

- Ha ha, đa tạ Yên Chi Môn viện thủ. Chúng ta hợp lực, giết chết tên xấu xa này!

Sở Vân cao giọng cười, đã có Yên Chi Môn viện trợ, khí thế lại càng thêm mạnh mẽ.

- Không xong! Nếu còn tiếp tục như vậy chỉ sợ phải bỏ mạng nơi này rồi!

Tâm thần Bắc Quang Quang chìm xuống, Yên Chi Môn phối hợp tinh xảo, tạo thành một tấm lưới vây kín hắn, khiến cho không gian chạy trốn của hắn càng ngày càng bị thu hẹp.

- Nếu lần này lão tử không chết, thề sẽ khiến cho tất cả các ngươi hối hận suốt đời!

Rơi vào đường cùng, Bắc Quang Quang dứt khoát đổi phương hướng, không ngờ đâm thẳng vào bên trong Khu rừng vô tận. Khu rừng vô tận là khu rừng lớn nhất Tinh châu, quanh năm bị bao phủ bởi mê huyễn chi vụ, sinh tồn vô cùng ác liệt, yêu thú nhiều vô số kể, yêu thực cực kỳ nguy hiểm. Chỉ có đến thời điểm đặc biệt, hàng năm trong thời gian hai ngày, mê huyễn chi vụ mới tán đi một ít. Mới cấp cho ngoại nhân cơ hội tiến vào bên trong tìm kiếm truyền thừa Vạn Thú Vương lưu truyền trong thiên hạ.

- Khoảng cách đến khi huyễn vụ tiêu tán, Khu rừng vô tận chính thức mở ra còn hai ngày. Lúc này tiến vào Khu rừng vô tận, dữ nhiều lành ít!

Hoa Mai nhẹ đâm một thương, không thể không dừng cước bộ lại. Huyễn vụ màu sữa ngà, che phủ khắp bầu trời mặt đất, đưa tay ra không thấy được năm ngón, Bắc Quang Quang vừa mới tiến vào đã lập tức mất đi bóng dáng.

372. Chương 18 19: Gặp Lại Mối Tình Đầu

Chương 18 19: Gặp lại mối tình đầu

- Tên Bắc Sắc này, lòng dạ thực ác độc. Bất quá đổi lại là ta cũng sẽ lựa chọn như vậy.

Dù sao so với chắc chắn phải chết, cửu tử nhất sinh vẫn còn có một đường sinh cơ, lựa chọn nó cũng là cử chỉ sáng suốt!

Sở Vân thở dài cũng buông tha cho việc truy kích. Khu rừng vô tận thập phần hung hiểm, đủ loại yêu thú, yêu vật, Đại Yêu rất phổ biến, số lượng Linh Yêu cũng không ít. Nghe nói có người từng phát hiện ra khí tức của Kiếp yêu, hơn nữa không chỉ là một cỗ. Mấu chốt nhất chính là mê huyễn chi vụ, hoàn toàn khiến cho người ta mất đi phương hướng, thậm chí lâm vào mông ảo, không có cách nào kiềm chế bản thân. Nếu bị lạc

trong màn huyễn vụ này đừng nói là truy kích địch nhân, bảo toàn được tính mạng của mình cũng là một vấn đề rất lớn.

- Sở Vân ca ca!

Cùng Yên Chi Môn tụ hợp, Phi Yến vui vẻ giống như một chú chim non, nhào vào trong ngực Sở Vân. Tuy rằng mới ở chung cùng Sở Vân trong một thời gian ngắn, nhưng kinh lịch trong đó lại là khắc cốt minh tâm. Phi Yến đã coi hắn như một vị đại ca ca.

- Ha ha

Sở Vân cười rộ lên, nhẹ vỗ đầu Tiểu Phi Yến. Động tác này khiến cho mấy người Hoa Mai nhẹ thở ra một hơi. Sở Vân có chiến tích bưu hãn, xưng hào ngự yêu sư, quả thực có chút bá khí, mang đến cho người khác một cảm giác áp bách. Nhưng lúc này chúng nữ lại cảm thấy Sở Vân rất bình dị dễ gần.

- Nghe danh Tiểu Bá Vương đã lâu, hôm nay được tận mắt chứng kiến quả nhiên là danh bất hư truyền. Đây là yêu binh còn sót lại trên chiến trường, nhất định là chiến lợi phẩm của các hạ, nguyên vật phụng hoàn.

Hoa Mai tinh minh lão luyện, hướng Sở Vân chắp tay, lời còn chưa dứt, đã có người dâng lên Tâm Ý Tiên. Tuy rằng kiện cổ yêu binh này tàn khuyết, nhưng uy năng kỳ lạ, kết hợp với ý chí hồn phách của Sở Vân, quả thực là một quân át chủ bài mới…

Sở Vân nhận lại, vui vẻ nói.

- Hoa môn không cần khách khí, cứ kêu ta Sở Vân là được rồi. Ta cùng Tiểu Phi Yến mới quen đã thân, cứu nàng cũng là sự tình ta đã tiên liệu.

- A? Lời này có ý gì?

Hoa Mai sững sờ, trong mắt xuất hiện một tia nghi hoặc

- Bởi vì kẻ hèn này cũng là một vị toán sư, càng muốn hợp tác cùng chư vị lần này, cùng nhau tiến vào Khu rừng vô tận.

Sở Vân lại lấy ra lý do lừa gạt Tiểu Phi Yến, đồng thời cũng nói thẳng ra mục đích của mình.

- Dĩ nhiên là như vậy?

Hoa Mai cùng Dịch Yên không khỏi nhìn nhau, đồng thời đều cảm thấy Sở Vân này hành sự như thiên mã hành không, hoàn toàn vượt qua tiên liệu của tất cả mọi người. Suy nghĩ một chút, lúc này Hoa Mai vẫn gật đầu.

- Được Sở Vân công tử để mắt, muốn hợp tác cùng tam lưu tiểu môn phái như chúng ta quả thực là vinh dự. Có cường viện bực này, chúng ta cao hứng còn không kịp.

- Ha ha, hợp tác vui vẻ.

Sở Vân lập tức cười rộ lên. Trong trí nhớ, lần này Yên Chi Môn thám hiểm ở bên trong, may mắn đạt được truyền thừa của Vạn Thú Vương. Đi cùng các nàng một

chuyến, truyền thừa Vạn Thú Vương đã có một nửa đã đến tay.

…

- Tỷ tỷ, Sở Vân là tính đến khi Phi Yến gặp nạn, mới ra tay cứu giúp. Hắn tất có ý đồ, chúng ta hoàn toàn có thể đơn độc hành động, tại sao còn phải đáp ứng hắn?

Khi chỉ còn lại hai người, Dịch Yên mới hỏi Hoa Mai nghi hoặc trong lòng mình.

- Bất kể động cơ của hắn ra sao, hắn rốt cuộc vẫn là ân nhân cứu mạng của Phi Yến. Điều này không thể phủ nhận. Hơn nữa hắn hoàn toàn có thể giấu diếm thân phận toán sư của mình, đằng này hắn lại không hề cố kỵ công bố ra. Từ đó có thể thấy được tâm cảnh của hắn quang minh lỗi lạc. Quan trọng nhất vẫn là phẩm tính của hắn. Ta đã từng điều tra về hắn, để cứu viện nghĩa phụ của mình, ngay cả lễ thành niên cũng có thể từ bỏ, không để ý đến nguy hiểm tính mạng. Loại phẩm tính này, còn không đáng cho chúng ta tín nhiệm hay sao?

- Trăm thiện hiếu làm đầu, người hiếu thuận tại sao có thể hung ác âm ngoan. Huống hồ chiến lực của hắn rất cường đại, có trợ giúp lớn. Hơn nữa còn là thân phận toán sư, Dịch Yên, không phải muội vẫn muốn cùng hắn đồng hành luận bàn hay sao?

Hoa Mai chậm rãi nói, những lời này khiến đôi lông mày đang cau có của Dịch Yên, dần dần buông lỏng ra. Đôi mắt như trăng sáng của Dịch Yên, không khỏi lóe lên tia sáng lấp lánh:

- Đúng vậy, trong các chức nghiệp trong ngự yêu sư như luyện đan sư, luyện binh sư, giám định sư… Thì toán sư là hiếm có nhất, gặp được một toán sư có thể giao lưu, xác thực là một chuyện may mắn, có trợ giúp cực lớn đối với tình cảnh đột phá hiện tại của muội.

Nghĩ tới đây, ngữ khí vẫn bình tĩnh của Dịch Yên, cũng không khỏi mang theo một chút kích động.

Ngay đêm đó, Sở Vân theo Yên Chi Môn cùng đóng quân ở một sơn cốc bí mật. Dịch Yên chủ động tìm tới Sở Vân, trực tiếp đưa ra thỉnh cầu, muốn tiến hành giao lưu giữa các toán sư.

- Giao lưu?

Sở Vân nhìn thật sâu vào đôi mắt Dịch Yên, rất không nói được gì.

Mỹ nhân trước mặt như hoa sen tinh khiết, da dẻ óng ánh như ngọc, đôi mắt trong suốt như trăng sáng, mái tóc như thác nước. Toàn thân nàng toát ra vẻ thanh nhã, thoát tục, khí chất nhã nhặn lịch sự lại để lộ ra một vẻ thấm nhuần thế sự.

- Tại sao, ngươi không muốn?

Mặc dù vẫn tỏ ra bình thản, nhưng bị đối phương uyển chuyển cự tuyệt, sắc mặt Dịch Yên cũng hơi trở nên cứng ngắc.

- Thật ra cũng không phải không muốn, ài...

Sở Vân lắc đầu, thở dài một tiếng, dáng vẻ thâm trầm nói:

- Ngươi xem tối nay trăng sáng sao thưa, màn đêm huyền ảo, ngươi không ngại đi dạo với ta?

Trong mắt Dịch Yên thoáng hiện lên vẻ do dự, dưới ánh trăng trong rừng, một nam một nữ sóng đôi với nhau, chuyện này có vẻ không hay lắm?

Nhưng không đợi nàng đáp lại, Sở Vân đã cất bước, đi về phía trước.

"Đi thì đi, tại sao phải sợ, hắn dám ăn thịt mình sao?"

Dịch Yên cắn răng một cái, theo sát phía sau.

Trăng sáng như gương, tỏa ra ánh sáng dìu dịu, ngọt ngào. Màn đêm cũng không tịch mịch, trên những tán cây rậm rạp như được bao phủ một lớp ánh sáng long lanh như ngọc.

Một con suối róc rách, dưới ánh trăng huyền ảo lại hiện ra ánh sáng trong suốt, trông xa chói mắt như ánh sáng hột xoàn.

Một con chim sơn ca, không biết ẩn thân nơi nào, uyển chuyển cất lên tiếng hót, thanh âm thánh thót như chuông kêu giữa núi rừng.

Sở Vân cất bước về phía trước, chìm đắm trong mỹ cảnh thiên nhiên, không mở miệng nói gì. Dịch Yên theo sát phía sau, lại có chút khẩn trương.

- Nàng cũng biết toán sư cũng có phân loại?

Bỗng nhiên, Sở Vân mở miệng nói, thanh âm réo rắt mà lại ôn hoà hiền hậu, không khỏi khiến trái tim nhỏ bé của Dịch Yên lạc nhịp.

Dịch Yên chớp chớp mắt, cân nhắc ngôn từ một lúc rồi mới nói:

- Điểm này ta đương nhiên biết rõ. Trong toán sư có tinh toán sư, có mộng ngôn sư, còn có quẻ sư. Đây tam đại lưu phái trong toán sư, trong đó nhân số quẻ sư là nhiều nhất, quẻ sư có thiên phú luyện binh, còn có thể chế tạo diệu kế tuyệt vời thế nhân đều biết.

- Nàng nói rất đúng.

Sở Vân gật đầu, tiếp lời nói:

- Kỳ thực ngoài tam đại lưu phái, còn có một phái, gọi là dịch sư.

- Dịch sư?

Dịch Yên nghe vậy, nhất thời mở to hai mắt, toát ra vẻ hiếu kỳ.

Sở Vân đương nhiên ăn nói ba hoa, nhưng biểu hiện lại rất trịnh trọng và nghiêm túc, lấy ngữ khí vô cùng chân thật khẳng định:

- Đúng vậy.

Cũng không phải hắn muốn nói dối, mà vì hành động kế tiếp, bất đắc dĩ phải làm như vậy.

Hắn phải tìm được một lý do, để mình căn cứ vào ký ức kiếp trước, đề xuất ý kiến có vẻ đầy đủ phân lượng, khiến kẻ khác tin phục.

- Dịch sư… Tại sao ta chưa bao giờ nghe nói đến?

Dịch Yên bị ngữ khí nghiêm túc của Sở Vân thuyết phục, miệng nuốt nước bọt mấy lần, ánh mắt càng lấp lánh, hiển nhiên đã bị Sở Vân thu hút lòng hiếu kỳ.

- Cũng không phải ta không muốn giao lưu, mà là lưu phái dịch sư này rất chú trọng thiên phú, giống như là bản năng vậy. Bọn họ là phái tự lập thành, hoàn toàn không giống với các lưu phái khác, cũng không cách nào dẫn dắt giao lưu.

Sở Vân trịnh trọng nói, đôi mắt lấp lánh sáng ngời, chân thành tha thiết nhìn Dịch Yên.

Ánh mắt của hắn cũng mang theo phong cách hành sự của hắn, từ trước đến nay chưa từng có, vừa trong sáng, lại tựa hồ bao hàm một tình cảm cháy bỏng.

Dịch Yên và hắn đưa mắt nhìn nhau, nhất thời trong lòng khẽ động, hai bên bất giác đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

- Như vậy sao? Vậy thường ngày ngươi bốc quẻ như thế nào?

Dịch Yên vẫn không buông tha, vẫn ra sức truy hỏi đến cùng.

- Tâm huyết dâng trào.

Sở Vân cho nàng một câu trả lời khiến kẻ khác không còn biết nói gì.

- Tâm huyết dâng trào?

- Chính là đột nhiên có cảm giác, tỷ như thời khắc cứu trợ Phi Yến cô nương. Loại cảm giác này gần như trực giác, ta rất khó giải thích. Thật giống như nhận được chỉ dẫn của vì sao trên trời.

Sở Vân vốn vẫn tỏ ra thành thật, đột nhiên lại thay đổi thái độ.

Dịch Yên cũng không dễ dàng bị lừa, vừa nhắc đến toán sư, tính cách thanh nhã ung dung thường ngày của nàng đã không cánh mà bay, ngược lại trở nên kích động. Nàng liên tục đặt câu hỏi, khiến Sở Vân âm thầm kêu khổ, liều mạng trả lời theo trực giác.

Dịch Yên không có tin tức tình báo mà mình mong muốn, rất không cam lòng, nhưng lại không làm gì được Sở Vân. Nàng cảm giác giống như đang đối phó với một con rùa rụt cổ, không thể nào hạ thủ.

Bất đắc dĩ, nàng đành phải đưa ra một lời thỉnh cầu:

- Nếu đã như vậy, vậy Sở Vân công tử không ngại bốc quẻ tại chỗ một lần được không?

Sở Vân buông tay, bất đắc dĩ nhún vai nói:

- Ta đã nói là tâm huyết dâng trào, ta cũng không khống chế được.

- Hừ!

Dịch Yên tức giận thở hắt ra một hơi, cắn cắn môi, đôi mắt lấp lánh nhìn chằm chằm vào Sở Vân.

Dưới đêm trăng, làn da mịn màng của nàng được bao phủ một lớp ánh trăng, càng hiện ra vẻ sáng trong như ngọc, khiến người ta bất chợt không kìm giữ được muốn đụng chạm vào đó. Đôi mắt lóng lánh phát ra tia sáng kỳ dị, khiến ánh trăng cũng phải thất sắc.

- Tại sao nàng lại nhìn ta như vậy?

Sở Vân bị nhìn chằm chằm khiến hắn có chút mất tự nhiên.

- Ta luôn cảm thấy, lời nói của người rất không thật, tựa hồ như có gì đó che giấu. Đương nhiên ta không có căn cứ, chẳng qua chỉ là trực giác mà thôi. Không biết cái này có tính là tâm huyết dâng trào như các hạ đã nói hay không?

Cuối cùng Dịch Yên không nhịn được, bắt đầu làm khó dễ Sở Vân.

Trong lòng Sở Vân khẽ động, thầm than một tiếng:

"Trực giác của nữ nhân quả thật lợi hại."

Nhưng hắn cũng biết lúc này tuyệt đối không thể thay đổi lập trường, bằng không sẽ thất bại trong gang tấc.

- Ài, ta nói thật nhưng nàng không tin, cũng không có cách nào.

Hắn xoay người, ngửa đầu nhìn trăng sáng trên bầu trời đêm, trong lòng kỳ thực rất muốn ai thán. Muốn làm một toán sư, càng đáng sợ hơn là nói dối trước mặt một nữ toán sư thật sự còn khó khăn hơn đối chiến với Bắc Quang Quang rất nhiều.

Dịch Yên nhìn chằm chằm vào bóng lưng Sở Vân, ánh mắt lấp lánh, yếu ớt thở dài nói:

- Ta tin. Sở công tử căn bản không cần phải gạt ta. Ài, thực sự là đáng tiếc, ta vốn còn tưởng rằng có thể tiến hành luận bàn giao lưu giữa các toán sư. Vậy Dịch Yên xin phép cáo từ.

Tâm tính của nàng rất đơn giản, không thích tranh đấu. Bình sinh chỉ có hứng thú với toán sư, thậm chí còn trở thành mộng tưởng suốt đời. Hiện giờ hứng thú không còn, nàng cũng không còn nhẫn nại ở lại.

Sở Vân vẫn chưa xoay người, hắn nhìn lên trăng tròn, vài lần định mở miệng nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn chỉ thở dài một tiếng.

Lúc này hắn đang chìm đắm trong hồi ức xưa kia.

Năm đó, hắn bị đuổi ra Thư Gia đảo, trở thành một người bình thường trong nghìn vạn du hiệp. Lần đầu tiên hành động, chính là thăm dò khu rừng vô tận.

Hắn đã tưởng tượng mọi thứ đều quá tuyệt đẹp, phí công lăn lộn giữa rừng rậm vô biên vô hạn, cuối cùng cùng đường, rơi vào tuyệt cảnh.

Sau đó, hắn gặp được đám người Yên Chi Môn lúc đó đã bí mật lấy được truyền thừa Vạn Thú Vương. Từ cõi chết trở về, cái mạng của hắn không những không mất đi, mà dưới sự chỉ điểm thiện ý của chúng nữ Yên Chi Môn, hắn đã chân chính nhận thức được sự tàn khốc và chân thực của giới du hiệp.

Thời gian đó, từ trong tàn khốc đột nhiên nhìn thấy ánh mặt trời ấm áp, tâm tình của thiếu niên đương nhiên nảy mầm. Mặc dù hiện nay xem ra vô cùng ấu trĩ, nhưng khi phân ly, hắn vẫn biểu lộ với Dịch Yên.

Cuối cùng, hắn buồn bã rời đi. Thật sự cũng hiểu được nữ tử Dịch Yên, cuộc đời này nàng đã quyết chí tiến vào con đường toán sư, nàng cũng không còn tinh lực chú ý đến những cái khác.

Lúc đó hắn rất không hiểu, buồn bã không cáo từ mà rời đi. Sau đó đến kiếp này, khi hắn một lần nữa gặp được mối tình đầu ngây ngô của mình, chính trong đêm nay, hắn bỗng nhiên phát hiện, bản thân kỳ thực cũng cùng một loại người.

Hắn quyết chí trèo lên đỉnh cao nhất của ngự yêu sư, kinh qua tất cả phong cảnh thiên hạ, để không uổng phí cuộc đời này. Hắn đã đầu tư toàn bộ tinh lực và lực lượng trước mộng tưởng này. Mặc dù quyền bính Thư gia thơm ngọt mê người từ từ mê hoặc hắn, cũng không khiến hắn mảy may dao động.

Mặc dù mộng tưởng này còn xa mới thành, giống như trăng sáng trong bầu trời đêm, nhìn như trước mặt nhưng lại xa tận chân trời.

373. Chương 20 21: Vân Sí Hổ Của Khu Rừng Vô Tận

Chương 20 21: Vân Sí Hổ của khu rừng vô tận

- Nhưng đây chính là mộng tưởng…

Sở Vân đưa tay bắt, ánh trăng như nước, chiếu rọi qua kẽ tay lên mặt hắn. Mặc dù lần thứ hai gặp lại mối tình đầu, nhưng trong lòng hắn vẫn rất bình yên, gió êm sóng lặng.

Nếu có thể, hắn cũng không ngại cùng Dịch Yên sớm chiều bên nhau. Nhưng hắn tuyệt đối không thể cưỡng ép.

Duyên phận giống như cuốn sách, chỉ cần lơ đãng lật qua là sẽ đánh mất, khi đọc sách phải chân thật đến mức rơi lệ, thích ứng trong mọi tình cảnh, không thể cưỡng cầu.

Dùng hai chữ khái quát là — Tùy duyên.

Nhưng chuyện tình cảm có thể tùy duyên. Còn mộng tưởng lại phải dốc hết toàn lực. Nếu như nói phụ trợ phụ thân, mở rộng thế lực, là bước đầu tiên để thực hiện mộng tưởng, truyền thừa Vạn Thú Vương chính là bước thứ hai.

Đây là truyền thừa của cường giả Vương Cấp, nói không hề khoa trương, có thể khiến phàm nhân một bước lên trời!

Mặc dù Sở Vân trước sau có được tài bảo của Hải Long Vương, Hỏa Đức Vương, thế nhưng người trước bị Sở Bá Vương đánh bại, tài phú lưu lại rất ít. Tài phú của Hỏa Đức Vương, phần lớn bị Thổ Hành Thần Sưu âm thầm chiếm đoạt, bị hủy trong hang động biển lửa.

Thế nhưng truyền thừa của Vạn Thú Vương lại hoàn toàn khác, đây là một đạo truyền thừa được bảo tồn hoàn chỉnh. Trở thành người thừa kế, chính là kế thừa toàn bộ tài sản của Vạn Thú Vương. Kiếp trước, chính truyền thừa này giúp môn phái tam lưu như Yên Chi

Môn phát triển thành thế lực nhất lưu, càng không ngừng phát triển.

Tầm quan trọng của truyền thừa Vạn Thú Vương đối với Sở Vân, không cần nói cũng biết!

Nhất định phải giành được!

…

Thời gian trôi qua, sương trắng nồng đậm trong khu rừng vô tận bắt đầu dần dần giảm bớt, nhất là hai ngày cuối cùng, loại hiện tượng này càng ít xảy ra.

Sau hai ngày, trong sương mù dày đặc trắng xóa, đã hiển hiện ra bóng đen cao to của cây cối. Nếu muốn sương mù hoàn toàn tiêu tán, tuyệt đối không có khả năng. Hiện giờ sương mù đã giảm tới mức thấp nhất, có thể thâm nhập thám hiểm.

- Xuất phát!

- Truyền thừa Vạn Thú Vương nhất định là của chúng ta!

- Chỉ mong thu hoạch lần này có thể lớn hơn tổn thất…

Trong vòng hai ngày, bên ngoài khu rừng vô tận nghênh đón dòng người đỉnh cao lớn nhất, đủ loại thế lực, đủ loại ngự yêu sư, đều ra sức thể hiện.

Dưới tình huống như vậy, Yên Chi Môn chỉ là thế lực tam lưu, trở thành nhân vật nhỏ bé bị mọi người vô thức bỏ qua. Mặc dù chiến lực của Sở Vân không tầm thường, thế nhưng dưới loại tình huống long xà hỗn tạp, cũng chỉ ru rú trong nhà, rất ít công khai trình diễn.

Nhưng trận chiến giữa hắn và Bắc Quang Quang đương nhiên không giấu được những người linh thông tin tức. Tồn tại của hắn vô hình trở thành chiêu bài của Yên Chi Môn. Cho nên khi Yên Chi Môn đóng quân ở địa điểm gần khu rừng vô tận nhất, cũng không có người tới trêu chọc môn phái tam lưu này.

Chỉ là cây to đón gió, phiền phức luôn luôn không thể tránh khỏi.

- Ngươi chính là Sở Vân? Gần đây danh tiếng của ngươi rất vang dội! Lại dám một mình một ngựa tới đây, thật là to gan. Ta chính là Lệ Chinh của Thiết Huyết Minh,

ngươi cẩn thận, đừng cản đường ta.

Một người trẻ tuổi, da màu đồng, cực kỳ xốc vác.

Trước khi xuất phát đã chủ động tới trước mặt Sở Vân, vóc người hắn cao gầy, ánh mắt kiêu ngạo nhìn Sở Vân dò xét, ngôn từ rất không khách khí.

- Nghe nói ngươi đã đánh bại Bắc Quang Quang? Thực sự có bản lĩnh, ta chờ mong chiến một trận với ngươi.

Lại một người trẻ tuổi khác, tuổi tác người này không sai biệt lắm với Sở Vân, tướng mạo bình thường, nhưng trong đôi mắt tinh quang lóe ra, hiển nhiên là sở hữu yêu vật kỳ lạ, linh khí yêu vật đã cải tạo đôi mắt của hắn.

- Ha ha, Tiểu Bá Vương phải không? Ngươi vượt ranh giới rồi, ở đây không phải Chư Tinh Quần Đảo. Nhớ kỹ lời khuyên của ta, phải luôn cẩn thận một chút.

Nam tử trẻ tuổi thứ ba, toàn thân toát ra một luồng lãnh khí vô hình, càng thêm cao ngạo.

- Ba người bọn họ phân biệt là Lệ Chinh, Tiêu Tinh và Đường Kính Hàn, đều là những người trẻ tuổi xuất sắc nhất trong giới du hiệp Tinh Châu chúng ta. Sở công tử

cần phải cẩn thận, trong tay bọn họ có chiến lực Linh Yêu, đều là người thừa kế hoặc được trọng điểm bồi dưỡng, chiến lực không thể khinh thường.

Sau khi bọn họ rời đi, Hoa Mai đến bên cạnh Sở Vân, thiện ý nhắc nhở.

Sở Vân chăm chú nhìn về phía trước:

- So với bọn họ, ta hiếu kỳ với thế lực phía sau bọn họ hơn. Ta cũng không phải kẻ cô độc, không khiêu chiến thế lực phía sau bọn họ, ba người bọn họ sẽ không chủ động qua đây khiêu khích.

- Lệ Chinh là Quân Kỳ Sử trẻ tuổi nhất của Thiết Huyết Minh, Tiêu Tinh là người thừa kế duy nhất của Hồi Mộng các, về phần Đường Kính Hàn biểu hiện ra thân phận là một vị tán tu, kỳ thực là con riêng của bang chủ Thiên Sát bang. Đây là bí mật công khai của giới du hiệp.

Hoa Mai cẩn thận giải thích nghi hoặc của Sở Vân.

- Thiết Huyết minh, Hồi Mộng các, Thiên Sát bang, những tổ chức này đều là thế lực nhất lưu, gần đây danh tiếng nổi như cồn!

Sở Vân không khỏi cười khổ, ba thế lực lớn này so với Thư gia hiện giờ còn cường đại hơn.

Các loại phân đà thành lập trong các quốc đảo, tổ kiến thành một mạng lưới cứ điểm phân bố ở Tinh Châu.

Lúc này Sở Vân chăm chú nhìn đội ngũ của ba thế lực lớn, đội hình của bọn họ đều vô cùng hùng tráng. Ba vị thanh niên tương đối bất thiện với Sở Vân cũng không phải người chủ đạo trong các đội ngũ.

Ba thế lực lớn đều có người lãnh đạo là người đứng đầu các vùng đất. Bọn họ đều có tinh thần mạnh mẽ, toàn thân tản ra một luồng khí thế, khiến người khác vừa nhìn đã biết bọn họ tuyệt đối không dễ chọc.

"Khí thế của những người này tuyệt đối không thua kém Bắc Quang Quang! Bảng xếp hạng quả thực chỉ mang tính đại diện, chứ không có tính phổ biến rộng khắp, long xà hào hùng giấu mình trong các lùm cỏ thực sự rất nhiều. Một bảng xếp hạng làm sao có thể

tính đến?"

Sở Vân cảm thấy một luồng áp lực khổng lồ. Trận chiến với Bắc Quang Quang khiến hắn biết được cực hạn của bản thân. Nếu hắn muốn đơn độc chiến đấu với những cao thủ giới du hiệp này, chỉ dựa vào hai đại Linh Yêu, vẫn chưa đủ khả năng.

"Ngoài ra, tam đại cao thủ trẻ tuổi đến đây khiêu khích nhất quyết cũng không thể xem thường. Chư Tinh Quần Đảo hãy còn nhỏ, tư chất của ta nhìn ở Tinh Châu, cũng không có gì đặc biệt xuất chúng. Lần này xem như đặt trí tuệ lên đầu."

Sở Vân âm thầm quan sát một hồi, trong lòng cũng dần dần quyết định chủ ý.

- Năm mươi lăm bước, phương vị đông nam, sơn thủy tươi đẹp, đại cát đại lợi!

Dưới quẻ bốc của Dịch Yên, Yên Chi Môn vẫn chưa phải đại lưu, mà là lựa chọn sử dụng phương vị của một người đặc biệt, chính thức bước vào khu rừng vô tận. Chuyện này kỳ thực cũng vì tận lực tránh bớt một số xung đột.

Cho dù vào lúc mặt trời chói chang, sương mù trong khu rừng vô tận vẫn dày đặc không tiêu tan, bên ngoài năm trăm bước, không thể nhìn thấy gì, trong vòng năm trăm bước, cũng có chút không thấy rõ.

- Thám báo đội, tiến vào xem xét địa hình.

- Sử dụng trận hình thứ ba, từ từ tiến lên.

- Hậu cần đội, chú ý ghi nhớ địa đồ, đồng thời lưu lại dấu hiệu đặc biệt, thuận tiện để nửa tháng sau chúng ta rút lui.

- Dược sư đội, chú ý điều tra dược thảo xung quanh. Khu rừng vô tận là nơi sản sinh ra rất nhiều dược thảo quý hiếm. Thu hoạch lần này phần lớn là phụ thuộc vào biểu hiện của các ngươi!

Mệnh lệnh được Hoa Mai truyền xuống phía dưới. Toàn bộ đội ngũ Yên Chi Môn, ngay ngắn gọn gàng, khiến Sở Vân bất giác cũng tán thán một tiếng.

Mặc dù kiếp trước hắn cũng từng ở cùng với các nàng một thời gian, nhưng sau khi rời khỏi khu rừng vô tận vẫn chưa nhìn thấy loại đội hình hợp tác chặt chẽ như vậy.

Mặc dù Yên Chi Môn đều là nữ tử, thế nhưng cường độ rèn luyện hàng ngày tương đối cao.

Khi phối hợp với nhau hoàn toàn không có cảm giác vướng tắc. Các nàng giống như từng linh kiện lắp ráp, tổ hợp thành một cỗ máy vô cùng tinh vi chặt chẽ. Mỗi người đều là một phần tử của đoàn thể, đều tìm được vị trí của mình, cùng chung sức hợp tác.

- Tất cả công lao này phần lớn thuộc về người lãnh đạo Yên Chi Môn. Các nàng có nền tảng vững chắc, cho dù không truyền thừa Vạn Thú Vương cũng có thể đủ quật khởi.

Sở Vân dần dần nhìn đến mức mê hoặc. Loại đoàn đội hợp tác này, khiến hắn bất giác so sánh với quân trận trong trí nhớ.

Nếu so sánh, phối hợp giữa quân đội tương đối quê mùa, còn hợp tác đoàn đội giữa các du hiệp, tinh tế hơn, chú trọng chiến thuật, trận hình hơn.

Còn trong chiến tranh quy mô lớn, với binh đoàn lấy vạn người làm đơn vị, càng chú trọng đến chiến lược mưu kế. Tựa như cuộc chiến Sở Vân tập kích bất ngờ, đấy là mưu kế.

Mưu kế thực hiện được, liên quân mấy vạn người đều bị một mình hắn đánh tan.

Chuyện này cũng do nhân số quá đông, dẫn đến khó khăn về mặt khống chế của tầng diện lãnh đạo. Bằng không làm sao lại có câu nói "Nghìn quân dễ có, nhất tướng khó cầu"?

Thế nhưng đoàn đội giữa du hiệp lại không phải như vậy. Loại đoàn đội này, nhân số bình thường tương đối ít, nhiều nhất là đội ngũ cấp số ngàn người. Người lãnh đạo có thể chiếu cố và chỉ huy toàn diện không bỏ sót, thậm chí người lãnh đạo ưu tú, có thể biết được sở trường đặc biệt, ưu điểm, cá tính, tình huống căn cứ cụ thể của mỗi người trong đội ngũ, từ đó mà sai khiến bọn họ làm chuyện mình am hiểu nhất.

Không hề nghi ngờ, Hoa Mai chính một người lãnh đạo du hiệp như vậy, khiến Sở Vân bất giác cũng nhìn nàng với ánh mắt khác xưa.

- Báo! Tiền phương phát hiện một con Đại Yêu thú Vân Sí Hổ, tu vi ước chừng chín trăm năm.

Đúng lúc này, một người của đội trinh sát tiền phương quay lại, bẩm báo ngắn gọn.

- Vân Sí Hổ, là yêu thú thuộc tính biến dị đi trên nước, tu vi chín trăm năm, đã gần kề cấp số Linh Yêu. Nói chung, loại yêu thú hoang dại sẽ lĩnh ngộ ba loại đạo pháp cơ bản: Vân huyễn chân thân, Hổ khiếu sơn lâm, Xuyên vân bộ …

Dịch Yên trầm ngâm một lát, ngay sau đó mở miệng. Nàng không hổ là toán sư trứ danh của Tinh Châu sau này, không chỉ miêu tả tường tận chi tiết tình báo của Vân Sí Hổ, mà sau đó còn giải thích kỹ càng chiến thuật chém giết kinh điển.

Một gã toán sư thường thường là nhân vật vô cùng mưu trí trong đoàn đội du hiệp.

- Đội ngũ vừa mới đến, xác thực cần phải chiến đấu một trận, để tất cả mọi người thật sự tiến vào trạng thái chiến đấu. Vân Sí Hổ là một đối tượng không tồi.

Hoa Mai ý động, đôi mắt sáng ngời nhìn quét qua tất cả đội ngũ, tiếp theo lại hỏi Dịch Yên:

- Trận chiến đầu tiên sẽ ảnh hưởng sĩ khí, vì vậy tương đối quan trọng, làm phiền muội muội tính xem tình huống trận này như thế nào.

Dịch Yên gật đầu, triển khai Hà Lạc đồ, bốc một quẻ nói:

- Bình thường, không có nguy hiểm, tuy nhiên để đảm bảo, không ngại kêu một vị toán sư khác trong đội ngũ bốc một quẻ là tốt nhất.

Một vị toán sư khác, đương nhiên không phải người nào khác, mà chính là Sở Vân.

- Sao? Cuối cùng nàng vẫn không định dễ dàng bỏ qua ta.

Sở Vân sửng sốt, hắn vốn tưởng rằng đêm đó đã qua được cửa ải của Dịch Yên. Thật không ngờ Dịch Yên vẫn cứ chấp nhất mình như vậy.

Nhìn thấy mọi người đều đang đưa mắt nhìn mình, Sở Vân vội vã lắc đầu:

- Không phải ta không muốn bốc quẻ, mà là môn phái của ta không giống với những người khác, thật sự có nỗi khổ trong lòng. Tối qua ta đã giải thích với Dịch Yên cô nương rồi.

- Sở Vân công tử không có linh cảm sao?

Hai mắt Dịch Yên sáng ngời, nhìn thẳng Sở Vân, ngữ khí mơ hồ bức người.

Hoa Mai nhìn Sở Vân, rồi lại nhìn Dịch Yên, đột nhiên tiến lên trước một bước, chắn giữa hai người, nói với Dịch Yên:

- Sở Vân công tử là ân nhân cứu mạng của Phi Yến, chúng ta lẽ ra phải lấy lễ tương đãi, hắn có nỗi khổ trong lòng, Dịch Yên nếu ngươi đã biết, tại sao không nói sớm?

- Ngay cả ta là người ngoài cũng biết toán sư rất thần bí. Dịch Yên tỷ tỷ, tỷ không thể khi dễ Sở Vân ca ca.

Tiểu Phi Yến cũng từ bên cạnh xông ra, bênh vực Sở Vân.

- Được rồi, trận chiến này chủ yếu làm nóng người. Các tỷ muội chuẩn bị chiến đấu!

Hoa Mai xoay người, không muốn dây dưa chuyện này. Nàng ra lệnh một tiếng, toàn bộ nữ tử Yên Chi Môn nhất thời hưởng ứng, hai mắt các nàng sáng ngời, chiến ý bốc lên.

Theo con đường trinh sát đã do thám, tiến về phía trước.

Khoảng chừng đi được nửa khắc, đội ngũ cuối cùng đã tiếp xúc với Vân Sí Hổ.

Đầu tiên là thành viên thân thủ nhanh nhẹn, khống chế yêu thú của mình, tiến hành quấy rầy, thu hút Vân Sí Hổ.

- Đội một, tiến lên.

Theo tiếng ra lệnh của môn chủ Yên Chi Môn, ba vị môn nhân cầm tấm chắn Đại Yêu binh, tiến về phía trước ngăn cản công kích của Vân Sí Hổ.

- Đội hai, tiến hành công kích đạo pháp thổ hệ.

Vân hành chính là biến loại của thủy hành, vẫn chịu sự khắc chế của hành thổ. Các loại đạo pháp hành thổ đập tới, khiến Vân Sí Hổ đau đớn gào khóc trong cơn giận dữ.

Mãnh hổ phát ra tiếng rít gào phẫn nộ, quả thực thôi động đạo pháp "Hổ khiếu sơn lâm" của nó. Toàn bộ đoàn đội đều bị trùng kích, rất nhiều người cảm thấy cháng váng hoa mắt.

- Đội một ổn định, đội ba cấp tốc trị liệu.

Hoa Mai tiếp tục hạ lệnh, nàng tọa trấn chính giữa, vô cùng bình tĩnh, giống như một cây thần châm giữ biển, chỉ cần có nàng, đoàn đội sẽ không bị kinh hãi rối loạn.

374. Chương 22 23: Điện Mang Lôi Mao Thụ

Chương 22 23: Điện Mang Lôi Mao Thụ

Mệnh lệnh chuẩn xác này lập tức khiến tràng diện ổn định. Chỉ một lát sau, Vân Sí Hổ nức nở một tiếng, thân thể trọng thương, rốt cục chống đỡ hết nổi, ngã xuống đất bỏ mạng.

- Thắng rồi!

Phi Yến nhảy nhót kêu lên vui mừng, chiến đấu vừa rồi nàng cũng bỏ ra không ít lực.

Lần đầu tham gia hoạt động quy mô lớn như vậy khiến nàng vô cùng hưng phấn.

- Chỉnh lý chiến trường, Phi Yến qua đây một lát.

Hoa Mai lại cau mày, với yêu cầu tiêu chuẩn của nàng, trận chiến này vẫn chưa hài lòng lắm, nhất là Phi Yến, công kích lung tung làm ảnh hưởng đến tiết tấu công kích của toàn bộ đội ngũ.

Nàng gọi Phi Yến qua một bên, thấp giọng giáo huấn một phen.

Phi Yến sau khi trở về, cúi đầu, thần tình uể oải.

- Bị giáo huấn rồi…

Nàng đi tới trước mặt Sở Vân, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, nước mắt lưng tròng.

Sở Vân vỗ vỗ cái đầu nhỏ bé của nàng, an ủi vài câu. Tiểu Phi Yến nghe thấy lời nói ôn hòa của Sở Vân, tâm tình nhất thời trở nên tốt hơn rất nhiều. Tới buổi chiều, nàng lại mặt mày rạng rỡ, trở nên hoạt bát lanh lợi.

Đội ngũ tiếp tục đi tới, sự phối hợp đoàn đội của Yên Chi Môn tuyệt đối chiếm tiêu chuẩn nhất lưu. Các loại mệnh lệnh truyền xuống chuẩn xác, các bộ phận đoàn đội nghe lệnh hành sự, trận hình biến hóa như nước chảy mây trôi, chiến thuật chuyển biến càng không hề ngưng trệ.

Các loại yêu vật Vân sí hổ, Ly hồn nhiêm, Hóa tủy liễu… phần lớn là Đại Yêu, thậm chí còn có một hai con Linh Yêu hoang dại, đều ngã xuống dưới sự phối hợp của Yên Chi Môn.

Sở Vân cũng nhận ra chiến lực của Hoa Mai và Dịch Yên tuyệt đối không thua kém mình. Trong thế lực tam lưu bình thường, tuyệt đối không thể có cao thủ như vậy. Yên Chi Môn là một tổ chức có tiềm lực vô hạn, mặc dù không có truyền thừa Vạn Thú Vương, cũng sẽ quật khởi.

Dưới yêu cầu của Hoa Mai, để không ảnh hưởng và phá hư phối hợp của Yên Chi Môn, hắn rất ít khi xuất thủ, phần lớn thời gian đóng vai trị liệu chữa thương. Hắn dùng Vạn Tu Tham Long Long Tình quả của Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, bắn ra Trường Sinh Huyền Quang, hiệu quả cực tốt, tiêu tốn thời gian nửa ngày đã giành được hảo cảm thắm thiết của trên dưới Yên Chi Môn, nhất là ba vị thuẫn thủ được Sở Vân trọng điểm chiếu cố, ánh mắt nhìn Sở Vân cực kỳ nóng rực, tương đối nhiệt tình.

- Sở Vân công tử và các tỷ muội ở chung rất vui vẻ. Chi bằng bộc lộ tài năng, bốc một quẻ xem thế nào?

Dịch Yên rất hiếu kỳ với cái gọi là là dịch sư bốc quẻ của Sở Vân. Dọc theo đường đi, vẫn không chịu buông tha Sở Vân, thường xuyên tới tìm hắn gây phiền toái.

Trực giác của nữ nhân thực sự rất đáng sợ. Nàng nhận định Sở Vân có điều gì đó giấu diếm, rất muốn thâm nhập tìm hiểu lưu phái dịch sư thần bí này.

Sở Vân chịu đủ dày vò, dịch sư vốn hoàn toàn do hắn bịa đặt, chỉ có thể từ chối.

- Thế nào, lại thất bại rồi sao?

Hoa Mai nhìn dáng vẻ thở hổn hển đi tới của Dịch Yên, mỉm cười nói.

- Hừ, tên Sở Vân công tử này bề ngoài thoạt nhìn rất bình thản thẳng thắn, kỳ thực tâm tư rất khó lường, hắn nhất định có điều giấu diếm. Ta cảm thấy hắn luôn khinh thường toán sư nửa đạo xuất gia như ta. Hoa Mai tỷ tỷ, tỷ có cảm thấy ánh mắt hắn nhìn ta rất cổ quái không?

Dịch Yên thở hắt ra, nghĩ đến dáng vẻ của Sở Vân lại cảm giác hàm răng ngứa ngáy.

Hoa Mai xì một tiếng, cười rộ lên.

- Tỷ tỷ cười cái gì?

- Ta rất cao hứng cho nên ta cười.

Hoa Mai cười đẹp như hoa, da thịt nàng mịn màng như tuyết, khi nàng cất tiếng cười, trâm cài tóc lại khẽ rung động trên mái tóc đen thẳm như dòng suối, giống như một cành hoa lắc lư trong gió.

- Tỷ cao hứng cái gì?

Dịch Yên buồn bực nói.

- Ta cao hứng vì lúc này nhìn ngươi mới giống một vị cô nương mười bảy mười tám tuổi. Ngươi bình thường lạnh lùng cơ trí, xử thế bình thản, giống như không quan tâm đến bất cứ thứ gì, khiến người khác luôn có cảm giác xa cách. Bây giờ nhìn dáng vẻ cấp thiết này của muội mới khiến người khác cảm thấy ngươi là một con người thực sự, cũng có da có thịt. Tỷ tỷ thích dáng vẻ này của muội.

Hoa Mai mỉm cười, đưa tay véo nhẹ lên tay Dịch Yên.

- Tỷ tỷ nói đúng, sau này ta sẽ chú ý.

Dịch Yên nghe xong, sắc mặt ửng đỏ, nàng biết đây là Hoa Mai đang uyển chuyển hàm nghĩa khuyên bảo nàng. Kỳ thực nàng không phải không quan tâm đến thứ gì cả, chỉ là trên thế gian này chỉ có những thứ liên quan đến toán sư mới có thể khiến nàng cảm thấy hứng thú. Nàng luôn ấp ủ rất nhiều nhiệt tình với con đường toán sư.

- Dịch Yên tỷ tỷ, Sở Vân ca ca tìm tỷ. Hắn nói bỗng nhiên tính ra cái gì đó, muốn trao đổi với ngươi.

Đúng lúc này, Tiểu Phi Yến nhanh nhẹn chạy tới, truyền đạt lại lời nói.

Hai mắt Dịch Yên nhất thời sáng ngời, xoay người rời đi:

- Ta đến ngay!

- Ài, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời…

Hoa Mai nhìn bóng lưng hối hả bước đi của Dịch Yên, bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ.

Vừa nhìn thấy Dịch Yên, Sở Vân liền đi thẳng vào vấn đề.

Hắn chăm chú nhìn địa đạo xung quanh nói:

- Phía trước xuất hiện một ngã ba, một đường nhỏ chạy vào trong núi, đường đi chật hẹp, sương mù dày đặc; một đường thông tới sơn cốc, có ba con Vân sí hổ cấp số Đại Yêu chặn đường. Còn một đường nối với đường lớn trong rừng, chỉ có một cây Điện Mang Lôi Mao Thụ cấp số Linh Yêu chống đỡ. Ta bỗng nhiên có linh cảm, rõ ràng có điều chỉ dẫn, nói cho ta biết đi con đường thứ ba sẽ thích hợp nhất, sẽ có thu hoạch rất lớn.

Kỳ thực dọc theo đường đi, hắn vẫn quan tâm tới tin tức mà người dò xét phía trước, không ngừng quay về truyền lại, vừa nghe thấy từ "Điện Mang Lôi Mao Thụ" liền giật mình.

Trong kiếp trước, Yên Chi Môn bí mật bảo vệ truyền thừa Vạn Thú Vương thu được, cho đến khi bản thân phát triển thành thế lực nhất lưu, lúc này mới công khai ra kinh lịch thám hiểm lần này, mở rộng ảnh hưởng.

Miêu tả trong phần kinh lịch thám hiểm này rất kỹ càng thoả đáng, tính chân thực rất cao. Lần đầu nhắc tới chính là một cây Điện Mang Lôi Mao Thụ.

Đây là một gốc cây Linh Yêu lôi mộc song hành, ngăn cản giữa đường, cần phải chặt đi mới có thể đi được. Trước đó, cũng không phải không có ai đến nơi này, chỉ có điều phần lớn những người nhìn thấy gốc cây đại thụ Linh Yêu này đều lựa chọn từ chối.

- Cây Điện Mang Lôi Mao Thụ rất khó đánh chiếm. Nó sở hữu lực công kích cường hãn, hơn nữa thi triển đạo pháp lôi hệ cấp tốc, lại lĩnh ngộ đạo pháp mộc hành, có thể hấp thu nguyên khí đại địa, rất thích hợp đánh lâu dài. Thuật dựa vào linh cảm của ngươi, rốt cuộc là xác định như thế nào? Rốt cuộc sẽ có thu hoạch như thế nào?

Dịch Yên nghe thấy lời nói của Sở Vân, không khỏi nhíu mày.

- Ta cũng từng nói với nàng rồi, dựa vào linh cảm gần giống như thiên phú, giống như mắt người có thể nhìn, tai người có thể nghe, không thể giải thích.

Sở Vân lắc đầu trả lời.

- Nói như vậy cái này thực sự chỉ là một loại trực giác?

Dịch Yên rất không cam lòng nhìn về phía Sở Vân, chờ mong hắn nói nhiều hơn.

- Tin hay không tùy nàng, dù sao ta vẫn tin.

Sở Vân buông tay, dáng vẻ này theo Dịch Yên thấy vô cùng lười biếng.

- Điện Mang Lôi Mao Thụ, xác thực là một đối thủ không tồi, rất thích hợp rèn luyện năng lực tác chiến kéo dài và lực phản ứng của đoàn đội, bất kể có thu hoạch hay không, ta đã quyết định sẽ chiến đấu.

Hoa Mai lúc này đi tới, nàng mặc trên người một bộ y phục bằng gấm, thân hình căng tròn đầy đặn, trên dưới toàn thân toát ra khí chất thành thục giỏi giang.

Sở Vân nhìn nàng không khỏi tâm sinh kính ý.

Môn phái du hiệp bình thường, phần lớn lấy việc lợi ích trước mắt làm chủ. Với loại xương cốt khó nhằn như Điện Mang Lôi Mao Thụ, thu hoạch lại ít, rất nhiều du hiệp đều không thích tiến hành loại chiến đấu cật lực khó khăn này.

Nhưng Hoa Mai lại không như vậy, nàng không tính toán chi li lợi ích trước mắt, mà chỉ tính toán làm thế nào phát triển toàn bộ môn phái, chỉ riêng điểm này đã khiến rất nhiều người không bằng nàng.

Chẳng trách sau mấy năm, nàng đã trở thành một trong những nhân vật hết sức quan trọng của giới du hiệp. Phong cách của môn chủ Yên Chi Môn cũng được lưu truyền rộng rãi, có rất nhiều người ái mộ.

Điện Mang Lôi Mao Thụ, tương đối cao to, cao chừng ba trượng, thân cây hùng tráng, năm sáu người trưởng thành cũng ôm không xuể. Nhánh cây rất thưa thớt, nhưng thẳng tắp như đao thương. Đặc biệt nhất là, trên vỏ cây mọc đầy lông dài lam sắc.

Đây là "Lôi mao". Trên mao tiêm lóe ra điện mang sắc bén, phát ra những tiếng động nhỏ "ba ba", bất cứ lúc nào cũng nhắc nhở người khác rằng gốc cây đại thụ này cực kỳ nguy hiểm.

- Khai quái!

Đây là ngôn ngữ trong nghề của giới du hiệp, theo tiếng ra lệnh của Hoa Mai, một đội gồm ba vị ngự yêu sư lập tức cầm đại thuẫn, tiến lên thu hút hỏa lực.

Đồng thời phía sau các nàng, đội hai lén lút thoát ra, thôi động các loại đạo pháp, nhất tề thi triển, đổ ập tới.

Tiếng nổ "ầm ầm" vang lên liên miên không dứt. Hiệu quả của đạo pháp sáng chói, giống như pháo hoa nhất tề cùng phóng, vô cùng sáng lạn.

Đột nhiên, một chùm sấm sét lam sắc nổ vang trong đống pháo hoa, mạnh mẽ bành trướng ra. Điện Mang Lôi Mao Thụ bị mạo phạm đã phát uy, lôi mao dựng thẳng như châm, điện quang kích thiểm bắn ra bốn

phía. Thoáng chốc xung quanh đều tràn ngập lôi quang lam sắc, bao phủ phạm vi hơn mười trượng, hình thành cảnh tượng sấm sét điện ngục đáng sợ.

Tiếng la hét nổi lên bốn phía, thế tiến công của Yên Chi Môn nhất thời bị kiềm hãm, ngay cả ba vị thuẫn thủ phòng ngự trác việt nhất cũng tạm thời bị đánh lui.

- Điện Mang Lôi Mao Thụ này quả nhiên lĩnh ngộ một loại lôi pháp thượng đẳng. Ghê gớm, ghê gớm.

Phi Yến bị lôi điện đánh liên tiếp chỉ biết ôm lấy đầu, hoàn toàn không dám ngẩng đầu lên.

Nguy cơ hiện ra trước mắt, vẫn là Dịch Yên xuất thủ, tiến lên ngăn đỡ.

- Đội ba gia tăng lực độ trị liệu, đội hai áp dụng chiến thuật công kích ba đoạn, đội một kiên trì ở lại.

Ngữ khí của Hoa Mai cũng hơi gấp gáp. Tình huống trước mắt, có chút nằm ngoài dự liệu của nàng.

Nhưng mà biểu hiện tiếp theo của Điện Mang Lôi Mao Thụ càng khiến người ta giật mình. Nó không chỉ sở hữu rất nhiều đạo pháp lôi hệ thượng đẳng, ngay cả đạo pháp mộc hành chí ít cũng là cấp số trung đẳng. Thậm chí còn có một đạo pháp phục nguyên trung đẳng.

Yên Chi Môn nhất thời rơi vào khổ chiến, để chiếu cố an nguy của môn nhân, không lâu sau không chỉ có Dịch Yên, ngay cả Hoa Mai cũng cầm thương thượng tràng.

- Vô lý! Điện Mang Lôi Mao Thụ này rất có thể đã trải qua đào tạo của ngự yêu sư. Phong cách chiến đấu của nó, biết tiến biết lui, công thủ nhiều mặt, không thể tự nhiên hình thành được.

Chiến đấu hơn nửa canh giờ, sắc mặt Dịch Yên dần dần ngưng trọng, phát hiện chỗ không thích hợp.

- Tiếp tục chiến đấu, đội bốn chuẩn bị thay đội hai.

Hoa Mai cau mày, lúc này đã đâm lao phải theo lao, chỉ có tiếp tục chiến đấu. Nàng rất biết nhìn đại cục, một mặt chiến đấu, một mặt tiếp tục thống lĩnh toàn cục, dần dần dưới sự chỉ huy của nàng, tràng diện bắt đầu ổn định.

Vù!

Đúng lúc này, bỗng nhiên một đạo ánh đao đột nhiên lóe lên, chém thẳng vào phương vị rễ cây của Điện Mang Lôi Mao Thụ.

Một tiếng "Ầm ầm" vang lên, đại địa chấn động, mặt đất trực tiếp bị bổ ra, lộ ra địa đàn ẩn giấu trong đất.

- Cái này…

- Là địa đàn!

Tiếng kinh hô của chúng nữ còn chưa dứt, Sở Vân thôi động kỳ môn tam tài đao pháp, cuồng phách tam đao hủy diệt địa đàn. Không có địa đàn chống đỡ, Điện Mang Lôi Mao Thụ nhất thời mất đi phân nửa địa lợi, lập tức lộ vẻ uể oải.

Trên dưới Yên Chi Môn được tiếp thêm sĩ khí, đánh vỡ cục diện bế tắc, lập tức ép Điện Mang Lôi Mao Thụ vào thế hạ phong. Một lát sau, đại thụ ầm ầm tan rã, hóa thành một viên yêu tinh màu xanh.

Chúng nữ đều thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía công thần lớn nhất của trận chiến này —— Sở Vân.

- Tại sao ngươi lại phát hiện ra địa đàn này?

Hai mắt Dịch Yên lấp lánh, đi tới cạnh Sở Vân đặt câu hỏi.

- Đây là dựa vào linh cảm. Ta cũng không biết tại sao, chỉ là dựa vào cảm giác mà làm vậy thôi.

Câu trả lời của Sở Vân rất lửng lơ, khiến Dịch Yên cảm thấy chán nản.

Phi Yến chạy tới, vẻ mặt sùng bái nhìn Sở Vân:

- Đây là thuật bốc quẻ của Sở Vân ca ca sao? Thực sự lợi hại! Ngay cả Dịch Yên tỷ tỷ cũng không phát hiện ra.

- Ha ha, may mắn, may mắn.

Sở Vân khiêm tốn nói. Hắn nhìn thấy Tiểu Phi Yến hai mắt lấp lánh nhìn mình, cũng cảm thấy có chút ngại ngần. Hắn chẳng qua chỉ dựa vào kinh lịch mà Yên Chi Môn công bố kiếp trước, vậy mà lại đi lừa các nàng.

Kiếp trước, khi Yên Chi Môn đánh Điện Mang Lôi Mang Thụ mãi không xong. Trong một lần oanh kích, đạo pháp bất ngờ đã phá vỡ mặt đất, để lộ ra địa đàn phía dưới, lúc này chân tướng mới rõ ràng.

Địa đàn có tác dụng ngưng tụ nguyên khí xung quanh, có phụ trợ cực đại với Điện Mang Lôi Mang Thụ. Nếu không có phụ trợ của địa đàn, yêu nguyên của yêu thụ không dư thừa thiên hồ, dưới sự thi triển của các loại đạo pháp thượng trung đẳng, lập tức yêu nguyên không còn đông đảo, cho dù có đạo pháp phục hồi trung đẳng, cũng dần dần uể oải, cuối cùng rơi vào tay Yên Chi Môn.

- Đây không phải yêu thực hoang dại, là ai ác như vậy, lại mắc địa đàn ở đây?

- Địa đàn này hình như từ rất xưa rồi.

375. Chương 24 : Kinh Khủng Liêm Đao Thảo

Chương 24 : Kinh Khủng Liêm Đao Thảo

Chúng nữ thăm dò chiến trường, rất nhanh phát hiện ra chỗ dị thường. Khi các nàng phát hiện ra dấu hiệu độc môn của Vạn Thú Vương trên địa đàn, lập tức tình cảm kích động.

- Truyền thừa của Vạn Thú Vương!

Tiểu Phi Yến kinh hô, chỉ bằng một câu nói đã nói ra tiếng lòng của tất cả mọi người.

- Vạn Thú Vương trước khi chết đã bố trí nơi truyền thừa ở giữa khu rừng vô tận.

Mấy nghìn năm qua, cũng không ai phát hiện.

- Then chốt là rừng rậm vô tận kéo dài vô cùng, lại có sương mù quanh năm không tiêu tán.

Vì vậy truyền thừa Vạn Thú Vương dần dần trở thành một loại khẩu hiệu khích lệ sĩ khí nhân tâm.

- Thật không ngờ, hôm nay, ngay trước mắt chúng ta lại xuất hiện đầu mối này!

- Năm đó Vạn Thú Vương tung hoành thiên hạ, liếc nhìn thế gian bằng nửa con mắt, được xưng là vua của vạn thú, yêu thú trong tay ngàn vạn, không thể tính hết, không có người nào dám chính diện tranh đấu với Vạn Thú Vương. Truyền thừa của hắn rốt cuộc là cái gì?

Chúng nữ đều hưng phấn đến mức không kềm chế được, trên mặt tràn đầy vẻ kích động.

- Ngươi biết những gì? Điện Mang Lôi Mao Thụ này có liên quan tới truyền thừa của Vạn Thú Vương sao?

Ánh mắt Dịch Yên nhìn Sở Vân còn nóng rực hơn lúc trước. Sở Vân vừa ra tay, nhất thời khiến nàng nhìn "Dịch sư lưu phái" với cặp mắt khác xưa.

- Ta kỳ thực cũng không rõ lắm, chỉ là cảm giác mà thôi.

Sở Vân sờ mũi, bất đắc dĩ cười khổ nói.

- Thế nhưng tại sao ngươi không hề kinh ngạc?

Dịch Yên nhìn Sở Vân, luôn cảm thấy thiếu niên trước mặt mình đang che giấu rất nhiều thứ, rất có mùi vị thâm trầm khó dò.

- Đúng là có chút kinh ngạc, nhưng ta nghĩ, cũng không thể chỉ dựa vào một địa đàn được chôn dưới đất đã xác định là truyền thừa của Vạn Thú Vương? Có thể là một tiền bối du hiệp nào đó cùng thời đại với hắn, muốn xây dựng phía dưới khu rừng vô tận thành cứ điểm của mình.

Sở Vân nhắc nhở nói.

Những lời này khiến chúng nữ đang hưng phấn đều cả kinh. Những lời Sở Vân nói cũng không phải không có khả năng.

- Bất kể có truyền thừa của Vạn Thú Vương hay không. Chúng ta đều phải khai phá con đường này, tiếp tục đi tới. Các tỷ muội hãy tỉnh táo lại, xuất phát về phía trước!

Hoa Mai biểu hiện tương đối lạnh lùng và ổn trọng. Dưới sự thống lĩnh của nàng, đội ngũ tiếp tục thâm nhập về phía trước.

Con đường này cũng không dễ đi. Cỏ dại mọc thành bụi, rất nhiều nơi bị bụi gai thấp thoáng gai nhọn ngăn cản. Trên đường đi có rất nhiều yêu vật hoang dại sinh sống.

Yên Chi Môn tiến lên phía trước tương đối gian khổ. Sở Vân cũng bắt đầu xuất lực, trong lòng thầm thấy may mắn, may mà mình đi cùng Yên Chi Môn, nếu mình đơn độc đến đây, tuyệt đối sẽ không dễ dàng như hiện giờ.

Người đông thế mạnh dễ làm việc, khoảng chừng qua nửa canh giờ, đội ngũ không thể không dừng lại. Phía trước xuất hiện một ngã ba, trước mỗi đường giao ngã ba, đều có một con yêu vật cấp số Linh Yêu thủ hộ.

Chúng nữ không khỏi vừa vui mừng vừa lo lắng. Vui mừng vì đây rõ ràng là vết tích do con người thiết kế, khả năng truyền thừa Vạn Thú Vương lại tăng thêm một phần. Lo lắng vì ba con Linh Yêu này đều khó đối phó, mà con đường thật sự lại không biết là đường

nào trong số đó?

- Ta dựa vào linh cảm, trực giác mách bảo cho ta biết, có lẽ nên đi con đường chính giữa.

Sở Vân mở miệng nói.

Sau đó, Dịch Yên cũng thu hồi Hà Lạc đồ, nói với mọi người:

- Con đường chính giữa, biểu thị tài phú và nguy hiểm.

Chúng nữ chấn động tinh thần, hai đại toán sư đã thống nhất đường đi, lúc này sĩ khí đại chấn, sau khi ác chiến một trận, tiêu diệt yêu thú chặn đường, tiếp tục lên đường. Đường đi tới càng thêm gian nan, qua mỗi đoạn hành trình đều xuất hiện ngã ba. Cái này cũng không dễ chọn lựa, không ai biết con đường chân chính chính xác là con đường nào.

Thế nhưng quẻ bốc của Dịch Yên kết hợp với "Dựa vào linh cảm" của Sở Vân đã trở thành ngọn đuốc chỉ đường rõ ràng cho trên dưới Yên Chi Môn.

Dịch Yên đã hiếu kỳ thủ đoạn dịch sư của Sở Vân tới cực điểm. Lần nào bản thân nàng cũng phải tiêu hao tương đối lớn khí lực, mới tính ra kết quả, Sở Vân lại chỉ

thoáng suy nghĩ một chút đã tính ra. Dáng vẻ này, rơi vào mắt nàng quả thực giống như ăn nói lung tung vậy.

Hết lần này tới lần khác kết quả của Sở Vân đều thống nhất với mình. Điều này làm cho Dịch Yên cảm thấy hiếu kỳ, đồng thời, lại có một loại cảm giác thất bại mơ hồ.

Kỳ thực cảm giác của nàng rất chính xác. Sở Vân thật sự ăn nói lung tung, chỉ là căn cứ vào ký ức kiếp trước mà thôi.

Chỉ là Dịch Yên nghĩ nát óc, tuyệt đối cũng không nghĩ ra điểm này.

Từ trình độ nào đó mà nói, Sở Vân đã nắm được thành quả của các nàng, tạo ra hiện tượng giả trước mặt các nàng, đồng thời nhận được sự kính trọng của trên dưới Yên Chi Môn.

Cái này có phải có chút vô sỉ hay không?

Có đôi khi Sở Vân cũng thầm hỏi chính mình. Nhưng ngay lập tức, hắn lại bỏ đi tâm tình này. Người nào có khả năng sẽ có được bảo vật, về phần Yên Chi Môn, hắn không bạc đãi là được.

Ba ngày ba đêm, sau mười mấy lần chọn lựa, con đường mọi người lựa chọn cuối cùng dẫn tới phía trước một ngọn núi cao.

Ngọn núi này tương đối kỳ lạ. Nó được bao phủ giữa một tầng sương mù dày đặc, cùng với núi non xung quanh hình thành nên sự đối lập rõ ràng, trên ngọn núi không có một thân cây nào, mà toàn cỏ dại mọc đầy trên núi.

- Ngọn núi này tương đối kỳ lạ. Lẽ nào chỗ này chính là nơi truyền thừa của Vạn Thú Vương?

Ngọn núi trước mặt đã tạo thành điểm cuối của con đường, chúng nữ không khỏi bắt đầu suy đoán.

- Mọi người mau nhìn xem, con đường phía sau biến mất rồi!

Bỗng nhiên có người đột nhiên kêu lên.

Mọi người vội vàng nhìn lại, chỉ thấy sương mù dày đặc bỗng nhiên giống như thủy triều, bắt đầu ùn ùn kéo tới, nhanh chóng che lấp con đường vừa đi.

Sương mù dày đặc, giống như một bức tường dày, cao tới hơn mười trượng, che chắn trước mặt mọi người.

Sau một lúc hơi hoảng loạn, mọi người dần dần trấn định lại. Các nàng đều nhìn về phía Hoa Mai, Dịch Yên và Sở Vân. Dọc theo đường đi, ấn tượng tin cậy của ba người bọn họ đã thâm nhập vào trong lòng mọi người.

- Đường đi tới đây đã bị phong bế, xem ra chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Hoa Mai nhẹ nhàng thở dài.

- Ngọn núi này hình như có chỗ cổ quái, không thể coi thường.

Dịch Yên cau mày, trong đôi mắt mờ mịt bao phủ một tầng ưu sầu.

Sở Vân lúc này phun ra một ngụm trọc khí, mở miệng nói:

- Những thứ này đều là Kinh Khủng Liêm Đao Thảo, không phải thực vật bình thường.

- Kinh Khủng Liêm Đao Thảo?

Trong lúc nhất thời, chúng nữ đều bị lời nói của hắn hấp dẫn.

376. Chương 25 26: Đạo Pháp Tuyệt Phẩm Mới

Chương 25 26: Đạo pháp tuyệt phẩm mới

Trên đường đi, Sở Vân đã lưu lại ấn tượng khắc sâu cho các nàng. Mọi người đều biết vị thiếu niên cao thủ danh tiếng đang nổi trước mặt này bình thường không lên tiếng, nhưng một khi phát ngôn thì đâu ra đấy, gãi trúng chỗ ngứa, bình thường không ra tay, vừa ra tay thì kinh thiên động địa, có hiệu quả rõ ràng.

- Mọi người không biết cũng bình thường. Loại Kinh Khủng Liêm Đao Thảo này là yêu thực thời đại thượng cổ, từ lâu đã bị diệt sạch, không ngờ vẫn còn lưu lại ở đây.

Sở Vân từ từ giới thiệu nói.

Yêu thực này chẳng qua chỉ có tư chất trung đẳng, thế nhưng đã bị tuyệt diệt từ nhiều năm. Loại yêu thực sinh trưởng dồi dào này, yêu cầu hoàn cảnh rất thấp, rất dễ lan tràn ra xung quanh.

Lá cỏ như đao, khi cảm thụ được con mồi đang sợ hãi, sẽ điên cuồng mà đâm quấn. Là một loại yêu thực kiểu cận chiến hiếm thấy.

Chúng nữ nghe xong, đều tỏ vẻ sợ hãi, đồng thời cũng nhìn Sở Vân với ánh mắt kính phục. Loại yêu thực này đã bị diệt sạch, ngay cả môn chủ, phó môn chủ cũng không biết, nhưng Sở Vân lại biết được. Điều này không khỏi làm chúng nữ nhìn Sở Vân với ánh mắt cao hơn, không biết Sở Vân hoàn toàn chỉ căn cứ vào kinh lịch của các nàng mới biết được lai lịch của loại cỏ này.

- Loại cỏ này rất có giá trị, vào thời cổ đại giống như cỏ dại lan tràn, nhưng đã bị người ta diệt trừ. Thế nhưng hiện tại lại là độc nhất, nếu đưa ra ngoài tiêu thụ, nhất định có thị trường!

Hoa Mai nghe xong lời nói của Sở Vân, cũng ý thức được điểm ấy đầu tiên, lập tức sai người xuống ngựa, muốn thu phục một chút.

- Không thể thu phục! Linh quang của chúng cự tuyệt hiệu triệu, có lẽ đều là vật đã có chủ.

- Vật đã có chủ? Xem ra dưới ngọn núi này nhất định có địa đàn, có vẻ chúng ta đã đi đúng đường.

Hoa Mai lại hưng phấn nói.

- Nhưng chúng ta làm thế nào mới có thể lật đổ được ngọn núi này? Đám liêm đao thảo này mọc đầy khắp núi, cảm ứng tỉ mỉ một chút, cũng phải có mấy ngàn Đại Yêu thực.

Người trinh sát sau khi thôi động đạo pháp tra xét, khuôn mặt tái nhợt nói.

Mặc dù chỉ là Đại Yêu, nhưng số lượng này thật sự quá kinh khủng.

- Các ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Dựa theo những lời Sở Vân công tử đã nói, đám Kinh Khủng Liêm Đao Thảo này yêu cầu hoàn cảnh cực thấp, rất dễ lan tràn như cỏ dại. Nhưng trong khu rừng vô tận, dưới hoàn cảnh mộc thổ nguyên khí vô cùng dư thừa, chúng lại chỉ sinh trưởng trên ngọn núi này.

Dịch Yên bỗng nhiên mở miệng, phát hiện ra chỗ kỳ lạ.

Mọi người trầm mặc một lúc, trong ánh mắt nhìn nhau lại ẩn chứa sự hưng phấn. Loại tình huống này có ý nghĩa gì?

Đây có phải là Vạn Thú Vương tự mình thiết lập để khảo nghiệm người kế thừa hay không?

- Không xong rồi! Đạo pháp của ta hoàn toàn đình chỉ hưởng ứng.

- Nơi này hình như có bày yêu trận, có thể khiến tất cả đạo pháp mất đi hiệu lực!

Đúng lúc này, trong chúng nữ đột nhiên phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, đạo pháp của các nàng, bỗng nhiên mất hết hiệu lực.

- Ta không tin, Đan Đỉnh Tam Túc Điểu, dùng tiểu đan hỏa!

Phi Yến không tin có chuyện kỳ quái, chỉ huy yêu thú của mình chủ chiến.

Nhưng Đan Đỉnh Tam Túc Điểu há miệng kêu vài tiếng, cũng không thấy hiện ra một hỏa tinh nào.

- Tại sao có thể như vậy?

Phi Yến hồn xiêu phách lạc, sắc mặt trắng bệch.

Nhưng sau một khắc, nàng đưa ánh mắt cầu cứu về phía Sở Vân. Trong lòng nàng, Sở Vân ca ca còn có bản lĩnh hơn hai vị nhị tỷ, hắn nhất định có thể giải quyết vấn đề này.

Quả nhiên, lần này Sở Vân cũng không khiến nàng thất vọng.

Sở Vân thấy thời cơ thành thục, ho nhẹ một tiếng nói:

- Kinh Khủng Liêm Đao Thảo, chỉ khi cảm nhận được tình tự sợ hãi của con mồi mới có thể phát sinh công kích. Lúc bình thường, mặc dù đi tới trước mặt nó, bẻ gãy cành lá của nó đều không có phản ứng. Chúng ta hoàn toàn có thể trực tiếp dò xét ngọn núi này, không cần suy nghĩ đến những cái khác.

- Có thể như vậy sao?

Chúng nữ nghe vậy, trong mắt đều sáng ngời.

Trên suốt cuộc hành trình, suy nghĩ của các nàng giống như đã hình thành quán tính.

Những lời Sở Vân nói, giống như đã mở ra một suy nghĩ mới cho các nàng.

- Nhưng nếu đang đi được nửa đường, những yêu thực này đột nhiên gây khó dễ thì...

Hoa Mai đưa ra dị nghị, không phải nàng không tin Sở Vân, mà vì nàng là người lãnh đạo, tất nhiên phải nghĩ đến tất cả các mặt.

- Đây mới là chỗ then chốt nhất.

Sở Vân thở dài một tiếng, thần tình trở nên nghiêm túc:

- Kinh Khủng Liêm Đao Thảo, một khi cảm nhận được tình tự kinh khủng sẽ phát cuồng công kích tất cả dị vật. Nếu trên đường đi, có người hoảng hốt lo sợ, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

- Loại cỏ này chẳng qua chỉ sinh trưởng rậm rạp một chút, làm gì đáng sợ đến như vậy?

Tiểu Phi Yến lơ đãng nói.

Sở Vân lắc đầu cười cười, bỗng nhiên thấy trên không trung có một con sơn tước Tiểu Yêu.

- Mọi người nhìn xem!

Hắn bỗng nhiên lật tay, hiện ra Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi. Băng phách thần quang chọc thủng đám mây, thoáng cái đông lạnh Tiểu Yêu sơn tước thành một khối băng rơi xuống.

Trong khối băng, sơn tước vỗ cánh muốn trốn, trong ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng. Sở Vân trực tiếp ném mạnh khối băng này lên trên núi.

Ầm ầm ầm!

Nhất thời toàn bộ sườn núi đều nổ tung. Kinh Khủng Liêm Đao Thảo cảm thụ được tình tự sợ hãi, giống như điện giật, lá cây dài xanh vốn mềm yếu mỏng manh, bỗng nhiên như biến thành đao kiếm cương trực, nhất loạt dựng đứng lên.

Trong nháy mắt, toàn bộ sườn núi xanh biếc, giống như là cự thú đang ngủ say đột nhiên mở tròn hai mắt, lớn tiếng rít gào, lộ ra hàm răng bén nhọn dữ tợn!

Xoát…

Khi tất cả mọi người đều đang kinh hãi kêu lên, khối băng rơi vào trong bụi cỏ, bị lá cỏ xung quanh như phát cuồng cắt chém, trong nháy mắt đã bị cắt thành trăm mảnh nhỏ.

Trong tiếng "xoát xoát", khối băng và huyết nhục chớp mắt bị cắt thành cặn bã. Màu máu như nhuộm đỏ cả một bụi liêm đao thảo.

Tiểu Phi Yến bị hù dọa kinh người, bất giác lùi xuống hai bước.

Sắc mặt của chúng nữ đều rất khó coi, ngay cả biểu tình của Dịch Yên cũng trở nên ngưng trọng. Sở Vân đã dùng chuyện thực máu chảy đầm đìa để chứng minh sự khủng khiếp của loại cỏ này, cảnh tượng chân thực vô cùng đáng sợ hiện ra trước mặt các nàng.

- Giờ cũng không còn sớm nữa, chi bằng chúng ta đóng quân luôn ở đây, nghỉ ngơi một tối.

Sở Vân nhìn thấy sắc trời đang tối dần, bỗng nhiên mở miệng kiến nghị nói.

Hoa Mai gật đầu, quyết định này khiến chúng nữ đều thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đêm đó.

Sở Vân ngồi ngay ngắn trong trướng bồng, ngón tay như bay, giống như đang dệt vải.

Tiên nang Tinh Hải Long Cung đặt trên mặt đất trước mặt, miệng túi được mở rộng.

Hắn đang luyện đan, thế nhưng cũng không phải dùng đan quyết thủ ấn Bát Đoạn Cẩm vô cùng thành thục, mà là Đôn Hoàng Phi Thiên Ấn được Kim Bích Hàm tặng khi rời đi.

Thần niệm của hắn dung nhập trong túi, cùng với từng đạo ấn quyết đánh ra, trên thân cây Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ dần dần toát ra mầm mới, mọc ra nụ hoa màu hồng giống như mã não.

Nụ hoa nhanh chóng lớn lên, sau đó bỗng nhiên nở rộ, trong nháy mắt hương thơm trong tiên nang bay ra khắp nơi, khiến người ngửi thấy như say như mộng. Chính giữa hoa tâm của mỗi đóa hoa tươi lại có một viên đan dược ngọt ngào bóng loáng.

Mặt ngoài của đan dược, thỉnh thoảng có hư ảnh hình rồng hiện lên. Đây chính là Thăng Long đan.

Sở Vân thu hoạch được phương pháp luyện đan của Thăng Long đan trên Thải Hồng Đảo.

Chính là phương pháp luyện đan thượng đẳng, chuyên sử dụng cho yêu thú, có thể trong thời gian ngắn, khiến sức chiến đấu của yêu thú tăng vọt. Thế nhưng sau khi

dược hiệu qua đi lại bị suy yếu một thời gian rất dài.

Bang bang bang…

Thăng Long đan ở giữa hoa tâm bỗng nhiên liên tiếp bạo tạc, trong nháy mắt đan khí bắn ra bốn phía, tất cả công sức bỗng nhiên trở thành vô dụng.

- Lại thất bại rồi.

Sở Vân thở dài, cũng không ngạc nhiên. Thượng đẳng đan rất khó luyện chế, ngay cả xác xuất thành công của Bạch Mi Đan Sư cũng không cao.

Những ngày này, Sở Vân luôn tranh thủ thời gian, tiến hành huấn luyện luyện đan. Luyện chế đan dược thượng đẳng, mặc dù kết quả cuối cùng đều thất bại, thế nhưng đề cao mang đến cho hắn là tương đối khả quan.

Chỉ là phương pháp này, cũng có khuyết điểm rất lớn, chính là quá tiêu hao tài liệu.

- Nếu là kiếp trước, ta làm gì có nền tảng luyện đan như vậy? May mà kiếp này Thư gia thế lực khổng lồ, mới có tài lực chống đỡ tu hành của ta như vậy. Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ không bao lâu nữa có thể luyện ra Thăng Long đan.

- Sao? Còn một viên tàn đan lưu lại sao?

Sở Vân bỗng nhiên kêu lên, phát hiện trên Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, lưu lại một viên đan dược chỉ lớn bằng ngón cái.

- Nhìn thể tích của tàn đan này, hiệu dược có lẽ có một phần mười thành phẩm đan. Cũng tốt, lần này xem như cũng có thu hoạch.

Sở Vân lấy viên tàn đan ra, cất vào trong túi.

Hắn vừa định tiếp tục luyện đan, bỗng nhiên bên ngoài trướng bồng truyền đến thanh âm của Hoa Mai môn chủ Yên Chi Môn:

- Sở Vân công tử, có thể ra đây một lát không?

- Hoa môn chủ tìm tại hạ có chuyện gì?

Sở Vân cẩn thận cất tiên nang, đi ra trướng bồng, nhìn thấy dáng vẻ duyên dáng yêu kiều của Hoa Mai đứng trước mặt mình trong bóng đêm.

Nàng mặc trên người một bộ y phục thời Đường, lộ vẻ cổ điển ưu nhã. Đôi mắt phượng lấp lánh, trên khuôn mặt xinh đẹp mơ hồ mang theo vẻ sắc bén giỏi giang.

Nàng là nữ cường nhân nổi tiếng xa gần trong Tinh Châu sau này, môn chủ của Yên Chi Môn, như hoa mai ngạo nghễ trong gió lạnh.

- Ta đến cảm tạ ngươi, cảm tạ hành động hôm nay của ngươi. Nếu chúng ta tùy tiện xông lên núi, bỗng nhiên phát sinh chuyện ngoài ý muốn, nhìn thấy màn máu tanh kia, chỉ sợ hậu quả thiết tưởng không gánh vác nổi. Đêm nay, tất cả mọi người sẽ điều chỉnh tâm tính, chuẩn bị tâm lý, để vượt qua sườn núi dễ dàng hơn.

Hoa Mai đi thẳng vào vấn đề, bộc lộ ý đồ của mình.

- Ha ha, kỳ thực ta làm như vậy, cũng là vì suy nghĩ cho bản thân. Hoa môn chủ muốn nói lời cám ơn, không ngại phần lớn thu hoạch lần này sẽ thuộc về tại hạ sao.

Sở Vân cười ha ha, nửa đùa nửa thật.

Hắn không hề khách sáo, không diễn xuất thói đạo đức giả của dạng công tử ca tầm thường.

Khi nhắc tới phân chia lợi ích, tương đối thực tế.

Chỉ là loại ngữ khí bình đẳng này của hắn, ngược lại khiến Hoa Mai cảm thấy thư thái, thả lỏng. Vị nữ cường nhân khôn khéo tài giỏi này cũng không khỏi bật cười:

- Nói như vậy, Sở Vân công tử đã khẳng định, phía trước chính là nơi ẩn dấu truyền thừa của Vạn Thú Vương? Có phải đã sớm bốc quẻ được kết quả này hay không?

Nàng cười rất thâm ý sâu sắc, ánh mắt long lanh lay động lòng người, tựa hồ như có thể nhìn thấy nội tâm sâu kín của Sở Vân. Sở Vân nhất thời cảm thấy hoang mang.

Môn chủ của Yên Chi Môn quả thực khó đối phó hơn phó môn chủ, thoáng chốc đã dò hỏi ra căn nguyên bên trong của hắn.

- Lúc đầu, ta cảm thấy cùng hành động với các nàng sẽ rất có thu hoạch. Hiện giờ trên đường đi, thật sự nhiều lần dựa vào linh cảm, càng đi càng khẳng định phía trước sẽ là truyền thừa của Vạn Thú Vương.

Sở Vân cắn răng, kiên trì ngụy trang thân phận "Dịch sư" của mình đến cùng.

- Lưu phái dịch sư quả thực không giống người thường, vừa rồi Dịch Yên cũng suy tính ra kết quả tương đồng.

Hoa Mai cười nói.

- Vậy sao?

- Sở Vân công tử cảm thấy Dịch Yên như thế nào?

Hoa Mai bỗng nhiên lại hỏi.

Sở Vân sửng sốt, còn chưa nói gì, Hoa Mai lại tiếp lời nói:

- Ài, kỳ thực ngươi cũng thấy đấy. Dịch Yên vô cùng si mê con đường bốc quẻ. Nàng rất muốn tiến hành giao lưu và luận bàn với các toán sư khác. Đương nhiên ta cũng biết mỗi lưu phái toán sư đều có bí mật của mình, không dễ biểu thị cho người khác. Nhưng xin Sở Vân công tử đừng xem thường bối cảnh nửa đường xuất gia của Dịch Yên, nàng xác thực rất có thiên phú. Trong miếng ngọc giản này có một phần đạo pháp tuyệt phẩm, xin Sở Vân công tử vui lòng nhận cho.

Nhìn miếng ngọc giản Hoa Mai đưa tới, lúc này Sở Vân mới biết mục tới đây thật sự của đối phương.

Hắn lắc đầu cười khổ, đẩy ngọc giản ra:

- Không phải ta coi trọng bản thân, mà như ta đã nói, dịch sư thật sự gần như thiên phú, rất khó có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt. Ta không muốn lừa ngươi, phần đạo pháp tuyệt phẩm này, ta cũng không thể nhận.

Sắc mặt Hoa Mai không thay đổi, trong mắt lại toát ra ra tiếu ý:

- Ta tin ngươi, Tiểu Bá Vương từ khi xuất đạo, nói lời giữ lời, cũng không cuồng ngôn. Ngọc giản này xin ngươi cứ nhận lấy, xem như quà cám ơn chuyện hôm nay.

Lời nói này khiến Sở Vân nóng mặt. Hắn vừa muốn cự tuyệt, nhưng ngọc giản đã mạnh mẽ bị đẩy lại.

- Ta đi đây.

Khi Hoa Mai rời đi cũng tương đối thẳng thắn, lòng dạ nàng rộng rãi, có thể nói đã khiến đại đa số nam tử trên thế gian này đều phải thẹn thùng. Một ngọc giản đạo pháp tuyệt phẩm như vậy, cứ như vậy mà đưa ra.

- Thôi được, cứ nhận lấy đã, phần nhân tình này ghi nhớ trước, sau này trả lại cho các nàng là được.

Sở Vân nhìn theo bóng lưng rời đi của Hoa Mai, suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định nhận lấy ngọc giản này.

- Thử Vinh Bỉ Khô?

Sở Vân quăng thần niệm vào trong, lập tức phát hiện đây là một môn đạo pháp tuyệt phẩm thổ hành, hiệu dụng tương đối kỳ lạ, có thể làm tổn địch lợi thân.

- Được, có môn đạo pháp này, chiến lực Thiên Hồ thoáng chốc đã được đề cao gấp đôi!

377. Chương 27 28: Thu Hoạch Lớn Lao

Chương 27 28: Thu hoạch lớn lao

Hôm sau.

- Báo cho mọi người một tin tốt. Hai đại toán sư của chúng ta đều đã suy tính ra, phía trước chính là nơi truyền thừa của Vạn Thú Vương! Vượt qua ngọn sơn phong này là có thể đến! Còn có cái gì có thể ngăn cản chúng ta? Chính là loại liêm đao thảo này sao?

Hoa Mai tư thế oai hùng hiên ngang, sục sôi nói.

- Không thể!

Chúng nữ đồng thanh kêu lên. Sau khi trải qua một đêm nghỉ ngơi và hồi phục, mọi người cũng đã có chuẩn bị tâm lý, hiện giờ lại được Hoa Mai động viên tiến lên, tinh thần các nàng đều dâng trào, chiến ý sục sôi.

- Xuất phát!

Hoa Mai không nói nhiều, chỉ tay về phía trước. Trong làn gió nhẹ ban mai, nàng giống như nữ chiến thần, quang mang bắn ra bốn phía.

Chúng nữ bắt đầu xuất phát lên núi, liêm đao thảo sinh trưởng vô cùng tươi tốt, lá cây xanh tươi thon dài. Bụi cỏ này nối tiếp bụi cỏ kia, vô cùng rậm rạp, giống như có một bàn tay khổng lồ vô hình đang cùng đè ép bọn chúng thành một khối.

Lá cỏ dưới chân núi đã cao đến thắt lưng, tới gần sườn núi, thân cỏ đã cao đến trán người.

Một rừng cỏ màu xanh lục, che lấp tầm nhìn, khiến người ta cảm thấy vô cùng nhỏ bé, rất dễ lạc phương hướng. Cũng may nhân số Yên Chi Môn không ít, mọi người nắm tay tiến lên, cổ vũ lẫn nhau.

Đột nhiên một chú thỏ rừng láu táu xông vào, rất nhanh đã bị liêm đao thảo cắt thành thịt nát. Cũng may các nàng đều chuẩn bị tâm lý sẵn sàng nên không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

- Không phải sợ.

Sở Vân nắm bàn tay nhỏ bé của Phi Yến, cảm thấy bàn tay của nàng hơi run rẩy, vội vã cổ vũ nói.

- Có Sở Vân ca ca ở đây, Phi Yến không hề thấy sợ hãi! Chỉ là cảm thấy bàn tay của ca ca quá ấm áp…

Tiểu Phi Yến ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Sở Vân.

- Nhìn kìa, một di tích!

Lúc này, nữ tử đầu tiên đi đến đỉnh núi, bỗng nhiên bất ngờ vui mừng kêu lên.

Nghe nói phát hiện ra di tích, tất cả mọi người không khỏi bước nhanh hơn.

Leo lên chỗ ngọn núi, trước mắt nhất thời hiện ra một vùng trống trải.

Một vùng di tích chiếm diện tích tương đối khổng lồ, hiện ra trước mặt mọi người. Từ trên đỉnh núi nhìn xuống phía dưới, không thể nhìn thấy phần dưới cùng.

Đây là một cụm kiến trúc cung điện cực lớn đã lụi bại, tường được đúc từ những tảng đá, sớm đã bị tàn phá. Rêu xanh loang lổ, dây leo quấn quanh. Không có một kiến trúc nào được bảo tồn hoàn hảo, đại thể đều là vách tường cao lớn bị phá hủy hơn phân nửa.

Thấp thoáng trong sương mù dày đặc, phía sau những bức tường có rất nhiều yêu thú, số lượng không hề ít. Mọi người đứng trên ngọn núi cũng không thể thấy rõ ràng, mọi thứ đều lộ vẻ thần bí và rộng lớn.

- Ở đây lại có một khối cung điện, thật sự quá khó tin….

- Trong truyền thuyết, Vạn Thú Vương đã để lại truyền thừa ở đây. Lẽ nào chính là nơi này?

- Nhìn di tích này, có lẽ cũng phải có lịch sử mấy nghìn năm rồi, thật sự là một cảnh tượng quá đồ sộ hùng tráng!

Tất cả mọi người đều không kìm lòng được, kinh hãi kêu lên.

Sở Vân cũng không giấu được thần sắc hưng phấn, trong ký ức kiếp trước, nơi này chính là nơi Yên Chi Môn thu được truyền thừa Vạn Thú Vương.

Rốt cuộc đã đạt được mục đích rồi!

- Xuất phát!

Hoa Mai vốn luôn trầm ổn, ngữ khí lúc này cũng có có chút run rẩy, không ức chế được.

Đội ngũ chậm rãi tiến lên, vẫn vô cùng cẩn thận như trước, tiến về phía di tích.

Trong di tích tồn tại rất nhiều loại yêu vật, đại đa số là yêu thú, chỉ có một số là yêu thực. Nhưng ở đây lại không nhìn thấy Linh Yêu nào, nhiều nhất chỉ là cấp số Đại Yêu.

Số người của Yên Chi Môn không nhiều lắm, tìm hồi lâu cũng kiếm được một khu vực an toàn. Trướng bồng được dựng lên, hình thành một doanh địa đóng quân vô cùng nghiêm cẩn, đầy đủ cảnh giới.

- Báo cáo môn chủ, người điều tra tình hình phía trước phát hiện một đan phòng hư hại.

Rất nhanh một tin tức phấn chấn lòng người được truyền đến.

Xung quanh đan phòng tụ tập một đám Huyết Châm Phong (ong), buồng ong cực lớn, màu đỏ sậm, mùi thơm lan tỏa, cao lớn khoảng hai tầng lầu.

- Trong buồng ong ẩn chứa mật ong quý hiếm. Chỉ riêng điểm này đã đủ để cấu thành lý do chiến đấu. Huống chi còn có một gian đan phòng!

Sau khi Dịch Yên tự mình dò xét, trở về hưng phấn bẩm báo:

- Thực lực của chúng ta rất mạnh mẽ, nhưng khi chiến đấu, phải chú ý không được làm tổn hại đến đan phòng.

Ông ông ông…

Huyết Châm Phong là yêu thú kiểu quần cư điển hình, khi bị chọc tức, cả đàn ong lập tức kéo tới hướng Yên Chi Môn. Chúng nhỏ như ngón cái, bay lượn trên không trung, rậm rạp, huyết quang phong châm sáng loáng.

Phi Trần!

Đạo pháp hành thổ trên phạm vi lớn lập tức khiến thế quần công trở nên chậm chạp.

Phong Tường!

Một đạo phong tường vô hình, bao phủ lên toàn bộ đàn ong, nén vào bên trong.

Hỏa Tinh phụt ra! Hỏa lưu tinh!

Hai đạo pháp hỏa hệ thường thấy, được thi triển ra từng đợt, liên miên không dứt. Hỏa diễm đốt cháy, xích viêm lượn lờ, cả đám Huyết Châm Phong bị thiêu cháy, tả xung hữu đột trong mưa lửa. Nhưng bọn chúng rất nhanh đều bị đốt thành than cốc, rơi lả tả trên mặt

đất.

Những Huyết Châm Phong này đều chỉ là Tiểu Yêu thú, ong chúa cũng chỉ có cấp số Đại Yêu. Yên Chi Môn không xuất động Linh Yêu gì, cũng đủ để giải quyết đám phiền toái bình thường này.

Toàn bộ quá trình cũng không cần Sở Vân xuất thủ, hắn ở một bên quan sát, không bao lâu ong chúa cũng bị giải quyết, một khối mật ong lớn bằng nắm tay được đưa đến trước mặt hắn.

Sở Vân vừa ngửi đã biết loại mật ong này không hổ là tinh phẩm của thiên nhiên hoang dại, phẩm chất tốt hơn gấp đôi so với loại ong được con người nuôi dưỡng. Hắn vui vẻ tiếp nhận chiến lợi phẩm được phân cho mình.

- Mật ong là dược liệu luyện chế chủ yếu của rất nhiều đan dược thượng trung đẳng, công dụng rộng khắp. Nhưng ta quan tâm hơn đến đan phòng mới phát hiện, không biết bên trong đan phòng có phương pháp luyện đơn của Thanh Đà đan không?

Trong ký ức kiếp trước, dựa vào kinh lịch thám hiểm Yên Chi Môn công bố cũng không có miêu tả chi tiết thu hoạch của mình. Sở Vân cũng không rõ điểm này lắm.

Hắn ôm tâm tình chờ mong, đi theo chúng nữ, cẩn thận bước vào trong đan phòng bị phá hủy.

Nóc đan phòng này đã không cánh mà bay, vách tường xung quanh đã sụp xuống hơn phân nửa. Dây leo màu xanh quấn phía trên, đám hoa dại màu vàng nở rộ, nước mưa tích tụ trong rêu xanh, tí tách rơi xuống vùng nước lõm.

Từ điểm đó có thể nhìn ra, cách đây mấy ngày, ở nơi này đã trải qua một trận mưa.

Trong đan phòng, có một tủ thuốc màu nâu đậm, được sắp xếp thành từng ngăn giống như bố cục của đồ thư quán. Trên mỗi một ngăn nhỏ, đều có những văn tự ngân sắc được phân loại theo tiêu chí.

- Cửu hành thảo, Kim tinh hải đường, Huyến lạn căn, Quỷ kiểm khuẩn…

Tiểu Phi Yến nhìn những văn tự tiêu chí này, thì thào đọc một hồi, bỗng nhiên kêu lên:

- Trời ạ, những thứ này đều là dược liệu quý hiếm, giá trị rất đắt tiền!

- Những tủ thuốc này là Tiểu Yêu binh. Hiển nhiên lĩnh ngộ được một số đạo pháp, dược liệu trong tủ đều được bảo tồn rất tốt.

Có người kéo ngăn kéo ra, bốc dược liệu lên đặt trước mũi ngửi thử, vô cùng vui mừng kêu lên.

- Tốt, hãy thống kê một chút. Những thứ này đều phải mang đi!

Hoa Mai vừa vẫy tay, mọi người cấp tốc phân tán ra, bắt đầu thu thập và thống kê.

- Thanh Đà đan… Thanh Đà đan…

Sở Vân tỉ mỉ tìm tòi, nhưng không phát hiện ra Thanh Đà đan.

Đan phòng này được bảo tồn tương đối tốt, mặc dù có mấy tủ đựng đan đã bị phá hủy. Nhìn vết tích phía trên có lẽ là do yêu vật sinh sống ở đây gây nên.

- Tả đức điện Giáp Tổ Bính Hào đan phòng.

Sở Vân phát hiện ra tên đan phòng này từ trong văn tự tiêu chí phía trên mấy tủ đan.

- Đây là Giáp Tổ Bính Hào đan phòng? Nói như vậy, còn có rất nhiều đan phòng khác? Đúng rồi, trong đan phòng này chỉ tồn trữ dược liệu. Thanh Đà đan, là đan dược đã được luyện chế. Phòng ta cần tìm không phải đan phòng này.

Sở Vân một lần nữa dấy lên hy vọng, chỉ cần tìm được thành phẩm Thanh Đà đan, là hắn có thể dựa vào thủ đoạn của luyện đan sư, phá giải phương pháp luyện chế đan dược. Đương nhiên nếu trực tiếp thu được phương pháp luyện chế Thanh Đà đan thì càng tốt.

Tìm kiếm nhằm vào di tích, kéo dài bảy ngày, phạm vi thăm dò từng bước mở rộng.

Trên thực tế, ngày thứ hai tìm kiếm đã có thu hoạch khiến Sở Vân vô cùng mừng rỡ.

Đó là ba viên mắt rồng của long thú tuyệt phẩm, làm dược liệu, được bảo vệ trọng điểm trong một đan phòng khác.

Hai viên mắt rồng Vạn Tu Tham Long, một viên mắt rồng Thương Mãng Địa Long.

Ngoài ra, còn có hơn mười mấy viên mắt rồng của yêu thú loài rồng tư chất trung và hạ đẳng.

Điều này làm cho Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi của Sở Vân, sau một đêm đã kết thành quả lớn trong nháy mắt.

Sang ngày thứ tư, mọi người phát hiện liên tiếp ba căn phòng bí mật dưới lòng đất.

Trong mỗi ngọc giản đều ghi chép các loại đạo pháp vô cùng đa dạng, đầy đủ chủng loại, số lượng cực nhiều. Bên trong Phục Nguyên đạo pháp lại có ba đạo. Bởi vậy có thể thấy nơi cất dấu cực kỳ phong phú.

- Đây là ba loại đạo pháp hóa phong, hóa thủy, hóa ám thượng đẳng! Còn có đạo pháp thời gian!

Sở Vân vừa nghe tin liền xuất động, thân ra tay, lại phát hiện vật phẩm quý giá được cất giấu trong kho tàng bí mật.

Tổng cộng trong sáu ngọc giản đạo pháp, trên ba ngọc giản ghi chép ba loại đạo pháp tuyệt phẩm, ba ngọc giản khác cũng là ba bộ phận trong Hóa Đạo Đại Pháp.

Chiến lợi phẩm đạo pháp, kỳ thực dễ phân phối nhất. Sở Vân và Yên Chi Môn mỗi bên giữ một phần, lại sao chép thành một bản, như vậy cả hai bên đều có phần.

- Yêu thú Vạn Thú Vương khống chế có đến ngàn vạn, đạo pháp cất dấu đương nhiên phong phú đến cực điểm. Có cất dấu của hắn, lại cộng thêm dự trữ của Thư gia đảo, sau này khi ta đào tạo yêu thú mới, cũng sẽ không thiếu đạo pháp bình thường.

Những đạo pháp này vừa đến tay, Sở Vân lập tức cầm yêu vật trong tay, như đạo pháp Thiên Hồ, Túy Tuyết Đao… Lại tìm tòi một lần nữa, chỉnh thể chiến lực, tăng lên ba thành.

Vào ngày thứ sáu, bọn họ phát hiện được tài phú lớn nhất —— tổng cộng bảy gian phòng dự trữ trứng yêu thú.

Hơn một nghìn quả trứng yêu thú, được phân loại dự trữ. Trong đó tuyệt đại đa số là trung đẳng, thượng đẳng cũng không hiếm thấy. Cho dù là trứng yêu thú hạ đẳng, cũng là loại cực kỳ đặc biệt.

- Có những trứng yêu thú này, Yên Chi Môn chúng ta cho dù muốn mở rộng thêm mười lần, cũng vẫn đủ khả năng.

Hoa Mai vui mừng kêu lên.

Trái lại Sở Vân lại có chút không thèm để ý. Nhu cầu trứng yêu thú của Thư gia hắn cũng không cao, trên thực tế đã gần như bão hòa. Không giống loại du hiệp môn phái như Yên Chi Môn, các nàng không có thổ địa rộng lớn, không có tài nguyên đặc biệt, vì vậy cần thông qua các loại phương thức nhiệm vụ, thám hiểm, tiến hành mưu cầu kiếm lấy.

Sở Vân chỉ chọn một số trứng yêu thú thượng đẳng đặc biệt, còn lại đều tính cho Yên Chi Môn. Song phương đạt thành hiệp nghị, Sở Vân chủ động đề xuất giá trị của bộ phận đó, để sau này Yên Chi Môn tiến hành các loại phương thức bồi thường.

- Chỉ là vẫn không thấy hình bóng của Thanh Đà đan trong truyền thuyết….

Liên tiếp bảy ngày, tất cả mọi người đã hoàn tất thăm dò toàn bộ di tích, Sở Vân vẫn không phát hiện ra hình bóng Thanh Đà đan.

Cuối cùng, bọn họ phát hiện ra một bức tượng thanh đồng được bảo tồn hoàn hảo trong chỗ sâu của di tích.

Đây là tượng đắp Vạn Thú Vương, eo rộng, tai to, mắt nhìn thẳng về phía trước, dưới chân hắn là tọa cơ hình vuông. Mặt ngoài của tọa cơ được điêu khắc số lượng lớn phù điêu, các loại hình tượng yêu thú sống động như thật.

- Thời gian trôi mau, anh hùng cũng qua đời. Ngay cả cường giả như Vạn Thú Vương, có thể thống ngự vạn thú, cũng phải khuất phục trước dòng chảy thời gian, thật là khiến người ta tiếc hận…

Dịch Yên nhìn lên bức tượng, âm thầm thở dài, cảm thán uy năng vô tình của thời gian.

- Di tích ở đây đã được thăm dò hoàn toàn, mấy ngày nay sương mù dày đặc cũng có xu thế ngày càng nồng đậm, đã đến lúc rời đi rồi.

Hoa Mai cố ý khuyên nhủ Sở Vân, nàng nhìn ra được Sở Vân rất không cam lòng.

- Ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Trong truyền thừa của Vạn Thú Vương lại thiếu khuyết bộ phận then chốt nhất. Trứng yêu thú tuyệt phẩm của hắn đâu? Thanh Đà đan của hắn đâu? Hắn chủ động xây dựng nơi truyền thừa, tại sao không có một chút tin tức, lưu lại cho người thừa kế?

Sở Vân cau mày, ngưng thần nhìn bức tượng thanh đồng, vẫn không muốn rời đi.

- Ngươi phải biết rằng thời gian đã trôi qua mấy nghìn năm, di tích ở đây cũng bị hủy hoại phần lớn, những thứ mang tính then chốt gì đó, có lẽ đã sớm bị yêu thú hoặc là thiên tai hủy hoại. Không nên quá cố chấp, có những tài phú này cũng đủ tiêu hóa rồi.

Dịch Yên cũng khuyên nhủ:

- Huống hồ trong quẻ bốc của ta, cũng không có dự báo. Lẽ nào ngươi lại dựa vào linh cảm sao?

- Không có.

Sở Vân lắc đầu:

- Thuật bốc quẻ chỉ là căn cứ vào tin tức có được trước đó, cùng với lý giải của bản thân, tiến hành suy diễn mà thôi, cũng không phải lần nào cũng chuẩn. Các ngươi đi trước đi, ta còn muốn tra xét một chút.

- Vậy Sở Vân công tử phải cẩn thận, sương mù dày đặc càng ngày càng nồng đậm, cuối cùng sẽ một lần nữa che đậy khu rừng vô tận này. Ngàn vạn lần không nên kéo dài, bằng không sẽ không ra được.

378. Chương 29 30: Truyền Thừa Chân Chính

Chương 29 30: Truyền thừa chân chính

Hoa Mai cuối cùng chiếu cố một câu, sau đó suất lĩnh chúng nữ, rời khỏi nơi này. Nàng là môn chủ, trách nhiệm trên người rất nặng, vì phải phụ trách toàn bộ Yên Chi Môn.

Sở Vân lưu lại, nhìn bức tượng thanh đồng, trong lòng tự định giá:

- Di tích ta cũng thân thăm dò rồi, cũng không bỏ quên bất cứ cái gì. Duy nhất có một điểm khả nghi, chính là bức tượng này. Ta luôn cảm thấy nó có vẻ không thích hợp, nhưng rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

Sở Vân kiếp trước là một Tham U Khách nhất lưu, sau đó lại chiếm được bộ kinh nghiệm của Thổ Hành Thần Sưu, lập tức nhạy cảm ý thức được bức tượng thanh đồng này có chỗ không thích hợp.

Hắn dứt khoát đồn trú dưới thân bức tượng thanh đồng, mất ăn mất ngủ tiến hành nghiên cứu. Nhưng hai ngày hai đêm trôi qua, hắn vẫn không có bất cứ tiến triển nào.

- Lẽ nào đây chỉ là ảo giác của ta? Không đúng, loại trực giác này kiếp trước luôn chỉ dẫn cho ta vô cùng chính xác. Chỉ là ta không tìm được phương pháp chính xác mà thôi.

Nếu đổi thành người khác, chỉ sợ sớm đã muốn rời khỏi nơi này. Mấy ngày nay sương mù càng ngày càng dày đặc, nếu cứ tiếp tục như vậy, Sở Vân rất có thể sẽ bị vây hãm ở đây.

Ở trong sương mù dày đặc càng thêm nguy hiểm, sức chiến đấu chịu ức chế cực đại.

Rất nhiều yêu thú cường đại cũng sẽ thức tỉnh từ trạng thái ngủ đông. Với thực lực hiện tại của Sở Vân, cũng không cách nào chống lại, sinh tồn của hắn đã nhận sự khiêu chiến cực đại.

Thế nhưng ý chí của Sở Vân vẫn không hề lung lay. Mặc dù hắn không có thu hoạch, thế nhưng lại cảm giác được bản thân cách chân tướng càng ngày càng gần.

Hắn biết mình cần kiên trì. Từ trước đến giờ hắn không thiếu tính nhẫn nại, đó là tố chất tâm lý cơ bản nhất mà một Tham U Khách nhất lưu phải có.

- Người có thể xông qua "Mê đạo số phận", chứng minh người đó có vận khí, có tư cách tiến thêm một bước. Người có thể xông qua Kinh Khủng Liêm Đao Thảo, chứng tỏ người đó có dũng khí, sẽ nhận được cơ hội tiến nhập Vạn Thú cung. Nếu ngươi còn có thể khám phá kỳ hoặc ở đây, đồng thời kiên trì ở lại dưới sự khủng bố của tử vong sắp đến, chứng minh ngươi có tự tin và mưu trí. Như vậy… Ngươi sẽ là người nhận

được truyền thừa chân chính của Vạn Thú Vương ta!

Một thanh âm vang vọng trong giấc mơ của Sở Vân.

Sở Vân bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, thanh âm này vẫn không dừng lại, ngược lại tiếp tục nói:

- Đi tới trước mặt tượng đắp của ta, người hữu duyên hãy tiếp nhận khảo nghiệm cuối cùng của Vạn Thú Vương!

- Đây là….

Sở Vân cất bước đi ra trướng bồng, nhìn thấy dưới màn đêm, bức tượng thanh đồng tản ra quang hoa, thoáng cái bừng tỉnh đại ngộ.

- Bản thân bức tượng thanh đồng này, chỉ là một vật bình thường, nhưng tọa cơ hình vuông của nó lại là một yêu binh kỳ lạ. Ta hiểu rồi, mấy ngày qua ta chờ ở đây, trong lúc vô tình đã đạt thành điều kiện nào đó. Những lời này là linh quang trong tọa cơ phát sinh hô hoán, vang lên từ lòng ta.

Sở Vân chấn động tinh thần, hai mắt sáng ngời, sự kiên trì nhiều ngày qua cuối cùng đã đánh vỡ cục diện bế tắc, đạt tới hy vọng. Chỉ là hắn vẫn vô cùng cẩn thận, càng vào lúc thời khắc mấu chốt này càng không thể phớt lờ. Hắn chậm rãi tiếp cận tọa cơ đá vuông, cho đến khi cách tọa cơ chỉ còn ba bước, bỗng nhiên nhìn thấy tọa cơ đá vuông bắt đầu chậm rãi nâng lên.

Những tiếng ù ù rất nhỏ vang lên giữa di tích đá xanh.

Cơ quan này sau khi đã trải qua quang âm mấy nghìn năm, đây là lần đầu tiên khởi động, động tĩnh rất lớn. Sau khi di tích bị hủy hoại, trong màn đêm vắng vẻ, lại mang tới cho Sở Vân một loại cảm giác đinh tai nhức óc.

Bãi đá mới mọc lên từ trên mặt đất, cũng là hình dạng tứ phương. Hình như đây là bản phóng đại của tọa cơ hình vuông trước đó. Có khác nhau chính là, trên bãi đá có đặt tám quyển trục.

- Lựa chọn một quyển đi.

Thanh âm kia lại một lần nữa truyền đạt đến trong đầu Sở Vân.

Sở Vân tiện tay lựa chọn lấy một quyển ở gần, mở ra xem. Đây là một quyển địa đồ, miêu tả toàn bộ địa vực khu rừng vô tận, sông suối núi non rừng rậm, cùng với chỗ tụ tập của các loại yêu thú tộc đàn, đều có thuyết minh rõ ràng tỉ mỉ.

- Đây là một quyển địa đồ mấy nghìn năm trước, có ích lợi gì chứ?

Sở Vân đắn đo cầm quyển trục, sắc mặt có chút cổ quái. Thế nhưng rất nhanh, hắn phát hiện ra chỗ kỳ lạ.

- Quyển địa đồ này, tại sao lại hoàn toàn tương thích với hoàn cảnh thực tế hiện tại?

Hắn tìm được khu vực quen thuộc của mình trên bản đồ, đối chiếu với trí nhớ, rất nhanh phát hiện tin tức trên bản đồ này lại song song phát triển với thực tế hiện tại.

- Nói cách khác, có tấm địa đồ này, ta có thể nắm rõ khu rừng vô tận như lòng bàn tay?

Sở Vân vui mừng quá đỗi, giá trị to lớn của tấm địa đồ này, khó có thể đánh giá.

Vì trong khu rừng vô tận, tài nguyên cực kỳ phong phú; yêu thú, yêu thực sinh tồn với ngàn vạn kế khác nhau. Có tấm địa đồ này, có thể thu thập tài nguyên dồi dào.

- Cho tới nay, bởi vì sương mù dày đặc, dẫn đến nhận thức của mọi người về khu rừng vô tận vẫn dừng ở mặt ngoài. Thế nhưng ta có tấm địa đồ này, sau này có thể xây dựng một cánh cửa bảo thạch mật môn, biến nơi đây thành khu vực khai phá lâu dài của Thư gia cũng không phải không có khả năng!

Trong lòng Sở Vân vô cùng vui mừng.

Tài nguyên ở đây vô cùng phong phú, không chỉ có các loại tài nguyên hoang dại, hơn nữa mấy nghìn năm qua du hiệp chết ở đây cũng không ít. Di sản của bọn họ cũng là một món tài phú mê người xa xỉ.

- Khai thác khu rừng vô tận…

Một đạo linh quang hiện lên trong đầu Sở Vân, thế nhưng hắn lại lập tức nghĩ đến:

- Nhưng không phải lúc này, hiện giờ ngay cả thế giới dưới lòng đất của Thư gia chủ đảo, cũng chưa hoàn tất khai thác. Nếu xây dựng một cánh cửa bí mật như vậy, chi phí duy trì và thủ hộ cũng tương đối lớn…

Hắn tỉnh táo lại, tỉ mỉ xem xét những tin tức văn tự dưới tấm địa đồ.

Sau một lúc, hắn ngẩng đầu, hai mắt lấp lánh chiếu sáng.

- Thì ra là thế.

Hắn bùi ngùi thở dài một tiếng, vô cùng cảm khái. Lần thứ hai nhìn lên bức tượng Vạn Thú Vương trước mặt, cảm thụ được vị cường giả cấp vương thời trước này có lòng dạ tính tình khác hẳn với thường nhân.

Tám quyển trục này đều là địa đồ, giống nhau như đúc, ký hiệu địa hình của khu rừng vô tận. Là Vạn Thú Vương đặc biệt lưu lại cho tám người khảo nghiệm sau này.

Người có thể xông qua mê đạo vận mệnh, Kinh Khủng Liêm Đao Thảo, không bị tài phú bên ngoài mê hoặc, cảm nhận được điểm đáng ngờ ở đây, chứng minh người kế thừa đó có dũng khí, vận khí, trí tuệ và tự tin, là một người truyền thừa có một không hai.

Thế nhưng như vậy vẫn chưa đủ.

Vạn Thú Vương lại đem truyền thừa chân chính của mình, phân cách thành vô số bộ phận, ẩn giấu trong tộc đàn yêu thú, yêu thực.

Trên bản đồ ký hiệu chính xác những tộc đàn này, chỉ cần người khảo nghiệm, có thể đạt được bảo vật từ trong tay những tộc đàn này, bất kể dùng thủ đoạn gì đều sẽ là người thừa kế của hắn.

Nói cách khác, theo Vạn Thú Vương suy nghĩ, người thừa kế của hắn không chỉ có một vị.

Chí ít hắn cũng để lại tám quyển trục địa đồ.

- Những tộc đàn yêu thú này, vốn chính là yêu vật của Vạn Thú Vương. Hiện nay khu rừng vô tận sinh sôi nhiều năm như vậy, lớn mạnh không biết bao nhiêu lần. Đại Yêu tuyệt đối không ít, Linh Yêu khẳng định rất nhiều, thậm chí là Kiếp Yêu…

Sở Vân vừa nghĩ đến lời đồn, nhất thời cảm thấy áp lực rất lớn. Rất nhiều du hiệp đều đã cảm nhận được khí tức kinh khủng của Kiếp Yêu trong khu rừng vô tận. Cứ như vậy, thủ lĩnh trong tộc đàn rất có thể chính là tu vi Kiếp Yêu.

- Đoạt đồ trong tay Kiếp Yêu… Hoàn toàn không phải chuyện đơn giản!

Trên bản đồ, ký hiệu hơn mười địa điểm tộc đàn. Đây đều là những tộc đàn ẩn chứa bảo vật truyền thừa.

Dù sao bảo vật nằm ở đây, nhưng người kế thừa có thể lấy được hay không lại là vấn đề của bọn họ.

Về phần khi mưu cầu bảo vật bị yêu vật giết chết, cũng không có vấn đề gì. Dù sao vẫn còn bảy quyển trục địa đồ khác. Dưới sự bảo vệ của tọa cơ, những quyển trục này vẫn rất an toàn. Chí ít Sở Vân đã dùng thử rất nhiều biện pháp, đều không thể nào lấy được

quyển địa đồ thứ hai.

Thủ đoạn của Vạn Thú Vương thâm sâu khó lường. Sở Vân hiện tại chỉ có thể ngưỡng vọng.

- Dĩ nhiên không thể nào lấy hết những quyển địa đồ này!

Sở Vân nghiến răng nghiến lợi, bất đắc dĩ nhìn bức tượng hạ xuống, trở về nguyên trạng.

- Xem ra chỉ có đuổi theo mọi người phía trước, mới lấy được bảo vật truyền thừa chân chính của Vạn Thú Vương.

Sở Vân lại đưa ánh mắt nhìn quyển trục trên tay.

Bảo vật truyền thừa, tổng cộng có tám món, vẫn chưa nói rõ tin tức cụ thể, vô cùng thần bí.

- Mấy ngày nay sương mù ngày càng dày đặc, thời gian lưu lại cho ta không còn nhiều.

Sở Vân cảm thấy lo lắng, mỗi lần khu rừng vô tận mở ra, chỉ có thời gian nửa tháng ngắn ngủi. Hiện giờ cũng đã trôi qua hơn phân nửa.

- Địa điểm tộc đàn cách đây gần nhất là…

Ánh mắt lưu luyến của Sở Vân bỗng nhiên sáng ngời:

- Khu rừng Điện Mang Lôi Mao Thụ!

Đây là tộc đàn yêu thực duy nhất trong tám tộc đàn. Điện Mang Lôi Mao Thụ có hơn ngàn cây, sinh trưởng thành một khối. Bảo vật truyền thừa của Vạn Thú Vương nằm ngay trên dải đất chính giữa khu rừng.

Sở Vân vận dụng Hồng Yêu không màu, bao phủ lên mình, thi triển đạo pháp ẩn thân, cẩn thận tiến về phía trước tìm kiếm.

Điện Mang Lôi Mao Thụ vô cùng rậm rạp. Lôi quang lóe lên khắp nơi, điện khí kéo dài, vang lên những tiếng "lạp lạp" rất nhỏ. Nếu từ không trung nhìn xuống, sẽ phát hiện ra phiến rừng này, trong đại địa thanh sơn có vẻ như biệt lập độc hành. Đây là một khu rừng xanh thẳm, khi gió núi thổi qua, lông mao lại nhấp nhô lên xuống, giống như sóng cả dập dờn trên đại dương.

Đương nhiên, không có bất cứ loài chim nào dám cả gan phi hành trên bầu trời khu rừng này. Nơi này là một vùng tử địa yên lặng nhất, một khi có vật sống xâm phạm đường cảnh giới, vô số hàng rào điện sấm sét sẽ chém tất cả thành than cốc.

Sở Vân dần dần thâm nhập, cho đến khi đến gần giữa đường, hắn phát hiện Điện Mang Lôi Mao Thụ cấp số Linh Yêu. Sau đó, càng thâm nhập vào trung tâm, từng gốc cây Linh Yêu lại hiện ra trước mắt Sở Vân.

Càng là hoàn cảnh nguy hiểm, Sở Vân lại càng bình tĩnh.

- Từ xưa cầu phú quý trong nguy hiểm! Chỉ mong trọng yếu của khu rừng này không phải là một gốc cây yêu thụ cấp số Kiếp Yêu!

Hiện tại đạo pháp ẩn thân của hắn chỉ là cấp số thượng đẳng. Hồng Yêu không màu chỉ là Đại Yêu thú. Nếu là yêu thú có tu vi chênh lệch quá lớn, đạo pháp ẩn thân cũng không dùng được.

Sở Vân có thể lừa gạt được Điện Mang Lôi Mao Thụ cấp số Linh Yêu, nhưng muốn gạt Kiếp Yêu thụ, khả năng tương đối nhỏ bé.

- Chết tiệt, thực sự là một gốc cây Kiếp Yêu đại thụ!

Cẩn thận đi tiếp nửa canh giờ, Sở Vân đột nhiên dừng lại, trong lòng hung hăng chửi bới.

Trước mắt hắn, giữa rừng cây tươi tốt, hắn nhìn thấy một gốc cây Điện Mang Lôi Mao Thụ cực lớn. Mặc dù chỉ nhìn thấy một phần cành cây, nhưng chỉ cần khí tức Kiếp Yêu lúc có lúc không, cũng đủ khiến Hồng Yêu không màu khiếp sợ trong lòng, thiếu chút nữa tan vỡ tại chỗ.

- Nếu là Kiếp Yêu thụ, bảo vật chắc chắn vô vọng rồi. Chí ít phải đợi ta có được chiến lực Kiếp Yêu, nhưng chuyện đó còn phải đợi rất lâu. Vạn Thú Vương không phải kẻ dễ chơi, giấu bảo vật ở đây, khiến người khác ngứa ngáy muốn lấy mà không thể nào tiêu hóa được.

Sở Vân vô cùng thất vọng, liên tục oán thầm Vạn Thú Vương không thôi, khảo nghiệm truyền thừa này quả thực quá khó khăn, thực lực của Sở Vân đã được cho là

trình độ hạ du trong Tinh Châu. Thế nhưng dưới tình cảnh này, lại bất lực như cũ. Hắn vừa định xoay người rời đi, bỗng nhiên trong lòng lại khẽ động:

- Không đúng! Khí tức của Kiếp Yêu, tại sao lại yếu ớt như vậy! Lẽ nào….

Sở Vân nghĩ đến một khả năng, lại chuyển hướng, âm thầm nhìn về đại thụ Kiếp Yêu ở chính giữa.

- Thiếu chút nữa bị lừa rồi!

Hai mắt hắn sáng ngời.

Thay đổi phương hướng quan sát, Sở Vân liếc nhìn hình tượng đại thể của Kiếp Yêu thụ.

Đây thật sự là một gốc Kiếp Yêu thụ.

Thế nhưng cũng là một cây Điện Mang Lôi Mao Thụ bị thương nặng, đang hấp hối.

Đại thụ đã bị chém thành hai nửa, trên cành cây rậm rạp, chỉ có một bộ phân nhỏ hoàn hảo, cũng chính là bộ phận Sở Vân nhìn thấy đầu tiên.

Còn lại thân cây đã bị cháy sém một mảng, khói nhẹ lượn lờ bay lên.

- Bị sét đánh thành ra như vậy sao!

Trong lòng Sở Vân chấn động. Bản thân Điện Mang Lôi Mao Thụ chính là yêu thực thuộc tính lôi, có lực chống cự rất lớn với đạo pháp lôi hệ. Kiếp Yêu đại thụ có thể bị sét đánh thành thảm trạng như vậy, giải thích duy nhất chỉ có thiên kiếp.

Không sai, yêu vật cấp số Kiếp Yêu, thiên kiếp vô cùng vô tận, bất cứ lúc nào cũng có thể đến

Ấu Yêu, Tiểu Yêu, Đại Yêu, Linh Yêu, Kiếp Yêu, đây là năm giai đoạn trưởng thành của yêu thú.

Bốn giai đoạn trước, Yêu Kiếp chỉ có Tiểu Yêu Kiếp, Đại Yêu Kiếp, Linh Yêu Kiếp. Thế nhưng một khi trưởng thành thành Kiếp Yêu, sức mạnh cường đại của bản thân, đã dẫn phát đến kiêng kỵ của thiên địa. Yêu Kiếp không ngừng kéo tới, ý đồ tiêu diệt loại tồn tại uy hiếp chính mình.

379. Chương 31 32 : Có Được Thanh Đà Đan

Chương 31 32 : Có được Thanh Đà đan

Đại thụ Kiếp Yêu trước mắt Sở Vân, hiển nhiên là vừa mới vượt qua một lần Yêu Kiếp, bị chém thành bộ dáng này. Khí tức Kiếp Yêu vốn tràn đầy cuồn cuộn, hiện giờ lại lúc có lúc không.

- Đây là Kiếp Yêu đang hấp hối, nếu ta có thể làm một đòn trí mạng, thu được cự yêu tinh cấp số Kiếp Yêu thì đúng là tài phú một bước lên trời!

Sở Vân chấn động tâm tình, hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

Suy nghĩ này thực sự quá mê hoặc người. Nếu Thiên Hồ ăn viên yêu tinh này, tất nhiên có thể lột xác đến Kiếp Yêu. Đến lúc đó bản thân mình sẽ có chiến lực Kiếp Yêu!

- Chỉ là linh quang hiện tại của mình đã đạt đến cực hạn khống chế. Cho dù là Đại Yêu binh tâm ý yếu ớt, ta cũng không thể thu phục. Thiên Hồ trưởng thành thành Kiếp Yêu, người đầu tiên bị hại chính là ta! Còn nữa Kiếp Yêu cao cao tại thượng, sâu xa khó dò, chiếm chiến lực yêu thú đỉnh phong. Nhất là yêu thực, nếu ta một kích không thắng, rước lấy phẫn nộ của Kiếp Yêu, chỉ sợ muốn chết cũng không có chỗ chôn!

- Còn nữa, cho dù ta tập sát thành công giết chết Kiếp Yêu thụ, thì cũng sẽ làm bại lộ tung tích bản thân, mấy trăm cây Linh Yêu thụ xung quanh, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ta….

Sở Vân chợt ý thức được, kế hoạch của mình thật sự có trăm ngàn chỗ hở.

Thế nhưng khi tâm cảnh của hắn còn chưa bình tĩnh trở lại, đột nhiên lại nổi sóng:

- Chờ một chút, kia là cái gì?

Hắn thấy dưới gốc rễ đại thụ có một chiếc hòm đồng đen, phong cách cổ xưa u tối, bám đầy màu xanh gỉ đồng, lúc Sở Vân nhìn thấy đầu tiên còn tưởng lầm là một tảng đá. Khi nhìn lại mới nhìn rõ được thân phận của nó.

- Bên trong hòm là bảo vật truyền thừa!

Sở Vân dựa vào kinh nghiệm nhiều năm, trong lòng quát to một tiếng.

- Ghê tởm! Nếu ta muốn lấy bảo vật, nhất định phải kinh động đến Kiếp Yêu đại thụ. Nếu giải quyết Kiếp Yêu đại thụ trước, thực lực của mình lại không đủ. Ghê tởm, ghê tởm!

Bảo vật truyền thừa gần ngay trước mắt, thế nhưng đúng như Sở Vân đã nói, muốn lấy lại khó như lên trời.

Tâm tư của hắn cấp tốc suy nghĩ, tranh thủ từng khắc, vắt hết đầu óc, cũng không nghĩ ra cách nào hay.

Khu rừng rậm này quả thực chính là đại trận thiết dũng chế tạo cho Điện Mang Lôi Mang Thụ, mặc dù hắn có chiến lực Kiếp Yêu, cũng không cách nào xông vào. Với số lượng yêu thụ hơn ngàn cây như vậy, một khi bạo phát, sấm sét như thủy triều địa ngục, khí thế có thể hủy thiên diệt địa.

- Không thể làm gì khác hơn là từ bỏ, ài….

Cuối cùng, Sở Vân bất đắc dĩ thở dài một tiếng, giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, dứt khoát thu tay lại.

Đây chính là rèn luyện hàng ngày của Tham U Khách nhất lưu.

Rất nhiều người đều sẽ bị bảo vật trước mắt hấp dẫn tâm tình, bộc phát ra lòng tham, dẫn đến hành động lỗ mãng, không nhìn thấy nguy hiểm bên trong, dẫn đến bỏ mạng.

Sở Vân tính cách kiên nghị, tuy rằng không muốn, nhưng rất sáng suốt, thấy rõ thế cục. Hắn dứt khoát buông tay, từ bỏ một cơ hội thoạt nhìn như có thể nhưng kỳ thực là một bẫy rập cực lớn.

- Đáng tiếc không làm gì được Kiếp Yêu đại thụ này.

Sở Vân một mực thối lui ra vài dặm, hắn đứng trên một gò núi, nhìn lại khu rừng màu xanh, phát sinh một tiếng thở dài.

Gốc Kiếp Yêu đại thụ này đã bị chém thành gần chết, nếu muốn khôi phục lại trạng thái toàn thịnh, cần phải có khoảng thời gian tương đối dài. Trong khoảng thời gian này, Yêu Kiếp nhất định phủ xuống lần thứ hai. Gốc đại thụ này đã định trước kết cục diệt vong.

Yêu vật bị Yêu Kiếp đánh chết sẽ hóa thành yêu tinh thiên nhiên, có thể bị bất luận yêu vật gì hấp thu. Thế nhưng Sở Vân không có khả năng tới gần hơn một ngàn cây Điện Mang Lôi Mao Thụ.

Yêu Kiếp của Kiếp Yêu quá mức lợi hại. Thực lực hiện tại của hắn, cũng chỉ có thể quan sát từ xa. Khi Kiếp Yêu đại thụ bị hủy diệt, hắn lại thâm nhập vào rừng cây, nhưng tới nơi yêu tinh đã sớm bị cướp giật không còn.

- Chỉ có thể buông tay từ bỏ. Trạm tiếp theo là vách núi sào huyệt của Hủ Độc Bích Hổ. Sở Vân xoay người rời đi, dựa theo ký hiệu trên quyển trục địa đồ, lần thứ hai xuất phát.

Hắn chạy rất cấp bách, bởi vì ngày khu rừng vô tận đóng lại càng ngày càng gần, thời gian của hắn cũng càng lúc càng hữu hạn.

Thế nhưng đi được nửa đường, bỗng nhiên từ phương xa truyền đến tiếng nổ vang đinh tai nhức óc.

Đất rung núi chuyển, long trời lở đất! Toàn bộ núi non đều có xu thế sụp xuống, vô số điểu thú bi thương gào thét, hai luồng khí tức Kiếp Yêu cuồn cuộn sôi trào, như biển gầm vô hình, nuốt hết toàn bộ dãy núi.

- Sao lại có hai con Kiếp Yêu đang đánh nhau!

Sắc mặt Sở Vân đột nhiên trắng bệch, từ trạng thái ẩn thân dần dần hiện ra. Hồng Yêu không màu chỉ là cấp số Đại Yêu, lúc này chịu sự áp chế cao hơn, run rẩy, ý chí chiến đấu đã tan vỡ.

- Ài! Rốt cuộc vẫn không phải yêu thú mình bồi dưỡng từ nhỏ, tính cách nhát gan như vậy, thật không tiện sử dụng.

Sở Vân thở dài, động tác cũng không chậm, lập tức tìm một huyệt động chui vào.

Ầm…

Tựa hồ mấy giây sau, trên bầu trời xuất hiện hai đạo thân ảnh đang ác chiến, cả hai đều mang theo khí thế uy mãnh vô địch, xé rách không khí, hung hăng đè nén.

- Lão Lôi Mao bị lôi kiếp, thương nặng gần chết. Yêu tinh của hắn là của ta! Bích hổ thối, ngươi cút đi cho ta!

Một vị tráng hán vóc người cao gầy, mái tóc màu tím tung bay, quyền thế dương cương mãnh liệt, một công một thủ mở đại khai đại hợp, hết sức bá đạo.

- Hắc hắc, Tử thứu ngươi nói hay lắm. Ngươi đừng nằm mơ giữa ban ngày đi… Yêu tinh chắc chắn là của ta, cút về sào huyệt Tử sơn của ngươi đi.

Tên còn lại vóc người thấp bé, khuôn mặt xấu xí, da đen. Trong lúc xuất thủ, âm phong trận trận, ánh mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn thâm độc.

Hai người vừa đại chiến, vừa chửi mắng lẫn nhau, thanh thế lừng lẫy.

Nơi bọn họ đi qua, sơn xuyên đại địa trở nên vô cùng tĩnh mịch. Một lúc lâu sau, nơi Sở Vân ở mới dần dần có tiếng điểu thú, khôi phục sinh cơ.

- Hai tên Kiếp Yêu, đều hóa thành hình người chiến đấu. Nghe bọn chúng nói, lại nhìn dáng vẻ của chúng, có vẻ một tên là Hủ Độc Bích Hổ, một tên là Ma Thiên Tử Thứu. Lão Lôi Mao mà bọn chúng nói có lẽ chính là Điện Mang Lôi Mao Thụ bên kia!

Sở Vân suy tư một lát, lập tức nhận thấy được nguyên nhân hậu quả. Yêu tinh của Kiếp Yêu đại thụ mà hắn mơ ước, thật không ngờ, hai tên Kiếp Yêu khác cũng đã sớm để mắt.

- Chuyện này lại xuất hiện khả năng chuyển biến rồi!

Sở Vân phấn chấn tinh thần, thực sự nuôi lại hy vọng!

- Ta sẽ không tới chỗ Điện Mang Lôi Mao Thụ. Trước mặt Kiếp Yêu đang ở trạng thái toàn thịnh, ẩn thân của ta căn bản không có tác dụng. Nhưng nếu hai tên Kiếp Yêu đều qua bên đó, như vậy bảo vật trong sào huyệt của bọn chúng…

Chiến đấu phía bên Điện Mang Lôi Mao Thụ, đã cao đến mức Sở Vân khó có thể nhúng tay vào. Hồng Yêu không màu chỉ là cấp số Đại Yêu, trước mặt Kiếp Yêu hoàn toàn không có lực. May mà vừa rồi hai tên Kiếp Yêu chuyên chú chiến đấu, vẫn chưa chú ý tới Sở

Vân nhỏ bé phía dưới.

- Hủ Độc Bích Hổ, Ma Thiên Tử Thứu, trong tộc đàn của hai tên yêu thú này đều bảo tồn bảo vật truyền thừa!

Đây là cơ hội vô cùng hiếm có, Sở Vân không chần chờ, lập tức dựa theo địa đồ, gia tốc xuất phát.

Nói chung, trong một tộc đàn rất ít khi xuất hiện hai con Kiếp Yêu. Loại khả năng này không lớn.

Sở Vân quả thực tranh thủ kẽ hở, hắn đến vách đá của tộc đàn Hủ Độc Bích Hổ trước. Trong sơn động sâu nhất, hắn tìm được một rương bảo vật đồng đen.

Chiếc rương được đặt ở chỗ sâu nhất của sào huyệt, giống như mọc rễ, liên kết thành một thể với toàn bộ sơn động.

Sở Vân dựa theo phương pháp trên quyển trục, dán quyển trục địa đồ lên chiếc rương bảo vật, nhất thời linh quang lóe ra, một lát sau, chiếc rương kêu lên một tiếng, nứt ra một cái khe.

Sở Vân nhẹ nhàng mở rương ra, trong chiếc rương to như vậy, chỉ đặt một lọ đan dược, một miếng ngọc giản.

- Chẳng lẽ là Thanh Đà đan?

Sở Vân cầm lên nhìn kỹ, vừa thất vọng lại trở nên vui mừng. Cái này không phải Thanh Đà đan, mà là Hóa Nhiên Tạo Hóa đan!

Đây là một trong bốn loại đan dược tuyệt thế chỉ có Tinh Châu mới có, có thể toàn diện đề thăng thể chất, hồn phách và linh quang của ngự yêu sư.

Giữa bình đan, là ba viên Hoán Nhiên Tạo Hóa đan. Trong miếng ngọc giản là phương pháp luyện đơn của Hóa Nhiên Tạo Hóa đan.

Cái này có ý nghĩa, chỉ cần tài liệu luyện đan đầy đủ, trong tay Sở Vân sẽ có Hóa Nhiên Tạo Hóa đan cuồn cuộn không ngừng.

Giá trị của phương pháp luyện đan không thể nào đánh giá!

Nhận thức được điểm này, hai tay Sở Vân bất giác cũng run lên nhè nhẹ.

Hắn rất nhanh thu thập tốt tâm tình, bắt đầu rút lui. May là trong sơn động này, khắp nơi đều tràn ngập khí tức Kiếp Yêu, điều này mang đến tiện lợi cực lớn cho hành động của Sở Vân.

Sau nửa canh giờ, hắn rời khỏi sào huyệt bích hổ, chạy tới Tử sơn của tộc đàn Ma Thiên Tử Thứu.

Trong tổ chim cao nhất của Tử sơn, hắn tìm được rồi chiếc rương bảo vật thứ ba.

Trong tổ chim tràn ngập khí tức Kiếp Yêu, dẫn đến không có một con tử thứu nào dám quanh quẩn ở chỗ này.

- Thanh Đà đan!

Sở Vân mở chiếc rương ra nhìn, rốt cục phát hiện ra thứ mình muốn tìm.

- Đúng là tốn bao công phu không tìm được, vô tình lại tìm ra!

Hắn kích động thu thập ngọc giản ghi chép phương pháp luyện đan và một lọ đan dược, phòng ngừa tử thứu Kiếp Yêu trở về, lập tức rút lui.

Lúc này, hắn không chạy tới tộc đàn khác nữa, mà tìm kiếm một nơi tương đối an toàn, bắt đầu nuốt đan dược.

Hóa Nhiên Tạo Hóa đan vừa vào miệng liền hóa, Sở Vân lập tức cảm thấy một luồng ngọc dịch thanh lương, từ khoang miệng mạnh mẽ chảy xuống, nhập vào yết hầu, qua tràng đạo, ngấm vào lục phủ ngũ tạng.

Rất nhanh, một luồng khí tức cực kỳ nhẹ nhàng khoan khoái, từ sâu trong thân thể chợt bạo phá, quét sạch toàn bộ tinh thần của Sở Vân.

Trong nháy mắt, Sở Vân lâng lâng, giống như đang du đãng trên mây xanh, lại giống như nhảy xuống thác nước mát mẻ trong tiết hè oi bức.

Ầm!

Bỗng nhiên một tiếng nổ vang lên, khiến hắn giật mình tỉnh giấc từ trong cảm giác tuyệt vời. Hắn mở hai mắt, bên trong sơn động tối đen đột nhiên sáng ngời, ánh mắt giống như thiểm điện, có thể làm phòng tối phát sáng.

- Tại sao lại là ban đêm!

Sở Vân vừa nhìn sắc trời, kinh ngạc phát hiện lúc này đã trôi qua mấy canh giờ. Hắn rõ ràng nhớ rõ khi nuốt phục đan dược mới là sau giờ ngọ sáng tỏ, bầu trời không một đám mây.

Bây giờ mở mắt ra đã là đêm khuya tối đen, bầu trời đầy sao tranh nhau phát sáng.

- Tạo hóa! Tạo hóa!

Hắn lập tức đứng dậy, không nhịn được thì thào trong miệng. Hắn phát hiện bản thân mình đã thay đổi.

Sở Vân đứng trong sơn động u tối bí mật, kinh ngạc phát hiện tất cả cảnh tượng trước mắt giống như ban ngày, có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Hắn ngưng thần, trong đôi mắt nhất thời xoay chuyển đủ màu. Trong không khí lần lượt hiện ra sáu loại nguyên khí kim mộc thủy hỏa thổ phong, vô cùng rực rỡ.

- Ngay cả lục hành nhãn của ta cũng khởi động rồi, như vậy sẽ càng dễ dàng hơn.

Sở Vân xoa hai tay, có thể cảm thấy rõ ràng trong thân thể cất dấu một luồng sức mạnh rục rịch muốn trỗi dậy. Trước đây chuyện này chưa từng xảy ra.

Ngay sau đó, hắn còn phát giác thính giác, khứu giác, vị giác của mình cũng được đề thăng rõ rệt.

Suy nghĩ chuyển hoán biến đổi càng thêm linh động. Tinh thần dồi dào, thế giới như phảng phất gần gũi hơn với mình.

- Đúng rồi!

Sở Vân nghĩ đến trọng điểm then chốt, liền ngồi xếp bằng xuống, rơi vào suy nghĩ trầm tư. Sau một lát, hắn mở hai mắt, lộ ra sắc mặt vô cùng vui mừng:

- Được rồi! Hồn phách, linh quang của ta đều đạt được đề thăng rõ rệt. Hiện giờ muốn thu phục hai con Linh Yêu kia cũng không thành vấn đề! Hóa Nhiên Tạo Hóa đan quả thật là tạo hóa đoạt thiên, khiến bản thân như đổi mới hoàn toàn!

Đây là đan dược thần kỳ có thể đề thăng tư chất bản thân. Tư chất mạnh mẽ của Sở Vân, trên nền tảng rất tốt ban đầu lại đề cao hơn một bậc.

- Nhưng như vậy vẫn chưa đủ!

Sở Vân suy nghĩ một chút, lại ngồi xuống lần nữa, dứt khoát nuốt luôn hai viên Hóa Nhiên Tạo Hóa đan còn lại vào miệng.

Do nguyên nhân dược tính chồng lên, mỗi một lần dược hiệu, đều từ từ giảm dần.

Thế nhưng linh quang đề thăng của Sở Vân vẫn vô cùng khả quan như trước. Đến cuối cùng, linh quang của hắn đã đủ để chống đỡ bốn con Linh Yêu, cộng thêm một con Đại Yêu.

- Nếu không có Hóa Nhiên Tạo Hóa đan, với tư chất của ta, nhất định phải đợi đến khi hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, tài năng trong cơ thể mới trưởng thành thêm một bước. Thế nhưng hiện giờ, ta chỉ mới mười lăm tuổi, cũng đã đạt được trình độ này!

Sở Vân nắm chặt song quyền, lần này cuối cùng cũng đã giải quyết được tai hoạ ngầm linh quang không đủ. Con đường phía trước vô cùng bằng phẳng, tươi sáng.

Tiếp theo chính là Thanh Đà đan.

Thanh Đà đan là đan dược thượng đẳng, là đan dược bồi dưỡng nổi tiếng lừng lẫy trong lịch sử Tinh Châu. Dùng một viên, có thể chống đỡ thời gian một tháng.

380. Chương 33 : Liều Chết Đoạt Yêu Tinh

Chương 33 : Liều chết đoạt yêu tinh

Toàn thân nó là ngọc bích sắc giận, tản ra một tầng u quang sáng chói, lớn như hạt châu thủy tinh, mới lấy ra từ trong bình, một luồng hương khí thanh tỉnh liền lập tức tràn ngập. Thiên Hồ thiếu nữ thủ hộ cảnh giới ở cửa động, lập tức giật mình, hai mắt sáng ngời xoay tròn một vòng, nhìn thấy viên đan dược trong tay Sở Vân, ánh mắt lập tức khẩn trương.

- Chủ nhân…

Thiên Hồ thiếu nữ thở gấp một tiếng, lắp bắp đi tới. Cái miệng anh đào nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, dáng vẻ phục tùng cúi đầu, dư quang nơi khóe mắt thỉnh thoảng lại nhìn về hướng Thanh Đà đan.

Sở Vân buồn cười nói:

- Nhìn nữa, nước bọt sẽ chảy xuống đấy.

Thiên Hồ thiếu nữ vội vã giơ tay lên, lau khóe miệng. Nàng phát hiện bị lừa, nhất thời tức giận, đuôi cáo trắng muốt phía sau lung lay lắc lắc, gắt giọng:

- Chủ nhân, ngươi lừa ta!

- Ha ha.

Sở Vân cười ha ha, không trêu chọc Thiên Hồ nữa, đưa Thanh Đà đan cho nàng.

- Cho ngươi ăn, tiểu đáng yêu.

Đôi mắt đẹp của Thiên Hồ thiếu nữ nhất thời lấp lánh, tiếp nhận viên Thanh Đà đan, hé miệng, nuốt vào trong bụng.

- Ăn thật ngon.

Thiên Hồ chậc lưỡi, có vẻ chưa hết thèm. Bỗng nhiên toàn thân nàng run nhè nhẹ, trong chớp mắt đổ mồ hôi nhễ nhại.

- Tuyệt, tuyệt. Thanh Đà đan có hiệu quả loại bỏ cặn bã trong cơ thể, chiết xuất yêu thể. Toàn thân ngươi ra mồ hôi, chính là bài tiết tạp chất trong cơ thể. Nhưng sau này khi ngươi dùng Thanh Đà đan thời gian dài, thân thể càng lúc càng thuần túy, loại hiệu quả này sẽ nhỏ đi.

Sở Vân gật đầu, giải thích nghi hoặc cho Thiên Hồ.

- Còn có thể ăn loại này đan dược này nữa sao? Chủ nhân, ngươi thật sự là quá tốt!

Thiên Hồ thiếu nữ nghe vậy, lập tức nhảy nhót kêu lên vui mừng.

Mùi vị của Thanh Đà đan rất tuyệt vời, khiến nàng mới dùng một viên, lập tức khó có thể quên.

- Chủ nhân…

Thiếu nữ ngọt ngào kêu lên, nhào vào trong lòng Sở Vân. Nàng ngẩng đầu lên, vươn cái lưỡi thơm tho khéo léo, liếm loạn xạ trên mặt Sở Vân.

Đây là động tác thói quen trước đó của nàng, chỉ là sau khi biến thành hình người, Sở Vân lại cảm thấy có chút dị dạng. Thân thể của thiếu nữ, yêu kiều mềm mại, đổ mồ hôi nhễ nhại, mang theo mùi thơm nhẹ nhàng khoan khoái của Thanh Đà đan. Đầu lưỡi mềm mại hương vị ngọt ngào, liếm lên mặt hắn thật sự có mùi vị rất đặc biệt.

- Được rồi, được rồi, tiếp tục cảnh giới cho ta đi.

Sở Vân vỗ vỗ đầu thiếu nữ, nhẹ giọng an ủi một phen.

- Vâng, chủ nhân!

Tiếp theo, Sở Vân vừa dùng Thanh Đà đan, cho yêu thú thủ hạ khác là Nguyệt Thỏ và Hồng Yêu không màu ăn, vừa chờ đợi động tĩnh bên ngoài.

- Kỳ quái, tại sao hai tên Kiếp Yêu vẫn chưa trở về? Chẳng lẽ đã xảy ra biến cố gì rồi sao?

Sở Vân cả kinh, sau khi yêu thú ăn xong, lần một lần nữa khởi hành, đi một vòng lớn, quay lại điểm xuất phát lúc trước ở Điện Mang Lôi Mao Thụ.

Còn chưa đi được bao xa, từ xa hắn đã nhìn thấy điện mang bắn ra, sấm sét như ngục, thanh thế kinh thiên động địa.

- Quả nhiên xuất hiện biến cố!

Trong lòng Sở Vân khẽ động. Dựa vào suy đoán của hắn, với thực lực của hai con Kiếp Yêu kia, có lẽ muốn sát hại Kiếp Yêu đại thụ đang hấp hối không thành vấn đề. Thế nhưng hiện giờ xem ra, thực tế phát triển lại có biến hóa so với tưởng tượng.

Sở Vân cẩn thận tiếp cận chiến trường, hắn không dám tới quá gần, chỉ ẩn núp trên ngọn núi, quan sát từ xa.

- Đây là Thiên Kiếp! Thiên Kiếp của Điện Mang Lôi Mao Thụ!

Sở Vân cả kinh, chỉ thấy trong màn đêm, tiếng sấm cuồn cuộn, vô số thiểm điện sét đánh, như vạn thanh lợi kiếm hung hăng vỗ xuống Kiếp Yêu đại thụ phía dưới.

Kiếp Yêu đại thụ đã dùng các loại đạo pháp lôi đình, tiến hành phản kích. Thế nhưng khí thế càng ngày càng yếu.

Sở Vân quan sát một hồi, thần mang trong mắt thần lấp lánh bất định:

- Đây là kính tượng Thiên quang kiếp! Có thể phản xạ tất cả đạo pháp ra ngoài, đồng thời uy lực còn tăng mạnh gấp đôi! Kiếp Yêu đại thụ này chết chắc rồi!

Muốn vượt qua loại lôi kiếp này, ngàn vạn lần không thể cuồng bạo xúc phạm, phải nghĩ cách kéo dài, đạo pháp phản kích cũng không thể quá sắc bén, phải nắm giữ lực lượng phản kích và phòng thủ đúng mực. Bằng không, giống như cảnh tượng hiện nay —— Kiếp Yêu đại thụ liều mạng dốc toàn lực, mà uy lực của kính tượng Thiên Quang kiếp cũng tăng trưởng tới trình độ đáng sợ.

Càng sớm tận lực, lại càng sớm đến gần hủy diệt một bước.

Kiếp Yêu thụ đã đạt đến cực hạn bản thân, thế nhưng uy lực của Thiên Kiếp theo thời gian vẫn không ngừng tăng cường.

- Ài, tồn tại của Kiếp Yêu cũng làm thiên địa mất uy. Nhưng hai con Kiếp Yêu kia đi đâu rồi?

Sở Vân cẩn thận quan sát, rốt cuộc nhìn thấy trên hai đỉnh núi khác, có hai thân ảnh đang đứng sừng sững.

Ánh mắt hai con Kiếp Yêu nhìn trận thiên kiếp này, toát ra thần tình rất phức tạp. Có đồng bệnh tương liên, có lạnh lùng tàn khốc, có hưng phấn thị huyết, còn có kinh hồn khiếp vía…

Bọn chúng đều là Kiếp Yêu, thế nhưng tu vi không cao bằng Nộ Hỏa Minh Vương dưới Thư gia đảo. Hiện giờ bọn chúng lại ở trạng thái hình người, che lấp khí tức.

Thế nhưng vẫn không dám tới quá gần rừng cây Điện Mang Lôi Mao Thụ. Bọn chúng đề phòng lẫn nhau, nhìn chằm chằm vào yêu tinh thiên nhiên sắp sửa xuất hiện.

Ầm!

Thiên Kiếp nặng thêm, phản xạ uy lực của đạo pháp, rồi đột nhiên lại đề cao lên gấp đôi. Ngàn vạn lôi đình, đã từ màu xanh chuyển biến thành màu hoàng kim.

Thật giống như trời giáng thần kiếm, kiếm quang như rừng, hung hăng đánh xuống bản thể của Kiếp Yêu đại thụ.

Sau một trận bạo tạc cực lớn, một hố sâu hình tròn đường kính gần mười trượng, xuất hiện ở chính giữa rừng cây. Mấy trăm cây Linh Yêu thụ ở gần Kiếp Yêu đại thụ cũng theo đó mà biến thành tro bụi.

- Thiên nhiên Kiếp Yêu tinh!

Tử thứu hú lên quái dị, mạnh mẽ bay lên không trung, lao về hướng yêu tinh hình trụ cao bằng nửa người nằm chính giữa hố sâu.

- Đừng mơ! Ám Mạc Trọng Trọng!

Hủ Độc Bích Hổ há phun ra một chùm hắc vụ. Vụ khí theo gió trướng đại, đẩy lùi sương mù dày đặc màu trắng, bao phủ toàn bộ lên Điện Mang Lôi Mao Thụ.

Đây là một đạo pháp thượng đẳng, được sử dụng trong tay Kiếp Yêu, uy lực càng kinh khủng. Toàn bộ chu vi trăm dặm xung quanh rừng cây đều bị dễ dàng bao phủ.

Chính là Kiếp Yêu như tử thứu, cũng bị bao phủ bên trong, cũng chịu sự ăn mòn không ngừng, đánh mất phương hướng. Muốn giải quyết đạo pháp này, còn phải tốn hao thời gian.

- Yêu tinh là của ta!

Thế nhưng Hủ Độc Bích Hổ không muốn cho đối phương cơ hội này, lập tức lao đến, chiến đấu với tử thứu tại chỗ. Song phương ngươi tới ta đi, thân ảnh tới lui liên tục trên không trung, cực kỳ kịch liệt.

381. Chương 34 35: Bách Long Kiếp

Chương 34 35: Bách Long kiếp

- Trời cũng giúp ta! Thực sự là trời cũng giúp ta!

Sở Vân vui mừng quá đỗi, tinh thần mạo hiểm khiến hắn lập tức thôi động Hồng Yêu không màu, bao phủ lấy mình.

Hắn một mặt dùng Hồng Yêu không màu thi triển đạo pháp ẩn thân, một mặt đánh ra Túy Tuyết Đao, thi triển hóa ám đạo pháp, lần thứ hai lẻn vào rừng cây Điện Mang Lôi Mao Thụ.

Hóa Ám đạo pháp này chính là đạo pháp thượng đẳng có được trong di tích, là một phần trong hóa đạo màu sắc truyền kỳ, có thể hóa giải tất cả đạo pháp ám hành.

Con Hủ Độc Bích Hổ cấp số Kiếp Yêu, chính là ám, độc song chúc. Lần này hắn lại dùng đạo pháp ám hành "Ám Mạc Trọng Trọng".

Sở Vân lập tức lợi dụng khe hở này, lần thứ hai tiến nhập vào trong rừng cây. Trước mặt của Hóa Ám đạo pháp, Ám Mạc Trọng Trọng mất đi tác dụng. Nhưng hành động của Sở Vân cũng không nhanh.

Hắn cảm giác bản thân giống như rơi vào giữa đầm lầy bùn nhão màu đen. Khắp nơi đều là bùn nhão sền sệt ăn mòn, phảng phất hợp thành một chiếc võng lớn vô hình. Còn bản thân hắn lại là côn trùng rơi vào trong mạng nhện.

Hắn phải thừa dịp chủ nhân mạng nhện còn chưa phát giác, cướp lấy Kiếp Yêu tinh, sau đó chạy trốn. Đây là nguy hiểm mạo hiểm sinh mạng.

Thế nhưng theo Sở Vân phân tích, tỷ lệ thành công lại rất cao.

Quả nhiên hắn tiêu hao thời gian hai phút, đã tìm kiếm được địa điểm mục tiêu. Cái này phải cảm tạ chuyện hắn từng lẻn vào đây, có được kinh nghiệm lần đầu tiên, bằng không khó có thể tốc độ như vậy.

- Kiếp Yêu tinh!

Sở Vân cẩn thận trượt xuống đến hố sâu cực lớn.

Yêu tinh bình thường chỉ lớn bằng cánh tay, yêu tinh lớn nhất Sở Vân từng thấy là trong Tinh Hải Long Cung kiếp trước, Long yêu tinh do Thương Lam Hải long biến

thành, lớn bằng một khối thạch ma.

Thế nhưng lúc này, viên yêu tinh ở trước mặt hắn đã là thạch ma siêu việt, quả thực chính là một đình trụ cung điện được rút ngắn. Nó hình trụ, phải hai người trưởng thành ôm mới hết, cao bằng nửa người, cả vật thể màu xanh nhạt, mơ hồ bên trong có ánh sáng lấp lánh.

- Được rồi!

Sở Vân đặt yêu tinh giả này vào trong tiên nang, lập tức xoay người rời đi.

Hắn vừa mới chạy ra rừng cây, chợt nghe thấy trên đỉnh đầu, tử thứu mở miệng nói:

- Đừng đánh nữa. Chúng ta đều sợ Thiên Kiếp, bởi vậy chỉ có thể dùng hình dạng con người tác chiến. Sức chiến đấu của bản thân, phân nửa không phát huy được. Nếu cứ tiếp tục chiến đấu như vậy, căn bản là không có ý nghĩa.

Nói xong, hắn liền trốn sang một bên.

- Hừ, vậy ngươi nói làm sao bây giờ?

Hủ Độc Bích Hổ Kiếp Yêu cũng ngừng thế tiến công.

- Chỉ có phương pháp trong truyền thuyết kia. Chúng ta hãy dùng phương pháp đó, quyết định thắng bại!

Tử thứu vẻ mặt chăm chú kiến nghị nói.

- Phương pháp? Ngươi nói chính là phương pháp tiền chủ nhân Vạn Thú Vương truyền thụ lại cho chúng ta sao?

Hai mắt Bích hổ lấp lánh bất định.

- Chính là phương pháp đó.

Tử thứu gật đầu khẳng định.

- Được, vậy dùng phương pháp đó!

Bích hổ trầm ngâm một hồi, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

Song phương khí thế bão táp, mang đến hai luồng áp lực cực lớn. Sóng khí quét ngang không gian xung quanh, Sở Vân nhất thời cảm thấy áp lực sống lại, không gian hình như ngưng trệ gấp trăm lần, bước đi khó khăn.

Đây là khí thế của Kiếp Yêu, hầu như đã cô đọng thành thực chất, thiếu chút nữa muốn trói buộc không gian này.

- Ra tay đi!

Bích hổ nói.

- Ngươi xuất thủ trước đi!

Tử thứu lắc đầu, trong mắt không ngừng tự suy xét chiến thuật.

- Đồng loạt ra tay, ta đếm, một hai ba. Chúng ta cùng phân thắng bại.

Bích hổ mở miệng nói.

- Được!

Tử thứu trịnh trọng gật đầu.

- Muốn ra chiêu sao? Tuyệt chiêu nhất định càn khôn?

Sở Vân ngửa đầu nhìn, Vạn Thú Vương sẽ truyền thụ cho bọn chúng đạo pháp gì đây?

Trong lòng hắn vừa chờ mong lại vừa khẩn trương, nhưng lo lắng hơn là đối chọi đạo pháp cường đại sẽ lan đến gần mình. Dù sao Hồng Yêu không màu mạnh về ẩn nấp và tốc độ, yếu ở phòng thủ.

- Một!

Bích hổ bỗng nhiên mở miệng, bầu không khí ngưng trọng lại gấp đôi.

- Hai!

Thanh âm của hắn vốn có chút âm nhu, nhưng lúc này lại có vẻ ngắn ngủi mà hữu lực.

Ực.

Tử thứu không nhịn được, khẽ nuốt một ngụm nước bọt, khẩn trương đến cực điểm.

Bích hổ nheo hai mắt lại thành một đường, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Không khí quả thực muốn ngưng đọng, vạn vật trầm mặc, tĩnh mịch vô cùng.

- Ba!

Bích hổ kiên quyết vừa quát, dưới sự theo dõi của vạn chúng, ra tay như thiểm điện.

Song phương vừa xuất thủ vừa đỏ mặt tía tai cùng kêu lên rít gào:

- Thạch Đầu Tiễn Tử Bố!

Phịch!

Sở Vân choáng váng ngã xuống đất.

Gió núi ngừng thổi, sao sáng trên trời tựa hồ cũng không còn lấp lánh.

Thời gian phảng phất như dừng lại.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên bầu trời. Bích hổ giơ năm ngón tay, còn Tử thứu chỉ chìa ra ngón trỏ và ngón giữa.

- Ha ha ha, ta thắng rồi!

Sau thời khắc yên ắng ngắn ngủi, tử thứu Kiếp Yêu bỗng nhiên ngửa đầu cười to, đắc ý dào dạt.

- Ta, ta thua rồi…

Sắc mặt bích hổ đầy ủ rũ, hai mắt thất thần, trong miệng thì thào tự nói.

- Phương pháp quyết đấu trong truyền thuyết này, quả thực cường hãn đến rối tinh rối mù!

Sở Vân toát mồ hôi lạnh, không nói gì đứng lên, lập tức bắt đầu chạy vội.

Chiến đấu kết thúc cực nhanh, quá trình không thể tưởng tượng nổi, đã triệt để vượt qua tưởng tượng của hắn. Hiện nay bích hổ thất bại, nếu tử thứu phát hiện yêu tinh không cánh mà bay, vậy hắn sẽ trực diện đối đầu với lửa giận của một con Kiếp Yêu!

Lúc này không trốn, còn đợi đến lúc nào?

- Ngươi có thể giải trừ đạo pháp, kẻ thất bại.

Tử thứu từ trên cao nhìn xuống bích hổ, vừa rồi vẫn còn là đối thủ khó phân thắng bại, giờ đã giống như quả cà bị ngấm sương.

- Ài…

Bích hổ thở dài thật sâu, hé miệng, một lần nữa nuốt tấm màn đen vào bụng mình.

- Yêu tinh đâu?

Tử thứu biến sắc, giận tím mặt nhìn bích hổ trách mắng:

- Tiểu tặc bích hổ, ngươi lại dám giở trò.

Bích hổ đồng dạng cũng giữ vẻ mặt khiếp sợ, khó tin kêu lên:

- Không thể nào! Không thể nào! Yêu tinh tại sao có thể không cánh mà bay?

Hai tên Kiếp Yêu, đều lớn tiếng kêu gào. Thanh âm quanh quẩn giữa núi rừng, Sở Vân nghe thấy mà toàn thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

- Bích hổ, giao yêu tinh ra!

Tử thứu hung hăng trừng mắt nhìn bích hổ, trong hai mắt hung quang lóe ra, nó đã hoàn toàn phẫn nộ rồi.

- Đừng hiểu lầm, ta tuyệt đối không có lấy yêu tinh. Ngươi cũng biết, phương pháp này là tiền chủ nhân truyền thụ cho chúng ta, để Kiếp Yêu chúng ta phân ra thắng bại, tránh cho sinh linh đồ thán, khí thế bừng bừng phấn chấn còn có thể dẫn phát Thiên Kiếp

phủ xuống, hại người hại mình. Cách của chủ nhân công bằng như vậy, vì sao ta lại không tuân thủ?

Bích hổ vội vã xua tay giải thích.

- Ngươi nói không sai!

Lửa giận của tử thứu giảm đi một chút, nhưng lập tức càng thêm nổi giận:

- Tên tiểu tặc chết tiệt! Nhất định là ngươi, lấy trộm yêu tinh của bổn đại gia. Ngươi mau ra đây!

Ngươi mau ra đây…..

Mau ra đây…

Mau ra…

Đây…

Thanh âm của tử thứu như thiên lôi cuồn cuộn, vang vọng giữa núi rừng, vạn thú ngủ đông, tranh hoa điểu chớ có lên tiếng, thanh thế cực kỳ kinh khủng.

- Đi ra mới là ngu xuẩn!

Sở Vân nghe xong tiếng hét này, toàn thân chấn động. Chợt trong lòng hung hăng chửi bới một tiếng, chạy trốn nhanh hơn.

- A a a…

Thấy không ai đứng ra, tử thứu tức giận đến phát điên. Hắn tử phát Tùy Phong vũ điệu, nộ khí đằng đằng, như muốn đốt cháy chín tầng mây:

- Dám trộm yêu tinh của bổn đại gia, ta sẽ cho ngươi chết không tử tế!

Chết không tử tế….

Chết….

Không tử tế….

Chết a…

A…

Hồi âm rung động sơn cốc, đá vụn cuồn cuộn rơi xuống, ngọn núi cũng trận trận run rẩy dưới lửa giận của Kiếp Yêu.

- Luồng uy thế này….!

Trong lòng Sở Vân kinh hãi không ngớt, rồi lại cảm giác được sảng khoái và kích thích đến cực điểm. Toàn thân hắn run rẩy vì hưng phấn, ăn trộm trước mặt Kiếp Yêu, đây là chuyện trước nay chưa từng có.

- Ngươi cho rằng ngươi như vậy là có thể thoát được sao? Ngươi vọng tưởng rồi! Xem Ưng Nhãn Tứ Phía của ta đây!

Hai mắt tử thứu tử quang bạo bắn, hình thành hai đạo quang trụ, quét ngang mọi nơi.

Những nơi quang trụ chiếu đến, sóng khí bay ngang, núi đá bạo tạc, thủy dịch tung toé.

- Không xong rồi!

Sở Vân trầm xuống, ánh mắt di động cực nhanh, quang trụ này di động còn nhanh hơn.

Sở Vân dù có Hồng Yêu không màu, cũng không kịp phản ứng, bị quang trụ quét qua.

Chỉ quét qua một chút, Hồng Yêu không màu cấp số Đại Yêu nhất thời bị giải trừ. Ẩn thân đạo pháp bị bạo lực phá giải, Sở Vân hiển lộ ra thân hình.

- Là ngươi, là ngươi, chính là ngươi ăn trộm yêu tinh của ta. Tên trộm kia, ngươi thật giảo hoạt gian trá!

Tử thứu thấy Sở Vân, hai mắt lóe lên, thân hình mạnh mẽ lao đến.

- Lớn chuyện rồi!

Sở Vân thấy tử thứu lao về phía mình. Giờ khắc này hắn cũng biết sinh tử của bản thân sẽ bị thay đổi chỉ trong nháy mắt.

Hắn suy nghĩ cực nhanh, bỗng nhiên lấy quyển trục địa đồ ra, quát to:

- Dừng tay! Ta chính là người thừa kế của Vạn Thú Vương!

- Quyển trục này là…

Thân hình tử thứu dừng lại, chợt hừ lạnh một tiếng, tiếp tục lao đến:

- Cho dù ngươi là người thừa kế, cũng không có cách nào. Tiền chủ nhân trước khi chết, đã dặn dò qua chúng ta, phải "chiếu cố" trọng điểm một chút những người thừa kế các ngươi!

- Chết tiệt!

Sở Vân không thể làm gì khác hơn là lấy Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi ra. Phía trên quả mọc lúc lỉu, gần trăm quả long tình liên tiếp nháy động, hương thơm ngào ngạt.

- Long tình quả!

Thoáng chốc thứ này không chỉ hấp dẫn tử thứu, ngay cả Hủ Độc Bích Hổ đang ở một bên xem kịch vui cũng hai mắt sáng ngời, nuốt nước bọt.

Long tình quả, ngay cả con người cũng có thể dùng, càng không nói đến yêu thú.

Long Tình quả có thể tăng cường thể chất của yêu thú, càng có thể đề thăng khí lực.

- Con người kia, không ngờ ngươi lại có Long Tình quả, đưa đây!

- Những Long Tình quả này cho các ngươi ăn, quả thực lãng phí. Tất cả số quả này đều là của ta.

Hai đại Kiếp Yêu đồng thời lao về hướng Sở Vân.

Sở Vân cười nhạt, bỗng nhiên lại lấy ra Kiếp Yêu tinh.

- Hút!

Tay hắn dừng lại, cắm yêu tinh lên Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi. Trong nháy mắt hoa chi chập chờn sinh động, long tình liên tục nháy động, tu vi cấp tốc tăng vọt!

- Không… Yêu tinh của ta!

Tử thứu nhìn tình cảnh trước mắt, nhất thời xót xa kêu lên.

- Con người này thật sự quá giảo hoạt, mau ngăn cản hắn, mau ngăn cản hắn!

Hủ Độc Bích Hổ nhìn ra dự định của Sở Vân, trong lòng chấn động, muốn xông qua, nhưng rồi lại do dự.

Khí tức của Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi điên cuồng phi thăng. Nó vốn chính là Đại Yêu hơn chín trăm năm, hiện giờ chỉ hấp thu một tia yêu linh, nhất thời đột phá cực hạn, đến cấp số Linh Yêu.

Ầm!

Thiên địa giao cảm, kiếp vân đốn sinh.

- Ghê tởm! Ghê tởm!

Tử thứu liên thanh chửi bới, nhưng lại không có cách nào làm gì Sở Vân. Vẻ mặt kiêng kỵ liên tục lùi bước. Hắn là Kiếp Yêu, sợ nhất Thiên Kiếp. Nếu bị liên lụy, vậy quả thực là không may cực độ.

- A, đây là Bách Long kiếp! Chúng ta chờ ở chỗ này, nhìn hắn bị Thiên Kiếp đánh chết!

Hủ Độc Bích Hổ rốt cuộc vô cùng âm hiểm, lui về phía sau đến trình độ nhất định, đứng trên đỉnh núi, hung ác nhìn Sở Vân chằm chằm.

- Bách Long kiếp!

Sở Vân nhìn kiếp vân trên đầu biến sắc. Kế hoạch ban đầu của hắn vốn là dựa vào bộ phận đạo pháp trong mấy hóa đạo, có thể chống Thiên Kiếp, bỏ trốn mất dạng. Thế nhưng hiện giờ vừa nhìn, Thiên Kiếp lần này rõ ràng là Bách Long kiếp, không thuộc trong phạm vi Hóa đạo.

Gào…

Trong kiếp vân, vô số con cự long sinh thành. Hàng trăm con cự long liên tục điên cuồng hét lên, thiên địa run rẩy, long uy lừng lẫy, ánh mắt bạo liệt phẫn nộ, đều tập trung trên Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi.

- Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi!

- Đau đớn của long tộc chúng ta!

- Người đáng chết, rốt cuộc ngươi đã giết bao nhiêu long tộc!

Những con rồng này có ba con có long ảnh cực lớn, thân hình dài hơn mười trượng, uốn khúc trong kiếp vân, lộ ra cái đầu lớn bằng ngọn núi nhỏ, trong ánh mắt quả thực có thể phun ra lửa giận.

- Vạn Tái thanh long! Cực Địa băng long! Thương Mãng địa long!

Sở Vân nhìn kiếp vân, sắc mặt có chút trắng bệch.

Nghe đồn, long tộc cực kỳ thống hận Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi. Mà Bách Long kiếp, chính là Long Hồn từ trong hoàng tuyền âm u triệu hồi ra, lấy kiếp vân làm thân thể, không ở trong thiên địa ngũ hành. Bởi vậy không thể dùng hóa đạo diệt trừ.

- Thiên Kiếp mà thôi, cứ việc phóng ngựa qua đây! Nói cho các ngươi biết, ta không chỉ giết mấy trăm con long thú, sau này vượt qua Thiên Kiếp, còn muốn giết sạch

rồng trong thiên hạ.

Sở Vân cười ha ha, không hề sợ hãi, khí thế ầm ầm bộc phát, tràn ngập tinh thần không biết sợ.

Hắn ngửa đầu nhìn, lấy ánh mắt chiến ý hừng hực nhìn trăm con cự long trong kiếp vân, tràn ngập ý tứ hàm xúc khiêu khích.

Cự long đều phẫn nộ, trong đó ba con trường long cực đại nhất, tức thì bị kích thích điên cuồng, liên thanh rít gào, thanh âm chấn động thiên địa, thề muốn triệt để nghiền nát con kiến hôi Sở Vân.

- Này con người kia, người thật ra có khí chất của tiền chủ nhân chúng ta, dũng cảm không sợ!

Trong lòng Tử thứu quả thực đã có biến đổi ấn tượng về Sở Vân.

Thế nhưng sau một khắc, ấn tượng của hắn nhất thời lại phát sinh đột biến, Sở Vân trong lòng hắn lại biến thằng tên vô lại vô liêm sỉ.

Chỉ nghe Sở Vân lại hô lớn:

- Ta sợ cái gì? Ta sợ cái gì! Ta có hai con Kiếp Yêu giúp ta chém giết long thú, lại có Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi lớn mạnh. Các ngươi chỉ là Linh Yêu Thiên Kiếp mà thôi.

Ma Thiên Tử Thứu, Hủ Độc Bích Hổ, chúng ta nhất tề xuất thủ, oanh phá Thiên Kiếp này!

Gào…

Sở Vân lửa cháy đổ thêm dầu, đàn rồng đều bạo nộ rồi.

382. Chương 36 37: Lại Tấn Chức Linh Yêu

Chương 36 37: Lại tấn chức Linh Yêu

- Ta cứ thắc mắc tại sao ngươi lại sở hữu nhiều Long Tình quả như vậy?

- Thì ra là có hai tên đồng lõa.

- Chân tướng rõ ràng rồi.

Ba con lão long, một còn toàn thân đầy vẫy, chính là Vạn Tái Thanh Long. Một con thân thể tráng kiện, là Thương Mãng Thổ Long. Một con hàn khí bốn phía, chính là Địa Cực Băng Long.

Ba con rồng có long hồn cường đại nhất, bám lên trên kiếp vân, trở thành ba trạm gác kinh khủng nhất. Bọn chúng nghe Sở Vân nói xong, nhất thời như lửa cháy đỗ thêm dầu, nổi trận lôi đình đưa ánh mắt nhìn về phía Hủ Độc Bích Hổ và Ma Thiên Tử Thứu.

- Chân tướng rõ ràng cái đầu ngươi.

Ma Thiên Tử Thứu tức giận đến toàn thân run rẩy, trên mặt trắng xanh đan xen.

- Chư vị, đây đều là hiểu lầm. Chúng ta là bị hãm hại.

Hủ Độc Bích Hổ muốn giải thích, nhưng phát hiện Long Hồn trong cơn thịnh nộ, căn bản không muốn nghe bất cứ lời nói nào.

Sự kinh khủng của Bách Long kiếp, không chỉ nằm ở uy lực, mà nằm ở chỗ kiếp vân triệu hồi ra hồn phách long thú đã chết từ trong hoàng tuyền âm u, để bọn chúng chủ đạo công kích.

Điều này khiến Bách Long kiếp, trở thành tử kiếp, biến thành hoạt kiếp, khiến Thiên Kiếp đều có thể tự suy nghĩ, làm sao chiến đấu, làm sao phá vỡ chiêu số phòng ngự của người độ kiếp.

Đây là mượn dùng trí nhớ của Long Hồn, lưu lại trí tuệ chiến đấu. Bởi vậy yêu thú chết dưới tay Bách Long kiếp mười con hầu như cả mười, rất ít có ví dụ thành công.

- Điểm mạnh nhấtchính là điểm yếu nhất. Cái này dễ dàng thôi.

Thiên Kiếp bạo phát, Sở Vân lại đại hỷ. Hắn xảo diệu lợi dụng đặc tính của Bách Long kiếp, dẫn phát kẻ gây tai họa.

Hiện giờ Bách Long kiếp chia ra làm ba, một bộ phận do Vạn Tái Thanh Long thống lĩnh, vây quanh Hủ Độc Bích Hổ, một bộ phận do Thương Mãng Thổ Long suất lĩnh, bao quanh Ma Thiên Tử Thứu. Còn một bộ phận dưới sự dẫn dắt của Cực Địa Băng Long, vây sát Sở Vân.

Đây là chỗ đáng sợ của Long Hồn.

Thiên Kiếp bình thường đều được phân thứ tự, uy lực từng bước đề thăng. Thế nhưng có Long Hồn, sau khi mượn ký ức chiến đấu của bọn chúng, Thiên Kiếp liền trở nên giảo hoạt. Nó tích tụ toàn bộ lực lượng, bỗng nhiên bạo phát, ầm ầm đánh xuống, không để cho người độ kiếp có bất cứ cơ hội nào nghĩ ngơi.

- May là Thiên Kiếp đã phân chia phần lớn bộ phận đi nơi khác.

Sở Vân cầm Long Sơn Long Nhãn Hoa Chi trong tay, ra sức chống đỡ vây công của ba mươi con rồng, trong lòng thầm cảm thấy may mắn không thôi.

Nhưng cho dù như vậy, đối mặt với quần công của đám rồng, tràng diện vẫn tràn ngập nguy cơ như cũ.

Trên trăm quả Long Tình liên tục nháy động, bạo bắn ra các loại xạ tuyến năm màu rực rỡ. Trong đó có mấy đạo cường đại nhất, phân biệt là Băng Phách Thần Quang, Hậu Thổ Huyền Quang, Ly Hợp Thần Quang.

Sở Vân cắn răng kiên trì, dưới áp lực cường đại, hắn vẫn hết sức chăm chú, tiến nhập đến một trạng thái chiến đấu kỳ dị.

Hắn vứt bỏ tất cả tạp niệm, liên kết thành lập giữa linh quang trong cơ thể và Ly Sơn Long NHãn Hoa Chi càng thêm chặt chẽ. Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi giống như thành một bộ phận trên thân thể hắn, khiến hắn sử dụng dễ dàng như ý muốn, loại cảm giác này thật sự vô cùng tuyệt vời.

Sở Vân giống như tảng đá ngầm, đứng vững uy nghi trong sóng gió cuồn cuộn của Thiên Kiếp. Hắn tâm tùy ý chuyển, thân tùy tâm động, giữa lúc Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi uy vũ, xạ tuyến bạo phát ngược lại trở nên thưa thớt. Thế nhưng lạo chống đỡ và tiêu trừ công kích của Thiên Kiếp càng thêm hữu hiệu.

Sau nửa canh giờ, trước mặt Sở Vân, chỉ còn lại một con Cực Địa Băng Long. Hắn nhìn về phía hai con Kiếp Yêu khác, lại phát hiện bọn chúng đang bị kiếp long vây công, ngược lại còn chật vật hơn bên mình.

- Chiến lực của hai con Kiếp Yêu này hùng hậu hơn ta gấp trăm lần. Bọn chúng sợ hãi thiên địa cảm ứng, bởi vậy không dám toàn lực xuất thủ. Ta tạm thời vẫn phải kéo dài thời gian, không thể xuất đầu. Dù sao đây là Thiên Kiếp của Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, mục tiêu chính yếu vẫn là ta.

Trong lòng Sở Vân khẽ động, lại có tạp niệm. Cảnh giới kỳ dị dung hợp một thể với Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, nhất thời bỗng nhiên tan rã.

- Vừa rồi là cảnh giới gì vậy?

Sở Vân một mặt chống đỡ tấn công của Địa Cực Băng Long, một mặt làm ra hiện tượng giả sắp chết giãy dụa, không còn sức lực, trong lòng lại âm thầm nhớ lại tình cảnh chiến đấu vừa rồi.

Hắn rất muốn tiến nhập vào loại cảnh giới này lần thứ hai, thế nhưng thử vài lần cũng không thành công.

Tuy nhiên hắn cũng phát hiện rất nhanh, bản thân cũng không phải không có thu hoạch gì. Hắn sử dụng Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, dĩ nhiên trong đoạn công phu này đã đạt tới cảnh giới đại thành.

Sở Vạn có đao pháp, tiễn pháp đã đạt tới cảnh giới đại thành, hiện giờ khống chế Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, chỉ sau nửa canh giờ ngắn ngủi, cũng đã đạt đến cảnh giới đại thành.

Đề cao như vậy, lập tức khiến chiến lực Ly Son Long Nhãn Hoa Chi của hắn tăng lên hai thành. Sở Vân ổn định phòng tuyến, tính mạng càng thêm an toàn.

- Bên kia xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao chỉ còn lại Long Hồn của Cực Địa Băng Long.

- Yên tâm, tên tiểu tử nhân loại đó sắp xong đời rồi. Thu nhập hai con Kiếp Yêu này, mới là đại sự tạo phúc cho con cháu.

Vạn Tái Thanh Long và Thương Mãng Thổ Long nói chuyện với nhau, lập tức lại dồn lực chú ý tập trung lên người đối thủ Kiếp Yêu của mình.

Tử Thứu tức giận đến mức muốn thổ huyết, sắc mặt Hủ Độc Bích Hổ càng tái xanh, chúng vốn là Kiếp Yêu cao quý kiêu ngạo, vậy mà lại bị một con người nhỏ bé hãm hại.

Càng uất nghẹn hơn là, chúng nó không dám phát huy ra chiến lực thực sự của bản thân, chỉ có thể dựa vào trạng thái hình người, từng bước thong thả tiêu trừ uy lực của Thiên Kiếp.

Đây là Linh Yêu kiếp, đối phó với hai con Kiếp Yêu này, uy lực vẫn không đủ. Thế nhưng lại mang tới thêm cho bọn chúng vô số phiền phức.

Một canh giờ nữa lại trôi qua, bọn chúng mới tiêu trừ sạch sẽ lực lượng của Thiên Kiếp. Hầu như cùng lúc đó, Sở Vân cũng thi triển một kích trí mạng, xông thẳng vào Long Hồn của Địa Cực Băng Long.

- Tiểu nhân này vô sỉ đến cục điểm.

- Quá vô sỉ, quá gian trá. Còn âm hiểm hơn cả Bích Hổ đại nhân ta.

Hai con Kiếp Yêu tức giận đến toàn thân run rẩy, trong ánh mắt tích tụ lửa giận bàng bạc, rất có xu thế dâng trào xông ra.

Sở Vân cười ha hả, nhìn bọn chúng đang lao qua, lập tức hu hồi Ly Son Long Nhãn Hoa Chi đã là Linh Yêu, lấy ra Hồng Yêu không màu.

Hồng Yêu không màu là Đại Yêu thú hơn sáu trăm năm, sau khi hấp thu Kiếp Yêu tinh, nhất thời cùng với Ly Son Long Nhãn Hoa Chi, đột phá đến cấp số Linh Yêu.

Trên mặt hai con Kiếp Yêu đã hiện ra sát ý dữ tợn, thế nhưng sau một khắc, bọn chúng lập tức biến sắc, không thể không liên tiếp lùi lại một lần nữa.

Đây là Linh Yêu kiếp của Hồng Yêu không màu.

Màn đêm vừa mới yên lặng, nhất thời lại trở nên nào nhiệt. Kiếp vân cồn cuộn, lôi quang tứ phía.

- Được, đây là một trận lôi kiếp bình thường.

Sở Vân vui mừng, quán nhập đạo pháp Hóa Lôi vào Hồng Yêu không màu. Tiếp theo hắn bọc Hồng Yêu không màu lên người mình, mang theo kiếp vân di động trên bầu trời, phản hồi lại hai con Kiếp Yêu đang liều chết xung phong xông tới.

- Ngươi đừng hòng giở lại trò cũ.

- Tránh ra. Tránh ra.

Sắc mặt hai con Kiếp Yêu, nhất thời đột biến, nhìn thấy kiếp vân tiến đến, không còn dáng vẻ kiêu ngạo, lập tức như thiểm điện thoát khỏi nơi đó.

Sở Vân ở phía sau đuổi theo không ngừng, kiếp lôi bị oanh tạc,lại bị đạo pháp Hóa Lôi hoá giải, biến mất không còn.

- Tại sao chúng ta lại bị một tên nhân loại truy sát?

- Sỉ nhục, sỉ nhục!

Hai đại Kiếp Yêu liên tục tru lên, vừa chạy vội, vừa chửi bới Sở Vân. Bọn chúng hận thấu Sở Vân, rõ ràng bản thân có chiến lực cường đại, thế nhưng đối mặt với Sở Vân, ngược lại giống như chó nhà có tang, phải chạy trốn khắp nơi.

Cũng may tốc độ của bọn chúng cực nhanh, Sở Vân cũng không thể đuổi theo kịp.

Sau khi đuổi theo một lúc , Sở Vân cũng biết mình đuổi không kịp, dứt khoát dừng tay, toàn tâm toàn ý đối phó Thiên Kiếp.

Thiên Kiếp qua đi, Hồng Yêu không màu của hắn cũng tấn chức đến cấp số Linh Yêu, không còn giống như ban đầu. Dưới khí tức của Kiếp Yêu, cũng có thể đủ cho Sở Vân tiếp tục ẩn thân.

Sở Vân thôi động Hồng Yêu không màu, lập tức ẩn thân thoát đi. Hai con Kiếp Yêu đã bị hắn triệt để trêu chọc, lại một lần nữa bay trở về, triển khai truy sát với Sở Vân.

Tử Thứu lần thứ hai thôi động đạo pháp "Ưng Nhãn Tứ Cố", bắn phá xung quanh. Vận khí của Sở Vân không tốt, lại một lần nữa bị quét trúng, lộ ra thân hình bên ngoài khoảng cách ba dặm.

Nhìn Kiếp Yêu truy sát đến, hắn không thể không thi triển trò cũ.

Lần này, hắn tăng trưởng tu vi của Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ đến cấp số Linh Yêu, đưa tới Linh Yêu kiếp.

- Con người kia, ngươi lại giở trò cũ.

Trong lòng hai đại Kiếp Yêu run sợ, vội vã lui về phía sau.

Sở Vân một mặt độ kiếp, một mặt phản hồi truy sát. Kiếp Yêu kêu to, vô cùng tức giận, thế nhưng cũng không dám mạo hiểm chiến đấu. Đây không phải Bách Long kiếp đầu tiên, kiếp vân đã hóa thành trăm con cự long. Hiện giờ kiếp vân đã ở ngay trên đỉnh đầu Sở Vân, câu thông với thiên địa, tản ra đại đạo khí tức khiến Kiếp Yêu sợ hãi.

Sở Vân đuổi theo một hồi, lại phát hiện mặc dù Hồng Yêu không màu đã tấn chức tới Linh Yêu, vẫn không đuổi kịp hai con Kiếp Yêu.

- Kiếp Yêu không dám phát huy chiến lực chân chính, thế nhưng tốc độ của nó vẫn rất khách quan. Trừ khi ta có đạo pháp gia tốc cấp số tuyệt phẩm, nếu không khó lòng đuổi theo.

Sở Vân thở dài, từ bỏ truy sát. Sau nửa giờ, Linh Yêu kiếp vượt qua, Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ cũng tấn chức thành Linh Yêu thực thành công.

Nhìn thấy hai con Kiếp Yêu lại lao đến một lần nữa, Sở Vân vội vã ẩn thân.

Lúc này, hai con Kiếp Yêu lại phản kích, một lần nữa triển khai truy sát với Sở Vân.

Tử Thứu giở trò cũ, ý đồ quét tìm Sở Vân. Hai mắt hắn bộc phát hai đạo quang trụ màu tím nhạt, ánh mắt di động càng nhanh, quang trụ cũng di chuyển nhanh hơn.

Thế nhưng lần này, Sở Vân lại phảng phất trở thành hư không, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

- Kỳ quái! Không thể nào, dựa theo đạo lý, ta hoàn toàn chó thể tìm ra hắn.

Tử Thứu rất không cam lòng, lại một lần nữa quét hai cột quang trụ, ánh mắt liếc nhìn ra xa, nhưng hoàn toàn không thấy tăm tích Sở Vân.

- Tên nhân loại này thật sự quá giảo hoạt. Hắn nhất định dùng thủ đoạn gì đó, đi, chúng ta đi tìm Vân Sí Hổ, hắn có một đạo pháp truy tìm do tiền chủ nhân truyền thụ. Hai đại Kiếp Yêu chúng ta lại bị một tên nhân loại nhỏ bé đuổi đánh. Thật sự không còn mặt mũi gì nữa. Nếu không giết chết hắn, quả thật không thể giải trừ mối hận trong lòng.

Hủ Độc Bích Hổ nghiến răng nghiến lợi, hung hăng giậm chân, pháp vỡ không khí, thân ảnh lao vút lên không trung.

- Cuối cùng cũng đi rồi.

Sau khi thấy hai con Kiếp Yêu rời đi, sắc mặt Sở Vân tái nhợt, thân hình hiển lộ ra ngoài.

Hắn căn bản không đi xa, sau khi ẩn thân, hắn vẫn trốn gần chân hai con Kiếp Yêu. Tử Thứu quét nhìn xung quanh, lại quên mất chỗ dưới chân mình.

- May là Hồng Yêu không màu đã tấn chức thành Linh Yêu, bằng không dựa vào cấp số Đại Yêu, muốn ẩn thân dưới chân Kiếp Yêu căn bản không được.

Sở Vân thở phào nhẹ nhõm, sau khi nguy cơ được giải trừ, hắn cảm giác giống như được tái sinh một lần nữa. Hắn đối đầu trực diện với hai con Kiếp Yêu, cuối cùng dựa vào cơ trí vẫn giữ được mạng sống. Nếu thành tích này truyền ra ngoài, thật sự đủ khiến người khác nghe thấy mà há mồm trợn mắt.

Kiếp Yêu rời xa, Sở Vân đã an toàn.

- Đến lúc phải rời khỏi khu rừng vô tận rồi.

Hắn đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, thở dài một tiếng. Mặc dù có mấy món bảo vật truyền thừa còn di lưu trong các tộc đàn yêu thú. Thế nhưng thời gian cũng không còn nhiều.

Khu rừng vô tận mỗi một lần chỉ mở ra nửa tháng, hiện giờ đã gần hết thời gian, chỉ còn lại một hai ngày.

Với chút thời gian ấy, lại dùng để xông qua tộc đàn yêu thú khác, cướp giật bảo vật trước mắt Kiếp Yêu thật sự là thiếu sáng suốt.

- Dù sao ta cũng đã biết bí mật của bảo vật trong đó. Xem ra kiếp trước Yên Chi Môn, cũng không thu được truyền thừa chân chính.

Quay đầu lại, kiểm tra tất cả những gì đã xảy ra, Sở Vân lại có những lĩnh ngộ mới.

Bản thân hắn sở dĩ có thể thu được những bảo vật truyền thừa này, cũng là dựa vào số phận, trùng hợp gặp chuyện ký hiệu này.

Với thực lực hiện tại của Yên Chi Môn, muốn giành được bảo vật truyền thừa, khả năng cực kỳ bé nhỏ.

- Hiện tại xem ra, truyền thừa của Vạn Thú Vương cũng chia là hai loại là chân truyền và giả truyền. Kiếp trước Yên Chi Môn thu được giả truyền, từ thế lực tam lưu, rất nhanh phát triển thành thế lực du hiệp nhất lưu. Ta cũng thu được chân truyền, chỉ là phía bên bức tượng thanh đồng còn lưu lại bảy quyển trục địa đồ khác, thật ra cần suy nghĩ chu đáo.

Sở Vân vừa quay về, vừa suy nghĩ tự hỏi.

- Được rồi, đợi khi khu rừng vô tận mở ra lần nữa, ta nhất định phải trở lại thăm dò một phen.

Hắn thầm hạ quyết tâm.

383. Chương 38 39: Sở Vân

Chương 38 39: Sở Vân

Sau hồi lâu, hắn căn cứ vào quyển trục địa đồ trong tay, bước đi giống như dạo bước trong hoa viên, dễ dàng tránh né được phạm vi hoạt động chủ yếu của yêu thú, về tới giải đất tiếp giáp với khu rừng vô tận.

- Bắt lấy nàng ta.

- Đừng để nàng ta chạy thoát.

Khi Sở Vân đang bình thản bước đi, bỗng nhiên nghe thấy từ phía trước truyền đến những tiếng truy đuổi kịch liệt. Hắn giương mắt nhìn lên, chỉ thấy mấy vị tráng hán đang truy sát một vị nữ tử.

Hai bên nhìn thấy Sở Vân, đều hiện len vẻ vui mừng kinh ngạc.

- Tiểu tử khi, nhanh chóng chặn nha đầu thối đó lại.

- Thiết Huyết Minh chúng ta làm việc, mau mau xuất thủ. Sau này ngươi sẽ không thiệt thòi.

Mấy vị tráng hán cưỡi yêu thú của mình, không ngừng hét lớn.

- Sở Vân công tử.

Nữ tử kia nhìn thấy Sở Vân, nhất thời hai mắt sáng ngời, kêu lên:

- Sở Vân công tử mau xuất thủ, môn chủ và mọi người đang bị Thiết Huyết Minh vây khốn.

- Cái gì? Thiết Huyết Minh thật to gan.

Tin tức này giống như sấm sét giữa trời xanh, Sở Vân nghe nói, nhất thời trợn mắt trừng trừng. Cùng lúc đó, hắn cũng nhận ra nữ tử tóc tai bù xù, vẻ mặt đầy máu trước mặt chính là một môn nhân của Yên Chi Môn.

- Thì ra là đồng bọn.

- Sát sát sát, giết chết tên tiểu tử này luôn.

Các tráng hán kêu lên, sắc mặt vô cùng dữ tợn, sát ý nghiêm nghị, mấy con yêu thú bọn chúng đang cưỡi bị quất roi, điên cuồng nhảy chồm lên, liều chết lao về hướng Sở Vân.

- Ly Sơn Long Nhãn Hoa chi.

Sở Vân vỗ tiên nang, trong nháy mắt hoa chi xuất hiện trên tay.

Một tiếng "ầm" vang lên, khí thế cấp số Linh Yêu chợt bừng bừng phấn chấn.

- Chiến lực Linh Yêu!

- Không xong. Đụng phải cao thủ rồi. Mau tản đi.

Cảm thụ được luồng khí thế cuồng đại, sắc mặt các truy binh nhất thời trắng bệch. Chiến lực Linh Yêu trên quốc đảo thấp nhất cũng là một viên tiểu tướng. Trong môn phái du hiệp nhất lưu đương nhiên cũng thuộc về chiến lực cao tầng.

Những hung thần ác sát này, ngàn vạn lần không ngờ đến một thiếu niên bước ra từ rừng rậm lại có chiến lực cấp số Linh Yêu.

- Muốn rút lui, thật là ý nghĩ viển vông.

Sở Vân cười lạnh một tiếng, sát ý bừng bừng phấn chấn. Cổ tay chấn động, trên Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi tươi tốt, nhất thời bộc phát ra một chùm xạ tuyến huyền quang.

Xoát!

Thần quang ngũ thải rực rỡ, đan xen khắp nơi, hầu như trong nháy mắt, xuyên thủng tới. Đám ngự yêu sư truy sát và yêu thú của bọn chúng, tử vong toàn bộ. Có tên bị Băng Phách Thần Quang bắn trúng, hóa thành tượng băng, có tên bị Hậu Thổ Huyền Quang bắn trúng, biến thành tượng đá, còn lại phần lớn là bị đánh cho nhừ tử, chết không nhắm mắt.

...

- Ha ha ha, Hoa Mai, bản kỳ sứ cho ngươi một cơ hội, thúc thủ chịu trói, giao bảo vật của Vạn Thú Vương ra. Huyết Phủ Thủ ta còn có thể tha cho các ngươi một con đường sống.

Một vị nam tử trung niên tóc mai bạc trắng, nhưng vó người khỏe mạnh, hai tay cầm chiến phủ, ngẩng đầu ngạo nghễ nhìn chiến trường, phát ra thông điệp cuối cùng với Hoa Mai.

- Hừ! Tên tiểu nhân đê tiện, lại dám bố trí mai phục ám toán. Đường đường là Thiết Huyết Minh danh xưng nhất lưu, lại có thể vô sỉ như vậy. Bảo vật thì không có, nhưng các người muốn chết thì ta cho.

Toàn thân Hoa Mai lúc này đã đẫm máu. Tóc tai tán loạn, tay cầm Đông Sương Ngạo Mai thương, chân đi giày Đạp Tuyết Vô Ngấn, đứng thẳng trên chiến trường, như nữ võ thần, uy thế nghiêm nghị.

- Nói hay lắm, bảo vật không có, nhưng muốn chết thì cho.

- Có gan cứ tới đây lấy.

- Thề sống chết theo môm chủ.

Chúng nữ đứng phía sau Hoa Mai, tất cả đều bị thương, có người máu chảy không ngừng, sắc mặt tái nhợt, có người vết thương sâu tới mức có thể thấy được xương, đau đớn cắn chặt răng.

Nhưng trong những đôi mắt đẹp, chiến ý như hỏa, hừng hực thiêu đốt. Đám du hiệp Thiết Huyết Minh đang vây khốn, đều cảm giác được các nàng thà làm ngọc vỡ lừng lẫy khí thế chứ nhất định không chịu bỏ cuộc, trên mặt bọn hắn không có vẻ thoải mái của kẻ chiến thắắg mà chỉ có sự ngưng trọng.

Mặc dù đã tập kích bất ngờ, thế nhưng chiến đấu cho tới bây giờ, cho dù chiếm thế thượng phong, vây khốn Yên Chi Môn thành công, phía bên Thiết Huyết Minh cũng tổn thất không nhỏ.

Môn phái tam lưu này đã gây cho Thiết Huyết Minh thương vong ngoài dự liệu.

- Hừ! Một đám rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt. Tam thúc, tại sao phải thu tay? Trực tiếp động thủ, bắt sống bọn chúng, nghiêm khắc khảo vấn. Bọn chúng chỉ là một đám nữ nhân, ta có rất nhiều loại cực hình, có thể dằn vặt bọn chúng tận tình, không sợ bọn chúng không khai ra.

Đứng bên cạnh người nam tử trung niên Huyết Phủ Thủ, không phải người nào khác, chính là Chiến Kỳ Sứ trẻ tuổi nhất trong lịch sử Thiết Huyết Minh, nhân tài trẻ tuổi trong giới du hiệp Tinh Châu, được công nhận là một thiếu niên xuất chúng - Lệ Chinh.

Da hắn màu đồng, vóc người cao gầy, khoanh tay trước ngực. Quét mắt nhìn khắp chiến trường trước mặt, lóe ra quang mang vô cùng lãnh khốc vô tình.

- Mặc dù đối phương bị vây khốn, thế nhưng chiến ý hừng hực, sĩ khí thảm liệt. Nếu cường công, tất nhiên có thể thắng. Thế nhưng cũng là thắng thảm, sẽ có rất nhiều người của mình vì vậy mà hy sinh. Ngược lại chi bằng chiêu hàng, làm tan rã chiến ý của đối phương sẽ thực tế hơn. Hơn nữa chúng ta cũng biết Tiểu Bá Vương Sở Vân vẫn theo Yên Chi Môn cùng nhau hành động, lúc này không nhìn thấy hắn, nói không chừng hắn đang ở một nơi bí mật nào đó chờ thời cơ hành động.

Huyết Phủ Thủ thở dài một tiếng, kiên trì giải thích cho Lệ Chinh.

- Sở Vân! Là thứ gì chứ? Hắn chỉ có hai con Linh Yêu, còn ta có ba con trong tay. Có ta ở đây, không cần kiêng kỵ hắn. Có lẽ hắn đã sớm nhận ra tình thế không ổn, lén lút trốn đi. Ta vốn còn định giao thủ với hắn, đánh chết hắn. Lần này xem như hắn gặp may mắn.

Lệ Chinh nheo mắt, bất mãn hừ lạnh nói.

- Sở Vân được xưng Tiểu Bá Vương, có thể leo lên Dị Sĩ bảng, không phải không có đạo lý. Lệ Chinh, nếu đi ra ngoài, phải cẩn thận một chút, không thể coi thường bất cứ đối thủ nào.

Huyết Phủ Thủ là kẻ lão luyện thành thục, căn dặn ngôi sao sáng tương lai của Thiết Huyết Minh.

Lệ Chinh không để ý khoát tay, ngữ khí lạnh lùng:

- Tam thúc, ngươi lăn lộn trên giang hồ càng lâu, lá gan càng nhỏ. Ta đã xem qua tình báo của Sở Vân. Cho tới nay, hắn chỉ gây lộn trong Chư Tinh Quần Đảo. Chư Tinh Quần Đảo là nơi nào chứ? Ta đến cái góc xó xỉnh đó cũng trở thành đại tướng một phương. Sở Vân chưa bao giờ đụng độ ta, cho nên mới nổi tiếng như vậy, lại được phá cách đề tên trên Dị Sĩ bảng, ánh mắt thế nhân làm sao vậy? Thực sự quá ngu muội.

- Hừ! Nói khoát mà không biết ngượng. Sở Vân công tử năm nay mười lăm tuổi, Lệ Chinh ngươi hiện nay đã mười chín tuổi. Năm ngươi mười lăm tuổi có thể so sánh với Sở Vân không?

- Ngươi lớn hơn người ta bốn tuổi, hiện nay ngay cả Đẳng bảng cũng không leo lên được. Người ta đã là một người trong Dị Sĩ bảng, ngươi còn không biết xấu hổ nói những lời này? Thật không biết hổ thẹn.

- Ếch ngồi đáy giếng, cười đến rụng răng. So sánh với Sở Vân công tử, Lệ Chinh ngươi ngay cả mười chiêu của hắn cũng không tiếp được.

...

Chúng nữ Yên Chi Môn đều cười nhạt, châm chọc khiêu khích Lệ Chinh. Công phu cãi lộn của nữ nhân, từ nhỏ đã có thiên phú. Lúc này lại là mọi người cùng nói, càng lộ vẻ uy lực.

Lệ Chinh bị châm chích đến mức sắc mặt trắng xanh một trận, bị sỉ nhục trước mặt người của mình như vậy, hắn rất nhanh không chịu nổi, lấy ra một chiếc chiến kích Linh Yêu, nhảy ra, gia nhập vào chiến trường.

- Các ngươi bớt nói nhảm đi. Xuống hoàng tuyền rồi từ từ nói.

Hắn lớn tiếng rít gào, khí thế hung mãnh điên cuồng, hai mắt đỏ bừng thị huyết, giống như một sát nhân cuồng ma còn sống.

Hoa Mai cầm thương chống đỡ, cuối cùng đánh lâu sức lực cạn kiệt, yêu nguyên trong yêu binh bản thân lại không đủ, bị Thôn Giang Diệt Hải kích của Lệ Chinh nhiều lần bạo phát đạo pháp, đánh cho liên tục lui về sau.

- Nhất tề động thủ.

Huyết Phủ Thủ ra lệnh, Thiết Huyết Minh thuận thế điên cuồng tấn công, Yên Chi Môn rơi vào giữa trọng trọng nguy cơ.

- Chết đi.

Lệ Chinh hai tay cầm kích, bỗng nhiên đánh xuống. Chỉ một thoáng, cuồng phong gào thét, thủy khí mạn không, kích thế như Trường Giang cuồn cuộn, như muốn một kích chém chết Hoa Mai.

- Không hay rồi.

Hoa mai thấy uy thế của kích này, lập tức trong lòng run rẩy, cắn răng chống đỡ. Nếu đang ở trạng thái toàn thịnh, nàng tiếp đòn một trăm tám mươi lần cũng không thành vấn đề. Thế nhưng hiện giờ lại không thành.

Một tiếng "ầm" vang lên, thương kích giao nhau, cự lực vọt tới, chiến thương trong tay Hoa Mai bị ép tuột tay.

- Còn chưa chết?

Lệ Chinh hưng phấn rung rẩy, hai mắt bạo bắn ra thị huyết hồng quang. Hắn không hề có tâm tư thương hương tiếc ngọc, lại một kích dựng thẳng chém xuống, muốn chém Hoa Mai thành hai nửa.

- Môn chủ.

Chúng nữ bi thiết kêu lên, không thể thoát thân khỏi chiến trường, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Hoa Mai rơi vào tuyệt cảnh sinh tử.

Chiến kích còn chưa hạ xuống, cuồng phong sắc bén đã cuồn cuộn nổi lên, thổi bộ y phục của Hoa Mai bat phất phới.

- Muốn vận dùng đòn sát thủ sao?

Hoa Mai gặp nguy không loạn, thần quang trong mắt thâm sâu khó lường. Đòn sát thủ này, nàng vốn định dùng để đối phó Huyết Phủ Thủ khó chơi nhất. Hiện giơ sống chết trước mắt, xem ra phải vận dụng trước.

Hoa Mai thở dài, lui về phía sau một bước, vươn ngọc thủ ra, rút ra ngọc trâm tử sắc trên đầu, bỗng nhiên từ ngoài xa bay tới một đạo huyền quang mầu đất.

Ầm!

Huyền quang phá khai chiến kích của Lệ Chinh, ánh sáng tràn ngập ra xung quanh, ngưng tụ chiến kích thành hòn đá. Đây là một đạo Hậu Thổ Huyền Quang, bị nó bắn trúng sẽ hóa đá.

- Hừ!

Lệ Chinh vội vã lui về phía sau, ổn định trận tuyến. Chiến kích run lên, hòn đá vỡ nát, lộ ra mũi kích bên trong.

- Đường đường là Thiết Huyết Minh vậy mà lại vây sát một đám nữ tử, ỷ thế hiếp người. Hắc hắc, quả thật Thiết Huyết Minh giỏi thật.

Một âm thanh ngay sau đó truyền đến, vang vọng toàn bộ chiến trường.

- Người nào? Bổn nhân là Huyết Phủ Thủ của Thiết Huyết Minh, nơi này là nơi Thiết Huyết Minh làm việc, hảo tâm xin khuyên một câu, nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

Huyết Phủ Thủ ngưng thần nhìn về phía phương hướng huyền quang phóng tới, nơi đó là một rừng cây âm u. Trong lòng hắn ngưng trọng, tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng. Vừa rồi bắt được huyền quang, nắm chặt thời cơ, quỹ tích phóng tới, đều để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc.

- Đây là thủ pháp đại thành. Người tới không thể khinh thường.

Huyết Phủ Thủ vô cùng cảnh giác, lại hô lớn:

- Các hạ rốt cuộc là ai?

- Sở Vân!

- Sở Vân!

Một tiếng quát nhẹ vang lên, Sở Vân cầm Túy Tuyết đao trong tay, sải bước đi ra rừng cây, xuất hiện trước mắt mọi người.

- Sở Vân công tử!

Chúng nữ Yên Chi Môn vui mừng quá đỗi. Ngay cả trên mặt Hoa Mai, cũng hiện lên một tầng thần quang rực rỡ.

- Tiểu Bá Vương ...

Sắc mặt đám người Thiết Huyết Minh nhất thời đều ngưng trọng.

- Ha ha ha, hay! Hay lắm!

Lệ Chinh sau phút sửng sốt ngạc nhiên, lập tức kêu lên. Hắn chỉ tay vào Sở Vân, cười nói:

- Thiên đường có đường ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi xông tới. Không ai được phép động thủ, ta muốn độc đấu chiến đấu với người kia. Ta muốn đạp nát thi thể của hắn, tạo nên vinh quang của ta, leo lên Dị Sĩ bảng.

- Lệ Chinh …

Huyết Phủ Thủ há miệng định khuyên, nhưng đám người Thiết Huyết Minh đã cũng cùng kêu lên ủng hộ Lệ Chinh.

- Tu La Quân Hồn mã, ra đi.

Lệ Chinh hét lớn một tiếng, triệu hồi một con yêu thú chiến mã. Con chiến mã này cực kỳ cao to, đốm lửa trắng xanh trong hốc mắt. Toàn thân đen kịt, lại nhàn hạt trong suốt, hữu hình vô chất, là một loại yêu thú vô cùng quý hiếm.

- Sở Vân, có gan thì xông lên chiến đấu với ta. Các ngươi nhìn cho kỹ, ta làm sao đơn độc giết chết Tiểu Bá Vương.

Lệ Chinh cưỡi Tu La Quân Hồn mã, cầm Thôn Giang Diệt Hải kích trong tay, hắng hái, hào hùng phi lên trời.

Sở Vân cười nhạt, không thèm liếc mắt nhìn Lệ Chinh. Hắn là tới cứu người, chứ không phải tìm người luận võ. Dựa vào cái gì mà phải hành động theo suy nghĩ củ Lệ Chinh?

- Ngu ngốc.

Hắn cười lạnh một tiếng, nâng Túy Tuyết đao lên, trực tiếp sát nhập chiến trường.

- Ngươi!

Huyết Phủ Thủ không ngờ Sở Vân lại đáp lại như vậy, chuyện này quả thật không dựa theo quy củ ra bài. Du hiệp rất nặng danh dự, bị người khác khiêu khích trực diện như vậy, nhất định phải có biểu thị. Thật không ngờ Sở Vân lại có thể không thèm để ý, trực tiếp lao vào chiến trường.

Trái lại phía bên Thiết Huyết Minh, vị cao thủ trấn giữ chiến trường Lệ Chinh, trái lại chủ động rời khỏi chiến trường.

Chiến trường vừa mới bình tĩnh trở lại, Sở Vân như hổ lao vào đàn dê, chiến trường bị hắn quấy nhiễu, lập tức trở nên hỗn loạn.

- Sở Vân! Ngươi còn là nam nhân không? Tại sao lại lảng tránh khiêu chiến.

- Tiểu Bá Vương, ngươi cũng không ra gì.

- Sở Vân, ngươi có hiểu quy củ của du hiệp giới hay không……Aaaaaaa!!!!

Thiết Huyết Minh tức giận quát mắng, nhưng Sở Vân vẫn hung hãn khái sát, làm dấy lên những tiếng kêu thảm thiết. Cổ tay xoay chuyển trong nháy mắt, ánh đao sáng bóng tung hoành, trút xuống một vùng lưu quang lấp lánh.

Hắn tả xung hữu đột, lập tức tạo ra một đường máu trên chiến trường. Đao mang nhanh như thiểm điện, từng cái đầu bay lên không trung, máu bắn tung tóe. Các loại yêu thú liên tục kêu khóc thảm thiết, bị lưỡ đao sắc bén của Túy Tuyết đao đoạt đi sinh mệnh.

384. Chương 40 : Năm Con Linh Yêu, Chiến Lực Bạo Phát

Chương 40 : Năm con Linh Yêu, chiến lực bạo phát

- Sở Vân, ngươi căn bản không xứng với tên hiệu Tiểu Bá Vương. Ngay cả dũng khí đơn thương độc đấu với ta cũng không có.

Lệ Chinh giận tím mặt, sắc mặt dữ tợn, tràn ngập một loại xấu hổ bị trêu chọc.

Sở Vân mắt điếc tai ngơ, tiếp tục chốn đỡ với Huyết Phủ Thủ. Túy Tuyết đao tung hoành ngang dọc, thế tiến công cuồng điên mạnh mẽ, Huyết Phủ Thủ kinh nghiệm phong phú, lão lạt hung ngoan.

Phong cách chiến đấu của hai bên, đều là loại hình dương cương bá đạo. Bởi vậy vừa giao thủ, tràng diện đã trở nên vô cùng nóng bỏng.

- Tiểu Bá Vương …

Trong chớp mắt, đao búa tương giao không dưới trăm lần, Huyết Phủ Thủ chấn động. Với lão nhân như hắn, đối mặt với công kích của Sở Vân, cũng có một loại cảm giác áp lực khó chịu.

Hắn cực lực chống đỡ, không ngừng từng bước lui về phía sau.

Đao pháp cảnh giới đại thành.

- Ngay cả Huyết Phủ Thủ thủ lĩnh cũng bị Sở Vân đè ép.

Thành viên Thiết Huyết Minh nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đều toát mồ hôi lạnh.

- Phó thủ lĩnh Lệ Chinh, xin người nhanh chóng ra tay.

Có người gấp đến độ kêu to.

- Không nên lo lắng, Huyết Phủ Thủ thủ lĩnh tổng cộng có bốn con Linh Yêu. Hiện giờ hắn vẫn chưa vận dụng thực lực chân chính.

Cũng có người không nóng nảy, ánh mắt lợi hại, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, liếc mắt đã thấy tình thế trong trận.

Chiến đấu của Sở Vân và Huyết Phủ Thủ mặc dù nóng nảy mãnh liệt, thế nhưng lại chỉ mang tính chất thăm dò. Song phương cũng không vận dụng toàn lực.

- Tam thúc, thúc tránh ra, để ta đối phó hắn.

Lệ Chinh cưỡi Tu La Quân Hồn mã, lấy chiến kích chỉ vào Sở Vân, lớn tiếng rít gào lao đến.

- Được. Ngươi tới tiếp nhận, ta đi dối phó với đám Yên Chi Môn gian ngoan kia.

Hai mắt Huyết Phủ Thủ lóe ra kỳ quang, liên tiếp chém ba búa, lập tức lui về phía sau.

Hắn nhìn ra, Sở Vân đang gây rối loạn trận hình bao vây của bọn hắn, hiện giờ chiến trường đã đầy hỗn loạn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, Yên Chi Môn sẽ thoát khỏi nguy khốn.

- Người còn muốn đi?

Quang mang sắc bén như đao, chợt lóe lên trong mắt Sở Vân. Giờ khắc này, hắn đã nhạy cảm nhận ra thời cơ chiến đấu.

Vốn Huyết Phủ Thủ đối kháng với Sở Vân, không rơi vào thế hạ phong, khí thế mãnh liệt. Thế nhưng hắn vừa thối lui, nhất thời khí thế đột nhiên giảm xuống, cũng không kiềm chế được Sở Vân, để hắn có thêm không gian phát huy.

Khí thế Sở Vân tăng vọt, triệu hoán Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi. Một tay hắn cầm Túy Tuyết chiến đao, một tay cầm Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, khí thế như rồng, phát huy ra thế tiến công ngập trời.

- Không tốt rồi!

Trong lòng Huyết Phủ Thủ thoáng lo lắng, nhưng vẫn chưa đến nỗi hoảng loạn qua mức. Hắn có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, đối với tình cảnh như vậy, trong lòng cũng có dự liệu khí thế của đối thủ sẽ tăng vọt.

- Không có vấn đề gì, đây không phải đơn độc chiến đấu.

Huyết Phủ Thủ nhìn Sở Vân xung phong liều chết lao tới, cười nhạt không thôi. Hy vọng của hắn chính là Lệ Chinh.

Lệ Chinh giáp bọc khí thế cuồng bạo, giống như tê thiên liệt địa, lưu tinh từ trên cao rơi xuống. Thôn Giang Diệt Hải kích hoa phá trường không, lao về hướng Sở Vân.

- Sở Vân, ngươi chết đi.

Hắn hét lên điên cuồng, cực độ thị huyết, phảng phất đã thấy được tràng cảnh tuyệt đẹp Sở Vân bị một kích của mình đâm thủng.

Sở Vân phải ngừng cước bộ, ngưng thần đối phó với đả kích đến từ không trung.

- Sở Vân, ngươi chết chắc rồi.

Huyết Phủ Thủ nhất thời cảm thấy áp lực không còn, trong nháy mắt tinh quang trong mắt hắn tăng vọt, không lùi xuống nữa, ngược lại lao về phía trước. Thoáng cái hình thành cục diện giáp công với Lệ Chinh.

Chiêu lấy lùi để tiến này lập tức biểu hiện phong cách chiến đấu tàn nhẫn sắc bén và dày công tu dưỡng phong phú đến cực điểm của Huyết Phủ Thủ.

- Đê tiện.

Chúng nữ Yên Chi Môn nhìn thấy tức giận kêu lên.

Ngay cả Hoa Mai, trong lòng cũng thầm lo lắng. Nàng không kịp xuất thủ, chỉ có thể quát một tiếng "cẩn thận", sau đó mắt mở trừng trừng nhìn Sở Vân rơi vào tình thế nguy hiểm sinh mạng.

Lệ Chinh lao từ trên xuống, Huyết Phủ Thủ chuyển lui thành tiến, hai đại cao thủ đồng thời tấn công, quyết đưa Sở Vân vào chỗ chết.

- Tam thúc, ngươi tránh ra.

Lệ Chinh kêu to. Hắn muốn độc đấu với Sở Vân thu hoạch vinh quang. Hành động của Huyết Phủ Thủ nằm ngoài dự liệu của hắn, khiến hắn rất bất mãn cực độ.

Huyết Phủ Thủ hừ lạnh một tiếng, tinh mang trong mắt lóe ra, cũng không nói gì. Hắn là kẻ lão luyện, hành sự hung ác, sớm đã trải qua thời thanh niên sôi nổi, nhiệt huyết. Hắn muốn đưa Sở Vân vào chỗ chết trước, quyết định đại cục.

- Sắp thắng rồi.

- Sở Vân, ngươi còn non nớt lắm. Lần này, đại cục đã định rồi.

- Ha ha ha, đây là thế giới du hiệp. Đây là tàn khốc của giang hồ. Rồng lớn không vượt sông, cái tên Tiểu Bá Vương trở thành quá khứ rồi.

Giờ khắc này, mọi con mắt của Thiết Huyết Minh đều nhất tề phóng đại. Bọn chúng nhìn thấy Sở Vân sắp chết trên tay phó thủ lĩnh, rất nhiều kẻ đều hưng phấn đến mức toàn thân phát rung.

- Sở Vân công tử …

Hoa Mai thất sắc.

Chúng nữ Yên Chi Môn kinh hãi kêu lên.

- Muốn ép ta vào chỗ chết? Các ngươi nghĩ quá ngây thơ rồi. Chiến lực Linh Yêu toàn bộ thả ra.

Đối mặt với hai đại cường địch, Sở Vân lại gặp nguy không loạn, hào khí trong ***g ngực cuộn trào mãnh liệt.

Hắn liên tục vỗ tiên nang bên hông, Thiên Hồ, Hồng Yêu không màu, Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ mạnh mẽ bay ra, phối hợp với Túy Tuyết đao, Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, chiến lực năm đại Linh Yêu nhất tề bộc phát.

Các loại đạo pháp ùn ùn phun ra, hội tụ thành Đạo Pháp Hồng Lưu rực rỡ ánh sáng, mang theo khí thế nghiền nát, cuốn sạch thiên địa.

Ầm!

Trong tiếng nổ lực lớn, Lệ Chinh, Huyết Phủ Thủ đều không chống đỡ được, miệng phun máu tươi, thân thể giống như con diều đứt dây bay về phía sau.

- Năm đại Linh Yêu.

- Tại sao có thể như vậy được? Tiểu Bá Vương hắn chỉ mới mười lăm tuổi, tại sao lại có chiến lực năm đại Linh Yêu.

- Tinh tình báo nói hắn chỉ có hai đại Linh Yêu, tại sao hắn lại trưởng thành nhanh như vậy?

Đám người Thiết Huyết Minh đều giống như phát minh, khó tin nhìn Sở Vân đại phát thần uy.

- Không thể. Hắn rõ ràng chỉ có hai đại Linh Yêu, tại sao mới mấy ngày không gặp lại đã nắm giữ năm đại Linh Yêu?

Hoa Mai cũng cực kỳ chấn động, đôi mắt đẹp trợn tròn, toát ra ánh sáng kỳ dị:

- Hắn có được kỳ ngộ gì? Lẽ nào truyền thừa của Vạn Thú Vương thực sự còn có một phần khác?

Hoa Mai suy nghĩ kỹ càng, lập tức suy ra chân tướng. Thế nhưng nàng không hề có một chút tâm tình đố kỵ, mà chỉ có sự kính nể đối với Sở Vân.

385. Chương 41 : Đạo Pháp Hồng Lưu (thượng)

Chương 41 : Đạo Pháp Hồng Lưu (thượng)

Sở Vân đã nỗ lực nhiều hơn nàng, thậm chí mạo hiểm bị nhốt trong sương mù dày đặc, gánh chịu áp lực cực lớn, hắn tự tin phán đoán của mình, mới có thu hoạch như vậy.

- Tiểu Bá Vương, Tiểu Bá Vương, hắn quả thực có tiềm lực hùng bá thiên hạ.

Hoa Mai lẩm nhẩm tên hiệu Tiểu Bá Vương mấy lần, rút cuộc đã hiểu rõ vì sao thế nhân lại đánh giá Sở Vân như vậy.

- Năm đại Linh Yêu! Hắn chỉ mới mười lăm tuổi, còn nhỏ hơn ta bốn tuổi, vậy mà đã sở hữu chiến lực năm đại Linh Yêu. Ta đường đường là Chiến Kỳ Sứ trẻ tuổi nhất trong lịch sử của Thiết Huyết Minh, cũng chỉ có ba đại Linh Yêu mà thôi. Điều này không thể xảy ra.

Lệ Chinh vừa đố kỵ lại vừa sợ hãi kêu lên, hắn khó có thể tiếp thu đả kích như vậy, biểu hiện vô cùng thất thố.

- Tình báo sai lầm, nhất định đã có sai lầm rất lớn.

Bên kia Huyết Phủ Thủ cũng đang kêu to trong lòng:

- Đây là tư chất gì chứ. Mười lăm tuổi đã trưởng thành đến mức này, tương lai còn thế nào nữa? Không thể, tuyệt đối không thể để hắn tiếp tục phát triển như vậy.

Huyết Phủ Thủ là một vị cao thủ du hiệp hung ác độc địa, đồng thời cũng là trụ cột của Huyết Thiết Minh. Hắn biết rất rõ sự đáng sợ của Sở Vân. Loại đáng sợ này, không chỉ thể hiện ở chiến lực bên ngoài, mà còn là tiềm chất tương lai.

- Giết.

Hắn hét lớn một tiếng, mạnh mẽ ổn định thân hình, triệu ra toàn bộ năm con Linh Yêu. Tất cả đều tự thôi phát đạo pháp, lao về hướng Sở Vân.

Sát cơ của hắn cuộn trào mãnh liệt, giống như muốn ngưng tụ thành thực chất. Trong lòng càng hạ quyết tâm, cho dù có phải cùng chết, cũng phải diệt trừ Sở Vân vì tương lai của Thiết Huyết Minh.

- Cơ hội tốt.

Tinh mang trong mắt Hoa Mai bắn ra, bỗng nhiên rút ra một cây Tử Vi Trâm trên đầu, khẽ quát một tiếng:

- Lục Thần phong cấm thuật.

Đây là thủ đoạn cuối cùng của nàng.

Một khi thi triển, ngọc trâm hầu như trong nháy mắt, toàn lực công kích, đâm trúng Huyết Thủ Phủ không kịp phòng thủ.

- Không tốt rồi.

Huyết Phủ Thủ mạnh mẽ di động tránh né, nhưng vẫn bị cây trâm đâm trúng cánh tay phải. Linh quang trong cơ thể hắn, lập tức bị phong ấn, mất đi liên hệ với năm đại Linh Yêu. Thoáng cái, công kích của hắn trở nên tán loạn.

Xoát!

Ngay sau đó, một đạo đao quang xẹt ra một đường vòng cung huyền diệu giữa không trung, chém Huyết Phủ Thủ thành hai nửa.

Trong khoảnh khắc đó, thời gian trên chiến trường hỗn loạn giống như ngừng lại.

Bất kể là Thiết Huyết Minh, hay Yên Chi Môn, đều nghẹn họng nhìn Sở Vân trân trối.

Ngay cả con mắt trên hai nửa thì thể của Huyết Phủ Thủ cũng mở lớn cực đại, tràn ngập thần sắc vô cùng kinh ngạc khó có thể tin.

Thiết Huyết Minh là thế lực du hiệp nhất lưu không hề thua kém Thư gia, phân đà phân bố khắp Tinh Châu. Chiến Kỳ Sứ ở Thiết Huyết Minh cũng có địa vị trọng yếu như Đại Tướng đối với Thư gia.

Bởi vậy có thể phán đoán được chiến lực cường đại của Huyết Phủ Thủ chiếm địa vị như thế nào trong cảm nhận của mọi người. Thế nhưng có chiến lực là một chuyện, có thể phát huy ra hay không lại là một chuyện khác.

Chiến trường lúc này thật sự nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Hắn và Lệ Chinh có thể phối hợp rất đẹp mắt. Sở Vân và Hoa Mai, đồng dạng cũng có thể dùng gậy ông đập lưng ông. Hoa Mai phong ấn, Sở Vân chém đầu, thoáng cái đã chém chết vị Chiến Kỳ Sứ Thiết Huyết Minh tại chỗ.

Phịch!

Một tiếng động nhỏ vang lên, hai khối thân thể của Huyết Phủ Thủ lần lượt đập xuống mặt đất. Tiên huyết văng khắp nơi, toàn bộ lục phủ ngũ tạng rơi ra. Tròng mắt trợn trừng, xương cốt trắng bệch, tất cả đan xen vào nhau tạo thành một hình ảnh máu tanh tàn nhẫn, làm những người nhìn thấy đều cảm thấy run rẩy, trong lòng buồn nôn.

- Thủ lĩnh.

Đám người Thiết Huyết Minh sau giây phút ngây dại, bắt đầu phát sinh ra tiếng gầm gừ kinh sợ.

- Thật không cam lòng, chiến lực của thủ lĩnh còn chưa phát huy ra phân nửa, đã chết rồi.

Có kẽ lấy tay đấm ngực dậm chân.

- Tên tiểu nhân đê tiện dám tập kích đánh lén.

Có kẻ cắn răng, thần tình dữ tợn, giống như dã thú ăn thịt người.

- Hừ! Tập kích đánh lén? Những lời đó mà các ngươi cũng có thể thốt ra khỏi miệng? Các ngươi chỉ cho phép mình ám toán người khác, không cho phép người khác ám toán các ngươi sao?

Hoa Mai khinh thường cười nhạt. Nàng thu tay lại, Tử Vi Trâm trong nháy mắt lại nằm trong lòng bàn tay của nàng.

Cây trâm này có tạo hình vô cùng tinh xảo hoa mỹ, vẻ ngoài như tử ngọc, xung quanh cây trâm bao phủ một tầng sáng bóng ôn hoà. Nó có đạo pháp không gian hiếm thấy, có thể di chuyển, lại có Lục Thần phong cấm đạo pháp cường đại, có thể phong ấn linh quang của địch nhân, cắt đứt liên hệ giữa địch nhân và yêu vật của hắn.

Sở Vân bạo phát, chỉ là sáng tạo ra một cơ hội, lập đại công chân chính vẫn là cây Tử Vi Trâm này. Chính nó, mới có thể khiến Huyết Phủ Thủ không thể phát huy ra thực lực chân chính, đã bị chém giết.

- Tam thúc.

Đuôi mắt Lệ Chinh như nứt ra, hắn ngàn vạn lần không ngờ tới, tràng diện sẽ chuyển biến đột ngột như vậy.

- Tiện nhân! Ngươi chết cho ta.

Dưới cơn thịnh nộ, hắn thay đổi phương hướng công kích, chiến kích cắt bầu trời, hung ác độc địa đâm về phía Hoa Mai.

Keng!

Tiếng binh khí tương giao vang lên, hỏa tinh văng khắp nơi. Túy Tuyết đao thành công đỡ được Thôn Giang Diệt Hải kích.

- Lệ Chinh, đối thủ của ngươi là ta.

Sở Vân hét lớn, thôi động Túy Tuyết đao, đao pháp như tuyết băng, tịch quyển thiên hạ.

- Tiểu tử, ta sợ ngươi sao?

Lệ Chinh tức sùi bọt mép, hai mắt huyết hồng, đánh ra chân hỏa.

Chiến kích của hắn lúc tan lúc hợp, hung mãnh vô cùng, khi thì tinh xảo thông minh, khi lại âm hung ác độc, hơn nữa lại phối hợp với yêu thú Tu La Quân Hồn mã quý hiếm, hai bên kết hợp, liên tục thi triển đạo pháp, khiến người khác không kịp tiếp nhận, mệt mỏi ứng phó.

Lệ Chinh xác thực không hổ là nhân tài mới xuất hiện, là Chiến Kỳ Sứ trẻ tuổi nhất của Thiết Huyết Minh.

Ầm ầm ầm!

Sở Vân điều khiển Hồng Yêu không màu, cầm Túy Tuyết đao trong tay, đánh với Lệ Chinh từ trên mặt đất tới bầu trời. Song phương một trận sống mái với nhau, trên bầu trời bộc phát ra những tiếng sấm nổ liên tục không ngừng. Trong khói sóng đạo pháp sáng lạng, hai thân ảnh đột nhiên tách ra, lui về phía sau.

- Ngươi có đao pháp cảnh giới đại thành, ta cũng có kích pháp cảnh giới đại thành. Tiểu Bá Vương, ngươi chỉ là vận khí tốt, có kỳ ngộ. So về tư chất, ta tuyệt đối không thua ngươi.

Lệ Chinh rêu rao chiến tích trong tay, cưỡi Tu La Quân Hồn mã, sau một trận liều mạng đổ máu, hắn vẫn thao thao bất tuyệt như cũ.

Cao thủ bộc lộ tài năng trong chúng sinh, há lại không có một chiêu tuyệt kỹ?

386. Chương 42 : Đạo Pháp Hồng Lưu (hạ)

Chương 42 : Đạo Pháp Hồng Lưu (hạ)

Sở Vân không nói, nụ cười trên khóe miệng vẫn lạnh lùng.

- Hừ! Lệ Chinh ngươi trợn mắt gì chứ? Ngươi thử trợn mắt nhìn xung quanh xem, lúc này còn dám nói khoác không biết ngượng trước mặt Sở Vân công tử.

Lúc này trên mặt đất một Yên Chi Môn triển khai châm chọc khiêu khích Lệ Chinh.

- Tại sao có thể như vậy?

Lệ Chinh vừa nhìn chiến trường trên mặt đất, lập tức giống như gặp quỷ, kinh hãi đến mức thiếu chút nữa rơi tròng mắt.

Chỉ thấy chiến trường vừa rồi còn đầy hỗn loạn, hiện giờ đã ổn định đại cục. Yên Chi Môn thu hoạch thắng lợi, Thiết Huyết Minh bị bắt làm tù binh, quỷ trên mặt đất. Những kẻ chết thảm phơi thây trên chiến trường. máu chảy đầy đất.

Công thần lớn nhất tạo thành kết quả này chính là ba vị Linh Yêu.

Bọn chúng đều hóa thành hình người. Một thiếu nữ vĩ hồ mặc váy trắng tinh, chính là Thiên Hồ. Một vị dáng người cao gầy, mặc áo dài màu xanh, trên áo có thêu từng vòng kim hoàn, chính là Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ. Một vị hoàng giả, ăn mặc kiểu hoàng đế. Thế nhưng trên long bào không phải thêu cự long, mà là các loại mắt rồng, liên tục nhấp nháy, tỏa ra tia sáng kỳ dị. Chính là Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi.

Trạng thái hình người, mặc dù không thể phát huy ra chiến lực thật lớn. Thế nhưng cấp số Linh Yêu, muốn đối kháng những thành viên Thiết Huyết Minh bình thường này, hoàn toàn không thành vấn đề.

Sở Vân chưa hề quên mục đích tới đây của mình.

Cứu người!

Đây mới là ý nghĩa của chiến đấu lần này.

Hắn đã làm được.

- Ngươi, ngươi lại có thể vừa chiến đấu kịch liệt với ta, vừa đồng thời phân tâm điều phối mấy con Linh Yêu, chém giết dũng sĩ Thiết Huyết Minh ta?

Khẩu khí Lệ Chinh đầy lạnh lẽo, chỉ hạn không thể rút gân bạc cốt Sở Vân. Trong ánh mắt sinh ra vẻ kiêng kỵ nồng đậm.

Linh quang của Sở Vân quả thực làm hắn khiếp sợ.

Sở Vân có thể làm như vậy, cùng lúc phân tâm, chú ý đến hai chiến trường, điều này nói rõ linh quang trong cơ thể Sở Vân dồi dào như thế nào. Cho dù phải khống chế năm con Linh Yêu, vẫn còn dư thừa tương đối lớn.

- Điều này sao có thể? Năm con Linh Yêu, cần lượng linh quang lớn như thế nào, tại sao hắn còn có thể dư thừa.

- Hắn là con người sao? Hắn là quái vật thì đúng hơn.

- Kỳ ngộ, nhất định có kỳ ngộ, rốt cuộc là kỳ ngộ như thế nào, mới có thể đề thăng tư chất của hắn tới trình độ như vậy?

- Sở Vân công tử thật quá cường đại …

Đám người đứng nhìn, bất luận là Thiết Huyết Minh bị bắt làm tù binh quỳ xuống đất, hay là Yên Chi Môn kiêu ngạo đứng trên chiến trường, trong lòng đều vô cùng rung động.

- Được, rất tốt. Sở Vân, ngươi càng mạnh, ý chí chiến đấu của ta càng lớn. Giết ngươi sẽ là một cơ hội bước ngoặc để ta tạo dựng bá nghiệp.

Lệ Chinh bị Sở Vân kích thích liên thanh rít gào, khí thế vốn hung ác khác máu lại tăng thêm khí tức điên dại, khiến cho người khác càng cảm thấy một loại xúc động tâm linh kinh khủng.

- Nhất kích động sơn hà. Quân Hồn khiếu cửu châu.

Lệ Chinh điên cuồng hét lên, thi triển ra một môn đạo pháp hợp kích tương hỗ liên động.

Loại đạo pháp hợp kích này, ít nhất có hai môn, nhiều nhất hơn mười môn, liên hợp thi triển ra. Uy lực xác nhập sẽ càng đề thăng trên diện rộng, có thể vượt xa rất nhiều sp với cảnh giới đơn độc thi triển.

Chỉ một thoáng, cuồng phong rống giận, Thôn Giang Diệt Hải kích phá không kéo tới. Đồng thời Tu La Quân Hồn mã há miệng hí vang, rung động thiên địa. Hung uy của Lệ Chinh tăng vọt, như thị Huyết Ma thần từ sa trường vạn người liều chết lao tới, kéo theo phong vân, đảo loạn thiên địa, lao về hướng Sở Vân.

- Xuất hiện rồi! Đao pháp hợp kích độc môn của phó thỉ lĩnh Lệ Chinh.

- Hai môn đạo pháp, đơn độc sử dụng, đều là uy lực của đạo pháp thượng đẳng. Một khi liên hợp, sẽ vượt qua thượng phẩm, đạt được trình độ tuyệt phẩm.

- Phó thủ lĩnh Lệ Chinh dựa vào con át chủ bài này, không biết đã chém giết bao nhiêu du hiệp mạnh hơn hắn.

- Ta chưa từng thấy, người có thể chính diện chống đối với loại công kích này. Sở Vân vừa lui, thế tiến công của phó thủ lĩnh như Cửu Thiên Phi Long, lao lên không trung, càng ngày càng cuồng bạo hung mãnh.

Đám người Thiết Huyết Minh bị bắt làm tù binh, thấy Lệ Chinh cường thế như vậy, tình cảm quần chúng kích động, đều thấy được hy vọng cực lớn.

- Sở Vân!

Nhìn thấy nguy cơ trước mắt, chân Hoa Mai dẫm lên giày Đạp Tuyết Vô Ngân, cũng nhất phi trùng thiên, muốn qua đây giúp đỡ Sở Vân một tay.

- Đừng sợ!

Sở Vân khoát tay chặn lại, biểu thị mình không cần viện trợ. Hắn đứng thẳng, thân thể chắc khỏe như một thanh tiêu thương tuyệt thế. Cuồng phong mãnh liệt hung ác đập thẳng vào mặt, thổi vạt áo hắn bay phấp phới.

Đối mặt với uy hung kinh khủng của đạo pháp hợp kích, hắn lại vui mừng không sợ hãi, đôi mắt sắc bén đến mức có thể xuyên thủng thiên địa.

- Lệ Chinh, ngươi thua rồi!

Sở Vân mạnh mẽ quát lên, cầm Túy Tuyết Đao chỉ về phía trước. Chỉ một thoáng, kỳ quang bắn ra, Thiên Hồ, Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi thủ hộ quanh người Sở Vân.

Ầm!

Khí thế của năm đại Linh Yêu, liên kết thành nhất thể, khí thế của Sở Vân đột nhiên tăng vọt, như một pho tượng khổng lồ chìm vào giấc ngủ say, bỗng nhiên tỉnh lại.

Đội trời, đạp đất quan sát thế gian!

Sát!

Diệt Thế Hồng Liên, Phi Huyền Ngự Thiên Đao, Tăng Quang Thiêm Thải, Thanh Diệp Kiếp Phong, Thương Mang Nhất Sắc, Băng Phách Thần Quang, Hậu Thổ Huyền Quang, Ly Hợp Thần Quang… Các loại đạo pháp lần lượt bộc phát ra, hình thành Đạo Pháp Hồng Lưu kinh thiên động địa, ánh sáng lóa mắt.

- Tại sao lại có nhiều đạo pháp tuyệt phẩm, thượng phẩm như vậy!

Lệ Chinh kinh hãi, Đạo Pháp Hồng Lưu hoàn toàn chiếm cứ tầm nhìn của hắn, thật giống như một con sông lớn đầy màu sắc.

Khí thế của hắn vốn đầy mạnh mẽ, sát ý đằng đằng, thế nhưng nhìn thấy công kích như vậy, lập tức suy tàn.

Dưới công kích như vậy, hắn cảm giác được bản thân thoáng cái bị đánh trở lại nguyên hình giống như một con cá nhỏ bé, bị Đạo Pháp Hồng Lưu nhấn chìm, quét sạch toàn bộ ý chí chiến đấu.

Không sai, chính là một con cá nhỏ bé.

Hắn vốn tưởng rằng bản thân có thủ đoạn kiêu ngạo như vậy, chuẩn bị con át chủ bài chưa lật, nhưng hiện tại xem ra, chiêu thức của hắn lại trở nên buồn cười và bé nhỏ.

So về đấu đạo pháp, Sở Vân có nền tảng cường đại, dám sánh ngang với người trong thiên hạ.

Hắn trước sau có được đạo pháp để lại của Hải Long Vương, Hỏa Đức Vương, Vạn Thú Vương, bản thân lại cướp đoạt được của không ít thế lực. Đạo pháp tuyệt phẩm là thứ vô cùng trân quý, một mình hắn lại sở hữu đến mấy đạo. Đạo pháp thượng đẳng, đạo pháp trung đẳng càng không thiếu, nhất là lại có Tăng

Quang Thiêm Thải đạo pháp, có thể khiến mỗi môn đạo pháp thượng đẳng, đều có thể phát huy ra uy lực nửa tuyệt phẩm.

387. Chương 43 : Hợp Tác Chặt Chẽ (thượng)

Chương 43 : Hợp tác chặt chẽ (thượng)

Nghiền áp, thổi quét, thôn tính.

Sở Vân bộc phát ra lực công kích cực hạn trước mắt. Đạo Pháp Hồng Lưu khổng lồ như quét sạch thiên địa, san bằng tất cả.

Công kích qua đi, quang mang tiêu tán, Chiến Kỳ Sứ trẻ tuổi nhất trong lịch sử Thiết Huyết Minh, có tiền đồ vô lượng, tuấn kiệt xuất chúng — Lệ Chinh, đã bị công kích thành tro, hóa thành hạt bụi nhỏ bé nhất.

Trên bầu trời rớt xuống mấy viên yêu tinh, một ngự yêu sư ngoại trừ yêu thú chủ chiến, lúc nào cũng phải có một số yêu thú phụ trợ khác.

Thiên Hồ quét đuôi đến, nhất thời tạo ra một luồng gió, giống như một bàn tay vô hình, tóm lấy những viên yêu tinh, giao cho Sở Vân.

- Hay lắm! Có những viên yêu tinh này, có thể khiến mỗi tu vi Linh Yêu của ta, đều có thể đề thăng gần nghìn năm. Cứ như vậy Kiếp Yêu tinh của ta, có thể đủ cho những yêu vật khác như Nguyệt Thỏ đề thăng tu vi.

Mười năm Tiểu Yêu, trăm năm Đại Yêu, nghìn năm Linh Yêu, vạn năm Kiếp Yêu.

Một con Linh Yêu, chí ít cũng có tu vi một nghìn năm. Mà Lệ Chinh sở hữu ba con Linh Yêu, hai con chủ chiến, một con phụ trợ, đều có tu vi trên năm nghìn năm.

Bởi vậy Sở Vân thu hoạch những yêu tinh này trong tay, đủ khiến tu vi Linh Yêu trong tay hắn, lại một lần nữa đề thăng thêm một đẳng cấp.

Mặc dù nói, cùng với sự đề thăng tu vi của yêu vật, linh quang của bọn chúng cũng sẽ tăng trưởng, gây cho ngự yêu sư gánh nặng linh quang rất lớn.

Thế nhưng linh quang của Sở Vân, cũng rất đầy đủ. Sau khi nuốt ba viên Tạo Hóa Đan, hắn có thể tăng thêm bốn con Linh Yêu mới, và một con Đại Yêu mới. Đây là thứ được thành lập dựa trên cơ sở toàn bộ yêu vật lưu lại trong tay hắn.

Hiện nay chỉ là Đại Yêu trong tay hắn, tấn chức thành Linh Yêu. Bởi vậy linh quang trong cơ thể hắn, rất dồi dào đầy đủ, có thể chống đỡ yêu vật tăng trưởng tu vi.

- Vô lực chống lại, ngay cả phó thủ lĩnh Lệ Chinh cũng vô lực chống lại Đạo Pháp Hồng Lưu.

- Tại sao có thể như vậy? Tên Sở Vân này, quả thực không phải con người.

Đám tù binh Thiết Huyết Minh đều ngây người kinh hãi, sắc mặt trắng bệch. Nhìn Sở Vân từ trên cao hạ xuống mặt đất, bọn chúng bất giác đều run rẩy.

Hy vọng của bọn chúng đã tan biến, Sở Vân với chiến lực hùng hồn đã giết chết Lệ Chinh trước mặt bọn chúng, khiến bọn chúng không còn ý chí chiến đấu.

- Xem ra ngươi đã đúng, kiên trì ở lại, chiếm được truyền thừa chân chính của Vạn Thú Vương.

Hoa Mai nhìn Sở Vân ca thán:

- Biết sớm như vậy, ta cũng nên lưu lại, chí ít cũng không để Yên Chi Môn rơi vào khốn cảnh như vậy.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Thiết Huyết Minh lại công kích ngươi? Hơn nữa đám người Dịch Yên, Phi Yến đi đâu rồi?

Sở Vân không nhịn được đặt câu hỏi, đám nữ tử trước mắt, chỉ có hơn hai mươi người. Cũng không phải là toàn bộ thành viên trong chuyến đi lần này của Yên Chi Môn.

- Tin tức Yên Chi Môn chúng ta gặp được đại vận, thu được tài phú truyền thừa của Vạn Thú Vương, không biết tại sao lại lộ ra ngoài. Chúng ta vừa mới đi ra đã rơi vào trong vòng vây khảo vấn, không thể không chạy trốn. Chúng ta chia binh làm hai đường, một đường do ta thu hút lực chú ý, một đường do Dịch Yên, Phi Yến bảo quản thu hoạch lần này, bí mật trốn đi, bảo tồn thành quả.

Hoa Mai vô cùng tín nhiệm Sở Vân, không hề giấu diếm, nói ra kế hoạch quan hệ đến tồn vong của Yên Chi Môn.

- Để lộ tin tức?

Sở Vân nghe vậy, nhướng mày.

Thiên hạ không có bức tường nào kín gió, trên góc độ của ngữ yêu sư, sở hữu một loại yêu vật trinh sát, thu hoạch tin tức bí mật, cũng không phải chuyện gì quá khó khăn.

Yêu vật nghe ngóng tin tức nổi tiếng nhất, chính là Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng. Nó sở hữu đạo pháp thiên phú, cành lá tươi tốt, có thể thám thính tin tức trong mưu gió.

Thế nhân nói chuyện với nhau, thanh âm đương nhiên sẽ khuếch tán ra ngoài, hòa vào không trung, hòa xuống dưới đất, tan vào trong nước. Những thanh âm càng ngày càng nhỏ, khi con người vượt qua khoảng cách sẽ không nghe thấy.

Thế như Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng lại không như vậy, trời sinh nó đã khác loại, có thể nghe được tin tức trong mưu gió đại địa.

- Thủ đoạn có thể thám thính tin tức nhiều lắm, ngoại trừ Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng, toán sư có thể dựa vào bốc quẻ, có thể ăn cắp được tin tức tương lai, đây chính là tiên đoán biết trước. Nhưng trong lòng ta có một loại trực giác, chuyện này rất có thể liên quan đến Bắc Quang Quang. Hắn sỡ hữu một môn đạo pháp Triêu Tư Mộ Tưởng, có thể ở ngoài nghìn dặm, quan sát được nhất cử nhất động của mục tiêu. Phi Yến đã từng là mục tiêu của hắn…

Những lời Sở Vân vừa nói, nhất thời khiến Hoa Mai biến sắc.

Nói như vậy, tình cảnh của đoàn người Dịch Yên chẳng phải còn nguy hiểm hơn Hoa Mai sao?

- Triêu Tư Mộ Tưởng, Bắc Quang Quang lại có một môn đạo pháp như vậy sao…

Cho dù là người trầm ổn như Hoa Mai, lúc này trong mắt cũng hiện lên, một tia kinh hoảng.

- Hoa môn chủ, ta kính phục thái độ làm người của nàng, càng yêu quý Dịch Yên, Phi Yến cô nương ngây thơ trong sáng, khả ái vô cùng. Để ta xuất chút lực, phối hợp với nàng đi cứu người.

Sở Vân bỗng nhiên mở miệng, chủ động xin đi giết giặc.

- Sở Vân công tử…

Trong lòng chúng nữ Yên Chi Môn nhất thời mừng rỡ, có Sở Vân bên cạnh, khiến các nàng đều thấy được ánh sáng của hy vọng.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người đều không kìm được nước mắt xúc động. Sở Vân và các nàng như bèo nước tương phùng, nhưng hắn lại nhiều lần giúp đỡ các nàng. Theo lý mà nói, quan hệ hợp tác giữa Sở Vân và Yên Chi Môn đã kết thúc, trong thế giới du hiệp hiện thực tàn khốc, mỗi người đi một ngã, thờ ơ lạnh nhạt cũng là chuyện vô cùng bình thường.

Thế nhưng Sở Vân lại không làm như vậy.

Hắn gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, nhìn thấy Yên Chi Môn rơi vào hiểm cảnh, không nói nhiều lời, liên tiếp giết chết hai vị thủ lĩnh Thiết Huyết Minh, dẫm đám người kiêu ngạo Thiết Huyết Minh xuống dưới đất.

Sau đó hắn chủ động mở miệng, muốn tiếp tục hỗ trợ. Tấm chân tình trượng nghĩa này, giống như là một tàng ánh sáng, bao phủ lên người vị thiếu niên cường giả đang vô cùng nổi tiếng này.

Tay hắn cầm Túy Tuyết Đao bá đạo lãnh khốc…

Thân dắt Hồng Yêu không màu, tự nhiên tiêu sái…

Đối mặt với thế lực nhất lưu Thiết Huyết Minh lại không hề sợ hãi, ngẩng cao đầu, tư thế hào hùng…

Nghe nói Yên Chi Môn gặp nguy hiểm, không nói nhiều, trượng nghĩa rút đao tương trợ…

Lúc này lại chủ động xin đi giết giặt, muốn ra tay giúp bọn họ giải quyết khó khăn.

- Anh hùng! Anh hùng!

- Đây mới là thiếu niên anh hùng chân chính.

388. Chương 44 : Hợp Tác Chặt Chẽ (hạ)

Chương 44 : Hợp tác chặt chẽ (hạ)

- Đám người Lệ Chinh, Tiêu Tinh gì đó, nhiều nhất cũng chỉ là thiếu niên hơn người mà thôi, so với Sở Vâncông tử còn thua xa.

Giờ khắc này, hình tượng của Sở Vân trong lòng chúng nữ nhất thời bay cao vô hạn, quang mang sáng lạn, đỉnh thiên lập địa, mang tới cho người ta cảm giác an toàn vô hạn.

- Sở Vân công tử…

Hoa Mai thì thào, muốn nói lại thôi, thần sắc rất là phúc tạp.

- Ha ha ha, Hoa môn chủ, ta không phải vô cớ xum xoe, cũng là có ý đồ. Phối hợp đạc sắc của quý môn, bầu không khí môn phái tốt đẹp, tổ chức kết cấu chặt chẽ, đều khiến ta mở rộng tầm mắt. Thực sự không giám giấu diếm, ta đại diện cho Thư gia, vô cùng hy vọng có thể tiến hành hợp tác lâu dài với quý môn. Ta hy vọng Yên Chi Môn có thể trở thành người phát ngôn của Thư gia ta trong giới du hiệp.

Sở Vân cao giọng cười, thần tình chân thành, mở miệng nói.

Người phát ngôn!

Trong Tinh Châu, phần lớn là biển, các quốc đảo là thế lực lớn nhất, cạnh tranh đấu sức lẫn nhau. Còn du hiệp giới, không phân quốc gia, các loại bang phái, liên minh, đường bảo, dây dưa vào nhau, long xà hỗn tạp.

Mỗi một quốc đảo đều là quái vật, cạnh tranh giữa bọn họ ngày càng kịch liệt, sớm đã thẩm thấu đến du hiệp giới. Hầu như mỗi quốc đảo, đều sẽ có môn phái du hiệp đại diện, tiến hành đấu lực vì lợi ích của quốc đảo.

Môn phái du hiệp nhất định phải có.

Ví dụ như bảo vật truyền thừa của Vạn Thú Vương, nằm trong cảnh nội Dao Sơn quốc. Những quốc đảo khác, cũng không thể trắng trợn phái binh qua đây, tiến hành thăm dò. Đây là phạm húy, dẫn phát chiến tranh giữa nước này và nước kia.

Bởi vậy cần phải bồi dưỡng môn phái du hiệp, mượn tay của môn phái du hiệp, vươn dài thế lực đến các quốc đảo khác.

Rất nhiều thế lực nhất lưu của giới du hiệp, đều là người phát ngôn của thế lực quốc đảo. Ví dụ như Thiết Huyết Minh, chính là người phát ngôn của Thiết Nham quốc trong giới du hiệp. Hồi Mộng Các, chính là môn phái đại diện cho Nguyên Mông quốc.

- Cái gì? Người phát ngôn của Thư gia?

Hoa Mai ngây người ngạc nhiên, cười khổ hỏi:

- Một môn phái tam lưu nhỏ bé như Yên Chi Môn, lại có thể được Sở Vân công tử ưu ái như vậy, thật sự có chút sợ hãi… Thế lực nhất lưu của du hiệp giới không ít, tại sao lại lựa chọn Yên Chi Môn không được ai biết đến như chúng ta?

Sở Vân cao giọng cười:

- Thư gia chúng ta cũng không phải thế lực quốc đảo. Môn phái nhất lưu đã ngang hàng với Thư gia chúng ta. Đương nhiên, chúng ta có thổ địa, có nhân lực, có các loại tài nguyên cuồn cuộn không ngừng được sản xuất. Đây là điều rất ít môn phái du hiệp sở hữu. Muốn mời chào bọn họ, cũng không phải không có khả năng. Thế nhưng theo ta thấy, Yên Chi Môn là lựa chọn còn tốt hơn môn phái nhất lưu. Ta tin rằng Hoa môn chủ biết rõ điều này hơn ta.

- Thiếu niên lang này, nhất định sẽ trở thành bá chủ một phương, xây dựng nên bá nghiệp to lớn.

Giờ khắc này, trong lòng Hoa Mai hoàn toàn chấn động.

Nàng đã gặp không ít thiếu niên tuấn kiệt, thế nhưng đại đa số đều còn trẻ, hết sức lông bông, thậm chí không coi ai ra gì, xem ra chiếu cố của ông trời đối với mình là lẽ đương nhiên.

Tù trước tới giờ không có người nào giống như Sở Vân, rõ ràng có chiến lực cường đại siêu việt hơn người, lại tao nhã, khiêm tốn, càng quan trọng hơn là, hắn nhìn xa trông rộng, mục tiêu cao lớn, khiến mọi người ngưỡng vọng.

Thư gia hiện nay, chỉ là một thế lực không khác gì môn phái du hiệp nhất lưu. Nhưng Sở Vân cũng đã bắt đầu thống nhất Chư Tinh Quần Đảo, sau khi thành lập quốc đảo, sẽ sớm cài đặt quân cờ vào du hiệp giới trước.

Tầm nhìn xa trông rộng của hắn thật sự đáng khâm phục.

- Được.

Trong đôi mắt đẹp của Hoa Mai lóe ra vẻ bất định, nhìn Sở Vân thật lâu, liên tiếp kêu lên.

Sở Vân mỉm cười nói tiếp.

- Ta chưa bao giờ nghi ngờ Yên Chi Môn sẽ có một ngày trở thành thế lực nhất lưu. Bảo vật của Vạn Thú Vương, chỉ khiến chuyện này nhanh hơn một chút mà thôi. Nhưng nếu sau này ngươi không thống nhất được Chư Tinh Quần Đảo, không có một thế lực quốc đảo nào làm hậu thuẫn cho Yên Chi Môn, làm liên lụy đến chúng ta. Đừng trách Hoa Mai ta đến lúc đó khinh thường ngươi.

Lúc này, Hoa Mai thể hiện vẻ hào hùng, kiêu ngạo không thua kém bất cứ nam nhân nào.

- Ha ha ha…

Sở Vân ngửa đầu cười, vươn tay ra:

- Cứ như vậy.

- Một lời đã định!

Hoa Mai đưa tay ra.

Ba.

Song chưởng hai người giao kích, dưới tình huống như vậy đã xác định minh ước thay đổi cục diện Tinh Châu sau này.

…

- Dịch Yên tỷ, làm sao bây giờ? Chúng ta bị bao vây rồi, không xông ra trận thế này được.

Trên một gò núi, một nhánh quân khác của Yên Chi Môn đang cố thủ trên ngọn núi cao hiểm trở.

Dưới chân hòn núi là vòng vây du hiệp đông đúc, chừng mấy nghìn người. Trong đó có hai thế lực nhất lưu là Hồi Mông Các, Thiên Sát Bang làm lão đại. Có những người khác hỗn tạp từ nhiều nơi, có một số thành viên môn phái nhị lưu, tam lưu, còn có rất nhiểu du hiệp đơn độc chiến đấu.

- Giao bảo vật của Vạn Thú Vương ra, chúng ta sẽ tha chết cho các ngươi.

- Một môn phái tam lưu nhỏ bé, cũng muốn một hơi nuốt chửng tài phú lớn như vậy, các ngươi không sợ chết nghẹn sao?

- Nói nhiều với bọn chúng làm gì? Trực tiếp tấn công, giết người đoạt bảo vật là được.

Tiếng mắng chửi kéo dài không ngừng, chỉ có điều không có ai động thủ. Yên Chi Môn cố thủ ở nơi hiểm trở, phối hợp hoàn mỹ, khiến đám người vây công chịu không ít tổn thất, hiện giờ không thể làm gì khác hơn là bao vây mà không dám tấn công.

- Tìm được rồi! Ài, quả thật bị vây khốn.

Tin tức vây sát Yên Chi Môn, cướp giật bảo vật truyền thừa của Vạn Thú Vương được truyền bá rộng rãi, vì vậy đám người Hoa Mai dễ dàng tìm được chỗ của bọn họ.

- Hiện nay không còn nguy hiểm, chỉ là nếu muốn giải cứu người cũng không dễ dàng.

Sở Vân ẩn núp bên cạnh, sắc mặt nghiêm nghị nói.

Trong đội ngũ vây công, có năm sáu vị đều là nhân vật đồng vai như Huyết Phủ Thủ và Lệ Chinh. Nếu đơn độc chiến đấu, Sở Vân hoàn toàn không sợ hãi, nhưng lại không chống đỡ được thế tiến công liên hợp của bọn họ.

- Ngọn núi này dễ phòng thủ khó tấn công, nếu cưỡng ép xuất thủ sẽ trả giá rất lớn.

Dưới chân núi, Tiêu Tinh nhìn lên than thở.

Đỉnh núi này cao chót vót, giống như bị đao búa gọt đẽo, dốc lên dốc xuống. Đồng thời lại có mấy trăm huyệt động, nối liền với nhau, là công sự che chắn tự nhiên cho trận địa.

Đám người bao vây bị bảo vật của Vạn Thú Vương thu hút, đã khởi xướng mấy lần công kích, nhưng đều thất bại trở về.

389. Chương 45 46: Giết

Chương 45 46: Giết

- Kỳ thực muốn tấn công cũng không phải chuyện khó khăn. Then chốt người bên phía chúng ta quá mức hỗn độn, có rất nhiều cản trở.

Đứng bên cạnh Tiêu Tinh chính là Đường Tĩnh Hàn.

Hắn là con riêng của Thiên Sát bang chủ, tư chất trác việt, tâm tính lại lạnh lùng vô tình, chính là tuấn kiệt trẻ tuổi đương thời của du hiệp giới. Lúc này hắn nói, ngữ khí lạnh lùng, cũng có một phần khí độ bày mưu nghĩ kế.

So với hắn, Tiêu Tinh tướng mạo bình thường, thấp hơn một cái đầu. Thế nhưng chỉ cần người hơi biết rõ lai lịch của Tiêu Tinh, tuyệt đối sẽ không thể xem thường người thanh niên thoạt nhìn rất bình thường này.

- Không sai, thế cục hiện nay rất phức tạp. Nhân vật tung tin đồn, vẫn không xuất hiện, là tai hoạ ngầm lớn lao. Trong đám du hiệp này, lại có mấy vị cao thủ nổi danh, đều đang thèm muốn bảo vật của Vạn Thú Vương. Thực lực của mọi người gấp trăm lần đội ngũ trên núi. Thế nhưng lại phòng bị lẫn nhau, người nào cũng có chân sau, mới đưa đến tình hình kéo dài như vậy.

Tiêu Tinh gật đầu, đôi mắt được linh khí cải tạo, lấp lánh ánh sáng.

Ầm!

Đúng lúc này, từ cách đó không xa, truyền đến tiếng nổ thật lớn. Hai người quay đầu nhìn lại, đã thấy kiếp vân cuồn cuộn, phong nhận rậm rạp, che phủ phía chân trời.

- Lúc này, tại sao lại có người độ kiếp!

Tiêu Tinh không nhịn được, kinh hãi kêu lên.

- Người này độ kiếp ngay gần đây, sao có thể tự tin như vậy, không sợ có người tới quấy nhiễu sao?

Đường Tĩnh Hàn nheo mắt thành một đường thẳng, âm mang trong đó lóe ra.

Ngừng lại một chút, tiện đà lại nói:

- Nhìn thấy yêu kiếp, khiến ta nhớ tới một người. Người này từng dựa vào yêu kiếp, lấy lực của một người, đánh tan hạm đội vạn người….

Tiêu Tinh khẽ cười nói:

- Đường huynh muốn nói đến Sở Vân sao? Nghe nói hắn cũng xuất hiện ở chỗ này, đã từng cùng Yên Chi Môn tiến nhập vào khu rừng vô tận. Yên Chi Môn đạt được truyền thừa của Vạn Thú Vương, hắn đường đường là Tiểu Bá Vương, đương nhiên không thể không có thu hoạch.

- Ha ha, Tiểu Bá Vương?

Đường Tĩnh Hàn cười lạnh, lắc đầu:

- Sở Bá vương là vương giả cường đại thế nào chứ. Sở Vân xưng là ngự yêu sư thật sự có chút hơi quá. Mọi người lại gọi hắn là Sở Bá vương. Từ trước tới giờ ta chưa từng thừa nhận danh hào của hắn. Ta sẽ không bỏ qua cho hắn, hắn không xứng sở hữu truyền thừa của Vạn Thú Vương.

Tiêu Tinh gật đầu, nhắc đến truyền thừa của Vạn Thú Vương, ngữ khí của hắn bất giác trở nên sôi nổi:

- Trong truyền thừa của Vạn Thú Vương, quan trọng nhất đương nhiên chính là yêu vật khí vận, không biết rốt cuộc nó nằm trong tay Yên Chi Môn, hay là Sở Vân. Ngoài ra, trong tay Vạn Thú Vương có Thanh Đà đan trứ danh, là đan dược thượng đẳng đỉnh cấp đào tạo yêu thú. Vạn Thú Vương đối phó yêu kiếp, cũng dùng thủ đoạn này, sở hữu hai đại đạo pháp ẩn thân thượng đẳng, nhất tề sử dụng, có thể giấu kín thiên cơ, tạm hoãn yêu kiếp, hiệu quả cường đại.

- Theo ta thấy, để tránh đêm dài nhiều mộng, cần phải nhanh chóng tấn công, định ra cục diện. Thiết Huyết Minh đã đuổi theo một nhánh quân Yên Chi Môn khác, lúc này chỉ sợ đã đắc thủ. Nghe nói Yên Chi môn chủ Hoa Mai, oai hùng mạnh mẽ, dung mạo xinh đẹp. Nếu rơi vào tay kẻ không biết phong tình như Lệ Chinh, thực sự là đáng tiếc.

Nói đến đây, Đường Tĩnh Hàn khẽ liếm môi, lộ ra thần sắc tiếc hận và thèm thuồng.

Tiêu Tinh ngửa đầu cười lớn:

- Không sai, toàn bộ thành viên Yên Chi Môn đều là nữ nhân. Những người có tướng mạo xinh đẹp không hề ít. Ngươi xem trên ngọn núi kia, vị toán sư Dịch Yên, thanh nhã thanh lệ. Lại nhìn cô nương tên là Tiểu Phi Yến, khả ái hoạt bát, nếu được nếm thử nhất định sẽ rất thú vị. Hai nhà chúng ta tạm thời liên thủ, đường huynh chúng ta mỗi người một cô nương. Bảo vật thu được, chúng ta lại xử trí kỹ càng, thế nào?

Trong đôi mắt lạnh lùng của Đường Tĩnh Hàn nhất thời hiện lên vẻ nóng bỏng, do dự một lát, rồi gật đầu liên tục nói:

- Được, ngươi nói rất có lý. Ta cũng vậy nghĩ như vậy, quả thật là anh hùng có suy nghĩ giống nhau. Trước hết cứ xuất thủ, sau đó căn cứ vào thu hoạch, tiến hành phân phối! Nhưng trai cò tranh chấp ngư ông đắc lợi, chúng ta vẫn phải cẩn thận với một số người có rắp tâm.

- Yên tâm. Chúng ta cũng chỉ điều phó thủ lĩnh thích hợp với loại chuyện xung phong này. Thủ lĩnh của mỗi bên đều tọa trấn ở hậu phương. Chính là vì dự phòng chuyện như vậy phát sinh, cho dù Sở Vân có tới, ta cũng không sợ. Vừa lúc Xuân Thu Nhất Mộng Kiếm của ta đang đói khát, chém giết hắn, cũng có thể nâng cao uy danh của Tiêu Tinh ta!

Tiêu Tinh ngẩng đầu, tự tin kiêu ngạo nói.

Nhưng hắn còn chưa dứt lời, chợt nghe thấy tiếng nổ lớn bên tai càng thêm kịch liệt. Gió lớn cũng ào ào thổi tới, thổi bay y phục, lắc lư thân hình. Kình phong quét thẳng vào mặt, mơ hồ làm người ta cảm thấy đau đớn.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao kiếp vân lại bay qua đây!

Hai người nhất thời biến sắc.

Ào ào!

Cuồng phong rống giận, gió lốc màu xanh đen cuốn bay đất đá, giật tung rễ cây đại thụ. Kiếp vân cuồn cuộn không ngớt, trong hắc vân thỉnh thoảng lại hiện ra điện mang màu xanh, tản mát ra uy thế kinh khủng.

Kiếp vân di động rất nhanh, trong nháy mắt đã tiến đến cực gần.

- Đây là đại kiếp Linh Yêu - Phong khiếu cát Thiên Kiếp, uy lực cường hãn. Ngàn vạn phong nhận, có thể cắt tất cả mọi thứ nát bấy!

Rất nhiều người nhận ra yêu kiếp này, sắc mặt đại biến.

- Tại sao nó lại đến đây, nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ bị ảnh hưởng.

Đội ngũ du hiệp vây quanh, bộc phát ra những tiếng kêu kinh hãi không cách nào kiềm chế.

- Kẻ ngu ngốc nào đang độ kiếp vậy! Không vượt qua được lại muốn kéo theo chúng ta xuống nước sao? Thật là chết tiệt!

Rất nhiều du hiệp nhìn thấy kiếp vân đến gần, đều gấp đến độ dậm chân. Bọn họ không từ bỏ được truyền thừa của Vạn Thú Vương, nhưng cũng vô cùng kiêng kỵ Linh Yêu kiếp lần này.

- Mau nhìn xem! Trung tâm đả kích Yêu Kiếp chính là người độ kiếp lại không hề tổn hao gì!

Đột nhiên, một vị du hiệp bị linh khí cải tạo, ánh mắt cực kỳ bén nhọn, chỉ tay lên không trung, kinh ngạc hô to.

Đoàn người thoáng chốc nổ tung!

- Người này là ai vậy?

- Tình huống rất kỳ hoặc! Người đó nhất định là cố ý!

- Chết tiệt, hắn muốn mượn yêu kiếp, đến đối phó chúng ta, phá vỡ vòng vây, một mình cưỡng đoạt bảo vật của Vạn Thú Vương!

Các du hiệp đều đồng thanh chửi bới.

- Sở Vân, là Sở Vân ca ca!

Trên ngọn núi, vẻ lo lắng trên mặt Tiểu Phi Yến bị quét sạch, nhận ra người đến chính là Sở Vân, nàng nhất thời kêu lên nhảy nhót vui mừng.

Sở Vân tự nuốt ba viên Hoán Nhiên Tạo Hóa đan, linh quang vô cùng đầy đủ, hắn lại là người mang Kiếp Yêu tinh, bất cứ lúc nào cũng có tư bản, có thể lập tức đề thăng tu vi của yêu vật, độ yêu kiếp.

Trong tay hắn còn có Cụ Phong Cung cấp số Đại Yêu, Nguyệt Thỏ cấp số Tiểu Yêu, ngoài ra lại thu được Tâm Ý Tiên của Bắc Quang Quang, có được Bích Hải Triều Sinh Tiêu của Tinh Hải Long Cung, đều có thể sử dụng.

Hắn trước sau thu được năm đại đạo pháp thượng đẳng hóa lôi, hóa hỏa, hóa thủy, hóa ám, hóa phong, đều là đạo pháp truyền kỳ nghịch thiên trong truyền thuyết, có tác dụng khắc chế vô cùng thích hợp đối phó với Độ yêu kiếp.

Đây là tư bản và con bài chưa lật lớn nhất của Sở Vân.

Người khác trăm phương nghìn kế chăm chú chuẩn bị, nơm nớp lo sợ độ yêu kiếp. Còn hắn lại có thể ứng dụng yêu kiếp, đối phó địch nhân.

Linh quang, yêu vật, hóa đạo không thiếu thứ nào, cấu tạo thành chiến thuật đặc biệt thuộc về Sở Vân!

Xoát xoát xoát!

Phong nhận rậm rạp, kéo dài không dứt, không ngừng xoay tròn, cắt không khí, tạo thành thế rồng cuốn màu xanh đen khổng lồ, kinh thiên động địa, tất cả những nơi nó đi qua, mọi vật đều bị cắt chém.

- Chạy đi!

- Đây là Linh Yêu kiếp, uy lực kinh khủng. Nghìn vạn lần không nên xuất thủ công kích kiếp vân, bằng không sẽ dẫn phát dị biến!

Các du hiệp kêu to, có người kinh hoàng chạy trốn, tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Kiếp vân dưới sự điều khiển của Sở Vân, nhảy vào vòng vây, lập tức nổi lên tinh phong huyết vũ cuồn cuộn ngập trời.

- Ghê tởm!

Trong mắt Tiêu Tinh quang mang nhấp nháy mãnh liệt, hắn nhận ra Sở Vân, trong lòng vô cùng bất mãn, nhưng không thể không lui về phía sau.

Linh Yêu kiếp uy lực cường đại, hắn không dại gì đối đầu trực tiếp, làm lợi cho Sở Vân.

- Rút lui trước đã, đợi Linh Yêu kiếp qua đi, chúng ta lại tới thu thập Sở Vân!

Đường Tĩnh Hàn nhìn chằm chằm vào thân ảnh Sở Vân, cười gằn, vươn cái lưỡi đỏ chót liếm bờ môi khô khóc.

- Tiêu Tinh, Đường Tĩnh Hàn, các ngươi chạy đi đâu? Không dám đấu với Sở Vân ta một trận sao?

Sở Vân bỗng dưng hét lớn, hắn từ trên cao nhìn xuống, phát hiện ra hai người, lập tức thay đổi phương hướng, liều chết xông tới.

- Sở Vân, ngươi có gan!

- Ngươi thật sự tưởng chúng ta là đứa ngốc sao? Không tính toán với ngươi, chờ lát nữa chúng ta sẽ tính sổ với ngươi.

Tiêu Tinh, Đường Tĩnh Hàn cấp tốc lui về phía sau, trên mặt hai người đều hiện lên thần tình âm ngoan.

Sở Vân cười ha ha, một tay hắn cầm Cụ Phong Cung, vận dụng đạo pháp Hóa Phong trong yêu cung, trừ khử Thiên Kiếp. Một tay lại thôi động Hồng Yêu không màu, nhất thời tốc độ tăng vọt. Kiếp vân cuồn cuộn mà đi, bản thân phạm vi công kích của Phong Khiếu Cát Thiên Kiếp tương đối rộng lớn, lập tức bao trùm Tiêu Tinh, Đường Tĩnh Hàn vào bên trong.

- Sở Vân, ngươi không thể nào chết tử tế!

Hai người Tiêu, Đường đang há miệng tức giận mắng, lập tức vội vàng ngậm miệng. Cơn lốc cường đại, chảy ngược vào miệng. Đồng thời phong nhận vô cùng sắc bén, khiến hai người nhất thời cảm thấy áp lực cực lớn.

Tiêu Tinh vỗ tiên nang bên hông, triệu ra một thanh yêu kiếm, dài tám thước, rộng một thước rưỡi, có hai mặt, trên mỗi mặt được khảm ngọc bích và hổ phách, chính là Xuân Thu Nhất Mộng Kiếm.

Đồng thời, thân thể Tiêu Tinh cũng quấn dây leo yêu thực. Loại dây leo này, màu xám đen, sinh trưởng có đường vân mặt quỷ tự nhiên. Chính là yêu thực quý hiếm —— Tàm Ti Quỷ Khô Đằng.

- Sở Vân, ta phải giết chết ngươi!

- Muốn lợi dụng Linh Yêu kiếp đối phó chúng ta, ngươi nghĩ quá ngây thơ rồi!

Hai người này không hổ là nhân tài kiệt xuất trẻ tuổi, ngoan cường chống chọi áp lực của yêu kiếp, liều chết xông tới, khí thế hung hãn, muốn trực tiếp chém giết Sở Vân trong Linh Yêu kiếp!

- Hay lắm, đắc thủ rồi!

- Giết chết Sở Vân, hắn quá vô sỉ, lại muốn lợi dụng Linh Yêu kiếp đối phó chúng ta, muốn mượn lực lượng của chúng ta, trợ giúp hắn đối phó Linh Yêu kiếp.

- Tiểu Bá Vương chết chắc rồi, chỉ cần một mình Tiêu Tinh cũng đã đủ khiến hắn mệt mỏi ứng phó. Hiện giờ Tiêu Tinh và Đường Tĩnh Hàn lại nhất tề liên thủ, hắn không còn đường sống!

Các du hiệp tán loạn, hết thảy đều vô cùng vui mừng, ngửa đầu nhìn, thấy được hi vọng bài trừ tình thế nguy hiểm.

- Hay, tới hay lắm. Để thế nhân nhìn xem rút cuộc là ai ngây thơ? Chiến lực Linh Yêu, bạo phát cho ta!

Sở Vân không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, hắn đứng thẳng trên không trung, mái tóc điên cuồng tung bay, thân thể chấn động, mạnh mẽ hét lớn.

Ầm!

Nhất thời năm đại Linh Yêu lại một lần nữa nhất tề xông ra, bộc phát ra Đạo Pháp Hồng Lưu cường đại.

- Cái gì? Năm đại Linh Yêu!

Giờ khắc này, thần sắc tự tin của Tiêu Tinh đã không cánh mà bay, thay vào đó là vẻ khiếp sợ cực độ.

- Chuyện này sao có thể? 15 tuổi đã nắm giữ tới năm đại Linh Yêu? Linh Yêu nhiều như vậy, đạo pháp mạnh như vậy! Nguy hiểm, quá nguy hiểm!

Nhìn ánh sáng đạo pháp rộng lớn hùng tráng, quang thải sáng lạn đang lao về phía mình, chí khí của Đường Tĩnh Hàn cũng hoàn toàn tan rã, chỉ còn lại vẻ kinh hãi triệt để.

Dòng thác lũ kéo tới, kinh thiên động địa, như Thương Long thăng thiên, Thiên Hà trút xuống.

- Băng Hải kỳ dị chi, Huyền Thanh hạc!

- Sát khí trùng phách kính, tiên chi thạch tủy thảo!

Đường Tĩnh Hàn, Tiêu Tinh đều hung ác rít gào, vô vọng phản kích.

Bọn họ đều có ba con Linh Yêu nơi tay, thế nhưng trong lúc vội vàng, không kịp né tránh, chỉ có thể trở tay không kịp lựa chọn kiên cường đối kháng.

Ầm!

Bạo tạc cực lớn, bầu trời bỗng nhiên trở nên trắng sáng, khiến người nhìn thấy cảm thấy đau mắt.

- Đường, Tiêu đều thất bại rồi!

Trong đôi mắt mờ mịt đẫm lệ, mọi người ngửa đầu nhìn, đều khiếp sợ thất sắc.

Đường Tĩnh Hàn mạnh mẽ thổ huyết, bay ngược về phía sau. Còn Tiêu Tinh giống như con diều đứt dây, từ trên cao lao xuống.

- Thiếu chủ!

- Thủ hạ lưu tình!

Từ trong Hồi Mộng Các và Thiên Sát bang, lập tức bắn ra hai bóng người. Bọn họ một người tên là "Thụy Mộng tôn giả", một người tên là "m Lão", đều là thủ lĩnh của hai bên trong chuyến đi lần này. Không chỉ có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, hơn nữa chiến lực Linh Yêu, chí ít có bốn con, chiến thuật thành thục, nội tình thâm hậu.

Tất cả chuyện này diễn ra quá nhanh.

Không ai có thể ngờ được, Sở Vân còn trẻ như vậy lại có thể sở hữu năm đại Linh Yêu!

Hầu như trong nháy mắt, Đường Tĩnh Hàn và Tiêu Tinh đều chịu thảm bại.

- Thủ hạ lưu tình, ngày sau gặp lại.

- Nếu ngươi giết chết thiếu bang chủ nhà ta, Thiên Sát bang thề không bỏ qua cho ngươi.

Hai đại thủ lĩnh gấp đến độ trừng mắt, há mồm tru lên.

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, sát phạt quyết đoán. Mặc kệ đối phương cầu xin tha thứ, hay uy hiếp, hắn vẫn không thèm để ý, khống chế năm đại Linh Yêu, chống đỡ hai vị thủ lĩnh.

390. Chương 47 48: Máu Tươi Liêm Đao Thảo

Chương 47 48: Máu tươi Liêm Đao Thảo

Hắn căn bản không cần tự mình xuất thủ, bản thân Linh Yêu kiếp của Cụ Phong Cung, đã có phong nhận rậm rạp bao phủ cắt chém tất cả, trong nháy mắt cắt hai người này thành vô số mảnh nhỏ, huyết nhục bay khắp nơi.

Lập tức, trong thoáng chốc, những huyết nhục bạch cốt này, lại một lần nữa bị chém nát, hóa thành tro bụi.

- Không…

Thụy Mộng tôn giả không thể tin được cảnh tượng trước mắt, đau xót tức giận kêu lêu:

- Sở Vân! Sao ngươi dám giết các chủ của chúng ta, ta nhất định phải chém ngươi thành tro bụi.

- Giết giết giết! Không giết chết hắn, khó có thể trở về ăn nói với bang chủ!

Sắc mặt m Lão âm trầm, nhưng trong lòng sát ý cuồn cuộn, liên miên không ngớt.

- Giết chết hai tên tiểu nhân đó rồi, giờ tới hai lão.

Sở Vân chiến ý sôi trào, không hề sợ hãi, cuốn sạch yêu tinh bị Thiên Kiếp đánh nát, đối chiến với đối phương.

Hắn có đạo pháp Hóa Phong, tựa hồ không coi trọng trận Linh Yêu phong kiếp này. Trái lại đối thủ của hắn, đang chịu áp chế và suy yếu.

- Trời ạ, Sở Vân lại giết chết Đường Tĩnh Hàn và Tiêu Tinh. Lá gan của hắn cũng quá lớn!

- Tiêu Tinh, là thiếu các chủ của Hồi Mông Các. Đường Tĩnh Hàn là con trai duy nhất của bang chủ Thiên Sát bang, đều là người nối nghiệp sau này, trở thành ngôi sao hi vọng đứng đầu môn phái, hiện giờ lại bị người ta giết chết.

- Quá độc ác, quả thực quá độc ác. Hắn thậm chí không thèm chớp mắt đã giết chết hai người. Tiểu Bá Vương, không sợ trời không sợ đất, ngay cả cường giả như Thụy Mộng tôn giả và m Lão cũng không làm gì được hắn.

Mọi người bóp cổ tay thở dài, trong lòng sóng triều dâng trào, chấn động ngạc nhiên. Bất kể trong lòng có tình tự như thế nào, hình tượng Sở Vân đã hoàn toàn khắc sâu trong tâm trí những người này!

- Mau đi theo ta!

Thừa dịp Sở Vân hấp dẫn phần lớn lực chú ý, Hoa Mai lẻn lên ngọn núi, hội hợp với đám người Dịch Yên.

- Mau nhìn xem, người của Yên Chi Môn muốn bí mật đột phá vòng vây ra ngoài!

Tựa hồ mới xuống tới sườn núi, Yên Chi Môn đã bị du hiệp phát hiện.

- Còn muốn chạy? Các ngươi nghĩ quá ngây thơ rồi!

- Giết, giết người đoạt bảo!

Lập tức, có một đám người ở gần đấy, hai mắt đỏ ngầu, lao đến.

- Người chết vì tham tiền chim chết vì tham ăn, lực hấp dẫn của bảo vật Vạn Thú Vương thực sự đáng sợ!

Tiểu Phi Yến trợn tròn hai mắt, toát ra thần sắc kinh hoàng.

- Không cần sợ. Mạn Thiên Tinh!

Dịch Yên giơ ngón tay ngọc bắn ra, một nhóm phi tiêu năm cánh cấp số Đại Yêu, xẹt ra từng đường vòng cung trên không trung, bắn trúng đám du hiệp đang lao tới.

Bang bang bang…

Tất cả đám du hiệp ngã xuống đất tử vong, phát ra những tiếng như bao bố ngã trên mặt đất.

Dịch Yên tuy là toán sư, nhưng chiến lực tuyệt đối không yếu.

- Được! Mọi người tiến lên, cùng nhau liều chết xông ra ngoài!

Hoa Mai quát một tiếng, nếu đã bị phát hiện, nàng dứt khoát lớn tiếng hô hào, suất lĩnh đám người Yên Chi Môn liều chết mở đường máu xông ra.

- Nhanh lên, vây sát bọn họ.

- Không ngăn cản được, thật sự không ngăn cản được.

Có người tru lên, chen chúc mà đến. Có người lại kêu thảm lui về phía sau, không dám đối chiến với Hoa Mai và Dịch Yên. Tràng diện càng thêm hỗn loạn.

Thực lực của Hoa Mai sàn sàn như Sở Vân. Đám du hiệp hỗn tạp này, căn bản không có thực lực, có thể ngăn cản phong mang của nàng.

- Không ngờ Dịch Yên tỷ tỷ cũng hung mãnh như vậy!

Nhưng người khiến Phi Yến giật mình, không phải Hoa Mai, mà là Dịch Yên.

Dịch Yên tâm tính đạm bạc, không thích tranh đấu. Hiện nay dưới tình thế nguy cấp, mới biểu diễn ra chút chiến lực không hề thua kém Hoa Mai. Nàng và Hoa Mai chính là hai cây thương cực mạnh của Yên Chi Môn, tiến lên không lùi, làm dấy lên một màn tinh phong huyết vũ.

- Sở Vân, ngươi dám đối nghịch với Hồi Mộng Các chúng ta! Ngươi chết chắc rồi, chết chắc rồi!

- Ta phải rút gân lột da ngươi, cho ngươi nếm thử mùi vị sống không bằng chết!

Sở Vân giết chết ngôi sao tương lai của Hồi Mộng Các và Thiên Sát bang, đã khiến hai thủ lĩnh của hai đại bang phái trong chuyến đi lần này cực kỳ phẫn nộ.

Đây là một trận giao chiến vô cùng mãnh liệt.

Trên bầu trời, cuồng phong quay cuồng, kiếp vân hôn ám. Phong nhận tầng tầng, lưu quang rực rỡ. Các loại đạo pháp hoà lẫn vào nhau, lại đối nghịch với nhau.

Ba đạo nhân ảnh tung hoành ngang dọc giữa không trung, lúc phân lúc hợp, dây dưa không ngớt. Yêu vật bên người của bọn họ đều có kỳ hình dị tượng, có uy năng cấp số Linh Yêu.

Bất kể là m Lão, hay Thụy Mộng tôn giả, người nào cũng là lão du hiệp. Sở Vân mặc dù sở hữu 5 con Linh Yêu, thế nhưng vừa mới tấn chức, chiến lực tổng hợp chỉ có thể sánh ngang với một người trong số đó.

Nhưng do đạo pháp Hóa Phong, khiến Linh Yêu kiếp ảnh hưởng đến hắn cực nhỏ, kéo gần rất lớn chênh lệch của hai bên. Điều này mới dẫn đến, Sở Vân có thể chống đỡ được liên thủ của m Lão và Thụy Mộng tôn giả.

Áp lực khổng lồ bên ngoài, liên tục không ngừng nghiền ép tiềm năng chiến đấu của Sở Vân.

Chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu!

Mạnh hơn một chút, phải mạnh hơn một chút nữa.

Sở Vân không ngừng vượt qua cực hạn, giữa năm con Linh Yêu, phối hợp sử dụng lẫn nhau, thủ pháp chiến đấu của bản thân lưu loát với tốc độ trưởng thành khủng khiếp.

m Lão và Thụy Mộng tôn giả càng đánh càng sợ hãi, cảm thấy chiến đấu càng thêm khó giải quyết. Trái lại Sở Vân lại càng đánh càng thoải mái.

Sau một trăm hiệp, hắn đứng lại.

Sau hai trăm hiệp, hắn triệu hồi tác dụng phụ trợ của Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, lấy bốn con Linh Yêu còn lại, ngược lại bộc phát ra sức mạnh chiến đấu mạnh hơn.

Sau hai trăm năm mươi hiệp, thành công vượt qua Phong Khiếu Cát Thiên Kiếp. Cụ Phong Cung của Sở Vân cũng tấn chức đến cấp số Linh Yêu.

Đến lúc này, hắn đã sở hữu sáu Linh Yêu!

Nhưng không có áp chế của Yêu Kiếp, Sở Vân không thể làm gì khác hơn là vừa đánh vừa lui. Cuối cùng dựa theo kế hoạch, hắn và Yên Chi Môn hội hợp trên gò đất Kinh Khủng Liêm Đao Thảo.

- Sở Vân, ngươi đừng vùng vẫy nữa! Giết chết thiếu chủ của ta, ngươi đáng tội chết vạn lần.

- Bây giờ ngươi quỳ xuống, dập đầu nhận lỗi với ta. Biết đâu ta đại phát từ bi, còn có thể giữ cho ngươi toàn thây!

m Lão và Thụy Mộng tôn giả một đường truy sát, thế nhưng lại chỉ chần chừ kêu gào bên ngoài gò đất Kinh Khủng Liêm Đao Thảo, không dám mạo muội tiến nhập.

Xung quanh gò đất, không thể vận dụng đạo pháp, sự cổ quái này khiến bọn họ sợ ném chuột vỡ bình.

- Có gan thì các ngươi cứ tiến vào.

Sở Vân cười nhạt, trong tay cầm Túy Tuyết Đao, dáng vẻ thản nhiên, không hề sợ hãi. Loại dáng dấp này, càng khiến hai người kia không dám liều lĩnh.

- Giết, bảo vật của Vạn Thú Vương ngay trước mắt.

- Giết đi! Chỉ là không thể sử dụng đạo pháp mà thôi, chúng ta nhân số đông đảo, căn bản không cần e ngại!

- Không sai, tận tay giết chết bọn chúng mới có cảm giác.

Chỉ trong nháy mắt, du hiệp cuồn cuộn không ngừng cũng theo đuôi truy sát đến. Bọn chúng dưới sự kích động âm thầm của những kẻ khác, bị lòng tham che mờ lý trí, toàn thân run rẩy, hai mắt đỏ ngầu, hét vang xông lên gò đất.

- Thật là thiên đường có đường ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại xông vào…

Sở Vân lạnh lùng cười, đối với những kẻ thế thân ngu xuẩn này, hắn căn bản không cần đồng cảm.

Người của Yên Chi Môn chiếm cứ đỉnh gò, bày ra thế tử thủ. Mấy trăm vị du hiệp từ bốn phương tám hướng, ùa lên, bọn họ nguồn gốc pha tạp, đằng đằng sát khí, mang theo khí hung hãn, vừa nhìn đã biết là hung đồ giết người không chớp mắt.

Song phương rất nhanh tiếp xúc, đánh giáp lá cà.

Huyết hoa văng khắp nơi, tứ chi bay tán loạn.

- Đám nữ nhân này thật hung ác độc địa!

Nhất thời có hung đồ kinh hãi kêu lên.

Chúng nữ Yên Chi Môn, rèn luyện hàng ngày vô cùng xuất sắc, mặc dù không thể thôi động đạo pháp, công phu trên tay vẫn không hề yếu đi. Lại từ trên cao nhìn xuống, thống nhất chỉ huy. Song phương va chạm, bạo phát ra lực công kích khiến người khác kinh hãi, làm đám hung đồ tội phạm chịu tổn thất lớn lao.

- Đợt tiến công đầu tiên, bị đánh bại rồi!

- Yên Chi Môn không đơn giản, mặc dù chỉ là môn phái tam lưu, thế nhưng nội tình vô cùng thâm hậu.

- Xông lên, bảo vật của Vạn Thú Vương, ai cướp được trước thì chính là của người đó!

Đợt sóng tiến công đầu tiên, mặc dù không có hiệu quả, thế nhưng tình cảm quần chúng dâng trào. Yên Chi Môn cường ngạnh phản kháng, ngược lại càng kích thích sự hiếu chiến tàn bạo trong lòng các du hiệp.

Ào ào…

Một đám người tiếp tục xông lên. Từ trên đỉnh gò nhìn xuống, đoàn người thật giống như thủy triều phun trào, từ bốn phương tám hướng cuộn trào mãnh liệt xông lên.

- Tiếp chiến!

Hoa Mai quát một tiếng, tay cầm Yêu thương, cùng Sở Vân đứng chặn đầu tiên, tư thế oai hùng hiên ngang.

Song phương giao thủ lần thứ hai, Yên Chi Môn giống như đá ngầm nghênh tiếp sóng biển, lù lù bất động.

A!

Cuối cùng trong đám hung đồ bỏ mạng, có kẻ khiếp hãi kêu lên, nhìn thấy đầu thương đâm xuyên qua lồng ngực mình, thất thanh phát ra tiếng thét chói tai.

Tiếng thét chói tai này, thật giống như chìa khóa mở cửa địa ngục.

Xoát xoát xoát!

Lá Kinh Khủng Liêm Đao Thảo tung bay, như cuồng đao loạn vũ, như thiểm điện nhanh chóng bao vây tên du hiệp vừa hét chói tai. Trước ánh mắt chấn động của mọi người, huyết nhục bị chém thành từng miếng, bay khắp nơi, xương trắng bị gọt thành từng khúc, bay ra lại rơi vào trong lùm cỏ, bị lá cỏ điên cuồng chém thành tro bụi.

Chia cắt, đây là ý nghĩa thật sự của chia cắt!

- Chuyện gì thế này?

Sau giây phút tĩnh lặng ngắn ngủi, rất nhiều người đồng thời kêu lên, hoảng hốt lo sợ.

Loại tâm tình này lập tức lại kích phát Kinh Khủng Liêm Đao Thảo bên cạnh bọn họ, một trận tàn sát máu tanh bắt đầu xảy ra.

- Đây là cạm bẫy!

- Chúng ta trúng kế rồi, nhanh chóng rút lui!

Các du hiệp vừa rồi còn hùng hổ, đằng đằng sát khí lao lên, lúc này trên mặt cả đám đều hiện lên thần tình kinh sợ cực điểm.

Bọn chúng không biết sự đáng sợ của Kinh Khủng Liêm Đao Thảo, thấy đám người Sở Vân bình yên vô sự đứng trên gò đất, vô thức cho rằng đây là thủ đoạn của bọn người Sở Vân.

Đây là một loại bẫy rập bí mật khổng lồ!

- Sở Vân, ngươi quá độc ác!

- Tiểu Bá Vương, Yên Chi Môn, ta cho dù thành quỷ cũng không buông tha cho các ngươi!

...

Dưới sự công kích ngập trời của Kinh Khủng Liêm Đao Thảo, đám du hiệp liên tiếp tử vong. Trước khi chết, bọn chúng còn kêu gào thảm thiết, không cam lòng, hối hận, phẫn uất rống giận.

Toàn bộ tràng diện thảm liệt, khó có thể dùng từ ngữ nào để hình dung. Trong mấy giây ngắn ngủi, trên gò cỏ đã khôi phục vắng vẻ. Máu, thịt nát, xương vỡ, rơi lả tả trong bụi cỏ rậm rạp, hóa thành dinh dưỡng cho gò cỏ.

Sắc mặt Thụy Mộng tôn giả tái xanh, thật giống như mới giãy thoát ra khỏi cơn ác mộng. Còn m Lão khóe mắt cũng co giật, từ khi hắn xuất đạo tới nay, đây là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh máu tanh khủng khiếp như vậy.

Tất cả đều bị chém thành mảnh vụn, còn nhỏ hơn ngón tay, rơi vãi khắp nơi như một cơn mưa. Hình như là hạ một trận mưa. Loại tình cảnh này có lực công kích vào thị giác cực mạnh, khiến đám du hiệp bàng quan đều mất hồn, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, đồng thời trong lòng dâng lên một loại cảm giác tuyệt đại may mắn.

May mà chậm một bước, không trúng gian kế của Yên Chi Môn!

- Đây là chiến trận yêu thực, tựa hồ khó giải!

- Trói buộc yêu nguyên, không thể thôi phát đạo pháp, khiến những yêu thực cận chiến này, phát huy ra sức chiến đấu ngoài dự đoán của mọi người. Người chế tạo ra loại bẫy rập này, thực sự là tính toán sâu xa.

m Lão và Thụy Mộng tôn giả đưa mắt nhìn nhau, bùi ngùi thở dài. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, bọn họ đều phải kìm nén lửa giận trong lòng, biết lúc cấp thiết, căn bản không thể công kích lên.

- Được rồi, rốt cục tạm thời an toàn. Một bộ phận thủ vệ, một bộ phân nghỉ ngơi và hồi phục. Sau khi nghỉ ngơi, sẽ thổi kèn lệnh phản công!

Thấy trong thời gian ngắn, sẽ không có kẻ nào liều chết xông tới, Hoa Mai thầm thở dài nhẹ nhõm, căn dặn chúng nữ.

- Địch nhân lớn nhất, kỳ thực chính là m Lão và Thụy Mộng tôn giả. Đến lúc đó ta và Hoa môn chủ liên thủ, các ngươi nhân cơ hội đột phá ra ngoài.

Sở Vân nhìn xuống phía dưới, vừa quan sát, vừa mở miệng nói.

Với chiến lực của hắn và Hoa Mai đủ để ứng phó m Lão và Thụy Mộng tôn giả.

Hiện nay, đội ngũ du hiệp lại bị thương nặng, càng có lợi cho Yên Chi Môn đột phá vòng vây.

- Ài, đáng tiếc Yêu Binh Dịch Thiên Kinh của ta, chỉ thiếu một bước không tấn chức đến cấp số Linh Yêu. Bằng không, hợp lực chiến đấu của ba chúng ta, có thể chính diện giết chết hai người này.

Dịch Yên bỗng nhiên thở dài một tiếng nói.

- Sao?

Sở Vân sửng sốt:

- Hay chúng ta đánh cược một lần xem!

Hắn móc ra Kiếp Yêu tinh.

Yêu tinh này cô đọng trong suốt, hòa lẫn hai sắc xanh lam. Khí tức tuôn ra, kéo không dứt, bao phủ khắp nơi, kéo theo ánh mắt của tất cả mọi người.

- A, đây là một viên yêu tinh thiên nhiên Kiếp Yêu!

Dịch Yên không kìm được che miệng, phát ra một tiếng thét kinh hãi.

- Xem ra ngươi đã trải qua rất nhiều chuyện.

Hoa Mai đưa ánh mắt chăm chú nhìn Sở Vân.

- Hắn muốn làm gì?

Dưới gò núi, m Lão và Thụy Mộng tôn giả nhìn thấy viên Kiếp Yêu tinh này, trong lòng chấn động.

391. Chương 48 49: Bát Vĩ Thiên Hồ

Chương 48 49: Bát vĩ Thiên Hồ

Web nguồn lập lại 2 lần c48 49 và ko có c50 nhé

Thiên nhiên yêu tinh, hay còn được gọi là yêu tinh vô chủ. Chủ yếu là chỉ Kiếp Yêu dưới yêu kiếp, độ kiếp thất bại mà chết thảm, sau khi hủy diệt biến thành yêu tinh.

Loại yêu tinh này, cô đọng tinh túy toàn thân yêu vật, có thể bị bất cứ đối tượng nào hấp thu.

- Có một viên Kiếp Yêu tinh như vậy, ta có thể khiến Dịch Thiên Kinh, cũng tấn chức đến cấp số Linh Yêu!

Dịch Yên là người thông minh, Sở Vân căn bản không nói câu nào, nàng cũng đã hiểu được ý tứ của hắn.

Yêu vật dạng chiến đấu, nếu có một hai đạo pháp cấp lực, tu vi bình thường đều rất dễ đề thăng. Thế nhưng một số loại khác, như dùng để luyện đan, hoặc là yêu vật đặc thù giống như Nguyệt Thỏ, do đặc tính của bản thân dẫn đến tu vi của chúng không dễ đề thăng.

Dịch Thiên Kinh và Hà Lạc Đồ là yêu binh chủ lực của Dịch Yên, không có lực công kích rõ rệt. Bởi vậy tu vi luôn rất khó đề thăng, dẫn đến hiện nay Dịch Yên chỉ có Hà Lạc Đồ cấp số Linh Yêu còn Dịch Thiên Kinh vẫn giữ cấp số Đại Yêu.

Dù sao đối với Kiếp Yêu tinh này, Sở Vân tính toán một chút, sau khi bản thân lợi dụng xong, còn có tàn tinh thặng dư nhất định.

Sở Vân liền quyết định, lợi dụng tài phú bản thân không lợi dụng được, để đổi lấy mối nhân tình của Dịch Yên. Huống hồ Yên Chi Môn trong tương lai sẽ trở thành thế lực đại diện cho Thư gia trong du hiệp giới. Vì vậy cần phải gia tăng hợp tác.

Hoa Mai nghe ra ý tứ của Sở Vân. Hắn là muốn cho Dịch Yên cũng vượt qua Linh Yêu kiếp. Đồng thời lợi dụng kiếp vân, phản kích giết địch, xác lập ưu thế.

- Không thích hợp.

Hoa Mai lập tức mở miệng khuyên can nói:

- Yêu kiếp tùy cơ mà biến, Sở thiếu đảo chủ mặc dù có năm đạo pháp hóa đạo, có thể nhằm vào Thiên Kiếp. Thế nhưng không ai có thể xác định, rút cuộc sẽ là Thiên Kiếp gì. Nếu không tốt, ngược lại sẽ chữa tốt thành xấu.

- Chuyện này không phải ngại. Yêu vật độ kiếp, kiếp vân của nó lúc nào cũng tương quan với thuộc tính của bản thân. Thí dụ như Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi của ta, chính là Bách Long kiếp. Cụ Phong Cung, chính là Phong Khiếu Cát Thiên Kiếp, lúc nào cũng có sự liên quan. Dịch Thiên Kinh của nàng là thuộc tính gì, chúng ta có thể thuận thế phán đoán.

Sở Vân xua tay nói.

Thế cục hiện giờ, kỳ thực rất vi diệu.

Hắn và Hoa Mai liên thủ, đủ để ngăn chặn tổ hợp của m Lão và Thụy Mộng tôn giả. Thế nhưng còn phải suy nghĩ đến chuyện xấu. Ví dụ như Bắc Quang Quang, đến giờ vẫn không hiện thân. Trong đám du hiệp đơn lẻ, có lẽ cũng có hảo thủ, chỉ là chưa xuất thủ mà thôi.

Trong tình huống như vậy, nếu có thể tăng thêm thực lực bên mình, chính là lựa chọn hay nhất, giúp đỡ Yên Chi Môn phát triển, cũng vô cùng có lợi với thám hiểm sau này của Sở Vân.

- Dịch Thiên Kinh của ta, là thuộc tính mộc. Hà Lạc Đồ, là thuộc tính thủy. Vốn là một bộ yêu binh, liên hợp lại, thủy mộc tương sinh, có thể tăng thêm uy lực cực đại.

Dịch Yên lấp lánh ánh mắt nói.

- Mộc hành…

Sở Vân hơi nhíu mày, thở dài một tiếng:

- Ta lại không có đạo pháp Hóa Mộc.

Không có đạo pháp Hóa Mộc, sẽ không cách nào nhắm vào yêu kiếp mộc hành.

Trong dòng máu Sở Vân tràn ngập tính mạo hiểm, thế nhưng cũng không có nghĩa hắn sẽ bất kể hậu quả, hành động mù quáng.

Mặc dù hắn đã nhiều lần ứng dụng yêu kiếp, đối kháng cường địch. Thế nhưng đối đãi với một loại thủ đoạn như vậy, hắn cũng vô cùng cẩn thận.

Hắn có Nguyệt Thỏ cấp số Tiểu Yêu trong tay, thế nhưng vẫn chưa từ bỏ dự định, lợi dụng yêu kiếp của Nguyệt Thỏ tiến hành đối địch. Bởi vì thuộc tính thời gian của Nguyệt Thỏ sẽ dẫn phát ra Thiên Kiếp

tương quan, nhất định vô cùng đặc biệt, khó có thể chống đỡ. Nhưng cũng rất có khả năng lợi dụng không đến, ngược lại hại chính mình, trở thành trò cười cho thiên hạ.

Càng là yêu vật có tư chất ưu tú, bản thân đặc biệt, Thiên Kiếp lại càng khó chống đỡ, bởi vậy số lượng cũng rất ít. Đây là pháp tắc cân bằng của thế giới, cường giả luôn luôn ít, người yếu lúc nào cũng chiếm đa số.

- Cho dù Sở Vân công tử có đạo pháp Hóa Mộc, ta suy nghĩ kỹ càng, vẫn đừng nên cưỡng ép độ yêu kiếp thì tốt hơn.

Nhãn thần Dịch Yên bỗng nhiên chắc chắn, nhẹ nhàng thở dài nói.

Sở Vân ném ánh mắt nghi hoặc về phía nàng.

Dịch Yên nói:

- Bởi vì ta không có số mệnh bên cạnh yêu vật. Yêu kiếp tùy cơ mà sinh, gặp được một Thiên Kiếp dễ dàng vượt qua, chính là may mắn lớn nhất của ngự yêu sư. Chuyện này hoàn toàn là dựa vào vận khí. Trên người Sở Vân công tử, hẳn là có yêu vật khí vận của Hải Long Vương. Bằng không, tại sao Thiên Kiếp nhiều lần phủ xuống, vẫn có thể gặp dữ hóa lành…

Nàng là toán sư, là chức nghiệp thần bí sở trường về suy đoán số mệnh trong ngự yêu sư. Nghe xong lời nói của nàng, Sở Vân lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, hiểu ra:

- Thì ra là vậy!

Hắn nhiều lần dùng Thiên Kiếp đối địch, làm thủ đoạn con bài chưa lật. Kỳ thực cũng có công lao của yêu vật khí vận trên người mình, lúc nào cũng có thể tùy cơ đến Thiên Kiếp có lợi cho mình.

Sở Vân bỗng nhiên nhớ tới một việc, hỏi thẳng vào vấn đề:

- Đúng rồi, trong lòng ta luôn có nghi hoặc này, ở lâu trong lòng, không thể nào dứt bỏ. Dịch Yên, ngươi cũng biết dịch sư của ta khác với toán sư bình thường. Lần này thực sự phải thỉnh giáo ngươi rồi.

Hắn thẳng thắn nói cho Dịch Yên tin tức bản thân có được Long Nguyện Thụ của Tinh Hải Long Cung.

- Long Nguyện Thụ?

Dịch Yên nghe vậy, cau mày, nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Cái này ta cũng không rõ lắm. Trên thực tế yêu vật khí vận, là yêu vật hiếm có nhất. Mỗi yêu vật khí vận, đều là thứ độc nhất vô nhị trên thế giới. Tựa hồ những người có được nó đều giữ kín không nói ra, vì e sợ dẫn phát cường địch tranh đoạt. Cho dù là cường giả Vương Cấp cũng sẽ giấu kín yêu vật khí vận của mình, sợ hãi bị nhằm vào.

Ngừng lại một chút, nàng lại tiếp tục nói:

- Chỉ là, toán sư ta cũng chỉ là nửa đạo xuất gia mà thôi. Không biết ngươi có từng nghe nói đến người tên là "Quái Tiên"? Hắn là tông sư của lưu phái quái sư trong tam đại lưu phái tinh toán, mộng ngôn, quái sư. Có lẽ hắn biết nội tình của Long Nguyện Thụ, mặc dù không biết, cũng có thể tính ra. Chỉ có điều hắn phiêu du khắp nơi, không ở nơi cố định, ngươi muốn tìm được hắn cũng không dễ dàng.

- Quái Tiên…

Sở Vân gật đầu, đúng là hắn có nghe nói về người này, nhưng cũng không phải quá quen thuộc.

- Nơi này không nên ở lâu, một lát nữa, khó tránh khỏi sẽ có người nhìn ra khe hở của Kinh Khủng Liêm Đao Thảo. Đã như vậy, Thiên Hồ…..

Hắn ném một viên Kiếp Yêu tinh thiên nhiên cho thiếu nữ Thiên Hồ bên cạnh.

- Ăn cái này vào, tăng cường thực lực, chúng ta đột phá vòng vây ra ngoài.

Sở Vân nói tiếp.

- Vâng, chủ nhân!

Thiên Hồ thiếu nữ cầm Kiếp Yêu tinh, mặt mày rạng rỡ. Không có yêu thú nào, không thích đề thăng tu vi của mình. Đây chính là căn cứ vào bản năng cầu sinh nguyên thủy nhất trong huyết mạch của chúng.

Tu vi càng cao, lực lượng càng mạnh, lại càng dễ sinh tồn.

Chỉ là Thiên Hồ thiếu nữ cũng biết chủ nhân nhà mình tự có dự định, cho dù thèm thuồng, cũng không dám mở miệng. Lúc này được Kiếp Yêu tinh, đương nhiên vô cùng vui mừng. Nàng lập tức há cái miệng anh đào nhỏ xinh, tiến hành thổ nạp. Yêu tinh cấp tốc thu nhỏ hóa thành tinh khí lưu hai màu thanh lam, bị thiếu nữ nuốt vào.

Viên Kiếp Yêu tinh này, mặc dù đã cung cấp rất nhiều cho yêu vật đề thăng tu vi. Thế nhưng vì nội tình bản thân hùng hậu, bởi vậy vẫn lưu lại cho Thiên Hồ một bộ phận lớn.

- Không hay rồi! Đây là Kiếp Yêu tinh! Hắn đang cho Thiên Hồ đề thăng tu vi!

Dưới chân gò, m Lão nãy giờ vẫn quan sát Sở Vân, giật mình mở lớn hai mắt.

- Tại sao tiểu tử này lại có Kiếp Yêu tinh! Sao hắn lại có Kiếp Yêu tinh thiên nhiên!

Thụy Mộng tôn giả vốn nhìn thấy Sở Vân lấy ra yêu tinh, còn có chút buồn bực. Lúc này sau khi nhận ra là yêu tinh Kiếp Yêu, quả thực cảm giác bản thân giống như nằm mơ.

Loại Kiếp Yêu tinh thiên nhiên này, chỉ có chết dưới lực lượng thiên địa mới có thể sản sinh. Hơn nữa thứ như yêu tinh rất khó bảo tồn. Qua hai ba ngày sẽ biến mất trong không khí.

Bởi vậy, rất khó để thu hoạch. Viên Kiếp Yêu tinh trên tay Sở Vân lại là loại tu vi dư thừa. Nếu đặt bán đấu giá, nhất định sẽ dẫn phát một cơn lốc đấu giá bảo vật quý hiếm.

- Tiểu tử này, vận khí quá tốt! Không chỉ thu hoạch được bảo vật của Vạn Thú Vương mà còn nhặt được một viên yêu tinh!

- Tấn công! Tấn công! Tuyệt đối không thể để Thiên Hồ của hắn đề thăng tu vi!

Trong lúc nhất thời, m Lão và Thụy Mộng tôn giả đều không thể kìm chế được nữa.

Đại đa số du hiệp vẫn vô cùng do dự, nhìn gò cỏ trước mặt, không ai dám tiến lên, uy lực kinh khủng của Kinh Khủng Liêm Đao Thảo đã khắc sâu trong lòng bọn họ.

- Không phải sợ! Đây là Kinh Khủng Liêm Đao Thảo, chỉ biết công kích người có lòng sợ hãi.

- Can đảm tiến lên phía trước, bất kể là ai, giết một người sẽ có được trăm Thiên Cương Thạch tệ! Giết hai người tăng lên gấp đôi! Giết ba người thăng lên làm đội trưởng tinh anh!

Dưới sự cổ động của m Lão và Thụy Mộng tôn giả, lập tức có vô số kẻ bỏ mạng, đỏ bừng hai mắt, tay cầm các loại binh khí, tạo thành một luồng sóng triều công kích hung mãnh nhất, lại một lần nữa liều chết xung phong lao tới đám người Sở Vân trên gò đất.

- Cẩn thận! Lần này tới đều là tinh anh của Thiên Sát bang, Hồi Mộng Các!

Sắc mặt đám người Dịch Yên đều trở nên ngưng trọng.

Ngược lại Sở Vân và Hoa Mai đều hai mắt sáng ngời.

- Điểm mạnh nhất chính là điểm yếu nhất. Đây là một cơ hội!

- Không thể tử thủ! Có thể đột phá vòng vây!

Trong binh pháp, chú ý hành động bất ngờ. Địch quân mạnh mẽ tấn công tới, nhất định sẽ không ngờ đến Yên Chi Môn lựa chọn đột phá vòng vây.

- Chờ một lát nữa, nghe mệnh lệnh của ta, theo ta đột kích về phía trước!

Trong đôi mắt đẹp của Hoa Mai quang minh bắn ra, dung nhan thoát tục của nàng, lúc này cũng giống như bao phủ một tầng quang huy. Nàng gặp nguy không loạn, trấn định như thường, biểu hiện như thế khiến cho chúng nữ cảm giác vô cùng an toàn.

Tu vi của Thiên Hồ đang tăng vọt!

Một nghìn năm, hai nghìn năm, ba nghìn năm…

Nghìn năm Linh Yêu, vạn năm Kiếp Yêu.

Yêu tinh của Kiếp Yêu, hội tụ tinh hoa một đời Kiếp Yêu, ít nhất cũng có tích lũy tu vi cấp số vạn năm. Mặc dù trong hấp thu, sẽ có một bộ phận lãng phí.

Thế nhưng do lượng quá lớn, dẫn đến loại lãng phí này cũng có vẻ không quan trọng gì.

- Nhanh lên!

- Công giết tới!

Nhìn Kiếp Yêu tinh trong tay Thiên Hồ thiếu nữ, trong thời gian ngắn ngủi, đã thu nhỏ bằng đầu ngón tay. m Lão và Thụy Mộng tôn giả, đều gấp đến độ muốn dậm chân.

Bọn họ và Sở Vân đánh một trận, đều biết rõ uy lực đáng sợ của Thiên Hồ. Đạo Pháp Hồng Lưu, có bộ phận rất lớn là do Thiên Hồ gây nên.

- Phù.

Thiên Hồ thiếu nữ nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, Kiếp Yêu tinh trong tay đã biến mất hoàn toàn. Lúc này, toàn thân nàng dung quang toả sáng, hai mắt như bảo thạch rạng rỡ sinh huy!

- Muộn rồi!

Trong lòng m Lão và Thụy Mộng tôn giả đều trầm xuống.

- Chủ nhân, ta lại mọc ra hai cái đuôi rồi!

Thiên Hồ thiếu nữ vui mừng đến mức hai mắt hóa thành hai đạo trăng rằm, vội vàng hồi báo giống như tranh công.

- Không sai.

Sở Vân gật đầu, chuyện này vốn nằm trong dự liệu của hắn.

Nào ngờ Thiên Hồ thiếu nữ lại nói:

- Ta còn học được một môn đạo pháp tuyệt phẩm lôi hệ từ trong yêu tinh.

- Đạo pháp tuyệt phẩm Lôi hệ?

Sở Vân nhướng mày, ánh mắt sáng ngời. Đây tuyệt đối là một chuyện mừng ngoài dự liệu.

Nói chung, khi yêu vật hóa thành yêu tinh, khi các yêu vật khác hấp thu, không chỉ có thể hấp thu tu vi, hơn nữa còn có thể hấp thu một số đạo pháp chất chứa trong đó.

Những đạo pháp này, đều là đạo pháp tinh xảo nhất khi yêu vật còn sống, số lần sử dụng nhiều nhất, lĩnh ngộ sâu nhất.

Mỗi một môn đạo pháp, đều là lý giải của yêu vật đối với thiên địa.

Sở Vân cũng muốn hỏi kỹ tình hình cụ thể của môn đạo pháp này, chỉ là thấy rất nhiều du hiệp đã xung phong liều chết xông lên, hắn không thể làm gì khác hơn là kiềm chế nghi vấn dưới đáy lòng.

- Trận hình đột kích, theo ta xông lên!

Khi hai bên còn cách nhau mười bước, Hoa Mai bỗng dưng khẽ kêu một tiếng, tay cầm Đông Sương Ngạo Mai thương, làm đầu tàu gương mẫu, xung phong tiến về phía trước.

- Giết!

Sở Vân chạy song song với nàng, mặc dù trên gò cỏ này không thể thôi phát đạo pháp, thế nhưng đao pháp cấp số đại thành của hắn vẫn đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Hai người tạo thành mũi tên sắc bén, khí thế mạnh mẽ như hổ xuống núi, chưa từng có từ trước đến nay!

- Cái gì! Bọn chúng muốn đột phá vòng vây!

Đối phương đều thất sắc, bị hù dọa trước khí thế dũng mãnh của đám nữ tử Yên Chi Môn.

Xoát!

Ánh đao của Sở Vân như tuyết, xông vào đoàn người, dấy lên một vùng tinh phong huyết vũ. Hoa Mai cũng là nữ kiệt, thương pháp đại thành quét ngang tất cả.

Theo sát phía sau bọn họ, là chúng nữ Yên Chi Môn, cấu thành trận hình trùng kích chặt chẽ, chân thành hợp tác, như một chỉnh thể, bộc phát ra chiến lực cực đại.

Thế hổ xuống núi đã không thể ngăn cản, huống chi còn là một đám cọp cái.

392. Chương 51: Tâm Ý Tiên Lập Công.

Chương 51: Tâm Ý Tiên lập công.

Web nguồn lập lại 2 lần c48 49 và ko có c50 nhé

Địch nhân hùng hổ, xung phong liều chết xông lên, như gặp đòn cảnh tỉnh, thoáng chốc tỉnh mộng.

- Ngăn cản, bao vây bọn chúng!

Có kẻ kêu lên, vội vàng phản ứng.

Bỗng nhiên chỉ thấy trước mắt sáng ngời, chiến đao Sở Vân bổ xuống, khiến hắn đầu lìa khỏi cổ.

Chiến thuật đột phá vòng vây là chính xác. Sở Vân vừa lao đến, đối phương đã trở tay không kịp, người ngựa đổ rạp, rất nhanh đã đột phá được vòng vây bên ngoài sườn núi.

- Bọn họ muốn chính diện lao về phía chúng ta.

Thụy Mộng tôn giả mở to hai mắt, cảm thấy giật mình trước dũng khí Sở Vân biểu hiện ra.

- Hừ! Phạm vi này có thể sử dụng đạo pháp! Công kích, liên thủ công kích! Chúng ta đường đường là hai môn phái nhất lưu, lại bị một tên tiểu quỷ và thế lực tam lưu làm thành như vậy. Chỉ có giết sạch bọn chúng mới có thể rửa sạch sỉ nhục của chúng ta!

Hai mắt m Lão nheo lại thành một đường thẳng, ngữ khí tàn nhẫn, trong lòng hắn sớm đã nổi sát cơ.

Chiến!

Sở Vân và Hoa Mai liên thủ, đối chọi với m Lão và Thụy Mộng tôn giả.

m Lão tay cầm Yêu Binh Cửu U Tác, giữa lúc bóng ảnh chớp động, gió lạnh cuồn cuộn. Thụy Mộng tôn giả triệu xuất Lạc Ảnh Long, đây là yêu thú hệ rồng hiếm thấy, không có hình thể, chỉ có thể bám vào bóng người.

- Cửu U lấy mạng!

m Lão hét lớn một tiếng, bóng ảnh như độc xà, lao về phía Hoa Mai.

- Ác mộng triền miên!

Thụy Mộng tôn giả cười lạnh lẽo, Lạc Ảnh Long phát động đạo pháp, cái bóng sau lưng hắn bỗng nhiên đứng dậy, hóa thành một con hắc ám long ảnh hai cánh, gào thét, lao về hướng Sở Vân.

Sở Vân cầm Túy Tuyết Đao đón đỡ Lạc Ảnh Long lao đến.

- Tiểu tử, ngươi trúng kế rồi!

Thụy Mộng tôn giả đắc ý rống to hơn, mục tiêu thật sự của Lạc Ảnh Long kỳ thực chính là cái bóng của Sở Vân.

Lạc Ảnh Long bắn trúng cái bóng của Sở Vân, nhất thời khiến Sở Vân chấn động, cảnh tượng trước mắt liên tục biến hóa, bị kéo vào một vùng không gian hắc ám.

- Đây là ác mộng chi cảnh của Lạc Ảnh Long. Trong đây, ta chính là thần! Tiểu Bá Vương, ngươi hãy chết trong cơn ác mộng sợ hãi đi.

Trong bóng tối Thụy Mộng tôn giả hiển hiện ra, đây cũng không phải là thực thân của hắn, mà là hồn phách hóa thân. Trong giấc mộng này, hắn có thể điều khiển tất cả, có thể đùa giỡn cường giả có thực lực cao hơn hắn như trong lòng bàn tay.

- Vậy sao?

Sở Vân cười lạnh một tiếng, trên người hiện ra một đạo tiên ảnh.

Đây là Đại yêu binh Tâm Ý Tiên.

Trong hiện thế, chỉ có thể nhìn thấy chuôi roi. Chỉ có tại trong loại hoàn cảnh đặc thù, mới có thể nhìn thấy thân roi sáng bóng đen dài.

- Cái này?

Thụy Mộng tôn giả vừa mới đang đắc ý dào dạt, nhìn thấy cây roi này, trên mặt cứng ngắc. Thanh âm của hắn tràn ngập vẻ khó tin, chỉ tay vào cây roi, kinh hãi kêu lên:

- Cái này? Sao ngươi lại có một cây yêu binh thuộc tính tâm!

Trên thế giới này, kim mộc thủy hỏa thổ là thuộc tính cơ sở, kéo thêm ra các loại thuộc tính khác như phong lôi quang ảnh… Chủng loại không ít.

Ngoài ra, còn có ba loại thuộc tính tương đối hiếm có. Phân biệt là đại diện cho thuộc tính không gian "Vũ", đại diện cho thuộc tính thời gian "Trụ", đại diện cho thuộc tính tinh thần "Tâm".

Yêu vật sở hữu ba loại thuộc tính này, chủng loại rất thưa thớt, đồng thời yêu vật tư chất thượng đẳng càng hiếm thấy.

Thụy Mộng tôn giả không ngờ, trong tay Sở Vân lại có yêu binh thuộc tính tâm. Đây là khắc tinh phương thức tác chiến của hắn!

Ầm.

Sau một khắc, ác mộng chi cảnh đột nhiên tan vỡ. Sở Vân có yêu binh này bảo vệ hồn phách, bình yên vô sự một lần nữa hoàn hồn trong chiến trường.

- Thụy Mộng tôn giả, ngươi nạp mạng đi!

Trong hai mắt Sở Vân tinh mang bạo bắn, sáu con Linh Yêu xung quanh người lúc này đều hóa thành hình người.

Thiên Hồ, là thiếu nữ mặc váy dài, trắng nõn như lan, xinh đẹp khả ái.

Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, mặc long bào hoàng giả, trên hoàng bào thêu đầy mắt rồng.

Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, cao gầy mặc áo xanh, trên y phục có kim hoàn chói mắt.

Túy Tuyết Đao, là hình tượng Sở Vân tóc bạc mi trắng, lãnh khốc như băng.

Hồng Yêu không màu, là hình người gần như hư huyễn, hình dáng tướng mạo trung tính, nửa nam nửa nữ.

Cụ Phong Cung là một nam tử hoạt bát tóc dài bay múa, bên người lượn lờ từng cơn gió xoáy màu xanh đen.

Sáu con Linh Yêu này, như chúng tinh củng nguyệt, xoay xung quanh Sở Vân.

- Đạo Pháp Hồng Lưu!

Sở Vân thần thú vừa chỉ, thiên địa ầm ầm nổ vang, đạo pháp còn cường đại hơn gấp năm lần so với trước kia, đan xen thành một con sông dài đầy màu sắc sáng lạn, lấy khí thế cực mạnh, điên cuồng cuốn Thụy Mộng tôn giả đi.

- Uy lực mạnh như vậy sao!

Cho dù là Sở Vân, cũng cảm thấy giật mình hoảng sợ.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ chiến trường, đều khiếp sợ trước chấn động của Đạo Pháp Hồng Lưu này.

Mọi người dừng lại, ngơ ngác nhìn dòng nước lũ đạo pháp cuốn trôi tất cả, bao gồm cả Thụy Mộng tôn giả không kịp thối lui.

Ánh sáng rực rỡ, như ảo ảnh trong mơ, chiếu rọi một màu xanh hồng hoàng lục lên khuôn mặt tất cả mọi người.

Thần tình khiếp sợ hiện lên trên mặt tất cả mọi người.

Hiện giờ tu vi của Thiên Hồ đã đề thăng lên tới hơn tám ngàn năm, lại có Cụ Phong Cung mới tấn chức Linh Yêu gia nhập. Đạo Pháp Hồng Lưu đã trở thành một con sông lớn thật sự. Nó cuồn cuộn lao đến, cuốn trôi tất cả, giống như hồng thủy bạo phát vô tình, cuốn đi toàn bộ sinh linh.

Uy thế của nước lũ cực kỳ kinh khủng, cuồn cuộn hơn mười dặm, biến bên ngoài khu rừng vô tận thành một vùng đất chết. Cây cối vốn rậm rạp đã hoàn toàn biến mất, ngay cả sương mù càng ngày càng nồng đậm cũng tiêu tán không còn, hình thành một khu vực trống không hình tròn.

Toàn bộ không gian, đều bị Đạo Pháp Hồng Lưu hoàn toàn rửa sạch, thứ còn lại duy nhất, không phải cái gì khác, mà chính là một viên yêu tinh nhỏ bằng ngón tay. Yêu vật trong tay Thụy Mộng tôn giả sau khi chết đã biến thành thành yêu tinh.

Nước lũ cuốn theo Thụy Mộng tôn giả và vô số du hiệp trong phạm vi. Về phần bản thân bọn chúng, sớm đã bị nước lũ thôn phệ tận gốc rễ, ngay cả một chút mẩu nhỏ cũng không tìm thấy.

- Tại sao có thể như vậy!

- Thụy Mộng tôn giả là tay già đời nổi danh của du hiệp giới, vậy mà cũng không ngăn cản được công kích như vậy.

- Loại công kích này, làm sao có thể chống đỡ được? Sở Vân thực sự là một quái vật, hắn thực sự chỉ mới 15 tuổi thôi sao?

- Sáu con Linh Yêu, nhất tề thi triển đạo pháp công kích, không hề bảo lưu sức mạnh tiến hành oanh tạc cuồng loạn. Loại công kích này quả thực bá đạo, không thể chống đỡ! Ai có thể là đối thủ của Tiểu Bá Vương chứ?

393. Chương 52: Ánh Mắt Của Sắc Lang (thượng).

Chương 52: Ánh mắt của sắc lang (thượng).

Hồi tỉnh lại trong nỗi khiếp sợ, sĩ khí của các du hiệp đã hoàn toàn đóng băng. Loại công kích này của Sở Vân không chỉ đơn thuần là công kích lực lượng, mà còn có thể chấn động nhân tâm.

- Thiên Sát bang, rút lui!

Nhìn thấy tình thế không ổn, m Lão hét lớn một tiếng, không chút do dự xoay người bỏ chạy.

Đối mặt với công kích như vậy, hắn cũng không hề tự tin. Truyền thừa của Vạn Thú Vương làm sao quan trọng bằng tính mạng của mình? Hắn là kẻ già đời trong du hiệp giới, đương nhiên càng hiểu đạo lý này.

- Còn muốn chạy?

Hoa Mai cười nhạt, rút Tử Vi Trâm, ném lên không trung.

Cây Tử Vi Trâm này, vốn là thuộc tính vũ vô cùng hiếm thấy, có tư chất học tập đạo pháp không gian. Lại phối hợp với đạo pháp không gian và Lục Thần phong cấm thuật, quả thực hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, kẻ khác khó lòng phòng bị.

m Lão vẫn cảnh giác phía bên Sở Vân, bất ngờ Hoa Mai lại thi triển thủ đoạn. Hắn vốn đang bay giữa bầu trời, bị cây trâm bắn trúng, nhất thời linh quang bị phong ấn, mất đi liên hệ với tất cả yêu vật của mình, nhất thời kêu lên một tiếng, rơi đập xuống đất.

- Xem thương!

Hoa Mai đuổi tới, đâm thương, lập tức đâm xuyên trái tim của m Lão.

- m Lão!

Có kẻ rống giận kêu lên.

- Chạy, chạy đi!

Có thêm nhiều người kinh hoàng kêu to.

Hơn một nghìn du hiệp vốn vây công Yên Chi Môn, đầu tiên bị Kinh Khủng Liêm Đao Thảo giết chết một bộ phận, lại bị Đạo Pháp Hồng Lưu của Sở Vân quét đi một phần, sau đó lại bị Yên Chi Môn liều chết đột phá vòng vây, lúc này giữa sân chỉ còn lại chưa đến năm trăm người.

Tất cả đều bị dọa vỡ gan, gấp như chó nhà có tang, vội vàng chạy trốn khắp nơi.

- Chạy đi đâu?

- Không phải muốn cướp bảo vật của chúng ta sao? Nạp mạng đi!

Chúng nữ Yên Chi Môn đều là loại người sống trên miệng đao thời gian dài, sớm đã được giang hồ rèn luyện hàng ngày, không buông tha cơ hội tốt giết địch này.

Các nàng phân tán ra, tiến hành truy sát, giết địch vô số, thu hoạch càng dày.

- Sau trận chiến này, thực lực chỉnh thể của quý môn lại tăng thêm một cấp. Ta xin chúc mừng Hoa môn chủ trước.

Sở Vân lúc này đã thu tay, thấy Hoa Mai đi tới, hắn đứng thẳng người, mỉm cười nói.

Chiến đấu, cho tới bây giờ đều là phiêu lưu tối cao, phương thức tu hành nhiều nhất là thu hoạch. Giống như chiến đấu lần này của Sở Vân, thu hoạch đông đảo yêu tinh, đủ để yêu vật trong tay hắn đề thăng ti vi lên một đẳng cấp mới.

- Yêu tinh có nhiều, không lợi dụng được cũng không có tác dụng.

Hoa Mai vừa thưởng thức Cửu U Tác trong tay, vừa ước ao nhìn sáu con Linh Yêu bên người Sở Vân cười nói:

- Chỉ là thu hoạch lần này, thật sự phong phú không gì sánh được. Chỉ cần tiêu hóa một thời gian, lại chiêu binh mãi mã, ngày trở thành thế lực nhất lưu sẽ không còn xa.

- Ha ha a…

Sở Vân cười ha ha. Hắn biết ý tứ hàm súc trong lời nói của Hoa Mai, lập tức nói:

- Thực không dám giấu diếm, lần này ta chiếm được phương thức luyện đan của Hoán Nhiên Tạo Hóa đan. Có Hoán Nhiên Tạo Hóa đan, là có thể khiến tố chất của ngự yêu sư đề cao một tầng, hấp thu yêu tinh, đề thăng tu vi của yêu thú, cũng không chịu gánh nặng linh quang.

Ánh mắt Hoa Mai nhất thời sáng ngời, nhìn Sở Vân vừa mừng vừa sợ:

- Sở Thiếu đảo chủ, xem ra ngươi thật tâm muốn hợp tác với chúng ta rồi. Có phương thức luyện đan của Hoán Nhiên Tạo Hóa đan, Yên Chi Môn chúng ta và Thư gia đảo quật khởi đã chỉ là vấn đề thời gian.

- Hắc hắc hắc… Ta không nghe lầm chứ? Hoán Nhiên Tạo Hóa đan! Tốt, tốt, thật không ngờ các ngươi quả thực đạt được truyền thừa của Vạn Thú Vương! Thực sự là gặp may mắn! Tiểu Bá Vương, giao phương thức luyện đan cho ta, đổi lấy tính mạng của Phi Yến cô nương, ngươi thấy thế nào?

Đúng lúc này, thanh âm của Bắc Quang Quang bỗng nhiên truyền tới.

- Phi Yến cẩn thận!

Khi Dịch Yên nhắc nhở thì đã quá muộn.

Một bàn tay màu hồng bỗng nhiên từ dưới đất hiện ra, túm chặt lấy Tiểu Phi Yến chưa kịp phòng thủ!

- Bắc Quang Quang!

- Phi Yến!

Trong lúc nhất thời, tiếng kinh hô nổi lên bốn phía.

Thực lực của Bắc Quang Quang cường đại hơn Thụy Mộng tôn giả và m Lão. Hắn hành động bất ngờ, đột nhiên từ dưới đất chui lên, hòng qua mắt tất cả mọi người.

- Buông ta ra!

Tiểu Phi Yến ra sức giãy dụa, thế nhưng Ngũ La Lạn Hoa Yên đã hình thành một sợi xích màu hồng nhạt, trói chặt lấy nàng, khiến nàng không thể động đậy.

- Hắc hắc hắc…

Bắc Quang Quang vẫn ở trong lớp sương mù màu hồng, khiến người khác không nhìn được chân tướng thật sự. Chỉ là đôi mắt của hắn lại phát ra ánh sáng màu xanh, cho dù là Ngũ La Lạn Hoa Yên nồng nặc, cũng không lấn át được quang mang của hắn.

Đây là đôi mắt sắc lang nổi danh, chịu linh khí của Trung Sơn Lang cải tạo dẫn đến.

Đôi mắt này, có thể khiến ngự yêu sư phát hiện ra dị tính có mị lực trong chúng sinh.

- Buông Phi Yến ra!

Sắc mặt Hoa Mai ngưng trọng, nhưng ngữ khí vẫn ổn định, lúc này cũng hơi run rẩy.

Chỉ có Sở Vân mặt không đổi sắc, thân phận Tham U Khách nhất lưu khiến hắn biết được càng là tình huống nguy cấp thì càng phải bình tĩnh.

- Bắc Quang Quang, ngươi muốn truyền thừa của Vạn Thú Vương? Không sợ Đạo Pháp Hồng Lưu của ta sao?

Hắn bước ra, trực diện đối mặt với đại địch Bắc Quang Quang, khí thế ổn trọng, xứng đáng là thủ lĩnh dẫn đầu.

- Đạo Pháp Hồng Lưu, hắc hắc, ta phải thừa nhận chiêu này của ngươi, thật sự cường đại, thuần túy lấy lực áp người, điên cuồng oanh tạc. Cho dù là ta, cũng phải nhượng bộ lui binh. Nhưng ngươi có thể phát ra mấy lần công kích như vậy?

Bắc Quang Quang không kìm được cười lạnh nói:

- Loại công kích này của ngươi, nói khó nghe một chút, chính là một hơi nát vụn! Nếu không phải ngươi có Thiên Hồ, trời sinh có bản năng điều khiển nguyên khí, có thể điều chỉnh trình tự đạo pháp trước sau, thì làm sao có thể phát ra công kích như vậy?

Trong lời nói của Bắc Quang Quang, ý tứ muốn nói ngự yêu sư bình thường, muốn phát sinh Đạo Pháp Hồng Lưu, cũng không có khả năng. Chỉ có loại yêu thú tuyệt phẩm như Thiên Hồ tọa trấn, có chín loại thuộc tính, trời sinh có thể điều hành nguyên khí, an bài trình tự công kích đạo pháp thì mới có thể hoàn thành công kích kinh diễm như vậy.

Nếu không có Thiên Hồ, các loại đạo pháp lộn xộn, va chạm lẫn nhau, còn chưa công kích đến địch nhân, đã hỗn loạn biến mất.

Nhưng công kích như vậy đối với Thiên Hồ mà nói, cũng gánh vác gánh nặng không nhỏ. Đạo pháp càng nhiều, uy lực càng mạnh, càng có tổn hao lớn hơn với tinh thần.

Sở Vân cũng biết điểm này. Đạo Pháp Hồng Lưu như vậy, với khả năng của Thiên Hồ, cũng chỉ có thể liên tục thả ra hai lần. Trong vòng một ngày, không thể vượt qua ba lần.

394. Chương 53: Ánh Mắt Của Sắc Lang (hạ).

Chương 53: Ánh mắt của sắc lang (hạ).

- Thật không hổ danh là Bắc Quang Quang, mắt sáng như đuốc.

Sở Vân bị nắm thóp, cũng không bối rối, hắn thậm chí cười rộ lên. Phi Yến vẫn không ngừng giãy dụa nhìn thấy hắn cười, nhất thời trong lòng nhất định, vô cớ sinh ra một loại tự tin, cảm giác được an toàn.

Ánh mắt của Bắc Quang Quang ngược lại nhấp nháy. Hắn ý đồ đả kích tự tin của Sở Vân, thế nhưng lại phát hiện tiểu tử này lại dày dặn đến như vậy. Nếu hắn giả vờ trấn định, phần tâm tính này thực sự đáng sợ. Nếu hắn không phải giả bộ, tất nhiên sở hữu con bài chưa lật, có thể cứu người trên tay mình.

Bởi vậy bất kể Sở Vân có giả bộ hay không, Bắc Quang Quang đều cảm thấy có một sự kiêng kỵ.

- Ta lại sản sinh lòng kiêng kỵ đối với một kẻ vãn bối hậu sinh mới 15 tuổi sao?

Nhận thấy tâm tình của mình, vị cao thủ ngang dọc đã lâu này cũng có chút ngạc nhiên. Nhưng suy nghĩ kỹ càng, cũng phải thừa nhận, Sở Vân xác thực có khả năng khiến mình kiêng kỵ như vậy.

Bắc Quang Quang chưa từng gặp người thanh niên nào có tâm tính, thiên phú, hay thực lực khác biệt như hắn.

- Thiên Hồ cứu người!

Ngay khi Bắc Quang Quang còn đang ngây người suy tư, Sở Vân đã thấy được cơ hội trong mắt hắn, mạnh mẽ bộc phát ra một tiếng gào to.

Bôn lôi tật điện!

Chỉ thấy thiếu nữ Thiên Hồ hóa thành một đạo điện quang, lóe lên lướt qua. Trong nháy mắt nàng biến mất tại chỗ, khi hiện ra đã ôm lấy Phi Yến, hiện thân phía sau Bắc Quang Quang hơn mười trượng.

Bắc Quang Quang sửng sốt, ngay cả đương sự Phi Yến cũng ngây người ra một lúc, lúc này mới ý thức được bản thân đã thoát hiểm.

Tất cả chuyện này xảy ra quá nhanh.

Đợi đến lúc chúng nữ phản ứng, vấn đề rắc rối nhất đã được giải quyết viên mãn.

- Khi phát động không hề có dấu hiệu, điều động yêu nguyên cũng không cố sức, hiệu quả xuất chúng như vậy. Đây là đạo pháp tuyệt phẩm sao?

Bắc Quang Quang bị đoạt mất con tin cũng không hề hoảng loạn, lấy lại bình tĩnh, dù bận vẫn ung dung dò hỏi.

- Bôn Lôi Tật Điện này là đạo pháp lôi hành tuyệt phẩm vừa có được. Có thể khiến yêu vật giống như điện quang, tiến hành di động cực nhanh.

Sở Vân thẳng thắn đáp.

- Được, rất tốt. Lần này xem như ta sai lầm, nhưng tiếp theo, các ngươi cũng nên cẩn thận.

Bắc Quang Quang cười âm hiểm, ánh mắt xanh thẳm nhìn quét xung quanh, ý tứ vô cùng uy hiếp.

Sở Vân mặc dù sở hữu sáu con Linh Yêu, thế nhưng hắn cũng không e ngại. Chỉ là lúc này lại có hai đại chiến lực là Hoa Mai và Dịch Yên, hắn mới lựa chọn tạm thời lui bước.

- Muốn chạy? Đâu dễ dàng như vậy!

Sở Vân chợt quát một tiếng, tay cầm Túy Tuyết Đao lao qua. Ai lại muốn buông tha Bắc Quang Quang? Huống hồ hắn lại là cao thủ, có tính uy hiếp cực lớn đối với kế hoạch của mình.

- Ta muốn đi, các ngươi ngăn được ta sao?

Bắc Quang Quang cười ha ha, trong tiếng cười tràn ngập vẻ tự đắc:

- Ta bay trên trời hay chui xuống đất cũng không ai cản được, rất nhiều người muốn truy sát ta, nhưng bọn hắn đều thất bại. Các ngươi cũng không ngoại lệ!

Hắn bay lên trời, tốc độ cực nhanh, cho dù là Hồng Yêu không màu cấp số Linh Yêu cũng đuổi theo không kịp.

Thiên Hồ theo mệnh lệnh của Sở Vân, buông Phi Yến ra, thi triển Bôn Lôi Tật Điện truy sát. Bắc Quang Quang hóa thành phấn hồng, bay toán loạn trong không, vòng vèo biến hóa, khiến Thiên Hồ nhiều lần vồ hụt.

Nhưng Thiên Hồ vốn nhanh nhạy, đã rất nhanh thông thạo môn đạo pháp tuyệt phẩm này.

Uy lực của đạo pháp tuyệt phẩm không phải bình thường, lập tức khiến Bắc Quang Quang cảm thấy vô cùng áp lực.

Hắn hừ nhẹ một tiếng, triệu xuất Trung Sơn Lang. Trung Sơn Lang hé miệng, hắn liền chui vào trong, lập tức Trung Sơn Lang chui xuống dưới đất, giống như cá bơi trong ao.

Thiên Hồ đành phải bỏ cuộc.

- Bắc Quang Quang vốn có một môn đạo pháp độn địa thượng đẳng, không chỉ như vậy, hắn còn có đạo pháp thủy độn, hỏa độn… Muốn giết hắn vô cùng khó khăn!

Dịch Yên và Hoa Mai đều nhíu mày, thấy Bắc Quang Quang chạy trốn, có vẻ vô cùng bất đắc dĩ, không có cách nào.

Loại người như Bắc Quang Quang chính là chuột chạy qua đường người người kêu đánh. Dù làm xằng làm bậy nhiều năm như vậy ở Tinh Châu vẫn vô cùng vui vẻ. Không hề nghi ngờ, bản lĩnh chạy trốn của hắn còn xuất sắc hơn chiến lực của hắn!

- Đáng tiếc, nếu ta có đạo pháp Hóa Thổ, hoặc là thổ đức chân thân, cũng có thể chui xuống mặt đất, tiến hành truy sát. Hoặc là tu vi của Nguyệt Thỏ tăng lên đến cấp số Linh Yêu, dùng đạo pháp thời gian…

Sáu môn đạo pháp Sở Vân khai quật từ trong mật thất của di tích đều là loại quý hiếm. Trong đó ba đạo hóa phong, hóa ám, hóa thủy, còn có một đạo pháp thời gian, tên là "Đạn Chỉ Tiên Tri", có thể biết trước được tình hình tương lai trong nháy mắt.

Đáng tiếc hiện nay tu vi của Nguyệt Thỏ không đủ, không đủ để do thám ra hướng đi của Bắc Quang Quang. Bằng không, coi đây là mục tiêu, vận dụng Đạo Pháp Hồng Lưu trực tiếp oanh sát, xác suất thành công tương đối cao.

- Thiên Hồ đã trưởng thành đến cấp số tám đuôi, tiếp theo chính là đuôi thứ chín. Sau chín đuôi, chính là Kiếp Yêu kỳ khủng khiếp. Nắm bắt Kiếp Yêu, linh quang của ta lại không đủ. Không chỉ như vậy, Kiếp Yêu cũng là phiền phức cực lớn, lúc nào cũng phải độ Thiên Kiếp. Nội tình của ta vẫn không đủ để chống đỡ một con Kiếp Yêu nhiều lần độ kiếp…

Sở Vân suy tư:

- Nhưng nếu đề thăng tu vi của yêu thú như Nguyệt Thỏ lên nữa, sẽ có đề cao nhảy vọt đối với tổng hợp thực lực của ta. Xem ra mục tiêu sau này chính là những phương diện đó.

Rất nhiều kẻ cùng lứa 15 tuổi còn đang tiêu tốn thời gian ở Đại Yêu, Sở Vân đã sở hữu sáu con Linh Yêu, đồng thời đã suy nghĩ vấn đề Kiếp Yêu.

Mới chỉ có một thứ truyền thừa của Vạn Thú Vương là Hóa Nhiên Tạo Hóa Đan cũng đã khiến hắn đột nhiên tăng mạnh, vượt xa những người cùng tuổi.

Đây chính là truyền thừa vương giả hoàn chỉnh, không giống như Hải Long Vương, bị Sở Bá vương chèn ép, tài phú yêu vật trên người chỉ còn lại một ít, bảo tồn giữa Tinh Hải Long Cung. Cũng không như Hỏa Đức Vương, tích lũy của bản thân đều bị Thổ Hành Thần Sưu sớm lấy ra, cuối cùng bị hủy diệt trong hang động biển lửa.

- Đáng tiếc! Vạn Thú Vương lưu lại tám món bảo vật truyền thừa, ta chỉ chiếm được hai loại trong tay Ma Thiên Tử Thứu và Hủ Độc Bích Hổ, rương bảo vật trong Điện Mang Lôi Mao Thụ bị Thiên Kiếp đánh bay, cũng không biết di lưu tới nơi nào. Còn lại năm món bảo vật truyền thừa, không biết là những thứ gì? Ài, hiện giờ đang thiếu thời gian, không thể làm gì khác hơn là tạm gác lại sau đó lấy.

395. Chương 54: Đột Chuyển (thượng).

Chương 54: Đột chuyển (thượng).

Vừa nghĩ đến bảo vật truyền thừa, trong lòng Sở Vân đã âm thầm cảm thấy đáng tiếc, còn phải đợi thời gian rất lâu khu rừng vô tận mới mở ra. Nếu bản thân có thể lấy ra năm món bảo vật truyền thừa, sẽ có đề thăng rất lớn đối với bản thân.

- Ghê tởm, Bắc Quang Quang bỏ chạy rồi, sau này an nguy của Tiểu Phi Yến phải làm sao?

- Cái này khó làm. Bắc Quang Quang sở hữu Triêu Tư Mộ Tưởng đạo pháp thuộc tính tâm, chỉ cần nghĩ đến mục tiêu là trước mắt có thể hiện ra hình ảnh mục tiêu rõ ràng, phối hợp với con mắt sắc lang, quả thực là hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Nhìn thấy Bắc Quang Quang đào tẩu, chúng nữ Yên Chi Môn đều oán hận dậm chân, nghiến răng nghiến lợi, vô cùng không cam lòng.

- Nếu Dịch Thiên Kinh của ta có thể tấn chức đến cấp số Linh Yêu, phối hợp với Hà Lạc Đồ, là có thể che đậy loại đạo pháp này. Ngoài ra, nếu là có thể tìm được đạo pháp Hóa Tâm, hoặc là Tiểu Tự Tại vô hình thuật, cũng có thể tránh khỏi sự dòm ngó của loại đạo pháp này.

Dịch Yên cả giận nói.

Hóa tâm đạo pháp mà nàng nói chính là một bộ phận trong hóa đạo. Tiểu Tự Tại vô hình thuật, càng là đạo pháp trong truyền thuyết, sớm đã thành thất truyền.

- Vậy phải làm thế nào mới được?

Hoa Mai cũng cảm thấy có chút khó làm, bị Bắc Quang Quang theo dõi, Tiểu Phi Yến sẽ gặp nguy hiểm. Ai biết tên dâm tặc này sẽ xuất hiện lúc nào?

- Thật ra ở đây ta có một cách.

Sở Vân bỗng nhiên mở miệng nói.

- Sao?

- Có cách nào?

- Chính là hành động sau này, để Phi Yến bên cạnh hai vị môn chủ, như vậy không tốt sao?

Sở Vân đưa ra biện pháp giải quyết.

Phi Yến nghe xong, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vô cùng vui mừng. Như vậy không phải từ nay về sau, nàng có thể tham dự hành động lớn của Yên Chi Môn sao?

Mặc dù vừa nghĩ đến Bắc Quang Quang, trong lòng nàng còn có chút sợ hãi. Thế nhưng lập tức bị cảm giác an toàn khi ở cạnh môn chủ và hưng phấn khi tham gia hành động trọng đại sau này thay thế.

- Ài… Cũng chỉ có thể làm như vậy.

Hoa Mai thở dài một hơi, nhìn Tiểu Phi Yến đang vô cùng vui sướng, bất đắc dĩ lắc đầu.

Sở Vân cũng gật gật đầu.

Hắn biết, kiếp trước từ khoảng thời gian này, ban đầu Phi Yến luôn luôn theo môn chủ Yên Chi Môn, sau đó chân chính xuất thân, dựng nên tên tuổi trong giới du hiệp. Ngày sau Yên Chi Môn trở thành thế lực nhất lưu, môn chủ Hoa Mai biến thành nữ trung cường nhân, một trong những đại lão của giới du hiệp. Còn Phi Yến nàng cũng trở thành nhân vật đứng thứ 3 trong Yên Chi Môn.

Tuy rằng không biết, kiếp trước có phải cùng một nguyên nhân dẫn đến Phi Yến trẻ tuổi như vậy đã tham gia vào hành động mạo hiểm môn phái hay không? Nhưng không cần bàn cãi, chính là nhờ sự ma luyện này, mới có thể giúp Phi Yến có những thành tựu ngày sau.

Về phần Bắc Quang Quang, Sở Vân đã quyết định, sau khi đề thăng tu vi của Linh Yêu Nguyệt Thỏ, sẽ giải quyết mối họa này.

Nhưng mà sự thực, lại chứng minh số phận là không thể nào đoán trước được.

- Một nhân loại nho nhỏ như ngươi, chỉ dựa vào một chút mánh khóe là có thể thoát khỏi sự truy đuổi của lão nương sao?

- Vân Sí Hổ, người này không phải điểm quan trọng. Người chúng ta muốn tìm chính là một thiếu niên!

- Hừ! Hủ Độc Bích Hổ, ngươi yên tâm, lão nương ta có đạo pháp truy tìm của chủ nhân truyền thụ, ai có thể thoát khỏi sự truy bắt của ta? Ngươi hãy xem, cho dù nhân loại kia có độn pháp tinh thông, trơn trượt như chạch. Nhưng một khi lão nương ta xuất núi, trổ chút tài năng, cũng dễ như trở bàn tay. Hừ! Rõ ràng hắn muốn chạy trốn trước mặt lão nương ta, quả thực không biết lượng sức mình!

Lúc này, đột nhiên có ba đạo thân ảnh từ phía xa xa bay tới.

Dẫn đầu là một vị phụ nữ trung niên tự xưng là lão nương, thân thể béo tốt, bưu hãn, hào khí tỏa ra bốn phía. Tất nhiên Bắc Quang Quang đang cố gắng thoát khỏi người này!

Hai người còn lại, cũng không phải ai khác. Chính là hai đầu Kiếp Yêu Hủ Độc Bích Hổ và Ma Thiên Tử Thứu.

- Không ổn rồi, đây đã là vùng đất nằm ngoài Khu rừng vô tận. Ba đầu Kiếp Yêu này, rõ ràng đã vượt qua lãnh thổ của yêu thú, một mực đuổi tới!

Khí tức của Kiếp Yêu ùn ùn kéo đến, khiến Sở Vân biến sắc.

Nói chung, yêu thú đều hoạt động trong một vùng lãnh thổ riêng. Phần lớn yêu thú sẽ không vượt quá lãnh thổ của chính mình, hành sự trong lãnh thổ của yêu thú khác.

Thế nhưng ba đầu Kiếp Yêu này đuổi theo, đó là chuyện thực!

- Hoa môn chủ, các người đi đi. Người mà ba đầu Kiếp Yêu này muốn tìm chính là ta!

Trong lúc khẩn cấp, Sở Vân không kịp giải thích, chỉ hét lớn một tiếng. Lập tức dùng Hồng Yêu không màu trên người mình, mạnh mẽ bắn ra.

- Ha ha, tìm được rồi! Ngươi định chạy đi đâu?

Yêu khí trên mình mẫu yêu dẫn đầu sôi trào, ánh mắt như đao, thoáng chốc đã phát hiện ra Sở Vân. Lập tức giơ tay lên, đánh mạnh vào khoảng không.

Nhất thời Sở Vân cảm thấy trong không trung có một luồng áp lực ập tới. Quả thực giống như ngọn núi theo gió thổi qua, đập vào chính mình.

Trong luồng khí tức của Kiếp Yêu, nhất thời Hồng Yêu không màu bị đánh trúng, bị thương nhẹ. Sắc mặt Sở Vân trắng bệch, đành phải lộ rõ thân hình.

Keng!

Hắn rút Túy Tuyết Đao ra, gọi Thiên Hồ bảo vệ xung quanh. Trong lòng biết mình không phải đối thủ, nhưng chiến ý không hề suy giảm.

- Chính là hắn, chính là hắn!

- Tìm được rồi, rốt cục tìm được rồi!

Hủ Độc Bích Hổ và Ma Thiên Tử Thứu trông thấy Sở Vân liền ngửa đầu lên trời cười ha hả, thần tình hiện lên vẻ đắc ý xen lẫn vui mừng. Trên người bọn chúng tản ra luồng khí tức Kiếp Yêu cuộn trào mãnh liệt, ai lấy đều phải kinh sợ. Chúng nữ Yên Chi Môn không ngờ tình thế lại thay đổi nhanh như vậy, đều vô cùng hoảng sợ, sắc mặt như tro nguội.

Đối mặt với một đầu Kiếp Yêu, đã là rơi vào tình thế một phần sống chín phần chết.

Hiện tại đối mặt với ba đầu Kiếp Yêu liên thủ, căn bản không còn hi vọng sống.

- Kết trận!

Hoa Mai cắn răng gào lớn, phát ra mệnh lệnh. Nàng cầm Đông Sương Ngạo Mai Thương trong tay, tư thế hiên ngang, nàng chính là người đầu tiên chạy đến bên cạnh Sở Vân, hành động bày tỏ quyết tâm cùng tiến không chịu thoái lui…

- Kết trận, cùng nhau chống cường địch!

Các chúng nữ đều đồng lòng, kết thành viên trận bao quanh bên người Sở Vân.

Đối mặt với ba đầu Kiếp Yêu, các nàng coi cái chết như không, dĩ nhiên tất cả đều lâm trận không lùi bước.

Yên Chi Môn!

Đây là một đám nữ tử, có thể khiến các đấng mày râu phải hổ thẹn! Đúng là một môn phái dũng cảm không biết sợ!

- Các nàng…

Sở Vân ngây người.

396. Chương 55: Đột Chuyển (hạ).

Chương 55: Đột chuyển (hạ).

- Sao Hoa Mai ta có thể thất tín bội nghĩa? Nếu đã hợp tác, cần phải cùng tiến cùng lui!

Hoa Mai quay đầu liếc nhìn Sở Vân, toàn thân nàng thướt tha giữa không trung, tóc mai nghịch ngợm trong gió, trên khuôn mặt hiện ra vẻ tươi cười.

- Trong tình cảnh này, căn bản không thể trốn thoát. Nếu như bội nghĩa buông tay, sau này sẽ phải nuối tiếc.

Cái chết trước mắt, nhưng Dịch Yên vẫn tỏa ra dung quang sáng lạ, đẹp không sao tả xiết.

Ngay cả hai mắt Tiểu Phi Yến cũng tỏa ra tia sáng lấp lánh, biểu hiện khí phách không chút sợ hãi.

Sở Vân liếc mắt nhìn quanh, trông thấy nét mặt người nào cũng giống vậy. Bỗng dưng trong lòng bừng tỉnh:

- Đúng vậy, đây chính là du hiệp.

Du hiệp là gì?

Chính là trong lúc sống chết mạo hiểm, tình cảm mãnh liệt, nhiệt huyết, ân nghĩa. Bọn họ có thể là những người có thực lực thấp, có thể là người đấu tranh vì cuộc sống ấm no, có thể là người có thân phận hèn mọn… Bọn họ giống như cỏ dại, sinh mệnh tràn đầy, lửa rừng thiêu đốt, gió xuân bất tận thổi lại hồi sinh.

Bọn họ chính là đám người có sinh lực sống mạnh mẽ nhất Tinh Châu. Trong các cuộc thám hiểm, lửa sinh mệnh bốc cháy, tràn đầy nhiệt huyết! Bọn họ tuyệt đối không cúi đầu, luôn khiêu chiến với số phận.

- Đúng vậy, ta cũng là một du hiệp!

Trong thời khắc này, Sở Vân cảm thụ được một mùi vị quen thuộc. Một mùi vị tự do tự tại dâng trào, thức tỉnh dũng khí và ý chí chiến đấu.

Hắn thuộc về giới du hiệp. Kiếp trước như vậy, và kiếp này cũng vậy.

Dù cho hiện tại hắn đường đường là thiếu chủ Thư gia, thế nhưng không hề nghĩ tới thân phận cao quý của chính mình.

Thân phận cũng không có nghĩa là cao quý.

Hắn là một Sở Vân sống trong phú quý hay nghèo hèn. Đối mặt với tình thế nguy hiểm như vậy, trong tư tưởng của hắn thoáng hiện lên luồng điện, vắt óc suy nghĩ, muốn tìm ra một con đường sống trong tuyệt cảnh.

Ngược lại, trong tuyệt cảnh, lại càng khiến ý chí chiến đấu cuộn trào mãnh liệt.

- Trên thế giới này không có tuyệt cảnh, chỉ có con người cảm giác tuyệt vọng. Nhất định có biện pháp thay đổi cục diện, nhất định có!

Hai mắt Sở Vân phóng ra thần quang, trong lúc đó tựa hồ bắt được một tia linh cảm.

- Đúng, chính là hắn! Ba vị đại nhân hãy buông tha cho ta, ta và bọn chúng không có quan hệ gì. Thậm chí còn là kẻ thù.

Bắc Quang Quang bị bắt trong tay Kiếp Yêu Vân Sí Hổ, trông giống như con gà con.

Người này là cao thủ dâm tặc thành thành danh đã lâu, khả năng chạy trốn để người đời theo không nổi, nhưng lần này hoàn toàn khác. Hắn cảm thấy rất bất ngờ, trong quá trình chạy trốn lại gặp phải ba đầu Kiếp Yêu!

Đây là số kiếp chó má gì vậy!

Quả thực Bắc Quang Quang khóc không ra nước mắt. Trong lúc đó, hắn phát hiện gặp phải Sở Vân, đã là điều vô cùng xui xẻo.

Đầu tiên, Tiểu Phi Yến sắp chạy tới miệng, bỗng nhiên Sở Vân xuất hiện, không biết ma xui quỷ khiến gì đó mà khăng khăng muốn đoạt được Tâm Ý Tiên. Kết quả, chính mình mất đi Tâm Ý Tiên, hơn nữa hồn phách còn bị thương.

Hồn phách bị thương cũng thôi, nhưng Sở Vân lại một mực truy sát. Uy danh tích lũy cả đời, trong nháy mắt đều tiêu tan hết. Sau cùng bị ép vào Khu rừng vô tận, trên đường chịu không biết bao nhiêu khổ cực.

Cũng may Khu rừng vô tận không lâu sau mở cửa, giúp hắn có thể nghỉ ngơi lấy lại sức, cuối cùng không làm được gì khác, đành phải buông tha cơ hội tốt Khu rừng vô tận mở ra.

May mà hắn có đạo pháp Triều Tư Mộng Tưởng, có thể thấy được ảnh tượng không rõ ràng của mục tiêu trong phạm vi nhất định, do đó xác định Yên Chi Môn đã thu được bí mật truyền thừa của Vạn Thú Vương.

Lúc đó hồn phách của hắn bị thương, vẫn chưa khỏi hẳn. Cộng thêm việc lo lắng Yên Chi Môn đuổi tới, cướp đi bảo vật, hắn không thể làm gì khác hơn, đành phải phóng tin tức, mượn đao giết người.

Hắn vạch ra kế hoạch ngư ông hưởng lợi, thế nhưng kết quả sau đó, hắn kinh ngạc phát hiện ra thực lực của Sở Vân, dĩ nhiên là hắn càng khó có thể tin vào mắt mình.

6 đầu Linh Yêu!

Sở Vân mới chỉ có 15 tuổi cũng đã vượt qua hắn, như vậy dựa vào cái gì mà hắn tự xưng là cao thủ đã thành danh!

Mặc dù trong lòng vừa đố kỵ, vừa hận. Nhưng hắn phải thừa nhận, chiến lực của Sở Vân tăng vọt, đã có đủ tư cách để ganh đua với chính mình. Hơn nữa, chiêu Đạo Pháp Hồng Lưu, uy lực mạnh mẽ, lấy thế áp người, ngay cả hắn cũng không dám đối đầu.

Lần thứ hai, hắn bắt được Tiểu Phi Yến, kết quả đối phương có thân pháp cấp số tuyệt phẩm. Hắn đành phải đưa ra lựa chọn sáng suốt, thả Phi Yến đi, sau đó lui lại, bảo toàn thế chủ động.

Thế nhưng, bây giờ nhìn lại, hắn cảm thấy lựa chọn này giống như phân chó ah!

Tại sao lại gặp phải 3 đầu Kiếp Yêu?

Chẳng phải quá xui xẻo sao?

3 đầu Kiếp Yêu này có chiến lực xuất chúng, bọn chúng không phải yêu thú hoang dại, mà đã từng là chiến lực tin cậy do Vạn Thú Vương đích thân đào tạo thành!

Đây chính là 3 đầu yêu thú đã từng tung hoành một thời.

Quan trọng hơn, chính là Kiếp Yêu dẫn đầu kia còn có đạo pháp truy tung.

Bắc Quang Quang biết rằng độn pháp của chính mình cũng không thể làm khó chúng!

- Sớm biết đụng phải 3 đầu Kiếp Yêu này, ta thà quyết chiến cùng bọn Sở Vân còn hơn!

Toàn thân Bắc Quang Quang bị trói chặt, không thể cử động. Lúc này chỉ có thể ấm ức trong lòng, nuốt nước bọt giậm chân mà thôi.

Quả thực hắn quá xui xẻo!

Thông thường Kiếp Yêu đều ẩn cư tại lãnh địa, nghỉ ngơi dưỡng sức, đối kháng thiên kiếp. Thế nhưng, hắn đã hoàn toàn vượt qua lãnh địa của Kiếp Yêu, thế nhưng vẫn bị Kiếp Yêu truy kích theo sau.

Vẫn có 3 đầu!!!

Muội muội ah!

Bắc Quang Quang khóc không ra nước mắt, hắn cảm thấy chính mình bị oan ức, rõ ràng bản thân có thực lực. Vậy mà kết quả lại ra nông nổi này.

- Sở Vân, chính là tên tiểu tử Sở Vân! Tất cả là do hắn hại ta!

Hắn hận Sở Vân tới tận xương tủy, dù dùng nước sông Trường Giang cũng khó có thể tẩy sạch!

- Ba vị, người mà các vị muốn tìm đã tìm được rồi. Căn bản ta và hắn không có quan hệ, vả lại chúng ta còn là kẻ thù! Hắn đoạt Kiếp Yêu tinh của các vị, ta từng tận mắt trông thấy hắn sử dụng hầu như không còn. Giết gà không cần dùng dao mổ trâu, hãy để ta xuất thủ, thay các vị giết hắn. Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu. Trong lúc này, chúng ta chính là bằng hữu!

Trong lúc sinh tử tồn vong, Bắc Quang Quang vội vàng kêu lớn.

- Câm miệng!

Kiếp Yêu Vân Sí Hổ nhướng mày, dùng sức xiết chặt. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng cọt kẹt, hình như là tiếng động dưới chân. Nhất thời Bắc Quang Quang kêu lên một tiếng thảm thiết. Ngũ La Lạn Hoa Yên bảo vệ quanh thân hắn bị đè nén, dán chặt vào thân thể, khiến hắn nói không thành lời.

397. Chương 56: Khảo Nghiệm "gian Nan" (thượng).

Chương 56: Khảo nghiệm "gian nan" (thượng).

- Ngươi cảm thụ được hơi thở rồi sao? Vân Sí Hổ đại tỷ, chúng ta không có lừa người!

Hai mắt Ma Thiên Tử Thứu tỏa quang mang, nhìn chằm chằm vào Sở Vân, ngữ khí rất cuồng nhiệt.

Vân Sí Hổ lại chau mày lại, cũng không nói gì thêm.

Dường như Hủ Độc Bích Hổ bị kích động, toàn thân run lên.

- Tiểu tử, chuyện Kiếp Yêu tinh ta cho qua. Ta hỏi ngươi, ngươi hãy nói thật, hai Thanh Đông Bảo của bộ tộc chúng ta có phải ngươi khai quật không? Địa đồ trên người của ngươi có phải là của Vạn Thú Vương hay không?

Hủ Độc Bích Hổ hỏi.

Khổ chủ tìm tới cửa…

Chuyện tình tới nước này, Sở Vân cũng không giấu được nữa.

Hắn hiên ngang, ngẩng cao đầu, cao giọng nói:

- Đúng vậy, nhân lúc các ngươi rời xa tộc đàn, ta dùng địa đồ truyền thừa của Vạn Thú Vương cũng dùng làm chìa khóa, mở Thanh Đồng bảo tương do các ngươi thủ hộ, lấy đi hai kiện bảo vật truyền thừa của Vạn Thú Vương. Những việc này, các nàng đều không có liên quan. Ai làm người đấy chịu, các ngươi hãy buông tha cho các nàng.

- Được, được, được. Ngươi đã thừa nhận, ngươi đã thừa nhận rồi!

Ma Thiên Tử Thứu nghe xong, thần tình vừa điên cuồng vừa dữ tợn.

- Ha ha ha, ha ha ha…

Bỗng dưng Vân Sí Hổ cười lớn, giống như hổ gầm, quả thực đúng với danh tiếng mẫu lão hổ của nàng, khí tức của Kiếp Yêu cuồn cuộn như thủy triều. Khí tức quá mạnh, đè nén mọi người không sao thở nổi, Bắc Quang Quang đứng gần nàng nhất hầu như muốn ngất đi.

Chúng nữ im bặt, bọn họ đều cảm thấy linh quang và yêu vật run lên, đây đều do thực lực chênh lệch quá lớn áp chế.

Nhưng sau một hồi chiến đấu cũng không phân thắng bại.

- Sở Vân công tử biết rõ phía sau chính mình có Kiếp Yêu truy sát, thế nhưng vẫn lưu lại cứu chúng ta. Tình cảnh hiện nay, chính là do chúng ta làm liên lụy Sở Vân công tử. Phần ân tình này, quả thực khó có thể nói thành lời.

Hoa Mai cao giọng nói.

- Sở Vân công tử, chúng ta sẽ dốc toàn bộ sức lực ngăn cản bọn họ. Công tử hày chạy đi!

- Không ngờ Dịch Yên ta đường đường là một toán sư, hôm nay lại chết tại nơi này. Cũng tốt, xem ra trước khi chết không có gì nuối tiếc. Sở Vân công tử, trước khi chết ta muốn hỏi công tử một câu, công tử phải thành thực trả lời ta. công tử hãy nói cho ta biết, sự huyền bí của dịch sư là gì?

Đối mắt với cái chết, sắc mặt Dịch Yên vẫn thản nhiên như không.

- Sở Vân ca ca, huynh đã cứu Phi Yến một lần, Phi Yến cũng muốn cứu huynh một lần. Huynh hãy chạy đi!

Hai mắt Tiểu Phi Yến tỏa sáng, miệng mấp máy. Trong lòng muốn biểu hiện đầy hung ác, nhưng trong mắt người khác nàng lại vô cùng đáng yêu.

- vẫn muốn chạy sao? Sở Vân ngươi vẫn muốn chạy? Đừng ngây thơ như vậy! Bắc Quang Quang ta không đi được, các ngươi cũng đừng hòng thoát được. Bắc Quang Quang ta phải chết, các ngươi cũng phải chết. Tất cả đều bị ta chôn vùi tại nơi này, ha ha ha!

Bắc Quang Quang bị kích thích, lúc này nhân cơ hội áp lực của Kiếp Yêu Vân Sí Hổ buông lòng, hắn liền kêu lớn.

- Chết ư? Hắn sẽ không chết!

Hai mắt Hủ Độc Bích Hổ lóe ra quang mang.

- Đúng vậy! Ta muốn hắn sống không được, mà chết cũng không xong!

Bắc Quang Quang nguyền rủa nói.

- Không! Chỉ cần có chúng ta ở đây, không ai có thể làm tổn thương chủ nhân Sở Vân của chúng ta!

Toàn thân Vân Sí Hổ run lên.

- Chủ nhân! Rốt cục chúng ta đã đợi được người!

Hủ Độc Bích Hổ (Ma Thiên Tử Thứu) bái kiến tân chủ nhân!

Bỗng nhiên hai đầu Kiếp Yêu lớn tiếng nói.

- Cái gì?

Tất cả chúng nữ Yên Chi Môn đều ngây người.

Tiếng cười âm hiểm của Bắc Quang Quang cũng dừng lại. Khi đó con mắt xanh biếc của hắn trừng lớn.

- Ta vừa nghe được điều gì vậy?

Phi Yến cứng ngắc quay đầu về phía sau nhìn đám người Dịch Yên, như muốn được xác thực.

Toàn bộ chúng nữ không nói gì, đều ngơ ngác nhìn nhau.

Chuyện này chuyển biến quá nhanh, khiến cho các nàng không thể tin vào tai mình.

Phịch!

Hủ Độc Bích Hổ và Ma Thiên Tử Thứu mạnh mẽ quỳ rạp xuống đất.

Nguyên bản là hai người to lớn tráng kiện, khí phách hiên ngang, lúc này nước mắt chảy ròng ròng giống như những đứa trẻ. Bọn họ nhìn Sở Vân giống như trông thấy cứu tinh:

- Chủ nhân, cuối cùng chúng ta đã đợi được người tới. Chúng ta đã khổ cực đợi chờ không biết bao nhiêu năm tháng!

- Ngày tháng chờ mong, cuối cùng người cũng đã tới! Tiểu nhân có mắt như mù, có mắt như mù ah!

Bích Hổ âm ngoan xảo quyệt biến đổi, khiến mọi người đều phải trừng mắt há mồm. Nó tự tát vào miệng chính mình bốn cái bộp bộp bộp bộp, sau đó nói ra lời sám hối.

- Người có địa đồ trong tay, chính là chủ nhân của chúng ta. Người nhất định phải giải cứu chúng ta qua cơn nước sôi lửa bỏng.

Mầu lão hổ bưu hãn rơi lệ, tuy rằng chưa quỳ xuống, thế nhưng nước mắt nước mũi chảy thành dòng, giống như nàng dâu vừa xuất giá.

Toàn bộ chúng nữ đều chuyển ánh mắt tới Sở Vân.

- Sở Vân công tử, rốt cục có chuyện gì xảy ra?

Đám người Hoa Mai nghi hoặc hỏi.

-Ta…

Sở Vân trầm tư một hồi lâu, cười khổ nói.

- Việc này, ta cũng muốn biết.

Nguyên bản cuộc chém aiết đã dự đoán trước vẫn chưa có xuất hiện. Ngược lại, điều khiến người ta phải ngạc nhiên, chính là 3 đầu Kiếp Yêu này chủ động chạy tới, nhận Sở Vân làm chủ nhân!

Kiếp Yêu nhận chủ!

Có lẽ là 3 đầu Kiếp Yêu!

- Khà khà khà…

Bắc Quang Quang giống như con vịt bị bóp cổ, kinh sợ tới cực điểm, phát sinh ra âm thanh quái dị.

Đám người Hoa Mai cảm giác như chính mình đang nằm trong mộng, mọi chuyện quả thực quá hư ảo.

Đây đúng là câu chuyện thần thoại sao?

3 đầu Kiếp Yêu chủ động chạy đến nhận chủ nhân!

Câu chuyện này truyền ra ngoài, nhất định sẽ chẳng có ai tin. Thế nhưng đó là sự thực, sự thực hiện lên trước mắt mọi người.

- Rốt cục có chuyện gì xảy ra?

Sở Vân cũng rất mơ hồ, hướng tới ba vị Kiếp Yêu hỏi.

Bích Hổ và Tử Thứu liếc mắt nhìn nhau, sau đó đều nhìn về phía Vân Sí Hổ.

Sau khi mẫu lão hổ giải thích, lúc này Sở Vân mới bừng tỉnh:

- Hóa ra là vậy, quả thực là truyền thừa của Vạn Thú Vương.

Nguyên bản hắn nghĩ, 8 kiện bảo vật truyền thừa của Vạn Thú Vương chính là 8 yêu vật cường đại trong tộc đàn. Xem ra chuyện này không hợp lý cho lắm.

Trước mặt Kiếp Yêu mở Thanh Đồng bảo tương ra, mà không bị phát hiện, quả thực là chuyện vô cùng khó khăn.

Nếu như hắn không may mắn gặp được hai đầu Kiếp Yêu chủ động nhận chủ nhân, có lẽ mười Sở Vân hắn cũng không giải thoát được khốn cảnh này.

Như vậy khiến hắn có chút khó hiểu, hắn không biết tại sao chính mình đủ tiêu chuẩn trở thành người thừa kế của Vạn Thú Vương.

Thế nhưng sau khi nghe qua lời giải thích của Vân Sí Hổ, Sở Vân mới biết, sự tình không giống như tưởng tượng của chính mình.

398. Chương 57: Khảo Nghiệm "gian Nan" (hạ).

Chương 57: Khảo nghiệm "gian nan" (hạ).

- Trước kia, lão chủ nhân đã giao tám Thanh Đồng bảo tương cho chúng ta bảo quản, hơn nữa còn lưu lại 8 tấm địa đồ. Sau đó chờ đợi người thừa kế xuất hiện, chỉ cần bọn họ vượt qua khảo nghiệm của chúng ta, sẽ có thể mở bảo tương, nhận truyền thừa của Vạn Thú Vương.

Đây chính là lời giải thích của Vân Sí Hổ.

- Thế nhưng ta vẫn chưa thông qua khảo nghiệm của hai người bọn họ, mà tự ý mở bảo tương ra. Như vậy cũng được tính sao?

Sở Vân nghi hoặc, dò hỏi.

- Đương nhiên là được!

Ma Thiên Tửu Thứu đang quỳ trên mặt đất, lập tức kêu lớn.

- Biểu hiện xuất sắc như vậy, đã khiến chúng ta thán phục. Trước kia lão chủ nhân không giải thích rõ ràng, chính là muốn thách thức người thừa kế một chút. Nếu như thất bại, yêu thú chúng ta sẽ đứng ra bảo vệ. Không ngờ tân chủ nhân người đã thành công!

- Hai chúng ta cùng thật hồ đồ, vì phẫn nộ mà làm mở đi ý chí. Sau khi hồi tưởng lại, cuối cùng cũng đã nhận ra khí tức của địa đồ. Ô ô ô… Năm dài tháng tận, cuối cùng cùng đợi được người thừa kế đầu tiên. Chủ nhân, người đã là chủ nhân của hai chúng ta. Mong chủ nhân nhận lấy chúng ta!

Trên khuôn mặt Hủ Độc Bích Hổ nước mắt chảy thành dòng, dập đầu lia địa.

Mọi người đều im lặng, quả thực chuyện này vượt quá sức tưởng tượng. Giống như voi thần phục mèo vậy!

- Tại sao có thể xui xẻo như vậy? Tại sao ta có thể gặp phải tình huống này?

Toàn thân Bắc Quang Quang đã cứng đờ, hắn ngẫm lại lời nói kia, cảm thấy chính mình như đã chết. Trong lòng trống rỗng, tương lai mịt mở, không có bất cứ hi vọng gì.

- Thế nhưng, bảo tương của vị Vân Sí Hổ này, ta cũng chưa mở ra. Đồng thời, cũng không thông qua khảo nghiệm của nàng.

Sở Vân lại nói.

- Không phải là ta chưa có cơ hội để hỏi sao?

Mau lão hổ vỗ đùi.

- Khảo nghiệm là… Xin hỏi một cộng một bằng mấy?

- Hai.

Sở Vân vô ý thốt ra.

- Khảo nghiệm đã hoàn thành!

Mau lão hổ vô cùng xúc động, rưng rưng nước mắt nói.

Mọi người đều ôm bụng cười!

Đây chính là khảo nghiệm sao?

Như vậy cũng coi là khảo nghiệm sao?

Chúng nữ đều nhìn Sở Vân với ánh mắt ngây dại. Như vậy hắn đã thu nhận được 3 đầu Kiếp Yêu?

- Thiếu chủ người có điều không biết, trước kia chúng ta đã chuẩn bị khảo nghiệm rất khó. Thế nhưng, sau 5000 năm, chúng ta đã giảm độ khó tới hơn phân nửa. Sau một vạn năm, chúng ta lại giảm độ khó hơn phân nửa nữa. Tìm2 năm từng năm trôi qua, cho tới bây giờ, tính kiên nhẫn của chúng ta đã sớm tiêu tan. Nếu như không đáp ứng được yêu cầu của lão chủ nhân, ai còn dám tới nơi quái đản này?

Hai mặt Hủ Độc Bích Hổ đẫm lệ, hướng về phía Sở Vân kể khổ.

Ma Thiên Tử Thứu thở dài, không chịu nổi kham khổ trước kia, trên mặt hiện rõ vẻ chua xót.

Đám người Sở Vân cũng rất đồng cảm. Cho dù là ai ở đây mấy vạn năm, cũng là một sự hành hạ.

Yêu vật không giống như con người, nếu như đã nhận lời làm một việc gì đó, nhất định sẽ làm tới cùng. Đặc biệt, đây là di chúc của Vạn Thú Vương, càng phải tuân thủ mệnh lệnh.

- Mới thiếu chủ đến tộc đàn của chúng ta, mở Thanh Đồng bảo tương ra, coi như chúng ta đã được tự do.

Mau lão hổ lau nước mắt nói.

- Mọi chuyện thay đổi quá nhanh, quá đột ngột. Không ngờ số mệnh của ta lại tốt như vậy!

Trên khuôn mặt Sở Vân hiện lên vẻ cảm khái, hắn cũng không ngờ có thể rơi vào tình huống này.

Yêu thú thủ hộ, hai tay dâng bảo vật thủ hộ lên chính mình.

Tình huống này, khiến chúng nữ đều ngây người, khó có thể tin được.

- Chúng ta kể lại tin tức tốt này, cho mấy người lão Lộc lão Thận, không biết bọn họ vui mừng thế nào.

- Đúng đúng đúng! Người thừa kế của lão chủ nhân đã xuất hiện, rốt cục đã xuất hiện. Bọn họ thủ hộ bảo tương, không biết đã bao nhiêu vạn năm rồi? Rốt cục bây giờ đã có kết quả!

Tử Thứu và Bích Hổ hưng phấn đối thoại với nhau như quả bom trái phá, khiến những người khác đều phải ngây người.

- Như vậy không chỉ có 3 đầu Kiếp Yêu nhận chủ…

- Rốt cục ta đã hiểu, tại sao số mệnh của một người có thể cường đại như vậy.

- Số mệnh của Sở Vân công tử quá lớn, rõ ràng đã nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Hắn đã có lực lương gì đó, mưu trí… Vượt qua mức độ tầm thường. Khó trách hắn được gọi là Tiểu Bá Vương, quả nhiên có số mệnh của vương giả.

Chúng nữ đều líu lo tán thán, trong ánh mắt lóe ra quang mang nhìn về phía Sở Vân.

Sở Vân khẽ chau mày lại.

- Các người muốn nhận hắn làm chủ nhân? Khà khà khà… Quả thực các ngươi quá ngây thơ rồi. Hắn mới 15 tuổi, cho dù ăn được thiên tài địa bảo, linh quang trong cơ thể có thể lớn tới mức độ nào? Ngay cả một đầu Kiếp Yêu, linh quang trong cơ thể hắn không đủ để thừa hưởng, đừng nói đến 3 đầu Kiếp Yêu!

Bắc Quang Quang nghĩ đến kẽ hở, lập tức sinh khí dâng trào, dường như đã tìm được một con đường sống.

Hắn lại hét lớn:

- Thế nhưng ta hoàn toàn khác! Ta có thể bỏ đi toàn bộ yêu vật, nếu như vậy, linh quang trong cơ thể ta sẽ đủ để chống đỡ một đầu Kiếp Yêu. Các ngươi hày nói cho ta biết quyển địa đồ còn lại ở nơi nào, ta sẽ thu nhận một trong những người các ngươi.

- Chuyện này…

Các chúng nữ đều ngây người, trong lòng trầm xuống. Lời lẽ sắc bén của Bắc Quang Quang khiến các nàng đều giật nảy mình, tan biến hết vui sướng. Chuyện này giống như một giấc mộng.

- Linh quang trong cơ thể ta, cho dù vứt bỏ toàn bộ yêu vật do ta sở hữu, tựa hồ chỉ có thể chống đỡ được một đầu Kiếp Yêu. Vả lại ta cũng không muốn bỏ chúng. Cho nên muốn thu nạp các ngươi, hầu như không có khả năng.

Sở Vân thản nhiên thừa nhận, không chút lo lắng.

- Được! Không muốn vứt bỏ yêu vật trước kia, đúng là người giữ tín nghĩa!

Ma Thiên Tử Thứu dựng ngước ngón tay cái, nói.

- Hừ! Ngươi không phải người tốt, lại dám chọc vào lỗ thủng chủ nhân ta lưu lại. Chúng ta dễ lừa như vậy sao? Để giảm độ khó của khảo nghiệm tới mức thấp nhất, đã là trình độ lớn nhất của chúng ta. Ngươi còn muốn chúng ta trông coi đạo tặc sao?

Hai mắt Hủ Độc Bích Hổ âm u, nhìn về phía Bắc Quang Quang.

- Ngươi này tự mình thừa nhận là cừu địch của thiếu chủ người. Thiếu chủ người, người chỉ cần nói một câu, lập tức lão nương ta sẽ bóp chết hắn!

Vân Sí Hổ lại càng bưu hãn, đối với loại tiểu nhân như Bắc Quang Quan không có chút hảo cảm nào.

- Thiếu chủ… Lão chủ nhân có thể chỉ huy nghìn vạn yêu thú, tự nhiên có lưu lại Thanh Đồng bảo tương tâm đắc nhất, lưu lại cho hậu thế. Chỉ cần thiếu chủ người có thể tập được bí quyết này, tin rằng sẽ thu nạp được chúng ta.

Ma Thiên Tử Thứu đứng dậy, ôm quyền nói.

- Bí quyết chỉ huy nghìn vạn yêu thú.

399. Chương 58: Lại Nhận Được Trọng Bảo Truyền Thừa (thượng).

Chương 58: Lại nhận được trọng bảo truyền thừa (thượng).

- Truyền thừa của Vạn Thú Vương đã rất nổi tiếng.

Mọi người nghe thấy vậy, đều cảm thấy ngạc nhiên, thần hồn mê mẩn.

- Nếu như không thu nạp được, chúng ta đã chờ đợi mấy vạn năm, bây giờ lại đợi thêm một vài chục năm nữa sao? Thiếu chủ, chúng ta hoan nghênh người tới bộ tộc!

Hủ Độc Bích Hổ cười nói.

Sở Vân lắc đầu, nói:

- Cũng không thể ở nơi này trong thời gian dài như vậy. Ta còn có rất nhiều chuyện cần phải giải quyết.

Trong ký ức của hắn, cũng không dừng lại tại bảo tàng của Vạn Thú Vương. Mà trong đó còn có rất nhiều hiểm cảnh mật địa. Khốn thủ tại nơi này, quả thực rất lãng phí. Huống hồ với tình hình Thư gia hiện ngy, chi cần vô ý, nhất định phải chịu kết quả rất thê thảm.

Đột nhiên khuôn mặt Vân Sí Hổ biến sắc:

- Chuyện này không thể được, chúng ta đã chờ đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng mới đợi được người đến thừa kế, tự mình dựa vào địa đồ tìm ra. người là hi vọng của chúng ta, không thể đi như vậy được!

- Bên ngoài rất nguy hiểm, Khu rừng vô tận rất tốt, có chúng ta bảo vệ thiếu chủ người. nhất định người sẽ được an toàn.

Ma Thiên Tử Thứu khuyên nhủ.

- Hắc hắc hắc…

Hai mắt Hủ Độc Bích Hổ lóe ra âm mang, bỗng nhiên xuất thủ, chỉ một chiêu liền bắt được Tiểu Phi Yến.

- Thiếu chủ, đắc tội. Mời người đi tới Khu rừng vô tận, bằng không…

Trí tuệ của Kiếp Yếu không giống người thường. Hắn trông thấy Tiểu Phi Yến bảo hộ tại trung tâm, lại trông thấy Sở Vân nhiều lần bảo vệ Yên Chi Môn, cho nên bọn chúng liền xuất thủ bắt giữ Phi Yến.

Rống! Rống!

Hai tiếng rống giận vang lên, ngay sau đó Vân Sí Hổ và Ma Thiên Tử Thứu liền xuất thủ bắt một người của Yên Chi Môn làm tù binh.

- Buông tay!

Sở Vân và Hoa Mai hét lớn.

- Mời thiếu chủ dời đi!

Thái độ của 3 đầu Kiếp Yêu càng lúc càng trờ nên cương quyết.

- Các ngươi…

Hai mắt Sở Vân nheo lại thành một đường thẳng, có phần dở khóc dở cười. Ba đầu Kiếp Yêu này đúng là hồn cầu, không ngờ lại nghĩ ra biện pháp như vậy.

- Các ngươi hay thả các nàng ra, chúng ta có thể tới thay thế.

Hoa Mai và Dịch Yên liếc mắt nhìn nhau, đồng thời đưa ra yêu cầu này.

- Môn Chủ!

- Môn chủ, người không thể như vậy.

- Có ta thay thế là được rồi.

Các chúng nữ dưới tình thế cấp bách đều tình nguyện.

- Không sao. Thực lực của chúng ta mạnh mẽ hơn người, hơn nữa nguy hiểm cũng đã trôi qua. Các ngươi mau lui lại, quay trở về môn phái, chờ chúng ta trở về.

Hoa Mai dặn dò nói.

- Các ngươi…

Vân Sí Hổ có chút do dự, nhìn về phía Hủ Độc Bích Hổ. Tuy rằng nàng có thực lực xuất chúng, thế nhưng nàng biết ánh mắt của Bích Hổ lợi hại hơn chính mình rất nhiều.

- Được! Bất quá các ngươi chỉ có 2 người, cũng chỉ có thể đổi lấy 2 mà thôi. người này trong tay ta, tuyệt đối không thể đổi!

Ánh mắt của Bích Hổ vô cùng sắc bén, liếc mắt nhìn ba thành viên quan trọng của Yến Chi Môn.

- Đi thôi, hãy dẫn ta tới Khu rừng vô tận.

Sở Vân thở dài một hơi, xem ra nhất định phải đến Khu rừng vô tận.

- Thiếu chủ, đây chính là Thanh Đồng bảo tương tộc đàn chúng ta thủ hộ hơn 10 vạn năm nay, mong người nhận lấy.

Lần thứ 2 quay lại Khu rừng vô tận, tại lãnh địa của Vân Sí Hổ, Kiếp Yêu Vân Sí Hổ đứng trước mặt mọi người dâng tặng Thanh Đồng bảo tương của chính mình lên Sở Vân.

Thanh Đồng bảo tương cũng là một loại yêu binh dùng để chứa đựng. Bất quá, hơn 10 vạn năm, quanh thân cũng đã loang lổ, toàn thân bao phủ một màu đồng gỉ.

- Đau khổ hành hạ hơn 10 vạn năm, rốt cục cũng đã qua đi!

- Mau xem bên trong Thanh Đồng bảo tương cất giữ vật gì! Bảo vật của lão chủ nhân lưu lại, chúng ta cũng không rõ lắm. Thế nhưng trong đó nhất định là một quyển bí quyết về bách thú. Có thể phần ngọc giản này có ghi lại bí quyết chế ngự hàng nghìn hàng vạn yêu thú của lão chủ nhân.

Đôi mắt của Ma Thiên Tử Thứu và Hổ Độc Bích Hổ đều nhìn chằm chằm vào Thanh Đồng bảo tương. Cái này đã ngưng tụ sự kỳ vọng của bọn họ từ rất lâu.

Truyền thừa của Vạn Thú Vương lưu lại, có 8 kiện bảo vật, cất giấu tại 8 Thanh Đồng bảo tương khác nhau, do 8 yêu vật trong tộc đàn bảo vệ.

Thế nhưng bảo vật bên trong mỗi Thanh Đồng bảo tương là vật gì thì ngay cả yêu thú bảo hộ những Thanh Đồng bảo tương này cũng không biết được cụ thể.

- Trước mắt, Sở Vân đã mở Thanh Đồng bảo tương của Ma Thiên Tử Thứu và Hủ Độc Bích Hổ, thu được phương pháp luyện chế Tạo Hóa Đan và Thanh Đà Đan. Không biết bên trong Thanh Đồng bảo tương này, sẽ có vật gì?

Hai mắt Dịch Yên căng tròng, thần tình đầy mong đợi.

- Sở Vân ca ca, mau mau mở ra xem đi.

Tiểu Phi Yến chớp chớp mắt, không hề có cảm giác bị bắt làm tù binh, dáng vẻ trông rất dễ thương.

- Được, ta sẽ mở.

Sở Vân ngồi xuống, sau đó sử dụng quyển địa đồ. Hắn đã thông thạo, hơn nữa còn dễ dàng và thong thả hơn hai lần trước, cho nên chỉ thoáng chốc đã mở Thanh Đồng bảo tương ra.

Một phần ngọc giản!

Ngọc giản vàng óng, phát ra ánh sáng lấp lánh, lẳng lặng nằm dưới đáy Thanh Đồng hơn 10 vạn năm. Lúc này chiếc rương vừa mở ra, nhất thời phát ra kim quang bao phủ tận trời.

Mơ hồ, chùm sáng hình thành 6 chữ lớn.

Tiểu Tự Tại Vô Tướng Thuật!

- Phần ngọc giản này không hề tầm thường, dĩ nhiên là ngọc giản thượng đẳng. Quang hoa xung thiên, bảo khí tràn đầy!

Hoa Mai vẫn trầm lặng và lãnh tĩnh như trước, trông thấy phần ngọc giản này, lúc này không kiềm chế nổi liền phát ra tiếng kinh hô.

Đây cũng là lần đầu tiên Sở Vân trông thấy ngọc giản có tư chất thượng đẳng.

Ngọc giản là yêu binh chuyên dùng để ghi chép, có rất ít ngọc giản tư chất trung đẳng. Tại Thiên Ca Thư Viện, hắn cũng chỉ trông thấy Chấn Cửu Tiêu dùng ngọc giản tư chất trung đẳng để ghi lại.

"Ngọc giản tư chất thượng đẳng, đã có thể tu hành tới cấp Linh Yêu, hóa thành hình người. Rốt cục Tiểu Tự Tại Vô Tướng Thuật là đạo pháp gì, lại có thể khiến Vạn Thú Vương dùng tới ngọc giản có tư chất thượng đẳng để ghi lại?"

Trong lòng Sở Vân hiện lên đầy rẫy nghi vấn.

Hắn đang định mở miệng hỏi, bỗng nhiên Hủ Độc Bích Hổ đứng bên cạnh than thở:

- Dĩ nhiên là môn đạo pháp này!

Vân Sí Hổ cũng a một tiếng, vừa thất vọng vừa kinh ngạc thốt ra:

- Đúng là Tiểu Tự Tại Vô Tướng Thuật! Đây chính là môn đạo pháp tuyệt phẩm, chỉ cần bản thân tiếp thu được môn đạo pháp này, có thể tránh né được các loại đạo pháp truy tung, suy tính. Đặc biệt, môn đạo pháp này có thể che giấu thiên cơ ở một mức độ nhất định. Khiến thiên địa không cảm ứng được sự tồn tại của chúng ta, cho nên không thể hình thành yêu kiếp!

400. Chương 59: Lại Nhận Được Trọng Bảo Truyền Thừa (hạ).

Chương 59: Lại nhận được trọng bảo truyền thừa (hạ).

- Đúng vậy! Trong tay lão chủ nhân đã từng có rất nhiều Kiếp Yêu. Những Kiếp Yêu này, mỗi một Kiếp Yêu đều trải qua thời gian độ yêu kiếp không định trước, rất khó phòng bị, tạo nên vô số phiền toái. Lão chủ nhân dùng môn đạo pháp Tiểu Tư Tại Vô Tướng Thuật này để che giấu thiên cơ của Kiếp Yêu, khiến thiên địa không thể cảm ứng tới Kiếp Yêu, giúp Kiếp Yêu có thể tránh né được yêu kiếp của chính mình.

Hai mắt Ma Thiên Tử Thứu cũng lóe ra quang mang.

Có thể nói môn đạo pháp này dùng để che giấu thiên địa!

Kiếp Yêu chính là cảnh giới cao nhất của yêu vật. Bất luận là Kiếp Yêu gì, thiên địa cũng không buông tha. Trong khoảng thời gian nào đó, hình thành yêu kiếp tiêu diệt những Kiếp Yêu này.

Yêu kiếp tùy ý phát sinh, không có quy luật nhất định. Có thể trong một vài năm, cũng có thể chỉ trong khoảng khắc hình thành sóng gió thiên kiếp.

Tình cảnh Kiếp Yêu đã tới, mỗi một hành động đều có thể hủy diệt thiên địa. Trời đất cần có sự cân bằng, yêu kiếp cũng cần có sự cân bằng với những thủ đoạn chế ước những Kiếp Yêu này.

Nghe được các Kiếp Yêu giải thích, trong lòng Dịch Yên phát ra lời tán thán:

- Môn đạo pháp này có giá trị quá lớn. Rõ ràng nó có thể che giấu thiên cơ, không để hình thành yêu kiếp.

- Cường giả Vương cấp, linh quang trong cơ thể bọn họ có thể chống đỡ mấy chục đầu Kiếp Yêu cũng là chuyện bình thường. Thế nhưng, ngoài Vạn Thú Vương ra, những người có chiến lực Kiếp Yêu cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Không phải linh quang trong cơ thể bọn họ không đủ, mà là Kiếp Yêu đều phải độ yêu kiếp. Kiếp yêu quá nhiều, trải qua nhiều lần độ kiếp, cường giả Vương cấp cũng không thể chịu nổi!

Không cần bàn cãi, chính là Vạn Thú Vương dựa vào Tiểu Tự Tại Vô Tướng Thuật để che đậy yêu kiếp của các Kiếp Yêu, tránh né được phiền phức thiên kiếp.

- Tuy rằng đây không phải ngọc giản tâm đắc của Vạn Thú Vương, thể nhưng có môn đạo pháp Tiểu Tự Tại Vô Tướng Thuật này, ta cũng có thể đi theo con đường của Vạn Thú Vương. Nắm giữ trong tay nghìn vạn yêu thú, tạo thành đại quân yêu thú, vung tay quét sạch thiên hạ!

Trong lòng Sở Vân cũng cảm thấy vô cùng vui mừng, cẩn thận cất phần ngọc giản này vào trong Tiên nang Tinh Hải Long Cung.

- Cái này chính là Tiên nang thượng đẳng?

Vân Sí Hổ trông thấy Tiên nang của Sở Vân, tròng mắt liền co lại.

- Tốt, tốt quá. Không ngờ, trong tay thiếu chủ nhân cũng có Tiên nang thượng đẳng! Trước kia lão chủ nhân cũng chỉ có một Tiên nang thượng đẳng mà thôi.

- Thiếu chủ, nếu như người không ngại hãy để Tiên nang thượng đẳng lĩnh ngộ môn đạo pháp Tiểu Tự Tại Vô Tướng Thuật này. Trước kia, lão chủ nhân cũng có một Tiên nang thượng đẳng, lĩnh ngộ đạo pháp Tiểu Tự Tại Vô Tướng Thuật, được mệnh danh là Tự Tại Sơn Thuật. Chắc hẳn cũng đã cất giấu trong Thanh Đồng bảo tương khác.

Hủ Độc Bích Hổ và Ma Thiên Tử Thứu thay nhau nói.

- Tại chỗ Điện Mang Lôi Mao Thụ cũng từng có một Thanh Đồng bảo tương. Thế nhưng thiên kiếp qua đi, ta không thể tìm được. Nếu như không ngại, chúng ta có thể vào đó xem sao.

Sở Vân đề nghị nói.

- Nhất định là do hậu bối của lão Lôi Mao cất giữ. Trước kia lão chủ nhân từng có di chúc, một khi Kiếp Yêu bảo vệ chết đi, sẽ do hậu bối của Kiếp Yêu kia trong tộc đàn của nó kế thừa nhiệm vụ này.

Vân Sí Hổ nhíu mày nói.

- Chuyện này có chút phức tạp. Chúng ta không thể chạm tới Thanh Đồng bảo tương này. Vả lại chúng ta cũng không biết người kế thừa mới là ai. Không bằng, hãy đi tới chỗ những Kiếp Yêu khác, bọn họ cũng buồn chán như chúng ta.

Trước kia, trong tay Vạn Thú Vương có vô số yêu thú, trong đó có không ít yêu thú có tư chất tuyệt phẩm và thượng đẳng. Sau khi Vạn Thú Vương chết đi, có một bộ phận trong đó lưu lại sinh sống tại đây. Dần dần hình thành các loại tộc đàn yêu thú tại Khu rừng vô tận.

Trong rất nhiều yêu thú, có 8 vị Kiếp Yêu là yêu thú cường đại nhất, trung thành nhất trong tay Vạn Thú Vương. Điện Lôi Mao Thụ, Vân Sí Hổ, Hủ Độc Bích Hổ, Ma Thiên Tử Thứu chính là 4 Kiếp Yêu trong đó.

- Trước tiên, chúng ta có thể tới chỗ trùng sào Bính Lạc Tinh Đình. Chúng ta báo cho hắn tin tức tốt này, các người đoán hắn có vui mừng đến nhảy dựng ngược nên hay không?

Vân Sí Hổ cười cười, đề nghị nói.

- Bính Lạc Tinh Đình?

Hai mắt Phi Yến trợn tròn, quả thực cái tên này đối với nàng quá xa lạ.

- Đã từ lâu, yêu thú quý hiếm đã bị tiêu diệt sạch. Nghe nói Bính Lạc Tinh Đình có tốc độ rất nhanh, khi phi hành, đôi cánh rung lên phát ra khí thế xuyên thủng cả bầu trời!

Dịch Yên giải thích, trên khuôn mặt mang theo vẻ say mê.

- 8 Kiếp Yêu chúng ta chính là chiến lực tối cao của lão chủ nhân, mỗi một vị đều có một sở trường riêng. Vân Sí Hổ ta đảm nhiệm nhiệm vụ truy tung và yểm hộ, Ma Thiên Tử Thứu đảm nhiệm nhiệm vụ nhìn xa trinh sát, Hủ Độc Bích Hổ đảm nhiệm nhiệm vụ hạ độc. Còn Bích Lạc Tinh Đình giúp lão chủ nhân có thể di chuyển với tốc độ nhanh nhất.

Vân Sí Hổ nói. Trong giọng nói khắc họa lại cảnh huy hoàng năm xưa.

Sào huyệt của Bích Lạc Tinh Đình chính là một sơn phong khổng lồ.

Chỉ là sơn phong này có rất nhiều cạm bẫy. Kể ra sào huyệt của Bích Lạc Tinh Đình có rất nhiều Tiểu Yêu, Đại Yêu, Linh Yêu hóa thành hình người sinh sống trong đó.

Bọn chúng được phân công rõ ràng, kết cấu chặt chẽ, nghiễm nhiên tạo thành một vương quốc chuồn chuồn.

- Tốt quá, tốt quá! Hơn 20 vạn năm nay, rốt cục ta đã đợi được truyền nhân của lão chủ nhân!

Bích Lạc Tinh Đình cũng là Kiếp Yêu hóa thành hình người. Chính là nam tử khoác y phục màu lam, dáng vẻ gầy yếu.

Sau khi nghe Kiếp Yêu Vân Sí Hổ giải thích, hai tay hắn liền nắm lấy hai tay Sở Vân, rưng rưng nước mắt nhìn Tiểu Bá Vương, toàn thân khẽ run lên.

- Xin hỏi, một cộng một bằng mấy?

Hắn ngước nhìn Sở Vân, thần tình rất nghiêm túc hỏi.

-Hai.

Sở Vân đáp.

- Thiếu chủ! Bích Lạc Tinh Đình bái kiến thiếu chủ!

Tinh Đình nói lớn một tiếng, quỳ xuống đất, đồng thời hai tay dâng một Thanh Đồng bảo tương lên Sở Vân.

Đám người Hoa Mai đều trố mắt đứng nhìn. Trông thấy Sở Vân lại thu phục được một đầu Kiếp Yêu, bọn họ cũng không nói gì thêm.

Bắc Quang Quang vẫn bị Vân Sí Hổ dẫn theo, trông thấy tình cảnh như vậy, trong lòng căm phẫn:

- Số mệnh của thằng nhãi Sở Vân thật quá tốt, tại sao ta không được số mệnh này?

Lúc này Sở Vân mở bảo tương ra, trông thấy bên trong có một quyển trục.

Hắn vừa nhìn, đã biết đó không phải là mục tiêu. Bên trong quyển trục có ghi bốn chữ lớn Bát Quái Chiến Trận!

- Ah, thứ ta vẫn luôn bảo vệ chính là chiến trận yêu thú này.

Bích Lạc Tinh Đình liếc mắt ngắm nhìn, than thở một tiếng.

401. Chương 60: Trứng Yêu Thú Thần Bí (thượng).

Chương 60: Trứng yêu thú thần bí (thượng).

Vân Sí Hổ lại tiếp tục giải thích:

- Đây chính là một trong những con bài chưa lật của lão chủ nhân. Lão chủ nhân có rất nhiều yêu thú trong tay, trải qua nhiều năm tháng, số lượng quá nhiều cũng rất phiền phức, dù sao một người cũng không thể chỉ huy hết. Lão chủ nhân dựa vào kinh nghiệm nhiều năm và trí tuệ cao thâm đã sáng tạo ra trận pháp này…

Nghe được lời giải thích của Vân Sí Hổ, lúc này đám người Sở Vân mới dần dần ý thức được sự quý giá của trận pháp này.

Yêu thú quá nhiều, vấn đề chỉ huy cũng là chuyện khiến nhiều kẻ phải đau đầu. Ví như Sở Vân có 6 đầu Linh Yêu, thế nhưng mỗi lần tác chiến, cũng không thể tay cầm cung tay cầm đao, rốt cục cũng chỉ sử dụng được một yêu vật mà thôi.

Khả năng lớn nhất của hắn chính là để 6 đầu Linh Yêu hóa thành hình người. thi triển Đạo Pháp Hồng Lưu. Thế nhưng ai cũng biết, ở trạng thái này, chiến lực của yêu vật sẽ bị kìm hãm rất nhiều.

- Bát Quái Chiến Trận được hình thành từ 8 yêu vật cùng cấp, cùng lúc chiến đấu, có thể phát huy được toàn bộ chiến lực của 8 yêu vật. Đạo Pháp Hồng Lưu của ta so với trận pháp này, quả thực không thấm vào đâu. Nhất định ta phải nghiên cứu loại trận pháp này. Vạn Thú Vương, không hổ là vương giả ngự yêu sư.

Sở Vân thoáng xem qua. trong lòng liền ngưng đọng. Sự ngưỡng mộ đối với Vạn Thú Vương lại tăng thêm gấp bội.

- Được, tiếp đến chúng ta sẽ tới chỗ lão Lộc.

Biết đây không phải là yêu vật tâm đắc của Vạn Thú Vương. Vân Sí Hổ cũng không nản lòng, mà nắm lấy Sở Vân, tiếp tục bay lên trời.

- Lão Lộc?

Sở Vân nhướng mày nói.

- Trong 8 vị Kiếp Yêu chúng ta, trước kia có một vị được lão chủ nhân sủng ái nhất. Hầu như chuyện gì hắn cũng được tham gia, hắn chính là yêu vật số mệnh của lão chủ nhân!

Bích Lạc Tinh Đình giải thích.

Lộc Thần Cốc.

Đây là một sơn cốc u ám tĩnh mịch, xung quanh là dãy núi xanh tốt như ngọc. nguy nga tráng lệ. Trong cốc cây cối um tùm, trăm hoa đua nở. Thác nước tuôn chảy, thủy khí tạo ra cầu vồng 7 sắc.

Ở đây ánh sáng chiếu rọi khắp nơi, thủy khí bốc lên. Vạn vật ôn hòa cùng sinh sống, không có máu tanh và tranh đấu, đúng là ở Khu rừng vô tận khó có thể thấy được tiên cảnh như này.

Ở sâu bên trong Lộc Thần Cốc, đám người Sở Vân gặp được yêu vật số mệnh của Vạn Thú Vương.

Đây chính là một đầu Cửu sắc Lộc, hắn không hóa thành hình người, mà bốn vó quỳ gối trong Thanh Son Thạch Động. Sừng của hắn màu gỗ toát ra lên vẻ tao nhã, các nhánh kéo dài trông rất đẹp mắt. Toàn thân hắn tòa ra 9 màu ánh sáng, giao hội thành màu sắc vô cùng kỳ dị, giống như đám mây mờ mờ ảo ảo.

Trông thấy Sở Vân, đôi mắt u ám của hắn liền lóe sáng, thanh ấm réo rắt du dương. nghe rất êm tai:

- Đây chính là khí tức của địa đồ. Thiếu niên này chính là người thừa kế của Vạn Thú Vương sao? Tốt, tốt quá! Hơn 10 vạn năm đến nay, cuối cùng chúng cũng đã đợi được truyền nhân đầu tiên của Vạn Thú Vương. Mời tiếp nhận khảo nghiệm của ta.

Ngưng lại một chút, Cửu sắc Lộc nghiêm túc hỏi:

- Xin hỏi một cộng một bằng mấy?

Chúng nữ đều không nói gì.

Sở Vân trầm mặc một chút, nhún vai cười nói:

- Nếu như ta trả lời là 8, vậy sẽ thế nào?

- Mặc kệ người trả lời là gì, chỉ cần yêu thú thủ hộ cho là đúng, vậy sẽ là đúng.

Lão thần Cửu sắc Lộc cười ha hả, nói.

- Thiếu chủ là người thông tuệ. Mà câu hỏi này người thường cũng có thể biết đáp án, suy ra người cũng có thể biết được đáp án. Quả thực không hổ là người thừa kế của Vạn Thú Vương, khiến ta vô cùng xúc động và kính nể. Khảo nghiệm đã thông qua, mời thiếu chủ tiếp nhận Thanh Đồng bảo tương do ta thủ hộ.

Những Kiếp Yêu này vì ước định trước kia của Vạn Thú Vương mà bị nhốt tại Khu rừng vô tận hơn 10 vạn năm, tính kiên nhẫn cũng đã sớm tiêu hao. Mặc kệ Sở Vân trả lời như thế nào, thậm chí không trả lời, cũng đều được thông qua.

Sở Vân tiếp nhận bảo tương, nhưng chưa vội vàng mở ra, mà hỏi:

- Có một vấn đề, trong lòng ta vẫn luôn thắc mắc. Hơn 10 vạn năm nay, quả thực ta là người đầu tiên phát hiện ra bí mật của Vạn Thú Vương hay sao?

Chuyện này cũng rất khó tin, các Kiếp Yêu đã khổ cực thủ hộ hơn 10 vạn năm qua, vậy mà không có bất kỳ người nào phát hiện ra bí mật ở nơi đây.

- Tất nhiên là có rất nhiều người đã tới đây, nhưng rất ít người phát hiện ra bí mật tại nơi đây. Bất quá, người chính là người đầu tiên thừa kế. Đừng tưởng là dễ dàng như vậy. cần phải có địa đồ, vả lại cần có dũng khí, trí tuệ và số mệnh. Có người có dũng khí, nhưng không có trí tuệ. Có người có trí dũng, thế nhưng không có số mệnh tốt. Những bí mật này được cất giấu cẩn thận, nếu như không có số mệnh hùng hậu, sao có thể tìm được?

Cửu Sắc Lộc giải thích vài câu, lại thúc giục nói:

- Mời thiếu chủ mở ra xem. Hơn mười vạn năm nay, ta buồn chán suy đoán cũng không đoán ra bên trong cất dấu bảo vật gì.

Không chỉ có Cửu sắc Lộc, mà trong ánh mắt của những người khác nhìn về phía Thanh Đồng bảo tương này, cũng đều mang theo cảm giác mong chờ và cấp bách.

Cửu Sắc Lộc là yêu thú số mệnh được Vạn Thú Vương rất quý trọng. Cho nên bên trong bảo tương hắn thủ hộ, nhất định phải có ngọc giản tâm đắc của Vạn Thú Vương?

- Hình như là trứng yêu thú?

Sở Vân vừa nhìn, bất chợt phát hiện đồ vật bên trong bảo tương, không phải là ngọc giản hay quyển trục mà là một quả trứng yêu thú.

Thoáng nhìn, quả trứng yêu thú này trông rất bình thường, giống như một tảng đá bình thường phủ đầy rêu xanh trên bờ sông trong rừng rậm xa xăm. Nhưng, nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện nó rất kỳ lạ.

Toàn thân nó không có chút lồi lõm. Tỉ mỉ nhìn nhận, có thể thấy nó phát ra một tầng ánh sáng, hình như là ánh sáng màu ngọc bích.

- Thật tao nhã mộc mạc, quang hoa ẩn sâu bên trong, đây đúng là một quả trứng yêu thú có tư chất tuyệt phẩm!

Hai mắt Hoa Mai lóe sáng, thốt ra tiếng kinh hô.

- Trong tay Vạn Thú Vương có không ít yêu thú tuyệt phẩm. Tại sao lại dùng quả trứng yêu thú tuyệt phẩm này làm vật truyền thừa, vả lại còn giao yêu vật số mệnh Cửu sắc Lộc thủ hộ?

Trong miệng Dịch Yên lẩm bẩm, trong ánh mắt hiện lên vẻ tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía quả trứng yêu thú.

Tất cả mọi người đều nghi hoặc, ngay cả đám Kiếp Yêu Vân Sí Hổ cũng có biểu tình như vậy. Xem ra bọn chúng cũng không biết tình hình cụ thể.

Chỉ có Cửu Sắc Lộc trầm ngâm suy nghĩ, bỗng chốc thốt lên giọng điệu dám quả quyết:

- Quả trứng yêu thú này, hình như là xuất hiện khi lão chủ nhân đã cao tuổi.

402. Chương 61: Trứng Yêu Thú Thần Bí (hạ).

Chương 61: Trứng yêu thú thần bí (hạ).

- Ta còn nhớ rõ thần tình của lão chủ nhân mừng rỡ khôn xiết, nhưng lại hiện lên vẻ đau thương tịch mịch, trong miệng thì thào: "Vì sao ta không sớm đạt được nó? Yêu thú quý hiếm như vậy, mà lại phải lưu lại cho hậu thế". Lai lịch của quả trứng yêu thú này rất thần bí, tựa hồ như một kiệt tác vậy. Đáng tiếc lão chủ nhân đã cao tuổi, cảm thấy thời gian không còn nhiều, cho nên không đào tạo...

Không cần bàn cãi, đây chính là một loại yêu thú rất thần bí.

Nó quý giá đến mức, ngay cả Vạn Thú Vương cũng phải dung động, không muốn phá hư.

Sở Vân nâng quả trứng yêu thú này lên, liếc mắt nhìn qua, cũng chỉ cảm thấy quả trứng yêu thú này tối đen như mực, nếu như nó không ở bên trong bảo tương, có lẽ hắn chẳng thèm để ý tới. Quả thực hắn cho rằng đây chính là một khối ngoan thạch.

- Được, sau này ta sẽ ấp quả trứng yêu thú này, rốt cục sẽ xuất hiện loại yêu thú gì, có thể để Vạn Thú Vương coi trọng như vậy.

Hắn cẩn thận thu hồi vào bên trong Tiên Nang Tinh Hải Long Cung.

- Rõ ràng bên trong bảo tương của lão Lộc cũng không phải quyển trục quý tâm đắc của lão chủ nhân. Chuyện này rất phiền phức, lẽ nào nó ở trong bảo tương của Phong Hầu Tử?

Không đạt được vật phẩm như ý muốn, Vân Sí Hổ liền chau mày. Với thực lực Kiếp Yêu như hắn cũng đều biểu hiện thần sắc vô cùng lo lắng.

- Nếu như ở chỗ Phong Hầu Tử, như vậy phải làm thế nào?

Ma Thiên Tử Thứu chìa hai tay ra, thần tình thống khổ.

- Đừng vội, vẫn còn hai Thanh Đồng bảo tương khác. Có lẽ Điện Mang Lôi Mao Thụ cất giấu bảo tương ở nơi nào đó.

Hai mắt Hủ Độc Bích Hổ chớp chớp, giọng nói mang theo một chút hi vọng.

- Còn lại 2 kiện bảo tương thôi sao? Chẳng phải 8 kiện truyền thừa của Vạn Thú Vương, bất quá Sở Vân ca ca mới thu được 5 kiện, như vậy không phải vẫn còn 3 kiện sao?

Hai mắt Phi Yến mở to, bấm bấm đầu ngón tay, hiếu kỳ mà hỏi.

- Aizzz, vốn có 8 kiện bảo vật truyền thừa. Thế nhưng mấy vạn năm trước, Thanh Đồng bảo kiện do Tiểu Mộng trông coi, đột nhiên bạo tạc rồi. Bàn Long Hào Giác bên trong chạy ra ngoài. Hắn cũng Kiếp Yêu, do lão chủ nhân cướp được, trong lòng vẫn chưa chịu khuất phục. Trong lúc bất ngờ, chúng ta không kịp xuất thủ, khiến hắn thoát khỏi Khu rừng vô tận.

Bích Lạc Tinh Đình thở dài nói.

- Rõ ràng bảo bối tự mình trốn thoát… Thật đáng tiếc ah!

Phi Yến chau mày, trong miệng lẩm bẩm đầy vẻ nuối tiếc.

- Không sao. Bàn Long Hào Giác, vốn là yêu thú để Vạn Thú Vương chỉ huy yêu thú, vận dụng nhạc khí bày Bát Quái Chiến Trận. Nhưng, hiện tại ta đã có Bích Hải Triều Sinh Tiêu của Hải Long Vương, hoàn toàn có thể thay thế.

Sở Vân giơ tay chặn ngang, trên mặt không có bất cứ chút thất vọng nào

- Bất quá nghe ngữ khí của các ngươi, dường như yêu thú thủ hộ tiếp theo là một con khỉ, hơn nữa rất đặc biệt phải không?

- Aizzz, đâu chỉ có quái dị, quả thực khiến chúng ta đều phải phát điên!

- Hắn đã từng là yêu thú chuyên dùng để chiến đấu của lão chủ nhân, tu vi của hắn so với chúng ta mạnh hơn rất nhiều. Không có lão chủ nhân áp chế, bản tính bừa bãi của hắn lại bộc phát, vùng vẫy ngang dọc, coi trời bằng vung. Tại Khu rừng vô tận, không ai có thể áp chế hắn.

- Hắn dẫn tộc đàn của chính mình ức hiếp bách thú, xưng vương xưng bá. Chúng ta đều phải chịu sự áp chế của hắn!

- Đặc biệt là, hắn đam mê tửu sắc, thích rượu ngon, thương xuyên bắt người cống nạp, để thỏa mãn cơn nghiện rượu của hắn. Hơn nữa còn là kẻ hiếu sắc, ngay cả Vân Sí Hổ đại tỷ và Tiểu Mộng muội muội cũng muốn động tới. Nguyên nhân chúng ta muốn rời khỏi Khu rừng vô tận cũng chính là vì hắn.

Mấy vị Kiếp Yêu thay nhau nói, đều kể về nỗi khổ của chính mình. Khiến đám người Sở Vân nghe xong, đều không nói ra lời.

Lại có yêu thú mạnh mẽ như vậy sao?

Không chỉ có xưng bá xưng vương, mà còn bắt người phục tùng, đam mê tửu sắc, thường xuyên quấy rầy các Kiếp Yêu khác?

- Ha ha ha. Không ngờ yêu thú cũng giống như con người.

Bắc Quang Quang vẫn bị Vân Sí Hổ giam cầm, lúc này nghe xong phát ra tiếng cười lớn.

Sở Vân cũng liếc mắt nhìn Vân Sí Hổ, thầm nghĩ:

- Yêu thú đúng là yêu thú, mùi vị quá nặng, ánh mắt tầm thường khó có thể đoán ra.

- Aizzz. nhớ lại, quả thực là một câu chuyện buồn. Ta cũng bị con khỉ điên kia làm phiền, không thể làm gì khác hơn đành phải bế quan trốn tránh hắn. Những ngày này sinh hoạt trong bóng tối, thật không phải là người.

Mầu lão hổ rưng rưng nước mắt, cúi đầu nói.

Mấy vị Kiếp Yêu vội vã an ủi nàng.

Bích Lạc Tinh Đình cũng vỗ vai nàng, nói:

- Chuyện này cũng không phải đã qua rồi sao? Đừng khóc, đừng khóc nữa mà. Chúng ta hãy cùng đi tìm Điện Mang Lôi Mao Thụ, xem Thanh Đồng bảo tương cất ở nơi nào. Có lẽ bí quyết tâm đắc của lão chủ nhân, cất giấu ở chỗ này.

- Đúng vậy, đúng vậy! Không hẳn đã ở trong tay con khỉ kia!

- vẫn còn có hi vọng.

Chúng yêu còn chưa dứt lời, đúng lúc này, từ ngoài cốc truyền đến tiếng hô lớn.

- Là Lộc gia gia sao? Ta chính là Tiểu Lôi Mao, nghe nói người thừa kế đã tới đây. Cho nên ta đến đây để dẫn đường tới chỗ bảo tương.

- Tiểu Lôi Mao, đó chẳng phải là Linh Yêu có 9000 năm tu vi, là gốc Điện Mang Lôi Mao Thụ có cấp tu vi chỉ đứng sau lão Lôi Mao sao?

- Tốt, tốt quá! Không cần chúng ta tìm kiếm, hiện tại đã có Tiểu Lôi Mao đích thân đưa chúng ta tới.

Chúng yêu nghe vậy, hết thảy đều vui mừng.

Tiểu Lôi Mao hóa thành hình người, dáng vẻ gầy yếu, toàn thân bao phủ bằng bộ lông màu lam, thoáng nhìn trông giống như một con khỉ. Bất quá, trên người có thương tích, mặt mũi bầm dập, vô cùng nhếch nhác.

- Tiểu Lôi Mao, ngươi làm sao vậy?

Cửu Sắc Lộc hỏi.

- Ô ô ô…

Tiểu Lôi Mao khóc nức nở, nói:

- Lộc gia gia làm chủ cho ta ah. Cũng bởi con khỉ kia, chạy tới chỗ ta đánh loạn, bắt ta giao Kiếp Yêu tinh cho hắn. Nhưng ta không giao ra? Hắn lại nói, tướng mạo của ta khá thân thiết, nên đầu nhập vào tộc đàn của hắn, khi được ăn thịt uống rượu sẽ phát triển rất nhanh. Ta là một gốc cây nha, uống rượu còn chẳng được, làm sao có thể ăn thịt được?

Tiểu Lôi Mao cảm thấy không chịu đựng được nữa, vừa vặn nghe được người thừa kế xuất hiện, hắn liền ôm bảo tương chạy tới, tìm kiếm sự che chở.

Trong thanh âm gấp gáp. Sở Vân đã mở bảo tương này ra.

Bên trong là một quyển trục, ghi chép một môn lôi pháp thúc đẩy sự sinh sôi phát triển. Đó chính là cách thức luyện đan thượng đẳng, trước kia Vạn Thú Vương dựa vào Điện Mang Lôi Mao Thụ để tiến hành lôi pháp luyện đan. Luyện chế ra Thanh Đà Đan, Tạo Hóa Đan… Giá trị vô cùng lớn.

Thế nhưng chúng yêu đều hiện lên vẻ sợ hãi thấp thỏm lo âu.

403. Chương 62: Đại Chiến Kiếp Yêu (thượng)

Chương 62: Đại chiến Kiếp Yêu (thượng)

- Không ổn rồi! Bảo vật tâm đắc của Vạn Thú Vương, quả thực nằm trong tay Hầu Tử ah!

- Lẽ nào phải đối mặt với con khỉ kia?

- Con khỉ này thực sự đáng sợ như vậy sao?

Sắc chúng yêu đều hiện lên vẻ thấp thỏm lo âu, khiến Sở Vân miễn cưỡng

- Aizzz, thiếu chủ người có điều còn chưa biết. Tuy Kiếp Yêu là yêu vật đạt cảnh giới đỉnh phong, thế nhưng cũng không giống nhau. Mà được chia thành Kiếp Yêu mười vạn năm, Kiếp Yêu trăm vạn năm, và Kiếp Yêu nghìn vạn năm. Chúng ta cũng chỉ là Kiếp Yêu không quá trăm vạn năm, ta có tu vi cao thâm nhất cũng chỉ đạt được hơn 900 vạn năm. Mà con khỉ kia đã đạt được 1055 vạn năm.

Cửu Sắc Lộc giải thích nói.

Vẻ mặt hắn đầy chưa xót, tuy có tu vi cao thâm, thế nhưng am hiểu đạo pháp gì hết, căn bản là chiến lực không đáng kể.

- Kiếp Yêu nghìn vạn năm!

Trong lòng Sở Vân chấn động, lúc này mới hiểu được con khỉ này có chiến lực kinh khủng như thế nào.

Trên Tinh Châu Đẳng bảng, 108 Tuấn Kiệt chỉ cần có một đầu Đại Yêu là có tư cách leo lên bảng. Có 3 đầu Linh Yêu là có thể leo lên Dị Sĩ bảng. Còn muốn leo lên Kỳ Nhân bảng, cần ít nhất 6 đầu Linh Yêu.

Còn muốn đạt tới Hào Hùng bảng, cần phải có một đầu Kiếp Yêu mười vạn năm trong tay.

Quân bảng cần phải có 6 đầu Kiếp Yêu mười vạn năm, Hầu bảng cần một đầu Kiếp Yêu trăm vạn năm.

Cuối cùng là Vương bảng, cường giả Vương cấp, ít nhất phải có 6 đầu Kiếp Yêu trăm vạn năm.

Sau khi rất nhiều yêu vật của Vạn Thú Vương di tán, trở về tự nhiên. Sau cùng còn lại 8 đầu Kiếp Yêu thường dùng, được bồi dưỡng từ nhỏ, trung thành ở lại Khu rừng vô tận thủ hộ bảo tàng.

Trong đó có Điện Mang Lôi Mao Thụ, Vân Sí Hổ, Hủ Độc Bích Hổ, Ma Thiên Tử Thứu, Bích Lạc Tinh Đình, Cửu sắc Lộc, Mộng Thận Loa Văn Bối, và Bạo Động Viên.

Kiếp Yêu Đại Hầu Tử có nghìn vạn năm tu vi chính là Bạo Động Viên. Trước kia, là yêu thú chủ chiến của Vạn Thú Vương, có chiến lực vô cùng kinh khủng, chỉ cần động thủ có thể khiến trời đất sụp đổ, sông đổi dòng, núi non chấn động.

Không cần bàn cãi, hắn chính là chúa tể tại Khu rừng vô tận. Hiện tại, tuy chiến lực của Sở Vân tăng vọt, thế nhưng cũng không phải đối thủ của con khỉ này.

- Trước kia, Bạo Động Viên chính là yêu thú chủ chiến của Vạn Thú Vương, có thể thấy hắn được Vạn Thú Vương rất tín nhiệm. Lẽ nào, hắn thấy người thừa kế như ta, cũng sẽ trở mặt sao?

Sở Vân chau mày hỏi.

- Chuyện này sẽ không xảy ra. Hắn tuyệt đối trung thành, cho dù sông cạn đá mòn, thiên địa tan biến, hắn cũng một lòng. Điều chúng ta lo lắng đó là khảo nghiệm của hắn, nhất định sẽ không đơn giản như vậy.

Bích Lạc Tinh Đình thở dài một tiếng.

- Chúng ta thảo luận như vậy, cũng không có kết quả. Chi bằng trực tiếp tới gặp hắn xem sao.

Sở Vân gật đầu, đề nghị nói.

- Chuyện này… Nếu như thiếu chủ người có ý, bằng mọi giá, chúng ta cũng sẽ đi cùng thiếu chủ một chuyến.

- Lúc này đây, liên quan tới hạnh phúc và tự do. Thế nào cũng phải kiên trì đến cùng?

Có một số chúng yêu hiện lên vẻ coi thường cái chết, bởi vậy có thể thấy được Bạo Động Viên đối với bọn chúng có tầm ảnh hưởng lớn như thế nào.

- Ha ha ha, chẳng qua chỉ là một đầu Kiếp Yêu nghìn vạn năm mà thôi. Một lũ Kiếp Yêu nhát gan, đã như vậy, ta sẽ không cần đùa giỡn với các ngươi nữa!

Đột nhiên Bắc Quang Quang cười to ba tiếng, nhất thời Ngũ La Lạn Hoa Yên bao phủ quanh thân bắt đầu bạo phát, đương nhiên có ý đồ thoát khỏi tay của Vân Sí Hổ.

- Muốn chết!

Vân Sí Hổ quát lớn một tiếng, bàn tay xiết chặt lại. Sở dĩ giữ lại hắn cho tới bây giờ, cũng chỉ muốn đợi đến lúc thành công, dùng hắn làm lễ ra mắt Sở Vân mà thôi. Thế nhưng, bây giờ sát ý nổi lên, không muốn lưu tính mệnh hắn nữa!

Vân Sí Hổ là Kiếp Yêu trăm vạn năm, một khi nổi giận, uy lực khinh khủng như thế nào?

Nhất thời đám người Sở Vân cảm thấy áp lực đè nặng, khó có thể hô hấp. Vân Sí Hổ chỉ là hình người, thế nhưng phẫn nộ xuất thủ, nhất thời không gian bị nghiền nát, dĩ nhiên tạo ra một vùng hắc ám!

Nhưng sự tình nằm ngoài dự đoán của mọi người, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nổ vang trời, đồng thời bạo phát một đạo kim mang, hình thành chiếc chuông lớn. Bắc Quang Quang chui vào trong chuông, chống lại đợt công kích của Vân Sí Hổ.

- Người này là hậu duệ cuối cùng của lão chủ nhân Khổ Đà Vương, xin hãy nương tay.

Thoáng chốc, một bóng người từ trong ngực Bắc Quang Quang hiện ra.

Hắn lưng hùm vai gấu, lông mày rậm. Toàn thân phát ra kim mang, da thịt màu đồng cổ, cơ bắp chắc nịch. Quanh thân được bảo vệ bởi một lớp kim giáp rất dày.

Hắn vừa mới xuất hiện, liền bạo phát ra một luồng khí tức nồng đặc, bao phủ toàn bộ trời đất. Nguyên khí cuồn cuộn giống như biển cả, mênh mang rộng lớn!

Dĩ nhiên đây cũng là một đầu Kiếp Yêu nghìn vạn năm!

- Ha ha ha, Sở Vân, đừng tưởng rằng chỉ có ngươi có được kỳ ngộ! Kiếp Yêu, lão tử cũng có. Đại Lực Kim Cương Xử, giết bọn chúng cho ta.

Bắc Quang Quang thoát khỏi tay Vân Sí Hổ, trốn phía sau Kim Giáp, càn rỡ hét lớn.

- Không.

Tráng hán Kim Giáp Xích Thân thẳng thắn cự tuyệt.

- Ta là yêu binh của lão tổ Khổ Đà Vương, chứ không phải của ngươi. Trước khi người có thể trưởng thành cường giả Vương cấp, ta sẽ bảo vệ cho ngươi. Trong thời gian này, ai uy hiếp tới tính mệnh của ngươi, ta sẽ bảo vệ cho ngươi. Ngoài ra, ngươi không thể ra lệnh cho ta.

- Hừ! Ta biết ngươi sẽ nói như vậy.

Bắc Quang Quang không cam lòng, hừ lạnh một tiếng.

- Vậy ngươi nghĩ, có thể giúp ta đi khỏi nơi này sao?

- Chuyện này không thành vấn đề!

Tráng hán Kim Giáp Xích Thân oang oang đáp lại.

- Chạy đi đâu?

- Ngươi nghĩ có thể nghênh ngang thoát khỏi chúng ta? Quả thực quá xem thường chúng ta ah!

- Khổ Đà Vương giỏi lắm sao? Nhưng cũng phải chết trước lão chủ nhân của chúng ta.

- Đã tới Khu rừng vô tận, còn muốn thoát ra ngoài! Đúng là vọng tưởng!

5 vị Kiếp Yêu phẫn nộ, phát sinh rống giận, hướng về phía tráng hán Kim Giáp Xích Thân chém giết.

Ầm ầm ầm…

Tiếng nổ rất lớn, nhất thời vang vọng tận trời xanh. Cửu sắc Lộc bảo vệ đám người Sở Vân, vội vàng lui về phía sau. Còn lại bốn vị Kiếp Yêu Vân Sí Hổ, Bích Lạc Tinh Đình, Ma Thiên Tử Thứu vây quanh tráng hán Kim Giáp Xích Thân, liều chết chém giết.

- Nhất đinh phải quyết đấu!

Người điềm tĩnh như Hoa Mai cũng phải ngây người đứng nhìn. Càng không phải nói đến Dịch Yên và Phi Yến, các nàng đều khẽ lẩm bẩm, thần tình chấn động.

Đây chính là yêu thú đạt cảnh giới đỉnh phong, giao chiến cùng với 5 đầu Kiếp Yêu.

404. Chương 63: Đại Chiến Kiếp Yêu (hạ)

Chương 63: Đại chiến Kiếp Yêu (hạ)

Tuy rằng bọn họ không lộ nguyên hình, dùng hình người tác chiến. Thế nhưng, mỗi một vị Kiếp Yêu động tay động chân đều có thể hủy diệt thiên địa, dời sông lấp biển.

- Vân Tiêu Cửu Trọng !

Vân Sí Hổ nổi giận gầm lớn một tiếng, vỗ mạnh song chưởng, bay thẳng lên trời cao đánh ra sóng khí cuồn cuồn không ngớt, trải dài 3000 dặm.

- Hủ Độc Chúng Sinh!

Hủ Độc Bích Hổ liên tục phát ra tiếng cười âm hiểm, hóa thành một đám độc khí, đi tới đâu u ám tới đó, ngay cả mây trắng cũng bị nhiễm độc tố biến thành màu đen. Một đám độc khí bao phủ xuống núi, nhất thời ngọn núi mất đi sức sống, cây cỏ héo khó, hoa tàn lụi hóa thành một mảnh đất chết.

- Thiên Quân Ưng Trảo!

Ma Thiên Tử Thứu cuồng bạo hô lớn, tóc đen dựng ngược. Hắn mạnh mẽ đánh tới, Ưng Trảo Công vô cùng sắc bén, xé rách thiên địa, cắt đứt khoảng không.

- Cực Động Phi Cát!

Bích Lạc Tinh Đình nhanh tới mức mắt thường không thể nhìn thấy. Hắn lượn vòng quanh tráng hán Kim Giáp Xích Thân, thuận lợi phát ra sóng ánh sáng màu xanh nhạt, cắt ngang không trung.

Tuy rằng Đại Lực Kim Cương Xử có nghìn vạn năm tu vi, thế nhưng dưới sự công kích như vậy, cũng phải lúng túng.

Đây đúng là một trận quyết đấu đỉnh cao.

5 người chiến đấu trên không trung, sóng lực tản ra mấy nghìn dặm, ảnh hưởng tới cả mặt đất.

Mặt đất chấn động, vạn vật gào thét, tựa hồ ngọn núi cũng sợ hãi run lên.

- Đây đúng là trận quyết đấu của Kiếp Yêu sao? Quả thực làm chấn động lòng người!

Sở Vân ngước mắt nhìn lên trời cao, thế nhưng trong trận chiến ác liệt, hắn dựa vào tâm hồn của chính mình, cho nên hắn vân có thể tập trung tư tưởng.

- Một ngày nào đó, một ngày nào đó, ta cũng muốn có được trình độ khống chế yêu thú như vậy!

Trong lòng hắn không ngừng nhắn nhủ chính mình.

- Vĩnh Hằng Bất Động Kim Chung Tráo!

Đứng trước các loại đạo pháp công kích, tráng hán kim giáp phát ra tiếng rống giận. Sau đó, một đạo kim mang chợt hiện lên, tiếp đến lan tỏa ra, vạn kiếp không tiêu tan, mãi mãi bền vững.

Đợt công kích của đám người Vân Sí Hổ liền chùn xuống.

- Vô ích thôi! Các ngươi đều là Kiếp Yêu trăm vạn năm. Còn ta là Kiếp Yêu nghìn vạn năm, quả thực chênh lệch quá lớn!

Tráng hán Kim Giáp Xích Thân kêu lớn, thâm âm vang dội như sấm, chấn động toàn bộ Khu rừng vô tận.

- Chưa chắc! Chúng ta hãy cùng nhau xuất thủ, cấu thành trận pháp!

Lúc này, một vị nữ tử từ phía xa xa cấp tốc bay tới. Nàng khoác trên mình y phục màu trắng, dáng vẻ thanh cao như tiên nữ giáng trần, khí chất giống như ảo mộng, mở miệng quát lớn.

- Nàng hẳn là Mộng Thận Loa Văn Bối. Trước kia, chính là yêu thú phòng ngự quan trọng nhất của Vạn Thú Vương. Toàn thân nàng toát ra thần khí, kết hợp với sương mù dày đặc tại Khu rừng vô tận, bao phủ toàn bộ trời đất, ngay cả đường đi cũng không thể nhìn rõ.

Trong nháy mắt, tròng lòng Sở Vân khẽ rung động, đoán ra lai lịch của nàng.

- Các ngươi hãy coi chừng, ta cũng muốn tham chiến.

Cửu Sắc Lộc sắp xếp dám người Sở Vân ở sâu bên trong cốc, cũng bay tới, cùng với các đầu Kiếp Yêu khác tạo thành trận pháp.

- Trận pháp này, lẽ nào chính là Bát Quái Chiến Trận?

Đột nhiên Đại Lực Kim Cương Xử cảm thấy áp lực đè nặng, không khỏi chấn động quát hỏi.

- Không sai, đây chính là Bát Quái Chiến Trận giúp lão chủ nhân tung hoành thiên hạ! Đáng tiếc, chỉ có 6 người chúng ta, hơn nữa cũng không có ngự yêu sư chỉ huy, cho nên không thể phát huy được một phần mười sức mạnh của trận pháp! Bằng không người còn khí lực để nói hay sao?

Mộng Thận Loa Văn Bối khẽ kêu lên.

Các loại đạo pháp sáng lạn như pháo hoa, bao phủ không trung, từ trên trời giáng xuống. Phịch một tiếng, đạo pháp phòng ngự Kim Chung Tráo của Đại Lực Kim Cương Xử bị đánh nát.

- A. lợi hại như vậy sao?

Tráng hán Kim Giáp Xích Thân phát ra tiếng kinh hô, thoáng chốc bị lọt vào bên trong đợt công kích.

- Đây mới thực sự là Đạo Pháp Hồng Lưu! Có Bát Quái Chiến Trận điều hòa đúng là điều kiện tốt nhất để sử dụng đạo pháp này. Không chỉ không hao tổn nguyên khí, vả lại còn dựa vào vòng lặp tương sinh tương khắc của ngũ hành, còn có thể tăng phúc uy lực của đạo pháp!

Lúc này Sở Vân liếc nhìn Bát Quái Chiến Trận, sau đó nhìn tới 6 đầu Kiếp Yêu đang chiến đấu kịch liệt. Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy phấn khích.

- Nếu như ta dùng Thiên Hồ tham gia vào Bát Quái Chiến Trận, phóng ra Đạo Pháp Hồng Lưu. nhất định sẽ rất mạnh mẽ. Vả lại, với cách thức như vậy, hầu như sẽ không tổn hao nguyên khí của Thiên Hồ.

- Trận pháp thật lợi hại! Không hổ là Vạn Thú Vương. Bất quá cũng dừng ở đây. Chủ nhân của ta là Khổ Đà Vương, là vương giả lâu đời hơn cả Vạn Thú Vương. Các ngươi có Bát Quái Chiến Trận, ta cũng có đạo pháp tuyệt phẩm do Khổ Đà Vương truyền thụ. Kim Cương Định Thế Quyền!

Chuyện Kim Giáp Cự Hán bị đả thương, hoàn toàn nằm ngoài dự tính của hắn. Thực lực của chính mình siêu việt hơn bọn họ, thế nhưng lại bị áp chế, bắt đầu phải dùng đến con bài chưa lật.

Tráng hán Kim Giáp Xích Thể mạnh mẽ đánh ra một quyền, khiến cho thiên địa đổi màu!

Kim mang phóng ra, giống như mặt trời phủ xuống.

Kim Cương Định Thế Quyền! Quyền này tràn ngập sức mạnh, dũng lực vô cùng kinh khủng, xoay chuyển càn khôn, quét sạch trời đất.

Một quyền đánh xuống, vốn yêu trận không hoàn toàn tan vỡ, nhưng khiến Vân Sí Hổ phải bay ngược ra ngoài.

Lại một quyền nữa đánh ra, Hủ Độc Bích Hổ thổ tiên huyết, rơi xuống phía dưới.

Quyền thứ ba đánh tới, Ma Thiên Tử Thứu cũng không thể chống đỡ được.

- Tường Thụy Gia Thân!

Từ miệng Cửu sắc Lộc phun ra giải màu ngũ sắc, một mực bảo vệ bọn họ. Thoáng chốc, bọn họ được chữa trị, hơn nữa sinh khí lại trở nên dồi dào.

- Kim Cương Định Thế Quyền có thể khiến thiên địa phải chấn động, quả thực quá mạnh mẽ.

- Trước kia, Khổ Đà Vương dựa vào quyền này, tung hoành khắp thiên hạ, định ra một mảnh giang sơn. lập ra Khổ Đà Tự đạt thế lực siêu nhất lưu!

- Nếu như trận pháp có đầy đủ, cũng có thể chống đỡ được. Nhưng mà hiện tại…

Các Kiếp Yêu ổn định lại trận pháp, nhưng chỉ dám vây quanh, không dám giao thủ nữa. Đối với loại đạo pháp này, quả thực không có cách nào chống đỡ lại. Trận pháp không đầy đủ, đối đầu với quyền pháp này, rất dễ lộ ra kẻ hở mà chịu thất bại. Nếu như Bát Quái Chiến Trận đầy đủ, có lẽ tình hình sẽ khác.

Bất quá, Khổ Đà Vương cũng là vương giả cùng cấp bậc với Vạn Thú Vương. Có lẽ không thể nói trước được điều gì.

- Ha ha, ta chính là Đại Lực Kim Cương Xử, yêu binh trợ chiến đắc lực của Khổ Đà Vương. Hiện nay đã có 3000 vạn năm tu vi, ngay cả Bạo Động Viên cũng chỉ có 1055 vạn năm tu vi, quả thực chẳng đáng nhắc tới. Đây chính là tích lũy và thực lực.

Tráng hán Kim Giáp như thần binh giáng trần, toàn thân bắn ra kim mang, đứng giữa đám mây trắng, vô cùng uy vũ.

405. Chương 64: Khảo Nghiệm Của Bạo Động Viên (thượng)

Chương 64: Khảo nghiệm của Bạo Động Viên (thượng)

- Ha ha ha! Tốt tốt tốt. Hãy xem sức mạnh của tổ sư Khổ Đà Vương ta, Vạn Thú Vương gì đó, chẳng qua cũng chỉ là hạt bụi. Bắc Quang Quang ta đã quyết, nhất định ngày sau phải tu luyện thật tốt. Tái hiện sức mạnh vô thượng của tổ sư! Rồi sau đó, ta sẽ tìm tới Sở Vân ngươi!

Bắc Quang Quang gào thét, ngữ khí vô cùng đắc ý.

Các Kiếp Yêu nghiến răng nghiến lợi, ấm ức nhìn tráng hán Kim Giáp.

Đám người Hoa Mai im lặng không nói gì.

- Con bà nó, nói ai không dùng được?

Nhưng mà đúng lúc này, đột nhiên truyền đến một tiếng kinh hô.

Ầm!

m thành bạo phát, xé rách khoảng không, một bóng người lao tới, vẽ lên một không trung một vệt đen rất dài. Khí tức Kiếp Yêu cuồn cuộn, hung hãn tới cực điểm.

- Lời này chính là do ta nói. Bạo Động Viên, tu vi của ngươi không bằng ta, cũng không đáng dùng. Hãy xem Kim Cương Định Thế Quyền của ta!

Tráng hán Kim Giáp Xích Thể hô lớn một tiếng, liền đánh ra một quyền.

Ầm!

Kim mang bắn ra khắp nơi, thoáng chốc ngưng tụ thành một nắm đấm màu vàng rất lớn. Dựa theo động tác của tráng hán Kim Giáp Xích Thể, hướng về phía Bạo Động Viên.

Trong nháy mắt, dường như không khí phải ngưng động lại, mặt trời trở nên u tối.

Đây chính là sức mạnh của Đại Lực Kim Cương Xử.

So với thân ảnh nhỏ bé của Bạo Động Viên, quyền ảnh lớn hơn rất nhiều, giống như kiến so với hổ.

- Quyền pháp chó má!

Đột nhiên Bạo Động Viên rống to hơn, tốc độ không ngừng tăng lên, ầm một tiếng, hung hăng đánh tới quyền ảnh.

- Tại sao lại thế?

Thoáng chốc Kim Cương Định Quyền Thế bị đánh tan, khiến tráng hán Kim Giáp phát ra tiếng kinh hô.

- Tu vi cao tính cái rắm! Hãy nếm thử nắm đấm của ta!

Bạo Động Viên gào thét, trời đất đều ngân vang giọng nói của hắn. Giống như trống đánh bên tai, đám người Sở Vân cảm thấy chính mình đều bị choáng váng.

Ầm!

Bạo Động Viên tiếp tục đánh thêm một quyền, đánh thẳng vào bụng tráng hán Kim Giáp Xích Thể.

-ộc…

Kim mang quanh thân tráng hán Kim Giáp Xích Thể bay toán loạn. Bị quyền này đánh trúng, thân thể hắn liền cong như con tôm, đầu lưỡi thè ra, con mắt trợn trừng hầu như sắp rơi xuống.

Ba ba ba ba!

Bạo Động Viên hóa thành một bóng đen, nhanh như thiểm địa, bay lượn vòng quanh tráng hán Kim Giáp Xích Thể. Hắn nhanh như gió đánh ra một quyền vô cùng cuồng bạo. Khí thế sắc bén, mạnh mẽ tới cực điểm.

Trong nháy mắt, tráng hán Kim Giáp Xích Thể bị quyền pháp tàn độc này đánh tới. Thoáng chốc, hắn phải đón nhận mấy trăm quyền, từng quyền từng quyền xuyên vào tận xương tủy.

Ầm!

Quyền cuối cùng của Bạo Động Viên đánh tráng hán Kim Giáp Xích Thể bay cao mấy nghìn dặm, tiếp đến mạnh mẽ rơi xuống. Đập xuống mặt đất, tạo thành hố sâu hơn 10 trượng. Thoáng chốc đất trời rung chuyển, đất đá cuồn cuộn, bụi mù bay lượn bao phủ thiên địa.

- Cái quái gì thế hả? Dám ngạo mạn trên địa bàn của ta!

Trong đám bụi bẩn, một thân ảnh hùng tráng từ từ đi tới. Hắn vừa quát lớn, vừa cầm tráng hán Kim Giáp kéo về phía trước.

Trước kia Đại Lực Kim Cương Xử chính là yêu binh chủ chiến của Khổ Đà Vương, hiện tại đã bị hôn mê bất tỉnh. Trên người đầy vết bầm rập, đều do Bạo Động Viên đánh mà ra.

- Khà khà khà…

Bắc Quang Quang giống như con vịt bị bóp cổ, toàn thân run lẩy bẩy.

Trông thấy Bạo Động Viên bước từng bước đi tới, hắn lại hoảng sợ lui về phía sau.

Căn bản Bạo Động Viên không nhìn thấy hắn, mấy bước bước tới, sau cùng đi tới trước mặt Sở Vân.

- Ngươi chính là người truyền thừa của lão chủ nhân?

Thân hình hắn cao tới hai trượng, tóc đen dựng ngược, cơ bắp cuồn cuộn, long ngực đen óng trải dài xuống phía dưới. Bên eo bao quanh bởi một mảnh vải đen giản dị, trên đôi trên đều là đám lông đen rậm rạp. Toàn thân tản mắt ra một cổ khí lực sung mãn không gì sánh bằng.

- Ngươi muốn có được truyền thừa, sẽ phải vượt qua khảo nghiệm của ta!

Hắn nhìn Sở Vân, nói.

Ực ực.

Tiểu Phi Yến nuốt nước miếng, không kiềm chế được lui về phía sau một bước, đứng núp sau lưng Dịch Yên.

- Bạo Động Viên…

Mấy vị Kiếp Yêu cùng nhau bay xuống, sắc mặt vô cùng kiêng dè.

Sở Vân ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hai mắt Bạo Động Viên, không chút sợ hãi nói:

- Ngươi rất khá, ta cũng đang muốn gặp một người như ngươi. Khảo nghiệm của ngươi là gì?

- Đừng vội! Hãy tới Bạo Động Sơn của ta, rồi sẽ nói chuyện.

Bạo Động Viên xua tay, sắc mặt nghiêm túc, hung mành uy nghiêm.

- Vân Sỉ Hổ tỷ tỷ, Tiểu Mộng muội muội, đã lâu không gặp ah!

Thế nhưng, đột nhiên sắc mặt Bạo Động Viên thay đổi. Hắn tươi cười, xoa xoa hai tay, khom người cúi chào hai vị Kiếp Yêu Vân Sí Hổ và Mộng Thận Loa Văn Bối.

Vân Sí Hổ to béo tráng kiện, Mộng Thận Loa Văn Bối như tiên giáng trần, thế nhưng lúc này vẻ mặt như chiếc bánh mì nướng. Trông thấy Bạo Động Viên tới gần, lập tức đề phòng lui lại vài bước.

- Ba vị cô nương, xin cho hỏi quý tính đại danh?

Bỗng nhiên Bạo Động Viên xoay người lại, tiến gần về phía ba người Hoa Mai, Dịch Yêu và Phi Yến. Trông thấy ba nữ tử như hoa như ngọc, khuôn mặt hắn thoáng lộ vẻ tươi cười, đôi mắt bùng cháy, miệng chảy nước miếng.

- Không phải ngươi muốn khảo nghiệm ta sao?

Sở Vân đứng trước mặt ba vị nữ tử, nói.

-Tiểu tử thối!

Bạo Động Viên tức giận thốt lên. Trông thấy Sở Vân, nhất thời khí chất hèn mọn vừa chuyển, trở nên hung ác dữ tợn.

Xoạt!

Sở Vân mở quyển trục ra, quát hỏi:

- Bạo Động Viên, chẳng lẽ ngươi không biết đây là cái gì sao? Ngươi đã quên lời dặn dò của Vạn Thú Vương rồi sao?

- Tiểu tử ngươi…

Hai mắt Bạo Động Viên trợn trừng, nhìn về phía Sở Vân, nhưng không gì hơn thế. Hắn là kẻ hết mực trung thành đối với Vạn Thú Vương, trông thấy địa đồ, lại chuyển ánh mắt về phía ba nữ tử, kết quả bị Sở Vân che khuất tầm nhìn.

Hắn tức giận, giậm chân nói:

- Tiểu tử, ngươi hãy theo ta. Không vượt qua khảo nghiệm, ngươi sẽ phải chết!

- Ngươi đừng hòng chạy thoát!

Bàn tay to lớn của hắn vung ra, ngay cả Bắc Quang Quang đã bí mật bỏ trốn tới vài dặm, cũng bị bắt trở lại.

- Tiểu tử ngươi, cũng dám giỡn mặt ta.

Tiếp đến hắn chụp lấy Ngũ La Lạn Hoa Yên của Bắc Quang Quang. Nhất thời dung mạo của Bắc Quang lộ ra.

Khuôn mặt hắn vốn có vẻ hiền lành, lúc này vẻ mặt tràn ngập lỗi khiếp sợ. Hắn khoác trên mình bộ y phục tu sĩ, gọn gàng mộc mạc. Trên đầu bóng loáng, không một sợi tóc, đây chính là đặc điểm riêng của Khổ Đà Tự.

- Bắc Quang Đại Sư!

Đám người Hoa Mai trông thấy dáng điệu của hắn, liền giật mình hoảng hốt.

Bắc Quang Đại Sư chính là một trong bốn vị trưởng lão của Khổ Đà Tự, nổi danh nhân từ độ lượng trong giới du hiệp. Không ngờ hắn là một trong bốn dâm tặc nổi danh Tinh Châu!

406. Chương 65: Khảo Nghiệm Của Bạo Động Viên (hạ).

Chương 65: Khảo nghiệm của Bạo Động Viên (hạ).

- Ngươi chính là huyết mạch duy nhất còn sót lại của Khổ Đà Vương? Rất thú vị, từ giờ trở đi sẽ là thuộc hạ của ta đi!

Bạo Động Viên cười ha ha, tuyên bố số phận của Bắc Quang Quang.

Bạo Động Sơn là mảnh đất ở trung tâm Khu rừng vô tận.

Nó cao tới nghìn trượng, cây cối um tùm, quái thạch lởm chởm. Ngọn núi cao trọc trời, mênh màng kỳ vĩ. Bên trong núi, có tộc đàn Bạo Động Viên, tùy ý có thể thấy được vô số hầu tử cấp Tiểu Yêu đang nhảy nhót.

Đoàn người đi theo Bạo Động Viên, đi tới đỉnh Bạo Động Sơn. Ở đây mở ra một đàn trường (Nơi làm phép của các đạo sĩ), trước kia chính là thánh địa của Vạn Thú Vương, dùng để truyền thụ đạo pháp cho yêu thú.

Đó là một mảnh đất rộng, có ghế đá và nhiều dụng cụ cần thiết khác.

- Chúng thuộc hạ, xin ra mắt Đại Vương!

Bạo Động Viên quay trở về, lập tức có hơn mười hầu tử cấp Linh Yêu, chạy tới hành lễ. Những hầu tử này đều đã tu hành thành hình người, bộ lông rậm rạp, dáng bộ hung ác tới cực điểm.

Thoáng nhìn bọn chúng, đã biết là tộc đàn yêu thú đứng đầu tại Khu rừng vô tận, quả thực không hổ là Bạo Động Viên tộc.

- Ngươi đâu, mở tiệc! Tâm Động Tửu chính là khảo nghiệm hơn mười vạn năm đến nay, dành cho người thừa kế đầu tiên của lão chủ nhân!

Bạo Động Viên sắp xếp mọi người ngồi xuống, đầu tiên là tộc nhân của trong tộc đàn, tiếp đến là đám người Sở Vân.

Các Kiếp Yêu khác ngồi bên cạnh Sở Vân, nghe thấy Tâm Động Tửu, cả đám đều biến sắc.

- Tâm Động Tửu, con khỉ này điên rồi, quả thực muốn uống rượu!

- Tâm Động Tửu, ngay cả ta cũng không uống hết ba bình. Đây là khảo nghiệm sao? Quả thực khiến người ta tuyệt vọng ah!

Chúng yêu đều thấp thỏm lo âu, hướng về phía Bạo Động Viên nói:

- Đổi khảo nghiệm đi, điều này khó quá!

- Quả thực trên trời dưới đất, còn có ai có thể liều mạng hơn con khỉ này?

- Tất cả câm miệng! Đây là Thanh Đồng bảo tương do ta thủ hộ, quy tắc là do ta định. Các người không có quyền can thiệp. Được rồi, tiểu tử, ngươi dám liều mạng uống rượu cùng ta không?

Bạo Động Viên vung tay lên trời, sau đó lại từ từ hạ xuống.

- Hóa ra khảo nghiệm của ngươi chính là uống rượu sao? Có gì mà không dám?

Sở Vân cười cười, hắn ngồi khoanh chân, lưng thẳng tắp, vẻ mặt tươi cười vô cùng tự tin.

- Tốt, tốt, tốt! Người đâu, mau mang rượu tới đây!

Bạo Động Viên phát ra ba tiếng ‘ tốt tiếp đến quát lớn, lập tức có 6 hầu tử lần lượt mang hơn 10 vò rượu tới.

Trông thấy những bình rượu này, đám người Hoa Mai liền biến sắc.

Đây đâu phải bình rượu, mà là vò rượu ah!

- Thiếu niên này, dám liều mạng đấu rượu cùng Đại Vương ah?

- Ta có nghe nhầm không? Ha ha, quả thực không biết trời cao đất dày ah!

- Đại Vương có thể uống hơn mười vò, các ngươi đoán xem tên tiểu tử này có thể uống được mấy vò?

- Một vò cũng không được, ha ha, hãy xem kịch hay nào!

Biết được Sở Vân đồng ý liều mạng đấu rượu cùng Bạo Động Viên, các Linh Yêu này đều phát ra tiếng cười châm biếm.

- Tốt, có thể đáp ưng lưu loát như vậy, ngươi chính là người đầu tiên. Rất có dũng khí, nếu như ngươi liều mạng thắng ta, ta sẽ coi ngươi là bằng hữu. Mau tới đây!

Bạo Động Viên ngửa mặt lên trời cười lớn, ngón tay chỉ vào chỗ ngồi gần nhất.

- Thiếu chủ người, vạn lần không thể ah…

- Tâm Động Tửu, không phải loại rượu bình thường. Nó còn có một loại tác dụng đặc biệt!

- Không chỉ có uống rượu, ngoài ra con khỉ chết tiệt này còn có âm mưu gì

đó.

Mấy vị Kiếp Yêu lo lắng khuyên nhủ.

- Các ngươi không cần phải nhiêu lời, lần khảo nghiệm này, các ngươi sẽ là nhân chứng. Nếu như ai nói nửa lời, coi như hắn chủ động chịu thua.

Bạo Động Viên ngang ngược, ngăn không cho các Kiếp Yêu nói nữa.

- Aizzz…

6 vị Kiếp Yêu thở dài, liên tục lắc đầu. Rõ ràng nghĩ, Sở Vân sẽ không vượt qua khảo nghiệm này.

Bắt đầu liều mạng đấu rượu.

Ba vị Bạo Động Viên hầu cật lực mang một vại rượu tới trước mặt Sở Vân.

Trên chiếc bàn đặt trước mặt Sở Vân có hơn mười bát lớn, mỗi chiếc đều to như cái cối xay. Sau khi đổ rượu vào, mùi rượu nồng nặc liền xông vào mũi.

- Rượu ngon!

Tuy rằng Sở Vân không thường xuyên uống rượu, thế nhưng ngửi thấy mùi rượu thơm, nhất thời phát hiện đây chính là vật phẩm vô giá.

- Đương nhiên! Tâm Động Tửu của ta, chính là do hơn mười cao thủ, hết ngày này tới ngày khác, chon đủ các loại thiên tài địa bảo, dốc hết tâm huyết tạo thành. Ngươi uống càng nhiều, càng cảm nhận được công dụng của nó. Khà khà khà… Nào, chúng ta hãy uống vò này trước!

Bạo Động Viên mạnh mẽ không ai sánh bằng, hắn ngồi vị trí chủ tọa, trực tiếp nâng bát rượu lên. Rượu ngon như thác nước đổ thẳng vào miệng hắn.

- Tốt! Đại Vương chính là người bá đạo về uống rượu!

- Đại Vương anh minh thần võ, chỉ một bát Tâm Động Tửu, quả thực quá tầm thường.

Rất nhanh, Bạo Động Viên uống không còn một giọt, khiến các vị Linh Yêu Viên Hầu lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

- Các ngươi nhìn xem, tiểu tử kia cũng uống hết!

- Aizzz, khá lắm. Loài người có thể uống hết một bát Tâm Động Tửu, quả thực đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy.

- Không sao cả, thực lực của Đại Vương cao thâm khó lường, liều mạng đấu rượu, tên tiểu tử này còn kém xa!

Trông thấy Sở Vân cũng cầm bát lớn, uống cạn sạch. Khiến các hầu tử đều có chút giật mình.

- Đây là loại rượu gì? Rõ ràng khiến hồn phách ta cô đọng như vậy!

Sở Vân uống xong bát rượu này, nhất thời cảm thấy mùi rượu hóa thành một dòng nước ấm chảy bên trong có thể, sau đó tản ra, nhập vào hồn phách của chính mình, khiến cho hồn phách không ngừng được tăng cường.

Hắn vừa mừng vừa sợ, nói:

- Rượu ngon, rượu ngon ah! Cơ thể của ta dựa vào Long Tình Quả, hồn phách đã vô cùng cường đại. Hiện tại hồn phác tiếp tục tăng mạnh, khiến linh quang trong cơ thể ta lại được đề thăng!

Thân thể tồn linh, hồn phách sản linh, nếu như muốn linh quang tăng trưởng, mà thiếu một trong hai thứ đó cũng không thể được.

Tố chất thân thể Sở Vân đã được hấp thụ không ít Long Tình Quả, cho nên rất cường tráng. Giống như một vại nước lớn. Thế nhưng, hồn phách so với nó, giống như một cái vòi nước nhỏ. Nếu như muốn linh quang tràn ngập vại nước, cần phải trải quang một quãng thời gian dài.

Sở Vân ăn Tạo Hóa Đan, thân thể, hồn phách và linh quang đồng loạt tăng mạnh, cũng không thể biến đổi nhanh như vậy.

Thế nhưng hiện tại, Tâm Động Tửu này lại có thể!

Uống xong vò rượu này, hồn phách của Sở Vân tăng lên gấp bội. Đường kính vốn bằng vòi nước, giờ đã phóng đại gấp bội. Tốc độ phát triển của linh quang, càng lúc càng nhanh.

407. Chương 66: Đấu Rượu!

Chương 66: Đấu rượu!

- Ngươi đã cảm thụ được điểm mạnh của Tâm Động Tửu rồi? Ha ha ha, công hiệu của nó không chỉ có vậy. Hãy tiếp tục uống vò thứ 2 đi!

Bạo Động Viên cười nói đầy ý tứ. Bất chợt nâng vò rượu thứ 2 lên, rót toàn bộ.

- Đại Vương uy mãnh vô địch ah!

- Tửu lượng của Đại Vương thật hùng hậu, chúng tiểu nhân đều bội phục sát đất.

- Di? Tên tiểu tử kia, rõ ràng cũng uống hết!

- Có chút bản lĩnh, bất quá hắn tuyệt đối không phải đối thủ của Đại Vương.

Các Linh Yêu ở đây ngửi thấy mùi rượu thơm, đều thèm nhỏ nước miếng. Bọn chúng ghé tai nhau thì thầm to nhỏ.

- Vò rượu thứ 3 ở đâu?

Sở Vân uống hết vò rượu thứ 2, lập tức cảm thấy hồn phách của chính mình tăng vọt. So với ban đầu đã tăng lên gấp 5 lần.

Tâm Động Tửu huyền diệu không gì sánh được, đương nhiên có điểm tốt như vậy. Hiện tại hồn phách và tốt chất thân thể hắn chỉ còn một chút chênh lệch, thế nhưng khoảng cách không quá nhiều.

Hắn kiềm chế nổi kích động trong lòng, bắt đầu chủ động muốn uống rượu.

- Tiểu tử này, khá lắm! Rõ ràng dám uống tới vò thứ 3.

- Hắn càng uống càng hăng say, rõ ràng còn chủ động uống thêm!

Các Linh Yêu Viên Hầu đều nhìn hắn với ánh mắt kinh ngạc.

- Aizzz, Tâm Động Tửu rất dễ uống, thế nhưng ngấm rất chậm. Trạng thái của thiếu chủ người như vậy, chúng ta cũng đã từng trải qua, chẳng qua chỉ là hưng phấn nhất thời mà thôi!

- Không sai, trước kia ta từng uống rượu này, sau đó say mềm, ngủ đủ ba ngày ba đêm.

Mấy vị Kiếp Yêu vẫn có điểm coi thường Sở Vân, tinh thần ủ rũ, trong miệng than thở.

- Rượu ngon, rượu ngon. Có còn hay không, có còn hay không!

Sở Vân uống xong vò rượu thứ 3, cảm thấy toàn thân tràn ngập sinh khí. Tinh thần sáng khoái, hồn phách tăng lên gấp bội.

Lúc này, chúng yêu mới bắt đầu giật mình.

- Rõ ràng hắn không có gục xuống, vò rượu thứ 3 đã hết nhưng không làm khó hắn.

- Ngươi hãy xem con mắt hắn, ánh mắt vẫn tinh tường như không, quả thực càng uống tinh thần càng tăng cao, càng uống càng hăng say!

- Tên tiểu tử này, quả thực cũng có chút tửu lượng.

Bạo Động Viên cũng nhìn qua, gật đầu tán thưởng. Bất quá đầu óc chóng quên, 3 vò rượu cũng không coi là cái gì cả.

Nhưng mà tiếp đến là vò thứ 4, thứ 5, thứ 6!

- Cái gì! Ta hoa mắt hay sao? Tên tiểu tử này uống hết 6 vò.

- Khá lắm, quả thực rất khá. Ta chưa từng tận mắt chứng kiến loài người có thể uống nhiều như vậy!

- Đây đúng là thiếu chủ của chúng ta sao? Người đệ nhất hơn mười vạn năm qua, quả thực không hề tầm thường. Trận đấu rượu này, thực sự có thể thắng!

Chúng yêu bị kích động, đều dùng ánh mắt khó tin nhìn về phía Sở Vân.

- Khá lắm, khá lắm! Rốt cục ta cũng tìm được đối thủ xứng tầm.

Bạo Động Viên nheo mắt, chân chính coi Sở Vân là đối thủ, khiến trong mắt hắn dấy lên chiến ý.

Vò thứ 7, thứ 8, thứ 9!

- Thoải mái, thoải mái quá!

Sở Vân ngửa đầu lên trời, vui mừng cười lớn. Hồn phách của hắn tăng lên rất nhiều, không chỉ có thể đuổi kịp tố chất thân thể mà còn vượt qua một chút.

9 vò rượu, khiến hồn phách của hắn đã vượt qua tố chất thân thể hắn.

Đây đúng là một kỳ ngộ.

Chỉ cần có thu hoạch như vậy, đã đủ để Sở Vân cảm thấy thỏa mãn. Cho dù không vượt qua khảo nghiệm, thu hoạch như vậy cũng đủ để an ủi hắn.

Chúng yêu đang huyên náo, bỗng nhiên trở nên tĩnh lặng.

Vò rượu thứ 9, chính là thời khắc then chốt của cuộc đấu rượu.

Toàn bộ bầu không khí trở nên ngưng trọng, tầm mắt của mọi người đều tập trung trên người Sở Vân và Bạo Động Viên.

- Tiểu tử này, quả thực rất đáng ghờm.Như vậy vẫn có thể uống tiếp, không ổn rồi! Đầu ta cảm thấy choáng váng, vậy mà hắn vẫn như không có chuyện gì!

Khuôn mặt Bạo Động Viên đỏ bừng bừng, trong lòng âm thầm kêu than.

Sau 9 vò rượu, Sở Vân vẫn bình thường như không, tình huống này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của mọi người.

- Ha ha ha, bọn chúng cũng không biết tố chất cơ thể ta đã vượt xa hồn phách. Phần lớn rượu lực đều đã tiêu hao, tâm bổ cho hồn phách của ta. Đồng thời ta có Túy Tuyết Đao bên mình, thân thể không chỉ có

thể chịu rét, mà còn có thể kháng rượu! Đáng tiếc chính là, Tâm Động Tửu này cũng thuộc về một loại đan dược, uống nhiều sẽ sinh tính kháng dược. Mức độ tăng trưởng hồn phách của ta đã chậm dần.

Túy Tuyết Đao truyền linh khí có thể cải tạo thân thể ngự yêu sư, kháng lạnh kháng rượu. Nó từng được mênh danh là 'Nghìn chén không say, vạn chén không ngã'.

Tuy rằng Sở Vân không thường xuyên uống rượu. Thế nhưng tửu lượng của hắn không thua kém bất cứ kẻ nào.

"Bất quá, Tâm Động Tửu này càng nhiều càng tốt, uống bao nhiêu tốt bấy nhiêu!"

Nghĩ tới đây, Sở Vân lại vung tay lên trời hét lớn.

- Rượu đâu? Mau mang rượu tới đây, càng nhiều càng tốt!

- Quả thực thiếu chủ ngươi không có ai sánh bằng!

- Thiếu chủ rộng lượng, anh mình thần võ, không ngờ tửu lượng cũng cao thâm khó lường.

- Hơn 10 vạn năm chúng ta chờ đợi, quả thực không uổng phí. Truyền thừa của lão chủ nhân có hi vọng rồi!

Kiếp Yêu Vân Sí Hổ và các Kiếp Yêu khác đều bị kích động thốt ra, hưng phấn đến nổi toàn thân run lên.

- Không ngờ, Sở Vân công tử có thể uống được nhiều như vậy!

Hai mắt Hoa Mai ngây dại trừng lớn.

- Đúng rồi, hắn có Túy Tuyết Đao bên mình. Nghe nói Túy Tuyết Đao truyền tới linh khí… Ha ha, quả thực Bạo Động Viên đụng phải thiết bản rồi!

Nhãn thần Dịch Yên nhấp nháy, phát ra quang mang kỳ dị.

- Sở Vân ca ca thật lợi hại, không chỉ có chiến đấu, toán sư và mưu trí lợi hại, mà ngay cả uống rượu cũng lợi hại.

Hai mắt Tiểu Phi Yến chớp chớp, vẻ mặt hiện lên vẻ kính nể.

- Người này, thật quá hung mãnh! Không ngờ, hắn phàm ăn tục uống như vậy!

Trông thấy vẫn hừng hực muốn uống rượu, trong lòng Bạo Động Viên khẽ run lên, sĩ khí giảm xuống nghiêm trọng. Hắn là tay uống rượu già đời, lập tức biết chính mình không phải đối thủ của Sở Vân!

- Không thể tiếp tục như vậy, cần phải nghĩ cách giải quyết. Trước mặt nhiều người, nếu như ta bị thua, vậy làm gì còn mặt mũi.

Hai mắt hắn xoay tròn, trong lòng nổi lên tâm tư.

Hắn là đầu Kiếp Yêu nghìn vạn năm, linh quang trong cơ thể và trí tuệ cũng sánh ngang với người thường. Chỉ là theo thói quen thường ngày, vẫn vận dụng nắm đấm để giải quyết vấn đề. Hiện tại, trong tình thế bắt buộc, trong lòng hắn khẽ động, rốt cục đã nghĩ ra một biện pháp.

- Có rồi!

Hai mắt hắn sáng ngời, bỗng nhiên quát lớn.

- Uống rượu xuồng, còn có gì thú vị? Ngươi đâu, đến múa hát cho ta!

- Kính cẩn tuân lệnh Đại Vương!

Lập tức có thủ hạ nhanh chóng cháy xuống, cơ hồ chỉ sau một lát, liền có một đoàn mẫu hầu tử ưỡn ẹo đi tới.

408. Chương 67: Đều Là Thê Tử Của Ta (thượng).

Chương 67: Đều là thê tử của ta (thượng).

Toàn thân các nàng bao phủ một bộ lông màu đen, nhe răng trợn mắt, cơ bắp cuồn cuộn, cấu thành vũ trận. Phát ra tiếng kêu kẽo kẹt, vừa múa vũ đạo, vừa đi tới.

Phù!

Sở Vân thoáng nhìn qua, nhất thời một ngụm rượu phu tới.

Trông thấy bộ dáng cứng đờ của Sở Vân, Bạo Động Viên liền cười ha hả:

- Tiểu huynh đệ, đúng là tửu lượng của ngươi rất khá. Hãy tới xem tộc nhân của tộc ta. Ngươi hãy nhìn mỹ nhân da ngăm đen kia, đuôi nàng mềm mại chưa kìa. Cơ thể các nàng non mềm… Có đẹp không hả?

Tửu lượng của Sở Vân rất hùng hậu, khiến hắn nhìn Sở Vân với con mắt khác. Bởi vậy hai từ 'Tiểu tử' được hắn đổi thành 'Tiểu huynh đệ'.

- Đẹp!

Sở Vân còn chưa kịp trả lời, đột nhiên đám Bạo Động Viên hầu cấp Linh Yêu kia phát ra tiếng hò hét rung trời động đất. Đám Linh Yêu nhìn về phía mẫu hầu tử, hai mắt liên tục chớp chớp, nước miếng không ngừng chảy xuống.

- Quả thực rất đẹp.

Sở Vân lau mồ hôi lạnh trên đầu, nói.

- Khà khà khà…

Bạo Động Viên cười đầy thâm ý, lại nói.

- Hai người chúng ta đấu rượu, có gì là thú vị? Độc đấu không có hay, ngươi đâu, mau ban rượu cho mọi người!

- Ta ơn Đại Vương!

Các hầu tử đã thèm uống rượu từ lâu, đều kêu lớn.

- Chuyện này…

Ngược lại, Kiếp Yêu Cửu sắc Lộc và các Kiếp Yêu khác, trông thấy trình Tâm Động Tửu tới, dường như hồi tưởng lại bài học đau thương gì đó. sắc mặt của đám Kiếp Yêu đều rất khó coi.

- Tiểu huynh đệ, ngươi hãy ngồi bên cạnh ta. Chúng ta sẽ lại đấu rượu!

Bạo Động Viên hưng phấn quát lớn.

- Được!

Sợ Vân không hề sợ hãi, ngẩng cao đầu bước đến, ngồi bên cạnh Bạo Động Viên.

10 vò, 11 vò, 12 vò!

Song phương lại đấu 3 vò rượu nữa, khuôn mặt Bạo Động Viên đỏ bừng bừng, đầu óc choáng váng, hai mắt lờ mờ, hiện giờ chỉ còn sót lại một chút ánh sáng.

Sở Vân cũng tràn ngập mùi rượu, cảm thấy đầu váng mắt hoa. uống tới mức như này, hồn phách của hắn đã tăng trưởng ngoài sức tưởng tượng, đồng thời cũng đã tới cực hạn. Tình kháng dược rất cao, nếu như tiếp tục uống nữa, mức độ tăng trưởng sẽ cực kỳ nhỏ.

Song phương đều kiên trì, dựa vào nghị lực xem ai ngã xuống trước.

- Tiểu tử này, vì sao còn chưa ngã xuống? Không còn cách nào, ta dùng mỹ nhân trong tộc, khiến hắn phân tâm. Rõ ràng hắn không hề động tâm, tâm tư của tên tiểu tử này bằng sát đá sao?

Bạo Động Viên âm thầm khiếp sợ, cảm giác được thực lực vô cùng kinh khủng của Sở Vân.

- Tiểu huynh đệ, ngươi hãy nhìn lại mỹ nhân tộc ta. Các nàng khiêu vũ có đẹp không?

Bạo Động Viên không cam lòng chịu thất bại, dùng giọng nói mê hoặc, gắng sức dụ dỗ Sở Vân.

Nhưng đối với những mẫu hầu tử đầy lông lá này, Sở Vân không có chút hứng thú nào. Trong tình cảnh bất đắc dĩ, thoáng nhìn qua. Lúc này hai mắt hắn mung lung, đầu óc choáng váng.

Lúc này chợt nhìn xuống, lại giật nẩy mình.

Chỉ thấy những mẫu hầu tử này, dần dần biến thành những người quen thuộc trong mắt hắn.

Trong những người này có Hoa Mai, Dịch Yên, Tiểu Phi Yến, còn có Hồng Thường Tiên Tử, dẫn đầu không phải ai khác, mà chính là Kim Bích Hàm!

Lúc này nàng đã vứt bỏ nam trang, toàn thân mặc vũ ý, che khuất ngực và khố, toàn thân nàng lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết. Nàng nhảy vũ đạo tràn ngập mê hoặc, hai mắt quyến rũ tới cực điểm. Sở Vân thoáng nhìn qua, liền cảm thấy đầu óc dạo rực!

- Khà khà khà, Tâm Động Tửu, Tâm Động tửu. Tiểu tử ngươi đã động tâm rồi, ha ha ha! Tâm trí lay động, dục vọng cũng lay động, rượu lực sẽ tăng gấp bội. Trận đấu rượu này, ta nhất định sẽ thắng!

Bạo Động Viên âm thầm cười đắc ý.

Tâm Động Tửu này có thể tăng phúc hồn phách, lại càng có thể kích thích dục vọng trong lòng.

Quả thực Sở Vân uống quá nhiều, khiến người ta phải kinh hãi. Thường ngày, dục vọng quá nhỏ bé, lúc này đã phóng đại tới cực hạn.

- Không xong rồi! Thiếu chủ người đã trúng kế rồi!

- Tâm Động Tửu này có tên gọi khác là Dục Tửu. Xong rồi, xong rồi, thiếu chủ người cũng giẫm lên vết xe đổ của chúng ta.

- Con khí chết tiệt này thật xảo trá, đấu rượu không lại, lại nghĩ ra quỷ kế!

Mấy vị Kiếp Yêu quá sợ hãi, trông thấy hai mắt Sở Vân lờ mờ, tất cả bọn họ đều thở dài. Bọn họ đều hồi tưởng lại chuyện xưa, trên mặt biểu hiện càng phức tạp. Có nuối tiếc, có hối hận, có thống hận, có cả đồng tình.

- Đêm dài đằng đẵng, giấc ngủ vô tình. Tiểu huynh đệ, chi bằng chọn một người vui vẻ một đêm?

Bạo Động Viên chậm rãi đề nghị.

- Chọn một người?

Trong đầu Sở Vân rối tinh rối mù, ngưng thần một chút, nhưng trong lòng không thể lựa chọn.

- Ta nên chọn Hoa Mai khoan thai chín chắn, hay Dịch Yên tao nhã như lan, hay Tiểu Phi Yến hoạt bát khả ái? Hồng Thường Tiên Tử kiều diễm như lửa, cũng không tồi. Kim huynh dung mạo như tiên, cùng hắn hưởng thụ một đêm đúng là rất tuyệt…

- Khoan đã! Có chuyện gì vậy? Tại sao ta có thể nghĩ như vậy? Kim huynh và ta đều là nam nhi, rốt cục ta có suy nghĩ gì vậy?

Đột nhiên, khuôn mặt Sở Vân hiện lên vẻ kinh hãi. Nguyên bản nhãn thần càng lúc càng mập mờ, bỗng nhiên sáng tỏ.

Lúc này hắn cả kinh, không phải là chuyện đùa.

Thoáng chốc, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh, phát giác ra quỷ kế của Bạo Động Viên.

Hắn lại một lần nữa liếc mắt nhìn qua, trước mặt vẫn là một đám mẫu hầu tử mình đầy lông lá, đáng nhảy múa loạn bậy. Vừa vặn ngẫm lại, suýt nữa hắn đáp ứng Bạo Động Viên, tùy ý chọn một người trong đó.

Trong lòng Sở Vân sợ hãi không thôi, đồng thời cũng cảm thấy vô cùng may mắn:

- Vù vù, Kim huynh đã giúp giúp ta. Trong thời khắc quan trọng, huynh đã hiện lên giúp ta chuyển bại thành thắng. Nhưng mà, tại sao huynh lại là dẫn đầu nhóm vũ đạo này?

- Lẽ nào ta là…

Trong lòng Sở Vân xao động, cảm giác thấy một loại ý nghĩ không ổn. Lập tức ngừng suy nghĩ, tìm cách xua tan ham muốn.

- Hãy quên đi, mỹ nhân như vậy, lưu lại cho các ngươi. Ta không dám vọng tưởng.

Sở Vân lắc đầu, kiên quyết cự tuyệt.

- Di? Rõ ràng thiếu chủ đã bắt đầu hồi tỉnh.

- Hắn chế ngự được ham muốn trong lòng, quả thực ý chí rất kiên định!

- Thật hiếm có, hiếm có… Aizzz, chuyện xấu đã không có lặp lại. Khó trách hắn là đệ nhất truyền thừa từ mười vạn năm đến nay!

Trong giờ khắc quan trọng này, toàn bộ Kiếp Yêu đều thốt lên tiếng tán thán. Biểu hiện cự tuyệt của Sở Vân, đối với bọ họ quả thực là một kỳ tích. Khiến bọn họ cảm thấy khâm phục từ tận đáy lòng.

- Rõ ràng ngươi không bị mỹ sắc mê hoặc!

Bạo Động Viên kêu lớn một tiếng, thanh âm tràn ngập bất ngờ. Hắn trừng mắt, tỉ mỉ nhìn Sở Vân, ánh mắt đầy kinh hãi, tựa hồ như đang nhìn một quái vật.

409. Chương 68: Đều Là Thê Tử Của Ta (hạ).

Chương 68: Đều là thê tử của ta (hạ).

- Chuyện này cũng không có gì. Chúng ta hãy uống rượu tiếp đi!

Sở Vân thấu hiểu âm mưu của hắn, thừa thắng xông lên.

Vò rượu thứ 13!

Sở Vân uống vào, cảm thấy đầu váng mắt hoa, còn đầu lưỡi của Bạo Động Viên thắt lại, nói không thành lời.

Đến vò rượu thứ 14!

Bạo Động Viên loạng choạng sắp đổ5 còn Sở Vân cũng suýt té xuống đất. Hắn dốc toàn lực, lấy Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi ra, đôi tay lạnh cóng ngắt xuống một quả, nuốt vào trong bụng.

Long Tinh Quả được hấp thụ, nhất thời hóa thành một luồng nhiệt, chảy khắp toàn thân hắn, khiến tố chất thân thể hắn tăng lên.

Long Tinh Quả này, là do hắn thu được từ di tích thanh thạch. Vừa mới sử dụng, liền có tác dụng khả quan. Đột nhiên Sở Vân cảm giác đầu óc thanh tỉnh, giống như ngâm mình dưới dòng suối mát lạnh trong một ngày oi bức.

- Long Tinh Quả!

Bạo Động Viên trông thấy Long Tinh Quả, hai mắt liền trợn trừng, giật mình thốt thành lời. Nguyên bản hắn có ý định chiến đấu giằng co5 giờ đã hoàn toàn tiêu tan.

- Ha ha ha5 quả thực ngươi rất lợi hại, ta nhận thua. Ngươi hãy nhận lấy quyển trục này. Bên trong có ghi chép toàn bộ những thứ tâm đắc nhất của lão chủ nhân Vạn Thú Vương.

Bạo Động Viên chịu thua, lập tức giao quyển trục cho Sở Vân. Tiếp tới lại hét lớn:

- Các ngươi hãy nghe cho rõ, từ ngày hôm nay trở đi5 vị tiểu huynh đệ này chính là bằng hữu của ta. Các ngươi phải đối đãi với hắn, như đối đãi với ta.

- Vâng! Thưa Đại Vương, thưa nhị Đại Vương!

Đàn khỉ ồn ào cùng nhau ca tụng.

Sở Vân cũng không hiểu sao chính mình lại trở thành nhị Đại Vương của đàn khỉ.

- Thật bất ngờ!

- Quả thực đã thắng. Đây chính quyển trục tâm đắc của lão chủ nhân, thiếu chủ người học nó5 là chúng ta có thể nhận chủ rồi!

Các vị Kiếp Yêu đều vô cùng phấn khích, ngơ ngác nhìn nhau, kích động mà rơi lệ.

- Người đâu, mau giải những nữ tử chúng ta bắt được lên đây, để chúng ta cùng hưởng thụ.

Bạo Động Viên lại ra lệnh nói.

Lập tức có thuộc hạ giải một đám nữ tử lên.

- Những nữ tử này, tuy rằng xấu xí. Thế nhưng lũ tiểu nhân đã mang lên. Mỗi người hãy chọn một nữ tử để thưởng thức!

Bạo Động Viên kêu lớn.

- Khoan đã!

- Mọi người hãy dừng tay!

Sắc mặt Hoa Mai và Dịch Yên đều lạnh tanh, bỗng nhiên đứng dậy nói:

- Các ngươi không thể làm như vậy!

- Môn chủ! Sở Vân công tử!

Trong những nữ tử này, đa phần đều thành viên của Yên Chi Môn, bất chợt trông thấy Sở Vân và đám người Hoa Mai. Trong lúc tuyệt vọng, lại hiện lên tia hi vọng mà nói.

- Sở Vân công tử5 hãy cứu chúng ta.

- Môn chủ, chúng ta đang định quay về thì gặp phải một đám hầu tử cấp Linh Yêu. Đa phần tỷ muội đều đã bị bắt làm tù binh.

Các thành viên Yên Chi Môn khóc lóc kể lể.

- Tại sao có thể như vậy? Bạo Động Viên, những người này đều là bằng hữu của ta5 ngươi hãy thả bọn họ ra.

Sở Vân gào thét.

- Không thể, Đại Vương, chúng ta rất vất vả mới bắt được. Tại sao nói thả là thả được?

Các hầu tử cấp Linh Yêu đều kêu lớn.

- Đây chẳng là những nữ nhân xấu xí mà thôi. Ta đã đáp ứng với thuộc hạ của ta, sẽ không thể nuốt lời. Bằng hữu a, như vậy ta sẽ bồi thường một số mỹ nhân khác trong tộc của ta.

Bạo Động Viên trầm giọng nói.

- Không! Ta không thể để bằng hữu của ta bị làm hại.

Sở Vân giơ tay chặn ngang, thái độ rất kiên quyết.

- Chẳng lẽ những người này đều là lão bà của tiểu huynh đệ? Lão bà của bằng hữu sẽ không thể động tới. Nếu như đều là lão bà của tiểu huynh đệ, ta không dám nói gì thêm nữa, vả lại còn phải đền tội với tiểu huynh đệ. Nhưng, nếu như không phải, ta khó lòng đáp ứng!

Bạo Động Viên hét lớn, miệng phun rượu ra xung quanh.

- Ngươi…

Sở Vân liền phản ứng lại.

- Đúng vậy. Toàn bộ chúng nữ Yên Chi Môn đều là thê tử của thiếu chủ Sở Vân.

Bỗng nhiên Hoa Mai mở miệng nói.

- Hoa môn chủ…

Sở Vân quay đầu nhìn lại, trông thấy Dịch Yên khẽ lắc đầu nhìn mình. Nhất thời hắn bừng tỉnh, biết đây chính là cách duy nhất để có thể giải quyết vấn đề. Đứng trước Bạo Động Viên tràn ngập trong men rượu, không thể nói lý lẽ với hắn, mà chỉ có thể làm theo ý nghĩ của hắn mà thôi.

- Không sai. Những nữ tử này đều là lão bà của ta.

Sở Vân gật đầu nói.

- Vậy tất cả đều là lão bà của tiểu huynh đệ?

Bạo Động Viên kinh ngạc mở miệng nói. Sau một lúc, bỗng nhiên lại nói tiếp:

- Không phải ta chê trách tiểu huynh đệ, nhưng xem ra khẩu vị của tiểu huynh đệ cũng quá nặng đi?

Sở Vân chỉ biết im lặng không dám nói gì. Bạo Động Viên nói đến khẩu vị của chính mình, như vậy hắn biết nói thế nào cho phải?

Giải thích như thế nào cũng không được. Cho nên hắn đành phải im lặng.

- Đại Vương, nhất định người này nói sạo. Một người, tại sao lại có nhiều lão bà như vậy?

Lúc này có Linh Yêu kêu lớn.

- Tiểu huynh đệ, có phải ngươi nói sạo không? Lúc này, tiểu huynh đệ không thể nói sạo, phải thẳng thắn nói ra sự thật!

Hai mắt Bạo Động Viên nheo lại, toàn thân tràn ngập mùi rượu, thân thể loạng choạng, con mắt nhìn chằm chằm về phía Sở Vân.

- Ta chưa bao giờ nói sạo.

Sở Vân cũng cảm thấy đầu óc choáng váng, miễn cưỡng thanh minh, dùng ngữ khí vô cùng chắc chắn nói.

- Tốt, tiểu huynh đệ đúng là một người thẳng thắn!

Bạo Động Viên giơ ngón tay cái lên, ngửa mặt cười lớn.

Được khen như vậy, ngay cả Sở Vân cũng cảm thấy khuôn mặt của chính mình bừng bừng. Bất quá, trên người hắn tràn ngập mùi rượu, vẻ mặt đỏ ửng giống như mặt trời, cũng không ai nhận ra.

- Ta không tin!

Một vị Linh Yêu đứng phắt dậy. Những yêu hầu này không có say sỉ như Bạo Động Viên, cho nên không có hồ đồ như vậy.

Đương nhiên hắn cũng uống khá nhiều Tâm Động Tửu, lúc này rượu lực phát tác, khiến bản thân hắn phát ra cử chỉ đáng sợ.

- Aizzz!

Trong tiếng kinh hô, cự vật dưới dáng háng Linh Yêu này liền lộ ra:

- Các vị hãy nhìn.

Hắn chỉ vào cự vật của chính mình, quát lớn:

- Tiền vốn của ta hùng hậu như vậy. Trong tộc, được mệnh danh là Thông Thiên Côn! Thế nhưng cũng chỉ có 31 lão bà, vả lại còn dùng không hết. Các ngươi hãy nhìn những nữ tử trong sân, không đến 100 cũng phải 90 người! Làm sao nhị Đại Vương có thể chịu nổi?

Hành động này của hắn đúng là khiến người ta phải giật mình.

Những nữ tử ở đây, cũng không giấu nổi vẻ ngượng ngùng, mặt đỏ bừng bừng. Hoa Mai hốt hoảng kêu lên một tiếng, nhìn ra chỗ khác, Dịch Yên cúi đầu nhìn xuống đất, còn Phi Yến lấy tay che mắt lại.

Ngược lại, hai mắt các mẫu hầu tử mập mờ, hưng phấn kêu gào.

410. Chương 69: Vạn Thế Long Vương Giản!

Chương 69: Vạn Thế Long Vương Giản!

- Đúng vậy.

Lại thêm một Linh Yêu bị rượu kích thích mà đứng ra, biểu diễn cự vật của chính mình, hắn hét lớn:

- Trong tộc, ta được mệnh danh là Thanh Thiên Trụ! Bất quá, cũng chỉ có 41 lão bà, vả lại không thể chịu đựng nổi. Tại sao nhị Đại Vương lại có nhiều lão bà như vậy?

- Thanh Thiên Trụ đã là cái thá gì? Ta có Bàn Long Trụ, gân xanh như rồng. Tính ra cũng chỉ có thể có 51 lão bà!

- Ta có Chiến Thần Thương, đầu thương cứng như sắt, đâm thẳng vào long cung, không có gì chống lại! Nhiều nhất cũng chỉ có 61 lão bà, nhiều hơn sẽ không thể chịu nổi.

...

Đám hầu tử cấp Linh Yêu say mềm, miệng đầy mùi rượu. Bọn chúng ngẩng cao đầu, vừa biểu diễn cự vật của chính mình, vừa chất vấn Sở Vân.

- Đàn hầu tử này, lại có bộ dạng này!

- Thẹn quá. Bọn chúng không biết xấu hổ sao?

- Quả thực làm lão chủ nhân mất mặt a...

Trong các vị Kiếp Yêu, có người cảm thấy xấu hổ, có người vỗ ngực giậm chân, có người đứng ngây ra, có người than vãn.

Lúc này, lại có hầu tử kêu lớn:

- Chúng ta đâu có thấm vào đâu! Cự vật của Đại Vương, mới thực sự hùng hậu ah. Mỗi khi trông thấy Đại Vương sử dụng thần thương, bọn tiểu nhân đều cảm thấy chính mình quá nhỏ bé, kính phục sát đất, nội tạng bùng cháy, kích động không thể kiềm chế được.

- Ha ha ha...

Bạo Động Viên ngửa mặt lên trời cười lớn, khí thế hùng hồn, vừa nghe được lời nịnh bợm trong lòng vô cùng sảng khoảng.

- Nếu như Đại Vương có nhiều lão bà như vậy, chúng tiểu nhân đều không nghi ngờ. Thế nhưng nhị Đại Vương...

Đúng lúc này có một hầu tử chất vấn, nói.

- Uhm...

Bạo Động Viên âm trầm đứng dậy, những nghi vấn này rất có đạo lý. Hắn dùng ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn về phía Sở Vân.

Tựa hồ trong sân, đã trở nên tĩnh lặng.

Hầu như ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Sở Vân.

Đám người Hoa Mai cũng rất khẩn trương. Trong lòng bọn họ hiểu rằng, nếu như Bạo Động Viên say rượu, cho rằng Sở Vân đang lừa dối chính mình, nhất định sẽ nổi trận nôi đình.

Bạo Động Viên vốn là yêu thú rất dễ bị kích động, nếu như lúc này nổi giận, quả thực không phải chuyện đùa.

Cho dù Sở Vân là người thừa kế cũng khó tránh khỏi chuyện chẳng lành. Những nữ tử này càng không cần phải nói đến.

Sở Vân cũng cảm thấy, thời khắc sống còn đã tới!

Thế nhưng hắn đã uống quá nhiều Tâm Động Tửu, cho nên không còn được tỉnh táo. Lúc này ý nghĩ hỗn loạn, âm thanh không ngừng vang vọng bên tai, mí mắt hắn nặng như hai tòa thành trì, ánh mắt mập mờ không thể nhìn rõ cảnh tượng phía trước. Rượu khí cũng đã sớm bốc hơi thành dòng nhiệt lượng lưu chảy trong cơ thể.

Những dòng nhiệt lượng này, hừng hực thiêu đốt xung quanh. Nhất là phần bụng dưới, bị thiêu cháy toàn bộ.

Sở Vân loạng choạng đứng dậy, muốn mở miệng nói gì đó, thế nhưng lúc này không thể nói thành lời.

Đầu óc hắn hoàn toàn mơ hồ, rượu khí giống như dòng nước lũ, quét sạch lý trí và cảm giác của hắn.

Uống liên tiếp 14 vò Tâm Động Tửu, quả thực có giá phải trả rất lớn!

Thế gian chưa bao giờ có chuyện được mà không phải nỗ lực. Ngay cả kỳ ngộ, cũng phải gánh trên vai mạo hiểm. Hồn phách của Sở Vân tăng mạnh, bây giờ là lúc hắn phải trả giá.

Ầm!

Hắn chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang, dường như lý trí đã bị tiêu tan, thoáng chốc xuất hiện thác nước cao tận trời cuốn theo tất cả.

- Những thứ này, là cái gì?

Hai mắt hắn mập mờ khó có thể nhìn rõ, rượu khí kích phát bản năng của hắn. Khiến hắn phát ra hành động kinh người.

Hắn cởi khố, xoạt một tiếng, long đầu to lớn xuất hiện!

Rống!

Trong nháy mắt, mọi người tựa hồ nghe thấy tướng rồng rống bên tai!

- Chuyện này…

Các vị Kiếp Yêu đều hoảng sợ, hai mắt trừng lớn.

Chúng nữ đều phát ra tiếng thét tiếng kêu kinh hãi, vẻ mặt đỏ ửng.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Tiểu Phi Yến không kiềm chế nổi hiếu kỳ, nói. Bẩy ngón tay Dịch Yên, xem chuyện gì xảy ra.

-Hả?

Nàng hét lên một tiếng kinh hô, vẻ mặt đỏ bừng, dường như cảm thấy hai bên tai đang từ từ nóng lên.

- Tại sao có thể như vậy! Rõ ràng thế gian tồn tại thứ kinh khủng như vậy! Thần thương của Đại Vương còn vượt xa Thông Thiên Côn, Thanh Thiên Trụ so với nó chỉ là rác rưởi a!

- Đây chính là Vạn Thế Long Vương Giản duy ngã độc tôn! Từ xưa nghe kể lại, vốn tưởng rằng chỉ là chuyện truyền thuyết, không ngờ lại có thực!

Ba.

Có hầu tử lỡ tay đánh rơi vò rượu trên tay xuống đất, khiến rượu ngon chảy lênh láng.

Cũng có hầu tử cấp Linh Yêu kính phục sát đất, hướng về phía Sở Vân tán thưởng.

Các hầu tử nghi ngờ chất vấn Sở Vân đều xấu hổ cúi đầu.

- Hóa ra là vậy! Hóa ra là vậy! Rốt cục ta đã hiểu được khổ tâm của lão chủ nhân nhân Vạn Thú Vương. Người thừa kế ta phải chờ đợi hơn 10 vạn năm qua, quả thực quá cường hãn. Ta triệt để thua, thua sạch.

Bạo Động Viên khiếp sợ, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.

Bỗng nhiên ôm quyền hướng về phía Sở Vân, nói:

- Lão đại, người chính là lão đại của ta. Quả thực lão đại người anh minh thần võ, lợi hại hơn người! Ta không phải đối thủ của người, hãy nhận của ta một lạy. Xin mời ngồi. Từ ngày hôm nay, ta chính là nhị Đại Vương, còn lão đại của ta chính là Đại Vương của các người!

- Chúng tiểu nhân xin bái kiến Đại Vương, bái kiến nhị Đại Vương…

Mấy vạn chúng yêu tại Bạo Động Sơn đều tru lên. Thanh âm chấn động

thiên địa, bay xa mấy nghìn dặm.

- Người đâu, mau sắp xếp phòng ngủ, để nhị Đại Vương cùng các thê tử vào nghỉ ngơi!

Bạo Động Viên quát lớn một tiếng.

- Chuyện này…

Các nữ tử có liên quan đều trừng mắt há mồm.

Quả thực Sở Vân cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Trong lúc mơ mơ màng màng, tựa hồ hắn cảm giác được vị trí của chính mình đã thay đổi, bên tai luôn có âm thanh vù vù. Ngay cả tiếng hô lớn như vậy cũng không nghe rõ.

Sau đó, hắn cảm giác được chính mình đang đứng trên một mảnh không gian ôn hòa, giống như tiến nhập vào đại dương

Hắn cảm thấy chính mình bị kích thích, khiến hắn trở thành dũng sĩ dũng mãnh nhất. Hắn đã ăn rất nhiều Long Tinh Quả, cho nên thân thể hắn rất dẻo

Trong đầu hắn trống rỗng, chỉ cảm thấy vô số bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy từng bộ phận trên thân thể chính mình. Thế nhưng, so với bàn tay nhỏ bé, còn mềm mại hơn gấp bội lần.

Một luồng sóng khí khó tả, hình thành thủy triều trùng kích bên trong hắn. Loại cảm giác này, vô cùng thoải mái, giống như thấm vào tận xương cốt, hồn phách của hắn.

Cho đến khi tỉnh lại, hắn vẫn còn nhớ kỹ loại cảm giác nuốt hồn thụ cốt này. Quả thực thân thể giống như bay lên trời cao, sau đó lại rơi xuống vực sâu không đáy.

Hắn không còn nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra với chính mình, bởi rượu khí quá lớn.

411. Chương 70 71: Vạn Thú Thống Ngự, Đại Hoang Bí Ẩn

Chương 70 71: Vạn thú thống ngự, Đại Hoang bí ẩn

- Lão đại, quả thực người quá lợi hại. Xuyên suốt ba ngày ba đêm ah! Tiểu thực sự kính phục, không có ngôn từ nào để diễn tả.

Bạo Động Viên dựng thẳng ngón tay cái lên, tán thán Sở Vân, nói.

- Lẽ nào ta đã ngủ ba ngày ba đêm? Bạo Động Viên này, tại sao gọi ta là lão đại? Đã có chuyện gì xảy ra, tại sao ta không nhớ rõ?

Sở Vân cảm thấy đầu óc hỗn loạn. Đối với chuyện tình trong ba ngày qua, hắn hoàn toàn không biết.

- Đám người Vân Sí Hổ đâu rồi? Nữ tử này… Oạch, thê tử của ta?

Thực ra hắn vẫn còn nhớ rõ tràng cảnh trong lúc đấu rượu. Nhưng Bạo Động Viên nói không có rõ ràng, cho nên hắn kêu bọn họ nói rõ tình hình cụ thể.

Toàn thân Bạo Động Viên chấn động, thần tình hiện rõ vẻ kính phục, nói:

- Lão đại, vốn ta đánh giá thấp người, nhưng quả thực người quá lợi hại, quá lợi hại! Chuyện này, là do ta gọi các nàng tới!

Thấy Bạo Động Viên biểu hiện như vậy, Sở Vân lại càng cảm thấy kì quái. Nhất định đã có chuyện gì đó quan trọng xảy ra, cho nên Bạo Động Viên mới có biểu hiện như vậy.

- Thiếu chủ không biết chuyện gì đã xảy ra?

Trông thấy Sở Vân tỉnh lại, các Kiếp Yêu đều ngơ ngác nhìn nhau.

- Đúng là, rượu khí của Tâm Động Tửu vô cùng kinh khủng, trước kia ta cũng rơi vào tình trạng này.

- Thiếu chủ đã uống quá nhiều Tâm Động Tửu, khó trách biến thành tình cảnh như vậy.

Các Kiếp Yêu than vãn một hồi, đang định trả lời. Bỗng nhiên Hoa Mai mở miệng nói:

- Quả thực, ngươi đã đấu rượu thắng lợi, khiến các hầu tử kia vô cùng khâm phục, nhận ngươi làm nhị Đại Vương. Rượu khí của Tâm Động Tửu quá kinh khủng, huynh ngủ ba ngày ba đêm là trở lại bình thường. Bây giờ huynh cảm thấy thế nào?

Sở Vân nhắm mắt ngưng thần một chút:

- Thật quái lạ. Ta cảm thấy hồn phách được cô đọng vượt xa lúc trước. Thân thể cũng rất yếu, toàn thân không có chút sức lực nào.

- Đó chắc chắn là do uống quá nhiều rượu, cho nên mới biểu hiện như vậy. Sở Vân huynh hãy tĩnh dưỡng cho tốt, sau đó chúng ta sẽ trở về.

Hoa Mai nói.

- Được.

Sở Vân gật đầu, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái.

- Vì sao Hoa môn chủ, tựa hồ rất khác trước kia, hình như dung quang tỏa sáng. Các Kiếp Yêu khác, thấy thế nào cũng thấy nhãn thần nhìn ta rất cổ quái.

- Tỷ tỷ, không thể kể lại sự thật cho Sở Vân sao?

- Rõ ràng Sở Vân công tử không có nhớ rõ, chuyện này…

Các nữ tử có liên quan vây quanh Hoa Mai, thay nhau lên tiếng. Các nàng đều có biểu hiện khác nhau, có người thấp thỏm lo âu, có người buồn bã…

- Có gì đáng nói, chúng ta đều là nữ nhân trong giang hồ, làm việc thẳng thắn, không câu nệ chuyện nhỏ. Chuyện này, nếu đã xảy ra, không thể thay đổi, hãy để nó qua đi.

Hoa Mai trầm giọng nói.

- Phù… Như vậy là hay nhất, coi như nó là giấc mộng, cũng chẳng có gì đáng nói.

Dịch Yên khẽ nói, dường như có cảm giác chút được gánh nặng.

- Thế nhưng, chuyện này có thực, vì sao không phát sinh?

Có nữ tử khóc lóc, nói.

- Nếu như ngươi suy nghĩ thấu đáo? Còn phải cảm tạ Sở Vân công tử. Nếu không có hắn cứu, e là các ngươi còn thê thảm hơn gấp bội. Thế nhân đều biết, Sở Vân công tử trọng tình trọng nghĩa, hắn không biết được là điều hay nhất. Nếu như nhớ ra, hắn biết làm thế nào cho phải? Đừng để ân nhân của

chúng ta phải khó xử. Chuyện này, ta không muốn các ngươi nhắc lại.

Hoa Mai khẽ quát.

Chúng nữ trầm ngâm, suy nghĩ một hồi lâu, đều cảm thấy như vậy là đúng.

Sở Vân không phải là cố ý, cho dù cố ý, một thiếu niên anh tuấn trẻ tuổi như vậy, chính mình sẽ cự tuyệt sao?

Môn chủ nói không có sai.

Nếu như nói rõ sự tình, quả thực chính là lấy oán báo ơn, khiến tất cả mọi người phải xấu hổ. Huống hồ, tất cả đều do tình thế bắt ép. Trong lúc sinh tử, các du hiệp còn có thể coi mạng sống như không. Do vậy, đơn giản chỉ coi đó là giấc mộng mà thôi.

- Các vị đều là những người lưu lạc tứ phương, sau này các vị dự tính làm gì? Không bằng hãy gia nhập Yên Chi Môn của chúng ta. Hẳn là các vị đều biết, lúc này Yên Chi Môn của chúng ta đã thu được tài sản của Vạn Thú Vương, trong thời gian có thể quật khởi đã không thành vấn đề. Vả lại, môn chủ của chúng ta đã có hiệp ước cùng Sở Vân công tử, trở thành người phát ngôn của Thư gia đảo…

Đúng lúc này, Dịch Yên đứng ra nói, khiến chúng nữ đều động lòng. Những nữ tử bị bắt giữ, có một bộ phận là thành viên của Yên Chi Mông, còn lại phần lớn đều là các nữ tử du hiệp.

- Thành thật mà nói, Yên Chi Môn là môn phái ta chú ý từ lâu rồi.

- Ta cũng vậy. Một môn phái do các nữ tử cấu thành, mới đầu ta cũng không có xem trọng ah.

- Bất quá, hiện tại có truyền thừa của Vạn Thú Vương, hơn nữa còn có Sở Vân công tử đứng phía sau giúp đỡ. sắp tới nhất định sẽ trở thành thế lực nhất lưu.

Các nữ tử thay nhau nói, càng nói càng xúc động.

Trong thế giới du hiệp, cạnh tranh vô cùng kịch liệt, hơn nữa còn tràn ngập mưu mô toan tính. Thân là nữ tử du hiệp, bản thân các nàng trong thế giới tranh đấu, trời sinh đã rơi vào địa vị yếu kém.

Nhiều khi, khuôn mặt xinh đẹp chính là nguyên nhân dẫn tới tai họa. Bởi vì chính khuôn mặt xinh đẹp, đã khiến cho những kẻ cùng giới du hiệp có ráp tâm ám toán, những ví dụ như vậy trong giới du hiệp cũng không có gì là lạ.

Bởi vậy rất nhiều nữ tử du hiệp xinh đẹp đều là tán nhân, không gia nhập bất cứ môn phái du hiệp nào, độc lai độc vãng.

Yên Chi Môn, chẳng qua chỉ là môn phái tam lưu. Thế nhưng, được rất nhiều nữ du hiệp âm thầm quan tâm. Các nàng một thân một mình lai vãng trong thiên hạ, cho dù có thực lực cao siêu, nhưng rất khó có thể ứng phó nhiều chuyện, cho nên vẫn đến một tập thể hỗ trợ.

- Ta gia nhập!

- Ta cũng muốn gia nhập, tuy nhiên có một vấn đề. Xin hỏi, sau này có tuyển nam nhân không?

- Sẽ không. Điều thứ nhất trong môn quy của Yên Chi Môn, chính là chỉ tuyển nữ nhân du hiệp.

Hoa Mai quả quyết nói.

- Được, ta cũng muốn gia nhập!

- Nói thực ra, từ lâu ta đã hi vọng có một môn phái hoàn toàn thuộc về nữ tử chúng ta.

Cùng cảnh ngộ như vậy, nhất thời khiến các nàng hòa hợp thành một thể thống nhất. Lúc này, tràng cảnh trở nên sôi động, Dịch Yên và Hoa Mai ghi tên, sắp xếp từng người từng người một. vất vả đến nỗi trên mình ướt đẫm mồ hôi.

- Những du hiệp này, đều có tố chất phi thường. Sau khi tuyển chọn nhóm người này, nhất định thực lực của Yên Chi Môn chúng ta sẽ thay đổi!

Sau nửa ngày sắp xếp đâu vào đấy, Dịch Yên tuy mệt mỏi, thế nhưng thần tình cũng rất phấn chấn.

Hoa Mai thản nhiên nói:

- Chuyện này mới chỉ là bắt đầu. Lúc này đây, dựa vào hành trình tại Khu rừng vô tận, chúng ta đã thay đổi hoàn toàn. Có được bảo tàng kia, lại có Thư gia đảo đứng phía sau giúp sức. Chỉ cần ba tháng. chúng ta có thể trở thành thế lực nhất lưu trong giới du hiệp.

- Nhanh như vậy? !

- Ngươi không nên coi thường nhân tâm. Hiện nay, có rất nhiều nữ tử du hiệp đang lai vàng trong thiên hạ. Chỉ cần Yên Chi Môn dốc toàn lực kêu gọi, tin tức sẽ lan truyền ra ngoài. Khi đó chúng ta không cần chủ động chiêu mộ, cùng sẽ có rất nhiều nữ tử du hiệp từ khắp nơi kéo đến. Đây chính là vì Yên Chi Môn chúng ta không có ai cạnh tranh!

Trong mắt Hoa Mai tỏa ra quang mang, trong ánh mắt hiện nên vẻ tự tin.

- Bất quá. thực lực của cá nhân quá mạnh, cùng không phải chuyện tốt. Vả lại chuyện này còn mang đến phiền phức. Môn phái mãi mãi là một thể thống nhất, cho nên Yên Chi Môn không thể chia nhỏ. Ngày hôm nay, tuyển chọn nhóm người này, ta dự định sẽ bồi dưỡng các nàng thành lực lượng nòng cốt. Sau khi các nàng trở thành lực lượng nòng cốt, sẽ từ từ mở rộng thêm. Gốc dễ mạnh mẽ, thu ngp mới thuận lợi.

Hoa Mai nhìn xa trông rộng. Đầu tiên nói về chuyện trước mắt, sau đó lại nói đến chuyện tương lai.

- Nhóm người này, nhất định sẽ trở thành lực lượng nòng cốt.

Dịch Yên gật đầu. Cho dù không phải là những người cũng cảnh ngộ, nhưng những người này cũng khiến nàng thương cảm. Huống chi còn cùng sở hữu một giấc mộng tao ngộ.

Dựa theo đó mà nói, quả thực Sở Vân chính là cơ sở cấu thành lực lượng nòng cốt của Yên Chi Môn.

- Tất cả chuyện này, chúng ta còn phải cảm ơn hắn. Không biết Dịch Yên nghĩ thế nào?

Đột nhiên Hoa Mai hỏi.

Dịch Yên nhún vai, lắc đầu. ánh mắt hiện lên đầy vẻ phức tạp:

- Chuyện này nhất định phải lưu tâm. Dù sao hắn cũng cướp đi tấm thân xử nữ của ta. Bất quá. về phương diện khác, ta cũng không để ý, thế nhưng tỷ tỷ cũng biết giấc mộng của ta. Ta muốn tìm tòi nghiên cứu bí mật của toán sư. Thành thực mà nói, sự tình này phát sinh khiến ta thấp thỏm lo âu, không biết nên làm thế nào để đối mặt với thời gian sắp tới. Nhưng mà, biết được hắn không nhớ rõ việc này, ngược lại giúp ta thở phào nhẹ nhõm. Cứ như vậy, ta là ta, còn hắn là hắn. Ta đi truy cầu mộng tưởng của ta, hắn vẫn là thiếu đảo chủ Thư gia, là Tiểu Bá Vương được mọi người kính nể.

- Vậy còn tỷ tỷ?

Sau cùng, Dịch Yên lại hỏi ngược lại.

-Ta?

Hoa Mai khẽ cười.

- Ta cùng không phải tiểu thư con nhà quyền quý, ảo tưởng vinh hoa phú quý gì đó. Từ nhỏ ta đã mất đi mẫu thân, theo phụ thân đến khi trưởng thành. Ta đã từng chứng kiến rất nhiều cảnh sinh ly tử biệt, càng hiểu được nỗi thống khổ của nữ tử du hiệp. Cho nên, ta dựa vào đó mà sáng lập ra môn phái hoàn toàn thuộc về chúng ta.

- Từ trước tới nay, ta chưa bao giờ nghĩ sẽ sinh hoạt cùng nam nhân. Sở Vân là nam nhân đầu tiên của ta, cũng là người cuối cùng. Chuyện này, ta sẽ chôn sâu trong ký ức. Qua thời gian dài, hóa thành hư ảo. Ta chính là ta, còn hẳn là hắn.

Dịch Yên gật đầu, trầm mặc một hồi, tiếp đến lại muốn mở miệng nói.

- Muội lo lắng cho Tiểu Phi Yến sao?

Hoa Mai biết nàng muốn hỏi điều gì.

- Không cần phải lo lắng. Phi Yến là ta kiếm được từ trong chiến trường. Từ nhỏ đã trải qua rất nhiều thứ đó, tuy ngày thường có chút mơ hồ, nhưng nàng đã học được cách chấp nhận sự thực, đồng thời có thể tự bảo vệ chính mình.

- Dường như ta cảm thấy phát sinh chuyện gì đó…

Trong sơn đông khô ráo, đươc bố trí tỉ mỉ. Sở Vân đang nằm trên giường đá, trong lòng cảm thấy điều gì đó bất an.

Bất quá, hắn không thể hồi tưởng lại. Trong trí nhớ có một đoạn không rõ, tối đen như mực.

- Lần này, ta uống nhiều quá.

Hắn thở dài một tiếng, chợt ánh mắt lóe sáng.

- Chỉ là cũng có nhiều điểm tốt!

Chỉ cần hồn phách tăng trưởng, đã khiến hắn vui vẻ. Huống hồ, còn thu được quyển trục tâm đắc của Vạn Thú Vương.

Quả thực có được quyển trục này, cũng không hề dễ dàng. Nghe các Kiếp Yêu nói, ngay cả trong lúc Sở Vân say rượu, hãy cũng nắm chặt quyển trục này, không lúc nào buông lòng.

Lời nói này, cũng không phải không có cơ sở.

Sau khi Sở Vân tinh lại, quả thực phát hiện quyển trục này vẫn nằm trong tay của chính mình.

- Vạn thú thống ngự, Đại Hoang bí ấn!

Khi hắn mở quyển trục ra, đầu tiên chính là mấy chữ lớn màu bạc bướng binh đập mạnh vào tầm mắt hắn.

Đây chính là một bộ thủ ấn, chỉ có 4 động tác cơ bản, đơn giản dễ hiểu. Thế nhưng, ghép lại với nhau lại tạo ra 8 bộ khác nhau. Toàn bộ bộ thủ ấn, tản mát ra một đạo khí tức rất cổ xưa.

Sở Vân tiếp tục nhìn xuống phía dưới, trông thấy dòng chữ:

- Vạn thú thống ngự, Đại Hoang bí ấn, dựa theo Tinh Thánh di thư. Không đạt tới linh quang Quân cấp không thể đụng tới, hiệu dụng vô cùng huyền bí, có thể nhanh chóng khơi thông linh quang của yêu thú, hàng phục được toàn bộ yêu thú.

- Cái gì? Bộ vạn thú thống ngự Đại Hoang bí ẩn, dựa theo Tinh Thánh di thư?

Xem tới đây, toàn thần Sở Vân chấn động.

Hắn vừa mừng vừa sợ, biết rằng bộ thủ ấn này có giá trị rất lớn, có thể dọa chết cả biển người. Nhất định có đầy đủ công hiệu, đáng tiếc hiện tại, linh quang trong cơ thể hắn chỉ đứng trên DỊ Sĩ bảng. Tất nhiên, trong khoảng thời gian ngắn, hồn phách cường đại sẽ sản sinh linh quang, có thể đẩy hắn lên Kỳ Nhân bảng.

Cho dù như vậy, khoảng cách tiến tới Quân bảng vẫn còn quá xa.

- Có được, nhưng không thể dùng được!

Sở Vân giông như còn mèo nhỏ, móng cong tim ngứa. Hắn không dám tùy tiện dùng thử, linh quang rất quan trọng, nếu như không có khả năng thành công, tuyệt đối không thể mạo hiểm.

Hắn lại tiếp tục nhìn xuống phía dưới.

Toàn bộ quyển trục cũng chỉ rộng bằng nửa cánh tay, dài bằng cánh tay. Thế nhưng lại ghi lại vô số văn tự, Sở Vân vừa mới đọc xong một thiên văn tự này, tại chỗ trống trên mặt giấy lại hiện ra một thiên văn tự khác.

Giấy trắng mực đen, vô cùng bắt mắt.

Trong văn tự, ghi chép lại quá trình tu hành của Vạn Thú Vương, còn có rất nhiều thể hội tâm đắc. Đối với Sở Vân mà nói, nó giống như ngọn đèn chiếu sáng trên con đường u tối, vô cùng quý giá.

Lời cuối cùng trong văn tự, rốt cục Vạn Thú Vương đã để lộ ra bí quyết khống chế nghìn vạn yêu thú của hắn.

Sở Vân thích thú đọc tròn một ngày một đêm. Cho đến khi bóng đêm dày đặc, lúc này hắn mới phun ra một ngụm trọc khí, lại nhìn qua quyển trục một lần nữa, sau đó mới khép lại.

- Vạn Thú Vương, không hổ là cường giả Vương cấp. Nhân vật xưng bá một phương, rõ ràng đã lĩnh ngộ được linh quang cao thâm như vậy! Thật sự khiến kẻ khác phải bội phục.

412. Chương 72: Bí Ẩn Của Linh Quang (thượng).

Chương 72: Bí ẩn của Linh quang (thượng).

Lời tán thưởng này, quả thực hắn phát ra từ tận đáy lòng.

Có bí quyết này, hắn chỉ cần có đủ thời gian, cũng có thể đạt được trình độ như Vạn Thú Vương.

Cho đến lúc này, hắn vung tay lên, hàng nghìn hàng vạn yêu thú từ vài nghìn dặm, trên trời dưới đất trong nước, ùn ùn kéo đến, cuốn sạch càn khôn.

Ai có thể chống lại?

- Căn bản của ngự yêu sư không phải cái gì khác, mà chỉ có linh quang. Nói chung ngự yêu sư, đều phải dùng linh quang để kêu sọi, thành lập mối liên hệ giữa các linh quang, mới có thể khống yêu, ngự yêu. Nhưng mà theo như lời Tinh Thánh di thư, linh quang liên hệ có rất nhiều mặt khác nhau. Bất quá, hiện nay thường sử dụng một loại trong đó mà thôi…

Quyển trục của Vạn Thú Vương cũng có viết như thế.

Câu nói này, giống như giúp Sở Vân mở cánh cửa sổ của căn nhà, để hắn mở rộng tầm mắt.

Ngự yêu sư tầm thường đào tạo và chỉ huy yêu vật, bất quá dựa theo một loại linh quang khế ước thông thường. Trong quyển trục của Vạn Thú Vương được gọi là khế ước chủ tớ.

Loại linh quang liên hệ này, có thể khiến phương này phải tuân thủ mệnh lệnh từ phương khác. Điều này đòi hỏi linh quang trong cơ thể chủ nhân phải vượt xa linh quang trong cơ thể tôi tớ.

Dường như Sở Vân nắm những yêu vật trong tay, cũng đều là ví dụ như vậy. Sở Vân là chủ, yêu vật là phó, quyền chủ động hoàn toàn do Sở Vân nắm giữ.

Điều này không có nghĩa con người là chủ nhân, còn yêu vật nhất định phải là tôi tớ.

Trong khí đó, mối liên hệ giữa các linh quang, chỉ dựa vào kích cờ của linh quang.

Bạo Động Viên thu ngp Bắc Quang Quang, chính là minh chứng tốt nhất.

Cũng không phải hắn nói khoác, quả thực thu ngp Bắc Quang Quang là chuyện thực. Hắn muốn Bắc Quang Quang làm gì, Bắc Quang Quang phải làm thế đó.

Bởi vì bản thân Bạo Động Viên chính là một loại yêu thú dư thừa linh quang, Bạo Động Viên là Kiếp Yêu nghìn vạn năm, linh quang dư thừa nhiều hơn Bắc Quang Quang rất nhiều. Cho nên thu phục hắn rất dễ dàng.

Ngoài loại khế ước chủ tớ ra, còn có khế ước thủ hộ.

Loại khế ước này, không có nghiêm ngặt như khế ước chủ tớ, linh quang chỉ đảm nhiệm một phần nhỏ. Sau khi linh quang song phương được câu thông, thông thường yêu vật chỉ hoạt động trong một phạm vi nhất định, đãm nhận nhiệm vụ thủ hộ.

Loại khế ước thủ hộ này, quả thực Sở Vân đã sớm tiếp xúc qua.

Đó chính là địa đàn.

Trong địa đàn, nuôi dưỡng một đầu yêu vật, được cung cấp đầy đủ các điều kiện, ví như là đạo pháp, thạch tệ, cung cấp cho nó tu hành. Một khi vùng đất bị bên ngoài xâm phạm, yêu vật phải đứng ra bảo vệ.

Hiên nay, trên Thư gia đảo cũng có địa đàn, hàng phục vài đầu Linh Yêu, luôn luôn bảo vệ Thư gia đảo.

Ngoài khế ước thủ hộ, còn có khế ước thuê, có thể giúp ngự yêu sư cho thuê yêu vật, cung cấp cho người khác sử dụng.

Khế ước liên minh, chính là song phương có địa vị ngang nhau, trong khi đó có quan hệ bằng hữu. Đối với loại khế ước này, đòi hỏi một lượng linh quang tương đối nhỏ.

Khế ước triệu hoán, chính là song phương có quan hệ cung cầu, không hề tồn tại tình cảm. Mỗi khi yêu vật xuất thủ, ngự yêu sư đều phải tiến hành thương thảo, nỗ lực ra giá thỏa mãn với yêu vật.

Khế ước quân vương. đây là phương thức khơi thông linh quang. rất phức tạp. Chính là nhằm vào một tộc đàn yêu thú. Sau khi ký kết, toàn bộ tộc đàn yêu thú đều coi ngự yêu sư là thú vương của chúng.

Loại khế ước này, đúng là loại khế ước Vạn Thú Vương sử dụng nhiều nhất. Cũng là bí mật chính yếu giúp hắn đạt được thành tựu hiển hách.

- Bí quyết luyện đan thượng đẳng Sinh Sinh Bất Tức Lôi Tẩy Pháp, phương pháp chế tạo Tạo Hóa Đan, Thanh Đã Đan, Tiểu Tự Vô Tướng Thuật. Bát Quái Chiến Trận, trứng yêu thú thần bí, Bàn Long Hào Giác, cùng với vạn thú thống ngự Đại Hoang Ấn…

Rốt cục hiện tại toàn bộ 8 kiện truyền thừa của Vạn Thú Vương đã được tìm thấy. Thế nhưng. lúc này Sở Vân nhìn lại một hồi, hai mắt hắn vẫn bất định như không.

Đây là toàn bộ truyền thừa vương giả, cũng không phải chuyện đùa!

Mỗi kiện truyền thừa lưu truyền ra ngoài, nhất định sẽ aây lên sóng gió, máu tanh bạo phát, náo động thiên hạ.

Đây không giống như truyền thừa của Hải Long Vương. Hắn và Sở Bá Vương đại chiến một hồi, bị thương nặng không thể chữa trị nổi mà chết. Trong lúc vội vàng. chuẩn bị những truyền thừa này, cho nên mất đi rất nhiều bảo vật quý hiếm.

Cũng không giống như truyền thừa của Hỏa Đức Vương. Nghiêm ngặt mà nói, Hỏa Đức Vương sớm đã chuẩn bị truyền thừa, để lại cho huyết mạch của hắn. Bất quá. mật tàng hắn lưu lại, lại bị Thổ Hành Thần Sưu nhanh chân tới trước, phần lớn tài phú đã bị hao mòn.

"Quả thực cường giả Vương cấp cao thâm khó lường. Cho dù truyền thừa lại hậu thế, nhưng có rất nhiều chỗ không suy đoán ra. Ví như trứng yêu thú thần bí này, rốt cục là loại yêu thú gì? Trong quyển trục tâm đắc của Vạn Thú Vương cùng không đề cập tới. Còn Bàn Long Hào Giác của hắn, tính tình kiệt ngạo bất tuân, rõ tự bản thân chạy mất. Được rồi, Tiên Nang thượng đẳng Tự Tại Sơn của hắn cũng không hề xuất hiện…"

Một mình độc chiếm truyền thừa quý báu của Vạn Thú Vương. càng khiến Sở Vân kính phục vương giả.

Không cần bàn cãi, đây là tồn tại mà hắn hiện nay chỉ có thể ngửa đầu nhìn.

Dù cho Vạn Thú Vương đã chết đi, nhưng thân ảnh của hắn vẫn sừng sững. khiến người ta phải ngưỡng vọng.

- Hiện tại, ta chỉ có thể ngưỡng vọng người, thế nhưng ngày sau nhất định có thể sánh vai cùng người. Nhờ phúc của người, ta còn muốn tiến xa hơn một bước, trở thành ngự yêu sư đỉnh phong!

Trong mấy ngày tiếp theo, hầu như Sở Vân không ra khỏi cửa, phần lớn thời gian đều ngồi gọt giũa quyển trục tâm đắc của Vạn Thú Vương. tiến hành lý giải, phân tích từng câu từng chữ.

Thân thể hắn từ từ hồi phục trở lại, hồn phách nhờ Tâm Động Tửu tăng cường tới cực điểm. Khiến trí nhớ của hắn cùng được đề thăng tới cực điểm, tựa hồ những gì đã nhìn qua đều không thể quên được.

Ba ngày sau. những thứ tâm đắc này đều khắc sâu trong lòng hắn, chuyển biến thành chính ý hiểu của hắn.

Trong quyển trục này, ngoại trừ phần vạn thú thống ngự Đại Hoang Ấn hắn chưa nắm giữ được, còn các phần còn lại hầu như hắn có thể đọc thuộc làu.

Cho dù vậy, hắn cũng cẩn thận cất quyển trục, để sau này đọc lại.

Đây đều là phần tâm đắc của Vạn Thú Vương. viết rất tỉ mỉ cụ thể, quả thực rất phức tạp. Cách một khoảng thời gian, đọc lại một lần nữa, không chừng sẽ có thể lĩnh ngộ mới.

Ba ngày sau. hắn đi ra khỏi sơn động. bắt đầu ký kết khế ước cùng 8 vị Kiếp Yêu.

Tất nhiên hắn không dùng khế ước chủ tớ, linh quang trong cơ thể hắn so với bất cứ Kiếp Yêu nào cùng kém hơn hẳn.

413. Chương 73: Bí Ẩn Của Linh Quang (hạ).

Chương 73: Bí ẩn của Linh quang (hạ).

Hắn áp dụng khế ước liên minh, yêu cầu ít linh quang nhất. Với loại khế ước này, song phương đều là bằng hữu, có địa vị ngang nhau, có tình cảm, có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Trước kia, Vạn Thú Vương và không ít Kiếp Yêu cường đại ký kết loại khế ước này.

Bất quá, những Kiếp Yêu này cũng không dám xếp ngang hàng cùng Sở Vân, bọn họ đều theo Bạo Động Viên gọi Sở Vân là lão đại. Trong ánh mắt của bọn họ nhìn về phía Sở Vân đều mang theo vẻ kính nể. Đặc biệt là Bạo Động Viên, quả thực hắn vô cùng kính nể Sở Vân.

7 vị Kiếp Yêu trăm vạn năm và 1 vị Kiếp Yêu nghìn vạn năm, đều khơi thông linh quang, ký kết khế ước.

Cho dù lần này Sở Vân ăn Tạo Hóa Đan, linh quang tăng cường tới cực đại. Hơn nữa, đối vớ loại khế ước liên minh yêu cầu lượng linh quang nhỏ nhất. Thế nhưng Sở Vân vẫn phải miễn cường ký kết.

Các Kiếp Yêu đều quá cường đại, bọn họ đều là yêu thú có chiến lực đỉnh phong.

Từ trước tới nay, chưa từng có ngự yêu sư nào có trình độ như Sở Vân ký kết khế ước với Kiếp Yêu. Hơn nữa, một lúc ký kết cùng 8 vị. Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ hù dọa người ta phải choáng váng.

- Linh quang trong cơ thể ta đã đạt tới cực hạn. Không còn khoảng trống!

Lúc này Sở Vân chau mày, cười khổ một tiếng. Linh quang không còn dư

thừa, khiến hắn cảm giác được trong lòng lúc nào cũng vội vã, bao phủ một loại áp lực vô hình.

Loại áp lực khổng lồ này, khiến hắn rất khó chịu. Giống như bị một ngọn núi đè trên người.

- Lão đại, người yên tâm. Người uống nhiều Tâm Động Tửu như vậy, hồn phách đã tăng trưởng tới cực điểm, vượt xa tố chất thân thể. Vả lại còn có Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi cung cấp Long Tinh Quả. Linh quang của người, về sau sẽ được đề thăng rất nhanh. Khi đó, sẽ cảm thấy khá hơn.

Bích Lạc Tinh Đình an ủi nói.

- Lão đại ah! Nhắc tới Long Tinh Quả, ta đã thèm tới mức chảy nước miếng rồi. Có thể ban tặng cho ta một quả được không?

Bạo Động Viên trơ mặt, cười lấy lòng, nói.

Vẻ mặt các Kiếp Yêu khác đều sáng ngời. Đặc biệt là Kiếp Yêu đực, tinh thần vô cùng hưng phấn.

- Chuyện này cũng không không có gì đáng nói, mấy ngày này các ngươi chăm sóc ta từng ly từng tý một, bưng trà rót nước, hầu hạ ta từng tận tâm tận lực. Những thứ này coi như ban thưởng cho các ngươi.

Nói xong, Sở Vân liền lấy Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi ra, hái xuống 8 quả Long Tinh Quả.

Những quả Long Tinh Quả này, đều là trước kia đào tạo trên Thư gia đảo. Sở Vân đã ăn loại này, nếu như tiếp tục ăn nữa cũng không có công hiệu đề thăng tố chất thân thể.

Hắn hái xuống, ban thưởng cho từng người.

- Tạ ơn lão đại!

Các Kiếp Yêu vui vẻ ra mặt, hai tay cẩn thận cầm lấy phần Long Tinh Quả của chính mình, quý trọng như bảo vật.

- Cáp! Rốt cục hiện tại cũng đã tìm được tân chủ nhân. Rốt cục hơn 10 vạn năm gian nan khổ cực cũng đã trôi qua!

Bỗng nhiên Ma Thiên Tử Thứu hít sâu một hơi, rồi kêu lớn một tiếng.

- Đúng vậy, đợi hơn 10 vạn năm, rốt cục đã đợi được lão đại Sở Vân.

- Ngày chờ tháng đợi, quả thực trời xanh không phụ lòng người. Lão chủ nhân dưới suối vàng biết được, sự lợi hại của lão đại, đương nhiên dưới hoàng tuyền cũng sẽ mỉm cười.

Trọng tâm câu chuyện nói tới đây, các Kiếp Yêu đều dạo rực, bộ dáng có chút không kiềm chế được.

Sở Vân cười rộ lên, nhưng Kiếp Yêu này rất khả ái, bọn họ không giống như loài người. Cho dù lão chủ nhân đã khuất núi, thế nhưng vẫn hết lòng tuân thủ mệnh lệnh, thủ vững hơn 10 vạn năm. Phần nghị lực này rất đáng kính nể.

- Lão đại, chúng ta có thể đi ra ngoài mua sắm không?

Bỗng nhiên Ma Thiên Tử Thứu đưa ra yêu cầu.

- Lão đại, xin người. Chúng ta đi một chút rồi trở về.

- Lão đại, ta nằm mơ cũng muốn hít thở chút không khí bên ngoài Khu rừng vô tận ah!

Trong đôi mắt các Kiếp Yêu hiện rõ vẻ mong đợi nhìn về phía Sở Vân.

- Đương nhiên là có thể. Chúng ta ký kết khế ước liên minh, cho nên các ngươi là người tự do. Muốn đi đâu, thì tới đó.

Sở Vân vung tay lên, chấp thuận.

Sau một khắc, trên Bạo Động Sơn mạnh mẽ bạo phát ra tám đạo hồng quang. Mỗi đạo trường hồng đều ngang trời dọc đất, khí thế dâng trào tới cực điểm, khiến vạn vật phải kinh sợ. Hầu như trong nháy mắt, bọn họ đã biến mất tại đám sương mù bạch sắc dày đặc trên bầu trời.

- Đây đúng là không khí bên ngoài ah! Thực sự rất trong lành.

Hủ Độc Bích Hổ hít một hơi thật sâu, thần tình hưởng thụ.

- Rốt cục ngày này đã tới, ta cảm giác được chính mình như đang nằm trong mộng.

Mộng Thận Loa Văn Bối che khuôn mặt bánh mỳ nướng của chính mình, nhàn thần lóe ra quang mang.

- Chuyện này không phải trong mộng. ít nhất ta có Long Tinh Quả trong tay, cũng là sự thực.

Bạo Động Viên mở bàn tay ra, nhìn Long Tinh Quả trong tay, liên tục phát ra tiếng cười ha hả.

Tiếng cười kích thích sự đồng cảm của các Kiếp Yêu, Cửu sắc Lộc cùng hưng phấn nói:

- Các ngươi nói, chúng ta ăn Long Tinh Quả này, có thể có công hiệu sao?

- Loài người có thể ăn Long Tinh Quả, đương nhiên yêu thú chúng ta ăn vào, cũng có thể tăng cường thể chất. Thế nhưng muốn đạt được Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngô Độc Tôn Vạn Thế Vương Giả, quả thực rất khó khắn.

Bích Lạc Tinh Đinh thở dài một tiếng, nói.

- Đúng vậy, Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngô Độc Tôn Vạn Thế Long Vương Giản, vượt xa thần côn của tất cả mọi người trên thế gian. Thông qua chuyện này, ta mới hiểu được, đây là do linh khí của Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi. Có lẽ chúng ta ăn một chút Long Tinh Quả, có thể có chút hiệu quả.

Bạo Động Viên nói đến đây, trên mặt hiện lên vẻ thèm khát.

Bên ngoài, Khu rừng vô tận.

Trên mảnh chiến trường hỗn độn, có ba đạo nhân mà. Mỗi một đạo nhân mà đều chỉ có hơn một trăm người, thế nhưng những người này điêu luyện cường tráng, sát khí quanh mình. Tuy đứng yên tại chỗ không cử động, vậy mà đã tỏa ra khí thế của thiên quân vạn mã.

Ba đạo nhân mà này giằng co kiêng kị lẫn nhau nhưng lại không động thủ, hiển nhiên tới đây là có mục đích tương đồng.

Đương nhiên những người này không hề đơn giản, bọn họ đều là thành viên tinh nhuệ nhất của Quy Mộng Các, Thiên Sát Bang, Thiết Huyết Minh. Bọn chúng đều là những kẻ bạc danh trong giới du hiệp, thủ đoạn độc ác, chiến lực phi phàm, giết người như ngóe.

Từng thế lực, đều có lực lượng chủ chốt của chính mình.

Giống như tinh binh Hải Giao, tinh binh Thạch Hỏa trên Thư gia đảo. Tại điểm trên, còn không đề cập tới tinh binh Chuông Đồng có số lượng vượt trội.

Ba đạo nhân mà này, chính là lực lượng chủ chốt của ba đại môn phái. Trải qua sự tích lũy của vài thế hệ, tỉ mỉ từng tí một đào tạo thành lực lượng nòng cốt. Thường ngày không đi binh đao nhưng cũng chính là lực lượng uy

414. Chương 74: A, Bảy Đầu Kiếp Yêu (thượng).

Chương 74: A, bảy đầu Kiếp Yêu (thượng).

Khi xuất thủ, nhất định tạo lên sóng to gió lớn, quấy động phong vân, trăm họ lầm than, quật khởi gió tanh mưa máu. Khiến toàn bộ giới du hiệp đều phải chấn động.

Thế nhưng hiện tại, lực lượng nòng cốt như vậy, không những xuất động, mà còn có tới ba đạo!

Mỗi một đạo đều có 3 đội trưởng, mỗi đội trưởng thống ngự hơn 30 người. Các đội trưởng đều có chiến lực Linh Yêu. Mà thủ lĩnh của bọn họ chính là bang chủ môn phái.

Cổ lực lượng này, cũng chỉ nằm trong tay thủ lĩnh có tài năng. Nếu như trong tay những kẻ khác, làm sao có thể yên tâm?

- Con ta đã chết, rõ ràng đã chết tại đây. Yên Chi Môn, Tiểu Bá Vương thật to gan. Bọn chúng dám động tới người Thiên Sát Bang ta!

Thiên Sát bang chủ nhìn chiến trường trước mắt, tưởng tượng thấy tràng cảnh hài tử của chính mình bị tàn sát, hai mắt đỏ bừng, khuôn mặt chau lại, đương nhiên phẫn nộ tới cực điểm.

- Yên Chi Môn, chỉ là môn phái tam lưu hèn mọn. do một đám đàn bà cấu thành. Rõ ràng, sau khi đoạt được mật tàng của Vạn Thú Vương, không tới cống ngp cho chúng ta! Thực sự không biết trời cao đất dày. Cho rằng, trốn vào Khu rừng vô tận là có thể được sao? Hiện nay, xung quanh Khu rừng vô tận đầy rẫy cơ sờ ngầm của ta. Chỉ cần bọn chúng xông ra. chính là đi vào địa ngục!

Trong mắt Thiết Huyết Minh chủ lóe ra quang mang, ngữ khí vô cùng lạnh lùng.

- Ngoài ra. bang phái của bọn chúng đã bị Quy Mộng Các ta vây hàm. chính là muốn dẫn dụ thủ lĩnh bọn chúng ra ngoài. Còn Tiểu Bá Vương Sở Vân, Quy Mộng Các chúng ta tuyệt đối không bỏ qua cho hắn!

Quy Mộng Các mất đi người nối nghiệp. tự nhiên sắc mặt Quy Mộng Các chủ vô cùng khó coi. Hắn nghiến răng nghiến lợi, hận không thể ăn thịt, uống máu Sở Vân.

- Hiện tại, chính là cơ hội tốt để giết Tiểu Bá Vương. Nếu như hắn trở về Chư Tinh Quần Đảo, vậy khó có thể giết được.

Một tên tiểu đội trưởng đứng phía sau Quy Mộng Các chủ mở miệng đề xuất nói.

- Trên Chư Tinh Quần Đảo, có yêu vật số mệnh của ngũ đức vương thời thượng cổ truyền lại, giúp số mệnh bảo hộ kéo dài không dứt. Vùng đất chim không thèm ỉa kia, nếu như ngoại nhân xâm nhập vào, uống phải nước lạnh đều phải nhe răng, đau bụng. Trong lịch sử, có một số quốc đảo tấn công tới. Nhưng mỗi lần tấn công tới đều không bệnh mà chết. Không bị sóng biển đánh lật hạm đội, lại gặp sương mù trên biển dày đặc hiếm có mà mất đi phương hướng...

- Mao Tinh Lỗi, ngươi không hổ là Mộng Ngôn toán sư. Tuy rằng số mệnh mịt mờ, nhưng rất quan trọng. Trên lịch sử, mỗi một cường giả Vương Cấp đều có điểm giống nhau, đó chính là sở hữu yêu vật số mệnh.

Nghe tiểu đội trưởng này nói xong, Thiên Sát bang chủ liền gật đầu.

Bất kể ở đâu. toán sư cũng rất nổi tiếng. Trước kia hắn cũng mời chào Mao Tinh Lỗi Qua. tiếc rằng Quy Mộng Các đã nhanh chân tới trước.

- Nghe nói bên trong Yên Chi Môn cũng có một toán sư. Hừ, lần này ta nhất định phải đoạt lấy nàng.

Trong lòng Thiên Sát bang chủ âm thầm căn dặn chính mình.

- Chư Tinh Quần Đảo, tại thời đại ngũ đức vương thượng cổ là trung tâm của Tinh Châu. Bất quá. trải qua nhiều năm tháng như vậy, ngoài 5 yêu vật số mệnh của ngũ đức vương còn sót lại, các yêu vật khác đã sớm biến mất. Trên Chư Tinh Quần Đảo, đại tướng đạt được chiến lực cấp Linh Yêu đã rất khó khẩn. Thư gia có thể đạt được quang cảnh như vậy, coi như khởi đầu thành công.

Lúc này Mao Tinh Lỗi gật đầu nói.

- Bất quá Thư gia đảo cũng chỉ là thế lực tương đương với chúng ta mà thôi. Nếu như thống nhất được Chư Tinh Quần Đảo, đó chính thành tựu khó có thể tưởng tượng. Đến lúc đó, 5 đầu yêu vật số mệnh, tính cả yêu vật số mệnh của Hải Long Vương là 6 đầu yêu vật số mệnh tập hợp vào một khối, nhất định sẽ có hồng phúc ngang trời, số mệnh kéo dài. Chuyện này thật đáng sợ. Bởi vậy, tại đây nhất định phải aiết chết Tiểu Bá Vương.

Thiết Huyết Minh chủ quả quyết nói.

- Thiết Huyết Minh chủ nói rất có đạo lý. Nếu như Thư gia đảo dựa vào vũ lực, xưng vương xưng bá vẫn chưa đáng lo. Thế nhưng, hiện nay lại nghỉ ngơi lấy lại sức, có tiến có lui, rất có khí độ của vương giả. Các quốc đảo thế lực xung quanh đều rất lo lắng. Một khi thống nhất Chư Tinh Quần Đảo, rất có khả năng tái hiện lại tràng cảnh huy hoàng thời thượng cổ.

Quy Mộng Các chủ lo lắng nói.

Trên thực thế, ba lão đại trong giới du hiệp đích thân thống lĩnh quân đội, không chỉ vì cừu hận, cùng không đơn giản là vì mật tàng của Vạn Thú Vương. Mà nhiều khả năng động cơ này là do nguyện vọng của thế lực sau lưng bọn chúng.

Thiết Huyết Minh, là do người Thiết Nham Quốc sáng lập. Quy Mộng Các là đại biểu của giỚÌ du hiệp tại Nguyên Mộng Quốc. Thiên Sát Bang cùng tương tự như vậy, sau lưng cũng có thế lực quốc đảo nâng đỡ.

Tuy rằng biển rộng mênh mông, thế nhưng tại Tinh Châu chỉ có 15 quốc đảo. Trong lúc đó, các quốc đảo cạnh tranh kịch liệt, không ai muốn nhìn thấy quốc đảo thứ 16 tồn tại, quật khởi.

- Được! Tuy rằng ba bang phái chúng ta thường ngày có chút xung đột. Thế nhưng vì việc này, không ngại hợp tác với nhau. Các vị thấy thế nào?

Ba bang chủ đều là nhân vật trên DỊ Sĩ bảng. Thậm chí chiến lực còn vượt trên Sở Vân một bậc, dẫu sao bọn họ cũng đã có tuổi, có nhiều năm tích lũy. Đồng thời, Sở Vân vẫn chưa thực sự tiêu hóa được truyền thừa của Vạn Thú Vương.

Ba vị bang chỗ nhìn nhau một chút. Vừa mới dùng ngữ khí dò xét, rốt cục hiện tại đã có người nói ra ý nghĩ trong lòng bọn họ, lúc này đều gật đầu, ưng thuận.

- Được! Sau khi minh ước hoàn thành. Tất cả mọi người đã nghe rõ rồi, lúc này nhất định phải tiêu diệt Yên Chi Môn, chém chết Tiểu Bá Vương Sở Vân!

Ba bang chủ đã hoàn thành hiệp nghị, lúc này Thiên Sát bang chủ nổi giận gầm lên một tiếng.

- Tiêu diệt Yên Chi Môn, chém chết Tiểu Bá Vương!

Đột nhiên bang chúng đều vung tay hô lớn, hưởng ứng theo bang chủ của chính mình.

Bọn họ nhất tề gào thét, thanh âm lớn tới cực điểm, khiến bảy vị Kiếp Yêu chú ý tới.

- ủa? Các ngươi có nghe thấy không, rõ ràng có người có chủ ý đánh lão đại!

Vân Sí Hổ có thính lực tốt nhất, nghe thấy vậy, nhất thời sắc mặt trầm xuống.

- Chúng ta vất vả chờ đợi hơn 10 vạn năm mới tìm được tân chủ nhân. Rõ ràng bọn chúng muốn chém giết!

- Đúng là muốn tìm đến chết!

- Hãy cùng tới giết sạch bọn chúng!

Sắc mặt các Kiếp Yêu trông rất khó coi, phẫn nộ tới cực điểm. Thoáng chốc yêu khí bay tận trời, cuồn cuộn như thủy triều, chém giết hướng về phía ba đội nhân mà.

- Khí tức của Kiếp Yêu!

Bọn họ vừa mới phẫn nộ, thiên địa liền biến sắc. Lập tức ba đạo nhân mà nhận ra tình huống này, rống lên một tiếng sợ hãi.

415. Chương 75: A, Bảy Đầu Kiếp Yêu (hạ).

Chương 75: A, bảy đầu Kiếp Yêu (hạ).

- Không thể nào, ta đã sớm cho người dò xét xung quanh Khu rừng vô tận. Vì sao lại có Kiếp Yêu?

Thiên Sát bang chủ biến sắc, hét lớn.

- Bất kể thế nào đi nữa, chúng ta mau chạy đi! Thứ nhất, chúng ta không phải là đối thủ của Kiếp Yêu.

Sắc mặt hai tên bang chủ kia cũng xám xịt như màu đất.

- Đi? Các ngươi đi được sao?

- Rõ ràng muốn động thủ với lão đại Sở Vân, các ngươi chết chắc rồi!

- Loài sâu bọ không biết lợi hại, rõ ràng dám đánh lão đại, lại còn có chủ ý tới các phu nhân của lão đại…

- Xuống hoàng tuyền sám hối đi.

bảy Kiếp Yêu từ trên không trung đáp xuống, khiến đám người trừng mắt nhìn lên.

- Bảy, bảy đầu Kiếp Yêu!

- Sở Vân… Lão đại?

Vừa này đám người còn rất hăng hái, hiện tại đã bị dọa cho choáng váng. Sắc mặt ba tên bang chủ trắng bệch, toàn thân run lên, trong lòng chỉ có một ý niệm 'không xong rồi'! Lần này, đúng là đá phải cửa sắt!

Ầm ầm ầm!

Sau một khắc, tiếng nổ mãnh liệt vang lên, chấn động thiên địa, đất núi rung chuyển, đại địa run rẩy…

- Các ngươi làm sao vậy? Vì sao lại nhếch nhác như vậy, có ai có thể áp chế các ngươi?

Nửa ngày sau, các Kiếp Yêu quay lại Bạo Động Sơn. Sở Vân ngạc nhiên trông thấy toàn thân bọn họ dính đầy bụi đất.

- Lão đại, ta vừa đi ra ngoài không lâu, thì gặp một đám người…

Bạo Động Viên nói rõ đầu đuôi câu chuyện.

- Phù…

Nghe hắn kể lại, Sở Vân khẽ thở phào nhẹ nhõm. Thiên Sát Bang, Thiết Huyết Minh, Quy Mộng Các đều là thế lực nhất lưu. không hề thua kém Thư gia đảo. Lần này, không chỉ có bang chủ bọn chúng đều xuất thủ, thậm chí còn phái cả lực lượng nòng cốt. Nếu như hắn đơn độc đi ra ngoài, hẳn là gặp phải tràng cảnh hữu tử vô sinh.

Bất quá, coi như bọn chúng xui xẻo. Không may gặp phải bảy vị Kiếp Yêu đi dạo cũng đành thôi, nhưng mà chính bọn chúng hò hét đã gây sự chú ý của các Kiếp Yêu.

- Bất quá, cho dù là vậy, cũng không đến mức khiến các ngươi đến nông nỗi này?

Trong đầu Sở Vân lại càng nghi hoặc.

- Đám người kia cầu xin tha mạng, đương nhiên ta không có bỏ qua cho bọn chúng. Thế nhưng vừa mới nghĩ tới động thủ, liền xuất hiện yêu kiếp.

Bạo Động Viên than thở nói ra nguyên nhân chính.

Sở Vân bừng tinh, hắn nên sớm nghĩ ra, Chỉ có thiên kiếp mới có thể khiến bảy Kiếp Yêu này thảm hại như vậy.

- Các ngươi không nên buồn chán, không phải đã vượt qua lần thiên kiếp này rồi sao?

Sở Vân vỗ vỗ vai Bạo Động Viên, an ui nói.

- Aizzz, lão đại có điều không biết. Chúng ta tự tại trên núi, rất ít khi gặp phải thiên kiếp. Sau khi ra bên ngoài, trong khoảng thời gian ngắn, liên tục gặp phải sóng gió. Khi trở về, chúng ta đã thảo luận, rốt cục đã hiểu được, đó chính là nhờ Tiên Nang Tự Tại Sơn của lão chủ nhân.

Bạo Động Viên lại nói.

- Hả? Việc này và Tiên Nang Tự Tại Sơn có quan hệ gì?

- Lão đại có điều không biết. Đây chính là Tiên Nang thượng đẳng, bởi vì lĩnh ngộ Tiểu Tự Tại Vô Tướng Thuật, cho nên được gọi là Tự Tại Sơn.

Trước kia, chúng ta theo lão chủ nhân, đều sinh hoạt trong Tiên Nang này mới có thể che đậy cảm ứng thiên địa, tránh được thiên kiếp. Sau khi lão chủ nhân khuất núi, Tiên Nang này cũng bạt vô âm tín. Nguyên bản, chúng ta tưởng rằng nó được cất giữ bên trong Thanh Đồng bảo tương, thế nhưng mở bảy bảo tương ra, đều không có phát hiện Tiên Nang này.

Tiếp đến Vân Sí Hổ giải thích, nói:

- Thông qua sự việc ngày hôm nay, bây giờ chúng ta mới suy tính ra. Trước kia, lão chủ nhân đã dùng Tiên Nang thượng đẳng này, dung hợp với phiến thiên địa này, tạo thành Khu rừng vô tận. Chúng ta sinh tồn tại nơi này, đã có Tiểu Tự Tại Vô Tướng Thuật duy trì, cho nên rất ít gặp phải thiên kiếp. Một khi ra khỏi vùng đất này, lại không thể được.

Nguyên lai phiến thiên địa này, chính là Tiên Nang Tự Tại Sơn!

Nguyên lai phiến thiên đại này, chính là Tiên Nang Tự Tại Sơn!

Nghĩ tới đây, Sở Vân bừng tỉnh.

Hắn cũng nắm giữ một Tiên Nang thượng đẳng, tự nhiên cũng có thể làm như vậy. Bất quá, sau khi mở rộng Tiên Nang, tuy rằng phạm vi ảnh hưởng có thể lớn như vậy, thế nhưng Tinh Hải Long Cung của hắn chỉ đứng sừng sững một chỗ, không thể di chuyển được nữa.

Việc này đối với hắn mà nói, chẳng khác gì vứt bỏ Tiên Nang Tinh Hải Long Cung.

Đột nhiên hắn lại nguyên nhân khiến các Kiếp Yêu buồn chán:

- Nói như vậy, các ngươi chỉ có thể ở nơi này, không thể ra ngoài?

- Aizzz…

- Cho dù có Tiểu Tự Tại Vô Tướng Thuật, nhưng nó cũng không phải là vạn nang.

- Tiểu Tự Tại Vô Tướng Thuật, chỉ có tác dụng che đậy cảm ứng thiên địa. Một khí yêu khí quá nồng đậm, cũng sẽ bị thiên địa cảm ứng được.

- Không phải Lão Lôi Mao cũng vì thế mà chết sao?

Ma Thiên Tử Thứu than thở một trận.

Bạo Động Viên suýt nữa chảy nước mắt. Trời sinh bản tính hắn hiếu động, tuy rằng xưng vương xưng bá, nhưng quả thực không chịu nổi bị giam cầm ở nơi này. Nghĩ cho cùng, không phải ai khác, mà chính là hắn.

- Vốn muốn các ngươi xuất thủ, giúp ta đối phó với vài người…

Sở Vân cảm thấy rất nuối tiếc. Ban đầu, hắn suy nghĩ sẽ mang theo 7 đầu Kiếp Yêu trở về, để thống nhất Chư Tinh Quần Đảo, xem ra chỉ là ảo tưởng.

- Aizzz, nếu như không có thiên kiếp thì tốt rồi. Quy củ chó má của lão thiên gia này, quả thực nhiều lắm!

Bao Đông Viên vỗ ngực giậm chân, oán hận nói.

- Thiên đạo chế hành, bằng không thế giỚÌ này sẽ rối loạn? Khắp nơi đều là Kiếp Yêu tung hoành sao?

Sở Vân rất nhanh liền tiếp nhận chuyện này. Tuy rằng, hắn mất đi sự tương trợ của 7 đầu Kiếp Yêu. Thế nhưng trước kia, tại hang động lòng đất Thư gia đảo, hắn phải đối mặt với Nộ Hỏa Minh Vương, cũng nhờ vậy mà thu nhặt được cái mạng nhỏ.

- Vạn vật khắc chế lẫn nhau, thiên đại cân bằng, mới có thể tiếp tục phát triển. Quá cứng rắn ắt dễ gày, quá mềm sẽ vô lực, chuyên sâu một mặt, nhất định diệt vong. Thống trị quốc gia cũng như vậy, đòi hỏi sự nhuần nhuyễn, có tiến có lui mới là phong thái của vương đạo. Yêu thú các ngươi cường đại như vậy, thế nhưng như này vẫn chưa đủ, còn phải lĩnh ngộ đạo lý thiên địa, như vậy mớ có thể cường đại tới cực hạn.

Nói đến đây, Sở Vân ngừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Ha ha, đạo lý này, cũng là ta vừa mới lĩnh ngộ được từ quyển trục của lão chủ nhân các ngươi.

Vân Sí Hổ nhớ lại, xúc động nói:

- Đúng vậy! Nghe nói, trên Kiếp Yêu nghìn vạn năm, còn có Kiếp Yêu vạn vạn năm, hay chính là Kiếp Yêu ức năm. Nghe nói, muốn đạt tới trình độ kia, không chỉ cần có lực lượng, mà cần phải có ngộ đạo nữa. Bất quá, chuyện ngộ đạo này, yêu thú chúng ta không có am hiểu. Còn trời sinh nhân loại có thể cảm ngộ, linh quang trong cơ thể sung túc, trí tuệ cao thâm.

416. Chương 76: Thánh Địa Cây Hoa Cúc.

Chương 76: Thánh địa cây hoa cúc.

- Ta hiểu! Ta đã hiểu! Quá cứng rắn ắt dễ gày, quá mềm sẽ vô lực, chuyên sâu một mặt, nhất định diệt vong. Lời này quá đúng. Ta đây đã nổ lực bứt phá từ rất lâu rồi, nhưng cũng không chống đỡ được, cần có tiến có lui, đây mới là phong thái của vương đạo. Lão đại, lời lẽ của người rất sâu sắc. Còn sâu sắc hơn cả lão chủ nhân, trước đây ta không hiểu. Nhưng những năm gần đây may mắn đề thăng tới nghìn vạn năm tu vi, linh quang sung túc, nghe xong lời này của lão đạo, liền lĩnh ngộ được rất nhiều thứ.

Nhất thời Bạo Động Viên cảm thấy mơ hồ, vò đầu bứt tai suy nghĩ, sau cùng cũng nghĩ ra hàm ý bên trong câu nói của lão đại. Đột nhiên không kìm hàm được vui mừng mà thốt lên.

- Ngươi suy nghĩ miên man, vậy nghĩ như thế nào?

Sở Vân lắc đầu, không biết nói làm sao cho phải đối với con khi này.

- Lẽ nào ta có điểm chưa lĩnh ngộ được sao? Xin lão đại chỉ bảo ah!

Bạo Động Viên quỳ rạp xuống đất, hướng về phía Sở Vân thỉnh giáo. Trong lòng hắn, Sở Vân chính là thần thánh. Thực lực mạnh mẽ, khiến hắn vô cùng kính phục.

- Ngươi…

Sở Vân cũng chỉ có thể thở dài.

- Được rồi, những yêu tinh vô chủ này, là của đám người chết trong yêu kiếp của chúng ta. Bây giờ xin kính tặng lão đại.

Cửu Sắc Lộc nói, sau đó đưa tới một túi yêu tính lớn.

Lại nói tới, mấy bang nhân Thiết Huyết Minh, Quy Mộng Các và Thiên Sát Bang, quả thực bọn chúng quá xui xẻo.

Không chỉ đụng phải 7 đầu Kiếp Yêu. Mà còn đụng phải thiên kiếp.

Đây chính là thiên kiếp của Kiếp Yêu ah.

Lập tức bọn chúng trở thành cá trong chậu, biến thành cát bụi. Nếu như đám yêu thú bọn họ không may mắn thoát khỏi, sau cùng cũng sẽ biến thành một khối yêu tinh vô chủ.

- Những khối yêu tinh này cũng khá chất lượng.

Sở Vân nhìn thoáng qua, rồi nhận lấy, hắn thầm nghĩ trong lòng.

- Hiện tại linh quang trong cơ thể ta đã đạt tới cực hận, không thể đề thăng tu vi của yêu vật. Bất quá, Hoa môn chủ muốn tạo dựng lực lượng nòng cốt của Yên Chi Môn, việc này cũng tương đối quan trọng. Những khối yêu tinh này, ta sẽ giao cho các nàng.

7 ngày kế tiếp, Sở Vân không chỉ có đưa tặng yêu tinh vô chủ, hơn nữa còn đích thân động thủ, luyện chế đan dược vì Yên Chi Môn.

Đan dược được luyện chế, đương nhiên không phải đan dược nào khác, mà chính là Tạo Hóa Đan.

Loại đan dược này, có thể đề thăng tố chất của ngự yêu sư, bao gồm thân thể, hồn phách cùng với linh quang. Tuy rằng, đây là phương pháp cần rất nhiều dược liệu quý hiếm. Thế nhưng, vốn Yên Chi Môn đã thu hoạch được một lượng đan dược lớn, hơn nữa tại Khu rừng vô tận có rất nhiều sản vật phong phú, tuyệt đối không thiếu thiên tài địa bảo.

Xác suất luyện chế thành công Tạo Hóa Đan là rất thấp, chỉ đạt khoảng một phần mười mà thôi. Sử dụng rất nhiều dược liệu, nhưng mà Sở Vân cũng chỉ chế luyện được hơn 30 viên.

Số lượng này, quả thực không đủ cung cấp cho chúng nữ sử dụng.

Bất quá, hắn còn có biện pháp khác.

Đó chính là Phân Đan Thủ Ấn.

Trước kia, hắn lấy được từ mật khố Trừ gia đảo. Sử dụng Phân Đan Thủ Án thượng đẳng này, có thể chia đan dược thành từng mảnh nhỏ.

Tạo Hóa Đan không hề tầm thường. Cho dù là đan dược đã được phân chia, nhưng dược tính vẫn rất mạnh mẽ. Có những viên đan dược này, cùng với yêu tinh vô chủ, trong bảy ngày ngắn ngủ Yên Chi Môn đã tạo dựng lên lực lượng nòng cốt.

Cơ hồ, chuyện này cũng chỉ là một loại kỳ tích nhỏ.

Sở Vân chờ đợi hơn một tuân, rôt cục ngày hôm này cũng cáo biệt các Kiếp Yêu:

- Ta đã ở đây nhiều ngày như vậy, bây giờ chính là lúc phải rời đi.

- Lão đại đi thong thả.

- Ô ô ô… Lão đại đã đi rồi, chúng ta sẽ rất nhớ người.

Các Kiếp Yêu cùng rất xúc động, thời gian Sở Vân sống tại đây, cuộc sống của bọn họ rất êm dịu. Đặc biệt là, trấn áp được Bạo Động Viên, giúp các Kiếp Yêu khác cảm nhận được cuộc sống bình yên hiếm có.

Mấy ngày này , bọn họ đã làm sống lại cuộc sống bình yên vốn có của Khu rừng vô tận.

Trên thực tế, di chúc của Vạn Thú Vương khiến bọn họ chịu áp lực rất lớn. Hiện nay, đã tìm được truyền nhân, bọn họ cảm thấy rất thoải mái.

Chỉ có Bao Đông uể oải, than thở.

- Yên tâm đi, ta sẽ quay lại. Khu rừng vô tận là vùng đất trù phú, sau này ta sẽ thành lập bảo thạch mật môn, phái người tới khai phá.

Sở Vân an ủi Bao Đông Viên, nói.

- Lão đại, đây không phải khổ tâm của ta. Sau khi nghe người truyền đạo, ta vẫn có đều chưa hiểu. Các lão bà của ta đều không chịu nổi, hiện tại trong tộc đàn không còn mẫu hầu tử trẻ đẹp, rốt cục ta cảm thấy một cổ sinh khí, ức nghẹn trong lòng, khó có thể phát tiết. Mong lão đại giải thích cho ta nghi hoặc này.

Bao Đông Viên kể khổ, nói.

Chuyện này biết giải quyết thế nào cho phải? Cho nên Sở Vân chỉ im lặng không nói gì.

Thế nhưng, chuyện tình này chưa giải quyết được, Bạo Động Viên cứ khóc lóc om sòm, kéo cánh tay Sở Vân không cho đi.

Sau cùng hắn nghĩ ra một cách giải quyết, thì thầm nói với Bạo Động Viên:

- Đã như vậy, ta sẽ chỉ bảo cho ngươi. Ngươi cần phải biết, thiên địa giao cho đàn ông chúng ta lợi khí để công kích, đồng thời cùng ban tăng mật địa thừa thụ công kích. Có một đám người có tình cảm rất đặc biệt, sống tại vùng đất được gọi là thánh địa hoa cúc…

Trong lúc đó, Hai mắt Bạo Động Viên càng lúc càng mờ to ra.

- Bắc Quang Quang chính là thử nghiệm tốt nhất.

Trước khi đi, Sở Vân vỗ vỗ vai Bạo Động Viên. Sở Vân không muốn hắn aây tai họa tới các sinh vật khác, nhưng trừng phạt Bắc Quang Quang là đúng người đúng tội.

- Ta đã hiểu, ta sẽ làm theo. Tạ ơn lão đại, sống chung cùng lão đại càng lâu, càng cảm thấy người vĩ đại. Quả thực là cao thâm khó lường!

Trong tiếng hí vang của Bạo Động Viên, Sở Vân lắc đầu cùng đám chúng nữ Yên Chi Môn khởi hành rời khỏi Khu rừng vô tận.

- Khoảng thời gian hơn một tháng đã trôi qua. Khu rừng vô tận, ta sẽ quay

lại.

Sau cùng Sở Vân liếc mắt nhìn lại chỗ rừng rậm mênh mông, cổ mộc che trời. Hắn thở dài một tiếng, quay đầu lên đường trở về.

- Tuy rằng chỉ là hơn một tháng, nhưng bây giờ hồi tưởng lại, giống như đã trải qua hơn một năm dài đằng đẵng vậy. Thiếu đảo chủ Sở Vân, sau này còn gặp lại.

Lại đi được khoảng nửa ngày đường, tới trước tòa thành trì đầu tiên, Hoa Mai cùng các chúng nữ cáo biệt Sở Vân.

- Được.

Ánh mắt Sở Vân liếc nhìn các chúng nữ, gật đầu nói.

- Ngày tháng còn dài. Xin các vị hãy bảo trọng, nếu có khó khăn, xin hãy liên hệ với Thư gia đảo ta.

- Uhm. Nếu gặp chuyện bất đắc dĩ, nhất định sẽ cầu viện Thư gia đảo.

Tính khí Hoa Mai rất cao, quả thực ba chữ 'bất đắc dĩ" rất phù hợp.

417. Chương 77: Thú Vương Chi Đạo Khổ Tu Trong Núi (thượng).

Chương 77: Thú Vương Chi Đạo khổ tu trong núi (thượng).

Dịch Yên đứng bên cạnh hắn, trước lúc chia tay, ánh mắt nàng nhìn về hắn có chút phức tạp:

- Ngày sau trở lại sẽ thỉnh giáo huyền bí của dịch sư với thiếu đảo chủ.

- Sở Vân ca ca… Huynh nhớ phải bảo trọng nha!

Tiểu Phi Yến từ phía sau Dịch Yên liền nhỏ đầu ra. Đôi mắt nàng ướt như nước, khuôn mặt đỏ như rặng mây đỏ, rụt rè đáng yêu. Trong lòng cất giấu rất nhiều điều muốn nói, đang định nói nhưng lại thôi.

- Mọi người cũng nhớ bảo trọng.

Sở Vân phẩy phẩy tay, đi vào trong thành trì.

Rất nhiều chúng nữ đứng thẫn thờ, ngưng thần nhìn hình bóng Sở Vân. Cho đến khi bóng dáng tuấn kiện khuất khỏi tầm mắt, ẩn nấp đằng sau cánh cửa thành. Lúc này các nàng mới thu hồi tầm mắt.

- Được rồi, chúng ta đi. Hãy để uy danh của Yên Chi Môn vang vọng toàn bộ giới du hiệp!

Hoa Mai hít sâu một hơi, khẽ quát một tiếng.

-Đi!

Thoáng chốc nhàn thần chúng nữ bừng tỉnh, khí thế hừng hực, tiến về một con đường khác.

Các nàng có sát ý hào hùng, khí thế ngưng tụ thành một thể, thoáng hiện lên phong thái của lực lượng nòng cốt. Lần này trở về, nhất định xung liều chết tiến tới con đường thành công đầy xương máu.

- Người Quy Mộng Các vẫn còn vây hàm nơi trú ngụ của Yên Chi Môn. Bất quá Các chủ bọn họ và lực lượng nòng cốt đều đã chết trong tay các Kiếp Yêu. Thiết Sát Bang, Thiết Huyết Minh cũng như vậy. Lúc này đây, Yên Chi Môn giết tới cùng, ai có thể cản được? Tin rằng, không tới nửa tháng, uy danh của Yên Chi Môn sẽ vang vọng khắp giới du hiệp.

Sở Vân rất tin tưởng vào đám nữ tử Yên Chi Môn. Tại Bạo Động Sơn, hàng ngày đều được ăn Tạo Hóa Đan, nuốt yêu tinh vô chủ, để thăng tu vi của yêu vật, cả ngày được huấn luyện thành một thể thống nhất, cổ lực lượng này, cho dù đặt vào Thư gia đảo cũng là lực lượng hàng đầu.

Tuy rằng Quy Mộng Các, Thiên Sát Bang, Thiết Huyết Minh đều là thế lực nhất lưu, thế nhưng rắn mất đầu, lại không có lực lượng nòng cốt áp trận. Hiện nay, đã không phải là đối thủ của đám người Yên Chi Môn.

Trong thời gian ngắn, tất nhiên Yên Chi Môn không thể tiêu diệt ba quái vật lớn này. Nhưng bọn chúng đã không thể ngăn chặn nổi sự quật khởi của Yên Chi Môn.

Đây là một tòa thành nhỏ, một trong mười tòa thành trì tại Dao Sơn Quốc. Tường thành được đúc bởi những tảng đá rất lớn, trên tường thành bài trí rất nhiều cây xanh. Đặc biệt, kiến trúc tại Dao Sơn Quốc có phong cách cổ xưa pha lẫn tự nhiên, tòa thành trì này đã biểu hiện rõ.

Bởi nó rất gần Khu rừng vô tận, bởi vậy trở thành trạm trung chuyển của giới du hiệp. Ở đây hỗn loạn mà có sức sống, du hiệp muôn hình muôn vẻ, hàng ngày chen chúc đi tới, lại tụ tập thành dòng từ bốn cánh của lớn đi ra.

Sở Vân đến nơi đây, không có rời đi ngay.

Mà đêm đó, chọn một nhà trọ bình dân để dừng chân. Trong tửu quán, các du hiệp đang tranh cãi ầm ĩ.

- Các ngươi nghe rồi sao? Yên Chi Môn đã chiếm được truyền thừa của Vạn Thú Vương.

- Nghe nói, ba đại môn phái nhất lưu, Thiết Huyết Minh, Thiên Sát Bang, Quy Mộng Các đã tập kết lực lượng nòng cốt của bọn họ. Do ba đại bang chủ đích thân thống lĩnh tìm đến Yên Chi Môn.

- Yên Chi Môn xong rồi. Một môn phái tam lưu, bị ba thế lực nhất lưu này nhòm ngó tới, nhất định sẽ diệt vong. Cũng không biết truyền thừa của Vạn Thú Vương gì đó, rốt cục có bao nhiêu bảo bối.

Các du hiệp nghị luận rất nhiều, đương nhiên là về truyền thừa của Vạn Thú Vương, và Yên Chi Môn. Ngoài ra, còn nói về chuyện giao lưu thư viện.

- Các đại thư viện tại Tinh Châu, cứ 2 năm lại giao lưu một lần, chuyện này đã tiến hành được một thời gian khá dài. Thanh niên xuất hiện rất nhiều, quả thực người nào người đấy đều rất mạnh mẽ ah.

- Những thanh niên này thật kinh khủng. Không ít thanh niên chỉ mới 16, 17 tuổi, mà đã khiến chúng ta theo không kịp.

- Nghe nói, Giang vấn Thiên đến từ Giang Hán thư viện, một mình quét sạch 11 thư viện khác. Vạn Lý Trường Giang Đồ, Quân Tử Bội và Tuyền Phong Phiến của hứn đều là Linh Yêu, tuổi còn nhỏ, mà thực lực cao thâm khó lường. Có người nói, hắn còn có thực lực bí mật, vẫn chưa phô bày.

- Đây đúng là chiến tích trăm năm khó có. Giang vấn Thiên không hề có tên tuổi, bỗng nhiên nổi tiếng, hiện nay đã danh chấn Tinh Châu. Trên Đằng bảng được xưng là Ngọc Thư Sinh, một người khác sánh ngang là Tiểu Tiễn Thần.

- Tiểu Tiễn Thần là ai?

- Đúng là kiến thức của huynh đài quá nông cạn. Tiểu Tiễn Thần chính là tiểu vương tử Mông Nguyên quốc, tài nghệ bắn cung đã đại thành, chiến tích không hề thua kém Ngọc Thư Sinh. Từ khi hắn xuất phát từ Mông Nguyên Quốc, ven đường giao lưu cùng rất nhiều thư viện, đều chiến thắng. Gần đây, hắn đã tới Chư Tinh Quần Đảo, đích danh tới khiêu chiến với Tiểu Bá Vương.

- Tiểu Bá Vương Sở Vân? Không phải hắn cũng liên quan đến chuyện tranh chấp truyền thừa của Vạn Thú Vương sao? Hắn có thể đánh thắng liên tiếp để vào chung kết đánh với Tiểu Tiễn Thần sao?

- E là rất khó. Trong tay Tiểu Bá Vương chỉ có 2 đầu chiến lực cấp Linh Yêu. Có thể leo lên DỊ Sĩ bảng, đã là đề bạt rất đặc biệt. Điều này cũng chỉ vì hắn một mình địch vạn người, quả thực chiến tích quá bưu hàn, khó có thể phục chế. Ngược lại, hiện tại Tiểu Tiễn Thần đã lộ diện 4 đầu Linh Yêu, thế nhân đều đoán hắn nhất định còn có con bài chưa lật.

- Không biết Tiểu Tiễn Thần và Ngọc Thư Sinh, ai lại hại hơn?

- Chuyện này rất khó đoạn. Dựa theo tiến trình, Tiểu Tiễn Thân đi tới Chư Tình Quần Đảo, còn Ngọc Thư Sinh đang ở Đôn Hoàng Quốc, đang chuẩn bị tới Thiết Nham Quốc. Hai lộ tuyến không trùng hợp, trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

- Tiểu Tiễn Thần, Ngọc Thư Sinh…

Sở Vân âm thầm ghi nhớ hai cái tên này trong đầu. Đây đều là cao thủ trẻ tuổi, trong tay đều sở hữu 5 đầu Linh Yêu. Dựa vào ký ức kiếp trước, cho nên hắn biết rõ hơn cả.

Hai người này, từ nhỏ đã được đào tạo tỉ mi, ăn không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo. Trong bọn họ, một người là tiểu vương tử Mông Nguyên Quốc, một người là tiểu hoàng tử Giang Hán Quốc, mỗi người bọn họ đều có nền tảng vững chắc…

Các quốc đảo thế lực nắm giữ một lượng tài nguyên. và tài phú trong tay. Hơn nữa, dựa vào thiên phú của bọn họ, có thể đạt được thành tựu như vậy cũng là chuyện rất bình thường.

- Hoàn cảnh sinh trưởng của ta và bọn họ hoàn toàn khác xa nhau. Ngay cả lúc trước, chiếm được mật tàng của Hải Long Vương và Hỏa Đức Vương cũng không thể sánh ngang cùng bọn họ. Bất quá, hiện tại ta đã có đầy đủ truyền thừa của Vạn Thú Vương, đã bỏ xa những người cùng trang lứa.

Sở Vân cũng đang âm thầm so sánh.

418. Chương 78: Thú Vương Chi Đạo Khô Tu Trong Núi (hạ).

Chương 78: Thú Vương Chi Đạo khô tu trong núi (hạ).

Có được đầy đủ truyền thừa của vương giả thực sự rất tốt.

Rõ ràng Ngọc Thư Sinh, Tiểu Tiễn Thần đều là người cùng trang lứa, là thiên tài kiệt xuất trong những thiên tài kiệt xuất, vốn Sở Vân chỉ có thể khống chế 2 đầu Linh Yêu, so với những người này có chênh lệch rất rõ ràng. Hiện nay, có được tài bảo tại Khu rừng vô tận, lập tức trở mình, không chỉ đuổi kịp bọn họ, mà còn vượt trên bọn họ một đầu.

- Muốn tu hành có chuyển biến mạnh, tài nguyên chính là vị thế hàng đầu. Thư gia đảo không phải là thế lực quốc đảo, bản thân cần tự mình phát triển. Con đường ta lựa chọn cũng không sai. Hiện tại bản thân ta không chỉ có thể khống chế 6 đầu Linh Yêu, cùng với một số Đại Yêu và Tiểu Yêu. Thậm chí còn ký kết khế ước với 7 đầu Kiếp Yêu và một đầu Linh Yêu Điện Mang Lôi Mao Thụ. Như vậy Ngọc Thư Sinh, Tiểu Tiễn Thần sao có thể là đối thủ của ta?

Ý thức được những người này không phải đối thủ của chính mình. Nguyên bản tâm tư muốn tham cuộc giao lưu thư viện của Sở Vân cũng phai nhạt.

Hắn lại nghe được tin tức của Thư gia đảo.

Hiện nay, Chư Tinh Quần Đảo đã ở trạng thái yên bình, Thư gia, Thiết gia, Thủy gia… đều đang nghỉ ngơi lấy lại sức. Đặc biệt là Thư gia đảo, trong thời gian này có lương tướng Nhan Khuyết giúp sức cho nên tài chính rất vững chắc. Hơn nữa, còn có Du Nha đại sư, nhờ vậy quân bị phát triển tới cực đại. Hiện nay Thư gia đảo đã ổn định nhất Chư Tinh Quần Đảo.

Thư gia có binh hùng tướng mạnh sẵn sàng ra trận, có thể nói là một đầu mành hổ đang nằm ngủ. Mặc dù không có tác động lớn, thế nhưng mơ hồ đã khiến các hải vực xung quanh phải kinh hãi.

- Thư gia đảo cần tích góp, cũng không phải vì chiến tranh mà dốc hết binh lực. Nơi nào mà chẳng nhu cầu cấp bách, ta cũng cần một chút thời gian để tiêu hóa những thu hoạch này…

Ngày tiếp theo, hắn từ nơi này, bắt đầu hành tẩu. Hắn xuyên qua dãy núi trùng trùng điệp điệp, có ý dào bước, muốn ở đây để tiêu hóa thu hoạch tại Khu rừng vô tận.

Khát thì uống nước suối trên núi. Đói bụng, thì ăn một chút món ăn thôn quê. Thèm, lại hái một chút dã quả. Dao Sơn Quốc có rất nhiều rừng núi, lúc này Sở Vân lập đàn trong núi khổ tu.

Hắn mỗi ngày đẽo gọt một chút bí quyết luyện đan Sinh Sinh Bất Tức Lôi Tẩy Pháp, Bát Quái Chiến Trận và tâm đắc của Vạn Thú Vương. Có đôi khi, lặng lẽ ngồi đọc. Có đôi khi, chiến đấu cùng yêu thú trong núi để kiểm nghiệm và lĩnh ngộ.

Mỗi một ngày, hắn đều có thể cảm giác sự thay đổi của chính mình.

Hắn phách của hắn đã được tăng cường, dẫn đến linh quang trong cơ thể hắn tăng mạnh, lớn gấp mấy chục lần trước kia. Nguyên bản áp lực miễn cưỡng ký kết khế ước, càng lúc càng nhẹ. Sau nhiều ngày, hầu như hắn không còn cảm thấy áp lực.

Thân thể hắn đã biến đổi rõ rệt.

Vai hắn trở nên vạm vỡ, cánh tay to hơn, cốt cách tráng kiện, nguyên bản khuôn mặt thanh tú có khí phách chất mộc mạc, giờ cũng đã chuyển biến.

Sau khi ký kết khế ước, linh khí các Kiếp Yêu truyền tới, cải tạo thân thể hắn rất tỉ mỉ.

Sở Vân có thể cảm giác được, lực lượng của chính mình càng ngày càng mạnh. Thân nhẹ như yến, có một loại cảm giác gắn bó rất kỳ lạ đối với thiên nhiên.

Hình thể hắn, càng lúc càng giống như pho tượng tại di tích của Vạn Thú Vương.

Tu vi của Kiếp Yêu rất cao, linh khí truyền tới, gây ảnh hưởng rất lớn tới thân thể Sở Vân, vượt xa Thiên Hồ, Túy Tuyết Đao…

Loại biến hóa này, khiến Sở Vân vui mừng khôn xiết.

Nhưng hắn biết, sự trưởng thành chân chính cũng không chỉ là vẻ bên ngoài. Bản thân trải qua rèn luyện, giác ngộ, khổ tu khiến hắn càng lúc càng lý giải được quyển trục tâm đắc của Vạn Thú Vương.

Con đường hắn đi, chính là đi theo con đường trước kia của Vạn Thú Vương. Bản thân dung nhập vào tự nhiên, giác ngộ tự nhiên. Điều này khiến khí chất của Sở Vân có được chuyển biến rất lớn.

Trước đây, hắn giống như một thanh chiến đao rút ra khỏi vỏ, đằng đằng sát khí, chiến ý hừng hực. Lại mang theo tâm tình mặt trái không cam lòng, tâm tình hối hận thống hận… Từ kiếp trước. Bây giờ, thoáng nhìn lại, liền cảm thấy một loại phong mang sắc bén.

Hiện nay, hắn bù đắp tiếc nuối, mới chỉ sống lại hai năm, thực lực đã vượt xa kiếp trước. Chính vì mưa rơi gió thổi, muôn đời đổi mới. Gánh nặng trong lòng tiêu tan hầu như không còn, những buồn khổ hơn mười năm kiếp trước trước chân chính đã được giải thoát.

Những giác ngộ của hắn đối với quyển trục tâm đắc của Vạn Thú Vương, trở thành kim chỉ nam chỉ dẫn cho hắn.

Hắn kia khiến kẻ khác phải kiêng kỵ, phong mang cảnh giác biến mất. Thân thể hắn to lớn, vai rộng. tĩnh lặng hành tẩu trong dãy núi, giống như một đầu mãnh hổ.

Mành hổ là chúa tể sơn lâm, bình thường hành tẩu tại dãy núi, ưu nhã thong dong. Một khi tấn công đánh giết, lập tức phong vân cuồn cuộn, vạn vật run sợ.

Vóc người Sở Vân cao hơn trước kia tới một cái đầu, thân thể rắn chắc, trong khi dầm mưa dài nấng tản ra một vầng sáng yếu ớt. Thật giống như bộ lông mãnh hổ, đẹp mà nguy hiểm.

Vành mắt hắn mở rộng hơn trước đây một chút, cặp mắt đen óng sâu thẳm. Bình thường giống như hồ nước sâu yên ắng không sợn nước dao động. Thế nhưng, trong lúc con ngươi chuyển động, tình cờ có thể khiến kẻ khác toát ra quang mang kinh hãi.

Thân thể hắn cường tráng gấp hai lần so với trước đây. Thế nhưng, động tác lại ngược lại, mỗi một cử động đều rất linh động không gì có thể tả nổi.

Sở Vân rất hứng thú với loại cảm giác này.

Trong khi hành tẩu, tựa hồ có thể cẩm thụ được luồng sức mạnh khổng lồ ẩn chứa bên trong cơ thể.

Đi trong dày núi, gió núi quật vào mặt, tiếng cây thông trong gió reo lên vù vù, khiến hắn luôn luôn cảm giác được chính mình đang đồng cảm cùng thiên địa.

Mỗi một ngày, đều có chuyển biến rõ rệt. Điều khiến hắn cảm thấy sinh lực dào dạt, đồng thời càng thêm kính phục Vạn Thú Vương.

Phương thức tu hành như vậy, khiến hắn thích ứng rất tốt với thân thể, hồn phách, linh quang. Trong khi đó, ma hợp ba thứ này tố chất này với nhau tạo lên nền tảng vững chắc.

Mỗi cường giả đều có phương thức ngộ đạo riêng biệt. Đây là con đường trước kia Vạn Thú Vương đi, hiện tại Sở Vân cũng cố ý dựa theo chỉ dẫn của quyển trục mà bình yên đi theo con đường đó.

Sau 2 tuần, hắn dừng chân trên một đỉnh núi vô danh.

Hắn lấy từ Tiên Nang ra quả trứng yêu thú thần bí của Vạn Thú Vương lưu lại, cẩn thận chuẩn bị tiến hành ấp trứng.

Trong khoảng thời gian hắn ở Khu rừng vô tận, đã chuẩn bị đầy đủ. Hiện nay, linh quang cũng đã tăng trưởng, đủ để thu phục thêm một đầu Linh Yêu, cho nên có thể tùy ý ấp trứng.

419. Chương 79: Ấp Trứng Yêu Thú (thượng).

Chương 79: Ấp trứng yêu thú (thượng).

Hắn tỉ mỉ lựa chọn, cuối cùng chọn ra ngọn núi này. Xung quanh không có yêu thú cường mạnh, cây cối tươi tốt, phong cảnh giống như bức tranh, nguyên khí dư thừa, núi xanh nước biếc.

- Quả trứng yêu thú này khiến cường giả như Vạn Thú Vương cũng phải động tâm như vậy. Không biết rốt cục bên trong là loại yêu thú gì?

về quả trứng yêu thú thần bí này, trong quyển trục tâm đắc cũng không có nói rõ. Trong lòng Sở Vân cũng có rất nhiều suy đoán, bây giờ sẽ vạch ra đáp án.

Từng trận gió núi thổi tới, mang đến bầu không khí hoàn toàn mới mẻ. Trời cao vời vời như được tẩy rửa, trong suốt như thủy tinh. Ngọn núi này, vốn chim hót líu lo liên hồi. Thế nhưng hiện tại được mấy đại Linh Yêu của Sở Vân thanh tẩy, đã trở lên vô cùng yên tĩnh.

Sở Vân để trần thân trên, bên hông được quấn bởi một mảnh vải gai gọn gàng. Hai chân hắn khép lại, vai rộng lưng dày, cơ bắp hình thành một đường cong chất phác mộc mạc. Nếu như có người ở đây, có thể cảm giác được một luồng cương khí nam tính tạt vào mặt mà đến.

p trứng yêu thú, rất được coi trọng. Bước đầu tiên, cần giữ sự trong sạch, cần phải tẩy trừ thân thể của chính mình. Bất quá, nếu như ấp trứng trong Tiên Nang. cũng có thể tránh được bước này.

Bên trong Tiên Nang. tràn ngập khí tức của ngự yêu sư, thuần khiết và nồng đậm. Sẽ không để yêu thú mới sinh, quên đi khí tức của chủ nhân.

Quả trứng yêu thú đản kia, hoa quang mập mờ, hình dáng mang phong cách mộc mạc giống như tảng đá bám đầy rêu xanh. Nhưng. nếu như tỉ mỉ kiểm tra, sẽ phát hiện ra biểu hiện của nó, quanh nó được bao phủ một lớp tinh mang màu ngọc bích rất nhạt.

Bề ngoài trứng yêu thú, sớm đã được Sở Vân rửa sạch sẽ. Hiện tại, đang lẳng lặng nằm dưới đáy Tiên Nang. càng hiện ra vẻ tròn trịa thuần khiết.

Bên dưới quả trứng yêu thú là một đống thiên cương thạch tệ, cấu thành thạch sào kiên cố đẹp mắt. Đương nhiên, dùng địa sát thạch tệ cũng được, trước kia ấp trứng Thiên Hồ, chính là dùng địa sát thạch tệ.

Dùng thạch tệ gì cũng vậy. Chỉ cần có thể cung cấp đầy đủ nguyên khí cho yêu thú mới sinh, thuận tiện xây dựng nền tảng trong thời gian trùng kích tu vi là được.

p trứng yêu thú, bước đầu cần giữ mình thanh khiết, bước hai rửa sạch trứng. bước ba chọn địa thế, bước bốn là xây tổ. Bây giờ, các bước đã hoàn thành, hơn nữa được sắp đặt rất ổn thỏa. Sở Vân có ký ức kiếp trước, hiện nay lại có quyển trục tâm đắc của Vạn Thú Vương. cho nên các bước được hoàn thành rất hoàn hảo.

Bước thứ năm huyết tế. Sở Vân lấy ra bình nước ngọc khê, uống một ngụm. Loại tài liệu ấp trứng này trân quý cùng cấp độ trân châu lệ. Hắn cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm tâm huyết, rơi vào giữa tiên nang. chuẩn xác phun vào trứng yêu thú.

Nhất thời trứng yêu thú rung lên, trong nháy mắt lóe ra tinh mang màu ngọc bích sau đó liền rụt lại, toàn bộ quá trình xảy ra quá nhanh, cơ hồ khiến người ta nghĩ đó là ảo giác.

Rất nhanh, tiên huyết ngoài vỏ trứng từ từ biến mất, tiến nhập vào bên trong trứng.

Sở Vân cảm thấy thời cơ đã chín muồi, từ từ khép hai mắt lại, tiền nhập trạng thái suy nghĩ.

Tại mảnh không gian hắc ám, đầu tiên hắn trông thấy linh quang của chính mình. Linh quang như chiếc đèn lồng lớn, chiếu ra ánh sáng trắng.

Trước kia, trong thời gian hắn ấp trứng Thiên Hồ, linh quang chỉ là quang cầu màu trắng bé như nắm tay, chiếu ra ánh sáng chợp chờn bất định, giống như ánh nến trước gió.

Hiện tại, linh quanh của hắn đã lớn hơn trăm lần, giống như chiếc đèn

lồng lớn, quang hoa ổn định, chiếu sáng toàn bộ không gian hắc ám xung quanh.

Tại đây, linh quang lại có biến đổi. Nếu như xem xét kỳ lường, sẽ phát hiện đây không phải là màu trắng sữa đơn thuần trong thời gian ấp trứng Thiên Hồ.

Mà là mười đạo huyễn ảnh như bọt nước.

Bên trong những bọt nước này, chính là 7 đầu thân ảnh. Một đầu là Bạo Động Viên vỗ ngực rít gào, khí thế rất mạnh mẽ. Xung quanh hắn là Vân Sí Hổ, Ma Thiên Tử Thứu, Hủ Độc Bích Hổ... Đó chính là 7 đầu Kiếp Yêu tại Khu rừng vô tận.

Hư ảnh 7 đầu Kiếp Yêu này nối liền thành một mảnh chiếm một khoảng không gian rất lớn bên trong linh quang của Sở Vân.

Tại một phần khác, dẫn đầu chính là Thiên Hồ. Toàn thân trắng như tuyết, 8 đuôi lượn lờ, linh tuấn phi phàm. Túy Tuyết Đao, Cụ Phong Cung... Vờn quanh thân thể hắn. Tuy rằng không thể chống đỡ lại các Kiếp Yêu bên kia, thế nhưng trận thế rất chắc chắn, phát ra tiềm lực cực đại.

Hơn nữa huyễn ảnh của chúng rõ nét hơn 7 đầu Kiếp Yêu rất nhiều.

- Đám Thiên Hồ và ta ký kết khế ước chủ tớ. Còn 7 đầu Kiếp Yêu và ta chỉ có khế ước liên minh, không có khế ước chủ tớ, bởi thân ảnh hư ảo hơn một chút.

Sở Vân nhìn tới đây, cũng không cảm thấy kỳ quái. Bởi trong quyển trục tâm đắc của Vạn Thú Vương, sớm đã thuật lại.

Kế tiếp, hắn thúc giục linh quang trong cơ thể chính mình, dựa theo vầng sáng và điểm liên hệ giữa huyết tế, chậm rài bồng bềnh tiến sâu vào chỗ hắc ám.

Tại mảnh không gian này, tựa hồ không tồn tại thời gian. Không biết trải qua bao lâu, Sở Vân mới trông thấy điểm quang mang đầu tiên, sau đó cự ly rút ngắn lại, dần dần tiếp cận. Quang mang dần dần mở rộng, sau cùng toàn cảnh hiển lộ trước mắt Sở Vân.

- Không sai, không sai! Linh quang này tương đương với linh quang Thiên Hồ trước kia!

Sở Vân mừng thầm, đám linh quang trước mắt rất dồi dào, tương đương với trứng Thiên Hồ trước kia.

Đương nhiên, hiện tại Thiên Hồ đã là Linh Yêu, linh quang cũng theo tu vi mà tăng vọt. Điểm linh quang trước mắt không thể sánh bằng.

Bất quá, điều này cũng đủ để nói rõ tư chất của quả trứng yêu thú này.

- Tuyệt phẩm! Đúng là yêu thú tuyệt phẩm, vả lại linh quang rất dồi dào, nhất định là yêu tuyệt phẩm trong những yêu thú tuyệt phẩm. Trong những yêu thú, hồ ly, miêu, xà, hầu là chũng tộc yêu thú rất linh mẫn. Không biết yêu thú thần bí này, rốt cục là yêu thú gì?

Sở Vân vừa âm thầm suy đoán, vừa thúc giục linh quang của chính mình, từ từ tiến tới gần.

Sở Vân phát ra linh quang kêu gọi, vừa mới bắt đầu đã như trâu đá nhập biển. Thế nhưng Sở Vân cũng không nôn nóng, mà rất kiên nhẫn.

Cuối cùng, linh quang trước mắt run lên, tựa hồ từ trong mộng mà tỉnh lại. Nó dựa theo cảm tính, mơ mơ ảo ảo đáp lại.

Sợi liên hệ này càng lúc càng mạnh, giống như sức hút vô hình. Đám linh quang này tiến dần về phía linh quang của Sở Vân.

Trong nháy mắt, giống như yến về tổ, chim về rừng, tiểu linh quang đã tìm được chỗ nương tựa.

Nhất thời ký kết khế ước chủ tớ. Một mối liên hệ rất chặt chẽ, dập dờn trong lòng song phương.

- Xuất hiện đi, ta đã mong chờ ngươi từ lâu.

Sau khi Sở Vân phát ra đạo mệnh lệnh thứ nhất, chợt thu hồi ý niệm, rời khỏi trạng thái trầm tư.

420. Chương 80: Ấp Trứng Yêu Thú (hạ).

Chương 80: Ấp trứng yêu thú (hạ).

6 bước đã thành công, rốt cục bước thứ 7 then chốt cũng đã tới.

Phá xác trúc cơ!

Rắc rắc…

Thân trứng càng lúc càng lay động mạnh, mặt ngoài vỏ trứng xuất hiện nhiều vết rạn nứt nhỏ. Vệt nứt dần dần mở rộng ra, sau cùng vỏ trứng bị nghiền nát.

- Chuyện gì xảy ra?

Trong lúc này, hai mắt Sở Vân trừng lớn.

Hắn chỉ nhìn đến vỏ trứng đã bị nghiền nát, lại không nhìn thấy dáng dấp yêu thú và hắn đã mong chờ từ lâu. Nhưng dựa vào cảm ứng của linh quang, hắn lại biết yêu thú tân sinh đang ở chô này.

Lúc này, nó đang mở to đôi mắt dịu dàng, hiếu kỳ nhưng rất khẩn trương quan sát thế giới xa lạ.

Nó nhìn tới Sở Vân. Nhất thời, trong lòng truyền đến một cảm giác vui mừng không xiết.

- Đây là loại yêu thú gì? Vì sao giống như là Hồng Yêu vô hình, ta không nhìn thấy nó, nhưng nó lại có thể thấy ta.

Sở Vân cười khổ, lại vô cùng kinh ngạc.

Loại yêu thú vô hình này, rõ ràng khác với Hồng Yêu vô hình. Hồng Yêu vô hình là một đám hồng quang. Bất quá, đoàn hồng quang này dựa theo cảnh vật xung quanh mà biến hóa. Bởi vậy, thoáng nhìn qua trông giống như ẩn hình.

Thế nhưng đầu yêu thú tân sinh này lại vô hình vô lượng. Khiến Sở Vân không khỏi liên tưởng tới kiện yêu binh thượng cổ Tâm Ý Tiên.

- Nó bắt đầu hấp thụ nguyên khí rồi!

Sở Vân không thể nhìn rõ tình hình cụ thể, thế nhưng dựa vào khế ước chủ tớ mà cảm ứng được.

Nhất thời, trong Tiên Nang không ngừng bốc lên nguyên khí, chuyển hóa thiên cương thạch tệ thành một luồng nguyên khí mà Sở Vân chưa bao giờ gặp phải.

Luồng nguyên khí này dường như vô hình. Thiên cương thạch tệ tiêu hao càng lúc càng nhanh, hù dọa khiến tim Sở Vân đập thình thịch.

- Yêu thú thần bí, hấp thu nguyên khí thần bí. Hơn nữa chuyển hóa thành một lượng nguyên khí kỳ diệu, thiên cương thạch tệ tiêu hao lại càng nhiều.

Hai mắt Sở Vân nheo lại, lấp tức lấy ra một bó thạch tê Thiên Cương rất lớn, ném vào trong Tiên Nang.

1 năm tu vi, 2 năm tu vi, 3 năm tu vi…

Tu vi yêu thú tân sinh nhanh chóng tăng vọt. Khi nó đạt tới 5 năm tu vi, thiên cương thạch tệ đã ngang bằng địa sát thạch tệ mà Thiên Hồ đã tiêu hao.

Khi nó vọt tới 10 năm tu vi, thạch tệ tổn hao gấp hơn 2 lần Thiên Hồ đã dùng.

Rắc rắc!

Đột nhiên một tiếng sấm nổ vang, nhất thời trong lòng Sở Vân cảm thấy một cổ áp lực. Dê nhận thấy đây chính là Tiểu Yêu kiếp đã tới.

- Đây là yêu kiếp gì vậy?

Sở Vân trừng mắt há mồm, ngửa mặt nhìn lên bầu trời. Trời xanh cao vời vời, không một gợn mây, chiếu xuống một mảnh nắng ấm.

- Yêu thú quái dị, ngay cả yêu kiếp cũng quái dị như vậy!

Sở Vân hoảng sợ, hắn có thể cảm thấy được áp lực của yêu kiếp, thế nhưng lại không nhìn thấy yêu kiếp trên bầu trời.

Yêu kiếp còn không nhìn thấy, vậy làm sao có thể phòng bị?

Hắn còn chưa nghĩ ra biện pháp, đột nhiên thân thể chấn động. Tâm tính thiện lương của hắn giống như rơi vào vách núi sâu vạn trượng, trong nháy mắt rơi vào một còi mộng.

Hắn quay về kiếp trước!

Nghĩa phụ chết, bản thân bị trục xuất khỏi Thư gia đảo, lưu lạc khắp thiên hạ... Đau đớn chôn sâu trong lòng, từng chuyện từng chuyện không tốt đều

trải qua.

Mới đầu hắn còn có thể chống đỡ, thế nhưng ngay sau đó, cảnh tượng xung quanh dường như biến đổi, rất nhanh truyền phát đến, khiến hắn hoa mắt chóng mặt.

Trong lòng hiện lên đủ các loại tâm tình. Thống khổ, phẫn nộ, đau thương, than thở, tuyệt vọng...

- Tại sao có thể như vậy? độ kiếp yêu thú, vì sao giống như đòn công kích của Mộng Thân Loa Văn Bối, mọc lên từng đám ảo cảnh. May mà, mấy ngày này ta khổ tu trên núi, đã từng bước bước trên con đường tu hành của Vạn Thu Vương. Có thể giác ngộ tự nhiên, cảm ngộ thiên địa. Tình tự nhiều như vậy, cũng không khiến lòng ta dao động!

Tâm tư Sở Vân vững như bàn thạch, ý chí như thép, trời long đất nở cũng không thể lay động. Hầu như cùng lúc đó, không gian bị chấn động mạnh, lại lần nữa hắn trở lại hiện thực.

Yêu kiếp cổ quái này cũng nhanh chóng bay đi.

Yên thú thần bí kia, thực tế cùng truyền đến vẻ vui mừng. Hiển nhiên cùng đã vượt qua kiếp nạn này.

- Đây rốt cục là yêu thú gì? Trứng yêu thú ta không nhận ra, sau khi ấp trứng ta cùng không thể nhìn thấu.

Sở Vân im lặng không nói gì, quả thực truyền thừa của Vạn Thú Vương quá thần bí, vượt qua sức tưởng tượng của hắn.

- Chờ chút, trời sinh nó đã lĩnh ngộ được một loại đạo pháp.

Sắc mặt Sở Vân chợt biến, lại mới có phát hiện.

- Thông linh? Đây là loại đạo pháp gì?

Hắn đang chăm chú nghiên cứu. bỗng nhiên từ phía sau ngọn núi truyền đến một tiếng cười dài.

- Huyễn Tâm Kiếp? Tiểu tử, rốt cục ngươi có số mệnh chó má gì! Rõ ràng có thể đạt được Thông Linh Xà đã bị diệt vong từ thời thượng cổ? Ha ha, ngươi mau trình lên đây, Ngọc Thư Sinh ta có thể cho ngươi hưởng vinh hoa phú quý.

Theo thanh âm này, 3 đạo thân ảnh từ phía xa xa bay tới.

Trong đó, có một người cầm quạt lông đầu vấn khăn, môi đỏ răng trắng. mặt trắng khỏi ngô tuấn tú. Hắn khoác trên mình một bộ đồ thư sinh màu đen trắng. vạt áo tung bay đón gió.

Hắn vừa phe phẩy quạt lông. vừa cười mây mà đến, thần tình dâng trào, hãng hái tới cực điểm.

Nhưng điều khiến người ta phải bất ngờ chính là, dưới chân hắn là một đôi giầy cổ rách nát. Không hề phù hợp với bộ trang phục của hắn.

Trông thấy ánh mắt Sở Vân nhìn về phía đôi chân của hắn, dáng vẻ tươi cười của vị Ngọc Thư Sinh này liền ngưng lại, cảm thấy có chút lúng túng.

- Tiểu tử, không nghe ta nói gì sao? Ngẩng đầu lên, nhìn ta.

Hắn từ trên cao nhìn về phía Sở Vân. Bên cạnh là hai nữ tử, trang điểm lộng lẫy, một người ôm bên eo, một người ôm cánh tay như chim nhỏ nép vào người hắn.

Ánh mắt Sở Vân đảo qua. liền biết hai nàng này không phải loài người, mà là yêu vật biến thành. Nói cách khác, đây chính là 2 đầu Linh Yêu. Bất quá, ánh mắt hắn càng tập trung tới đôi chân của Ngọc Thư Sinh.

Ngọc Thư Sinh không quan tâm tới hình tượng. đi đôi giầy cỏ, tự nhiên không giống người bình thường.

- Đây chính là Tật Phong Kính Thảo Hài. Cùng với Đạp Tuyết Vô Ngân Ngoa của Hoa Mai môn chủ Yên Chi Môn, đều là đôi hài nổi danh tại Tinh Châu.

Sở Vân thầm nghĩ trong lòng. nhận ra lai lịch của đôi hài này.

Hắn không hề hoang mang. liền ngẩng đầu trầm giọng nói:

- Ngọc Thư Sinh, ngươi biết được lai lịch yêu thú này của ta? Thông Linh Xà… Đây là tên của nó sao?

- Hừ!

Ngọc Thư Sinh nhướng mày, sắc mặt trầm xuống nói.

- Tiểu tử, ngươi đừng nhiều lời vô ích. Ta không có nhiệm vụ nói bí mật này cho ngươi, ngươi còn không mau dâng tặng yêu thú này cho ta? Ta chính là hoàng tử Giang Hán Quốc, có thể cho ngươi rất nhiều tài phú.

421. Chương 81: Bắt Giữ Ngọc Thư Sinh.

Chương 81: Bắt giữ Ngọc Thư Sinh.

Ngữ khí hắn cao ngạo hơn người, trong ánh mắt nhìn về phía Sở Vân toát lên vẻ coi thương. Xem ra, hắn cho rằng Sở Vân chính là một người dân trên núi. Tại Dao Sơn Quốc, loại thanh niên như này có rất nhiều. Bọn họ đều thích lên núi khổ tu. Việc này được thình hành từ thời Vạn Thú Vương.

- Con đường tu hành của Vạn Thú Vương, có thể học được sao? Ngay cả cường giả Vương cấp cũng chẳng học được. Những người các ngươi sùng bái, giả bộ làm theo, có được lợi ích gì? Trừ phi Vạn Thú Vương, đích thân chỉ điểm cho ngươi, bằng không cũng vô ích thôi. Ta đã thấy nhiều kẻ như ngươi rồi.

Ngọc Thư Sinh khép cây quạt lại. Dùng cây quạt chỉ thẳng vào Sở Vân, dùng lời lẽ giáo huấn nói.

- A.

Sở Vân khẽ cười, thanh âm trầm ổn, không hề nổi giận. Nói:

- Ta mô tả làm theo có liên quan gì tới ngươi? Ngươi là hoàng tử hay không, có liên quan gì tới ta? Ngươi không muốn nói, vậy hãy quên đi…

- Tại sao ta phải quên!

Giọng nói Ngọc Thư Sinh giương lên, như muốn nuốt chửng Sở Vân. Trong mắt hắn lóe ra âm quang, nhìn chằm chằm Sở Vân.

- Ta thấy ngươi đi nhầm đường, có ý tốt chỉ điểm cho ngươi, rõ ràng ngươi không cảm kích? Ngươi ở trong núi không biết rõ chuyện tình, ngươi hãy ra ngoài dò hỏi danh tiếng của Ngọc Thư Sinh ta. Kinh nghiệm của ta tuyệt đối không có sai. Được rồi, để báo đáp, ngươi hãy giao Thông Linh Xà cho ta. Loại yêu thú tuyệt phẩm này ở trong tay ngươi, quả thực quá làng phí!

- Nếu như ta không giao cho ngươi?

Ngữ khí của Sở Vân rất lạnh lùng.

- Đúng là không biết phân biệt phải trái. Chủ nhân nhà ta có ý tốt, ngươi còn không biết cảm kích?

Một vị nữ tử Linh Yêu đứng bên cạnh Ngọc Thư Sinh phát ra tiếng châm biếm rất sắc bén.

- Hừ! Ánh mắt của ngươi thực sự quá kém. Ngay cả thân phận của hai chúng ta còn chưa nhận ra. Tỷ muội chúng ta không phải nhân loại, mà là Linh Yêu. Linh Yêu, ngươi biết chứ?

Một nữ tử Linh Yêu khác, dùng ánh mắt coi thường nhìn về phía Sở Vân.

- Không cần phải nhiều lời, tính kiên nhẫn của bản công tử đã hết. Hai người các ngươi hãy nhất tề xuất thủ giết tiểu tử này, đoạt lấy Thông Linh Xa!

Khuôn mặt Ngọc Thư Sinh nhăn nhó, quay đầu nhìn lại.

Chuyến này hắn tới thư viện Dao Sơn Quốc khiêu chiến, với nội dung khiêu chiến là thâm nhập đàn sơn, tiến hành săn bắn. Điều khiến hắn bất ngờ, chính là trên đường đi hắn chịu ảnh hưởng của yêu kiếp Thông Linh Xà.

Hắn tức giận gặp phải tai họa, nhất thời lại vui mừng. Hắn nhớ lại trong thư khố hoàng gia Giang Hán Quốc từng ghi chép tài liệu liên quan. Đây là Huyễn Tâm kiếp, chuyên dùng đối phó với loại yêu thú kỳ lạ Thông Linh Xà.

- Quả thực giá trị của Thông Linh Xà rất quý báu. Nếu như ta có được, thành tựu Vương cấp chỉ là vấn đề thời gian. Chuyện này đúng là kỳ ngộ ah! Ta nhất định phải mau chóng giết dã nhân này, sau đó nắm vững thời điểm săn bắn. Ta muốn thiêu đốt Dao Sơn Thư Viện!

Trong lòng Ngọc Thư Sinh rống lớn một tiếng, nhìn hai nữ tử chém giết, dường như đã trông thấy máu tanh, nhất vô cùng khoái trí.

Ầm ầm!

Hai tiếng nổ vang, sóng khí cuồn cuộn, hai đầu Linh Yêu của hắn bất ngờ thất bại, thoáng chốc thụ thương bay trở về.

- Ách, đây là chuyện quái quỷ gì vậy?

Sắc mặt Ngọc Thư Sinh đột biến, trông thấy Linh Yêu xếp thành vòng tròn bao quanh Sở Vân khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu… Sáu đầu Linh Yêu!

- Không ổn rồi! Ta đã đá phải thiết bản!

Hiện thực tàn khốc, giống như chiếc búa tạ, thoáng chốc đập trúng trái tim hắn. Trong tình thế cãng thẳng, sắc mặt hắn đột biến, vừa thoái lui vừa điên cuồng la hét.

- Tiền bối tha tội, vãn bối có mắt như mù, mong rằng…

Hắn còn chưa nói xong, liền trông thấy Sở Vân lạnh lùng chỉ ngón trỏ về phía chính mình. Sáu đầu Linh Yêu tựa như lang sói, ầm ầm bạo phát đánh về phía chính mình.

Khí thế quá mạnh mẽ, nhất thời Ngọc Thư Sinh cảm thấy chính mình giống như một con thuyền nhỏ, loay hoay giữa sóng gió nguy nan.

Sắc mặt hắn trãng bệch, cảm thấy chính mình có một loại cảm giác vô lực.

- Chết tiệt, ta đã nhìn nhầm!

Dưới tình thế cấp bách, Ngọc Thư Sinh bứt ngọc bội dắt ở thắt lưng, ném về phía trước.

Đây là Quân Tử Bội có chiến lực cấp Linh Yêu, chính là yêu vật phòng ngự của hắn. Bay vào không trung, ngọc bội mạnh mẽ phóng ra quang hoa màu xanh, sáng chói. Thanh mang ngưng tụ lại, hình thành bức tường lớn che phía trước Ngọc Thư Sinh.

Thiên Hồ khẽ cười lạnh một tiếng, há mồm phun ra một đóa Diệt Thế Hồng Liên.

Hồng Liên vẽ lên một một đường vòng cung chói lọi trên không trung, thoáng chốc đánh vào bức tường ngọc.

Chợt phát ra tiếng nổ dữ dội, sóng khí cuồn cuộn, lửa cháy bùng bùng. Thoáng chốc bức tường ngọc bị đánh nát, Quân Tử Bội bắn sang một bên.

- Đạo pháp tuyệt phẩm?

Sắc mặt Ngọc Thư Sinh càng khó coi, bất quá trước sự sống và cái chết, hắn chỉ có thể cắn răng chống trả.

Hai vị nữ tử Kiếp Yêu kia, không còn vẻ khinh thường như trước, mà thần tình ngưng đọng như sương lạnh, hóa thành quang hoa, thu lại trong tay Ngọc Thư Sinh.

Trong đó có một nữ tử Linh Yêu lộ nguyên hình, chính là phương ngọc tỷ đính trên đỉnh đầu Ngọc Thư Sinh.

Một nữ tử Linh Yêu khác biến thành một bức họa cuộn tròn, được Ngọc Thư Sinh nắm trong tay.

- Muốn giết ta, cùng không phải đơn giản như vậy! Vạn Lý Trường Giang Đồ!

Hắn gào lớn, xoạt một tiếng thúc giục bức họa.

Trong bức họa, có vẽ một đầu Bôn Đằng Đáo Hải đứng giữa biển lớn. Lúc này trên bức họa hình thành con sóng gió động trời, quét sạch tất cả.

- Tuyền Phong Phiến!

Ngọc Thư Sinh hét lớn, vỗ mạnh cây quạt trong tay.

Trên quạt vẽ một dãy núi trùng trùng điệp điệp. Lúc này nổi lên một trận cuồng phong, hình thành thực thể, trên mặt đất xuất hiện một bóng đen khổng lồ. Ấm một tiếng vang trời, đánh về phía Sở Vân.

- Thực ra ngươi cũng rất khá.

Sở Vân không chút sợ hãi, lấy ra Bích Hải Triều Sinh Tiêu. Tiêu này, hiện tại cũng đã có hơn 900 năm tu vi, chỉ thiếu chút nữa đạt tới cấp Linh Yêu.

Hắn đặt trên miệng thổi. Lập tức 6 đầu Linh Yêu kết hợp thành một thể thống nhất, hình thành chiến trận. 6 yêu vật liên thủ, nhất thời bộc phát hỏa lực công kích cường đại.

Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi bạo phát tình mang, Thiên Hồ liên tục xuất ra tám loại đạo pháp, Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ bay lượn vòng quanh, đao phong Túy Tuyết Đao lạnh tới tận xương tủy, Cụ Phong Cung bắn tiễn như mưa, Hồng Yêu không màu phát ra chiêu số bí ẩn khiến người ta khó lòng phòng bị.

Ầm ầm ầm!

Hỏa lực cuộn trào mãnh liệt, Ngọc Phiêu Thiên Văn Học đánh ra quang huy chói mắt, bay thẳng tận trời xanh, gắt gao ngăn cản Ngọc Thư Sinh.

- Tiền bối, vãn bối sai rồi, thực sự sai rồi. Thỉnh người nhìn mặt mũi Giang Hán Quốc, mà tha cho vãn bối!

Ngọc Thư Sinh dốc sức chống đối, ngọc tỷ trên đầu hắn vô cùng phi thường, bắn ra vô số quang hoa, bích khí mù mịt.

422. Chương 82: Thông Linh (thượng)!

Chương 82: Thông linh (thượng)!

Ngọc quang không chỉ có tác dụng phòng bị, mà có có công hiệu trị liệu. Hóa thành yêu nguyên. không ngừng bổ sung tới Tuyền Phong Phiến, Vạn Lý Trường Giang Đồ, Quân Tử Bội và Tật Phong Kính Thảo Hài.

Thần tình Sở Vân lạnh lùng như băng, mắt điếc tai ngơ không để tới tiếng cầu xin tha thứ của Ngọc Thư Sinh. Mấy ngày này, hắn vẫn luôn khổ tu âm nghệ, nghiên cứu Bát Quái Trận, hắn đang cần đối tướng để luyện tập. Hiện tại Ngọc Thư Sinh chủ động tìm tới của, đúng là không gì tốt hơn thế.

Hắn càng đánh lại càng thuận lợi, uy lực của trận pháp càng lúc càng mạnh. Ngọc Thư Sinh đầy bụi bẩn, cảm thấy áp lực càng lúc càng lớn. Nguyên bản hắn còn kêu lớn cầu xin tha thứ, thế nhưng rất nhanh chỉ có thể chống đỡ, cũng không có dư lực kêu lớn.

Sau một canh giờ, Sở Vân tự cảm thấy Bát Quái Chiến Trận này đã được tôi luyện thành thục. Đột nhiên, âm điệu tăng mạnh, xuất ra toàn lực.

Phịch một tiếng, kiện Vạn Lý Trường Giang Đồ cũng không thể chống đỡ được, bị hỏa lực cuộn trào mãnh liệt đánh thành một khối yêu tinh, rơi xuống phía dưới.

- A! Vạn Lý Trường Giang Đồ của ta!

Ngọc Thư Sinh kêu lên một tiếng thảm thiết bi ai.

Phịch!

Lại một tiếng nữa, Quân Tử Bội của hắn cũng tiêu tán.

- Quân Tử Bội!

Ngọc Thư Sinh đau đớn, khóe mắt hắn như muốn chảy máu.

Phịch!

Lại thêm một tiếng nữa, Tuyền Phong Phiến của hắn cũng không chống đỡ được nữa, hoàn toàn bị đánh tan. Hồng Yêu không màu tiến nhập qua đây, thoáng chốc trói chặt hắn. Tiếp đến Thiên Hồ… Nhất tề xuất thủ, mạnh mẽ trấn áp, áp giải hắn tới trước mặt Sở Vân.

- Quỳ xuống!

Túy Tuyết Đao mạnh mẽ ấn Ngọc Thư Sinh quỳ xuống đất.

- Linh Yêu của ta! Ngươi biết 3 đầu Linh Yêu này, đã hao tổn bao nhiêu tâm huyết của ta không? Ngươi, ta quyết không đội trời chung với ngươi!

Ngọc Thư Sinh quỳ trên mặt đất, trên mình đầy vết máu. Hắn thương tiếc yêu vật, khiến toàn thân hắn run lên, gào thét hướng về phía Sở Vân.

- Không thức thời vụ.

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, trong lòng khẽ động, sắc mặt Túy Tuyết Đao lạnh lùng như băng, ngón tay sờ sờ, như nhào bột mì.

- Ahaaa!

Ngọc Thư Sinh ngửa mặt lên trời kêu lên tiếng kêu thê thảm, vai phải hắn hoàn toàn tê liệt, lộ ra một mảnh xương cốt trắng xóa, máu tươi phun ra như mưa.

- Ngươi không thể giết ta, ngươi không thể giết ta! Ta là hoàng tử Giang Hán Quốc, ngươi dám khơi mào chiến tranh giữa Giang Hán Quốc và Dao Sơn Quốc sao?

Ngọc Thư Sinh kinh hoàng kêu lớn, nguyên bản hắn tao nhã thư sinh. Lúc này tiên huyết đầy người, nhe răng trợn mắt, sắc mặt vô cùng khó coi.

- Ta không muốn giết ngươi. Nói cho ta biết bí mật của Thông Linh Xà, ta sẽ để cho ngươi một con đường sống.

Sở Vân nói.

- Được, được. Những gì ta biết, ta sẽ nói với tiền bối!

Ngọc Thư Sinh thấy được một tia hi vọng sống sót, vội vàng gật đầu, nói ra những gì mình biết.

Sở Vân nghe vậy, thanh âm cũng có chút run lên:

- Cái gì? Ngươi nói Thông Linh Xà này có thể hấp thụ linh quang của kẻ khác, tặng lại chủ nhân?

Năng lực của Thông Linh Xà khiến Sở Vân vô cùng khiếp sợ. Loại yêu tuyệt phẩm đã sớm diệt vong từ thời thượng cổ, rõ ràng có thể câu thông linh quang, hấp thụ linh quang, tăng lại cho chủ nhân của chính mình!

Điều này có tác dụng gì?

Cho tới nay, nhân tố lớn nhất kìm hãm ngự yêu sư chính là linh quang.

Linh quang trong cơ thể không đủ, tựa hồ không thể gánh vác được nhiều yêu vật.

Thông Linh Xà có ý nghĩa gì, thoáng chốc Sở Vân đã nhận định rõ ràng. Nói cách khác, có được Thông Linh Xà, vấn đề linh quang của chính mình sẽ được giải quyết một cách triệt để.

Có thể đề thăng linh quang trong cơ thể, tại Tinh Châu cũng chỉ có 4 loại linh đan: Thiên Linh Chân Tâm Đan, Tạo Hóa Đan, m Dương Hỏa Hợp Đan, Niết Bàn Chuyển Sinh Đan.

Hiện tại, Sở Vân đã ăn 2 loại đan dược, trong cơ thể đã sinh ra tinh kháng dược rất lớn. Nếu như sau này gặp phải vấn đề thiếu linh quang, cũng chỉ có thể tìm 2 loại đan dược còn lại, để giải quyết vấn đề này.

Thế nhưng hiện tại, xuất hiện Thông Linh Xà, đã cung cấp cho Sở Vân một cách thức đột phá đầy xảo diệu.

- Thảo nào, trước kia Vạn Thú Vương coi trọng quả trứng yêu thú này như vậy. Bất quá thiên địa công bằng, vạn vật cân đối, yêu thú nghịch thiên như vậy, cũng có thể có chỗ thiếu hụt… Nhất định Ngọc Thư Sinh này vẫn có điều giấu diếm.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Sở Vân trầm xuống, đột nhiên quát lớn:

- Rõ ràng ngươi còn có điều giấu di ếm ta? Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Nhãn thần hắn thoáng ra hiệu, Túy Tuyết Đao phía sau liền lộ ra vẻ lãnh khốc cay nghiệt y hệt Sở Vân, hắn lập tức duỗi tay đặt lên vai khác của Ngọc Thư Sirửi.

Hàn ý cay nghiệt, lập tức kích thích toàn thân Ngọc Thư Sinh run lên.

- Vì sao hắn biêt ta có điều giấu diếm?

Trong lòng hắn vô cùng sợ hãi, trong miệng vội vàng hét lớn.

- Ta, ta chưa nói hết, Thông Linh Xà cũng có chỗ thiếu hụt. Thông Linh Xà phòng ngự rất kém, rất dễ bị chết. Tuy rằng nó có thể hấp thụ linh quang của vạn vật, thế nhưng linh quang của loài người mới có thể có hiệu quả tăng phúc linh quang trong cơ thể ngự yêu sư.

- Mau nói…

Ánh mắt Sở Vân giống như hồ sâu, ngữ khí lạnh lùng, trên mặt không hề biểu hiện cảm xúc.

Đối mặt với Sở Vân như vậy, Ngọc Thư Sinh cảm thấy một cổ áp lực khổng lồ, giống như chính mình là thỏ trắng nhỏ bé đang đối mặt với sự chất vấn của mành hổ.

- Còn, vẫn còn… Chính là đề thăng tu vi của Thông Linh Xà, ngoài cách hấp thụ nguyên khí ra, không thể hấp hấp thụ yêu tinh. Nó chỉ có thể hấp thụ hồn tinh. cũng chỉ có hấp thụ hồn tinh, mới có đề thăng tu vi của nó một cách nhanh nhất.

Ngọc Thư Sinh có nén nỗi đau trên vai, thở hổn hển nói.

- Hồn tinh?

Sở Vân nghe vậy, liền nhíu mày.

Thông Linh Xà có ba điểu yếu. Điểm yếu thứ nhất chính là phòng ngự, tuy rằng thoạt nhìn như vô hình vô chất, thế nhưng rất dễ bị giết chết.

Cái này cho thấy, nó không thể dùng chính diện đối chiến. Bất quả có thể dùng làm yêu thú phụ trợ thuần túy. Điểm này, hoàn toàn khác Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ. Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ có thể luyện đan, trong tình huống không đủ chiến lực, có thể sử dụng đạo pháp Mộc Hành làm lực lượng chiến đấu.

Mà Thông Linh Xà không thể được, hoàn toàn không có năng lực chính diện tác chiến.

Khuyết điểm thứ 2, chính là chỉ có thể hấp thụ linh quang của loài người, mới có thể có tác dụng đề thăng linh quang trong cơ thể Sở Vân.

Điều này cũng có thể lý giải.

Suy cho cùng hồn phách sản linh, mà hồn phách của con người hoàn toàn khác hồn phách của các loại khác. Bởi vậy linh quang của các loại khác cũng không giống linh quang của con người.

423. Chương 83: Thông Linh (hạ)!

Chương 83: Thông linh (hạ)!

Thế nhưng, khuyết điểm thứ 3 có chút thiếu hụt, có vẻ khá phiền phức.

Hồn tinh là một loại thiên tài địa bảo tương đối hiếm. Đeo ở trên người lâu ngày, có thể công hiệu tẩm bổ hồn phách, tăng phúc hồn phách. Đồng thời cũng là thành phần dược liêu rất quan trọng trong đan dược.

Hồn tinh, hầu như là vật phẩm vô giá. Bởi vậy, từ bất cứ mức độ nào mà nói, tố chất của nó tương đương với Tâm Động Tửu dùng để để thăng hồn phách. Thế nhưng uống Tâm Động Tửu quá nhiều, sau khi xuất hiện tính kháng dược, sẽ không còn hiệu quả.

Nhưng mà hồn tinh thì khác. Nó không phải đan dược, mà là một loại kết tinh thuần túy. Con người có thể sử dụng nhiều lần, thậm chí còn có thể truyền lại đời sau.

Nói cách khác, Sở Vân chỉ cần có một khối hồn tinh, phối hợp với Long Tinh Quả để đề thăng hồn phách và tố chất thân thể, cũng là gián tiếp đề thăng linh quang trong cơ thể.

- Hồn tinh rất hiếm có, điều này có lẽ tiền bối cũng biết. Tại hạ nguyện ý nói ra một bí mật, để đổi lấy tự do. Tại hạ biết ở đâu có hồn tinh!

Đúng lúc này, Ngọc Thư Sinh lại nói.

- Ta biết một cao thủ mới thành danh, được gọi là Tiểu Tiễn Thần, trên người hắn mang một khối ngọc bội hồn tinh. To bằng bàn tay, đó là bảo vật truyền qua nhiều thế hệ Mông Nguyên Quốc Vương!

- Hừ! Tâm tư của ngươi rất linh hoạt, rõ ràng còn muốn ly gián, mượn đao giết người?

Trong mắt Sở Vân chợt lóe ra linh quang, hắn hừ lạnh một tiếng.

- Tiền bối lượng thứ, cũng là vãn bối không còn cách nào khác. Vãn bối thất bại dưới tay tiền bối, 5 đầu yêu vật đào tạo ra, 3 đầu đã ngã xuống, chỉ còn lại có 2 đầu. Trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể núp mình, tiến hành tích góp. Cứ như vậy, Tiểu Tiễn Thần kia sẽ độc chiếm ngôi đầu. Chẳng phải tiền bối cũng đang cần hồn tinh sao?

Sắc mặt Ngọc Thư Sinh trắng bệch, thần tình đau khổ. Hắn quỳ trên mặt đất, thân thể theo gió lay động, đây cũng bởi vì mất quá nhiều máu.

Nhưng, ngay cả đang ở trạng thái này, hắn cũng không quên mưu tính đối thủ. Có thể thấy được sự ẩn nhận âm ngoan bên trong tâm tính của hắn.

Ý đồ của hắn bị Sở Vân vạch trần, nhưng không có phủ nhận, ngược lại thản nhiên thừa nhận. Hắn dựa theo tròng mắt của Sở Vân, đã nhìn thấu Sở Vân, chính là loại người vô pháp vô thiên, kiệt ngạo bất tuân. Chính là nhân vật dám đối địch cả thiên hạ.

- Ngọc Thư Sinh này, quả thực không hổ là con trai của Giang Hán Quốc chủ, phần nào đã đạt được thành quả về chính trị từ phụ thân hắn. Như vậy, xem ra ta cần phải gặp mặt Tiểu Tiễn Thần.

Trong lòng Sở Vân khẽ động, cười mà không phải cười nhìn về phía Ngọc Thư Sinh.

- Tiền bối, tại sao người nhìn ta như vậy? Người, chẳng phải người nói, chỉ cần ta nói thực, người sẽ thả ta sao? cầu xin tiền bối, buông tha cho ta! Vãn bối thề, nhất định sẽ quên đi chuyện tình ngày hôm nay…

Ngọc Thư Sinh trông thấy Sở Vân nhìn chằm chằm vào chính mình, liền kinh hãi thốt lên lời thề độc.

Lúc trước và bây giờ hắn là hai người hoàn toàn khác nhau. Bây giờ, nhìn vào dáng vẻ đáng thường của hắn, căn bản không còn ngạo khí và ý chí chiến đấu.

Loại biểu hiện này, càng khiến sát khí trong lòng Sở Vân thêm sôi trào.

Diệt cỏ không tận gốc, gió xuân thổi lại hồi sinh. Nhất là, Ngọc Thư Sinh là loại người âm hiểm, vẻ ngoài một bộ, bên trong một bộ khác. Bất quá, hắn không giống như Giang Hán Quốc chủ, chỉ luyện tới một tầng da, không học được tinh túy.

Giang Hán Quốc chủ, đây mới là nhân vật kiêu hùng chân chính.

Tại Thiên Ca Thư Viện, Sở Vân không chút do dự cự tuyệt lời mời chào của hắn, hắn vẫn mỉm cười, đưa tặng Sở Vân một lọ đan dược, trị thương thế giúp Sở Vân.

- Mau tử liên tâm, phụ tử cùng tính. Theo thời gian, ngươi cũng sẽ trở thành nhân vật giống như Giang Hán Quốc chủ. Những gì vừa này hứa hẹn với ta đều là lừa gạt. Đương nhiên, không thể lưu tính mệnh của ngươi được.

Sở Vân cười cười, mở miệng nói.

Lúc này Ngọc Thư Sinh vô cùng kinh hãi!

Không phải hắn kinh hãi vì Sở Vân lật lọng, trên thực tế hắn cũng sớm đoán ra loại khả năng này. Hắn kinh hãi chính là, trong lúc Sở Vân chấp thuận, vẫn thản nhiên như không, không hề hổ thẹn.

- Ta nhìn nhầm rồi! Thực sự nhìn nhầm rồi! Ta vốn tưởng rằng hắn là người trọng tình trọng nghĩa, là hiệp sĩ nói lời giữ lời, không muốn giết mình. Thế nhưng, thật không ngờ, hắn là một kiêu hùng bất thế!

Sau khi ý thức được điểm này, một cổ hàn khí từ sâu trong nội tâm Ngọc Thư Sinh liền bốc lên, nhanh chóng lan tràn khắp thân hắn.

Trong lúc mơ hồ, dĩ nhiên hắn nhìn vào dáng vẻ Sở Vân, tựa hộ cảm thụ được bóng dáng phụ thân chính mình. Phụ thân hắn, bình thường luôn có bộ mặt hiền lành tươi cười như vậy, nhưng bên trong lại có thủ đoạn ác độc, diệt trừ kẻ đối đầu.

Chuyện này cũng không thể trách Ngọc Thư Sinh. Mấu chốt chính là dáng vẻ của Sở Vân mang theo tính lừa gạt rất cao.

Cơ bắp hắn quấn quện vào nhau, thân thể hùng tráng, khí phách hiên ngang. Thế nhưng ánh mắt người cao minh, có thể nhìn ra khí phách bên trong. Khiến người ta sản sinh ra một loại cảm giác, nghĩ hắn là một nhân vật dũng cảm bá đạo, dũng mành gan dạ không ai sánh bằng, và không hề có âm mưu quỳ kế.

Nhưng trên thực tế, cũng không phải như vậy.

Tuy rằng Sở Vân bước trên con đường của Vạn Thú Vương, nhưng hắn vẫn là Sở Vân, vẫn là chính mình.

Hắn là người thừa kế của Vạn Thú Vương, là Tiểu Bá Vương tung hoành trên Chư Tinh Quần Đảo, nhưng trong xương cốt có lẽ vẫn là một du hiệp như kiếp trước. Trước sự sống và cái chết, tại bí cảnh hiểm địa, hắn vẫn có thể vùng mình đứng dậy, không ăn không uống tròn một tháng. Hắn vẫn có thể ngồi bất động, quan sát một khu vực nào đó, quên đi thời gian chờ mục tiêu xuất hiện. Hắn có thể ăn canh thừa cơm cặn, có thể bắt chuột uống máu giải khát.

Bất luận hắn đi trên con đường nào, biến hóa ra sao, kỳ ngộ thế nào, hắn vẫn là chính hắn.

Sở Vân vẫn là Sở Vân. Tâm tính kiên cường của hắn mang theo sự tàn nhẫn ác lạnh lùng. De với người, nghiêm với chính mình.

Tất cả điều này cũng chỉ vì sự sinh tồn.

Kiếp trước như vậy, kiếp này càng hơn thế. Hắn không thể buông tha Ngọc Thư Sinh, hắn là hoàng tử Giang Hán Quốc, có địa vị cao quý. Chỉ có giết, mới là cách tốt nhất có thể tránh được sự thể tránh được sự trả thù của Giang Hán Quốc Chủ.

Kiếp trước hắn vì chính mình mà sống, kiếp này trách nhiệm của hắn trọng đại hơn rất nhiều, đón nhận sự kỳ vọng của rất nhiều người.

- Ngươi chắc chắn phải chết, bất quá trước khi chết, cũng đã cống hiến cho ta chút gì đó.

Sở Vân không có đả động tới lời thề độc của Ngọc Thư Sinh, hắn ôm đầu Ngọc Thư Sinh, gọi Thông Linh Xà ra, thúc giục đạo pháp thiên phú Thông Linh.

424. Chương 84: Tiểu Tiên Thân (thượng).

Chương 84: Tiểu Tiên Thân (thượng).

Tuy rằng hắn không nhìn thấy, thế nhưng lại có thể cảm giác được, thoáng chốc Thông Linh Xà đã chiu vào cơ thể Ngọc Thư Sinh. Nhưng, rất nhanh sau đó, Sở Vân lại nhíu mày.

Thông Linh Xà truyền đến tình tự bất đắc dĩ, nó gặp phải cản trở bởi hồn phách trong cơ thể Ngọc Thư Sinh. Hồn phách giống như chiếc ỏ, vững vàng bảo vệ linh quang. Tu vi của Thông Linh Xà quá thấp, muốn hấp thụ linh quang, nhưng không có cách nào lớp vò hồn phách này.

- Người không thể đối xử với ta như vậy! Không thể như vậy! Linh quang Thông Linh Xà hấp thụ, cũng sẽ khôi phục lại. Tiền bối hãy buông tha cho ta đi. Người nhất định đã biết, hồn phách bảo hộ linh quang. Nhưng ta có pháp môn áp đảo hồn phách! Đó là bộ lạc tế đàn thượng cổ, có thể áp bách hồn phách của người, lòa lồ linh quang của người. Người buông tha cho ta, ta sẽ viết thư nói cho tiền bối cách kết cấu pháp môn tế đàn này!

Ngọc Thư Sinh vừa khóc vừa nói.

- Quả thực ngươi vẫn còn ngoan cố. Áp bách hồn phách, hừ! Ngươi nghĩ ta không có cách nào sao?

Sở Vân lấy ra Tâm Ý Tiên.

Trong nháy mắt, hồn phách của hắn đối đầu với hồn phách của Ngọc Thư Sinh.

Trong không gian kỳ dị do Tâm Tiên Ý tạo lên, lần đầu tiên hắn trông thấy được hình dáng của Thông Linh Xà.

Loại xà này, trông rất khả ái. Đôi mắt cũng không phải mắt rắn, mà là lớp thủy tinh trong suốt. Thân thể nó giống như ngọc bích, tản ra quang hoa. Thân thể nó rất mềm mại, lúc này quay chung quanh hồn phách của Ngọc Thư Sinh. Tựa hồ nó đã ngửi thấy mùi vị linh quang của đối phương, thế nhưng bị hồn phách cản trở phía trước, vô cùng bất đắc dĩ.

Nhưng mà, khi Sở Vân dùng Tâm Ý Tiên, mọi thứ đã thay đổi.

Hồn phách của Ngọc Thư Sinh uy áp hồn phách Sở Vân, nhưng chỉ trong chốc lát, không thể chống đỡ nổi, hoàn toàn tan vỡ. Khi đó lộ ra linh quang bên trong. Linh quang của hắn, ước chừng bằng một nửa linh quang trong cơ thể Sở Vân.

Thông Linh Xà reo hò một tiếng, nhào lên, giống như trẻ nhỏ trông thấy viên kẹo lớn.

Chính thức thúc giục đạo pháp Thông Linh.

Thông Linh Xà thúc giục đạo pháp thiên phú, nhất thời linh quang trong cơ thể Ngọc Thư Sinh bắt đầu thu nhỏ lại.

Sau 1 khắc, linh quang của hắn đã thu nhỏ lại hơn phân nửa so với trước kia. Ngược lại linh quang trong cơ thể Sở Vân đã tăng vọt.

Sau 2 khắc, linh quang trong cơ thể Ngọc Thư Sinh đã bị Sở Vân hấp thụ toàn bộ, hóa thành linh quang của chính mình.

- Thật là lợi hại! Đây đúng là cách thức nghịch thiên, loại công hiệu này, quả thực có thể tương đồng với Thiên Linh Chân Tâm Đan mà trước kia ta đã dùng. Bất quá, tu vi của Thông Linh Xà quá thấp, bởi vậy phải mất khoảng thời gian 2 khắc. Ngày sau, tu vi của nó tăng lên, thời gian sẽ giảm đi.

Sở Vân hấp thụ thành công linh quang trong cơ thể Ngọc Thư Sinh, chuyển hóa thành linh quang trong cơ thể chính mình. Trải qua lần này thành công, lập tức lại giúp hắn có phát hiện mới.

- Đạo pháp Thông Linh có 2 hướng, Thông Linh Xà giống như một cây cầu, câu thông linh quang song phương. Ta có thể chuyển hóa linh quang của hắn vào trong cơ thể chính mình. Cũng có thể chuyển vận linh quang trong cơ thể chính mình truyền cho người khác.

Phát hiện này, khiến Sở Vân vô cùng vui mừng.

Giá trị của Thông Linh Xà tiếp tục tăng thêm một bậc.

Điều này có nghìa. có Thông Linh Xà trong tay, không những Sở Vân có thể đề thăng linh quang trong cơ thể chính mình, mà còn có thể trợ giúp người khác.

Người đầu tiên hắn nghĩ đến, không phải ai khác, mà chính là nghĩa phụ Thư Thiên Hào của hắn.

Bởi vì Thư Thiên Hào mất đi một cánh tay, cho nên linh quang sẽ không đủ. Hiện tại, Sở Vân có Long Tinh Quả có thể đề thăng tố chất thân thể, lại có Thông Linh Xà này, trợ giúp Thư Thiên Hào leo lên đỉnh phong, có thể nói dễ như trở bàn tay.

- Linh quang của ta hiện nay đã có bước tăng trưởng rất khả quan, có thể tiếp tục ký kết thêm năm đầu Linh Yêu. Nói đi phải nói lại, nhất định phải cảm tạ ngươi.

Sở Vân suy nghĩ một chút, thoáng nhìn qua linh quang trong cơ thể chính mình, bỗng nhiên hai mắt mở ra, nhìn về phía Ngọc Thư Sinh, than thở một tiếng.

Hồn phách của Ngọc Thư Sinh đã bị hắn áp chế. Thân thể lại không hề bị hao tổn gì, hiện nay đã trở thành phế nhân. Cho dù ngày sau hồn phách của hắn lại ngưng tụ lại, linh quang trong cơ thể cũng không còn.

Linh quang là đại biểu cho trí tuệ, linh quang đã bị Thông Linh Xà hấp thụ hết, vĩnh viễn biến mất. Cho dù hồn phách của Ngọc Thư Sinh ngưng tụ lại, một lần nữa thức tỉnh, cũng chỉ là một kẻ ngu si đần độn trí lực rất thấp.

Bất quá, Sở Vân sẽ không cho hắn cơ hội thức tỉnh.

- Quả thực, tên Ngọc Thư Sinh này thu aom được không ít.

Hắn lục soát toàn thân Ngọc Thư Sinh một lần, rõ ràng tìm được không ít những thứ tốt.

Trên người hắn có không ít đan dược thượng đẳng, vài ba đầu yêu vật cấp Linh Yêu, hơn nữa còn có rất nhiều bản luyện binh chép tay, đều là bản viết duy nhất không lưu truyền.

- Không sai, ta nhớ ra rồi. Ngọc Thư Sinh bới móc hơn mười tòa thư viện, tất nhiên chiếm được rất nhiều bảo tàng trấn viện. Khó trách, hắn thu aom được nhiều như vậy.

Bỗng nhiên Sở Vân nghĩ tới nguyên nhân. Tại cuộc giao lưu giữa các thư viện, thắng lợi sẽ thu rất nhiều truyền thừa tinh túy trong các thư viện. Ngọc Thư Sinh xuất thế ngang trời, có 5 đầu Linh Yêu trong tay, chiến lực hùng hậu, chiến tích xuất sắc, tự nhiên có không ít thu hoạch.

- Đáng tiếc mấy thứ này đều không gặp được chỗ sáng. Trừ phi, một ngày nào đó, nếu như ta không gặp phải sự trả thù của Giang Hán Quốc chủ, mới có thể sử dụng quang minh chính đại. Bất quá, những bản luyện binh chép tay, thực ra có thể cấp Du Nha đại thúc.

Hiển nhiên Ngọc Thư Sinh am hiểu luyện binh, có được bản luyện binh chép tay, hầu như hiểu được hết. Đây nhất định là một phần tài phú hùng hầu, đối với Sở Vân không có giá trị, nhưng đối Du Nha đại sư, lại trợ giúp rất lớn.

Tiếp đến, Sở Vân lại lấy 2 yêu vật còn sót lại trên người Ngọc Thư Sinh, hóa thành của chính mình.

Tật Phong Kính Thảo Hài là một trong mười đôi aiày tốc độ nổi danh Tinh Châu. Có thể giúp ngự yêu sư có ưu thế rất lớn về tốc độ.

Ngoài ra, phương ngọc tỷ của Ngọc Thư Sinh kia, là yêu vật vương bài của hắn. Có tên là Mệnh Tuyền Ngọc Tỷ, có thể chuyển vận yêu nguyên. am hiểu trị thương.

2 kiện yêu vật này, đều là Linh Yêu rất hiếm có. Nguyên bản muốn cướp đoạt, rất khó khăn. Bất quá, sau khi linh quang trong cơ thể Ngọc Thư Sinh biến mất hoàn toàn, khế ước chủ tớ tiêu tán, tất nhiên hai đầu Linh Yêu trở nên vô chủ. Được Sở Vân thu thập vào Tiên Nang.

425. Chương 85: Tiểu Tiên Thân (hạ).

Chương 85: Tiểu Tiên Thân (hạ).

Sau cùng Sở Vân hủy diệt thi thể, xóa dấu vết, thả lửa xuống. đốt Ngọc Thư Sinh thành tro bụi. Gió núi thổi qua, khói bụi bay tứ phía, ai còn có thể tìm được Ngọc Thư Sinh?

- Không biết Ngọc Thư Sinh mất tích, Giang Hán Quốc chủ sẽ có phản ứng gì? Nói chung nơi này không thể ở lâu. Ta trở về Chư Tinh Quần Đảo càng sớm càng tốt.

Dù sao đi nữa, tiêu hóa truyền thừa của Vạn Thú Vương cũng không hề đơn giản. Hơn nữa, tiếp tục khổ tu, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể đạt được thành quả. Lúc này Sở Vân quyết định lên đường trở về.

Hắn có Hồng Yêu không màu bao phủ quanh thân, bay trên không trung. không ai phát hiện được.

Ba ngày sau, hắn trở lại mảnh đất liền trước kia, tìm thấy chiến hạm Thư gia vẫn chờ đợi hắn. Trông thấy Sở Vân quay về, tướng sĩ Thư gia trên chiến hạm cũng vô cùng ngạc nhiên.

Hình dáng Sở Vân thay đổi rất lớn, toàn thân như là đã lột xác. Trong khoảng thời gian ngắn tướng mạo ngự yêu sư có thể chuyển biến, kẻ ngu đần cũng có thể khác định, phải có yêu vật vô cùng kinh khủng mới đạt được, bởi vì linh khí truyền cho chủ nhân yêu vật lại mới có thể có hiệu quả mạnh như vậy.

Không cần bàn cãi, chuyến này thiếu đảo chủ đã có thu hoạch rất lớn.

Chiến hạm bí mật khởi hành, trên thuyền Sở Vân thông qua Bạch Ngọc Tín Thiên Ông truyền đạt tin tức. Trong khoảng thời gian hắn còn chưa quay về Thư gia đảo. Tin tức hắn khiêu chiến với Tiểu Tiễn Thần đã lan truyền khắp Chư Tinh Quần Đảo.

7 ngày sau, hắn quay về Thư gia đảo, Tiểu Tiễn Thần sớm đã chớ đợi hắn trên đảo.

VỊ tiểu vương tử Mông Nguyên Quốc này, rất giống Mông Nguyên Quốc chủ. Hắn mặc bộ vò bào màu xanh da trời bó sát người. hiện ra dáng vẻ cường tráng. cao ngất. giống như một cây thương.

Hai mắt hắn, khi thì lóe ra lệ mang khiến kẻ khác không dám nhìn vào. Sở Vân vừa trông thấy hắn, đã biết hắn là nhân vật điển hình của Mông Nguyên. tính tình hào sảng. không dựa theo khuôn mẫu nào cả, quý trọng anh hùng.

- Tiểu Tiễn Thần uy danh lừng lẫy, như sấm bên tai. Hôm nay trông thấy, quả thực là rồng trong loài người.

Sở Vân nhìn một hồi, sau đó cười ha hả.

Trong lúc hắn nhìn Tiểu Tiễn Thân, vị Mông Nguyên vương tử này cũng đang nhìn Sở Vân.

- Ngươi chính là Sở Vân, vì sao diện mạo của ngươi khác xa những gì phụ vương ta miêu tả?

Trước tiên hắn cảm thấy kinh ngạc, nhàn thần lóe sáng. cười rộ lên.

- Ta đã hiểu, xem ra tin đồn ngươi và đám người Yên Chi Môn thu được bảo tàng của Vạn Thú Vương là sự thực.

- Hiện nay, ngươi có thể khống chế mấy đầu Linh Yêu?

Hắn hỏi.

- Cũng không chế được không nhiều, chỉ vài đầu mà thôi. Kết quả thực sự, chỉ có chiến đấu mới có thể nhìn ra. Ngươi nghĩ sao?

Sở Vân cười ha hả nói. Nếu như nói với đối phương. hiện nay chính mình đã khống chế 8 đầu Linh Yêu, và vô số Đại Yêu, Tiểu Yêu. Thậm chí còn ký kết khế ước liên minh với 7 đầu Kiếp Yêu, chuyện này còn không khiến hắn sợ hãi?

- Nhìn huynh đài tự tin như vậy, tướng mạo cũng xảy ra chuyển biến, nhất định là mới thu phục được Linh Yêu cường đại. Chuyện này cũng tốt, ta có 5 đầu Linh Yêu, nguyên bản ta cho rằng ngươi chỉ có 2 đầu Linh Yêu, thắng mà không vò. Bây giờ rất có ý tứ.

Ngừng lại một chút, Tiểu Tiễn Thần lại nói.

- Bất quá, danh tiếng của huynh như sấm đánh bên tai, vang dội hơn ta nhiều lắm. Lấy một địch vạn, loại chiến tích này thật khó có thể tưởng tượng. quả thực không biết huynh đài làm như thế nào?

- Trước khi nói những chuyện này, chúng ta đánh một trận đi.

Sở Vân khiêu chiến nói.

- Đừng vội, huynh đài vừa mới từ Dao Sơn Quốc trở về, thân thể mệt mỏi, trước hết hãy nghỉ ngơi một đêm là hơn cả.

Tiểu Tiễn Thần xua tay nói. Hắn nhận thấy trên khuôn mặt Sở Vân có vẻ phong trần, không muốn chiếm tiện nghi.

Nhàn thần Sở Vân lóe sáng, gật đầu nói:

- Tốt lắm!

Đương nhiên hắn rất tự tin đánh thắng Tiểu Tiễn Thần trước mặt, thế nhưng, nếu như mạnh mẽ khiêu chiến, ngược lại có vẻ khinh thường đối phương.

Chuyện này không giống cuộc chiến với Ngọc Thư Sinh, đó là cuộc chiến sinh tử không người xem.

Còn trong khi giao chiến chiến cùng Tiểu Tiễn Thần, không chỉ có vạn người chú ý tới, hơn nữa song phương cũng không đơn độc, mà sau lưng đều có thế lực. Trận chiến này, chỉ có thể bàn luận, nhưng cũng không phải là trận luận vò thông thường, mà mang tính chất ngoại giao nồng hậu.

- Xem ra, chuyến này con ta đã có thu hoạch lớn!

Ly biệt hơn 2 tháng, Thư Thiên Hào trông thấy dung mạo Sở Vân đại biến, vừa mừng vừa sợ.

- Ha ha, nghĩa phụ, lần này đâu chỉ là thu hoạch lớn, nói ra e là người phải giật mình!

- Hả? Ta đây muốn nghe qua một chút. Mông Nguyên vương tử, thỉnh nghỉ ngơi một đêm, ngày mai luận võ.

Thư Thiên Hào ứng phó tràng diện.

- Cha con gặp lại, ta là ngoại nhân sẽ không làm phiền.

Tiểu Tiễn Thần cũng rất biết điều, lãng cười một tiếng, rồi đi ra ngoài.

Thư Thiên Hào liền dẫn Sở Vân tới mật thất, trong lúc đó hai cha con còn có một hồi mật đàm.

- Cái gì? Con đã thu được toàn bộ truyền thừa của Vạn Thú Vương?

- Trời ah! Ta không có nghe nhầm chứ, 7 đầu Kiếp Yêu?

- Thông Linh Xà, trên thế gian này có loại yêu thú nghịch thiên này? Tuyệt mật, đây là chuyện tuyệt mật. Không thể để người thứ 3 biết được.

- Ngọc Thư Sinh cũng chết dưới tay con? Uhm, không sao cả, giết được là tốt. Ngươi nghĩ có thể đụng tới con ta, tiểu tử! Ngay cả chuyện này bị bại lộ cũng có sao? Chư Tinh Quần Đảo có yêu vật số mệnh của ngũ đức vương, trước kia Giang Quốc hắn có chủ ý đánh qua, thế nhưng chẳng phải lần nào cũng đều thất bại thê thảm mà về sao?

Thư Thiên Hào nghe Sở Vân nói, tâm tìm liền bị kích động. Hắn chân tình thổ lộ, nghe được Sở Vân gặp phải nguy hiểm, thần tình liền ngưng trọng. Cho đến khi Sở Vân nói đến thu hoạch, hắn mới nhướng mày, cười ha hả. Sau cùng nói đến Ngọc Thư Sinh, hắn vỗ ngực, bảo Sở Vân yên tâm, tất cả mọi chuyện đều có hắn gánh vác!

Tuy rằng Thư Thiên Hào không phải là người thân sinh ra Sở Vân, thế nhưng trong lúc đó, chẳng khác nào cha mẹ ruột. Ngoài những bí mật, Sở Vân sống ở ngoài, còn các chuyện tình khác, cũng không có gạt được Thư Thiên Hào.

- Tốt, tốt. Vốn ta có chút lo lắng về chuyện luận vò. Hiện nay, xem ra, tiểu tử kia đã gặp xui xẻo. Hãy để nghĩa phụ chứng kiến con đánh bại hắn, hãy để thế nhân biết được con của ta mới là đệ nhất thiếu niên.

Thư Thiên Hào nắm chặt song quyền, động viên Sở Vân.

- Không phải sợ Mông Nguyên Quốc, tuy là quái vật lớn, là đảo quốc nhất lưu. Thế nhưng Thư gia chúng ta cùng không phải ngồi không. Hãy đánh ra uy phong của Thư gia chúng ta! về chuyện tình Thông Linh Xà, đừng vội. Con có hiếu tâm là tốt rồi, nghĩa phụ ghi nhận. Thứ linh quang này, ai cũng chê ít. Chuyện tình thông linh giúp ta, không nên miễn cường.

Thư Thiên Hào không muốn làm ảnh hưởng tốc độ phát triển của Sở Vân, liền cự tuyệt Sở Vân.

426. Chương 86: Đánh Bại Sự Kiêu Ngạo Của Ngươi (thượng).

Chương 86: Đánh bại sự kiêu ngạo của ngươi (thượng).

- Nghĩa phụ...

Sở Vân định mở miệng khuyên nhủ, Thư Thiên Hào lại xua tay nói:

- Ngày hôm nay luận đàm tới đây. Đêm nay, hãy nghỉ ngơi thật tốt, sau trận chiến ngày mai, cha con chúng ta sẽ cầm đuốc nói chuyện ban đêm. Nhan Khuyết kia, đúng là một nhân tài. Trong những ngày gần đây, hắn đã hiến kế. Ta cũng hiểu được, có thể động thủ.

Lúc này đây, chuyện tiểu vương tử Mông Nguyên Quốc giao thủ cùng Sở Vân đã sớm truyền khắp Chư Tinh Quần Đảo.

Tiểu vương tử Mông Nguyên được xưng là Tiểu Tiễn Thân, trong lần giao lưu thư viện, đã đại phóng quang mang. Danh tiếng nổi bật, Tinh Châu rộng lớn như vậy cũng chỉ Ngọc Thư Sinh mới sánh ngang. Hoàn toàn có thể nói, là một nhân vật trẻ tuổi đỉnh phong.

Mà Sở Vân cũng không thể xem thường. Những thành tựu biểu hiện ra ngoài, đủ để người ta phải nhìn với ánh mắt khác. Chiến tích lấy một địch vạn. khiến thế nhân phải tán thán. Họ Sở, từ khi xuất đạo tới nay chưa từng thất bại, được thế nhân ca tụng là Tiểu Bá Vương, có thể thấy được khí phách cường ngạnh.

Trận chiến này, không cần bàn cãi, nó hấp dẫn tầm mắt của vô số người.

Thư gia đảo vì lần luân vò này, đã chuẩn bị Chỉ Thiên Sơn làm đấu trường, mời Kỳ Nhân Chư Tinh Quần Đảo Thụy Lão Nhân xuất núi phán quyết trận giao đấu này.

Ngón trỏ chỉ thiên, quát hỏi trời cao. Đây chính là Chỉ Thiên Sơn. giống như cánh tay người vươn ra ngoài khơi, bàn tay nắm chặt, chỉ có ngón trỏ chỉ lên trời cao.

Đây cũng chính là nơi ở của Thụy Lão Nhân, các vấn đề tranh cãi tại Chư Tinh Quần Đảo đều mời vị lão nhân này đứng ra làm trung gian và nhân chứng.

Trước kia, Thư gia đảo tiến hành đàm phán đình chiến cùng với một số hải đảo thế lực, cũng mời Thụy Lão Nhân làm chủ tọa.

Hiện nay, Sở Vân gặp lại hắn, hắn vẫn có diện mạo đó, mắt mờ, lim rim còn buồn ngủ. Thế nhưng, nếu như ngoại nhân coi thương hắn, thì đó chính là điều sai lầm.

Trên Đẳng bảng, Thụy Lão Nhân vững vàng chiếm bài danh thứ 27 trong mấy trăm nhân vật trên Kỳ Nhân bảng. Dựa theo tiêu chuẩn của Kỳ Nhân bảng, ít nhất Thụy Lão Nhân đã sở hữu 6 đầu Linh Yêu. Nhưng trên thực tế, rất ít khi hắn xuất thủ. Mấy trăm năm trước, cũng đã có 6 đầu Linh Yêu, leo lên Kỳ Nhân bảng. Hiện nay, thực lực của hắn đúng là một bí ẩn.

- Thực sự anh hùng xuất thiếu niên, lão hủ làm nhân chứng trận chiến này, cũng là chuyện rất vinh hạnh.

Thụy Lão Nhân nhìn Mông Nguyên vương tử gật gật đầu, cũng liếc mắt ngắm nhìn Sở Vân. Trông thấy tướng mạo Sở Vân đại biến, nhất thời trong mắt hắn lóe ra tinh mang, thế nhưng mí mắt hắn lại hạ xuống.

- Chỉ Thiên Sơn, đây là một kỳ đảo trên Chư Tinh Quần Đảo, ta nghe danh đã lâu. Có thể giao chiến tại đây, cũng là vinh hạnh của ta. Tiểu Bá Vương, tuy rằng đây không phải trận quyết chiến, thế nhưng hi vọng chúng ta đều có thể xuất toàn bộ thực lực của chính mình, vui vẻ đại chiến một hồi!

Trong mắt Tiểu Tiễn Thần lóe ra tinh mang, ngữ khí tự tin mà ung dung.

Đây là lần đầu tiên hắn trông thấy Sở Vân, cho nên không nhận thức được tướng mạo của Sở Vân thay đổi tới cỡ nào. Nếu như hắn trông thấy tướng mạo Sở Vân trước kia, e là sẽ không thoải mái như vậy.

- Xuất ra toàn bộ thực lực của chính mình? Toàn bộ thực lực của ta, có thể kêu gọi 7 đầu Kiếp Yêu giúp ta tác chiến.

Sở Vân cười thầm một tiếng, nhưng trên mặt vẫn thản nhiên như không, liếc mắt nhìn xuống phía dưới.

Ba người bọn họ đang đứng trên ngón trỏ Chỉ Thiên Sơn. Còn đại biểu các thế lực đang đứng tại sườn núi. Dưới chân núi, hải vực, trong rừng rậm, có khoảng vài nghìn chiến thuyền.

Những người này đều nghe được tin đồn, từ khắp nơi chạy tới, muốn tận mắt chứng kiến trận chiến này.

Trong lúc Sở Vân và Mông Nguyên vương tử nói chuyện, những người cùng vểnh tai lắng nghe, nghị luận, phát biểu ý kiến của chính mình.

- Các ngươi nghĩ, kết quả trận chiến này như thế nào?

- Đương nhiên phần thắng của Tiểu Tiễn Thần sẽ lớn hơn, điều này không thể bàn cãi. Thế nhưng ta là người Chư Tinh Quân Đảo, tất nhiên hi vọng Tiểu Bá Vương có thể thắng!

- Tiểu Tiễn Thần có 5 đầu Linh Yêu trong tay. Thế nhưng Tiểu Bá Vương chỉ có 2 đầu Linh Yêu. Tiểu Bá Vương muốn thắng cùng rất khó khăn ah.

- Chuyện này cũng chưa chắc. Các ngươi chưa từng nghe qua tin đồn từ phía Dao Sơn Quốc sao? Lần này Tiểu Bá Vương thâm nhập khu rừng vô tận, đạt được mật tàng của Vạn Thú Vương. Thực lực hẳn là được đề thăng rất lớn.

- Không sai. Các ngươi hãy nhìn tướng mạo của Tiểu Bá Vương đã biến đổi rất nhiều. Chuyện này chứng minh rằng, hắn đã thu phục được yêu vật cường đại. Đây đúng là một trận long tranh hổ đấu.

Trong đám người, có người coi trọng Sở Vân, nhưng có người nghĩ tới kết quả không tốt, cho rằng Sở Vân cùng có khả năng thắng.

- Mau nhìn kìa! Song phương đã động thủ rồi!

Bỗng nhiên, có một người trong đám người kêu lớn. Mọi người ngưng thần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thụy Lão nhân đang lui về một phương, dành lại khoảng không rộng lớn cho Sở Vân và Mông Nguyên vương tử.

- Mông Nguyên vương tử, hãy tiếp một Lưu Tinh Tiễn của ta.

Sở Vân cao giọng cười, lấy ra Cụ Phong Cung, giương cung đã cãi tên. Hầu như trong nháy mắt, một tiễn bắn ra, trên không trung hiện lên một đạo quang vĩ màu trạm lam, ầm ầm bắn tới.

- Lưu Tinh Tiễn Thuật, ta cùng đã nhìn qua.

Mông Nguyên vương tử lấy trường cung ra, thân cung màu đen, có tên là m Hận. Rất nhiều anh hùng trong thiên hạ đều phải nuốt hận dưới cung này.

Hắn bắn ra một tiễn, nhằm thẳng vào Lưu Tinh Tiễn của Sở Vân, bỗng nhiên ầm một tiếng. Mũi tiễn của hắn nổ mạnh, còn Lưu Tinh Tiễn của Sở Vân vẫn bắn về phía hắn.

- Uhm? Ta đã sớm nghe nói Tiểu Bá Vương có một loại đạo pháp trân quý, có tên là Tăng Quang Thiểm Thải, có thể tăng uy lực các đạo pháp. Hôm nay trông thấy, quả nhiên không phải là giả.

Mông Nguyên vương tử trông thấy vậy, cũng không hoảng loạn.

- Lưu Tinh Cản Nguyệt!

Bỗng dưng hắn hét lớn một tiếng, bắn ra một tiễn sáng như ngọc. Mạnh mẽ bắn về phía Sở Vân.

Đồng thời, hai chân Mông Nguyên vương tử đạp mạnh, ầm một tiếng, vùng đất dưới chân nứt ra một kẽ hở. Thân thể hắn mạnh mẽ bay lên bầu trời.

- Phân Phi Như Điện!

Hắn đứng trên không trung, từ trên cao nhìn xuống, mạnh mẽ bắn về phía Sở Vân. Trong không trung, tiễn chỉ biến ảo, một biến thành mười, mười biến thành trăm, trăm biến thành nghìn.

Hầu như trong nháy mắt, hình thành một mảnh vũ tiễn rậm rạp, mang theo uy thế của thiên quân vạn mã nhất tề bắn xuống, xoạt một tiếng liên tiếp bắn tới Sở Vân.

- Hả, Tiểu Tiễn Thần xuất thủ sắc bén như vậy. Hắn còn chưa dốc toàn lực, đã ép Sở Vân vào thế hạ phong.

427. Chương 87: Đánh Bại Sự Kiêu Ngạo Của Ngươi (hạ).

Chương 87: Đánh bại sự kiêu ngạo của ngươi (hạ).

- Ngươi xem, dưới chân hắn chẳng phải là Vân Tung MỊ Ảnh Ngoa sao? Chiến ngoa này có thể cưỡi mây đạp gió, khiến thân pháp của ngự yêu sư rất linh động. Dường như yêu vật này, phối hợp với cung tiễn trong tay, qủa thực có thể phát huy chiến thuật bắn du kích của Mông Nguyên Quốc vô cùng nhuần nhuyễn.

- 5 đầu yêu vật trong tay Mông Nguyên vương tử đều rất nổi danh. Ảm Hận Cung của hắn là bảo cung do Tích Nhật Tiến Vương đích thân luyện chế, tư chất tuyệt phẩm, có thể đạt tới cấp Kiếp Yêu. Vân Tung MỊ Ảnh Ngoa của hắn là một trong mười đại yêu vật loại giày nổi danh tại Tinh Châu! Cũng khó trách, Tiểu Bá Vương bị ép vào thế hạ phong.

Đám người quan chiến đều phát ra tiếng kinh hô. Toàn bộ tràng diện trên, Mông Nguyên vương tử chủ động tấn công, hắn giẫm trên Vân Tung MỊ Ảnh Ngoa, bay thẳng lên tận trời xanh, cầm Ảm Hận Cung trong tay, bắn ra đủ loại đạo pháp, hình thành mưa tiễn kéo dài không dứt, thế tiến công vô cùng sắc bén.

Ngược lại, Sở Vân chỉ sử dụng Cụ Phong Cung, thúc dụng Lưu Tinh Tiễn Thuật đánh trả. Thoáng nhìn tiễn thuật của hắn trông rất bình thường, thế nhưng lại khiến mọi người phải ngạc nhiên, chỉ dựa vào môn tiễn thuật này, rõ ràng hắn đã phòng thủ thành công.

Mỗi lần hắn giương cung, đều kéo dây cung căn hết cỡ, tư thế bắn cung trông rất đẹp mắt.

- Có chuyện gì vậy? Tại sao thế tiến công của Tiểu Tiễn Thần hung mãnh như vậy, mà Tiểu Bá Vương chỉ dựa vào một bộ yêu cung, một đạo Lưu Tinh Tiễn Thuật là có thể phòng thủ được?

Mọi người nhìn quanh một hồi, đều không thể giải thích được, trong lòng tràn ngập nghi hoặc.

Sở Vân đứng sừng sững giống như tảng đá lớn, cho dù sóng triều mạnh tới cỡ nào, thanh thế lừng lẫy, chói lòa tới mức nào, hắn đều đứng vùng. Thậm chí trên khuôn mặt hắn, thần tình vẫn thàn nhiên như không.

Tiểu Tiễn Thần lại không có cảm nhận này.

- Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng hắn chỉ dùng Lưu Tinh Tiễn Thuật, dùng tiễn đối tiễn là có thể phòng thủ được đợt công kích của ta! Từ trước tới này, ta chưa thấy người cùng trang lứa nào như vậy! Mỗi một tiễn của hắn đều rất xảo diệu, xuất hiện nơi cần xuất hiện. Tiễn thuật của người này, rõ ràng còn đáng sợ hơn ta?

Trong đầu Tiểu Tiễn Thần chợt lóe, trong lòng hét lớn:

- Không thể như vậy! Tiễn thuật của ta đã đạt tới cảnh giới đại thành. Trừ phi tiễn thuật của hắn đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa mới có thể mạnh hơn ta!

Thế nhưng xuất thần nhập hóa, đã vượt xa cảnh giới đại thành, không chỉ cần tích lũy 180 năm mà cần có tài trí và ngộ tính hơn người, phải có đủ hai điều kiện này mới có thể lĩnh ngộ được một loại cảnh giới chỉ huy yêu binh.

- Sở Vân bao nhiêu tuổi? Tại sao có được loại cảnh giới này, điều này là không thể?

Đột nhiên Tiểu Tiễn Thần vứt bỏ quan điểm này của chính mình.

Quả thực Sở Vân chưa đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa. Thế nhưng chỉ còn cách cách giới xuất thuần nhập hóa một bước nhỏ.

Trên thực tế, hắn không chỉ có tiễn thuật, mà ngay cả đao thuật cũng tương tự như vậy.

Tất cả chuyện này này đều nhờ vào quyển trục tâm đắc của Vạn Thú Vương và khổ tu của Sở Vân tại đàn sơn. Cảnh giới của hắn đã có chuyển biến rõ rệt.

- Ta đã biết, ta đã biết! Tiễn thuật của huynh đã vượt xa cảnh giới đại thành, thiếu một chút nữa là đạt tới xuất thần nhập hóa. Tại sao huynh có thể như vậy? Tiễn thuật của ta từ nhỏ đã được lão tướng trong quân chỉ dạy, truyền đạt vô số bí kíp tiễn thủ. Huynh đã học bắn tiễn bao nhiêu năm?

Song phương lại giao thủ thêm mấy hiệp, rốt cục Mông Nguyên vương tử đã thấy rõ, tròng mắt hắn liền co rụt lại, phá ra tiếng kêu kinh hãi.

- Cái gì? Ta có nghe nhầm không?

- Tiễn thuật của Tiểu Bá Vương đã cao siêu như vậy? Ngay cả cả Tiểu Tiễn Thần cũng phải chịu thua!

- Tiễn thuật của Mông Nguyên vương tử đều được mọi người công nhận là sờ trường của hắn. Thật không ngờ. lại thất bại dưới tay Sở Vân!

- Mông Nguyên vương tử được mệnh danh là Tiểu Tiễn Thân, hiện tại là lĩnh vực hắn am hiểu nhất, lại bị Sở Vân đánh bại. Như vậy, tiếp đến nên làm thế nào?

Bỗng nhiên trong đám người quan chiến dấy lên một trận sóng triều. Loại tình cảnh này, bọn họ làm sao có thể ngờ tới. Sở Vân không ra tay thì thôi, nhưng vừa ra tay đã nổi tiếng. Tiễn thuật của hắn đã đạt cảnh giới cao tuyệt khiến mọi người đều nghẹn họng đứng nhìn.

- Tiễn thuật của huynh cao hơn ta rất nhiều. Bất quá. cũng không có vấn đề gì, chiến lực của ta cũng không đơn giản chỉ là bắn cung. Thái Bạch Kim Vũ Điêu!

Rốt cục Mông Nguyên vương tử một đời kiêu hùng, rõ ràng gặp phải đả kích lớn như vậy, rất nhanh đã khôi phục lại. Hắn đưa tay vỗ vào Tiên Nang bên hông.

Trong nháy mắt, lóe ra một đạo kim mang sáng chói, vang lên một tiếng kêu vang trời, xuất hiện một đầu đại điêu giương cánh dài tới 2 trượng, toàn thân trắng như tuyết, trên đuôi đại điêu kim quang lưu chuyển ngang trời xuất thế.

- Mỗi một quốc đảo đều có một tộc đàn yêu thú tuyệt phẩm sinh sôi nảy nở. Đây là Thái Bạch Kim Vũ Điêu tại Mông Nguyên Quốc?

- Đầu Thái Bạch Kim Vũ Điêu này thật cường đại, cổ khí thế này đã có đủ 8000 năm tu vi.

- Yêu thú tuyệt phẩm có 8000 năm tu vi. Tiểu Bá Vương gặp nạn rồi!

Thái Bạch Kim Vũ Điều là yêu thú nổi danh tại Tinh Châu. Khi mới sinh, chỉ bằng nắm tay, không lâu sau thoạt nhìn trông giống như gà con lông vàng.

Tới khi đạt cấp Tiểu Yêu cũng chỉ bằng con chim nhỏ. Tới cấp Đại Yêu, hình thể mới bắt đầu tăng trường, sau khi đạt tới cấp Linh Yêu, hình thể không có gì thay đổi.

Linh Yêu bình thương, như thiên hồ hiện ra nguyên hình chỉ giống như một tòa núi nhỏ. Thái Bạch Kim Vũ Điêu cấp Linh Yêu, to nhất cũng chỉ bằng một tòa núi nhỏ.

Thế nhưng, hình thể này cũng không có gì là lạ, hơn nữa nó có tốc độ kinh người.

Trông thấy hai cánh Thái Bạch Kim Vũ Điêu rung lên, hóa thành một đạo kim bạch hồng quang kinh thiên động địa, thoáng chốc đã bay tới trước mặt Sở Vân.

- Hồng Yêu không màu.

Sở Vân vỗ Tiên Nang, gọi ra Hồng Yêu, bao lấy chính mình, biến mất tại chỗ.

Ầm một tiếng, Thái Bạch Kim Vũ Điêu vồ hụt, vồ thẳng xuống nơi Sở Vân đang đứng.

Một kích không trúng, liền bay lên trời cao. Tốc độ như thiểm địa, kim bạch hồng quang lưu thành một đường gấp khúc trên vòng mạc mọi người.

- Ẩn thân cũng không được, Dan Đạo Tiễn!

Tiểu Tiễn Thần cao giọng cười, trong lòng hắn sớm đã có thủ đoạn đối phó. Sớm đã coi Sở Vân là đối thủ cùng trang lứa cường đại nhất. Hắn lấy ra một mũi tên bí chế, tiễn chỉ hóa thành quang hoa, thoáng chốc bắn về phía xa xa, rất nhanh liền tiêu tan.

428. Chương 88: Chủ Động Chịu Thua.

Chương 88: Chủ động chịu thua.

- Tại sao không bắn trúng?

Dáng vẻ tươi cười trên khuôn mặt Tiểu Tiễn Thần liền ngưng đọng, đổi lại tràn ngập vẻ khó tin.

- Dan Đạo Tiễn của ta không dựa vào khí tức, cũng không dựa vào huyết mạch mà là do đại sư luyện cùng toán sư hợp sức chế luyện, có thể tuân theo quy tắc thiên địa, một tiễn bắn ra nhất định phải trúng!

Tình huống này, quả thực vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Dan Đạo Tiễn vô cùng quý giá, bởi vậy bất luận ai bắn tiễn, đều có thể chắc chắn trúng. Thế nhưng hiện tại, Mông Nguyên vương tử phải chấp nhận sự thực trước mắt.

- Bắn không trúng? Rõ ràng bắn không trúng!

Hắn chợt phản ứng, hai mắt nheo lại. Nghĩ đến tình huống, Sở Vân đứng bên cạnh chính mình, nhất thời trong lòng hắn cảm thấy nguy hiểm cực lớn.

Hắn điên cuồng thúc giục Vân Tung MỊ Ảnh Ngoa, thân hình không ngừng biến hóa, trông giống như linh hạc giương cánh, chim ruồi bay nhanh. Giờ khắc này, hắn lộ ra thân pháp khiến kẻ khác phải khiếp sợ, khi thì bay thẳng, khi thì uốn lượn, các loại công phu phương hướng, đều rất huyền bí, nằm ngoài dự đoán của mọi người.

- Thủ đoạn phản ẩn của ta rất mạnh, rõ ràng đã thất bại! Hiện tại nên làm thế nào? Làm sao bây giờ?

Hắn vừa thay đổi hướng bay, vừa cuồng phi tránh né Sở Vân tiếp cận. Đồng thời, vắt óc suy nghĩ giải quyết khốn cảnh này.

- Thân pháp của Tiểu Tiễn Thần này thật lợi hại. Vân Tung MỊ Ảnh Ngoa đã phát huy cực hạn. bất cứ đối thủ nào muốn tiếp cận hắn. quả thực không hề dễ dàng. Bất quá. hắn di chuyển như vậy, không cảm thấy phiền toái sao?

Trên thực tế, Sở Vân vẫn đứng trên mặt đất. Hồng Yêu không màu đã được thúc giục đạo pháp Tiểu Tự Tại Vô Tướng Thuật, loại đạo pháp này có thể che đậy mấy ngày liền, huống chi chỉ là Dan Đạo Tiễn?

Hai tay hắn ôm trước ngực, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn lên bầu trời, còn Mông Nguyên vương tử nhễ nhại mồ hôi, mạnh mẽ thi triển đạo pháp lẩn trốn.

Mông Nguyên vương tử không phiền lụy sao?

Hắn thở hồng hộc, chính mình làm đầu óc chính mình phải choáng váng. Địch nhân ẩn hình chính là địch nhân đáng sợ nhất. Ai có thể biết, hiện tại Sở Vân đang ở phương nào?

Ai biết được Sở Vân, có phải lúc này đang theo sát chính mình, cầm Túy Tuyết Đao trong tay mà thế nhân đều biết?

Không thể hình dung được!

Trong lòng hắn rất lo lắng, vì sao không dừng lại? Một khi dừng lại, ắt sẽ bị thua.

- Ta không chỉ đại biểu của chính mình, mà là đại biểu của Mông Nguyên Quốc. Cho dù thất bại, cũng không thể thất bại như vậy, để mất mặt mình, chính là để mất mặt phụ hoàng, mất mặt Mông Nguyên Quốc!

Hắn không ý thức được tâm tính của chính mình lúc này không còn lo tới thắng bại, mà chỉ suy nghĩ làm sao có thể thua mà vẫn giữ được thể diện?

Chuyện này cũng không thể trách hắn.

Sở Vân cao thâm khó lường, đã vượt qua dự tính của hắn. Hắn vốn tưởng rằng, ít nhất có thể chiến đấu một trận thoải mái. Thế nhưng, thật không ngờ, lòng tự tin và kiêu hãnh của hắn đã bị Sở Vân đánh bại.

Khi hắn sử dụng yêu thú Thái Bạch Kim Vũ Điêu, bỗng nhiên Sở Vân thân, khiến Thái Bạch Kim Vũ Điêu của hắn mất đi mục tiêu, chỉ có xoay tròn trên không trung!

- Chuyện gì đang xảy ra? Ta vốn tưởng rằng, Thái Bạch Kim Vũ Điêu có thể triển khai khí thế oai hùng?

Có người trợn trừng mắt. khó tin nói.

- Không sai, Sở Vân ẩn thân rồi, chính là môn đạo pháp ẩn thân này.

Trước kia, bí mật tập kích liên quân, tạo ra chiến tích lấy một địch vạn.

Nguyên bản có đại biểu thế lực liên quân, nghĩ tới chuyện đáng thất vọng trước kia.

- Sở Vân dùng vật ẩn thân gì, mà đạo pháp ẩn thân rất quái lạ. Các ngươi không phát hiện thì chẳng nói, mà ngay cả thủ đoạn phá ẩn của Tiểu Tiễn Thần cũng không có hiệu quả.

Rất nhiều người sợ hãi liên tục than thở.

- Tiểu Tiễn Thần có con bài chưa lật, Sở Vân cũng có. Hiện nay, xem ra con bài chưa lật của Sở Vân còn cao hơn của hắn một bậc.

- Thật không ngờ, chỉ trải qua mấy tháng, mà thực lực của Sở Vân đã trở lên cao thâm khó lường như vậy!

Đám người Mà Hữu Tài, Vệ Khiếp đứng trên sườn núi, là đại biểu thế lực phe mình, đến đây quan chiến. Lúc này trông thấy cảnh tượng đó, thần tình vô cùng phức tạp.

Hoa Anh đứng bên cạnh bọn họ. Lúc này hắn ngưng thần ngước nhìn lên núi, sắc mặt không kiềm chế nổi toát lên vẻ kinh ngạc.

- Với phong cách chiến đấu của Sở Vân, không động thủ thì thôi, nhưng khẽ xuất thủ trời long đất nở, khiến người ta có cảm giác không thể chống đỡ được. Cho dù đối thủ cường mạnh tới cỡ nào, hắn đều dũng mãnh không sợ. Thế nhưng hiện tại, hắn lại ẩn thân không hề động thủ. Hiển nhiên muốn giữ thể diện thay Mông Nguyên Quốc, thực lực của hắn đã cường đại tới mức này sao?

Ánh mắt sắc bén của Hoa Anh, thường nhân khó có thể với tới. Sau khi nhận thấy điểm này, tinh thần chấn động. Mới chỉ hơn 2 tháng không sập, thực lực của Sở Vân đã vượt qua suy đoán của hắn.

- Hắn mạnh như thế sao?

Cổ ý niệm này, trong lòng người thông mình đều rõ, không ngừng lên tiếng.

- Không, không thể như vậy. Thể lực của ta tiêu hao rất nhanh, cần phải mạo hiểm!

Tiểu Tiễn Thân cắn răng, mạnh mẽ thi triển động tác lẫn tránh, thay đổi phương hướng, khiến kẻ khác hoa mắt chóng mặt. Sau đó hắn bay vọt lên, trong thời gian này, hắn tranh thủ gọi ra yêu vật phòng ngự.

Một đạo kim quang vờn quanh thân hắn, liên tục xoay tròn. Quang ảnh cấp tốc bay theo vòng tròn, long rống rền vang không ngớt. hiện ra các loại long ảnh lúc ẩn lúc hiện.

Đây là Long Hoàng Quyển, yêu vật phòng ngự của Tiểu Tiễn Thần. Trước kia, giao lưu tại các thư viện khác, hắn chưa bao giờ vận dụng yêu vật sắc bén này. Thế nhưng Sở Vân quá cường đại, mỗi thủ đoạn đều khiến Tiểu Tiễn Thần phải kinh hãi.

Nhất thiết phải gọi ra yêu binh này mới chống đỡ được.

- Ổn định trận tuyến!

Tiểu Tiễn Thần được Long Hoàng Quyển che chở, nhất thời có được cảm giác an toàn, cảm giác sợ hãi lập tức tiêu tan hơn phân nửa.

Đồng thời, ý chí chiến đấu của hắn cũng khôi phục lại một chút:

- Có Long Hoàng Quyển bảo vệ chính mình, trận chiến này vẫn còn một tia hi vọng.

- Tốt, Tiểu Tiễn Thần thúc giục yêu vật phòng ngự thành công. Tuy không thể phá ẩn, thế nhưng, coi như là một thủ đoạn bị động.

- Sở Vân làm thế nào để đối mặt đây? Rốt cục không thể ẩn thân mãi, không động thủ đi sao?

- Đây mới là lúc bắt đầu trận chiến. Đối chiến kịch liệt, đạo pháp quyết đấu hoa lệ, rốt cục đã bắt đầu rồi.

Trông thấy Tiểu Tiễn Thần được Long Hoàng Quyển bảo vệ kín kẽ, tinh thần đám người quan chiến đều rung lên.

- Sở Vân, huynh ra đi. Ta thừa nhận không thể phá bỏ chiến thuật ẩn thân của huynh, trận chiến này, coi như ta thua một trận nhỏ. Bất quá, trước khi kết thúc, chúng ta hãy dùng công đối công, luận bàn một trận đi.

Bỗng dưng Tiểu Tiễn Thân hô lớn, đây chính là cách thức tốt nhất hắn nghĩ ra.

429. Chương 89: Vương Tử Mông Nguyên Muôn Đâu Rượu (thượng).

Chương 89: Vương Tử Mông Nguyên muôn đâu rượu (thượng).

Hắn chưa chủ động nhận thua, là rất sáng suốt. Ngay cả thua, cũng không mất mặt.

- Cũng tốt.

Sở Vân hiển lộ thân hình, hắn gọi ra Thiên Hồ chống lại Thái Bạch Kim Vũ Điêu. Cầm Túy Tuyết Đao, Ly Sơn Long Nhãn Chỉ Hoa trong tay, nhất tề phóng ra vô số đạo pháp công kích.

- Tới đây.

Tiểu Tiễn Thần quát lớn một tiếng, tinh thần phấn chấn, thúc giục yêu vật, đón tiếp đợt công kích của Sở Vân.

- Tốt, đáng đánh ah!

- Đây mới chính là tràng cảnh chúng ta muốn thấy!

- Thực sự lợi hại, lợi hai ah! Song phương đêu là thiếu niên hào kiệt, thế tiến công cuộn trào mành liệt, thiên địa phải biến sắc, nhật nguyệt lu mờ!

Cảm xúc mành liệt trong lòng đám người quan chiến, như hỏa tinh bắn tới dầu hỏa, ầm một tiếng, liền dấy động.

Đây mới là tràng diện bọn họ muốn thấy, đây mới tình cảnh quyết đấu mà bọn họ mong chờ.

- Đây mới là trận đối chiến mà ta tưởng tượng!

Trong lòng Tiểu Tiễn Thần cảm thấy thoải mái dễ chịu, hắn càng đánh trên mặt càng lộ rõ hồng quang. Dần dần ý chí chiến đấu dấy lên, sợ hãi phiền muộn lúc trước hoàn toàn tan biến.

Lúc này đây, song phương liều mạng giằng co nửa canh giờ.

Hiện tại, sắc mắt toàn bộ đám người quan chiến đều biến đổi.

- Không hổ là thiếu niên kiệt xuất. Thế tiến công cuồng bạo như vậy, rõ ràng có thể duy trì lâu như vậy!

- Thực của hai người này thật sung mãn ah. Tiểu Tiễn Thần có tài nguyên của Mông Nguyên Quốc, còn Tiểu Bá Vương tích lũy được bảo tàng của vương giả, đây đúng là lương tài kỳ ngộ, kỳ phùng địch thủ.

- 3 đầu Linh Yêu, 4 đầu Linh Yêu… 5 đầu Linh Yêu! Rõ ràng Sở Vân có thể chỉ huy 5 đầu Linh Yêu.

Trong trận chiến, Sở Vân lần lượt bày ra 5 đầu Linh Yêu. Phát hiện này, tự nhiên gợn lên một sóng gió trong lòng đám người quan chiến.

- Không đúng! Đây không phải là toàn bộ thực của hắn, hắn vẫn còn lưu

lại.

Tiến hành chiến đấu, sắc mặt Tiểu Tiễn Thần cũng thay đổi. Rốt cục hắn đã nhận ra điều không thích hợp, bất luận chính mình gia lực lượng nào, rốt cục Sở Vân cũng có thể đề thăng, vận dụng thành thạo.

- Hắn có Thiên Hồ 8 đuôi, có thể cuốn lấy Thái Bạch Kim Vũ Điêu của ta. Lại yêu vật thần bí có thể ẩn thân, có Cụ Yêu Cung, Túy Tuyết Đao cấp Linh Yêu, lại còn có Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi trong truyền thuyết. Tổng hợp những yêu vật này lại, đã nhiều hơn ta một đầu. Rõ ràng hắn vẫn lưu lại!

- Đúng rồi, hắn một mực luận bàn, không dốc toàn lực. Chính là muốn giữ thể diện Mông Nguyên Quốc ta.

Phát hiện ra điều này, nhất thời khiến Tiểu Tiễn Thần tiết khí. Trong nháy mắt, ý chiến đấu hầu như không còn, hơn nữa cũng không muốn đánh tiếp.

- Ta đã kiệt lực, xin nhận thua. Ta không phải đối thủ của huynh.

Thân hình hắn vọt lên, nhảy khỏi vòng chiến, lớn tiếng nói.

- Thật không ngờ, cuối cùng Tiểu Tiễn Thần lại kiệt lực chịu thua.

- Chuyện này cũng là điều tất yếu. Song phương tấn công hung mãnh như vậy, yêu nguyên của yêu vật và linh quang trong cơ thể đều gánh vác hết sức nặng nề.

- Yêu vật ẩn thân của Sở Vân thật lợi hại. Khiến cho Tiểu Tiễn Thần phải vận dụng thân pháp tuyệt thế mới tránh né được, thể lực tiêu hao quá nhiều. Sau cùng ảnh hưởng tới chiến cuộc.

Rất nhiều người ở ngoài tiếc nuối cho Tiểu Tiễn Thần, còn những người Thư gia lại vô cùng phấn khởi. Tất nhiên có rất nhiều người trong các thế lực Thiết gia, Mà gia, Vệ gia hiện lên vẻ mặt âm trầm.

Bọn họ hy vọng Sở Vân sẽ bị đánh bại, khiến cho uy thế của Sở Vân bị mất đi. Thế nhưng ông trời không chiều theo ý người, Sở Vân đã thắng.

- Sở Vân đã đánh thắng Tiểu Tiễn Thần, trong những người trẻ tuổi hiện giờ chỉ còn Ngọc Thư Sinh là có khả năng đấu lại hắn! Bây giờ, trên khối Chư Tinh Quần Đảo này rõ ràng cũng xuất hiện một thiếu niên chiếm cứ vị trí đỉnh phong tại Tinh Châu.

Có ngoại nhân than thở. Chư Tinh Quần Đảo nhiều năm chiến tranh, tài nguyên bị hảo tổn vô cùng nghiêm trọng. Hơn mười vạn năm nay không có xuất hiện thiếu niên ưu tú như vậy.

- Thiếu đảo chủ của chúng ta quả thực quá lợi hại. Các ngươi nhìn xem, ngay cả Tiểu Tiễn Thần cũng không phải đối thủ của Sở Vân thiếu chủ, phải chuốc lấy thất bại.

Mỗi người Thư gia đảo đều ngẩng cao đầu ưỡn ngực liếc mắt nhìn khắp nơi, tràn ngập cảm giác tự hào.

- Trước kia bại dưới tay Tiểu Bá Vương, cũng không phải chuyện đáng hổ thẹn.

Ngay cả người Viêm gia cũng gật đầu tán thưởng. Sau khi Thư gia thu phục, dựa vào mánh khóe của Nhan Khuyết, dần dần bọn họ cũng đã dung nhập vào Thư gia.

- Có thể nói Sở Vân đã trở về. Vậy phải làm gì cho phải? Thư gia giống như mành hổ đang nằm bên cạnh, Thư Thiên Hào và Hoàng Hiếu tạo áp lực rất lớn lên chúng ta. Mà bây giờ ngay cả Sở Vân cũng đã trở về.

Rất nhiều gia đảo thế lực lân cận Thư gia đảo đều vô cùng lo lắng, trên mặt hiện rõ vẻ u sầu.

Sở Vân có trong tay năm yêu vật có chiến lực cấp Linh Yêu, tu vi đã đạt cấp đỉnh phong. Tạo nên tầm ảnh hưởng vô cùng lớn trên Chư Tinh Quần Đảo.

Trận chiến của những thiên tài trong quần đảo rốt cục cũng đã kết thúc. Khiến các thế lực ôm mối lo trong lòng.

- Tiểu Tiễn Thần đừng vội, hãy đến phủ viện của ta uống vài chén rượu.

Cuộc chiến đã khép lại, Sở Vân trực tiếp mời Tiểu Tiễn Thần ở lại.

Vương tử Mông Nguyên cười đắng ngắt nói:

- Trước mặt Tiểu Bá Vương, ta sao dám nhận là Tiểu Tiễn Thần? Ta họ Mông tên Phi, sau này Tiểu Bá Vương hãy gọi ta bằng tên này.

Trận chiến vừa rồi Sở Vân đã khiến hắn mất hết ngạo khí, lúc này ngữ khí có phần thành khẩn hơn trước.

Bỗng nhiên Sở Vân nảy sinh hảo cảm. Hết thảy nhân vật có tài đều cậy tài khinh người, tích cách không cam lòng chịu thất bại. Thế nhưng Tiểu Tiễn Thần này thất bại mà lòng dạ trống trải. Lập tức nói:

- Mông huynh cũng đừng gọi ta là Tiểu Bá Vương, lần này ta mang đến một chút rượu ngon, chúng ta nhất định phải uống cùng nhau một trận.

- Ha ha, được! Ngay cả Sở huynh cũng cho là rượu ngon, Mông Phi ta nhất định phải nếm thử.

Vương Tử Mông Nguyên ngửa mặt lên trời cười lớn, kỳ thực hắn cũng không giữ được bình tĩnh.

Tuy rằng hắn là Vương Tử nhỏ tuổi nhất trong các Vương Tử, thế nhưng tuổi trẻ thông mình, tư chất phi phàm. Cho nên hắn chính là thiên tài gây sự chú ý và được kỳ vọng nhất Mông Nguyên Quốc.

Từ nhỏ đến lớn, khi giao thủ với bạn bè cùng trang lứa hắn chưa bao giờ thất bại. Bây giờ thất bại dưới tay Sở Vân có thể nói là lần đầu tiên.

Mùi vị thất bại không hề dễ chịu, nhất là chủ động chịu thua, chấp nhận thất bại càng cảm thấy không sảng khoái.

430. Chương 90: Vương Tử Mông Nguyên Muôn Đâu Rượu (hạ).

Chương 90: Vương Tử Mông Nguyên muôn đâu rượu (hạ).

- Ha ha, chiến lực của ta không bằng Sở huynh, thế nhưng nói về uống rượu, tửu lượng của ta rất khá. Mấy vị Vương huynh của ta đều không bằng ta. Sở huynh cần phải cẩn thận.

Trên chiến trường thất bại, lại quay trở về doanh đấu rượu. Trước lúc uống rượu, ý chí chiến đấu của Mông Phi sôi sục, chiến ý như hỏa.

Thiếu niên này còn chưa chưa biết sự kinh khủng của Sở Vân nên có chút thương cảm. Sở Vân nhờ có linh khí Túy Tuyết Đao cải tạo, cho nên tửu lượng của Sở Vân vô cùng kinh khủng. Ngay cả Bạo Động Viên thủ lĩnh của Kiếp Yêu nghìn vạn năm cũng không phải đối thủ của Sở Vân.

- Này! Chúng ta có thể uống bằng vò rượu, được chứ? Phong thái của Sở Vân thật là hào sảng…

Vừa trông thấy đồ uống rượu, Vương Tử Mông Nguyên liền cảm thấy kinh hãi.

- Không được, không được… Sở huynh là quái vật sao? Huynh uống so với ta chỉ nhiều chứ không có ít hơn, tại sao trong miệng lại không có mùi rượu?

Vừa trải qua ba tuần rượu, Vương Tử Mông Nguyên lại lần nữa chịu thua.

- Sở huynh đừng rót cho ta nữa. Ta xin chịu thua, thôi, chuyến đi này ta còn có chuyện chính sự, chính sự…

Qua 7 tuần rượu, hắn liền gục xuống đất, khò khò ngủ say. Nhưng sắc mặt Sở Vân vẫn không hề thay đổi, tâm tình bất loạn, nhãn thần trong như nước.

Những vò rượu này đối với hắn mà nói cũng chỉ là mưa phùn mà thôi.

Phải biết rằng trước kia hắn và Bạo Động Viên đấu rượu, uống từng vò một. Hơn nữa hiện giờ linh khí Kiếp Yêu cải tạo thân thể hắn, hồn phách, tố chất so với lúc trước không biết đã cường hãn lên gấp bao nhiêu lần.

Từng ấy rượu có gì đáng nói, uống cũng như không.

- Người đâu, mau đỡ tiểu vương tử Mông Phi đi nghỉ ngơi cho tốt.

Hắn sớm đã căn dặn tùy tùng. Trong ánh mắt của tôi tớ đều vô cùng kính nể hắn, không có việc gì cần phải nhắc lại.

Sau hơn hai tháng. Thư gia thành phồn vinh náo nhiệt gấp ba lần so với trước kia!

Sở Vân hứng thú đi dạo khắp nơi trong thành, trông thấy cảnh tượng náo nhiệt trong thành, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng vui sướng. Trên phố người người qua lại không ngớt. Còn về thương nghiệp, các loại cửa hàng mọc lên san sát nhau, những tấm biển treo trên cao tung bay đón gió. Trên vỉa hè có rất nhiều người bán hàng rong. trẻ nhỏ thì vui đùa, người lớn bận rộn làm việc, thiếu niên nam nữ hẹn hò tạo thành cảnh tượng vô cùng phong phú.

Sở Vân không hề aây rối loạn. Hiện tại với tầm ảnh hưởng của hắn, bỗng chốc hiện thân, chắc chắn sẽ aây lên hỗn loạn. Hắn dùng Hồng Yêu không màu phủ lên chính mình, giống như người vô hình, thoải mái ngao du.

Thư gia thành được hai người Nhan Khuyết và Du Nha Đại Sư hợp lực, quy hoạch vô cùng xuất sắc.

Trước kia vốn chỉ là một tòa thành đất. đến nay đã có dấu hiệu chuyển biến thành đô thị lớn. Sở Vân hiểu rằng. Thư gia thành được quy hoạch sẽ trở thành một thành ven biển phồn hoa sầm uất.

Mà Thư gia chủ thành mới, còn đang khởi công xây dựng. quy mô khoảng gấp mười lần Hỏa Đức thành. Tòa thành trì này dựa vào Hỏa Sơn để khởi công xây dựng. do Du Nha Đại Sư tự mình chỉ đạo. Khéo léo vận dụng ưu thế về địa lý và nguồn sinh lực, một khi xây dựng xong. tiếng tăm bốc lên, luyện binh sư sẽ ùn ùn kéo đến thánh địa luyện binh.

Hơn nữa bên trong lòng đất còn có thông đạo ngầm.

Bây giờ dưới lòng đất, cũng đã được khai thác đâu ra đấy. Mỗi ngày mang về một khoản lợi nhuận và tài nguyền khổng lồ cho Thư gia đảo.

Tiếp đến là khai thác dưới lòng đất, hang động trên mặt đất, nơi Bất Tận Mộc sinh trưởng tươi tốt. Yêu thực số mệnh của Hỏa Đức Vương này vẫn còn giấu kín một đầu Kiếp Yêu Nộ Hỏa Minh Vương.

Sở Vân đi dạo một lúc, rồi ra khỏi Thư gia thành tới Hỏa Đức thành.

- ủa? Hỏa Đức thành lại có thể xây dựng nhanh như vậy! Rõ ràng đã sắp hoàn thành?

Sở Vân ngang nhiên hiện thân, khi trông thấy Hỏa Đức thành, nhất thời cả kinh.

Tòa thành trì này dựa vào núi mà xây dựng, vô cùng vĩ đại. Từ đỉnh núi đến chân núi, toàn bộ được làm bằng đồng đỏ, kiến trúc mang theo phong cách thời cổ đại cao quý, nguy nga lộng lẫy. Dày đồng đỏ quay co uốn lượn ôm trọn dày núi, yên ắng tản mát ra một cổ khí tức hùng bá thiên hạ.

- Quá trình xây dựng Hỏa Đức thành, không ngừng hoàn thiện, quy mô càng lúc càng khổng lồ. Nếu như tự nghĩ ra, xây dựng từ đầu e là mười năm cũng không xong được. Chỉ là chúng ta trực tiếp phá bỏ di tích thành đồng của Viêm gia chủ đảo dời đến nơi khác. Còn những cách thức kiến trúc thời cổ đại này đã thất truyền từ lâu. Không những ra lệnh tăng tốc độ tiến trình, kết hợp với phong cách thời cổ xưa, đồng thời cũng tạo ra khả năng phòng ngự cực kỳ ưu biệt.

Du Nha Đại Sư giải thích những nghi hoặc của Sở Vân.

- Hóa ra là vậy.

Sở Vân nhớ lại hiện tượng di tích nổi lên trên mặt đất trong thời gian tấn công Viêm gia. Lúc đó quả thực làm cho hắn kinh ngạc. Đồng thời Hỏa Đồng Khỏi bảo vệ cũng từng khiến cho Thư gia thương vong không nhỏ.

Hiện nay Hỏa Đức thành dùng vật liệu thời cổ xưa để xậy, kết hợp với phương pháp mới quả thực là phòng thủ rất kiên cố.

- Đúng rồi, những bản luyện binh chép tay này giao cho đại thúc. Đây chính là ta ở Dao Sơn quốc giết chết Ngọc Thư Sinh mà đoạt được, mong Du Nha đại thúc giữ kín bí mật này cho ta.

Phần lớn bảo vật Sở Vân giết tướng đoạt được đều chuyển giao cho Du Nha Đại Sư.

Phẩm chất Du Nha rất đáng tin cậy, đồng thời nếu như Ngọc Thư Sinh mất tích một thời gian dài, những thủ pháp luyện binh này cũng không thể được tiết lộ, nhất định phải chú ý. Sở Vân đơn giản nói rõ chân tướng.

- Ngay cả Ngọc Thư Sinh cũng bại dưới tay thiếu đảo chủ?

Du Nha tự nhiên lấy làm kinh hãi, nhìn Sở Vân thật lâu, cảm khái nói:

- Vốn ta chỉ biết thiếu đảo chủ không phải vật trong ao tù. Thật không ngờ hiện tại đã được mệnh danh là đệ nhất thiếu niên.

Hắn nhận lấy bản chép tay, đọc lướt qua một chút, lại mừng rỡ nói:

- Tốt, những bản luyện binh chép tay đều là bảo vật trấn viện trong mỗi tòa thư viện, đều đã thất truyền. Ta có những thủ pháp này, có thể đề thăng năng lực phòng ngự Hỏa Đức thành thêm ba phần. Có bản luyện binh chép tay này trong tay, ta sẽ tự mình giải quyết mọi việc. Đồng thời trong lúc sử dụng ta sẽ thay hình đổi dạng, thiếu đảo chủ cứ yên tâm.

- Uhm.

Sở Vân gật đầu, lại nói tiếp:

- Đây là chuyện thứ nhất ta muốn tìm đại thúc. Chuyện thứ hai, là mong đại thúc xây dựng vài mật đạo có thể thông tới tận Dao Sơn quốc. Chuyện thứ ba, là muốn tạo dựng tám tòa thiên đàn.

- Mật đạo có thể thông tới Dao Sơn quốc? Khoảng cách quá xa, định hình mật đạo còn không được, huống chi mật đạo còn phải rộng. Bất quá muốn xây dựng những thứ này cần có nhân lực, hơn nữa mất rất nhiều thời gian dài. Mỗi một tòa ít nhất cũng mất ba tháng.

431. Chương 91: Thư Gia Đảo Phát Triển Thật Lớn (thượng).

Chương 91: Thư gia đảo phát triển thật lớn (thượng).

Du Nha chau mày suy nghĩ một chút, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, kinh hãi bừng tỉnh:

- Thiên đàn? Ta có nghe nhầm không. Thiếu đảo chủ nắm giữ môn đạo pháp xây dựng thiên đàn?

- Kỳ thực thiên đàn không khác địa đàn nhiều lắm, quả thực ta đã nắm nó trong tay.

Sở Vân gật đầu, thản nhiên thừa nhận. Phương pháp chế tạo thiên đàn, đương nhiên là hắn học được từ cuốn tranh tâm đắc của Vạn Thú Vương.

Trong cuốn tranh của Vạn Thú Vương liệt kê toàn bộ các loại linh quang, trong đó phòng thủ là đứng đầu, không chỉ có bao hàm địa đàn, thiên đàn, thậm chí còn có tinh đàn, thủy đàn… Dựa vào các loại hoàn cảnh địa lý.

Sở Vân liền nói phương pháp chế tạo thiên đàn cho Du Nha.

Du Nha lại càng giật mình:

- Thảo nào thiên đàn dần dần tiêu tán, những nguyên liệu này quả thực rất hiếm có. Bất quá, nếu như Thư gia vận dụng toàn lực, tiến hành thu mua có thể sẽ tìm được. Cứ như vậy, mỗi một tòa thiên đàn trở nên cao ngất ngưởng. Ngược lại chi phí cho mỗi một tòa thiên đàn cơ hồ bằng một phần mười chi phí xây dựng Hỏa Đức thành.

Du Nha tính sơ qua, cũng không khỏi giật mình vì kết quả.

Lúc này, tuy rằng hắn dùng vật liệu xây dựng bằng di tích của hỏa đồng thành, tiết kiệm được 80% chi phí. Thế nhưng cũng có thể thấy được xây dựng thiên đàn quá tốn kém.

Sắc mặt Du Nha hiện lên vẻ khó khăn:

- Không dám giấu thiếu đảo chủ, dùng tài lực của Thư gia xây dựng mật đạo lớn cũng đã rất khó. Nếu như xây dựng thiên đàn cơ hồ tài chính sẽ thiếu hụt. Bỗng chốc thiếu đảo chủ muốn xây dựng tám tòa… Chẳng lẽ thiếu đảo chủ có…

Du Nha nói đến đây bỗng nhiên nghẹn họng trố mắt đứng nhìn. Hắn cảm thấy vô cùng kinh hãi, Sở Vân nói sẽ xây dựng tám toàn thiên đàn, con số như vậy rõ ràng là có chuẩn bị gì đó.

- Lẽ nào thiếu đảo chủ có tám đầu Kiếp Yêu trong tay?

Hắn trực tiếp hỏi ra nghi hoặc trong tận đáy lòng. Chỉ là vừa thốt lên, hắn liền cảm thấy có chút hối hận.

Chuyện này, rõ ràng có chút ngu ngốc. Sở Vân mới chỉ 15 tuổi, leo lên DỊ Sĩ bảng đã rất vinh hạnh, làm sao có thể có tám đầu Kiếp Yêu?

Cường giả Vương cấp bình thường, bất quá cũng chỉ nắm giữ 6 đầu Kiếp Yêu trăm vạn năm mà thôi.

Sở Vân cười lớn, vỗ vai Du Nha Đại Sư, nhưng cũng không có nói rõ:

- Việc này tạm thời bí mật, mong đại thúc không cần bận tâm đến. Bởi vì ta cũng không biết phương pháp này có thể làm được hay không. Nếu như thất bại, vậy thật mất mặt. Ta nghĩ xây dựng trước để tránh họa về sau, vậy

cũng tốt.

- Thiếu đảo chủ nói cũng rất có lý.

Du Nha liên tục chớp mắt, hắn nghe ngữ khí của Sở Vân, biết rằng Sở Vân đã có phương pháp và đã nắm chắc thành công.

Trong lòng hắn lại càng chấn động. Tốc độ phát triển của Sở Vân đã vượt quá sức tưởng tượng của hắn. Hắn phát hiện chính mình không thể nhìn thấu được vị thiếu niên này.

- Xem ra chuyến đi Dao Sơn quốc, thu hoạch của thiếu đảo chủ rất lớn, khó có thể tưởng tượng ra. Bây giờ ta cảm thấy thật may mắn, trước kia đã lựa chọn lưu lại Thư gia đảo. Bằng không đâu có được nhiều bản luyện binh chép tay như vậy, cũng sẽ không có nhiều tài liệu để ta sử dụng luyện binh. Nghĩ lại, đại thúc ta thật có rất nhiều tiện nghi. Ta sẽ dùng hai viên Thiên Linh Chân Tâm Đan để đổi lại những thứ này.

Du Nha Đại Sư thở dài một hơi, có chút cảm khái.

- Lời này của đại thúc quá khách khí rồi, bây giờ chúng ta có gì phải nhắc tới thiệt hơn? Đại thúc là đại sư luyện binh, giống như một thế lực nhỏ của Thư gia đảo chúng ta, muốn tìm còn chẳng được. Đại thúc đã cống hiến cho Thư gia đảo chúng ta bao nhiêu thứ? Cho dù là quân sự hay tài chính, cũng đều là công lao của người. Nghiêm túc mà nói, ta còn phải cảm tạ đại thúc.

Sở Vân xúc động nói ra những lời trong tận đáy lòng.

Tầm ảnh hưởng của Du Nha Đại Sư không có gì là lạ. Một vị đại sư luyện binh nhất định được Mông Nguyên Quốc, Giang Hán Quốc thập phần coi trọng, có duyên mời được một vị, quốc chủ sẽ vui vẻ tiệc tùng cả tuần.

Trên Thư gia đảo luôn có Du Nha đảm nhiệm nhiệm vụ nghiên cứu, không biết bao nhiêu việc được giảm bớt, không biết tốc độ phát triển tăng nhanh gấp bao nhiêu lần.

- Thiếu đảo chủ…

Du Nha Đại Sư bị ngữ khí thành khẩn của Sở Vân cảm hóa, hai mắt đều đỏ hoe.

- Thiếu đảo chủ, thuở nhỏ ta đã phiêu bạt không nơi nương tựa, từ trong đáy lòng ta đã coi Thư gia đảo là nhà của chính mình. Cho dù cám dỗ hay uy hiếp gì đó, khi các người chưa đuổi ta đi, đời này ta cũng sẽ ở lại đây không bao giờ rời đi.

Trên đời này rất nhiều người thêu hoa trên gấm, nhưng rất ít người giúp người trong khi gặp nạn.

Du Nha Đại Sư trong thời gian khổ cực quen biết Sở Vân và đã được Sở Vân trợ giúp. Chẳng khác nào đưa than giúp hắn sưởi trong ngày tuyết rơi, tình nghĩa này được các hán tử trọng tình trọng nghĩa luôn nhớ mãi trong lòng, suốt đời không quên.

"Cùng là ta may mắn gặp được Du Nha Đại Sư. Lần này cũng không có gì để lo lắng nữa, chiến thuyền của Thư gia ta đã đều được Du Nha Đại Sư từng bước tu sửa triệt để."

Sau khi tán gẫu một hồi, Sở Vân rời khỏi Hỏa Đức thành.

Hắn vẫn còn ẩn chứa tình cảm lâng lâng trong lòng, đi dạo trên đảo. Mọi thứ trước mắt đều đã thay đổi, vui sướng hướng tới sự phát triển sáng lạn.

Thư gia đảo vốn có một thành và ba thôn, hiện nay Thư gia thành phồn vinh gấp nhiều lần so với lúc trước. Trong ba thôn, làng chài Hàm Diêm đã phát triển thành thôn trấn. Nơi đây Sở Vân có ấn tượng rất sâu sắc, trước kia hắn từng sinh sống ở nơi này, vốn định rời nhưng bọn người lão Hồng Thương ngăn lại.

Bây giờ quay lại làng chài này, phát hiện rất nhiều hình ảnh quen thuộc đã thay đổi rất nhiều. Không khỏi cảm thán một tiếng, người còn nhưng cảnh đã mất.

Hắn lại đi tới làng chài Hẻm Rượu (Tửu Tao), ở đây vốn có quy mô tương tự làng chài Hàm Diêm, hiện nay cũng đã phát triển mạnh hình thành thôn trấn.

Mà thôn Tiễn Sơn trong ba thôn là thôn duy nhất xây dựng pháo đài nhỏ. Hình thành tấm lá chắn của Hỏa Đức thành, có tầm ảnh hưởng quân sự rất quan trọng.

- Việc này không chỉ cảm tạ Du Nha Đại Sư mà còn một người quan trọng khác đó chính là Nhan Khuyết. Nhờ sự sắp xếp của hắn nên Thư gia đảo mới có thể phát triển lớn và nhanh như vậy.

Trong lòng Sở Vân cảm khái, quả thực Nhan Khuyết là người có tài trong việc đối nội.

Tại kiếp trước Nhan Khuyết nổi danh trên DỊ Sĩ bảng, nhân tài thực thụ xứng đáng với danh hiệu đại thần nông nghiệp của Giang Hán Quốc. Hôm nay gặp được Sở Vân trên Thư gia đảo, tuổi nhỏ quyền cao, cộng thêm tôi luyện có thể nói đạt được thành tựu rất xuất sắc.

432. Chương 92: Thư Gia Đảo Phát Triên Thật Lớn (hạ).

Chương 92: Thư gia đảo phát triên thật lớn (hạ).

- Ta may mắn có được phương pháp luyện Tạo Hóa Đan, chỉ cần có đủ vật liệu, hầu như Tạo Hóa Đan không bao giờ hết. Ta thực vô dụng, những thứ tốt này có lẽ nên cung ứng rất nhiều cho các người cấp cao của Thư gia như Nhan Khuyết đại thúc, ba vị lão tướng quân, Hoàng Hiếu, Vũ Đại Đấu, thậm chí là Vương Trạch Long, Viêm Cơ Ti…

Trong lòng Sở Vân thầm nghĩ.

Thế lực Thư gia lớn mạnh đối với hắn là chuyện rất tốt.

Đầu tiên là thực lực cá nhân và thế lực phía sau, tất cả đều bổ trợ cho nhau. Không được thế lực lớn ủng hộ, ngay cả có tư chất thiên bẩm như tiểu vương tử Mông Phi cũng không thể trở thành Tiểu Tiễn Thần.

Đề cao thế lực Thư gia, càng ngày Sở Vân càng cảm giác được những mặt lợi.

Nếu giống như Yên Chi Môn tại kiếp trước, vậy ngày sau Sở Vân làm sao có thể thu phục được các thế lực nhất lưu?

Nếu như Sở Vân chỉ có một mình, lẽ nào hắn có thể ồn tồn nói chuyện cùng tiểu vương tử Mông Phi?

Đã không có thế lực che chắn, dù Sở Vân có dùng trăm phương nghìn kế cũng không thể che giấu được bí mật chiếm được truyền thừa của Vạn Thú Vương, trở thành mũi công kích, bị người người gọi đánh hô giết.

Nhưng hiện tại lại có thể đường đường chính chính tuyên bố, chính ta có được mật tàng của vương giả. Vậy đâu có sao?

Không có ai dám đến Chư Tinh Quần Đảo làm khó dễ.

Ngay cả lúc trước, Thiết Huyết Minh cùng ba môn phái du hiệp cũng dự định thanh toán Sở Vân tại Dao Sơn quốc. Nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ ra tay tại Chư Tinh Quần Đảo.

Đây chính là chỗ tốt của thế lực.

- Tốc độ phát triển của Thư gia đảo đã đạt được tới mức tối đa. Dù dưới lòng đất hay rừng rậm trong đảo cũng đều được khai thác, cung cấp một lượng tài nguyên lớn. Nhưng mà thu hoạch lớn nhưng chi phí cũng rất lớn. Nếu có thể xây dựng mật đạo và thiên đàn còn có được rất nhiều lợi ích khác.

Chính mình dạo quanh một vòng trên đảo, Sở Vân đã có nhận thức đúng đắn tình hình của Thư gia đảo. Từ đó trong lòng cũng hiện lên rất nhiều nhận xét.

Lúc hắn trở lại Thư gia thành, trời cũng đã sẩm tối.

Tiểu vương tử Mông Phi say rượu bất tỉnh vẫn nằm trên giường, dường như nôn ra một đống bầy nhầy.

Sở Vân tỉ mỉ căn dặn và hỏi thăm sức khỏe của hắn, nói:

- Vương tử Mông Nguyên có thân phận cao quý, các ngươi hãy chăm sóc cho tốt, không được để xảy ra bất cứ sơ xuất gì.

Tuy rằng đối diện ba tòa địa đàn, xung quanh phong thủ kiên cố. Thế nhưng vấn đề an toàn không thể sơ xuất.

Thị vệ xung quanh vội vã ôm quyền, mang theo ánh mắt tôn sùng kính nể, nghiêm túc nhận thức được không có trả lời lại.

- Thiếu đảo chủ, cơm tối đã chuẩn bị xong. Đảo chủ gọi người qua ăn cơm.

Lúc này có thuộc hạ tới bẩm báo.

- Được, ta tới ngay.

Sở Vân gật đầu, trước lúc rời đi lại căn dặn.

- Mấy ngày này các ngươi khổ cực một chút, bảo vệ thật tốt cho vương tử Mông Phi.

Những thị vệ trung thành và tận tâm nghe xong lời này, thiếu chút nữa xúc động mà rơi lệ. Có một số thị vệ già nhìn bóng dáng Sở Vân rời đi, trong lòng đinh ninh nói:

- Không ngờ thiếu đảo chủ ôn tồn như vậy. Người đã là đệ nhất thiếu niên, nhưng trước sau vẫn vậy. Thiếu đảo chủ Thư gia như vậy, sau này còn có gì

phải lo lắng?

Bữa tối vô cùng phong phú. có Hoàng Kim Tuyết Cáp Nhưỡng Cua Che, Dã Tía Tô Chưng Ốc Đồng, Mật Chích Chân Giò Hun Khói, Minh Lô Khảo Lợn Sữa, Canh Suông Yến Thái, Thơm Ánh Tham Bảo Thang, Uyên Ương Ngũ Trân Quái, Cây Tể Thái Ốc Khô Canh... Tất cả mấy chục món.

Đã rất lâu Sở Vân và Thư Thiên Hào không có ăn cùng nhau, nên cảm thấy rất vui mừng.

Thấy mầm biết cây, từ bữa cơm vừa rồi là có thể thấy được sự phát triển rất lớn của Thư gia đảo. Nếu đổi lại là trước đây, bất quá cũng chỉ bảy món, nguyên liệu nấu ăn cũng không quý giá như vậy.

Dược bổ không bằng thức ăn bổ, điều này chính là thưởng thức được thế nhân công nhận. Đồ ăn đối với ngự yêu sư mà nói, cũng vô cùng quan trọng. Nó không tạo ra tính kháng dược, sau một thời gian dài công hiệu điều dưỡng đề cao thân thể vô cùng rõ rệt.

Trong lịch sử, hàng cường giả Vương cấp đều dùng món ăn quý hiếm như Long Can Phượng Tủy, Ngọc Bàn. Chỉ là nguyên liệu nấu ăn của Thư gia có hạn. nếu như hiện nay ngày nào cũng dùng có lẽ tài chính không đủ.

Sau bữa cơm tối chính là lúc nghị sự.

Tổng cộng năm người Thư Thiên Hào, Sở Vân, cùng với Nhan Khuyết, Du Nha. Hoàng Hiếu là những người cấp cao thực sự của Thư gia.

- Hơn hai tháng qua. Thư gia đảo nghỉ ngơi lấy lại sức, đã điều chỉnh ổn định. Có Thể nói đã sẵn sàng ra trận, chờ thời điểm xuất phát. Mấy ngày gần đây, Hoàng Tướng Quân vẫn đề nghị lão phu xuất binh chinh phạt tứ phương. Ngày hôm nay chúng ta sẽ bàn thảo về việc này.

Thư Thiên Hào lên tiếng nói, đi thẳng vào vấn đề.

- Đúng vậy.

Hoàng Hiếu đứng dậy, tỉ mỉ thuật lại nguyên nhân.

Bây giờ hắn chính là Thủ Tịch Đại Tướng của Thư gia, sau khi hắn đánh bại Thiết Ngao, địa vị không ai có thể sánh bằng. Trải qua hai tháng, giống như ngọc phát sáng, dáng vẻ lẫm liệt tựa như Ngọa Long thăng thiên tỏa ánh hào quang.

- Thư gia muốn xây dựng bá nghiệp thống nhất quần đảo, cần phải trải qua chặng đường dài. Mối lo lắng lớn nhất của chúng ta chính là các quần đảo lớn mạnh xung quanh muốn xuất binh tiến đánh chúng ta. Trong lịch sử Chư Tinh Quần Đảo, có rất nhiều trường hợp giống như chúng ta, rất nhiều thế lực có khả năng xưng bá. Thế nhưng mỗi khi có được thành tựu lại bị các hải đảo có thế lực khác liên hiệp vây công triệt để sự phát triển.

- Tuy rằng hiện nay chúng ta phát triển lớn mạnh, thế nhưng trong lúc này trên quần đảo bầu không khí đang yên tĩnh hỏa bình. Chúng ta phát triển, bọn họ cũng phát triển. Dù sao chúng ta chỉ là thế lực một đảo, về lâu về dài đối với chúng ta vô cùng bất lợi. Phải chủ động tấn công, dùng chiến tranh đối lại chiến tranh.

Trong thời gian Hoàng Hiếu nghiên cứu. biết mình biết người. chậm rài nói. Không chỉ nêu ra tình hình quân ta, đồng thời cùng so sánh với các thế lực hải đảo khác. Sau trận đại chiến Thư gia đảo đã lấy lại sức. Chính là nhân cơ hội có được ưu thế về nguồn lính sung túc mở rộng địa bàn. Nếu như để cho các đảo nhỏ khác đều nghỉ ngơi hồi phục lại thì đã quá chậm.

Hoàng Hiếu nói xong, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Sở Vân.

Trên thực tế, chuyện này bọn họ đã sớm bàn bạc từ lâu rồi.

Sở Vân là thiếu đảo chủ Thư gia, uy tín sớm đã đi vào lòng người. Cho dù Thư Thiên Hào đột nhiên buông tay mặc kệ, Sở Vân cũng có thể nắm giữ thế cục.

Mấu chốt chính là các vị ở đây, cho dù là Nhan Khuyết, Du Nha, hay Hoàng Hiếu đều là do chính Sở Vân mời đến. Trong lòng những người này, địa vị của Sở Vân còn cao hơn cả Thư Thiên Hào.

Bởi vậy ý kiến của Sở Vân đương nhiên rất quan trọng.

433. Chương 93: Dụng Binh (thượng).

Chương 93: Dụng binh (thượng).

Trước ánh mắt của mọi người, Sở Vân trầm ngâm suy nghĩ một chút, lúc này mới chậm rãi gật đầu nói:

- Lời Hoàng Tướng Quân rất có đạo lý. cần phải dụng binh.

Hắn mở miệng thốt ra lời này, thoáng chốc bầu không khí trầm xuống.

Miệng Hoàng Hiếu nhếch lên, mặt lộ rõ vẻ tươi cười. Vừa rồi hắn khẩn trương căng thẳng chẳng qua chỉ là giả bộ. Ánh mắt hắn sắc bén nhạy cảm sớm đã nhìn thấu sự tình, nắm bắt được thời cơ chiến đấu.

Nếu như Sở Vân cự tuyệt, đánh mất thời cơ chính đấu, vậy thật đáng tiếc và tổn thất rất nhiều.

Lúc này Thư Thiên Hào cũng gật đầu, phụ họa:

- Thư gia đảo muốn phát triển nhanh hơn, cần một lượng tài nguyên rất lớn. Những thứ này chỉ có thông qua chiến tranh, tiến hành cướp đoạt mới là cách nhanh nhất. Những thế lực hải đảo sớm muộn gì cũng có ngày liên hợp vây công, trở thành cường địch của chúng ta. Chúng ta ra tay trước chiếm lợi thế cũng là cách làm sáng suốt.

Chuyện xuất binh lần này đều được cả hai phụ tử gật đầu tán thành, coi như đã được quyết định.

- Bất quá, vấn đề tài chính cần phải làm thế nào? Thực sự ta nghe nói rất cãnạthẳng?

Lúc này Sở Vân mở miệng dò hỏi.

Nhan Khuyết đứng lên bẩm báo:

- Trên thực tế, chúng ta một mực tiến hành trang bị quân sự. Tuy rằng phương diện tài chính căng thẳng, thế nhưng chống đỡ một vài chiến dịch nhỏ có lẽ cũng không thành vấn đề. Cho đến khi công chiếm được hải đảo khác, lấy tài nguyên của bọn chúng là có thể lấy chiến tranh nuôi chiến tranh. Giống như quả cầu tuyết, từ từ lớn lên.

- Được, có ngươi phụ giúp làm ta yên tâm. Chỉ là tại đây ta còn có một chút kiến nghị. Hỏa Đức Văn Thư nằm trong tay chúng ta, đây là một ưu thế rất lớn, có thể linh hoạt vận dụng.

Sở Vân gật đầu nói.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều có tiếu ý.

- Thực sự anh hùng cùng cái nhìn. Ha ha ha.

Du Nha Đại Sư cười lớn.

- Chúng ta cũng đang vạch kế hoạch, lợi dụng văn thư này.

Năm vương giả chính thống thời thượng cổ trên Chư Tinh Quần Đảo có Hỏa Đức Văn Thư trong tay, giống như Thiên Tử có thể sai khiến các chư hầu, tạo ra ưu thế rất lớn trong ngoại giao.

Sau khi bàn thảo hai canh giờ, lúc này mới kết thúc. Đương nhiên việc này cũng chưa tính hết, đại sự dụng binh, các loại vật tư điều phối, điều động quân đội, che đậy ý đồ… Đều cần vạch ra kế hoạch.

Chính xác còn một khoảng thời gian nữa mới bắt đầu xuất binh.

Lúc này, Sở Vân vừa chăm chú luyện chế Tạo Hóa Đan, đồng thời cũng tiếp tục tu luyện, vận dụng mọi khả năng của Thư gia thu thập hồn tinh.

Sẩm tối ngày hôm sau tiểu vương tử Mông Phi mới tỉnh rượu. Trận rượu này, khiến hắn ngủ tròn một ngày một đêm.

- Thật không ngờ, ta chiến đấu không phải đối thủ của Tiểu Bá Vương, ngay cả uống rượu cũng không đấu lại hắn!

Tiểu vương tử Mông Phi nằm ở trên giường, sững sờ một hồi lâu.

uể oải một lúc, nhưng cũng cảm thấy kinh hỉ.

- Vì sao hồn phách ta cô đọng, bỗng nhiên tăng lên nhanh như vậy?

Hắn chợt hiểu được Sở Vân mời hắn uống rượu ngon.

- Chẳng lẽ đây chính là Tâm Động Tửu của Tinh Châu trong truyền thuyết? Thế nhưng nhưỡng tửu sư chế tạo loại rượu này không phải đã bạt vô âm tín từ rất lâu rồi sao?

Đương nhiên tiểu vương tử Mông Phi không biết, hiện tại nhưỡng tửu sư này ở ngay Bạo Động Sơn được mọi người yêu mến gọi là nhân sủng của Bạo Động Viên Vương.

- Nội tình Thư gia đảo vượt quá sức tưởng tượng của ta, ngay cả Tâm Động Tửu cũng có…

Mông Phi cảm thán rất nhiều, cảm nhận Thư gia đảo tăng thêm một bậc.

- Sở huynh quả thực danh bất hư truyền. Lần này huynh tốt bụng cho ta uống rượu quý. Khối hồn tinh theo ta thời gian dài, cũng có tác dụng tẩm bổ hồn phách. Chúng ta có đi có lại, cái này tặng cho Sở huynh.

Hắn tìm tới Sở Vân, lúc này hàn huyên đã lấy ra một khối hồn tinh nhỏ như lòng bàn tay tặng cho Sở Vân.

Hình dáng hồn tinh một nửa trong suốt, lóe ra ánh sáng mờ mờ ảo ảo, giống như một cái nghiên mực hình vuông bẹt. Sờ trong lòng bàn tay, nhất thời trong tận đáy lòng cảm thấy mát mẻ.

Sở Vân cũng không ngờ đối phương chủ động tặng cho mình khối hồn tinh này. Lúc này không có khách khí liền nhận lấy.

Mông Phi thấy hắn vô cùng thẳng thắn nhận lấy, càng thêm vui vẻ. Trong lòng người Mông Nguyên, khi bằng hữu tặng lễ vật, đối phương không thu nhận còn làm bộ khách sáo chính là giả dối, coi thường bằng hữu.

Sở Vân làm như vậy, hiển nhiên đã coi hắn là bằng hữu.

- Không khí thật trong lành!

Hắn tán thưởng một tiếng, vui vẻ hiện rõ trên khuôn mặt. Hắn nói trong quốc khố Mông Nguyên vẫn còn, vậy khối hồn tinh đưa tặng rất giá trị.

- Không hổ là Tiểu Bá Vương, ta rất hứng thú! Chúc mừng huynh lần này chiến thắng ta, đã trở thành đệ nhất thiếu niên.

Tuy rằng trong lòng hắn cảm thấy mất mát, nhưng vẫn chân thành chúc mừng.

- Đệ nhất? Không phải còn có Ngọc Thư Sinh sao?

Bỗng nhiên nhàn thần Sở Vân lóe sáng, nói.

- Hắn là cái thá gì? Còn không phải là đối thủ của ta.

Mông Phi vung tay, không quá coi trọng Ngọc Thư Sinh nói.

- Tuy rằng hắn là hoàng tử, nhưng là do cung nữ sinh ra, cũng chẳng ai để ý tới. Điều kiện còn kém xa ta, yêu thú tuyệt phẩm Giang Hán Quốc, hắn cũng không có đến một đầu. Thực lực cũng không bằng ta, huynh cứ yên tâm trở thành đệ nhất thiếu niên.

Trong lòng Sở Vân, nói về thiên văn học vẫn còn mơ hồ sao? Trong lịch sử Chư Tinh Quần Đảo, cũng có không ít thế lực hải đảo có cơ hội thống nhất. Thế nhưng mỗi lần tới thời khắc quan trọng, các hải đảo khác đều liên hợp lại, tạo thành một vòng bao vây cường đại, cùng tấn công, lúc bấy giờ mới bị bóp nghẹn.

- Chuyện này đương nhiên ta biết. Hơn nữa ta còn biết, trước kia bốn mặt bị vây hãm đều có hình bóng của các đại quốc.

Sở Vân thẳng thắn nói.

Từ khi năm vương giả thời thượng cổ lần lượt ngã xuống, lập tức Chư Tinh Quần Đảo rơi vào nội chiến. Mấy vạn năm nay, chẳng bao giờ thống nhất. Tự nhiên trong chuyện này có rất nhiều nguyên nhân. Trong đó nguyên nhân lớn nhất chính là do các quốc đảo khác không muốn Chư Tinh Quần Đảo thống nhất.

Tuy rằng năm vương giả trên Chư Tinh Quần Đảo đều có yêu vật định đoạt số mệnh, bất luận quân đội lớn như thế nào, đều vì các tác động ngoài ý muốn mà thất bại.

Thế nhưng ngoại nhân tiến vào Chư Tinh Quần Đảo cũng không gây trở gại. Tựa như trận đánh giữa Sở Vân và Mông Phi, có rất nhiều người ngoài đảo nhưng chỉ tới Thiên Sơn xem chiến.

Phần lớn những người này đều tới kinh doanh buôn bán. Còn bộ phận nhỏ cũng là gián điệp của các thế lực khác phái tới đây kiềm chế sự phát triển của Chư Tinh Quần Đảo.

434. Chương 94: Dụng Binh (hạ).

Chương 94: Dụng binh (hạ).

Trong thời gian mấy vạn năm đủ để các thế lực thăm dò điểm giới hạn của số mệnh bảo hộ. Chỉ cần không tạo nên sự uy hiếp quá lớn đối với Chư Tinh Quần Đảo, đồng thời lại lấy quần đảo là việc chính đạo sẽ không phải gánh chịu thất bại.

- Lần này ta đến đây, chính là đại biểu cho Mông Nguyên Quốc giúp Thư gia đảo thống nhất hải vực Chư Tinh.

Rốt cục Mông Phi thổ lộ ý đồ đến đây.

- Huynh không sợ hãi sao?

Sắc mặt Sở Vân rất bình thĩnh, trên thực tế hắn đã sớm đoán được việc này. Tại kiếp trước Mông Nguyên Quốc cũng từng bí mật kết giao cùng Thiết Ngao, chỉ là hiện nay Thiết Ngao đã đổi thành Thư gia đảo mà thôi.

- Chuyện này có gì đó thật kỳ lạ? Mông Nguyên Quốc của huynh những năm gần đây dần dần bị Giang Hán Quốc áp chế. Ưu thế của Giang Hán Quốc rất lớn, chiếm lĩnh vị trí thuận lợi cho nên sở hữu đường thương mậu chủ chốt trên biển Tinh Châu. Nếu như Chư Tinh Quần Đảo chúng ta có thể thống nhất, sẽ thay đổi cục diện này. Bởi vì buôn bán tại Chư Tinh Quần Đảo càng thêm thuận tiện. Đồng thời xa thân gần đánh, khi đó Chư Tinh Quần Đảo và Mông Nguyên Quốc trở thành đồng minh là lẽ tự nhiên, còn lại Giang Hán Quốc ở giữa.

Sở Vân nói một hồi lại khiến cho tiểu vương tử Mông Phi cả kinh.

Có rất ít thanh niên có tầm nhìn như vậy. Ngay cả Mông Phi cũng là được Mông Nguyên Quốc chủ dẫn theo một thời gian dài, mưa dầm thấm đất mà hình thành. Với xuất thân của Sở Vân trong một thế lực nho nhỏ, lại có thể có tầm mắt rộng lớn như vậy, thực sự không hề đơn giản.

"Hắn chỉ gần 15 tuổi mà thôi, ta và Ngọc Thư Sinh đều đã 16 tuổi. Đây rốt cuộc là quái thai gì? Ông trời thực sự quá bất công."

Ngay cả người rộng rài như Mông Phi, thực tế cũng miễn cưỡng sinh ra lòng đố kỵ.

Thế nhưng rất nhanh dòng suy nghĩ này liền tiêu tan.

Bởi vì Mông Phi lại muốn:

- Bất quá như cũng tốt. Có thể nhìn xa trông rộng như vậy, Thư gia hắn thực sự có hi vọng thống nhất. Nếu như sau cùng thất bại, có thể kìm hãm rất nhiều tinh lực của Giang Hán Quốc cũng là sự tình tốt.

Sau khi đi sâu vào quan hệ, Mông Phi càng thêm coi trọng Sở Vân và Thư gia đảo.

Cuối cùng tiểu vương tử Mông Phi bí mật ký kết minh ước với Thư gia.

Mông Nguyên Quốc bí mật giúp đỡ Thư gia đảo, đồng thời cũng hi vọng Thư gia có thể tận dụng cơ hội thích hợp, để thực hiện nghĩa vụ đặc biệt.

Minh ước được chia làm hai phần, ký kết trong giữa cuốn tranh cấp Đại Yêu. Do ba người Thư Thiên Hào, Sở Vân và Mông Phi ký kết, khế ước áp dụng chính là đồng minh.

Một phần cuốn tranh này sẽ được Mông Phi mang về, để Mông Nguyên Quốc chủ cũng ký kết. Hơn nữa bí mật mang về đổi lấy một phần khác.

Ngày tiếp theo sau khi ký kết minh ước, liền có lượng lớn vật tư bí mật được chuyển đến Thư gia đảo.

- Phần vật tư này rất phong phú, có nó chúng ta dụng binh càng thêm thành thạo.

Các vị cấp cao trong Thư gia đảo vô cùng vui mừng, nhất là Nhan Khuyết.

Vốn dự tính khởi binh, phải tạm thời ngưng trệ tốc độ phát triển Thư gia đảo. Thế nhưng hiện nay có lượng vật tư như vậy, hoàn toàn có thể làm được cả hai việc.

Quả thực giúp đỡ kịp thời.

Ba ngày sau, Sở Vân luyện chế ra nhóm Tạo Hóa Đan đầu tiên. Những viên đan dược này vừa mới luyện chế ra liền được các vị cấp cao trên Thư gia đảo sử dụng.

Sau đó Sở Vân vẫn tiếp tục luyện chế nhóm thứ hai, thứ ba. Cho đến khi dược liệu trong kho hầu như không còn.

Linh quang của các vị cấp cao trên Thư gia đảo đều được đề thăng rất nhiều. Linh quang dồi dào, khiến cho rất nhiều người buông ra cẩn thận, bắt đầu dũng cảm đề thăng cấp tu vi cho yêu vật trong tay.

Rất nhanh. Hoàng Hiếu sở hữu bốn đầu Linh Yêu.

Trong thời gian Sở Vân rời đảo, Tấn Lôi Đằng của Nhan Khuyết đã được tấn chức lên cấp Linh Yêu. Bây giờ lại tăng thêm một đầu Linh Yêu. Không chỉ có như vậy, linh quang vẫn còn chỗ trống.

Yêu vật của Du Nha Đại Sư vẫn chỉ đạt cấp Đại Yêu đỉnh phong, linh quang có đủ thoáng chốc độ ba trường yêu kiếp, sở hữu ba đầu Linh Yêu trong tay.

Bởi vì Thư Thiên Hào mất đi cánh tay trái, ảnh hưởng qua lớn, cho dù như vậy hiện nay trong tay cũng có thể nắm hai đầu Linh Yêu trong tay.

Giá trị của Tạo Hóa Đan quá lớn. Giá trị của phối phương lại càng quý giá. Sở hữu nó, thì đan dược không ngừng được tạo ra.

Đề thăng chiến chiến lực cùng với sự giúp đỡ của Mông Nguyên Quốc giống như hai viên thuốc trợ tim. vốn định hành động quân sự trong vòng một tháng sau. liền được thực hiện sớm hơn một tuần.

Đầu tháng 8 năm Tinh Lịch 754.

Thư gia đảo với danh nghĩa Hỏa Đức Văn Thư, chia rẽ Trần gia và Long gia, khiến cho bọn họ rơi vào trạng thái chiến tranh. Đồng thời lại phân tách ba nhà cổ, Phương, Vương khiến cho bọn họ tập trung hỏa lực liệt trận cùng nhau đề phòng lẫn nhau.

Cuối tháng 8, kinh hoàng nhìn lại quần đảo, Thư gia hung mãnh xuất binh phân làm ba đường dựa vào đại nghĩa bắt đầu chinh phạt thống nhất Chư Tinh Quần Đảo.

- Cái gì? Thư gia đảo phát binh tấn công Trầm gia đảo ta? Tin tức này đã được xác thực rồi sao? Ngươi chắc chắn!?

Đột nhiên nghe được tin này, lập tức Trầm gia đảo chủ ngồi trên ghế nhảy phắt dậy, mắt trợn trừng như trâu, lớn tiếng gặng hỏi.

- Thưa đảo chủ. chuyện đại sự này tiểu nhân đâu dám nói sai?

Lính thông tin bị Trầm gia đảo chủ dọa hoảng loạn, cúi đầu đáp.

- Quân Thư gia phân làm ba đường, đường thứ nhất do Đại Tướng Quân Hoàng Hiếu thống lĩnh. Vũ Đại Đầu làm tiên phong. Đường thứ hai lấy tam lão Thư gia làm thống lĩnh. Đường thứ ba do Tiểu Bá Vương Sở Vân thống lĩnh. Quân tiên phong tiến thẳng tới Vệ gia, Viên gia cùng với đảo ta.

- Vậy! Trầm gia đảo chúng ta phải đối mặt với mấy đường đại quân?

Trầm gia đảo chủ vội hỏi.

- Là hai đường; do tam lão tướng liên hợp thống lĩnh. Gồm có ba bảo thuyền, một lâu thuyền, năm mươi chiến hạm. mấy trăm chiến thuyền nhỏ, thuyền nhẹ đủ các loại.

Lính thông tin vội vàng cấp báo.

- Không quá tệ, không phải đối mặt với Đại Tướng Hoàng Hiếu hoặc là Tiểu Bá Vương.

Lúc đầu Trầm gia đảo chủ nghe xong lời này, ngữ khí buông lòng, cảm thấy vô cùng may mắn. Thế nhưng sau khi sau đó, nhất thời lại muốn nhảy dựng lên.

- Vì sao có nhiều chiến hạm như vậy? Quân đội phân làm ba đường, đều có nhiều chiến hạm như vậy. Ai, có một đại sư luyện binh trong tay thật là tốt.

Có được một đại sư luyện binh như Du Nha là có thể kéo theo một đám học trò luyện binh. Vả lại Du nha coi Thư gia đảo như nhà của mình, bởi vậy cùng tận tâm tận lực huấn luyện những luyện binh sư này.

435. Chương 95: Mạo Hiểm Ám Sát (thượng).

Chương 95: Mạo hiểm ám sát (thượng).

Ngành đào tạo quân đội Thư gia có một đội hình khổng lồ, nhân số đông đảo, tay nghề cũng khá. Coi như đứng đầu trên Chư Tinh Quần Đảo.

Thời gian Trầm gia đảo chủ đến đã quá cấp bách, sắc mặt Viên gia đảo chủ và các trưởng lão trong gia tộc trông rất khó coi.

- Hoàng Hiếu…

Nghe thấy cái tên này khiến cho bọn chúng đọng ở trên miệng rất nhiều từ ngữ.

Mấy tháng trước cái tên này vẫn chưa có tiếng tăm gì, là một tên vô danh tiểu tốt không ai biết đến. Người đời cười nhạo Sở Vân hao tổn công sức, tại Thải Hồng Đảo mời một phế nhân xuất quan. Thế nhưng thế sự biến đổi khôn lường, sau khi Hoàng Hiếu lĩnh binh dùng binh lực yếu ớt, tự mình đánh tan hạm đội Thiết gia.

Sau trận chiến này bỗng nhiên nổi tiếng, Hoàng Hiếu trở thành đại tướng đứng đầu Thư gia, thống lĩnh quân đội, làm cho bọn đạo chích phải khiếp sợ. Luôn sẵn sàng ra trận, ăn uống tại quân doanh, chinh đốn quân đội, huấn luyện quân sĩ.

Trong vài lần diễn tập nhỏ, hắn đánh tan, làm tổn hại không ít hải tặc lâu năm với tốc độ như thiểm địa. Những hành động liên tiếp này, giống như cái tát liên hoàn đánh cho những kẻ còn đang ngầm chê cười đều không há miệng nói lên lời.

- Đây đúng là một lương tướng!

- Tướng quân tận tâm tận lực như vậy, ngay cả tộc nhân chúng ta đều cảm thấy hổ thẹn.

- Hắn dùng binh giống như thiên mã lướt gió, không so đo tính toán. Đây mới là điểm đáng sợ.

- Khả năng chỉ huy của hắn lúc lâm trận quả thực đã trở thành một nghệ thuật. Sở Vân thật may mắn, lại có thể tìm được lương tài như vậy.

Hàng loạt những lời nhận xét khiến Hoàng Hiếu nhanh chóng xác lập được uy tín. Tên của hắn không còn ai dám coi thường nữa.

- Tên Hoàng Hiếu này, chúng ta nên làm thế nào để đối phó lại?

Các vị cấp cao của Viên gia nghĩ tới, vô cùng buồn rầu.

- Không bằng tới Trần gia cầu viện?

Có trưởng lão đưa ra ý kiến.

- Vô ích thôi! Trước đó không lâu, Thư gia dùng danh nghĩa Hỏa Đức Văn Thư, quy hoạch hải đảo Long gia cho Trần gia. Trần gia có đại nghĩa, vả lại có thù oán với Long gia tất nhiên sẽ khởi binh. Bây giờ hai gia đảo đang đánh nhau, tình thế nước sôi lửa bỏng.

Viên gia đảo chủ nói xong, thở dài một tiếng.

- Thôi đành. Trước hết khởi binh kháng địch. Chuyện cầu viện cùng phải tiến hành.

Cùng lúc đó tại Vệ gia đảo.

Bầu không khí nghị sự trên đại sảnh cùng hiện lên vẻ thấp thỏm lo âu.

- Tại sao lại có thể như vậy? Theo lý mà nói, hắn là Thư gia đã nghỉ ngơi lấy lại sức. Bọn họ có tài nguyên, có nhân lực, tốc độ phát nhanh gấp hàng chục lần chúng ta. Cư nhiên lại dùng binh vào lúc này rồi!

- Thật đáng ghét! Chúng ta chỉ cần hơn nửa tháng nữa, dưới sự trợ giúp của Thiết gia là có thể hoàn thành hệ thống phòng ngự. Thư gia chọn thời điểm này, quả thật quá ác nghiệt.

- Chiến hạm Thư gia vô cùng vô cùng đáng sợ. Càng đáng sợ hơn, lần này chính là do Tiểu Bá Vương thống lĩnh. Chúng ta phải làm thế nào để chống lại?

Chiến tích một mình Sở Vân địch vạn người, vẫn còn khắc sâu trong lòng mọi người. Nhất là gần đây hắn đánh bại Tiểu Tiễn Thần trước mặt mọi người, người đời ai cũng biết hắn sở hữu nằm đầu chiến lực cấp Linh Yêu.

Nhân vật như vậy thật kinh khủng, lại còn thống 50 chiến hạm, năm nghìn binh sĩ ào ạt chém tới. Sẽ chẳng ai cảm thấy thoải mái trong lòng.

- Trước tiên chỉ có thể ngăn cản lại. Sau đố cấp tốc cầu viện Thiết gia. Cho dù Sở Vân hung mãnh tới cờ nào, chống đỡ cho tới khi viện Thiết gia tới, chúng ta sẽ có hi vọng!

Vệ gia đảo chủ trầm ngâm một lát, lúc này mới mở miệng nói.

Sau khi bị Sở Vân cướp sạch, tình thế rất bấp bênh. Miễn cưỡng đầu hàng Thiết gia, hiện nay đại binh Thư gia tiếp cận, quả thực Thiết gia chính là hi vọng cuối cùng của bọn họ.

Thư gia tự tin xuất binh, giống như tảng đá lớn ầm một tiếng nện xuống phá tan sự yên tĩnh, trên thực tế chẳng khác nào mạch nước ngầm trong hồ nước cuộn trào mãnh liệt.

Một hòn đá kích động làn sóng.

Toàn bộ các thế lực trên Chư Tinh Quần Đảo đều tập trung vì tin tức này.

- Tại sao có thể xuất binh sớm như vậy? Bất chợt xuất chinh nhằm thống trị quần đảo sao?

Trên khuôn mặt Thiết Ngao lãnh khốc tới cực điểm.

- Ta sớm đoán được ngày hôm nay. Xung quanh Vệ gia đảo, từ lâu đã bí mật thành lập hạm đội. Ha ha. Sở Vân, chiến tích bất bại của ngươi sẽ dừng tại đây.

- Thật đáng nghét. được Thư gia tính kế. Thật không ngờ bọn chúng xuất binh nhanh đến như vậy.

Vẻ mặt Trần gia đảo hiện lên nỗi khổ tâm.

- Hỏa bình không được bao lâu. quả thực lại rối loạn rồi sao? Thực sự làm cho người ta cảm thấy phấn chấn, giống như cá gặp nước. Phụ thân, người ở suối vàng nếu biết, hãy nhìn hài nhi thống lĩnh Hoa gia trở lên giàu mạnh.

Sau khi Hoa Anh nghe được tin này, liền cười rộ lên.

Những năm tháng này, hắn quản lý Hoa gia đảo, cũng tôi luyện được rất nhiều. Trong liên quân bao vây Thiết gia, hắn đã từng tỏa ra ánh sáng lớn, khí độ cũng trở nên phi thường.

Thiếu niên chí ở bốn phương, thường hay mộng tưởng. Hoa Anh hắn lại càng như vậy.

- Đánh đi, đánh đi chứ. Chỉ cần cho ta thời gian, dựa vào đầu óc của ta, phát triển vượt bậc các thế lực khác. Sự nhỏ yếu của Hoa gia chỉ là tạm thời!

Đầu tháng 9 năm Tinh Lịch 754.

Tiến hành trận hải chiến đầu tiên giữa hạm đội đệ nhất của Thư gia đảo và Viên gia.

- Ta chính là Vũ Đại Đầu. kẻ nào dám tới đây đánh cùng ta?

Vũ Đại Đầu chính là tướng tiên phong, cầm Thiết Tuyến Long Du Thương trong tay, thống lĩnh hạm đội tiên phong, thế mạnh như hổ xông về phía trước.

- Tên tiểu tử càn rỡ!

Ba vị tướng lĩnh Viên gia cùng tới xuất hiện dưới trướng.

Rất nhanh song phương rơi vào trận chiến kịch liệt, đạo pháp phụt lên, đao thương kiếm ảnh trùng trùng điệp điệp. Sau khi trải qua 103 hiệp, Vũ Đại Đầu vỡ bại rút lui.

- Giết!

- Tiểu tử đừng chạy!

Ba vị tướng lĩnh Viên gia đuổi theo không bỏ.

- Toàn quân xuất kích!

Hoàng Hiếu thấy đối phương trúng kế, liền vung tay lên, toàn bộ hạm đội áp sát.

- Không ổn rồi, chúng ta đã trúng kế.

Lúc này ba vị tướng lĩnh Viên gia kinh hãi cũng đã muộn.

- Mau mau cứu viện.

Viên gia đảo chủ vô cùng sợ hãi, nếu như mất đi tam tướng đúng là tổn thất quá lớn.

Kế vỡ bại của Hoàng Hiếu, lập tức khiến cho kế hoạch kéo dài thời gian của Viên gia bị thất bại, đại quân song phương đều dốc toàn lực đối phó, rơi vào trận đại chiến kịch liệt.

Sau nửa canh giỜ…

- Thật đáng sợ, vì sao lại mạnh như vậy!

- Tên Hoàng Hiếu này quả thực không phải người. đúng là hạng người chỉ huy rất điêu luyện… Thảo nào trước kia Thiết Ngao cũng bại trận.

436. Chương 96: Mạo Hiểm Ám Sát (hạ).

Chương 96: Mạo hiểm ám sát (hạ).

- Tên Hoàng Hiếu này thật kinh khủng, đại quân của chúng ta trong vùng bùn lầy, như vậy ắt sẽ bại vong. Phải thực thi kế hoạch trảm tướng!

Viên gia đảo chủ không kiềm chế được, đầu tàu gương mẫu cưỡi Đạp Làng Mà cấp Linh Yêu xông thẳng tới Hoàng Hiếu chém giết.

Đây là chiến lực cấp Linh Yêu mạnh nhất của Viên gia, trong lúc nguy cấp Viên gia đảo chủ cũng phải liều mạng. Ý đồ chính là kiềm chế Hoàng Hiếu, khiến hắn phân tâm không thể chỉ huy chiến đấu.

- Hừ! Ta đã sớm đoán được trước, Vương Sư Trung Nguyên Kỳ!

Hắn lấy ra yêu vật số mệnh này, hoàng quang tản ra dày đặc dùng để bảo vệ quanh thân.

Đồng thời, gọi ra Lam Hồng yêu, Xích Hồng yêu. Hai nàng cùng lúc hóa thành hai nữ tử, toàn thân giống như mây ngũ sắc, mang theo dải lụa nhẹ nhàng tung bay trong gió. Hai người hợp lực ngăn cản Viên gia đảo chủ.

Viên gia đảo chủ liên tục rống giận, nôn nóng tới mức thổ huyết. Thế nhưng bất luận thế nào cũng vượt qua sự ngăn cản của hai vị Linh Yêu.

- Thắng lợi chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Tầm mắt của Hoàng Hiếu nhìn rất xa, dường như quan sát được toàn bộ chiến trường, hắn bày mưu nghĩ kế dụng binh như thần. Hắn và quân Viên gia không hề tạo ra sóng lớn.

Nhưng mà đúng lúc này, bỗng nhiên thanh âm âm trầm vang vọng bên tai Hoàng Hiếu.

- Không tồi, có thể đạt đến cảnh giới như vậy, thảo nào nổi danh khắp Tinh Châu. Giết chết ngươi, nhất định Thư gia sẽ đau lòng tới mức đổ máu? Giết!

Trong tiếng hô giết, âm phong nổi lên, một đạo thân ảnh người bịt mặt giống như đến từ âm phủ, đột nhiên hiện thân phía sau lưng Hoàng Hiếu. Đoản kiếm trong tay hắn tản ra quang hoa u ám, phá vỡ không khí, dĩ nhiên bẻ gãy nghiền nát lớp phòng ngự của Vương Sư Trung Nguyên Kỳ, đâm vào giữa lưng Hoàng Hiếu.

Một kích này, nếu như đâm trúng, lập tức Hoàng Hiếu vỡ tim tan thây mà chết, vô phương cứu chữa!

Thoáng chốc giữa sự sống và cái chết, Hoàng Hiếu bùng nổ, hai mắt trợn trừng, hét lớn một tiếng:

- Minh Nguyệt Hộ Tâm!

Vù…

Một tiếng gió nhẹ nghe rất êm tai, giống như tiếng hai viên ngọc thạch va vào nhau.

Đột nhiên một vòng trăng sáng bảo hộ phía sau Hoàng Hiếu. Nó rất tròn, ánh trăng phát ra sáng chói, vang lên một tiếng chặn ngang một kích chí mạng của người mặc áo đen.

- Tại sao có thể như vậy? Ngươi lại có thể có một đầu Linh Yêu được giữ kín!

Người mặc áo đen kinh hô một tiếng, thoáng chốc thân hình liền biến mất.

Hoàng Hiếu vừa vùng vàng bảo vệ toàn thân, vừa thi triển đạo pháp thăm dò nhưng không hề có thu hoạch.

- Người đánh lén này là ai? Rốt cuộc hắn có rời đi không?

Hoàng Hiếu chau mày lại. Sự việc xảy ra quá nhanh, thực sự khiến cho kẻ khác tim đập thình thịch. Chỉ chậm một bước, Hoàng Hiếu sẽ phải chết. Nếu không Sở Vân không có luyện chế được Tạo Hóa Đan giúp Hoàng Hiếu có được Linh Yêu phòng thân. E là hôm nay Hoàng Hiếu sẽ nằm tại chỗ này.

Cho đến khi chiến dịch nhỏ này kết thúc, quân Thư gia chiến thắng chiếm lĩnh được Viên gia, Hoàng Hiếu vẫn một mực cảnh giác phòng thủ, cũng không hề đợi được người áo đen xuất thủ lần thứ hai.

- Một kích không trúng, lập tức lùi lại không hề lưu luyến. Đây chính là tác phong của cao thủ. Không giống như là Dạ Vũ. Từ khi nào trên Chư Tinh Quần đảo tồn tại lực lượng thần bí như vậy? Không ổn rồi, bọn chúng có thể tới đây ám sát ta, càng có thể ám sát tam lão, đương nhiên còn có thiếu đảo chủ, phải mau chóng thông báo cho bọn họ!

Tất nhiên trong chiến sự, tâm tư Hoàng Hiếu rất nhạy cảm, thông qua vụ ám sát nguy hiểm này lập tức liên tưởng tới phương diện khác.

- Mau, khẩn cấp thông báo quân tình cho hai đường đại quân khác. Đồng thời hãy trình quân tín trở về, kêu gọi Thư gia đảo phòng bị nghiêm ngặt!

Sát thủ lần này, khiến cho Hoàng Hiếu ấn tượng quá sâu sắc, cho nên cần phải cẩn thận hành sự giống như lâm trận gặp phải đại địch.

Nhưng mà quân tín truyền ra ngoài không được bao lâu, liền có một lính truyền tin, vẻ mặt hốt hoảng tiến lên bẩm báo.

- Cái gì? Ngươi nói quân tín bị chặn lại?

Trong khi đang xử lý việc quân cơ, Hoàng Hiếu chia quân ra các ngả trấn áp Viên gia đảo, đành phải aác lại, thần tình ngưng trọng đưa ra mệnh lệnh:

- Mau! Triệu tập sáu nhân mã tinh nhuệ làm lính thông tin chia làm hai đạo, mỗi đạo ba người. Tận tay trình quân tín này tới các đường.

Thông thường quân tín đều dùng Bạch Vũ Hải u đưa tin, một khi Bạch Vũ Hải u bị giết chết, tự nhiên ngự yêu sư của nó sẽ có cảm ứng.

Nếu Bạch Vũ Hải u chết cũng không sẽ để lại túi quân tín hủy trong không trung mà hủy đi. Tuy rằng không lo lắng bị tiết lộ quân tình, thế nhưng thông báo quân tình rất chậm, đối phương cũng đã đạt được mục đích.

- Ta cần trấn thủ tại Viên gia, không được manh động. Chỉ hi vọng ba vị lão tướng quân, Sở thiếu đảo chủ không có việc gì… Hừ, thích khách có chiến lực cấp Linh Yêu, chuyện này vẫn còn quá sớm mà đã có đại quốc nhúng tay vào sao?

Sắc mặt Hoàng Hiếu lạnh lùng, tình huống quá nghiêm trọng nằm ngoài dự tính của hắn.

Sau khoảng ba khắc, hắn trông thấy ba lính thông tin tinh nhuệ toàn thân đẫm máu trở về.

Những lính thông tin tinh nhuệ này đều không phải là sáu binh lính lúc trước hắn phái đi. Mà là từ hai đường hạm đội kia phái tới.

- Bẩm Hoàng Tướng Quân, ba vị lão tướng quân trên đường hành quân bị ám sát. May mà ba vị lão tướng quân gần đây nắm giữ Linh Yêu trong tay, mới có thể chịu thương nặng mà sống sót. Hiện nay hai đường đại quân đã trên đường lui về, mong Hoàng Tướng Quân hãy cảnh giác!

Đây chính là phân đội nhỏ tinh nhuệ, lúc đầu xuất phát vốn có sáu người. Đều là binh sĩ trải qua trăm trận mà thành lính tinh nhuệ. Trên đường đi ba lần bị quân địch chặn lại, chia làm ba đường mà đi, rốt cục chỉ còn lại ba người đến được đây.

Hơn nữa trong lúc hội báo, rõ ràng có một lính trong đó hôn mê tại chỗ.

- Các ngươi đều là binh sĩ xuất sắc hoàn thành tốt quân tín rất quan trọng, hãy mau nghỉ ngơi dưỡng thương cho tốt. Ta sẽ ghi nhận công lao lần này của các ngươi.

Hoàng Hiếu trấn an vài câu, sau đó để bọn họ lui ra.

Sau đó, hắn chau mày bước qua bước lại trong phòng từ từ suy xét.

- Tình huống này thật vướng tay vướng chân, vốn kế hoạch tác chiến đã hoàn thiện, chỉ vì đột nhiên xuất hiện lực lượng này, giờ đã trở lên lộn xộn. Lực lượng sát thủ này có khả thu thập tin tình báo rất nhanh, có năng lực suy tính và thông tin rất kinh khủng. Thời gian ba vị lão tướng quân bị ám sát và bên ta rất sát nhau. Hiện tại, hai đường hạm đội không chiến mà bại, rút trở về Thư gia. Không biết tình hình của thiếu chủ thế nào?

Tuy rằng chiến lực của Sở Vân cao hơn hắn, thế nhưng trong lòng hắn cảm thấy rất bất an.

437. Chương 97: Cuồng Nho Tướng Quân.

Chương 97: Cuồng Nho tướng quân.

Hắn hiểu rằng, đối phương nhất định sẽ biết chiến lực hùng hậu của thiếu chủ, nếu thực sự phát động ám sát, chắc chắn sẽ tăng sát thủ, điều chỉnh thích hợp.

- Vệ gia đảo…

Con mắt Hoàng Hiếu nheo lại, dừng chân trước bàn, tỉ mỉ nghiên cứu bản đồ quân sự trước mặt.

Hiện tại hai đường đại quân đã lui, chiến thuật ba đường tương hỗ đã thất bại một bước.

- Không lo thắng, ắt sẽ bại. Nếu thiếu chủ bị thích khách ám sát, đại quân sẽ hỗn loạn, ta ở chỗ này lên làm thế nào để tiếp ứng, giảm thiểu tổn thất, cứu viện thiếu chủ?

Trong đầu Hoàng Hiếu bất hiện lên dòng suy nghĩ cấp bách.

Lúc này ám sát, giống như bàn tay nắm vào lại nhả ra, rõ ràng thế cục đánh thành bị hòng bét.

Hoàng Hiếu hiểu rằng, hắn cần dùng ánh mắt sắc bén nhìn thấu tầng sương mù dày đặc này, để điều chỉnh một cách hợp lý.

- Lúc này, cho dù Sở Vân không chết cũng sẽ bị lột da. Điều này không cần bàn cãi.

Trong thành Thiết gia, Thiết Ngao nhìn tấm hải đồ trước mắt, ánh mắt lóe ra hàn quang, khí thế lẫm liệt.

Bên cạnh hắn là các võ tướng đứng quanh bàn quân sự.

- Việc mai phục lần này, chúng ta có được thêm nhiều thời gian, có thể nói là hoàn toàn thành công.

- Đúng vậy, Vệ gia chính là cầu nối tốt nhất để tấn công Thiết gia ta. Nếu như Thư gia phản công, tất nhiên sẽ lấy đây trước. Đảo chủ thật anh minh, mấy tháng trước đã phát hiện được điều này. Bởi vậy mới có được cục diện tốt như bây giờ.

- Vì kế hoạch mai phục lần này, chúng ta đã hao tổn không biết bao nhiêu tâm huyết. m thầm tăng thêm từng chiến hạm một, chuyện này đúng là thần không biết quỷ không hay. Toàn bộ đội mai phục đứng cách Vệ gia 13 hải lý. Thế nhưng ngay cả Vệ gia đảo cũng không hề hay biết.

- Sau khi Vệ gia đảo bị Sở Vân dẫn binh cướp sạch, không sao ngóc đầu lên được. Nếu không dùng nó làm mồi nhử, cũng đã sớm chiếm đoạt rồi. Chỉ cần rút ra một phần mười đội quân mai phục, trong một đêm có thể san bằng đảo này rồi.

Đông đảo võ tướng cùng thốt lên một lời, nói xong rất cao hứng, mặt rặng rỡ như hoa nỡ.

Tất thảy chỉ có Thiết Ngao, sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước.

Mọi người còn biến đổi, huống chi một nhân tài xuất chúng như Thiết Ngao?

Thiên Ngao không chỉ là thiên tài, mà ngày sau trở thành kiêu hùng chiếm giữ nửa giang sơn. Đối với kiêu hùng mà nói, thất bại chính là tài phú. Với một thiên tài kiêu hùng, hấp thụ dinh dưỡng từ trong thất bại còn hơn rất nhiều so với thành công.

Thiết Ngao trưởng thành.

Không chỉ có chiến lực của hắn, vốn có hai đầu Linh Yêu đã đề thăng thành ba đầu. Hơn nữa trải qua nhiều biến cố tôi luyện, khiến cho tâm tính hắn trở nên dũng mãnh không biết sợ hãi, dưỡng thành khí độ bày mưu tính kế.

Mấy ngày nữa, hắn đã không còn là thiếu đảo chủ Thiết gia, mà chân chính trở thành đảo chủ. Đồng thời hắn cũng cưới Trừ Y Y. Tuy rằng tài phú của Trừ gia vì Sở Vân đã bị tổn thất rất nhiều, thế nhưng người và tiền của còn lưu lại bám diết lấy Thiết gia, nhanh chóng trở thành công cụ kiếm tiền rất quan trọng của Thiết gia.

Tình hình phát triển ngày càng tốt, thế nhưng Thiết Ngao không lúc nào buông lông. Kiều thê xinh đẹp có tiếng, nhưng mà hắn chẳng bao giờ chạm vào, vẫn nỗ lực tu hành, lo lắng hết lòng. Chính là vì âm thầm tích lũy để sau này rửa nhục.

Sở Vân, Thư gia chính là mục tiêu rửa nhục của hắn.

Kế mai phục này, chính là hắn một mực an bài, từng chi tiết nhỏ hắn đều tự mình xem qua, sắp xếp toàn bộ.

- Sở Vân, tuy ngươi có năm đầu Linh Yêu trong tay, lại có kỳ ngộ. Nếu như đơn đấu, ta thừa nhận tạm thời không bằng ngươi. Thế nhưng bây giờ, ta đã chuẩn bị thấu đáo, sớm đã an bài. Chỉ cần ngươi vào trận địa mai phục của ta, dù ngươi không chết cùng phải thương nặng. Hạm đội của ngươi nhất định sẽ bị tiêu diệt toàn bộ. Đồng thời chiến tích bất bại của ngươi sẽ bị hủy hoại trong tay ta. Đây cũng là bước đệm đầu tiên của Thiết gia ta tiến tới đỉnh cao vinh quang.

Trong lòng Thiết Ngao hưng phấn kêu lớn, thế nhưng vẻ mặt hắn vẫn vô cùng bình tĩnh.

- Quân đội của Tiểu Bá Vương, bây giờ tiến tới đâu rồi?

Hắn vừa hỏi, lập tức có một lính tình báo tới bẩm.

- Dạ. vốn đang hành quân tới đây. Tốc độ hành quân của hắn thực ra rất chậm.

Thiết Ngao nghe xong hội báo, liền chỉ nên vị trí hoạt động trên sa bàn.

- Khà khà, tốc độ chậm nữa cũng được.

- Hiện nay hạm đội của Tiểu Bá Vương, còn cách Vệ gia đảo khoảng 50 hải lý.

Chúng võ tướng cười khà khà, vô cùng hưng phấn. Ánh mắt nhìn về phía địa đồ trên sa bàn. đều mang theo màu máu. Hy vọng thời gian trôi đi thật nhanh, tốc độ hành quân của Sở Vân nhanh hơn nữa.

- Báo! Có một ngự yêu sư đến đây, muốn bái kiến đảo chủ, nói có chuyện quân tình cần thương lượng. Đây chính là danh thiếp của hắn.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một gia phó vào bẩm báo, đồng thời dâng lên danh thiếp vô cùng tinh xảo hoa mỹ.

- Hả?

Thiết Ngao trông thấy danh thiếp cảm thấy rất hứng thú. Danh thiếp này không phải danh thiếp bình thường, rõ ràng là một Tiểu Yêu binh! Loại danh thiếp này ngoài trừ nhân thủ tự tay giao cho bằng không thể mở ra.

- Đây là?

Khi hắn vừa nhìn qua danh thiếp đã xác định được thân phận của người kia, nhất thời sắc mặt thay đổi.

- Mau mời người này tới đây gặp ta, dùng trà hảo hạng chiêu đài.

Thiết Ngao cất danh thiếp đi, lập tức dùng ngữ khí nghiêm túc dặn dò.

Cho tới khi hắn đi rồi, tất cả các võ tướng đều nhao nhao suy đoán người này là ai, khẩu khí lớn như vậy, lai lịch lại thần bí như vậy. Lại có thể khiến Thiết Ngao ngưng trệ quân tình cơ mật, lập tức tới tiếp kiến hắn.

- Cuồng Nho Tướng Quân, người là tướng quân của Giang Hán Quốc, lúc này cải trang đến đây là có chuyện gì?

Đi tới phòng nghị sự, trông thấy người này. Thiết Ngao cũng không khách khí, trực tiếp chất vấn.

Toàn thân người này mặc một bộ đồ thư sinh màu huyền bạch, tuy rằng đang ngồi ở trên ghế nhưng người ta nhận ra được vóc dáng cao lớn của hắn. Bộ dáng hắn giống một thanh niên, mũi cao mắt sâu, da trắng môi đỏ mọng, thế nhưng hắn đã sống hơn trăm năm.

Toàn thân hắn tản ra một luồng ngạo khí nhìn người đời bằng nửa con mắt, cho dù ngồi ngay ngắn trên ghế, lặng lẽ uống trà, cũng điều khiến người ta cảm giác được ngạo khí trong đáy lòng hắn.

Hắn chính là Cuồng Nho Tướng Quân, thậm chí bài vị trên Kỳ Nhân bảng còn hơn cả Thụy lão nhân. Hắn cùng là thiên tài xuất chúng, tuổi trẻ danh tiếng không ai sánh bằng, là đệ nhất hậu sinh thời bấy giờ. 30 tuổi, hắn đã nắm giữ 10 đầu Linh Yêu trong tay. Tới khi 50 tuổi có hơn hai mươi đầu chiến lực cấp Linh Yêu. Hiện tại đã hơn một 100 tuổi, không ai biết được thực lực của hắn cao thâm tới mức nào.

438. Chương 98: Thất Tinh Tuyệt Sát, Đều Tại Chiêu Hàng (thượng).

Chương 98: Thất Tinh Tuyệt Sát, đều tại chiêu hàng (thượng).

Hắn rất cuồng ngạo. nhưng có tư chất. Không chỉ có vũ lực vượt trội, hơn nữa rất am hiểu binh thư và cách dụng binh. Bởi vậy được Giang Hán Quốc Chủ trọng dụng.

Trước kia Giang Hán Quốc Chủ triệu kiến hắn. cùng hắn uống rượu. Phấn khởi hỏi hắn:

- Quả nhân có thể thống lĩnh bao nhiêu binh mã?

Cuồng Nho Tướng Quân hạ chén rượu xuống, suy nghĩ một hồi, nghiêm túc đáp:

- Quốc chủ có thể thống lĩnh 100 vạn binh mã.

- Vậy Tướng Quân có thể thống lĩnh bao nhiêu binh mã?

Giang Hán Quốc Chủ lại hỏi.

Hắn bạo tay cầm chén rượu lên, ngửa mặt lên trời uống một hơi cạn sạch, cười ha ha nói:

- Ta sao, càng nhiều càng tốt!

- Ha ha ha.

Giang Hán Quốc chủ mỉm cười không coi đó là nói chơi.

Cuộc đối thoại này, toàn bộ Tinh Châu đều biết. Từ đó Cuồng Nho Tướng Quân được người trong thiên hạ biết đến. Quả thực hắn rất thiện chiến, trải qua chiến quốc mọi người trong thiên hạ vô cùng kinh ngạc. rất nhanh trở thành danh tướng.

Đáng tiếc thái độ của hắn kiêu căng ngạo mạn. cho dù Giang Hán Quốc Chủ dễ dàng bỏ qua cho hắn. Thế nhưng văn thần võ tướng khác lại không nghĩ như vậy, tìm trăm phương nghìn kế loại trừ hắn.

Cuồng Nho Tướng Quân cùng đã nhiều lần bị quan trên triều nhiều lần làm khó dễ, aán cho tội danh. Mặc dù có quân công, cũng thăng tiến rất chậm. Thế nhưng hăn vẫn làm theo ý mình, tính cách không hề thay đổi. Mấy năm nay bởi vì chiến sự thưa thớt, dần dần hắn cũng nhạt dần trong tầm mắt của người đời.

Thiết Ngao cũng không ngờ, lúc này được hắn tới hỏi thăm.

Trên thực tế, có lè đây là lần đầu tiên Thiết Ngao trông thấy vị danh tướng Tinh Châu này.

Bất quá hắn cũng không khách khí, đối đài với Cuồng Nho Tướng Quân rất gọn gang và dứt khoát. Tuyệt đối không thể dùng sắc mặt vui vẻ nhìn hắn. hầu như đạo lý này đã được Tinh Châu công nhận.

- Cuồng Nho Tướng Quân, ý đồ của ngươi tới đây ta cũng hiểu được phần nào. Nếu như ngươi là đại biểu của Giang Hán Quốc tới đây hợp tác, nhúng tay vào nội tình Chư Tinh Quần Đảo chúng ta, ta khuyên tốt nhất là ngươi hãy câm miệng.

Thiết Ngao đối với hắn không hề khách khí. Hắn cũng biết chính minh mình là Thiết gia đảo chủ, đại biểu cho Thiết gia tuyệt đối không thể khách khí.

Chỉ có thái độ cường ngạnh. mới có thể được xem trọng.

- Ha ha ha. ta chính là đại biểu Giang Hán Quốc đến đây chiêu hàng các ngươi. Cùng không sợ mà nói cho các ngươi. Giang Hán Quốc đưa một lượng tài nguyên cực lớn đầu tư vào Chư Tinh Quần Đảo, tỉ mỉ nghiên cứu mấy trăm năm. Hiện tại đến lượt ta đến thu hoạch. Đợi ít ngày nữa ta sẽ chứng minh lời nói của mình, cho ngươi xem thủ cấp của thủ lĩnh ba đường của Thư gia, ngươi đừng quá ngạc nhiên. Ngay cả Tiểu Bá Vương Sở Vân kia cũng không ngoại lệ.

Cuồng Nho Tướng Quân há mồm phun ra ngữ khí kinh hồn.

Cuộc nghị sự chỉ diễn ra không tới nửa khắc, sắc mặt Thiết Ngao trở nên rất khó coi.

Không chỉ bởi vì ngữ khí, lời nói, thần thái điên rại của Cuồng Nho Tướng Quân khiến cho trong lòng hắn cảm thấy bị kích động, đau nhức.

Mấu chốt chính là mấy tháng trước Thiết Ngao hắn bí mật, tỉ mi lập ra kế hoạch mai phục đều đã bị hắn phát hiện.

- Hành động của ngươi, có thể che giống được con người trên Chư Tinh Quần Đảo. Thế nhưng không thể gạt được ta, ta có thể nói thẳng cho ngươi biết, thực sự trong Thiết gia các ngươi có mật thám của ta. Không chỉ có Thiết gia các ngươi, mà ngay cả Thư gia cũng có. Các gia tộc đều có mật thám của chúng ta. Rất nhiều người có địa vị cao, đại cục thống nhất Chư Tinh Quần Đảo đã không cho phép cản trở.

Cuồng Nho Tướng Quân ngẩng cao đầu, giƠ chân lên, hai mắt nheo lại liếc nhìn Thiết Ngao.

Sắc mặt Thiết Ngao không biểu tình, thế nhưng trong mắt khó giấu được sự chấn động. Chuyện mai phục luôn được giữ bí mất, đối phương lại biết rõ ràng như vậy. Hầu như hắn có thể khẳng định, trong các võ tướng Thiết gia có gián điệp cao cấp của đối phương ẩn nấp.

- Cảm tạ ngươi đã nói cho ta biết. Ngay tức khắc ta sẽ tiến hành loại bỏ hàng loạt quan tướng cấp cao của Thiết gia.

Thiết Ngao có chút trầm mặc, có gắng lấy lại bình tĩnh, từ từ mở miệng nói.

- Tùy ngươi. Nếu như ta có thể nói cho ngươi, sẽ không sợ ngươi loại trừ. Ta nói rồi, thống nhất Chư Tinh Quần Đảo đã trở thành xu thế chung. Cho dù là Thiết gia ngươi muốn ngăn cản, cũng chì là châu chấu đá xe. Ngày hôm nay ta tới đây chính là muốn khuyên ngươi đầu hàng.

Cuồng Nho Tướng Quân uống một ngụm trà, dường như không có chuyện gì đáng nhắc đến. Mọi cử chỉ, đều biểu hiện rõ lòng tự tin của hắn.

- Giang Hán Quốc Chủ phái ngươi tới làm thuyết khách, trước đó chắc chắn đã có thuyết khách thất bại rồi.

Thiết Ngao cười nhạt.

- Ngươi nhầm rồi, từ trước tới giờ ta chưa bao giờ muốn làm thuyết khách. Ta chỉ là một nhà binh gia, một người có thể thống lĩnh 100 vạn quân. Lúc này đây chính là lấy thế áp ngươi, ngươi không đáp ứng, ta sẽ lập tức giết ngươi.

Cuồng Nho Tướng Quân thản nhiên nói.

Rốt cục Thiết Ngao biến sắc, lạnh giọng nói:

- Bản thân ngươi là người Giang Hán, là một ngoại nhân lại có thể dám đối phó với Thiết Ngao ta, nhúng tay vào việc nội bộ của Chư Tinh Quần Đảo. Số mệnh bảo hộ của ngũ vương, ngươi nghĩ chỉ là nói đùa sao? Cho dù ngươi có 10 đầu Linh Yêu, thế nhưng nơi này là Thiết gia thành của ta. Thiết gia ta xây dựng không biết bao nhiêu năm, nếu như ngươi muốn ra tay, vậy hãy thử một lần xem sao.

- Linh Yêu? Trong tay không chỉ có Linh Yêu. Thực lực của ta, sớm đã có thể leo lên Hào Hùng bảng, chỉ là vì kế hoạch này nên không để lộ ra mà thôi. Nói thực cho các ngươi biết, trong ngũ tộc thượng cổ các ngươi, Thủy gia, Sâm gia, Sơn gia đã lén lút quy hàng chúng ta rồi. Ta cho ngươi nửa canh giờ suy nghĩ thấu đáo, sau nửa canh giờ sẽ có thân tín của ta qua thông báo, đồng thời cũng mang thủ cấp của chư tướng Thư gia qua đây. Đến lúc đó hãy thưởng thức lễ vật ta mang tới tặng ngươi.

Cuồng Nho Tướng Quân nói xong lời này, liền im lặng không nói gì thêm nữa, nhắm nghiền hai mắt ngồi nghỉ ngơi trên ghế. Toàn thân hắn phát ra trường khí, giống như chính hắn mới là chủ nhân nơi này, còn Thiết Ngao chỉ là khách lạ.

Sắc mặt Thiết Ngao trắng bệch, toàn thân run lên. Cũng là vì dáng vẻ kiêu ngạo của Cuồng Nho Tướng Quân kích phát lửa giận trong lòng.

Nhưng mà sau cùng hắn có kìm nén không hề tức giận.

Suy nghĩ tỉ mỉ, cho dù Cuồng Nho Tướng Quân bản tính cuồng ngạo thế nhưng có thể bộc lộ như thế, ắt là có nắm chắc rất lớn. Chuyện Thủy gia, Sâm gia, Sơn gia quy hàng Giang Hán Quốc thật khó có thể tin nổi, nhưng được Thiết Ngao tinh tế cân nhắc, dĩ nhiên phát hiện rất có khả năng.

439. Chương 99: Thất Tinh Tuyệt Sát, Đều Tại Chiêu Hàng (hạ).

Chương 99: Thất Tinh Tuyệt Sát, đều tại chiêu hàng (hạ).

Những năm gần đây Sâm gia, Sơn gia đều trầm xuống. Các hành động của Thủy gia, muốn nắm được nhân tâm danh vọng, cũng thiếu hụt tài chính cho đến quân trang, hiện tại xem ra rất đáng ngờ.

Thời gian dần dần trôi đi, vô tình trên trán Thiết Ngao đã ướt đẫm mồ hôi lạnh. Hắn càng đi sâu vào vấn đề, càng phát hiện được nhiều manh mối liên quan. Những manh mối này hợp lại, càng khiến cho hắn cảm nhận được đối phương quá mạnh mẽ. Thiết gia hắn không thể chống đối được!

- Tin Châu có tất cả 15 quốc đảo, các thế lực âm thầm nhúng tay vào việc nội bộ của Chư Tinh Quần Đảo, đã không còn là tin đồn. Bất quá thật không ngờ, thế lực Giang Hán Quốc lại âm thầm đụng tay vào đánh vại các thế lực khác, bí mật đứng đằng sau hạ độc thủ. Thực sự Giang Hán Quốc không phải thế lực kiêu hùng, kế hoạch này cần đầu tư vô số tài nguyên. vả lại trong khoảng thời gian mấy trăm năm đúng là quá phiêu lưu…

Thiết Ngao cảm thán trong lòng. Trong suy nghĩ của hắn, nội đấu trên quần đảo là nhằm vào Thư gia, thật không ngờ chính mình trở thành quân cờ trên bàn cờ của Giang Hán Quốc chủ.

Trên núi còn có núi cao hơn, chính mình vẫn còn quá trẻ. Không cần nói đến Giang Hán Quốc chủ, ngay cả Cuồng Nho Tướng Quân trước mắt cũng không phải đối thủ.

Một khắc trôi qua, ý chí trong lòng Thiết Ngao đã dao động.

Đây không phải ý chí của hắn không kiên định, mà là thế lực của đối phương quá mạnh. Giang Hán Quốc đã tới rất gần Chư Tinh Quần Đảo, thực lực một nước vô cùng mạnh mẽ, đứng đầu trong 15 quốc đảo.

Trên Chư Tinh Quần Đảo không có bất kỳ thế lực nào có thể chống lại. Nếu như Chư Tinh Quần Đảo thống nhất cùng cần phải mất nhiều năm nghỉ ngơi lấy lại sức, mới có đủ thực lực để liều mạng.

Xoạt!

Đúng lúc này, một bóng đen vụt qua cánh cửa đi vào, quỳ xuống, cúi đầu trước mặt Cuồng Nho Tướng Quân.

- Thành viên Ám Các?

Thiết Ngao nhìn trang phục của người này, cả kinh nói. Toàn bộ Tinh Châu đều biết Ám Các trong Giang Hán Quốc, bên trong bồi dưỡng rất nhiều sát thủ vô cùng sắc bén, mỗi người ít nhất là có chiến lực cấp Linh Yêu. Trong lịch sử Tinh Châu, gần 10 vạn năm qua, đều có thân ảnh bọn họ hoạt động. Truyền thừa đã lâu, thay mặt Giang Hán Quốc chủ phát triển mạnh mẽ, bên trong vô cùng vững chắc và thần bí.

- Cũng không ngại nói cho ngươi, lần hoạt động này. Trong tay nắm giữ một phân đội tinh nhuệ tròng Ám Các. Ta cũng đã sớm đề phòng Thư gia đảo, bọn chúng chuẩn bị xuất binh cũng đã lâu rồi, khiến ta cũng phải chờ đợi cơ hội này trong suốt thời gian qua.

Cuồng Nho Tướng Quân ngạo nghễ quay đầu nhìn về phía người mặc áo đen quỳ trên mặt đất, nhướng mày nói.

- Có chuyện gì xảy ra? Đầu người ta muốn đâu?

- Bẩm tướng quân, hành động ám sát Hoàng Hiếu và tam lão tướng Thư gia đều thất bại. Tin tình báo đã có rất nhiều sai sót, dĩ nhiên trong tay bọn chúng đều sở hữu chiến lực cấp Linh Yêu.

Thanh âm của người mặc áo đen vô cùng lạnh lùng, ngừng lại một chút lại tiếp túc nói:

- Hiện tại đường thứ nhất do Hoàng Hiếu thống lĩnh đã chiếm lĩnh Viên gia đảo. Ba vị lão tướng bị thương nặng, giữa đường đã rút về.

Chỉ còn lại đường thứ ba, bởi Tiểu Bá Vương hành quân quá chậm nên vẫn còn đợi cơ hội tốt.

- Hả? Đột nhiên bọn chúng đều có Linh Yêu trong tay?

Cuồng Nho Tướng Quân nhíu mày, giọng nói trầm xuống.

- Ám Các các ngươi làm việc thế nào? Lại có thể để cả hai nơi đều thất bại.

- Cuồng Nho Tướng Quân, mong người hãy để ý lời lẽ. Ám Các chúng ta chỉ phục vụ quốc chủ, lần này cũng là hiệp trợ tướng quân, tạm thời dưới sự thống lĩnh của tướng quân mà thôi.

Ngữ khí của người mặc áo đen trở lên lạnh lùng hơn.

- Tình báo không chuẩn, thất bại cũng là điều tất nhiên. Quan trọng chính là không bị tổn thất. Hơn nữa cũng không phải thất bại hoàn toàn, còn có đường thứ ba kia của Thư gia do chính Sở Vân thống lĩnh, bây giờ đã định ra Thất Tinh Tuyệt Sát trận. Tiểu Bá Vương gì đó, tất nhiên có đi mà không có về. Điều này tướng quân cứ yên tâm.

- Thất Tinh Tuyệt Sát trận? Ha ha ha, tốt. Giết chết Tiểu Bá Vương cũng tốt rồi. Khi Tiểu Bá Vương chết đi, Thư gia đảo chủ nhất định sẽ tức giận mất đi lý trí, động tới binh đao, tới lúc đó chúng ta sẽ có nhiều cơ hội.

Cuồng Nho Tướng Quân nghe tới Thất Tinh Tuyệt Sát trận, lông mày vốn chau lại bỗng nhiên giãn ra.

- Thất Tinh Tuyệt Sát trận…

Thiết Ngao cũng không bởi vậy mà cảm thấy sợ hãi, đây chính là sát trận vô cùng vang dội, quyết không phụ cái tên tuyệt sát, mỗi lần xuất thủ hầu như chỉ có thành công chứ không có thất bại.

- Phân đội trưởng của chúng tôi ghét nhất thiên tài, hành hạ thiên tài mới là việc ưa thích. Tiểu Bá Vương kia, là thiên tài trong các thiên tài. Phân đội trưởng nói, bóp chết nhân vật xuất chúng như vậy mới càng vui vẻ. Đến lúc đó thi thể Tiểu Bá Vương không được nguyên vẹn, không còn thủ cấp, mong Cuồng Nho Tướng Quân không nên phiền lòng.

Người mặc áo đen kia nói xong, liền rút lui. Việc này làm cho Cuồng Nho Tướng Quân không còn chút thể diện nào.

Bất quá Thiết Ngao cũng không hề cảm thấy kỳ quái, từ trước tới nay Ám Các chỉ hành sự theo mệnh lệnh của Giang Hán Quốc Chủ. Đừng nói Cuồng Nho Tướng Quân mà ngay cả phi tử của quốc chủ, quốc sư, tể tướng cũng không hề nể mặt.

"Nguyên lai Cuồng Quân, cư nhiên sở hữu một phân đội Ám Các. Khó trách hắn tự tin như vậy! Sở dụng Thất Tinh Tuyệt Sát trận, dù Sở Vân sở hữu năm đầu Linh Yêu, hắn chết là điều không cần phải bàn cãi."

Nghĩ tới đây, rốt cuộc tâm tình trong lòng Thiết Ngao lại càng phức tạp.

Có một phần cảm thán cho đại địch cuộc đời phải chết như vậy, mặt khác lại kiêng kỵ thực thực trong tay Cuồng Nho Tướng Quân, tại đây gây chuyên khó dễ như vậy…

- Truyền lệnh xuống phía dưới, hủy bỏ trận địa mai phục, chúng ta không cần động thủ. Nếu như có tướng lĩnh nào phát sinh nghi vấn, lập tức đánh ba mươi trượng đuổi ra khỏi cửa cho ta.

Thiết Ngao ngẫm nghĩ một hồi, sắc mặt tối sầm ngầm truyền đạt mệnh lệnh thống khổ này.

Vừa có Thất Tinh Tuyệt Sát trận lại thêm chiến lực Linh Yêu ủng hộ, cho dù là cường giả trên Kỳ Nhân bảng, khả năng chịu chết là rất lớn. Huống chi loại như Sở Vân chỉ đứng trên DỊ Sĩ bảng.

Trận địa mai phục dày công sắp đặt, cũng không cần phải dùng tới.

Tất nhiên Thiết Ngao cũng không phải lo lắng quá nhiều, nhân lúc Sở Vân bị giết chết, nhờ đó phát động mai phục, triệt để toàn bộ đội quân này của Thư gia.

Thế nhưng ý nghĩ này cũng chỉ vừa mới lóe ra, đột nhiên lại biến mất.

Thứ nhất, Ám Các có thể ám sát Sở Vân, càng có khả năng ám sát tướng lĩnh của hắn. Thứ hai, kẻ thù lớn nhất của hắn cũng không phải là Thư gia mà tên Cuồng Nho Tướng Quân xuất thế ngang trời này.

440. Chương 100: Xông Vào Trận Địa, Tinh Đức Chân Thân(thượng).

Chương 100: Xông vào trận địa, Tinh đức chân thân(thượng).

Nhưng mà sau nửa canh giờ, nhưng Thiết Ngao vẫn không biết được Ám Các có bao nhiêu người ở đây.

- Tại sao có thể như vậy? Những người ta muốn đâu?

Sau khi người mặc áo đen xuất hiện lần thứ hai, Cuồng Nho Tướng Quân cũng không nhịn được nữa rồi, mở miệng chất vấn.

- Tên Sở Vân rất xảo quyệt, hắn đã thay đổi đường đi. Thoáng chốc đường đại quân thứ ba từ Vệ gia đảo đã hướng về phía Hoa gia đảo. Trước mắt phân đội trưởng đã thu hồi Thất Tinh Tuyệt Sát trận, bí mật truy kích. Tương quân yên tâm, lần này sẽ không ngoài ý muốn của ngài.

Người mặc áo đen bẩm báo.

Nghe xong lời này, mặc kệ là Thiết Ngoa hay Cuồng Nho Tướng Quân đều cảm thấy bất ngờ.

- Tên Sở Vân này lại có thể dễ dàng buông tha Vệ gia đảo, bỏ gần tìm xa, đi tới Hoa gia đảo? Minh thương dễ phòng ám kiếm khó phòng, quả thực rất xảo quyệt. Đến bây giờ mới bộc lộ rõ mục đích!

Mà lúc này, tại Hoa gia đảo.

Đại quân Thư gia nhanh như thiểm địa tiếp cận vây đánh đánh mấy cảng trọng yếu của Hoa gia.

Tinh kỳ bay phấp phới trong gió, đao kiếm như rừng, trống trận nhiều vô kể. Sở Vân đầu tàu sương mẫu, đứng hiên ngang trước mũi thuyền, ánh mắt lợi hại như đao, xuyên thấu không gian trong khoảng mười trượng, nhìn thấy Hoa Anh đang đứng trên tường thành xa xa.

- Hoa Anh, lần này ta tới đây, không muốn nhiều lời vô ích. Ngươi hàng thì sống, không hàng thì chết.

Hắn vừa mờ miệng nói, nhất thời khiến quân sĩ Hoa gia lo nơm nớp, sắc mặt trắng bệch, rất nhiều thân thể khẽ run lên trong gió.

Đổi lại là những người khác nói ra lời bạo ngược này, toàn quân Hoa gia trên dưới chỉ biết cười vang một trận. Thế nhưng không phải ai khác mà chính là Tiểu Bá Vương Sở Vân, người đã từng lấy một địch vạn!

Chính là hắn một mình tiến lên phía trước nói ra lời này, khiến toàn bộ Hoa gia đảo trở nên vô cùng căng thăng, ngưng trọng vạn phần.

Ngay sau đó vô số ánh mắt chăm chú nhìn Hoa Anh.

Khuôn mặt Hoa Anh vững như sắt, thần tình lạnh lùng như núi tuyết. Ánh mắt nhìn Sở Vân càng lúc càng trở nên phức tạp.

Gió trên biển gào thét, thổi vào vạt áo của Hoa Anh phất phơ bất định, cũng thổi rối loạn suy nghĩ của hắn.

Hắn vẫn còn nhớ rất rõ tình cảnh lần đầu tiên trông thấy Sở Vân. Khi đó tại Thiên Ca Thư Viện, trời cao vời vợi, mây trắng thong thả trôi đi, núi xanh nước biếc chảy dài, tường trắng ngói đỏ, giữa lúc tuổi trẻ xao động khinh cuồng.

Khi đó Sở Vân đã không giống những thiếu niên khác.

Hắn dũng cảm tiến tới giống như một mũi tên sắc sắc bén bay vụt đi, có thể không bỏ qua bất kỳ trận đấu đá nào khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Trời sinh hắn đã có khí chất hung mãnh, bất luận hắn hành sự âm trầm thế cờ nào cũng không thể che giấu được phong thái của hắn.

Trước kia trước mắt bao nhiêu người, tư vị thất bại trong trận đánh với Sở Vân, Hoa Anh khắc ghi thật sâu trong lòng.

Trước kia thư viện thịnh thế, trong Tinh Thánh đại xạ lễ, Sở Vân lĩnh ngộ được Lưu Tinh Tiễn Thuật đảo ngược tình hình. Rất nhiều lần Hoa Anh nhớ lại trong mộng, giật mình tỉnh giấc.

Vô số lần nghe được chiến tích kinh hoàng của Sở Vân, nhất là tin Sở Vân một mình địch vạn người, quả thực hắn khó có thể tin được.

Hiện tại quân đội Thư gia vây hàm, Sở Vân đứng trước mũi thuyền, tướng mạo hắn đã thay đổi nhiều. Hắn thoạt nhìn không giống như một thanh bảo đao tuyệt thế, nghiêm nghị sắc bén.

Thế nhưng Hoa Anh lại biết hắn càng đáng sợ. Khí thế của hắn đã biến mất giống như bảo đao cất vào bao. Một khi tuốt ra khỏi vỏ, nhất định sẽ là cảnh tượng long trời lở đất.

- Quả nhiên là sở hữu 5 đầu Linh Yêu, danh tiếng đã khác biệt, vốn muốn đuổi kịp và vượt qua ngươi, nhưng hiện tại lại để ngươi bỏ rơi càng ngày càng xa hơn.

Trong lòng Hoa Anh than thở, bất đắc dĩ chấp nhận sự thật, cảm giác mất mát một mực bao phủ toàn thân hắn.

Nếu như có thời gian, hắn có thể phát triển, là có thể luồn cúi. Hắn có vô số kế hoạch, vô số sách lược, chỉ cần Thư gia và các hải đảo khác khai chiến là hắn có thể mượn gió bẻ măng. Đến lúc đó mọi thứ đều có thể nảy sinh.

Thế nhưng hiên tai, Sở Vân giết đến, khiến kế hoạch của hắn đều trở nên viển vông.

Trong nhàn thần lặng yên, kiên định như núi của Sở Vân, càng làm cho Hoa Anh thực sự cảm nhận được tính cánh của hắn. Bây giờ nếu không hàng. nhất định kết quả chính là cái chết!

- Hoa Anh ta được Sở Vân coi trọng như vậy sao?

Hoa Anh chỉ có thể âm thầm cười khổ, đột nhiên hắn nghĩ tới Sở Vân phát sáng trong lễ Tinh Thanh. Hắn liền nói.

- Tiễn quá cong đúng là không thể bắn trúng mục tiêu.

- Tiễn của ngươi cho tới bây giờ cũng không hề bị cong. cũng chỉ có người như vậy mới có thể lĩnh ngộ được Lưu Tinh Tiễn Thuất… Có rất nhiều điểm, quả thực ta không bằng ngươi.

Trong miệng yếu ớt thở dài, Hoa Anh không kiên trì được nữa, liền hạ lệnh phân phó tùy tùng xung quanh:

- Mở cửa thành.

Quân Thư gia vào thành, không đánh mà thắng. chiếm được Hoa gia đảo, đồng thời cấp tốc giải quyết vấn đề.

- Có thể được Sở Vân ngươi coi trọng như vậy, không biết là may mắn hay bất hạnh của Hoa Anh ta?

Hoa Anh dẫn Sở Vân tới phòng nghị sự, lại nhường chủ vị, đứng phía dưới không lưng cười khổ nói.

- Ta vốn chuẩn bị tấn công Vệ gia đảo. Nhưng phát hiện chiến hạm của Vệ gia đảo vẫn chưa xuất hiện mà co đầu rụt cổ phòng thủ trên đảo. Trong lòng ta khẽ động, trên Chư Tinh Quần Đảo đối thủ đáng được ta coi trọng. ngoài Thiết Ngao ra cũng chỉ có Hoa Anh ngươi. Ta hiểu rất rõ tài trí của ngươi, nếu để ngươi tùy ý phát triển, ắt sẽ trở thành trở ngại lớn. Cho nên ta muốn bóp nát trở ngại này trước khi nảy sinh.

Sở Vân mỉm cười, thẳng thắn nói.

- Ai, di ngôn của gia phụ trước lúc lâm chung chính là muốn Hoa Anh chân chính quy thuận Thư gia. Bây giờ xem ra, con mắt của gia phụ rất tinh tường. Tại đây Hoa Anh bái kiến thiếu đảo chủ.

Vừa nói, Hoa Anh vừa ôm quyền khom người quỳ rạp xuống đất.

Hắn thực sự là người thông minh, nếu chống đối không được cũng chỉ còn cách quy hàng.

Sở Vân vui mừng nói:

- Lúc trước ta được Nhan Khuyết trợ giúp giống như hổ mọc thêm một cánh. Bây giờ có thêm Hoa Anh ngươi, giống như hổ mọc cánh thứ hai, tăng thêm sức mạnh có thể tung hoành khắp quần đảo!

Đây đúng là niềm vui thực sự.

Tại kiếp trước, danh tiếng của Hoa Anh và Nhan Khuyết ngang nhau, về sau leo lên DỊ Sĩ bảng. tài hoa xuất chúng. Nhan Khuyết là chính, giỏi thao lược. Hoa Anh là kỳ, thực thi kế sách. Một chính một kỳ phối hợp hoàn mỹ.

Lúc trước Sở Vân không thu phục được là do thời cơ chưa tới. Bây giờ Thư gia chiếm đoạt Viêm gia có trong tay Hỏa Đức Văn Thư, trở thành thế lực đứng đầu có hi vọng thống nhất quần đảo. Đồng thời Sở Vân đánh bại Tiểu Tiến Thần, lại nắm giữ năm đầu Linh Yêu, thực lực xuất chúng.

441. Chương 101: Xông Vào Trận Địa, Tinh Đức Chân Thân (hạ).

Chương 101: Xông vào trận địa, Tinh đức chân thân (hạ).

Trước khác nay khác, rốt cục Hoa Anh giảm bớt kiêu ngạo, phục tùng Sở Vân.

- Ha ha, cảnh quân thần gặp nhau thật cảm động. Có lẽ ngày sau các ngươi thực sự có được thành tựu. Thật đáng tiếc, ngày hôm nay các người đều phải chết!

Tiếng kêu vọng ra âm trầm tàn độc, Sở Vân vừa mới nâng Hoa Anh đứng dậy, cảnh sắc trước mắt bỗng nhiên đại biến.

Nguyên bản bên cạnh đồ vật trong phòng cũng không thấy bóng dáng ai. Giống như từ trên trời cao vọng xuống, hai người ngẩng đầu nhìn lên. Có thể trông thấy trên trời xanh có bảy khôa tinh thần.

- Thất Tinh Tuyệt Sát trận!

Trông thấy bảy khôa tinh thần này, nhất thời Hoa Anh phát ra tiếng kinh

hô.

- Các người là hội viên Ám Các của Giang Hán Quốc.

Thất Tinh Tuyệt Sát trận này hung danh vang dội. Đã lưu truyền tron Tinh Châu từ lâu, cho nên Hoa Anh vừa nhìn thấy liền biết.

- Nếu biết chính mình bị hút vào Thất Tinh Tuyệt Sát trận, không nên chống lại. Ngược lại để ta giết chết, hai người các ngươi có biết không? Ta ghét nhất lưu lại loại thiên tài như các ngươi. Bóp chết thiên tài mới là chuyện vui vẻ nhất. Ahaaa! Thất Tinh Tuyệt Sát, Thiên Xu hiện!

Thanh âm kia lần thứ hai vang đến, đồng thời khí thế của bảy khôa tinh thần trên bầu trời cuồng bạo tới cực điểm, điên cuồng bắn xuống!

Một người áo đen khí thế lẫm liệt, mặc dù che mặt nhưng trong ánh mặt lộ ra đầy rẫy thâm quang tàn bạo. Quanh thân hắn bao phủ một tầng tinh quang hình cầu, tinh huy bất định, mặt ngoài lỡm chởm. Đây chính là Tinh Hồng yêu, cấu thành Thất Tinh Tuyệt Sát trận tuyệt phẩm. Bám vào thân thể bảy vị chủ trận, có tác dụng tăng phúc cực lớn.

Không chỉ có tác dụng tăng kích thước của ngự yêu sư mà hồn phách, linh quang cùng với yêu vật trong tay ngự yêu sư cũng được phụ trợ vô cùng kinh khủng.

- Giết cho ta!

Bỗng nhiên người mặc áo đen há miệng quát, hắn bay vụt đến, liền đánh ra năm đầu Linh Yêu.

Một đạo mị ảnh u huyết, huyết quang chói lóa tàn bạo bắn ra bốn phía. Một đạo thạch tín bái dũng phun sương trắng, liên tục không dứt. Một độc câu màu xanh bắn ra âm khí. Một con kim tàm hai cánh, cái miệng dữ tợn, độc tinh lóe ra. Một Tang Hồn Chu, âm phong cuồn cuộn, hơi nước bốc lên dày đặc.

Năm đầu Linh Yêu này đều có thuộc tính kịch độc. Hiện tại ùn ùn kéo đến, độc khí bắn ra như sóng thần đè áp. Mấu chốt chính là loại đạo pháp kịch độc này lại được tăng trưởng nhờ Thất Tinh Tuyệt Sát trận, tinh huy tràn ngập, hỏa thành một thể hình thành tinh quang u ám dày đặc.

Ầm…

Bên tai không ngừng nổ vang, uy thế giống như trời cao đổ nát, hoàng hà vỡ đê. Sát thủ Ám Các quả thực vô cùng hung ác, vừa động thủ liền xuất sát chiêu sắc bén. Một khi không phòng ngự được, độc tố lan tràn bữa bài, da thịt nát vụn, xương cốt tiêu tan, thi thể vô cùng xấu xí.

- Công kích như vậy!

Một công tử thời đại đen tối như Hoa Anh, trông thấy tình cảnh như vậy vẻ mặt đột nhiên trắng bệch, mất đi phong độ khí thái trước kia.

Đối mặt với công kích mành liệt như vậy, hắn cảm thấy áp lực đè nặng xưa nay chưa từng có, khiến hắn thở hổn hển.

- Lạc Anh Tân Phân!

Hai mắt hắn trợn trừng trừng, cắn chặt răng lấy ra Bách Hoa Cung đã tấn cấp Linh Yêu, đồng thời bắn ra 10 Hoa Tiễn bí chế.

Phịch một tiếng, Hoa Tiễn mạnh mẽ bắn ra tạo thành hoa vũ khắp trời, đan xen vào nhau, nhẹ nhàng thanh cao như áng mây năm màu, va chạm vào tinh triều màu đen.

Am âm.

Tinh triều dâng trào, ám độc ăn mòn, thoáng chốc nuốt sạch hoa vũ. Uy thế không giảm. càng trở lên ám độc tàn nhàn, trong ánh mắt sát thủ áo đen hiện lên vẻ siễu cợt, hung hăng trấn áp hai người Sở Vân, Hoa Anh.

- Thất Tinh Tuyệt Sát trận quả thực danh bất hư truyền! Tinh huy xán lạn. có thể khiến cho các loại đạo pháp hỏa làm một, sẽ không bị hao tổn uy thế, công kích cấu thành sóng triều làm người ta phải khiếp sợ. Loại công kích này, không chỉ một loại đạo pháp là có thể chống đỡ được. Nó đã vượt quá xá khả năng chống đỡ!

Vẻ mặt Hoa Anh đẳng chát, hồn bay phách tán.

- Phụ thân, phụ thân! Không ngờ hài nhi lại gặp người tại hoàng tuyền nhanh như vậy.

- Chết đi, chết đi! Các người có thể chết trong tay bản đại nhân, coi như là vinh hạnh của các ngươi!

Người mặc áo đen quát, hai mắt tràn ngập huyết quang.

- Muốt ta chết? Chỉ dựa vào điểm công kích này, vẫn còn chưa đủ?

Trong tình thế nguy hiểm như vậy, giọng nói của Sở Vân vẫn bình tĩnh thong thả như trước.

- Đạo pháp Hồng Lưu!

Khuôn mặt hắn ung dung, hô lớn một tiếng, từ trong Tiên Nang phun ra kỳ quang, xoạt xoạt xoạt…

Năm đầu Linh Yêu aồm Thiên Hồ, Túy Tuyết Đao, Cụ Phong Cung, Hồng Yêu không màu. Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi cùng gào thét đánh ra một đạo pháp Hồng Lưu.

Đạo Pháp Hồng Lưu này do Thiên Hồ đứng đầu. đủ mọi màu sắc rực rỡ, quang ảnh biến áo, sáng lạn như pháo hoa bắn ra. trải rộng như rửa sạch Thiên Hà!

-Hả?

Trong nháy mắt. người mặc áo đen kinh ngạc kêu lên một tiếng.

- Đây chính là Thiên Hồ! Không sai, có lực nắm giữ nguyên khí cực cao. Tốt, dựa vào Thiên Hồ có chiến lực phi phàm đánh ra đạo pháp Hồng Lưu!

Hai mắt Hoa Anh u ám. giống như tro tàn được gió thổi qua lại cháy, dấy lên một tia hi vọng.

Thiên Hà va chạm Tinh Hải!

Ầm!

Tiếng nổ vang lên làm long trời lở đất. quang mang chói lóa, sóng khí cuồng bạo phun ra xung quanh. Ở giữa tiếng nổ, thậm chí không trung phải rung chuyển, cảnh vật bị nghiền nát bởi lực lượng khổng lồ.

- Chặn, chặn được rồi! Đạo pháp này thật khủng khiếp, thiếu chút nữa đánh tan Thất Tinh Tuyệt Sát trận!

Hai mắt Hoa Anh trừng lớn, trong lòng cảm thấy thật thần kỳ.

- Tốt, tốt. Ta thích phản kháng, phản kháng càng mạnh ta càng thêm hứng thú mà hành hạ đến chết. Trước tiên ngươi nhất định phải chống được lần xuất thủ thứ hai của ta. Ha ha ha! Thiên Xu Quy VỊ.

Sát thủ áo đen đánh ra một kích không trúng, dĩ nhiên cũng không truy sát. Tinh Hồng Yêu đột nhiên lóe ra quang mang bao phủ toàn thân, khiến hắn bay thẳng lên trời, lại một lần nữa hóa thành một ngôi sao giữa trời.

- Thiên Xu Quy VỊ, Thiên Tuyền Hiện!

Hầu như trong lúc đó, bảy khôa tinh thần lần thứ hai bắn xuống. Sát thủ Ám Các lần thứ hai mang theo sát khí ngập trời, hung hăng chém giết.

- Tinh Đức Chân Thân!

Hắn giƠ thẳng song chưởng, khép lại trước ngực. Một âm thanh bạo phát, nhất thời toàn thân Tinh Hồng Yêu phát ra lam quang chói lòa.

Lam quang aiàn ra. trong nháy mắt hóa thành một vị tinh quang cự nhân. Hắn cao tới một trượng năm. tinh huy lấp lánh, cao ngạo hùng vũ. Toàn thân nứt ra. một tay cầm Huyễn Diệt Loan Đao, một tay cầm Xà Mâu Viên Thuẫn.

Hắn nhìn Sở Vân giống như nhìn một con kiến nhỏ bé. Không nói một lời, thần tình lạnh như băng, giơ Loan Đao lên, mạnh mè chém tới.

442. Chương 102: Bát Đại Linh Yêu (thượng).

Chương 102: Bát đại Linh Yêu (thượng).

- Đây chính là tuyệt kỳ của Thượng cổ Tinh Đức Vương, Tinh Đức Vương là đồ đệ chung của Kim Đức Vương, Mộc Đức Vương, Thủy Đức Vương, Hỏa Đức Vương, Thổ Đức Vương. Hắn kết hợp với Ngũ Đức Chân Thân tạo ra đạo pháp tuyệt phẩm này. Khắc chế bất cứ loại đạo pháp chân thân nào, nói về tốc độ, ngay cả Ngũ Đức Chân Thân cũng không địch nổi!

Hoa Anh thấy vậy, liền hét lớn.

- Đạo pháp tốt cũng phải tùy từng người sử dụng, Thiên Hồ, Hỏa Đức Chân Thân!

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, nghe xong lời Hoa Anh nói, ngược lại càng tăng thêm ý chí chiến đấu.

Ầm!

Khí thế mành liệt, quét ra tứ phía. Sở Vân biến thành hành hỏa cự nhân uy vũ, cầm Túy Tuyết Đao đã được phóng lớn trong tay, lao đến độc chiến với to lớn kia.

Ầm ầm ầm…

Song đao tấn công, mỗi lần đều phát ra tiếng nổ vang trời. Tràng diện trận chiến vô cùng kịch liệt. Hoa Anh trông thấy vậy, trừng mắt há mồm giống như là chính mình trở về thời đại Hồng Hoang. Thời đại kia, trời đất vừa mới hình thành, các loại mành thú to lớn, hết thảy đều từ truyền thuyết truyền lại tới nay.

Quả thực Tinh Đức Chân Thân khắc chế Hỏa Đức Chân Thân. Hỏa Đức Chân Thân Sở Vân cao tới hai trượng, còn uy vũ hơn rất nhiều so với Tinh Đức Chân Thân, nộ khí tràn ngập, sóng nhiệt bốc lên. Thế nhưng lại bị Tinh Đức Chân Thân thân ảnh mờ ảo mau lẹ, tinh huy sắc bén khắc chế.

Bất quá đao pháp của Sở Vân mành mẽ gấp hơn hai lần so với đối phương.

Huyễn Diệt Loan Đao của đối phương, mỗi đao đều tạo ra vô số đao ảnh, đao khí tràn ngập. Xà Mâu Viên Thuẫn công thủ thành một thể, Viên Xà Mâu giữa Viên Thuẫn liên tục nháy động bắn ra tia sáng màu đen. Một khi bắn trúng, có thể khiến người ta không thể cử động được.

Đao thuẫn phối hợp, vô cùng khó chịu. Thế nhưng đao thuật của Sở Vân đã siêu thoát cảnh giới đại thành, chỉ còn một chút nữa trở thành xuất thần nhập hóa.

Hỏa Đức Chân Thân không bằng Tinh Đức Chân Thân, thế nhưng đao thuẫn phối hợp cũng không địch lại Túy Tuyết Đao. Ưu thế hai bên ngang nhau, tạo thành cục diện giằng co.

Trận chiến diễn ra vô cùng ác liệt, mỗi lần sát thủ áo đen công kích đều mang theo âm khí cường liệt dồn đối phương vào chỗ chết. Sở Vân đứng thẳng không lùi, đao ảnh mờ mờ ảo ảo, đao thế cuồn cuộn, đao khí tuyệt luân tung hoành.

Sau cùng khổ chiến một hồi lâu, hắn bị thương nhẹ tiến đánh dối phương bị thương nặng, khiến đối phương đành phải lui lại.

Thiên Tuyền Quy VỊ, Thiên Cơ hiện!

- Ha ha. Sở Vân ngươi thua rồi. Tại Thất Tinh Tuyệt Sát trận, giúp đạo pháp của chúng ta mạnh mẽ gấp đôi.

Khôa tinh thần thứ ba bay vụt xuống, đó chính là một nữ tử mặc đồ đen, vóc người nhỏ nhắn bắt mắt, thế nhưng nhàn thần thầm độc như rắn.

Nàng cười âm hiểm, trên cổ tay có một con trường xà cấp Linh Yêu quấn quanh.

Trong khi cười nàng vung tay trái lên, trường xà trên cổ tay văng ra. Trường xà này bành trướng hiện nguyên hình giữa không trung, chính là Cứ Xi Sâm Nhiêm Vương.

Nó dài hơn mười trượng, to như vại rượu. Vảy rắn giống như bông hoa màu xanh, xung quanh thân rắn trải dài một loạt xương trắng đan xen vào nhau vô cùng đáng sợ.

Sở Vân từ từ lùi lại. Cự Sâm Nhiêm Vương cuốn lấy tay phải hắn. Trường xà quấn lấy thân thể, không hề để ý tới hỏa diễm trên người Hỏa Đức Chân Thân. Lại thúc giục đạo pháp Thủy Hành, thoáng chốc đã quấy nát Hỏa Đức Chân Thân.

- Thủy Đức Chân Thân!

Không muốn bị Cứ Xỉ Sâm Nhiêm Vương quấy rầy, Sở Vân liền thay đổi

đạo pháp. Dòng nước trên thân thể người nước to lớn bắt đầu chảy xiết, Cứ Xi Sâm Nhiêm Vương liên tục kêu rống, cảm giác rất khó chịu. Mặt ngoài người nước so với nó bóng loáng không hề thua kém. Răng cưa đâm thủng người nước cũng không thể nào chống được dòng nước không ngừng chảy xiết.

- Hư! Trước khi chết luôn luôn muốn giãy dụa một chút.

Nữ sát thủ khinh thường cười nhạt một tiếng, xà yêu ở ngón tay trên cánh tay trái liền băn ra.

Đây chính là Băng Tinh Xà, nó hiện nguyên hình, trông không hề nhỏ hơn Cứ Xỉ Sâm Nhiêm chút nào. Đầu rắn ngẩng cao, phụt lên khí lạnh như băng, đóng băng Thủy Đức Chân Thân.

Sở Vân điên cuồng thúc giục đạo pháp, đao khí bạo phát, ngân quang như thác nước, chém tới Băng Tinh Xà. Băng Tinh Xà sở hữu đạo pháp phòng thủ vô cùng cường đại, cộng thêm được bồi dưỡng đặc biết cho nên chống được đao khí. Khí lạnh phụt lên không dứt, chính là khắc chế Thủy Đức Chân Nhân, khiến cho Sở Vân đành phải tránh né liên tục.

- Chớ càn rỡ!

Hoa Anh thấy vậy hét lớn một tiếng, giơ Bách Hoa Cung lên, tên bay như thiểm điện bắn tới nữ sát thủ.

-Hừ!

Nữ sát thủ nhún chân, yêu xà trên chân phải bỗng nhiên bộc phạt, bao trùm toàn thân nàng, kết thành Đằng Giáp.

Nguyên lai nhìn thoáng qua giống như yêu xà, nhưng thực tế chính là yêu thực Xà Tảo.

Nữ sát thủ tránh né vũ tiễn, chỉ có một số ít bắn trúng Đằng Giáp, lập tức bắn ra. Cho dù vũ tiễn manh mẽ tới đâu cũng không có hiệu quả. Đây không phải là do Linh Yêu cung của Hoa Anh không địch nổi xà tảo của đối phương.

Mà là Thất Tinh Tuyệt Sát trận trợ giúp, thật sự quá kinh khủng.

- Lục Nha Xà!

Đánh không được bao lâu, nữ sát thủ liền giơ chân lên, phát ra đầu Linh Yêu thứ tư. Lục Nha Xà trưởng thành Linh Yêu, hình thể khổng lồ. Nó há miệng, lộ ra hai chiếc răng thật lớn giống như lưỡi dao màu xanh sắc bén cắm vào miệng xà.

Xizz...

Nó kêu lên một tiếng, ngay lập tức một luồng khói độc màu xanh. Có tinh huy tăng phúc, mạnh mẽ biến đổi tạo thành độc tiễn màu xanh, vù vù bay đến.

Tiễn đâm thủng khoảng không, không hề phát ra tiếng động. Chỗ tiễn bay qua, độc khí bao phủ tạo thành một mảnh tanh hôi.

Hoa Anh bắn ra một tiễn trúng độc tiễn. Độc tiễn bạo tán ra, bỗng nhiên lại ngưng tụ lại, một lần nữa bắn tới.

- Ghê tởm, đạo pháp này lại có thể duy trì liên tục như vậy. Trừ khi bắn chết Lục Nha Xà, bằng không độc tiễn vĩnh viễn không tiêu tan, vô cùng phiền phức.

Trong lòng Hoa Anh trầm xuống, đồng thời giương cung bắn vào Lục Nha Xà.

Điều đáng nói chính là độc tiễn bỗng nhiên phân thành hai, bay về phía Sở Vân và Hoa Anh.

- Thực sự vướng tay vướng chân!

Hoa Anh vừa bắn tên vừa tránh né độc tiễn, vô cùng khó khăn.

Bên kia một mình Sở Vân bị Cứ Xi Sâm Nhiêm Vương, Băng Tinh Xà và độc tiễn quấy rầy, rốt cục chỉ còn cách phân thân đối phó.

- Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi!

Trong lúc giằng co, Sở Vân lại gọi ra một đầu Linh Yêu từ trong tiên nang.

Ầm!

Giữa không trung Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi liền hiện nguyên hình, cành lá tươi tốt, Long Tinh Quả liên tục nháy động, bắn ra vô số tia sáng. Trong đó Băng Phách Thần Quang và Hậu Thổ Thần Quang hợp thành một thể thống nhất mạnh mẽ, cường liệt.

443. Chương 103: Bát Đại Linh Yêu (hạ).

Chương 103: Bát đại Linh Yêu (hạ).

Nữ sát thủ chống đỡ nửa khắc, rốt cục không thể chống được lại. Đành phải triệu hồi yêu vật tác chiến, bay thẳng lên trời.

Nàng chẳng qua giữ vị trí Thiên Cơ trong Thất Tinh Tuyệt Sát trận. Trong Thất Tinh Tuyệt Sát trận có 7 trận vị, từng vị trí đều có một sát thủ trấn thủ. Bảy trận vị Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Thiên Hoành, Khai Dương, Diêu Quang đều có một vị sát thủ chiến lực hùng hậu giữ trận.

Trong đó, vị sát thủ đầu lĩnh giữ vị trí Thiên Xu, chiến lực vô cùng mãnh liệt, có năm đầu Linh Yêu trong tay. VỊ sát thủ Thiên Tuyền tuy chỉ có ba đầu Linh Yêu, thế nhưng có đạo pháp Tinh Đức Chân Thân vô cùng cường đại. VỊ nữ sát thủ Thiên Cơ có ba yêu xà, một con xà tảo, rất vướng tay vướng chân.

VỊ sát thủ Thiên Quyền, có hai đầu Linh Yêu, am hiểu thuật tàng hình, rất khó lòng phòng bị. Nhất là thích dương đông kích tây, lợi dụng tư duy của kẻ khác, thiếu chút nữa giết chết Hoa Anh. Nếu như không có Sở Vân cứu nguy đúng lúc, có lẽ Hoa Anh đã sớm bị giết chết.

VỊ sát thủ Thiên Hoành có đạo pháp phân thân, hư hư thực thực rất khó phân biệt. VỊ sát thủ Khai Dương rất giỏi trị thương, sở hữu hai đầu Linh Yêu, đánh lâu dài làm cho yêu nguyên của yêu vật trong tay Sở Vân và Hoa Anh suy giảm là điều khó tránh khỏi. VỊ sát thủ Diêu Quang, am hiểu các loại ám khí, chiêu thức thâm độc vượt xa sức tưởng tượng.

Đây là trận khổ chiến từ trước tới nay chưa từng có.

Trong không gian Thất Tinh Tuyệt Sát trận, muốn tránh cũng không thể tránh, chạy cũng không thể chạy. Liều mạng là sức chiến đấu, là tâm trí, là nội tình, càng là nghị lực.

- Thất Tinh Tuyệt Sát trận này thật quá kinh khủng. 7 sát thủ Ám Các đơn độc đối mặt cũng rất vướng tay vướng chân. Huống chi cả 7 tạo thành Thất Tinh Tuyệt Sát trận đánh tới, bọn họ liên hợp thành một thể

thống nhất, đạo pháp công kích tùy ý dung hợp, quả thực không có kẽ hở. Công kích như vậy, nếu không có Sở Vân ở đây, ngay cả một vòng ta cũng không thể chống đỡ được.

Hiện tại ba người thay nhau công kích, toàn thân Hoa Anh đã đẫm máu, cảm giác bất lực, chật vật không thể tả được, ý chí chiến đấu cũng đã suy giảm.

- Không tồi, không tồi! Rõ ràng các ngươi có thể giữ được ba vòng. Các người chống cự rất khá, vậy ta giết các ngươi sẽ cảm thấy khoái cảm hơn rất nhiều.

- Dám chống đối Ám Các chúng ta! Ta thề, các ngươi phải chết! Trước khi chết, ta muốn dóc xương lột da, xé thịt các ngươi, cho các ngươi cảm thụ được thế nào là sống không bằng chết!

- Rõ ràng có Thiên Hồ tám đuôi, còn có Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, ngay cả Túy Tuyết Đao cùng đều là tuyệt phẩm! Tất cả yêu vật đều không tồi. Nhưng thứ này, sau khi ngươi chết chúng ta sẽ giữ gìn giúp ngươi.

Các sát thủ kiêu ngạo cười lớn, thì thào thành tiếng, tiếng cười phát ra âm hiểm khó lường. Coi hai người Sở Vân và Hoa Anh giống như chuột bạch, từ từ bờn cợt.

- Các ngươi cười đủ rồi sao? Ngươi một lời ta một tiếng thực sự quá ồn ào.

Sắc mặt Sở Vân lạnh lùng nói.

- Ba người vừa rồi luân phiên qua đây, ta đã hiểu rõ chiến lực các ngươi, cơ bản cùng hiểu thấu trận pháp này. Ám Các? Hẳn là các ngươi chỉ là một phân đội nhỏ trong Ám Các. Bên trong Ám Các có ba đại đội, mỗi đại đội lại có ba phân đội. Nói cách khác, trong Ám Các chỉ có 9 phân đội nhỏ. Bất quá sau trận đánh ngày hôm nay, sẽ chỉ còn lại 8 phân đội.

- Ha ha ha! Ta có nghe nhầm không? Tên tiểu tử này nói nhảm nhí cái gì vậy?

- Xem ra đã bị chúng ta công kích liên hồi, đánh cho choáng váng.

- Tiểu Bá Vương, ngươi sắp chết vẫn còn mạnh miệng. Ngươi cho là phô

trương thanh thế, có thể làm chúng ta sợ sao? Ngươi đừng nằm mơ!

Sát thủ Ám Các cười lớn, khiêu khích Sở Vân.

- Không phải vậy sao?

Sở Vân cười lạnh một tiếng, đưa tay vỗ Tiên Nang bên hông. Nhất thời một đạo huyền quang nhanh như thiểm địa bắn ra, hóa một người gầy gò mặc áo bào xanh, đó chính là Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ. Hắn vừa bước đi, vừa thi triển đạo pháp trị liệu chữa thương cho yêu vật của phe mình.

Tiếng cười của các sát thủ liền bị kìm hãm lại, bất quá trở lại bình thường.

- Không ngờ ngươi còn có thực lực tiềm ẩn. Đầu Linh Yêu thứ sáu, thật không tồi, ta phải thừa nhận ngươi là một thiên tài. Cho dù như vậy cũng không ảnh hưởng tới đại cục!

Giọng nói vị nữ sát thủ kia nhan hiểm khó lường.

- Ngươi cho rằng Thất Tinh Tuyệt Sát trận, chỉ có biến hóa như vậy hay sao? Song tinh Thiên Cơ, Thiên Quyền mau xuất hiện!

Lời nói còn chưa dứt, cùng lúc hai vị sát thủ bay vụt xuống.

- Thất Tinh Tuyệt Sát trận, nổi tiếng hung ác, quả thực còn có biến hóa. Đầu Linh Yêu thứ sáu của Sở Vân cũng bị biến hóa này làm mất đi tác dụng!

Sắc mặt Hoa Anh trầm như nước, trong lòng vừa mới hiện lên vẻ kinh hỉ nhất thời tan biến hết.

Đối mặt với hai đại sát thủ, Sở Vân vẫn đứng sừng sững, sắc mặt không đổi. Hắn lại vỗ Tiên Nang, từ Tiên Nang hiện ra một vị nữ tử, dáng người uyển chuyển, tản ra ánh sánh. Chính là Mệnh Tuyền Ngọc Tỷ biến thành.

- Đầu Linh Yêu thứ 7!

Toàn thân Hoa Anh run lên.

7 vị sát thủ còn chưa kịp phản ứng, Sở Vân lại vỗ Tiên Nang, lúc này hiện ra hai người nắm tay nhau. Chính là Tật Phong Kính Thảo Hài hóa thành tiểu đồng tử.

- 8 đầu Linh Yêu, không ngờ ngươi ẩn dấu sâu như vậy, cư nhiên có 8 đầu Linh Yêu!

- Ta muốn giết chết thiên tài này, nhất định phải giết chết! Hắn mới chỉ 15 tuổi, đã nắm giữ 8 đầu Linh Yêu trong tay, con số này chỉ có cường giả Vương cấp mới có thể sở hữu.

- Sở Vân ngươi chết chắc rồi, 8 đầu Linh Yêu cũng vô dụng. Ta muốn ngươi chết trong tuyệt vọng, Thiên Hoành tái hiện, tam tinh tề sát!

Đầu Linh Yêu thứ tám vừa xuất hiện, sát thủ Ám Các cũng không thể che giấu được nỗi khiếp sợ trong lòng. Đều rống giận, sát khí điên cuồng tăng lên.

- Thất Tinh Tuyệt Sát trận? Đã là cái thá gì. Hôm nay ta muốn lấy trận phá trận.

Trong mắt Sở Vân lóe ra quang mang, thản nhiên lấy ra Bích Hải Triều Sinh Tiêu.

Tiếng tiêu vang lên, gió mây ùn ùn kéo đến, núi xanh muôn trượng lay động.

Tiếng tiêu vang lên, mây đen từ khắp nơi ùn ùn kéo đến.

Cùng với tiếng tiêu, 8 đầu Linh Yêu rầm lên một tiến, khí thế dâng trào, gắn bó thành một thể. Chỉ trong giây lát, phong vân biến sắc, trời xanh chấn động.

- Đây, đây là trận pháp gì?

Nữ sát thủ kinh hãi kêu lên một tiếng, kịch liệt chất vấn.

- Hai đầu Linh Yêu này, vì sao hai đầu Linh Yêu này trông quen mắt vậy? Thảo nào Ngọc Thư Sinh mất tích. Chính là ngươi giết hắn, là ngươi giết hắn.

- Ngươi phải chết, ngươi phải chết, rõ ràng dám đụng tới vương tử Giang Hán Quốc chúng ta.

444. Chương 104: Lấy Trận Phá Trận (thượng)!

Chương 104: Lấy trận phá trận (thượng)!

- Thật to gan, thật to gan. Giết hắn, lấy thủ cấp của hắn quay về lĩnh thưởng.

Mệnh Tuyền Ngọc Tỷ tuyệt phẩm vừa mới xuất hiện, nhất thời đã bị nhận ra. Các sát thủ vừa sợ vừa giận, đều quát lớn.

- Không nên đùa nữa. Thất Tinh Tề Tụ, tuyệt sát! Tuyệt sát!

Thủ lĩnh các sát thủ điên cuồng rống giận, bạo phát bắn ra bốn phía. Thất tinh hội tụ, tinh huy như thủy triều, cuộn trào mành liệt dâng trào, mang theo thế lực tuyệt sát, chém giết bao quanh hai người Sở Vân và Hoa Anh.

Hai mắt Hoa Anh trừng lớn, ngay tức khắc trong mắt phát ra lam quanh. Thế tấn công hung mãnh như vậy, khiến toàn thân hắn không còn chút sức lực nào, một loại cảm giác vô lực thâm nhập vào xương cốt nhanh chóng lan tràn ra toàn thân.

Ám Các chính là đội ám sát có tổ chức của Giang Hán Quốc, lực lượng rất mạnh, mỗi một sát thủ đều đã được vun đắp tài nguyên rất lớn, đào tạo tỉ mỉ. Lúc này đều phát ra lực công kích cực mạnh, lại còn có Thất Tinh Tuyệt Sát trận trợ giúp càng thêm uy lực.

Trong lúc này Hoa Anh có cảm giác chính mình giống như chiếc thuyền tam bản giữa trời đất u ám, cuồng phong mành liệt, đơn độc đối mặt với biển gầm sóng vỗ cao hơn mười trượng đập vào mặt.

- Đối phương có bảy người cùng xuất thủ, có hết thảy gần 20 đầu Linh Yêu. Bên ta chỉ có 9 đầu, làm sao có thể chống lại? Rốt cục giờ khắc này đã tới rồi sao? Thất Tinh Tuyệt Sát, quả thực là tuyệt sát.

Sắc mặt hắn giống như tro tàn, nhưng mà vẫn chưa đến mức bỏ mạng.

8 đầu Linh Yêu của Sở Vân, bay lượn trước mắt bọn họ, ngăn cản từng đợt công kích.

- Hả? Đã chặn lại được!

Toàn thân Hoa Anh chấn động, hắn mở lớn miệng, tròng mắt trợn trừng.

Tình cảnh trước mắt nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn. Hắn chăm chú nhìn, chỉ trong chốc lát, liền cảm thấy đầu váng mắt hoa. Trong lòng vô cùng ngạc nhiên nói:

- Đây quả thực là trận pháp vô cùng cao minh! Nếu như không tận mắt nhìn thấy, ta thực không thể tin đây là sự thực. Rõ ràng có thể ngăn cản được thất tinh tuyết sát trận!

- Không thể! Không thể nào!

- Đây là trận pháp quái quỷ gì? Lại có thể mạnh hơn Thất Tinh Tuyệt Sát trận!

7 vị sát thủ cùng xuất hiện, nhưng cũng không phá được tầng phòng ngự của bát quái trạn. Đánh không được bao lâu, các sát thủ đều cảm thấy kinh hoàng.

- Trận pháp này còn huyền diệu hơn cả Thất Tinh Tuyệt Sát trận, hơn nữa chỉ cần có 8 đầu Linh Yêu. 8 đầu Linh Yêu... Lẽ nào là Bát Quái Trận trước kia Vạn Thú Vương đọc Tinh Thánh di thư, sau đó sáng tạo ra, tiếng tăm lưng lẫy khắp thiên hạ?

Trong mắt vị sát thủ Thiên Xu bỗng nhiên hiện lên quang mang hoảng loạn, rốt cục là người đầu tiên nhận ra trận pháp của Sở Vân.

- Mau lui lại, con bài chưa lật của Tiểu Bá Vương nằm ngoài sức tưởng tượng!

- Núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt, không thể đánh nữa.

- Mau về báo tin. Chúng ta cần tăng thêm nhân thủ!

7 vị sát thủ đều hoảng loạn. Tình trạng thất tinh cũng không thể kéo dài bởi linh quang đảm nhiệm quá nặng. Bọn họ cảm thấy không có hi vọng tháng lợi, lập tức muốn bỏ chạy.

- Bây giờ muốn đi, không nghĩ là quá muộn rồi sao? Bắt tất cả lại cho ta!

Đột nhiên Sở Vân kêu lên, 7 người hoảng loạn, trận pháp cũng loạn theo

khiến Sở Vân bắt được kẽ hở.

Ầm một tiếng, 8 đầu Linh Yêu mành liệt phát ra kim quang bao phủ toàn bộ Bát Quái Trận, phá tan Thất Tinh Tuyệt Sát trận. Đồng thời cuốn toàn bộ 7 sát thủ vào trong trận.

Diệt Thê Hông Liên!

Thiên Hồ vừa phun ra, chính là một đạo pháp tuyệt phẩm. Đập trúng Tinh Đức Chân Thân, nổ vang một tiếng, hỏa diễm ngập trời, chân thân tan vỡ, sát thủ bên trong bị thiêu đốt thành đống tro tàn.

Phi Huyền Ngự Thiên Đao!

Túy Tuyết Đao rạch ngang không trung, ánh đao sáng như tuyết trực tiếp chém Cứ Xi Sâm Nhiêm Vương thành hai đoạn, tiếp đến bắn phá Đằng Giáp, đâm xuyên qua nữ sát thủ.

- Tử chiến!

- Dù chết, ta cùng muốn ngươi chết theo!

Các sát thủ tuyệt vọng, điên cuồng phản công, thế tiến công bộc phát khiến kẻ khác tim đập loạn nhịp.

Đạo pháp Hồng Lưu!

Sở Vân thổi tiêu, trời đất quay cuồng, nhật nguyệt vô quang, đạo pháp dũng mãnh phun ra, giao hội lại thành một dải lụa đỏ cắt ngang thiên hà. Dải lụa trải dài, kéo dài mấy trăm trượng, mang tất cả trời đất, rửa sạch càn khôn.

- Không…

- Ta không cam lòng! Ta không cam lòng!

- Tiểu Bá Vương, ta thành quỷ cũng không tha cho ngươi!

Đối mặt với đạo pháp Hồng Lưu như vậy, con mắt các sát thủ co rụt lại, toàn thân run lên, há miệng rống giận, tràn ngập tuyệt vọng không cam lòng cùng với nỗi căm phẫn.

Ầm ầm ầm…

Nước lũ lướt qua, tất cả bị chôn vùi. Chỉ còn lại hơn mười khôa yêu tinh, trôi nổi giữa không trung.

Vũ trụ lại trở lên yên tĩnh.

- Chết đi như vậy?

Hoa Anh đứng bên cạnh Sở Vân, thấy vậy trừng mắt há miệng, nói:

- Sát thủ Ám Các chuyên chém giết vương công quý tốc, tướng lĩnh văn thần, mang tới hắc ám kinh khủng cho Tinh Châu. Một phân đội nhỏ Ám Các vận dụng Thất Tinh Tuyệt Sát trận, lại gặp phải cường giả DỊ Sĩ bảng thấy một giết một. Thậm chí ngay cả cường giả Kỳ Nhân bảng cũng có nguy cơ ngã xuống. Hiện tại đều đã chết!

Bây giờ hắn mới phản ứng, khiếp sợ nhìn về phía Sở Vân, nói:

- Vốn thực lực của ngươi đã cường đại như vậy rồi. Cộng thêm 8 đầu Linh Yêu đã có thể leo lên Kỳ Nhân bảng. Ngay cả Thất Tinh Tuyệt Sát trận cũng không thể đánh bại ngươi!

- Ngươi thật quá xem trọng ta.

Sở Vân xua tay, chau mày, ngữ khí ngưng trọng.

- Trận chiến này quá nguy hiểm. Nếu như 7 vị sát thủ này, ngay từ đầu cùng xuất hiện, hẳn là ta không kịp thăm dò thực lực của bọn họ, ắt sẽ chết không toàn thây. May mà ba sát thủ luân phiên tới, thông qua đó quan sát được Thất Tinh Tuyệt Sát trận này, vả lại nghiền ngẫm được một chút tinh túy của Bát Quái Trận. Trận chiến này, cũng là lần đầu tiên ta thi triển thành

công.

Thất Tinh Tuyệt Sát trận quả thực quá kinh khủng, gây áp lực lớn cho Sở Vân. Trong trận, nguyên khí trong không trung hoàn toàn bị đối phương chiếm giữ, cho nên yêu vật của Sở Vân căn bản không thể hấp thụ được. May mà chính mình có Tiên Nang tuyệt phẩm, yêu khí bên trong dày đặc, có thể chống đỡ được trận đánh lâu dài.

7 sát thủ này, người nào cũng có kinh nghiệm phong phú, tàn nhẫn thâm độc. Chỉ cần một người xông đến cũng đều vô cùng vướng tay vướng chân. Hiên tai hồi tưởng lai diễn biến trân đánh, Sở Vân vẫn toát ra mồ hôi lạnh.

Trận chiến qua đi, hai người phát giác trong phòng nghị sự vẫn như cũ. Thậm chí ngay cả vị trí cũng không có gì thay đổi.

Trông thấy bài trí xung quanh vẫn quen thuộc, Hoa Anh đứng tại chỗ, kinh ngạc một hồi lâu liền bừng tĩnh, bỗng nhiên ôm quyền nói với Sở Vân:

- Hoa Anh tạ ơn thiếu đảo chủ cứu mạng!

445. Chương 105: Lấy Trận Phá Trận (hạ)!

Chương 105: Lấy trận phá trận (hạ)!

Ngữ khí của hắn vô cùng thành khẩn, lúc trước vốn quy phục nhưng không cam lòng. Thế nhưng trải qua trận đánh vừa rồi, chứng kiến thực lực của Sở Vân cao thâm như vậy, ý nghĩ không cam chịu lập tức tiêu tan thành mây khói.

- Không ngờ Ám Các của Giang Hán Quốc cũng xuất thủ. Một trận ác liệt như vậy rõ ràng muốn đưa ta vào chỗ chết. May mà ta bí mật nắm giữ một con bài chưa lật. Bất quá không biết nhằm vào ta hay nhằm vào Thư gia, như vậy hai đường quân đội kia cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Sở Vân chau mày suy nghĩ. Tại kiếp trước của hắn, vẫn còn chưa xuất hiện nhiều biến hóa như vậy, hành trình thống nhất Chư Tinh Quần Đảo vừa mới bắt đầu nảy sinh đã bị ngăn trở mạnh mẽ.

- Thiếu chủ, ta nghĩ hai đường quân đội kia cũng sẽ bị ám sát. Chỉ là chỗ này là trọng điểm ám sát mà thôi. Ám Các nhất định không phải toàn bộ thủ đoạn của Giang Hán Quốc. Thuộc hạ có đề xuất, hai quân nên hợp nhất, trước tiên chiếm Vệ gia đảo, tình hình thay đổi có thể chiếm được thế chủ động.

Trong mắt Hoa Anh lóe ra quang mang, suy nghĩ một hồi liền nói.

- Ngươi nói rất có lý. Chỉ là trước khi xuất chinh, ta muốn tiêu hóa chiến quả lần này.

Trận chiến này, hắn có được hơn mười khối yêu tinh, một khi hấp thụ, tu vi của yêu vật trong tay đều được đề thăng rất lớn.

Trong phòng nghị sự Thiết gia đảo.

- Cuồng Nho Tướng Quân, ngươi nói nửa canh giờ là có thể hoàn thành. Bây giờ đã sắp qua một canh giờ, ta cũng không thấy một thủ cấp nào theo như lời ngươi nói.

Thiết Ngao cười mà không cười, nhìn Cuồng Nho Tướng Quân, trong giọng nói mang theo ý mia mai châm trọc.

Sắc mặt Cuồng Nho Tướng Quân cùng hổ thẹn vô cùng, hắn không phải kẻ ngu dốt. Thời gian kéo dài đến mức này, cũng biết nhất định nảy sinh chuyện ngoài ý muốn.

- Hành động ám sát Sở Vân đã hoàn toàn thất bại, 7 vị sát thủ bên ta bao gồm cả phân đội trưởng đều đã hi sinh vì nhiệm vụ. Thực lực của Tiểu Bá Vương, đã vượt xa dự tính.

Người mặc áo đen lại lần nữa xuất hiện, sắc mặt hắn trầm xuống. Ngữ khí hội báo đông cứng, trong đó cất chứa sự phẫn nộ, khó hiểu.

- Cái gì?

Cuồng Nho Tướng Quân nghe xong, nhất thời hai mắt nheo lại, quang mang khiến tim người khác đập thình thịch lóe ra bất định. Tuy rằng hắn đã chuẩn bị tâm lý, thế nhưng thật không ngờ chuyện này lại vượt xa sức tưởng tượng!

- Ngươi dám đùa ta sao? Trong tay phân đội trưởng có 5 đầu Linh Yêu, 7 người hợp lại có gần tới 20 đầu Linh Yêu tạo thành Thất Tinh Tuyệt Sát. Ngay cả một mình Sở Vân có 5 đầu Linh Yêu cũng không thể giết được? Các ngươi là Ám Các hay Trư Các?

Cuồng Nho Tướng Quân không kiềm chế được, liền chất vấn.

- Sự thực vẫn là sự thực, ám sát thất bại. Không chỉ có như vậy, Tiểu Bá Vương trải qua trận này, tu vi của yêu vật trong tay tăng vọt. Hình như thu phục được Hoa gia đảo chủ Hoa Anh, tạo thành liên quân đã công chiếm Vệ gia đảo.

Người mặc áo đen hội báo.

Tin xấu tiếp tục truyền đến, Cuồng Nho Tướng Quân nghe tới đó, ngược lại lại cười rộ lên:

- Ha ha, không hổ là Tiểu Bá Vương, có chút tài năng. Hiện tại Thư gia chiếm được Vệ gia đảo, lập tức nắm quyền chủ động tấn công hải vực Thiết gia. Ngay cả Ám Các cũng bị Sở Vân phản sát giết chết, Thiết gia các ngươi đối phó với hắn liệu có được bao nhiêu phần thành công? Ta có thể khẳng định, cho tới khi Thư gia chinh phục quần đảo xung quanh, mục tiêu tiếp theo

chính là Thiết gia ngươi.

- Người thức thời mới là tuấn kiệt, nếu như ngươi sớm đầu hàng, chúng ta kết hợp thành một. Liên minh vùng dậy, ôm trọn giang sơn, cho dù Thư gia thế nào đi nữa cũng chỉ là con bọ ngựa không biết lượng sức mình mà thôi.

- Ngươi nghĩ ta sẽ ưng thuận sao? Chư Tinh Quần Đảo, chưa bao giờ hoan nghênh ngoại nhân. Ngươi nghĩ rằng Thiết Ngao ta là kẻ luồn cúi, phản bội lại tổ tiên để lấy chút vinh hoa phú quý, bán tổ cầu vinh sao?

Thiết Ngao bất khuất ngẩng cao đầu, kiên quyết cự tuyệt.

- Hừ! Vậy ngươi hãy đợi.

Cuồng Nho Tướng Quân hừ lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài cửa. Tiếp đến rời khỏi thành trì Thiết gia, lúc này hắn oán hận giậm chân một cái, nghiến răng nghiến lợi:

- Vừa này rõ ràng Thiết Ngao đã dao động, đáng trách không giết chết Sở Vân. Để hắn thấy được mà có thêm hi vọng. Ai, cơ hội tốt thống nhất Chư Tinh Quần Đảo như vậy lại mất đi. Từ nay về sau Chư Tinh chia làm ba phần, chỉ có đại chiến quyết định.

Tháng 9 năm Tinh Lịch 754.

Ba đường đại quân Thư gia xuất hiện, công chiếm ba đảo Vệ gia, Viên gia, Hoa gia. Làm cho quần đảo chấn động, Tinh Châu chú ý đến.

Ngay cả thế nhân cũng tập trung ánh mắt vào Thư gia, tất cả đều suy đoán bước tiếp theo phụ tử Thư gia. Thế nhưng bất chợt xảy ra đại biến, hầu như nàm ngoài dự tính của mọi người!

Thủy gia là một trong ngũ tộc thượng cổ, bỗng nhiên công bố Thủy Đức Văn Thư nằm trong tay chính mình. Hầu như cùng lúc đó, các cổ tộc Sâm gia, Sơn gia thống lĩnh hơn mười thế lực hải đảo công khai nương nhờ Thủy gia.

Khi đó chỉ trong một đêm Thủy gia trở thành hải vực rộng lớn, thế lực cường đại bao gồm rất nhiều binh sĩ và hạm đội. Nhất thời vượt qua Thiết gia, Thư gia, trở thành thế lực đứng đầu Chư Tinh Quần Đảo.

Khi đó Thủy gia mới lấy Thủy gia đảo chủ làm đảo chủ, Sâm gia đảo chủ, Sơn gia đảo chủ làm phó đảo chủ. Trên thực tế, người điều khiển phía sau chính là Cuồng Nho Tướng Quân đến từ Giang Hán Quốc.

Sóng giÓ này chưa ổn định, sóng gió khác lại nổi lên.

Trong khi mọi người nhấm nháp tiêu hóa tin tức kinh người này, Thủy gia hung hàn xuất 7 đường đại quân, bắt đầu hành trình chinh phục thế lực hải đảo xun 2 quanh.

Hầu như cùng lúc đó, Thiết gia và Thư gia cũng liên tiếp xuất binh, chiếm đoạt các thế lực hải đảo xung quanh mở rộng hải vực, hợp nhất chiến hạm.

Nguyên bản thế cục Thư gia mịt mờ hỗn loạn, bỗng nhiên hiện rõ trong mắt thế nhân.

Ba thế lực lớn, lấy Thủy gia đứng đầu, Thư gia đứng thứ hai, Thiết gia đứng sau cùng, ba gia đảo bá chủ ba nơi. Hành động quân sự ba phương rất ăn ý, thế lực hải đảo khác không có bất cứ cơ hội phản kích nào. Chỉ thể dựa vào địa thế hiểm yếu mà phòng thủ hoặc là chủ động đầu nhập vào một phương thế lực.

- Thật không ngờ thế cục lại biến hóa nhanh như vậy! Thoáng chốc tách thành ba thế lực, trong thời gian này quyết chiến tranh đoạt địa vị bá chủ Chư Tinh Quần Đảo.

- Trong chuyện này ẩn chứa rất nhiều điều cổ quái, theo lý mà nói, Sâm gia và Sơn gia đầu nhập Thủy gia, hành động này rất kỳ lạ. Hẳn là tin tức không được đầy đủ.

446. Chương 106: Tinh Binh Hoa Tiên, Hải Chiên (thượng).

Chương 106: Tinh binh Hoa Tiên, hải chiên (thượng).

- Cho dù là thế nào đi nữa, Chư Tinh Quần Đảo đã đứng trước mưa giông bão táp. Lúc này ba gia đảo thế lực đã nắm giữ tất cả, bắt đầu chiếm đoạt các hải đảo xung quanh, tích lũy thực lực của chính minh. Chuyện này cũng cạnh tranh rất kịch liệt, tích lũy được càng nhiều, cuộc chiến sau này lại càng chiếm được ưu thế.

Thế cục Chư Tinh Quần Đảo, bỗng chốc trở thành chuyện tình được mọi người trong Tinh Châu quan tâm tới. Tin tức được loan báo nhiều nhất trên Đằng bảng cũng đều nói về tình hình mỗi ngày trên Chư Tinh Quần Đảo.

Ví như là: Một vài thế lực hải đảo chủ động đầu nhập Thủy gia, Thiết gia công phá hải đảo nào, Thư gia phái hạm đội nào, hướng tiến quân về đâu.

Sau một tuần, Thủy gia chiếm đoạt được 23 hải đảo, Thư gia phá được 11 hải đảo, Thiết gia chỉ chiếm được 8 hải đảo.

Sau hai tuần, hầu như hải đồ Thủy gia mở rộng gấp đôi. Bỏ lại Thư gia, Thiết gia ở phía sau, tạo dựng ưu thế rõ rệt.

Sau ba tuần, các thế lực hải đảo còn lại đều bị chiếm đoạt. Nguyên bản thế lực trên Chư Tinh Quần Đảo đa dạng, rắc rối phức tạp, chỉ còn sót lại ba quái vật lớn.

- Nhìn trên hải đồ, hải vực Thủy gia rộng lớn như vậy, đủ chiếm một nửa quần đảo. Không còn nghi ngờ, trong cuộc cạnh tranh này, Thủy gia chắc chắn đứng đầu, bỏ xa Thư gia và Thiết gia phía sau.

- Chuyện này cũng khó trách. Thứ nhất, danh tiếng của Thủy gia đứng đầu trên Chư Tinh Quần Đảo. Thứ hai, có Thủy Đức Văn Thư, hơn nữa Thủy gia là dòng chính phái hơn Thư gia. Thứ ba, thực lực Thủy gia vốn chính là ba gia đảo đệ nhất hợp lại, càng khiến càng gia đảo khác đầu nhập.

- Loại cạnh tranh này mở rộng, giống như là quả cầu tuyết. Ưu thế lớn lại càng có ưu thế, tình thế bất lợi lại càng bất lợi. Sự chênh lệch của ba gia đảo càng lớn hơn.

Thế nhân đều bàn thảo kết quả này, phát biểu cái nhìn của chính mình. Nhưng mà có rất ít người nhìn rõ sự tình trong đó.

Thủy gia trên đường mở rộng, phần lớn các gia đảo đều đầu nhập, rất ít khi phải dụng binh. Ngược lại Thiết gia, Thư gia nhiều lần bị mai phục, đồng thời có rất nhiều tình huống phải vận dụng đến vũ lực mới có thể công chiếm đảo. Đến lúc này, sự chênh lệch của ba gia đảo tự nhiên càng có khoảng cách.

Đầu tháng 10 năm Tinh Lịch 754.

Thủy gia xuất hạm đội, đánh lén thành công Mộc Ngưu đảo của Thiết gia. Đồng thời tập trung hỏa lực lân cận hải vực Tu Vân đảo của Thư gia, lấy ưu thế binh lực bức bách Thư gia phải phòng thủ.

Đương nhiên Thư gia cũng không ngồi yên chờ chớt. lập tức phái đại quân, lấy thiếu đảo chủ Thư gia Sở Vân làm chủ tướng, Hoa Anh làm quân sư, Hoàng Hiếu, Vũ Đại Đầu, Vương Trạch Long làm phó tướng. Thống lĩnh một vạn quân, gần một trăm chiến hạm, tiến thẳng tới đại quân Thủy gia tại Tu Vân đảo.

Quân tình truyền đến, chủ tướng Thủy gia Dương Vạn Toàn, lập tức triệu tập chúng tướng tới bàn bạc:

- Tiểu Bá Vương hung mãnh gan dạ. Bây giờ hùng hổ lĩnh binh chém giết qua đây, các vị có kế sách gì không?

Chúng tướng im lặng không nói gì, bầu không khí nặng nề ngưng trọng. Cái tên Sở Vân giống như ngọn núi đặt trong lòng bọn họ.

Sau cùng, đệ nhất phó tướng Trương n nói:

- Trước khi đi đại đảo chủ căn dặn chúng ta, chỉ cần ngăn chặn đại quân Thư gia một tuần là được. Bây giờ chiến hạm của chúng ta nhiều gấp hai lần chiến hạm của Tiểu Bá Vương, binh sĩ đông gấp đôi bọn chúng. Quân tiếp viện sung túc, binh sĩ tinh nhuệ thuyền tốt, chống đỡ trong vòng một tuần cũng không phải chuyện khó.

-Uhm…

Dương Vạn Toàn khẽ gật đầu, trầm ngâm một lúc, liền nói thêm.

- Tuy võ tướng bên ta nhiều, nhưng sợ không phải đối thủ của Sở Vân. Tuyệt đối không thể đấu tướng, chỉ cần thúc quân chém giết, phát huy ưu thế binh lực là được.

Hầu như cùng lúc đó, trên chiến thuyền Sở Vân cũng đang hội nghị quân

sự.

- Dương Vạn Toàn, trời sinh tính nết đã vô cùng cẩn thận, giỏi thủ không giỏi công. Hiện nay chiến lực của thiếu đảo chủ hùng hậu cao thâm, thanh danh lan xa tất khiến đối phương phải kiêng dè. Ta dự đoán trận chiến ngày mai, nhất định đối phương không đến đấu tướng, mà trực tiếp huy động đại quân chém giết.

Hoa Anh nhìn hải đồ quân sự trước mặt, mặc bộ giáp nhẹ màu đỏ, mặt sáng như ngọc, ánh mắt như sao, chậm rài nói.

Ngưng lại một chút, hắn lại nói:

- Ta có một kế, có thể khiến đối phương ăn thiệt thòi. Ngày mai có thể sắp xếp hóa quân trận, phái ra 4 bảo thuyền mở đường, trên thuyền bố trí nhiều tinh binh Hoa Tiễn do ta thống lĩnh. Đối phương đánh lén qua đây, lập tức phát tiễn làm giảm sĩ khí của bọn chúng. Sau đó toàn xông tới chém giết, chắc chắn sẽ đại thắng.

Tinh binh Hoa Tiễn, chính binh chủng tinh nhuệ do Hoa gia đào tạo, rất am hiểu về công kích.

- Hoa quân sư, am hiểu nhân tâm, tài hoa hơn người. Nếu như không có hắn bày mưu tính kế, thành quả chiếm đoạt các hải đảo lân cận của Thư gia chúng ta thậm chí còn thấp hơn Thiết gia.

Các võ tướng liếc mắt nhìn nhau. Cùng bởi Hoàng Hiếu mở miệng tán thành.

Sở Vân gật đầu:

- Đúng là diệu kế, chỉ là Hoa Quân Sư hà tất phải mạo hiểm. Không cần thiết phải tự mình chỉ huy, ngồi ở trung quân quan sát là được.

- Thiếu đảo chủ, mấy ngày trước Hoa Anh đã dùng rất nhiều Tạo Hóa Đan, đã có ba đầu Linh Yêu trong tay. Tự bảo vệ mình không phải là vấn đề, huống hồ đại quân xung phong, rất cần có một vị tướng lĩnh trấn áp quân tâm, đề thăng sĩ khí. Tinh binh Hoa Tiễn, chỉ có ta chỉ huy mới có thể phát huy toàn bộ thực lực của bọn họ.

Hoa Anh ôm quyền, giọng nói sang sảng.

Sở Vân sượng cười một tiếng.

- Được, vậy ngày mai ta sẽ nhìn Hoa quân sư lập công.

Ngày hôm sau, hai quân giao đấu.

Bầu trời quang đãng không mọt gợn mây, mặt biển bằng phẳng như đất. Đại quân hai bên đều có binh hùng tướng mạnh, chiến hạm dày đặc, tinh kỳ bay phấp phới.

Một bên dùng tướng Thư gia quân thống lĩnh một vạn binh sĩ, hai lâu thuyền, sáu bảo thuyền, mười chiến thuyền đại phúc, gần trăm chiến hạm bình thường, thuyền nhẹ, thuyền nhỏ nhiều vô số.

Phía Thủy gia, thực lực quân đội hùng hậu có khoảng hai vạn, năm lâu thuyền, mười hai bảo thuyền, mười tám chiến thuyền lớn, hơn một trăm sáu mươi chiến thuyền bình thường.

Từ trên cao nhìn xuống, quân đội Thủy gia đen nghịt một mảnh, trận thế mở rộng, chừng gấp hai quân đội Thư gia. Giống như một khối đá lớn chiếm giữ.

Khí thế quân Thư gia như mãnh hổ xuống núi, binh mạnh tướng nhuệ.

Hai quân đối đầu khiến bầu khí trở nên ngưng trọng. Sở Vân liền phái Vũ Đại Đầu tiến lên chửi mắng:

- Vũ Đại Đầu ở đây, ai dám ra đây cùng ta phân cao thấp?

- Một tên thất phu, chỉ dựa vào vò dùng mà dám nói lớn! Toàn quân nghe lệnh, xông về phía trước!

Chủ tướng Dương Vạn Toàn hét lớn một tiếng, vung tay phải lên lập tức toàn quân xông trận, tinh kỳ bay phấp phới, trống trận ầm ầm, chém giết về phía Sở Vân.

447. Chương 107: Tinh Binh Hoa Tiên, Hải Chiến (hạ).

Chương 107: Tinh binh Hoa Tiên, hải chiến (hạ).

- Quả thực đúng như dự tính của Hoa quân sư!

Trông thấy như vậy, Vũ Đại Đầu cười khà khà, lập tức quay đầu thoái lui.

- Ngươi nhìn kìa! Ngươi nhìn kìa! Võ tướng kia của đối phương đã thoái lui!

- Đại quân ta ùn ùn kéo đến, dũng mãnh phi thường. Toàn quân xuất kích không ai có thể chống lại!

- Ngay cả Tiểu Bá Vương, cũng khó ảnh hưởng toàn cục.

- Giết, giết! Các ngươi mau huy động đao kiếm, đánh cho quân đội Thư gia xuống hoàng tuyền!

Đồng thời vô số võ tướng trong quân Thư gia rống giận, các sĩ tốt gào thét rung trời, bọn họ tràn đầy khí thế, nhân số nhiều vô kể, chiến hạm san sát nhau, tinh kỳ bay phấp phới giống như dã thú hung mãnh, há mồm uống máu.

- Quân sư, quân địch chỉ còn cánh chúng ta 100 trượng!

Một sĩ tốt trên bảo thuyền bẩm báo với Hoa Anh.

- Không sao, bao giờ còn cách 50 trượng thì gọi ta.

Hai mắt Hoa Anh nheo lại giống như đang ngủ.

Gió mang theo tiếng hô hét liên tiếp không ngừng, tóc hắn bị thổi rối tung.

- Quân sư, đã còn cách 50 trượng!

Chỉ trong chốc lát, sĩ tốt kia lại vào bẩm báo.

- Bao giờ còn cánh 30 trượng thì gọi ta.

Sắc mặt Hao Anh rất thản nhiên, trong ánh mắt nheo lại ẩn chưa hàn quang.

Trống trận vang động trời đất, tiễn của đối phương bay vụt đến, cắm đầy trên thuẫn giáp, chiến thuyền.

- Quân sư! Chỉ còn cách 30 trượng!

Chỉ một lát sau đó, sĩ tốt kia lại vào bẩm báo, thanh âm run lên.

- Uhm.

Hoa Anh gật đầu nhưng không hề hạ lệnh. Cho tới khi còn cách 20 trượng, đều có thể thấy rõ từng binh sĩ của đối phương, hắn đột nhiên mở to hai mắt.

Giống như tinh mang, điện quang!

- Tinh binh Hoa Tiễn!

Hắn hô nhỏ một tiếng, thanh âm du dương bay lên. Giữa tiếng tiếng hò hét rung động trời đất, vẫn có thể nghe rõ.

-Rõ!

Xun 2 quanh lập tức đáp lại.

- Bách Hoa Tề Phóng!

Hoa Anh lại quát.

Vũ…

Hắn còn chưa dứt lời, chợt nghe thấy âm thanh từ tiễn phát ra, 500 tiễn bắn thủng trời cao. Sau đó một mũi tên đều tách thành 10, 10 biến thành 100. Thoáng chốc, mưa tiễn mạnh mẽ bao phủ khoảng không, trong ánh mắt của binh tướng hiện lên vẻ kinh hãi, 5 vạn mũi tên sắc bén ầm ầm trút xuống!

Xoạt!

Chiến hạm Thủy gia xông tới trước trận, nhanh chóng trầm xuống. Vũ tiễn dày đặc cắm xuống phía dưới, lập tức vô số máu thịt văng tung tóe, vô số người ngửa mặt lên trời hét lớn rồi ngã quỵ.

Khí thế đại quân Thủy gia giảm sút, trong nháy mắt, hàng loạt chiến hạm tiến tới, hầu như trên mặt khoang thuyền đều có mũi tên cắm chỉ chít, giống như cây gai.

- Thật đáng ghét! Thương vong thảm trọng như vậy… Không phải sợ, tất cả binh sĩ theo ta xông lên!

Tiểu tướng Vương Cương xung phong hét lớn một tiếng, hai mắt đẫm lệ, cười trên Hàn Phong Báo, cầm một cây Hoa Thương trong tay, liều mạng xông tới.

Hai mắt Hoa Anh lại nheo lại, nhẹ nhàng vỗ Tiên Nang, lấy ra Bách Hoa Cung.

Giương cung cãi tên bắn ra liên tục.

Huyễn Hóa Thuẫn Sát!

- Ahah!

Vương Cương chỉ có chiến lực cấp Đại Yêu, kêu thảm một tiếng, tiễn bắn trúng đầu, từ trên Hàn Phong Báo ngã quỵ xuống.

- Tiếp tục bắn.

Thần tình của Hoa Anh không hề thay đổi, lạnh lùng hạ lệnh.

Xoạt một tiếng, 5 vạn mũi tiễn bắn ra xé tan trời đất!

- Đáng ghét! Chiến thuật của chúng ta rõ ràng đã bị công kích!

Trông thấy đại quân tấn công rời rạc, hạm đội tiên phong bị vũ tiễn bắn không ngóc được đầu lên. Chủ tướng Dương Vạn Toàn nắm chặt tay, căm phẫn nghiến răng nghiến lợi nói.

Tinh binh Hoa Tiễn của Hoa gia nổi tiếng khắp Chư Tinh Quần Đảo. Từng có người nhận xét, mỗi một tinh binh Hoa Tiễn có được Bách Hoa Bí Kiếm có thể ngăn cản được 100 tiễn thủ bình thường.

Hiện tại có tròn 500 tinh binh Hoa Tiễn, lại có Hoa Anh trấn áp cục diện. Sử dụng Bách Hoa Tiễn, một biến thành trăm, thế tiến công kéo dài không dứt bao phủ thiên địa, ngang bằng với 5 vạn tiễn thủ. Nhưng mà toàn bộ đại quân đối phương, bất quá cũng chỉ có 2 vạn 500 tiễn thủ.

Tất nhiên đợt công kích này cũng không thể kéo dài, giá thành Bách Hoa Tiễn rất đắt đỏ cho nên trong kho của Hoa gia cùng không có nhiều. Mỗi tinh binh Hoa Tiễn chỉ được phân cho hai Bách Hoa Tiễn, sau khi Hoa Anh ra lệnh, toàn bộ bắn tiễn. Đến lượt thứ ba, bọn họ cũng chỉ bắn ra tiễn bình thường mà thôi.

Nguyên bản vũ tiễn ùn ùn kéo đến, lập tức trở nên thưa thót dần. Chỉ là mục đích đã đạt được, đối phương thương vong thảm trọng, hơn 20 chiến hạm trở nên yên tĩnh không một tiếng động, trôi nổi trên mặt biển. Trên những chiến hàm này chắc chắn còn có người sống sót, thế nhưng lại bị vũ tiễn bình thường áp chế, không dám mạo hiểm ngó đầu ra ngoài.

Đội tinh binh này có tầm ảnh hưởng rất lớn tới cục diện trận chiến.

Sử dụng một chút yêu vật thông thường, hình thành chiến lực chinh thể. Một khi có số lượng lớn, sẽ hình thành chiến lực rất khả quan. Một đội tinh binh, sử dụng tốt còn có thể tạo lên tầm ảnh hưởng rất lớn tới cục diện trận chiến.

Ví như hiện tại, tinh binh Hoa Tiễn tạo lên lực sát thương kinh khủng khiến cho hạm đội tiên phong của Thủy gia hầu như tê liệt ngoài khơi, rơi vào thế bị động.

Hạm đội tiên phong gặp bất lợi, đương nhiên chủ tướng Thủy gia không cam lòng chịu thất bại, lập tức phái ra ba vị võ tướng thẳng tới hạm đội của Hoa gia. Đồng thời lệnh cho các hạm đội hai cánh, mau chóng tấn công, do đó hình thành thế trận. Trung quân ngăn cản, với ý đồ đột phá từ hai bên bên cánh, bao vây toàn bộ hạm đội của Thư gia.

Lúc này Sở Vân đã giao toàn bộ quyền chỉ huy cho Hoàng Hiếu. Hắn đứng ở trên lâu thuyền, còn Hoàng Hiếu đứng bên cạnh. Vừa nghe ngóng quan sát xung quanh, vừa âm thầm đề phòng bảo vệ Hoàng Hiếu, trấn thủ trung quân.

Quân Thủy gia có Giang Hán Quốc ở phía sau giúp, tuy không biểu hiện rõ ràng, thế nhưng chắc chắc sẽ ngầm giúp đỡ.

Sở Vân cùng không hề vội vàng. Hắn hiểu rằng, nếu như chính mình sớm động thủ sẽ trở thành mục tiêu công kích. Ngược lại, ở phía sau chống trả đối phương, có thể thu được hiệu quả kỳ diệu.

Tuy rằng binh lực không bằng đối phương. Thế nhưng có đại tướng Hoàng Hiếu chỉ huy, Sở Vân cũng không lo trận chiến gặp bất lợi.

Quả nhiên, dưới sự chỉ huy của Hoàng Hiếu, hầu như mỗi khi Thủy gia biến đổi trận thế, ngay lập tức hạm đội Thư gia đều phản ứng kịp thời.

Đường hạm đội cánh trái do Vũ Đại Đầu thống lĩnh, đường hạm đội cánh phải do Vương Trạch thống lĩnh. Bỗng nhiên chiến hạm tăng tốc bổ gió chém sóng, thoát khỏi trung quân, ngăn cản thành công hai đường hạm đội của Thủy gia.

Đồng thời, ba vị tiểu tướng trong quân cũng xông lên ngăn cản võ tướng của địch. Trong lúc đó, sáu người trên mặt biển, hình thành ba cặp võ tướng từng đôi chém giết. Thoáng chốc sóng biển ngập trời, tiếng nổ rung động trời đất, khó có thể chia cắt.

Hoàng Hiều liên tục huy động Vương Sư Trung Nguyên Kỳ trong tay

448. Chương 108: Thỉnh Thiếu Chủ Xuất Thủ

Chương 108: Thỉnh thiếu chủ xuất thủ

Rào rào…

Cánh buồm kéo căng lên, trung quân từ từ tiến về phía trước, chiếm đánh chiến hạm của địch. 50 chiến hạm bình thường, giống như đàn cá mập vây bắt, nhảy vào trong giữa hàng ngũ chiến hạm địch.

Tinh binh Chuông Đồng đã sớm bày trận thế trên hai mép thuyền sẵn sàng đón địch, hai thuyền đập vào nhau kêu phịch một tiếng.

- Giết!

Các tinh binh nhảy dựng lên, cầm huyết chiến đao trong tay, thắt lưng buộc chuông đồng, ùn ùn kéo đến.

Lập tức chiếm hạm của địch trên mặt biển liền rung lên, trên thuyền truyền đến những âm thanh hò hét. Chỉ trong chốc lát, hơn 20 chiến hạm của địch bị tiêu diệt hoàn toàn.

- Hừ hừ! Hạm đội tiên phong của ta, bị ăn dễ dàng như vậy sao? Tên Hoàng Hiếu này chẳng qua cũng vậy mà thôi. Ta muốn cho ngươi biết thế nào là lễ độ!

Trông thấy cuộc chiến diễn ra như vậy, chủ tướng Thủy gia Dương Vạn Toàn lạnh lùng cười.

Lúc này toàn bộ hạm đội tiên phong bị tê liệt, hắn cũng đã lường trước.

Nhưng thật không ngờ, Hoàng Hiếu chiếm được chiến hạm của mình nhanh như vậy. Điều này hiển nhiên có chút nóng vội tham lam một chút.

- Chỉ huy bên địch đưa ra sách lược sai lầm, đây chính là thời cơ tốt cho chúng ta! Dạ Phong Tướng Quân thống lĩnh kỵ binh Tiễn Ngư đột phá sâu vào cánh trái, nhất định phải đánh tan tuyến phòng thủ của quân

địch. Phương Hồng Tướng Quân thống lĩnh tinh binh Toàn Thuẫn tiêu diệt tinh binh Hoa Tiễn. Những người còn lại theo ta tấn công thẳng tới hạm đội của Sở Vân.

Hai mắt Dương Vạn Toàn lóe sáng, hưng phấn hét lớn.

Hắn cũng là lão tướng trên sa trường, kinh nghiệm tác chiến vô cùng phong phú. Hắn nắm bắt cơ hội này, chia ra đánh hạ chiến hạm suy yếu, thôn tính đại quân Thư gia, kế hoạch tác chiến vô cùng hiểm độc.

- Không chỉ có xuất ra tinh binh, rốt cục cũng đã phái ra đại tướng.

Trong khi Sở Vân quan sát chiến trường, trông thấy đối Phương biến trận, trong mặt chợt lóe ra tinh quang rồi vụt mất.

Oanh Thiên Chùy Phương Hồng cũng không có gì xa lạ. Đây chính là thủ tịch đại tướng của Phương gia, hai thanh Oanh Thiên Chùy Kim Đồng trong tay đều có chiến lực cấp Linh Yêu.

Về phần Dạ Phong chưa từng được nghe nói đến. Hiển nhiên là võ tướng đến từ Giang Hán Quốc có chiến lực cấp Linh Yêu.

- Tiểu tử, ta phải dùng song chùy của ta đánh ngươi tan xương nát thịt!

Phương Hồng cưỡi một đầu Bạch Cương Sư, đi trên mây mà đến, song chùy đánh xuống, phát ra tiếng sấm nổ vang trời.

- Đã tới lúc ta giết chết ngươi.

Hiện tại Hoa Anh có ba đầu Linh Yêu trong tay, không chút lo lắng, cầm Bách Hoa Cung trong tay, cưỡi yêu thú bay thẳng lên trời. Xuất tiễn chiến đấu cùng với Phương Hồng.

Cùng lúc đó, Dạ Phong thống lĩnh kỵ binh Tiễn Ngư khai chiến cùng Vương Trạch Long có tinh binh Hải Giao Tinh trong tay.

Các võ tướng lấy ra chiến lực cấp Linh Yêu khiến cho trận chiến trên biển này càng lúc càng trở nên quyết liệt. Tiếng hò hét, tiếng binh khí chạm vào nhau, tiếng kêu thảm thiết… văng vẳng bên tai Sở Vân.

Phóng mắt nhìn ra xa, có thể thấy được giữa không trung các loại đạo pháp va chạm vào nhau phát ra vô số tia sáng kỳ dị. Tiễn bay khắp trời, máu thịt bắn tung tóe trên thuyền. Có chiến hạm đã bị đánh cho tan tành, không ngừng quay tròn trên mặt biển. Có chiến hạm bị ngập nước, chỉ trong chốc lát liền chìm nghỉm. Cũng có chiến quấn lại một chỗ, các sĩ tốt Thủy gia, Thư gia giao chiến trên khoang thuyền, đao quang kiếm ảnh bắn ra tứ phía.

Đột nhiên, hơn 20 chiến thuyền trong hạm đội Thư gia lao ra, từng thuyền từng thuyền đều dùng xích sắt nối với nhau, quét ngang chiến trường.

Những chiến thuyền này vốn là hạm đội tiên phong của Thủy gia, nhưng bây giờ đều bị Thư gia chiếm giữ, dùng tại đây. Không cần bàn cãi, đây chính là chuyện nằm ngoài dự đoán, nhất thời khiến cho các tướng lĩnh Thủy gia không kịp trở tay.

- Không ổn rồi!

Hai mắt Dương Vạn Toàn trừng lớn, quả thực cảm thấy vô cùng kinh hãi.

- Quân ta đã bị chặn lại, chia làm hai nửa! Trương Ẩn Tướng Quân, Lỗ Khải Kim Tướng Quân mau mau xuất thủ, đánh tan trướng ngại vật này.

- Nhưng chúng ta cần phải ở lại đối phó với Tiểu Bá Vương.

Trưởng Ẩn cảm thấy vô cùng khó xử.

Bấy giờ Sở Vân vẫn chưa xuất thủ tạo ra lực uy hiếp quá lớn, khiến cho bọn chúng cũng không dám tùy tiện xuất thủ.

- Không kịp nữa rồi! Không tiêu diệt trở ngại này, hạm đội bên ta cũng không thể phát huy được ưu thế về binh lực, ngược lại sẽ bị đối phương thôn tính. Mau mau xuất thủ!

Dương Vạn Toàn giậm chân, vội vàng nói.

Hai vị Trương tướng quân, Lỗ tướng quân không còn cách nào khác, đành phải cưỡi yêu thú, bay lên cao.

- Hả? Đại tướng quân địch chiến lực cấp Linh Yêu. Thiếu chủ, người hãy ra tay.

Trong thấy cảnh như vậy, bỗng nhiên trong mắt Hoàng Hiếu lóe ra quang mang, mở miệng nói.

- Được, lúc này ta muốn xem Giang Hán Quốc, rốt cục sắp xếp kẻ nào đến đây đối phó với ta.

Trong mắt Sở Vân lóe ra thần quang, hắn lấy Túy Tuyết Đao ra, chân đạp Tật Phong Kính Thảo Hài, Hồng Yêu không màu quấn quanh người, bước lên trời cao.

Hắn lưng hùm vai gấu, tóc đen tung bay trong gió biển, ánh mặt lạnh lùng hơn cả Túy Tuyết Đao. Từng bước từng bước, giống như dẫm lên cầu thang vô hình, bay thẳng lên trời. Hùng hổ như thiên thần hạ phàm, vừa mới bước vào trận chiến, lập tức khiến vô số người chú ý tới.

- A! Đúng là Tiểu Bá Vương!

- Rốt cục hắn muốn xuất thủ sao?

- Vậy đâu mới là mục tiêu của hắn?

Trong thấy Sở Vân bước đi trên không, nhìn xuống chiến trường, nhất thời trong lòng các tướng lĩnh Thủy gia chấn động, áp lực đè nặng.

- Thiếu đảo chủ, thiếu đảo chủ muốn động thủ!

- Nhìn chung trên Chư Tinh Quần Đảo, ai có thể là đối thủ của thiếu đảo chủ?

- Theo thiếu đảo chủ, giết, giết…

Trông thấy cảnh tượng như vậy, vô số tướng sĩ Thư gia ngửa mặt lên trời gào thét, dũng sĩ tăng gấp bội.

- Vốn không cần huy động bất cứ thứ gì, chỉ cần xông trận, đã khiến sĩ khí binh sĩ tăng lên tới mức như vậy! Quả là nhân vật đáng sợ!

- Sở Vân vừa xông vào chiến trận, đội quân thư gia cũng bạo phát!

- Thật đáng sợ! Không thể chống đỡ nổi. Trước sau khoang thuyền cũng bị tinh binh Chuông Đồng chiếm đoạt, dường như toàn bộ quân Thư gia đều đã phát điên.

Giờ khắc này, rất nhiều tướng sĩ Thủy gia đều đứng sững sờ. Cảm nhận được áp lực cuồng trướng từ Thư gia quân, kéo dài không dứt, giống như một trận sóng thần.

- Đáng hận! Cư nhiên nhân cơ hội này mà xuất thủ.

Hai vị tướng Trương Ẩn, Lỗ Khải Kim thở dài nói.

- Hai vị tướng quân mau đánh tan trở ngại phía trước, ta đến ngăn chặn Sở Vân!

Một vị võ tướng cưỡi Phi Mã có chiến lực cấp Linh Yêu, cầm trường thương cấp Linh Yêu, vừa rống lớn vừa liều chết xông về phía Sở Vân.

Toàn thân hắn được bao phủ bởi giáp trắng, Phi Mã trắng như tuyết, từng luồng từng luồng ánh sáng lưu chuyển trên trường thương. Dáng người cao ngất ngưởng, lưng sói eo ong, uy phong lẫm liệt.

449. Chương 109 110: Đại Thắng

Chương 109 110: Đại thắng

- Ngươi muốn tìm đến cái chết!

Hai mắt Sở Vân nheo lại giống như đang ngủ, giọng nói như sấm, làm ra vẻ khinh thường.

Võ tướng kia giận tím mặt, chỉ thương thẳng vào Sở Vân, gào thét:

- Tiểu tử kiêu ngạo kia, đừng có coi thường ta. Ta chính là đại tướng Thủy gia Võ Bi Cự… A!

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh!

Bỗng nhiên hai mắt Sở vừa mở ra, đồng thời thúc dục Tật Phong Kính Thảo Hài, Hồng Yêu không màu, thân hình giống như tia lửa điện! Túy Tuyết Đao giống như cầu vồng giữa trời, nhanh như thiểm địa, quét qua một cái đánh trúng vào võ tướng kia.

Nhất thời võ tướng kia kêu lên thảm thiết, tiếp đến thân thể đứt thành hai mảnh bay lên không trung, máu thịt bắn tung tóe. Sau đó phịch một tiếng, từ trên cao rơi xuống đập vào mặt biển.

Nhanh!

Quá nhanh.

Từ lúc Sở Vân chọc tức đối phương, cho đến khi bất ngờ trảm tướng địch, toàn bộ quá trình chỉ trong ba lần hít vào thở ra.

Trong chốc lát, võ tướng có chiến lực cấp Linh Yêu lần đầu tiên xuất hiện trên chiến đã bỏ mạng. Mà Sở Vân lại đột nhiên biết mất giữa không trung, khi hắn xuất hiện đã tới sau lưng Phương Hồng.

- Phương Hồng!

Hắn bất ngờ hét lớn một tiếng, giống như sấm nổ bên tai đối phương.

Rốt cục Phương Hồng là đại tướng thành danh đã lâu, đang đánh cùng Hoa Anh, bỗng nhiên nghe thấy tiếng Sở Vân ở phía sau lưng hét lớn, nhất thời toàn thân rung lên. Cảm nhận được nguy hiểm bao phủ toàn thân hắn.

Kinh nghiệm chiến đấu phong phú đã cứu mạng hắn. Bấy giờ trước sự sống và cái chết, hắn không cần suy nghĩ, lập tức vung tay lại phía sau, Kim Đồng Oanh Thiên Chùy hung hăng đánh trúng Túy Tuyết Đao.

Ầm!

Một tiếng nổ mãnh liệt rung chuyển trời đất, một thanh Oanh Thiên Chùy văng ra, Phương Hồng vội vã nắm lấy thanh còn lại, thúc dục một môn đạo pháp, thân thể xoay tròn điên cuồng vùng vẫy, chuy ảnh bay lượn, công thủ vẹn toàn.

Kinh nghiệm chiến đấu của hắn phong phú, Sở Vân cũng tương tự như vậy. Một kích không trúng liền lui về phía sau, tránh né Phương Hồng phản kích điên cuồng.

- Hãy đón một đao nữa của ta!

Sở Vân lại lần nữa quát lớn, thúc dục đạo pháp Tăng Quang Thiểm Thải và đạo pháp tăng phúc Tuyết Nha. Túy Tuyết Đao bành trướng lớn như ván tấm, mãnh liệt đánh vào chùy ảnh u ám.

Phịch một tiếng trầm mặc, Phương Hồng giống như đạn pháo từ trên cao rơi xuống. Tiếp đến đập xuống khoang thuyền địch ầm một tiếng, sống chết không rõ.

Hoa Anh tận mắt trông thấy cảnh tượng này, khóe mắt liền co rúm lại.

Đây không phải là bổ chém mà là chụp. Trực tiếp chụp lấy Phương Hồng.

Từ trận đánh thất tinh tuyệt sát trận, Sở Vân đã thu hoạch được lượng yêu tinh rất lớn. Sau khi tiêu hóa, ba đầu yêu vật Túy Tuyết Đao, Thiên Hồ, Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi đã tăng tới hơn 1900 năm tu vi. Chỉ kém một bước nữa, đạt tới cảnh giới Kiếp Yêu.

Đồng thời năm đầu Linh Yêu Tật Phong Kính Thảo Hài, Mệnh Tuyền Ngọc Tỷ, Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, Hồng Yêu không màu, Cụ Phong Cung trung bình cũng đạt khoảng chừng 1800 năm tu vi.

Hiện tại chiến lực của hắn đã được đề thăng tới mức vô tiền khoáng hậu. Lúc này nếu như thất tinh tuyệt sát trận xuất hiện thêm một lần nữa, thậm chí hắn cũng không phải dùng đến Bát Quái Trận, mà chỉ cần dựa vào 8 yêu vật trong tay là có thể trực tiếp chém địch phá trận.

Tăng Quang Thiểm Thải Đại Long Văn!

Sở Vân từ trên cao nhìn xuống, huy đao mạnh mẽ chém tới. Trong tiếng long rống, đao khí sáng như tuyết tạo thành đầu long, trực tiếp đánh xuống. Ầm một tiếng, Chiến hạm phía dưới liền vỡ vụn.

Phương Hồn vống đã hôn mê, cho nên đao khí Đại Long Văn từ trên trời giáng xuống, lập tức xé rách thân thể hắn thành từng mảnh.

Ngay cả khi Sở Vân chém hai tướng, cũng không hề buông xuôi. Hắn hiên ngang đứng trên không trung, mắt như điện xạ, lại nhắm về phía người chỉ huy kỵ binh Tiễn Ngư. Chính là võ tướng quân địch Dạ Phong đang chiến đấu cùng Vương Trạch Long.

- Ngươi, cũng đến nếm thử lợi hại Túy Tuyết Đao của ta chứ!

Hắn mở miệng khiêu chiến.

Ngay tức khắc, toàn thân Dạ Phong run lên lẩy bẩy, một luồng khí lạnh thấu xương từ sâu trong đáy lòng hắn bốc lên. Hắn ấm ức không đáp lại, binh khí trong tay nhoáng lên, lập tức buống tha Vương Trạch Long thay đổi phương hướng, thúc ngựa chạy đi.

Sở Vân đang định truy sát, bỗng nhiên từ phía sau lưng gầm lên hai tiếng.

- Tiểu Bá Vương chớ có càn rỡ. Có Trương Ẩn ta ở đây!

- Oa nha nha, giết hai viên đại tướng, ngươi chắc chắn sẽ phải chết là điều không phải bàn cãi!

Người tới không phải ai khác, chính là hai đại tướng Trương Ẩn và Lỗ Khải Kim

- E là các ngươi không đủ sức?

Trong mắt Sở Vân chợt lóe ra quang mang, không chút sợ hãi, lấy một địch hai, liều chết xông tới.

Ba người đại chiến giữa không trung, đao kiếm tấn công, rung động trời đất. Thân ảnh truy đuổi lẫn nhau, khiến cho ngươi ta cảm thấy hoa mắt chóng mày. Các loại đạo pháp được thôi động, phát ra vô số tia sáng kỳ dị.

Hai vị đại tướng này và một số người khác chính là võ tướng do Giang Hán Quốc đào tạo mà thành. Rất am hiểu tác chiến, bốn yêu vật trong tay cũng đều đạt cấp Linh Yêu. Trong lúc này Sở Vân cũng không chiếm được thế thượng phong.

- Nhìn chung cũng tạm thời ngăn cản được Tiểu Bá Vương.

Dương Vạn Toàn thở dài một hơi, đưa mắt từ trên cao nhìn xuống, cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Toàn bộ chiến trường, quân Thư gia đã nắm giữ quyền chủ động. Chiến hạm của Thủy gia đã bị phân tách thành nhiều mảnh, lọt vào vòng vây.

Dương Vạn Toàn lập tức điều chỉnh, thế nhưng mỗi lần điều chính, quân Thư gia cũng đều phản ứng kịp thời.

Sau mỗi lần điều chính, quân Thủy gia càng tổn thất nghiêm trọng. Mồ hôi lạnh bao phủ toàn thân Dương Vạn Toàn, thần tình hắn xen lẫn sự hoảng sợ và chấn động.

Nếu như không tận mắt trông thấy, sẽ chẳng ai biết được Hoàng Hiếu chỉ huy kinh khủng đến vậy. Dương Vạn Toàn cảm giác được, hạm đội Thủy gia nguyên bản dễ dàng làm theo ý muốn, hình như đã rơi vào vũng bùn, càng giãy dụa lại càm chìm sâu.

Càm làm cho hắn vạn phần đau đớn. Chính là lúc trước dùng xích sắt nối liền 20 chiến hạm lại với nhau, vẫn còn lưu lại trong trận địa của chính mình, trong nháy mắt chính mình khó lòng có thể điều khiển.

Trách cũng bằng thừa, khí thế của Sở Vân quá mạnh, cho nên hai vị đại tướng chỉ kịp dỡ bỏ một bộ phân, đã phải buộc lòng lui về.

- Từng bước từng bước sai lầm, vừa mới bắt đầu nhằm vào, sau đó lại gặp trở ngại chết tiệt này. Cuối cùng bên ta đều phải bị động chịu đòn, chẳng bao giờ nắm giữ được quyền chủ động!

Sắc mặt Dương Vạn Toàn tối sầm, đấm mạnh vào mạn thuyền.

Hắn càng đánh càng mất lòng tin, trong lòng nảy sinh ý nghĩ thoái lui.

Thực ra bàn về việc thoái lui, hai vị đại tướng Trương Ẩn và Lỗ Khải Kim còn mong muốn hơn hắn nhiều.

Trong trận giao chiến, Sở Vân lần lượt xuất ra 8 đầu Linh Yêu, đã khiến hai người rơi vào thế hạ phong. Sở Vân càng đánh càng mạnh, khí thế như lửa, bọn họ chỉ có thể liều mạng chống đỡ mà thôi.

- Lui! Không thể tiếp tục đánh nữa. Nếu tiếp tục đánh, toàn bộ hạm đội sẽ bị tiêu diệt!

Sau nửa khắc, rốt cục Dương Vạn Toàn đau đớn hạ quyết tâm, truyền lệnh thoái lui.

Phía trước Trương Ẩn và Lỗ Kim Khải hung hăng giao chiến, lúc này nghe được lệnh rút lui, nhất thời như được đại xá, hăng hái hưởng ứng.

Tất nhiên Sở Vân không bỏ cơ hội tốt này, truy đuổi đến cùng. Bất quá trên đường truy kích lại xuất hiện sát thủ Ám Các. Dựa vào những sát thủ này cản đường, phần lớn hạm đội còn sót lại của Thủy gia đều thoát ra khỏi chiến trường.

Sau trận chiến, quân Thư gia thương vong hơn 3000 người, không thể tiếp tục chiến đấu. Tổn hại hơn 70 chiến thuyền, trong đó có 1 lâu thuyền, 2 bảo thuyền và 7 chiến thuyền đại thuyền.

Bất quá, so sánh với chiến quả huy hoàng, những tổn thất này cũng không đáng gì.

Trận chiến này, quân Thư gia bắt được hơn 50 chiến hạm, bao gồm 2 lâu thuyền, 11 chiến thuyền đại phúc, 7 bảo thuyền. Đồng thời bắt được hơn 2000 sĩ tốt Thủy gia, 3 tiểu tướng và 1 thượng tướng.

Mà quân Thủy gia, trong trận chiến này mất đi 2 viên đại tướng, lưu lại hơn 6000 nghìn thi thể sĩ tốt. Còn lại hơn 1 phần 3 quân lực, hoảng sợ trốn vào hải vực Thủy gia, co đầu rút cổ phòng thủ trên đảo.

- Cái gì? Trong trận chiến với hạm đội Thư gia, quân bản bộ của Dương Vạn Toàn thương vong nghiêm trọng, đã lui về phòng thủ trên đảo?

Khi quân tình truyền tới tay Cuồng Nho Tướng Quân, hầu như vị đại tướng Giang Hán Quốc này không thể tin được vào mắt mình.

Hắn đắn đo suy nghĩ cầm tín thư trong tay, không kiềm chế được toàn thân khẽ run lên:

- Dương Vạn Toàn này, nổi tiếng là người cẩn trọng tại sao lại có thể cầu viện binh của ta nhanh như vậy? Thoáng chốc binh lực đã tổn thất 1 phần 3, thật là buồn cười! Buồn cười!

Sau một hồi trầm mặc, Cuồng Nho Tướng Quân từ từ phun ra một ngụm khí bẩn:

- Đông Lưu Tướng Quân thống lĩnh một vạn binh sĩ, tới trợ giúp. Không cần giết địch, nhưng phải ngăn cản địch. Chỉ cần một giờ là ta có thể công chiếm Thiết gia chủ đảo!

Tháng 10 năm 754 Tinh Lịch.

Trong khi trên chiến trường Thư gia thất bại, Thủy gia hung hãn chia làm 6 đường, đột kích Thiết gia. Thiết gia chống đỡ vô cùng gian khổ, cho dù Thiết Ngao đã có nhiều biểu hiện nổi bật, nhưng vẫn không thể thay đổi được cục diện. Giữa tháng 10, quân tiên phong của Thủy gia đã chiếm được một phần lãnh thổ Thiết gia.

Trông thấy cục diện nguy cấp như vậy, Thiết Ngao đành phải cúi đầu, hướng về phía Thư gia xin cầu viện.

Đối với việc Thiết gia cầu viện, Thư gia cũng không hề để ý tới.

Hiện nay Thủy gia quá mạnh, cho nên lấy nhược kháng cường mới là chiến lược đúng đắn. Vì muốn bày tỏ thành ý, ngày 18 tháng 10, Thiết Ngao lấy thân phận Thiết gia đảo chủ, đích thân bí mật tới Thư gia đảo.

Màn đêm bao phủ, bầu trời lốm đốm vài ngôi sao, lần thứ hai Thiết Ngao bước chân lên Thư gia đảo, trong lòng hắn có rất nhiều tâm tình phức tạp.

- Thư gia thật đáng ghét! Thật quá khinh người. Đảo chủ đích thân tới, lại có thể để một người tới nghênh đón!

Thiết Ngao chỉ dẫn theo ba tùy tùng thân tín. Trong bóng đêm gió biển thổi vù vù, khi bọn chúng đặt chân lên bãi cát, chỉ trông thấy một bóng người cách đó không xa đang đứng yên tại chỗ đợi bọn chúng.

- Bí mật bàn bạc, đương nhiên không có lễ nghi rầm rộ.

Ngữ khí của Thiết Ngao rất thản nhiên, chặn lại lời phàn làn của các tùy tùng thân tín.

Các tùy tùng đang định muốn nói gì đó, đến khi thấy rõ người kia, đột nhiên không nói được thành lời.

- Lại là ngươi.

Người nghênh đón hắn không phải ai khác mà chính là Sở Vân. Thần sắc của hắn rất thản nhiên, không hề bận tâm, trong ánh mắt tựa hồ ẩn chứa áp lực của cả dãy núi, bất quá chỉ nhẹ nhàng liếc qua, ba tên tùy tùng vừa nãy còn phàn nàn tới bây giờ cũng câm như hến.

Trước kia Thiết Ngao đã từng lĩnh quân, đánh úp thư gia đảo. Lúc đó cũng là lúc đêm khuya, giống như ngày hôm nay. Cho nên Sở Vân dùng một từ lại, vừa nói về Thiết Ngao. Trong đó còn ẩn chứa ý nghĩa sâu xa, cảm thán về số phận luôn thay đổi.

Ngay cả hai người cũng không ngờ tới, khi bọn họ gặp lại nhau vẫn trong tình cảnh như vậy.

- Thế sự vẫn liên tục thảy đổi. Ai có thể ngờ Giang Hán Quốc lại có danh tác như vậy? Chỉ cần suy nghĩ một chút, chiến tranh bùng nổ ắt sẽ sinh lợi ích chiến tranh, Giang Hán Quốc làm như vậy cũng là chuyện bình thường.

Thiết Ngao gật đầu nói với Sở Vân.

Con người dần dần sẽ trưởng thành.

Càng đau khổ, trưởng thành càng nhanh.

Đổi lại, nếu như đây là lần đầu tiên gặp mặt, hành động này của Sở Vân đã sớm làm tổn thương lòng tự trọng của Thiết Ngao, khiến hắn giận tím mặt là điều không cần phải bàn cãi.

Thế nhưng hiện tại, ngạo khí của hắn đã biết mất, tính ngang ngược ngưng tụ lại. Mọi cử chỉ hành động đều rất bình tĩnh thong thả, khiến cho người ta cảm thấy rất tao nhã.

Mặc dù là hiện tại hắn chủ động cúi đầu, qua đây cầu viện nhưng cũng không có bất cứ cảm giác nịnh bợ. Thế cục nghiêm trọng giống như bóng đêm dày đặc, mặc kệ áp lực lớn tới mức nào, hắn vẫn đứng hiên ngang.

Đối mặt với một Thiết Ngao như vậy, trong lòng Sở Vân mơ hồ nảy sinh ý tán thưởng.

Trong thiên hạ, chẳng bao giờ có địch nhân nào là mãi mãi, chỉ có lợi ích là mãi mãi. Huống chi, Sở Vân đã trải qua hai kiếp người, lòng dạ trống trải tới cực điểm, đối với địch nhân cường đại có thể vứt bỏ đi tư lợi, thưởng thức đối thủ của chính mình.

Liên hợp cùng Thiết gia, đúng là sách lược tốt đối với Thư gia. Người đầu tiên đưa ra sách lược này, không phải ai khác mà chính là Sở Vân.

- Đi theo ta.

Sở Vân không hề nói nhiều lời, đi trước dẫn đường cho Thiết Ngao.

Đi khỏi bãi cát, liền tiến vào rừng rậm.

Ở đây mọi thứ đều tĩnh lặng, chỉ có một ít thú hoang hoạt động ban đêm, phát ra một loại âm thanh cổ quái. Cây cối tươi tốt, cành lá lay động trong gió, phát sinh ra âm thanh xào xạc giống như người ta nói trong mơ.

- Đảo chủ, tình hình có điểm đáng ngờ. Thư gia thành rõ ràng là ở ven biển, phía đông bắc. Tại sao Tiểu Bá Vương lại dẫn chúng ta tới nơi này?

- Đảo chủ, ở đây vô cùng hẻo lánh. Hãy cẩn thận một chút, dù sao trước kia chúng ta cũng từng đánh úp Thư gia đảo.

Các tùy tùng càng lúc càng căng thẳng, nhỏ giọng nói với Thiết Ngao.

- Ha ha.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Sở Vân cười rộ lên, dừng bước, chỉ ngón tay vào cây bên cạnh nói.

- Ở đây vốn là rừng rầm hoang hã, nửa năm nay được khai phá mạnh mẽ, Thiết Ngao ngươi xem thế nào?

450. Chương 111: Gặp Lại Thiết Ngao.

Chương 111: Gặp lại Thiết Ngao.

Nguyên bản Sở Vân một mực yên lặng không hề lên tiếng, lúc này đột nhiên mở miệng. Thiếu chút nữa dọa các tùy tùng bắn tim ra khỏi lồng ngực. Phải biết rằng hiện tại Sở vân có 8 đầu Linh Yêu trong tay, ai ai cũng đều biết đến.

Bài danh của Sở Vân trên Đẳng bảng đã bất ngờ tăng mạnh đến vị trí thứ 10. Thậm chí thời gian nay còn có tiếng đồn thổi tại Tinh Châu, cho rằng thực lực của Sở Vân đã có thể nhập vào Kỳ Nhân bảng.

Một người như vậy, nếu như làm khó dễ, lại đang ở bản doanh của đối phương, bọn họ căn bản không có đủ lực lượng chống trả. Cũng chỉ có thể để người tùy ý xử trí mà thôi.

Cho đến khi hiểu rõ lời Sở Vân, toàn thân ba tên tùy tùng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, gió đêm thổi qua, không tránh khỏi bị ớn lạnh.

- Có thể có được một mảnh rừng nguyên thủy lớn như vậy, cũng phải mất rất nhiều công khai thác. Là đảo chủ ai cũng mong ước điều này.

Thiết Ngao gật đầu đáp lại.

- Khai thác mảnh rừng rậm này, hầu như mỗi một tháng đều có thể mang về Thư gia đảo một lượng tài nguyên trị giá khoảng 3000 Thiên Cương thạch tệ. Nếu như toàn lực khai thác, ngạch số này đạt được phải lên tới 5000 thạch tệ.

Sở Vân cười cười nói.

- Nhiều như vậy? 5000 Thiên Cương thạch tệ, ước chừng bằng thu nhập từ thuế của đảo cấp trấn trong một năm!

Lúc này có một tên tùy tùng phát ra tiếng kinh hô.

- Nhưng mà ta không có toàn lực khai thác. Ngược lại hạ lệnh, mỗi một tháng đều đầu tư 1000 thạch tệ dùng để nuôi trồng cây cối và nuôi thả yêu thú.

Sở Vân lại tiếp tục nói.

- Tại sao?

Có người không hiểu hỏi.

Sở Vân cười, từ từ nói:

- Bởi vì toàn lực khai thác, trạng thái cân bằng bị phá hủy. Mặc dù trong khoảng thời gian ngắn mang về khoản lợi kếch sù, thế nhưng rừng rậm sẽ không thể tồn tại được nữa, ở đây bị triệt phá sẽ trở thành một mảnh hoang vu. Ngược lại không bằng như bây giờ, vừa khai thác vừa nuôi trồng. Mảnh rừng rậm này, kéo dài theo thời gian.

Lúc này đây, tính cả Thiết Ngao trong đó, bốn người đều cảm thấy được mở rộng tầm mắt.

- Nuôi trồng cây cối yêu vật. Dựa trên góc độ lâu dài mà nói, phương pháp như vậy lại càng thu được nhiều lợi nhuận.

- Đây quả là một biện pháp tuyệt vời để giải quyết việc thiếu thốn tài nguyên. Trời! Cho tới bây giờ cũng chưa có ai làm được như vậy!

- Trong Chư Tinh Quân Đảo, phàm là phát hiện nguồn tài nguyên đều bị khai thác triệt để. Cũng vì không có cách nào khác, trong Chư Tinh Quần Đao liên tục xảy ra chiến loạn cho nên không ai có được cảm giác an toàn. Nếu như Sở thiếu đảo chủ kinh doanh như vậy, ai có thể đảm bảo sẽ không bị kẻ khác chiếm đoạt?

- Đúng vậy. Kẻ không có tội biến thành có tội, mảnh tài nguyên như vậy chính là ngọn lửa gây lên chiến tranh. Dẫn tới thế lực các nơi đến công kích, ngược lại không bằng khai thác triệt để, tiến hành trang bị quân dụng. Dùng lực quân sự cường đại, tranh đoạt tài nguyên của các thế lực khác, cứ như vậy sẽ có thể sinh tồn.

Những tùy tùng này, thường ngày đều theo bên cạnh Thiết Ngao cũng không phải là đầy tớ hay là tạp dịch. Mà cũng là đóng vai trò phụ tá, đối với chính trị, quân sự… Đều có nhận xét độc đáo.

Nghe Sở Vân nói, nhất thời khiến trong lòng bọn chúng nảy sinh đề tài. Lúc này mỗi người một lời, không kiềm chế được nhỏ giọng nghị luận.

Thân thể Thiết Ngao cũng khẽ chấn động, hắn hiểu được dụng ý trong lời nói của Sở Vân.

Một người có thể đưa ra dự tính lâu dài, cộng thêm trước kia có ân oán, tại sao lại dẫn bọn họ vào sâu trong rừng rậm? Lại khiến bọn họ càng cảm thấy tổn thương.

Nghĩ tới đây, tâm trạng Thiết Ngao có chút do dự, lập tức bình tĩnh trở lại, thế nhưng đột nhiên lại trở nên phức tạp.

Với khả ánh mắt tinh tường của hắn, cộng thêm thời gian quan sát Sở Vân, hắn mạnh mẽ phát hiện thanh niên này, còn ít tuổi hơn chính mình. Nhưng quả thực mạnh hơn chính mình rất nhiều.

Từ khi xuất đạo tới nay, liên tục dựng lên chiến tích huy hoàng. Hiện tại mới chỉ 15 tuổi đã có 8 đầu Linh Yêu trong tay, việc này trên Chư Tinh cũng không có quá nhiều. Vốn tưởng rằng hắn có vũ lực trác tuyệt, dũng mãnh tuyệt luân, thật không ngờ lại còn có suy nghĩ sâu xa như vậy.

Một người như vậy và chính mình cùng tồn tại trên Chư Tinh Quần Đảo. Từ địch nhân trở thành đồng minh, Thiết Ngao cũng không biết chính mình gặp vận may hay là bất hạnh nữa.

- Tới rồi. Các vị, đây chính là Hỏa Đức Thành của Thư gia chúng ta.

Đi được ít phút, Sở Vân dừng bước, nghiêng người, mỉm cười giới thiệu với bọn họ.

Vốn hành tẩu trong rừng rậm u tối, tầm mắt đã bị hạn chế. Thế nhưng bây giờ, một mảnh trống trải hiện ra trước mắt, cảnh tượng hiện rõ khiến cho ba tên tùy tùng đều trừng mắt há mồm nói không ra lời.

Ngay cả Thiết Ngao, hai mắt hắn cũng căng ra, thần tình rung động.

Một tòa thành hùng tráng!

Nó dựa vào núi, đất đá mà xây dựng, địa thế uốn lượn quanh co, dọc theo chân núi nhìn lên khiến cho ngươi ta cảm thấy địa thế hiểm trở. Giống như một người to lớn, đứng sừng sững trong màn đêm.

Như vậy thật là đồ sộ!

Tường thành xích đồng, giản dị mà kiên cố. Một phòng ốc hình tháp nguy nga tráng lệ, có phong cách tinh xảo hiện đại, lại mang theo vẻ mộc mạc của kiến trúc thời thượng cổ. Dựa theo những nhân tố này dựng thành, tạo lên một vẻ thanh thoát tao nhã rất đặc biết khiến cho người ta có ấn tượng vô cùng sâu sắc, khó có thể quên.

- Hỏa Đức Thành! Đây chính là tòa thành do Du Nha Đại Sư, tự mình chỉ đạo?

Thiết Ngao lầm bầm dò hỏi.

- Đúng vậy.

Sở Vân gật đầu, thản nhiên thừa nhận. Tuy rằng quá trình kiến tạo, một mức bảo mật không để tiết lộ ra ngoài. Thế nhưng thiên hạ không có tường phong ngăn cản, tòa thành trì này được xây dựng quá lớn, được lan truyền ra ngoài cũng là điều dễ hiểu.

- Cả một ngọn núi chính là một thành trì. Cảnh tượng thật hùng vĩ!

- Hùng thành, thật xứng đáng với tên danh hiệu hùng thành. Tòa thành này, có thể tương xứng với Sơn gia chủ thành.

- Điêu luyện tinh sảo thật khó có thể tưởng tượng. Không phải vẫn còn đang xây dựng sao?

Có một tên tùy tùng hỏi.

- Vừa mới hoàn thành được không lâu. Đương nhiên chỉ là hình thể cơ bản, có phần thiếu hụt, còn cần phải dẫn nhân khẩu vào, mới có thể từ từ dựng lên. Đi theo ta.

Sở Vân giải thích một chút, lại lần nữa cất bước đi.

Bọn họ lần đầu tiên đi qua cửa thành, Hỏa Đức Thành có bốn cửa lớn, chỉ ra từng hướng. Bọn họ đi qua cửa bắc, trên cửa thành có khắc ba chữ lớn Hỏa Đức Thành, mặc dù bóng đêm dày đặc cũng không thể che phủ được quang hoa lưu chuyển trên nhưng chữ đó.

Đây cũng không phải cửa thành bình thương, mà trong giữa sở hữu yêu binh có tư chất, phối hợp với đạo pháp phòng thủ, đạo pháp do thám, có thể tu hành đến cấp Đại Yêu.

451. Chương 112 113: Đệ Nhị Thần Tướng

Chương 112 113: Đệ nhị thần tướng

Sau khi vào thành, thẳng tới sườn núi có thể thấy được mấy chục chiến xa xếp song song với nhau. Đây chính là đường chính.

Đường chính này phân ra bốn đường. Từ bốn cửa thành đông tây nam bắc tiến về phía trước. Cuối đường chính là vào bên trong thành. Trong đó có một số môn lâu dùng làm trạm gác.

Xung quanh đường chính, chính là các ngã rẽ, ven đường nhà cửa mọc lên san sát nhau, đây chính là điểm đặc sắc của thành phố núi.

Tính cả Thiết Ngao, bốn người bọn họ tiến vào trong đó đều cảm thấy được mở rộng tầm mắt, tấm tắc tán thưởng. Tuy là buổi tối, không hề có người qua lại, thế nhưng có thể tượng ra cảnh tượng, khi chính thức dẫn nhân khẩu vào. Nơi đây sẽ trở nên phồn vinh, phát đạt, các loại cửa hàng mọc lên, bọn nhỏ tụ tập với nhau nô đùa.

Bất quá trong ánh mắt của bốn người, tập trung tại tiễn tháp và lầu canh trong thành đã vô tình có thể thấy được hỏa đồng chiến.

Những kiến trúc quân sự này, trong bóng đêm càng hiện lên vẻ u ám uy vũ. Dễ dàng nhận thấy Hỏa Đức Thành là một tòa thành hùng vĩ có một không hai rất có lợi cho quân dân.

- Tòa thành nguy nga tráng lệ như vậy, thực khó có thể tưởng tượng, đây chính là thành quả của nửa năm xây dựng. Có một vị đại sư luyện binh thật tốt…

Thiết Ngao xem như vậy là đã quá đủ, trong giọng nói khó có thể giấu được lòng ước ao và đố kị.

- Hỏa Đức Thành dựa vào Hỏa Sơn mà dựng lên, chắc là muốn lợi dụng địa lý và khí hậu vô cùng vô tận. Sớm muộn gì đây cũng sẽ trở thành thánh địa trong lòng các luyện binh sư. Bất quá, tòa thành trì này vẫn còn quá ít tuổi, tu vi quá thấp.

Hỏa Đức Thành cũng không phải tòa thành bình thường, nó cũng là một loại yêu binh. Những bộ phận đặc biệt đều do các công trình kiến trúc hợp lại mà thành.

Công trình kiến trúc khác nhau dựa vào nhu cầu khác nhau, tự nhiên tư chất cũng không giống nhau. Theo thời gian dần dần trưởng thành, trở thành các loại Tiểu Yêu binh, Đại Yêu binh, thậm chí là Linh Yêu binh.

Bởi vì Hỏa Đức Thành là một yêu binh, cho nên tu vi của nó cũng không cao lắm.

Thiết Ngao nói cũng không sai. Hầu như trong câu nói đã chỉ ra nhược điểm lớn nhất của Hỏa Đức Thành. Đó chính là tu vi của nó vẫn chưa đủ.

Nó vẫn là thành mới, cấp tu vi của môn lâu, tiễn tháp, lầu canh và một số kiến trúc khác đều chỉ ở giai đoạn Ấu Yêu. Nhưng loại kiến trúc này, muốn nâng cao cấp tu vi cũng rất khó khăn. Cần hấp thụ một lượng nguyên khí rất lớn, tích lũy theo thời gian.

Ví như Sơn gia chủ thành, chính là tích lũy trên vạn năm, nhiều lần cải tạo mới trở thành đệ nhất hùng thành được Chư Tinh Quần Đảo công nhận. Mọi người nhắc tới tòa thành trì này, đôi khi gọi nó là bất lạc sơn thành, ý muốn nói đây là tòa thành trì không bao giờ rớt hạng.

Cho dù mở rộng phạm vi đến Tinh Châu, Sơn gia chủ thành cũng rất có tiếng. Chính là một trong những hùng thành đứng đầu Tinh Châu.

So sánh Hỏa Đức Thành và Sơn gia chủ thành, tu vi cách nhau quá xa giống như trẻ con với người lớn. Thế nhưng tư chất của trẻ con này lại tốt hơn nhất nhiều so với người lớn kia. Chỉ cần có đủ thời gian, Hỏa Đức Thành chắc chắn sẽ vượt xa Sơn gia chủ thành. Thế nhưng hiện tại, khuyết điểm lớn nhất cũng chính là thời gian phát triển.

Tuy rằng Hỏa Đức Thành đã xây dựng xong, thế nhưng vẫn chưa xưng dựng được thiên đàn nào. Du Nha Đại Sư đang không ngừng tiến về Dao Sơn Quốc, trong khu rừng vô tận, hắn sắp sửa bí mật khởi công bảo thạch mật môn để tiếp đón 7 đại Kiếp Yêu.

Đối với Thư gia mà nói, thời gian càng dài càng tốt. Đối với Thiết gia, tự nhiên cũng hi vọng có thể liên minh, bảo tồn chính mình.

Dọc theo đường chính hướng về phía trước, bốn người tiến vào trong thành. Trong thành được bố trí vô cùng xảo diệu, đình đền, lầu các nhà cửa tạo thành một khối, trong vẻ nguy nga tráng lệ đều mang theo phong cách thời cổ xưa.

- Nơi này chính là phủ thiếu chủ của ta, cứ tự nhiên tiến vào.

Sở Vân giới thiệu với bốn người phủ thiếu chủ của chính mình.

Nơi này là một tòa đình viện độc lập, hoàn toàn khác với nơi ở trước kia của hắn. Có 3 tòa điện các được xây dựng rất rộng rãi, tiếp đến còn có 5 tòa thiên điện giống như những ngôi sao vây quanh mặt trăng, bao quanh chủ điện. Ngoài những thứ đó ra, hành lang uốn lượn quanh vườn hoa tô thêm vẻ đẹp. Mượn hình dáng của núi, xây dựng lên lâm viên giả sơn, càng hiện ra vẻ hùng vĩ. Thoáng nhìn đã biết, đây chính là nơi ở của nhân vật hào hùng.

Bởi còn chưa chính thức tới ở, cho nên trong phủ thiếu chủ có rất ít tôi tớ.

Tại chủ điện, Sở Vân ngồi ở ghế chính giữa, đám người Thiết Ngao ngồi phía dưới. Vừa mới ngồi xuống, liền có đầy tớ dâng trà lên.

Những chén trà xanh này tinh xảo rung động lòng người, hương khí ngạt mũi, nhìn mà muốn uống. Thế nhưng đám người Thiết Ngao, trong lòng rất nặng nề, nhìn lướt qua cũng không có phản ứng gì.

- Chuyên kết minh do ta toàn quyền xử lý. Thiết Ngao ngươi là người hiểu biết, muốn Thư gia ra chi viện, nhất định phải có lễ vật xứng đáng mới được.

Sở Vân liếc mắt nhìn xung quanh, thản nhiên uống một ngụm chè xanh, cười gượng nói.

Chi viện là điều chắc chắn, thế nhưng cũng không thể chi viện suông.

Đối với việc này, trong lòng Thiết Ngao cũng đã chuẩn bị trước. Hắn cười sang sảng một tiếng, tiện thể nói:

- Về chuyện này, đương nhiên ta không có tay không mà đến. Mời xem binh khí này.

Hắn vỗ Tiên Nang bên hông, ngay tức khắc từ Tiên Nang vụt ra một đạo huyền quan rơi vào giữa đại điện, hóa thành một sàng nỏ.

Chiếc sàng nỏ này, hình dạng và cấu tạo rất lớn, kết cấu tinh xảo. Thoáng nhìn giống như một chiếc cung nỏ phóng đại, thế nhưng nhìn kỹ lại cảm thấy rất nhỏ, có rất nhiều điểm bất đồng. Cánh cung mở rộng ra dài khoảng chừng 4 trượng. Sàng nỏ duỗi thẳng, hiện ra một nửa trong suốt giống như cánh tay to lớn nắm chặt. Thoáng nhìn đã biết đây là loại yêu binh lợi hại rất có giá trị.

Sở Vân không am hiểu luyện binh, thế nhưng cũng không qua được mắt hắn. Thấy được sàng nỏ này, nhất thời hai mắt hắn lóe sáng, nói:

- Chẳng lẽ đây chính là Phá Thiên Xạ Thần Nỏ? Quân Thủy gia dựa vào vũ khí sắc bén, thấy thuyền diệt thuyền, gặp thành phá thành. Theo tin tình báo, chính là do binh khí này.

Trong mắt Thiết Ngao thoáng hiện lên vẻ đau đớn, trầm giọng nói.

- Đúng vậy. Đây chính là Phá Thiên Xạ Thần Nỏ, uy lực cũng tương xứng với tên gọi của nó. 13 tòa thành trì của Thiết gia ta, gần 100 chiến hạm chính là bị vũ khí này bắn hạ.

- Chiếc sàng nỏ này, phối hợp với cung tiễn bí chế, phát sinh lực công kích tương đương với lực công kích một đầu Linh Yêu 6000 năm tu vi.

- Trong quân Thủy gia có toàn bộ 50 Phá Thiên Xạ Thần Nỏ. Ta phải tiêu hao toàn bộ sức lực, bấy giờ chịu trăm cay nghìn đắng mới cướp được một kiện. Thư gia có Du Nha Đại Sư luyện binh, chiếc sàng nỏ này đưa cho đại sư, cũng có thể tham khảm chút ít, có thể mô phỏng theo. Cho dùng không chế tạo ra được, vậy có thể chế tạo ra một loại yêu binh phòng ngự, cũng rất không tồi.

- 50 Phá Thiên Xạ Thần Nỏ? Bị ngươi cướp đi một nỏ, vẫn còn lại 49 nỏ. 49 nỏ đồng thời công kích, ngay cả ta cũng không thể chống đỡ được. Sức mạnh của nó vô cùng bá đạo, trước hết chiếc sàng nỏ này ta sẽ nhận lấy.

Sở Vân gật đầu, cất chiếc sàng nổ bị tổn hại này vào Tiên Nang.

Thiết Ngao lại nói tiếp:

- Sức mạnh của quân Thủy gia cũng không chỉ dựa vào Phá Thiên Xạ Thần Nỏ. Trong quân Thủy gia còn có một đạo tinh binh Phi Kiếm, nhân số có hơn 600 người. Tính cơ động rất mạnh, có thể chiến đấu trên biển, đất liền và trên không, lực công kích vô cùng cường hãn khiến người ta vô cùng phẫn nộ. Còn có một đội tinh binh Băng Oa, nhân số rất đông, tầm khoảng hơn 2000 người. Mỗi người trong bọn chúng đều có thể bắn ra Băng Sương Tam Túc Oa, hơn 2000 người đồng loạt phút ra Băng Sương Tam Túc Oa, có thể tạo thành Lục Nguyệt Phi Sương, mặt biển đông kết lại thành băng, uy lực vô cùng kinh khủng. Có thể nói trên Chư Tinh Quân Đảo không có tinh binh nào là đối thủ của bọn chúng.

- Tinh binh Phi Kiếm, tinh binh Băng Oa... Những tinh binh này ta cũng đã nghe qua, ngươi nói không sai. Những tinh binh này, đều là do Giang Hán Quốc dày công đào tạo mà thành, không biết vì lợi nhuận gì đã vài lần tiến vào Chư Tinh Quân Đảo, thậm chí hơn mười lần, cũng rất uy lực.

Sở Vân nói.

- Những tinh binh Sàng Nỏ này, quả thực cũng không đáng sợ. Đáng sợ chính là, trong quân Thủy gia có đại tướng trấn thủ. Không cần phải nói nhiều về Cuồng Nho Tướng Quân, ai ai cũng biết trong tay hắn có Nhân Sư Nam Dã Kỳ, đây chính là một trong năm đại quân kỳ tại Tinh Châu, có thể dễ dàng chỉ huy thiên quân vạn mã. Thậm chí theo suy đoán của ta, hắn đã sở hữu chiến lực cấp Kiếp Yêu, có thể leo lên Hùng Hào bảng.

Ngoài ra còn có Yến Đông Lưu, người này được mệnh danh là kiếm khách trên chiến trường, bào danh thứ 16 trên Dị Sĩ bảng. Hắn chính là thủ lĩnh của tinh binh Phi Kiếm, có đạo pháp Kiếm Bộc có thể khiến kiếm pháp công kích của 600 tinh binh hợp lại một chỗ, hình thành lực công kích vô cùng kinh khủng. Từng có người nhận xét, chiêu đạo pháp Kiếm Bộc này có chiến lực cấp Kiếp Yêu. Nói không ngoa, bên ta có 6000 quân, 16 chiến hạm cũng không thể chống lại được, trong nháy mắt chiến hạm liền tan vỡ, không một người sống sót.

Sở Vân chau mày. Hiện tại Yến Đông Lưu đã được phát tới trấn thủ trong quân Dương Vạn Toàn, uy hiếp hải vực Thư gia.

- Ngoài Yến Đông Lưu, Thủy gia còn có một vị quân sư. Thân phận của hắn rất bí ẩn, đứng phía sau trận chiến. Cũng là chúng ta, vừa mới có được manh mối, biết được thân phận thực sự của hắn. Hắn tên là Trinh Hữu Tài, là một gã toán sư, tính toán cao siêu, quả thực có thể biết trước mọi việc. Dù cho hành động quân sự bên ta có bí ẩn đến đâu cũng đều bị hắn tính được. Bởi vậy trận chiến đầu tiên rất bị động.

Cuồng Nho Tướng Quân làm thống soái, Trinh Hữu tài làm toán sư, Yến Đông Lưu làm Phong Tướng Quân, đội hình này quả thực rất đáng sợ, vượt xa Thiết gia, Thư gia.

Thủy gia có Phá Thiên Xạ Thần Nỏ sắc bén, lại có tinh binh Phi Kiếm, tinh binh Băng Oa, cộng thêm Cuồng Nho Tướng Quân cùng các vị đại tướng. Hơn nữa kết hợp với quân lực, tài lực của Thủy gia, hiện tại đúng là một đối thủ đáng ghờm. Thiết gia có thể chống lại tới tận bây giờ, đã là quá giỏi rồi.

- Bất quá, những thứ này vẫn chưa phải tất cả. Hiện nay Thủy gia còn có yêu vật số mệnh của tam tộc thượng cổ, có Nhân Sư Nam Dã Kỳ của Cuồng Nho Tướng Quân, bốn Đại Yêu vật liên hợp, số mệnh trở nên hùng dũng. Trong chiến tranh, số mệnh chiếm một phần rất quan trọng, hẳn Sở Vân ngươi cũng có thể hiểu được.

Thiết Ngao nói đến đây, ngữ khí rất trầm trọng. Giao chiến với Thủy gia tới nay, rất nhiều lần hắn chịu thiệt về phương diện số mệnh.

Rất nhiều lần chiến đấu, cho dù là hải chiến hay lục chiến, bất luận là tấn công hay phòng thủ, đều vì vận khí quá ít, mà sụp đổ, dẫn tới chiến cuộc thất bại.

- Ha ha, được! Ngươi mượn đề tài này để nói chuyện của mình. Mà thôi, đối đầu với kẻ địch mạnh, ta cũng không nhân cơ hội này mà ép ngươi. Ta chỉ cần một hải đảo.

Sở Vân cao giọng cười nói.

Ba tên tùy tùng thân tín nghe xong lời này liền giật nảy mình. Lấy một hải đảo, đây chẳng phải ép người quá sao?

- Sẽ không phải là Thiếu gia chủ đảo ta chứ?

Thiết Ngao gượng cười, nói.

- Đương nhiên không phải. Mà là Loa đảo, sát hải vực Xà Tảo, là một hòn đảo nhỏ cấp trấn.

Sở Vân nói.

Trong khi Sở Vân nói, Thiết Ngao vẫn chưa đoán ra điều gì.

- Loa đảo?

Hai đầu lông mày của hắn nhướng lên, hiểu rõ vì sao Thư gia muốn hòn đảo nhỏ này. Trong hải vực Thư gia có một mảnh hải vực Xà Tảo, đó là nơi tử địa, có một vài Xà Tảo cấp Linh Yêu, hàng nghìn Xà Tảo cấp Đại Yêu, hàng vạn Xà Tảo cấp Tiểu Yêu. Cũng không ai biết bên trong có Xà Tảo cấp Kiếp Yêu hay không.

Phiến hải vực này trở thành vừa là chắn cho Thư gia, vừa cắt đứt bước tiến của bọn họ ra bên ngoài. Bởi vậy vị trí hải vực Loa đảo tương đối quan trọng.

Nếu như Thư gia đảo có hòn đảo này, có thể xây dựng căn cứ quân đội, tạo thành bàn đạp tiến ra bên ngoài.

Bất quá đối với Thiết gia mà nói, Loa đảo này tương đối không quan trọng. Vị trí địa lý quá mức hẻo lánh, tài nguyên thiếu thốn, nhân khẩu thưa thớt.

Mấu chốt chính là, lúc này đại quân Thủy gia đã tiếp cận, cần phải biểu lộ thành ý liên minh của chính mình, ngoài việc hắn bỏ đi một địch nhân, còn có thể có được biện pháp nào đấy?

Vậy mà lúc này, Sở Vân lại nói:

- Ngươi đừng vội đồng ý, ta muốn chính mình sắp xếp lại Loa đảo, nhân khẩu trên đảo, quân đội trấn giữ trên đảo. Ta hi vọng ngươi có thể chuyển giao cho ta.

Quân đội trấn giữ trên đảo?

Thiết Ngao suy nghĩ một chút. Trên đảo kia chỉ có 800 quân trấn thủ, cũng đều là người già yếu. Nhưng thực ra tướng lĩnh trên đảo lại rất có tiếng.

Hắn là một tiểu tướng, bản tính nhát gan nhu nhược, trong quân Thiết gia luôn bị cười nhạo. Vì có một đầu thỏ yêu trong tay, nên được mọi người gọi là Thỏ Tướng Quân.

Hiện tại Thiết Ngao thân là Thiết gia đảo chủ, đương nhiên cũng không mang theo tình cảm cá nhân mà đối đãi với thuộc hạ. Thỏ Tướng Quân này, xem ra hắn cũng là một người tài hoa.

452. Chương 114: Hoạt Bảo Thỏ Tử Tướng Quân (thượng).

Chương 114: Hoạt Bảo Thỏ Tử Tướng Quân (thượng).

Chí ít cũng là một người có tài trong việc hộ tống lương thực và quân nhu. Hắn rất nhát gan, sợ phiền phức, chỉ cần có biến động nhỏ đã rất cảnh giác đề phòng…

Lập tức chạy trốn.

Suy nghĩ nhiều như vậy, quả thực cũng chỉ là chuyện tình trong nháy mắt.

- Được, ta đồng ý.

Thiết Ngao mở miệng nói, không có do dự nửa điểm.

"Ha ha ha, đệ nhị thần tướng đã nằm trong tay ta."

Sắc mặt Sở Vân rất thản nhiên, nhưng trong lòng lại vui mừng không sao tả hết.

Gã Thỏ Tướng Quân này cũng không khác Hoàng Hiếu là bao.

Trong ký ức kiếp trước của Sở Vân, bản tính của hắn nhát gan sợ phiền phức, tính tình yếu đuối. Thế nhưng lại sở hữu một đầu yêu thú Phong Lôi Hống tuyệt phẩm.

Phong Lôi Hống này, thoạt nhìn bề ngoài giống như một con thỏ trắng nhỏ, đôi tai vừa dài vừa dày, trông rất nhỏ bé chỉ dài hơn một thước nhưng rất đáng yêu.

Trong ký ức kiếp trước của Sở Vân, không ngờ Thỏ Tướng Quân trên chiến trường bị vây công, rốt cục trước sự sống và cái chết mà bộc phát. Thi triển đạo pháp thiên phú của Phong Lôi Hống, hô lên một tiếng rung trời, lập tức giết chết ba vị thượng tướng vây công hắn.

Sau khi dũng khí bộc phát, dường như Thỏ Tướng Quân đã thay đổi hoàn toàn, không thể cứu vãn, trở thành dũng tướng trên chiến trường.

Mỗi lần tới thời điểm sống chết, hắn lại gọi ra Phong Lôi Hống, thi triển đạo pháp thiên phú, thường thường đều giết chết địch tướng. Lúc đó Sở Vân sống lại, hắn đã là đệ nhất dũng tướng của Thiết gia, đã có ba đại tướng, vô số thượng tướng, tiểu tướng chết trong tiếng hô của hắn.

Thiết Ngao cũng không biết, hắn đã mất đi một viên dũng tướng có một không hai.

Sau khi hoàn thành minh ước với Thiết gia, Sở Vân đích thân tới Loa đảo, triệu vị Thỏ Tướng Quân trong truyền thuyết tới.

- Thuộc, thuộc hạ xin ra mắt Tiểu Bá Vương đại nhân!

Lúc này Thỏ Tướng Quân còn chưa biến đổi, tích cánh yếu đuối. Trông thấy Sở Vân, vội vàng quỳ xuống, giọng nói run run.

Hắn đã nhận được mệnh lệnh của Thiết Ngao, đối với việc Sở Vân đột nhiên trở thành thiếu chủ của chính mình, hắn cảm thấy vừa sợ hãi vừa hiếu kỳ.

Hơn một năm nay, danh tiếng của Tiểu Bá Vương đã trở lên lừng lẫy, giống như sao đổi ngôi vô cùng sáng lạn. Hiện tại, hắn sử dụng Tật Phong Kính Thảo Hài trước mặt mọi người, chuyện giết chết Ngọc Thư Sinh đã bị bại lộ, hơn nữa đánh bại tiểu vương tử Mông Nguyên trước đám đông, cho nên đã được Tinh Châu công nhận là đệ nhất thiếu niên.

Toàn bộ chuyện này, ngay cả Thỏ Tướng Quân quanh năm canh giữ tại Loa đảo hẻo lánh, cũng đã nghe nói đến. Đối với Sở Vân có mười phần kinh ngạc, ba phần ngưỡng mộ.

Bây giờ gặp được Sở Vân, cảm nhận được toàn thân hắn phát ra khí thế lẫm liệt, càng cảm thấy kính nể.

- Ngươi chính là Thỏ Tướng Quân?

Sở Vân lẳng lặng quan sát đệ nhị thần tướng đang quỳ trước mặt. Thành thật mà nói, quả thực hắn có chút thất vọng.

Thỏ Tướng Quân trước mặt, vóc dáng thấp bé, hình thể gầy yếu, mấu chốt chính là da dẻ trắng nõn, nếu như không có tướng mạo bình thường, quả thực chính là một tiểu bạch kiểm. Hơn nữa hắn quỳ xuống đất, biểu tình hiện ra vẻ sợ hãi rụt rè. Thảo nào mọi người đều trêu chọc hắn, ngay cả Thiết Ngao cũng cảm thấy hắn chướng mắt.

- Hồi bẩm thiếu chủ, thuộc… Thuộc hạ họ Bạch tên Miễn, quả thực có biệt hiệu là Thỏ Tướng Quân.

Đứng trước mặt Sở Vân, hắn cảm thụ được áp lực khổng lồ đè nén. Khiến cho toàn thân hắn ướt đẫm mồ hôi lạnh.

- Bạch Miễn?

Cái tên này Sở Vân cũng đã nghe qua, không hề xa lạ.

- Thiết Ngao ép ngươi rời đi, ngươi không có oán hận gì sao?

- Thuộc hạ tuyệt đối không dám! Bây giờ nguyện làm tất cả vì thiếu chủ, chỉ nghe theo mệnh lệnh của thiếu chủ giống như thiên lôi chỉ đâu đánh đó.

Toàn thân Thỏ Tướng Quân run lên, lập tức dập đầu trước Sở Vân.

Thỏ Tướng Quân này quả thực chẳng khác gì sợi mì nhuyễn.

Sở Vân âm thầm thở dài, lại nói tiếp:

- Ngươi hãy lấy thỏ của ngươi ra cho ta xem.

Thỏ Tướng Quân lại do dự.

- Tại sao… Ngươi không muốn?

Giọng nói của Sở Vân kéo dài, nhất thời khiến cho toàn thân Thỏ Tướng Quân ớn lạnh mà run lẩy bẩy.

- Không, không dám. Hồi bẩm thiếu chủ, con thỏ này của thuộc hạ, thỏ…

Hắn lắp bắp nói không thành lời. Đương nhiên hắn cũng không phải kẻ ngu ngốc, tuy rằng Phong Lôi Hống vẫn chưa biến đổi nhưng hiện tại đã có nhiều điểm rất khác so với yêu thỏ bình thường. Thỏ Tướng Quân cũng đã nhận ra điểm siêu phàm của nó.

- Thỏ này của thuộc hạ, là do thuộc hạ nuôi dưỡng từ nhỏ. Lớn lên cùng thuộc hạ, chẳng khác nào anh em ruột thịt trong nhà! Thiếu chủ, mong người minh giám!

Hắn cho rằng Sở Vân nghe được tin đồn gì đó muốn cướp đi Phong Lôi Hống. Trong tình thế cấp bách, hắn không tìm được cách gì, bỗng nhiên khóc rống lên nước mắt chảy ràn rụa

Thực ra Sở Vân cơ bản không có suy nghĩ này. Điều hắn cần chính là một vị dũng tướng, không đơn giản chỉ là yêu thú tuyệt phẩm Phong Lôi Hống.

Hơn nữa, hiện tại 8 đại Linh Yêu đều đã tiếp cận tu vi cấp Linh Yêu. Gánh vác đối với linh quang tăng vọt một lần nữa, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể tăng thêm yêu vật mới.

Sở Vân âm thầm lắc đầu, cúi đầu nhìn Thỏ Tướng Quân đang quỳ trên mặt đất ôm đôi chân nhỏ của chính mình, oa oa khóc lóc van xin.

Kẻ dở hơi này, quả thực ngày sau có thể trở thành dũng tướng hung mãnh trên Chư Tinh sao? Bất quá, tình cảm của hắn đối với Phong Lôi Hống thật ra rất chân thành thắm thiết.

Rất nhiều ngự yêu sư đều có yêu vật trong tay, chu rằng chỉ là công cụ sử dụng. Thế nhưng trong suy nghĩ của Sở Vân thì hoàn toàn khác, hắn coi những yêu vật này là những người bạn, là đồng nghiệp đáng mến.

Hiện tại, Thỏ Tướng Quân cũng như vậy.

- Ngươi nghĩ Tiểu Bá Vương ta là hạng người gì? Yên tâm, ta sẽ không đoạt yêu thú của ngươi, bất quá chỉ muốn xem qua mà thôi.

Sở Vân lên tiếng nói.

- Có thật không?

Thỏ Tướng Quân ngửa đầu, mắt đẫm lệ nhìn về phía Sở Vân.

Sở Vân vừa giận vừa buồn cười nói:

- Lời của Tiểu Bá Vương, đã khi nào là giả?

Đương nhiên hắn cũng từng nói dối. Lần đầu tiên nói sạo, lừa gạt mấy vạn đại quân, sau cùng một mình địch vạn người, khiến cho quân sĩ tốt phương bị đánh tơi bời.

Lần thứ hai nói sạo, tự xưng mình thuộc trường phái dịch sư, hù dọa cho Yên Chi Môn phải hoảng loạn. Mặc dù hiện tại Dịch Yêu cũng chính là dịch sư thân tín của hắn.

Thỏ Tướng Quân tin tưởng. Hắn từ từ buông tay khỏi chân nhỏ của Sở Vân, nghe lời gọi Phong Lôi Hống ra.

Đây là lần đầu tiên Sở Vân trông thấy yêu thú này, tại kiếp trước, hắn không hề có tình cảm như vậy đối với Phong Lôi Hống và Thỏ Tướng Quân.

453. Chương 115: Hoạt Bảo Thỏ Tử Tướng Quân (hạ).

Chương 115: Hoạt Bảo Thỏ Tử Tướng Quân (hạ).

Sơ lược về loài này, quá trình phát triển của bọn chúng tương tự nhau, thế nhưng vận mệnh lại hoàn toàn khác biết. Kiếp trước, Sở Vân cũng có một đầu yêu thú tuyệt phẩm, nhưng ấp trứng không thích hợp, phát dục không hoàn toàn, cuối cùng Thiên Hồ chết non. Mà Thỏ Tướng Quân đánh bậy đánh bạ, cũng chậm rãi phát hiện ra thực lực của Phong Lôi Hống, cuối cùng thăng chức rất nhanh, trở thành dũng tướng Tinh Châu.

Chỉ là trời đất xoay chuyển, hiện tại vị dũng tướng mặt trắng này đang quỳ dưới chân Sở Vân, gọi ra Phong Lôi Hống, mà căng thẳng nhìn về phía Sở Vân.

- Đúng là một yêu thú tuyệt phẩm.

Sở Vân gật đầu, Phong Lôi Hống này cũng không có gì khác biết trong truyền thuyết.

- Tốt tốt, hãy đào tạo nó cho tốt. Mặt khác hãy thu thập đồ đạc, ngày mai theo ta xuất chinh.

- Xuất chinh? Thuộc hạ có thể hỏi một chút được không? Chúng ra muốn trợ giúp Thiết gia sao?

Hai mắt Thỏ Tướng Quân bỗng nhiên lóe sáng.

- Tất nhiên. Chỉ là lần này chúng ta không cần đi tới Thiết gia chủ đảo, mà là tấn công địch giải nguy, chạy thẳng tới Thư gia chủ thành.

Sở Vân thản nhiên nói.

- A!

Nhất thời Thỏ Tướng Quân cảm thấy sợ hãi, toàn thân mềm nhũn, ngồi bất động trên mặt đất.

Tháng 10 năm 754 Tinh Lịch, Thư gia kết minh cùng Thiết gia, Thư gia điều động hai đường đại quân, một đường do Hoàng Hiếu làm thống lĩnh trợ giúp Thiết gia. Một đường do đích thân Sở Vân thống lĩnh, khua chiêng gióng chống, tiến vào hải vực Thủy gia thi hành kế sách vây Ngụy cứu Triệu.

Sau vài trận hải chiến, song phương vẫn chưa thể phân thắng bại. Tại chiến trường Thiết gia, đại quân Thủy gia vẫn nắm được ưu thế. Thế nhưng tại chiến trường Thủy gia, Sở Vân liên tục chiếm được ưu thế.

Hắn lấy ra 8 đầu Linh Yêu mở đường, biến hóa không lường, đánh cho các đội quân trấn thủ của Thủy gia khó lòng phòng thủ, đau đớn không gì sánh bằng.

Phía sau trận chiến, Cuồng Nho Tướng Quân vì thế mà đau đầu nhức óc, Nhưng Sở Vân cũng không khác là bao.

Thỏ Tướng Quân này, quả thực quá nhát gan. Nhiều lần Sở Vân cố ý dựng lên tình cảnh xấu, ý đồ muốn Thỏ Tướng Quân mau chóng gạt bỏ đi bản tính hèn nhát. Thế nhưng cũng không thành công.

Chiến lực của Thỏ Tướng Quân rất kém, nhưng lại rất giỏi chạy trốn. Bay lên không trung, địch tướng truy sát phía sau chửi bới không ngớt.

Thế nhưng Thỏ Tướng Quân vẫn không hề để ý tới, khuôn mặt trắng đản thờ ơ như không. Sở Vân lại phỏng đoán nó giống như bức tường thành rất dày.

- Từ phương diện đó mà nó, xem ra Thỏ Tướng Quân này là một người tài ẩn nhẫn sao? Phát hiện được điểm ấy, rốt cục cũng không phải không có thu hoạch.

Sở Vân không thể làm gì khác, cũng chỉ có thể tự an ủi chính mình.

- Tiểu Bá Vương, rốt cục Yến Đông Lưu ta đã đuổi được ngươi. Ngày hôm nay chính là ngày tận thế của ngươi.

Trong một ngày trời êm biển lặng, mây trắng bay lượn, chim biển khẽ bay. Vốn là một ngày tốt khí, nhưng khi đó lại xuất hiện hạm đội Phương gia, bị đánh tơi bời.

- Kiếm Khách trên chiến trường, Yến Đông Lưu? Thỏ Tướng Quân, ngươi mau đến nghênh chiến.

Sở Vân bất ngờ hạ lệnh.

- A?

Hai mắt Thỏ Tướng Quân trừng lớn, thiếu chút nữa òa khóc.

- Thiếu chủ, trước mắt là một cường giả trên Dị Sĩ bảng, ta, ta chỉ là một tiểu tướng bình thường không có tiếng tăm gì, ắt không thể đánh lại hắn.

Đối mặt với Yến Lưu Đông, lập tức Thỏ Tướng Quân cảm thấy lúng túng.

- Sợ cái gì? Có ta ở đây, hãy giao chiến cùng hắn.

Sở Vân động viên hắn.

- Có thiếu chủ ở đây, ta có gì phải sợ. Có thiếu chủ ở đây, ta có gì phải sợ…

Thỏ Tướng Quân lẩm bẩm, giống như đang thôi miên chính mình. Rốt cục hắn ngẩng đầu lên kêu lớn.

- Thiếu chủ, ta đi đây!

- Đi thôi. Di? Vì sao ngươi còn không đi?

Hai chân Thỏ Tướng Quân run lên lẩy bẩy, như đang đá vào nhau, giọng nói của hắn như đang khóc:

- Thiếu chủ, không biết tại sao nữa. Toàn thân ta như nhũn ra, muốn đi mà không thể đi được.

Sở Vân nheo mắt, giơ chân đá một cước vào mông Thỏ Tướng Quân, khiến hắn ngã mạnh xuống đất, lạnh lùng nói:

- Ngươi là một tên nhát gan, hãy nhìn ta thật kỹ!

Đột nhiên, hắn sử dụng Tật Phong Kính Thảo Hài bay thẳng lên không trung.

- Ngươi chính là Tiểu Bá Vương? Tên tiểu tử gây cho chúng ta không ít phiền toái? Rõ ràng Trinh Quân Sư không tính được hình bóng của ngươi, xem ra ngươi có được truyền thừa của Vạn Thú Vương, trên người có không ít bảo vật tốt a! Hôm nay có thể được chết dưới kiếm của ta, chính là vinh hạnh của ngươi.

Tướng mạo của Yến Đông Lưu uy vũ phóng thoáng, cao tới 8 thước 8, cơ bắp cuồn cuộn, toàn thân bao phủ bởi Xích Đồng Khải Giáp. Mũi hắn giống như mũi sư tử, bộ râu quai nón trên mặt trông rất dữ tợn, đôi mắt dài tinh tường. Lúc này ánh mắt lóe ra giống như kiếm quang, hung hăng, lẫm liệt.

Bài danh của hắn đứng thứ 11 trên Dị Sĩ bảng, đứng trên cả Sở Vân. Từ khi Sở Vân đại náo hải vực Thủy gia, lúc này hắn đảm nhiệm nhiệm vụ phụ trợ đột kích hạm đội của Sở Vân. Rất nhiều lần phải theo sau Sở Vân, khí tức trong lòng đã sớm bị dồn nén.

Lúc này, rốt cục đã đuổi kịp hạm đội của Sở Vân, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này. Bấy giờ ý chí hừng hực, sát khí dày đặc, trong tận đáy lòng muốn giết chết Sở Vân.

- Thiếu niên trẻ tuổi, nguyên bản tiền đồ của ngươi rất sáng lạ. Thế nhưng không gặp thời, vả lại dám chống đối chúng ta. Trong vòng mười chiêu, nhất định ngươi sẽ chết dưới kiếm của ta. Hãy tiếp chiêu này của ta, Trường Hồng Quán Nhật!

Yến Đông Lưu thách thức mà rống lớn, hắn đã là cao thủ thành danh từ rất lâu, cho nên rất coi thường Sở Vân. Hắn còn chưa nói hết lời, từ Tiên Nang dắt tại thắt lưng liền bay ra một đạo kỳ quang.

Trong nhát mắt, kỳ quang tăng vọt, biết thành một đạo ánh sáng dài tới trăm trượng, Xích Huyết Quang Hồng vừa to lại vừa rộng, xoạt một tiếng liền bắn tới trước mặt Sở Vân.

- Hừ! Tới tốt!

Sở Vân đã sớm cầm Túy Tuyết Đao trong tay, không hề tránh né, mà mạnh mẽ chém xuống.

Trong nháy mắt, Túy Tuyết Đao mạnh mẽ phát ra ánh đao sáng như tuyết, lập tức trấn áp Xích Huyết Quang Hồng, ầm một tiếng Quang Hồng tan thành mây khói hóa thành một thanh Huyết Kiếm, bay ra phía xa. Nhân cơ hội này, Sở Vân mạnh mẽ triển khai tấn công Yến Đông Lưu.

- Cũng có chút thú vị, rõ ràng dám cả gan tấn công ta. Có dũng khí, nhưng quả thực ngu ngộc.

Yến Đông Lưu cười lạnh một tiếng, thoáng chốc thu hồi Huyết Kiếm.

Huyết Triều Già Thiên!

Cổ tay hắn vừa mới cử động, lập tức kiếm quang tăng vọt, huyết khí dày đặc, trải dài trăm dặm. Chiêu thức công kích vừa rồi chính là một chiêu kiếm pháp thượng đẳng.

Tăng Quang Thiểm Thải Đại Long Văn!

454. Chương 116 117: Yến Lưu Đông Kêu Lên Một Tiếng Thảm Thiết

Chương 116 117: Yến Lưu Đông kêu lên một tiếng thảm thiết

Sở Vân không khoan nhượng, cũng chém xuống một đao. Chỉ thoáng chốc, tiếng long rống nổ vang, ánh đao sáng như tuyết cuộn trào, tạo thành một long đầu hư ảnh. Miệng long mở rộng, đao khí sắc bén từ từ dâng lên, thoáng chốc đánh tan kiếm khí, há mồm hướng về phía Yến Đông Lưu.

- Ngươi đừng cố giãy dựa vô ích. Vô Thượng Quang Minh!

Yến Đông Lưu lớn tiếng cười, lại xuất yêu kiếm thứ hai. Ầm ầm ầm… Bộc phát ra kiếm quang màu vàng chói lòa.

Kiếm quang giống như mặt trời nhỏ, quét sạch mọi thứ xung quanh, không khí chấn động, Đại Long Văn bị đợt công kích này làm suy yếu, nhất thời giống như băng tuyết tan chảy.

Sở Vân có hai yêu vật tốc độ rất mạnh là Hồng Yêu không màu và Tật Phong Kính Thảo Hài, thân hình nhanh như điện. Lúc này, thừa cơ vọt tới trước mặt Yến Đông Lưu.

- Rõ ràng dám xông lên chịu chết, rất hợp ý ta.

Một tay Yến Đông Lưu ầm Hoàng Kim Đại Kiếm. Một tay cầm đại kiếm hoàng kim, một tay cầm huyết kiếm dài nhỏ, thần sắc dữ tợn, ánh mắt đỏ như máu, hướng về phía Sở Vân.

Ầm ầm ầm…

Trên không trung, tiếng sấm rền vang không ngớt. Ánh đao sáng như tuyết liên tục chạm vào kiếm quang của hỗn hợp kiếm Hoàng Kim và Huyết Hồng bạo phát ra những mảnh ánh sáng vụn vặt.

Quang ảnh biến áo chiếc sáng toàn bộ mặt biển, phía dưới Thỏ Tướng Quân ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy như vậy không ngừng tặc lưỡi, thần hồn mê mẫn.

Đây đúng là một trận chiến quá ác liệt.

Một bên là nhân tài mới xuất hiện, danh tiếng đang nổi. Một bên là cao thủ đã thanh danh, ra tay ác độc. Song phương giao chiến, khó có thể tách rời. Sở Vân lần lượt sử dụng Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, Mệnh Tuyền Ngọc Tỷ, Cụ Phong Cung.

Yến Đông Lưu chỉ có 5 đầu Linh Yêu, nhưng đều là yêu vật thập toàn thập mỹ, cộng thêm biết cách phối hợp càng tăng thêm hiệu quả. Ngoài áo giáp hộ thân, 4 yêu vật còn lại đều là lợi kiếm.

Hắn không hổ là cường giả thứ 11 trên Dị Sĩ bảng, kiếm pháp vô cùng sắc bén, đã đạt tới cảnh giới đại thành. Đây chính là kẻ lần đầu tiên Sở Vân gặp phải, người có thể ngăn cản Túy Tuyết Đao của hắn trong hoàn cảnh đánh giáp lá cà.

- Yến Đông Lưu này, sớm đã sử dụng thành thạo Linh Yêu của chính mình, phối hợp quả thực quá hoàn hảo. So với ta mà nói, tuy rằng trong tay ta có nhiều Linh Yêu hơn một chút, thế nhưng không thể phối hợp thành thạo.

Sở Vân cảm thán trong lòng, đối phương vô cùng kiêu ngạo, quả thực là kẻ có thực lực và sức mạnh.

Hiện tại yêu vật trong tay Sở Vân, có yêu thú, yêu thực và một số yêu binh. Trong đó có một số yêu vật cướp được, có thể nói rất hỗn độn.

Cũng không thể so sánh với Yến Đông Lưu, 5 đầu Linh Yêu trong tay phối hợp với nhau tạo thành một hệ thống chiến thuật chặt chẽ.

Mỗi một cường giả, ít nhất đều có một hệ thống chiến thuật riêng.

Ví như Hải Long Vương Khương Bác, dùng yêu thú là chính, yêu binh là phụ, am hiểu đạo pháp Hành Thủy để đối địch. Tiếp đến còn có Vạn Thú Vương, cũng dùng yêu thú là chín, yêu binh là phụ, chế tạo ra một bộ chiến thuật quần công tung hoành thiên hạ.

Yến Đông Lưu được mệnh danh là kiếm khách, bởi vì trong chiến thuật của hắ dùng kiếm pháp là chính. Thống qua bốn thanh lợi kiếm, lấy chính mình làm trung tâm, trải qua thời gian và kiểm nghiệm thực tiễn, chiến thuật này có thể đáp ứng trong rất nhiều tình huống.

Đây đúng là khuyết điểm của Sở Vân.

Mặc dù Sở Vân đã có được 8 đầu Linh Yêu, thế nhưng chưa hề xây dựng được một bộ chiến thuật hoàn chỉnh, có thể giúp hắn trong đại đa số có các cuộc chiến, đồng thời có thể khắc chế, chiến thắng cường địch.

Chuyện này cũng không có cách nào giải quyết, dù sao hắn thiếu rất nhiều thời gian, thiếu nhiều lần kiểm nghiệm. Không thể hình thành một chiến thuật thành thục.

- Sở Vân, ngươi còn quá non kém. Yêu vật nhiều cũng không phải là tốt, mà hãy tỉ mỉ lựa chọn ra một yêu vật, phối hợp với chiến thuật độc đáo. Hiện tại đánh giáp lá cà, Thiên Hồ, Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thu của ngươi đều không thể phát ra chiến lực thực sự. Nếu như đánh lâu dài, Túy Tuyết Đao của ngươi cũng không thể phát huy tác dụng lớn nhất. Hãy mang theo giáo huấn của ta xuống hoàng tuyền đi! Đạo pháp đặc biệt… Chính Phản Song Thủ Kiếm!

Yến Đông Lưu cười ha ha, hét lớn một tiếng, tay phải nắm trước ngực, tay trái giơ ra. Thân hình quay tròn, thoáng chốc bộc phát ra đợt công kích cuồng bạo quái lạ.

Sở Vân liên tục lùi lại phía sau, huy động Túy Tuyết Đao trong tay, dốc hết toàn lực cũng không thể chống đỡ được đợt tấn công mãnh liệt của đối phương.

Đây đúng là một cường địch.

Trong khoảng thời gian dài là cường giả trên Đẳng bảng, cũng chính là thời gian trải nghiệm, quả thực không phải là một kẻ yếu đuối.

- Ngươi còn giãy dụa làm gì? Hãy ngừng lại đi, ngươi hãm đội của người, cũng đã tan tành rồi.

Yến Đông Lưu cười nhạo một tiếng, hắn không từ bỏ bất cứ thủ đoạn nào, không buông tha bất cứ cơ hội nào để đả kích tâm lý của Sở Vân.

Sở Vân vội vàng cúi đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên mặt biển, hạm đội song phương đang chiến đấu quyết liệt. Quân đội địch quân đều là lính tinh nhuệ, trong đó có 600 tinh binh Phi Kiếm đang tung hoành trong hạm đội bên mình, có lúc bọn chúng giẫm lên phi kiếm bay lượn giữa không trung, lại có lúc ẩn nấp trong nước biển mà đánh lén, rất nhiều sinh mệnh nằm xuống khoang thuyền.

Nhưng tinh binh Phi Kiếm này có ba thanh Yêu Kiếm trong tay, rất cơ động và dung hãn. Tuy rằng Thư gia quân dũng mãnh, thế nhưng không có cách nào có thể chống lại những tinh binh Phi Kiếm này. Ngay cả Thỏ Tướng Quân, là một tướng lĩnh cũng bị hơn mười tinh binh vây công, toàn thân đẫm máu, sắc mặt trắng bệch.

- Ha ha ha, đã sáng mắt rồi chứ. Nếu như ngươi ngoan ngoãn dâng yêu vật trong tay cho ra, ta có thể cho người được toàn thây.

Khí thế của Yến Lưu Đông giống như mãnh hổ, thế tiến công như như thủy triều dâng trào, nhất thời hướng về phía Sở Vân.

- Hừ! Yến Lưu Đông, người đừng nhiều lời vô ích. Chiến thuật của ngươi chẳng qua chỉ là lũ ruồi nhặng. Ta sẽ cho ngươi một chút kiến thức về thực lực thực sự của ta! Bát Quái Trận!

Ầm một tiếng, trời đất rung chuyển.

Yến Lưu Đông liền cảm thấy hoa mắt chóng mắt, trong khí tiếp tục tập trung nhìn vào, lại phát hiên chính mình đã vào giữa trận pháp.

Hắn đang cười ha hả bỗng nhiên dừng lại, nhất thời thế tiến công bị kìm hãn, hai mắt trừng lớn, vẻ mặt chấn động, hét lớn:

- Đây là trận pháp trên không? Bát Quái Trận của Vạn Thú Vương? Rõ ràng ngươi đã chiếm được nó, thảo nào Thất Tinh tuyệt sát trận cũng không giết được ngươi!

- Bát Quái Trận của ta, chính là chiến thuật vạn năng. Cho dù là 8 đầu Linh Yêu đều có thể phối hợp với nhau, cùng lúc sử dụng. Yến Lưu Đông, không cười được nữa sao? Người ngăn cản bá nghiệp của ta, ắt sẽ bại vong!

Sở Vân lấy Bích Hải Triều Sinh Tiêu ra, từ từ đặt trên môi. Tiếng tiêu vang lên, trong 8 Linh Yêu, Thiên Hô bay ra đầu tiên, không ngại bất cứ thứ gì, nhất thời bắn xuống phía dưới một đạo pháp.

Yến Lưu Đông vội vàng phòng thủ, đang muốn phản công nhưng Thiên Hồ đã biến mất. Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi lại xuất hiện phía sau hắn, cành lá tươi tốt, bao phủ một tầng ánh sáng rực rỡ. Mấy trăm Long Tình Quả nhất tề nháy động, bắn ra vô số tia sáng kỳ dị.

Yến Lưu Đông nghiến răng nghiến lợi, nhìn chằm chằm vào tia sáng bắn ra, hung hăng vọt về phía Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi.

Thoáng chốc Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi cũng biến mất. Túy Tuyết Đao giống như sao rơi xuống đất, bay vụt tới…

8 đầu Linh Yêu đều đã được Bát Quái Trận trợ giúp, công thêm sự chỉ huy của Sở Vân, phát ra các loại công kích vô cùng mạnh mẽ. Chiến đấu trong thời gian ngắn, Yếu Lưu Đông đã cuống tay cuống chân, mệt mỏi phòng thủ.

Trên đầu hắn ướt đẫm mồ hôi lạnh, cảm giác tứ phía đều bị tấn công, cuồn cuộn như thủy triều, kéo dài không dứt. Chính hắn thật giống như côn trùng vướng phải mạng nhện, càng giãy dụa, thời gian bại vong lại càng nhanh.

Rốt cục, một cánh tay hắn bị một đạo băng phách thần quang bắn trúng, thân hình liền chậm lại.

Lập tức Sở Vân nắm được chỗ sơ hở, vội vàng hô lớn một tiếng, thôi pháp đạo pháp thiên phú Phi Huyền Ngự Thiên Đao, vẽ lên trên không trung một đạo bát quái ngân quang.

Xoạt!

Ánh đao lóe lên, máy bắn tung tóe, một cánh tay vẫn còn đang nắm chắt thanh yêu kiếm bay lơ lửng trên không trung.

- Aaah!

Yêu Đông Lưu ngửa mặt lên trời rống lớn, bộc phát ra tiếng kêu thê thảm kinh động trời đất.

- Cánh tay của ta, cánh tay của ta!

Con đau nhức kéo tới lộ rõ trên khuôn mặt Yến Đông Lưu, hai mắt hắn đỏ thẫm nhìn cánh tay cụt càng lúc càng bay xa, khiến hắn tràn ngập phẫn nộ và oán hận.

Hắn mắt đi một tay, sau đó cũng chỉ có thể sử dụng một kiếm, nhất thời uy lực chiến thuật của chính mình của giảm đi rất nhiều. Từ giờ về sau sẽ rớt khỏi Dị Sĩ bảng.

Cánh tay này vừa đứt, nhất đi linh quang trong cơ thể hắn mất đi một phần mười. Tiên huyết phun ra, sắc mặt hắn trắng bệch, chiến lực giảm sút nghiêm trọng.

Đương nhiên Sở Vân sẽ không bỏ qua cơ hội này. Tiếng tiêu càng lúc càng nhanh, giống như gió lớn mưa rào, 8 đầu Linh Yêu đan xen vào nhau thi triển đủ loại đạo pháp.

Rất nhanh, mạnh mẽ đánh vào thanh yêu kiếm còn lại của Yếu Đông Lưu.

- Sở Vân, ngươi thật đáng chết! Dám chặt đứt cánh tay của ta, ta chịu đau đớn, ngươi cũng đừng mong sống sót! Đạo pháp Kiếm Bộc!

Yến Đông Lưu ngửa mặt lên trời mà rít gào, bỗng nhiên cánh tay rung lên, quang mạnh yêu kiếm trong tay ra ngoài.

Ầm!

Yêu kiếm vỡ vụn, bỗng nhiên giống như mặt trời bộc phát ra quang mang chiếu xa vạn trượng, sóng xung kích rất lớn quét ngang qua toàn bộ Bát Quái Trận. Ngay cả Sở Vân cũng phải lùi lại vài bước, tiếng tiêu cũng bị kìm hãm bởi một kích kinh khủng từ xưa đến này chưa từng có này.

- Đây chính là đạo pháp Kiếm Bộc? Quả nhiên cường đại! Ngay cả Bát Quái Trận cũng bị đánh phá!

Trong lòng Sở Vân chấn động, chiêu đạo pháp Kiếm Bộc này đúng là đạo pháp tuyệt phẩm hiếm có, uy lực cường đại khó có thể tưởng tượng được.

Trong tiếng nổ, Bát Quái Trận vốn chặt chẽ, đã bị phá ra một lỗ thủng lớn.

Xuyên qua lỗ hổng có thể trông trang cảnh hạm đội Thủy gia và Thư gia đang hỗn chiến trên mặt biển.

- Trời không vong ta!

Yến Đông Lưu thấy vậy, nhất thời vui mừng. Thân pháp như điện, thừa cơ miệng từ từ quát lên một tiếng.

Sở Vân muốn chặn lại cũng đã chậm.

Không còn cách nào khác, hắn đành phải thu hồi Bát Quái Trận, trở về hiện thực.

- A ha ha ha, thực đáng tiếc a. Bát Quái Trận còn chưa hoàn thiện đã bị ta đánh cho chạy bán sống bán chết. Rốt cục vừa rồi ngươi đã đánh mất cơ hội giết chết ta. Dưới đạo pháp Kiếm Bộc của ta, mọi thứ sẽ trở thành những mảnh vụn!

Yến Lưu Đông chỉ còn lại một tay một kiếm, điên cuồng rống giận:

- Tinh binh Phi Kiếm, kiếm hội tụ thành một khối, Trực Quải Thương Thanh Đại Kiếm Bộc!

- Kiếm hội tụ thành một khối, Trực Quải Thương Thanh Đại Kiếm Bộc!

Gần 600 tinh binh Phi Kiếm giận dữ hét lớn, đồng thời phi kiếm bắn ra khỏi tay.

Từng thanh từng thanh Bính Phi Kiếm tản ra quang mang đẹp mắt, từ chiến trường hội tụ tại chỗ Yến Đông Lưu. Thân kiếm mềm mại không gì sánh được, chẳng khác gì đoàn chim Bạch Vũ, giữa không trung xuất ra từng đạo hồng quang trải dài.

Sau cùng hội tụ bên cạnh Yến Lưu Đông, không ngừng uốn lượn xung quanh hắn. Chợt liếc mắt nhìn qua, gần 600 đường kiếm hợp lại tạo thành một quả bạch cầu đường kính tới mười trượng.

Cảnh tượng hùng tráng như vậy, khiến cho cả chiến trường trở lên yên tĩnh.

- Đây là thứ quái quỷ gì vậy?

Sĩ tốt Thư gia chửi bới ầm ĩ, cảm nhận được một luồng áp lực khổng lồ.

Ừng ực, Thỏ Tướng Quân nuốt nước bọt, hai mắt trợn trừng, thất thanh nói:

- Những Phi Kiếm này kết hợp thành một thể thống nhất, quả là to lớn…

Ngược lại, sĩ khí quân đội Thủy gia bỗng nhiên khẽ dâng trào.

- Giết! Giết! Giết!

- Ta thật là may mắn, rốt cục lại một lần nữa thấy được đạo pháp Kiếm Bộc!

- Thư gia, các ngươi hết đường rồi. Hãy thưởng thức một chút cảnh đẹp, trước khi lìa đời đi!

Trên khuôn mặt các tinh binh Phi Kiếm đều hiện lên vẻ điên cuồng, rất nhiều kẻ càn rở mà cười lớn, dùng nhãn thần liếc mắt nhìn quân Thư gia giống như nhìn người đã chết.

- Tốt tốt, hãy nhớ kỹ tên của ta, Sở Vân. Tới hoàng tuyền rồi, đừng quên là ngươi chết trong tay ai! Đại Kiếm Bộc!

Giữa dòng xoáy, Yến Đông Lưu liền phát ra một tiếng hô lớn.

Ầm!

Đột nhiên vang lên tiếng nổ rung chuyển trời đất. Bộc phát ra kiếm quang kéo dài không ngớt, trút xuống, hội tụ thành một giải huyễn bạch kiếm hà to lớn lộng lẫy!

Chỉ trong chốc lát, ngay cả mặt trời cũng bị mất đi ánh sáng chói lọi. Toàn bộ trời đất đều được bao phủ đạo kiếm quang này.

Nó đấu đá lung tung, phá vỡ khoảng không, phát ra tiếng nổ inh tai nhức óc. Kiếm quang tầng tầng lớp lớp, kéo dài vô tận tạo ra cảnh tượng mỹ lệ xen lẫn vẻ lạnh lùng đáng sợ.

Hai mắt Sở Vân liền co lại, lần đầu tiên trông thấy đạo pháp Kiếm Bộc, khiến hắn cảm thấy có một loại cảm giác ngột ngạt.

Trong mỹ cảnh mang theo mối nguy hiểm rất lớn, càng khiến cho hắn dựng tóc gáy, tinh thần và thể xác đều chấn động.

Từ trước tới này, chưa bao giờ hắn cảm nhận được mối nguy hiểm dày đặc đến như vậy! Hắn đột nhiên hiểu được, tại sao Cuồng Nho Tướng Quân lại yên tâm giao hạm đội cho Yến Đông Lưu toàn quyền xử lý.

Bởi vì hắn biết, Yến Đông Lưu có thể dùng thực lực của chính mình để giải quyết!

Nếu như độc đấu, Yến Đông Lưu sẽ không phải đối thủ của Sở Vân. Thế nhưng chỉ dựa vào sát chiêu này, Yến Đông Lưu đã có thể giết chết Sở Vân.

455. Chương 118: Đạo Pháp Kiếm Bộc Trên Tuyệt Phẩm!

Chương 118: Đạo pháp Kiếm Bộc trên tuyệt phẩm!

Sát chiêu này cường đại như vậy, thảo nào chỉ trong một chiêu hạm đội Thiết gia đã bị tiêu diệt toàn bộ. Thảo nào có người từng nói, một chiêu này giống như Kiếp Yêu xuất thủ.

Hiện tại, đích thân Sở Vân trải qua tình cảnh này, những hoài nghi trong lòng đã tan thành mây khói! Chẳng qua là trước nay không hề chịu áp lực mà thôi!

Rốt cục hắn có thể ngăn cản sát chiêu kinh khủng như vậy hay không? !

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, Kiếm Bộc cách đó trừng khoảng hơn trăm trượng, cuộn trào mãnh liệt, xen lẫn sáng gió, hung hăng tiến gần về phía Sở Vân.

Đương nhiên Sở Vân cơ bản cũng không có nghĩ tới việc trốn tránh!

Hắn nhanh chóng vùng dậy.

Chiến ý xung thiên!

- Bát đại Linh Yêu, đạo pháp Hồng Lưu!

Hắn rống lớn, chìa một ngón ta ra, nhất thời 8 đầu Linh Yêu xung quanh người hắn, nhất tề đánh ra các loại đạo pháp.

Đạo pháp Kim Quang Bạo Thiểm, Lục Luân Biểu Xạ, Hỏa Diễm Bài Không, Lôi Điện Giao Thác, Bạo Phong Tịch Quyển, Băng Phong Hoành Tảo… Từ đuôi Thiên Hồ bắn ra, hợp thành đạo pháp Hồng Lưu không hề thua kém đạo pháp Kiếm Bộc.

Dòng nước lũ muôn màu muôn vẻ, oai phong lẫm liệt, ầm một tiếng, đánh thẳng vào Huyễn Bạch Kiếm Bộc.

Giống như hai dòng sông đấu sức. Ầm một tiếng rung trời chuyển đất, khiến cho song nhĩ của vô số người chảy máu, hoa quang sáng như ngọc khiến cho rất nhiều sĩ tốt nhìn lên bầu trời đều kêu lên thảm thiết, hai mắt nhắm chặt, máu từ khóe mắt từ từ chảy xuống.

- Vậy cũng chỉ là liều mạng!

Thoáng chốc, hai mắt Sở Vân đã co rụt lại, sắc mặt trở nên ngưng trọng, rõ ràng cảm giác được bản thân khong còn chút sức lực nào.

Đạo pháp Hồng Lưu của hắn bị Kiếm Bốc tách ra. Kiếm Bộc cường ngạnh đánh tan Đạo pháp Hồng Lưu, lại tiếp túc hướng về phía hắn.

Một khi bị Kiếm Bộc tới gần, thoáng chốc Sở Vân hắn sẽ bị hàng nghìn hạng vạn kiếm quang cắn nát.

Đạo pháp Kiếm Bộc này quả thực quá mạnh, tưởng chừng như không gì cản nổi, quét sạch tất cả, thần ngăn giết thần, phật ngăn giết phật!

- Lui!

Sở Vân cắn răng, trong lúc nguy hiểm, hắn đành phải mạnh dạn thu hồi Linh Yêu, cố gắng thoát ra.

- Sở Vân, ngươi đừng hòng trốn thoát!

Yến Đống Lưu giẫm trên kiếm, cuồng phong thổi vào khiến vạt áo hắn tung bay trong gió. Tóc hắn bay phấp phơi, nhãn thần như điện, oai phong như hùng ưng giương cánh, khống chế Kiếm Bộc, tiến hành truy sát Sở Vân.

Sở Vân điên cuồng thúc dục Hồng Yêu không màu, tiến hành ẩn thân. Thế nhưng Kiếm Bộc vẫn đuổi theo hắn, không lúc nào bỏ qua mục tiêu.

- Vô ích thôi! Trước khi ngươi chết, ta rộng lòng nói cho ngươi biết, đạo pháp Kiếm Bộc này chính là Kiếm Vương năm xưa, đột pá cảnh giới đại thành, trong khi kiếm pháp đạt tới mức xuất thần nhập hóa đã lĩnh

ngộ được quy luật của trời đất. Loại đạo pháp này, là một phần của vạn vật, là sự tinh túy của cả đời Kiếm Vương, đã cao hơn cả đạo pháp tuyệt phẩm! Đạo pháp thần thông! Trừ phi ngươi có đạo pháp thần thông ẩn hình, bằng không, ngay cả đạo pháp ẩn hình tuyệt phẩm, cũng đừng mơ tưởng mà thoát khỏi Kiếm Bộc!

Yến Đông Lưu cười ha hả, truy sát Sở Vân khiến cho hắn cảm thấy vui vẻ sảng khoái, trong lúc hưng phấn mà thốt ra những lời này.

Vốn trên thế giới này, đạo pháp không chỉ phân làm bốn loại hạ, trụng, thượng, tuyệt phẩm. Còn có một loại đạo pháp trên có tuyệt phẩm, nhưng phải là ngự yêu sư sử dụng một loại yêu vật nào đó đạt được cảnh giới xuất thần nhập hóa mới có thể vận dụng được.

Cấp độ của loại đạo pháp này đúng là một bộ phần của thiên địa. Một khi vận dụng, thiên nhân có thể hợp làm một, mượn sức mạnh của thiên địa, tạo lên uy thế vô cùng kinh khủng và huyền bí, nằm ngoài sức tưởng tượng của con người.

Cũng không biết như thế nào mà Yến Đông Lưu có được đạo pháp thần thông này, hắn dựa vào đạo pháp này tung hoành khắp Tinh Châu. Danh hiệu kiếm khách trên chiến trương, phần lớn cũng là nhờ vào loại đạo pháp này.

- Hóa ra là thế. Nếu như không thể tránh né được, vậy ta sẽ liều mạng đánh lại Kiếm Bộc của ngươi!

Sở Vân bất ngờ dừng lại, lấy Hải Triều Sinh Tiêu ra.

Tiếng tiêu vang lên, đột nhiên 8 đầu Linh Yêu hợp thành Bát Quái Trận. Thế nhưng vẫn chưa xuất ra trận pháp trên không, mà bao vây Kiếm Bộc.

Uy thế của Kiếm Bộc quá mạnh, trận pháp trên không căn bản không vây được, ngược lại dễ dàng bị đánh tan. Khiến cho 8 đầu Linh Yêu của Sở Vân đều bị đả thương.

Đạo pháp Hồng Lưu!

Sở Vân lại tiếp tục khai triển đạo pháp công kích cực mạnh.

Được Bát Quái Trận tăng phúc, từng Linh Yêu đều trở lên mạnh mẽ hơn. Đồng thời uy lực của mỗi loại đạo pháp đều lợi hại gấp đôi. Lúc này Thiên Hồ dốc toàn lực phối hợp, đạo pháp hội tụ tại một chỗ, tạo thành Đạo pháp Hồng Lưu mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Không giống như trước kia, chỉ là một tổ hợp cứng nhắc. Bây giờ Đạo pháp Hồng Lưu này chính là tất cả các đạo pháp hòa quện lại, hình thành một loại đạo pháp hoàn toàn mới. Nhất thời uy lực được đề thăng, dĩ nhiên không phân biệt được cao thấp!

Đây đúng là một thử nghiệm rất can đảm.

Sở Vân chưa bao giờ sử dụng Đạo pháp Hồng Lưu dựa trên cơ sở Bát Quái Trận. Nhưng hiện tại, giữa sự sống và chết, hắn đành phải mạo hiểm.

Rốt cục hắn đã thành công!

- Vì sao có thể như vậy! Lại có thể chống đỡ được đạo pháp Kiếm Bộc của ta! Không, đây chính là đạo pháp thần thông a!

Yến Đông Lưu rống lớn, trố mắt đứng nhìn, khó có thể tin được tất cả những gì đang diễn ra trước mắt hắn.

- Đạo pháp thần thông, vốn là do Kiếm Vương lĩnh ngộ. Ngươi không phải Kiếm Vương, mà lại thi triển loại đạo pháp này với gần 600 Phi Kiếm. Đương nhiên uy lực bị suy giảm nhiều.

Sở Vân cười lạnh nói.

- Chỉ trong thời gian ngắn, vậy mà ngươi có thể hiểu thấu tất cả?

Yến Đông Lưu nghe vậy, thân thể chấn động, hai mắt trợn trừng thiếu chút nữa ngã xuống. Trong hoàn cảnh chiến đấu kích liệt như vậy, hắn vẫn có thể bình tĩnh phân tích. Quả thực trí tuệ đáng sợ tới cỡ nào, khả năng chiến đấu xuất sắc biết bao.

- Khó khăn này, từ lần đầu tiên ngươi thi triển đạo pháp Kiếm Bộc, khiến cho lợi kiếm bị phá hủy ta cũng đã đoán được. Bây giờ ta đã có thể chống được đạo pháp Kiếm Bộc của ngươi, ngược lại ta còn muốn xem ngươi có thể thi triển thêm vài lần?

Hai mắt Sở Vân lóe ra quang mang, chăm chú nhìn về phía Yến Đông Lưu.

Tất cả cũng không nằm ngoài dự liệu của hắn.

Sau vài lần chiến đấu, gần 600 Phi Kiếm, bao gồm cả đại kiếm Linh Yêu trong tay Yến Đông Lưu đều biến thành khối yêu tinh. Đạo pháp Kiếm Bộc không có gì chống đỡ, đương nhiên cũng tan biến.

Ngay lập tức Sở Vân nắm lấy cơ hội này, thúc dục Tâm Ý Tiên, thoáng chốc đã tu được kết quả kỳ diệu. Hồn phách của Yến Đông Lưu tạm thời bị đánh tan, viên dũng tướng này liền bị bắt làm tù binh.

- Yến Đông Lưu, linh quang trong cơ thể ngươi sẽ là của ta. Đạo pháp Kiếm Bộc mà ngươi lĩnh ngộ cũng sẽ thuộc về ta!

456. Chương 119 - 120: Học Được Đạo Pháp Kiếm Bộc (thượng Hạ).

Chương 119 - 120: Học được đạo pháp Kiếm Bộc (thượng hạ).

Thông Linh Thuật!

Sở Vân lên tiếng ra lệnh, Thông Linh Xà uyển chuyển xuất hiện, lấy thân làm cầu nối khai thông linh quang của Sở Vân và Yến Đông Lưu.

Lập tức Sở Vân cảm nhận được một dòng suối ngọt ngào đang từ từ chảy vào sâu trong nội tâm của chính mình.

Trước kia, hắn đã từng sử dụng Thông Linh Xà hấp thụ linh quang của rất nhiều kẻ khác, dòng suối này cơ hồ rất nhỏ không thể thấy được. Thế nhưng lúc này Thông Linh Xà hấp thụ hồn tinh, lập tức nó được đề thăng 66 năm tu vi, trở thành Tiểu Yêu thượng đẳng.

Bởi vậy đã được dẫn thông, hiệu suất tăng lên rất lớn.

Sau nửa canh giờ, linh quang của Sở Vân tăng lên một lượng bằng cái bát to. Ngược lại, Yến Đông Lưu mất đi một lượng tương ứng.

Khiến cho Linh quang của hắn không đủ để điều khiển yêu vật, rất nhanh liền có một thanh yêu kiếm vùng vẫy thoát khỏi, trở thành yêu binh vô chủ.

Lúc này Sở Vân đã sớm chuẩn bị tâm lý trấn áp lợi kiếm này. Vội vàng dùng linh quang vừa hấp thụ được, ký kết hiệp ước chủ tớ với bảo kiếm cấp Linh Yêu này.

- Đạo pháp Kiếm Bộc… Đạo pháp Kiếm Bộc…

Hắn đối với loại đạo pháp thần thông có thể áp đảo cả đạo pháp tuyệt phẩm này, hết sức hiếu kỳ và coi trọng. Cầm yêu kiếm trong tay, lập tức suy nghĩ, linh quang trong cơ thể liền tiến nhập vào yêu kiếm.

Linh quang thâm túy, lĩnh ngộ được không ít kiếm pháp. Đều là kiếm pháp tinh phẩm, toàn bộ kết hợp với nhau, đã cảm thụ được sâu sắc chiến thuật kiếm pháp của Yến Đông Lưu.

- Nói không ngoa, những kiếm pháp này có thể trở thành tài liệu phong phú cho Thư gia ta. Thế nhưng đạo pháp Kiếm Bộc?

Sở Vân trầm ngâm một hồi, nhưng vẫn không hiểu được đạo pháp Kiếm Bộc.

- Điều này làm sao có thể?

Chỉ trong chốc lát, Sở Vân lại lướt qua yêu kiếm, nhưng vẫn không thể phát hiện ra đạo pháp Kiếm Bộc.

- Lẽ nào yêu kiếm này không có lĩnh ngộ được đạo pháp Kiếm Bộc?

Sở Vân buồn bực, không thể làm gì khác hơn đành phải tạm thời dừng lại, tiếp tục hấp thụ linh quang trong cơ thể Yến Đông Lưu.

Yến Đông Lưu chính là cao thủ thành danh xếp trên Dị Sĩ bảng, linh quang trong cơ thể quả thực dư thừa quá nhiều, bất quá so với Sở Vân còn cao hơn một bậc. Căn bản Ngọc Thư Sinh không thể so sánh được với hắn.

Không thể không nói đến, loại cảm giác cướp đoạt này thật tuyệt vời. Hắn thu được lợi nhuận rất lớn, linh quang trong cơ thể đột nhiên tăng vọt. Chỉ sau một canh giờ, nguyên bản linh quang chỉ bằng chiếc đèn lồng, hiện tại đã đột ngột tăng lên giống như cái bàn.

- Ủa? Đây là chuyện gì?

Đột nhiên Thông Linh Thuật dừng lại, toàn thân Thông Linh Xà run lên, phát ra tiếng kêu thê thảm, tiếp đến chườn vào lòng bàn tay của Sở Vân.

Đột nhiên hai mắt Sở Vân căng ra, kinh ngạc nhìn vào lòng bàn tay của chính mình. Tuy rằng mắt thường không thể nhìn thấy Thông Linh Xà, đồng thời nó cũng không có trọng lượng, hầu như một vật vô hình thế nhưng dựa vào linh quang, lúc này Sở Vân lại có thể cảm nhận được thân hình nhỏ nó cuộn thành một khối trong lòng bàn tay của chính mình, trông rất đáng thương.

- Lẽ nào Thông Linh Xà bị thương? Tại sao lại như vậy?

Sở Vân chau mày, không sao giải thích được sự việc đặc biệt này.

Hắn nhìn về phía Yến Đông Lưu, hồn phách của người này đã sớm bị hắn dùng Tâm Ý Tiên trừ bỏ. Tuy lúc này đang từ từ cô đọng lại, thế nhưng thần chí của Yến Đông Lưu vẫn còn mơ hồ, căn bản không thể đủ sức phản kháng.

- Rốt cục, vừa rồi là ai công kích Thông Linh Xà của ta? Lẽ nào linh quang trong cơ thể Yến Đông Lưu, tồn tại bí mật gì đó… Đạo pháp Kiếm Bộc!

Trong lúc đó, trong lòng Sở Vân thoáng hiện ra một đạo linh quang. Hai mắt hắn đột nhiên lóe sáng, dựa theo trực giác đã có thể đoán ra được chân tướng của đạo pháp Kiếm Bộc.

- Lẽ nào, loại đạo pháp thần thông này không phải do yêu vật lĩnh ngộ, mà do linh quang trong cơ thể ngự yêu sư lưu lại? Quả nhiên là vậy!

Sở Vân lại tiếp túc hấp thụ linh quang trong cơ thể Yến Đông Lưu, tập trung thần niệm, lập tức phát hiện ra bí mật quan trọng.

Trong linh quang của hắn, có 3000 dòng suối lưu chảy. Nó giống như sợi tơ, khoáng đạt lộng lẫy, mỗi một dòng suối đều là kiếm khí biến thành, mơ hồ khiến cho kẻ khác vô cùng khiếp sợ.

- Giang Hán Quốc chính là quốc gia ngập nước, có nhiều sông, hồ nhất trong Tinh Châu. Trước kia Vương Yến Nhất Kiếm chính là sinh ra tại Giang Hán Quốc. Sau đó rời đến thác nước Yên Lư Sơn, sau ba năm phá quan thành công, đạt thường tựu cường giả Vương Cấp danh chấn thiên hạ.

Hình ảnh thác nước này, bỗng nhiên hiện lên trong suy nghĩ của Sở Vân.

- Ta đã hiểu. Linh quang chính là đại biểu của trí tuệ, yêu thú yêu thực dùng linh quang của bản thân lĩnh ngộ thiên địa, nhận thức tự nhiên, mà thực lực của bản thân nó sử dụng ảnh hưởng tới loại nhận thức này, bởi vậy linh quang trong cơ thể có thể lĩnh ngộ được các loại đạo pháp. Mà Kiếm Vương là cường giả Vương Cấp, linh quang trí tuệ đã thông thiên, cho nên lĩnh ngộ ra đạo pháp Kiếm Bộc cường hãn không gì sánh được. Loại đạo pháp này. Loại đạo pháp này tự nhiên không phải yêu vật bình thường có thể so sánh được, uy lực cường đại kinh khủng, vô cùng kỳ diệu, bởi vậy được xưng là đạo pháp thần thông. Đạo pháp thần thông là do ngự yêu sư lĩnh ngộ được, tự nhiên tồn tại trong linh quang của bản thân ngự yêu sư rồi!

Trong nháy mắt này, tâm tư của Sở Vân liên tục thay đổi, thoáng chốc đã hiểu rõ điều cốt yếu trong đó.

- Loại đạo pháp thần thông này, cường hãn không gì sánh được. Cần phải dùng linh quang trí tuệ của con người mới có thể lĩnh ngộ. Vừa rồi dùng Thông Linh Xà để đã thông linh quang của Yến Đông Lưu, xem

ra đã đụng phải Kiếm Bộc này. Nó chỉ là yêu xà, căn bản không biết về kiếm pháp, tự nhiên không thể lĩnh ngộ được, cho nên đã bị môn đạo pháp thần thông này đánh bị thương.

Nghĩ tới đây, toàn bộ nghi hoặc đã được lý giải.

- Tuy rằng ta am hiểu dùng đao, thế nhưng cũng có thể sử dụng kiếm, nhất định sẽ học được kiếm pháp. Không biết ta có thể lĩnh ngộ được đạo pháp thần thông này hay không?

Sở Vân tỉ mỉ nhìn yêu kiếm, tâm thần dường như đã nhập vào Kiếm Bộc này.

Kiếm.

Hàng vạn kiếm ảnh kéo dài vô tận, hội tụ thành thác nước, xói mòn tất cả.

Đây chính là kiếm pháp cường đại, chấn động trời đất. Trong thời buổi hỗn loạn, rửa sạch bụi bẩn, ầm ầm trút xuống, có thể tạo ra uy lực cường đại, không gì có thể chống đỡ được.

Đây không chỉ là môn đạo pháp thông thường, mà là do Kiếm Vương dựa theo mối liên hệ giữa kiếm và thiên địa, lĩnh ngộ ra môn đạo pháp này.

Sở Vân phải rất vất vả mới có thể lĩnh ngộ được.

Linh quang trong cơ thể con người, vốn đã dư thừa, bởi vậy có thể nhanh chóng lĩnh ngộ 4 loại đạo pháp hạ, trung, thượng, tuyệt. Do đó thông qua linh khế ước, tiếp đến truyền lại cho yêu vật, trợ giúp bọn chúng lĩnh ngộ.

Thế nhưng môn đạo pháp Kiếm Bộc Thuật này chính là đạo pháp thần thông. Ngay cả, lúc này linh quang của Sở Vân từ kiếp trước tới kiếp này tích tụ lại dư thừa rất nhiều cũng phải vất vả mới có thể lĩnh ngộ được.

Bất quá, cho dù lĩnh ngộ gian khổ, thế nhưng rốt cục cũng có được kết quả, mỗi một giây một phút đều có tiến triển. Tuy rằng tốc độ tiến triển vô cùng chậm rãi, giống như sên bò.

Nếu đổi lại là những thiếu niên khác, e là đã sinh ra oán hận than phiền. Thế nhưng tính nhẫn lại của Sở Vân vượt xa so với người thường.

Hắn cứ như vậy mà lĩnh ngộ từng tí một, thần niệm của hắn về Kiếm Bộc từng bước từng bước theo thời gian mà tăng lên, không biết phải trải qua bao lâu, hắn mới có thể nắm giữ được hoàn toàn môn đạo pháp thần thông này.

Linh quang trong cơ thể hắn cũng đã xuất hiện Kiếm Bộc như vậy. Bọt sóng trắng như tuyết, kiếm khí dày đặc, nổ vang không tiếng, mơ hồ trong lúc đó cảm giác được trời đất rộng mênh mông.

Kiếm Bộc này vừa mới xuất hiện, tựa giống như vương giả, chiếm giữ vị trí chính giữa trong linh quang của hắn. Thậm chí ngay cả hư ảnh của 7 đầu Kiếp Yêu cũng đều bị xếp vào một góc.

Kiếm Bộc chiếm vị trí chính giữa trong linh quang, rộng khoảng bằng nắm tay.

Bên trong Kiếm Bộc có một đạo kiếm ảnh, từ trên đỉnh thác lưu chảy xuống dưới, cho tới khi chảy xuống đáy liền mạnh mẽ biến mất, trong nháy mắt lại hiện lên trên đỉnh tháp. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, nó trở thành một bộ phận của Kiếm Bộc.

Thanh kiếm này, đương nhiên là do Sở Vân đoạt được từ trong tay của Yến Đông Lưu. Có thể hiểu rằng, nếu như ngày sau hắn có được yêu kiếm khác, dường như cũng sẽ giống như yêu kiếm này, trở thành một bộ phận của Kiếm Bộc.

- Thật đáng tiếc! Trong chiến thuật của ta, không phải là kiếm mà là yêu thú. Chính là đi theo con đường của Vạn Thú Vương. Hiện tại, ngay cả Túy Tuyết Đao cũng chỉ là yêu vật phụ trợ mà thôi.

Trong lòng Sở Vân cảm thấy nuối tiếc, từ giờ về sau, hắn cũng có thể sử dụng đạo pháp Kiếm Bộc.

Nhưng mà một đạo pháp thần thông này chỉ có thể là một con bài chưa lật, cũng không thể dựa vào thời gian mà phát triển thêm. Tuy rằng nó có tiềm lực tương đối lớn, có thể phát triển được thêm. Thế nhưng

sau khi đạt được toàn bộ truyền thừa của Vạn Thú Vương, Sở Vân cũng biết chính mình thích hợp phát triển yêu thú hơn.

- Môn đạo pháp thần thông này, đúng là loại đạo pháp vô thượng không gì sánh bằng. Rơi vào tay ta, cũng có cảm giác giống như người tài không được trọng dụng. Kiếm Bộc Thuật, hóa!

Ngay sau Sở Vân thay đổi dòng suy nghĩ, Kiếm Bộc hư ảnh trong linh quang của Yến Đông Lưu nhất thời tan biến khỏi ý chí hắn, biến thành hư không.

Hắn đã nắm giữ toàn bộ đạo pháp Kiếm Bộc, đương nhiên đã có năng lực che đậy chuyện này không để lại vết tích.

Thông Linh Thuật!

Hắn lại lần nữa thúc dục Thông Linh Xà, hấp thụ linh quang còn dư thừa của Yến Đông Lưu vào trong cơ thể chính mình. Linh quang trong cơ thể hắn đã trở nên vô cùng dồi dào, ngược lại linh quang trong cơ thể Yến Đông Lưu chẳng còn lại bao nhiêu, ngay cả hồn phách lại một lần nữa bị đông cứng, cho dù có tỉnh lại hắn cũng trở thành một kẻ đần độn.

Linh quang chính là đại biểu cho trí tuệ. Mà linh quang trong cơ thể hắn hoàn toàn tiêu tan, cho nên trí tuệ cũng biến mất.

- Thiên Hồ, phóng hỏa.

Sở Vân lại hạ lệnh. Nhất thời hỏa diễm bay tận trời, hướng về phía Yến Đông Lưu, đốt thi thể hắn thành tro bụi không còn vết tích.

Tuy rằng Yến Đông Lưu sẽ không thể trở lại như trước kia. Thế nhưng linh quang của hắn đã bị tiêu tán hoàn toàn, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, nhất định sẽ gây sự chú ý của mọi người.

Sở Vân cũng không muốn thế nhân suy đoán ra, trong tay chính mình có Thông Linh Xà.

Mặc dù chỉ sử dụng vài lần, thế nhưng đã quá đủ để hắn ý thức được điểm cường hãn của Thông Linh Xà. Cũng khó trách Vạn Thú Vương, sau khi đạt được nó xúc động cười ha hả.

Giết chết Yến Đông Lưu, đề thăng linh quang trong cơ thể chính mình, hơn nữa lại thu được hai thanh kiếm cấp Linh Yêu của hắn vào trong Tiên Nang. Lúc này Sở Vân mới có thể sảng khoái đẩy cửa thuyền, tới trước mặt các tướng sĩ.

- Thiếu chủ, rốt cục người cũng đã xuất quan!

Trong thấy Sở Vân, nhất thời Thỏ Tướng Quân xúc động mà rơi lệ.

Sau trận đánh với hạm đội của Yến Đông Lưu, bắt được Yến Đông Lưu, đẩy lùi tinh binh Phi Kiếm, bất quả hạm đội Thư gia cũng thương vong nghiêm trọng.

Trong thời gian Sở Vân bế quan, tiêu hóa chiến quả, đã giao toàn bộ hạm đội cho Thỏ Tướng Quân.

Tại hải vực Thủy gia đều là địch nhân, Thỏ Tướng Quân giống như tảng băng mỏng, trong lòng run sợ. Thế nhưng Sở Vân vẫn muốn giao toàn bộ quyền chỉ huy hạm đội cho hắn.

Mấy ngày này, rõ ràng Thỏ Tướng Quân đã gầy đi nhiều. Bản tính hắn nhát gan nhu nhược, cho nên, hầu như không được ngủ ngon. Chỉ cần có biến động nhỏ, lập tức lòng nóng như lửa đốt, chỉ huy toàn bộ hạm đội bỏ chạy.

Năm ngày này, quân Thư gia không hề đánh trận nào, toàn bộ đều là chạy trốn. Tướng sĩ Thư gia hiếu chiến, bởi vậy rất căm phẫn.

Đương nhiên cũng không phải không có lợi.

Chí ít trong khoảng thời gian này quân Thư gia có thể nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, khôi phục chiến lực. Đồng thời, danh tiếng của Thỏ Tướng Quân cũng bởi vậy mà được lưu truyền, sĩ tốt Thư gia đều biết đến một vị tướng lĩnh nhát gan như vậy.

Sở Vẫn cũng cảm thấy bất lực đối với Thỏ Tướng Quân này.

Trận chiến với Yến Đông Lưu kịch liệt như vậy, hắn cũng không hề đột phá. Quả thực không biết kiếp trước, rốt cục hắn làm thế nào có thể trở thành dũng tướng.

Dựa vào tin tình báo, hiện tại Sở Vân cũng thâu tóm được toàn bộ tình hình cuộc chiến. Tại chiến trường Thiết gia, hầu như mỗi ngày đều có chiến sự nổ ra. Trận to trận nhỏ, hoặc là hải chiến, hoặc là lục chiến, vô cùng kịch liệt.

Cuồng Nho Tướng Quân hạ quyết tâm, trước tiên muốn thôn tính thế lực Thiết gia, cho nên đã huy động toàn bộ chiến hạm tại các hải đảo của Thủy gia. Bấy giờ đại quân kéo dài không dứt, tạo áp lực rất lớn lên liên quân Thiết gia và Thư gia.

Trong khoảng thời gian ngắn, ba gia đảo thương vong thảm trọng. Tại chiến trường hải vực Thiết gia, đã tạo thành một đống thịt rất lớn, trung binh mỗi ngày đều có gần 1000 sinh mệnh ngã xuống. Đối với Thư gia mà nói, đã đầu nhập hơn 1 vạn đại quân, gần 100 chiến thuyền vào Thiết gia.

457. Chương 121 - 122: Nhìn Hình Dáng Của Ngươi (thượng Hạ).

Chương 121 - 122: Nhìn hình dáng của ngươi (thượng hạ).

- Ta giết chết Yến Lưu Đông, đánh cho tinh binh Phi Kiếm tàn phế, rõ ràng cũng không thể khiến Cuồng Nho Tướng Quân này để ý tới. Người này đúng là đối thủ đáng gờm! Hắn đã nhìn ra mục đích của ta, thế nhưng vẫn giữ vững chủ ý, không hề lay động. Quả thực rất đáng sợ.

Phàm là thượng tướng, tất nhiên sẽ có điểm hơn người.

Cuồng Nho Tướng Quân có thể được Giang Hán Quốc Chủ ủy nhiệm toàn quyền xử lý kế hoạch tại Chư Tinh Quần Đảo, có thể dễ dàng thấy được tài năng của hắn.

Tuy rằng tính tình của hắn cuồng ngạo, được thế gian coi là kẻ cậy tài khinh người, thế nhưng không vì thế mà Sở Vân xem thường hắn.

Từ trước tới nay Sở Vân không hề xem nhẹ bất cứ địch nhân nào.

- Trước kia hắn từng là đệ nhất thiếu niên. Được xếp hạng cao thủ trên Kỳ Nhân bảng, những năm gần đây, địa vị vẫn không hề thay đổi. Thiết Ngao suy đoán, hắn đã có chiến lực cấp Kiếp Yêu, điều này cũng không phải là phán đoán vô căn cứ. Bất quá Du Nha Đại Sư đã cấu tạo được khung mật đạo, hiện nay đang kiến thiết thiên đàn. Không bao lâu nữa, bên ta cũng sẽ có chiến lực cấp Kiếp Yêu. Việc cấp bách trước mắt, chính là phải tạo nên biến động lớn, gây sự chú ý của Cuồng Nho Tướng Quân, để giảm bớt áp lực trên chiến trường Thiết gia.

Sở Vân âm thầm mưu tính, rất nhanh đã có được kế hoạch.

- Báo… Tại hướng đông nam, tây bắc, tây nam bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều hạm đội, hướng về phía quân ta.

Trong hạm đội, bỗng nhiên có thám báo tiến lên, báo cáo quân tình.

- Hả?

Lập tức Sở Vân ngưng thần nhìn. Quả thực trông thấy từng cột buồm thuyền nối tiếp mọc lên trên mặt biển. Thoáng chốc từ ba hướng, có khoảng vài nghìn quân và rất nhiều chiến hạm của địch, hướng về phía Sở Vân vây công.

- Lệnh toàn quân, hướng về phía đông bắc đột phá vòng vây.

Sở Vân hạ lệnh nói.

Hắn còn chưa nói dứt lời, Thỏ Tướng Quân đứng bên cạnh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vội vàng khuyên nhủ:

- Không được a, thiếu đảo chủ! Đây chính là thế trận ba đánh một, đối phương chính là muốn chúng ta đột phá về phía đông bắc, tại nơi đó nhất định sẽ có mai phục.

Không thể không nói đến Thỏ Tướng Quân, mặc dù hắn không có bản lĩnh nhưng đối trực giác về nguy hiểm, ngược lại rất xuất sắc.

- Đương nhiên, ta biết.

Sở Vân liếc mắt nhìn Thỏ Tướng Quân, tiếp đến lại chuyển đến mặt biển phía đông bắc, khóe miệng khẽ nhếch lên.

- Hiện nay, phần lớn quân lực của Thủy gia đều tập trung tại chiến trường Thiết gia. Hạm đội này, chính là quân chủ lực của Thủy gia, chỉ cần đánh tan nó, Thủy gia sẽ không còn lực lượng vây hãm chúng ta.

- Hóa ra thiếu chủ đã có kế hoạch từ trước.

Quả thực Thỏ Tướng Quân không phải là kẻ ngu dốt.

- Đúng vậy. Ta giết chết Yến Đông Lưu, mấy ngày nay bế quan, trong lúc đó vô tình tạo ra. Tuy rằng ta giết chết Yến Đông Lưu, lại giả vờ bị trọng thương, đặc biệt là ngươi trên đường bị truy sát không có giao chiến mà chỉ thoái lui. Điều này càng khiến cho chủ tướng quân địch tin tưởng, muốn nhân cơ hội này phá vỡ mộng đẹp của ta. Hừ! Vừa vặn ta trải qua trận chiến ấy, hấp thụ yêu tinh, 8 đầu Linh Yêu trong tay ta không có yêu vật nào không đạt tới 9000 năm tu vi! Hắn muốn tìm đến cái chết, ta sẽ cho hắn được toại nguyện.

Sở Vân cười lạnh mà nói.

- Thiếu chủ thật sáng suốt…

Thỏ Tướng Quân bị khí thế của Sở Vân cảm hóa, khiến hắn nói không ra lời, câu nói này cũng chỉ có thể hiện ra trong đầu hắn.

Trong mắt hắn không thể giấu được vẻ tôn kính. Tuy rằng Sở Vân ít tuổi hơn hắn rất nhiều, thế nhưng thiên tư và chiến đã như vậy, sớm đã làm cho hắn tâm phục khẩu phục.

Đặc biệt là Thiết Ngao đích thân vứt bỏ Loa đảo, giao hắn cho Sở Vân, nguyên bản lòng trung thành của hắn đối với Thiết Ngao đã tiêu tan.

Sống chung với Sở Vân nhiều ngày, cùng nhau chiến đấu, nguyên bản hắn đã thay đổi thái độ, oán khí đối với Thư gia cũng đã tiêu tan.

Không thể nghi ngờ, Sở Vân chính là thủ lĩnh có khả năng thu phục lòng người so với Thiết Ngao tốt hơn rất nhiều. Hắn dũng mãnh không biết sợ, toàn thân tản ra một luồng khí tức hào hùng, khiến cho những người theo hắn cũng không có cảm giác bất an. Dường như chỉ cần theo chân hắn, chắc chắn sẽ có tiền đồ.

Trong lúc ngơ ngẩn, trong lòng Thỏ Tướng Quân phát ra một loại cảm giác an toàn. Vốn luôn luôn bỏ trốn, không dám đối mặt với hạm đội quân địch. Lúc này, đột nhiên không còn cảm giác sợ hãi như trước.

Thế nhưng, Sở Vân nói ra một câu nói, nhất thời cảm giác an toàn của hắn tan biến.

- Bạch Miễn, trận chiến kế tiếp, ta sẽ để ngươi công kích.

- A?

Hai mắt Thỏ Tướng Quân trừng lớn, sắc mặt hiện ra vẻ khốn khổ, khóc lóc nói:

- Thiếu chủ…

- Câm miệng!

…

Trương Nhuận Phong cảm thấy rất tuyệt vời.

Hắn là thủ tướng do đích thân Cuồng Nho Tướng Quân bổ nhiệm, phụ trách hệ thống phòng thử trận tuyến tại hải vực Thư gia. Niên kỷ của hắn đã không còn nhỏ, cho nên rất khát khao kiến công lập nghiệp.

Mấy ngày này đuổi giết hạm đội của Sở Vân, hắn đã cảm thấy chính mình đã gặp vận may.

- Đúng là số mệnh của chính mình được sủng ái, vốn còn tưởng rằng chính mình phải khốn thủ tại đại bản doanh, không có cơ hội kiếm công dựng nghiệp. Nhưng thật không ngờ hạm đội của Thư gia đã tới rồi. Nguyên bản tưởng rằng chính mình không phải đối thủ của Sở Vân, sớm muộn sẽ phải chết tại sa trường, nhưng thật không hắn lại bị thương nặng. Yến Đông Lưu, ngươi chết cũng rất có ý nghĩa, nếu như không có ngươi góp sức, ta làm sao có được công lao này? Giết chết Sở Vân, ta sẽ thu được cả danh lẫn lợi, trở thành danh tướng tại Tinh Châu!

Trong lòng Trương Nhuận Phong rống lớn, dường như đã thấy được tràng cảnh ngày sau danh chấn thiên hạ, vui mừng không sao tả được.

Nhất là lại nghe tin hạm đội Sở Vân đột phá từ phía đông bắc, lọt vào vòng vây của chính mình càng khiến cho hắn cảm thấy vui mừng.

- Đây đúng là ông trời chiếu cố, giúp ta có được công trạng, nhất định phải nắm chặt! Tiền đồ đang ở trước mắt! Các tướng sĩ, theo ta xung phong, giết!

Trong lòng cảm thấy con mồi đã sa lưới, Trương Nhuận Phong xung phong đi đầy, hung hãn phát động vây công.

Ô ô… Ô…

Nhất thời trong quân, trống trận vang lên, tiếng kêu như sóng gào, cuộn trào mãnh liệt ập đến. Từ chỗ Sở Vân nhìn ra, xung quanh đều là chiến hạm của địch, tạo thành trận địa vô cùng kín kẽ, sát khí đằng đằng giống như mãnh hổ xuống núi đang hợp lại đánh giết phe mình.

Phía sau trận chiến, Sở Vân liếc mắt có thể trông thấy nơi Trương Nhuận Phong đang đứng, lập tức hạ lệnh hướng về phía Trương Nhuận Phong tiến hành đột phá vòng vây.

Quân lệnh như núi, Thỏ Tướng Quân liền làm tiên phong, liều chết tiến về phía trước.

Trương Nhuận Phong trông thấy hắn, cảm thấy vừa tức vừa buồn cười. Truy sát nhiều ngày như vậy, với tư cách là địch nhân, đương nhiên Trương Thuận Phong cũng có thể hiểu được đại danh Thỏ Tướng Quân này.

Hắn tức chính là, Thỏ Tướng Quân này, người đúng như tên, trơn trượt nhẫn bóng như thỏ, tại sao đợi mãi cũng không đến. Chung quy lại hắn đều có thể tìm ra kẽ hở mà thoát khỏi vòng vây.

Vui chính là, kế sách lần này, rốt cục đã thu được hiệu quả. Đứng trước tuyệt cảnh, Thỏ Tướng Quân cũng chỉ còn cánh liều chết xung phong. Cũng phần nào trợ giúp kế sách cao minh của chính mình?

- Con thỏ nhỏ chết tiệt, rốt cục ta cũng đã đợi được ngươi tới. Khà khà khà…

Trương Nhuận Phong cười một tiếng âm hiểm, giống như ác hổ vồ mồi, đánh về phía Thỏ Tướng Quân.

Thỏ Tướng Quân sợ tới mức hồn bay phách tán, trong lòng rất muốn quay đầu bỏ chạy. Thế nhưng lại nghĩ tới Sở Vân ở phía sau, không thể làm gì khác hơn, đành phải nghiến răng nghiến lợi, hai mắt đỏ hoe, liều mạng chống đỡ.

Hắn cũng không phải đối thủ của Trương Nhuận Phong, rất nhanh không thể chống đỡ nổi, đành phải thoái lui.

Trương Nhuận Phong ngửa đầu cười đắc ý, càng đánh càng hứng thú, cảm thấy trong cuộc đời của chính mình, từ trước tới nay chưa bao giờ hăng hái như vậy.

Càng lúc Hắn càng cảm thấy khâm phục chính mình, thật anh minh thần võ. Có thể hiểu rằng, sau trận chiến này, phong cách tác chiến của hắn sẽ được lưu truyền trong thiên hạ, dùng khí phách oai phong khiến cho tướng địch không còn sức lực mà đánh lại.

- Nam nhi tung hoành trong thiên quân, cho dù tan xương nát thịt, chết trên sa trường cũng không sợ hãi. Thỏ Tướng Quân, ngươi đầu hàng đi. Gặp phải Trương Nhuận Phong ta, ngươi thất bại cũng là chuyện thường tình.

Hắn lĩnh hét lớn.

Thỏ Tướng Quân cũng có nguyên tắc riêng của hắn, dù cho sợ hãi tới đâu, hắn cũng không bao giờ đầu hàng. Lúc này, toàn thân hắn ướt đẫm mồ hôi lạnh, thần tình rối loạn, trong lòng hoang mang, nói:

- Thiếu chủ, vì sao còn không ra tay. Nếu như không ra tay, mạng nhỏ này của ta sẽ không còn…

Trong lòng hắn không có ý chí chiến đấu, phòng thủ lơ đểnh. Lập tức bị Trương Nhuận Phong nắm được kẽ hở, liền huy động chiến thương cấp Đại Yêu trong tay đánh giết về phía Thỏ Tướng Quân.

- Xong đời rồi!

Thoáng chốc khuôn mặt Thỏ Tướng Quân giống như tờ giấy trắng, loạng choạng lùi về phía sau rồi ngã xuống đất.

Trương Nhuận Phong đứng sừng sững trên khoang thuyền, uy phong lẫm liệt, hắn từ trên cao nhìn xuống, thản nhiên bước từng bước hướng về phía Thỏ Tướng Quân.

Thỏ Tướng Quân vô cùng sợ hãi, thân thể run lẩy bẩy, mồ hôi lạnh chảy ra như mưa.

Trương Nhuận Phong dừng chân lại, đứng trước mặt Thỏ Tướng Quân, bỗng nhiên thở dài, khẩu khí vô cùng yếu ớt, nói:

- Đáng tiếc Tiểu Bá Vương bị thương nặng, bằng không, nhất định ta sẽ đánh một trận với hắn. Đâu đến lượt người này làm thằng hề trên sân khấu? Ai, trên Tinh Châu rộng lớn, bất quá có mấy người là đối thủ của ta. Trong đó có Tiểu Bá Vương, nhưng lại bị trọng thương. Ta cũng không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đi gây chiến…

Hắn cố ý nói lớn, muốn nhân cơ hội này tạo hình tượng trong thiên hạ. Nhưng mà hắn còn chưa dứt lời, Sở Vân bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn, hững hờ nói:

- Ngươi chớ có gào thét nữa. Vừa vặn ta khỏi thương thế, đến đây đánh với ta một trận phân cao thấp.

Hắn lưng hùm vai gấu, mắt tỏa ra quang mang. Lúc này ôm song chưởng trước ngực, dù đang rất bận rộn nhưng vẫn thong thả nhìn Trương Nhuận Phong, trong giọng nói nhẹ nhàng thoáng hiện ra áp lực vô hình đè nén.

- Lạc lạc…

Tròng mắt của Trương Nhuận Phong thiếu chút nữa rơi xuống, không nén nổi sợ hãi liền lui lại phía sau một bước, cái miệng há lớn, yết hầu cuộn lên, phát ra âm thanh lộp bộp, giống như yết hầu bị người khắp bóp nghẹt.

- Tại sao ngươi không tiếp tục kêu gào nữa? Cười đi, tiếp tục cười đi! Nhìn dáng vẻ người này thật đáng sợ!

Thỏ Tướng Quân mạnh dạn xuất hiện, đứng phia sau Sở Vân. Hắn chỉ tay về phía Trương Nhuận Phong, lên tiếng cười nhạo, thản nhiên không biết biểu hiện vừa rồi của chính mình, còn đáng sợ hơn hắn gấp bội.

- Được, được, ngươi khỏi hẳn? Rất hợp với ý ta, đến chiến đấu đi thôi, Tiểu Bá Vương!

Trương Nhuận Phong ngoài mạnh trong yếu, rất muốn trấn tĩnh chính mình, thế nhưng thanh âm run run, sắc mặt trắng bệch đã hoàn toàn bán đứng hắn.

- Ngươi có thể chống đỡ chiêu này của ta, ta sẽ cho ngươi một con đường sống. Bát Quái trận, Đạo pháp Hồng Lưu!

Sở Vân vỗ Tiên Nang, 8 đầu Linh Yêu lượn quanh người, tạo thành Bát Quái Trận.

Trận pháp trên không ngậm mà không phát, trực tiếp đánh ra Đạo pháp Hồng Lưu.

Chỉ trong chốc lát, sấm sét rền vang, cuồng phong nổi lên cuồn cuộn, trong tiếng dữ dội, Trương Nhuận Phong dùng hết sức sinh để chống đỡ. Nhưng chỉ chống đỡ được nửa canh giờ, liền bị hồng lưu xóa bỏ hoàn toàn.

Các loại đạo pháp dung hợp lại một chỗ, cấu thành dòng nước lũ kinh thiên động địa, rửa trôi trong vòng ba trăm hải lý. Phá thủng khoảng không, ngăn cản đường đi của chính hạm, sĩ tốt, thậm chí ngay cả nước biển cũng đều bị cuốn trôi.

Trong nháy mắt, hình thành một hình trụ rỗng kéo dài trăm dặm, đường kính khoảng 10 trượng. Thoáng chốc, không khí và nước biển xung quanh, lúc này mới chảy ngược đến, phát ra tiếng nổ long trời nở đất.

Toàn bộ chiến trường đều tĩnh lặng.

Chỉ cần một kích này, đã tiêu diệt hơn 70 chiến hạm của quân địch. Uy lực quá khủng khiếp khiến cho quân địch chỉ có thể trố mắt đứng nhìn, khi đó vô cùng kinh hãi, trong chỉ có một ý niệm duy nhất là chạy trốn.

Bây giờ 8 đầu Linh Yêu của Sở Vân đều đạt 9000 năm tu vi, lại có Bát Quái Trận tăng phúc, trước kia trong một ngày Đạo pháp Hồng Lưu chỉ có thể sử dụng 3 lần, hiện này đã có thể sử dụng tới 5 lần, uy lục cũng mạnh hơn rất nhiều.

Sở Vân thừa thắng truy kích, đánh giết khắp nơi, đuổi địch địch nhân chạy xa 3000 hải lý. Trận chiến này, Sở Vân chiếm được hơn 80 chiến hạm, bắt được hơn 5000 tù binh, chém chết hơn 11 tướng, trong đó có 4 đại tướng có chiến lực cấp Linh Yêu. Bắt được 6 tướng lĩnh làm tù binh.

Sau trận đại thắng này, quân chủ lực phòng ngự của Thủy gia đã bị đánh cho tàn phế. Hơn nữa, vô ý tạo ra tuyến phòng thủ chắc chắn.

Bởi vậy, thực lực của Sở Vân từ Dị Sĩ bảng được đề thăng lên Kỳ Nhân bảng. 15 tuổi vinh danh trên Kỳ Nhân bảng, nhất thời hắn được công nhận là đệ nhất thiếu niên, được mọi người trong Tinh Châu ca tụng.

Tin tức hạm đội phòng thủ chủ lực bị đánh tàn phế khiến Cuồng Nho Tướng Quân giận tím mặt. Việc này rất ý nghĩa, hải vực Thủy gia rộng lớn như vậy, trở thành hậu hoa viên mà bất cứ kẻ nào cũng có thể dạo mát. Mỗi hạm đội tiếp tế của hắn, đều phải đối mặt với nguy cơ bị chiếm đoạt.

458. Chương 123 - 124: Đối Mặt Với Cuồng Nho Tướng Quân

Chương 123 - 124: Đối mặt với Cuồng Nho Tướng Quân

Hắn cần phải điều động một bộ phận từ chiến trường Thiết gia để trở lại phòng thủ đại bản doanh Thủy gia.

Hắn tìm đến quân sư Trinh Hữu Tài thương nghị, trong giọng nói mang theo cảm giác vô cùng hối hận:

- Trước khi đi, ta đã từng khoa trương trước mặt Giang Hán Quốc chủ, nói không đến một tháng là có thể thống nhất Chư Tinh Quần Đảo. Thế nhưng hiện tại, thời hạn một tháng đã trôi qua. Ai, ta đã quá coi thường thằng nhãi Sở Vân này. Thật không ngờ, ngay cả hậu duệ của Kiếm Vương Yến Đông Lưu cũng không thể giết chết hắn!

- Sớm biết như vậy, ta nên tự mình xuất thủ. Ta đã bị tên tiểu tử Sở Vân lừa!

Hắn thở dài nói.

- Trong lịch sử Tinh Châu, luôn luôn có một số kỳ tài mới, có thể vượt xa dự liệu của người thường. Rất hiển nhiên Sở Vân chính là nhân vật như vậy, thực ra mà nói, ta cũng nghĩ Yến Đông Lưu chắc chắn sẽ giết chết hắn. Chuyện này cũng không thể trách chúng ta, mà chỉ có thể nói Sở Vân đã vượt qua người tầm thường.

Trinh Hữu Tài có vóc dáng gầy gò, râu dài, trán cao, dường như trí tuệ và suy tính cao thâm khó lường.

Hắn ngừng lại một chút, lại tiếp tục nói:

- Hiện nay, vấn đề lớn nhất chính là phải nhanh chóng thống nhất Chư Tinh Quần Đảo, không để cho các thế lực quốc đảo khác có thời gian và cơ hội nhúng tay vào. Kế hoạch này, chúng ta đã đầu nhập rất nhiều vật tư và nhân lực, kinh doanh mấy trăm năm mới tạo ra một bước tiến như vậy. Một khi kéo dài thêm nữa, chúng ta nhất định sẽ thất bại. Cho nên cần phải nhanh chóng tìm ra cơ hội quyết chiến, sau đó đánh một trận đánh bại liên quân Thiết gia và Thư gia.

- Đây vốn chính là kế hoạch của chúng ta. Chúng ta cường công Thiết gia, chính là bước đầu tiên để thực hiện kế hoạch này. Thế nhưng, thật không ngờ tên Sở Vân lại có bản lĩnh, gây lên hỗn loạn như vậy.

Cuồng Nho Tướng Quân nhíu mày.

- Hắn là một kẻ có biến số. Trên người hắn nhất định có thủ pháp gì đó, ta không thể tính ra được. Ta từng nghe nói Vạn Thú Vương có môn đạo pháp Vô Tướng Thuật, có thể che đậy cảm ứng của thiên địa, đối phó được yêu kiếp. Rất có thể trên người hắn cũng có được môn đạo pháp này.

Trinh Hữu Tài suy đoán nói.

Nhưng Cuồng Nho Tướng Quân không nói thêm gì nữa, đứng phắt dậy, đi ra bên ngoài.

- Tướng quân, ngài muốn đi đâu?

- Mất bò mới lo làm chuồng, trong khi còn chưa muộn ta sẽ đích thân xuất thủ, bóp chết biến số này!

Sau khi Cuồng Nho Tướng Quân nói xong những lời này, liền bay thẳng lên trời.

Hai ngày sau.

- Rốt cục quân Thủy gia đã tách ra, cứ như vậy, mục đích của chúng ta đã thành công. Bây giờ chúng ta nên rút lui.

Lúc này nhận được quân tình, cũng không ham chiến tham công, quyết định hạ lệnh rút quân.

Các tướng sĩ cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Thành thực mà nói, mặc dù tướng sĩ Thư gia dũng mãnh thiện chiến, nhưng liên tục khổ chiến cũng đã cảm thấy lực bất tòng tâm. Mấu chốt chính là tù binh bắt được ngày càng nhiều, chiến hạm chiếm được đã hợp thành một đội ngũ khổng lồ, tướng sĩ Thư gia nhất định phải chia ra trấn áp, cho nên trách nhiệm vô cùng nặng nề.

- Thiếu chủ, rốt cục người đã nghĩ thông suốt.

Thỏ Tướng Quân kích động, nước mắt chảy giàn giụa. Mấy ngày nay, Sở Vân luôn bắt hắn làm gương cho các binh sĩ, đối với hắn mà nói, mỗi đều giống như xuống địa ngục khiến hắn chịu đủ các loại dày vò. Lúc này được giải thoát, đương nhiên phải chúc mừng hắn.

- Báo… Phía trước bỗng nhiên xuất hiện địch nhân, ngăn cản quân tiên phong của chúng ta.

Trong quá trình rút lui, một lính trinh sát bỗng nhiên hoảng hốt chạy lên bẩm báo.

- Hả? Những tên này thật không biết tốt xấu, rõ ràng dám chặn hạm đội của chúng ta. Lần này có bao nhiêu người. Xem ra thiếu chủ ta sẽ giết toàn bộ bọn chúng!

Thỏ Tướng Quân đứng bên cạnh, cáo mượn oai hùm mà nói.

- Có một người tới…

Lính trinh sát do dự nói.

- Cái gì?

Hai mắt Thỏ Tướng Quân trợn tròn, tưởng rằng mình đã nghe lầm.

Hại Sở Vân cũng co rụt lại, biết rằng có đại địch xuất hiện ngoài dự tính.

Hắn ra khỏi phòng, leo lên khoang thuyền, liền trông thấy một bình rượu ngon.

Cạnh đó là một người lái đò, cầm giữ cái chèo, đứng ở đuôi thuyền. Từ trên người hắn, tản ra một luồng yêu khí vô cùng nồng đậm, liên tục không dứt. Người ta tập trung quan sát, có thể cảm giác được sức mạnh cường đại trong hắn.

- Yêu khí như vậy, đã vượt rất xa chiến lực cấp Linh Yêu. Tuyệt đối đã tồn tại chiến lực cấp Kiếp Yêu.

Sở Vân trông thấy người lái thuyền, cảm giác như trông thấy một ngọn núi lớn. Trong lòng hắn trầm xuống, ảnh mắt lại tiếp tục nhìn về phía thư sinh kia.

Chỉ có một người mới có chiến lực cấp Kiếp Yêu, đồng thời có thể xuất hiện tại nơi này.

- Có lẽ ngươi chính là Cuồng Nho Tướng Quân?

Sở Vân mở miệng quát.

- Không sai, bản tướng quân chờ ngươi đã lâu. Tiểu Bá Vương, ngươi có thể khiến bản tướng quân bỏ mặc việc quân, để đích thân tới tiêu diệt ngươi, có thể nói ngươi

chết cũng vinh dự.

Thư sinh kia lãnh đạm nói xong lời này, lại ngửa cổ nuốt một ngụm rượu vào trong bụng. Toàn bộ hành động, tràn đầy ngạo khí, thế nhưng cũng không tương phản với trang phục thư sinh của hắn, ngược lại hòa quện với nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Nguyên bản hắn chính là một tên cuồng sinh, hiện nay có khí độ của một vị thượng giả, quyết đoán sát phạt, nhưng các loại khí chất này được ngưng tụ mà thu hồi khiến hắn trở thành một người rất tao nhã.

- Bất quá, trước khi khai chiến, ta còn muốn nói với Tiểu Bá Vương ngươi vài lời.

Bỗng nhiên hắn lại thay đổi đề tài, dùng tay ra hiệu mời nói.

- Ngươi dám đến thuyền của ta, uống cùng ta một chén rượu nhỏ không?

- Hừ! Cái này có gì mà không dám? Chỉ là rượu của ngươi, ta cảm thấy rất chướng mắt. Chiến hạm của ta rộng rãi thoải mái, vả lại còn có rượu ngon hơn rượu của ngươi rất nhiều, ngươi có dám tới thuyền của ta, cùng ta uống một chén rượu nhỏ không?

Sở Vân cười lạnh một tiếng, nói lại lời hắn.

Cuồng Nho Tướng Quân, ngửa đầu lên trời cười lớn:

- Ha ha, Tiểu Bá Vương quả thực không hề đơn giản. Chỉ là thuyền của ngươi, không gian rộng rãi nhưng yếu đuối không tốt, đúng là tử thuyền. Ta bước tới ắt sẽ sụp đổ. Thuyền này của ta sinh thuyền, tuy nhỏ nhưng rất kiên cố.

Hắn lấy sống chết, nói ra chính là để uy hiếp Sở Vân. Nếu như không bước đi của hắn, hắn sẽ lập tức xuất thủ, hủy diệt hạm đội Thư gia.

- Được, ta muốn xem ngươi muốn nói gì.

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, hướng về phía thuyền nhỏ.

- Thiếu chủ, đối phương chính là Cuồng Nho Tướng Quân, lại có chiến lực cấp Kiếp Yêu…

Ánh mắt của Thỏ Tướng Quân thực ra rất tinh tường, lo lắng mà bẩm báo.

- Có gì đáng ngại sao? Địch nhân yếu, ta cũng muốn giống như sư tử vồ thỏ. Địch nhân mạnh, tất nhiên ta sẽ dốc toàn lực chiến đấu. Địch nhân dù mạnh hay yếu, đối với ta mà nói, cũng không có gì khác nhau. Ngươi cũng hãy theo ta, đến thuyền của ta.

Chiến ý trong lòng Sở Vân sôi sùng sục, ánh mắt không có chút gì sợ hãi.

- Hả?

Nhất thời Thỏ Tướng Quân vô cùng sợ hãi, khuôn mặt lộ rõ vẻ đau khổ. Thế nhưng không thể lay chuyển được Sở Vân, không thể làm gì khác hơn đành phải tiến tới

thuyền của Sở Vân.

- Có dám uống rượu?

Cuồng Nho Tướng Quân đích thân mời Sở Vân một chén.

- Không uống.

Mùi rượu thơm phức, nhưng Sở Vân chỉ nhìn thoáng qua, lập tức lại chuyển mắt nhìn chằm chằm Cuồng Nho Tướng Quân, không hề nể mặt.

- Tiêu rồi!

Bạch Miễn đứng phía sau, thân thể run lẩy bẩy. Danh tiếng của Cuồng Nho Tướng Quân, thế nhân đều biết, hắn không bao giờ điềm tĩnh được như vậy.

- Ha ha, không phải không dám uống, mà là không muốn uống. Biết rõ ta có chiến lực cấp Kiếp Yêu, nhưng vẫn dũng mãnh không biết sợ hãi. Tiểu Bá Vương, ta rất khâm phục ngươi.

Cuồng Nho Tướng Quân tán thưởng Sở Vân.

- Ủa? Rốt cục đây có phải là Cuồng Nho Tướng Quân hay không?

Quả thực Cuồng Nho Tướng Quân rất tốt tính, khiến cho Bạch Miễn cảm thấy nghi hoặc.

- Như vậy rất đáng ngờ sao? Kỳ thực ta cũng không muốn làm kẻ cuồng ngạo, cậy tài khinh người, thật không ngờ khiến cho người ta căm ghét sao?

Cuồng Nho Tướng Quân cười rộ lên, nhãn thần như mây khói, trong đầu tràn ngập ký ức.

- Thế nhưng không có cách nào khác. Ta không cuồng ngạo như vậy, ắt sẽ không thể khiến người ta buộc tội để giảm chức tước. Những năm gần đây, dù lập không ít công lao cho Giang Hán Quốc, thế nhưng cũng chỉ là một Thiên Tướng Quân mà thôi.

Hắn nói ra, khiến cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Nghe lời này của hắn, nguyên lai vẻ cuồng ngạo chỉ là để hắn ngụy trang, thực sự không phải là bản tính của hắn.

Bản thân Cuồng Nho Tướng Quân không có cuồng ngạo hay sao?

Hắn thở dài, lại tiếp tục nói:

- Ta muốn nói cho các ngươi một bí mật. Quả thực ta cũng là người trên Chư Tinh Quần Đảo. Ta sinh ra tại Môi Quáng đảo, đó là một đảo cấp thôn. Cũng giống như các quần đảo khác, chịu đủ sự chà đạp của chiến hỏa. Ta là người có tư chất, trong lễ thành niên đạt được vị trí thứ nhất, vốn có thể vào Thiên Ca Thư Viện học tập. Nhưng mà thôn trưởng vì tôn tử của chính mình đã ám toán ta, muốn đưa ta vào chỗ chết. Cái chết ở ngay trước mắt, bỗng nhiên có người cứu ta, hắn đưa ta vào một tổ chức bí mật, dày công đào tạo, biến ta thành một người khác.

- Ở nơi nào đó ta trở thành người nổi bật, rốt cục trong một ngày nào đó đã gặp mặt Giang Hán Quốc chủ. Nguyên lai Giang Hán Quốc đã âm thầm chuẩn bị mấy trăm năm, cho nên bí mật đào tạo ta trở thành người như vậy. Chư Tinh Quần Đảo là nơi ta sinh ra và lớn lên, nhưng lại phục vụ cho Giang Hán Quốc. Chính là sau này muốn mượn tay của chúng ta, thống nhất Chư Tinh Quần Đảo, quay về gây ảnh hưởng tới yêu vật số

mệnh của năm vị đức vương thượng cổ.

- Như vậy ta mới có thể biết toàn bộ chân tướng, ta cũng bị kẻ khác lợi dụng mà sinh thù hận. Trong thời loạn thế, bị kẻ khác lợi dụng, đã chứng minh và khẳng định được giá trị của ngươi. Trên thực tế, ta rất cảm kích Giang Hán Quốc. Có câu nói, dù xuống hoàng tuyền cũng phải báo đáp. Thế nhưng, quan trọng chính là Giang Hán Quốc chủ có thể giúp Chư Tinh Quần Đảo thu được hòa bình.

- Hòa bình! Là hòa bình a!

Nói đến đây, giọng nói của Cuồng Nho Tướng Quân không kiềm chế được liên run lên, bao hàm một loại tình cảm động lòng người. Hắn chăm chú nhìn về phía Sở Vân mà nói.

- Ngươi cũng hiểu được ý nghĩa của hòa bình sao? Mấy trăm vạn năm nay, trên Chư Tinh Quần Đảo đều là chiến tranh, phụ mẫu phải nhìn con lên chiến trường, phần lớn tình nhân hoặc là thê tử phải nghe tin báo tử. Trong ký ức của ta, Chư Tinh Quần Đảo luôn tràn ngập đau thương. Mọi người rất mong muốn hòa bình. Từ hòa bình trong mắt mọi người đã trở thành khát vọng lớn lao, giống như mộng ảo.

- Thế nhưng cũng không phải là không thể. Yêu vật số mệnh của năm vương giả giao cho một người có thành tựu cường giả Vương Cấp có thể sẽ đạt được thành tựu khai thiên lập địa, xây dựng sự nghiệp vĩ đại

của một quốc gia. Các ngự yêu sư sở hữu yêu vật số mệnh nhiều năm như vậy, bọn chúng đều là thân gia hoàng tộc, rồng trong loài người. Không ai phục ai. Căn bản tất cả mọi chuyện rất chớ trêu hay sao? Năm đầu yêu vật bảo vệ Chư Tinh Quần Đảo không cho ngoại nhân xâm phạm, được nhân dân trên Chư Tinh Quần Đảo cảm tạ cũng chính là nguyên nhân chính dẫn tới nỗi thống khổ và đau thương!

Ngừng lại một chút, Cuồng Nho Tướng Quân dùng ngữ khí rất chân thành nói với Sở Vân:

- Ta cảm thấy thống nhất Chư Tinh Quần Đảo, khiến cho nhân dân quá nhiều khổ cực, mấy trăm vạn năm nay cũng không có được hòa bình! Hòa bình sẽ mang đến hạnh phúc, sẽ không còn đau thương do chiến tranh gây lên, người người an cư lạc nghiệp, người thân

đoàn tụ, mọi người trở nên thân thiết. Bất luận là kẻ nào cũng đều không muốn vì chiến tranh mà phải xa gia đình. Mọi người cũng sẽ có ruộng đồng, có cuộc sống yên ổn. Đây chính là khát vọng ẩn chứa trong lòng mỗi người dân trên Chư Tinh Quần Đảo!

- Tiểu Bá Vương, ngươi cảm thụ được loại khát vọng này sao? Chỉ cần ngươi thu tay lại, hòa bình sẽ hiện ra trước mắt.

Nói đến đây, dĩ nhiên Cuồng Nho Tướng Quân khom lưng cúi đầu trước Sở Vân.

- Ta khẩn cầu ngươi thu tay, không để nên vì ân oán riêng tư, nhiệt huyết sôi trào mà bỏ mặc nỗi thống khổ của dân chúng.

- Cuồng Nho Tướng Quân…

Bạch Miễn lộ rõ vẻ xúc động, hắn hoàn toàn không ngờ rằng, Cuồng Nho Tướng Quân sẽ nói ra những lời như vậy. Xúc động như vậy, xót thương như vậy, hòa bình, liên mình, những điều này đều dẫn phát mãnh liệt trong lòng hắn.

Chán ghét chiến tranh, chán ghét chiến đấu, chét thấu xương thấu thịt.

Thế nhưng trong tình thế bắt buộc, bản thân Thỏ Tướng Quân cũng không ngờ chính mình trở thành võ tướng trên sa trường.

Bỗng nhiên Bạch Miễn cảm thấy, dường như chính lần đầu tiên nhận thực được bản chất thực sự của Cuồng Nho Tướng Quân. Trong mắt nam tử này, không chỉ bội phục có chiến lực của hắn, mà còn đồng cảm với ước vọng truy cầu hòa bình, thương xót dân chúng của

hắn.

"Cuồng Nho Tướng Quân, thực sự rất lợi hại!"

Sắc mặt Sở Vân không hề thay đổi, nhưng thực tế cũng không nói thành lời, giật mình không ngớt.

"Cuồng Nho Tướng Quân, Cuồng Nho… Cuồng ngạo chỉ là lớp ngụy trang, thật không ngờ tài ăn nói của hắn rất rất lợi hại, giống như một nho sinh. Đúng là trắng đen lẫn lộn, chỉ hươu nói ngựa. Rõ ràng là Giang Hán Quốc xâm lược, nhưng lời hắn nói rất có đạo lý, khiến hắn trở thành người cứu vớt sinh linh trong lúc dầu sôi lửa bỏng! Nếu như ta ở kiếp trước, e là lúc này trong lòng sớm đã dao động, không còn ý chí chiến đấu?"

459. Chương 125 - 126: Ba Chiêu Ước Định

Chương 125 - 126: Ba chiêu ước định

Đây cũng chính là lần đầu tiên Sở Vân gặp đối thủ mạnh như vậy.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn cảm giác được loài người đạt tới mức độ nào đó, thực lực còn cao hơn cả yêu vật.

Hắn có thể chống đỡ được Kiếm Bộc của Yến Đông Lưu, nhưng lại rất khó có thể chống đỡ được kiếm miệng lưỡi của Cuồng Nho Tướng Quân. Kiếm của Cuồng Nho Tướng Quân đánh vào lòng người. Một khi trúng

chiêu, ngay cả ý chí chiến đấu cũng không còn, thậm chí cảm thấy chính mình rất tội nghiệp, chỉ có theo đối phương mới là con đường đúng đắn.

Tuy rằng Sở Vân không quay đầu nhìn lại thế nhưng nghe được âm thanh của Bạch Miễn, có thể cảm nhận được tâm chí của hắn đã dao động, không khỏi thầm kêu lợi hại.

Hắn cảm thấy loại công kích độc đáo này rất khó chịu, khiến người ta hầu như không thể đánh trả. Sở Vân có tám đầu Linh Yêu đỉnh phong trong tay, thế nhưng lại cảm thấy rất bất lực.

"Nhất định phải tìm cách giống như vậy để phản kích…"

Hắn âm thầm cắn răng, cảm thụ được áp lực vô cùng lớn.

- Như vậy, Cuồng Nho Tướng Quân sẽ bàn giao với Giang Hán Quốc Chủ thế nào?

Sở Vân vừa vắt óc suy nghĩ, điện quang nhanh chóng lóe sáng trong đầu, vừa cố gắng trấn tĩnh, từ từ mở miệng nói.

- Hắn một đời kiêu hùng, hoàn toàn khác biệt so với Mông Nguyên Quốc chủ. Mông Nguyên quốc chủ vừa nhìn đã biết hắn hung mãnh, mà Giang Hán quốc chủ ôn hòa, chỉ có ở với hắn trong thời gian dài mới có thể cảm nhận được những bí ẩn trong hắn. Hắn giống như một con sông lớn, cảm giác không có gì đáng sợ, nhưng thực tế ẩn sâu bên trong. Mấu chốt hắn chính là một người ngoài, sở hữu yêu vật số mệnh, có thể chống lại số mệnh của năm vương giả thượng cổ. Hắn là người duy nhất có thể cứu vớt Chư Tinh Quần Đảo.

Cuồng Nho Tướng Quân đối với Giang Hán Quốc chủ vô cùng sùng bái.

Trong giọng nói của hắn có ẩn chứa một loại nhiệt huyệt khiến cho người ta bị cuốn hút. Nghe xong lời này của hắn, trong lòng Thỏ Tướng Quân không có chút do dự, lập tức sản sinh một loại ý niệm hướng về Giang Hán Quốc chủ.

- Ha ha.

Bỗng nhiên Sở Vân nhếch mép, cười rộ lên.

- Đó là lý do ngươi muốn ra vẻ cuồng ngạo, thực không? Ngươi được hắn dày công đào tạo, chính là một ngày nào đó, có thể giúp hắn thống nhất Chư Tinh Quần Đảo, thu thập yêu vật số mệnh của năm vương giả thượng cổ. Thế nhưng công lao thống nhất Chư Tinh Quần Đảo quả thực quá lớn. Toàn bộ diện tích của Chư Tinh Quần Đảo cũng tương đương với Giang Hán Quốc. Công lao lớn như vậy, làm thế nào để ban thưởng cho ngươi?

- Cho nên ngươi muốn giả bộ cuồng ngạo, để chiến công của ngươi không chiếm được địa vị và vinh quang tương xứng. Như vậy, sau này thống nhất Chư Tinh Quần Đảo mới có đất dụng võ, đạt được ban thưởng cũng không vì công lao quá lớn để Giang Hán Quốc chủ không có hoài nghi. Đồng thời, vì ngươi cuồng ngạo, đắc tội với nhiều nhân vật lớn, cũng sẽ không gây hiện tượng kết bè đảng đối với Giang Hán Quốc chủ. Là như

thế sao?

Sắc mặt Cuồng Nho Tướng Quân có chút xấu hổ, nói: - Đây chính là tự bảo vệ mình.

Bỗng nhiên Sở Vân nói đến một chuyện xưa:

- Một ngày, Giang Hán Quốc Chủ mời Cuồng Nho Tướng Quân đến, hỏi: Ta cứu mạng của ngươi, nuôi dưỡng ngươi trưởng thành, ngươi dùng cái gì để báo đáp?

Cuồng Nho Tướng Quân liền đáp lại: Dùng Chư Tinh Quần Đảo để báo đáp, thế nào? Giang Hán Quốc chủ vui mừng mà cười, lại hỏi: Đến lúc đó, ta cần điều động bao nhiêu binh mã để giúp đỡ ngươi? Cuồng Nho Tướng Quân nhân tiện nói: Khoảng một trăm vạn binh mã.

Giang Hán Quốc lại hỏi: Đến lúc đó, ngươi cần bao nhiêu binh mã? Cuồng Nho Tướng Quân liền cười nói: Càng nhiều càng tốt!

- Đây chính là cuộc trò chuyện bí mật của ta và Giang Hán Quốc chủ, lúc đó tuyệt đối không có người thứ ba. Tại sao ngươi có thể biết được?

Cuồng Nho Tướng Quân sợ hãi, trừng mắt nhìn Sở Vân, trong ánh hiện lên vẻ khó tin.

Khí tức bị dồn nén, hầu như sẽ không kiềm chế được mà xuất thủ!

Tại kiếp trước, đương nhiên lúc này Sở Vân đã hai mươi tuổi, từ Giang Hán Quốc truyền ra thứ gì đó. Có vẻ như tại kiếp trước, kế hoạch này của Giang Hán Quốc không có thành công, vì bị nhìn thấu mà thất bại.

Tại Kiếp này, Sở Vân có rất nhiều thay đổi, ngay cả chuyện này cũng thay đổi theo. Những thay đổi và lời đồn đại trong đó, Sở Vân không muốn nghiên cứu kỹ.

Hắn lại tươi cười nói:

- Được, ngươi cũng đã thừa nhận. n tình của ngươi, không phải ân huệ đối với dân chúng trên Chư Tinh Quần Đảo. Ngươi vì tư lợi của bản thân, muốn dâng Chư Tinh Quần Đảo lên Giang Hán Quốc chủ. Để con đường làm quan được sáng lạn, ngươi làm bộ cuồng ngạo. Ngươi có tư cách gì để nói đến dân chúng trên Chư Tinh Quần Đảo, nói đến hòa bình?

- Ha ha, bất quá ngươi vì tư lợi của bản thân, hết lần này tới lần khác muốn có được danh tiếng là đại nghĩa. Quả thực miệng lưỡi nho sinh, không có đạo lý biến thành có lý. Mặc dù thân thể của ngươi sinh trưởng tại Chư Tinh Quần Đảo, thế nhưng tâm chí đã thuộc về Giang Hán Quốc. Hiện nay, rõ ràng dẫn ngoại nhân tới công chiếm gia đảo của chúng ta. Bất luận ngươi nói hay đến đâu, cũng không thể thay đổi được sự thực

như vậy.

Sở Vân cảnh tỉnh, Bạch Miễn nghe xong, trong lòng chấn động, trong mắt lộ rõ vẻ trấn tĩnh.

- Trợ giúp Giang Hán Quốc chủ, ta thừa nhận đây là sự thực. Nhưng vì hòa bình, cũng là sự thực. Ngươi không phải đối thủ của ta, mấu chốt chính là yêu vật số mệnh trên quần đảo của chúng ta. Ta đã nắm trong tay ba yêu vật số mệnh của ba gia đảo Thủy gia, Sâm gia

và Sơn gia. Ngươi xem, thiên địa cũng mong Chư Tinh Quần Đảo thống nhất.

Cuồng Nho Tướng Quân nói.

- Tại đây chúng là cũng có rất nhiều yêu vật số mệnh. Yêu Tháp của Thiết gia, Bất Tận Mộng của Viêm gia, hai đại yêu vật số mệnh của Hải Long Vương của Vạn Thú Vương. So với các ngươi còn nhiều hơn một kiện. Cuồng Nho Tướng Quân, chi bằng ngươi hãy bỏ gian tà theo chính nghĩa, đầu nhập vào Thư gia ta. Thống nhất Chư Tinh Quần Đảo, giúp dân chúng được sống trong hòa bình, đây cũng là mong ước và kỳ vọng của ta.

Sở Vân phản kích lại.

- Vô dụng thôi. Ngươi làm sao có thể hiểu được Giang Hán Quốc chủ. Trong thời gian ngươi sắp thống nhất Chư Tinh Quần Đảo, chắc chắn trăm vạn đại quân của

Giang Hán Quốc sẽ tập trung hỏa lực. Vả lại, Chư Tinh Quần Đảo chiến tranh liên miên, thực lực bị hao tổn, căn bản không phải đối thủ của Giang Hán Quốc.

Cuồng Nho Tướng Quân lắc đầu nói.

Ngược lại, Sở Vân lại càng cười lớn:

- Như vậy khi thời điểm kia tới, Cuồng Nho Tướng Quân ngươi muốn ở quê hương chống đỡ địch nhân bên ngoài hay là muốn giúp đỡ Giang Hán Quốc, chiếm lĩnh nơi đây?

Ngữ khí của Cuồng Nho Tướng Quân bị kìm hãm, lúc này không nói ra lời.

Mà hắn là người có cấp bậc, từ lâu đã coi thường nói sạo. Sau một hồi lâu, bỗng nhiên hắn ngửa đầu cười lớn:

- Ha ha ha, đúng là Tiểu Bá Vương. Tính cách cứng rắn, ý chí kiên định khó có thể lay chuyển được. Nguyên bản ta còn tưởng rằng, có thể gạt bỏ đi phiền phức, sớm thống nhất quần đảo. Như vậy xem ra, ta không thể làm gì khác, đành phải xuất thủ.

Hắn thu hồi tiếng cười, lại lắc đầu than thở:

- Thực là đáng tiếc a! Ta có Kiếp Yêu trong tay, đã chiếm thế thượng phong. Đường đường là Tiểu Bá Vương, một thanh niên có tư chất như vậy, sẽ phải chết trong tay ta.

- Cũng chưa chắc. Không giao thủ, không ai có thể biết kết quả chính xác.

Sở Vân không hề rung động.

- Ngươi không có Kiếp Yêu, chắc chắn không biết điểm đáng sợ của Kiếp Yêu. Ta đã từng đầu tư phát triển năm mươi Linh Yêu, thế nhưng những năm gần đây chỉ có Bát Thiên Thanh Sơn Bút trở thành Kiếp Yêu. Sự kinh khủng của Kiếp Yêu, ngươi chưa được trông thấy, tuyệt đối không thể tưởng tượng ra. Ngươi muốn lâm chiến độ kiếp, dựa vào vài đạo pháp hóa đạo còn thiếu khuyết trong tay, cũng tự chuốc lấy diệt vong mà thôi.

Chiến lực Kiếp Yêu là chiến lực tối cao nhất, chiếm giữ đỉnh phong, cao tới tận trời, ngươi căn bản không có bất cứ hy vọng gì để có thể đạt được.

Cuồng Nho Tướng Quân lại lần nữa dùng lời nói để đã kích ý chí chiến đấu của Sở Vân.

- Vậy không có gì để nói nữa. Chỉ có chiến đấu. Trận chiến này, ta đã mong đợi từ lâu, toàn bộ tinh thần và ý chí của ta đã đầu nhập vào đó. Ta đánh cược tất cả vào canh bạc này! Chỉ là trước đó, ta hy vọng tướng sĩ của ta có thể rời xa chiến trường.

Sở Vân lên tiếng.

- Thiếu chủ!

Thỏ Tướng Quân đang muốn khuyên nhủ, nhưng bị Sở Vân xua tay ngăn lại.

- Ngươi mau chóng thống lĩnh hạm đội, bằng tốc độ nhanh nhất, rời xa nơi này, rút về Thư gia đảo. Tin rằng Cuồng Nho Tướng Quân cũng sẽ không ngây khó dễ.

- Những sĩ tốt này, cũng không làm ảnh hưởng tới đại cục. Sớm muốn gì cũng biến thành quỷ dưới lưỡi đao của quân ta, hoặc là sẽ trở thành tù binh.

Cuồng Nho Tướng Quân coi thường những người này không hề động thủ, mở miệng cho đi.

Quân lệnh như núi, Sở Vân ra lệnh một tiếng, toàn bộ hạm đội cấp tốc rời xa, rất nhanh đã biến mất khỏi nơi này.

- Ngươi biết vì sao ta buông tha cho bọn chúng không? Đây chính là vì ngươi là một thống soái tốt, có thể có binh sĩ tốt. Ta thực không muốn động thủ với bọn họ, để rời đi như vậy, chỉ cần ngươi có thể tiếp được ta ba chiêu, ta cũng cho ngươi rời đi. Nếu không chống đỡ nổi, phải chủ động đầu hàng, ngươi nghĩ sao?

Khẩu khí của Cuồng Nho Tướng Quân trở nên rất lợi hại, một một câu một từ đều làm tan rã ý chí chiến đấu của Sở Vân. Nếu như Sở Vân không có ký ức của kiếp trước, ý chí kiên định, cũng đã sớm buông tay đầu hàng.

- Ba chiêu? Có thể, chỉ là ta xuất ra ba chiêu, nếu như ngươi có thể chống đỡ được, nhưng Kiếp Yêu không có bị thương, ta sẽ chủ động đầu hàng. Nếu như bị thương, ta sẽ rời đi, ngươi nghĩ sao?

Sở Vân nói.

- Ha ha ha! Ngươi đã quá coi thường uy lực của Kiếp Yêu. Chỉ dựa vào tám đầu Linh Yêu của ngươi, thi triển Đạo Pháp Hồng Lưu?

Cuồng Nho Tướng Quân lắc đầu, hắn tường tận cảnh báo với Sở Vân. Ngữ khí rất ung dung.

- Ta đứng trên con thuyền này, không cần nói đến việc ngươi đánh ta bị thương, chỉ cần khiến ta di chuyển nửa tấc, chính là ngươi thắng. Ngươi có thể tự ý rời đi, ta tuyệt đối không gây khó dễ.

- Được, hãy xem Đạo Pháp Hồng Lưu của ta!

Hai mắt Sở Vân chợt lóe ra thần không, không chút do dự, bay thẳng lên trời.

Tiếng tiêu vang lên, tám đầu Linh Yêu hợp thành Bát Quái Trận, lại lần nữa thi triển Đạo Pháp Hồng Lưu.

Nước lũ rửa sạch thiên địa, xen vào đó là tiếng nổ long trời nở đất, giống như trời cao sụp đổ, Thiên Hà trút xuống, ầm ầm đánh về phía Cuồng Nho Tướng Quân.

- Rõ ràng tám đầu Linh Yêu đều đạt tu vi đỉnh phong. Khó trách ngươi tự tin như vậy. Chỉ có điều… Vô ích thôi. Bát Thiên Thanh Sơn Bút?

- Chủ nhân, ta vẫn luôn ở đây.

Một lão nhân khô gầy vẫn luôn đứng sau lưng Cuồng Nho Tướng Quân, lần đầu tiên mở miệng nói. Thanh âm của hắn trầm thấp, thế nhưng lại vang vọng khắp thiên địa!

Theo Kiếp Yêu xuất hiện, một luồng lục quang hình cầu, xuất hiện không tiếng động, bao phủ xung quanh con thuyền.

Đạo Pháp Hồng Lưu trút xuống, đánh vào lớp lục quang mỏng manh, thế nhưng không thể tiến thêm được nữa, ngược lại bị bắn ra xa, toàn bộ đều đổ xuống biển.

Nước biển gặp hại, ngoài mặt chu vi khoảng ba trăm dặm, đều bị đánh ầm một tiếng toàn bộ thay đổi. Trên mặt biển hình thành một hố sâu bán kính lên tới một trăm trượng.

Thuyền nhỏ dưới sự bảo vệ của lục quang, quả thực vẫn đứng yên tại chỗ. Trôi nổi giữa Đạo Pháp Hồng Lưu, không hề dao động khiến cho kẻ khác phải tuyệt vọng.

- Đây chính là thực lực của Kiếp Yêu sao?

Sắc mặt Sở Vân trầm xuống, Đạo Pháp Hồng Lưu này là sát chiêu hắn dựa vào đặc tính của Thiên Hồ mà sáng tạo ra, lần đầu tiên bị thất bại, không thấy bất cứ hiệu quả gì.

- Vốn muốn giữ lại con bài chưa lật này, xem ra không thể giữ lại được.

Sở Vân cắn răng, gọi ra hai thanh Linh Yêu kiếm đoạt được của Yến Đông Lưu.

Hắn xuất ra binh khí, trong đó có rất nhiều bảo kiếm. Tất cả đều là hắn thu được trên chiến trường, tuy rằng không có Linh Yêu kiếm, nhưng mà có hơn tám Đại Yêu kiếm, hơn nữa còn có hơn ba trăm Tiểu Yêu kiếm.

"Yến Đông Lưu chỉ cần một thanh Linh Yêu kiếm, có thể hóa giải Bát Quái Trận. Dùng một thanh Linh Yêu kiếm thống lĩnh gần sáu trăm binh Tiểu Yêu kiếm, có thể áp chế được Đạo Pháp Hồng Lưu. Lúc này, ta có kiếm trong tay, tất cả đều bạo phát, thi triển đạo

pháp Kiếm Bộc, không biết uy lực sẽ mạnh như thế nào?"

Sở Vân liếm môi, trong lòng vô cùng kỳ vọng. Hắn dựa theo đạo pháp Kiếm Bộc, ngay lập tức suy nghĩ phải làm thế nào để môn đạo pháp thần thông này được sử dụng hiệu quả nhất. Hiện tại có đối tượng thử nghiệm tốt như vậy, đương nhiên hắn cầu còn không được.

- Chiêu thứ nhất đã qua. Tiểu Bá Vương, nếu như ngươi là người hiểu biết, hoàn toàn có thể sớm thu tay lại… Ách! Đây chính là đạo pháp Kiếm Bộc!

Cuồng Nho Tướng Quân còn chưa nói dứt lời, bỗng nhiên thốt lên một tiếng kinh hãi.

Hắn kinh ngạc khi trông thấy kiếm quang bao phủ thiên địa, trải dài vô tận. Kiếm quang giống như biển lớn, trút xuống đầu hắn.

Không có ngôn từ nào có thể miêu tả được một kích này.

Trong lúc đó, khắp nơi đều là kiếm quang. Kiếm quang kéo dài vô tận, dời núi lấp biển, tung hoành ngang dọc, phá hủy thiên địa, quét sạch sinh linh, tẩy sạch trần tục.

460. Chương 127: Kiếm Bộc Lập Công

Chương 127: Kiếm Bộc lập công

Đây chính là môn đạo pháp do Kiếm Vương dùng trí tuệ thông thiên, lĩnh ngộ được, nó còn vượt qua cả đạo pháp tuyệt phẩm. Môn đạo pháp này, một khi thi triển, ngay cả Linh Yêu kiếm cũng khó tránh khỏi tổn hại.

Lúc này đây, Sở Vân mạnh mẽ huy động, cho dù tất cả yêu kiếm trong tay bị tổn hại, cũng muốn phát huy toàn bộ sức mạnh của môn đạo pháp thần thông này.

Hắn đã thành công!

Bát Thiên Thanh Sơn Bút của Cuồng Nho Tướng Quân cũng chỉ là tiểu Kiếp Yêu có hơn mười vạn năm tu vi. Nó dốc toàn lực chống đỡ quang cầu, khiến khóe miệng, khóe mắt, lỗ tai, lỗ mũi đều rĩ máu.

Nó đã bị thương!

Lấy khả năng của Kiếp Yêu cũng phải bị thương nhẹ dưới Kiếm Bộc. Đây chính là nhờ hai thanh Linh Yêu kiếm, tám thanh Đại Yêu kiếm và hơn ba trăm thanh Tiểu Yêu kiếm nhất tề bạo phát đạt được.

Đầu năm nay, ý chí tạo ra sức mạnh, sức mạnh tạo ra sự hủy diệt.

Sở Vân cũng không biết Kiếp Yêu bị thương, hắn nhân cơ hội Kiếm Bộc bộc phát, che thiên lấp địa, kiếm quang bao phủ khắp trời, cũng vội vàng thoái lui.

Hắn thúc dục Hồng Yêu không màu, Tật Phong Kính Thảo Hài, cộng thêm Mệnh Tuyền Ngọc Tỷ để bổ sung nguyên yêu. Lúc này tốc độ bộc phát rất nhanh, cắt

ngang không trung, nhanh chóng rút khỏi.

Ba chiêu hẹn ước gì đó, tới lúc này hắn cũng không để trong lòng. Hắn không phải là người chịu ràng buộc của người khác, huống chi đây là ước định của địch nhân. Lúc này không đi còn đợi tới khi nào?

"Chỉ một mình hắn, tại sao có thể khống chế nhiều yêu binh như vậy?"

Chống đỡ xong đạo pháp Kiếm Bộc, Cuồng Nho Tướng Quân đứng sững sờ tại chỗ, mà Sở Vân cũng đã mất đi hình bóng.

Nghi hoặc này bao phủ suy nghĩ của hắn, khiến hắn nhớ tới Vạn Thú Vương.

"Không thể buông tha cho tên tiểu tử này được!"

Hắn kinh hãi bừng tỉnh, sát khí sôi trào mãnh liệt. Mặc dù Kiếp Yêu của chính mình đã bị thương, cũng muốn dựa theo ước định đuổi theo Sở Vân. Thế nhưng ước định là cái gì?

Trong suy nghĩ của Cuồng Nho Tướng Quân, đây là một thủ đoạn chỉ có thắng không có thua. Nếu như Sở Vân đầu hàng, Thư gia cũng có thể đầu nhập vào, chuyện này chẳng có gì phiền toái?

Thế nhưng kết quả lại nằm ngoài dự tính của hắn.

"Chẳng may hắn thu thập được thêm nhiều yêu kiếm, chẳng phải có thể chống lại được chiến lực cấp Kiếp Yêu của ta hay sao?"

Nghĩ tới đây, sát ý trong lòng Cuồng Nho Tướng Quân càng tăng lên!

Thế nhưng, rốt cục hắn cũng không đuổi theo Sở Vân. Biển rộng mênh mông, muốn tìm một người quả thực quá khó. Đặc biệt là Bát Thiên Thanh Sơn Bút của hắn bị thương, hơn nữa cũng không am hiểu tốc độ. Đương nhiên, hắn cũng có Linh Yêu phụ trợ tốc độ. Nhưng mà, ngay từ đầu khoảng cách của hai người đã quá xa.

"Coi như ngươi lần này gặp may. Bất quá lần sau, nhất định không thể may mắn như vậy. Chúng còn phải gặp nhau trên chiến trường!"

Cuồng Nho Tướng Quân giậm chân đầy phẫn nộ, mang theo tâm tình ấm ức mà rời đi.

Hắn tức quá hóa giận, chạy thẳng tới chiến trường Thiết gia, liền tự mình xuất thủ, chém giết khắp nơi. Nguyên bản một số tiểu đảo quan trọng của Thiết gia được phòng bị nghiêm ngặt, cũng đều bị chiến lực cấp Kiếp Yêu của hắn đánh sụp đổ.

Trong lúc này, Thiết gia tổn thất nghiêm trọng, đành phải vứt bỏ một số tiểu đảo, co cụm lại phòng thủ.

Bấy giờ, quân sư của Thủy gia Trinh Hữu Tài càng có thêm không gian phát huy. Hắn liên tiếp hiến kế, từng bước từng bước nới rộng ưu thế, vững chắc, đồng thời tạo dựng, sắp xếp thế trận.

Điều này, có lẽ Nhan Khuyết chính là người đầu tiên phát hiện:

- Đối phương đã tạo dựng cục diện, dường như đã có danh thủ chơi cờ, sắp xếp toàn cục. Là muốn ép chúng ta phải quyết chiến!

- Nhất định không thể được. Chỉ có thể tận dụng mọi khả năng kéo dài thời gian, đợi đến khi xây dựng xong toàn bộ thiên đàn. Điều quan trọng chính là hắn là một toán sư, có thể căn cứ vào một chút dấu vết, kết hợp với đạo lý thiên địa, là có thể suy tính là hướng đi của quân ta. Điều này quả thực đáng sợ, bất luận quân ta tập kích bất ngờ như thế nào đi nữa cũng không thể được. Mọi hành động quân sự quan trọng, dường như

đều nằm trong tầm mắt của đối phương.

Trong đại điện nghị sự, Hoa Anh cũng cảm thấy không có cách nào để đối phó.

- Hiện nay mới chỉ xây dựng xong ba tòa thiên đàn, cũng phải mất ba ngày nữa mới hoàn thành tòa thư tư. Trong thời gian ngắn, xem ra không thể xây xong bốn tòa còn lại.

Du Nha Đại Sư thở dài nói.

- Kiếp Yêu càng nhiều, phần thắng của chúng ta càng lớn. Nhưng quan trọng chính là, một khi thiên đàn hoàn thành cũng sẽ không thể di chuyển. Cũng vì Tiên Nang Tinh Hải Long Cung của ta không đủ tu vi, tạm thời không thể vận chuyển được Kiếp Yêu. Càng lúc áp lực của Thủy gia và Giang Hán Quốc càng lớn, khiến Thiết gia bị suy yếu, chúng ta lại càng có lợi.

Sở Vân nói.

- Thế nhưng làm thế nào để kéo dài. Chúng ta đã dốc toàn bộ sức lực cũng không có cách nào làm ảnh hưởng tới tiến độ của Trinh Hữu Tài.

Hoàng Hiếu thở dài một hơi. Tuy rằng hắn thống lĩnh quân đội như thần, thế nhưng về phương diện này, Cuồng Nho Tướng Quân không hề kém hắn. Mấu chốt chính là tính toán của Trinh Hữu Tài, thật quá kinh khủng. Tất cả các quân tình, hắn có thể dễ dàng tính toán, thấu hiểu đến tận chân tơ kẽ tóc.

Tục ngữ có câu, biết địch biết ta trăm trận trăm thắng. Trên chiến trường, quả thực tình báo rất quan trọng.

Điều này, trung thần võ tướng trên điện, cũng không thể làm được.

- Toán sư, kỳ thực chúng ta cũng có.

Bỗng dưng, Sở Vân mở miệng, đánh vỡ sự yên lặng trong đại điện.

Toán sư mà Sở Vân nhắc đến, tất nhiên không phải ai khác, chính là nhị đương gia Yên Chi Môn Dịch Yên.

Từ khi rời khỏi Dao Sơn Quốc, Yên Chi Môn dựa vào bảo tàng thu được, cùng với kiến tạo vũ trang vương bài tại Bạo Động Sơn Khu rừng vô tận, nhanh chóng quật khởi.

Đặc biệt là thế lực ba nhà Thiết Huyết Minh đều bị tiêu diệt tại Khu rừng vô tận, các nhà khác đều như rắn mất đầu, rơi vào đại loạn. Điều này càng khiến cho Yên Chi Môn có không gian phát triển.

Trong vòng vài tháng, Yên Chi Môn không chỉ vây công căn cứ của Hồi Mộng Các, hơn nữa còn tấn công tới cùng khiến Hồi Mộng Các thương vong nặng nề, đánh bóng uy danh của Yên Chi Môn.

Chuyện này làm chấn động du hiệp giới tại Tinh Châu. Yên Chi Môn từ thế lực tam lưu, vững vàng đột phá thành thế lực nhị lưu.

Sau khi nhận được thư tín của Sở Vân, mặc dù Yên Chi Môn bị tổn thất khá nhiều, thế nhưng Hoa Mai vẫn nhanh chống quyết định, phái Dịch Yên qua đây viện trợ.

Gặp lại Dịch Yên, nhìn toàn thân nàng bao phủ màu bích lục, đôi mắt mờ ảo, linh vận phi phàm. Tóc dài tới tận thắt lưng, như suối như tơ. Càng tô điểm làn da trắng như tuyết của nàng. Nàng thanh nhã như lan, da dẻ trắng mịn, dáng vẻ yêu kiều thướt tha, lập tức khiến cho những vị cấp cao của Thư gia phải động lòng.

461. Chương 128: Dịch Yên Xuất Thủ

Chương 128: Dịch Yên xuất thủ

- Khó trách Vân nhi nhà ta ở lại Dao Sơn quốc lâu như vậy.

Thư Thiên Hào trông thấy Dịch Yên, liền bừng tỉnh, trêu đùa.

Lập tức khuôn mặt Dịch Yên ửng hồng, sau đó lấy thân phận thuộc bái kiến Thư gia đảo chủ, thuận tiện gọi Hà Lạc Đồ ra, lại tiếp tục lấy ra một bản thẻ trẻ.

Bản thẻ tre này, thanh tân lịch sự tao nhã, hình như là một phiến trúc ký trông được làm từ ngọc bích. Trong lúc đó, tổng cộng có bảy bảy bốn mươi chín phiến trúc ngọc ký, dùng kim tuyến kết lại. Quang hoa lưu chuyển trên kim tuyến, đan xen với lục quang trên ngọc ký, nhìn rất đẹp mắt.

Sở Vân thấy vật này, liền vui vẻ nói:

- Đây chính là Dịch Thiên Kinh của nàng sao? Thật không ngờ nàng đã đề thăng nó tới cấp Linh Yêu.

- Trong lúc quyết đấu, toán sư chúng ta có chút đặc biệt. Ít nhất phải có hai kiện yêu vật như vậy, mới có thể vừa công vừa thủ. Bản Dịch Thiên Kinh này, vừa mới tấn chức Linh Yêu được ba ngày…

Dịch Yên từ từ giải thích. Thanh âm của nàng trong trẻo dễ nghe, trong lúc đó làm người ta liên tưởng đến dòng suối nhỏ Thạch Sơn Bạch Thạch.

Toán sư là một chức nghiệp thần bí nhất của ngự yêu sư, những động tác tiếp theo của Dịch Yêu, ngay cả Sở Vân cũng không thể nhìn ra.

Chỉ thấy hai mắt nàng nhắm lại, thúc dục Dịch Thiên Kinh trong tay, phát tán ra những tia sáng màu vàng lấp lánh. Sau khi Dịch Thiên Kinh lóe sáng, lúc này nàng mới mở mắt, nói:

- Ta tính được rằng, đi về hướng đông nam năm ngàn hải lý, chúng ta có một cơ hội. Nếu như tập kích bất ngờ, nhất định có thể thắng lợi.

- Đi về hướng đông nam năm ngàn hải lý? Đó chẳng phải Mộc Lâm đảo sao?

- Mộc Lâm đảo này là một trong những trạm tiếp tế quan trọng của Thủy gia. Chỉ là, trước kia chúng ta cũng từng đánh lén, nhưng đều bị quân sư Trinh Hữu Tài của đối phương sáng suốt phá được…

Hải đồ đã trở nên rất quen thuộc đối với các tướng lĩnh, sớm đã được khắc sâu trong đầu.

Lúc này, bọn họ đều ngơ ngác nhìn nhau, đều có chút do dự đối với đề nghị đánh lén này.

- Không sao, ta sẽ giúp mọi người mà che đậy Huyền Cơ, chỉ cần đối phương không có chiến lực cấp Kiếp Yêu, có thể đối phương sẽ không tính toán đến, không phòng bị được.

Dịch Yên vừa nói, vừa chỉ ngón tay ngọc về phía Hà Lạc Đồ đang lơ lửng trước mặt.

Lập tức Hà Lạc Đồ giống như hơi nước, từ từ tiêu tán trong không khí.

- Như vậy có thể được sao? Đảo chủ, thiếu đảo chủ, hay cho mạt tướng tập kết một đội quân đánh lén xem thế nào.

Tính tình Vũ Đại Đầu dũng mãnh, nóng lòng muốn thử.

- Hãy để cho Bạch Miễn đi cùng với ngươi.

Sở Vân gật đầu hạ lệnh. Tuy rằng Vũ Đại Đầu dũng mãnh, nhưng sốc nổi. Nếu như phối hợp với Thỏ Tướng Quân nhát gan cẩn thận, quả thực rất phù hợp.

- Thiếu chủ…

Thỏ Tướng Quân nghe vậy, nhất thời toàn thân run lên, khóc không ra nước mắt.

- Sao hả?

Sở Vân trừng mắt nhìn hắn. Ngay lập tức hắn im bặt, không dám nói gì thêm nữa. Sau cùng hắn cúi đầu, vẻ mặt ủ rũ, theo Vũ Đại Đầu tới điểm binh.

Khoảng chừng ba canh giờ sau, có một lính thông tin chạy tới, kích động mà bẩm bảo:

- Chiến thắng! Chiến thắng! Quân ta đã tập kích Mộc Lâm đảo thành công, giết được mấy nghìn quân địch, chiếm được vô số lương thảo. Hai vị tướng quân đang trên đường trở về.

- Ha ha ha! Đây chính là sự thực? Từ trước tới nay, chưa bao giờ tập kích thành công. Lúc này, rốt cục đã thành công rồi!

- Quả nhiên toán sư rất lợi hại.

Tin chiến thắng truyền về, nhất thời các tướng lĩnh hô vang như sấm dậy, tinh thần vô cùng phấn khởi. Có người vui vẻ quá mức, thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Tất cả mọi người đều nhìn Dịch Yên với con mắt khác.

Vốn còn ngờ vực, giờ đây đã biến mất vô tung, trong lòng cảm thấy vô cùng kính trọng và ngưỡng mộ. Quả thực Dịch Yên đã dùng bản lĩnh của chính mình để chinh phục mọi người ở đây.

Dịch Yêu khẽ cười, vừa ngừng tính, bỗng nhiên biến sắc nói:

- Không được! Nếu như tiếp tục hành quân sẽ có đại hung. Nhưng hướng tây bắc lại đại cát đại lợi.

- Phía tây bắc có ba tòa hải đảo, vùng biển nơi đó rộng lớn, cần phải mất gấp đôi thời gian mới có thể trở về a.

Lão Hồng Thương vuốt vuốt râu, do dự nói.

- Mau chóng truyền lệnh hai vị tướng quân Vũ Đại Đầu và Bạch Miễn lập tức phải đổi hướng đi, rút về phía tây bắc.

Sở Vân nhanh chóng hạ lệnh.

- Vâng.

Lính thông tin liền khom người cáo lui.

Sau bốn ngày, Vũ Đại Đầu dẫn theo hạm đội gấp ba lần so với lúc xuất phát, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt quay lại bến tàu.

- Lần này đã thu hoạch được rất nhiều! Trên đảo Mộc Lâm vừa mới mang về một lượng lớn quân trang và vật tư, trong đó có ba mươi chiến hạm, toàn bộ đã bị ta cướp về. Những gì không mang theo được đều bị thiêu hủy! Lúc này, có lẽ Trinh Hữu Tài kia tức giận tới mức giậm chân bình bịch!

Đứng trên mũi thuyền, Vũ Đại Đầu lớn giọng nói.

Thỏ Tướng Quân thì hoàn toàn trái ngược, trên khuôn mặt vẫn còn lưu lại vẻ khiếp sợ, giọng nói run run:

- May mà thay đổi tuyến đường kịp thời. Bằng không đã rơi vào vòng vây của đối phương. Các vị, thiếu chút nữa ta đã không còn gặp lại các vị!

- Tốt, Dịch Yên cô nương thật không hổ là nữ trung hào kiệt, không hề thua kém đứng mày râu!

Thư Thiên Hào mừng rỡ nói.

- Có Dịch Yên cô nương tương trợ, rốt cục chúng ta hoàn toàn có thể triển khai tác chiến.

- Đúng vậy, mấy ngày này quả thực khó chịu.

Đám võ tướng phấn khởi nói chuyện với nhau, xua tan đi mọi áp lực và lo lắng.

Sở Vân lại lắc đầu, cảm thấy tình thế vẫn còn muôn vàn khó khăn:

- Hiện tại, tập kích bất ngờ thành công là vì đối phương không ngờ chúng ta cũng có toán sư. Trên đường rút lui, đối phương đã phái quân đội chặn hậu, bất quá chúng ta lẩn tránh được mà thôi. Các vị không nên quá lạc quan, còn rất nhiều trận đánh ác liệt phía trước.

Sở Vân không hề kiêng dè, lập tức đổ một gáo nước lạnh lên đầu các tướng lĩnh.

Các tướng lĩnh đều lúng túng không nói lên lời. Bởi vì Sở Vân chiếm một địa vị rất quan trọng trong lòng bọn họ, lời nói ra rất có trọng lượng.

- Đúng vậy. Lúc này đây, chúng ta đánh bất ngờ chiếm được tiện nghi. Ta vừa mới phát hiện, toán sư của đối phương đã bày thế trận, có thể thay đổi toàn bộ cục diện. Chỉ dựa vào điểm ấy, ta đã không bằng hắn. Có thể giúp mọi người che đậy huyền cơ, không để tiết lộ việc quân cơ đã vượt quá sức của ta. Nếu như tính tổng thể, ta vẫn thua kém đối phương một bậc.

Dịch Yên nói, xác thực lại lời nhắc nhở của Sở Vân là hoàn toàn có cơ sở.

462. Chương 129 - 130: Mê Tung Ám Tiễu, Hãm Không Thạch Quái

Chương 129 - 130: Mê tung Ám Tiễu, Hãm Không Thạch Quái

- Thiếu đảo chủ là người nhìn xa trông rộng, Dịch Yên cô nương cũng là người có pháp thuật cao minh, nhất định bọn họ không có nói sai. Các ngươi không được khinh xuất.

Đúng lúc này, Hoàng Hiếu đứng ra nói. Hắn là một trong số ít người vẫn bình tĩnh như không.

Các tướng lĩnh đều gật đầu, đột nhiên sắc mặt lại trầm xuống.

Cùng lúc này, tại doanh trại Thủy gia.

- Trong quân của đối phương, cũng có toán sư!

Giọng nói của Trinh Hữu Tài nặng trĩu, từ từ đi vào trong doanh trướng của Cuồng Nho Tướng Quân, mở miệng nói một câu như vậy.

Nhất thời Cuồng Nho Tướng Quân cả kinh, lập tức bỏ qua chuyện quân sự, ngẩng đầu lên:

- Cái gì? Thật vậy sao? Phải biết rằng toán sư tại Tinh Châu rất ít ỏi.

- Chắc chắn là có. Trước tiên, người kia che đậy huyền cơ, khiến ta không thể tính ra, tập kích bất ngờ Mộc Lâm đảo do ta đảm nhiệm. Sau khi ta nghe tin tình báo mới biết được chuyện này. Tiếp đến, lập tức suy tính ra đường lui của đối phương, phái người chặn lại. Nhưng lại bị đối phương suy tính ra, liền thay đổi tuyến đường, để hạm đội của địch chạy trốn thành công.

Trinh Hữu Tài đáp.

Sắc mặt Cuồng Nho Tướng Quân trầm xuống. - Mộc Lâm đảo chính là trạm tiếp tế quan trọng cho tiền tuyến của chúng ta. Ta nhớ không nhầm thì một nhóm quân trang và vật tư được vận chuyển tới đảo, đúng không?

- Ai, nhóm vật tư kia đả bị cướp đoạt. Mộc Lâm đảo cũng bị cháy sạch, biến thành một đống hỗn độn.

Trinh Hữu Tài thở dài nói:

- Yêu vật trong tay ta có thể suy tính được toàn bộ cục diện, ngoài trừ huyền cơ bị che đậy là không thể tính ra được. Bằng không, kế hoạch chặn đường lui của ta, tại sao có thể bị phát hiện?

Bỗng nhiên trong doanh trướng trở nên im lặng.

- Toán sư, bây giờ Thư gia cũng có toán sư. Cứ như vậy, toán sư phối hợp cùng với các lương tướng, áp lực trên tuyền tuyến không chỉ tăng lên gấp bội.

Cuồng Nho Tướng Quân có cuồng ngạo thế nào đi nữa, lúc này trên mặt cũng hiện rõ vẻ lo lắng.

- Tướng quân yên tâm, ta đã sắp xếp tất cả, toàn bộ thế trận đã tạo lên. Trừ phi toán sư của đối phương còn cao minh hơn ta gấp bội mới có thể phá hoại kế hoạch của ta. Chỉ cần hơn một tháng nữa, thế cục trận đại chiến có thể được dựng lên.

Trinh Hữu Tài tự tin nói.

- Ta rất lo lắng a. Sở Vân là một biến số, thật không ngờ lại xuất hiện thêm một biến số. Trong lòng ta luôn cảm thấy bất an. Như vậy đi, Trinh quân sư, tạm thời ngươi hãy dừng lại kế hoạch, dốc toàn lực tính toán thời gian cuộc đại chiến cho ta.

Cuồng Nho Tướng Quân nói.

- Thế nhưng nếu làm như vậy, ngày đại chiến sẽ bị chậm lại.

Trinh Hữu Tài nói.

- Hiện tại không phải lúc cấp bách, tình thế đã rơi vào giai đoạn giằng co, huống hồ đối phương cũng đã có toán sư. Nóng vội ắt sẽ thất bại.

Cuồng Nho Tướng Quân vẫn giữ vững ý kiến của mình.

- Được rồi. Ngài là tướng quân, còn ta chỉ là một toán sư mà thôi.

Trinh Hữu Tài không còn cách nào khác, đành phải lấy ra hai kiện yêu vật, dốc toàn lực suy tính.

- Ủa? Tướng quân, quả thực ngươi đã có tính toán từ trước a! Ta tính ra rồi, tại nơi cách hướng tây bắc chín ngàn hải lý, có một nhân duyên lớn, có thể ảnh hưởng tới cục diện của toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo!

Đột nhiên, hai mắt Trinh Hữu Tài mở ra, kinh hãi nói.

Cùng lúc này, tại doanh trướng Thư gia.

- Thiếu đảo chủ, dự đoán của ngài về tương lai của Thư gia quả thực rất chính xác. Ta đã tính ra rồi, tại nơi cách phía đông bắc tám ngàn hải lý, có một nhân duyên. Tại nơi này, tuyệt đối trải qua một hồi đại nguy hiểm, đại kỳ ngộ, trận đại chiến mới có thể gia tăng

khả năng thắng lợi. Thất bại, chính là giúp đối phương tăng phần thắng.

Hai mắt Dịch Yên mở ra, nhỏ nhẹ nói.

- Nàng có thể khẳng định?

- Tất nhiên. Tuy rằng thực lực của ta kém Trinh Hữu Tài một bậc. Thế nhưng, một khi Hà Lạc Đồ của ta, hợp nhất với Dịch Thiên Kinh, nhất tề sử dụng. Sẽ gặp Thủy Mộc tương sinh, tăng phúc cho nhau. Trong khoảng thời gian ngắn, tính lực tăng lên gấp bội, cao minh hơn cả đối phương. Hơn nữa ta còn tính được, đối phương cũng đã xuất phát. Nếu như thiếu đảo chủ muốn nắm bắt được kỳ ngộ này, nhất định phải xuất phát.

- Đi về phía đông bắc 8000 hải lý…

Hải đồ Chư Tinh Quần Đảo đã khắc thật sâu trong đầu của Sở Vân. Lúc này hắn hồi tưởng lại, lập tức hai mặt lóe ra quang mang.

"Chẳng phải Mê Tung Ám Tiều sao? Nơi này, sương mù dày đặc bao phủ quanh năm, đá ngầm mọc thành bụi, là cấm địa trên hải đồ, tàu thuyền không được tiến vào. Mê Tung Ám Tiều và hải vực Xà Tảo là một trong những nơi nguy hiểm nhất trên Chư Tinh Quần Đảo. Lẽ nào nơi này có cơ duyên?"

Sở Vân tham khảm ký ức của kiếp trước, nhưng không hề đoạt được gì.

Trong Mê Tung Ám Tiều, hẳn là không có bảo tàng gì có giá trị.

"Chỉ là thế giới hiện tại đã bị ta thay đổi hoàn toàn. Nguyên bản Thư gia chỉ có trên danh nghĩa, thế nhưng hiện tại là một trong những thế lực đứng đầu. Trữ Thiên Vương, một trong hai đại bá chủ trên Chư Tinh

Quần Đảo, còn chưa quật khởi đã bị ta giết chết. Thế lực của Thiết gia cũng bị ta đè nén, Long Đạo Chi một vị quân sư kỳ tài như vậy cũng đã sớm bị chết."

"Tại kiếp trước, căn bản Giang Hán Quốc cũng chưa bao giờ tiến hành xâm lược Chư Tinh Quần Đảo. Bất quá, đó chính là suy tính của Dịch Yên, thà tin còn hơn không."

Nghĩ tới đây, Sở Vân quyết định thật nhanh, lập tức xuất phát, đích thân đi tới Mê Tung Ám Tiều.

Hắn giẫm lên Tật Phong Kính Thảo Hài, toàn thân bao phủ bởi Hồng Yêu không màu, hóa thành một đạo ánh sáng màu hồng, lướt trên không trung.

Lúc này đang là ban đêm, trăng sáng như đèn treo lơ lửng giữa trời. Trong bóng đêm, có thể nhìn rõ mồn một.

Sở Vân bay lên trời cao, nhìn xuống phía dưới. Chỉ trông thấy một tòa hải đảo, hình thể nhỏ bé. Trên đảo nhỏ đèn đuốc sáng trưng, hải vực tương đối nhỏ, phía dưới có một hạm đội tuần tra xung quanh hải vực.

Nơi này chính là tiền tuyến, tất nhiên bầu không khí rất căng thẳng. Cách nơi này một vạn năm trăm nghìn hải lý chính là hải vực Thủy gia, đảo nhỏ này chính là mặt trận tiền tuyến.

Đương nhiên tại trung tâm hải vực, cũng không hề yên tĩnh. Trên đó không thể tránh khỏi những trận chiến to nhỏ khác nhau. Nơi này là nơi mà thám báo của Thư gia và Thủy gia thi thố tài năng.

- Ngươi có nghe thấy âm thanh gì không?

Một tên thám báo Thủy gia, ẩn nấp tại một nơi kín đáo trên đảo, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, sắc mặt rất căng thẳng.

Tên còn lại vểnh tai lắng nghe, cũng không thể khẳng định:

- Dường như có một tiếng nổ vang?

Hai tên thám báo vô tình nhìn lên bầu trời đêm, chỉ thấy trăng sáng như nước, chiếu khắp hải vực. Trăng treo giữa trời, không có một gợn mây che lấp, tầm nhìn rất rõ ràng.

- Không có ai cả.

- Ai, xem ra là ta của cả nghi.

- Ha ha, không có gì. Thám báo chúng ta cả nghi cũng không sao, chỉ sợ sơ ý mà bỏ qua quân tình quan trọng.

Một người bên cạnh cổ vũ đồng bọn vài câu, nhưng hoàn toàn không biết đã bỏ qua một tin quan trọng, chính là thiếu chủ Thư gia đảo đã rời khỏi đảo.

Hiện tại Hồng Yêu không màu đã là Linh Yêu đạt chín ngàn năm tu vi, khả năng ẩn thân đã trở nên phi phàm. Thân hình Sở Vân biến mất, dọc theo đường bay đi, những người phía dưới cũng chỉ mơ hồ nghe thấy âm thanh phát ra từ không khí phát ra, mà không thể trông thấy được thân hình của Sở Vân.

Bởi vì Dịch Yên đã từng nói, phía Thủy gia đã xuất thủ, cho nên Sở Vân không hề dừng bước, sử dụng tốc độ tối đa, chỉ sau nửa khắc đã tới nơi.

Trong đêm trăng, dải đá ngầm này lại bị sương mù dày đặc bao phủ. Bên trong lớp sương mù, mơ hồ có thể thấy được những tảng đá ngầm tầng tầng lớp lớp. Tiếp tục đi sâu vào bên trong, tầm mắt liền bị cản trở, gần như chỉ thấy được một màu đen.

Sở Vân đi chậm lại, cẩn thận tiến vào trong đó.

Trong Mê Tung Ám Tiều, có một loại yêu vật đặc biệt sinh tồn, có tên gọi là Hãm Không Thạch Quái. Những Thạch Quái này, bề ngoài không khác gì những tảng đá

ngầm, rất khó có thể phát hiện ra. Thế nhưng, quả thực có thể nuốt tất cả, ngay cả đất đá cũng bị tiêu hóa.

Đây chính là một loại đất, đồng thời có thuộc tính của yêu thú. Thế nhưng bản chất của nó không hề đơn giản, có xu hướng hủy diệt tất cả. Bởi vậy không thể dùng làm yêu binh.

Hơn nữa loại Hãm Không Thạch Quái này rất khó có thể thu phục. Đối mặt với cường địch, những Thạch Quái này thường tự động bạo phát, uy lực vô cùng khinh khủng. Thậm chí một Hãm Không Thạch Quái cấp Đại Yêu có thể kéo theo một đầu Linh Yêu cùng vào chỗ chết.

- Từ phía đông nam tiến vào Mê Tung Ám Tiều, đi được khoảng năm trăm bước, tiếp đến đi thẳng về hướng bắc ba trăm năm mươi bước, sau đó rẽ sang phía tây nam sáu trăm sáu mươi bước…

Dựa theo tuyến đường do Dịch Yên suy tính, Sở Vân nhẹ nhàng tiến sâu vào bên trong, trong lòng vừa suy tính đến các cặm bẫy vừa dè dặt phòng bị.

Càng tiến sâu vào bên trong, bóng đen càng nồng đậm, ẩn chứa âm khí xen lẫn hơi lạnh. Tầm nhìn rất ngắn, Sở Vân chỉ có thể thấy phía trước trong khoảng mười bước mà thôi.

Xung quanh đều là sương mù bao phủ. Ngay cả mặt biển cũng bị phân tách ra. Mơ hồ chỉ có thể nghe thấy tiếng thủy triều rào rào đập phiến đá ngầm.

Càng lúc càng tiến vào sâu, nguyên bản tầm nhìn trong khoảng mười bước, dần dần rút lại còn năm bước.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, khắp nơi chỉ toàn một màu đen u ám.

Nếu như Sở Vân không có ý chí kiên định, cho dù dựa theo suy tính của Dịch Yêu cũng đã sớm mất phương hướng, rơi vào tan vỡ.

Lúc này hắn khéo léo sử dụng Hồng Yêu không màu, cẩn thận di chuyển, đề phòng Hãm Không Thạch Quái xung quanh công kích, nếu không sẽ gặp phải phiền toái rất lớn.

- Thảo nào đây là một trong những cấm địa trên Chư Tinh Quần Đảo, không cho thuyền bè qua lại. Nơi này tuyệt đối không kém hải vực Xà Tảo.

Sở Vân có thể cảm nhận được yêu khí xung quanh rất nồng đậm, tuy rằng số lượng ít hơn Xà Tảo rất nhiều, thế nhưng mỗi đầu Thạch Quái, chí ít cũng đạt cấp Đại Yêu.

Trên đường đi, Sở Vân có thể cảm nhận được hơn hai mươi đầu Linh Yêu. Chúng đều là những tảng đá ngầm sắc nhọn.

Có thể tưởng tượng, một khi hành tung của Sở Vân bị bại lộ, ít nhất cũng gặp phải hơn hai mươi đầu Linh Yêu và hàng vạn đầu Đại Yêu công kích. Ngay cả khi trong tay có Bát Quái Trận, cũng sẽ chết không có chỗ chôn.

Lúc này đổi lại là Thỏ Tướng Quân, e là thân thể đã mềm nhũn, đứng yên bất động.

Bất quá, Sở Vân là người từng trải, ý chí không hề dao động. Trước kia cũng như bây giờ, tình huống càng nguy hiểm, hắn lại càng bình tĩnh. Trong khi tiềm hành, hắn suy xét:

"Thạch Quái cấp Linh Yêu nhiều như vậy, không biết có tồn tại Kiếp Yêu hay không?"

Những Hãm Không Thạch Quái này chỉ có tư chất thượng đẳng, cho nên chỉ có thể tu hành tới cấp Linh Yêu. Thế nhưng trong mỗi đàn yêu thú, dù sao cũng có chút kỳ ngộ, mà tư chất đột phá tới cực hạn, nâng lên tầm cao mới. Trường hợp ngoại lệ này, thông thường

chính yêu thú vương trong đàn yêu thú.

Ví như hải vực Xà Tảo. Xà tảo chỉ là yêu thực có tư chất thượng đẳng, chỉ có thể tu hành tới cấp Linh Yêu. Thế nhưng Xà Tảo vương lại có tư chất tuyệt phẩm, có thể tu hành tới cấp Kiếp Yêu.

Cũng giống như vậy, Bạo Động Viên cũng chỉ có tư chất thượng đẳng, thế nhưng Bạo Động Viên vương có tư chất tuyệt phẩm, hiện tại đã tu hành tới cấp Kiếp Yêu có nghìn vạn năm tu vi.

Về phần Vân Sí Hổ, Hủ Độc Bích Hổ… Cũng giống như vậy. Vốn thân tộc có tư chất thượng đẳng, thế nhưng vương giả trong tộc lại có đẳng cấp cao hơn, sở hữu tư

chất tuyệt phẩm.

Về phần tộc đàn yêu thú có tư chất tuyệt phẩm, thường rất khó có thể phát triển, thành viên rất ít, không tồn tại thú vương trong tộc đàn.

"Hử? Tại sao phía trước lại có gió lớn?"

Vừa đi được chốc lát, bất chợt Sở Vân dừng lại, trong lòng cảm thấy có điều bất ổn.

Vù vù vù...

Tiếng gió mang theo tất cả, bụi bẩn hình thành một dòng xoáy khổng lồ, không ngừng quay tròn giữa không trung.

Trong dòng xoáy có những cái gì? Quả thực tồn tại một vật gì đó rất quái lạ, Sở Vân càng lúc càng muốn thoát ra khỏi nó. Hắn nhạy cảm phát hiện ra một tia nguy hiểm.

Thế nhưng nó vẫn một mực tiến về phía chính mình.

Sở Vân vô cùng cẩn thận, cắn chặt răng nhảy vào không trung.

Không khí gặp phải dòng xoáy, sức gió cường đại khiến thân hình hắn cũng không thể đứng vững. Xung quanh đều là sương mù, bao phủ toàn bộ không trung, căn bản không thể nhìn rõ cảnh tượng phía trước.

Hai mắt Sở Vân trừng lớn, lại cảm thấy không ổn. Hình như hành tẩu giữa rừng rậm u tối, sương mù dày đặc, khiến hắn không thể nhìn thấy năm ngón tay của chính mình.

Hắn cắn chặt răng, từng bước từng bước đi tới. Lặng lẽ suy tính, đột nhiên áp lực được giảm bớt, trước mắt đột nhiên trống trải.

Đây là một mảnh không gian trống rỗng.

Sương mù tan ra, tạo thành một tấm màn đen dày đặc.

Ở nơi đây vô cùng yêu tĩnh, nguyên bản tiếng gió rít gào cũng bị cắt đứt, giống như là đang ở thế giới bên kia.

Sở Vân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau hắn, sương mù dày đặc, gió vẫn rít gào, cuối theo tất cả, thế nhưng bị một bức tường vô hình ngăn cản, chỉ có thể tàn phá bên ngoài.

- Đây chính là vách tường không gian lực.

Sở Vân là người có kiến thức rộng rãi, thoáng chốc liên tưởng tới Sưu Thần Cung của Thổ Hành Thần Sưu, bên trong Sưu Thần Cung có một tầng vách tường không gian lực, ngăn cách biển lửa. Mà bản thân Tiên Nang Tinh Hải Long Cung của hắn, trước kia cũng ẩn núp dưới biển sâu, dùng vách tường không gian lực để ngăn cách nước biển.

463. Chương 131 - 132: Số Phận Bi Thương Của Hồng Thường Tiên Tử

Chương 131 - 132: Số phận bi thương của Hồng Thường Tiên Tử

Nhưng Tiên Nang của Vạn Thú Vương không bị ràng buộc, bởi dung hợp với tự nhiên bên trong, cho nên vách tường không gian lực gần như đã bị tiêu tan, khiến cho người ta khó có thể cảm giác được.

Trong không gian yên tĩnh này là một khối đá ngầm cao hai trượng, vô cùng tô lớn.

Hãm Không Thạch Quái cấp Linh Yêu!

Thoáng chốc Sở Vân liền cảm nhận được một luồng khí tức gần giống với khí tức của Linh Yêu. Trên đường đi, hắn cảm thụ được hơn hai mươi luồng khí tức Thạch Quái Linh Yêu, thế nhưng đây chính là lần đầu tiên tiếp xúc với Thạch Quái cấp Linh Yêu.

Bề ngoài của nó ngăm đen, giống như một tảng đá ngầm tầm thường. Lúc này nó đang ngủ say, không hề có phản ứng gì. Trong lúc này, vô tình hình thành một bức tường, ngăn cản mọi tác động của bên ngoài.

Sở Vân cẩn thận đi qua nó. Một khi Hãm Không Thạch Quái ngủ say, chẳng khác gì chết, ngay cả đứng lên đầu nó giậm chân la lớn, cũng không thể đánh thức nó dậy.

Thế nhưng, một khi có ý định nhằm vào, hoặc là lực công kích cường đại chạm vào nó. Nó sẽ lập tức tỉnh giấc, bộc phát ra lực phản kích cường đại.

Tiếp cuộc hành trình, Sở Vân lại tiếp tục gặp phải ba Thạch Quái cấp Linh Yêu khác.

Nhưng mà là ngoài dự tính của hắn, trong khi hắn đạt được mục đích. Bỗng nhiên một Thạch Quái cấp Linh Yêu hiện ra trước mắt hắn.

Rõ ràng cấp tu vi của Hãm Không Thạch Quái này cao hơn rất nhiều so với những Thạch Quái hắn nhìn thấy lúc trước. Sở Vân dự đoán, ít nhất nó cũng phải là một đầu Linh Yêu đạt được 8000 năm tu vi.

Tình huống này, ngay cả Dịch Yên cũng không hề tính đến.

- Cuối đường, rõ ràng là một đầu Thạch Quái. Lẽ nào cơ duyên, chính là Hãm Không Thạch Quái này?

Sở Vân chau mày, trầm ngâm suy nghĩ.

Hắn cảm thấy không thích hợp, nhất định hắn đã quên địa phương nào đó.

Ký ức của kiếp trước, đã giúp hắn rất nhiều. Đột nhiên hai mắt hắn sáng ngời, thân hình lóe lên, trực tiếp đánh vào tảng đá lớn.

Ầm!

Sau một khắc, hắn đã tiến vào giữa tảng đá lớn.

- Hồng Thường Tiên Tử! Ngươi không nên phụ lòng tốt của ta. Nếu như ngươi nhận ta làm chủ nhân, ta sẽ cho ngươi tự do.

Ngay sau đó, hắn vẫn còn chưa thấy rõ cảnh tượng bên trong thạch đá, liền có một thanh âm rất lớn, vô tình truyền vào trong tai hắn.

Không gian bên trong Thạch Quái vô cùng u ám, không có bất cứ tia sáng nào. Nhất là loại không gian này không hề ổn định, có rất nhiều không gian lưu chuyển trong đó, có thể cảm nhận được nước ngầm cuộn trào mãnh liệt. Thậm chí bên cạnh đó còn có rất

nhiều lốc xoáy, một khi bị cuốn vào trong đó, cũng giống như rơi vào đầm lầy, không thể thoát ra được.

Sở Vân dùng Hồng Yêu không màu để ẩn thân, sau đó nhạy cảm lẻn vào vị trí an toàn.

Nhất thời phát hiện, trong bên khối thạch đá này, đã sớm có người ở trong đó.

- Hồng Thường Tiên Tử... Hóa ra là nàng bị nhốt ở đây. Thảo nào không thấy nàng xuất hiện.

Sở Vân kinh ngạc, trông thấy bên trong có một con thuyền hoa bị nhốt tại đây.

Hồng Thường Tiên Tử đứng hiên ngang trên mũi thuyền, trên người mang thương thế, vẻ mặt vô cùng trầm trọng.

Rõ ràng nàng đã trải qua một trận chiến kịch liệt, nữ thuộc hạ bên người cũng còn rất ít. Chỉ còn lại năm sáu người, toàn thân đẫm máu, đứng vòng quanh người nàng, biểu tình cứng rắn, ánh mắt đầy thù hận, nhìn chằm chằm vào đại địch của các nàng.

- Cuồng Sư, ngươi muốn ta nhận ngươi làm chủ nhân? Đúng là hoang đường! Đừng có mộng tưởng!

Hồng Thường Tiên Tử kiên quyết từ chối, đối mặt địch nhân đang chiêu hàng, cho dù đang trong tình thế cấp bách, nhưng vẫn không có chút do dự nào.

Địch nhân đứng đối diện xa xa với nàng chỉ có một người.

Thân hình hắn cao chín thước, cơ bắp cuộn lên như hòn đá, thân thể vô cùng hùng tráng, mũi cao miệng rộng. Trên mái tóc dài của hắn lóe ra ánh vàng, giống như bờm sư tử, phóng thoáng hùng vũ tới cực điểm.

Hắn có trong tay Kim Long Thôn Nhật Đao lừng danh.

Đại quan đao này, chỉ riêng chuôi đao đã dài tới tám thước. Trên chuôi đao được khắc một con Thương Long màu vàng, trông rất sống động, giống như đang bay lên trời.

Cuối chuôi đao là long vĩ, đoạn đầu chính là long đầu há miệng rít gào, phun ra thân đao sáng như tuyết.

Thân đao huy hoàng như mặt trời, bên ngoài kim mang lưu chuyển, giống như một khối mặt trời nhỏ, khiến người ta phải căng mắt mà nhìn.

Sau lưng hắn là một vòng tròn treo lơ lửng giữa không trung, từ từ xoay tròn, to như bánh xe thiên luân.

Đây chính là Ngũ Hành Thiên Luân nổi danh trên Chư Tinh Quần Đảo.

Kim Long Thôn Nhật Đao, Ngũ Hành Thiên Luân, tất cả những thứ này đều biểu lộ thân phận của hắn... Hắn chính là Cuồng Sư! Một trong ba hải tặc đứng đầu trên Quần Đảo Chư Tinh, xếp thứ hai mươi lăm trên Kỳ Nhân bảng.

Đây đúng là cường giả trong truyền thuyết còn lưu lại, là ác mộng của thương đội trên biển.

Ngay cả Yến Đông Lưu cũng chỉ có thể đứng trên Dị Sĩ Bảng mà ngước nhìn hắn.

"Cuồng Sư, tại sao hắn ở chỗ này? Hơn nữa vì sao muốn làm khó đối phương, mà đối phương còn là hải tặc Phi Hổ?"

Sở Vân cảm thấy bên trong có chuyện kỳ quặc, lặng lẽ tiếp cận, cũng không hề vội vàng xuất thủ.

- Hừ! Hồng Thường Tiên Tử, đến lúc này ngươi vẫn còn ngang bướng, như vậy có lợi ích gì? Nếu như ngươi theo ta, ta có thể giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện, tìm bảy mươi mốt tỷ muội bị thất lạc của ngươi. Ngươi phải biết rằng, nếu như ta nói ra thân phận thực sự của ngươi. E là Tinh Châu rộng lớn như, ngươi cũng khó có thể đi được nửa bước.

Cuồng Sư vừa cứng vừa mềm, ý đồ muốn công kích tư tưởng của Hồng Thường Tiên Tử.

Hồng Thường Tiên Tử chậm rãi lắc đầu, cười đắng ngắt:

- Cuồng Sư, ngươi mãi mãi cũng không thể hiểu được hai chữ tự do có ý nghĩa như thế nào đối với tỷ muội chúng ta. Không có tự do, sống không bằng chết! Trước kia bảy mươi hai tiên phi chúng ta đã từng thề. Cuộc đời này tuyệt đối không nhận chủ, suốt đời sống cuộc

sống tự do!

- Hừ! Thật quá ngu xuẩn! Được, lúc này đây ta không muốn ép ngươi nhận ta làm chủ nhân. Nhưng tý nữa ta muốn ngươi phải quỳ dưới chân ta, thè lưỡi liếm ngón chân của ta, nhận ta làm chủ nhân. Ngươi chỉ là một Linh Yêu nho nhỏ của, còn dám có ý đối đầu với ta!

Cuồng Sư phẫn nộ, tóc vàng dựng ngược lên. Hắn bước một bước, giống như hung thần thời thượng cổ, huy động Kim Long Thôn Nhật Đao, mạnh mẽ chém xuống.

Ống tay áo của Hồng Thường Tiên Tử bay lượn, màu đỏ nổi lên cuồn cuộn, cực lực ngăn cản.

Song phương bạo phát đại chiến, đột nhiên phụt ra quang hoa tỏa sáng khắp trời, tiếng sấm nổ vang kéo dài không ngớt.

- Vốn Hồng Thường Tiên Tử chính là một đầu Linh Yêu. Hình bảy mươi hai tiên phi này ta cũng đã nghe nói qua...

Từ vài ba câu nói, Sở Vân đã có được một chút thông tin, thế nhưng lại càng thêm nghi hoặc.

Tại kiếp trước, cấp bậc của hắn còn quá thấp, chỉ biết Hồng Thường Tiên Tử chính là hải tặc Phi Hổ, không ngờ nàng lại có thân phận khiến người ta phải giật mình như vậy.

Bấy giờ ngẫm nghĩ một chút, trước kia chính mình phải tránh né lão tổ Viêm gia truy sát, lão tổ Viêm gia trông thấy Hồng Thường Tiên Tử xuất thủ, cũng từng phát ra một tiếng kinh hô:

"Ngươi không phải là người!"

Hơn nữa Hồng Thường Tiên Tử là hải tặc Phi Hổ, quả thực hành động có chút quái dị. Nàng muốn cướp đoạt, thu thập không phải vì vàng bạc châu báu, ngược lại là những thứ đồ cổ tại thời kỳ Đường Cẩm Quốc.

"Chờ chút, Đường Cẩm Quốc, bảy mươi hai tiên phi, Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền! Trời! Hóa ra thân phận của nàng là như vậy."

Thoáng chốc, trong đầu Sở Vân chợt lóe ra linh quang, toàn thân chấn động, bỗng nhiên hiểu rõ tất cả.

Tất cả hoàn toàn đã được sáng tỏ.

Trước kia Đường Cẩm Quốc là một cường quốc nhất lưu tại Tinh Châu, phồn hoa hưng thịnh, quân đội hùng hậu, nhân tài đông đúc. Tuy rằng Đường Cẩm Quốc Chủ

đã được thỏa mãn quyền lợi, nhưng hắn lại muốn được trường sinh bất lão, sống ngang trời đất.

Trước kia quốc chủ được vinh hoa phú quý, có uy quyền trong tay đều muốn tìm cách để được như vậy, thật khó có thể trách. Thế nhưng sự điên cuồng của Đường Cẩm Quốc chủ lại khiến thế nhân vô cùng phẫn nộ.

Nghe theo lời sằng bậy của Đường Cẩm Quốc Sư, hắn phát động toàn lực, cưỡng bức cám dỗ hoặc là mạnh mẽ cướp lấy. Sau đó cướp được bảy mươi hai vị kiều nữ đẹp nhất Tinh Châu.

Các nàng chỉ mười tám đôi mươi, tuổi còn xuân xanh, đều là những người con gái trinh trắng, tư chất xuất chúng, tài hoa hơn người. Có người là hậu duệ của đại sư luyện binh, có người là tân tinh trong giới đan sư, có người chưa tới mười sáu tuổi đã sở hữu chín đầu Linh Yêu…

Hắn liều lĩnh thu thập những nữ tử này, gọi chung là bảy mươi hai tiên phi. Sau đó dưới sự chủ trì của Đường Cẩm Quốc Sư, dùng người luyện khí, hình thành bảy mươi hai kiện yêu binh, tổng hợp thành con thuyền Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền.

Dựa theo lời nói của Đường Cẩm Quốc Sư, chiến thuyền Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền này có thể đi qua biển lửa, siêu thoát luân hồi, sống mãi muôn đời.

Nhưng mà thật chớ trêu, Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền không thoát được khỏi ý trời, yêu kiếp mênh mông từ trước tới nay chưa từng có giáng xuống. Tuy rằng Đường Cẩm Quốc chủ sớm đã dự tính, dốc toàn bộ binh lực của Đường Cẩm Quốc chống lại Thiên Kiếp, nhưng vẫn thất bại trong gang tấc.

Tuy bảy mươi hai mỹ nhân luyện chế yêu binh thành công, thế nhưng tổng hợp thành một thể thống nhất lại vô cùng khó khăn. Điều này đã làm trái ý trời, khiến thiên địa phẫn nộ, đánh xuống vô số yêu kiếp vô cùng kinh khủng, không ai có thể chống được.

Con đường đi tới bất tử đã lâm vào ngõ cụt. Đồng thời, cũng bởi vì chuyện này mà Đường Cẩm Quốc chủ đã tạo nên rất nhiều cường địch, mất đi lòng dân.

Những người bị hại kết minh lại với nhau, cho dù quân lực của Đường Cẩm Quốc cường thịnh cũng đã bị Thiên Kiếp đánh tàn phế, cuối cùng đã bị liên quân tiêu diệt.

Đường Cẩm Quốc chủ bị giết chết, Đường Cẩm Quốc hưng thịnh cũng bị mai một theo thời gian. Sau nhiều năm trôi qua, vẫn khiến cho hậu thế phải cảm thán.

Mà mấu chốt chính là bảy mươi hai kiện yêu binh làm từ bảy mươi hai mỹ nhân, lại mất tích. Có người nói, nó bị Đường Cẩm Quốc Sư bí mật mang đi. Cũng có người nói, nó đã sớm bị Thiên Kiếp hủy diệt… Nói chung mọi lời nói chỉ là tin đồn, chưa thể kết luận được.

Nhưng quả thực, Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền vẫn mãi ẩn chứa điều bí ẩn, thực sự không thể khám phá được.

Thật không ngờ Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền này nhiều năm mất tích, lại có thể xuất hiện trên Chư Tinh Quần Đảo.

Hơn nữa, Hồng Thường Tiên Tử khiến vô số người ngưỡng mộ, si mê lại chính là một trong bảy mươi hai tiên phi kia!

- Có người nói, bảy mươi hai kiện yêu binh mỹ nhân kia đều đạt cấp số Linh Yêu. Vả lại bảy mươi hai vị Linh Yêu kia, đều có trí tuệ của các nàng, căn bản không cần tới ngự yêu sư chỉ huy chiến đấu!

Nghĩ tới đây, tim Sở Vân đập thình thịch. Rõ ràng hắn đã hiểu được duyên cớ kia chính là ứng với Hồng Thường Tiên Tử!

- Hồng Thường Tiên Tử, đừng giãy dụa vô ích! Không có sự trợ giúp của ta, các tỷ muội của ngươi không thể nào thức tỉnh. Để những tỷ muội này của ngươi phải lo nghĩ,

hẳn là ngươi không nên chống đối, mà hãy thần phục ta!

Cuồng Sư rống giận, hai mắt lóe ra quang mang toát ra đầy vẻ tham lam.

Chẳng trách Cuồng Sư phải động lòng. Vốn có tin đồn hắn dụ dỗ Hồng Thường Tiên Tử tới đây, lại tốn không biết bao khí lực, tâm huyết bố trí trận pháp vây khốn nàng.

Nguyên nhân chính là, nếu như có thể nắm giữ được Hồng Thường Tiên Tử, chẳng khác nào có được đầu mối về bảy mươi mốt vị Linh Yêu còn lại. Đồng thời có thể hợp thành một thể thống nhất, tạo ra Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền bất tử.

Không chỉ nói cường giả Kỳ Nhân Bảng như hắn, mà ngay cả cường giả Vương Cấp, cường giả Hoàng Cấp, cường giả Đế Cấp đều phải động lòng. Chỉ riêng có cường giả Thánh Cấp, bởi đã có thể vĩnh sinh cho nên không để tâm tới.

- Thật không ngờ kết quả sau cùng lại như thế này.

Hồng Thường Tiên Tử bị kim mang lập lòe của Kim Long Thôn Nhật Đao đánh tan tác. Đứng trước tử vong, nàng cười rộ lên, đôi mắt lóng lánh kia toát ra đầy vẻ bị thương, ai oán, cùng với nỗi tuyệt vọng!

Tuy rằng chuyện cũ mãi là một ký ức buồn, thế nhưng Hồng Thường Tiên Tử cũng không quên thân phận của chính mình.

Nàng chính là người!

Dù đã biến thành yêu binh, nhưng nàng vẫn vững vàng tin điều này.

Đó chính là danh dự của con người. Đây chính là lý do, tới thời điểm sống chết niềm kiêu hãnh vẫn còn sót lại để bảo vệ nàng.

Để nàng nhận người khác làm chủ nhân của chính mình, đối với một thiên chi kiêu nữ như nàng, quả thực rất khó chịu và tuyệt vọng. Nhưng sự thực khắc nghiệt, một khi bị ký kết khế ước chủ tớ, dù trong lòng nàng không muốn, cũng không thể làm trái mệnh lệnh của chủ nhân.

- Không tự do, không bằng chết! Các tỷ muội, xin mọi người hãy tha thứ cho Hồng Thường ta. Quả thực ta đã cố hết sức…

Hồng Thường Tiên Tử tuyệt vọng, nàng cũng biết chính mình không phải đối thủ của Cuồng Sư.

Bay lượn giữa không trung, Hồng Thường Tiên Tử giống như đóa hoa hải đường trước khi chết giận dữ phóng ra. Giọt lệ thê thảm từ khóe mắt từ từ rơi xuống.

Trong lòng nàng đã quyết ý! Nhân lúc còn có khả năng tự chủ, thẳng thắn tự sát, nếu như rơi vào trong tay Cuồng Sư, sinh tử không thể tự quyết.

- Hả? Ngươi nghĩ có thể tự sát trước mặt ta? Ta đã sớm tính đến điều này, Ngũ Hành Thiên Luân, Ngũ Khí Cầm Nã Thủ!

Cuồng Sư đã sớm đề phòng tình huống này, lúc này hét lớn một tiếng. Ngũ Hành Thiên Luân phía sau lưng, ầm một tiếng, bắn ra năm màu lưu quang kim mộc thủy hỏa thổ.

Quang huy ngưng tụ thành một bàn tay to lớn, gống như một đám mây năm màu, ùn ùn kéo đến bao phủ tiến về phía Hồng Thường Tiên Tử.

464. Chương 133 - 134: Trảm Cuồng Sư

Chương 133 - 134: Trảm Cuồng Sư

- Không xong rồi!

Hồng Thường Tiên Tử rơi vào đường cùng đành phải phản kích, thế nhưng nàng chính là yêu binh hành hỏa, đạo pháp đều là đạo pháp hành hỏa. Ngược lại, Ngũ Khí Cầm Nã Thủ đánh tới giống như đá ném xuống biển, càng thêm uy lực.

Tựa như bàn tay to lớn, nhanh chóng nắm chặt lại, Hồng Thường Tiên Tử lui lại không kịp liền bắt giữ.

- Ha ha ha!

Cuồng Sư ngửa mặt cười lớn.

- Hồng Thường Tiên Tử, rốt cục ngươi đã rơi vào tay của ta. Bây giờ ngươi muốn chết cũng không được, ta muốn ngươi chết không bằng sống!

Sắc mặt Hồng Thường Tiên Tử lộ rõ vẻ sầu thảm, yêu nguyên của bản thân nhanh chóng bị Ngũ Khí Cầm Nã Thủ hấp thụ hầu như không còn. Đôi mắt của nàng rơi vào tuyệt vọng.

Rõ ràng nàng có tâm trí của một con người, thế nhưng lại bị người bắt làm nô dịch, một mực phản kháng nhưng không thể chống lại được. Loại ác mộng này, hầu như khiến nàng phải nghẹn thở.

- Tiểu thư!

Ba vị tiểu nữ còn sót lại, lập tức dập tắt lữa xông tới.

- Hừ! Ngay cả các ngươi cũng dám cả gan mạo phạm tới ta!

Cuồng Sư vung đại quan đao lên, rống giận một tiếng, đao khí chém ra, chém ba người thành hai đoạn.

- Sẽ không có ai có thể cứu được ngươi! Hãy ngoan ngoãn mà thần phục ta đi! A ha ha ha…

Làm xong tất cả, hắn ngửa mặt lên trời cười lớn, bỗng nhiên hai mắt nhắm nghiền lại, tiến nhập vào trạng thái minh tư.

Tựa như hắn cứng rắn hơn, mạnh mẽ thu phục Hồng Thường Tiên Tử.

Thân thể mềm mại của Hồng Thường Tiên Tử run lên, cảm thụ được linh quang của Cuồng Sư đang tới gần, nàng chau mày, khuôn mặt kiều mị hiện nên đầy vẻ thống khổ, đau thương và tuyệt vọng, nước mắt từ từ chảy xuống khuôn mặt yếu ớt.

Số phận của nàng quả thực quá khắc nghiệt, giống như ngọn núi, khiến hai vai nhỏ bé yếu ớt của nàng khó có thể gánh vác.

Nhưng đúng lúc này, một ánh đao sáng như tuyết chợt lóe lên!

Trong không gian hắc ám, dường như lóe lên tia hy vọng!

Một đao này, đột nhiên xuất hiện, khiến Hồng Thường Tiên Tử cũng không kịp phản ứng.

Ánh đao sáng như tuyết, làm hiện rõ khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Hai mắt Cuồng Sư bỗng nhiên trừng lớn, toát ra vẻ kinh ngạc, thần sắc vô cùng sợ hãi.

Hắn nhanh chóng xoay người phòng thủ, thế nhưng thanh đao vô hình lạ tới quá nhanh, quá đột ngột. Ánh đao sáng như tuyết, sắc bén vô tình, biểu hiện ra người xuất thủ lạnh lùng như băng tuyết, căn bản không cho hắn cơ hội để phản kích.

Xoạt!

Thân đao chém vỡ khoảng không, trong không gian u ám vẽ lên một đường lửa kinh diễm, mang đến sát khí trí mạng.

Xoẹt!

Nguy hiểm trước mắt, Ngũ Hành Thiên Luân tự động bảo vệ, điên cuồng xoay tròn, che chắn phía sau Cuồng Sư.

Nhưng kích này của Sở Vân đã được tích tụ sau một hồi lâu, thân đao chém xuống Ngũ Hành Thiên Luân, dư lực chém trúng lưng Cuồng Sư, một mảng máu thịt bắn ra tung tóe.

- Aaaa…

Cuồng Sư đau đớn, rống lên một tiếng thê thảm.

Hắn như là một đầu thú vương bị mạo phạm tới uy nghiêm, râu tốc dựng ngược, hai mắt đỏ thẫm. Cho dù bị thương nặng, lại bị một kích mạnh mẽ đánh trúng. Thế nhưng hắn không hề lùi bước, mà xoay người, thuận thế huy động Kim Long Thôn Nhật Đao chém

tới, trong nháy mắt phát ra đao mang rực rỡ.

Uy thế của đao mang kinh khủng tới cực điểm. Ngay cả không gian u ám đều bị chấn động, phát ra những gợn sóng lăn tăn.

Thế nhưng cũng không chém trúng Sở Vân.

- Không chém trúng?

Bỗng nhiên trong lòng Cuồng Sư trầm xuống, lại một lần nữa nằm ngoài dự tính của hắn.

Chung quy lại, một khi một kích đắc thủ, tự nhiên ý chí chiến đấu sẽ trở nên hưng phấn, lòng tin tăng mạnh, tiếp tục đánh xuống kích tiếp theo. Đây cũng là chuyện thường tình của con người. Thế nhưng người này đánh lén, một kích đánh trúng, lại kiên quyết thu tay lại. Đây là tâm tính gì?

Không kiêu không ngạo, lãnh tĩnh như băng. Thậm chí, ngay cả phản ứng của chính mình cũng tính ra.

Người này có tâm trí thật đáng sợ!

- Rốt cục hắn là ai?

Khuôn mặt Cuồng Sư liền chau lại, vừa nãy xoay người công kích khiến cho thương thế của hắn nặng hơn rất nhiều. Hắn giận sùi bọt mép, rống giận gào thét. Trên Chư Tinh Quân Đảo, ai có thể khiến Cuồng Sư hắn bị thương!

Xoạt!

Ánh đao sáng như tuyết lại phát ra một lần nữa.

Lúc này, mục tiêu không phải là Cuồng Sư kia, mà là Ngũ Khí Cầm Nã Thủ.

Trong Túy Tuyết Đao có đạo pháp tàn thiên, Hóa Hỏa, Hóa Lôi, Hóa Phong, Hóa Thủy, Hóa Ám, tất cả đều là đạo pháp thượng đẳng. Ngũ Khí Cầm Nã Thủ bị một đao chém trúng, trước tiên hỏa khí và thủy khí tan vỡ, sau đó toàn bộ bàn tay từ từ phân tán.

Hồng Thường Tiên Tử nhanh chóng được giải thoát.

- Sở Vân?

Nàng dịu dàng hô lên một tiếng, nhìn về vị thiếu niên đang đứng trước mặt, trong đôi mắt đẫm lệ tràn đầy vui mừng xen lẫn kinh ngạc.

Sở Vân khiến nàng có ấn tượng vô cùng sâu sắc, hơn nữa cũng đã từng hợp tác cùng nhau.

Lúc này, mặc dù vóc dáng của Sở Vân đã thay đổi rất nhiều, thế nhưng nàng chỉ cần liếc mắt đã nhận ra.

- Sở Vân? Ngươi chính là thiếu chủ Thư gia? Ngươi dám đả thương ta, đắc tội với ta? Ngươi sẽ phải chết! Ngươi sẽ phải chết! Ta muốn băm ngươi thành trăm mảnh, cắt

đầu ngươi giao cho Thư gia đảo chủ!

Cuồng Sư trông thấy Sở Vân, nhất thời phẫn nộ. Hắn đường đường Cuồng Sư, lại có thể bị một tên tiểu bối đánh trọng thương.

Đúng là một sự sĩ nhục!

Nỗi nhục này, khiến hắn điên cuồng công kích. Thân đao Kim Long Thôn Nhật Đao rung lên, ánh đao như mặt trời chiếu rọi, kim mang bắn ra khắp nơi. Trong nháy mắt, không gian u ám, bỗng nhiên trải đầy

quang hoa màu vàng, trong đó có một đốm vàng giống như chòm sao Thương Long, kim mang lúc ẩn lúc hiện. Đao phong sắc bén lạ thường, còn chưa đánh tới, đã khiến mặt Sở Vân cảm thấy đau nhức.

- Sở Vân, chúng ta chạy mau!

Dưới ánh đao sắc bén, Hồng Thường Tiên Tử liên tục hô lớn.

- Có ta ở đây, có gì đáng sợ.

Đối mặt với đao mang ùn ùn kéo đến, Sở Vân không chút sợ hãi, sắc mặt bình tĩnh, mắt hổ lóe sáng.

Tăng Quang Thiểm Thải Đại Long Văn!

Ầm!

Đây quả là một trận quyết đấu kinh thiên động địa, long đấu long, ánh đao sáng như tuyết giống như sông băng tan chảy, núi tuyệt sập xuống, đột nhiên phát ra. Long đầu sáng như tuyết, há mồm rống lớn, tiếng gầm như sấm, hung hăng đánh tới kim quang bao phủ khắp trời.

Ầm!

Trong tiếng nổ vang trời, đồng thời song long tan biến. Kim quang đột nhiên biến mắt, đao mang cũng bống nhiên ngừng phát.

- Ngươi có thể chống đỡ được một kích này của ta?

Cuồng Sư kinh ngạc, lại một lần nữa vượt qua dự tính của hắn.

- Thực sự ngươi mới chỉ có mười lăm tuổi?

- Tuổi tác không có ý nghĩa gì. Kim Long Thôn Nhật Đao của ngươi là Linh Yêu có tu vi đỉnh phong, Túy Tuyết Đao của ta cũng vậy. Ngươi có đao pháp đại thành, chỉ một bước nữa đạt tới mức xuất thần nhập hóa. Ta cũng vậy. Tiếp chiêu đi, Tuyết Nguyệt Thiên Trùng!

Sở Vân khẽ hô lên một tiếng, thoáng chốc thân đao sáng như tuyết, khiến kẻ khác không dám trực tiếp nhìn vào. Hắn mạnh mẽ chém xuống, ánh đao phát ra, khí thế tận trời, chỉ trong chốc lát đao khí kết thành một hình bán nguyệt trải rộng khoảng năm trượng.

Đao khí điên cuồng phát ra, mang theo tiếng nổ long trời nở đất, xuyên thấu không trung, mạnh mẽ chém về phía Cuồng Sư.

- Hừ! E là ngươi không đủ sức, Đại Luân Kim Nhật Trảm!

Mái tóc vàng của Cuồng Sư dựng ngược, như thiên thần hàng lâm, hai tay hắn nắm chặt chuôi đao, thúc dục Kim Long Thôn Nhật Đao giống như phong luân xoay tròn.

Đao này hắn bổ xuống, tuyệt đối không thua kém một kích lúc trước. Đao thế cuồng bạo tới cực điểm, hủy diệt thiên địa, đánh vào Tuyết Nguyệt Thiên Trùng, vừa vặn hai đao triệt tiêu lẫn nhau.

- Cuồng Sư, ngươi dùng đao pháp thành danh, ta cũng có. Ngươi không đấu lại ta đâu!

Sở Vân cười ha hả, dáng vẻ hắn hoàn toàn không thua kém Cuồng Sư, giống như thú hoang, ẩn chứa sức mạnh kinh người.

Hắn thúc dục đạo pháp Tuyết Nha, lập tức Túy Tuyết Đao to như cánh cửa. Sử dụng Tật Phong Kính Thảo Hài nhanh chóng tiến tới, đao đấu đao hung mãnh cuồng bạo cùng Cuồng Sư chiến đấu tại một chỗ.

Ầm ầm ầm…

Đao khí tung hoành, ánh đao liên tục phát sáng, ánh tuyết và kim quang quấn lấy nhau.

Mỗi khi đao chạm vào đao đều phát ra tiếng nổ vang trời!

Cuộc chiến hung mãnh cuồng liệt, khiến Hồng Thường Tiên Tử phải điều khiển hoa thuyền lui về phía sau.

- Không ngờ Sở Vân hắn lại có thể trực tiếp đối đầu với Cuồng Sư?

Đôi mắt lấp lánh của nàng trừng lớn, dùng ánh mắt kinh dị vững vàng nhìn về phí Sở Vân.

Nàng vẫn còn nhớ rõ tình cảnh trước kia, Sở Vân muốn tránh né lão tổ Viêm gia truy sát mà hợp tác cùng nàng.

Thế nhưng chỉ thoáng chốc, hắn đã có chiến lực như thế này. Có thể ngang tài ngang sức với Cuồng Sư!

Mỗi khi thân đao chạm vào nhau, đều phát ra một tiếng nổ vang trời, khiến cho ***g ngực của Hồng Thường Tiên Tử đập thình thịch. Tư thế chiến đấu oai hùng của Sở Vân cùng với đao pháp khí phách phòng thoáng đã khắc sâu trong lòng Hồng Thường Tiên Tử.

Phong cách chiến đấu của song phương đều rất mãnh liệt, nhưng bên trong có rất nhiều điểm khác biệt.

Đao pháp của Cuồng Sư mang theo một tia điên cuồng bạo ngược. Còn trong đao pháp của Sở Vân lại ẩn chứa sự lạnh lùng sắc bén.

Song phương đều dốc toàn bộ sức lực chiến đấu, không lúc nào ngừng nghỉ, liên tục đánh ra năm mươi chiêu. Mỗi chiêu đều muốn đè nén thế tiến công của đối phương chìm xuống. Có thể nói là cây kim so với cọng râu.

Sau năm mươi chiêu, ánh đao sáng như tuyết vững vàng, đã khiến cho kim quang của đao cương rơi vào thế hạ phong, nhiều lần vồ đến nhưng không thành.

Ban đầu chiến lực của song phương tương tự nhau. Thế nhưng, thương thế của Cuồng Sư phát tác, dần dần liên lụy nghiêm trọng.

Một đao của Sở Vân chém xuống, muốn lấy đi sinh mệnh của Cuồng Sư! Thế nhưng lại bị Ngũ Hành Thiên Luân hộ thân ngăn lại, cuối cùng chém trúng lưng hắn, vết thương bị tách ra thật lớn sâu tới mức có thể thấy được xương cốt.

Mỗi lần Cuồng Sư mãnh liệt huy đao, đều khiến vết thương phun ra một luồng máu tươi, có khi động tác mạnh mẽ thậm chí từ vết thương có thể thấy được cột sống của hắn! Trên xương cốt trắng bệch, hằn lên một vết đao thật sâu.

Thiếu chút nữa Sở Vân đã chém đứt cột sống của hắn!

Chỉ là hắn đã được linh khí của Kim Long Thôn Nhật Đao cải tạo, tóc đen biến thành vàng, xương sống trở nên cứng như thép. Nếu như không có Kim Long Nhật Đao, hắn đã sớm bị Sở Vân chém thành hai đoạn.

- Được, được! Sở Vân, ngươi hãy nhớ tới ta. Trong cuộc đời này ngươi phải đón nhận sự trả thù của ta. Cuồng Sư ta xin thề, nhất định phải chặt đầu ngươi trước mặt người thân của ngươi, giống như một quả bóng cao su lăn tròn.

Sắc mặt Cuồng Sư trở nên trắng bệch, trong mắt đầy thù hận, tóc tai bù xù, phát ra tiếng cười âm hiểm:

- Khà khà khà, không phải Thư gia ngươi đang đại chiến cùng Thủy gia sao? Lúc này đây, ta thoát ra ngoài, ta sẽ đầu nhập Thủy gia. Ta muốn trên chiến trường, trong thể trạng tốt nhất, trước mặt mấy vạn người, lấy đầu của ngươi!

- Hừ! Ngươi còn có thể thoát được sao?

Sở Vân cười nhạt, chiến ý bốc lên, thế tiến công mạnh mẽ gấp bội, thề phải giết chết Cuồng Sư.

- Ta muốn đi, ai có thể ngăn được ta? Thằng nhãi ranh như ngươi, còn phải học hỏi thêm nhiều. Ngũ Hành Đồng Tử, Thiên Luân Vũ Không!

Theo tiếng rít gào của Cuồng Sư, bỗng nhiên Ngũ Hành Thiên Luân phân giải thành năm đạo kỳ quang, hóa thành năm đồng tử xinh xắn, quang hoa bắn ra bốn phía.

Bọn họ đứng quanh người Cuồng Sư, tạo thành một thế trận kỳ lạ giống như bánh xe quay tròn, nhất thời tạo ra một lỗ hổng, mắt thấy hắn sẽ theo lỗ hổng đó mà bỏ chạy.

- Ngươi nghĩ thật đẹp, Bát Quái Trận!

Sở Vân vừa dứt lời, cho dù là Cuồng Sư hay Hồng Thường Tiên Tử cơ hồ vừa nghe thấy một tiếng nổ văng vẳng bên tai, trong nháy mắt, thiên địa hoàn toàn biến đổi.

Sở Vân hiên ngang đứng giữa Bát Quái Trận, mây đen cuồn cuộn, vạt áo bay phấp phới, giống như một vị thần linh, bàn tay che phủ trời đất, từ trên cao nhìn xuống.

- Bát Quái Trận, đây chính là Bát Quái Chiến Trận! Chính là đạo pháp giúp Vạn Thú Vương tung hoành trong thiên hạ!

Hồng Thường Tiên Tử trừng mắt đứng nhìn, lấy làm kinh hãi, khóe miệng khẽ nhếch lên.

- Tai sao có thể như vậy? Tại sao Thiên Luân Vũ Không của ta không thể xuyên thấu?

Sắc mặt của Cuồng Sư đại biến, trong giọng nói tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Quả thực hắn rất lúng túng!

Bản thân hắn bị trọng thương, căn bản không có thể trạng tốt nhất, không thể tiếp tục đánh tiếp, quả thực lành ít dữ nhiều!

Sở Vân không hề dừng tay, tiếp tục mạnh mẽ tấn công. Cuồng Sư càng lúc càng khó chống đỡ, thanh âm rít gào của hắn đã nhỏ dần, giống như thú hoang rơi vào đường cùng.

Hồng Thường Tiên Tử lặng lẽ không nói, nàng hiểu rằng Cuồng Sư sẽ không còn sống được bao lâu nữa. Lúc này chỉ có thể vùng vẫy trong tuyệt vọng.

- Đạo Pháp Hồng Lưu!

Sở Vân giơ một ngón tay lên, phát ra một đòn trí mạng.

- Thiên Vũ Bảo Luân, bảo vệ ta!

Cuồng Sư hốt hoảng, chỉ còn biết nắm chặt vật hộ thân. Ngũ Hành Thiên Luân chính là một tổ hợp yêu binh hợp thành, uy lực tuyệt luân, tất nhiên có thể ngăn cản được Đạo Pháp Hồng Lưu.

- Ha ha, ngươi không thể giết chết ta, ngươi không thể giết chết ta!

Cuồng Sư rơi vào tuyệt cảnh, điên cuồng cười lớn.

- Đạo Pháp Hồng Lưu! Đạo Pháp Hồng Lưu! Đạo Pháp Hồng Lưu! Đạo Pháp Hồng Lưu!

Sở Vân nổi giận, liên tục thi triển Đạo Pháp Hồng Lưu.

Lúc này đây, không phải là sông dài đổi chiều, mà chính là sóng thần, ùn ùn trút xuống!

Tiếng cười của Cuồng Sư bỗng nhiên im bặt, sắc mặt tuyệt vọng của hắn trước khi chết, cũng không hề làm người ta phải động lòng.

465. Chương 135 - 136: Đại Chiến

Chương 135 - 136: Đại chiến

Rốt cục Cuồng Sư đã chết.

Toàn bộ đã bị Đạo Pháp Hồng Lưu rửa sạch, ngay cả một hạt bụi nhỏ cũng không còn lưu lại.

Kim Long Thôn Nhật Đao của hắn đã bị tan tành khối yêu tinh, kim mang xáng lạn, lặng lẽ trôi nổi giữa không trung. Thế nhưng Ngũ Hành Thiên Luân vẫn còn y như cũ. Vừa nãy, Đạo Pháp Hồng Lưu rõ ràng không thể tiêu hủy nó.

Sức mạnh tổng thể của một tổ hợp yêu binh, quả thực không phải một ngọn cơ đơn độc, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người. Nhất là loại Ngũ Hành Thiên Luân này, được phối hợp bởi năm loại đạo pháp kim mộc thủy hỏa thổ, tổng lực công thủ, thương tổn được chia đều.

Chiêu đạo pháp Thiên Vũ Bảo Luân kia nhất định là đạo pháp tuyệt phẩm, tạo nên lực phòng thủ cường đại. Vận dụng ngũ hành tương sinh tương khắc, để phòng ngự đối với đạo pháp công kích nó.

Bất quá, bốn Đạo Pháp Hồng Lưu nhất tề đánh xuống, hiện tại trên Ngũ Hành Thiên Luân cũng đã bị rạn nứt, tu vi giảm xuống không phanh, trực tiếp bị giảm xuống cấp Tiểu Yêu, gần như đã bị tan biến.

Bấy giờ Sở Vân cẩn thận thu hồi Ngũ Hành Thiên Luân. Hắn đang cần một yêu vật phòng ngự, mà Ngũ Hành Thiên Luân này rất hợp với tâm ý của hắn. Còn tu vi có thể đề thăng, vết rạn nứt đã có Du Nha Đại Sư, vậy có gì phải lo?

Về phần khối yêu tinh của Kim Long Thôn Nhật Đao, Sở Vân đành phải bất lực. Bởi vì tám đầu Linh Yêu của hắn đều đã tới tới cấp đỉnh phong, tiến thêm bước nữa là trở thành Kiếp Yêu.

Cho nên không thể nào hấp thụ khối yêu tinh này, khiến hắn có phần tiếc nuối, thế nhưng cũng không thể làm gì khác. Kiếp Yêu kiếp vô cùng kinh khủng, hiện tại hắn vẫn chưa có đủ tự tin để vượt qua.

Ngoài khối yêu tinh này ra, tất nhiên còn vài khối yêu tinh khác. Tuy rằng Cuồng Sư dùng Ngũ Hành Thiên Luân và Kim Long Thôn Nhật Đao là yêu binh chính, thế nhưng cũng không thể thiếu đi yêu vật phụ trợ. Nguyên bản những yêu vật này đều được cất trong Tiên Nang, bị Đạo Pháp Hồng Lưu trực tiếp đánh xuống hóa thành từng khối yêu tinh.

Những khối yêu tinh này, tám đầu Linh Yêu của Sở Vân không thể hấp thụ, đành phải bỏ đi.

- Sở Vân, ngay cả Cuồng Sư cũng phải chết dưới đao của ngươi…

Hồng Thường Tiên Tử từ từ bay đến, ánh mắt lóe sáng, trong lời nói cảm khái còn kèm thêm một chút do dự.

Sở Vân hiểu thấu tâm tư của nàng, liền cười nói:

- Nàng yêu tâm, ta không giống như Cuồng Sư.

- Ta có thể tin ngươi?

Thân thể mềm mại của Hồng Thường Tiên Tử liền run lên, chăm chú nhìn vào đôi mắt của Sở Vân.

Sở Vân nhún vai:

- Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền đó, ta cũng đã đoán ra, quả thực khiến ta phải kinh ngạc.

- Ngươi cũng biết Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền… Nếu như có được bảy mươi hai vị Linh Yêu, sẽ có thể trường sinh bất tử, quả thực ngươi không động lòng sao?

Hồng Thường Tiên Tử dò hỏi.

- Tại sao phải động tâm? Bảy mươi hai vị Linh Yêu, đối với Thư gia mà nói chính là sự trợ giúp đúng lúc. Bất tử, ai mà không muốn đây? Ha ha, bất quá chúng ta là bằng hữu, Sở Vân ta chưa bao giờ xuất thủ với bằng hữu.

Sở Vân thu hồi tám đầu Linh Yêu, hắn thẳng thắn nói, dùng hành động thực tế để biểu hiện thiện ý.

- Bằng hữu…

Hồng Thường Tiên Tử lặp đi lặp lại những lời này, bỗng nhiên cười rộ lên, tươi tỉnh nói:

- Thực sự hai chữ này khiến lòng ta ấm áp. Lần này ngươi cứu ta, khiến ta nợ ngươi một ân tình. Sớm muộn gì Thư gia và Thủy gia sẽ có một trận quyết chiến, hãy cho Hồng Thường Tiên Tử ta góp chút công sức.

- Ha ha ha, ta mong còn chẳng được!

Sở Vân cười một tiếng.

- Bất quá, chỗ này không thể ở lâu, sắp có cường địch tới đây, chúng ta hãy mau chóng rời khỏi nơi này.

Cơ hồ bọn họ vừa mới dời đi, lập tức Cuồng Nho Tướng Quân dẫn theo một đội quân đi tới.

- Chúng ta đã đến chậm một bước!

Cảm nhận được huyết khí và ánh đao vẫn còn lưu lại trong không khí, sắc mặt Cuồng Nho Tướng Quân đã hiện lên vẻ thiếu may mắn.

- Tại sao có thể như vậy? Chúng ta đi với tốc độ tối đa, không ngừng nghỉ tới đây. Tại sao lại có kẻ nhanh chân tới cướp mất?

Trinh Hữu Tài cảm thấy khó hiểu nói.

Ngừng lại một chút, hắn lại lắc đầu thở dài nói:

- Chính là toán sư của Thư gia đã tính ra chúng ta, bọn họ cách nơi này tám ngàn hải lý, còn chúng ta cách nơi này chín ngàn hải lý, chênh lệch một ngàn hải lý, tính ra cũng không hơn là bao…

- Ngươi đã quên rằng, trong thời gian chúng ta tìm kiếm Mê Tung Ám Tiều. Trước kia Sở Vân đã tìm kiếm được Tinh Hải Long Cung của Hải Long Vương và mật tàng truyền thừa của Vạn Thú Vương, hiện nay đã được giới khảo cổ công nhận là tài năng mới trong lĩnh vực khai quật. Tiến độ của hắn trong việc truy tìm tung tích của Mê Tung Ám Tiều nhất định sẽ nhanh hơn chúng ta.

Ngữ khí của Cuồng Nho Tướng Quân trầm xuống, càng lúc càng phát hiện ra ưu thế của Sở Vân, sát khí của hắn lại càng bốc lên. Hiện tại hắn cảm thấy rất hối hận, hận rằng trước kia không xuất thủ diệt trừ mối họa này.

- Rốt cục đây là cơ duyên gì, có ảnh hưởng như thế nào đến trận quyết chiến của hai bên? Trinh quân sư, ngươi có thể tính ra không?

Cuồng Nho Tướng Quân lại hỏi.

- Ai, quả thực rất khó. Chỉ thoáng tính đến, đã có liên quan tới Đường Cẩm Quốc năm xưa.

Trinh Hữu Tài thở dài một tiếng.

- Đường Cẩm Quốc… Hừ! Mà thôi, bọn chúng có được cơ duyên, chúng ta cũng có viện quân. Quốc chủ đã bí mật phái cấm vệ quân tới đây tương trợ, ba mươi người bọn họ đều có chiến lực cấp Linh Yêu, dũng mãnh thiện chiến, đặc biệt rất trung thành.

Cuồng Nho Tướng Quân cảm thấy sĩ khí của thuộc hạ trầm xuống, không còn cách nào khác đành phải nói ra bí mật quân sự, để kích thích lòng quân.

- Cái gì? Quốc chủ phái cấm vệ quân tới đây?

Bí mật này, ngay cả Trinh Hữu Tài cũng nghe thấy lần đầu. Nguyên bản biểu tình của hắn rất u tối, nhất thời sáng lạn, hai mắt tỏa quang mang.

- Cấm vệ quân chính là con át chủ bài của Giang Hán Quốc, mỗi người đều là dũng sĩ hung mãnh thiện chiến. Ba mươi người? Nếu như có gấp đôi, khả năng thống nhất Chư Tinh Quần Đảo còn có thể có biến số gì nữa?

- Ba mươi người đã là quá nhiều, số mệnh Chư Tinh Quần Đảo đã quá nồng đậm. Ngươi thử nghĩ xem, tuy chúng ta là người sinh sống tại Giang Hán Quốc, thế nhưng đã làm được gì cho Giang Hán Quốc, ngay cả nắm giữ ba đầu yêu vật số mệnh thời thượng cổ cũng không chắc chắn, nhiều lần bị địch nhân công kích. Huống hồ cấm vệ quân được đào tạo có giới hạn, hiện nay toàn bộ đội ngũ cũng chỉ có một trăm người. Ba mươi người đã là lực lượng quá cường đại, ta tính sẽ sử dụng bọn họ như một đội kỳ binh.

Cuồng Nho Tướng Quân giải thích nói.

- Ha ha ha, ta sẽ đợi thu hoạch của ba mươi vị cấm vệ quân này trong trận đại chiến sắp tới. Quân địch nhất định sẽ vô cùng kinh hãi!

Trinh Hữu Tài xóa tan mọi chiến trường, cười ha hả.

- Đi qua phiến hải vực này, chính là doanh trại tiền quân của ta. Bất quá Hồng Thường, nàng thực sự muốn xuất hiện với thân phận Phi Hổ sao?

Trong đêm trăng, trên biển sóng gió cuồn cuộn, trên mũi hoa thuyền Sở Vân đang đứng sánh vai cùng Hồng Thường Tiên Tử.

- Thân phận Phi Hổ này, chẳng qua là vì muốn thu thập bảy mươi hai yêu binh tiên phi mới sử dụng mà thôi. Thân phận này công bố ra cũng có thể thu hồi lại. Hơn nữa chuyện này, ta còn cần có người trợ giúp. Bây giờ, ta đã thu thập được hai mươi lăm kiện yêu binh, thế

nhưng muốn đánh thức các nàng tỉnh lại, nhất định phải tạo nên nền móng Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền. Ta chỉ là tiên phi đứng đầu, cũng không phải đại sư luyện binh. Ta biết Thư gia ngươi có một vị Du Nha Đại Sư là Tông Sư luyện binh.

Hồng Thường Tiên Tử mở miệng nói.

- Chuyện này không thành vấn đề.

Sở Vân nghe vậy vui mừng nói.

- Bỗng nhiên có thêm hai mươi lăm chiến lực cấp Linh Yêu, ta vui mừng còn không hết. Huống hồ tất cả đều là kiều nữ, ắt đều am hiểu thứ gì đó. Nếu như thức tỉnh, cho dù không trực tiếp chiến đấu, cũng là luyện đan sư, luyện binh sư. Lúc này, chúng ta cũng đang rất cần luyện binh sư để xây dựng thiên đàn.

- Chuyện cũng vừa khéo, trong hai mươi lăm vị tỷ muội của ta, có một vị Phi Dương Tiên Tử cũng là đại sư luyện binh.

Khóe miệng Hồng Thường Tiên Tử chúm chím cười, toát ra vẻ vui sướng.

Quả thực đại nạn không chết, tất có được hạnh phúc. Không chỉ có được sự trợ giúp, lại còn có hy vọng giải quyết vấn đề phiền phức lớn nhất của chính mình.

Từ trước tới nay, điều khiến Hồng Thường Tiên Tử khổ tâm nhất chính là làm sao giúp các tỷ muội khác của chính mình tỉnh lại. Nàng không phải luyện binh sư, bởi vậy không thể lắp ráp được Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền. Thế nhưng, thực sự muốn người khác giúp đỡ, nhất định phải tiết lộ thân phận của chính mình.

Đến lúc đó, nếu như luyện binh sư này có ý đồ bất chính, tiếp xúc gần gũi, lén lút dùng thủ đoạn, ép nàng nhận chủ nhân cũng không phải là chuyện không thể.

Coi như là đề phòng luyện binh sư, nhưng một khi thân phận của chính mình bị tiết lộ ra ngoài, nhất định mọi người trong thiên hạ sẽ ùn ùn kéo đến, cướp đoạt chính mình.

Có thể nói Hồng Thường Tiên Tử đã thoát khỏi nguy nan.

Thế nhưng hiện tại, tiền đồ rất sáng lạn, nỗi phiền muội chất chứa trong lòng chính mình, tất cả đều đã tiêu tan.

Tất cả điều này đều đến từ thiếu niên trước mắt chính mình.

Hồng Thường Tiên Tử nghĩ tới đây, không khỏi lén lút nhìn Sở Vân.

Trong khoảng thời gian ngắn, vốn là một thiếu niên gầy yếu, đã trở nên uy vũ oai phong như vậy, ***g ngực vạm vỡ giống như ngọn núi, cánh tay tráng kiện tựa hồ ẩn chứa một lực lượng vô cùng vô tận.

- Đúng là một tài tử mấy trăm năm mới có.

Trong lòng Hồng Thường Tiên Tử tán thưởng.

- Không cần phải bàn cãi, Sở Vân chính là một thủ lĩnh hơn người, dựa vào nền tàng và tư chất của hắn, nếu như lớn lên chí ít có thể trấn áp Tinh Châu.

Tinh Lịch, tháng 11 năm 754.

Sở Vân cứu được Hồng Thường Tiên Tử, triệu hồi Du Nha Đại Sư, bắt đầu lắp ráp Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền.

Mỗi lần lắp ráp một kiện Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền đều nghênh đón một lần Thiên Kiếp. Mỗi lần Thiên Kiếp đánh xuống, uy lực đều tăng lên. May mà Sở Vân có thể tự mình bảo vệ, tuy quá trình lắp ráp rất khó khăn, thế nhưng cũng không có nguy hiểm gì.

Tới giữa tháng 11, trên Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền đã có trên hai mươi lăm vị tiên tử cấp Linh Yêu. Trong những người này có một vị Phi Dương Tiên Tử là đại sư luyện binh, còn có chín người cũng rất am hiểu luyện chế yêu binh. Có sự giúp đỡ của các nàng, nhất thời tiến độ xây dựng thiên đàn của Du Nha Đại Sư tăng lên gấp bội.

Tháng 12.

Năm tòa thiên đàn đã được xây dựng xong. Sở Vân đạt được năm đầu Kiếp Yêu, tiếp đến vào Hỏa Hải dung động cưỡng bức Nộ Hỏa Minh Vương có tu vi trăm vạn năm ký kết khế ước.

Dưới sự tính toán của Trinh Hữu Tài, Thủy gia nhiều lần phát động chiến dịch nhỏ, hoặc là tấn công, hoặc là chủ động lui lại, tình thế chậm rãi được thúc đẩy, dần dần dựng lên cuộc quyết chiến.

Ba gia đảo đều biết, khó tránh khỏi một trận quyết chiến, bởi vậy đều khẩn trương chuẩn bị các loại vật liệu, và các chiến hạm chuyên chở đến tiền tuyến. Hậu phương dốc toàn lực đào tạo quân dự bị.

Tinh Lịch, tháng 1 năm 755.

Khi đó những trận chiến nhỏ của ba gia đảo đã ít dần. Hầu như toàn bộ Chư Tinh Quần Đảo đều được bao phủ bầu không khí của trận đại chiến.

Bất luận là Thiết gia, Thư gia hay Thủy gia đều tận dụng mọi khả năng có thể để thu thập lực lượng, ứng phó với trận quyết chiến.

Các thế lực trên Tinh Châu cũng đều tỉ mỉ xem xét tới tình hình tại Chư Tinh Quần Đảo.

Ngày 9 tháng 1.

Bỗng nhiên Giang Hán Quốc Chủ tập kết hai mươi vạn đại quân, tiến thẳng tới Chư Tinh Quần Đảo.

Ngày 12 tháng 1.

Đại quân Giang Hán Quốc gặp phải hạm đội của liên quân Thúy Vân Quốc và Huyền Băng Quốc chặn lại.

Đồng thời Mông Nguyên Quốc cũng phát động tấn công, huy động hơn mười vạn đại quân uy hiếp biên giới Giang Hán Quốc.

Giang Hán Quốc chủ đành phải lui binh phòng thủ, đồng thời kêu gọi không ít quần đảo liên minh. Song phương dây dưa cùng một chỗ, mấy chục hạm đội dừng trên hải vực, tương hỗ lẫn nhau. Lúc này, tràng cảnh rơi vào thế giằng co.

Nhưng tất cả mọi người đều biết rằng, nhân tố quan trọng chính là Chư Tinh Quần Đảo.

Ngày 15 tháng 1.

Vốn Cuồng Nho Tướng Quân gửi chiến thư quyết chiến, sau đó liên quân Thư gia và Thiết gia hồi âm, bị ép phải quyết chiến.

- Trận chiến này, quả thực chính là trận hải chiến lớn nhất trên Chư Tinh Quần Đảo trong mười vạn năm qua. Trận chiến này, ta sẽ thống nhất Chư Tinh Quần Đảo, dương danh khắp Tinh Châu! Tiểu Bá Vương gì đó sẽ trở thành đống xương trắng lạnh lẽo dưới chân ta.

Cuồng Nho Tướng Quân ngồi trên ghế viết thư hồi âm, hai mắt hắn nheo lại, tựa hồ đã quan sát được toàn bộ hải vực Chư Tinh Quần Đảo.

Tinh Lịch, ngày 18 tháng 1 năm 755.

Thủy gia lấy Cuồng Nho Tướng Quân làm thống lĩnh, Trinh Hữu Tài làm quân sư, thống lĩnh tám vạn đại quân, hơn một ngàn chiến thuyền, thế quân cuồn cuộn, trải dài mấy trăm hải lý, chủ động tấn công.

Liên quân Thiết gia và Thư gia có toàn bộ hơn bốn vạn đại quân, hơn năm trăm chiến hạm, bị ép phải nghênh chiến.

Sáng sớm, ánh bình minh như lửa, mặt trời từ từ mọc lên. Trên mặt biển sóng gió quay cuồng, kim quang lấp lánh. Đại quân song phương trải rộng, hoàn toàn đối lập nhau.

- Trận chiến ngày hôm nay, chính là trận chiến quyết định quyết làm chủ Chư Tinh Quần Đảo. Nhất định phải thắng!

Sở Vân đứng trên mũi thuyền, sắc mặt ngưng trọng, nhìn về phía xa, trong tầm mắt đều đều là quân địch, như lang như hổ.

466. Chương 137 - 138: Đại Quyết Chiến

Chương 137 - 138: Đại Quyết chiến

Tiếp đến nhìn vào trung quân bên mình, ở nơi đó đại kỳ Thư gia tung bay phấp phới.

Thư Thiên Hào đứng sừng sững trên mũi thuyền, dáng người thanh cao như chiến thần hạ phàm, khiến dũng khí của các sĩ tốt tăng lên vô hạn.

Liên quân chia làm tả quân, trung quân và hữu quân. Tả quân do Thiết Ngao thống lĩnh, trung quân do Thư Thiên Hào, Nhan Khuyết và Hoa Anh trấn giữ, hữu quân có Sở Vân thống lĩnh.

"Thật đáng tiếc, nếu như có thêm ba ngày nữa, cũng có thể xây dựng xong tòa thiên đàn thứ tám."

Sở Vân khẽ chau mày, trong lòng cảm thấy có chút đáng tiếc.

Bảy đầu Kiếp Yêu tự tại trên núi, cộng thêm Nộ Hỏa Minh Vương, tổng cộng tám đầu Kiếp Yêu.

Chính là con bài chưa lật của Sở Vân trong trận đại chiến. Thế nhưng Kiếp Yêu di chuyển rất khó khăn, bởi tu vi càng cao lại càng như vậy.

Một khi bị thiên địa cảm ứng, đánh xuống thiên kiếp, đây chính là mầm tai họa rất đáng sợ. Thậm chí chưa giết được địch thì bản thân đã chết.

Nhưng thực ra Bát Thiên Thanh Sơn Bút của Cuồng Nho Tướng Quân, chẳng qua chỉ là Kiếp Yêu có mười vạn năm tu vi, so với tám đầu Kiếp Yêu trong tay Sở Vân, lại càng dễ dàng xuất thủ.

Tám đầu Kiếp Yêu của Sở Vân, một khi xuất thủ, sẽ lần lượt tạo ra các loại sét đánh xuống. Biện pháp duy nhất chính là kết thành Bát Quái Trận, lúc này phòng thủ tại không gian trận pháp mới có thể hạn chế thiên kiếp. Như vậy có thể che lấp yêu khí, khiến thiên địa khó có thể cảm ứng.

Du Nha Đại Sư liên hợp cùng đám người Phi Dương tiên tử, ngày đêm thúc đẩy tiến trình, hiện tại cũng chỉ xây dựng được bảy tòa thiên đàn. Nếu không có tám đầu Kiếp Yêu tạo thành Bát Quái Trận, vậy còn bài chưa lật của Sở Vân cũng chỉ có thể dùng làm lực lượng uy hiếp, căn bản không thể đánh ra được.

Một khi đánh ra, thiên kiếp sẽ giáng xuống, vượt qua cũng chỉ miễn cưỡng mà thôi.

Ngay cả khi vượt qua, chính mình cũng sẽ tổn thất thảm trọng, còn khiến cho kẻ khác chê cười.

Đương nhiên hắn cũng đã thử nghiệm, dùng Tiên Nang Tinh Hải Long Cung để lưu trữ. Bất quá tuy Tiên Nang Tinh Hải Long Cung nắm giữ Tiểu Tự Tại Vô Tướng Thuật, thế nhưng tu vi của nó đã từng bị Sở Vân làm giảm xuống, không thể dùng chuyên chở Kiếp Yêu. Một khi miễn cưỡng vận chuyển, chắc chắn bị kéo căng bùng nổ.

Nói cách khác, trận chiến ngày hôm này, Sở Vân nhất định phải dựa vào thực lực của chính mình.

- Ngày này, ta đã đợi rất lâu rồi! Ngày hôm nay, Thư gia, Thiết gia chắc chắn phải diệt vong! Truyền lệnh... Quân tiên phong phối hợp cùng hai cánh cách tả hữu, xông lên.

Đối với trận chiến này, Cuồng Nho Tướng Quân vô cùng tự tin, hắn ra lệnh một tiếng, nhất thời trống trận, kèn hiệu vang lên.

Ồ ồ ồ…

Tiếng kèn mênh mông cuồn cuộn, kéo dài không dứt, mở màn cho trận đại quyết chiến.

Sở Vân lập tức trông thấy, hạm đội tiên phong của Thủy gia có khoảng hơn một trăm chiến thuyền, đều là thuyền bọc thép, thuyền chuyên chở tinh binh, vượt qua sóng gió tấn công vào trung quân bên mình. Cùng lúc đó, quân địch từ hai cách tả hữu, quy mô mấy vạn người cũng từ từ tiến bước, phối hợp cùng hạm đội tiên phong, nhất tề công kích.

Sóng gió bỗng nhiên nổi lên, tiếng trống đột nhiên cấp bách, một đạo quân cường hãn ùn ùn kéo đến.

Ngay cả Sở Vân có ý chí kiên định như vậy, cũng cảm thụ được bầu không khí này, hai mắt lập tức co lại.

Mặc dù hắn có tám đầu Linh Yêu, thế nhưng đối với loại đội hình này, cũng không dám khinh xuất. Với tính toán và trải nghiệm của hắn, hắn biết hiện tại nếu sử dụng thực lực của chính mình phối hợp với ba nghìn sĩ tốt đánh du kích vẫn coi như có thể làm được.

Thế nhưng đối mặt với trận đại chiến có hàng vạn người, chiến lực của bản thân hắn thật quá nhỏ bé. Có đôi khi số lượng tăng lên, sẽ dẫn đến chất lượng.

Loại công kích này, dù mỗi người chỉ có chiến lực cấp Tiểu Yêu, dùng đạo pháp hạ đẳng, thế nhưng ùn ùn kéo tới, giống như kiến giết voi, ngay cả Linh Yêu cũng không thể chống đỡ được. Chỉ có Kiếp Yêu mới có thể tung hoành.

Thế nhưng Kiếp Yêu phải kiêng kỵ cảm ứng của thiên địa, một khi toàn lực xuất thủ, chiến lực hảo tổn rất nhiều, mà thiên kiếp đánh xuống sẽ tạo ra bi kịch thảm hại. Bởi vậy có rất ít ngự yêu sư dùng chiến lực Kiếp Yêu, tự mình đấu với vạn quân.

Sau một khắc, Thủy gia chủ động xuất kích, liên quân liền có phản ứng. Trung quân phân ra một hạm đội do Vũ Đại Đầu thống lĩnh, dùng tốc độ tối đa, bổ sóng chém gió, hướng tới hạm đội tiên phong của quân địch.

Giết…!

Song phương đối đấu giữa hải vực, tạo ra một trận chiến kịch liệt.

- Có Vũ Đại Đầu ta ở đây, kẻ nào ngăn cản ta giết!

Vũ Đại Đầu xông lên trước, cầm Thiết Tuyến Long Du Thương trong tay, tung hoành ngang dọc. Dựa vào Tạo Hóa Đan bồi dưỡng, hiện tại hắn đã có chiến khải cấp

Linh Yêu trên người, chiến thương cấp Linh Yêu trong tay, giờ đã hoàn toàn khác xưa.

Hắn giống như mãnh hổ xuống núi, thế lực không thể chống đỡ, thiết thương quét ngang, khiến cho vô số sĩ tốt Thủy gia sứt đầu mẻ trán, máu tươi mãnh liệt phun ra. Có một số kẻ thiếu may mắn, bị mũi thương sắc bén đâm trúng, tứ chi lập tức bay ra bốn phía, kêu lên tiếng kêu thảm thiết.

- Đừng vội càn rỡ, có La Kính ta đến đấu với ngươi đây!

Chiến lực của võ tướng tiên phong của quân địch cũng rất cao. Hắn lưng hùm vai gấu, cầm song đao trong tay, giao chiến cùng với Vũ Đại Đầu.

Song đao bay lượn, thiết thương như thuồng luồng, song phương quấn lấy nhau tại một chỗ, hai người đều là dũng tướng vô song, liều mình chém giết. Đao phong thương ảnh khuếch tán, sám gió cuồn cuộn, không ai dám xem vào giữa. Chiến hạm trở thành sân khấu cho

hai dũng tướng độc đấu, trở thành nơi cuốn hút tầm mắt của hơn mười vạn tướng sĩ.

- Tên Vũ Đại Đầu này, vốn chỉ là một tên vô danh tiểu tốt. Kết quả được Thư gia đào tạo, rõ ràng có thể ngang tài ngang sức với La Kính Tướng Quân!

Sắc mặt Cuồng Nho Tướng Quân trầm xuống.

- Dựa theo tin tình báo, tiến hành suy tính, có lẽ Sở Vân đã chiếm được phương thức tạo ra Tạo Hóa Đan. Hắn dựa vào phương thức luyện đan, chế tạo ra vô số đan dược, giúp cho chiến lực của tướng lĩnh Thư gia tăng vọt. Đây cũng là nguyên nhân sát thủ Ám Các của chúng ta ám sát thất bại.

Trinh Hữu Tài đứng ở bên cạnh, từ từ nói.

- Đúng là một người đắc đạo gà chó thăng thiên, quả thực thằng nhãi Sở Vân này cũng có chút bản lĩnh. Thư gia có thể cường thịnh như vậy, phần lớn đều dựa vào công lao của hắn! Hôm nay, ta nhất định phải đích thân chém đầu hắn.

Vừa nói, Cuồng Nho Tướng Quân vừa vỗ Tiên Nang, gọi ra một cây quân kỳ.

Quân kỳ tam giác này, trên mặt cờ màu lam, bên trong có dãy núi tầng tầng lớp lớp, giữa dãy núi lại có vô số thành trì. Trong thành trì binh hùng tướng mạnh, quân đội cường thịnh, tinh kỳ san sát nhau.

Đây chính là Nhân Sư Nam Dã Kỳ lừng danh trong thiên hạ. Quân kỳ này, cùng với Vương Sư Trung Nguyên Kỳ của Hoàng Hiếu đều là một trong năm đại quân kỳ có một không hai tại Tinh Châu.

- Ta sẽ cho ngươi một chút kiến thức, thế nào là nghệ thuật chiến tranh!

Cuồng Nho Tướng Quân cầm quân kỳ trong tay, trên khuôn mặt hiện ra đầy vẻ tự tin và kiêu căng.

Hắn nhẹ nhàng vung Nhân Sư Nam Dã Kỳ lên, rầm một tiếng, bỗng nhiên gió lớn nổi lên, mây đen kéo đến ùn ùn.

Hắn lại tiếp tục vung quân kỳ lên, thoáng chốc lam quang bao phủ khắp quân Thủy gia.

Lại một lần nữa huy động quân kỳ, căn bản không cần truyền mệnh lệnh. Dường như đại quân Thủy gia là một cỗ máy chiến tranh. Trong lúc đó, tướng sĩ không cần thông báo, mệnh lệnh của Cuồng Nho Tướng Quân đã được truyền tới tất cả bọn họ.

Ô ô ô…

Tiếng kèn hiệu liên tiếp vang lên, ba hạm đội trong quân nhất tề đột kích, xung phong liều chết hướng về phía liên quân Thư gia và Thiết gia.

- Rốt cục đối thủ cũng đã tới. Mẫu thân, người ở trên trời cao nhìn xuống, con tuyệt đối sẽ không phụ sự kỳ vọng của người.

Hoàng Hiếu thu hồi tầm mắt, lúc này toàn thân hắn sôi trào, ý chí hừng hực.

- Trận chiến này, chính là trận chiến giúp Hoàng Hiếu ta nổi danh khắp Tinh Châu!

Cuồng Nho Tướng Quân, ngươi hãy đến đây. Vương Sư Trung Nguyên Kỳ!

Hắn lấy ra chiến kỳ, cũng liên tục vùng vẫy.

Hoàng quang từ chiến kỳ mạnh mẽ bắn ra, nhanh chóng lan tới liên quân Thiết gia và Thư gia. Trong nháy mắt, toàn bộ chiến trường bao phủ bởi lục quang và hoàng quang!

- Tinh binh Thạch Hỏa!

Hoàng Hiếu kêu lên một tiếng, phất kỳ phong về cách tả.

Rầm rầm ầm…

Hầu như trong lúc đó, gần một ngàn tinh binh Thạch Hỏa vốn của Viêm gia đồng loạt thúc dục Hỏa Sơn Quy. Vô số dung nham bay về phía xa, hoa diễm vẽ thành một đường vòng cung giữa không trung, sau đó ầm nện xuống.

- Thật đáng sợ!

Võ tướng địch quân gào lớn, hắn trông thấy hỏa vũ từ trên trời giáng xuống, không sao tránh né được!

Hỏa diễm ùn ùn đánh xuống, lập tức hạm đội này rơi vào cảnh hỗn loạn. Dung nham nhiều vô kể, có mảnh dung nham bắn vào cột buồm khiến cho cánh buồm bốc cháy, có dung nham tạo ra hố lên trên khoang

thuyền, có dung nham bắn vào mép thuyền hoặc rơi vào trong biển, khiến cho sóng biển ngập trời, sau đó hơi nước dày đặc.

- Aaaa...

Võ tướng kia kêu lớn một tiếng, cưỡi Hàn Phong Báo bay thẳng lên trời, dốc toàn bộ sức lực chống đỡ dung nham.

- Bắn tiễn!

Hoàng Hiếu cười lạnh một tiếng, vung chiến kỳ lên.

Xoạt xoạt xoạt!

Vô số phi tiễn, gào thét, chi chít, che đậy thiên địa. Võ tướng kia chống đỡ được chốc lát, liền ngã quỵ xuống.

Đập vào khoang thuyền, bất luận là thân thể hắn, hay là yêu thú của hắn cũng đều cắm chi chít tiễn, chết bất đắc kỳ tử.

Hàng ngàn hàng vạn phi tiễn, hỗn loạn công kích bản trận tinh binh quân địch, ngay cả võ tướng có chiến lực cấp Linh Yêu cũng không thể chống đỡ được.

Đây chính là uy lực của chiến thuật trên biển. Trên mặt biển có hơn mười vạn người, kẻ đánh trước người đánh sau, ngay cả Sở Vân cũng cũng không dám tùy tiện bay lên không. Bản thân hắn cũng không có yêu vật phòng ngự cường đại, cho dù là có, mấy vạn phi tiễn bắn tới, cũng không đủ sức chống đỡ.

- Chút tài mọn!

Cuồng Nho Tướng Quân cười nhạt ba tiếng, huy động Nhân Sư Nam Dã Kỳ trong tay.

Vù vù vù!

Tiễn dày đặc, trải dài khắp hải vực, khiến cho cả thiên địa mờ mờ ảo ảo. Tiễn nhiều vô kể, công kích mạnh mẽ đạt cấp Tiểu Yêu, cuồng bạo chút xuống.

Thoáng chốc, hàng loạt sĩ tốt liên quân ngã xuống, chồng chất thành một mảng lớn.

Máu tươi bắn ra tung tóe, tiếng kêu rên rỉ, tiếng kêu thảm thiết liên miên không ngớt.

Những đợt công kích nối tiếp nhau không ngớt, hỏa lực đan xen vào nhau che kín không trung. Lúc này, trận chiến vừa mới diễn ra, trong chốc lạt trên mặt biển đã biến thành một mảnh màu đỏ.

Hỏa lực bắn xuống, ba hạm đội của thủy gia đột kích mà tới, trong đó có một hạm đội trên đường công kích đã bị tiêu diệt. Mặt khác, hai hạm đội kia cũng dựa vào hỏa lực yểm trợ, vọt tới trước trận liên quân.

- Viêm Cơ Ti tướng quân, Vương Trạch Long tướng quân! Không thể để chúng phá hỏng trận hình của ta.

Hai mắt Hoàng Hiếu lóe ra tinh mang khiếp người, nhưng cũng không lên tiếng, mà chỉ dựa vào Vương Sư Trung Nguyên Kỳ truyền mệnh lệnh.

- Cuối cùng Vương Trạch Long ta đã được xông trận.

- Hãy để thế nhân biết một chút vũ dũng bất diệt của Viêm gia ta!

Hai viên dũng tướng cùng gào thét, mỗi người thống lĩnh một hạm đội, trực diện đánh vào quân địch.

Trên biển mặt biển rộng, đao quang kiếm ảnh trùng trùng điệp, tiễn bay như mưa, hỏa diễm tận trời, xen vào đó là tiếng người la hét huyên náo.

Đây là một trận quyết chiến trên biển, từ xưa tới nay chưa từng có. Hơn mười vạn tướng sĩ, dưới sự chỉ huy tài tình của thống lĩnh hai bên đều kết thành một thể thống nhất.

Thật giống như hai gã khổng lồ đang giao đấu, mỗi một sĩ tốt, mỗi một chiến hạm đều chỉ là một phần tử nhỏ bé không đáng nói. Mà tinh binh là cánh tay của người không lồ, mỗi một đội ngũ tinh binh đều có hiệu quả siêu việt, không gì sánh bằng.

Còn võ tướng chính là nanh vuốt của người không lồ. Nanh vuốt sắc bén này, đều có thể tạo ra một lực công kích mãnh liệt, khóe léo phá vỡ lớp phòng thủ kiên cố của quân địch. Thế nhưng cũng cần phải sử dụng cẩn thận, một khi hãm sâu vào trận địa của địch, dù nanh vuốt có sắc bén đến đâu cũng sẽ bị gãy vụn.

Còn hai người Hoàng Hiếu và Cuồng Nho Tướng Quân chính là hai người khổng lồ. Trong lúc này, tất cả mọi người đều dưới sự chỉ huy của hai người bọn họ, ngay cả Sở Vân và Thư Thiên Hào cũng không phải ngoài lệ.

- Ủa? Tên Hoàng Hiếu này, quả thực cũng có chút tài cán, rõ ràng có thể chống đỡ được đợt công kích của ta, nhìn thấu chiến thuật của ta.

Sau nửa canh giờ chiến đấu kịch liệt, rốt cục Cuồng Nho Tướng Quân phải thừa nhận, tài năng chỉ huy trên chiến trường của Hoàng Hiếu ngang ngửa với hắn.

- Bất quá, chiến tranh không chỉ có chỉ huy lâm trận, mà có nhiều mặt quyết đấu khác. Sợ hãi a, ta sẽ cho ngươi mở mang tầm mắt, biết thế nào là sức mạnh của Nộ Lôi lâu thuyền!

Để trấn áp cục diện, Cuồng Nho Tướng Quân lấy ra con bài chưa lật đầu tiên. Một hạm đội gồm có chín lâu thuyền từ trong trận xông ra.

Lâu thuyền bình thường chỉ có ba tầng mà thôi, thế nhưng những lâu thuyền này đều có tới năm tầng. Đồng thời đều được cấu tạo bởi vật liệu đặc biệt, toàn thân thuyền phát ra một loại kim khí, hình như là lục quang. Đồng thời trên thân thuyền được khắc vô số hoa văn, toàn bộ lâu thuyền hiện ra vẻ thần bí mà rất oai hùng. Tại trên chiến trường, rõ ràng lớn gấp đôi những đội thuyền xung quanh! Quả thực vô cùng to lớn.

467. Chương 139 - 140: Thiếu Chủ, Dựa Vào Vũ Dũng Của Người

Chương 139 - 140: Thiếu chủ, dựa vào vũ dũng của người

- Đây là loại lâu thuyền gì vậy? Tại sao có thể uy lực như vậy?

Đám người Thư Thiên Hào trông thấy chín lâu thuyền này, bộc phát ra vô số điện quang, bao phủ một mảnh hải vực. Nguyên bản chiến hạm trong quân dày đặc, bị điện quang chiếu vào, liền lộ ra vẻ yếu đuối, dường như sụp đổ.

Trong tiếng sấm sét nổ vang, những chiếc lâu thuyền gắt gao xé tan chiến tuyến của Thư gia, không có bất kỳ chiến hạm nào có thể ngăn cản nổi.

Trên trán Hoàng Hiếu ướt đẫm mồ hôi lạnh:

- Giang Hán Quốc là một nước có thực lực hùng mạnh, một mực nghiên cứu ra một loại chiến hạm kiểu mới. Đây chính là thành quả của bọn họ sao? Tuyệt đối không thể xem thường!

May là tốc độ của chúng rất chậm, để Hoàng Hiếu có đủ thời gian để phản ứng. Hắn vội vàng triệu tập hơn mười vị võ tướng, từ bao vây từ bốn phía, ngăn cản lâu thuyền tiến tới.

- Ha ha, chẳng qua vừa mới động thủ mà ngươi đã không thể chống đỡ được.

Cuồng Nho Tướng Quân cười ngạo nghễ, nhìn liên quân đang triệu tập tướng lĩnh, do đó trận hình có vô số kẽ hở, trong mắt liền lộ ra huyết quang.

- Ngươi nghĩ, ta sẽ cho ngươi thời gian để chỉnh đốn đội hình sao? Dạ Phong Tướng Quân mau thống lĩnh kỵ binh Tiễn Ngư xuất kích!

- Rốt cục đã đến lượt Dạ Phong ta xông trận. Đối với loại trận hình hỗn loạn này, chính là cơ hội tốt để kỵ binh của ta tung hoành. Giết, giết, giết!

Dạ Phong điên cuồng gào thét, đầu tàu gương mẫu, thống lĩnh một ngàn tám trăm tên kỵ binh bổ sóng chém gió xông tới. Giống như một chiếc dùi, xuất phát từ cánh tả, hung hăng đâm vào giữa trận địa.

Thiết gia không kịp phòng bị, bị kỵ binh Tiễn Ngư lướt qua, chiến hạm bị đánh tan, mấy nghìn sĩ tốt phải lưu lại sinh mệnh của chính mình.

- Kỵ binh của ngươi nhanh chóng tấn công, nghĩ rằng có thể ép chúng ta vào chỗ chết sao? Cuồng Nho Tướng Quân, ngươi có ý tưởng rất hay.

Trong mắt Hoàng Hiếu lóe ra thần quang, nguy hiểm trước mắt, lại càng kích khởi ý chí chiến đấu của hắn tăng lên.

- Hoa Anh quân sư, xin hãy thống lĩnh tinh binh Hoa Tiễn, ngắm bắn kỵ binh Tiễn Ngư của đối phương!

Hoàng Hiếu vung chiến kỳ trong tay, tâm ý truyền xuống phía dưới.

- Yên tâm, có Hoa Anh ta ở đây, bọn chúng chỉ có đi mà không có về!

Hoa Anh lĩnh mệnh đi ra, đứng trên Mãnh Nha Hào, cùng toàn bộ tinh binh Hoa Tiễn trên thuyền đang chờ lệnh xuất phát.

- Xuất kích! Hãy để thế nhân biết đến trí dũng của Hoa gia chúng ta!

Mãnh Nha Hào bắn ra, chiến thuyền này nguyên bản là chiến thuyền đoạt được từ Phương gia, dưới sự cải tạo cẩu Du Nha Đại Sư, tốc độ không gì sánh bằng, chính là chiến hạm có tốc độ nhanh nhất trong hạm đội của Thư gia.

- Ghê tởm! Lúc này chúng ta cần phải làm gì cho phải?

Dạ Phong tức giận đến nổi thổ huyết, Mãnh Nha Hào lượn quanh người hắn, nhưng không có tới gần. Trên thuyền phi tiễn bay như mưa, đều là tên bí chế, hơn nữa phòng ngự của kỵ binh Tiễn Ngư rất kém, liền bị bắn chết một mảng lớn, thương vong thê thảm.

- Ngươi là đạo tặc phương nào, có dũng khí tới giao đấu với ta a!

Dạ Phong nổi giận đùng đùng, thúc dục yêu thú bay thẳng lên trời, áp sát Mãnh Nha Hào.

- Muốn chết!

Hoa Anh cười nhạt, hạ lệnh:

- Cuồng Tâm Tiễn, Tấn Lôi Tiễn, Du Du Tiễn, tam liên xạ, mục tiêu võ tướng của đối phương.

Xoạt xoạt xoạt!

Hơn một ngàn tinh binh Hoa Tiễn, động tác rất nhịp nhàng. Đầu tiên Loạn Tâm Tiễn bắn ra, tiễn ảnh cực nhanh, rất khó phân biệt, bắn tới Dạ Phong. Sau đó Tấn Lôi Tiễn bắn tới, sấm sét nổi lên ầm ầm, khiến Dạ Phong mệt mỏi chống đỡ. Tiếp đến Du Du Tiễn giống

như hàng vạn người cá, quay xung quanh hắn, từ mọi hướng bắn tới hắn.

Bỗng nhiên sắc mặt Dạ Phong trở nên xám xịt, điên cuồng thúc dục đạo pháp phòng ngự của Yêu Khải.

Trong lúc chống đỡ, yêu nguyên áo giáp của hắn không còn, đành phải hạ xuống mặt biển.

- Con bà nó, thiếu chút nữa bị loạn tiễn bắn chết. Đại quân đối chiến, quả thực không thể cậy mạnh!

Toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh, trong lúc hắn còn đang vui mừng, bỗng nhiên một mũi tiễn không tiếng động, bắn vào ***g ngực, xuyên thủng tim hắn.

- Ách!

Hắn dùng chút hơi thở cuối cùng, trừng lớn hai mắt nhìn về phía Mãnh Nha Hào, chỉ trông thấy Hoa Anh đang chậm rãi hạ tiễn trên tay xuống.

Đây chính là tràng cảnh cuối cùng mà hắn thấy.

Ngay sau đó, tõm một tiếng, hắn rơi xuống biển, chết không nhắm mắt.

- Đây chính là hậu quả của một kẻ sùng bái vũ lực.

Hoa Anh thì thào trong miệng, bỗng nhiên vung tay lên, điên cuồng thét lớn:

- Địch tướng đã bị Hoa Anh ta bắn chết!

Chuyện này cũng không hắn có ý định khoe khoang, mà thi thể địch tướng có tác dụng rất lớn trong việc kích thích sĩ khí quân đội.

Ầm!

Quả nhiên, chỉ sau một khắc, toàn bộ sĩ tốt liên quân trên hải vực đều trở nên hưng phấn, sĩ khí đại chấn.

Ngược lại, trận hình kỵ binh Tiễn Ngư đã trở nên hỗn loạn. Giống như con ruồi không đầu, quay cuồng trên biển.

Từ lúc khai chiến tới nay, Dạ Phong chính là tướng lĩnh cao cấp đầu tiên phải ngã xuống, quả thực chuyện này có ảnh hưởng rất lớn tới tình hình chiến.

- Rất tốt!

Hoàng Hiếu thấy vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên, liên tục huy động chiến kỳ trong tay. Rất nhanh đã điều động hạm đội, xông tới bao vây toàn bộ kỵ binh Tiễn Ngư.

- Thật đáng ghét! Tên Dạ Phong này, thật quả quá lỗ mãng, không những không lập công mà còn chôn vùi một đội kỵ binh tinh nhuệ của ta!

Cuồng Nho Tướng Quân vô cùng căm phẫn, hắn không phải không nghĩ cách cứu viện, thế nhưng kỵ binh đột nhập quá sâu, Hoàng Hiếu cũng không cho hắn cơ hội, lập tức vây kín, rất nhanh những tinh binh này đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Kỵ binh Ngư Tiễn bị tiêu diệt, đại quân Thủy gia của hắn chẳng khác nào một gã không lồ mất đi một cánh tay.

Cuồng Nho Tướng Quân phun ra một ngụm khí bẩn, bỗng chốc xoay người, hướng về phía Trinh Hữu Tài hỏi:

- Vậy là thế nào? Đối phương vẫn chưa phái Sở Vân xông trận hay sao?

Trinh Hữu Tài toàn tâm toàn ý thúc dục hai yêu vật trong tay, vừa che lấp thiên cơ, vừa dốc toàn lực suy tính.

Trong chiến tranh, toán sư cũng có vị trí vô cùng quan trọng. Bọn họ đều có thể dựa theo đầu mối mà suy tính ra bước tiếp theo của quân địch.

Loại ưu thế này quả thực quá lớn. Giống như chơi cờ, biết được bước đi tiếp theo của đối phương, như vậy có thể dễ dàng không chế. Nếu như trong quân đội có một toán sư, quả thực có thể biết trước, có thể mạnh mẽ ép đối phương vào chỗ chết.

Bất quả, hiện tại bên Sở Vân cũng có Dịch Yên là toán sư. Các tướng sĩ đều liều mình chém giết, trong lúc đó hai toán sư cũng quyết đấu không phát ra tiếng động.

Nghe được câu hỏi của Cuồng Nho Tướng Quân, lúc này Trinh Hữu Tài mới từ từ mở miệng nói:

- Trước mắt, đối phương không có dự định để Sở Vân xông trận. Tướng quân yên tâm, một khi có manh mối về chuyện này, ta nhất định sẽ thông báo cho tướng quân.

Hắn nói xong liền ngậm miệng không nói gì nữa, chăm chú đầu nhập vào cuộc quyết đấu giữa hai toán sư.

Đương nhiên Dịch Yên cũng tạo nên áp lực rất lớn đối với hắn.

- Hừ! Đối phương quả thực biết nhịn.

Cuồng Nho Tướng Quân hừ lạnh một tiếng, cũng biết không thể tùy ý quấy rối trận đấu giữa các toán sư, sau đó hắn lại tiếp tục tập trung ánh mắt tới chiến trường, tiếp tục chỉ huy.

Hắn không phải sợ hãi Sở Vân xuất thủ, mà là đang mong đợi Sở Vân xuất thủ. Hắn đã sớm chuẩn bị cuộc đọ sức này, để trả lời Sở Vân.

Thế nhưng hiện tại, Sở Vân vẫn chưa xuất thủ, khiến hắn không thể phát huy tác dụng.

Cứ như vậy, chẳng khác gì Sở Vân có thể chống đỡ được chiến lực của hắn.

Chiến tranh, liều mạng chính là sức chiến đấu, càng liều mạng là trí tuệ.

Sở Vân không ra tay, ngược lại lại có hiệu quả hơn xuất thủ rất nhiều. Đây chính là dùng nhu để chế cương.

Trong chiến tranh, song phương đều có những con bài chưa lật, mỗi con bài đều có những thủ đoạn khác nhau. Dựa theo tính toán, để sử dụng thủ đoạn tương ứng với con bài chưa lật của đối phương, con bài chưa lật vừa xuất thủ, hẳn phải phát huy tác dụng gì đó.

Trong lòng đều đã chuẩn bị phương thức gì đó để phá hủy biện pháp đối phó của đối phương.

Cuồng Nho Tướng Quân và Hoàng Hiếu, quả thực giống như hai cao thủ đánh cờ, không chỉ có chỉ huy chiến đấu, hơn nữa tư tưởng mau lẹ như điện quang, trong thời gian ngắn đều có thể tính toán ra biến số, và suy xét được kế hoạch của đối phương.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Nguyên bản mặt trời vừa mới nhô lên, lúc này đã treo lơ lửng giữa không trung, mặt trời chói chang chiếu rọi xuống phía dưới.

Trong lúc này, lần lượt Thủy gia đầu nhập một lực lượng cường đại bao gồm tinh binh Toàn thuẫn, tinh binh Phi Hầu, vài nghìn chiến hạm, và hơn mười vị tướng lĩnh, ý đồ trực diện đột phá.

Liên quân dưới sự chỉ huy của Hoàng Hiếu cũng đầu nhập vào tinh binh Hải Giao, tinh binh Chuông Đồng, quân lực và chiến hạm không hề thua kém đối phương, chống lại thế tiến công cường đại của Thủy gia.

Băng băng băng!

Tiếng nổ dồn dập, bỗng nhiên từ trong trận Thủy ra bay vụt ra bốn mươi chín nỏ tiễn khổng lồ. Mỗi một nỏ tiễn đều dài tới hai trượng, to như cái bát lớn.

Những thần tiễn này bay giữa không trung, giống như bốn mươi chín tia chớp, mau lẹ không thể tưởng tượng được.

Uy lực của thần tiễn vô cùng mạnh mẽ, liên tiếp bắn thủng hơn hai mươi chiến hạm của liên quân, mạnh mẽ khiến trận địa mở ra một đường máu.

Phá Thiên Xạ Thần Nỏ!

- Rốt cục hắn không thể kiềm chế được, đành phải lấy ra con bài chưa lật!

Trông thấy vậy, trong lòng Hoàng Hiếu trầm xuống, hạ quyết tâm, vung Vương Sư Trung Nguyên Kỳ lên.

- Thiếu chủ, ta phải mượn vũ dũng của người để chỉ huy!

Sau một khắc, giọng nói của Hoàng Hiếu vang lên trong đầu của Sở Vân.

- A? Rốt cục đã đến lượt ta xông trận? Túy Tuyết Đao liên tục rung lên, nó đã đợi nửa ngày rồi.

Sở Vân khẽ cười một tiếng.

- Mời thiếu chủ xuất thủ, nhất định phải tận dụng mọi khả năng để đánh chìm Nộ Lôi lâu thuyền.

Thanh âm từ trong lòng Hoàng Hiếu lại truyền ra.

- Được.

Sở Vân ưng thuận, nhìn về phía xa xa. Nguyên bản có chín Nộ Lôi lâu thuyền, chiến đấu tới bây giờ, cũng chỉ còn lại sáu Nộ Lôi lâu thuyền.

Thế nhưng sáu lâu thuyền này đứng rất vững vàng, tập kết bên trong rất nhiều tàu bảo vệ. Đồng thời từ từ tiến lên phía trước, đây chính là nơi tạo lên áp lực khổng lồ của quân địch.

Liên quân vẫn không bỏ cuộc, tiến hành tấn công vào lâu thuyền của địch, thế nhưng vô số sĩ tốt hy sinh tại điện quang, thậm chí còn có năm vị tướng lĩnh phải gã quỵ dưới hỏa lực dày đặc.

Sáu lâu thuyền này, chính là sáu cái đinh, ảnh hưởng rất lớn tới thế trận của Hoàng Hiếu.

Nếu như để chúng tiếp tục tiến tới, nhất định sẽ trở thành đòn trí mạng đánh vào liên quân.

- Nộ Lôi lâu thuyền nhất định phải rút ra! Hạm đội xuất kích, trận chiến này sẽ giúp danh tiếng của Thư gia vang vọng trong thiên hạ!

Sở Vân hạ lệnh một tiếng, lập tức có ba mươi chiến hạm, hai bảo thuyền, mười lăm chiến thuyền đại phúc, còn lại đều là chiến hạm tinh xảo giương buồm, thúc dục trống trận, đánh thẳng vào Nộ Lôi lâu thuyền.

Đồng thời, trong quân Thư gia, hai mắt Dịch Yên lóe ra tinh mang, khẽ quát một tiếng:

- Thủy mộc tương sinh, bao phủ thiên cơ!

Cùng lúc đó, thúc dục Hà Lạc Đồ, nhất thời toán lực tăng vọt bảo vệ cho Sở Vân tiến lên phía trước.

Mặc dù Sở Vân có Tiểu Tự Vô Tướng Thuật, thế nhưng cũng chỉ bảo hộ chính hắn.

Hạm đội này của hắn, người đông thế mạnh giống như cây lớn trước gió, nếu như không được che giấu kỹ lưỡng nhất định sẽ bị Trinh Hữu Tài tính ra.

- Thiên Hồ, Hỏa Đức Chân Thân! Túy Tuyết Đao, Tăng Quang Thiểm Thải đại Tuyết Nha!

Hạm đội dần dần tiếp cận, tiếng nổ vang trời, Sở Vân mạnh mẽ hóa thành một người hỏa diễm khổng lồ, cầm chiến đao khổng lồ trong tay, bay khỏi khoang thuyền. Trong lúc mọi người không kịp phòng bị, Sở Vân mạnh mẽ chém xuống một đao.

Giết!

Một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, ánh đao sáng như tuyết sắc bén không gì sánh bằng, thoáng chốc chém một Nộ Lôi lâu thuyền cao tới năm tầng thành hai nửa.

Ầm!

Sau khi chém xuống, thế lực của chiến đao dư thế không giảm, đao khí đập mạnh xuống biển, nhất thời phát ra tiếng nổ. Bọt sóng trắng như tuyết bắn lên tận trời, thoáng chốc cuốn hai nửa lâu thuyền chìm vào trong biển.

- Một đao chém xuống, chém nát một Nộ Lôi lâu thuyền!

- Trời, đây là quái vật gì vậy?

Không phải tất cả mọi người đều biết được Hỏa Đức Chân Thân. Có rất nhiều tướng lĩnh Thủy gia bị một kích này của Sở Vân dọa kinh hồn bạt vía.

- Hỏa Đức Chân Thân? Là thiếu đảo chủ!

- Thiếu đảo chủ đã xuất thủ!

- Giết, chúng ta hãy theo thiếu đảo chém giết quân địch, đánh cho bọn chúng không còn mảnh giáp!

Thế nhưng Hỏa Đức Chân Thân đối với tướng sĩ Thư gia đã trở nên rất quen thuộc.

Lực kêu gọi của Sở Vân có hiệu lực vô cùng lạ thường, thoáng chốc, các trong mắt các tướng sĩ đều tỏa ra quang mang, sắc mặt sáng ngời, gào thét ầm ĩ, thế tiến công trở lên mạnh mẽ gấp bội.

- Đây là chuyện quái quỷ gì vậy? Dường như đối phương có thay đổi gì đó!

- Đó chính là Tiểu Bá Vương trong truyền thuyết đó sao? Quả thực rất lợi hại, có thể biến thành một người hỏa diễm to lớn như vậy!

Sĩ khí quân Thủy gia bị kìm hãm, trước kia bọn chúng luôn chiếm thế chủ động, đây chính là lần đầu tiên bọn chúng bị rơi vào thế hạ phong.

- Đây chính là bách chiến bách thắng, tạo lên uy nghiêm. Hiện tại đã đi sâu vào lòng người, không hổ là thiếu đảo chủ a!

Hoàng Hiếu cũng vô cùng phấn chấn, hắn trông thấy một người hỏa diễm to lớn cầm Túy Tuyết Đao trong tay, đang tiếp tục chém xuống lôi lâu thuyền tiếp theo.

468. Chương 141 142: Đao Pháp Xuất Thần Nhập Hóa

Chương 141 142: Đao pháp xuất thần nhập hóa

- Đúng là Sở Vân, hắn đã xuất thủ! Trinh Hữu Tài, vì sao ngươi không báo cho ta?

Cuồng Nho Tướng Quân kêu lớn.

Trinh Hữu Tài cười khổ, nói:

- Toán sư của đối phương sở hữu thủ đoạn gì đó, vượt trên cả ta. Huyền cơ được che đậy, khiến ta trong khoảng thời gian ngắn không thể tính ra được. Đương nhiên quân địch đã có chuẩn bị mà tiến tới.

- Đương nhiên đã có chuẩn bị mà đến.

Sắc mặt Cuồng Nho Tướng Quân liền trầm xuống, trong khoảng thời gian ngắn, chứng kiến Sở Vân chém bay Nộ Lôi lâu thuyền thứ ba, trong mắt hiện ra vẻ căm phẫn.

- Chiến tích của Tiểu Bá Vương ngươi khiến người khác phải kinh ngạc, ra trận tất thắng, trong lòng người của Thư gia, quả thực ngươi chính là chiến thần bất bại. Hắn có chiến lực hùng hậu, đương nhiên chính là con ắt chủ bài của đối phương. Đây là điểm mạnh, cũng là điểm yếu nhất của quân địch. Chỉ cần ta đánh bại Sở Vân, sĩ khí của đối phương sĩ giảm đi rất nhiều.

Cuồng Nho Tướng Quân nhếch mép cười, mạnh mẽ huy động Nhân Sư Nam Dã Kỳ trong tay:

- Phá Thiên Xạ Thần Nỏ bảo vệ những lôi lâu thuyền còn lại, bắn chết hắn cho ta!

Băng băng băng!

Thanh âm này, lại lần nữa vang lên khiến cho liên quân vô cùng căng thẳng, bốn mươi chín nỏ tiễn to lớn đâm thủng không trung, mang theo tiếng sấm nổ vang, bắn thẳng tới Sở Vân.

Ầm ầm ầm…

Tiếng nổ liên tục vang lên, Sở Vân tiện tay dùng Túy Tuyết Đao to lớn trong tay làm tấm lá chắn. Ánh đao bộc phát, sáng như tuyết lan tỏa ra, Sở Vân cũng không trực tiếp ngăn lại mà khéo léo vận dụng cổ tay chuyển nỗ tiễn bắn ra nơi khác.

Hắn vừa ngăn cản vừa thoái lui, thoáng chốc cũng đã lùi lại năm mươi bước!

Uy lực của mỗi một Phá Thiên Xạ Thần nỏ đều vô cùng kinh khủng, tương đương với một đầu Linh Yêu có sáu ngàn năm tu vi dốc toàn lực công kích. Sở Vân tránh được một tiễn, chặn được một tiễn, thế nhưng có một tiễn bắn trúng Hỏa Đức Chân Thân hắn.

Lực phòng ngự của Hỏa Đức Chân Thân cũng không quá xuất sắc, mà dùng yêu nguyên hóa thành hỏa, công thủ tạo thành một thể thống nhất. Sau khi Sở Vân bị bắn trúng, yêu nguyên của Thiên Hồ giảm xuống trầm trọng, thiếu chút nữa Hỏa Đức Chân Thân bị tan vỡ.

Quả thực Phá Thiên Xạ Thần Nỏ rất cường hãn!

- Không thể tiếp tục sử dụng Hỏa Đức Chân Thân. Mục tiêu quá lớn, rất dễ bị tổn thương.

Trong lòng Sở Vân chấn động, vừa rồi là tiện cho việc phá hủy Nộ Lôi lâu thuyền của địch, bây giờ đã bị quân địch nhằm vào. Hắn cũng không hề cậy sức mạnh, lập tức cởi bỏ vỏ bọc Hỏa Đức Chân Thân, thu Túy Tuyết Đao lại.

- Ha ha ha, cho dù ta không đích thân xuất thủ, cũng có cách để tiêu diệt ngươi. Phá Thiên Xạ Thần Nỏ mau mau chuẩn bị!

Cuồng Nho Tướng Quân cười lớn một tiếng, hắn rất hài lòng về uy lực của Phá Thiên Xạ Thần Nỏ. Có một điểm duy nhất khiến hắn không vừa ý, đó chính là khâu chuẩn bị của Phá Thiên Xạ Thần Nỏ mất quá nhiều thời gian.

- Rốt cục thiếu chủ đã đánh tan ba Nội Lôi lâu thuyền, ngay cả Phá Thiên Xạ Thần Nỏ cũng không thể làm được gì!

Hoàng Hiếu vô cùng vui mừng, Sở Vân trưởng thành quá nhanh, khiến cho hắn không thể đoán được chiến lực thực sự của hắn.

Trận chiến vừa rồi, khiến hắn vừa vui sướng, vừa kinh ngạc.

Sở Vân không ra tay thì thôi, nhưng khi ra tay liền lập lên chiến tích kinh người. Trong lòng Hoàng Hiếu hiểu rất rõ ràng, đổi lại những kẻ khác trong quân, nhất định cũng không thể làm được chuyện này.

Cũng có rất ít người có thể bình yên vô sự dưới Phá Thiên Xạ Thần Nỏ.

- Tuyệt đối không thể để đối phương tùy tiện bám chân thiếu chủ!

Trong nháy mắt, Hoàng Hiếu đưa ra một quyết định vô cùng sáng suốt. Hắn muốn dùng Sở Vân làm mũi tiễn, mở rộng cục diện, chuyển mình vùng lên chiếm lấy thế thượng phong.

Sắt tốt dùng làm dao! Quả thực vũ dũng của Sở Vân rất đáng tin cậy!

- Tinh binh Thạch Hỏa, toàn lực công kích trận nỏ của đối phương!

Hoàng Hiếu vung quân kỳ lên, nhất thời hỏa lực thay đổi phương hướng công kích, cuồng bạo tăng gấp bội. Dung nham như mưa, bay qua khoảng không, rơi về phía Phá Thiên Xạ Thần Nỏ.

Chiến hạm chở Phá Thiên Xạ Thần Nỏ bị dung nham từ trên trời xối xả bắn xuống, đánh cho không ngóc đầu lên được, tê liệt trong khoảng thời gian ngắn.

- Thật đáng ghét! Nỏ tiễn của ta… Thật không ngờ tinh binh Thạch Hỏa giúp các ngươi lộng hành lâu như vậy, đây cũng chính là lúc tiêu diệt các ngươi. Tinh binh Băng Oa phản công cho ta!

Một ngàn năm trăm đầu Tam Túc Băng Oa, mỗi đầu đều giống như trâu cày, vẫn ẩn nấp bên trong đại quân Thủy gia. Nghe được mệnh lệnh, đồng loạt há to miệng, sau đó há miệng phun ra một dòng nước lạnh trắng như tuyết.

Một ngàn năm trăm dòng nước lạnh cũng không đánh thẳng vào đại quân Thư gia. Mà bắn thẳng lên tầng mây trên đỉnh đầu liên quân.

Hầu như chỉ trong chốc lát, tầng mây biến thành màu đen, bành trướng như núi.

- Tại sao những đám mây trên trời lại trở nên như vậy?

- Ta cảm thấy có điều gì đó bất ổn…

Ngay lập tức các tinh binh Thạch Hỏa ngửa đầu nhìn lên trời, đồng thời đều đưa ra các nghị luận, bỗng nhiên những chấm nhỏ màu trắng xuất hiện trong tầm mắt.

Chấm nhỏ dần dần lan ra, gió lạnh nổi lên, khiến cho khuôn mặt mọi người trở nên tê dại.

- Đó chính là…

Có người nhận ra những điểm trắng đó, nhất thời há miệng kêu lên đầy vẻ kinh sợ.

- Mưa đá to như ngọn núi nhỏ a!

Ngay sau đó có người kêu lên.

Ầm ầm ầm…

Một ngàn năm trăm khối băng đá từ trên trời rơi xuống. Có khối rơi xuống biển, kích thích sóng biển

bắn tung tóe, có khối rơi xuống chiến hạm Thư gia, đập vào khoang thuyền khiến khoang thuyền hằn lên một hố sâu, trong đó có đội thuyền long cốt bị nhấn chìm vào đáy biển.

Lực công kích của tinh binh Băng Oa quá mạnh, thoáng chốc đã đè nén tinh binh Thạch Hỏa xuống dưới. Trong chốc lát, hậu phương của liên quân chịu đựng đủ tàn phá.

- Bây giờ ngươi tính thế nào?

Cuồng Nho Tướng Quân đắc ý cười.

- Cho dù các ngươi có vùng vẫy thế nào, rốt cục ta cũng sẽ chiến thắng!

Hỏa lực bị đè xuống, quả thực rơi vào tình thế nguy hiểm. Bởi vậy liên quân đã rơi vào thế bị động.

Biện pháp duy nhất để ngăn chặn, chính là tổ chức một hạm đội cường mạnh đột kích, phá tan lớp bảo vệ của Thủy gia, tiến đánh tinh binh Băng Oa.

Thế nhưng Hoàng Hiếu không tiến hành bất cứ biện pháp gì. Ánh mắt của hắn sắc bén, đã phát hiện ra cạm bẫy của Cuồng Nho Tướng Quân. Vừa nhìn đã phát hiện tinh binh Băng Oa có phòng ngự yếu kém, quả thực khiến hắn cảm thấy nghi ngờ.

Một khi hắn tổ chức hạm đội đột kích, chắc chắn sẽ bị tổn thất thảm hại, bản trận sụp đổ.

Trận quyết chiến này, đến lúc này đã tới thời khắc then chốt!

- Thấy chiêu phá chiêu chỉ là một thủ đoạn chiến tranh tầm thường mà thôi, nếu như không phá được ưu thế tinh binh Băng Oa của ngươi, như vậy bản trận sẽ phát huy được ưu thế lớn nhất! Toàn quân có lệnh, trợ giúp thiếu đảo chủ giết địch!

Tới lúc này không có do dự nửa điểm, Hoàng Hiếu liền huy động Vương Sư Trung Nguyên Kỳ trong tay, hạ quyết định.

- Rõ ràng hắn đã phát hiện ra cạm bẫy của ta, ha ha, vậy muốn đặt cược toàn bộ vào tên Tiểu Bá Vương sao? Rất thú vị! Toàn quân quân theo ta, bao vây Sở Vân.

Giết!

Trong lúc đó, tiếng kêu la, quân hiệu vang lên ầm ĩ. Cơ hồ song phương đều đã quyết định đầu nhập toàn bộ binh lực vào chiến trường.

Vô số chiến hạm, tướng sĩ xung phong liều chết xông tới. Trong nháy mắt, sĩ tốt đã xông tới mạn thuyền của quân địch. Trận chiến trên biển này, rốt cục đã rơi vào giai đoạn gay cấn!

- Như vậy, ta chính là mũi tên đâm thủng địch nhân sao?

Trên chiến trường có rất nhiều điều bất ngờ xảy đến, Sở Vân cũng không ngờ, dựa theo nhiều nhân mà đề cao tầm quan trọng của chính mình, biến mình trở thành lực lượng then chốt.

- Trận chiến này, nếu như thất bại, sẽ vĩnh viễn không ngóc đầu lên được. Nếu như thắng, sẽ có thể nhanh chóng thống nhất Chư Tinh Quần Đảo! Từ khi sống lại tới nay, đã đi tới nước này hay sao?

Trận chiến này có liên quan tới Thư gia, Chư Tinh Quần Đảo, thậm chí còn liên quan tới thế cục Tinh Châu! Như vậy, bỗng nhiên gánh nặng đặt trên vai Sở Vân, thế nhưng trong con mắt hắn chỉ hiện lên vẻ xúc động, không có mê man nửa điểm.

- Cũng tốt! Để Sở Vân ta trở thành nhân vật chính trên sân khấu, sự thống trị sẽ do chính tay ta thực hiện!

Trong mắt Sở Vân bắn ra quang huy. Trong thời khắc then chốt, đột nhiên hắn tiến vào một loại trạng thái vô cùng kỳ diệu!

Hắn có thể cảm giác trái tim của chính mình như trống trận nổ vang, máu như dòng sông lớn chảy trong cơ thể, chiến ý như lửa đốt, thế nhưng trong suy nghĩ của hắn vẫn lãnh tĩnh như băng.

Mà khí thế của hắn, đột nhiên hòa hợp với Túy Tuyết Đao thành một thể thống nhất, tạo ra đao phong vô cùng mãnh liệt.

Loại cảm giác đặc biệt này, quả thực khó có thể dùng từ ngữ nào để diễn tả. Hắn có cảm giác rất cổ quái, dường như trong tay trống trơn, căn bản không có nắm giữ Túy Tuyết Đao.

Đao như tâm ý, như có như không.

- Đây là chuyện gì?

Sở Vân thầm hỏi chính mình, không sao giải thích được.

- Tiểu Bá Vương là cái quái gì, hãy để Phong Bách Hành ta đến lấy đầu ngươi!

Đúng lúc này, một vị võ tướng địch lớn tiếng gào thét, hướng tới Sở Vân.

Hắn cưỡi yêu thú cấp Linh Yêu, cầm Cương Thương cấp Linh Yêu trong tay, âm thanh như cuồng phong, mạnh mẽ quét ngang về phía Sở Vân.

Nếu như bị một thương này hung hăng đánh trúng, nhất định Sở Vân bị chém thành hai đoạn, là điều không cần bàn cãi.

Thế nhưng trong mắt Sở Vân, thương này rất thong thả. Loại cảm giác chậm mà cũng không phải chậm, mà là cảm giác rất khó chịu.

Không chỉ cảm thấy khó chịu, hơn nữa trực giác của Sở Vân mách bảo hắn. Nếu như liều mạng xuất đao, không chỉ chống đỡ được một kích cuồng bạo của đối phương, thậm chỉ còn có thể nhân lúc đối phương chưa kịp phòng bị, trực tiếp chém đứt đầu.

Hắn cũng không thể giải thích rõ ràng, quả thực loại cảm giác này được bắt nguồn từ trực giác mà ra. Thế nhưng vừa nghĩ tới đây, thân thể thuận thế di chuyển. Đồng thời thúc dục đạo pháp Tuyết Nha, đạo pháp Tuyết Nguyệt Thiên Trùng.

Xoạt!

Ánh đao sáng như tuyết, thiếu chút nữa chọc thủng mắt những kẻ xung quanh.

- Đây là loại đao pháp gì?

Hai mắt Phong Bách trừng lớn, đầu óc quay cuồng, trước khi chết lẩm bẩm đặt ra câu hỏi.

- Đây chính là đao xuất thần nhập hóa!

Nhất thời Sở Vân xuất đao, lúc này cũng đã bừng tỉnh đáp lại.

- Thật khó trách đạo pháp phòng ngự của ta không thể chống đỡ được, trực tiếp bị chém trúng...

Nói xong lời này, Phong Bạch Hành từ trên lưng yêu thú ngã quỵ xuống dưới.

Dưới áp lực khổng lồ, Sở Vân lâm trận đột phá, đao pháp cảnh giới đại thành tăng nhanh thành đao pháp xuất thần nhập hóa!

Đao pháp cảnh giới xuất thần nhập hóa này, không thể nào truyền thụ. Thư Thiên Hào cũng có đao pháp đạt cảnh giới xuất thần nhập hóa, thế nhưng không thể truyền thụ cho Sở Vân. Loại cảnh giới như thế này, hoàn toàn dựa vào thực lực của cá nhân để lý giải.

Một khi lĩnh ngộ, lực công kích sẽ nhận được sự chuyển biến của thiên địa, mỗi một kích đều phù hợp với một phần của thiên địa, tuân theo một quy luật nào đó, bởi vậy rất khó có thể chống đỡ.

Tại thời điểm đạt tới cảnh giới Vương giả, loại cảnh giới xuất thần nhập hóa này có thể diễn biến thành đạo pháp thần thông. Đạo pháp Kiếm Bộc của Kiếm Vương, chính là trường hợp như vậy.

- Tiểu tử Sở Vân, kẻ khác sợ ngươi, nhưng Long Bân ta không sợ ngươi!

Một viên đại tướng Thủy gia, thân thể cường tráng, khí thế hừng hực, cầm hai thanh đoản thương cấp Linh Yêu trong tay, xung phong liều chết đánh về phía Sở Vân.

- Tới tốt!

Xoạt, Sở Vân mạnh mẽ chém xuống một đao, Long Bân liền kêu lên một tiếng thê thảm, đứt thành hai đoạn, máu tươi phụt ra, nội tạng văng ra khắp nơi.

- Đã vậy còn kiêu ngạo! Ta không giống như Long Bân, ta muốn đấu với ngươi ba trăm hiệp!

Ngay sau đó, có một vị chiến tướng khoác trên mình chiến giáp ánh vàng, cầm Phương Thiên Họa Kích trong tay, cưỡi một đầu Man Ngưu, liều chết xông về phía Sở Vân.

Đây tuyệt đối là một viên đại tướng, có ba yêu vật gồm chiến giáp, Phương Thiên Họa Kích và Man Ngưu. Tất cả đã cấu thành một hệ thống chiến thuật vô cùng nhuần nhuyễn.

Keng keng keng!

Sở Vân cũng chỉ sử dụng Túy Tuyết Đao để chiến đấu cùng hắn.

- Ngươi cũng không có gì hơn cái này sao?

Viên đại tướng kia chiếm được thế thượng phong, liền cười ha hả.

Đột nhiên ánh đao của Sở Vân lóe lên, thân đao lật lại, tạo ra sát chiêu không thể tượng tượng được.

Bỗng nhiên tiếng cười của viên đại tướng kia dừng lại, động tác từ từ ngưng đọng, hắn ngồi trên Man Ngưu, liếm liếm môi, đưa tay sờ sờ lên cổ của chính mình.

Hắn nhìn trên bàn tay, trông thấy trên lòng bàn tay đều là máu tươi, con ngươi lập tức co lại!

- Tại sao lại như vậy?

Vừa dứt lời, đầu liền hắn lệch sang một, máu tươi từ cổ phun ra như suối!

- Quả thực quá cường hãn.

- Không thể nào tin được, hai viên đại tướng Phong Bách Hành, Long Bân liên tục đón nhận cái chết thê thảm dưới lưỡi đao của Sở Vân!

Sở Vân nhanh chóng chém chết hai viên đại tướng của Thủy gia, nhất thời khiến cho các tướng sĩ Thủy gia đều phải trừng mắt há mồm, cảm thấy khó có thể tin được.

- Xuất thần nhập hóa, rõ ràng hắn đã có được cảnh giới xuất thần nhập hóa rồi! Quả thực không thể độc đấu với hắn! Mau vây công hắn, vây công hắn! Để kỹ xảo của hắn cũng trở nên vô dụng, khiến hắn phải mệt mỏi chống đỡ, yêu nguyên hao tổn mà chết!

Cuồng Nho Tướng Quân liên tục huy động chiến kỳ, đối với Sở Vân vừa hận vừa đố kỵ.

Từ trước tới nay, hắn chưa bao giờ có cảm giác như vậy.

Cảnh giới xuất thần nhập hóa, ngay cả hắn cũng không thể đạt được. Loại cảnh giới này, không chỉ dựa vào nỗ lực của bản thân và thời gian tích lũy. Mà còn cần có cơ duyên và ngộ tính.

469. Chương 143 144: Ba Kiện Yêu Vật Số Mệnh

Chương 143 144: Ba kiện yêu vật số mệnh

- Loại thiên tư này, cộng thêm số mệnh kéo dài không dứt, hắn mới mười lăm tuổi đã cao thâm như vậy. Tuyệt đối không thể để hắn trưởng thành! Ta muốn bóp chết thiên tài này!

Nhất thời Sở Vân chịu áp lực khổng lồ. Để đối phó với hắn, Cuồng Nho Tướng Quân điều động hơn một ngàn chiến hạm, gần mười vị tướng lĩnh, thậm chí trong đó còn còn có tinh binh và ba Nộ Lôi lâu thuyền còn sót lại.

Loại đội hình này, cho dù hắn có đao pháp xuất thần nhập hóa cũng không thể nào chống đỡ nổi. Lực lượng của một cá nhân, đối đầu với đại quân có hơn vạn người, quả thực quá nhỏ bé.

- Thiếu chủ chớ hoảng, có lão Hồng Thương tới trợ giúp người!

Nguy hiểm trước mắt, lão Hồng Thương liền thống lĩnh một hạm đội xông tới, ngăn cản một đạo tinh binh và hai vị thượng tướng.

- Ngươi lấy nhiều nạt ít, thật quá hèn mọn!

Lão Ngư Vương thống lĩnh một đội kỵ binh Hải Tri Chu, lao về đến ngăn cản một đội tinh binh khác và một viên đại tướng của địch.

- Muốn vây công thiếu chủ Thư gia ta, trước hết hãy vượt qua xác của Kiều lão Hầu Tử ta!

Ba vị lão tướng Thư gia xông tới, chia sẻ áp lực của Sở Vân.

- Lôi Đình Liệt Ngục, mau đánh Tiểu Bá Vương biến thành tro bụi!

Trên ba Nộ Lôi lâu thuyền, liên tục vang lên tiếng gào thét.

Thế nhưng, từng khóm từng khóm mọc lan tràn trên ba chiến thuyền, thoáng chốc cành lá sum xuê, giống như một chiếc ***g giam đặc biệt, vây khốn ba Nộ Lôi lâu thuyền trong đó.

- Phía sau thiếu chủ, đã có Nhan Khuyết ta bảo vệ!

Toàn thân Nhan Khuyết bao phủ bởi một màu xanh, đầu đội Thanh Tâm Quan, đứng sừng sừng trên Tấn Lôi Đằng. Gió biển khiến cho vạt áo của hắn bay phấp phới, tự nhiên giống như cây lớn đứng trước gió.

- Chỉ dựa vào Tấn Lôi Đằng cấp Linh Yêu, là có thể vây khốn chúng ta sao? Đúng là không biết lượng sức mình, ngươi thật quá coi thường uy lực của Nộ Lôi lâu thuyền!

Các tướng sĩ trên thuyền gào thét.

- Chỉ có như vậy thôi sao?

Trong ánh mắt của Nhan Khuyết hiện lên vẻ coi thường, hắn nhẹ nhàng vỗ vào Tiên Nang bên hông, ầm một tiếng, Điện Lôi Mao Thụ từ trên trời giáng xuống.

Cây Điện Lôi Mao Thụ này chính là dựa vào bảo thạch mật môn lấy từ Vô Tận Chi Sâm. Nó đã là Linh Yêu có tu vi đỉnh phong, có hy vọng nhất sau này có thể đạt tới cấp Kiếp Yêu.

Kiếp trước Nhan Khuyết có Hoàn Chuyển Đan Nguyên

Thụ, thế nhưng tại kiếp này, Sở Vân nhanh hơn một bước chiếm được. Không để tài hoa luyện đan của Nhan Khuyết bị mai một, Sở Vân tiện thể chuyển yêu thụ này cho Nhan Khuyết.

Nhan Khuyết sở hữu Tấn Lôi Đằng, vốn am hiểu đạo pháp lôi hệ. Cây Điện Lôi Mao Thụ này, không chỉ

có thuộc tính lôi, hơn nữa còn có thể dùng để luyện đan. Vật này so với Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ còn thích hợp với Nhan Khuyết hơn rất nhiều.

- Tuy rằng ta không được như thiếu chủ, dễ dàng tiêu diệt các ngươi. Thế nhưng ta cũng có thể vây khốn các ngươi.

Trong lúc đó, Nhan Khuyết đứng hiên ngang nói.

- Thật đáng ghét a! Rõ ràng bọn chúng đã nhằm vào chúng ta!

Ba Nộ Lôi lâu thuyền to lớn bị Tấn Lôi Đằng và Điện Lôi Mao Thụ liên thủ trấn áp.

Đạo pháp Lôi Điện của chúng phát sinh, ngược lại trở thành thành dinh dưỡng tẩm bổ cho hai yêu thực.

- Mọi người…

Sở Vân ngẩn người, bỗng nhiên trong lòng hắn dâng lên một dòng nước ấm áp. Cảm thấy chính mình không hề cô đơn, còn có rất nhiều chiến hữu đang kề vai chiến đấu cùng chính mình!

- Trận chiến này, tất thắng!

Hắn hét lớn một tiếng, huy động Túy Tuyết Đao trong tay, trút xuống phía dưới một mảnh lưu quang đủ loại màu sắc. Hắn giẫm lên Tật Phong Kính Thảo Hài, nhanh chóng đầu nhập vào chiến trường.

Sở Vân dốc toàn bộ hỏa lực. Đao phong điên cuồng, Thiên Hồ rít gào, Cụ Phong Tiễn bay như mưa, Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi bắn ra tua tủa, đại sát khắp nơi, khiến đối phương không thể kháng cự!

Một cái, hai cái, ba cái… Mới đầu còn có thể nhớ rõ, thế nhưng dần dần ai cũng không thể đếm được. Vô số địch nhân ngục gã dưới chân hắn.

Toàn thân hắn đẫm máu, mãnh liệt chém giết phá vòng vây, mạnh mẽ như hổ, khí thế như lửa, không ai địch nổi.

- Theo sau thiếu chủ, xung phong liều chết xông lên! Xung phong liều chết xông lên!

Tướng sĩ Thư gia càng lúc càng rống to hơn.

Sở Vân chân chính trở thành thống soái, vận dùng chiến lực hùng hậu phá tan trận địa của địch, làm giảm bớt áp lực lên đại quân Thư gia.

Hắn giống như chiến thần bất bại, càng giết càng mạnh mẽ, tung hoành trong trận địa địch, đánh đâu thắng đó, không gì có thể cản nổi!

- Lẽ nào chiến thuật lấy đông hiếp yếu của ta lại không thể sử dụng!

Sắc mặt Cuồng Nho Tướng Quân trầm như nước, trông thấy Sở Vân như Giao Long tùy ý phun mưa, khiến khuôn mặt hắn rung lên, căm phẫn tới cực điểm.

Hắn rất muốn tự mình xuất thủ, thế nhưng không thể được, áp lực của Hoàng Hiếu tạo ra không thể khinh xuất. Hắn lại có ý định phóng ra Kiếp Yêu của bản thân, thế nhưng lại thiếu sự bảo vệ đợt tấn công của đối phương. Nguyên bản hắn có rất nhiều Linh Yêu, thế nhưng chỉ có bút này vượt qua Kiếp Yêu kiếp. Huống hồ có Kiếp Yêu trong tay, linh quang trong cơ thể hao tổn rất nhiều. Bởi vậy trong tay hắn chỉ lưu trữ có hai đầu Linh Yêu và ba đầu Đại Yêu.

Trên thực tế, chiến thuật lấy đông hiếp ít không phải không thể dùng.

Mà là Sở Vân không chỉ có một mình, mỗi giây mỗi mỗi khắc đều có chiến hữu bên cạnh hắn trợ giúp. Khi địch nhân vây công hắn, rốt cục sẽ có người xuất thủ, chia sẻ áp lực cùng hắn. Khi yêu nguyên hắn thiếu thốn, cần thời gian hồi phục thể lực, rốt cục sẽ có người tạm thời thay hắn, để hắn được nghỉ ngơi.

Trong lúc đó có Hoa Anh, Nhan Khuyết, Vũ Đại Đầu, Vương Trạch Long… Thậm chí còn có cả Thiết Ngao.

- Thật không ngờ chúng ta lại có một ngày sát vai chiến đấu.

Thiết Ngao đứng trên Trấn Yêu Tháp, giúp Sở Vân ngăn cản hai viên đại tướng địch, nói.

- Hôm nay đắc thắng, cũng là chuyện mừng!

Sau khi Sở Vân nghỉ ngơi hồi phục sức lực, hắn lại vung đao lên nói.

Tràng cảnh dần dần trở nên hỗn loạn, Hoàng Hiếu và Cuồng Nho Tướng Quân đều phải liên tục chỉ huy. Hầu như trên chiến trường, bất cứ phiến hải vực nào cũng có chiến tranh.

Chỉ huy song phương đều là thiên tài xuất chúng, đánh nhau sống chết như vậy cũng không phân thắng bại, cuối cục cục diện trở thành một cuộc hỗn chiến.

Thủy gia có tinh binh Băng Oa, liên quân dùng Sở Vân làm mũi nhọn công kích, thật giống như hai thanh đoản kiếm trong tay hai người to lớn, đang đâm về phía đối phương.

Mấu chốt chính là ai sẽ chết trước!

- Thật không ngờ, trên Chư Tinh Quần Đảo lại ẩn giấu một đầu Giao Long!

Cuồng Nho Tướng Quân cuồng ngạo như vậy, cũng phải thừa nhận tài năng của Hoàng Hiếu.

Bàn về tài năng chỉ huy trên chiến trường, thậm chí Hoàng Hiếu còn cao hơn hắn một bậc. Quân lực của chính mình đông gấp đôi đối phương, thế nhưng cục diễn trận chiến vẫn trở thành hỗn chiến.

- Bất quá, giờ phút quyết định đã tới. Cấm vệ quân xuất trận!

Cuồng Nho Tướng Quân phô ra con ắt chủ bài của chính mình, ý đồ muốn quyết phân thắng bại.

Ba mươi cấm vệ quân có chiến lực cấp Linh Yêu, mỗi một người đều tương đương với một viên đại tướng. Lực lượng lớn như vậy, đầu nhập vào chiến trường, lập tức làm thay đổi trạng thái cân bằng.

- Quả thực có lực lượng ẩn giấu. May mà thiếu chủ có được sự giúp đỡ của Hồng Thường Tiên Tử. Xuất chiến!

Mười tám vị tiên phi xinh đẹp như hoa như ngọc, dung mạo như tiên nữ dáng trần, khiến quang cảnh chiến trường trở lên rất đặc biệt.

- Cái gì? Quả nhiên vẫn còn con bài chưa lật.

Cuồng Nho Tướng Quân cảm thấy kinh hãi, thế nhưng sắc mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ tươi cười.

- Vô ích thôi! Chẳng qua cũng chỉ là mười tám người. Bây giờ vùng vẫy, cũng kéo dài thêm một chút thời gian thất bại mà thôi.

- Để ngươi làm càn tới bây giờ, tiểu tử ngươi nên biết thỏa mãn! Quy Lưu Đàn!

Một vị cấm vệ quân gào thét, chém giết xông tới. Hai tay hắn giơ một kiện yêu binh lên, hình như là thâm đàn bạch ngọc, từ miệng đàn phụt ra đạo pháp thủy hành, giống như sông lớn tuôn chảy.

- Chúng ta vừa ra tay, chắc chắn ngươi sẽ thất bại. Phi Lai Phong!

Lại có một vị cấm vệ quân, bỗng nhiên vung tay lên, quăng ra một kiện yêu binh giống như ngọn núi. Vốn Phi Lai Phong chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay, thế nhưng thúc dục loại đạo pháp đặc biệt, gặp gió cuốn gió, rất nhanh bành trướng thành ngọn núi nhỏ, đập tan vô số

yêu vật cản đường, tiếp đến bao phủ hướng về phía Sở Vân.

- Bây giờ đầu hàng, ta sẽ cho ngươi được toàn thây! Đào Nguyên Thụ!

Vị cấm vệ quân thứ ba, cầm một gốc cây cổ thụ rậm rạp trong tay. Lá cây rậm rạp, tỏa ra huyền quang, kỳ hoa lưu chuyển. Thân cây từ từ xoay tròn, các loại đạo pháp mộc hành sáng lạn như pháo hoa, cuốn sạch tất cả xông về phía Sở Vân.

Quy Lưu Đàn, Phi Lai Phong và Đào Nguyên Thụ chính là yêu vật số mệnh của Thủy gia, Sơn gia và Sâm gia, lần lượt là biểu tượng cho thủy, thổ, mộc. Toàn bộ đều có tư chất tuyệt phẩm, sở hữu huyền cơ vô cùng ảo diệu.

Ba vị cấm vệ quân này đều là thủ lĩnh trong quân, người nào cũng trên trăm tuổi, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú. Mỗi người trong bọn họ đều có chiến lực ngang bằng với Sở Vân. Lúc này vây công, thế không thể đỡ, khiến Sở Vân cảm thấy áp lực tăng

lên gấp bội!

Sở Vân muốn hợp thành bát quái trận, thế nhưng ba vị cấm vệ quân đã sớm biết hắn có con bài chưa lật này, cho nên không để cho hắn có cơ hội. Luôn luôn có một, hai vị Linh Yêu thay nhau hành động.

- Bất Tận Mộc!

Sở Vân không biết làm gì hơn, đành phải lấy ra đầu Linh Yêu đỉnh phong thứ chín.

Đây chính là yêu thực sinh trưởng trong lòng hỏa động, cũng từng bị thiên kiếp tàn phá, hiện tại chỉ là Linh Yêu đỉnh phong. Lúc này Sở Vân vận dụng đạo pháp hành hỏa, dùng công thay thủ.

Quả thực một mình Sở Vân địch ba, ngay lập tức phải rơi vào khổ chiến.

- Ai dám ăn hiếp con ta!

Một tiếng long rống vang lên, Thư Thiên Hào cưỡi Thương Lam Hải Long, từ trên trời giáng xuống, xông vào chiến trận.

- Lão đa!

Tinh thần chiến đấu của Sở Vân tăng lên, liền mạnh mẽ vung Túy Tuyết Đao lên, kề vai chiến đấu cùng Thư Thiên Hào.

Đúng là đánh hổ, phụ tử cùng ra trận!

Ba vị thủ lĩnh cấm vệ quân liên tiếp đánh cho tơi bời, chỉ còn cách tháo chạy.

- Vì sao lại vậy? Bọn chúng có hai đao xuất thần nhập hóa!

Một vị thủ lĩnh khiếp sợ rống lớn.

- Cái gì? Ngay cả ba vị thống lĩnh cấm vệ quân cũng không đánh lại phụ tử Thư gia sao?

- Rõ ràng ba vị đều có yêu vật số mệnh của các vị Vương giả truyền lại, cũng không thể chống đỡ nổi hai thanh chiến đao! Này…

Tướng sĩ Thủy gia trố mắt đứng nhìn, không thể tin nổi tràng cảnh trên chiến trường, thân thể liền mềm nhũn ra.

- Tên này thật khó chơi!

- Một khi bọn họ liên thủ với nhau, hoàn toàn không tầm thường…

Trên khuôn mặt ba thống lĩnh cấm vệ quân, nguyên bản thần tình lạnh lùng kiêu ngạo, bây giờ trở nên ngưng trọng và kinh hãi!

Đối mặt với phụ tử Thư Thiên Hào và Sở Vân, bọn họ giống như hàng rào gỗ gầy yếu, trong hàng rào là hai đầu mãnh thú mạnh mẽ đánh ra.

Cha hổ con rồng!

Hai chiến đao xuất thần nhập hóa, phối hợp chặt chẽ, mỗi một chiêu xuất ra đều huyền ảo khó lường, lạnh lùng sắc bén, tung hoành khắp nơi!

- Sắp không chống đỡ được rồi…

Sắc mặt ba vị thống lĩnh tối sầm, mồ hôi lạnh chảy thành từng ròng.

- Ai nói Thư Thiên Hào ta là người cụt tay? Hãy xem! Cánh tay trái của ta đã lớn lên theo thời gian, bây giờ đã trở thành như thế này!

Trông thấy tư thế chiến đấu oai hùng của Sở Vân, trong lòng Thư Thiên Hào tràn ngập niềm vui, tim đập thình thịch giống như ngọn sóng bị kích động.

- Sở Vân, mau trùng kích về phía trước! Hãy để nghĩa phụ mở đường, san bằng tất cả!

Bỗng nhiên Thư Thiên Hào hét lớn một tiếng, mạnh mẽ lao ra, chiến đao hung hăng bổ về phía một vị thống lĩnh cấm vệ quân.

Dùng cương đối cương, trong tiếng nổ kinh thiên động địa bộc phát, hai bên đều lảo đảo chạy ra.

- Đây chính là cơ hội tốt!

Đột nhiên trong mắt Sở Vân lóe ra quang mang, tiếp tục thúc dục Túy Tuyết Đao, đao mang rực rỡ dường như đã được tích tụ từ lâu, từ trên trời giáng xuống.

Ầm!

Ánh đao trực tiếp oanh phá lớp phòng ngự mỏng manh của vị thống lĩnh cấm vệ quân. Trong nháy mắt đao khí đã xé hắn thành từng mảnh nhỏ!

- Chết tiệt!

Hai vị thống lĩnh còn lại, đột nhiên biến sắc, sát khí dâng trào, hướng về phía Sở Vân vây công.

- Dám động tới con ta!

Thư Thiên Hào gào thét như mãnh hổ, mạnh mẽ xuất thủ, đẩy lùi hai người. Hắn tiếp tục xuất ra một chiêu nữa, điên cuồng chém về phía vị thống lĩnh cấm vệ quân.

- Lão già này điên rồi sao?

Vị thống lĩnh cấm vệ quân bị chém, liên tục phải lùi về phía sau. Đối với loại đấu pháp điên cuồng này, quả thực không có cách nào cản nổi.

- Hãy tiếp thêm một chiêu nữa của ta!

Thư Thiên Hào lại xuất ra đại chiêu, lấy thương đổi thương.

Lập tức lực phòng ngự của vị thống lĩnh kia bị giảm xuống. Trong khi hắn còn chưa kịp nghỉ ngơi lấy lại sức, bỗng nhiên tuyết quang sáng ngời hiện ra trước mắt hắn!

Thân ảnh của Sở Vân lập lòe trong tầm mắt hắn, hai mắt căng hắn căng ra cố nhìn rõ Sở Vân. Thế nhưng càng nhìn lại càng cảm thấy mờ mờ ảo ảo.

Chỉ trong chốc lát, Sở Vân chém chết hai vị đại tướng!

Thoáng chốc, ba vị thống lĩnh cấm vệ quân, hiện tại chỉ còn lại một người.

470. Chương 145: Cha Hổ Con Rồng, Trên Dưới Một Lòng

Chương 145: Cha hổ con rồng, trên dưới một lòng

- Cứu! Cứu ta!

Vị thống lĩnh còn sót lại, hoảng sợ mà hô lên. Trông thấy phụ tử Thư gia nhìn chằm chằm vào hắn, khiến trong lòng hắn ứa ra khí lạnh, vứt bỏ tôn nghiêm, lớn tiếng gọi cứu binh.

- Ngươi cũng sẽ phải chết!

Thư Thiên Hào giống như thần thánh hạ phàm, khí thế hừng hực, chiến đao như sét, điên cuồng phát ra các loại đạo pháp.

Thống lĩnh cấm vệ quân liều mạng chống đỡ, rốt cục cũng không thể chống đỡ nổi.

Thống lĩnh cấm vệ quân kia còn chưa kịp thở, đã trông thấy Sở Vân từ trên trời lao xuống. Hắn giơ Túy Tuyết Đao lên, thân thể to lớn che lấp mặt trời, khiến vị thống lĩnh kia chìm trong một mảnh u ám.

- Tăng Quang Thiểm Thải Tuyết Nguyệt Thiên Trùng!

Sở Vân hét lớn một tiếng, âm thanh vang xa trăm dặm. Túy Tuyết Đao phát ra ánh đao sáng như tuyết, chói lòa một vùng trời.

Chiến đao mạnh mẽ chém xuống, liền phát ra âm thanh rung trời chuyển đất. Đao mang ngưng lại, lớn tới năm trượng, vô cùng sắc bén, trảm phá trời cao. Trong nháy mắt đã bổ trúng vị thống lĩnh cấm vệ quân kia.

Đạo pháp phòng ngự của cấm vệ quân kia quá yếu kém, giống như tờ giấy mỏng, dưới ánh đao tan chảy như băng. Tiếng kêu thảm thiết của vị thống lĩnh cấm vệ quân kia cũng lập tức bị đao mang dập tắt.

Đao mang xuyên qua thống lĩnh cấm vệ quân, lại oanh phá chiến hạm, dư thế không giảm lại tiếp tục đánh vào trong biển.

Rào rào!

Trong khoảng khắc liền hình thành một vòng xoáy rất lớn, bao quanh chiến hạm. Ngay sau đó, nước biển cuộn trào mãnh liệt, bạo phát sóng lớn, trong lúc đó có ba chiến hạm không may bị sóng lớn đánh bay lên không trung cao tới nửa trượng. Tiếp đến vẽ lên một vòng cung trên không trung, một đầu cắm xuống biển.

Tràng cảnh kinh người, khiến chiến trường bị kiềm hãm phần nào.

Sở Vân đứng giữa không trung, bao quát toàn chiến trường. Hắn vung tay lên, Túy Tuyết Đao dưới ánh mặt trời phát ra quang huy lóng lánh như ngọc:

- Ba đại tướng quân địch đã chết dưới chiến đao của ta. Kẻ nào dám tới đây đón nhận cái chết!

Tiếng gầm từ phía xa xa truyền tới, nhất thời khiến tướng sĩ Thủy gia im nặng không nói gì.

Sĩ khí liên quân điên cuồng tăng lên!

- Thiếu đảo chủ uy vũ vô địch! Đảo chủ uy vũ vô địch!

- Giết! Đi theo thiếu đảo chủ, thống nhất thiên hạ!

- Ba vị thống lĩnh đều chết trong tay hắn! Đây là sự thực sao?

Toàn bộ cấm vệ quân đều run như cầy sấy.

- Sở Vân…

Cuồng Nho Tướng Quân nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt âm trầm.

- Uy lực như vậy…

Sắc mặt Thiết Ngao cũng hiện lên vẻ hổ thẹn, hắn trông thấy rất nhiều binh sĩ Thiết gia, thậm chí còn có tướng lĩnh, cũng điên cuồng hét lớn cùng người của Thư gia.

Trong giờ khắc này, vũ dũng của Sở Vân đã hoàn toàn chinh phục nhân tâm tướng sĩ liên quân.

- Các tướng sĩ, còn chờ gì nữa? Hãy theo ta tiến lên giết địch, giành lấy thắng lợi! Theo ta, đào sông lấp biển, giương cánh bay cao!

Sở Vân lại tiếp tục rống lớn một tiếng.

Liên quân đều đang tĩnh lặng, ngay sau đó giống như nước biển từ trên cao trút xuống, bọt nước bắn ra tung tóe. Mấy vạn người nhất tề hô lớn theo thiếu đảo chủ!

- Hãy đi theo thiếu đảo chủ!

Các tinh binh Chuông Đồng, toàn thân đẫm máu giơ cao chiến đao, gào thét xông về phía quân địch.

- Đi theo thiếu đảo chủ!

Dường như các chiến thuyền, chiến hạm được tiếp thêm động lực, đều giống như đầu thương mũi kiếm đâm thủng hạm đội quân địch.

- Đi theo thiếu đảo chủ!

Một vị lão binh bị hôn mê, nghe thấy tiếng hò hét đột nhiên tỉnh lại. Hắn trở mình, đẩy thi thể trên người ra, co chân lại, bò trên khoang thuyền. Cuối cùng hắn đến được một đội quân gần đó.

- Đi theo thiếu đảo chủ!

Hắn không tìm được rùi trống, liền giơ nắm tay lên, hung hăng đánh vào trống trận.

Thùng thùng thùng…

Trống trận vang lên! Trống trận truyền tới khắp nơi.

Quân hiệu vang lên! Nghìn vạn người hò hét!

Vô số thanh âm, vô số ý chí, tạo thành cơn sóng rung chuyển trời đất, cuộn trào mãnh liệt.

Dưới sự dẫn dắt của Sở Vân, cuốn sạch thiên hạ, đào núi lấp biển, để trời đất đổi mới!

- Đây chính là lực lượng a!

Mỗi người đều bộc phát toàn bộ chiến lực của bản thân, ý chí của mấy vạn người gắn kết thành một khối… Đây, đây không phải cảnh giới cao nhất trong chỉ huy chiến trận sao?

Thân thể và tinh thần Hoàng Hiếu đều chấn động, trố mắt đứng nhìn. Trong giờ khắc này, Sở Vân đã cướp đi quyền chỉ huy chiến đấu trong tay hắn.

Giờ khắc này, tâm ý của mọi người đã kết thành một khối, từng bước từng bước tiến về phía đối phương.

Sở Vân gặp thần giết thần, gặp quỷ giết quỷ!

Khí thế của hắn cao tận trời, ý chí chiến đấu của mấy vạn người ngưng tụ lại. Cho dù bất cứ địch nhân nào đối mặt với hắn, dường như đều có cảm giác nhìn lên núi cao, đứng giữa trời cao, vô cùng nhỏ bé, vô lực chống đỡ, tinh thần tiêu tan.

Trong khoảng thời gian ngắn, đã có hơn mười tiểu tướng, bảy tám thượng tướng, năm đại tướng chết dưới đao của Sở Vân! Về phần sĩ tốt, thì nhiều không sao đếm hết!

Thư Thiên Hào đứng cạnh hắn, âm thầm chia sẻ áp lực, giúp hắn đạt được vị trí hiển hách.

Hoa Anh và Nhan Khuyết đứng hai bên trái phải, một người bắn tên ra như mưa, một dùng roi mây tung hoành ngang dọc.

Đám người Vũ Đại Đầu, ba lão tướng quân, Vương Trạch Long và Viêm Cơ Ti theo sát phía sau. Trong lúc hỗn loạn, Thỏ Tướng Quân cũng gia nhập đoàn quân của Hoàng Hiếu, kề vai chiến đấu cùng Sở Vân!

Từng đoàn từng đoàn đi theo bước chân của Sở Vân, cộng thêm đám văn thần võ tướng bên cạnh Sở Vân tạo thành đội tiên phong có một không hai.

Đội quân tiên phong bao phủ khắp chiến trường, đi tới quét sạch tới đó. Không ai có thể ngăn cản được.

- Aizzz, hết hy vọng… Trận chiến này đã thất bại rồi, rút lui.

Sắc mặt Trinh Hữu Tài trắng bệch, khuyên giải.

- Ta thất bại? Vì sao ta có thể thất bại?

Cuồng Nho Tướng Quân gầm gừ, trông thấy tướng sĩ Thủy gia kẻ bị giết, người buông kiếm đầu hàng. Hai mắt hắn đỏ bừng, rơi vào trạng thái điên cuồng.

- Chính là hắn, chỉ cần chém chết hắn, là ta có thể thoát khỏi biến cố này! Bát Thiên Thanh Sơn Bút!

Hắn điên cuồng hét lớn, huy động Bát Thiên Thanh Sơn Bút trong tay hắn.

- Tướng quân, núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt!

Trinh Hữu Tài khuyên can.

- Cút ngay!

Cuồng Nho Tướng Quân chặn ngang đẩy hắn ra, ánh mắt hắn giống như nhựa cao su, nhìn chằm chằm thân ảnh của Sở Vân.

- Ta muốn Giang Hán Quốc chủ phải tán thưởng, đảm nhiệm được sự phó thác của hắn, thống nhất Chư Tinh Quần Đảo. Sở Vân, một tên tiểu tử nho nhỏ như ngươi, rõ ràng dám phá hỏng kế hoạch của ta! Ta muốn giết ngươi, ta muốn giết ngươi!

Hắn rít gào, thúc dục Kiếp Yêu trong tay, bay về phía Sở Vân.

- Cuồng Nho Tướng Quân, cuối cùng ngươi cũng đã xuất hiện. Ta tặng cho ngươi một chút lễ vật, ngươi nhận lấy đi.

Sở Vân vung tay, trực tiếp ném ra Bạch Tiểu Thánh binh khí phổ.

471. Chương 146 147: Thật Lớn! Cuồng Nho Tướng Quân

Chương 146 147: Thật lớn! Cuồng Nho Tướng Quân

- Đây chính là yêu binh quyển trục?

Trong khi Cuồng Nho Tướng Quân đứng sững sờ, Bạch Tiểu Thánh binh khí phổ liền nổ mạnh, bạo phát ra đạo pháp Kiếm Bộc!

Sở Vân có được môn đạo pháp thần thông này, đương nhiên sẽ sử dụng nó. Lần đầu tiên hắn sử dụng, dựa vào một số ít yêu kiếm thu thập trên chiến trường, nhưng cũng đã bị Kiếp Yêu bút đánh hao tổn.

Sau khi hắn quay lại đại bản doanh, lập tức điều động toàn bộ yêu kiếm tốt nhất đã được thu thập từ trước. Trong kho vũ khí của Thư gia, nắm giữ yêu binh của Hải

Long Vương, Hỏa Đức Vương, Vạn Thú Vương, Viêm gia, Trữ gia… Cho nên bây giờ rất sung túc. Mấy năm nay lại có Du Nha Đại Sư dốc sức luyện chế yêu binh. Cộng thêm việc Sở Vân đưa ra yêu cầu với Mông Nguyên Quốc, cũng chiếm được một lượng lớn yêu kiếm

cấp Linh Yêu. Rốt cục hắn vẫn cảm thấy chưa đủ, lại trao đổi điều kiện với Thiết gia, yêu cầu một lượng yêu kiếm khác.

Hơn nữa dựa vào thu thập trên chiến trường, cuối cùng tạo thành Bạch Tiểu Thánh binh khí phổ này. Trong đó có bốn mươi lăm yêu kiếm cấp Linh Yêu và sáu mươi ba yêu kiếm cấp Đại Yêu.

Bất cứ ngôn từ nào cũng không thể diễn tả được sự bạo phát của kiếm khí.

Tiếng nổ vang lên khiến trời đất rung chuyển.

Kiếm khí bay lên trời cao, sóng biển cuồn cuộn cao tới mười trượng. Một phần chiến trường nhanh chóng bị tiêu diệt, trong đó có tinh binh Băng Oa, Trinh Hữu Tài. Hầu như bên trong hải vực của Cuồng Nho Tướng Quân cũng bị cuốn sạch.

Toàn bộ chiến hạm, cùng với hơn một ngàn tinh binh Băng Oa, các tướng sĩ và Trịnh Hữu Tài… Đều bị cắn nát. Chỉ còn có Cuồng Nho Tướng Quân đứng trơ trọi giữa không trung. Nước biển bốc hơi lên, khiến cảm giác nóng rát.

Ầm một tiếng, nước biển bắn tung tóe, Cuồng Nho Tướng Quân đứng ngây dại nhìn về phía Kiếp Yêu bút.

Toàn Bộ thân bút đầy vết rạn nứt, nguyên bản tu vi của Kiếp Yêu suy giảm nghiêm trọng, rất nhanh tụt xuống cấp Linh Yêu.

Trong khi hắn trông thấy Sở Vân bổ tới, hắn vẫn chưa hồi phục bởi tác động thật lớn như vậy.

- Cuồng Nho Tướng Quân, đây chính là ngày tận thế của ngươi. Linh Yêu xuất hiện, giết!

Sở Vân vung đao chém xuống, Bát Thiên Thanh Sơn Bút liền bay ra ngoài, toàn bộ chín đầu Linh Yêu xuất thủ đều có thương thế, Cuồng Nho Tướng Quân bị bắt sống!

…

Mặt trời hạ xuống, mây tàn như lửa. Khi đó trên mặt biển là một cảnh tượng vô cùng hỗn độn.

Trên mặt biển, vô số thi thể đang trôi nổi, có thể dễ dàng trông thấy được những chiến hạm vỡ nát, có chiến hạm đang từ từ chìm xuống, có chiếc không còn bất cứ thuyền viên nào, trở thành chiến thuyền lẻ loi tự động di chuyển trên biển.

Cờ xí bị thiêu đốt, tung bay trong gió. Lúc này, một vài chú hải âu mới dám bay vào phiến hải vực này, phát ra tiếng kêu cạc cạc.

Nhưng tràng cảnh chiến trường cũng không hoàn toàn tĩnh mịch, trên mấy trăm chiến thuyền có hơn ba ngàn binh sĩ đang thu dọn chiến trường. Nếu như trông thấy tướng sĩ quân mình bị thương vẫn có thể cứu chữa được liên cứu đi, về phần binh sĩ quân địch, thì thẳng thắn bổ xuống một đao, đưa bọn chúng xuống hoàng tuyền.

- Trận đại chiến này, tuy rằng thắng lợi, thế nhưng thương vong quá nhiều a. Hy vọng chiến lợi phẩm có thể bổ sung một chút thiếu hụt về tài chính.

Nhìn về chiến trường, Nhan Khuyết có chút tâm tư.

Trước lúc chiến tranh, toàn tâm toàn lực để giành lấy thắng lợi. Hiện tại đã thắng lợi, nhưng vẫn còn vô số phiền toái trước mắt.

Trong đó, điều phiền toái lớn nhất chính là vấn đề tài chính.

Trước kia, được Mông Nguyên Quốc giúp đỡ, cũng không phải không có ràng buộc. Những vật tư vô giá này cũng không phải cho không.

Đây chính là món nợ đối với Mông Nguyên Quốc. Đương nhiên cũng có thể không trả, thế nhưng dựa vào tình hình hiện nay, hủy bỏ khế ước liên minh. Như vậy sẽ đắc tội với Giang Hán Quốc và Mông Nguyên Quốc, thì quả đúng là một hành động quá ngu xuẩn.

Nhan Khuyết lại tiếp tục nói:

- Trận đánh ngày hôm nay, đã phá vỡ kế hoạch của Giang Hán Quốc chủ. Thủy gia cũng rơi vào thế hạ phong. Có thể nói con đường phía trước rất sáng lạn, bất quá…

- Ngươi muốn nói đến Thiết gia sao? Đánh bại Thủy gia rồi, bây giờ chỉ còn có Thiết gia ngăn cản chúng ta thống nhất quần đảo. Hiện tại Thiết gia là đồng minh của chúng ta, đại quân Thiết gia kề vai sát cánh cùng chúng ta. Thế nhưng, một khi chiến tranh kết thúc, sau đó trở mặt, vậy sẽ không được thích hợp.

Hoa Anh chau mày.

- Ngoài Thiết gia, tuy Thủy gia mất đi đại bộ phận quân lực nhưng trên các hải đảo vẫn còn đội ngũ phòng thủ nhất định. Lúc này chính là thời gian bọn chúng suy yếu nhất, nếu như đối phó với Thiết gia, bỏ qua cơ hội chinh phạt tốt, để cho Giang Hán Quốc chủ có thời gian chỉnh đốn, như vậy lại càng thêm nguy hiểm.

Hoàng Hiếu trình bày rõ quan điểm của chính mình.

Lúc này đối phó với Thiết gia, hoặc là tiếp chinh phạt Thủy gia. Hai việc này đều có ưu khuyết điểm khác nhau. Hơn nữa lúc này tiếp tục chiến tranh, làm sao có thể phản ứng lại Giang Hán Quốc, làm sao có thể hoàn trở những khoản nợ đối với Mông Nguyên Quốc, tiếp đó còn phải trợ cấp những người bệnh, chỉnh đốn sắp xếp quân đội, và vấn đề tưởng thưởng… Nói chung có rất nhiều vấn đề cần giải quyết, không chỉ vài ba lời là có

thể giải quyết.

- Mọi người hãy đàm phán, ta đi xem Cuồng Nho kia một chút.

Sau khi Sở Vân nghe một hồi, cảm thấy đau đầu cho nên đứng dậy xoay người đi.

Hắn nghiêm túc rời bỏ vị trí chủ tọa. Dù sao nơi này còn có nghĩa phụ Thư Thiên Hào của chính mình và rất nhiều văn thần võ tướng.

Trông thấy Sở Vân lưu loát như vậy, đám người Thư Thiên Hào không khỏi cười khổ.

Nhưng bọn họ cũng biết Sở Vân không muốn kể nhiều công lao trong trận chiến vừa rồi. Huống hồ Cuồng Nho Tướng Quân chính là lợi thế trọng yếu, nếu như Sở Vân có thể thuyết phục hắn gia nhập Thư gia. Đến lúc đó, Hoàng Hiếu và Cuồng Nho liên thủ, ai có thể chống lại?

Chỉ cần nghĩ thoáng qua giả thiết này, cũng làm người ta phải xao động.

- Hãy mở cửa khoang thuyền cho ta.

Sở Vân đi xuống khoang thuyền, đi vào lối nhỏ đèn đuốc sáng trưng, tiếp đến tới nhà tù được bảo vệ nghiêm ngặt.

- Thiếu đảo chủ!

Bốn tên gác tù trông thấy Sở Vân, trong mắt đều lóe sáng, toát ra quang mang sùng kính.

Bọn chúng vội vàng mở cửa nhà tù, sau đó cung kính thoái lui.

Trong nhà tù, Cuồng Nho Tướng Quân đang ngồi bất động dưới đất, hai tay hai chân, thậm chí trên cổ đều bị xích sắt cấp Đại Yêu trói buộc rất chắc chắn, dù có cánh

cũng không thể bay.

Nghe thấy tiếng động, hai mắt Cuồng Nho Tướng Quân mở ra, ngẩng đầu nhìn trông thấy Sở Vân, nhất thời cười lạnh một tiếng, bình thản nói:

- Là ngươi.

Thần tình của hắn rất tự nhiên, không khác gì ngày thường, trên đường gặp người quen mà chào hỏi. Có thể dễ dàng nhận thấy tâm chí kiên định của hắn.

Sở Vân nhìn hắn một lát, mới nói:

- Ngươi có nguyện ý đầu hàng Thư gia chúng ta hay không?

- Phi!

Cuồng Nho Tướng Quân mạnh mẽ nhổ ra một ngụm nước bọt về phía Sở Vân, nhưng Sở Vân nhanh nhẹn tránh được.

- Ngươi đừng có mơ tưởng hão huyền!

Hắn căm hận nói.

Bỗng nhiên Sở Vân cười tươi, lộ ra hằm răng sáng loáng:

- Người hiểu mình nhất, thường là địch nhân. Ta cũng biết ngươi sẽ không đầu hàng. Chỉ là, nếu như ngươi không đầu hàng, ngươi biết ngươi phải đón nhận cái gì chứ?

Cuồng Nho Tướng Quân khinh thường, cười nói:

- Ngươi đừng dùng cái chết để uy hiếp ta. Ngươi bắt ta làm tù binh là vì cái gì? Chẳng phải chính là đối phó với kế hoạch tiếp theo của Giang Hán Quốc chủ hay sao? Ngươi cần ta để ép Giang Hán Quốc chủ hòa đàm! Hừ, ngươi dám giết ta sao? Sỉ nhục ngày hôm nay, ta nhất định ghi nhớ trong lòng, sớm muộn gì ta cũng bắt ngươi phải trả gấp bội.

Nói đến đây, hắn ngửa đầu gào thét:

- Chư Tinh Quân Đảo, Cuồng Nho Tướng Quân ta sẽ quay lại.

- Quay lại cái rắm!

Sở Vân cười lạnh một tiếng, nhấc chân lên, đá một đá khiến Cuồng Nho Tướng Quân ngã nhào xuống đất.

Một lực mạnh vọt tới, Cuồng Nho Tướng Quân bất ngờ không kịp đề phòng, liền ngã nhoài trên mặt đất, đầu chảy be bét máu.

- Được, được, được. Những sỉ nhục này, ta sẽ ghi nhớ thật kỹ, ngày sau nhất định bắt ngươi hoàn trả gấp bội!

Tóc hắn dựng ngược, vẻ mặt tối sầm, ngữ khí âm trầm, ánh mắt hung ác tới cực điểm.

- Nói thế nào ngươi cũng không hiểu. Thông Linh Xà!

Sở Vân lắc đầu thở dài.

Trong lòng Cuồng Nho Tướng Quân cảm thấy hồi hộp, thế nhưng vẫn không thấy yêu thú nào xuất hiện. Hắn lại điên cuồng cười lớn:

- Ha ha ha, chỉ dựa vào ngươi cũng muốn dọa ta sợ? Dựa vào chút tài mọn, ngươi có thể dọa Cuồng Nho Tướng Quân ta sao? Ha ha ha… Ách!

Tiếng cười của hắn bỗng nhiên dừng lại, đột nhiên trên khuôn mặt hiện lên vẻ kinh hãi.

- Đây, đây là cái thứ quái quỷ gì? Quả thực ngươi muốn động thủ với ta?

Hắn trừng mắt nhìn Sở Vân, nguyền rủa:

- Ta chính là Cuồng Nho Tướng Quân, là đệ nhất thiếu niên, là một trong mười đại danh tướng Tinh Châu, là trợ thủ đắc lực của Giang Hán Quốc chủ! Nếu như ngươi động thủ với ta, sẽ khiến Giang Hán Quốc chủ nổi giận. Đến lúc đó đại quân xuất ra, số mệnh của ngươi sẽ phải chịu cảnh nhà tan cửa nát.

- Số mệnh, ha ha, ngươi có biết ta am hiểu nhất là cái gì?

Sở Vân thản nhiên lấy Tâm Ý Tiên ra.

- Hừ, không phải ngươi đang bí mật tìm kiếm sao? Tại Tinh Châu có bao nhiêu truyền thừa của Vương giả, mà cho ngươi tìm kiếm? Thực lực của Giang Hán Quốc còn vượt xa sức tưởng tượng của ngươi!

Cuồng Nho Tướng Quân nhếch mép khinh thường.

- Ngươi nhầm rồi. Điều ta am hiểu chính là thay đổi mệnh trời.

Đột nhiên sắc mặt Sở Vân lạnh ngắt, mạnh mẽ vung Tâm Ý Tiên đánh xuống. Hồn phách của Cuồng Nho Tướng Quân liền bị đánh tan trong tiếng kêu gào thê thảm của hắn.

- Thông Linh Xà!

Sở Vân hô lên một tiếng, lập tức Thông Linh Xà trở thành cầu nối, thông dẫn linh quang trong cơ thể Cuồng Nho Tướng Quân.

- Linh quang thật lớn, so với linh quang trong cơ thể ta còn lớn hơn gấp bội! Chỉ là, những linh quang này, bây giờ đều thuộc về ta.

Sở Vân kinh hỷ, nhất thời linh quang trong cơ thể tăng lên gấp bội.

Sự tăng trưởng linh quang trong cơ thể ngự yêu sư, thông thường đều dựa theo tuổi tác, do đó đề thăng rất chậm.

Bởi vì thân thể tồn linh, hồn phách sản linh. Thân thể non nớt, cần có linh khí cải tạo mới có thể cường tráng. Hồn phách của con người, cần phải trải qua nhiều năm, mới có thể cô đọng lại.

Hiện tại Cuồng Nho Tướng Quân đã hơn trăm tuổi, từ từ điều dưỡng, cộng thêm tuổi đời, và cảm ứng thiên địa. Lúc này mới tạo ra luồng linh quang như hiện nay.

Thế nhưng, luồng linh quang này đã thuộc về Sở Vân.

- Đây là lần đầu tiên ta hấp thụ linh quang mạnh hơn linh quang trong cơ thể chính mình. Quả thực rất khó, tốc độ chậm hơn trước rất nhiều. Xem ra ta cần phải đề thăng tu vi của Thông Linh Xà.

- Khá lắm. Linh quang mà Kiếp Yêu đòi hỏi, rõ ràng rất nhiều. So với Linh Yêu còn gấp hơn trăm lần! Thật quá kinh khủng. Bất quá, ta hấp thụ hết linh quang trong cơ thể hắn, cũng có thể nắm giữ một đầu Kiếp Yêu! Đây đều nhờ vào công lao của Thông Linh Xà…

- Hử? Linh quang trong cơ thể của ta không thể tăng thêm? Rõ ràng chỉ có thể hấp thụ một nửa linh quang của đối phương… Hóa ra, là cơ thể ta đã đạt tới bình cảnh tồn trữ linh quang!

Cuồng Nho Tướng Quân đứng trên Kỳ Nhân bảng nhiều năm, nếu như trận chiến vừa rồi hắn chiến thắng, chỉ dựa vào chiến tích này, hắn có thể leo lên Hào Hùng bảng!

Quả thực linh quang trong cơ thể hắn quá nhiều, Sở Vân lấy nhỏ nuốt lớn, tốc độ hấp thụ cũng rất chậm.

Sau hai canh giờ, Sở Vân mới hấp thụ được một nửa. Nhưng một nửa này, cơ thể hắn cũng đã đạt tới cực hạn.

- Không sao, ta đã có Long Tình Quả. Tạm thời có thể buông tha ngươi!

Sở Vân rời khỏi nhà tù, trong lòng đầy lưu luyến. Hắn đang định về phòng chính mình, sử dụng Long Tình Quang, đột nhiên Thư Thiên Hào cho ngươi tới gọi.

- Chiến trường đã thu dọn hết, chiến lợi phẩm và thương binh đều được Bạch Miễn hộ tống về Thư gia đảo. Gọi con qua đây, là vì hai vị quân sư có đối sách cần bàn thảo.

Thư Thiên Hào nói với Sở Vân.

- Hả? Là kế sách gì vậy?

Nhan Khuyết nói:

- Chúng ta dự định chinh phạt các đảo của Thủy gia trước, để phát triển thực lực của chính mình. Thế nhưng cũng muốn thể hiện mối quan hệ thân thiết với Thiết gia.

- Vừa hay, trên chiến trường thiếu đảo chủ cũng từng nói với Thiết Ngao, sau khi thắng lợi sẽ uống rượu cùng hắn. Không bằng, chúng ta mượn việc này để thăm dò ý tứ của hắn.

Ngay sau đó, Hoa Anh liền nói:

- Chinh phạt các đảo của Thủy gia, có lộ trình được tối ưu. Đường thứ nhất, có thể nối thẳng tới Thủy gia chủ đảo. Đường thứ hai, nối thẳng tới Sơn gia chủ đảo. Đường thứ ba, sẽ thông tới Sâm gia chủ đảo. Thiếu đảo chủ hãy mượn tiệc rượu, để dò xét ý tứ của hắn.

Sở Vân chau mày nói:

- Trong ba tuyến đường này, còn có huyền cơ gì?

Hoa Anh liền cười đáp:

- Trên Thủy gia chủ đảo có Thủy Đức Văn Thư. Nếu như Thiết Ngao muốn chọn con đường này, chính là muốn sánh ngang cùng Thư gia. Như vậy, chứng minh hắn

vẫn chưa rõ đại cục, cũng không cần quá lo lắng.

- Sâm gia chủ đảo, tài nguyên phong phú, phồn vinh hưng thịnh. Vẫn luôn được Chư Tinh Đào Nguyên khen ngợi, hàng năm thu thập được một lượng lớn từ thuế. Nếu như Thiết Ngao chọn con đường này, sẽ khẳng định trong mắt hắn chỉ có lợi ích về tiền tài, càng không cần phải lo lắng.

472. Chương 148 149: Nguyệt Hải Đối Ẩm

Chương 148 149: Nguyệt hải đối ẩm

- Thế nhưng, tại Sơn gia chủ đảo có Sơn gia chủ thành cùng với Hỏa Đức thành đang xây dựng của chúng ta, chính là đệ nhất hùng thành tại tinh châu. Trong thành quân bị sung túc, dân chúng thiện chiến, dễ công khó thủ, đó là đều cơ bản của sự thống trị. Nếu như hắn chọn con đường này, điều này cho thấy ánh mắt sắc bén của Thiết Ngao, có thể nhìn thấy thế cục, trong lòng có ý đối kháng. Như vậy chúng ta sẽ xóa bỏ minh ước mà diệt trừ!

- Đúng là diệu kế!

Sở Vân nghe xong, trong mắt lóe ra tinh mang, không kìm được vui sướng, liền cười ha hả.

Cơ bản hắn đã có thể đoán được. Kế sách chinh phạt các đảo của Thủy gia hẳn là của Nhan Khuyết. Hắn có tâm cơ sâu sắc, cho nên rất am hiểm về quân sự.

Còn về phần mời Thiết Ngao uống rượu, lấy kế dò xét, nhất định là ý tưởng của Hoa Anh. Hắn am hiểu quỷ kế, giỏi mưu mô, kiếm vung bút nghiêm luôn thu được điều diệu kỳ.

Hai người đều là nhân tài xuất chúng, mỗi người đều có một điểm mạnh riêng, có thể bù đắp cho nhau. Có thể có được sự phụ tá của hai người bọn họ, đúng là may mắn của Thư gia.

- Trên biển sinh minh nguyệt, chân trời xa xăm chung lúc này. Trên biển nhỏ, rượu ngon tương phùng.

Tín thư rất đơn giản, Thiết Ngao phải đọc qua vài lần mới phát hiện đây chính là tín thư của Sở Vân.

- Thật không ngờ, Sở Vân muốn mời ta tới uống rượu?

Thiết Ngao bỏ tín thư trong tay xuống, trong mắt lóe ra quang mang. Hắn nhìn xung quanh, sau đó hỏi các tướng lĩnh.

- Các vị có ý kiến gì không?

- Chuyện này, quả thực Tiểu Bá Vương đã nói với đảo chủ trên chiến trường.

- Trước kia chúng ta và Thư gia đã có minh ước. Cùng với tính cách của Sở Vân, tuyệt đối hắn sẽ không dùng thủ đoạn ám toán. Trên mảnh biển nhỏ… Cũng không phải chiến hạm của hắn, điều này có thể thấy được thành ý của hắn.

- Phiền phức hiện tại chính là, Thủy gia vừa xong, Thư gia thế mạnh, nhìn chằm chằm…

- Chúng ta nhất định phải chuẩn bị chu đáo, ước định tín hiệu. Nếu như đảo chủ gặp nguy hiểm, hãy phát tín hiệu, chúng ta sẽ lập tức tới cứu viện!

Các võ tướng, mỗi người đều đưa ra một ý kiến khác nhau.

Thiết Ngao nghe vậy, sắc mặt bất động, trong lòng vẫn lạnh như băng. Quả thực trận đánh vừa rồi, hình tượng của Sở Vân đã thâm nhập vào lòng người.

Nào là: Với tích cách của Sở Vân, tuyệt đối hắn không dùng thủ đoạn ám toán?

Rõ ràng tự cho mình hiểu rõ tính cách của Sở Vân.

Nào là: Nếu như không đúng với ước định, e là đối phương tìm cách gây phiền toái?

Rõ ràng sợ hãi Thư gia gây khó dễ, trong lòng sinh khiếp nhược.

Nào là: Lập tức tới cứu viện!

Rõ ràng không xem trọng chính mình, đánh không lại Sở Vân.

Chuyện tình Thiết Ngao lo lắng đã xảy ra.

Sau trận chiến này, hình tượng của Sở Vân đã khắc sâu trong lòng các tướng sĩ. Đây đúng là mối họa lớn!

- Lời mời này, đương nhiên ta sẽ đi. Về phần ám hiệu gì đó, cũng không cần thiết. Ta tự có chủ tính!

Trong lòng Thiết Ngao âm trầm như núi, nhưng trên mặt không có chút biểu hiện, một lời quyết định.

Sau một lát, hắn lui vào thay y phục, toàn thân khoác lên một bộ áo bào trắng, đi tới địa điểm theo thời gian ước định, liền trông thấy Sở Vân đang ngồi trên một con thuyền nhỏ lênh đênh giữa biển.

Thiết Ngao tự mình đi tới thuyền nhỏ, hai người cũng không nói gì, mà thản nhiên đối ẩm.

Ước chừng khoảng sáu tuần rượu, song phương đều có rượu khí, lúc này Sở Vân mới ngưng chén, chỉ ra ngoài khơi cười nói:

-Thiết huynh xem cảnh tượng đồ sộ cỡ nào. Trăng sáng chiếu thiên hạ, biển rộng u trầm tĩnh lặng, giang sơn nhiều cảnh đẹp, thảo nào vô số anh hùng đều vì vậy mà đầu rơi máu chảy.

Cảm khái một chút, hắn lại nói tiếp:

- Hiện nay, đại thế của Thủy gia đã mất, đa phần các đảo nhỏ phòng ngự yếu kém, chỉ cần đánh một trận là có thể thắng. Những con mồi này thật mê hoặc lòng người, có thể cùng Thiết Ngao ngươi cùng săn quần đảo, cũng là một điều thú vị!

Thiết Ngao nghe vậy, trong lòng cả kinh, cánh tay run lên, rượu trong chén dao động.

Hắn chậm rãi đặt chén rượu lên trên chiếc bàn nhỏ, cười đắng ngắt nói:

- Tuy rằng con mồi hấp dẫn, thế nhưng phía sau còn có mãnh thú ẩn núp. Cuồng Nho Tướng Quân là yêu tướng của Giang Hán Quốc chủ, nếu như chém chết trên chiến trường cũng đành thôi, nhưng hiện tại hắn bị bắt giữ, không biết Sở thiếu đảo chủ xử trí hắn thế nào? Điều ta lo lắng nhất, chính là Giang Hán Quốc chủ không cam lòng chịu thất bại, lại phái đại quân tới. Quả thực chúng ta nên làm thế nào để chống lại?

Sở Vân cao giọng cười, hào khí tỏa ra:

- Sợ cái gì? Binh đến tướng ngăn, hắn dẫn đến một người, ta giết một, hắn dẫn đến hai ta giết hai. Hắn dẫn đến mười vạn, ta giết mười vạn. Hắn dẫn đến một trăm vạn, ta giết một trăm vạn. Hơn nữa còn huy động đại quân, phản kích Giang Hán Quốc của hắn!

Thiết Ngao ngây người, không biết nói gì. Hắn nhìn Sở Vân, trong lòng rất xúc động.

Chỉ trong một thời gian ngắn, người thừa kế một hải đảo xa xôi nghèo hèn, giờ đã như rồng thăng thiên, phượng mọc cánh, cao ngạo như vậy?

Hiện tại, Sở Vân dũng cảm vô song, người người ngưỡng mộ. Mà chính mình?

Thời cơ chưa đến, chỉ giống như cánh chim nông cạn.

- Aizzz…

Thiết Ngao thở dài một tiếng. Trước mặt Sở Vân, hắn cảm thấy u tối, không thể không cúi đầu.

- Tại sao lại thở dài như vậy?

Bỗng nhiên Sở Vân hỏi.

Thiết Ngao liền liếc mắt nhìn ra ngoài khơi, nó:

- Ta thở dài như vậy, vì trận đánh vừa rồi thương vong quá nhiều. Giang sơn tuy đẹp, nhưng phải hy sinh rất nhiều. Cuối cùng mọi người phải chịu cảnh bi thương tang tóc, cái giá phải trả có đáng hay không?

Sở Vân nghe vậy, liền liếc mắt nhìn Thiết Ngao tưởng như cười mà không phải cười, nói tiếp:

- Không cần phải nói chyện gió trăng, hãy nói chuyện chính sự đi. Bây giờ, chinh phạt Thủy gia, có ba đường tốt nhất, ta muốn nói với Thiết huynh…

Sở Vân từ từ nói, cuối cùng đi vào vấn đề chính:

- Hiện tại có ba đường, Thiết huynh hãy chọn ra một con đường. Xem như là lễ vật tặng Thiết huynh.

- Việc này… Để ta suy nghĩ một chút.

Thiết Ngao do dự, xoay người nhìn ra ngoài khơi, để Sở Vân không thể trông thấy sắc mặt của hắn.

Sau một lúc lâu, hắn mới nói:

- Ý tốt của Sở huynh ta xin ghi nhận trong lòng. Tuy rằng việc chinh phạt Thủy gia cũng nằm trong kế hoạch của ta, bất quá tình hình hiện tại của Thiết gia vẫn còn nhiều vấn đề cần giải quyết. Trận chiến vừa rồi, Thiết gia thương vong thảm trọng, trước mắt cần phải nghỉ ngơi lấy sức. Huống hồ, ta nghĩ Giang Hán Quốc chủ sẽ không dừng tay, nếu như mạo muội cường công, e là khó có thể thành công.

Thần tình của hắn rất nghiêm túc, ngữ khí cũng rất chân thành, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Sở Vân.

- A…

Ánh mắt Sở Vân lóe lên một chút, không tiếp tục đề tài này.

- Chuẩn bị thế nào rồi?

Sau khi rời khỏi thuyền nhỏ, Thiết Ngao liền tìm tới lính tâm phúc, đây chính là câu đầu tiên.

Tự nhiên tên binh lính tâm phúc hiểu hắn nói gì, liền cúi đầu đáp:

- Mọi việc đã sắp chuẩn bị xong. Chỉ còn tầm khoảng bốn ngày nữa…

- Bốn ngày… Lúc này một đêm ta cũng không thể chờ. Càng kéo dài, ưu thế của Thư gia sẽ càng lớn. Aizzz, ai ngờ Cuồng Nho Tướng Quân lại thất bại nhanh như vậy! Lần này Sở Vân đưa ra ba tuyến đường để thử ta, lẽ nào ta không biết sao? Hừ, ta sẽ lựa chọn con đường tới Sơn gia chủ thành!

- Cái gì? Thiết Ngao không muốn tấn công Thủy gia, mà chuẩn bị nghỉ ngơi lấy sức? Chuyện này…

Nghe được tin này, nhất thời Hoa Anh lâm vào trầm tư.

- Lẽ nào hắn có suy nghĩ thiển cận như vậy?

Nhan Khuyết chau mày nói.

- Không, hắn đã thấu triệt ý tứ của ta.

Sở Vân khẳng định nói. Dựa vào ký ức của kiếp trước và kiếp này, hắn có thể hiểu Thiết Ngao hơn hai vị quân sư.

- Nói thực, ta chưa bao giờ nghĩ hắn sẽ có lựa chọn như vậy. Mặc dù hắn muốn chống lại Thư gia chúng ta, thế nhưng không nhân cơ hội này mở rộng địa bàn, càng khó có thể làm suy yếu ưu thế của bên ta!

Hoa Anh nghi hoặc, không sao giải thích được.

- Như vậy, nhất định hắn còn con bài chưa lật.

Nhan Khuyết suy đoán nói.

- Thế nhưng chúng ta nên xử lý Thiết Ngao thế nào?

Đó là một vấn đề nan giải.

Sở Vân đang muốn nói, đột nhiên đúng lúc này có một binh sĩ hớt hơ hớt hải chạy tới, hoảng sợ báo cáo:

- Không ổn rồi, thiếu đảo chủ! Cuồng Nho Tướng Quân đã cắn lưỡi tự tử!

- Cái gì?

Trong lúc này, ba người đều giật nảy mình.

Trong lòng Sở Vân trầm xuống, Cuồng Nho Tướng Quân chết đi, vậy một nửa linh quang kia làm thế nào bây giờ?

- Phải cứu chữa, nhất định phải cứu chữa!

Hắn hạ mệnh lệnh, sau đó vội vàng chạy tới nhà tù.

Cuồng Nho Tướng Quân nằm bất động trên mặt đất, con mắt mở ra thật to, bộ dáng chết bất đắc kỳ tử. Dưới thân hắn là một vũng máu, trên vách tường nhà tù còn có một hàng chữ. Chính là hắn cắn ngón tay, dùng máu viết ra.

- Thất bại dưới tay một tên tiểu tử, đó là chuyện đáng xấu hổ nhất của đời ta! Quốc chủ, thần kiếp sau sẽ báo đáp!

Hoa Anh thấy vậy, liền thở dài:

- Không ngờ Cuồng Nho Tướng Quân lại cao ngạo như vậy, chuyện này ta đã sai. Ta đã đánh giá thấp tâm tính của hắn.

- Cũng không phải lỗi của ngươi.

Nguyên nhân chuyện này, Sở Vân tường tận hơn Hoa Anh.

Có lẽ trong khí hắn rời đi, hồn phách của Cuồng Nho Tướng Quân lại ngưng tụ lại, thoáng chốc thức tỉnh.

Sau khi hắn tỉnh lại, tự nhiên nhận thấy linh quang trong cơ thể mình bị tiêu hao hơn phân nửa, hơn nửa còn cảm nhận được phần biến mất cũng không thể thông qua hồn phách mà sản sinh ra.

Với tâm trí của hắn, tự nhiên sẽ suy đoán ra Sở Vân.

Thoáng chốc, hắn hiểu, chính mình phải chết là điều không thể nghi ngờ. Sở Vân tạm thời không giết hắn, bởi vì Sở Vân có một loại bí pháp có thể hấp thụ linh quang của chính mình, giúp Sở Vân hắn được lợi.

Linh quang là lực lượng hạch tâm của ngự yêu sư, thoáng chốc hắn mất đi hơn phân nửa tích lũy trăm năm, tự nhiên nản lòng thoái chí tới cực điểm.

Tự mình cảm thấy đó là một sỉ nhục, hơn nữa không muốn Sở Vân đạt được lợi ích trên cơ thể của chính mình, cho nên hắn đã tự sát.

Người duy nhất biết được sự tồn tại của Thông Linh Xà, chỉ có Thư Thiên Hào. Đám người Hoa Anh, Nhan Khuyết cũng không biết được bí mật này, bởi vậy sinh ra nhiều suy nghĩ lệch lạc.

Bất quá Cuồng Nho Tướng Quân hắn tự sát, giúp hắn giữ được danh tiếng. Cũng để Sở Vân trông thấy hắn vẫn còn toàn thây.

- Thiếu chủ, không thể cứu sống được. Nhiều nhất cũng chỉ giữ được ba ngày. Vả lại không thể tự ý di chuyển, nếu như di chuyển sinh mệnh sẽ tan biết.

Mấy vị y sư vội vàng chạy tới, quây quanh Cuồng Nho Tướng Quân một hồi lâu, lúc này mang theo thân hình ướt đẫm mồ hôi lạnh tới bẩm báo.

- Được rồi, các ngươi hãy lui đi.

Sở Vân thở dài, vẫy tay ra hiệu bọn họ lui ra ngoài. Thế nhưng, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng.

Điều này khiến hai đại quân sư Hoa Anh và Nhan Khuyết có chút nghi hoặc. Sau cùng, Hoa Anh không kiềm nổi hiếu kỳ, liền hỏi:

- Không biết thiếu chủ người, có điều gì đáng cười?

- Ta cười, vì Cuồng Nho Tướng Quân hay Thiết Ngao đều là anh hùng hào kiệt. Thế nhưng, chính là nhờ bọn họ, sự thống trị của chúng ta mới không cảm thấy tẻ nhạt. Ba ngày sau, chúng ta sẽ an táng Cuồng Nho Tướng Quân. Chuyện này cũng không cần phải che đậy.

- Rõ…

Hoa Anh và Nhan Khuyết đều khom người lĩnh mệnh đi.

Đêm đó, Sở Vân ăn lượng lớn Long Tình Quả, một nửa linh quang còn lại trên cơ thể Cuồng Nho Tướng Quân đều đã hấp thụ vào cơ thể của chính mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, Dịch Yên tới gặp hắn nói lời chào từ biệt.

- Hiện tại, đại quân Thủy gia đã đại bại. Tạm thời trên Chư Tinh Quần Đảo cũng không còn toán sư, ta còn phải cảm tạ nàng đã xuất thủ. Bằng không, trận chiến này không biết sẽ thế nào.

Sở Vân đồng ý thỉnh cầu của Dịch Yên. Trong trận chiến này, nàng có công lao rất lớn, nếu như không có nàng áp chế Trinh Hữu Tài. Có lẽ địch quân chính là một hồi ác mộng.

- Chỉ là, trước khi đi, ta muốn nàng tính giúp ta một lần nữa về Thiết gia.

Sở Vân lại đưa ra yêu cầu.

- Ngươi không phải cũng là toán sư sao?

Dịch Yên liếc mắt nhìn Sở Vân, ngữ khí mang theo vẻ u oán khó phát hiện.

Sau câu nói oán giận của nàng, nàng lại dốc toàn bộ sức lực suy tính giúp Sở Vân:

- Nhất định Thiết gia có địch ý, tựa hồ sắp tới có hành động. Nhưng toán lực của ta có hạn, suy tính một ngày một đêm cũng không ra. Tuy nhiên ngươi hãy yên tâm, kết quả không có gì đáng ngại, đại cát đại lợi.

- Đại cát đại lợi…

Sở Vân nhấm nháp những từ này, tựa hồ liên tưởng đến điều gì đó.

…

- Cái gì, đại quân Thủy gia đã thất bại? Ngay cả Cuồng Nho Tướng Quân, một trong mười đại danh tướng của Tinh Châu cũng đã bị bắt giữ?

- Vốn liên quân hai nhà Thiết gia và Thư gia bị vây hãm rơi vào thế hạ phong. Nghe nói, Tiểu Bá Vương Sở Vân và Chư Tinh Mãnh Hổ Thư Thiên Hào liên thủ mới có thể

giải thoát cục diện, sau đó trở mình.

- Đúng là hổ phụ sinh hổ tử… Thư Thiên Hào không có gì đáng nói, nhưng nghe nói trên chiến trường, Sở Vân đã sử dụng tới chín đầu Linh Yêu. Người này quả thực là thiên tư trác tuyệt, trăm năm có một.

Chỉ qua một đêm, tin tức trận chiến trên biển đã truyền khắp Tinh Châu.

Trận chiến này khiến thiên hạ ngạc nhiên, người đời chấn động.

- Chiến tranh, quả thực khó có thể đoán trước.

473. Chương 150 151: Vì Yêu Mà Dũng Cảm

Chương 150 151: Vì yêu mà dũng cảm

- Trận chiến này, thế lực của Thư gia được mở rộng, bài danh của Tiểu Bá Vương leo lên thứ tám trên Kỳ Nhân bảng. Không chỉ có như vậy, không những Thư Thiên Hào có thể thể trở về Đẳng bẳng, hơn nữa còn leo lên vị trí thứ mười bảy trên Dị Sĩ bảng. Còn có Hoàng Hiếu, thay thế Cuồng Nho Tướng Quân, trở thành một trong mười đại danh tướng Tinh Châu. Hoa Anh và Nhan Khuyết đều được tấn chức lên Tuấn Kiệt bảng. Thư gia có nhiều nhân tài, đánh bại đại quân Thủy gia cũng là điều có thể lý giải.

- Thủy gia sớm nở tối tàn, khó có đứng vững. Tình thế tại Chư Tinh Quần Đảo đã thay đổi, hiện tại chỉ có Thư gia và Thiết gia có thể tranh đoạt quyền bá. Xem ra, bây giờ ưu thế của Thư gia là vượt trội hơn cả...

Sau bốn ngày, các loại nghị luận bay lả tả. Thiết Ngao thống lĩnh tất cả võ tướng và binh lính tinh nhuệ của Thiết gia tập trung tại chiến hạm trước mặt.

- Đây, đây không phải chiến hạm Phi Thiên sao?

- Thật không ngờ Thiết gia chúng ta lại có chiến hạm Phi Thiên trong tay.

- Trong trận chiến với Thủy gia, cũng không thấy chiến hạm này. Lần này Thiết Ngao đảo chủ triệu tập chúng ta, là có ý gì?

Các tướng sĩ trông thấy chiến hạm này, đều vô cùng ngạc nhiên.

- Từ trận hải chiến kia tới nay, đã trải qua bốn ngày. Trong bốn ngày này, có rất nhiều tướng sĩ hỏi ta, vì sao không chinh phạt Thủy gia mở rộng địa bàn? Ngày hôm nay ta sẽ cho các ngươi câu trả lời.

Thiết Ngao đứng trước mặt các tướng sĩ, chỉ vào những chiến hạm Phi Thiên, thốt ra ngữ khí kinh người.

- Ít phút nữa, chúng ta sẽ lên những chiến hạm này, tập kích bất ngờ Thư gia chủ đảo, công chiếm Hỏa Đức thành!

- Cái gì?

- Như vậy chính là xóa bỏ minh ước, bắt đầu một cuộc chiến không báo trước sao?

- Hóa ra là vậy, lúc trước không muốn hành động, chính là vì không muốn Thư gia để ý tới. Hiện tại đại quân của Thư gia đã công phạt các hòn đảo của Thủy gia. Đây đúng là lúc trên chủ đảo trống rỗng!

Các tướng sĩ liên tục phát ra tiếng kinh hô, thần sắc rung động.

- Không sai.

Thiết Ngao trầm giọng nói.

- Các ngươi chính là những tướng sĩ có chiến lực mạnh nhất của Thiết gia ta. Cũng có thể nhìn ra tình hình hiện nay. Hiện tại ưu thế của Thư gia quá lớn, nếu như không xuất độc chiêu, e là Thiết gia chúng ta khó có thể chống lại. Bây giờ tại Thư gia chủ đảo không có lực lượng phòng thủ, hơn nữa còn có Hỏa Đức Văn Thư. Nếu như có thể cướp được Hỏa Đức Văn Thư, chúng ta sẽ chiếm được đại nghĩa. Đồng thời Hỏa Đức Thành chính là một hùng thành không kém Sơn gia chủ thành, dân chúng trên Thư gia đảo đều là những dũng sĩ gan dạ trong Chư Tinh Quần Đảo. Có tin tình báo, trên Thư

gia đảo có một thế giới ngầm, tài nguyên rất phong phú, không kém gì Sâm gia chủ đảo. Nếu như có thể công chiếm Thư gia chủ đảo, như vậy sẽ có ý nghĩa vô cùng to lớn. Trận chiến này, chúng ta nhất định phải thắng!

- Đảo chủ anh minh ah! Công chiếm Thư gia chủ đảo, công chiếm Thư gia chủ đảo!

Có người dẫn phát cổ động lòng người, nguyên bản có một số tướng sĩ còn do dự, dần dần cũng bị bầu không khí cuồng nhiệt lôi cuốn.

- Chúng ta sẽ sáng lập ra một thời đại mới trên Chư Tinh Quần Đảo!

- Đây đúng là một đội quân thần kỳ, không ai có thể ngờ, chúng ta lại có chiến hạm Phi Thiên!

- Chiến hạm Phi Thiên có thể bay lượn trên chín tầng mây, không ai có thể phát hiện. Trận chiến này, chúng ta tất thắng!

- Đúng vậy, ắt sẽ thắng! Trước kia, chúng ta đánh bất ngờ Thư gia chủ đảo bị thất bại, thất bại từ đâu đứng dậy từ đó. Lúc này đây, ta nhất định sẽ không thất bại!

Hai mắt Thiết Ngao chớp chớp, chiến ý hừng hực. Kế hoạch này, hắn đã ấp ủ từ rất lâu, lúc này rốt cục cũng thực thi, khiến hắn vô cùng tự tin.

Nhất thời, chiến hạm Phi Thiên khiến chiến ý của mọi người sôi trào.

Vừa vặn đêm nay, nguyệt hắc phong cao, chính là có thể che dấu chiến hạm Phi Thiên của chúng ta.

- Nguyệt hắc phong cao, đêm tối giết người, chính là cơ hội của chúng ta!

- Một khí khống chế được Thư gia chủ đảo, chính là đánh trực tiếp vào đại bản doanh của đối phương, điều này quả là đã kích rất lớn tới sĩ khí của tướng sĩ Thư gia.

- Lúc này, ngay cả ông trời cũng giúp ta, các tướng sĩ hãy lên đường giết địch lập công!

- Vì sao, trong lòng ta loại cảm thấy bất an?

Bạch Miễn chính là thống lĩnh phụ trách phòng thủ Thư gia chủ đảo, trong lòng rầu rĩ không vui, bỏ bát cơm xuống. Vốn cơm canh rất ngon, nhưng lại rất khó nuốt trôi.

- Trận hải chiến đã kết thúc, trong khoảng thời gian ngắn, cũng khó có thể có cuộc chiến mới. Nếu như Thư gia thống nhất Chư Tinh Quần Đảo, mang đến hòa bình, ắt ta phải cảm thấy vui vẻ.

Hắn thở dài một hơi, lại bưng bắt cơm lên.

Thế nhưng, còn chưa ăn được miếng cơm nào, hắn liền trông thấy toàn thân một thân binh đẫm máu, chạy tới bẩm báo:

- Báo! Địch, có địch tập kích! Thiết gia đảo chủ đích thân dẫn sĩ tốt, dựa vào một chiến hạm Phi Thiên, từ trên trời giáng xuống. Đã giết chết đảo quân canh giữ trên đảo!

Keng.

Bát cơm rơi xuống mặt đất, liền vỡ tan.

Bạch Miễn đứng phắt dậy, trên mắt hiện rõ vẻ hoảng sợ và bối rối.

- Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng Thiết gia đã xóa bỏ minh ước, bắt đầu một cuộc chiến không báo trước, bất ngờ công kích qua đây! Mấu chốt chính là, đảo chủ, thiếu đảo chủ, Hoàng Hiếu đều đang chinh phạt ở rất xa…

Sắc mặt Thỏ Tướng Quân trắng bệch, toàn thân run lên, đầu váng mắt hoa.

- Ha ha ha, quả thực phòng ngự quá yếu kém!

- Xem kìa, thành trì hùng võ cỡ nào, quả thực Thư gia đã đạt đến một mức độ nào đó, rõ ràng kiến tạo cho chúng ta một hùng thành như vậy!

- Giết, giết, giết! Giết chết đám người không có mắt.

- Thật kỳ lạ, dân chúng đã chạy đi đâu rồi? Vì sao chỉ có quân phòng thủ, mà không thấy một người dân bình thường?

Trong khi tướng sĩ Thiết gia chém giết khắp nơi, toàn thân Bạch Miễn run lên, cầm theo chiến thương che trước mặt bọn họ.

- Aizzz, ai vậy?

- Chà chà… Là Thỏ Tướng Quân a. Ngươi chạy đến đây làm gì? Mau đầu hàng đi?

- Ngươi không biết sao, nghe nói Thỏ Tướng Quân tới phò tá Thư gia được Tiểu Bá Vương khen ngợi đó.

- Ha ha ha…

Các tướng sĩ Thiết gia nghe thấy danh tiếng của Bạch Miễn đều phá cười.

- Bạch Miễn, vừa vặn ngươi tới. Đây chính là cơ hội tốt để ngươi trở về Thiết gia ta, ngươi biết rõ lực lượng phòng ngự trên đảo, mau giúp chúng ta công chiếm Hỏa Đức thành.

Thiết Ngao đi ra khỏi đám người, ra lệnh cho Bạch Miễn.

Ngoài dự đoán của mọi người, Bạch Miễn lắc đầu, run run nói:

- Ta, ta đến đây để ngăn cản các ngươi. Các ngươi không nên đi nữa, bây giờ lui về còn kịp.

Rõ ràng hắn rất sợ hãi, chiến thương trong tay cũng rung rung bất ổn.

Các tướng sĩ Thiết gia đang im lặng, bỗng nhiên lại phát ra tiếng cười lớn hơn, có người ôm bụng cười, có người cười chảy nước mắt.

- Ta là tướng lĩnh của Thư gia đảo, có nhiệm vụ bảo vệ nơi này. Không được phá hủy thế ngoại đào nguyên nơi đây! Mọi người đang ở đây, an cư lạc nghiệp, ngày ngày trò chuyện vui vẻ… Ta muốn bảo vệ nơi này!

Bạch Miễn càng nói càng nghiêm túc, sau cùng hét lớn.

- Ngươi nghĩ vậy sao? Ý chí của ta không ai có thể cưỡng lại, nếu tiếp tục ngăn cản, ngươi sẽ mất mạng.

Sắc mặt Thiết Ngao lạnh ngắt, nói.

- Ta đang rất nghiêm túc! Ta là Bạch Miễn, ta muốn bảo vệ nơi này! Cho dù mất mạng, cũng không tiếc!

Nói đến đây, bỗng nhiên Bạch Miễn không còn cảm thấy sợ hãi. Hắn cầm chiến thương trong tay, còn Phong Lôi Hống đứng trên vai hắn, ánh mắt đen bóng nhìn chằm chằm vào mọi người, dáng vẻ hung ác khiến người ta phải tức cười.

- Vậy ngươi sẽ phải chết, Thỏ Tướng Quân!

Một viên đại tướng Thiết gia phát tiếng cười cợt, huy đao đánh tới.

Bạch Miễn dùng thương chống trả, cùng hắn chiến đấu kịch liệt.

- Ủa, giết một tên Thỏ Tướng Quân, cũng mất nhiều công sức vậy sao?

Chỉ trong một thời gian ngắn, các võ tướng Thiết gia đều không thể kiềm chế nổi.

- Các ngươi hãy cùng xuất thủ, tránh biến cố xảy ra.

Sắc mặt Thiết Ngao hiện lên vẻ hổ thẹn. Chiến lực của Bạch Miễn khiến hắn giật mình, tại sao trước đây chính mình không nhận ra?

- Con thỏ con này, chúng ta sẽ băm người thành tám mảnh.

Một đám người vây quanh, tên nào tên đấy cũng nhe răng cười.

Sau khoảng một khắc…

Đột nhiên phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa, tiếng gào thét hóa thành cuồng phong khoét sâu vào trời cao, làm chấn động toàn bộ Thư gia đảo.

Ác mộng của tướng sĩ Thiết gia đã bắt đầu tới rồi.

…

- Thật không ngờ, Thỏ Tướng Quân ngày thường mềm yếu khiếp nhược, lại có thể dũng cảm như vậy.

- Nếu như không nhầm, đó chính là tiếng gầm của Phong Lôi Hống? Loại yêu thú này được gọi là vua của âm công, rất am hiểu quần công. Hắn chính là Bạch Miễn sao?

Trong lầu các Hỏa Đức Thành, Hoa Anh và Nhan Khuyết đang đứng bên cạnh Sở Vân, vừa ngắm nhìn chiến hạm phía xa, vừa mở miệng nói.

- Có đi bảo vệ cái gì đó, mới không sợ hãi. Thân phận của Phong Lôi Hống, ta cũng chưa nói cho Bạch Miễn, mong rằng trong thời gian chiến đấu hắn có thể bạo phát. Bây giờ ta mới biết được, Thỏ Tướng Quân của chúng ta là quá mức thiện lương. Muốn hắn bạo phát chỉ dựa vào tình huống hiện nay.

Sở Vân từ từ nói.

Tình hình cụ thể tại kiếp trước, hắn cũng không rõ lắm. Thế nhưng hiện tại, xem ra trong thời gian Bạch Miễn phòng thủ, sức mạnh của chính mình đã bộc phát tới cực hạn.

Từ khi nghe được suy đoán của Dịch Yên, Sở Vân vẫn luôn nghiền ngẫm những từ 'Đại cát đại lợi' này. Đại cát chính là thoát khỏi nguy hiểm, đại lợi chính là thu hoạch được một thứ gì đó. Lúc đó, dựa theo trực giác khiến hắn nhớ tới Thỏ Tướng Quân.

Bây giờ xem ra, bí mật từ tiền tuyến trở về chủ đảo, quả thực không sai.

- Một mình độc đấu cùng tướng sĩ Thiết gia, đúng là dũng tướng. Tiếng gào thét của Phong Lôi Hống, có thể khiến người ta phải choáng váng, đạo pháp âm công này đúng là trời cho. Thảo nào nhiều người như vậy cũng không thể vây bắt được Bạch Miễn, ngược lại còn thương vong rất nhiều.

- Hắc hắc, qua mỗi trận đánh, chiến lực của Bạch Miễn lại càng mạnh thêm. E là Hoàng Hiếu và chúng ta cũng rất khó đánh lại hắn. Thảo nào thiếu đảo chủ lại quan tâm tới hắn như vậy. Quả thực là người có con mắt tinh tường ah…

Nhan Khuyết và Hoa Anh chậm rãi nói.

- Được rồi, đừng vỗ mông ngựa. Tám đầu Kiếp Yêu của ta đều ẩn núp trên đảo, đang chăm chú nhìn Bạch Miễn chiến đấu. Chiến đấu lâu như vậy, chắc chắn bọn họ sẽ không kiềm chế được. Trong ít phút nữa, nhất định sẽ đứng ra giải quyết tất cả.

Sở Vân chậm rãi bước từng bước.

Nhan Khuyết và Hoa Anh trông thấy Sở Vân chậm rãi bước đi, liền liếc mắt nhìn nhau. Bọn họ cũng biết, một bước này có ý nghĩa như thế nào, đây chính là một bước tiến cực nhanh trong quá trình thống nhất Chư Tinh Quần Đảo!

…

Miệng Thiết Ngao cảm thấy đắng chát, nhìn thấy Bạch Miễn trước mắt đại phát thần uy, quả thực là kinh hồn bạt vía.

Trước đây, khi còn ở tuổi vị thành niên, nếu hắn không bị kích động vì ái tình, một lòng không để ý tới lời khuyên can của Long Đạo Chi, bất ngờ tấn công Thư gia.

Trong chuyến đi này, hắn cũng từng lường trước được khả năng sẽ thất bại.

Thế nhưng bước đi này, hắn phải đi. Không đi một bước này, bản thân mình xác định sẽ giữ chắc thất bại. Nếu đi một bước này, còn có thể tiến hành đánh một trận.

Nhưng mà kết quả, vẫn nằm ngoài dự kiến cuả hắn.

Cho tới bây giờ, hắn chưa từng ngờ được, thành viên trong nhóm mình, tự nhiên bị Thỏ tướng quân, một người mà hắn đã từng khinh thường, cười nhạo miệt thị.

Khi Sở Vân chỉ huy tám đầu Kiếp Yêu, tạo thành Bát Quái Chiến Trận, đưa tất cả bọn họ tiến vào không gian trận pháp, hắn biết mình đã thất bại.

Thảm bại, thất bại thảm hại.

Thấy vẻ mặt tướng sĩ bên cạnh đầy kinh hãi, khủng hoảng, bối rối cùng với khiếp nhược, trong lòng hắn lại tràn đầy bi ai.

Thỏ tướng quân bạo phát, đối với Thiết Ngao hắn mà nói, đã là một đòn trí mạng, khiến tất cả kỳ vọng của hắn biến thành giấc mộng hão huyền.

Sự nghiệp thống trị Vương đạo, trong nháy mắt đã thành hư vô.

Về phần tiếp theo khi Sở Vân thu tám đầu Kiếp Yêu về, đối hắn mà nói, tuy rằng là chấn động, nhưng ngược lại cũng không hề có vẻ gì là trọng yếu.

Thất bại, và bị bại hoàn toàn, đối với hắn mà nói, chỉ là một chuyện.

Khi Sở Vân như thiên thần hạ phàm, xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn thậm chí không cần quay đầu lại, cũng có thể cảm giác được ánh mắt của tướng sĩ Thiết gia ở phía sau đang chờ đợi mình đầu hàng.

Đột nhiên, hắn nản lòng thoái chí đến cực điểm.

- Nếu như là Sở Vân ngươi đã nói, nhất định có thể đi xa hơn so với ta, nhìn thấy phong cảnh đẹp hơn so với ta. Vậy… Thiết gia giao phó cho ngươi đi.

Giọng điệu của hắn rất bình thường, thần thái cũng rất bình thản, thế nhưng động tác lại kinh người —— Hắn vươn tay, tháo Trấn Yêu tháp trên đỉnh đầu xuống, cũng giải khai khế ước Linh Quang, đưa cho Sở Vân.

Thiết Ngao đầu hàng.

Các tướng sĩ Thiết gia đều thở dài một cái. Tám đầu Kiếp Yêu khiến bọn họ cực kỳ chấn động, sớm khiến cho bọn họ không còn ý chí chiến đấu.

Nhan Khuyết và Hoa Anh, lại vô cùng phấn chấn. Thiết Ngao đầu hàng, Thư gia đã không còn bất kỳ trở ngại nào, sắp tới sẽ thống nhất Chư Tinh Quần Đảo!

Chỉ là hiện tại, mưu đồ của hai đại quân sư này, cũng không được tuyên bố ra ngoài.

Quyển 5: Tình Mê Đôn Hoàng

474. Chương 1 2: Ngũ Đức Luân

Chương 1 2: Ngũ Đức Luân

Tất cả cũng chỉ đang lặng lẽ tiến hành hợp nhất. Để tránh không gặp phải phiền phức không cần thiết, thậm chí lúc Thiết gia đang nghỉ ngơi và hồi phục, cũng đã bắt đầu xuất binh, chinh phạt các đảo chư hầu của Thủy gia. Trải qua một vài cuộc giao chiến, đã sớm tiêu diệt một vài phần tử trung thành liều chết của Thiết gia. Tất cả những điều này đều nằm dưới sự khống chế tinh diệu của Thư gia.

Một tháng sau, Thủy gia bị diệt, Thủy Đức Văn Thư rơi vào tay Thư gia. Chủ thành Sơn gia bị chiếm đóng. Chủ đảo Sâm gia trực tiếp đầu hàng.

Trong lúc đó, ngay cả người trần thế hoặc quan tâm, hoặc chờ mong, hoặc lo lắng Thiết gia và Thư gia sẽ long tranh hổ đấu. Quốc chủ Giang Hán chờ chuẩn bị thế lực ở khắp nơi chờ cơ hội chen chân vào. Không ngờ Thiết Ngao đột nhiên gửi thư tới Thư Thiên Hào xin hàng.

Người trần thế cũng kinh hãi. Chuyển biến này khiến mọi người đều bất ngờ.

Lúc này, chuyện Thiết Ngao tập kích bất ngờ bị thất bại, mới bị Thư gia công bố ra. Từ Thiên Đàn đến tám đầu Kiếp Yêu, phàm là người nào lần đầu tiên nghe được tin tức này, đều cảm giác tương đối không thật.

Các quốc gia lớn liền phái mật thám, tin tức mang về là tám tòa Thiên Đàn to lớn hùng mạnh thế nào, Tám đầu Kiếp Yêu yêu khí tận trời, tu vi kinh người ra sao.

- Đó là một âm mưu, chắc chắn là âm mưu! Toàn bộ Tinh Châu đều bị cha con Thư gia đùa giỡn!

Quốc chủ Giang Hán nhớn nhác. Nghe đâu, hắn đang ở trong thư phòng thì nghe được tin tức xác nhận điều này, đã quăng đổ mấy đồ cổ mà hắn yêu thích nhất.

- Ha ha ha, ta biết tiểu tử kia không đơn giản mà.

Quốc chủ Mông Nguyên cười lớn.

- Hợp tác, nhất định phải tăng cường hợp tác. Sau này hai nước một nam một bắc, giáp công Giang Hán quốc, bố cục Tinh Châu cũng sẽ thay đổi hoàn toàn!

Dân đảo Chư Tinh Quần Đảo vui mừng khôn xiết.

- Ta đang nằm mơ sao? Thư gia chúng ta lại thực sự trở thành bá chủ Chư Tinh Quần Đảo!

- Đây là sự nghiệp vô cùng to lớn, có thể đi theo Đảo chủ, theo sau Thiếu đảo chủ, chính tay thực hiện được công trạng như vậy, thật sự là vinh hạnh ah.

- Trăm vạn năm! Từ thời đại Ngũ Đức vương thượng cổ khởi nghiệp, Chư Tinh Quần Đảo vẫn bị vây trong chiến tranh. Hòa bình hả, đến mới bất ngờ làm sao.

- Từ hôm nay trở đi, cũng không cần lưu lạc nữa sao? Cũng không cần chịu đựng nổi khổ của khói lửa chiến tranh?

Theo tin tức truyền ra, hôm đó, toàn dân trong thành Chư Tinh Quần Đảo cuồng điên chè chén say sưa suốt một ngày đêm. Các cụ già đầm đìa nước mắt, hôn mảnh đất ở dưới chân. Tiếng các tướng sĩ Thư gia hoan hô muốn rung trời. Các đôi trai gái nắm tay nhau, đám trẻ chạy đến, vui mừng khiêu vũ, vui vẻ ra mặt.

- Sự nghiệp thống trị đã thành, nhưng phải phấn đấu. Con đường dài dằng dặc, còn nhiều điều phải lo lắng. Chúng ta còn phải đi một đoạn đường dài mới có thể nâng cao chính mình, cải thiện Chư Tinh Quần Đảo. Chỉ là, ta rất yên tâm về mảnh đất Chư Tinh Quần Đảo này, bởi vì còn có các ngươi.

Trong bữa tiệc mừng công, Sở Vân uống qua ba lần rượu, cười ha ha nói.

- Tên tiểu tử này, mặc dù thân thể đang ở đây, mà tâm hồn đã bay đi đâu?

Thư Thiên Hào cười đầy phóng khoáng.

- Biết con không ai bằng cha. Vẫn là người hiểu ta nhất.

Sở Vân nhìn về phía Thư Thiên Hào kính một chén rượu, mặt mày hớn hở.

- Ta đối với quyền lực gì đó thật sự là không có hứng thú. Thầm nghĩ muốn leo lên đỉnh núi Ngự Yêu Sư cao nhất! Qua mấy ngày nữa Sa Nhãn ở Đôn Hoàng, sẽ mở ra. Trong mộng, ta đã nghe được bảo bối tại Sa Nhãn xếp thành núi, đang gọi ta tới.

Sở Vân nói đầy hào hứng. Tất cả mọi người trong đại đường cười to một cách thoải mái.

- Ha ha ha, nói đến đây, cũng phải bội phục Thiếu chủ hả. Hình như trời phú cho hắn bản lĩnh tìm tòi bí mật!

Nhan Khuyết cảm khái nói.

- Đâu chỉ vậy! Thiếu đảo chủ thật sự là người giỏi giấu diếm. Đi Dao quốc một chuyến, khi quay trở lại liền mang về một môn phái hồng nhan tri kỷ.

Vũ Đại Đầu uống tới đỏ mặt, nói với vẻ hâm mộ.

Thư gia thống nhất Chư Tinh Quần Đảo. Yên Chi Môn cũng như sao chổi vùng dậy, trở thành môn phái danh tiếng có một không hai ở Tinh Châu.

- Mỹ nữ ở Đôn Hoàng quốc thật sự là không ít. Khuôn mặt người kia được che bởi một tấm voan mỏng, eo thon mềm mại linh hoạt giống như rắn vậy.

Kiều lão hầu tử luôn muốn đi một chuyến, già mà không kính.

- Cũng không biết lần đi này, thiếu chủ có thể mang trở về bao nhiêu tiểu mỹ nhân, hay là chúng ta đánh cuộc đi!

Lão Hồng Thương bỗng nhiên vỗ bàn, giọng điệu cũng lớn hơn.

- Ta đoán chí ít là một môn phái đi.

- Ấy, vậy ngươi là nhỏ. Xem Thiếu đảo chủ đã lớn rồi. Đâu chỉ một môn phái, chí ít cũng phải hai nha!

- Hiện nay trong Đôn Hoàng Quốc đang nội loạn, thủ lĩnh có thế lực lớn nhất một phương, chính là Đôn Hoàng công chúa. Thiếu đảo chủ Chúng ta vừa đi, Đôn Hoàng công chúa còn không tâm động tình loạn hay sao?

- Nói đến công chúa, ta nhớ rất rõ ràng. Trước đây khi còn ở Tinh Hải Long Cung, đã có hôn ước. Hôn ước có quy định, người đảo Nhân Ngư có thể đi sẽ giành được một công chúa đảo Nhân Ngư.

- Ái chà, nếu như vậy, chẳng phải thiếu chủ có thêm đưa hai công chúa về làm vợ hay sao?

...

Tướng sĩ đùa vui ồn ào một hồi, tất cả đều trêu ghẹo Sở Vân, tiếng hoan hô vang lên như sấm.

- Mấy tên đàn ông các người...

Sở Vân lắc đầu, vẻ mặt rất bất đắc dĩ, nhưng chỉ trong mắt lại lộ ra một nụ cười nồng đậm.

Lúc này, không ai biết tâm tình của hắn đang sôi trào mãnh liệt đến mức nào. Kiếp trước hắn đã từng bị xua đuổi lưu lạc bên ngoài. Hiện nay lại thúc đẩy nhất thống Chư Tinh Quần Đảo. Thực sự giống như một giấc mộng.

Nhìn lão đa đang ngồi ở trên cao, lại nhìn đến những người bạn đang ngồi xung quanh, trong lòng Sở Vân tràn ngập một cảm giác ấm áp.

- Thiếu đảo chủ ra ngoài phóng khoáng, săn tìm những mỹ nữ trong thiên hạ, lại giữ chúng ta ở lại chỗ này làm việc cực nhọc. Thật không thể nào nói nổi. Thiếu chủ, vò rượu này ngươi phải uống hết!

Toàn thân Hoa Anh mang theo mùi rượu, lắc lư chạy đến trước mặt Sở Vân, tự nhiên muốn đấu rượu với Sở Vân.

- Thiếu chủ, ta cũng đến kính người một chén. Cảm ơn người đã khen ngợi. Đây là may mắn của ta hả.

Thỏ tướng quân cũng theo qua bên đây, giọng điệu rất chân thành kính rượu Sở Vân.

Trải qua trận chiến ấy, hắn tìm được chính mình rồi, toàn thân cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Ấn tượng của tướng sĩ Thư gia đối với hắn, đã có chút thay đổi. Sở Vân vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười không chút thiện ý:

- Ta thừa nhận võ dũng của ngươi, nhưng ngươi muốn cùng ta uống rượu, quả là một hành động liều lĩnh.

Thỏ tướng quân lập tức mở to hai mắt nhìn:

- Tha lỗi cho tiểu nhân to gan, nói những lời từ đáy lòng. Nếu không thực sự đấu hòa với thiếu chủ một trận, ta cũng cảm thấy không phục.

Những lời này lập tức như kíp nổ toàn hiện trường.

Cuộc đấu rượu bắt đầu.

Thỏ tướng quân thành người hy sinh đầu tiên. Tiếp theo là Vũ Đại Đầu. Sau đó là Vương Trạch Long.

Hoa Anh là người rất xấu, luôn luôn ăn nói đưa đẩy cổ động xúi giục, nhưng Sở Vân nhìn rõ mọi việc, truy đuổi không dừng, cũng khiến hắn phải ngã ngửa.

Tướng sĩ uống thỏa thích. Cuối cùng, trên đại đường, chỉ còn lại có ba người chưa nằm xuống.

Tất nhiên, một người là Sở Vân. Một người là Nhan Khuyết. Từ trước đến nay, hắn luôn tự mình kiềm chế, nghiêm khắc kiềm chế bản thân, chỉ uống một chút, tác phong vẫn còn nhanh nhẹn. Người cuối cùng là Thư Thiên Hào. Dù sao hắn cũng là tiếp nhận linh khí Túy Tuyết Đao cải tạo thân thể.

Thư Thiên Hào nhìn Sở Vân, trong lòng vô cùng vui mừng:

- Có thể có một người nghĩa tử như con, chính là thu hoạch có giá trị lớn nhất trong cả đời lão đa như ta. Nếu phụ mẫu con nhìn thấy ngươi có thành tựu như vậy, nhất định sẽ hài lòng.

- Phụ mẫu thân sinh của hài nhi, bọn họ còn đang sống sao?

Sở Vân kinh vui mừng hỏi. Thư Thiên Hào rất ít khi nhắc đến phụ mẫu hắn.

- Đương nhiên là còn sống. Với thực lực của bọn họ, ai có thể động được đến nghĩa đệ nghĩa muội ta chứ?!

Thư Thiên Hào thổi râu mép trừng mắt nói. Hắn cũng đã uống rất nhiều, có phần không giữ được miệng.

- Chỉ là… Ôi, thực lực tuy mạnh, nhưng rất nhiều khi cũng thân bất do kỷ. Cho dù tất cả đều là là cường giả Vương cấp, thì có thể làm sao đây? Nếu như tương lai con nhìn thấy bọn họ, cũng hy vọng con có thể hiểu cho nỗi khổ của bọn họ.

Thư Thiên Hào lại thở dài một hơi nói.

Sở Vân còn muốn hỏi nữa, nhưng Thư Thiên Hào đã phất tay:

- Ngươi không nên hỏi lại chuyện này. Chờ khi con có thực lực đủ mạnh, con có thể đi tự mình tìm phụ mẫu của con. Đi thôi, Chư Tinh Quần Đảo quá nhỏ, Tinh Châu mới là nơi để con bay lượn!

"Nghe giọng điệu của lão đa, hình như phụ mẫu ta đều là Vương cấp cường giả! Địa vị lớn như vậy, nhưng trong danh sách cường giả cấp vương ở Tinh Châu, có rất ít người họ Sở. Người nổi danh nhất chính là Sở Bá Vương. Không, ngoại trừ những cường giả đã thành danh này, khẳng định còn có nhân vật giấu mình trong dân gian. Trong chuyện này, nhất định là có ẩn tình khác."

Thư Thiên Hào nói một hồi khiến Sở Vân vô cùng rung động. Suốt cả đêm, hắn cũng không thể ngủ ngon giấc.

Đương nhiên, hiện nay hắn có sức chiến đấu hùng hậu. Dù không ngủ ngon giấc, tinh thần vẫn có thể tỉnh táo.

Sáng sớm hôm sau đã có người rất không khách khí, trực tiếp xông vào phủ thiếu chủ của hắn.

- Thiếu đảo chủ à, ngày hôm qua uống say suýt nhỡ việc rồi. May là người chưa xuất phát, người bảo ta sửa Ngũ Hành Thiên Luân. Giờ ta đã luyện chế được rồi.

Người tới không phải ai khác, chính là Du Nha Đại Sư.

- Du Nha đại thúc không cần sốt ruột. Một lát nữa đi cũng không sao. Ta phải tiến hành chuẩn bị rất nhiều thứ. Hử? Sao Ngũ Hành Thiên Luân lại biến thành lớn như vậy?

- Ha ha.

Du Nha đắc ý chà xát chà xát thủ.

- Ta đã cải tạo Ngũ Hành Thiên Luân thành một hệ thống tổ hợp các yêu binh. Yêu vật Ngũ Đức Vương thượng cổ cũng là một phần trong đó. Yêu binh này đã thay da đổi thịt, không gọi Ngũ Hành Thiên Luân nữa, mà nên gọi là Ngũ Đức Luân.

Truyền thừa Ngũ Đức Vương thượng cổ được di truyền đến nay, còn sót lại lớn nhất, chính là năm kiện yêu vật khí vận.

Năm kiện yêu vật khí vận này, lúc quan trọng đã bảo hộ Chư Tinh Quần Đảo khỏi bị rơi vào tay người ngoài. Đồng thời nó cũng là nguyên nhân dẫn đến sự nổi loạn ở Chư Tinh Quần Đảo trong nhiều năm như vậy năm.

Trước kia, Thư gia tại Hải Hỏa động, thu hoạch được một vật. Trong cuộc hải chiến thu được vật thứ ba. Cuối cùng, Thiết Ngao đích thân dâng lên một vật cuối cùng.

Nhìn chung đã thu thập được toàn bộ năm kiện yêu vật khí vận.

Để tránh cho kẻ khác tới tranh đoạt khí vận, trong quần đảo nổi loạn, tất nhiên muốn đúc các năm kiện yêu vật khí vận thành một vật. Thư Thiên Hào chưa đủ linh quang.

Còn lại duy nhất một người, chính là Sở Vân.

Sở Vân vốn còn quá trẻ, cũng không có tư cách. Thế nhưng hắn đã có Thông Linh Xà trong tay, đồng thời đúng lúc cũng bắt giữ được Cuồng Nho Tương Quân. Sở Vân hấp thu linh quang của hắn, lập tức đạt được tiêu chuẩn.

Dù sao đi nữa, hiện nay Cửu Sắc Lộc ngồi trấn giữ ở Chư Tinh Quần Đảo, cũng không sợ không có khí vận bao phủ Thư gia. Mà cũng chỉ Sở Vân mới có thể thu được năm kiện yêu vật khí vận.

Chẳng qua hắn thật không ngờ chính là, Du Nha Đại Sư bỗng nhiên linh cảm được, cầm lấy năm kiện yêu vật khí vận kết hợp với Ngũ Hành Thiên Luân trở thành một yêu binh Khí Vận tuyệt thế.

- Thiếu chủ, người ngàn vạn lần không nên xem thường năm kiện yêu vật khí vận này. Ta kiểm tra qua rất nhiều tư liệu, đồng thời cũng tự mình nghiệm chứng, năm kiện yêu vật khí vận này thật sự có không gian tăng trưởng rất lớn.

Du Nha Đại Sư tiếp tục giải thích:

- Sở dĩ Ngũ Đức Vương thượng cổ được gọi là "Đức Vương", là vì họ có giới hạn rất lớn, lần lượt đại diện cho ngũ hành Tinh Châu. Trong năm kiện yêu vật này, Hỏa đức vương Bất Tận Mộc, có thể thu được lửa trong thiên hạ. Trấn Yêu tháp của Kim Đức Vương, có thể tập trung được vàng trong thiên hạ. Nhánh trên Đào Nguyên Thụ của Mộc Đức vương có thể ghép được yêu thực trong khắp thiên hạ. Quy Lưu Đàn của Thủy đức vương, có thể chuyên chở được nước trong Tinh Châu. Phi Lai Phong của Thổ đức vương, thu thập được rất nhiều thổ tinh đặc biệt. Uy lực của nó lại càng mạnh.

- Hiện nay, năm Yêu vật lớn, trải qua trăm vạn năm chết sống đánh nhau hao tổn, tất cả các chi tiết bên trong đều tiêu tan hết sạch. Trên thực tế, uy lực được biểu hiện ra ngoài, chỉ ở mức độ rất thấp. Chỉ cần sau này thiếu chủ người thu thập được càng nhiều chân tinh ngũ hành trong thiên hạ, là có thể nâng cao uy lực của chúng, cuối cùng sẽ có được ngũ hành thái đấu, đạt tới trình độ Đạo pháp quy nguyên.

- Hả? Thì ra còn có bí mật như vậy?

Sở Vân nghe câu chuyện kỳ lạ như vậy, bắt đầu dùng ánh mắt hoàn toàn mới quan sát Ngũ Đức Luân này.

Yêu binh này giống như một bánh nhỏ. Thật giống như là một viên kim cương lớn màu trắng. Độ rộng của bề mặt vượt quá nửa cánh tay. Trên viên kim hoàn trắng có năm lỗ trống, rõ ràng là lưu lại dùng để chờ lắp năm yêu vật Khí Vận.

Đầu tiên, Sở Vân lấy Trấn Yêu tháp ra, đặt vào. Chợt nghe thấy một tiếng động khẽ.

Ngũ Đức Luân tự động bay lên, toàn thân phát ra ánh sáng lấp lánh màu vàng. Trấn Yêu tháp hóa thành hoa văn, dung nhập vào trong toàn bộ vòng tròn khổng lồ của Ngũ Đức Luân.

475. Chương 3 4: Yêu Ta

Chương 3 4: Yêu ta

- Kim sinh Thủy, mời thiếu chủ đặt Quy Lưu Đàn lên trên.

Du Nha nhắc nhở nói. Tất nhiên cũng phải chú ý về trình tự lắp ráp. Kim khắc Mộc, Hỏa khắc Kim. Nếu vật thứ hai được đặt vào là Bất Tận Mộc, Trấn Yêu tháp sẽ bắn ra ngoài. Về phần Đào Nguyên Thụ, thì căn bản lại càng không nên đặt lên.

Sở Vân lần lượt đặt Quy Lưu Đàn, Đào Nguyên Thụ, Bất Tận Mộc lên. Trên Ngũ Đức Luân lần lượt tăng thêm các màu sắc. Màu xanh lam đại biểu cho Thủy. Màu xanh lục đại biểu cho Mộc. Màu hồng tuyệt đẹp đại biểu cho Hỏa.

Sau cùng, Sở Vân thêm Phi Lai Phong lên trên, màu vàng đất đại diện cho Thổ liền xuất hiện, và gắn liền với bốn đạo quang khác thành một mảnh, tác động qua lại lẫn nhau, rực rỡ không gì sánh được.

Năm lỗ trống trên viên bạch kim đã được lấp đầy, lúc này đã hoàn mỹ không một vết trống.

Năm kiện yêu vật khí vận liền hóa thành năm hình vẽ, thông qua Ngũ Hành Thiên Luân tạo thành vòng tuần hoàn hoàn thiện ngũ hành tương sinh tương khắc. Lúc này, Ngũ Đức Luân không chỉ bay lơ lửng trong không trung, mà còn tự quay chậm rãi theo chiều kim đồng hồ.

Gần như đồng thời với lúc lắp ráp xong, chợt nghe ầm một tiếng!

Trong không gian đột nhiên phát ra một tiếng sét đánh vang dội.

Trong lòng Sở Vân và Du Nha đều chấn động, còn tưởng rằng sẽ xuất hiện Thiên Kiếp, giương mắt nhìn về phía bầu trời. Nhưng trong chốc lát lại không thấy động tĩnh gì.

- Thật tuyệt, đây là yêu vật Khí Vận, được trời đất chiếu cố, thiếu chút nữa đánh xuống Thiên Kiếp.

Du Nha Đại Sư thở hắt ra một cái, sau lại nói.

- Thiếu chủ, trong mỗi một yêu vật Khí Vận đều có một đạo pháp tuyệt phẩm, chính là đạo pháp Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ Đức chân thân. Sau này, nếu Thiếu chủ cùng một lúc sử dụng cả năm loại đạo pháp này là có thể tổ hợp lại, hình thành Ngũ đức chân thân. Theo

ghi chép, Chân thân này có uy lực huyền diệu đến mức không thể tưởng tượng được. Đạo pháp ngũ hành được đánh ra, ngược lại sẽ trở thành dinh dưỡng tiếp tế.

- Ta hiểu rồi.

Sở Vân vừa gật đầu, vừa bỏ ra nửa tâm thần, kiểm tra linh quang trong cơ thể.

Hiện nay, linh quang của hắn đã tăng lên hơn mười lần. Thực lực cũng tăng một cách nhảy vọt. Lúc đầu, hắn vốn phải nghĩ một lúc, mới có thể thấy được Linh quang trong cơ thể. Hiện nay chỉ cần chuyên tâm một chút, tâm thần khẽ động, là có thể cảm thụ được.

Hiện nay, linh quang của Sở Vân như chiếc xe ngựa lớn.

Tại trung tâm linh quang, vẫn là thác nước kiếm khí yên lặng không một tiếng động, chảy thẳng xuống dưới, như con rồng trắng ngạo nghễ cười, trấn áp trung tâm, liếc nhìn bốn phía.

Trong không gian Kiếm khí, chính là hình ảnh hư ảo của Ngũ Đức Luân, giống như là một mặt trời nhỏ, tỏa ra năm ánh sáng xanh lam, xanh lục, vàng kim.

Xung quanh kiếm khí, còn có Tám đầu Kiếp Yêu, trấn thủ tám hướng.

Bên ngoài, chính là Thiên Hồ, Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, Hồng yêu không màu… Tất cả đều là Linh Yêu đỉnh phong.

Ở sát phía bên ngoài là Nguyệt Thỏ, Thông Linh Xà, Tâm Ý Cổ Tiên vân vân.

Toàn thể cảnh tượng sầm uất bày ra trước mặt trông thật phồn thịnh.

Nhìn mầm biết cây, Sở Vân liếc mắt xem qua liền biết Ngũ Đức Luân có lực lượng hùng hậu cỡ nào.

- Năm yêu vật Vận Khí, ngoại trừ Trấn Yêu tháp là Linh Yêu tám nghìn năm, còn lại đều là Linh Yêu đỉnh phong. Hiện nay tổ hợp lại, theo ngũ hành mà nói, địa vị dĩ nhiên có thể ngang với Tám Kiếp Yêu. Quả thật là một cánh tay đắc lực, có tiềm lực phát triển cực lớn!

- Chỉ là, cái này cũng đã ký kết khế ước liên kết liên minh với Tám đầu Kiếp Yêu, quan hệ với ta cũng không chặt chẽ lắm. Tương lai đợi đến khi đám Thiên Hồ phát triển đến cảnh giới Kiếp Yêu, cho dù là Kiếp Yêu mười vạn năm, ta cũng sẽ lập tức đưa Tám đầu Kiếp Yêu ra ngoài.

Trong lòng Sở Vân biết rõ ràng, trải qua kinh nghiệm quyển trục Vạn Thú Vương, hắn đối với con đường phía trước đã vô cùng rõ ràng.

"Hiện tại, cảnh linh quang của ta cũng đã phồn thịnh như vậy. Thật khó có thể tưởng tượng được, Vạn Thú Vương khống chế ngàn vạn yêu thú, lại càng không thiếu yêu thực, sẽ có linh quang tráng lệ hùng mạnh và kỳ lạ đến mức nào!"

Nghĩ tới đây, Sở Vân rất không lý do chờ mong hướng về.

Hắn cũng không còn chút cảm giác kiêu ngạo nào. Hắn biết rất rõ ràng, còn phải đi một chặng đường rất dài chính mình mới có thể leo lên đỉnh núi.

Mấy ngày sau đó, hắn vẫn chưa vội vàng xuất phát, mà một mặt điều dưỡng thể xác và tinh thần, một mặt tích cực chuẩn bị các loại đan dược dùng khi khẩn cấp, mang theo một lượng lớn thạch tệ để tiêu dùng. Bên cạnh đó, hắn cũng chuẩn bị một ít yêu kiếm, tính thi triển Kiếm Bộc Thuật cùng với con bài còn chưa lật, vân vân.

Đường đi còn rất dài, nóng vội thì không thành công.

Mặc dù hắn còn trẻ tuổi, qua năm nay mới vừa tròn mười sáu tuổi, thế nhưng tâm trí đã sớm trưởng thành, đầy thận trọng, hoàn toàn không sự nóng vội của những người tuổi còn trẻ, thật sự làm cho người ta thấy yên tâm.

Trong mấy ngày này, hắn luyện chế một số lượng lớn Thanh Đà đan. Yêu thú đang cầm trong tay có tu vi càng ngày càng cao. Chúng rất háu ăn, đối với nhu cầu nguyên khí, cũng càng ngày càng cao.

Nuôi một con Linh Yêu Đỉnh phong còn tốn hơn nhiều so với nuôi một vạn đại quân.

Nuôi một đầu Kiếp Yêu, ngang với nuôi ba đội Tinh binh. Mỗi một đội tinh binh có số lượng hơn một nghìn người!

Kiếp trước, một là cơ thể Sở Vân không đủ linh quang, hai là thật sự không có đủ tiền để nuôi dưỡng yêu vật tu vi cao. Mỗi ngày, một con Linh Yêu Đỉnh phong thu vào một lượng nguyên khí lớn tương đương với năm nghìn Địa sát Thạch tệ. Nếu nguyên khí không đủ, tu vi sẽ không thể bảo trì được, mà tụt xuống.

Đây mới chỉ là Linh Yêu bình thường. Linh Yêu tuyệt phẩm lại còn cần nhiều hơn.

Nếu Sở Vân không nguồn tài chính lớn của Thư gia chống đỡ ở sau lưng, sao có thể nuôi được nhiều yêu vật như vậy? Hơn nữa lại còn có Du Nha đại sư luyện binh, làm cố vấn hậu cần cho mình.

Điều kiện tu hành này tốt hơn gấp nghìn lần so với kiếp trước. Khí vận tăng nồng hậu, không ngừng gặp những kỳ ngộ, bản thân hắn lại hăng hái nỗ lực, mới có được thành tựu như hiện nay.

- Hiện nay, Thư gia đang trong quá trình phát triển, là nam nhân nên tự lực cánh sinh, không thể hoàn toàn dựa vào sự cung cấp của người trong gia tộc. Việc này sẽ hoàn toàn liên lụy tới sự phát triển của Thư gia. Đúng lúc này Sa Nhãn ở Đôn Hoàng mở ra. Đây là một cơ hội tuyệt hảo. Nơi này ẩn chứa thiên tài địa bảo rất dồi dào. Trong đó lại có mấy báu vật tốt mà khắp các thành phố trên mặt đất đều khó có thể nhìn thấy được.

Ngay Sở Vân âm thầm vạch mưu kế. Thời gian khởi hành sắp đến gần, hắn bỗng nhiên nhận được một tin tức làm hắn phải ngạc nhiên.

- Thiết Ngao đã chết?

Điều này không thể xem là một tin tức tốt. Thiết Ngao là tướng đã đầu hàng, đang còn trẻ tuổi, cường tráng, sau khi đầu hàng lại chết. Nếu được truyền ra, không biết sẽ có bao nhiêu phỏng đoán, điều này sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với danh tiếng của Thư gia.

- Có thể là thần tướng thứ ba làm hay không?

Đầu tiên, Sở Vân nghĩ đến một người.

Tại kiếp trước, hắn và Hoàng Hiếu, Bạch Miễn hợp lại tự xưng là tam thần tướng. Rất am hiểu về hành động tập kích doanh trại vào ban đêm, ám sát tướng quân của địch. Hắn từng là người chỉ huy đội quân ám sát ưu tú nhất.

Kiếp này đã có biến hóa quá lớn. Thần tướng thứ ba vốn rất nổi danh, lúc này ngay cả một tin tức cũng không có.

- Hồi bẩm thiếu chủ, Thiết Ngao bị bệnh mà chết. Từ đảo chủ nhân hậu, đặc xá cho hành vi phạm tội của hắn, cho phép hắn tiếp tục sống tại thiên đảo của Thiết gia. Nhưng Thiết Ngao vẫn buồn bực sầu não rầu

rĩ không vui. Các thầy thuốc cũng phán đoán nguyên nhân của cái chết, là do buồn bực tích tụ thành bệnh mà chết.

Binh sĩ bẩm báo.

- Chuyện là vậy sao? Ôi, Thiết Ngao là một đối thủ tốt. Đáng tiếc, một con rồng lớn đã chết. Hắn giống như chim ưng mất nửa cánh, muốn bay cũng bay không cao. Làm sao có thể trở thành đối thủ của văn thần võ tướng Thư gia ta đây? Ta muốn đi lễ truy điệu hắn.

Sở Vân đưa ra quyết định.

Thiết Ngao chết, cũng không đơn giản. Bất luận là tình cảm hoài niệm đối với một người, hay lo lắng cho đại cục chính trị hiện nay, Sở Vân đều có lý do chính đáng để đi tham gia lễ tang của hắn.

Khi lại một lần nữa nhìn thấy Thiết Ngao, người đã từng long hành hổ bộ, một vị vương giả trẻ tuổi có tài trí mưu lược kiệt xuất hùng mạnh trong thiên hạ, người trước kia đã chỉ huy thiên quân vạn mã, một dũng tướng chiến đấu rất anh dũng, người dưới từng một mình uống rượu dưới ánh trăng, tiến lui đều mang phong thái tuấn kiệt hào hùng, lúc này đây lại nằm quan tài nặng nề, tối đen.

Vẻ mặt hắn ốm yếu xanh xao, sắc mặt tái nhợt, trên trán dường như còn tích tụ ai oán nồng đậm. Ở xung quanh, tiếng khóc của người thân hắn không ngừng vang lên. Có rất ít binh tướng cũ của Thiết gia ở trên linh đường, dường như vẫn còn có thể thấy được sức

hấp dẫn trước đây của Thiết Ngao.

Tiếng than khóc đau thương nhất là Trữ Y Y. Nàng cũng đã sớm trở thành vợ của Thiết Ngao, hiện nay bụng tròn, cổ cao, rõ ràng là đang mang thai, gian nan quỳ trên mặt đất, tiếng khóc khe khẽ đầy ai oán, như hoa đào gặp mưa, khiến người ta thương tiếc.

- Các ngươi đều ra ngoài đi, trước khi chết phu quân có nói mấy câu, bảo ta phải nói lại với Thiếu đảo chủ.

Bỗng nhiên, nàng đứng lên, đuổi mọi người ra ngoài.

- Thiếu chủ…

Binh sĩ thân cận đành nhìn về phía Sở Vân xin chỉ thị.

Sở Vân ngẩng đầu đứng thẳng, phất tay về phía sau:

- Lẽ nào các ngươi còn sợ một người đàn bà có thể làm điều gì bất lợi cho ta hay sao? Đều ra ngoài cả đi.

Tất cả mọi người lui ra ngoài, khép cửa lại. Trong khoảnh khắc, trong linh đường to như vậy, chỉ còn lại có ba người. Một người nằm ở trong quan tài, hai người yên lặng đứng đối diện nhau.

- Nói đi.

Sở Vân nói.

- Ta lừa gạt bọn họ. Thật sự không hề có lời trăn trối nào dành cho Thiếu đảo chủ ngươi.

Trữ Y Y nhìn thẳng vào Sở Vân nói. Hai mắt nàng đỏ bừng, khuôn mặt lạnh giá như băng tuyết, vẫn còn dấu nước mắt, điểm đạm đáng yêu.

- Ừ?

Sắc mặt Sở Vân trầm xuống.

- Chỉ là, trước khi phu quân chết thực sự có nói nhiều chuyện.

Trữ Y Y vừa nói, vừa di chuyển bước chân, tiếp tới gần Sở Vân.

- Nói cái gì?

- Hắn ngửa đầu hô to một tiếng: Đã sinh Vân sao còn sinh Ngao.

Trữ Y Y sắp tới gần Sở Vân, lời nói còn chưa dứt, nàng thừa dịp Sở Vân sửng sốt sau khi nghe điều đó chợt nhào đến, ôm cổ Sở Vân!

- Yêu ta!

Nàng ngửa mặt, lẩm bẩm bên tai Sở Vân.

Thân thể Trữ Y Y mềm mại kề sát trong ngực Sở Vân, bộ ngực mềm mại, phối hợp với dung nhan xinh đẹp như tiên của nàng, ánh mắt gợi tình thầm kín, có thể khiến bất kỳ nam nhân nào cũng phải nhiệt huyết sôi trào.

Ban đầu, trong lòng Sở Vân rung động, sau đó cả kinh, đẩy nàng ra:

- Hả? Ngươi đang giả vờ sao?

- Ta phải giả vờ. Nếu không tuyên bố ta đang mang trong người đứa con của hắn, tình cảnh của ta sẽ càng thêm khó khăn.

Trữ Y Y ai oán nhìn Sở Vân, nàng bỗng nhiên cởi bỏ xiêm y ở bên ngoài, lộ ra cái yếm lụa màu hồng nhạt, hai cánh tay trắng như tuyết, xương quai xanh nhỏ nhắn, bờ vai mềm mại như nước, cùng với phần eo tròn trịa, mềm mại như bông.

- Hiện tại trong linh đường này, căn bản là không có những người khác. Ta chỉ cần ngươi giúp ta mang thai. Ta vẫn còn nguyên vẹn, Thiết Ngao hắn chỉ chăm lo việc nước, hầu như chỉ sinh hoạt tại thư phòng, căn bản không có chạm tới ta dù chỉ một đầu ngón tay. Nếu như ngươi không hài lòng khi thấy đứa con không mang họ mình, vậy sau này người có thể để hắn nhận thức ngươi làm nghĩa phụ, đổi thành họ Sở. Van cầu ngươi, cho ta một con đường sống.

Nàng thấp giọng cầu xin, giọng nói mềm nhẹ ai oán, hình như là chim nhỏ lảnh lót hót trong khi cánh đang run rẩy.

Nàng chậm rãi đến gần Sở Vân, tựa đầu vào trong ngực hắn. Khi tựa đầu vào trong ngực rộng lớn của Sở Vân, hai cánh tay ôm lấy thắt lưng Sở Vân, cố gắng ôm chặt lấy hắn.

Đây là một loại kích thích khác, ngay lúc trời còn sáng như vậy, trên linh đường, Trữ Y Y cởi bỏ hết chỉ còn lại cái yếm, chủ động yêu thương nhung nhớ, thì thầm cầu xin lòng thương hại của Sở Vân.

Sở Vân cúi đầu nhìn xuống phía dưới, có thể thấy lỗ tai non mềm trắng như bạch ngọc của Trữ Y Y. Mái tóc đen bóng cuốn theo kiểu quả phụ Long thành, thắt lưng mềm mại nhỏ nhắn, cặp mông tuyệt vời như vậy.

Sở Vân yếu ớt thở dài, dang hai tay, ôm nàng vào trong ngực. Sau đó…

Sau đó, hắn nhẹ nhàng mà vỗ vỗ phía sau lưng của nàng, lại một lần nữa nhẹ nhàng đẩy nàng ra. Hắn nhặt y phục trên mặt lên, phủ lên người nàng.

- Ta sẽ cho nàng đường sống. Ta sẽ cho mỗi người sống trên Chư Tinh Quần Đảo một đường sống. Chỉ là không phải đưa cho nàng, bằng cách này.

Sở Vân chăm chú nhìn Trữ Y Y, lấy giọng điệu đầy khoan dung khuyến khích nói.

- Trữ Y Y, ta biết nàng có tài năng về mặt thương nghiệp. So với trưởng tộc Trữ gia, chỉ có hơn chứ không kém. Hiện nay Chư Tinh Quần Đảo trăm năm hoang phế cần phát triển hưng thịnh, đang cần nhân tài như nàng vậy.

- Cần gì cứ nhất định phải dựa vào cánh tay của nam nhân? Tự mình nắm giữ số phận của chính mình, mới là tự do chân chính. Ta cho nàng một con đường, nàng sẽ trở thành một quan viên nhỏ. Cái này cũng không phải là ta vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp, mà là nàng thật sự có tư cách này. Nỗ lực lên, dựa vào chính bản thân nàng, của chính mình, mới là tự do chân chính.

476. Chương 5 6: Trở Lại Thiên Ca Thư Viện

Chương 5 6: Trở lại Thiên Ca Thư Viện

- Nhưng, thế nhưng… Từ nhỏ đến lớn, ta đều được gia tộc nuôi dưỡng, chính là để tạo dựng quan hệ thông gia, liên minh giữa gia tộc và gia tộc. Suy cho cùng, ta không biết mình có thể làm được hay không…

Sắc mặt Trữ Y Y đầy rung động, giọng điệu thoáng run rẩy.

- Có thể.

Sở Vân nói như đinh đóng cột.

- Nhan Khuyết có thể, Hoàng Hiếu có thể, Bạch Miễn có thể, nàng cũng có thể.

Trữ Y Y kinh ngạc không nói được lời nào, nhìn bóng lưng Sở Vân đang dần rời đi.

Một ánh sáng lấp lánh chưa bao giờ từng thấy, đột nhiên thoáng hiện ra trong mắt nàng.

…

- Chuyện đời thực sự là thay đổi, cảnh còn người mất.

Sau khi từ Thiết gia trở về, Trong lòng Sở Vân đầy cảm khái.

Ban đầu, hắn cự tuyệt hôn ước với Trữ gia, Trữ Y Y cũng từng là trở ngại rất lớn trong lòng hắn. Quan hệ của hai người đã từng là kẻ đối địch.

Thế nhưng trước khác bây giờ khác.

Thư gia thống nhất Chư Tinh Quần Đảo. Thân phận Trữ Y Y cũng từ đối địch, mà có sự chuyển biến.

Thật đáng thương cho người nữ tử này. Số phận trêu ngươi. Tính cách, tư tưởng của bản thân nàng có chỗ thiếu sót, bởi vậy mới tạo thành bi kịch như bây giờ.

Lấy tính cách của Sở Vân lúc này, đã là từ trên cao nhìn xuống, quan sát một đám đông. Trữ Y Y đã không còn là trở ngại, thậm chí còn có thể chuyển hóa thành một trợ lực.

Đương nhiên, hắn chỉ thả hạt giống, tất cả còn phải xem phúc phận của Trữ Y Y.

"Nghe nói Sở Vân ngươi muốn đi Đông Hoàng quốc, săn tìm mỹ nữ? Dẫn ta đi cùng."

Bỗng nhiên, Hồng Thường Tiên Tử tìm tới cửa, vừa mở miệng, câu đầu tiên nói ra khiến Sở Vân không nói nổi câu nào.

- Cái gì gọi là săn tìm mỹ nữ? Ta đi chuyến này là đi thám hiểm có được hay không? Phiêu lưu, mạo hiểm sinh mệnh có được hay không?

Sở Vân trợn tròn mắt.

- Tùy ngươi nói như thế nào cũng được. Dù sao đi nữa, Thư gia các ngươi đã thống nhất Chư Tinh Quần Đảo. Chuyện lắp ráp yêu binh ở đây, đã bị cướp đoạt hết. Nhờ phúc của ngươi, ta đã tìm được năm tỷ muội trở về. Đông Hoàng quốc lớn như vậy, có lẽ tỷ muội của chúng ta cũng có người thất lạc ở đâu đó. Chúng ta giúp Thư gia ngươi nhiều như vậy, chẳng lẽ ngay cả một yêu cầu nho nhỏ như vậy, ngươi cũng không đáp ứng người ta hay sao?

Nói, Hồng Thường Tiên Tử ôm cánh tay Sở Vân, bám ở trên người hắn, chớp mắt đầy nghịch ngợm nhìn hắn.

Sở Vân cảm thấy rất đau đầu, đối với Hồng Thường Tiên Tử chơi trò quấn thân này vô cùng bất đắc dĩ. Những nữ tử này, không giống như Tám đầu Kiếp Yêu, không có khế ước liên minh, là yêu binh hoàn toàn tự do.

Chỉ là các nàng đều là thiên chi kiêu nữ, có thể luyện đan, có thể luyện binh, có thể nuôi trồng, có thể phu đản, có thể vạch kế hoạch… Các nàng đều có sở trường đặc biệt, thông minh tuyệt đỉnh. Mấy ngày nay, bất luận là tác chiến, hay hậu cần, cũng có sự giúp sức

rất lớn đối với Thư gia.

Huống hồ, nếu là các nàng cùng đi, đối với Sở Vân cũng là một sự giúp đỡ rất lớn.

- Thôi được, ta đáp ứng. Chỉ có điều dọc theo đường đi các ngươi không thể làm càn gây phiền phức cho ta. Tốt nhất là nghe theo sự sắp đặt của ta. Nếu sai lời, chúng ta mỗi người đi một ngả, các ngươi đi đường các ngươi.

Sở Vân cảnh cáo trước.

- Đã rõ, đã rõ. Ta biết Sở Vân ngươi là người tốt nhất mà!

Hồng Thường Tiên Tử vui vẻ ra mặt, bỗng nhiên nhẹ nhàng hôn một cái trên khuôn mặt Sở Vân.

- Xem như là phần thưởng cho việc ngươi giúp đỡ tỷ muội chúng ta!

Nhanh như chớp, Hồng Thường Tiên Tử hôn xong, đỉnh đạc vỗ vỗ vào vai Sở Vân, cười như tiểu hồ ly, vô cùng rực rỡ quyến rũ.

Đối với nàng mà nói, mấy ngày nay thật giống như một giấc mộng.

Trước đây, bất luận trời trong xanh cỡ nào, cũng thấy trong lòng luôn luôn lo lắng.

Hiện nay bất luận là trời âm u nhiều mây thế nào, cũng cảm giác dường như cảnh sắc vô cùng tươi đẹp.

Nàng hiểu rất rõ, tất cả thay đổi này đều do Sở Vân mang đến.

Tỷ muội càng ngày càng nhiều, tất cả đều phát triển theo chiều hướng tốt, khiến bản tính hoạt bát nhiệt tình của nàng thực sự hiện ra một cách rõ nét.

Sở Vân ngây ra một lúc, lắc đầu, thấy trong người bừng bừng cao hứng, bỗng suy nghĩ xa xôi thấy cảnh tượng Hồng Thường Tiên Tử đang mạo hiểm, bỗng nhiên lại cảm thấy đau đầu, bắt đầu có chút hối hận trước quyết định này của mình.

- Vì sao ta có một loại dự cảm không tốt chứ? Ôi, chỉ mong các nàng sẽ không gây ra cho ta quá nhiều phiền phức.

Ba ngày sau, Sở Vân chính thức từ Hỏa Đức Thành xuất phát, theo Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền, tiến về phía tây bắc.

Hiện nay, trên Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền đã có ba mươi vị phi tiên, uy lực bay đã tăng thêm gấp bội, tốc độ cực nhanh, theo gió vượt sóng, tiến ra ngoài khơi, lưu lại một dải trắng thật dài.

Đi chưa đến một canh giờ, theo yêu cầu của Sở Vân, Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền ngừng ở đảo Thanh Sơn.

Phong cảnh trên đảo Thanh Sơn đẹp như bức tranh. Cây xanh đình hồng. Tường trắng, ngói tro, nhà cửa san sát, mái cong tầng tầng lớp lớp. Chỉ trong vòng hơn một năm, đây là lần thứ hai Sở Vân tiến vào Thiên Ca Thư Viện.

Lập tức dẫn đến sự chấn động!

- Tiểu Bá Vương. Trời ơi, thật đúng là Tiểu Bá Vương mà!

- Vì sao lại đột nhiên hỗn loạn như vậy? Cái gì khiến tất cả mọi người chạy như vậy hả?

- Trời ạ, ngươi còn không biết sao? Là Sở Vân học trưởng đột nhiên trở về!

- Sở Vân? Thiếu đảo chủ Thư gia sao? Người đã tung hoành ngang dọc mà không ai đánh bại, Sở Vân thống nhất quần đảo sao?

Rất nhiều thư sinh, cả nam cả nữ, thậm chí cả người đã trưởng thành, đều ào ào chạy ra thư viện, kiễng chân đứng ở trên sơn đạo cố nhìn.

- Một năm trước, cảnh ngươi dứt khoát rời khỏi thư viện, cảm giác như vẫn còn đây, giống như mới xảy ra ngày hôm qua vậy. Ha ha, hoan nghênh trở về.

Lúc này đây, Bạch Mi Đan Sư tự mình ra tận cửa của tòa nhà lớn nhất nghênh đón.

Hắn nhìn Sở Vân long hành hổ bộ mà đến, trong lòng đầy vui mừng.

- Này, này, này, các ngươi có thấy không? Bạch Mi Đan Sư lại có thể nở nụ cười kìa!

Một môn sinh vừa mới nhập học kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc.

Bạch Mi Đan Sư nổi tiếng là người nghiêm túc. Hình tượng nghiêm túc đã ăn sâu vào lòng mọi người. Lúc này, hắn lại mỉm cười như vậy khiến các thư sinh cảm thấy vô cùng chấn động.

Vô số học đệ học muội đều dụi con mắt, hoài nghi mình xuất hiện ảo giác.

- Sở Vân học trưởng thực sự là quá đẹp trai nha!

Các học muội thét lên chói tai.

- Nghe tiếng không bằng gặp mặt. Quả thật là danh bất hư truyền, thực sự áp bách tựa nghìn cân. Nhìn Sở Vân học trưởng, trong lòng hình như có một ngọn núi lớn đè nặng vậy.

Các học đệ ngước mặt nhìn lên.

Thời gian trôi qua thật mau. Lần đầu tiên Sở Vân tiến vào Thiên Ca Thư Viện, cũng là một môn sinh năm nhất. Thời gian thay đổi, ba năm sau, lần thứ hai quay lại đã thực sự trở thành một học trưởng.

- Đi thôi, viện chủ đang ở tiểu viện trên đỉnh núi chờ ngươi.

Bạch Mi Đan Sư đi trước dẫn đường.

Thần thái Phong Bá Nhạc vẫn như trước, đứng ở đỉnh núi, hai tay áo tung bay, chậm rãi vuốt chòm râu bạc trắng. Thấy Sở Vân, gật đầu cười:

- Sở Vân, ngươi thực sự đã làm được chuyện lớn.

- Thành thật mà nói, ta cũng không biết làm sao lại trở thành như bây giờ. Hiện tại nhớ đến, còn có cảm giác không thực.

Sở Vân khiêm tốn nói.

Phong Bá Nhạc là cao nhân chân chính, xếp vào hàng thứ năm trong Hào Hùng bảng, sở hữu sức mạnh chiến đấu Kiếp Yêu, nổi danh đã nhiều năm. Năm đó, hắn đã rất chiếu cố tới Sở Vân. Sở Vân vẫn vô cùng cảm kích.

- Chuyện giao lưu với Thư viện, học sinh cảm thấy xấu hổ.

Lời nói này của Sở Vân có vẻ đầy xấu hổ, thái độ cực kỳ thành khẩn.

- Ha ha, ta biết ngươi thân bất do kỷ. Chỉ là ngươi chém chết Ngọc Thư Sinh, đánh bại vương tử Mông Nguyên, tuy rằng không tham gia giao lưu với Thư viện, nhưng thật ra đã đạt được kỳ vọng của chúng ta dành cho ngươi. Sở Vân, ngươi là học sinh ưu tú nhất mà thư viện chúng ta bồi dưỡng được. Thấy thành tựu của ngươi, lão phu cũng cảm giác được đảm nhiệm chức viện trưởng này, thực sự là đáng giá. Thư viện rất vẻ

vang khi có ngươi làm học sinh.

Phong Bá Nhạc cười ha hả, vỗ vỗ vào vai Sở Vân, dẫn hắn vào trong đình viện nhỏ.

Trên bàn gỗ ở đó đã bày biện sẵn trà thơm.

Đình viện nhỏ vẫn như xưa, cảnh sắc vẫn chưa hề có gì thay đổi, tràn trề sức sống.

Trên đỉnh núi có Lưu Ngôn Phong Ngữ Đằng, tốt um xanh biếc. Thế nhưng so với lúc còn thiếu niên, ngồi ở trong đình, cũng đã có cảm giác thay đổi đến nghiêng trời lệch đất.

Uống trà thơm, Sở Vân ngồi cùng phía với Bạch Mi Đan Sư, thỉnh giáo rất nhiều câu hỏi mà hắn tích tụ được trong. Lại quay sang Phong Bá Nhạc lĩnh giáo về vấn đề tu hành sau này, cũng giành được rất nhiều thu hoạch.

- Nói về luyện đan, rất bác đại tinh thâm. Lần này trở về, cố gắng nghiên cứu kỹ một thời gian, ta sẽ mang toàn bộ sở học truyền thụ cho ngươi.

Bạch Mi Đan Sư vỗ vỗ vào vai Sở Vân. Hắn thật không ngờ trong mấy ngày này Sở Vân vẫn không hề gặp trở ngại trong việc luyện đan, thì vô cùng vui mừng.

- Ngươi biết không, từ lúc ngươi đi, chức vụ hội trưởng vẫn còn để trống. Cũng đã hơn một năm rồi, người nối nghiệp cũng chỉ làm chức phó hội trưởng. Các học đệ học muội của ngươi, đều rất ngưỡng mộ ngươi.

Phong Bá Nhạc trêu ghẹo nói.

- Ha ha.

Sở Vân cười một hồi, uyển chuyển nói rõ mục đích chuyến đi của mình lần này.

- Hả? Ngươi muốn đi Đông Hoàng quốc?

Phong Bá Nhạc và Bạch Mi Đan Sư liếc nhau. Một người hơi gật đầu.

- Đã như vậy, phong thư này cũng nên giao cho ngươi rồi.

Phong Bá Nhạc lấy từ trong tiên nang, móc ra một lá thư, đưa cho Sở Vân.

- Đây là bức thư mà tên tiểu tử Thạch Gia Minh gửi lại đây. Thân phận của hắn, nói vậy ngươi cũng hiểu được một ít. Vì lo lắng cho ngươi, trên một phong thơ khác, hắn đã nhắc nhở chúng ta, khi ngươi thực sự muốn đi Đông Hoàng quốc, thì giao bức thư này cho ngươi.

Phong Bá Nhạc giải thích nói.

- Tên tiểu tử Thạch Gia Minh kia cũng không tồi?

Sở Vân vừa nghĩ về kẻ thích khóc này, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Phong Bá Nhạc và Bạch Mi Đan Sư, đều bị Sở Vân nói chọc cười.

- Hắn rất khỏe mạnh, gia nhập vào đội ngũ của Đông Hoàng công chúa. Trước đây thế cục cũng không tốt, thế nhưng trải qua sự nỗ lực của hắn, đã có sự khởi sắc rất lớn.

Phong Bá Nhạc không tiện vạch trần thân phận thật sự của Kim Bích Hàm, chỉ ám chỉ rất không rõ ràng.

Sở Vân thở hắt ra một cái:

- Nếu thế thì ta an tâm rồi. Ta cũng có nghe nói về Đông Hoàng công chúa. Tuy rằng là nữ lưu, nhưng là nữ anh hào, vô cùng rất tuyệt vời.

Hai người Phong Bá Nhạc, Bạch Mi Đan Sư nghe xong lời này, lại cười to một hồi.

"Viện trưởng và Đan sư, đều thay đổi cởi mở hơn."

Sở Vân thầm nghĩ, vẫn chưa phát hiện ra điều gì kỳ lạ.

Hắn xem lướt qua bức thư. Trên bức thư, Thạch Gia Minh đại thể đã nói rõ tình cảnh gần đây của mình. Hiện nay, hắn đã trở thành tâm phúc của Đông Hoàng công chúa, bởi các loại nguyên nhân không thể lộ diện, chỉ có thể ẩn phía sau bức màn. Nếu Sở Vân tìm đến hắn, có thể đi tới quầy tơ lụa Thành Bất Dạ tìm trưởng quầy vân vân.

Trong thư còn để lại một vài ám hiệu, ám hiệu lại rất phức tạp, bao gồm giọng điệu cùng với động tác tay.

- Được rồi, Viện chủ Mạn Sa thư viện ở Đông Hoàng Quốc quốc, là bạn tốt của ta. Lần này người không phải là muốn đi thám hiểm Sa Nhãn ở Đông Hoàng sao? Mang thư giới thiệu của ta đi tìm nàng đi. Tin rằng nàng sẽ trợ giúp rất lớn cho ngươi.

Trong nháy mắt. Phong Bá Nhạc viết xong phong thư, đưa cho Sở Vân.

- Đây là chỗ tốt của người có thế lực. Kiếp trước, một mình mình cô độc, ngốc nghếch mà chạy đến Đông Hoàng quốc. Hiện nay còn chưa có đi, bên người đã có ba mươi Linh Yêu đồng hành, bên Đông Hoàng quốc kia còn có bạn bè, thậm chí ngay cả bên thư viện cũng có người có thể giúp đỡ.

Sở Vân vô cùng cảm ơn, tiếp nhận thư giới thiệu, trong lòng vô vàn cảm khái. Hắn đã rõ, sức mạnh của một tòa thư viện lớn mạnh tới mức nào.

- Được rồi.

Trước lúc chia tay, Phong Bá Nhạc do dự một lúc lâu, cuối cùng mới nói ra miệng.

- Tốt nhất lúc gặp nhau, ngươi đừng để Thạch Gia Minh thấy nữ hài tử này ở bên cạnh ngươi.

Đám người Hồng Thường Tiên Tử có đạo pháp cao minh, có thể che đậy yêu khí, dù thế nào cũng không thể nhận ra thân phận thực sự của các nàng. Đương nhiên, đám người Phong Bá Nhạc cũng hiểu lầm.

- Các nàng đều là bằng hữu của học sinh. Bằng hữu với bằng hữu, lúc đó chẳng phải cũng là bằng hữu sao?

Sở Vân cảm thấy buồn bực.

- Đây là do lão nhân gia ta có lòng tốt muốn khuyên nhủ ngươi. Nghe theo lời khuyên của ta đi, sẽ không sai đâu.

Trong mắt Phong Bá Nhạc ẩn chứa ý cười.

- Đến lúc đó ngươi sẽ biết. Ngươi phải hiểu được, Thạch Gia Minh thích khóc kia mong đợi của ngươi đến mức nào.

- Tốt, ta nhớ kỹ rồi.

Sở Vân cái hiểu cái không, gật đầu. Hắn nhìn ra được trong lời nói của Phong Bá Nhạc dường như có ẩn ý khó nói. Lẽ nào bên Thạch Gia Minh kia, còn có ẩn tình gì

khiến Phong Bá Nhạc cũng không tiện nói rõ hay sao?

Mang theo những nghi vấn này, hắn leo lên Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền, tiến về phía đảo Đông Hoàng quốc.

477. Chương 7 8: Hồng Thường Phong Ba

Chương 7 8: Hồng Thường phong ba

Sau bốn ngày lênh đênh trên biển, đám người Sở Vân cũng bước chân tới đất Đông Hoàng quốc.

- Ở đây hẳn là một đoạn trong bờ biển Điền Binh. Ở đây rất gần với thành trì ven biển, là Thành Trân Châu. Chúng ta từ Thành Trân Châu, thông qua cánh cửa bí mật Bảo Thạch, truyền tới Thành Trớ Chú. Nơi đó hẳn là có một chợ đêm, đang buôn bán giấy thông thành vào Thành Cổ. Muốn đi Sa Nhãn ở Đông Hoàng, phải có giấy thông hành vào Thành Cổ.

Sở Vân nói xong, thu tấm bản đồ lại, nhét vào trong người. Hắn đứng ở tại chỗ, nhìn ba mươi vị tiên phi ở bên cạnh, nhẹ nhàng nhíu mày.

- Vậy đi thôi, còn đứng đây làm gì? Thành Trân Châu ở hướng nào?

Hồng Thường Tiên Tử cảm thấy khó hiểu hỏi.

Sở Vân lắc đầu thở dài:

- Mọi người đều quốc sắc thiên hương, xinh đẹp tựa thiên tiên như vậy, chỉ cần một người xuất hiện, cũng làm cho người khác chú ý. Hiện nay có đến ba mươi người, ta sợ nếu tới Thành Trân Châu, sẽ khiến người ta chen chúc tới nhìn. Điều này đối với kế hoạch tìm báu vật của ta sẽ vô cùng bất lợi. Các ngươi đều trở lại Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền. Ta mang theo thuyền, dọc đường đi, các ngươi cũng đều có thể tận mắt tìm hiểu, chính tai nghe được.

- Không phải chứ? Trở lại thuyền sao? Ta ở trong Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền đã mấy nghìn năm, khó chịu muốn chết.

Lúc này, Hồng Thường Tiên Tử liền mở miệng, nũng nịu oán giận nói.

- Sở Vân công tử nói vậy, cũng không phải là không có đạo lý. Nhưng tỷ muội chúng ta cũng muốn tự mình trải qua mọi việc, lĩnh hội được sự phồn hoa của nhân gian. Như vậy đi, tỷ muội chúng ta chỉ xuất hiện một người, đi cùng với công tử. Cách một thời gian, lại thay một người khác.

Người nói chính là Phi Dương tiên tử.

Toàn thân nàng mặc bộ váy màu vàng nhạt, thanh thoát ấm áp. Bên hông là một đai lưng bằng gấm màu trắng ngọc mềm mại. Nhìn nàng rất trong sáng, hiểu biết. Nàng búi tóc. Mái tóc đen dày cắm một con bướm vàng nạm ngọc, càng nhìn càng rực rỡ. Giữa trán nàng có điểm một chấm đỏ, làm nàng càng thêm kiều diễm. Nàng có một đôi mắt trong suốt như nước, lông mi dày hình như bàn chải. Lúc này, nàng đang duyên dáng

yêu kiều, nhìn Sở Vân, đôi môi non mềm như cánh hoa hơi nhếch lên, mỉm cười, lộ ra một sự hấp dẫn. Khiến toàn thân nàng như có ánh nắng chiếu vào người, càng hiện ra sự khả ái.

- Không được.

Sở Vân lắc đầu. Hắn rất muốn để tất cả các nàng đều trở lại Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền. Tốt nhất là ngay cả một người cũng không được đi. Thế nhưng các nàng đều rất kiên trì. Cuối cùng bọn họ đã thỏa thuận được, mọi việc sẽ tiến hành theo như ý kiến của Phi Dương tiên tử.

Hồng Thường Tiên Tử là người đầu tiên được giữ lại. Hai mươi chín người còn lại thì trở về Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền. Mô hình Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền bị Sở Vân cất trong ngực, cứ như vậy dọc đường đi đường, các tiên tử này cũng có thể tận mắt thấy được được mọi chuyện xảy ra.

Đôn Hoàng quốc là vùng đất sa mạc, chủ yếu chỉ có Sa mạc. Trung tâm đất nước là một giải đất cằn cỗi, Chuyến này, Sở Vân muốn đi Sa Nhãn ở Đôn Hoàng, ngay vị trí trung tâm. Thành Trân Châu chỉ nằm gần biển, đất đai màu mỡ, phong cảnh tuyệt đẹp. Gió

biển thổi vào cây dừa, cây cọ. Trong vẻ xanh tốt của cây cối, hiện lên một thành trì màu trắng. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, phát ra ánh sáng trắng lung linh, thật giống như một viên trân châu thật lớn của trời đất. Cũng bởi vậy, nơi này mới được gọi là "Thành Trân Châu".

Tuy rằng chỉ có Hồng Thường Tiên Tử đi cùng, nhưng khi Sở Vân tiến vào Thành Trân Châu, vẫn tạo ra một chấn động rất lớn.

Hồng Thường Tiên Tử kiều diễm, mắt ngọc mày ngài, vô cùng mỹ lệ. Những đường cong trên cơ thể tỏa ra khí tức đầy mê hoặc. Trên đường đi, trang phục của Hồng Thường lay động, giống như móng vuốt của con mèo nhỏ, cong lại trong lòng mọi người.

Điều khiến vô số nam nhân vừa ham muốn lại vừa đố kỵ chính là, Hồng Thường Tiên Tử rõ ràng là hoa có chủ. Nàng ôm chặt lấy cánh tay trái của Sở Vân, thân thể kề sát, dáng vẻ vô cùng thân thiết giống như người vợ nhỏ chìm đắm trong hạnh phúc.

- Đây là nữ tử mỹ lệ biết bao!

- Trời ơi, ta đã có thể thấy tiên nữ rồi sao?

Rất nhiều người kinh ngạc kêu lên. Rất nhiều nữ tử thấy Hồng Thường Tiên Tử, cũng không khỏi im lặng cúi đầu, tự thẹn không bằng người.

- Phì! Một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu.

Có rất nhiều nam tử, thấy Sở Vân và Hồng Thường Tiên Tử dắt tay đi đến, đều cảm thấy tức giận.

Rất nhiều người rục rịch, thế nhưng thấy thân thể Sở Vân to lớn tráng kiện, ánh mắt sắc bén, cơ thể cứng như sắt thép, cũng sáng suốt kiềm chế rung động trong lòng.

Mặt Sở Vân không chút biểu cảm, nhưng lại thầm cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

Rất rõ ràng, hắn đã đánh giá thấp mị lực của Hồng Thường Tiên Tử, phiền phức này thực sự không thể tránh được.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của hắn, vừa mới vào thành chưa được bao lâu, một đám đông binh sĩ bỗng nhiên dũng mãnh tiến đến, bao vây lấy bọn họ.

Vẻ mặt Sở Vân đầy nghiêm trọng, Hồng Thường Tiên Tử lại giả vờ như đang sợ hãi, cánh tay ôm hắn lại càng chặt hơn nữa.

- Có trò hay để xem rồi.

Trong Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền, hai mươi chín vị tiên phi, còn sợ không loạn, đều rất hưng phấn.

Đám lính này có mang trang phục của Đôn Hoàng quốc. Trong tay bọn họ cầm đao, trên đầu quấn khăn, với làn da màu đồng, ánh mắt hung hãn tàn nhẫn, đằng đằng sát khí. Đây là một nhóm binh sĩ tinh nhuệ đã từng ra chiến trường, mắt từng thấy máu.

- Thế nào, đao kiếm, tinh binh của Thành Trân Châu ta không tồi sao? Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, không chỉ những người này, ngay cả quân đội đóng ở ngoài thành, cũng có thể điều động tới được. Ngàn vạn lưỡi dao chém xuống người các ngươi, sẽ chém bọn ngươi thành thịt nát nhừ để nấu.

Một giọng nói đầy ngả ngớn truyền đến. Bọn lính bỗng nhiên tách ra làm hai, để lại một lối đi. Một công tử mặc y phục màu trắng, mắt hoa đào, cử chỉ lỗ mảng xuất hiện trước mắt Sở Vân.

- Tiểu mỹ nhân, theo ta đi. Ta chính là thành chủ của Thành Trân Châu. Ngươi theo ta cả đời, thoải mái uống rượu ca hát. Nếu ai dám chọc giận ngươi, ta chỉ cần vung tay lên, hung binh xuất động, con mẹ nó, liền diệt chín tộc!

Ánh mắt của hắn vô cùng nóng bỏng không chút kiêng nể gì nhìn khắp người Hồng Thường Tiên Tử, cuối cùng mới nhìn xuống cánh tay của Hồng Thường Tiên Tử đang khoác trên tay Sở Vân.

- Ngươi!

Hắn hừ lạnh một tiếng, ngón tay chỉ vào Sở Vân, nói đầy miệt thị.

- Nhóc con, mau cút đi. Mặc kệ trước đây ngươi và tiểu mỹ nhân đã từng có quan hệ gì. Hiện tại ở trước mặt ta, quan hệ gì cũng không còn. Thừa lúc tâm tình lão tử còn tốt, thì mau cút đi. Nếu không cút, ta sẽ chém ngươi thành thịt nát!

- Ngươi ngoại trừ chém người thành thịt nát, còn có thể làm được cái gì?

Hồng Thường Tiên Tử phong tình vạn chủng liếc mắt nhìn Sở Vân liếc, sau đó đầy vẻ hứng thú nhìn thành chủ Thành Trân Châu hỏi.

Chắc chắn là nàng cố ý. Thoáng một cái, thoát khỏi áp lực từ xa xưa tới nay, với tính tình của nàng, gặp phải một việc hưng phấn như vậy mà không phát tiết, thật sự không phải là Hồng Thường Tiên Tử.

- Ôi chao… Tiểu mỹ nhân của ta thật xinh đẹp.

Thành chủ Thành Trân Châu vừa thấy Hồng Thường Tiên Tử nhìn mình, nhất thời ba hồn bảy vía đã đánh mất một nửa. Hắn cười một nụ cười đầy dâm đãng nói:

- Ngoại trừ chém thành thịt nát ra, ta còn có thể khiến ngươi vui vẻ đến mức không kềm chế được.

- Vô sỉ!

Sắc mặt Hồng Thường Tiên Tử liền lạnh lùng, nhưng ngay sau đó lại thay đổi thái độ, lay cánh tay Sở Vân, mở đôi môi đỏ mọng nũng nịu nói.

- Lang quân, chàng ra tay dạy cho hắn một bài học đi.

- Ta sẽ không ra tay. Hồng Thường, náo loạn như vậy còn chưa được sao? Tự mình xử lý chuyện này đi.

Sắc mặt Sở Vân cũng lạnh xuống. Hắn không thể khuất phục cho sắc đẹp như vậy, lại càng không để Hồng Thường Tiên Tử nói dăm ba câu mà dùng tới thương đao.

- Lang quân…

Hồng Thường Tiên Tử gọi, thân thể của những nam nhân có mặt ở đây đều mềm ra.

Sắc mặt Sở Vân càng thêm lạnh lùng, rút cánh tay của mình về, xoay người bỏ đi.

- Hả? Ngươi còn muốn đi? Diễn một vở kịch, rồi muốn trở về gọi cứu binh sao? Các ngươi diễn dở như vậy, tưởng đầu ta là đầu heo sao!

Thành chủ Thành Trân Châu gào lên, ánh mắt hung ác.

- Ta biết các ngươi là du hiệp, các ngươi thuộc bang phái nào? Nói thật cho các ngươi biết, trong các môn phái như Thiết Huyết Minh, Thiên Sát bang, Hồi Mộng Các vân vân, ta đều có bạn tốt tri giao. Ta sở hữu một vạn năm nghìn đại quân, sáu trăm loan đao tinh binh! Lão đa của ta là Lý Cương, là tả quân sư Thượng quan đại nhân Phong Dạ. Các ngươi dám chống đối với ta, chính là muốn chết!

- Hả? Ngược lại, ta muốn xem ai sẽ chết trước!

Sở Vân quay mạnh người lại, rút Túy Tuyết Đao ra.

Ầm!

Trong chớp mắt, ánh mắt của mọi người vô cùng kinh hãi, thanh đao sáng như tuyết bay vút lên, hầu như muốn chọc mù hai mắt của những người xung quanh!

Đao khí bàng bạc, mạnh mẽ lan ra, quét ngang bốn phương tám hướng. Loan đao tinh binh vốn đang vây quanh Sở Vân, thân thể bay xa mấy trượng, sau đó như bao tải, ầm ầm rơi xuống trên mặt đất. Kẻ bị chết không thể chết lại.

- Ngươi, ngươi thực sự dám ra tay?

Chỉ còn lại duy nhất Thành chủ Thành Trân Châu. Hắn té ngã trên mặt đất, toàn thân run rẩy. Ngón tay chỉ vào Sở Vân, trên mặt tràn ngập vẻ khó có thể tin được.

- Ngươi chờ đấy. Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Hắn lớn tiếng thét gào, gọi ra một yêu binh, tay chân cùng sử dụng, xoay người bỏ chạy.

- Quần áo lụa ngay cả Linh Yêu cũng không có!

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, Túy Tuyết Đao chém xuống, khiến yêu tinh hộ binh của hắn nát bấy. Bàn tay to lớn đã nắm lấy đầu của hắn, kéo hắn lại gần.

- Đau mà! Đau mà! Mau buông tay!

Thành chủ Thành Trân Châu giãy dụa kịch liệt, phát ra tiếng kêu vô cùng thảm thiết.

- Ta sai rồi! Ta sai rồi! Buông tha cho ta đi, anh hùng, người đại nhân đại lượng, thả cho ta đi đi!

- Thả ngươi? Ngươi cho rằng có khả năng này sao?

Sở Vân cười nhạt, ánh mắt nhìn từ đầu đến chân hắn, cuối cùng tập trung tại túi tiền của hắn.

- Sao? Thì ra là tiên nang trung phẩm.

- Anh hùng, ngươi buông tha ta, ta lập tức giải trừ khế ước với tiên nang này, hai tay dâng cho ngươi. Tiểu nhân có mắt không tròng, mạo phạm tới anh hùng, Chút đồ mong người nhận cho.

Thành chủ Thành Trân Châu kêu lên thảm thiết.

- Một tiên nang đó mà có thể mua được mạng sống của ngươi sao?

Hồng Thường Tiên Tử ở một bên, nói với vẻ trêu chọc.

- Đương nhiên là còn thiếu! Thiếu! Hai vị, các ngươi nhất định là muốn đi Sa Nhãn ở Đôn Hoàng đi. Trong Sa Nhãn ở Đôn Hoàng có di chỉ Thành cổ, không có lệnh thông hành thì không đi được!

Toàn thân Thành chủ Thành Trân Châu giật mình một cái, lại bật người kêu to lên.

- Nói như vậy, ngươi có lệnh thông hành sao?

- Sa Nhãn ở Đôn Hoàng là nơi nguy hiểm. Tiểu nhân cũng không dám đi. Mỗi một tấm lệnh thông hành lại có giá cao ngất trời. Trong người tiểu nhân không có. Chỉ là tiểu nhân có lệnh bài có thể tới phòng đấu giá của chợ đêm. Hai vị mới đến, không biết điểm mấu chốt trong đó. Lệnh thông hành chỉ có bán tại hội đấu giá lớn. Có lệnh bài, thì có thể tham gia hội đấu giá. Cái này rất ít người có được. Tiểu nhân nguyện ý hai tay

kính dâng lên hai vị anh hùng.

Lúc trước, Thành chủ Thành Trân Châu còn liều lĩnh như vậy, bây giờ tiểu tử này quả thực rất ngoan ngoãn chờ hai người đưa ra phán quyết. Lúc hắn bị Sở Vân nắm được, sợ đến mức nước tiểu đều chảy ra. Mùi buồn nôn, khiến chân mày Hồng Thường Tiên Tử nhíu lại, lùi về phía sau mấy bước.

- Ta muốn có lệnh bài. Ngay cả thứ cất trong kho của Thành Trân Châu nhà ngươi, ta cũng muốn. Ngươi dẫn ta đi lấy cả hai.

Sở Vân mở miệng nói.

- Không, không nên. Đồ cất trong kho chỉ toàn là binh khí tầm thường, căn bản không có bảo bối gì đáng giá.

Thành chủ Thành Trân Châu nghe xong lời này, lập tức kêu to đầy sợ hãi, thái độ vô cùng khủng hoảng.

Ánh mắt Hồng Thường Tiên Tử liền sáng ngời:

- Hả? Không có bảo bối gì thì ngươi khẩn trương như vậy làm gì? Đã vậy, chúng ta càng phải đi xem mới được.

- Thực sự không lừa các ngươi. Trong kho Thành Trân Châu cất đều là trang bị quân sự của Thượng Quan Phong Dạ đại nhân, trên còn dán giấy niêm phong. Quân pháp như núi. Nếu ta động chạm tới dù chỉ một chút, thì cái mạng nhỏ của ta sẽ không còn!

Thành chủ Thành Trân Châu nói đến đây, đã khóc ra thành tiếng.

- Nếu ngươi không dẫn chúng ta tới đó, hiện tại ngươi phải chết. Nếu ngươi dẫn chúng ta đi, may ra còn có thể sống thêm một thời gian nữa. Nghe rồi cố mà hiểu cho rõ.

Sở Vân cố ý gác Túy Tuyết Đao ở trên Thành Cổ chủ Thành Trân Châu.

Sắc mặt Thành chủ Thành Trân Châu trắng bệch, đao khí lạnh lẽo, kích thích khiến toàn thân hắn đều rét run, một luồng khí lạnh xâm nhập vào trong lòng hắn.

- Đừng! Hai vị hảo hán, ta dẫn các ngươi đi!

Náo loạn tới bộ dạng như vậy, động tác của Sở Vân cũng dứt khoát. Hắn giữ người ở trong tay. Đám loan đao tinh binh cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể chần chừ đứng gần Thành chủ Thành Trân Châu.

- Thật không ngờ kho vũ khí của Thành Trân Châu lớn như vậy. Xem ra, phía sau thành trì này hẳn là một thành phố tương đối quan trọng.

Khi nhóm ba người Sở Vân tới cửa kho vũ khí, liền thấy cửa này cao ba trượng, rộng hai trượng, ngang với cửa thành.

478. Chương 9: Cướp Đoạt Thành Trân Châu

Chương 9: Cướp đoạt Thành Trân Châu

Trên cánh cửa lớn màu đỏ có dán giấy niêm phong. Trên giấy niêm phong viết - Mấy chữ lớn: "Thượng Quan Phong Dạ đích thân niêm phong, người động vào phải chết!"

- Xem chữ như xem người. Mấy chữ này bộc lộ rõ tài năng, sát ý mạnh mẽ, có thể thấy được Thượng Quan Phong Dạ này là kẻ giết người thành tính, âm hiểm hung ác.

Hồng Thường Tiên Tử thấy mấy chữ lớn này liền nhận xét.

- Trong Đông Hoàng Quốc đang loạn, phân thành mười lăm thế lực lớn. Tể tướng Đông Hoàng quốc triều trước - Thiết Sơn có thế lực lớn nhất. Thượng Quan Phong Dạ chính là thủ lĩnh có thế lực lớn thứ hai. Mà Đông Hoàng công chúa người sau vượt cái trước, dựa vào sức kêu gọi của vương thất, trở thành thế lực lớn

lớn thứ ba. Ba thế lực lớn này có hy vọng nhất trong trận đấu giành ngôi vị chủ Đôn Hoàng quốc. Hiện nay tiểu tử Thạch Gia

Minh kia cũng đang là người hầu cận của Đôn Hoàng công chúa. Trước hết, ta mang những võ bị trong kho này đưa cho hắn coi như một phần đại lễ.

Sở Vân nhìn cánh cửa lớn này, ánh mắt chợt hiện hung quang.

- Ấy!

Thành chủ Thành Trân Châu đang ở trong tay hắn nghe xong những lời hắn vừa nói, cuối cũng đã hiểu rõ mình đắc tội với một nhân vật to gan lớn mật, hung tàn thành tính ra sao. Nghĩ đến sơ suất của chính mình khi trấn thủ thành trì lớn như vậy, sẽ phải nhận được cái kết cục gì, nhất thời bị dọa ngất đi.

- Cẩn thận, giấy niêm phong này kỳ thực là một Tiểu Yêu binh, ẩn chứa đạo pháp đặc biệt. Có thể người viết nó đã âm thầm hạ ấn ký tinh thần.

Ngay khi Sở Vân vươn tay ra định xé bỏ giấy niêm phong này, Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền rung lên, truyền đến giọng nói của Phi Dương tiên tử.

- Xem ra có vài thông tin thật sự chính xác. Thượng Quan Phong Dạ không chỉ là một vị ngự yêu sư cường giả, sở hữu chiến lực Kiếp Yêu, đồng thời còn là một vị đại sư luyện binh.

Sở Vân dừng tay lại.

- Đúng. Ta xem qua kẽ hở, chỉ cần phá giải chữ Phong ở trung tâm giấy niêm phong này là có thể hoàn toàn hủy diệt được nó. Sẽ không để nó phát huy tác dụng.

Rất nhanh, lại có giọng nói rất nhỏ của Phi Dương tiên tử truyền đến.

Thượng Quan Phong Dạ là đại sư luyện binh, nàng cũng vậy. Xem ra để Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền trên người, thật sự là lựa chọn sáng suốt.

Trong tiếng kêu lên kinh hãi của những tinh binh đang đứng xung quanh, Sở Vân chém ra một đao. Hung hãn phá vỡ giấy niêm phong. Nhấc chân đá một cái, đá văng cửa lớn, rảo bước, nghênh ngang đi vào.

Trong kho vũ khí chất đầy đao thương búa rìu, có nhiều hơn cả dự liệu. Sở Vân nhìn sơ bộ, có thể đoán được những vũ khí này có thể trang bị đủ cho hai vạn người!

- Đây là yêu binh gì?

Ở sâu trong kho vũ khí ở chỗ sâu trong, bọn họ thấy một loại quả cầu to bằng lòng bàn tay. Phía ngoài có yêu binh kỳ lạ hình châm cắm vào.

- Đây là Bạo Châm cầu. Dưới trướng Thượng Quan Phong Dạ, có một chi tinh binh bạo châm, trong đó có trang bị chính là thứ này. Thứ này được nhân lên cho khoảng ba nghìn tinh binh, là trang bị át chủ bài của hắn. Bình thường không sử dụng tới, chỉ khi có chiến dịch then chốt mới lấy ra dùng. Quả nhiên là bách chiến bách thắng, không có lần nào bị thua.

Sở Vân trầm giọng nói. Hắn đã chuẩn bị rất đầy đủ. Khi ở Hỏa Đức Thành tìm hiểu rất tỉ mỉ về các tin tức của Đôn Hoàng quốc.

- Hơn một nghìn tinh binh cũng đã có thể địch nổi vạn quân đội bình thường. Mà Tinh binh Bạo Châm, lại có đủ ba nghìn người. Ngay cả Cuồng Nho Tướng Quân cũng không dám trực tiếp đối kháng với sức mạnh này. Thảo nào hắn lại có chiến tích hiển hách như vậy.

Hồng Thường Tiên Tử nói, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn vào Bạo Châm cầu.

Nàng bỗng nhiên cười rộ lên:

- Những vật nhỏ này có hình dáng rất thú vị. Thẳng thắn mà nói, để ta mang tới Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền, để bọn tỷ muội cùng đùa chơi. Bọn tỷ muội thích luyện binh, nhất định sẽ rất cảm thấy hứng thú.

- Nàng cứ cầm đi. Các quân trang khác, ta đều phải hủy diệt hết. Dứt khoát náo loạn một hồi! Khi Sa Nhãn ở Đôn Hoàng được mở ra, sẽ khiến loạn trong nước Đôn Hoàng quốc càng thêm hỗn loạn. Chúng ta

đốt kho quân bị này, lại cướp sạch bảo vật trong kho Thành Trân Châu, tin tức sẽ lập tức bay xa. Trong biển người mênh mông này, lãnh thổ Đôn Hoàng quốc rộng lớn như vậy, lực lượng của Thượng Quan Phong Dạ có thể

nhẫn nại, cũng không tìm được chúng ta.

Tài phú đang ở trước mặt, hơn nữa sự tình đã náo loạn tới mức như vậy, Sở Vân không có khả năng thu tay lại.

- Ha ha, chơi hay. Càng ngày càng chơi hay!

Hồng Thường Tiên Tử hài lòng vỗ tay, vô cùng hưng phấn.

Bất chợt hai người náo loạn Thành Trân Châu, đốt kho quân bị còn không tính, còn cướp đoạt luôn hai kho tiền, một kho bảo vật.

Thành Trân Châu là thành thị ven biển vô cùng giàu có và đông đúc, cũng là thành trì hậu cần trọng điểm của Thượng Quan Phong Dạ. Trong tài khố tích trữ rất nhiều địa sát thạch tệ, thiên cương thạch tệ. Sở Vân đã cảm thấy hối hận, vì sao mình chuẩn bị đầy đủ như vậy. Khi hắn ở Hỏa Đức Thành, đã chuẩn bị trong tiên nang Tinh Hải Long Cung hai núi thạch tệ.

Lúc này tiên nang đã không thể để thêm vào nữa, may mà còn có Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền. Chiến thuyền này, không hổ danh là yêu binh được chế tạo từ Đường Cẩm quốc xưa kia, phải khuynh toàn quốc lực mới thành công. Mỗi một vật được mỹ nhân yêu binh lắp ráp, nó có thể tự mình biến đổi. Ba mươi vị phi tiên liên thủ, Sở Vân liều mạng dùng hết toàn lực, cũng không phải là đối thủ của các nàng.

Để làm hài lòng Hồng Thường Tiên Tử, thạch tệ cũng nhanh chóng chất đống trong Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền. Mà trong bảo khố, ngoài ý muốn phát hiện một yêu binh mỹ nhân. Đây là một trong những người trên Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền đã từng lưu lạc ở bên ngoài.

Trong Bảo khố còn bắt được không ít kỳ trân dị bảo. Có vài yêu binh kỳ lạ, có vài loại trứng yêu thú hiếm thấy. Hàng mỹ nghệ, đồ cổ vân vân, cũng không phải là ít. Tất cả đều là vật có giá trị cao.

Về phần lệnh bài tham gia hội đấu giá chợ đêm còn phải tới quý phủ của thành chủ quý phủ để cướp đoạt.

- Hết rồi, ta xong rồi.

Trên nửa đường tới đó, Thành chủ Thành Trân Châu mới tỉnh dậy, sau đó vẫn bị giữ trong tay Sở Vân, đã tận mắt thấy một nam một nữ vô pháp vô thiên này không hề kiêng nể cướp đoạt Thành Trân Châu.

- Ta hoàn toàn xong rồi. Ngay cả lão đa cũng không thể bảo vệ được ta nữa rồi. Các ngươi giết ta đi, cho ta một cái chết thoải mái!

Hắn kinh hồn bạt vía, đấm ngực giậm chân, tức giận thống hận tới mức mất đi lý trí.

- Cha ngươi không phải Lý Cương sao?

Sở Vân trêu chọc nói.

- Cha ta là Lý Cương, nhưng không phải Thượng Quan Phong Dạ…

479. Chương 10 11: Giấy Thông Hành Vào Thành Cổ

Chương 10 11: Giấy thông hành vào Thành cổ

Sắc mặt Thành chủ Thành Trân Châu xám lại đến cực điểm, hai mắt không còn ánh sáng, như một kẻ ngốc ngồi dưới đất than vãn. So với vẻ hăm hở trước đây, đã hoàn toàn đối lập.

Hiện tại, hắn vô cùng hối hận, vì sao lại chọc vào hai đại sát tinh này. Hết lần này tới lần khác, võ tướng bảo vệ thành trì đều dẫn quân ra ngoài chinh phạt giặc cỏ. Bằng không căn cứ hậu cần quan trọng như vậy, vì sao có thể phòng ngự yếu kém như thế? Vận khí của hai tai tinh này thật sự là quá tốt.

- Ta sẽ cho ngươi được thoải mái.

Sở Vân nghiêm túc, quả quyết sát phạt. Trước tiên, lấy ra roi tiên, đánh vỡ hồn phách của Thành chủ Thành Trân Châu. Sau đó triệu ra Thông Linh Xà, hấp thu linh quang của đối phương dung nhập vào chính mình. Cuối cùng mới một đao chém bay đầu hắn.

Tuy rằng linh quang trong cơ thể hắn rất ít, thế nhưng thịt muỗi ít, không phải cũng là thịt hay sao?

Làm xong tất cả, hắn lập tức cùng Hồng Thường Tiên Tử bỏ trốn mất dạng. Gây ra tai họa lớn như vậy, tự nhiên không thể dùng tới Bảo Thạch Mật Môn. Nếu dùng sẽ để lại dấu vết cho người ta truy tung. Sở Vân có hai yêu vật tốc độ trong tay, tốc độ hiển nhiên không chậm.

Trong thời gian hai ngày hai đêm, hắn có thể trực tiếp bay đến Thành Trớ Chú.

Thành Trớ Chú và Thành Trân Châu, hoàn toàn là hai thành khác hẳn nhau. Nó nằm trong sa mạc hoang vắng. Tường thành được xây dựng bằng đá sắt đen, tạo ấn tượng thô kệch hoang dã.

Nó là đô thành tội ác, tuần hoàn theo một trật tự lạc hậu và đẫm máu. Ở chỗ này, du hiệp, khách tìm kiếm cảnh đẹp, gián điệp, sát thủ vân vân rồng rắn hỗn tạp. Đồng thời cũng là nơi có rất nhiều tin đồn, là nơi mà các tin tức được truyền đi nhanh nhất.

Để tránh đầu sóng ngọn gió, các tiên phi đều tiến vào trong Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền, không thể hiện thân. Một mình Sở Vân vào thành. Hắn cải trang một chút,

dùng khăn đội đầu trang bị loan đao. Gió mạnh hay cỏ cứng thoạt nhìn bụi bặm chất phác, hạ thấp giọng thì không ai chú ý tới hắn.

Hắn trực tiếp cầm lệnh bài, tìm tới chợ đêm. Người tiếp đón nhìn thoáng qua lệnh bài, trong lòng cảm thấy kỳ lạ. Loại lệnh bài quý hiếm này tượng trưng cho thân phận, vì sao lại rơi vào một tay một du hiệp nghèo túng như vậy.

- Ngươi đến muộn một ngày, hội đấu giá vừa kết thúc. Người thanh niên, vận khí của ngươi không tồi. Đi theo ta.

Người tiếp đón dẫn Sở Vân đi sâu vào trong, rẽ trái rẽ phải bảy tám lần. Ngay cả Sở Vân là người có cảm giác rất tốt về phương hướng, cũng bị làm cho đầu váng mắt hoa.

Cuối cùng đi tới một ngõ cụt, người tiếp đón bỗng nhiên gõ vào mặt tường phía trước mặt.

Bức tường này vốn là một cửa ngầm người yêu binh có tác dụng ngụy trang. Người tiếp đón gõ ba tiếng, hai tiếng nhẹ một tiếng nặng vang lên. Tường hơi nghiêng. Lúc này mới truyền tới một giọng nói vô cùng lạnh lùng:

- Ám hiệu.

Người tiếp đón nói xong ám hiệu, lại đưa lệnh bài của Sở Vân ra. Lúc này, cửa ngầm mới mở ra. Ánh sáng bên trong cánh cửa đang mờ nhạt, rồi ngõ sâu tối đen này đột nhiên sáng lên.

Lúc Sở Vân đi vào, cửa ngầm kêu lên một tiếng răng rắc, rồi lại khép lại. Ngõ cụt lại rơi vào trong bóng tối tịch mịch.

Bên trong cánh cửa là cầu thang đi xuống phía dưới, đoạn đường giống như là một con rắn đang trườn. Lối đi này rõ ràng là lối đi ngầm dẫn lên mặt đất. Hai bên vách tường đầy những hang tối, nhìn kỹ có thể thấy rất nhiều ánh mắt giám sát. Trong không khí dường như

có mùi máu tươi, tỏa ra từ một hang ngầm khác.

Hai bên tường, cứ cách mười bước, lại có một cây đuốc. Ánh lửa chập chờn, chiếu sáng hòn đá thật lớn đen thui ở phía trên, tạo thành những hình ảnh ma quái lay động trên đầu.

Đây là lần đầu tiên Sở Vân đến nơi đây. Hắn vô cùng cảnh giác, Thành Trớ Chú này cũng không giống với Thành Trân Châu. Thành trì nằm ở giải đất trung gian của các thế lực lớn, tồn tại trong làn ranh giới. Trong bóng tối tiềm ẩn không biết bao nhiêu nhân vật cùng hung cực ác. Người không có thực lực căn bản không thể tồn tại được ở chỗ này.

Chợ đêm là nơi rất tốt để bọn họ tiêu thụ những đồ trộm cướp được. Hội đấu giá chỉ dành cho các nhân vật lớn có thế lực ở khắp nơi, chỉ những cường giả hung danh hiển hách mới có thể tham gia thịnh hội. Từ phương diện nào đó mà nói, Sở Vân đang bước vào

thế lực trung tâm của Thành Trớ Chú. Thế lực trung tâm này, cũng là hình ảnh thu nhỏ của toàn bộ Đôn Hoàng quốc.

Sau một lát, Sở Vân đến cuối đường ngầm. Đây là một gian phòng được trang hoàng hoa mỹ, tráng lệ. Băng ghế bằng da đỏ như lông cáo, mềm mại và thoải mái. Trên mâm đựng trái cây, bày đặt nhiều hoa quả tươi mát, sáng bóng, ngon miệng. Mười nữ tử tuổi còn trẻ, dung mạo xinh đẹp, trước cao sau vểnh, sẵn sàng phục vụ "chu đáo và toàn diện".

Trên một vách tường trong gian phòng có gắn một tấm gương khảm nạm rất lớn, dường như chiếm toàn bộ bức tường.

- Đây là kính truyền ảnh giữ tiếng, một yêu binh chế tạo giá trị xa xỉ, có thể truyền lại hình ảnh và giọng nói.

Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền hơi chấn động. Từ bên trong truyền đến giọng nói của Phi Dương tiên tử, hầu như giống tiếng muỗi kêu, nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn.

- Các ngươi đều đi ra ngoài đi, ta cần ở một mình.

Sở Vân lạnh lùng phất tay nói.

- Cái này…

Nhân viên tiếp đón chần chờ một chút, lúc này mới nói rằng.

- Thế nhưng quý khách, không có tại hạ điều khiển mặt gương này…

- Không phải là một kính truyền ảnh lưu tiếng sao? Hừ, có gì đặc biệt hơn người.

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, giọng điệu chợt cao lên, cố ý ra vẻ vô cùng ngạo mạn.

Nhân viên tiếp đón nghe vậy, nhất thời rùng mình. Ấn tượng của hắn về Sở Vân, lập tức có chuyển biến long trời lở đất.

- Xem ra ta đã nhìn nhầm rồi! Chết tiệt, ta tự nhiên lại phạm phải sai lầm trông mặt bắt hình dong. Kính truyền ảnh lưu tiếng này là tác phẩm của thời đại Đường Cẩm quốc, hiện nay phương pháp chế luyện đã sớm bị thất truyền. Thế lực có thể cất dấu, nhất định

không phú thì quý. Người khách quý này chỉ liếc mắt đã nhận ra, thậm chí còn có thể sử dụng. Hắn có địa vị thế nào?!

- Quý khách đã yêu cầu, nhóm tiểu nhân này xin lui ra.

Ban đầu, nhân viên tiếp đón còn có chút thái độ coi thường, lúc này lại vô cùng kính dè dặt, còn ngoan hơn cả tôn tử đối với gia gia của mình.

Hắn khúm núm lui ra. Mười nữ tử xinh đẹp, kiều mị như hoa, sau khi ai oán liếc mắt nhìn Sở Vân, cũng chỉ lần lượt theo nhau rời khỏi gian phòng.

Trước đây, các nàng còn mơ tưởng có thể hầu hạ một nhân vật lớn, sau đó sẽ được thưởng cho ngân lượng xa xỉ. Nếu hầu hạ tốt, nói không chừng có thể khiến quý khách vui vẻ đưa đi cùng. Từ nay về sau rời khỏi nơi đây, chim sẻ biến phượng hoàng. Thật không ngờ, người tới lại là một chủ nhân có hành vi đặc biệt như vậy, khiến các nàng có chút thất vọng.

Cái gọi là cường long không áp địa đầu xà. Huống gì bản thân mình cũng không phải là cường long. Tuy rằng đỉnh trên đỉnh cao những bằng hữu cùng tuổi, nhưng phóng mắt nhìn khắp Tinh Châu, thực lực của bản thân cũng chỉ ở mức độ trung bình.

Sở Vân rất hiểu mình, không bao giờ nảy sinh lòng kiêu ngạo tự mãn. Kiếp trước, hắn cũng đã cẩn thận dè dặt thành một thói quen tốt. Kiếp này lại hoàn toàn thông suốt. Lúc cửa phòng đóng lại, hắn cũng không

cho phép ba mươi mốt vị tiên phi đi ra, vẫn chỉ một mình một người, nghe Phi Dương tiên tử âm thầm hướng dẫn, điều khiển mặt kính truyền ảnh lưu tiếng này.

Về phần hoa quả ở trên bàn, hắn không hề chạm vào dù chỉ một chút. Thoạt nhìn ghế băng mềm mại thoải mái kia, hắn lại càng không ngồi. Mà trực tiếp ngồi dưới đất, cũng không để ý xung quanh, chỉ tập trung nhìn thẳng vào chiếc gương.

- Vị quý khách này có sức nhẫn nại thật kinh người, vô cùng cảnh giác!

Xuyên qua hang ngầm, nhân viên tiếp đón nhìn thấy tất cả mọi việc trong phòng, âm thầm kinh hãi.

- Không người nào sở hữu Lệnh bài vào Thành Trớ Chú chúng ta mà không phải là thế lực quản lý một phương nào đó. Chỉ là vị này, tuy mang trang phục người Đôn Hoàng, nhưng chắc gì đã là người Đôn Hoàng. Hiện nay, Sa Nhãn ở Đôn Hoàng mở ra, rất nhiều du hiệp cường giả đều chen nhau mà đến. Nhìn cử chỉ của vị này, đại khái chính là cường giả trong giới du hiệp. Một thế lực nào đó, muốn thu tình cảm của hắn nên đã đưa lệnh bài này cho hắn sử dụng.

Trong lòng Nhân viên tiếp đón thầm nghĩ.

Cũng không phải chờ lâu, hội đấu giá bắt đầu.

Trên mặt kính truyền ảnh lưu tiếng vốn đang trống không, bỗng nhiên hình ảnh chợt biến hóa, ngưng tụ thành một yêu binh.

Sau đó, trong kính truyền đến một giọng nói:

- Chư vị quý khách, yêu binh này, tên là Vô Định Kiếm, tư chất thượng đẳng, tu vi Linh Yêu đỉnh phong. Đã từng là một trong những thanh kiếm chiến trong tay Kiếm Vương Yến. Vô Định, Vô Định. Kiếm không tầm thường, thân kiếm linh hoạt, mềm dẻo không thể

tưởng tượng nổi. Không phải cao thủ sử dụng kiếm, mạnh mẽ xuất kiếm, ngược lại dễ khiến mũi kiếm cắt phải chính mình. Giá quy định: năm trăm Thiên cương thạch tệ.

- Được, quả là kiếm tốt. Ta ra sáu trăm Thiên cương thạch tệ.

Gần như ngay lập tức, trong gương truyền đến giọng nói của một người ra giá.

- Sáu trăm Thiên cương thạch tệ mà đã nghĩ có thể mua được Vô Định Kiếm này sao? Ngươi nằm mơ đi? Ta ra tám trăm Thiên cương thạch tệ!

Lập tức có một người ra giá với vẻ châm chọc khiêu khích.

Danh tiếng của Vô Định Kiếm đã lan xa, đã từng nằm trong tay của Kiếm Vương, giá trị của thanh kiếm cũng nhờ người mà tăng gấp bội. Cuối cùng, thanh kiếm này được bán với giá hai ngàn năm trăm Thiên cương thạch tệ.

Sở Vân thấy kết quả này, nhịn không được mà líu lưỡi. Quả thật, Chợ đêm Thành Trớ Chú này đúng là danh bất hư truyền. Mỗi một lần gọi giá, đều lấy đơn vị thiên cương thạch tệ, quả thực là tiêu tiền như nước.

Đồng thời cũng vô cùng lớn mật, ngay cả Vô Định Kiếm cũng dám bán.

Kiếm Vương tại Giang Hán quốc có danh vọng rất cao. Vô Định Kiếm có ý nghĩa càng lớn đối với Giang Hán quốc. Tính chất của chuyện này so với việc Sở Vân giết chết Ngọc Thư Sinh còn muốn nghiêm trọng hơn. Nếu tin tức này truyền tới Giang Hán quốc, vậy chủ nhân của nó hẳn sẽ rước lấy phiền phức vô cùng to lớn.

Từ phương diện nào đó mà nói, người có thể đưa ra Vô Định kiếm, hay người cuối cùng làm chủ thanh kiếm cũng có bối cảnh thâm hậu.

Nhất Niệm Tam Thiên Cung, Bát Hoang Đan, hạt giống Tu Di Thảo, một kỳ trân dị bảo lại tới một kỳ trân dị bảo, khiến Sở Vân và ba mươi mốt tiên phi đều có một loại cảm giác được mở rộng tầm mắt.

Đồng thời, những bảo vật này không có một vật nào không được đấu giá ngay, đều được bán với giá đắt. Mỗi người tham gia vào hội đấu giá đều là những người tài nhiều thế lớn. Nếu Sở Vân không cướp sạch Thành Trân Châu, lúc này ngồi đây nhất định sẽ lo thiếu.

Đương nhiên, trong lúc này, hắn cũng thử ra giá vài lần.

- Hồn tinh, ba cân tám. Hồn tinh có tác dụng gì, tin rằng tất cả mọi người đều biết. Thường xuyên đeo ở trên người, có thể săn sóc ngưng tụ hồn phách, có tác dụng phụ trợ cực lớn đối với việc tu hành. Giá quy định: một ngàn Thiên cương thạch tệ.

Đột nhiên, một thiên tài địa bảo đã khiến Sở Vân ngày nhớ đêm mong xuất hiện giữa mặt kính.

Một phút yên lặng ngắn ngủi, sau đó là một trận ra giá điên cuồng sôi nổi.

Gần như chỉ trong nháy mắt, giá của hồn tinh đã tăng từ một nghìn, tới ba nghìn năm trăm Thiên cương thạch tệ.

- Bốn ngàn.

Lúc này, Sở Vân mới bắt đầu ra giá, thoáng cái liền tăng thêm năm trăm Thiên cương thạch tệ, khiến mọi người giật mình.

- Bốn ngàn hai trăm.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Sở Vân nhớ kỹ, từ khi buổi bán đấu giá bắt đầu, giọng nói vẫn hoạt động rất sinh động, nắm được không ít bảo vật. Chủ nhân của giọng nói này tuyệt đối là đã bỏ ra bạc triệu.

- Bốn ngàn ba trăm.

- Bốn ngàn bốn trăm.

- Bốn ngàn năm trăm.

...

Lại thêm một vòng ra giá. Những người cạnh tranh đều rời khỏi, chỉ còn lại ba bốn người.

- Chư vị, Thượng Quan Thiên Dực ta muốn hồn tinh này. Mong mọi người cho ta chút mặt mũi.

Bỗng nhiên, giọng nói lạnh lùng lại mở miệng nói.

- Thượng Quan Thiên Dực. Đó không phải nhi tử sủng ái nhất của Thượng Quan Phong Dạ sao?

Trong lòng Sở Vân nhất thời liền khẽ chấn động.

Thượng Quan Phong Dạ chính là người đứng đầu Thế lực lớn thứ hai. Uy danh như biển, trấn áp một phương. Lời này vừa nói ra, Thượng Quan Thiên Dực mượn uy phong của cha hắn lập tức khiến những người còn lại rời khỏi cuộc cạnh tranh.

Thượng Quan Phong Dạ là một trong những người có hy vọng được chọn làm chủ Đôn Hoàng quốc. Ngược lại, những người khác rời khỏi cuộc cạnh tranh, ngược lại không phải vì sợ, cũng không phải bởi vì Thượng Quan Thiên Dực có tiếng là có tính cách tiểu nhân bỉ ổi, có thù tất báo.

Mà bởi vì một hồn tinh nhỏ bé này mà đi đắc tội với nhân vật như vậy, có chút không có lợi. Cân nhắc về lợi ích trước mắt, tất cả mọi người đều lựa chọn rời khỏi.

- Năm nghìn Thiên cương thạch tệ.

Bỗng nhiên Sở Vân mở miệng nói. Hắn không sợ Thượng Quan Phong Dạ. Trên thực tế, hắn đã từng cướp một căn cứ hậu cần rất quan trọng của Thượng Quan Phong Dạ. Dù sao đi nữa cũng là đắc tội, cũng không sợ phải đắc tội thêm một lần nữa.

Huống chi hồn tinh đối với hắn mà nói, có ý nghĩa đặc biệt quan trọng. Bởi vậy hắn ở vào tình thế bắt buộc phải ra giá.

- Con mẹ nó, ngươi là người nào? Không có nghe lời ta vừa mới nói sao, tự nhiên còn dám ra giá?

Thượng Quan Thiên Dực thẹn quá thành giận, giọng điệu rất không khách khí.

- Thiên Dực ta là người đại lượng, ta cho ngươi cơ hội thu hồi những lời này.

Hắn nói tiếp.

- Năm nghìn một trăm Thiên cương thạch tệ.

480. Chương 12 13: Cầu Xin Tha Thứ Cũng Vô Dụng

Chương 12 13: Cầu xin tha thứ cũng vô dụng

Căn bản, Sở Vân lười phản ứng với hắn, vừa thể hiện phong thái của một bậc cha chú.

Hắn đáp lại vô cùng cương quyết, càng biểu thị một sự khinh thường đối với lời nói kiêu ngạo ngút trời của Thượng Quan Thiên Dực.

- Cái gì?

Thượng Quan Thiên Dực phẫn nộ hét lớn một tiếng.

- Ngươi giỏi lắm, ta sẽ chơi với ngươi đến cùng. Năm nghìn năm trăm Thiên cương thạch tệ!

- Năm nghìn tám trăm!

Sở Vân nhanh chóng đáp lại.

- Sáu ngàn!

Thượng Quan Thiên Dực kêu to.

- Sáu ngàn hai trăm.

Sở Vân chậm rãi, theo sát sau đó.

- Đáng giận, nếu không phải trước đó ta đã mua nhiều bảo vật, đâu có chỗ cho ngươi có thể ở chỗ này mà kiêu ngạo? Ngươi là ai, có giỏi hãy xưng tên ra đi?

Thượng Quan Thiên Dực lớn tiếng kêu gào.

Trong kính truyền ảnh lưu tiếng chợt yên tĩnh. Căn bản, Sở Vân không tính đáp lại, cãi nhau với loại công tử quần áo lụa là này mới thực sự là chuyện hạ thấp thân phận.

- Sao thế? Hiện tại sợ rồi sao? Sợ hãi? Nghĩ đến phụ thân ta là ai? Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn gọi ta một tiếng gia gia, tâm tình ta có lẽ sẽ có chuyển biến tốt, còn có thể buông tha cho ngươi.

Thấy Sở Vân trầm mặc không nói, Thượng Quan Thiên Dực lại càng thêm kiêu ngạo, không thèm để Sở Vân vào mắt.

Hắn tiếp tục gọi ầm ĩ rất nhiều câu, nhưng Sở Vân vẫn không hề đáp trả. Trên thực tế, trong kính truyền ảnh lưu tiếng chỉ có tiếng rít gào của hắn.

- Chờ một chút, ngươi không phải đã chạy mất rồi chứ? Người nhát gan, lăn ra đây cho ta!

Thượng Quan Thiên Dực càng mắng càng giận, tâm tình đã hỏng tới cực điểm rồi.

Vừa nghĩ đến khả năng Sở Vân đã đào tẩu, bản thân mình cũng không biết tình hình thực tế để đuổi giết, hắn càng thêm phiền muộn. Cuối cùng giận chó đánh mèo sang những người khác, oán hận địa chửi bới một tiếng:

- Hừ! Bán đấu giá còn tiến hành hay không tiến hành nữa? Còn không mau tiếp tục bắt đầu. Ta còn chờ tấm thông hành Thành Cổ đây.

- Đúng, đúng, đúng, Thượng Quan công tử, người không nên gấp gáp. Phía dưới này còn một vật, chính là tấm thông hành tới Thành Cổ. Tấm thông hành Thành Cổ có thể đi qua được cửa Thành cổ, tiến vào Điện cổ Sa Nhãn. Không có nó, cho dù ngươi đến được Sa Nhãn thì cũng chỉ đứng nhìn cửa di tích nằm

sâu trong Thành Cổ than thở mà thôi. Hiện tại, một tấm thông hành Thành Cổ, bán với giá quy định tám trăm Thiên cương thạch tệ.

- Chín trăm.

- Một ngàn.

- Một ngàn hai trăm.

...

Tiếng ra giá tiếp tục tăng cao, rất nhanh đã đạt được một ngàn tám trăm Thiên cương thạch tệ.

- Một ngàn chín trăm!

Thượng Quan Thiên Dực hét lên một tiếng, đây là giá quy định của hắn.

- Hai ngàn.

Sở Vân chậm rãi, khoan thai ra giá.

Trong khoảnh khắc, tất cả đều yên lặng. Rất nhiều người cũng cảm thấy kinh hãi. Thì ra người thần bí đắc tội với Thượng Quan Thiên Dực vẫn còn ở đây sao? Mà có càng nhiều người lại chờ mong phản ứng của Thượng Quan Thiên Dực.

Quả nhiên, sau một khắc, Kính truyền ảnh lưu tiếng chợt rung động mạnh, truyền đến tiếng rít gào đầy giận dữ của Thượng Quan Thiên Dực:

- Được! Tốt! Thì ra ngươi còn chưa chạy, một lòng muốn đối nghịch với ta! Ta rất tò mò, ngươi còn có thể sống được bao lâu?

Căn bản Sở Vân lại không đáp lời.

Lần đầu tiên Thượng Quan Thiên Dực bị người khác coi thường. Từ nhỏ đến lớn, hắn cũng chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy, tức giận giậm chân:

- Ngươi xong rồi, ngươi chết chắc rồi! Ta muốn lột da của ngươi xuống, lại dùng roi đánh ngươi. Dùng muối rắc vào vết thương đầm đìa máu trên cơ thể ngươi. Đến lúc đó, ngươi sẽ rõ, đắc tội ta là chuyện kinh khủng nhất trong cả đời của ngươi!

Sở Vân khinh thường không thèm để ý tới tiếng cắn loạn của chó điên. Hắn tiếp tục ra giá, giành được ba tấm thông hành Thành Cổ. Thạch tệ trên người đã dùng hết bốn ngàn chín trăm tám mươi tám.

- Thượng Quan Thiên Dực công tử muốn giết người. Mau đi về phía đông nam, nhanh chóng chạy đi. Đây là sự giúp đỡ lớn nhất của Thành Trớ Chú chúng ta.

Lúc giao tiếp, nhân viên tiếp đón khẽ nhắc nhở Sở Vân.

- Tốt. Ta sẽ nhớ kỹ nhân tình này.

Sở Vân nhìn hắn gật đầu. Trực tiếp bay lên trời, bay về phía đông nam.

- Ôi, còn tưởng là một người thông minh chứ.

Nhìn bóng Sở Vân đi xa dần, nhân viên tiếp đón lắc đầu, cười lạnh một tiếng.

- Ngươi trốn cũng không thoát. Một du hiệp nho nhỏ thực sự cho là ta không có cách nào bắt được ngươi? Sau khi ta bắt được ngươi, phải xẻ ngươi làm tám mảnh, lột chút da của ngươi, cạo từng tí thịt trên xương cốt của ngươi, nhìn ngươi thống khổ kêu rên mà chết!

Sau khi Sở Vân bay đi không lâu, Thượng Quan Thiên Dực liền dẫn một đám người, vừa chửi bởi hung ác, vừa cầm một yêu binh la bàn trong tay, mau chóng đuổi về

hướng phía đông nam.

- Hả? Vì sao trên la bàn không có chỉ dẫn gì? Yêu binh này hỏng rồi!

Bay đến không giữa sa mạc không người, Thượng Quan Thiên Dực bỗng nhiên lại phát hiện la bàn không nhạy, không nhịn được mà chửi ầm lên.

- Thiếu chủ, vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Có thuộc hạ xin chỉ thị nói.

- Các ngươi chia nhau ra đuổi theo! Người nào có tin tức, lập tức phóng tín hiệu. Ta thề phải giết chết hắn. Cho hắn biết mạo phạm ta sẽ có một kết cục thê thảm thế nào.

Thượng Quan Thiên Dực đằng đằng sát khí.

- Dạ, thiếu chủ!

Một đám người tản ra, biến mất rất nhanh khỏi tầm nhìn.

- Tự nhiên ngu xuẩn tách ra. Thực không biết tột cùng ngươi có óc hay không có óc?

Trên cồn cát vốn không có một bóng người, bỗng nhiên hiển hiện ra hình dáng của Sở Vân.

Nhất thời, thái độ của hắn càng khiến Thượng Quan Thiên Dực thêm phẫn nộ.

- Ngươi một du hiệp nho nhỏ khác gì một con con kiến hôi. Không ngờ cũng dám gọi nhịp với ta! Ngày hôm nay ta phải nghiền xương cốt của ngươi thành tro bụi! Tấn Ảnh Độc Hạt!

Hắn đứng ở trên cao nhìn xuống, một ngón tay hướng phía Sở Vân.

Nhất thời, một bóng đen chừng một bàn tay liền bắn ra. Tốc độ cực nhanh, lặng yên không một tiếng động giết về phía Sở Vân.

Ngay lập tức, Sở Vân cảm thấy một cỗ khí tức u ám tàn nhẫn, hắn liền đứng vững, tập trung tinh thần. Bất luận hắn né tránh thế nào, bóng đen kia vẫn chăm chú theo sát.

Yêu thú Tấn Ảnh Độc Hạt này là sản phẩm đặc biệt chỉ thuộc về Đông Hoàng quốc.

Những địa phương khác hoàn toàn không có. Trong các loại yêu thú hệ hạt (bọ cạp), nó vô cùng đặc biệt. Toàn thân đen kịt như mực, chỉ bằng một bàn tay, có thể trôi nổi, bay trong không khí, tốc độ ổn định ở mức nhanh nhất.

Đây là một yêu thú loại ám sát. Tuy rằng chỉ có tư chất thượng đẳng, chỉ có thể tu hành đến cấp số Linh Yêu. Nhưng lại nổi danh trong giới sát thủ, không ít cường giả đã vẫn lạc bởi hạt vĩ (đuôi bọ cạp) này.

Chỉ là hiện tại, Tấn Ảnh Độc Hạt tự nhiên bị Thượng Quan Thiên Dực ngốc nghếch công khai cho bay vụt ra, tính nguy hiểm lập tức giảm xuống phân nửa.

- Tăng Quang Thiêm Thải Đại Long Văn!

Sở Vân rút mạnh Chiến đao Túy Tuyết ra, tiến lên phía trước một bước, chiến đao đánh xuống.

"Ầm" một tiếng, rồng gầm, trời rung, tuyết bay tán loạn, đao khí bàng bạc như tuyết lở trên Thiên Sơn, đã hoàn toàn bao phủ lấy Tấn Ảnh Độc Hạt.

Lực phòng ngự của Tấn Ảnh Độc Hạt cũng không xuất sắc lắm, chỉ kiên trì chừng nửa hô hấp, liền rên rĩ một tiếng, bị ánh đao chém thành phấn vụn.

- Cái gì?!

Thượng Quan Thiên Dực quá sợ hãi. Hai mắt hắn trợn tròn, không còn ngông cuồng tự cao tự đại như lúc trước, ngón tay chỉ vào Sở Vân run rẩy một cách dữ dội.

- Đây là Túy Tuyết Đao! Ngươi là Tiểu Bá Vương!

Hiện nay, Sở Vân đã là người đứng thứ mười bốn trong Kỳ Nhân bảng. Danh tiếng của yêu binh Túy Tuyết Đao và danh tiếng của yêu thú Thiên Hồ sớm đã được mọi người biết tới.

Túy Tuyết Đao vừa ra, thân phận của hắn đã hoàn toàn bị bại lộ.

- Biết thì đã làm sao?

Sở Vân cười lạnh một tiếng. Giải quyết xong Tấn Ảnh Độc Hạt, hắn lập tức giậm xuống một bước, phịch một tiếng, bụi bậm tung bay. Hắn dùng Nhất Phi Trùng

Thiên, nhanh như chớp hung hăng đánh về phía Thượng Quan Thiên Dực.

- Chờ một chút! Ta không biết ngươi là Tiểu Bá Vương. Tất cả đều là hiểu lầm. Chúng ta có thể làm bằng hữu.

Cây có bóng, người có tên. Khi Thượng Quan Thiên Dực biết thân phận của Sở Vân, lập tức sợ đến mức không còn chút máu, vừa thối lui, vừa kêu to.

Sở Vân mắt điếc tai ngơ, vỗ nhẹ vào tiên nang, gọi Tám đầu Linh Yêu.

Bát Quái Chiến Trận!

Thoáng một cái, trận pháp đã cuốn Thượng Quan Thiên Dực đi vào.

- Bát Quái Chiến Trận…

Hiển nhiên, Thượng Quan Thiên Dực cũng biết đòn sát thủ này của Sở Vân. Hắn rơi vào trong trận, vẻ mặt hoảng hốt lo sợ. Tiếng thét chói tai mang theo âm rung cao độ.

Dư âm giống như dây cung bị bắn mạnh lên.

- Không phải ngươi muốn giết ta sao? Vì sao không động thủ?

Sở Vân cười trêu tức.

Ầm!

Một tiếng vang giòn. Thượng Quan Thiên Dực bỗng nhiên cứng rắn tát vào mặt mình một tát. Hắn dùng hết sức để làm như vậy, cho nên ngay sau đó, mắt thường cũng thấy được nửa bên mặt của hắn sưng đỏ, có thể thấy được cái tát này không nhẹ.

- Đây là do tiểu đệ có mắt không tròng! Không biết đại ca đến Đôn Hoàng quốc. Nếu như sớm biết, tiểu đệ nhất định sẽ mở tiệc chào mừng đại ca, làm chủ nhà tận tình. Đại ca người không biết, tiểu đệ vẫn rất thần tượng đại ca. Đại trượng phu nên như đại ca vậy, tung hoành ngang dọc nơi sa trường, không người địch nổi! Đại ca, xin người bớt giận. Tiểu đệ có lớn mật hơn nữa, cũng không dám đối nghịch với đại ca. Những bảo vật vừa mới mua được, tiểu đệ đều đưa hết đại ca, mong đại ca nhận cho.

Thượng Quan Thiên Dực tru lên, mắt nước mắt lưng tròng.

Đối mặt Sở Vân, hắn hoàn toàn không thể kiêu ngạo được nữa. Hiện nay, Chư Tinh Quần Đảo thống nhất, tương đương với Đôn Hoàng quốc khi chưa có loạn trong nước. Tuy rằng phụ thân Thượng Quan Phong Dạ của hắn là lão đại một phương, nhưng bất quá cũng

chỉ giống như khi Thiết gia, Thủy gia, Thư gia thời điểm tranh bá mà thôi.

Bất luận là bối cảnh, hay chiến tích, hoặc là chiến lực của cá nhân Sở Vân, đều vượt xa hơn Thượng Quan Thiên Dực. Thượng Quan Thiên Dực ở Đôn Hoàng quốc, thật là một vị thiên chi kiêu tử, tuổi còn trẻ đã có năm đầu Linh Yêu, phía sau lại có thế lực lớn chống đỡ, tiền đồ vô cùng sáng lạng. Thế nhưng đụng tới Sở Vân, thật sự giống như là thủ lĩnh chim sẻ gặp phượng hoàng. Lập tức buồn bã không chút ánh sáng.

- Hừ, ta giết ngươi, những bảo vật này cũng sẽ là của ta.

Sở Vân cười nhạt.

- Đừng! Đại ca, ta sai rồi. Tiểu đệ thực sự sai rồi. Mắt bị mù rồi!

Nhìn thấy Sở Vân lại muốn đánh tới, Thượng Quan Thiên Dực liền giật mình một cái, sợ hãi thét lên đầy chói tai.

Ầm ầm ầm

Lập tức, hắn tay năm tay mười, hai tay như con bướm bay lượn, dùng sức chào hỏi trên mặt mình. Khi tiếng giòn tan cuối cùng vang lên, gương mặt vốn trắng nõn của hắn, đã sưng lên như đầu lợn. Hai bên gương mặt đều đỏ rực.

Ngay cả hai bàn tay của hắn, cũng bị chấn động mà đỏ bừng, không ngừng run rẩy.

- Ừ, nhìn ngươi thành tâm như vậy, ta tạm tha cho ngươi một mạng đi. Ngươi bỏ hết vũ trang, yêu vật mà ngươi sở hữu đều đặt ở tiên nang, giao cho ta bảo quản. Toàn bộ bảo vật trên người ngươi nộp hết cả đi. Còn suy nghĩ cái gì? Muốn chết sao?

Sở Vân trừng mắt, Thượng Quan Thiên Dực như bị điện giật, toàn thân run rẩy. Chỉ là nghe được vậy, trên mặt hắn vừa sợ hãi vừa vui mừng.

Dù sao cũng bảo vệ được cái mạng nhỏ.

- Đại ca, người khoan dung, đại nhân đại lượng. Cảm ơn! Cảm ơn để cho tiểu đệ một con đường sống, tiểu đệ cảm động đến rơi nước mắt. Những bảo vật này cũng không đủ để biểu đạt lòng biết ơn của tiểu đệ. Hiện trong phủ thiếu chủ của tiểu đệ còn có giấu rất nhiều

loại yêu vật quý, ngọc cổ tinh xảo, tranh chữ của các danh gia. Còn có nữ tử thượng đẳng được giáo dục bồi dưỡng tỉ mỉ. Đại ca, tiểu đệ thật lòng mời người ở lại Thành Thượng Quan mấy ngày, để tiểu đệ chiêu đãi đại ca cho tốt, thực sự xóa bỏ những hiểu lầm trước đây!

Thượng Quan Thiên Dực nói với vẻ nhiệt tình dào dạt, nghe vô cùng bùi tai. Thế nhưng Sở Vân cũng đã nắm được, ở sâu trong đáy mắt của hắn chợt lóe sự tàn nhẫn thâm độc.

"Chỉ cần tới Thành Thượng Quan, ta phải khiến ngươi có đến mà không có về. Cái gì Tiểu Bá Vương, trước mặt cha ta, ai có thể dám xưng vương xưng bá? Ta muốn đánh ngươi máu thịt lẫn lộn, dằn vặt cho ngươi sống không bằng chết. Yêu vật Túy Tuyết Đao, Thiên Hồ của ngươi, vân vân, toàn bộ sẽ trở thành của ta. Ta đánh bại ngươi, lại có thể leo lên đầu bảng, ta mới là thiên chi kiêu tử, ngươi sẽ trở thành bàn đạp cho ta!"

Trong lòng hắn đang rít gào như vậy.

- Ngươi nói nhảm quá nhiều, tâm tư cũng không nhỏ. Ngươi ngốc còn chưa tính, còn khiến ta trở thành kẻ ngu ngốc như ngươi sao?

Sở Vân cười lạnh, rút ra Tâm Ý Cổ Tiên ra.

- Đại ca người, ngươi muốn làm gì?

Sắc mặt Thượng Quan Thiên Dực trắng bệch, mồ hôi lạnh không ngừng rơi xuống.

Hắn cảm nhận được Sở Vân không hề che giấu sát ý, vẻ mặt càng thêm hoảng sợ, liên tục lui về phía sau, hét lớn.

- Không phải ngươi đã nói sẽ không giết ta sao? Tất cả những bảo vật mà ta sở hữu đã giao cả cho ngươi rồi. Tiểu Bá Vương, người là cao nhân trong bảng Kỳ Nhân, một lời nói ra nặng tựa chín núi, nói rồi sao có thể không tính!

- Ta đương nhiên giữ lời. Ta nói rồi, ta tha cho ngươi một mạng. Thế nhưng thuộc hạ yêu vật của ta không buông tha ngươi. Đó là hai việc khác nhau.

481. Chương 14 15: Điều Tra Nữ Hài Kia

Chương 14 15: Điều tra nữ hài kia

Thượng Quan Thiên Dực nghe xong lời này, thiếu chút nữa tròng mắt cũng rơi xuống, ngón tay chỉ vào Sở Vân, tức giận nói:

- Ngươi, ngươi thực sự là quá vô sỉ, quá vô sỉ! Những lời như vậy cũng nói được, chút phong độ của cường giả cũng không có! Nếu ngươi giết ta, cha ta nhất định sẽ

giết ngươi!

- Ta vẫn là ta, Tiểu Bá Vương chỉ là một cách xưng hô của người trần thế gọi ta mà thôi. Ha ha, lẽ nào các ngươi tặng ta một biệt hiệu, ta phải như Sở bá vương vậy, nhất ngôn cửu đỉnh, không thể đổi ý sao? Ta không vì các ngươi mà sống, ta vì chính mình mà

sống. Nếu không lo lắng lúc giao chiến, sẽ tổn hại những bảo vật này, ai còn có thời gian dây dưa mãi với ngươi như vậy chứ?

Nói xong, Sở Vân vận sức vào Tâm Ý tiên, liên tục hung hăng quất mấy roi xuống phía dưới, khiến hồn phách Thượng Quan Thiên Dực rời ra.

Thông linh!

Ngay giữa trận chiến này, hắn hấp thu toàn bộ linh quang của Thượng Quan Thiên Dực. Hoàn toàn lấy hết giá trị của hắn, sau đó vừa dùng đạo pháp đập qua, hủy diệt dấu vết của thi thể.

...

Đêm trong sa mạc quả thực rất mê người.

Bầu trời đầy sao, sa mạc trắng như tuyết, kéo dài vô tận, hình thành những đường cong mềm mại. Những ngôi sao trong đêm, sáng ngời cảm giác như giơ tay là có thể chạm tới. Thỉnh thoảng trong lúc đó lại có một hai sao băng xẹt qua.

Thường thường những lúc này, ánh mắt Hạ Phàm Tiên Tử sẽ mơ màng nhìn theo sao băng, kéo dài đến cuối chân trời.

Hạ Phàm Tiên Tử, chính là mỹ nhân yêu binh đã cướp đoạt được ngoài ý muốn ở Thành Trân Châu. Toàn thân nàng mặc một bộ tơ tằm màu ngọc bích. Trong gió đêm, lụa mỏng hơi đong đưa, phối hợp với làn da trắng như tuyết của nàng, có vẻ tươi mát mà động lòng người.

Mái tóc dài của nàng thả đến tận thắt lưng, tại ánh sáng của những ngôi sao dường như đang phát sáng. Trên mái tóc đen được điểm thêm mấy cây trâm bằng ngọc trai, càng làm tăng thêm sự nhu mì của nàng.

Tính cách nàng dịu dàng, tiểu gia bích ngọc, hoàn toàn khác hẳn với sự nhiệt tình, nóng như lửa của Hồng Thường Tiên Tử, lại càng không có vẻ thành thạo học thức như Phi Dương tiên tử.

Sở Vân rất thích kết bạn và đồng hành cùng với nàng, bởi vì nàng luôn luôn im lặng.

Trên người nàng tản mát ra một mùi hương tươi mát, làm cho người khác có cảm giác như ngửi thấy vị đạo lục trúc Thanh Sơn.

Trên thực tế, mỗi một nữ tử trong bảy mươi hai tiên phi đều là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, như tiên nữ hạ phàm. Nếu năm đó không có gặp phải thủ đoạn thâm độc của chủ Đường Cẩm quốc, các nàng tất sẽ lưu lại dấu vết của chính mình trong lịch sử Tinh Châu.

Mấy ngày này, Sở Vân sớm chiều đều ở chung với ba mươi mốt vị tiên phi, cũng dần dần hiểu về các nàng. Mỗi một người, đều là thiên chi kiêu nữ, thế nhưng tuyệt không giống nhau, mỗi người đều có những nét đặc trưng riêng của mình, khiến người ở chung có những ấn tượng sâu sắc, khó có thể quên được.

- Hạ Phàm cô nương, phiền nàng bảo hộ cho ta.

Sở Vân ngồi xếp bằng, nhìn Hạ Phàm Tiên Tử căn dặn.

- Sở Vân công tử yên tâm.

Hạ Phàm Tiên Tử đáp ứng một tiếng. Giọng nói của nàng mềm mại êm tai, giống như tiếng viên ngọc nhỏ va chạm vào nhau thanh thúy trong trẻo.

Sở Vân gật đầu, lấy Hồn Tinh Cự Thạch ra, sau đó triệu hồi Thông Linh Xà.

Ba ngày sau khi chém chết Thượng Quan Thiên Dực, để tránh phiền phức, Sở Vân không vào trong thành, mà đi ngang qua sa mạc này. Hiện nay đã rời khỏi phạm vi thế lực của Thượng Quan Phong Dạ, chuẩn bị đi đến trước Thành Bất Dạ.

Dọc theo đường đi, Thông Linh Xà không ngừng hấp thụ hồn tinh, tu vi tăng trưởng một cách nhanh chóng, đã tăng tới Tiểu Yêu đỉnh phong. Cũng bởi vậy thể tích Hồn tinh đã giảm mạnh đến một phần mười.

Lúc này đây, nhờ chuẩn bị đầy đủ, Sở Vân cũng dự liệu đến khả năng độ kiếp của Thông Linh Xà. Đúng lúc trong sa mạc hoang tàn vắng vẻ này, chính là thời cơ rất tốt để độ kiếp. Chờ tới Thành Bất Dạ, sẽ gặp phải ánh mắt hỗn tạp của nhiều người, hoặc là khi thâm nhập vào Sa Nhãn ở Đôn Hoàng, cường địch chung quanh sẽ rất đông, không có thời cơ để thực hiện.

Thông Linh Xà mở miệng hớp nuốt lấy Hồn tinh. Hồn tinh từ từ vỡ thành bột, lay động theo gió.

Thông Linh Xà bước thêm một bước vào thời điểm then chốt, lập tức dẫn động đến Thiên Kiếp.

Đây là tử điện lôi xà kiếp. Sét từ trên không, xuyên ngang qua bầu trời đêm, lôi xà thiên điều, mạnh mẽ hung bạo. Đây là một yêu kiếp tuyệt đối không dễ dàng vượt qua.

Thế nhưng lúc Sở Vân nhìn thấy, lại nở nụ cười.

Bởi vì hắn có hóa lôi đạo pháp, vừa vặn khắc chế Thiên Kiếp này.

Nửa canh giờ sau, Thông Linh Xà hoàn toàn không bị chút hao tổn nào, vượt qua yêu kiếp, tấn chức đến cấp số Đại Yêu. Đại Yêu và Tiểu Yêu, tuyệt đối là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Rất rõ ràng, nó tăng cao hiệu suất sử dụng Thông Linh Thuật.

Khi sử dụng Thông Linh Thuật, Thông Linh Xà tương đương với một cây cầu. Hiện nay tu vi đã tăng tới cảnh giới này, cầu tự nhiên mở rộng gấp mấy lần. Khẳng định hiệu quả hấp thu linh quang cũng tăng vọt.

Điều này khiến Sở Vân đặc biệt chờ mong lần tiếp theo khi hắn sử dụng tới Thông Linh Thuật.

Hai ngày sau, cuối cùng Sở Vân cũng xuyên qua sa mạc này, đi tới Thành Bất Dạ.

Dựa theo bức thư mà Thạch Gia Minh đã viết cho Sở Vân, Sở Vân tìm được quán trọ Tơ Lụa ở Thành Bất Dạ. Đây là một quan trọ lâu đời. Chủ nhân quán trọ là một mỹ phụ thành thục xinh đẹp. Sau khi Sở Vân cho thấy thân phận, lập tức tiếp đón theo quy cách khách quý tối cao, đồng thời bí mật thu xếp một phòng vô cùng sang trọng.

Gian phòng này ở tầng thứ mười tám, tầng cao nhất của quán trọ. Tầng này có năm phòng. Giữa gian phòng có một chiếc giường rất lớn, khiến Sở Vân liên tưởng đến boong tàu bảo thuyền. Một trăm người nằm ở đây cũng tuyệt đối không có vấn đề gì.

Khăn trải giường dùng chất liệu voan trắng mềm mại cao quý. Bốn chân giường đều được làm bằng vàng, điêu khắc những hoa văn đặc biệt của Đôn Hoàng quốc.

Màn màu hồng nhạt, kéo dài từ trên đỉnh xuống, phủ lấy chiếc giường. Mở cửa sổ, có thể thấy cảnh đêm phồn hoa của Thành Bất Dạ. Sự xa hoa lãng phí mờ tỏ. Gió đêm chậm rãi thổi vào màn hồng nhạt như những gợn sóng nhẹ nhàng di chuyển.

Trừ những điều đó ra, còn có thiền phòng, thư viện cá nhân, phòng họp, phòng tắm giống như hồ bơi. Trèo lên cầu thang, đến nóc của quán trọ, lại là vườn hoa cá nhân. Phong cảnh vô cùng đẹp, có thể chứa được cả trăm người trong lễ hội rượu nho.

Ở trong một phòng như vậy một đêm, cần năm ngàn Địa sát thạch tệ. Đương nhiên đối với Sở Vân mà nói, tất cả đều là miễn phí.

Chính ba mươi mốt tiên phi, rất nhiều người không phú thì quý, thậm chí là công chúa của một nước nào đó, nhìn thấy gian phòng như vậy, các nàng cũng kìm lòng không được mà phát ra tiếng tán thưởng.

Sở Vân rất xúc động.

Kiếp trước khi mình ở Đôn Hoàng quốc, thám hiểm Sa Nhãn ở Đôn Hoàng, kết quả bị thương nặng, phải nghỉ dưỡng ở một nhà nghỉ đổ nát. Cả gian phòng đi tới đi lui, không quá mười bước. Quán trọ phía đối diện, là một quán rượu, ngựa xe như nước, nhân viên hỗn tạp.

Có một lần, sau khi Sở Vân rời khỏi phòng trọ, khi trở về thậm chí phát hiện đồ vật cần thiết của mình cũng bị người lấy mất.

Đương nhiên những điều đáng để vui vẻ không chỉ như vậy.

Khi Sở Vân nghĩ đến, Thạch Gia Minh có năng lực thu xếp cho mình một gian phòng như vậy để tiếp đón hắn, chứng tỏ rõ ràng vị trí của hắn thật sự không tồi.

Đối với người bạn học đã sớm chiều ở chung với mình, Sở Vân biết rất rõ về tài hoa của đối phương, càng vô cùng quý trọng người bạn cùng trường khó có được này.

Vương cung Đôn Hoàng.

Mái vòm của cung điện trắng tinh, sau giờ ngọ, ánh mặt trời chiếu xuống, phản chiếu ánh sáng rực rỡ. Kiến trúc trong cung theo những đường cong, lộ vẻ cao quý trang nhã.

Bạch Toa Toa bước nhanh trên hành lang đi ra sân đình, dọc theo bãi cỏ.

- Ra mắt thống lĩnh.

Dọc theo đường đi, cấm quân canh gác nữ, đều hướng nàng vấn an.

Bạch Toa Toa gật đầu mỉm cười, bước chân vội vã, cũng không dừng lại.

Vẻ mặt này của nàng khiến những thị vệ nữ này đều sinh lòng hiếu kỳ. Nàng vừa đi xong, liền lén lút bàn luận.

- Này, vừa mới rồi ngươi có thấy được không? Thống lĩnh đại nhân không chỉ cười, còn gật đầu khi chúng ta chào hỏi.

- Thiếu chút nữa ta còn tưởng đây là ảo giác. Thì ra thống lĩnh đại nhân còn có thể cười nha!

- Ngươi thì biết cái gì?

Một lão binh mở miệng nói.

- Trước đây, thống lĩnh đại nhân cũng thường cười, chỉ là sau khi quốc chủ qua đời, loạn thần tặc tử hoành hành trong Đôn Hoàng, thống lĩnh đại nhân mới ít cười như vậy.

- Không biết thống lĩnh đại nhân gặp được chuyện gì khiến người vui vẻ như vậy nhỉ?

- Hì hì, các ngươi nói xem, liệu có thể nào là tình nhân của nàng tìm tới cửa hay không?

- Hình như là vậy đi. Tuy thống lĩnh đại nhân đã có hai trăm tám mươi mốt tuổi, nhưng thoạt nhìn lại chỉ giống đại tỷ tỷ, thành thục vững vàng, hơn nữa bộ dạng thướt tha. Đây chẳng phải là dáng vẻ mà rất nhiều nam tử thích sao.

- Nói cái gì vậy? Cấm vệ quân chúng ta nghiêm cấm kết hôn, phải là tấm thân xử nữ. Thống lĩnh đại nhân vì sao có thể có tình nhân được? Im miệng.

Lão binh trách mắng.

Tân binh thè lưỡi, trong lúc nhất thời cũng không dám bàn luận thêm nữa.

Nếu thực sự truy cứu xuống, nếu tình hình đúng như vậy thì đây không chỉ là chuyện của Thống lĩnh cấm vệ quân Bạch Toa Toa, mà là chuyện của Đôn Hoàng công chúa rồi.

Trong tay Bạch Toa Toa nắm chặt một lá thư. Đó chính là thư của chủ quán trọ Tơ Lụa đích thân viết.

Trong thư thông báo Sở Vân đã vào ở trong quán trọ Tơ Lụa.

Bạch Toa Toa là nữ kỵ sĩ rất trung thành và tận tâm, từ nhỏ đã là lão sư võ thuật của Kim Bích Hàm, nhìn Kim Bích Hàm lớn lên. Nàng là người thân cận nhất của Kim Bích Hàm, nửa giống như mẫu thân, cũng là lão sư được tín nhiệm nhất, và càng là thuộc hạ đắc lực nhất.

Nàng đi một mạch không dừng, tiến vào thư phòng, lại không thấy bóng dáng của Kim Bích Hàm trên giường trong thư phòng.

- Thật kỳ lạ, từ trước tới giờ, khi Bích Hàm xử lý công vụ mệt nhọc, đều nằm ở chỗ đây nghỉ ngơi cơ mà?

Nàng lẩm bẩm trong miệng một câu.

Thị nữ đứng ở cửa thư phòng liền bẩm báo:

- Bẩm báo thống lĩnh đại nhân, công chúa điện hạ vốn là ngủ trong này, đang ngủ chợt đứng lên, sắc mặt u buồn, nói muốn đến sau hoa viên bắn tên, cố gắng thư giãn một chút.

Bạch Toa Toa nghe vậy, nhất thời lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Nàng đi tới hoa viên phía sau. Nơi đó đã làm một sân tập bắn đơn giản. Toàn thân Kim Bích Hàm mặc bộ váy bằng lụa trắng, lộ ra chân nhỏ và cánh tay trắng ngà. Đầu nàng quấn kiểu tóc Kim Diệp, đang gài tên, giương cung, hai mắt cũng đang mơ màng.

Hiển nhiên, nàng đang chìm trong hồi ức, cũng không thật sự để tâm vào chuyện bắn tên.

Kỳ quái nhất chính là tư thế bắn tên nàng, cũng không phải là tư thế đứng theo hình chữ thập của vương thất Đôn Hoàng, mà là một chân phía trước, một chân ở phía sau, tư thế như một con sư tử. Thế đứng này thiếu một phần trang nhã cao quý, mà có phần dũng mãnh

gan dạ.

Đây là tư thế mà Sở Vân dạy cho Kim Bích Hàm khi bắn tên.

- Nha đầu kia…

Bạch Toa Toa thấy vậy, bèn khẽ thở dài.

Từ lúc Kim Bích Hàm trở về, có đôi khi lại có biểu hiện rất cổ quái, buồn bực không vui. Sau đó lại ra sau hoa viên lập một bãi bắn cung đơn giản, bình thường đều một mình bắn tên ở đây.

Bạch Toa Toa là lão sư võ thuật Kim Bích Hàm, tất nhiên cảm thấy rất kỳ quái. Lúc mới đầu khi hỏi Kim Bích Hàm, nàng còn có chút che giấu. Thế nhưng sau khi truy hỏi mãi, Kim Bích Hàm liền thổ lộ lòng mình với nàng.

Tuy rằng Bạch Toa Toa chưa bao giờ trải qua chuyện tình ái, nhưng nàng đã sống mấy trăm năm, kinh nghiệm sống phong phú, đối với tình yêu của Kim Bích Hàm lại lực bất tòng tâm.

Tuy rằng sức chiến đấu của nàng rất mạnh, nhưng đối với chuyện tình cảm này, mạnh mẽ cũng không giải quyết được vấn đề.

- Bây giờ thì tốt rồi.

Bạch Toa Toa cảm thấy mềm lòng, thoáng nhìn lá thư đang cầm trong tay, tinh thần liền rung lên.

- Bích Hàm, lại bắn tên lên trời rồi.

Nàng đi qua chỗ rẽ, đi tới bên cạnh Kim Bích Hàm.

- Lão sư.

Kim Bích Hàm buông cung tên xuống, trên mặt chợt đỏ ửng.

- Lại đang suy nghĩ tới một người nào đó sao?

Bạch Toa Toa cười mà như không cười, trêu ghẹo Kim Bích Hàm.

- Lão sư…

Giọng Kim Bích Hàm kéo dài ra, hờn dỗi liếc mắt nhìn Bạch Toa Toa.

- Ha ha. Nơi này có một phần lễ vật tặng cho ngươi.

Bạch Toa Toa đưa lá thư qua.

- Là cái gì… A!

Kim Bích Hàm vừa mở lá thư ra nhìn, nhất thời kinh ngạc, vui mừng mà kêu lên.

Thế nhưng đầu lông mày của nàng chợt khẽ nhăn lại, trong ánh mắt dần hiện ra vẻ bối rối.

Nàng cắn hàm răng, cuối cùng mở miệng nói:

- Lão sư, van người, người có thể giúp ta điều tra về một nữ hài tử không?

Nàng đưa lá thư trở lại.

- Nữ hài tử nào vậy?

Bạch Toa Toa cảm thấy lẫn lộn, nhận lá thư xem kỹ, nhất thời giận tím mặt.

- Tiểu tử thối này, lại có thể dẫn theo một nữ hài. Còn ở chung trong một phòng!

Bạch Toa Toa nghiến răng nghiến lợi. Sở Vân này thật chẳng ra sao. Uổng phí Bích Hàm của nhà ta nóng ruột nóng gan trông ngóng hắn như vậy. Hắn lại qua lại với kẻ khác.

482. Chương 16 17: Hiểu Lầm

Chương 16 17: Hiểu lầm

- Bích Hàm, ngươi yên tâm. Vi sư nhất định sẽ giáo dục kỹ lưỡng tên tiểu tử Sở Vân.

Bạch Toa Toa nhìn về phía Kim Bích Hàm, lúc này liền cam đoan. Trong lòng nàng cảm thấy hổ thẹn. Lúc nhận được lá thư này, nàng cũng quá vội vã, mới nhìn được đoạn đầu, đã vội vàng mang tới cho Kim Bích Hàm. Thật không ngờ, ở cuối lá thư lại nhắc tới một chuyện như vậy. Sớm biết như vậy, sẽ không hiến vật quý. Bây giờ còn làm Kim Bích Hàm tâm thần không yên như vậy.

- Lão sư, xin người cho ta yên tĩnh một chút. Người cũng là biết uy lực trên đạo pháp Kim Thiền Y. Hiện tại, Sở Vân hắn vẫn chưa hay biết gì, huống hồ hắn đối với tấm lòng của ta cũng vậy. Nếu có thể, người chỉ cần lén lút điều tra. Tốt nhất là điều tra xem quan hệ của hai người bọn họ. Về phần thân phận của ta, ta nghĩ tạm thời vẫn giữ bí mật đi.

Kim Bích Hàm nói.

Ban đầu nàng đã có kế hoạch tốt, muốn Sở Vân biết được thân phận cuả mình. Nhưng hiện tại, bên cạnh Sở Vân bỗng nhiên có thêm một nữ tử khác. Điều này khiến Kim Bích Hàm nhất thời bỏ đi kế hoạch ban đầu.

Nàng cũng chưa tính đến, nếu Sở Vân biết chính xác nàng là nữ nhi, thái độ của hắn đối với nàng sẽ ra sao. Không bằng tạm thời cứ dùng thân phận Thạch Gia Minh mà đi gặp hắn.

- Ta hiểu được, ta sẽ lên đường, đi Thành Bất Dạ trước.

Bạch Toa Toa xoay người bước đi.

- Lão sư.

Kim Bích Hàm lo lắng, khẽ gọi một tiếng.

Bạch Toa Toa khẽ mỉm cười, ôn hòa nhìn Kim Bích Hàm nói:

- Bích Hàm, ngươi còn không an tâm sao? Trong lòng Vi sư hiểu rõ. An tâm đi.

- Vâng.

Kim Bích Hàm nhẹ nhàng gật đầu.

Bạch Toa Toa xoay người sang chỗ khác, sắc mặt lập tức thay đổi. Khuôn mặt đang mỉm cười biến thành âm trầm, cau mày. Lửa giận trong mắt hầu như muốn phun ra ngoài.

- Tiểu tử thối này. Nếu ngươi không tiếp nhận Bích Hàm, lão thân sẽ đánh tới khi ngươi tiếp nhận mới thôi. Mặc kệ nữ tử bên cạnh hắn là ai, tuyệt đối không thể trở thành người cản trở Bích Hàm!

Hàm răng Bạch Toa Toa nghiến lại ken két, đi rất nhanh, chẳng khác gì cơn gió chốc lát đã ra ngoài cung điện.

- Tức giận thật lớn. Ai chọc thống lĩnh tức giận như vậy?

- Rõ ràng vừa rồi khi mới đi vào, mặt mày còn hớn hở mà.

- Ôi, không biết người nào không may chọc giận thống lĩnh đại nhân nha. Thống lĩnh đại nhân có chiến lực Kiếp Yêu. Thật muốn mặc niệm thay cho người kia.

Thị vệ dọc đường đi lại càng hoảng sợ. Chờ sau khi Bạch Toa Toa đi xa, lại lập tức châu đầu ghé tai, bàn luận sôi nổi.

- Ông chủ, thanh yêu kiếm này bán thế nào?

Sở Vân vẫn không biết đã có người mặc niệm thay cho mình. Lúc này, hắn đang cùng Thiên Cầm tiên tử đi dạo cửa hàng.

Thiên Cầm tiên tử mặc y phục màu trắng ngà, bên sườn váy là dải màu xanh lam nhạt có thêu hoa sen, chỉ bạc tạo thành dòng nước uốn lượn. Một dải lụa mềm mại thả bên hông. Toàn thân tản mát khí tức thanh nhã nhàn nhạt.

Mái tóc đen mượt của nàng được kết thành Phi tiên kế. Đôi mắt long lanh như nước mùa thu. Da thịt trắng mịn như sương tuyết. Dáng người thướt tha. Nàng đi trên đường, khiến vô số người phải liếc mắt nhìn.

Nàng có bản lĩnh luyện binh thâm hậu, tuy nhiên vẫn còn cách đại sư luyện binh một bước ngắn. Lúc này đến phiên nàng đi ra ngoài, thay Sở Vân chọn bảo kiếm.

Bởi vì thần thông đạo pháp Đại Kiếm Bộc, nên Sở Vân có khá nhiều nhu cầu đối với yêu kiếm.

Nhưng từ sau khi chiến đấu ở ngoài biển, để đối phó với Cuồng Nho Tướng Quân đã tiêu tốn không còn yêu kiếm nào. Do đó, yêu kiếm trong tay Sở Vân vẫn không tích lũy lên được.

Loại yêu binh cấp quá thấp, hắn thấy chướng mắt. Yêu kiếm cấp số Linh Yêu, đều vô cùng quý. Ngay cả Sở Vân cũng hiểu được, Linh Yêu kiếm chỉ dùng được một lần duy nhất quả thực là tiêu hao vô cùng xa xỉ. Bởi vậy mục tiêu chủ yếu đặt trên Đại Yêu kiếm.

Nhưng hiện tại, ngay cả Đại Yêu kiếm hắn cũng không có nhiều. Trong tay có tám cái, phân nửa trong đó là do Du Nha Đại Sư chế luyện trước khi đi. Phân nửa còn lại là nhờ dọc theo đường đi, đám người Phi Dương tiên tử bớt chút thời giờ chế luyện cho hắn.

Hiện tại tới Thành Bất Dạ rồi, Sở Vân đã muốn thu mua một ít Đại Yêu kiếm. Đồng thời cũng muốn mượn pháp nhãn của Thiên Cầm tiên tử, giúp hắn kiểm định.

- Thanh Long Tượng Kiếm này không tồi. Dùng móng rồng của yêu thú Á Long, ngà voi, máu của Bạo Động Viên, thép Côn Lôn, da Pháp Tương Thạch chế luyện mà thành.

Là yêu binh có sức công lớn, sức bật rất mạnh, phối hợp đạo pháp lại càng tăng thêm sức mạnh. Uy lực so với yêu kiếm tầm thường cao hơn hai tới ba phần.

Thiên Cầm tiên tử chỉ nhìn lướt qua một cái, liền chỉ ra một thanh kiếm trong số đó, đưa ra lời nhận xét với Sở Vân.

Sở Vân đã trải qua Hội đấu giá, cướp sạch Thượng Quan Thiên Dực. Tuy bảo vật trong tay nhiều, nhưng thạch tệ lại thiếu. Nếu không đã sớm mua hết yêu kiếm ở đây, đâu phải chọn một thanh như vậy?

- Được. Chủ quán, thanh yêu kiếm này bán giá bao nhiêu?

Sở Vân hỏi.

- Thanh yêu kiếm này tạm thời không bán.

Đúng lúc này, từ phía sau Sở Vân truyền tới một giọng nói của nữ tử.

Sở Vân nhíu mày. Tất nhiên, hắn nghe được trong giọng nói này ẩn chứa sự thù địch.

Quay đầu nhìn lại, hắn thấy một nữ tướng quân, mái tóc màu trắng như cước, thành thục mà tha thướt. Ấn tượng sâu nhất chính là bộ ngực đầy đặn của nàng. Cảm giác hình như muốn phá vỡ giáp ngực.

- Xin hỏi các hạ là?

Sở Vân nhíu mày. Hắn không nhớ mình từng trêu chọc đối phương lúc nào. Chỉ là hắn cũng nhìn ra được, đối phương mặc trang phục cấm vệ quân của vương thất Đôn Hoàng, hẳn là người của Đôn Hoàng công chúa. Thảo nào hành sự bá đạo như vậy. Ông chủ cửa hàng

lại khúm núm, không dám hé răng.

- Ta là ai, ngươi không cần phải quan tâm. Ngươi chính là Sở Vân sao?

Bạch Toa Toa hừ lạnh một tiếng.

- Nói, quan hệ giữa hai người các ngươi là gì.

- Hả?

Sở Vân ngây ngẩn cả người. Không ngờ, đối phương có thế lực như vậy, vừa mới xuất hiện, đột nhiên lại hỏi về vấn đề này.

Hắn nhìn thấy Bạch Toa Toa, tự nhiên nghĩ, đây có lẽ là người Thạch Gia Minh phái tới để liên lạc. Thế nhưng đối phương làm vậy không phải cũng quá kỳ lạ hay sao?

Quan hệ giữa ta và Thiên Cầm tiên tử thế nào, thì liên hệ gì đến ngươi?

Thế nhưng, chờ một chút.

Sở Vân nhíu mày. Một cảm giác không ổn chợt xẹt qua trong lòng:

- Lẽ nào thân phận của Thiên Cầm tiên tử đã bị bại lộ rồi?

Trong lòng hắn lập tức cảm thấy căng thẳng. Bảy mươi hai tiên phi đều có một đạo pháp đặc thù, có thể che giấu khí yêu binh, khiến không kẻ nào phát hiện mà theo dấu được.

Hồng Thường Tiên Tử chính là một ví dụ. Nàng cũng đã nghênh ngang hành tẩu ở Chư Tinh Quần Đảo rất nhiều năm.

"Lẽ nào đối phương có yêu vật do thám nào đó, đã khám phá ra thân phận của Thiên Cầm tiên tử? Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền, là bảo vật trong các bảo vật, quan hệ đến bí mật vĩnh sinh, so với Thiên Hồ còn trân quý hơn. Một khi tin tức bị tiết lộ ra ngoài, người trong

thiên hạ đều muốn đến tranh đoạt. Dốc toàn lực Thư gia cũng khó có thể giữ được."

Mới nghĩ tới đây, trong lòng Sở Vân chợt cảm thấy nghiêm trọng, vô ý nhìn về phía Thiên Cầm tiên tử đang đứng bên cạnh.

Hiển nhiên, Thiên Cầm tiên tử cũng nghĩ tới chuyện này, vẻ mặt không khỏi có chút khẩn trương. Một khi thân phận bại lộ, ngày tháng nhàn nhã đi chơi đã không còn nữa.

Từ nay về sau tỷ muội các nàng đều phải bỏ trốn lên thiên nhai sinh sống. Đồng thời, việc tìm kiếm những tỷ muội còn lại cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Bốn mắt nhìn nhau. Bỗng nhiên, ánh mắt Sở Vân sáng ngời, hắn nghĩ: "Không đúng, nếu thân phận thực sự bị bại lộ, đối phương phải sớm ra tay mới đúng. Hiện nay nàng chỉ hỏi, rõ ràng không có nắm được chứng cớ xác định. Nàng đang thử thăm dò!"

- Chúng ta là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã có hôn ước. Vị đại tỷ này, lẽ nào ngươi còn không nhìn thấy chúng rất thân mật sao?

Bỗng nhiên Thiên Cầm tiên tử khéo cười mới xinh đẹp làm sao, ôm lấy cánh tay Sở Vân, thân thể mềm mại ôn nhu dựa trên người Sở Vân.

- Tuyệt vời.

Một con mắt của Sở Vân nheo lại, lớn tiếng khen ngợi sự lanh trí của Thiên Cầm tiên tử. "Thanh mai trúc mã, hôn ước", những từ này đều là ám chỉ và thể hiện thân

phận "người" của nàng. Đúng lúc cũng khiến cho đối phương không thể xác định chắc chắn được về Thiên Cầm tiên tử.

Bỗng nhiên, sắc mặt Bạch Toa Toa lạnh xuống, trong ánh mắt dần hiện ra tinh mang:

- Vừa mới rồi còn nhìn không ra, hiện tại đã nhìn ra.

Đồng thời, trong lòng nàng nghiền ngẫm mấy từ "Thanh mai trúc mã", "hôn ước", âm thầm suy đoán.

"Lẽ nào nàng ta chính là Trữ Y Y, tiểu thư nhà Trữ gia? Người có danh tiếng vang vọng ở Chư Tinh Quần Đảo? Quả thật là quốc sắc thiên hương! Chẳng phải Sở Vân đã từ chối việc cầu thân với Trữ gia rồi sao? Hơn nữa, không phải Trữ Y Y đã được gả cho Thiết Ngao rồi sao?"

Bởi vì Kim Bích Hàm vẫn quan tâm tới tình hình của Chư Tinh Quần Đảo, nên Bạch Toa Toa cũng theo đó mà biết rất nhiều chuyện.

"Thật không ngờ tên tiểu tử thối này lại dám quyến rũ gái đã có chồng. Hai người kia thực sự là chẳng biết xấu hổ!"

Thoáng cái, hiểu lầm của nàng càng thêm sâu.

- Các ngươi là không thể cùng một chỗ. Người tuổi trẻ không nên bị kích thích. Thân phận của các ngươi đã xác định chuyện của các ngươi không có kết quả tốt. Sớm xa nhau ra thì hơn.

Bạch Toa Toa lạnh lùng khuyên bảo.

Trong lòng Sở Vân và Thiên Cầm tiên tử đều cảm thấy chấn động. Lời này nghe vào trong tai bọn họ, lại mang một loại hàm nghĩa khác.

Cái gì gọi là thân phận, đã định trước không thể cùng một chỗ?

Hoàn toàn chính xác, một người, một yêu binh. Thân phận khác biệt như vậy, khó có thể kết hợp.

- Các hạ dựa vào cái gì mà cho rằng chúng ta sẽ không thể ở cùng một chỗ? Các hạ chắc là có chút hiểu lầm, ta và Sở Vân ca ca nhất định sẽ sống với nhau thật hạnh phúc.

Thiên Cầm tiên tử ôm chặt cánh tay Sở Vân, muốn mượn cách này để bác bỏ suy đoán của đối phương.

- Gian phu dâm phụ!

Trong lòng Bạch Toa Toa hung hăng chửi một tiếng. Bộ ngực nàng phập phồng, hít sâu mấy hơi, cuối cùng mới kiềm nén được kích động muốn ra tay.

- Tên tiểu tử Sở Vân kia. Ngươi cũng nghĩ như vậy sao?

Giọng điệu của nàng hạ thấp xuống, gần như là rít qua hàm răng một câu này.

Sở Vân thoáng nhìn về phía Thiên Cầm tiên tử. Hai tròng mắt như nước đang chăm chú nhìn hắn đầy chờ đợi. Lúc này, nàng rất căng thẳng, bàn tay nắm chặt, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Sở Vân nhìn nàng, ôn nhu cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào tay nàng, để nàng yên tâm. Sau đó quay đầu lại, nhìn về phía Bạch Toa Toa, giọng điệu cực kỳ kiên định nói:

- Mặc kệ các hạ dùng ánh mắt thế nào để nhìn chúng ta. Nhưng ta dám khẳng định, các hạ hẳn là có chút hiểu lầm. Ta biết ta yêu nàng, tương lai chắc chắn sẽ sống cùng nhau. Đến già đầu bạc sẽ cùng dắt tay làm bạn, cho đến hơi thở cuối cùng.

Toàn thân Thiên Cầm tiên tử run lên. Mặc dù biết đây chỉ là diễn trò. Thế nhưng, những lời nói này của Sở Vân vẫn có lực sát thương rất lớn đối với nữ. Nhất là với nàng, gặp phải số phận bất hạnh, ở trong hắc ám, đã từng vô số lần chờ đợi một vị bạch mã vương tử có thể từ trên trời giáng xuống, cứu vớt nàng trong biển lửa, thật tình yêu nàng, dù cho thân phận của nàng chỉ là một yêu binh.

- Nếu như tất cả những điều này đều là thực sự, thì tốt biết mấy?

Ánh mắt của nàng mơ màng. Trong nháy mắt chợt tỉnh liền sợ hãi. Suy nghĩ này của nàng, cũng khiến cho nàng mặt đỏ tới mang tai.

Bạch Toa Toa thu tất cả những điều này vào trong mắt.

- Ôi.

Nàng ngửa đầu thở dài một tiếng, dáng vẻ vô cùng cô đơn.

- Xem ra chỉ còn có một cách để giải quyết chuyện này, chỉ có một cách. Chiến đấu đi!

Để ta xem thực lực của Tiểu Bá Vương.

Nàng tập trung nhìn về phía Sở Vân, ánh mắt vốn có áp lực vô cùng mạnh mẽ.

Mặc dù bản thân nàng chưa bao giờ trải qua chuyện tình ái, nhưng nàng cũng biết, những lời lẽ này chỉ dùng cho một đôi vợ chồng "nồng tình mật ý". Đây là một chuyện so với lên trời còn khó hơn. Nàng cố trấn tĩnh. Lúc trước nàng nghĩ đơn giản, quẳng lời căn dặn của Kim Bích Hàm ra sau đầu, quyết định phải dùng sở trường của mình, dao sắc chặt tay rối giải quyết chuyện này một cách nhanh chóng.

- Xem ra các hạ còn chưa từ bỏ ý định. Được, ta đang muốn lĩnh giáo bản lĩnh của các hạ đây!

Sở Vân lập tức đáp ứng. Ý chí chiến đấu trong lòng như lửa cháy hừng hực.

Hắn phải thể hiện thực lực hung mạnh của mình, để đối phương kiêng kỵ cũng tốt, đối phương bỏ đi suy đoán cũng tốt. Nói tóm lại, một trận này nhất định phải xuất toàn lực!

- Nếu ngươi thắng, ta coi như chưa hề nói gì. Nếu ngươi bị thua, phải đáp ứng ta một việc.

Bạch Toa Toa lại nói tiếp.

- Được. Chẳng qua, cho dù ta thua, ta cũng sẽ không bỏ nàng.

Sở Vân theo hiểu biết của mình, thái độ trả lời rất mạnh mẽ, ngang ngạnh.

- Ngươi sẽ bỏ.

Bạch Toa Toa nói xong, còn sợ giọng điệu của mình không đủ kiên định, lại thêm một câu.

- Ngươi phải bỏ!

Hai bên đều đưa ra lời ước định mạnh mẽ vang dội, bay cao tận trời, bay khỏi Thành Bất Dạ, đi tới sâu trong sa mạc.

Vì vậy, một lúc sau, khi hai bên hiểu rõ, đều cảm thấy không biết nên khóc hay cười. Cuộc chiến đấu hung hãn được phát sinh hoàn toàn chỉ vì hiểu lầm.

483. Chương 18 19: Toàn Lực Liều Mạng Chiến Đấu

Chương 18 19: Toàn lực liều mạng chiến đấu

- Tiểu Bá Vương, ngươi thành danh với đao. Để ta nhìn đao pháp của ngươi trước.

Hồng Nguyệt Loan Đao!

Một tiếng "leng keng" phát ra. Bạch Toa Toa rút bội đao ra.

Đây là Linh Yêu đao đỉnh phong, đao hình như trăng rằm, màu đỏ đậm như máu, vừa bổ qua, đao khí phát ra bàng bạc, thế như sấm vang sét giật, chấn động tới mức cả trời đất đều run lên.

Sở Vân rút Túy Tuyết Đao ra, cứng rắn thể hiện uy thế, lấy công chống công. Luận đao pháp, hắn đã xuất thần nhập hóa, không chút sợ hãi!

Keng keng keng

Trong nháy mắt, thân đao va chạm vào nhau cả trăm lần, phát ra tiếng nổ vang như sấm sét, tuôn ra một chùm hoa lửa chói mắt.

Thiên Cầm tiên tử đứng một bên quan sát trận chiến cũng phải ngạc nhiên. Xét về đao thuật, dĩ nhiên vị nữ tướng quân này không thua Sở Vân, đồng dạng đao pháp cũng đạt cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Khác nhau chính là, đao pháp của Sở Vân dũng mãnh bạo dạn, cuồng bạo mà tràn đầy sinh lực. Mà đao pháp của nữ tướng quân lại là tinh diệu mỹ lệ. Trong lúc loan đao tung bay, cảm giác giống như cánh bướm đỏ đang bay lượn trong không gian.

- Tăng Quang Thiêm Thải Đại Long Văn!

Sở Vân đánh không bao lâu, hung hãn đánh ra một sát chiêu.

Tiếng rồng kêu phát ra kinh thiên động địa. Ánh đao ào ào mãnh liệt, ngưng tụ thành đầu rồng trắng như tuyết, há miệng lớn như muốn nuốt đối phương vào.

- Xích Nguyệt Chi Quang!

Bỗng nhiên Hồng Nguyệt Loan Đao sáng ngời. Xoát xoát xoát mấy đao. Không một đao nào không đánh trúng. Trong phút chốc đã đánh tan đao khí của Đại Long Văn.

Sở Vân lại sử dụng Tuyết Nguyệt Thiên Trùng, Tuyết Nha, Kỳ Môn Tam Tài Đao.

Bạch Toa Toa đã đánh trả từng chiêu từng chiêu một, hóa giải một cách hoàn mỹ.

- Quả là cao thủ dùng đao! Nàng là thống lĩnh cấm vệ quân Đôn Hoàng, đứng thứ mười chín trong Hào Hùng bảng - Xích Hải Sa Tiên - Bạch Toa Toa!

Kiếp trước, cấp độ của Sở Vân quá thấp, chưa từng gặp mặt vị nữ tướng chiến trường trong truyền kỳ của Đôn Hoàng quốc này. Hiện nay, hắn đã nhận ra thân phận của đối phương, trong lòng nhất thời trầm xuống.

Với thực lực của hắn, bất quá chỉ là giai đoạn Kỳ Nhân. Đối phương so với hắn còn cao hơn một tầng, sở hữu chiến lực Kiếp Yêu. Muốn chiến thắng, trừ phi là làm lại trận đánh khi chiến đấu với Cuồng Nho Tướng Quân!

Thế nhưng hiện tại không có khả năng, trong tay Sở Vân có quá ít yêu kiếm.

- Cảnh giới xuất thần nhập hóa, không phối hợp đao pháp đặc biệt, cũng không được. Tiếp ta chiêu này.

Hồng Nguyệt Chiếu Sa Hải!

Bạch Toa Toa tiến lùi có mức độ, bỗng nhiên xuất đao: Thiên Địa Giai Xích.

Mà trong mắt Sở Vân, vừa xuất hiện một cảnh tượng khác.

Một tiếng nổ vang, hắn mạnh mẽ rơi vào ảo cảnh vô biên.

Biển cát trắng mênh mông không thấy bờ. Bầu trời đêm không sao, chỉ có một trăng rằm diêm dúa lẳng lơ, nó ướt át như máu, đẹp kỳ lạ như quỷ, từ trên không trung bay xuống, mang theo uy thế bao trùm của trời đất, đánh ra, nện xuống Sở Vân lúc này chỉ nhỏ như con kiến.

Con ngươi Sở Vân mạnh mẽ chớp. Chỉ chốc lát, một cảm giác bất lực tràn ngập trong lòng, mắt mở trừng trừng nhìn mình bị đập chết, lại bất lực không làm được gì.

- Lòng ta như sắt, ý ta như thép!

Hắn cắn vào đầu lưỡi, nương theo cảm giác đau nhức mà phá tan ảo cảnh. Giương mắt nhìn lại, lửa Hồng Nguyệt Loan Đao đã sém lông mày, cự ly cách trán mình chỉ còn gần hai ngón tay.

Chân giẫm mạnh lên gió mới hay giầy cỏ cứng, mạnh mẽ thối lui!

- Ha ha. Phi Vân Sa!

Quần áo trên người Bạch Toa Toa cũng tung bay, tốc độ tăng vọt.

Hai người một lùi một tiến, nhưng cự ly căn bản không hề rút ngắn, ngược lại còn kéo xa thêm một tấc.

Hồng yêu không màu!

Thân hình Sở Vân nhoáng lên, biến mất ngay trước mặt Bạch Toa Toa.

- Thần Du Xích.

Thần thái Bạch Toa Toa vẫn thong dong. Nàng triệu ra một trường xích, nhỏ chừng lòng bàn tay, màu xanh lam. Nàng phát động đạo pháp truy tìm, nhưng như đi vào cõi thần tiên, trường xích xoay tại chỗ.

- Hả? Khôi Khôi Pháp Võng!

Bạch Toa Toa vẫy mạnh tay, một chiếc lưới phát ra ánh sáng của tơ vàng liền được tung ra. Lưới có tu vi Linh Yêu đỉnh phong, gặp gió lớn, trong nháy mắt liền che cả trời đất.

Nó cũng không hạ xuống, mà toả ra ánh sáng kỳ lạ, chiếu rọi bốn phương.

Sở Vân vốn phát động Vô Tướng Thuật để nhỏ lại, lập tức mất đi hiệu lực. Hầu như cùng một lúc, Thần Du Xích liền có phản ứng. Vèo một tiếng, bay vụt ra ngoài, rất nhanh, Sở Vân xuất hiện đầy chật vật.

- Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi!

Hắn vừa dùng Túy Tuyết Đao chống lại thần du xích đang không ngừng công kích, vừa triệu ra yêu thực Chu Kỳ Dị, liên tục quay xung quanh Bạch Toa Toa.

Trên Hoa chi, quả Long tình đã bị Sở Vân ăn rất nhiều, trông có vẻ hơi thưa thớt.

Nhưng lúc này Sở Vân dùng toàn lực đánh, các loại tia sáng bắn ra như mưa, vẫn ùn ùn kéo đến, xuyên qua không khí, mà bao phủ lấy Bạch Toa Toa.

- Có chút ý tứ, Man Sư Phi Thuẫn!

Mười sáu tấm chắn nhỏ bằng lòng bàn tay, lơ lửng trong không trung, bay vòng quanh Bạch Toa Toa. Chúng tự phòng ngự trên các hướng.

Sư Tử Hống!

Trên mười sáu phi thuẫn, khắc các hình thái của con sư tử. Trong giây lát, tấm chắn rung động, phát ra tiếng động công kích mạnh mẽ kịch liệt theo hình cánh quạt ầm ầm đi ra ngoài, trong chốc lát đã tiêu diệt cồn cát trong phạm vi trăm dặm.

Sau khi khói bụi đã, Sở Vân cầm trong tay Trì Bích Hải Triều Sinh Tiêu, tám đầu Linh Yêu bay lượn quanh người, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Thuật nghiệp chuyên tấn công, vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Loại đạo pháp công kích bằng sóng âm này, từ trước đều vô cùng mạnh mẽ, rất khó phòng ngự. Hắn vừa mới triệu ra Tám đầu Linh Yêu cùng nhau chống đỡ, mới tránh không bị mê muội.

Bát Quái Chiến Trận!

Tiếng tiêu vừa được tấu lên, Tám đầu Linh Yêu tạo thành một trận huyền ảo. Không gian trận pháp được mở rộng, nhất thời bao trùm lấy Bạch Toa Toa vào trong đó.

Sở Vân triển khai công kích, Tám đầu Linh Yêu thay nhau đánh, phối hợp qua lại với nhau chặt chẽ khăng khít, các loại đạo pháp liền tục phát ra, thế tiến công một sóng âm đón một sóng âm.

Bạch Toa Toa cầm Hồng Nguyệt Loan Đao trong tay, chỉ huy Thần Du Xích, Thân Khỏa Phi Vân Sa, Khôi Khôi Pháp Võng che lấp một phương, mười sáu tấm Man Sư Phi Thuẫn cùng nhất tề công phòng, tạo thành trận phòng ngự. Giờ khắc vẻ mặt nàng hiện ra kinh nghiệm chiến đấu phong phú, dĩ nhiên để chặn tấn công liên tục không ngừng từ bốn phương tám hướng của Sở Vân.

- Còn có thủ đoạn gì, cứ việc mang ra dùng đi.

Nàng cười ha ha, như nữ Chiến thần, ngạo nghễ nhìn thiên hạ.

Sở Vân nheo hai mắt lại, sắc mặt nghiêm trọng. Phải thừa nhận, hiện nay đối phương là kẻ địch mạnh nhất mà hắn gặp phải. Quả thực, thực lực của Bạch Toa Toa sâu không thấy đáy. Ngay cả Kiếp Yêu chủ lực cũng chưa xuất ra, chỉ dựa vào năm Linh Yêu đỉnh phong, đã bức bách Sở Vân như vậy.

- Đạo Pháp Hồng Lưu!

Sở Vân dùng một ngón tay, thay đổi chiến thuật, hỏa lực mạnh mẽ phát ra, tập trung công kích.

Đạo pháp với ánh sáng năm màu chiếu rọi trên mặt Bạch Toa Toa. Đây là lần đầu tiên, trong mắt của nàng xuất hiện một tia nghiêm trọng.

Ngũ Hành Chiến Trận!

Nàng lấy ra một cái chuông, lay động, phát ra tiếng vang thanh thúy, liên miên không dứt.

Đột nhiên, trận pháp không gian liền biến hóa, một mặt là Bát Quái Chiến Trận, ánh sáng tỏa ra đầy khí thế. Một mặt là Ngũ Hành Chiến Trận, năm màu đen, trắng, vàng, hồng, xanh lục thi nhau phát sáng.

Sở Vân ở giữa Bát Quái Chiến Trận, tám Linh Yêu Thiên Hồ, tất cả đều hóa nhân hình, quay chung quanh. Bạch Toa Toa ở giữa Ngũ Hành Chiến Trận, bên cạnh có năm đầu Linh Yêu, cũng có nam có nữ, xếp thành nhóm, canh giữ ở trước mặt.

Quả nhiên, loại trận chiến này đã là hình thức chiến đấu vô cùng cao.

Tới cấp số Hào Hùng, Quân Hầu cấp, Đế Vương cấp, đều sở hữu Kiếp Yêu. Chờ đến một mức độ lớn nhất sẽ thả sức chiến đấu Kiếp Yêu ra, thường thường khi khởi động không gian chiến trận, sẽ chiến đấu ở trong đó.

Không gian chiến trận, thường thường lại do yêu vật cấp số Linh Yêu tạo dựng ra. Tu vi yêu vật càng cao, tiêu chuẩn chiến trận càng phù hợp, không gian chiến trận lại càng vững chắc. Đối với yêu vật tăng phúc thì hiệu quả lại càng lớn, càng có thể che giấu yêu khí, cắt đứt cảm ứng của trời đất.

Mỗi một đầu Kiếp Yêu, đều là kiếp số thiên địa thương sinh linh, nhất cử nhất động đều có thể băng sơn đảo hải, nghiêng trời lệch đất. Đánh nhau sống chết trong không gian chiến trận, cũng miễn cho ngự yêu sư chiến đấu với nhau hại tới vạn vật sinh linh trên Tinh Châu.

- Có thể bức ta sử dụng ra Ngũ Hành Chiến Trận, cũng coi như ngươi có bản lĩnh. Cho ngươi mở rộng kiến thức một chút. Sức mạnh Kiếp Yêu: Sa Ma Vương, ra đi.

Bạch Toa Toa nhẹ nhàng vỗ vào tiên nang mang ở thắt lưng, một đạo quang hồng bàng bạc, ầm một tiếng, phun ra. Tới không trung, hóa thành một nam tử. Khuôn mặt hắn gồ ghề, thân thể cao to tráng kiện, mặc áo giáp, một dáng dấp dũng mãnh gan dạ tuyệt luân.

- Trong vòng ba chiêu ta sẽ đánh bại ngươi, bằng không xem như ta thua!

Trên mặt Bạch Toa Toa dâng lên vẻ tự tin cường liệt. Cổ tay nàng lay động, Tiếng linh linh vang lên. Kiếp Yêu Sa ma vương liền ầm ầm bắn về phía Bát Quái Chiến Trận của Sở Vân.

- Đạo Pháp Hồng Lưu! Đạo Pháp Hồng Lưu! Đạo Pháp Hồng Lưu! Đạo Pháp Hồng Lưu!

Sở Vân ngay một lúc phát ra bốn sát chiêu, hình thành một dải sông dài bàng bạc, đạo pháp sáng lạn như pháo hoa, lại bị Sa Ma Vương chém mạnh cứng rắn phá tan.

Rống!

Hắn vọt tới trước mặt Sở Vân, rít gào một tiếng, đánh ra một quyền.

Một quyền này hung mãnh khủng bố đến cực điểm, có thể hủy thiên diệt địa. Nắm tay lướt qua, tạo nên rung động trong không gian, tám đầu Linh Yêu phải gánh chịu, nhất tề phun ra một búng máu.

Ngũ Đức Luân!

Nguy cơ trước mắt, Sở Vân triệu ra yêu binh phòng ngự, che ở trước mặt chính mình. Kim! Mộc! Thủy! Hỏa! Thổ!

Ngũ hành tề tụ, bánh xe bay lộn, sóng âm phát rộng. Nắm tay Sa Ma Vương đánh vào mặt trên luân, giống như là chùy đập vào chuông lớn, phát ra tiếng động kinh thiên.

"Sao? Có thể chặn ta được chiêu thức mạnh nhất của Kiếp Yêu?"

Bạch Toa Toa khẽ kêu lên kinh ngạc, có chút ngoài ý muốn nhìn về phía Ngũ Đức Luân.

"Đây là yêu binh gì? Rõ ràng là Linh Yêu, vì sao có thể ngăn được công kích của Kiếp Yêu? Yêu vật phòng ngự mạnh mạnh mẽ như vậy, sao tin tức tình báo về Sở Vân

lại không có về nó?"

Những bông hoa ánh sáng nhiều màu sặc sỡ, dày đặc trong không chung. Ngũ Đức Luân che ở trước mặt Sở Vân, luân bàn chuyển động vù vù, tản mát ra một sức mạnh huyền bí sâu xa. Đó chính là khí tức thượng cổ cao quý.

- Tốt, tiếp thêm một chiêu nữa! Hoàng Sa Táng Thiên!

Bạch Toa Toa vừa dứt lời, Sa Ma vương mãnh liệt ra chưởng. Ầm một tiếng, từ lòng bàn tay phun ra cuồng sa bàng bạc.

Cuồng phong gào thét, trời đất thay đổi.

Trong nháy mắt, tất cả đều thành biển cát, thế giới cát.

Biển cát vàng trải dài đến vô cùng vô tận, giống như biển rộng, cuồn cuộn nổi lên nghìn vạn cơn bão cát, che lấp cả đất trời, tràn ngập xung quanh Sở Vân, cuồn cuộn tới như muốn bao phủ lấy Sở Vân.

- Đây là đạo pháp tuyệt phẩm! Đạo pháp tuyệt phẩm do một vị Kiếp Yêu thi triển!

Trong lòng Sở Vân cảm thấy chấn động, đối mặt thế tiến công khủng khiếp như vậy, lại không thể tránh né. Hắn cảm thấy da đầu tê dại.

Gió gào thét, cát phủ đầy, mang theo tất cả thế lực của trời đất, trực tiếp rửa sạch Bát Quái Chiến Trận của Sở Vân.

Tám Linh Yêu cố gắng ngăn cản, vẫn không địch lại được. Không gian Bát quái dần dần thu nhỏ lại, Ngũ hành chiến trận lại theo đó mở rộng thêm.

Đạo pháp này, như một trọng quyền, thuần túy là lấy lực ép người, đẩy Sở Vân đi từng bước một về phía vực sâu của thất bại.

Kiếm Bộc Thuật!

Hắn bất đắc dĩ triệu ra tám Đại Yêu kiếm, thi triển ra đạo pháp thần thông.

Kiếm khí sắc bén hình thành một thác nước lớn, tuyết tung bay, rửa sạch cát vàng, tạo thành một lỗ hổng lớn giữa biển cát vàng, giống như bị kim loại cắt ra.

"Sao? Không ngờ là đạo pháp cấp số thần thông? Thì ra còn không ít quân bài chưa lật!"

Bạch Toa Toa cảm thấy hơi ngạc nhiên trước uy lực của đạo pháp thần thông này. Cát vàng bay khắp bầu trời, cũng đỡ không được kiếm khí cuồng bạo sắc bén, trực tiếp bị xuyên thủng. Kiếm khí của hắn vẫn đánh tới giữa Ngũ hành chiến trận của nàng, chia biển cát thành hai nửa.

Nhưng kiếm khí đã bị biển cát làm suy yếu một cách nghiêm trọng. Khi tiến vào Ngũ hành chiến trận, lập tức bị ngũ hành lực tấn công. Kiếm khí tan rã.

Biển cát cũng không giảm xống, bao phủ trời xanh, chiếm lấy mặt đất, hoàn toàn thôn tính Bát Quái Chiến Trận của Sở Vân.

Bát Quái Chiến Trận tan rã, tám Linh Yêu bị thương nặng. Sở Vân lấy cái giá phải trả sau khi thi triển Kiếm Bộc Thuật, chống đỡ chiêu thứ hai của đối phương.

- Ngươi đã thất bại! Trầm luân trong biển cát đi.

Ngũ hành chiến trận chợt mở rộng ra, bao phủ lấy Sở Vân. Tốc độ chiến trận tăng lên. Tốc độ cát vàng tăng vọt, như hai con Hoàng Long một trái một phải đánh bọc sườn Sở Vân.

Ầm ầm!

Cát vàng cao tới hơn mười trượng, một tầng lại tiếp một tầng, cột sau cao hơn cột trước, vây kín lấy Sở Vân, từ bốn phương tám hướng, trên trời dưới đất, đều tập hợp lại đây.

Ầm!

Một tiếng nổ, bóng mờ bao phủ xuống, vô số cát vàng đã hoàn toàn bị Sở Vân tiêu diệt.

- Kết thúc.

Bạch Toa Toa phun ra một hơi thở, thấy biển hiện của Sở Vân như vậy, nàng có chút bất ngờ. Không thể tưởng tượng được hắn có thể chống đỡ được hai chiêu, chỉ tới chiêu thứ ba, Bạch Toa Toa đã tạo ra thế lớn, lúc này mới khiến hắn không địch lại phải thua.

- Sao?

Đột nhiên, đầu lông mày Bạch Toa Toa giương lên, khiếp sợ nói.

- Có lẽ nào?

484. Chương 20: Ngũ Đức Chân Thân

Chương 20: Ngũ Đức Chân Thân

Một một sức mạnh đang dao động, phát ra từ sâu trong biển cát. Sự dao động mãnh liệt như vậy, giống như có một người cổ đại to lớn bỗng nhiên thức tỉnh, muốn nghiêng trời lệch đất.

- Ngũ Đức Chân Thân!

Từ sâu trong cát vàng truyền đến tiếng gầm của Sở Vân.

Tiếng gầm làm rung chuyển trời đất. Biển cát khắp bầu trời cũng bay mạnh ra. Đột nhiên mặt ngoài biển cát lộ ra một cồn cát thật lớn.

Trong nháy, cồn cát nổ tung, vô số hạt cát bay tung tóe khắp bầu trời, tạo thành trận mưa cát lớn. Một thân hình cao ba trượng to lớn phát ra ánh sáng ngũ sắc, từ trong cồn cát bắn ra.

Toàn thân thể hắn như làm bằng đá, chiến giáp năm màu như ẩn như hiện, giống như năm dải lụa tiên với những màu sắc khác nhau, lượn lờ quanh cơ thể. Ngũ Đức Luân hóa thành một quang quyển, tạm dừng ở phía sau đầu, trán phóng ra ánh sáng. Hắn đã hộ pháp hùng mãnh, lại có khí thế ung dung của một tiên vương, có sự oai phong cao quý của bậc đế hoàng.

Ba khí chất này dung hợp cùng một chỗ, khiến người khác có cảm giác Sở Vân ngạo mạn không thể khuất phục.

- Ta không nhìn lầm sao? Đây là Ngũ Đức Chân Thân! Nghe đồn, có một phần di thư Tinh Thánh có ghi chép về một môn đạo pháp thần thông, tên là Cửu đức chí tôn thân.

Thời thượng cổ, năm người hữu duyên được xem Tinh Thánh di thư, nắm giữ một bộ Cửu đức chí tôn thân. Sau này, năm người này trở thành ngũ đức chi vương!

Thấy Sở Vân hóa thân thành một người to lớn với năm màu sắc tỏa xung quanh, Bạch Toa Toa mở to mắt, phát ra một tiếng đầy kinh ngạc.

Ngũ Đức Chân Thân, hơn phân nửa là một đạo pháp thần thông. Thần uy đã hơn hẳn đạo pháp tuyệt phẩm khác.

Và khác với Thuật Kiếm Bộc khác chính là nó có thể sử dụng liên tục. Đây chính là bản lĩnh thực sự của Sở Vân!

- Ngũ Đức Chân Thân thật huyền diệu!

Sở Vân cảm nhận được sức mạnh không gì sánh được, đang gia tăng trên thân thể hắn. Mỗi một cử động của hắn đều giống như có khả năng đào non lấp biển.

Túy Tuyết Đao! Đại tuyết nha Tăng Quang Thiêm Thải!

Dáng vẻ bình thường của Túy Tuyết Đao chính là một thanh Chiến đao. Nếu sử dụng đạo pháp "Tuyết nha", có thể lớn bằng ván cửa. Lại dùng đạo pháp Tăng Quang Thiêm Thải để tăng thêm "Tuyết nha", Túy Tuyết Đao có thể có dài hơn một trượng, sử dụng Đan

đức chân thân, còn lớn thêm một chút.

Nhưng hiện nay, Sở Vân hóa thân Ngũ Đức Chân Thân, hình dáng to lớn của Túy Tuyết Đao lại trở nên vô cùng tiện tay.

Túy Tuyết Đao vốn sáng loáng quang như tuyết, đã được Ngũ Đức Chân Thân hỗ trợ, thân đao sáng loáng, bao phủ một tầng hào quang năm màu, trở nên đặc biệt khác thường.

Tăng Quang Thiêm Thải Tuyết Nguyệt Thiên Trùng!

Sở Vân thuận tay bổ xuống loan nguyệt đao bắn ra những tia sáng. Đao khí kinh khủng hơn trước tới hai lần. Trong biển cát nổ ầm một tiếng. Cát trong sa mạc lãng ra tạo thành một hố sâu.

- Uy lực thật mạnh!

Sở Vân thấy thế thì vô cùng vui mừng. Thanh đao này tuyệt đối có thể sánh ngang với một thanh Đại Yêu kiếm khi sử dụng đạo pháp kiếm bộc.

- Nhưng tiêu hao yêu nguyên cũng quá mãnh liệt.

Hắn lại nhanh chóng phát hiện ra chỗ thiếu sót. Yêu khí Ngũ Đức Luân rối loạn, yêu nguyên giống như sông lớn nhập vào biển, giống như Thiên Hà bị đảo ngược, tốc độ tiêu hao nhanh tới mức chưa từng thấy.

Sở Vân thoáng nhẩm tính một chút, hắn chỉ có thể sử dụng Ngũ Đức Chân Thân này trong nửa khắc. Trong tình hình hiện tại, hắn mới chỉ sử dụng đạo pháp này, nếu là như cùng sử dụng Túy Tuyết Đao, sợ là tốc độ tiêu hao yêu nguyên sẽ càng mãnh liệt hơn.

Nếu toàn lực xuất chiến mà nói, căn bản cũng không kiên trì được bao lâu.

- Không đúng, ta còn có Mệnh Tuyền ngọc tỷ, có thể chuyển vận yêu nguyên!

Sở Vân bỗng nhiên nhớ tới đến Linh Yêu binh đỉnh phong này. Hắn thoáng tính toán, nếu toàn lực chiến đấu như vậy, có thể chống đỡ khoảng nửa khắc.

"Nhưng thiếu Mệnh Tuyền ngọc tỷ, Bát Quái Chiến Trận của ta lại không thể hợp thành được."

Đây là một vấn đề khó giải quyết.

Tuy Sở Vân trầm tư suy nghĩ nhiều chuyện như thế, nhưng thời gian thực tế cũng mới chỉ trong trong nháy mắt ngắn ngủi.

- Sa Ma Vương phải không? Tiếp ta một đao!

Sở Vân đi nhanh qua, thoáng cái đã tiến được trăm trượng. Đại đao từ trên cao vừa bổ xuống, gió nổi nổi lên, một tiếng nổ vang long trời lở đất, chém vào Sa Ma vương.

Sa Ma vương điên cuồng hét lên một tiếng, dưới áp lực cực lớn, buộc hắn phải hiện ra nguyên hình để đối địch.

Hắn là Sa Cự Nhân rất to lớn, toàn thân to lớn đều đều do cát tạo thành, lực phòng ngự cùng với sự khôi phục sức khỏe cũng tương đối kinh người.

Nhưng dưới một dao của Sở Vân với đao khí bàng bạc, thế không thể đỡ được, ánh sáng năm màu liền bạo tán một cách mạnh mẽ. Thoáng cái, đã chặt đứt một cánh tay của hắn!

Sa cự nhân nổi giận gầm lên một tiếng, dùng cánh tay còn lại đánh vào người Sở Vân, bị Ngũ đức đánh bay xa hơn mười trượng.

- Không ngờ còn có sức công kích như vậy!

Bạch Toa Toa cũng thôi động đạo pháp.

- Gương vỡ lại lành.

Nàng vừa thôi động đạo pháp xong, cát vàng lập tức bao lấy cánh tay bị chém đứt của Sa cự nhân, tụ lại trên vết thương tạo thành cánh tay mới.

Sở Vân cảm thấy rất bất ngờ. Đây là khả năng khôi phục của Sa Ma. Nó là một loại yêu thú sẵn có nhất trong Tinh Châu, khiến cho những người từng đối địch với nó đều cảm thấy vô cùng đau đầu.

- Ta có Ngũ Đức Chân Thân, cũng phải liều mạng ra sức đối phó với Kiếp Yêu. Phải thừa dịp trước khi yêu nguyên hao tổn hết, đánh bại Sa Ma Vương. Nếu không chiến thắng được, cũng muốn mở không gian Ngũ hành chiến trận, chí ít phối hợp với đám người Hồng Thường. Hả? Đây là…

Sở Vân bỗng nhiên ngây người. Hắn cảm giác được Ngũ Đức Chân Thân đang "Hô hấp". Một lượng lớn nguyên khí ngũ hành ở xung quanh theo "Hô hấp" bổ sung vào Ngũ Đức Luân, bổ sung yêu nguyên tiêu hao.

Nếu là thế giới bên ngoài, khi phát ra loại tình huống này, hắn chưa chắc đã giật mình như vậy. Quan trọng là hắn đang ở giữa không gian trận pháp.

Không gian ngũ hành chịu sự khống chế của Bạch Toa Toa. Tất cả nguyên khí ở đây đều bị nàng chi phối. Điều này cũng giống với không gian Bát Quái Chiến Trận của Sở Vân.

Nhưng hiện nay Ngũ Đức Chân Thân lại tự nhiên có thể hấp thu nguyên khí trong không gian này. Điều này thật sự khiến hắn phải kinh ngạc.

- Không sai, ta tự nhiên nắm được không gian Ngũ hành chiến trận. Nghe đồn, Cửu đức chí tôn thân, có thể khiến nguyên khí thiên địa phải thần phục dưới chân. Không ngờ Ngũ Đức Chân Thân cũng có uy lực tương tự. Đúng lúc, Ngũ hành chiến trận bị nó khắc chế!

485. Chương 21 22: Ký Kết Khế Ước Với Các Tiên Phi

Chương 21 22: Ký kết khế ước với các tiên phi

Hầu như cùng lúc, Bạch Toa Toa cũng phát hiện ra vấn đề này.

- Gia tăng hấp thu!

Sở Vân nhạy bén, lập tức mạnh mẽ truy đuổi. Khi Hắn ý thức được điều này, khả năng hấp thu của Ngũ Đức Chân Thân đối với nguyên khí ngũ hành nhất thời mạnh lên gấp mấy lần.

Không gian liền nhộn nhạo, rung động. Trong nháy mắt, sự rung động tạo thành khe nứt. Trong khe nứt đó, hiện ra cảnh tượng bên ngoài thế giới sa mạc.

- Lúc này không đi, còn chờ tới khi nào? Ra thế giới bên ngoài rồi, Kiếp Yêu của đối phương không thể phát động toàn lực. Nguyên khí tự do có thể trở thành ưu thế của ta!

Sở Vân vui mừng, từng bước tiến tới, thân hình to lớn đứng lên, tiếng sấm nổ mạnh cuồn cuộn nổi lên.

Ầm một tiếng, hắn đã phá tan không gian trận pháp, đi ra thế giới bên ngoài.

Rồng về biển rộng, hổ vào rừng sâu.

Ào ào xôn xao!

Nguyên khí ngũ hành Vô chủ dưới sự kêu gọi của Ngũ Đức Chân Thân, cuồn cuộn nổi lên những dòng sông ánh sáng, hình thành từng những dòng xoáy mà mắt thường cũng có thể thấy được, nhập vào Ngũ Đức Chân Thân.

Một lượng lớn nguyên khí được bổ sung một cách nhanh chóng. Yêu nguyên của Ngũ Đức Luân tự nhiên không giảm ngược lại còn tăng lên, thong thả kéo số lượng dự trữ lên đến tám phần mười.

- Sở Vân!

Lần đầu tiên Thiên Cầm tiên tử bị uy thế như thế dọa hoảng sợ. Nhưng nàng chợt hiểu ra, đây là do Sở Vân biến thành.

- Không ngờ ngươi có thể nắm giữ Ngũ Đức Chân Thân. Ba chiêu đã qua, ta sẽ không gây khó dễ cho ngươi nữa. Tự mình thu xếp cho tốt đi.

Lúc này, Bạch Toa Toa cũng thu Ngũ hành chiến trận về. Nàng lưu lại một câu, rồi khống chế Phi vân sa, dùng Nhất Phi Trùng Thiên bay đi.

Nàng tới bất ngờ, đi cũng đột ngột như vậy, khiến Sở Vân cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Sau khi hắn phục hồi lại tinh thần, đã thấy Thiên Cầm tiên tử với vẻ mặt trang nghiêm nhìn hắn:

- Sở Vân, chúng ta đã nghĩ thông suốt rồi, sẽ ký kết khế ước với công tử.

- Ký kết khế ước với ta?

Sở Vân thiếu chút nữa còn cho rằng mình đã nghe lầm. Hắn cảm thấy khó hiểu hỏi lại.

- Không phải bảy mươi hai tiên phi đã lập lời thề, truy cầu tự do sao? Vì sao lại đột nhiên thay đổi ý kiến như vậy?

- Cũng không tính là thay đổi. Trên thực tế, từ khi được đám người Vân Sí Hổ cho biết có một loại khế ước liên minh, chúng ta cũng đã nghĩ tới điều này.

Hồng Thường Tiên Tử hiện thân, giải thích.

Ngay sau đó, hai mươi chín vị tiên phi còn lại, cũng hiện thân. Trong lúc nhất thời, trong sa mạc hoang vắng chợt biến thành bồng lai trong nhân gian, mỹ nữ như mây, quốc sắc thiên hương, dáng người tha thướt, mỗi người mỗi vẻ, như muôn hoa khoe sắc thắm, đẹp không sao tả xiết.

- Sở Vân, chúng ta tin tưởng vào nhân phẩm của công tử.

Phi Dương tiên tử bổ sung.

- Khả năng che giấu đạo pháp yêu khí của chúng ta cũng không phải là vạn năng. Tinh Châu quá lớn, tàng long ngọa hổ, nói không chừng một ngày nào đó chúng ta sẽ bị thua bởi đạo pháp nào đó. Sau sự tình ngày hôm nay, chúng ta đã tỉnh ngộ. Sau khi thương lượng với nhau, chúng ta thấy phương pháp an toàn nhất, chính là ký kết khế ước với công tử. Sau đó nếu rơi vào tay người khác, chỉ cần công tử không có chuyện gì, khế ước đó sẽ không bị phá hủy, tự do cũng có thể được đảm bảo.

- Không sai.

Hạ Phàm Tiên Tử cũng nói chen vào.

- Hơn nữa chúng ta và công tử ký kết khế ước, tương lai khi phải chiến đấu cũng có thể trực tiếp trợ giúp cho ngươi. Không giống như trận chiến ngày hôm nay, chúng ta chỉ có thể đứng nhìn, nếu liều nhúng tay vào ngược lại có thể lỡ tay làm tổn thương lẫn nhau.

Sở Vân gật đầu, trên thực tế hắn đã sớm thử tìm cách. Ký kết khế ước liên minh, đúng là sẽ có lợi cho cả hai bên.

Nhưng nếu tùy tiện đưa ra yêu cầu này, ngược lại sẽ làm các tiên phi vô cùng mẫn cảm với khế ước sinh ra có ác cảm với chính mình. Hiện nay các nàng đã chủ động nói ra, quả thật là hay nhất.

Lúc này, Sở Vân ký kết khế ước liên minh với từng nàng. Bên ngoài linh quan của hắn lần lượt xuất hiện thân ảnh của ba mươi mốt vị tiên phi.

Thân thể của ba mươi mốt vị tiên phi này đều đã thành yêu binh, nhưng cũng lại là thiên chi kiêu

nữ, mỗi người đều có linh quang cực kỳ dư thừa. May mà Sở Vân đã hấp thu linh quang của đám người Cuồng Nho Tướng Quân, bằng không muốn ký kết với các

nàng, cũng có thể gặp phải khó khăn lớn.

Khi ký kết khế ước xong, thoáng cái Sở Vân đã tăng thêm ba mươi mốt vị Linh Yêu chiến lực.

Đồng thời những Linh Yêu chiến lực này, cũng tồn tại bình thường. Mỗi một một người đều có tư chất tuyệt phẩm, có thể tiến vào cảnh giới Kiếp Yêu.

Sở Vân có các nàng tương trợ, sau này khi phải chiến đấu, muốn tạo thành Bát Quái Chiến Trận cũng tương đối dễ dàng hơn. Mà bản thân mình cũng có thể chủ động giải phóng ra Linh Yêu. Điều này cũng đồng thời giải quyết được vấn đề khó khăn khi Ngũ Đức Chân Thân phối hợp binh khí.

- Ta truyền thụ cho các nàng bí quyết của Bát Quái Chiến Trận. Sau này khi chiến đấu sẽ càng thêm thêm thuận tiện.

Sở Vân thông qua sự liên hệ về linh quang, truyền thụ toàn bộ Bát Quái Chiến Trận cho ba mươi mốt vị tiên phi.

- Trong Bát Quái Chiến Trận này, Vạn Thú Vương là một trong những con át chủ bài. Sở Vân, nếu ngươi đã tín nhiệm chúng ta như vậy, chúng ta cũng không muốn giấu diếm ngươi làm gì. Đạo pháp tuyệt phẩm là giúp chúng ta che giấu yêu khí, là bí quyết Bảo Quang Mông Trần. Nó có thể phong ấn tu vi yêu binh. Đây là cách hay nhất để bảo vệ yêu binh. Chỉ cần không động thủ, yêu khí sẽ không bị lộ ra.

Hồng Thường Tiên Tử nói. Ban đầu cũng do nàng động thủ, mới bị lão tổ Viêm gia nhìn ra sơ hở.

- Sở Vân, công tử là luyện đan sư. Chỗ ta có một ít luyện đan thủ bí quyết, đều có thể truyền thụ cho công tử. Chúng ta bình thường thời gian, cũng có thể cùng luận bàn, trao đổi kinh nghiệm luyện đan.

Hạ Phàm Tiên Tử nói. Nàng nói rất khiêm tốn. Thật ra nàng chính là một luyện đan đại sư, nếu trao đổi với Sở Vân, sẽ chỉ là dạy cho Sở Vân. Nói cùng nhau luận bàn, căn bản là không cần phải nói.

- Sở Vân, tiên nang Tinh Hải Long Cung, Hoa Điền Sai, tiên nang Hoành Kim Thiên Quang của công tử cũng có thể giao cho ta. Ta chính là đại sư về chế tạo tiên nang, có thể giúp ngươi cải thiện nâng cấp chúng.

- Ta có không ít đạo pháp tuyệt phẩm, cũng có thể truyền thụ cho công tử. Thành thật mà nói, những Linh Yêu này của công tử, tu vi cũng ổn rồi. Nhưng đạo pháp phối hợp, cũng chưa thực sự hoàn thiện. Tương lai nếu độ Kiếp Yêu kiếp, hầu như không có hy vọng.

Các tiên phi cùng nói chuyện xôn xao. Rõ ràng, sau khi khế ước được ký kết, quan hệ giữa hai bên lập tức có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Sở Vân chỉ truyền thụ một môn Bát Quái Chiến Trận, nhưng cũng đã biểu lộ thành ý của chính mình. Hắn không ngờ lại lập tức được nhận lại nhiều món quà lớn đến như vậy.

Những tiên phi này, mỗi người đều đã từng là một nhân vật thiên tài, không chỉ là hư danh mà thực sự là những nhân tài. Các nàng đã sớm được ghi tên trên đằng bảng, liên tục có kỳ ngộ, không phú thì quý, những thứ tốt mà các nàng nắm trong tay lại càng

nhiều đến mức không kể xiết.

Bỗng nhiên, Sở Vân nghĩ muốn cảm ơn Bạch Toa Toa. Nhờ nàng đột nhiên đến thăm, đã khiến cho quan hệ giữa hắn và các tiên phi đã tiến một bước xa như vậy.

Tuy rằng nguyên nhân khiến hắn đánh trận này vẫn còn rất khó hiểu, hơn nữa Sở Vân cũng không thắng. Thế nhưng kết quả thu được sau cuộc chiến lại quá tốt, lớn hơn so với bất kỳ trận chiến nào mà hắn từng trải qua.

Sau khi trở lại Bất Dạ Thành, trong ba ngày liên tiếp, Sở Vân đều ở trong gian phòng cao nhất, ba mươi mốt vị tiên phi đã dùng những lời lẽ dễ hiểu, nội dung sâu sắc để trao đổi với hắn.

Hầu như mỗi giờ mỗi khắc, hắn đều có thể thấy hiểu biết của mình về mọi mặt đều được tăng lên.

Thế mạnh của ba mươi mốt vị tiên phi thật ra không nằm trong chiến đấu, mà ở chỗ các nàng đều là những người có thiên tư thông minh, trí tuệ trác tuyệt hơn người. Mỗi người trong các nàng đều thành thạo một nghề riêng, đều có tài hoa đặc biệt, khi kết hợp lại một chỗ, quả thực không khác gì so với Hỏa Đức Cung tại Thư gia đảo, có tác dụng như căn cứ hậu cần phong phú.

Trong ba ngày này, các nàng dốc sức truyền thụ các loại đạo pháp cho Sở Vân. Khó có thể tưởng tượng, có tới mười bảy loại đạo pháp tuyệt phẩm. Trừ những thứ đó ra, đạo pháp loại thượng đẳng, trung đẳng, hạ đẳng, không có cái nào mà không phải là tinh phẩm. Trong đó có rất nhiều bí mật không thể truyền ra ngoài của các thế lực ở khắp nơi. Còn có một vài đạo pháp thậm chí đã thất truyền.

- Sở Vân, hiểu biết của công tử đối với Thiên Hồ còn có chút vấn đề. Thiên Hồ sở hữu thiên tư cửu hành, ngoại trừ rắn chín đầu ra, hầu như không có yêu thú nào có thiên phú như vậy. Thiên Hồ mạnh ở chỗ yêu nguyên của nàng dồi dào, có thể tùy ý mà sử dụng liên tục đạo pháp cửu hành. Căn cứ vào sự kết hợp với các đạo pháp khác nhau, mà khắc chế hay bổ sung cho nhau, sử dụng liên tục các đạo pháp thượng đẳng khác nhau,

sẽ mang lại hiệu quả tốt hơn là sử dụng một mình đạo pháp tuyệt phẩm.

- Đây mới là thế mạnh thực sự của Thiên Hồ. Nếu sử dụng thành thạo phương thức chiến đấu này, đạo pháp thiên phú của Thiên Hồ sẽ thức tỉnh. Đến lúc đó chín đuôi cùng vẫy, có thể điều khiển được khí tượng trong trời đất. Cửu hành chân nhãn, không những có thể nhìn thấy chín loại nguyên khí, thậm chí còn có thể tiến thêm một bước, trở thành Thiên Nhãn. Có thể biết trước được thời tiết, có thể tính toán, thỉnh thoảng có thể nhìn thấu đạo lý đúng đắn trong cuộc sống, cũng có tác dụng hỗ trợ tăng cao cảnh giới cho công tử.

Ngữ Lan tiên tử nói.

Nàng đặc biệt am hiểu về đào tạo yêu thú. Bản thân nàng đã từng nghiên cứu tỉ mỉ về yêu thú Thiên Hồ xinh xắn này. Lúc này, nàng chỉ ra sai lầm của Sở Vân, khiến Sở Vân thu hoạch được không ít.

- Sở Vân, khi Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi của công tử độ Kiếp Yêu kiếp, phải đặc biệt cẩn thận. Mỗi một lần Long Nhãn Hoa Chi tấn chức lên Kiếp Yêu, sau khi thành công, đưa tới Ly sơn. Đây là một không gian xuyên toa thần kỳ, khi tới không gian đó, công tử nhất định phải giữa chặt Hoa chi của mình, không nên để Ly Sơn hút đi.

Người vừa nói chính là Tích Tuyết tiên tử. Nàng là chuyên gia về độ kiếp, rất có tâm đắc với việc nghiên cứu về các loại Thiên Kiếp.

- Sở Vân, Nguyệt Thỏ của công tử là yêu thú thời gian, là bảo bối mà người khác đều muốn đoạt lấy. Công tử phải dốc sức phát triển nó. Có nó, ngươi có thể khống chế thời gian. Đừng nói là kéo dài sinh mệnh của công tử, nó còn có thể trợ giúp trong chiến đấu, luyện đan, luyện binh vân vân. Ta có một đạo pháp tuyệt phẩm, một ngày dài bằng ba năm! Có thể khiến thời gian chậm lại hết mức. Một ngày đêm mà tưởng ba năm đã qua. Đáng tiếc hiện tại Nguyệt Thỏ của công tử có tu vi quá thấp. Nếu thôi động đạo pháp này, sẽ nhanh chóng tiêu hao hết yêu nguyên.

Tử Lam tiên tử mở miệng nói. Thuộc tính đạo pháp của nàng thiên về thời gian, đồng thời cũng vô cùng am hiểu về nó.

…

Mọi người góp củi, lửa sẽ lớn. Sức một người thì nhỏ, nhưng khi mọi người cùng tập hợp, sức mạnh cũng rất lớn.

Ba mươi mốt vị tiên phi đều là những thiên tài, xét về thiên tư thì hơn nhiều so với Sở Vân. Lúc này, quan hệ hai bên đã gần thêm một bước, có trực tiếp giảng giải thêm vài điều cũng không có gì phải băn khoăn.

Các nàng ngươi một lời ta một câu, đưa ra đủ các ý kiến trọng tâm. Sở Vân có một khởi điểm thấp, trình độ tại kiếp trước quá thấp, cũng không va chạm tới những điều cao thâm gì đó. Kiếp này phát triển quá nhanh, rất nhiều thứ cũng cần có thời gian để tích lũy.

Liên minh với ba mươi mốt vị tiên phi đã khiến Sở Vân bổ sung được những thiếu sót này.

Ba ngày sau, những yêu vật trong tay Sở Vân, đều được đạo pháp tiến hành tổ chức lại. Tám Linh Yêu vốn đang bị thương, nhưng nhờ có đan dược chữa thương của các tiên phi, toàn bộ đã khỏi hẳn.

Không gian trong ba tiên nang của Sở Vân càng được gia tăng, kết cấu càng trở nên vững chắc. Sau khi Tinh Hải Long Cung được tiến hành cải tạo, có thể tích trữ được rất nhiều yêu vật. Không gian tăng lên mức lớn nhất. Sở Vân nối liền hai tiên nang. Trong ấn tượng của Sở Vân, ba ngày trôi qua giống như một chớp mắt, nhưng chất lượng lại được nâng cao không gì sánh bằng. Mặc kệ là bản thân hắn, hay yêu vật trong tay hắn, đều được nâng cấp tới mức thay da đổi thịt.

Tối ngày thứ ba, bà chủ quán trọ đưa tới một lá thư.

Trong thư, Thạch Gia Minh nói bản thân mình thật sự không thể phân thân, nên không thể kịp thời tới thăm Sở Vân nên muốn gửi lời xin lỗi. Đồng thời cũng nói cho Sở Vân một tin tức tốt. Hắn đã được Đôn Hoàng công chúa cho phép, cầm đầu một nhóm nhân mã, đi vào Sa Nhãn Đôn Hoàng thăm dò Di tích Cổ Thành.

Trong thư có hẹn, hai ngày sau, gặp mặt tại Thành Hy Vọng.

- Xem ra tiểu tử rất được trọng dụng rồi. Sở Vân ta lại tới Thành Hy Vọng nữa rồi.

Sở Vân thu gấp lá thư lại, ký tức chôn sâu trong lòng lại hiện ra.

Trong kiếp trước, hắn cũng từng đến thăm dò Sa Nhãn Đôn Hoàng. Nhưng hắn lại vị vây hãm và tấn công bởi Sa Ma. Phải lùi về Thành Hy Vọng dưỡng thương.

486. Chương 23 24: Sa Nhãn Đôn Hoàng

Chương 23 24: Sa Nhãn Đôn Hoàng

Những du hiệp tìm bảo vật trong thành nhiều như nước chảy. Hầu như mỗi ngày đều mang đến đủ loại tin tức.

Chính lúc đó, Kim Sa kỳ thư đã bị người ta khai quật. Lúc đó đã khiến mọi người chấn động, xôn xao bàn tán.

Mà Sở Vân lại chỉ có thể ngồi ở trên giường bệnh, bất đắc dĩ nhìn đoàn người khí thế ngất trời, từng người vào thành, rồi từng người lại ra khỏi thành.

Mãi đến khi Sa Nhãn đóng lại, thương thế hắn của hắn mới tốt lên. Có thể nói đó là một lần thám hiểm hoàn toàn thất bại, còn chưa thực sự bắt đầu đã ôm vết thương mà trở về.

- Kiếp trước, chiến lực lớn nhất của ta chính là Thiên Hồ cấp số Đại Yêu. Khi đó, ta còn tưởng đây là Hỏa hồ. Hiện nay ta đã không còn giống ngày xưa, không chỉ có Thiên Hồ hoàn mỹ, còn có rất nhiều Linh Yêu mạnh mẽ khác. Ba mươi mốt vị tiên phi đã bày mưu tính kế cho ta. Trong đầu ta lại có vị trí cụ thể của Kim sa kỳ thư. Lần này nếu lại không thu hoạch được gì, ta nên đâm đầu vào tường chết quách đi cho xong.

Trong lòng Sở Vân vẫn còn sự uất nghẹn của ngày trước.

...

Sa Nhãn Đôn Hoàng trong Di tích Cổ Thành, vô cùng thần bí. Bất kỳ ai cũng không biết nó được tạo nên vào lúc nào và bởi vì sao người ta lại xây dựng nó.

Nhưng trong Cổ Thành thực sự ẩn chứ nhất nhiều của cải có giá trị. Cứ ba năm Sa Nhãn lại mở ra một lần, cũng thu hút rất nhiều người tới đây.

Năm nay cũng vậy. Mười lăm thế lực lớn trong Đôn Hoàng quốc cũng tổ chức một đội thám hiểm tới thăm dò. Trong Cổ Thành có một yêu binh bản vẽ, có lẽ có thể chế tạo ra một loại tinh binh. Nhờ vậy có thể thay đổi sự chênh lệch về thực lực của các thế lực.

Lúc Sở Vân nhận được thư của Kim Bích Hàm, đêm đó liền khởi hành. Dùng hết năm bảo thạch mật môn truyền tống, sau đó lại chạy hết nửa đêm, vừa vặn tới lúc bình mình thì chạy tới Thành Hy Vọng.

Thành Hy Vọng là một thành trì cỡ trung, trong rất nhiều thành thị của Đôn Hoàng thì nó nằm gần Sa Nhãn Đôn Hoàng nhất. Nó vốn là một thôn trấn cực kỳ lạc hậu, chỉ có chưa đầy một trăm người, hơn mười gian gian nhà. Nhưng từ sau khi Di tích Cổ Thành được phát hiện, nó dần dần phát triển trở thành dáng dấp như hiện nay. Nó trải dài mấy nghìn dặm, tường thành cao lớn kiên cố, ngăn bão cát. Các tháp canh được xây dựng san sát, góp phần to lớn đối với luật pháp và trật tự trị an trong thành.

Thành này ở thế trung lập, nằm ngoài sự khống chế của mười thế lực lớn. Lúc này, khi Sa Nhãn gần được mở ra, ở cửa thành đã thấy ngựa xe đông nghịt, đi lại như mắc cửi.

Khi Sở Vân vào thành, dựa theo địa chỉ đã hẹn trước, tìm được một tòa nhà. Sau khi biết được thân phận của hắn, chủ nhân của tòa nhà tiếp đãi hắn rất nhiệt tình.

Sở Vân không ra khỏi phòng, ở trong tòa nhà an tâm tĩnh dưỡng, tiến hành giao lưu với các tiên phi.

Mãi đến tối, lúc này hắn mới đẩy cửa, tìm tới một tửu quán, muốn uống một chén rượu. Hắn tìm một bàn ở trong góc rồi ngồi xuống.

- Đã nghe chưa vậy? Lần này cả mười lăm thế lực lớn trong nước đều phái ra đội ngũ thăm dò mạnh nhất của mình để thâm nhập vào Di tích Cổ Thành.

- Đây là chuyện tất nhiên rồi. Trong nước đã loạn lâu như vậy, hiện nay đang là bình yên trước bão tố. Các thế lực khắp nơi đều đang tích lũy sức mạnh, Di tích Cổ Thành đã trở thành điểm then chốt có thể phá vỡ cục diện bế tắc này. Nếu có vận khí tốt, phát hiện một hai bảo vật trong di tích có thể thay đổi thế cục. Đây thực sự không phải là không có khả năng.

- Nói bình yên cũng không đúng lắm. Con trai của Thượng Quan đại nhân đã bị người ta giết chết, ngay cả Thành Trân Châu cũng bị cướp. Có người nói tổn thất một đống vật tư quân bị rất lớn.

- Hai chuyện này cũng đã được điều tra rõ ràng rồi, đều là do Sở Vân gây ra.

- Hả? Tiểu Bá Vương cũng đến Đôn Hoàng quốc sao?

- Không phải rồng lớn không qua sông. Đâu chỉ có Tiểu Bá Vương? Lần này những kẻ trong nước muốn thừa dịp tới cướp còn nhiều hơn so với ngày xưa. Đừng nói tới

những thế lực hàng nhất lưu như Thiết Huyết Minh, Thiên Sát bang, ngay cả những thế lực siêu nhất lưu như Yến Vương Kiếm Phủ, Cửu U thành, Khổ Đà Tự cũng phái cường giả qua đây.

- Lần này Sa Nhãn Đôn Hoàng mở ra, quả thật hỗn loạn không gì sánh được. Đội ngũ ở khắp nơi đều tập chung tại chỗ này, ta thấy chắc không thể thiếu được những cuộc tranh đấu đẫm máu đâu.

- Đối với những nhân vật tiểu tốt như chúng ta mà nói, là bất lợi nhất. Cá nằm trong chậu, còn gì thảm hơn chứ?

Từng tiếng bàn luận truyền vào tai Sở Vân, khiến hắn thu hoạch được rất nhiều. Hắn đến tửu quán vì muốn thám thính một ít tin tức. Hiện nay xem ra tình thế không lạc quan lắm. Mặc dù có thể dựa vào đội ngũ của công chúa Đôn Hoàng, nhưng đối thủ ngang sức với hắn trong chuyến đi này thật sự không ít. Tất nhiên sẽ không tránh được việc phải tranh đấu.

Nghe mọi người bàn tán một hồi lâu, lúc này Sở Vân mới cảm thấy thoả mãn rời khỏi tửu quán. Sau khi trở về Đình viện, hắn ngủ một mạch. Dù sao hắn đã có các tiên phi bảo hộ, những nữ tử này đều đã là yêu binh, căn bản không cần nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Vân bị tiếng đập cửa gấp gáp khiến hắn giật mình tỉnh giấc.

Vừa mở cửa nhìn ra, Sở Vân đã thấy Thạch Gia Minh cầm trong tay một chiếc quạt, toàn thân mặt áo bào thư sinh, ngọc thụ lâm phong đứng ở trước mặt mình, mỉm cười nhìn mình.

- Chà! Tiểu tử ngươi!

Sở Vân lớn tiếng cười, mở rộng hai tay ôm lấy Thạch Gia Minh.

- Buông hắn ra!

Bạch Toa Toa phẫn nộ mắng, giống như tiếng nổ vang bên tai Sở Vân.

- Không ngờ tiền bối cũng tới đây?

Sở Vân cảm thấy khó hiểu. Vị thống lĩnh cấm vệ quân này không ở trong Vương thành bảo hộ Đôn Hoàng công chúa, chạy tới nơi này làm gì? Lẽ nào nàng vẫn nghi ngờ về Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền?

- Sở Vân, giới thiệu với huynh, đây là thống lĩnh đại nhân. Lần này người đi cùng để bảo hộ ta.

Sắc mặt Thạch Gia Minh liền đỏ ửng lên, không báo trước rời khỏi vòng tay của Sở Vân.

- Thì ra là vậy, xem ra tiểu tử huynh hẳn đã trở thành phụ tá đắc lực của Đôn Hoàng công chúa rồi. Ngay cả thống lĩnh cấm vệ quân cũng được phái qua đây để bảo hộ cho huynh. Thật đáng khen.

Sở Vân sợ hãi than một tiếng.

- Đâu phải chỉ là phụ tá đắc lực?

Bạch Toa Toa cười lạnh một tiếng, thái độ của nàng đối với Sở Vân không hề hòa nhã.

Sở Vân nghe vậy, càng thêm chắc chắn là Thạch Gia Minh đã được trọng dụng. Hắn thật lòng mừng thay cho người bạn cùng trường này.

- Thống lĩnh đại nhân nhanh mồm nhanh miệng, nhưng kỳ thật là người tốt.

Thạch Gia Minh xấu hổ giải thích một chút, sau đó nói với giọng rất tùy ý.

- Được rồi, ta nghe nói đi cùng với Sở huynh còn có một nữ nhân đồng bạn. Vì sao không thấy nàng đâu? Hay là ở trong phòng huynh?

- À, nàng ý nói có chuyện muốn làm, chúng ta cứ xuất phát trước. Sau khi nàng lo liệu xong xuôi sẽ gặp chúng ta sau.

Sở Vân thấy Bạch Toa Toa ở đây, cũng chỉ hàm hồ nói mấy câu.

Trong mắt Thạch Gia Minh hiện lên chút thất vọng, chợt nhoẻn miệng cười:

- Đi thôi. Đại đội của chúng ta đóng quân ở ngoài thành này.

Lần này, Thạch Gia Minh mang theo một đội ba mươi người. Mỗi người đều có cơ thể rắn chắc, tinh mang trong mắt lóe ra sự dũng mãnh tinh nhuệ. Nhất cử nhất động của họ đều tản mát khí tức nồng nặc của quân đội, tuyệt đối phục tùng chỉ huy.

Bỗng nhiên, Sở Vân nghĩ đến một vấn đề:

- Hiện tại trong tay huynh mang theo bao nhiêu lệnh thông hành Cổ Thành?

Trên cửa Di tích trong Cổ Thành đều có một vài cơ quan, mỗi khi mở ra, cần một thông hành lệnh mới đi qua được.

- Yên tâm đi, trong vương thất có dự trữ rất nhiều. Lần này ta mang theo chín mươi lệnh phù, cũng đủ dùng.

Thạch Gia Minh cười đáp.

- Ta cũng có sáu mảnh. Một phần mua được ở Thành Trớ Chú. Một phần thu được khi giết Thượng Quan Phi Dực.

- Ha ha, việc huynh làm đã gây ra động tĩnh cũng không nhỏ, đã truyền khắp Đôn Hoàng quốc. Thượng Quan Phong Dạ là kẻ có thù tất báo, có thể lúc này sẽ tự mình qua đây để giết huynh, báo thù cho con của hắn. Bởi vậy Đôn Hoàng công chúa mới phái thống lĩnh cấm vệ quân qua đây, hỗ trợ ta. Huynh xem, đây là địa đồ về Di tích Cổ Thành.

Thạch Gia Minh đưa địa đồ qua.

Đây là địa đồ do Vương thất các triều đại sau khi đi thăm dò Di tích Cổ Thành đã vẽ lại.

Hiện tại thế lực khắp nơi đều ở đây, cho dù biết được bất kỳ phạm vi hay chi tiết nào trên địa đồ cũng hoàn toàn có thể cầm cờ đi trước.

Sở Vân quá vui mừng. Di tích Cổ Thành vô cùng rộng lớn và phức tạp. Có địa đồ này, quả thực không khác gì ngọn đèn sáng chỉ đường trong bóng tối, giúp ích rất lớn trong quá trình thăm dò.

Căn cứ theo ký ức, qua tấm bản đồ, hắn nhanh chóng tìm được vị trí của Kim sa kỳ thư.

- Chúng ta đi chỗ này trước.

Sở Vân chỉ vào tấm địa đồ rồi nói.

Thạch Gia Minh kinh ngạc liếc mắt nhìn Sở Vân:

- Huynh có tin tức nào đáng tin sao? Phải biết rằng mỗi lần Sa Nhãn được mở ra, có rất nhiều tin tức giả. Phần lớn những tin tức này đều do các thế lực cố ý đưa ra, nhằm thu hút du hiệp làm bia đỡ đạn, dò đường cho bọn họ.

- Yên tâm đi. Huynh còn không tin ta sao? Mau chóng xuất phát đi. Tiến vào Di tích Cổ Thành, còn phải xuyên qua lãnh địa Sa Ma đấy. Càng sớm tiến vào Di tích Cổ

Thành, lại càng có thể chiếm được tiên cơ.

Sở Vân nhịn không được thúc giục. Chẳng may Kim sa kỳ thư bị người khác nhanh chân đến trước, đến khi đó hắn tìm ai để khóc đây?

Xung quanh Sa Nhãn Đôn Hoàng, tồn tại rất nhiều Sa Ma.

Sa Ma và Thạch Tiêu là một loại yêu thú nổi tiếng về tư chất thượng đẳng. Cả hai giống nhau ở chỗ đều là thổ tinh có hình người. Khác nhau chính là, Sa Ma do cát lớn tạo thành, còn Thạch Tiêu là núi đá thành tinh.

Sa Ma Vương Kiếp Yêu trong tay Bạch Toa Toa chính là thú vương trong tộc đàn Sa Ma này. Nó có tư chất tuyệt phẩm, có thể tấn chức đến Kiếp Yêu đỉnh phong.

Chợt nghe có tiếng rống.

Bỗng nhiên có ba con Sa Ma từ trong cồn cát chui ra, chắn trên đường đi của đám người Sở Vân.

Còn chưa chờ đội ngũ của Thạch Gia Minh xuất động, liền thấy đao hoa như nước, tràn qua. Tam con Sa Ma rống lên một tiếng rồi dừng. Tuyết phủ toàn thân chúng, sau đó thân thể chúng chợt vỡ ra, hóa thành ba khối yêu tinh.

Đây là do Sở Vân xuất thủ.

Mấy ngày vừa qua, nghe theo đề xuất của ba mươi mốt vị tiên phi, đao pháp Túy Tuyết Đao của Sở Vân đã có rất nhiều thay đổi. Hiện tại hắn đang muốn sử dụng những con Sa Ma này, làm quen với đạo pháp mới của mình.

Túy Tuyết Đao là cấp số Linh Yêu Đỉnh phong, Sa Ma cấp số Đại Yêu không có khả năng chống lại được. Sở Vân đi trước mở đường, dùng đạo pháp ma hợp mới, căn bản không cho những người khác có cơ hội xuất thủ.

- Không ngờ trong ba bốn ngày ngắn ngủi, hắn lại có một sự đột phá lớn như vậy đối với Túy Tuyết Đao.

Người kinh ngạc nhất chính là Bạch Toa Toa.

Nàng đi ở phía sau, không tỏ thái độ gì, nhưng trong lòng lại vô cùng chấn động.

Nàng đã hiểu rõ đao pháp của Sở Vân. Nhưng hiện nay, hắn sử dụng đao pháp hoàn toàn khác hẳn trước đây, hết lần này tới lần khác phối hợp với những đạo pháp khác, so với trước kia lại càng huyền ảo xảo diệu hơn gấp bội.

"Xem ra Sở Vân không chỉ có đao pháp cảnh giới xuất thần nhập hóa, mà còn có nhận xét độc đáo về các loại đạo pháp khác. Nhưng chỉ trong ba bốn ngày ngắn ngủi, có thể đạt được sự thay đổi lớn như vậy, chứng tỏ hắn là một kẻ có thiên tư thực sự kinh khủng!"

- Tốt, mỗi lần dùng đao pháp này lại thấy càng quen tay. Cụ Phong cung.

Sở Vân thu hồi Túy Tuyết Đao, lấy ra Cụ Phong Cung. Cho tới nay, hắn đều dùng Phi xạ lưu tinh tiễn là chính. Nhưng hiện nay sau khi được các tiên phi chỉ điểm, Cụ Phong Cung phối hợp với Bất thiển tiễn pháp, lấy Lưu Tinh Tiễn Thuật là chính thể, xây dựng thành một hệ thống chiến thuật đặc biệt mà lại sắc bén.

"Hả? Thì ra hắn cũng có sự thông hiểu tiễn pháp sâu sắc tới như vậy! Sự phối hợp này, thực sự khiến cho người ta được mở mắt."

Bạch Toa Toa mở to con mắt đầy kinh ngạc.

Sau một lát, Sở Vân thu hồi Cụ Phong Cung, triệu hồi ra Thiên Hồ. Mắt nàng đã mở to lại càng thêm giật mình.

Lại một lúc sau, nàng sửng sốt há hốc miệng, hầu như không thể tin được vào hai mắt của mình.

- Đây, đây là cùng một người sao? Lẽ nào sau khi đánh hòa với ta một trận, khiến hắn rút ra kinh nghiệm xương máu, kích động linh cảm vô hạn của hắn hay sao? Cách hắn phối hợp các đạo pháp đều độc đáo như vậy, cũng vô cùng khéo léo. Thành lập nên hệ thống

chiến thuật, từ dưới lên trên đều có một ý nghĩa vô cùng sâu sắc. Thật sự khiến cho người xem không nói được câu nào.

Từ trước đến nay, phối hợp đạo pháp đều căn cứ vào thói quen sử dụng, phong cách chiến đấu của từng người trải qua một thời gian dài mới chậm rãi điều chỉnh.

Chưa bao giờ có người nào giống như Sở Vân, trực tiếp thay đổi đến mức long trời lở đất.

Mà Bạch Toa Toa đã từng cho rằng khi không trải qua kinh nghiệm thực tế, mà có hành vi thay đổi một cách tùy tiện, nếu không phải người điên cũng chính là kẻ ngu.

487. Chương 25 26: Di Tích Cổ Thành

Chương 25 26: Di tích Cổ Thành

Nhưng hiện tại, Sở Vân đã làm thay đổi cách nhìn này của nàng này.

"Thì ra trên thế giới này thực sự có thiên tài, khiến những người thường như chúng ta khó có thể đo lường được."

Dù Bạch Toa Toa có suy nghĩ trăm lần cũng không thể giải thích được. Đây thật sự là một kỳ tích. Cuối cùng nàng không thể làm gì khác hơn coi nguyên nhân của sự thay đổi này quy cho thiên phú của Sở Vân.

"Đã sớm nghe nói, Thiếu đảo chủ Thư gia là người có thiên phú trác tuyệt, là người đứng đầu trong thế hệ trẻ. Ta vốn cho điều đó là đúng, nghĩ nếu Bích Hàm xuất thủ, tuyệt đối hắn sẽ không đứng nổi ở vị trí này. Ta sai rồi."

Trong lòng Bạch Toa Toa than thở.

"Loại tư chất này, quả thực chính là quái vật. Thảo nào có thể hấp dẫn Bích Hàm của nhà ta. Nhưng hiện tại hắn còn không biết thân phận đích thực của Bích Hàm. Ta nên làm như thế nào mới có thể trợ giúp cho Bích Hàm đây?"

Lúc này, nàng đã thực sự tỉnh táo lại.

Nàng không thể không thừa nhận thiên tư của Sở Vân. Tuy rằng trong cuộc chiến kia, bản thân mình không dùng hết lực, chỉ muốn dạy cho Sở Vân một bài học. Nhưng một kẻ gần mười sáu tuổi đánh với người hai trăm tuổi như mình mà có biểu hiện như vậy cũng thật quá kinh diễm.

Hiện nay nhìn đạo pháp ma hợp mới của hắn, đánh giá trong lòng Bạch Toa Toa đối với Sở Vân đã nâng thêm một tầng.

Nàng càng buồn bực hơn khi chính mình lại không hề có kinh nghiệm về phương diện này, muốn trợ giúp cho đồ đệ nhà mình, lại không có cách nào. Hiện nay chỉ có thể lo lắng suông.

Sở Vân vừa tiến lên phía trước, vừa to nhỏ nói chuyện với Thạch Gia Minh. Đều là những người gặp lại nhau sau khi chia cách nhưng lại có sự khác biệt rất lớn. Phần lớn đều là hắn nói, Thạch Gia Minh tựa như đang nghe. Trừ phi Sở Vân chủ động hỏi đến, Thạch Gia Minh mới mở miệng đáp lại vài câu.

Sở Vân thoải mái trầm bổng kể về những chuyến đi mạo hiểm, hăng hái sôi nổi nhớ lại những ký ức chiến trường, khiến hai mắt Thạch Gia Minh chớp liên tục. Cứ như vậy mà tiến xuống phía dưới, đi qua lãnh địa Sa Ma. Mọi người đã tới sát biên giới Sa Nhãn Đôn Hoàng rồi.

Giữa sa mạc rộng lớn, xuất hiện một hố cát khổng lồ. Diện tích hố cát rất lớn, có thể nuốt được cả thành thị lớn. Hố cát cũng không yên lặng, nó phát ra tiếng kêu đinh tai nhức óc. Nguyên nhân khiến nó tới tới sát biên giới là vì một lượng lớn cát vàng, đang không ngừng trút xuống phía dưới, hình thành thác cát cao tới hơn mười trượng.

Trong sáu ngày, diện tích hố cát càng lúc càng lớn, rộng ra gấp hơn ba lần, sau đó mới dừng lại. Sau đó, một cơn bão cát rít gào lớn tới mức xưa nay chưa từng thấy, vùi lấp toàn bộ hố cát Sa Nhãn.

Đây là một hiện tượng tự nhiên rất kỳ lạ. Bất kỳ ai cũng muốn biết nguyên nhân diễn ra hiện tượng này. Cứ ba năm, sẽ lại thấy cảnh tượng phát ra.

Chỉ sợ rằng phải đi được tới chỗ sâu nhất trong Di tích Cổ mới có thể biết rõ được.

Nhưng Cổ Thành chẳng bao giờ bị thăm dò hết cả. Đối với những đội thám hiểm luôn bị các cuộc đấu đá lẫn nhau gây cản trở mà nói, thời gian sáu ngày thật sự là quá ngắn.

Bất kỳ ai cũng chưa từng tiến được tới giải đất trung tâm Di tích Cổ Thành. Thậm chí ngay cả trong giới hạn một dặm cũng có rất ít người đặt chân tới. Trong Di tích Cổ Thành có rất nhiều yêu thú. Phần lớn là Sa Ma, độc như Tấn Ảnh Độc Hạt, cao lớn như Cự nhân Dạ Quang Ma Cô vân vân. Ngoài những thứ đó, thông hành lệnh cũng là nhân tố then chốt nhất kìm hãm bước chân của những người thám hiểm.

- Mọi người đứng gần nhau một chút, đề phòng bị sa lưu kéo xuống hố. Đợi tới khi tiến vào giữa sa đạo, nếu chẳng may bị lạc, căn cứ vào yêu binh tiến hành liên lạc với nhau, rồi mau chóng trở về đại đội.

Bạch Toa Toa nói đến đây, ngừng lại một chút, hét lớn một tiếng chắc như đinh đóng cột:

- Xuất phát!

Tiếng ba mươi người lĩnh mệnh rền vang. Họ đều tự triệu ra yêu vật, sau đó cùng về phía hố cát, khi tới sát biên giới rồi liền cùng một lúc, nhảy vào giữa hố cát.

Sở Vân và Thạch Gia Minh liếc nhau, cũng theo sát phía sau, nhảy vào hố cát. Thạch Gia Minh triệu ra Kim Ngọc Tiên Điệp, con yêu thú này đã có tu vi Linh Yêu đỉnh phong, dán ở phía sau Thạch Gia Minh, hai cánh to lớn vỗ mạnh, mang theo chủ nhân tự do bay lượn.

Mà Sở Vân thì bằng vào ngự hư phong, hắn có Hồng Yêu năm màu, trên chân lại có Tật phong kính thảo hài, tự nhiên không sợ hãi.

Hố cát rất sâu, cao chừng trăm trượng. Một lát sau, Sở Vân mới rơi xuống đến mặt đất ở dưới đáy hố cát.

Nói là mặt đất, kỳ thực cũng không chuẩn xác. Nó thật giống như một cái muôi thật lớn. Có một vài nơi là đá rắn chắc, có chút vài nơi là động rất lớn.

Cát ở khắp nơi đều trút cả xuống đây. Nhưng trên mặt đất dưới đáy hố cát lại có các động xuyên sâu xuống phía dưới.

Loại động này nhỏ nhất cũng giống như miệng giếng, lớn nhất có thể nuốt cả con thuyền. Sở Vân nhìn thấy xung quanh mình có vô số những động như vậy nằm chi chít dưới mặt đất. Chính bởi những động khổng lồ này mới có thể khiến cát vàng chui xuống phía dưới, mà không lấp đầy hố cát.

Quay đầu lại nhìn lại, cát vàng ở xung quanh đều mở rộng ra phía ngoài. Trên bầu trời ánh náng chói chang chiếu khắp nơi, cát vàng tung bay trong không khí khiến cho dưới đáy hố cát cũng không sáng, ngược lại có vẻ âm u.

Trong thế giới toàn cát vàng, ba mươi người đã nhảy tập hợp tại một chỗ.

Về phần Bạch Toa Toa, nàng vẫn thủy chung đi theo bên cạnh Thạch Gia Minh.

Thạch Gia Minh thì nghiên cứu địa đồ một hồi lâu, cuối cùng lựa chọn một lỗ trống trên mặt đất:

- Chúng ta theo cát vàng, nhảy vào trong động, chính thức tiến vào Di tích Cổ Thành!

Xoát xoát xoát…

Cát giống như nước theo vô số hang động chảy vào sâu trong lòng đất. Những hang động này, hình thành ngang dọc liên kết với vô số địa đạo. Ngay trước mặt Sở Vân, chỉ một trăm trượng cũng có thể thấy chúng tạo thành những mạng lưới gồm các thông đạo chằng chịt.

Chỉ có theo những thông đạo này, cùng sa lưu đi xuống phía dưới, cuối cùng mới có thể đến được Di tích Cổ Thành.

Nếu như nói Sa Ma tộc đàn, là cửa thứ nhất đi thông tới Di tích Cổ Thành. Vậy những sa đạo này chính là cửa thứ hai.

Mỗi sa đạo đều có vô số chi nhánh, không may bị cuốn vào trong đó dừng lại trong ngõ cụt.

Bốn phương tám hướng đều là cát vàng, đè ép vào thân thể, muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích được. Cuối cùng không phải nghẹn chết, thì là chết đói. Thậm chí bị cát vàng không ngừng chảy tới, đè chết.

Những bức tường đất này cứng rắn khác thường. Phải đánh sâu vào trong bức tường đến trăm trượng mới tìm ra một lối đi. Cho dù Sở Vân ra tay, hy vọng thành công cũng tương đối xa vời.

Mỗi một lần Sa Nhãn Đôn Hoàng mở ra, đều có hơn một nghìn người có vận khí không tốt chết trong sa đạo.

- Sa đạo này là do vô số người trong những đội thám hiểm của vương thất trước đây liều chết, thăm dò ra một sa đạo tương đối an toàn. Nó rộng mở, có thể nối thẳng xuống nền đất của Di tích Cổ Thành. Có điều trong đó có một vài nhánh sông, số lượng cũng vô

cùng thưa thớt.

Bạch Toa Toa giải thích đến đây, dừng một chút, sau đó lại bổ sung thêm.

- Đương nhiên nếu các ngươi thực sự bị những nhánh nhỏ cuốn đi, vậy chỉ có thể nói vận khí của các ngươi quá kém.

Sở Vân nhún nhún vai, cảm giác áp lực không lớn lắm. Đối với vận khí, hắn tự tin hơn so với bất kỳ kẻ nào khác. Nguyên nhân vì trên người hắn có sáu yêu vật khí vận cường giả Vương Cấp.

- Theo sức mạnh của dòng chảy cát, nghìn vạn lần không nên tự mình xuất thủ. Bằng không khi cát thay đổi hướng chảy, m soa dương thác tiến vào xóa bỏ con đường. Đó là do các ngươi tự tìm lấy cái chết.

Bạch Toa Toa nói rất không khách khí, nhưng trong nóng ngoài lạnh, ý tứ bao hàm bên trong chính là tình cảm tha thiết, lo lắng đối với thuộc hạ của mình.

Xoạt xoạt…

Một người đỡ một người, tất cả mọi người nhảy vào sa đạo. Động lớn trong sa đạo được hình thành do dòng xoáy của cát vàng. Trong nháy mắt, cát vàng đã bao phủ lấy mọi người.

Sở Vân dùng Hồng Yêu không màu bao quanh cơ thể. Hiện tại, Hồng Yêu không màu phối hợp với đạo pháp phòng ngự dồi dào, đã không còn đơn thuần là yêu vật loại hình tốc độ nữa.

Hắn nhảy vào giữa sa đạo, nhất thời cảm thấy một sức mạnh to lớn, bao lấy mình. Hình như bản thân mình đang ở trong thác nước, cảm giác như bị bóp nghẹt.

Mở mắt nhìn lại, đâu đâu cũng tối đen như mực. Cát vàng còn thô bạo hơn cả dòng nước, bất kỳ lúc nào cũng có thể xé rách đạo pháp phòng ngự trên Hồng Yêu không màu.

Chuyến đi này thử thách về vận khí, đồng thời cũng thử thách khả năng kiểm soát năng lực của ngự yêu sư. Cuối cùng, khi yêu nguyên của Hồng Yêu không màu đã tiêu hao hết một nửa, Sở Vân bỗng nhiên cảm nhận được áp lực xung quanh chợt nhẹ đi. Cát vàng vốn ép chặt vào cơ thể, bỗng nhiên rời rạc đi.

Đồng thời, hắn cảm thấy tốc độ rơi xuống đang nhanh như ngựa hoang mất cương chợt tăng lên gấp bội.

Hắn chợt hiểu, mình thông qua sa đạo, vội vàng thôi động Hồng Yêu không màu và Tật phong kính thảo hài, nên đã xông ra ngoài.

Sau một khắc, một thành trì ngầm hùng vĩ không gì sánh được, hiện ra ở trước mặt hắn.

Nó là nguy nga hùng vĩ như vậy, đồ sộ trang nghiêm, lại vừa cao sâu, phồn thịnh lộng lẫy.

Phong cách kiến trúc của nó vô cùng đặc biệt, tinh tế và giản dị. Tường và mái vòm tinh tế, tràn ngập một loại khí tức xa xưa mà lại thần bí.

Nó tỏa ra ánh sáng, tới hơn mấy nghìn mét. Kỳ lạ nhất là nó được xây dựng bằng vật liệu đá. Đây là một loại vật liệu đá cực kỳ đặc biệt, mà chỉ duy nhất trong Cổ Thành mới có.

Mọi người gọi nó là tinh thạch. Nguyên nhân bởi vì loại đá này khi ở trong bóng đêm, sẽ tỏa ra ánh sáng sặc sỡ.

Tinh thạch cực kỳ cứng rắn, nếu dùng sức chín trâu hai hổ, mà nghĩ cắt bỏ nó, thì sẽ chỉ tạo ra một vài vết trầy xước trên mặt nó mà thôi. Nó như một vườn hoa ánh sáng. Dường như mỗi một khối tinh thạch đều là một tác phẩm nghệ thuật.

Những tinh thạch này lại nhiều tưởng như không bao giờ hết, gần như trải dải tới vô cùng, hằng hà sa số các tác phẩm nghệ thuật, dựng thành một thành phố cổ kính đã đổ nát.

Trong ánh sáng vô cùng rực rỡ, thật giống như một biển ánh sáng! Nhìn thấy cảnh tượng tráng lệ hùng kỳ như vậy, Sở Vân đứng ở trên cao, ngây người thật lâu không nói gì.

- Thường nghe đồn, cảnh sắc Di tích Cổ Thành tráng lệ làm sao, ánh sáng thần bí lộng lẫy làm sao. Cuối cùng, hôm nay ta đã được tận mắt thấy. Cảnh tượng hùng vĩ khí phách như vậy, thật vượt quá khả năng miêu tả của ngôn ngữ. Giống như ta đang ở giữa ngân hà vậy.

Sở Vân thì thào tự nói. Ánh sáng chiếu rọi trên khuôn mặt hắn. Trong đôi mắt hắn lộ ra sự si mê.

Đây vốn là một thế giới ngầm tăm tối, nhưng Di tích Cổ Thành giống như biển ánh sáng rực rỡ, ánh sáng màu xanh lam chiếu sáng mọi thứ xung quanh.

Trong một ngàn dặm vuông, cách mặt đất gần nghìn trượng, vô số dòng cát chảy từ trên mái vòm đang tuôn ra qua những chỗ trống.

Những dòng cát chảy này vốn rất mạnh mẽ, lại từ những lỗ hổng trên mái vòm với độ cao lớn như vậy trút xuống, toàn bộ dòng cát chảy đều kéo dài xuống hình thành những dòng dài, phát ra những tiếng vang đinh tai nhức óc.

Sở Vân nhờ vào sức mạnh của những dòng cát chảy này, mà từ thế giới bên ngoài đến được nơi đây.

- Thế giới tự nhiên thật huyền bí ảo diệu. Trí tuệ của cổ nhân thật thần bí. Vì sao họ lại xây dựng Cổ Thành ở đây? Bên trong lại ẩn chứa bao nhiêu tài phú trân quý?

Tâm trí Sở Vân đầy chờ mong, tình cảm đặc thù của tham u khách bị triệt để thiêu đốt.

Hắn hạ xuống mặt đất, vuốt ve những tinh thạch này. Lập tức, những tinh thạch này truyền đến một cảm giác lạnh lẽo thấu xương, dũng mãnh đi vào trong lòng hắn. Nhất thời, Sở Vân cảm thấy những vướng bận nào đó ở trong lòng đã được sức mạnh thần kỳ đảo qua rồi biến

mất. Không giống với Vũ Hậu Thiên, biến mất hoàn toàn.

"Tinh thạch có tác dụng thanh tâm ngưng thần, là công cụ tốt nhất phụ trợ cho khả năng tập trung suy nghĩ. Có người từng nói, tài phú lớn nhất của Di tích Cổ Thành, không phải giấu ở trung tâm tháp cao. Mà là bản thân Di tích Cổ Thành. Đáng tiếc chính là dường như loại tinh thạch này chỉ có thể tồn tại ở chỗ này. Một ngày nào đó nếu mang ra ngoài, sẽ biến thành cát bay đi."

Sở Vân âm thầm cảm thấy tiếc, bỗng nhiên cảm thấy không hợp lý.

- Ủa? Chờ một chút, vì sao chỉ có một mình ta ở đây! Đám người Thạch Gia Minh đâu rồi?

Vừa mới, tâm thần hắn quá chấn động, đều bị Di tích Cổ Thành thu hút. Hiện tại, cảm giác kinh ngạc đã qua đi. Những người bạn cùng nhảy vào sa đạo hiện giờ lại không thấy đâu cả?

Có chuyện gì vậy?

Sở Vân đạp lên hư không, lên chỗ cao quan sát. Lại móc địa đồ trong người ra đối chiếu. Một lát sau, cuối cùng hắn mới thừa nhận, không phải bọn họ gặp phải bất trắc gì, mà là mình không rơi xuống địa điểm đã định trước.

- Ta có sáu yêu vật khí vận trong người, không ngờ bị cuốn vào nhánh xóa lộ trình rồi.

Sở Vân im lặng một hồi lâu không nói gì.

Chỉ là loại tình huống này cũng không phải không thể xảy ra. Chung quy việc Sa đạo bị dòng cát chảy với sức mạnh khổng lồ như vậy, chung quy sẽ xói mòn dần sẽ tạo thành một ngã ba mới.

488. Chương 27 28: Đi Theo Kẻ Đi Theo

Chương 27 28: Đi theo kẻ đi theo

Rất nhiều sa đạo cũng được tạo ra như thế, nhưng lại là một ngõ cụt. Mai táng không ít tính mạng của những người tới thám hiểm.

Nghĩ tới đây, Sở Vân liền toát mồ hôi lạnh. Tuy rằng bản thân mình bị cuốn vào giữa một sa đạo mới, nhưng vô cùng may mắn chính là, sa đạo mới này cũng không phải là ngõ cụt, có thể thông tới Di tích Cổ Thành.

- Chỉ có điều không rõ đây là chỗ nào đây?

Sở Vân cầm địa đồ trong tay, nhìn lại nhìn. Địa đồ trong tay hắn chính là tâm huyết kết tinh của Đôn Hoàng sau vô số lần thăm dò.

Nhưng trên bản đồ này, Sở Vân lại không tìm được vị trí của mình.

Diện tích Di tích Cổ Thành thật sự quá lớn. Hơn mười một thành thị nhập tại một chỗ, cũng không có diện tích rộng như vậy. Tuy rằng địa đồ của Vương thất tường tận, nhưng thực sự mà nói, mới là một phần mười phạm vi bên ngoài Di tích Cổ Thành, cũng không bao gồm phía trong.

- Ta bị sa lưu đưa đến đâu đây?

Sở Vân rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn là bỏ đi ý định tụ họp với đám người Thạch Gia Minh.

- Xem ra lúc này đây, ta phải thám hiểm một mình vậy.

Sở Vân lắc đầu, thở dài một tiếng.

Lời hắn nói còn chưa dứt, Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền ở trong ngực liền chấn động.

Ngay sau đó, từ đáy truyền đến tiếng cười của ba mươi mốt vị tiên phi.

- Công tử đã quên chúng ta vẫn ở cùng với công tử sao?

- Cổ Thành thật tráng lệ a…

- Kỳ thực công tử ở một mình cũng tốt mà. Tự do tự tại. Chúng ta cũng không sợ bị phát hiện.

…

Sở Vân cười rộ lên. Từ ký kết khế ước liên minh xong, hắn và Các tiên phi cũng tự do giao lưu hơn. Có thể thông qua khế ước linh quang nói chuyện với nhau.

Có các nàng làm bạn, mình sẽ không chỉ không cô đơn, lại có thêm ba mươi mốt người mưu trí, chuyên gia về các mặt. Quả là một sự trợ giúp quá lớn.

- Xung quanh có ai không? Ta muốn đi ra ngoài hít thở không khí.

Hồng Thường Tiên Tử là người đầu tiên không thể kiềm chế được, muốn được thoả thích nhìn ngắm phong cảnh Cổ Thành.

- Tạm thời không nên lộn xộn. Ta phát hiện ra có một đội quân đang đi về phía này.

Bỗng nhiên, Thúy Phong tiên tử mở miệng nói. Nàng rất am hiểu về đạo pháp dò tìm.

…

- Đi mau, dựa theo địa đồ, chúng ta cách mục tiêu không xa.

Thượng Quan Phong Dạ đi ở phía trước. Hắn cao tám thước, mắt sâu, mũi chim ưng, khí chất của một người ngang ngược có dã tâm.

Theo sát phía sau hắn, chính là Tả quân sư Lý Cương. Hắn vừa gầy lại vừa lùn, mắt nhỏ bằng hạt đậu xanh, lộ ra sự vẻ hiểm ác. Trên môi là một bộ râu vểnh, trông có vẻ hèn mọn.

Phía sau, chính là một đội tròn bốn mươi người. Những người này đều có thân hình cao lớn, mang theo nhuệ khí tinh binh bách chiến.

Nhìn bọn họ đi qua trước mắt mình, tuy Sở Vân dùng Hồng Yêu không màu che giấu hành tung, nhưng cũng không khỏi cảm thấy khẩn trương.

Thượng Quan Phong Dạ có chiến lực Kiếp Yêu, chỉ tính mình hắn cũng mạnh hơn mình. Tả quân sư Lý Cương, là một vị toán sư, càng là nhân vật phiền phức. Còn bốn mươi người đi phía sau bọn họ, vừa nhìn cũng biết là những người lão luyện trong quân đội, từng chinh chiến nhiều lần. Trên người mỗi người đều mơ hồ tràn ngập khí tức máu tanh.

Nếu là để bọn họ phát hiện ra mình, Sở Vân không hề nghi ngờ việc bọn họ sẽ động thủ giết hắn trước.

Dù sao con trai của hai người bọn họ đều chết ở trong tay Sở Vân. Hiện nay, chuyện này đã được truyền ra ngoài, mọi người trong Đông Hoàng quốc đều đã biết.

- Diện tích Di tích Cổ Thành lớn như vậy, không ngờ ta vừa đến Cổ Thành, liền có thể gặp được bọn họ. Đây thực sự là số phận an bài. Thượng Quan Phong Dạ, người này không bao giờ thể hiện thái độ ra mặt, lòng dạ thâm sâu. Nhưng hiện tại nhìn hắn khẩn cấp như vậy. Rốt cuộc có cái gì có thể hấp dẫn hắn như vậy?

Nhìn đoàn người đang dần dần đi xa, thoáng cái, lòng hiếu kỳ của Sở Vân liền thức dậy.

- Đi cùng xem sao.

Lúc này hắn liền đưa ra quyết định.

Tuy rằng thực lực của đối phương vượt xa hắn, nhưng hắn có Hồng Yêu không màu có thể ẩn thân. Tuy rằng quân sư của đối phương là vị toán sư, nhưng Sở Vân cũng có Vô tướng thuật nên có thể an nhàn đi theo.

Hơn nữa trên người bọn họ nhất định có địa đồ ở đây.

Đây mới là thứ mà Sở Vân rất coi trọng.

Tại Đôn Hoàng quốc, mỗi một thế lực đều có lịch sử lâu dài, cũng tổ chức thành viên tiến hành thăm dò Di tích Cổ Thành. Sau nhiều năm tháng tích lũy, thêm những nỗ lực vô cùng gian khổ, thêm cả mồ hôi và sinh mệnh, cũng tích lũy địa đồ hé mở về Cổ Thành.

Cũng giống như địa đồ trong tay Thạch Gia Minh, Thượng Quan Phong Dạ thân là đệ tử thế gia, tự nhiên cũng có một bức địa đồ tương tự. Bởi vì đều thăm dò ở khu vực khác nhau, nên hai tấm địa đồ tự nhiên sẽ không giống nhau.

Nhìn bộ dạng của Thượng Quan Phong Dạ dường như rất quen thuộc với nơi đây, chứng tỏ địa đồ trong tay hắn nhất định là trong phạm vi xung quanh này của Cổ Thành.

- Nếu như có thể đoạt được địa đồ trong tay hắn, so sánh một chút, là ta có thể xác định được vị trí của chính mình. Đến lúc đó có thể tìm được đường tới Kim sa kỳ thư, thậm chí gặp lại nhóm người Thạch Gia Minh cũng không phải không có khả năng.

Sở Vân vừa mới định động thủ, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của Thúy Phong tiên tử từ đáy lòng hắn vang lên:

- Có một người dùng đạo pháp ẩn núp rất cao minh. Thiếu chút nữa ta cũng đã bỏ qua. Không nên vọng động, có một người đang dùng tiềm hành lén lút đi theo đám người mới đi qua kia.

Trong lòng Sở Vân liền chấn động, kịp thời dừng động tác của mình lại. Trong mắt hắn chợt lóe tinh quang, hỏi:

- Càng lúc càng thú vị. Không ngờ có một người cũng có dự định tương tự với mình. Thực lực của hắn ra sao?

- Không rõ ràng lắm, không cảm nhận được. Hắn giống như một đám sương mù. Nếu không phải vừa rồi dùng toàn lực thôi động các loại đạo pháp dò tìm, bắt đến một sở hở rất nhỏ khi hắn di động, thì có lẽ ta còn chưa phát hiện ra hắn. Ta không thể dùng cách dò tìm khác, nếu dùng lung tung ngược lại sẽ bị đối phương phát hiện. Chỉ là chí ít yêu vật tiềm hành mà hắn dùng đến, đạt tu vi Linh Yêu đỉnh phong.

Thúy Phong tiên tử nói vậy khiến trong lòng Sở Vân liền trầm xuống. Hắn hiểu rõ trình độ trinh thám của Thúy Phong tiên tử cao siêu tới cỡ nào. Thậm chí nàng còn có hai đạo pháp tuyệt phẩm trinh thám, lại không thể thấy rõ thực lực của Hành giả thần bí này.

- Đi theo sẽ có sự mạo hiểm rất lớn. Sở Vân, công tử xác định muốn đi theo sau bọn họ sao?

Thúy Phong tiên tử hỏi.

- Đương nhiên.

Sở Vân không có chút do dự liền khẳng định. Không theo sau, tất cả đều không có khả năng. Theo qua, mới có khả năng tạo ra cơ hội.

Hắn vô cùng cần tới địa đồ đó. Mặc kệ là trong tay Thượng Quan Phong Dạ, hay người tiềm hành, hắn muốn một tấm là đủ rồi.

- Mặc dù công tử có Hồng Yêu không màu, công tử theo phía sau như vậy, sẽ bị người tiềm hành kia phát hiện mất. Để ta tới giúp công tử một tay vậy.

Dạ Lôi tiên tử chủ động mở miệng nói. Nàng cũng là cao thủ am hiểu tiềm hành.

Cứ như vậy, đoàn người Thượng Quan Phong Dạ đi phía trước mở đường. Người theo đuôi phía sau là người tiềm hành thần bí kia. Mà Sở Vân thì đi xa xa sau cùng…

Rống…

Một tiếng kêu thảm thiết. Thân thể Sa Ma tan vỡ ra, hóa thành một khối yêu tinh tản ra tinh quang.

- Đáng tiếc khối này là Đại Yêu tinh.

Lý Cương vuốt chòm râu của hắn, nhìn thoáng về khối yêu tinh này, nhưng không động thủ.

Sa Ma trong Di tích Cổ Thành đều biến dị thành tinh Sa Ma. Bất luận là công kích, phòng ngự, tốc độ hay trí lực, đều có sự tăng vọt. Cho dù bọn họ đánh thành yêu tinh, cũng không có thể hấp thu được. Bởi vì sau khi hấp thu yêu tinh biến dị cũng sẽ có xác suất nhất định dẫn đến yêu vật biến dị.

Bình thường yêu vật biến dị không sống được bao lâu. Điều này đã là chân lý được công nhận.

- Hừ, một khối yêu tinh cấp số Đại Yêu thì tính là cái gì? Chỉ cần tới nơi rồi, tài phú còn muốn trân quý hơn gấp trăm lần một trăm nghìn Đại Yêu tinh. Có tài phú này,

chiến lực của quân ta cũng tăng nhiều thêm, thế cục sẽ thay đổi. Ta sẽ tranh giành thiên hạ. Đánh bại thế lực khác, trở thành người đứng đầu Đông Hoàng!

Thượng Quan Phong Dạ hừ lạnh một tiếng, giọng điệu lạnh lùng nhưng cất dấu một sự cuồng nhiệt và hưng phấn.

- Trở thành quốc chủ Đông Hoàng, chuyện thứ nhất ta làm chính là thân chinh tới Chư Tinh Quần Đảo. Không ngờ thằng nhóc Sở Vân kia dám giết Phi Dực con ta. Ta phải tiêu diệt toàn tộc của hắn!

Thượng Quan Phong Dạ nghiến răng nghiến lợi, trong mắt dần hiện ra tia sáng thâm độc.

- Chủ công, thuộc hạ nhất định sẽ cúc cung tận tụy tới chết! Nếu một ngày kia giết chết Sở Vân, thỉnh người ban đầu của hắn cho hạ thần. Hạ thần muốn đem đầu của hắn để làm bô đi tiểu!

Nói đến Sở Vân, vẻ mặt Lý Cương càng dữ tợn.

Tốt xấu gì Thượng Quan Phong Dạ còn có con ruột, nhưng hắn chỉ có duy nhất một đứa con, lại bị Sở Vân giết chết. Thù này quả nhiên là bất cộng đái thiên, thù sâu như biển.

- Được, ta đáp ứngg ngươi. Tới nơi rồi, cho ngươi phá vỡ trận pháp, vẫn phải xem biểu hiện của ngươi thế nào.

Thượng Quan Phong Dạ vỗ vỗ vai Lý Cương, khuyến khích nói. Có thể bởi cùng một cảnh ngộ, khiến hắn càng thêm thân cận với vị tả quân sư này.

- Vâng, thuộc hạ nhất định sẽ tận sức.

- Chiến lực của đoàn người này rất mạnh!

Sở Vân nấp ở phía sau, âm thầm quan sát, thấy thực lực của bọn họ mà kinh hãi. Những người này chí ít đều là chiến lực Đại Yêu, trong đó mấy vị sở hữu Linh Yêu, tả quân sư Lý Cương sở hữu một Tấn Ảnh độc hạt cấp số Linh Yêu đỉnh phong, thường thường đột ngột giết chết đối thủ, giải quyết chiến đấu.

Thượng Quan Phong Dạ thì ít khi ra tay, càng đưa ra nhiều loại yêu vật khác nhau, đều có tu vi Linh Yêu đỉnh phong. Thường thường, thoáng nhìn liền giải quyết dứt khoát, chặn đường oanh sát yêu vật.

Với thực lực hiện nay của Sở Vân, vẫn bị vây trong giai đoạn Kỳ Nhân bảng. Tuy rằng linh quang trong cơ thể hắn, đã đạt được mức có thể gánh chịu được Kiếp Yêu, cũng chính là cấp bậc Hào Hùng bảng. Nhưng bởi vì ký kết với ba mươi mốt vị tiên phi, dẫn đến linh quang không còn đủ nữa.

Nếu như muốn ký kết với một vị Kiếp Yêu, như vậy sẽ buông tha phần lớn yêu vật, đây là điều Sở Vân không muốn tiếp nhận.

Đồng thời, Kiếp Yêu muốn vượt qua độ kiếp Kiếp Yêu, cũng vô cùng gian nan. Bây giờ hắn còn chưa làm tốt công tác chuẩn bị.

Chỉ tồn tại Ngũ Đức Chân Thân, và Đại Kiếm Bộc cũng khiến hắn có thể khiêu chiến với chiến lực Kiếp Yêu, và người trên Hào Hùng bảng. Nhưng cũng chỉ là khiêu chiến mà thôi, không tuyệt đối nắm chắc thành công.

Kỳ thực, Tinh Châu đẳng bảng cũng phải là ngự yêu sư đạt được thực lực tiêu chuẩn.

Thánh bảng ở mức độ tối cao. Hiện chỉ có Tinh Thánh nhưng một trăm vạn năm trước cũng đã mất tích rồi.

Trên ba tầng: hoàng bảng, đế bảng, vương bảng. Chỉ cần đạt được một tầng thứ này, xưng bá Tinh Châu, tung hoành thiên hạ, không người nào có thể kháng cự. Đáng tiếc, từ rất lâu rồi trên hai bảng hoàng bảng và đế bảng cũng đã không có một bóng người. Hiện nay, trên Vương bảng có ba người, hoặc là ẩn cư trong chốn thâm sơn, hoặc là nấp trong thành phố, hoặc là chu du thiên hạ.

Ba tầng giữa: quân bảng, hầu bảng, Hào Hùng bảng. Người nổi danh trên bảng cũng không vượt quá năm mươi người. Đây mới xét tới cường giả các nơi ở Tinh Châu, thực sự có lực ảnh hưởng thiết thực. Những người này đã chiếm các vị trí ở đỉnh kim tự tháp, thứ

tự cũng rất ít biến động.

Ba tầng dưới: Kỳ Nhân bảng, Dị Sĩ bảng, Tuấn Kiệt bảng. Tổng cộng liệt kê khoảng hơn hai trăm người, đều mới chỉ lựa chọn vào một thời điểm, khi những nhân tài mới bắt đầu có danh tiếng. Những cái tên này luôn cạnh tranh kịch liệt nhất, biến động nhất và thường xuyên nhất.

Hiện nay, với thực lực của Sở Vân, ở vào đầu Kỳ Nhân bảng. Tuy rằng tiến bộ cực nhanh có thể nói kỳ tích, nhưng trong kết cấu lực lượng tại toàn bộ kim tự tháp, chỉ là đỉnh phong của ba tầng dưới. Hắn còn cách Hào Hùng bảng là tầng cuối cùng của ba tầng giữa một bước xa.

Chính là một bước này, muốn vượt qua, cũng hết sức khó khăn.

Kiếp Yêu kiếp quá khó khăn để vượt qua. Cuồng Nho Tướng Quân chính là nhân vật kinh tài tuyệt diễm như vậy, trước sau sở hữu gần trăm Linh Yêu đỉnh phong, tấn chức Kiếp Yêu, cũng chỉ có một vị Bát Thiên Thanh Sơn Bút. Vượt qua kiếp nạn này, may mắn mới một trong những nhân tố bên trong.

Nửa canh giờ sau, đoàn người Thượng Quan Phong Dạ đi tới mục điểm cuối.

Đây là một đại điện, đỉnh điện cao vót, quy mô lớn. Bảng hiệu thật lớn, chừng bằng cái thuyền nhỏ, bên trên hiện ba chữ lớn "Địa bảo điện". Chữ viết theo thể cân đối giản dị, lưu loát, khí phách hào hùng.

- Chính là ở đây. Muốn đến Địa bảo điện, nhất định phải xông qua tinh trụ trận xung quanh bảo điện. Các ngươi không nên xem thường bảy mươi hai cột trụ này. Một khi đã bước vào trong đó, giống như ngân hà, tỏa sáng chói lọi khắp bầu trời, khiến người ta không biết trên dưới trái phải. Hỗn loạn đi lại một lúc, sẽ bị truyền tống trở lại. Trận pháp này hết lần này tới lần khác cũng không thể dùng sức mạnh mà phá hủy được. Chỉ có

thể trừ bỏ các loại đạo pháp. Trừ phi có toán sư tính toán theo công thức, tìm ra cách chính xác cách. Tả quân sư, lần này cần nhờ tới ngươi rồi.

489. Chương 29 30: Dọn Sạch Lên Thuyền

Chương 29 30: Dọn sạch lên thuyền

Giọng điệu Thượng Quan Phong Dạ đầy nhiệt huyết.

- Dạ, thuộc hạ sẽ liều mạng đem hết toàn lực, nhất định sẽ không để chủ công thất vọng!

Lý Cương mở tiên nang, triệu ra yêu vật tính theo công thức của mình. Đây là một bàn tính có tu vi Linh Yêu đỉnh phong.

Sắc mặt Lý Cương ngưng trọng, cầm bàn tính trong tay, gạt cách cách, hết sức chăm chú tính toán theo công thức.

Một lát lúc, hắn chặt nhíu mày nói:

- Chủ công, Tinh trụ trận này vô cùng huyền diệu. Ta cần phải có người phối hợp, trợ giúp ta dò xét thực nghiệm.

- Ngươi đi đi.

Thượng Quan Phong Dạ gật đầu, lập tức chỉ một vị rồi hạ mệnh lệnh nói.

Từ xa nhìn lại, Sở Vân chỉ thấy tên thuộc hạ này vừa mới tiến trong phạm vi cây cột, toàn thân liền chấn động, tâm thần liền đi vào trong. Nhưng từ bên ngoài nhìn vào, Tinh trụ trận lại vẫn bình thường. Hiển nhiên trận này là đại trận phòng thủ chỉ nhằm vào người đã vào trận.

- Ngươi nhìn thấy gì?

Lý Cương hỏi.

- Sao chiếu khắp bầu trời, ta thấy choáng váng đầu óc.

Người nọ nhìn xung quanh nói. Kỳ thực nhìn từ bên ngoài vào, hắn vẫn đứng ở tại chỗ, chỉ khác là đang đứng trong phạm vi của trận pháp.

- Ngươi nghe ta chỉ huy, trước năm bước, trái hai bước, phải ba bước.

Lý Cương lớn tiếng nói.

Người nọ vẫn đứng bất động ở tại chỗ, sau một lúc lâu, hắn lên tiếng:

- Đại nhân, ta đã dựa theo lời của người phân phó, kế tiếp nên đi như thế nào?

- Sau một bước, trái ba bước, tiến hai bước.

Đầu Lý Cương đầy mồ hôi.

Người nọ gật đầu, vẫn đứng bất động ở tại chỗ, một lúc lâu sau mới bước thêm một bước. Đột nhiên hắn kinh ngạc kêu lên một tiếng.

- Ngươi nhìn thấy gì?

Tinh thần Lý Cương đột nhiên chấn động, đặt câu hỏi.

- Dạ, là một yêu thú. Toàn thân phát tinh quang, tựa như hình người, nhưng cao hơn hai người đứng chồng đứng lên nhau. Nó nhe răng trợn mắt, nhìn ta chằm chằm! Kỳ quái, vì sao yêu vật ta triệu hoán ra, lại mất đi phản ứng?

Người nọ kêu lên một tiếng đầy kinh sợ.

Bàn tính của Lý Cương chợt rung động. Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hô:

- Đó là ma quỷ trong nội tâm của ngươi, ngươi phải dùng nghị lực của tự thân để chiến thắng nó. Đi chiến đấu đi! Dùng dũng khí vô thượng chinh phục nó!

Người nọ là tinh binh bách chiến, cố lấy ý chí chiến đấu, liên tục gầm lên. Sau một lát, tinh quang chợt lóe lên. Trong nháy mắt, hắn biến mất. Ngay sau đó, hắn xuất hiện ở ngoài Tinh trụ trận.

- Thuộc hạ đã bại trận.

Hắn lập tức quay về phía Thượng Quan Phong Dạ quỳ xuống lạy, kinh hồn bạt vía xin tha tội.

- Ngươi đến.

Sắc mặt Thượng Quan Phong Dạ lạnh lùng, vẫn chưa gọi hắn đứng lên. Mà trực tiếp phái ra một kẻ đắc lực khác.

Người này dựa theo trình tự vừa rồi mà tiến bước. Hắn lại gặp yêu thú thần bí. Nhưng hắn không phụ sự mong đợi của mọi người, đã chiến thắng được nó.

Tinh mang chợt lóe lên, hắn cũng bị truyền tống trở về.

- Rõ ràng ta đã thắng lợi, vì sao lại bị đẩy về?

Lý Cương nắm chặt chòm râu, đang vô cùng bối rối.

- Mau nhìn đi, có một cột trụ biến mất rồi!

Nhưng sau một khắc, có người kinh ngạc kêu lên. Ban đầu có bảy mươi hai cột trụ trên mặt ngoài của bảo điện, giờ có một cột trụ đang chậm rãi nhạt đi.

- Thì ra là thế. Muốn thành công phải khiêu chiến bảy mươi hai lần, mới có thể phá vỡ tinh trụ trận này.

Lý Cương liền bừng tỉnh đại ngộ.

- Được, không hổ danh là tả quân sư của ta. Ta sẽ nhớ công lớn này của ngươi. Ngươi, tiếp tục khiêu chiến.

Thượng Quan Phong Dạ vui mừng, lại ra lệnh.

Người kia vào lần thứ hai, khiêu chiến thành công.

Nhưng tới lần thứ ba, thì lại bại. Tinh thần hắn uể oải, trong ánh mắt còn có chút si ngốc.

- Xông vào trận này, sẽ tiêu hao tâm lực cực đại, là gánh nặng rất lớn đối với hồn phách. Chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian, tổn hao này có thể được bù đắp lại.

Lý Cương cũng không bất ngờ, giải thích nói.

- Ha ha ha, cái này cũng không có vấn đề gì. Lần này mang theo không ít người, các ngươi cũng lên đi!

Một đám người ầm ầm lĩnh mệnh, tiến vào Tinh trụ trận. Sau một lát, có bảy người bị truyền tống trở về. Những người còn lại cũng thành công tiêu trừ được một cột trụ.

Cứ như vậy tới cột thứ hai, cột thứ ba.

Một tiếng sau, bọn họ cũng đều đạt tới cực hạn. Bên trong còn lại mười sáu cột trụ.

- Một đám đồ vô dụng!

Thượng Quan Phong Dạ chửi một tiếng, nhìn về phía Lý Cương.

Lý Cương tiến lên, liên tục thắng bốn lần, loại được bốn cột trụ. Nhưng cũng khó khó có thể tiếp tục. Hắn tiêu hao tâm lực quá lớn, thần sắc hoảng hốt, nhiều lần cân nhắc tới ý định nên chậm lại.

- Xem ra vẫn cần ta tự mình xuất thủ rồi.

Thượng Quan Phong Dạ chậm rãi lắc đầu, thở dài một hơi, tiến vào trong trận.

Hắn là cao thủ trên Hào Hùng bảng, hiện nay đã hơn ba trăm tuổi, hồn phách cô đọng, kinh nghiệm phong phú. Hắn liền một lúc tấn công cả tám cửa mới dừng lại. Thế tiến công điên cuồng mạnh mẽ.

Còn còn lại bốn cột trụ.

Hắn có chút cảm giác cháng váng đầu óc, mọi vật trước mắt cũng không còn thấy rõ ràng nữa. Ngay cả hắn là cường giả Hào Hùng bảng cũng chịu không nổi.

Nhắm hai mắt lại, hắn tạm dừng để hồi sức, sau đó lại rảo bước tiến vào đại trận.

Hắn đánh liền hai trận, còn lại hai cột trụ.

- Chủ công, nghĩ ngơi một chút chờ hồi phục đã.

Lý Cương khuyên nhủ.

Sắc mặt Thượng Quan Phong Dạ trắng bệch, tinh thần hoảng hốt, nghe hắn nói vậy, một lúc sau mới đáp lại: - Không thể lãng phí thời gian. Chúng ta là nhóm đầu tiên tiến vào đây. Chờ lúc nữa, người đi tới Cổ Thành càng ngày càng nhiều, lại càng không dễ dàng lấy được bảo vật.

Hắn cắn chặt răng, lại tiến vào Tinh trụ trận.

Một trận chiến này, lâu hơn bất kỳ trận nào trước đó. Nhưng cuối cùng hắn cũng thắng.

Chỉ còn lại có một cột trụ cuối cùng.

Thân thể Thượng Quan Phong Dạ lắc lư, tinh thần hắn đã uể oải đến cực điểm, một cảm giác mệt mỏi cực độ bao phủ toàn thân. Mí mắt nặng như treo đá vậy.

Đột nhiên, miệng hắn nhổ ra máu tươi. Hắn đã cắn vào chót lưỡi, dựa vào cơn đau kích thích tâm niệm, ép ra sức mạnh tinh thần cuối cùng. Trong mắt hắn chợt hiện lên sự trấn tĩnh. Hắn cắn chặt răng, tiến vào trong trận.

Một lát sau, cột trụ chậm rãi biến mất. Mà Thượng Quan Phong Dạ không bị truyền tống trở về, mà đứng ở cửa đại điện địa bảo.

- Ha ha ha, đúng như phụ thân trước khi lâm chung đã suy đoán, tâm huyết Thượng Quan gia chúng ta trong bao nhiêu năm qua, rốt cục cũng vào trong tay của ta!

Hắn ngửa đầu cười to, giọng điệu điên cuồng, dùng hết sức đẩy cửa cung ra. Chỉ một thoáng, bảo khí bên trong phát ra ánh sáng với chín sắc màu bao phủ cả khu vực này.

- Nhanh, lưu lại mười người bảo vệ cửa, mọi người còn lại mau vào đây. Ta muốn khép cửa điện lại!

Thượng Quan Phong Dạ lập tức kêu to. Bảo khí này tỏa ra ánh sáng quá mức chói mắt. Hiện tại, tinh thần hắn không thịnh, chiến lực suy giảm lớn. Quan trọng nhất là bảo tàng gần tới tay, không dám có chút sơ ý.

Nhưng không như hắn mong muốn. Đúng lúc này, một ánh chớp bùng lên, một loạt những tiếng kêu thảm thiết vang lên. Thoáng cái, mười ba người đã chết.

- Ha ha ha…

Người tiềm hành hiện thân, cười vô cùng đắc ý. Đó là một thanh niên, bề ngoài nhìn qua khoảng hai mươi tuổi, mi thanh mục tú thật sự có chút anh tuấn. Vóc người cũng rất cao, đứng thẳng cũng sẽ có chút khí độ ngọc thụ lâm phong.

Nhưng hết lần này tới lần khác hắn rụt vai, nghiêng đầu, dương đầu lông mày, bộ dạng khiếm nhã. Toàn thân toát ra khí chất vô cùng hèn mọn dâm đãng, khiến tướng mạo của hắn tốt như vậy lại trở thành hoàn toàn bại hoại.

- Tây Tiện Tiếu Tiểu Hiền!

Thượng Quan Phong Dạ lạnh giọng quát một tiếng, con mắt nheo lại thành một khe hở, ánh mắt băng lạnh lại phẫn nộ.

- Ha ha, chỉ là biệt hiệu truyền trong chốn giang hồ. Không ngờ Thượng Quan huynh cũng là một trong những người ngưỡng mộ ta.

Tây Tiện Tiếu Tiểu Hiền cười ha ha.

Hắn mặc quần áo văn sĩ màu trắng, trong tay cầm quạt giấy phe phẩy, cười rộ lên, hai vai run run, toàn thân run. Tiếng cười đắc ý vô cùng, làm cho mọi người xung quanh càng mạnh liệt muốn đánh hắn một trận tơi bời.

- Ngưỡng mộ ngươi cái rắm! Ngươi là một nam tử theo đuôi hèn mọn. Không ngờ không làm cái đuôi của nữ tử, lại bất ngờ chạy tới theo đuôi lão tử!

Lòng dạ Thượng Quan Phong Dạ vốn quá sâu, nhưng lúc này tâm lực tiều tụy, tinh thần uể oải, lại bị Tây Tiện kích động nghiêm trọng như vậy, giọng điệu tương đối xúc động.

- Thì ra ngươi ngưỡng mộ ta sâu như vậy, ngay cả cái mông xinh đẹp của ta ngươi cũng muốn ngưỡng mộ. ´y, ngươi không nên phản ứng kịch liệt như vậy, không phải là một tòa bảo điện sao? Ta hiểu, ngươi muốn đưa cho ta phải không?

Tiếu Tiểu Hiền nói, còn nhìn về phía Thượng Quan Phong Dạ mà rướn rướn đầu lông mày.

- Hừ! Ngươi muốn ngồi mát ăn bát vàng sao? Cũng không nhìn xem Thượng Quan Phong Dạ ta là ai à? Các ngươi canh giữ ở cửa cho ta. Tây Tiện, ngươi để mạng lại!

Thượng Quan Phong Dạ giận tím mặt, phát ra tiếng gầm rung trời. Hắn mạnh mẽ mở tiên nang. Từ trong bay ra năm đạo kỳ quang, lần lượt hóa thành sáu vị Linh Yêu đỉnh phong, giáp lộ ra Phong Lôi chi âm, tiến về phía Tiếu Tiểu Hiền.

- Ngươi có Ngũ hành chiến trận, ta cũng có chiến trận!

Tây Tiện khinh miệt cười, cũng vỗ tiên nang, từ trong cũng bay ra sáu Linh Yêu đỉnh phong.

Hai bên đụng nhau ầm ầm giữa không trung, rồi cùng lúc biến mất. Rõ ràng đã tiến vào không gian trận pháp, tiến hành quyết đấu.

- Cơ hội tốt!

Đã không có Kiếp Yêu trấn giữ, mọi người còn lại không phải là đối thủ của Sở Vân.

Đầu tiên, hắn tiềm hành đến bên cạnh Lý Cương, đang chuẩn bị xuất đao.

Đột nhiên bàn tính trong tay Lý Cương chợt rung động mạnh. Các hạt châu trên bàn tính va chạm vào nhau, phát ra những tiếng động đầy cấp bách.

- Người nào?

Lý Cương chợt biến sắc, lập tức lùi về phía sau. Đáng tiếc, phía sau hắn là cửa điện đã khép lại.

- Người muốn mạng của ngươi!

Sở Vân ngang nhiên hiện thân, ánh đao sáng loáng nhìn về phía Lý Cương.

- Sở Vân!

Lý Cương hoảng hốt. Bản thân hắn là toán sư, cũng không am hiểu tranh đấu. Mặc dù có kẻ thù đứng ngay trước mặt, nhưng chuyện tới trước mắt, đầu óc hắn cũng tìm cách rút lui.

`m

Một tiếng trầm muộn, ánh đao điên cuồng mạnh mẽ, chém vào bàn tính. Lý Cương nhân cơ hội, chợt tránh sang một bên.

- Giết!

Lúc này, những người khác đều phản ứng lại, bao vây lấy Sở Vân.

Sở Vân cười lạnh một tiếng, triệu ra tám Linh Yêu còn lại. Đồng thời tung Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền. Kể cả Túy Tuyết Đao, tổng cộng bốn mươi đầu Linh Yêu, thoáng cái đã khống chế được cục diện.

- Nhiều Linh Yêu như vậy sao!

Lý Cương sợ đến mức chân mềm nhũn ra. Hắn rất muốn kêu cứu, nhưng Thượng Quan Phong Dạ và Tây Tiện đã ở trong không gian trận pháp, đâu còn có thể nghe được động tĩnh từ bên ngoài?

Bọn họ cố hết sức để chống lại, nhưng tinh thần uể oải không phấn chấn được, khả năng điều khiển đã giảm xuống đến mức thấp nhất. Sở Vân vốn đã chiếm ưu thế, hiện tại lại càng sấn tới. Sau một lát, hắn đã tiêu diệt hoàn toàn tất cả những lực lượng phản kháng.

- Nhanh, nắm lấy thời gian!

Sau khi giết chết những người đó, Sở Vân cũng không thèm dọn dẹp chiến trường, trực tiếp đẩy cửa điện ra, đi vào bên trong.

Bảo vật phát ra hào quang chín màu nằm đầy rẫy trước mắt hắn. Lục ba phủ thúy, Long đảm thạch, Thái trạch lôi cương, Khí du phi, Sương ngân khối, Bảo anh tu…

Một đống đống thiên tài địa bảo, mới tới thành phố đều bảo vật vô cùng quý giá.

- Hả? Đó là Hồng trần thổ! Tốt, đây là một trong những thổ tinh của thiên hạ. Phi Lai Phong của ta thu nạp những thổ nhưỡng này, uy lực sẽ càng lớn mạnh hơn nữa.

- Kim khuyết chân tinh. Không tồi. Trùng hợp, Trấn Yêu Tháp của ta cũng cần nó!

- Hồn tinh, không ngờ có Hồn tinh lớn bằng xe ngựa. Có nó, tu vi Thông Linh Xà của ta sẽ tăng vọt!

Sở Vân vội vàng quét mắt nhìn khắp nơi một lượt, phát hiện không ít vật liệu tốt. Trong đó rất nhiều vật mà hắn đã sớm cần đến.

- Không ngờ ở đây có Hư không thạch. Ta không nhìn lầm đấy chứ?

Phi Dương tiên tử đứng trước một khối đá to bằng lòng bàn tay, vẻ mặt vô cùng chấn động.

- Loại Hư không thạch này, có thể mở rộng không gian tiên nang. Chính là trân bảo trên thế gian. Cả đời ta cũng chỉ thấy hai khối. Không ngờ ở đây có khối thứ ba!

- Long sào quả Thanh vương! Đây là dược liệu chủ yếu chế luyện Thiên liệu đan. Ở thời đại kia của chúng ta cũng đã không thấy xuất hiện. Không ngờ ở đây lại có một viên dự trữ.

Hai mắt Hạ Phàm Tiên Tử tỏa sáng, nàng vẫn đứng im, giọng điệu cón phần run rẩy.

Các loại thiên tài địa bảo khiến người ta nhìn vào hoa cả mắt. Trong đó rất nhiều vật rất quý hiếm. Đây là một bảo tàng cực kỳ phong phú. Thảo nào Thượng Quan Phong Dạ nóng ruột như vậy. Chỉ cần nắm chắc nó là có thể tăng thực lực, thay đổi thế cục.

Chỉ là hiện tại, tất cả đều thuộc về Sở Vân.

- Mang hết cả đi!

Sở Vân kêu to.

Đồng thời, hắn cảm thấy may mắn —— may mà có Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền ở đây, bằng không thật đúng là không có cách nào mang hết đống tài phú cỡ bằng cả ngọn núi nhỏ này.

Ban đầu, Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền là yêu binh thần kỳ do quốc chủ Đường Cẩm quốc chế tạo ra. Cuối cùng, vì nó đã phải trả giá rất nghiêm trọng, diệt quốc.

490. Chương 31 32: Trảm Kiếp Yêu

Chương 31 32: Trảm Kiếp Yêu

Tư chất của mỗi một mỹ nhân yêu binh đều là tuyệt phẩm. Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền càng là tuyệt phẩm trong tuyệt phẩm. Các tiên phi càng ngày càng nhiều thì sự kỳ lạ của chiến thuyền thuyền này lại càng được thể hiện một cách rõ nét.

Nó siêu việt hơn tiên nang bình thường. Yêu binh chỉ là một loại khái niệm. Không gian bên trong siêu lớn. Trên tàu có mấy trăm gian buồng nhỏ, vừa vặn chở được những địa bảo thiên tài này.

Sau một lát, Sở Vân hoàn toàn cướp sạch bảo điện không còn một vật gì. Ngay cả cặn bã cũng không còn lưu lại. Hắn lại mở cửa điện, không thấy Thượng Quan Phong Dạ và Tây Tiện đâu. Hiển nhiên, bọn họ vẫn đang chiến đấu. Sở Vân lại dọn dẹp chiến trường, thu yêu tinh lại, tiện tay bỏ từng cái một vào tiên nang.

Hắn suy nghĩ vòng vo một hồi, thấy thời gian còn dư thừa, lại lục soát hơn mười thi thể rồi ném toàn bộ vào bảo điện. Sau đó hắn mới khép của lớn lại. Dọn dẹp lại chiến trường.

Lúc này, hắn mới lặng lẽ biến mất.

Qua ba canh giờ, sân rộng trước điện vốn không có một bóng người, bỗng nhiên hiện ra hình bóng của Thượng Quan Phong Dạ.

- Tây Tiện, ta sẽ nhớ kỹ việc này. Một ngày nào đó ta phải trả lại cho ngươi gấp trăm nghìn lần!

Thượng Quan Phong Dạ phun ra máu, toàn thân cực kỳ chật vật, vừa thối lui, vừa như một con thú bị thương, phát ra tiếng gầm gừ thê lương.

- Hắc hắc hắc… Nếu ngươi không tổn hao tâm niệm quá lớn, ta cũng không thể chiến thắng ngươi. Cảm tạ ngươi đã thay ta mở đường!

Ngay sau đó, Tây Tiện Tiếu Tiểu Hiền hiện thân. Quần áo hắn cũng tả tơi. Nhưng dù sao, hắn cũng là người chiến thắng. Hắn cất cao tiếng cười.

Phụt!

Thượng Quan Phong Dạ nghe hắn nói vậy, tức giận công tâm, lại điên cuồng phun ra một ngụm máu. Tốc độ rời đi cũng tăng gấp đôi.

Ánh mắt Tiếu Tiểu Hiền lóe sáng vài cái, nhưng vẫn buông tha không truy sát Thượng Quan Phong Dạ.

- Các tiểu bảo bối, ta tới đây! Hắc hắc hắc…

Hắn cười vô cùng dâm đãng, giống như lúc đi dạo trong thanh lâu, xoa xoa tay, cười hì hì đẩy cửa điện ra.

- Ối!

Sau một khắc, đắc ý dào dạt trên khuôn mặt hắn cứng lại, thật khó có thể tin mọi thứ đã bị cướp sạch.

Còn lại cho hắn không phải như núi tài bảo, mà là một đống thi thể.

- Sao, tại sao có thể như vậy chứ? Ta đường đường là Tây Tiện Tiếu Tiểu Hiền, không ngờ bị kẻ thứ ba nhanh chân đến trước, chiếm tiện nghi?

Ngẩn người một lúc, hắn mới cảm thấy cực kỳ xui xẻo, nắm chặt bàn tay, tới mức từng đốt ngón tay đều trắng bệch.

- Không ngờ có kẻ dám làm ngư ông đắc lợi… Thủ đoạn rất hay, thủ đoạn hay.

Một lát sau, hắn mới phun ra một bãi nước bọt, con mắt cũng đỏ ngầu lên.

Hắn đấm ngực giậm chân, phiền muộn khó có thể biểu đạt hết, gào tướng lên:

- Ta mất nửa ngày chờ đợi như vậy, là tên vương bát đản nào! Ta còn vô cớ chọc giận Thượng Quan Phong Dạ a!

Hắn lại không biết tình cảnh Thượng Quan Phong Dạ lúc này còn tệ hơn hắn rất nhiều.

…

- Không ngờ là ngươi, Sở Vân! Tốt, tốt, tốt, thiên đường có lối ngươi không đi, hết lần này tới lần khác muốn đi tìm cái chết.

Trong lúc chạy trốn, Thượng Quan Phong Dạ đột nhiên bị quấn vào giữa không gian trận pháp.

Tập trung nhìn vào, hắn mới thấy không phải ai khác, mà chính là hắn hận đến tận xương tủy.

Đó là Sở Vân.

Sau khi khiếp sợ qua đi, hắn liên tiếp nói ba chữ tốt, sắc mặt âm trầm tới mức có thể vắt ra nước.

- Thằng nhãi con, ngươi xuất hiện rất không đúng lúc. Không ngờ lúc tâm trạng của ta đang tồi tệ nhất thì người xuất hiện. Ta cần chút máu của ngươi để tạm thời khiến phẫn nộ ngập trời trong lòng ta lắng xuống một chút vậy. Ngũ hành chiến trận!

Thượng Quan Phong Dạ rống lên một tiếng. Trong tiên nang bay ra năm đạo kỳ quang. Năm màu đen trắng vàng đỏ xanh tranh nhau phát sáng. Trong Bát Quái Chiến Trận chống đỡ một trận khác đối lập với Sở Vân

Ngay sau đó, hắn lại vỗ tay vào trong tiên nang một cái. Huyền bảo bạo bắn ra, hóa thành một con Khô cốt long nha, vọt thẳng về hướng Sở Vân.

Con Khô cốt long nha này có tu vi Linh Yêu đỉnh phong, nó lớn như một ngọn núi nhỏ, toàn thân đều là xương cốt màu trắng, có cấu tạo khung xương của một loài chim, trên xương sọ của loài chim có gắn hai cái sừng rồng.

Nó là một yêu thú rất quý hiếm, cũng có kháng tính nhất định đối với các đạo pháp công kích. Người am hiểu tác chiến quyết liệt ở cự ly gần đều có yêu thú có sức tấn công mãnh liệt.

Tốc độ của nó nhanh một cách kỳ lạ, như sấm vang chớp giật, rất nhanh đã tiến vào không gian bát quái trận của Sở Vân. Khi tới gần Sở Vân, nó gào thét dùng tay muốn bóp vụn Sở Vân.

- Thật là một kẻ không biết tự lượng sức mình. Khô cốt long nha của ta phối hợp với đạo pháp tốc độ cấp số tuyệt phẩm. Nghĩ không ra sao? Cho ngươi chết vì sự lỗ mãng và vô tri!

Dường như Thượng Quan Phong Dạ đã thấy được điều này. Hai mắt tức giận đầy vẻ khát máu.

Nhưng ngay sau đó, con ngươi hắn co lại khi thấy một bánh xe bay trên đầu Sở Vân.

Ầm một tiếng. Khô cốt long nha bị đánh bay ra ngoài. Chuyển động xoay tròn. Năm dải màu lăn đều xông tới trước. Khô cốt long nha lại nhào lên, hai bàn tay với những móng vuốt vô cùng sắc bén, lại bị ánh hào quang ngăn lại, căn bản không dưới được.

- Yêu binh tốt! Số kiếp long trọng như vậy… Giết ngươi, nó sẽ là của ta! Hủ tâm ngô công! Vô thường trúc! Đoạn trường chung!

Thượng Quan Phong Dạ tham lam nhìn về phía Ngũ Đức Luân, ánh mắt nóng như lửa cháy.

Hắn vỗ vào tiên nang. Từ bên trong ba yêu vật mạnh mẽ bay ra.

Hủ tâm ngô công, lớn hơn mười trượng, trăm chân lượn lờ, miệng hé ra phụt khói độc màu đen.

Vô thường trúc, một đầu đen một đầu trắng, yêu khí xông lên tận trời. Giống như tiêu thương, đến nhanh như chớp.

Đoạn trường chung, trôi nổi trong không trung, không ngừng phát ra âm thanh Quỷ Khiếu Thần Hào chi âm khiến người nghe như muốn thôi gan nát phế.

Ba vật này, đều là Tu vi Linh Yêu đỉnh phong. Phân thành ba đường trái, phải, giữa, giống như ba mũi nhọn, đâm thủng không gian Bát Quái, nhằm thẳng vào Sở Vân.

- Những Linh Yêu này của ngươi vừa mới đại chiến một hồi, không ngờ còn muốn đến đối phó với ta sao? Được, ta để ngươi có đi mà không có về! Thiên Hồ.

Giọng nói của Sở Vân vang lên như sấm, rung chuyển đất trời. Hắn giơ một ngón tay, kỳ quang từ trong tiên nang phun ra dũng mãnh, hóa thành Thiên Hồ lớn như một ngọn núi, chín đuôi cùng vẫy, các đạo pháp như pháo hoa liền bạo phát, thoáng cái đã nuốt hết Hủ tâm ngô công.

Hắn lại chỉ một ngón tay, triệu ra Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, ngăn cản Vô thường trúc. Cuối cùng lấy ra Cụ Phong Cung, giương cung cài tên, tên bắn như mưa.

Các loại tiễn pháp, hiện đầy ra chói mắt, như trận bão, bắn vào Đoạn trường chung đang không ngừng rung động, mà lùi lại phía sau.

Lúc này, Sở Vân dùng tám vị tiên phi tạo thành Bát Quái Chiến Trận. Vì vậy, chiến lực chủ yếu trong tay hắn đều được giải phóng. Bát Quái Chiến Trận được bổ sung, khiến sức chiến đấu của hắn tăng thêm hai đẳng cấp.

- Ngươi quá coi thường ta, ta sẽ cho ngươi biết thực lực của ngươi và ta chênh lệch tới cỡ nào.

Thượng Quan Phong Dạ gào lớn, phát động đạo pháp trong Đoạn trường chung.

Đoạn trường chung lập tức phát ra sóng công kích. m thanh vô cùng chói tai, nghe giống như tiếng móng tay xẹt qua bảng đen. Nhưng Ngũ Đức Luân không dừng chuyển động, ráng màu liên tục hạ xuống, chiếu vào Sở Vân vẫn đang đứng bất động.

- Không ngờ ngươi có đạo pháp phòng ngự đối với sóng âm?

Thượng Quan Phong Dạ thấy thế, thần sắc liền cứng lại.

Trong ba mươi mốt vị tiên phi có một vị Nguyên Đồng tiên tử, cực kỳ am hiểu về đạo pháp âm luật. Sở Vân nhờ có sự trợ giúp của nàng, tất nhiên không sợ hãi trước sự công kích của sóng âm. Hắn cười lạnh một tiếng, dồn toàn lực để tấn công. Trong nháy mắt, một

trận mưa tên bắn ra.

Mưa tên ào ào bắn vào Đoạn trường chung, giống như mưa đánh chuối tây, cành cạch, làm suy yếu lực phòng ngự nó. Ngay sau đó, một lưu tinh tiễn được tăng phúc, nổ ầm ầm xung quanh Đoạn trường Chung. Nó như một quả cầu lửa rơi xuống đất, bắn mạnh ra thành một khối yêu tinh.

- Đoạn trường chung của ta!

Khóe mắt Thượng Quan Phong Dạ như muốn rách ra. Nếu không phải vừa rồi chiến đấu với Tây Tiện, thân chung đã bị nhiều vết thương. Bằng không sao có thể bị một tiễn kích mạnh như vậy?

- Chúc mừng ngươi, ngươi đã hoàn toàn chọc giận được ta rồi! Ta muốn đem ngươi…

Hắn còn chưa nói xong, lại nghe thấy một tiếng hét thảm thiết.

Hủ tâm ngô công bị các loại đạo pháp của Thiên Hồ đánh thành cái sàng. Sau đó phịch một tiếng, hóa thành một khối yêu tinh. Bản thân nó không là yêu vật phòng ngự, mà Thiên Hồ đã thoát thai hoán cốt, phối hợp tỉ mỉ các loại đạo pháp, hình thành hệ thống chiến thuật một cách thành thục.

Mắt thấy Vô thường trúc cũng muốn lọt vào độc thủ yêu thực của đối phương, Thượng Quan Phong Dạ phải đưa ra chiến lực Kiếp Yêu duy nhất của bản thân.

Uông!

Tiếng chó sủa vang lên như tiếng sét đánh, một yêu cẩu khổng lồ không kém gì Thiên Hồ xuất hiện trước mặt Sở Vân.

Nó là m lôi khuyển, trong yêu thú loại khuyển, nó là một loại có thân hình nhỏ nhắn xinh xắn. Khi phát triển đến Kiếp Yêu, cũng không khác gì một ngọn núi nhỏ.

Sở Vân đứng dưới chân nó, thân hình hắn chợt trở nên nhỏ bé, yếu ớt.

Khí tức của Kiếp Yêu tạo ra áp lực đối với Sở Vân. Cũng may trên người nó cũng có rất nhiều vết thương, cũng không phải là trạng thái tốt nhất.

- Sở Vân, chắc ngươi thấy uy thế khủng khiếp của Kiếp Yêu mà run rẩy đi. Ngươi thực sự là một kẻ ngu dốt, không ngờ dám chạy tới khiêu chiến với ta.

Thượng Quan Phong Dạ đứng phía sau trận, chắp hai tay sau lưng, quan sát xuống, ánh mắt nhìn Sở Vân giống như đang nhìn một người đã chết.

Bộ lông toàn thân m lôi khuyển đều là màu xanh. Thỉnh thoảng có những ánh chớp màu xanh biếc khẽ nổ lượn lờ trên lớp da. Ánh mắt nó hung ác độc địa, nhe răng nhe lợi, lộ ra hàm răng răng nanh, sắc bén giống như rừng đao kín không một khe hở.

Bỗng nhiên, nó há mồm. Lôi đình điện quang liền được phun ra. Điện quang màu xanh nhiều như những giọt mưa. Lôi đình dầy đặc như muốn hủy thiên diệt địa. Điện quang và Lôi đình đan xen với nhau thành Lôi điện địa ngục, đâm thủng Bát Quái Chiến Trận, hướng về phía Sở Vân.

- Trượng cẩu của nhà người chỉ thế thôi sao? Ngũ Đức Chân Thân!

Ầm!

Sau một khắc, Ngũ Đức Luân mạnh bạo bắn ra ánh sáng nhiều màu sắc, nó dừng ở sau đầu Sở Vân, hóa thành một quang quyển năm màu, chiếu khắp bốn phương.

Ánh sáng khuếch tán ra, giống như ráng mây. Điện quan lôi đình đều rớt xuống dưới. Tất cả đều bị ráng màu ngăn cản.

- Đây là…

Mắt Thượng Quan Phong Dạ trừng lớn như muốn rớt ra ngoài. Hắn cảm nhận được một khí thế xông tới tận trời đang nổi lên trong ráng màu. Thật giống như một con sư tử hùng mạnh đang ngủ say, bỗng từ trong mộng tỉnh lại. Muốn hung dũng nhìn thiên hạ, quét

mắt đi vốn phương, uy danh chấn động tám hướng!

Uông!

m lôi khuyển không tin, hai chân đạp một cái, nhảy vào không gian Bát Quái Chiến Trận. Con chó giơ cao chân lên, định chụp lấy ráng màu đang chiếu ánh sáng ở trên cao.

Nhưng nghênh đón nó chính là một ánh đao trắng như tuyết.

Đây là một đao từ thiên ngoại thiên bay tới!

Một đao này trực tiếp chém trúng chân của m lôi khuyển, cứng chạm cứng. m lôi khuyển rên lên một tiếng. Trên chân con chó xuất hiện một vết thương thật, máu điên cuồng chảy ra, lộ ra cả xương trắng.

Ngũ Đức Chân Thân của Sở Vân thiếu chút nữa thì vỡ tan, nhưng Ngũ Đức Luân điên cuồng phun ra yêu nguyên, khiến nó lại ổn định.

- Trước khi làm thịt con chó của ngươi, ta phải làm thịt ngươi trước!

Giọng nói của Sở Vân vang lên như sấm đình, quanh quẩn giữa toàn bộ không gian chiến pháp.

Những dải mây rực rỡ từ trên người Ngũ đức cự nhân nổ ra những tiếng rền vang. Ngũ đức cự nhân cầm túy tuyết cự đao trong tay, chém mạnh xuống.

Ánh đao bay vút lên xông tới tận trời. Đao dài đến hơn mười trượng, oai phong tới mức quỷ thần cũng phải tránh.

m lôi khuyển lại phát ra một tiếng rên thật lớn, bị ánh đao hung hãn nhìn trúng, lưng lập tức xuất hiện một vết thương rất lớn dài đến hai trượng. Ngay lập tức, lông chó bay tán loạn, máu bắn ra khắp nơi.

Khóe mắt Thượng Quan Phong Dạ giật giật, muốn chỉ huy, nhưng ý niệm trong đầu không chuyển động theo kịp với tình hình chiến đấu thực tế.

m lôi khuyển không chịu yếu thế, con chó liên tục sủa, phun ra vô số âm lôi giao với nhau tạo thành Điện quang lôi hải, tạo thành Lôi thủy ba triều trải dài tới trăm dặm, mãnh liệt dâng trào về phía Ngũ Đức Chân Thân.

Sở Vân vui mừng không sợ hãi, trong bộ áo giáp đầy uy thế như muốn hủy thiên diệt địa, nhảy vào Lôi quang điện hải. Hắn giống như Chiến thần hạ phàm trong truyền thuyết, một thanh chiến đao phá núi chém biển, sấm sét đều thần phục dưới chân hắn, điện quang

cũng sợ hãi mà tiêu trừ.

- Sao có thể như vậy được?

Tình hình thật sự không hợp với lẽ thường. Thượng Quan Phong Dạ cả kinh gầm lên giận dữ. Hắn chưa từng nhìn thấy một người nào có thể tung hoành ngang dọc trong lôi điện quang hải như vậy.

Ầm…

Sở Vân đánh trực tiếp vào m lôi khuyển, coi thường nó chỉ am hiểu đạo pháp lôi hệ, mà không am hiểu cận chiến.

Con chó vung tay lên, cố chụp lấy Ngũ Đức Chân Thân, mỗi một lần như vậy đều mang theo lực mạnh, ánh sáng bạo tán, hình thành Bát thiên quang vũ.

491. Chương 33 34: Tụ Họp Tại Thanh Dương Cung

Chương 33 34: Tụ họp tại Thanh Dương Cung

Túy Tuyết Đao bổ tới, một khối thịt liền bay ra. Máu dũng mãnh phun ra như sông trường giang. Chịu nhiều cú chém như vậy, máu thịt trên chân nó lẫn lộn không rõ.

- Chết tiệt! Chết tiệt!

Thượng Quan Phong Dạ càng không ngừng chửi bới. Hắn rất muốn chỉ huy chiến đấu, nhưng đánh cận chiến kịch liệt như vậy, công thủ thường chuyển biến với tốc độ vô cùng nhanh chóng. Hắn tổn hao quá nhiều tâm niệm, chỉ có thể đứng ngoài suy xét, chỉ huy được vài lần lại thường lỡ mất thời cơ, ngược lại khiến m lôi khuyển bị thương nặng.

Sở Vân càng đánh càng là mạnh. Rõ ràng, trước khi chiến đấu với hắn, m lôi khuyển đã trải qua một phen khổ chiến kịch liệt, vết thương rớm máu. Hiện tại thiếu đi sự chỉ huy, sự nguy hiểm của nó đã giảm xuống một nửa.

- Sở Vân, ta phải giết ngươi!

Thượng Quan Phong Dạ thấy vô cùng uất nghẹn, ruột nóng như lửa đốt. Nếu hắn không đánh một trận với Tây Tiện, liệu Sở Vân có thể hung hăng ngang ngược đến mức đó hay không?

Hắn triệu ra một cây Chiến kỳ, dài chín thước, rộng mười lăm tấc. Trên lá cờ cuồn cuộn, có vẽ một biển máu. Đây là Xích sát kỳ, chính là yêu vật có hy vọng có thể tấn chức Kiếp Yêu trong tay Thượng Quan Phong Dạ.

Hắn lay động Xích sát kỳ, bay ra một đoàn Xích sát huyền quang, rơi xuống trong biển lôi quang điện. Nhất thời, Xích sát huyền quang bám trên Lôi đình. m lôi vốn đang bình thường, chỉ một thoáng uy lực đã tăng lên nhiều lần, hình thành Xích sát âm lôi.

m lôi khuyển có được sự trợ giúp mãnh mẽ, thế tiến công cũng mạnh thêm. Tiếng chó sủa rung chuyển cả trời đất, khiến bốn phương tám hướng phải nhộn nhạo.

Một áp lực cực lớn bao phủ xuống, Ngũ Đức Chân Thân của Sở Vân bị âm lôi cuồng đánh vào, cảm giác như như muốn chia năm xẻ bảy. Ánh đao cũng mờ đi. Túy Tuyết Đao cũng run lên vì bị bắn phá.

Hắn một mặt cố gắng chống đỡ, một mặt tung Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền ra.

- Trợ giúp Sở Vân!

- Chém chết lão tặc Thượng Quan Phong Dạ này.

- Các tỷ muội nhất tề động thủ!

Tên từ Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền bay ra, bắn về phía Thượng Quan Phong Dạ. Hai mươi ba vị tiên phi tại mũi tàu ngẩng đầu, đánh ra vô vàn đạo pháp. Ánh sáng lóe ra, khiến người khác không thể nhìn được.

- Thuyền này? Thuyền này!

Thượng Quan Phong Dạ phát ra tiếng gầm gừ khiếp sợ. Hai mắt hắn đột nhiên trợn trừng, thiếu chút nữa thì rơi trên mặt đất.

- Không ngờ là Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền! Ông trời ơi, ta nhìn thấy cái gì!

- Ta ghét nhất bị nhìn với ánh mắt như vậy!

- Lão tặc ghê tởm!

- Các tỷ muội, hắn đã nhận ra chúng ta rồi. Tuyệt đối không thể buông tha.

Mặt các tiên phi trở nên băng lạnh, đôi mắt đẹp mang sát khí lẫm liệt. Các nàng vây quanh Thượng Quan Phong Dạ, đánh qua các loại công kích long trời lở đất, khiến Thượng Quan Phong Dạ bị đánh đến miệng phun máu, liên tục kêu thảm thiết, vô cùng nguy ngập.

Thượng Quan Phong Dạ cầm Xích sát kỳ trong tay, che trái, ngăn phải, điên cuồng gọi m lôi khuyển tới cứu giúp.

m lôi khuyển sao có thể thoát thân? Đã không có Xích sát kỳ trợ giúp, nó bị Sở Vân vững vàng cuốn lấy. Lại bởi vì chủ nhân rơi vào tình thế không lối thoát, được cái này lại mất cái khác, nó bị Sở Vân mạnh mẽ điên cuồng chém xuống, máu huyết tung bay, răng nhọn cũng văng tung tóe, phát ra từng tiếng tru dài thê lương thảm thiết.

Ầm...

Con chó cào loạn, rốt cục hung hăng chụp được Sở Vân, khiến Ngũ Đức Chân Thân tan vỡ nát bấy. Quang quyển phía sau đầu Sở Vân mờ đi, lại hóa thành Ngũ Đức Luân, yêu nguyên hầu như không còn, rơi phàm trần.

Phi Huyền ngự thiên đao!

Sở Vân phun ngụm máu lớn, chiến đao bay ngược ra.

Một đao này xuyên phá không gian, còn nhanh hơn cả tia chớp, mạnh mẽ hơn cả sấm sét, hung hăng đâm vào trong cơ thể m lôi khuyển, xuyên thủng trái tim của

nó!

Ngao ——!

m lôi khuyển lớn tiếng, phát ra một tiếng tru cực kỳ thảm thiết. Máu từ cổ, từ chỗ trái tim phun mạnh ra, giống như thác nước. Trong nháy mắt, nó điên cuồng công kích, nhưng đầy hỗn loạn. Đây chỉ là hành động điên cuồng trước khi chết.

- m lôi khuyển!

Thượng Quan Phong Dạ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt liền trắng bệch, phát ra gầm giận dữ đến khó tin.

- Đến phiên ngươi!

Sở Vân chém chết Kiếp Yêu m lôi khuyển, khí thế tăng vọt, hắn triệu hồi Túy Tuyết Đao, vung tay lên, Linh Yêu nhất tề nhào đến.

Ngũ hành chiến trận chỉ kiên trì được nửa giây, liền tan vỡ.

- Ngươi đừng hòng có thể giết chết ta!

Thượng Quan Phong Dạ đã đến đường cùng, tung tiên nang bên hông ra.

Tiên nang nổ lớn, tạo ra một khe nứt trong không gian, chớp mắt liền biến mất.

- Ngươi trốn không thoát đâu.

Sở Vân phi qua, lại bị m lôi khuyển hồi quang phản chiếu, phun ra một ngụm lôi điện quang lưu cuối cùng, cản trở hắn.

Thượng Quan Phong Dạ nhân cơ hội bỏ trốn mất dạng.

- Thật trung thành.

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, thu hồi Bát Quái Chiến Trận, tiếp tục truy sát.

Thượng Quan Phong Dạ phát hiện Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền rồi, nhất định phải giết chết!

Hai người một trước một sau, xé rách không khí, đánh ra âm bạo, tốc độ cũng nhanh không thể tưởng tượng được.

- Sở Vân, lần này nếu ta có thể chạy ra thoát, nhất định sẽ khiến ngươi chết không được tử tế được!

Thượng Quan Phong Dạ nhăn nhó, trong lòng tức giận, hận không thể róc xương hút máu Sở Vân.

- Thượng Quan Phong Dạ, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết.

Ánh mắt Sở Vân sắc như dao. Bất kể thế nào, cũng phải giết chết Thượng Quan Phong Dạ.

Hai người một đuổi một chạy, chọc thủng không gian. Dọc theo đường đi, thế lực khắp nơi trong Cổ Thành đều ghé mắt nhìn.

- Ta, ta không có nhìn lầm? Đó là Thượng Quan Phong Dạ đại nhân!

- Không ngờ Thượng Quan Phong Dạ đại nhân cũng bị người truy sát?

Bất kỳ người nào nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cũng có vẻ chấn động mãnh liệt, khó có thể tin được. Tin tức này rất nhanh được truyền ra ngoài, khiến mọi người đều cảm thấy chấn động.

...

- Có tin tức của Sở Vân sao?

Tuy Di tích Cổ Thành đẹp như biển sao, nhưng lúc này trong lòng Thạch Gia Minh đang vô cùng lo lắng.

- Người của chúng ta đã chia nhau đi tìm hiểu. Hiện nay vẫn còn chưa có tin tức gì. Ta cảm giác, hắn không có việc gì đâu.

Bạch Toa Toa theo sát phía sau, nhỏ giọng khuyên giải an ủi.

Hai đạo thân ảnh vẫn đuổi theo nhau trong Di tích Cổ Thành. Từ sau khi nhận thấy Sở Vân mất tích, Thạch Gia Minh đã phái mọi người tiến hành mở rộng phạm vi tìm kiếm trong vùng phụ cận. Nhưng đã qua mấy canh giờ, vẫn không có tin tức gì.

- Chúng ta thông qua sa đạo đã từng được vương thất dò xét. Ngược lại ta không lo lắng hắn sẽ rơi vào lộ trình đã bị xóa, bị cát đá chôn sống. Ta lo lắng chính là, hắn rơi xuống giữa Di tích Cổ Thành, thế lực quá yếu, hai tay không địch lại bốn tay.

Thạch Gia Minh yếu ớt thở dài.

Cũng không trách được đám người Thạch Gia Minh lại lo lắng như vậy.

Trong Đôn Hoàng quốc đang loạn, khiến những cường giả chen chúc ở đây còn nhiều hơn rất nhiều so với trước kia.

Sau khi bang chủ của ba môn phái hàng nhất lưu là Thiết huyết minh, Thiên Sát bang, Hồi mộng các, bị chết một cách bi thảm, khiến các Thái thượng trưởng lão phải đứng ra chủ trì đại cục.

Thượng Quan Phong Dạ, Tể tướng Thiết Sơn là một phương cát cứ thế lực đại lão, đều có chiến lực Kiếp Yêu, lần này tự thân xuất mã.

Thậm chí còn nghe đồn, môn phái hàng siêu nhất lưu như Yến Vương Kiếm phủ, Khổ Đà Tự, Cửu U thành đều phái cao thủ cấp Hào Hùng qua đây.

Tuy rằng Sở Vân là nhân tài kiệt xuất trong giới trẻ, nhưng so sánh với những những cường giả này này cũng có sự chênh lệch rất rõ ràng.

- Người tới thỉnh đi đi. Thanh Dương Cung đã do Thiên Sát bang chúng ta chiếm giữ.

Đúng lúc này, phía trước bỗng nhiên xuất hiện mười người đứng chặn đường.

Những người này đều mặc trang phục của Thiên Sát bang, khí tức sắc bén gắn với nhau, ánh mắt ẩn chứa kỳ quang, sắc như đao kiếm. Ở tảng đá phía trước, hai người mặc áo trắng đang đi tới.

- Cái gì? Không ngờ Thanh Dương Cung bị người ta công phá rồi? Đại trận bảo vệ cung kia có uy lực vô cùng lớn mà. Cần hai cường giả hậu quân liên thủ, mới có thể công phá. Bởi vậy rất nhiều người phát hiện cung điện này, nhưng không cách nào tiến vào được.

Điều đó là không thể. Thiên Sát bang chỉ là môn phái du hiệp hàng nhất lưu. Thái thượng trưởng lão sở hữu thực lực cấp số Hào Hùng, đã là cực hạn rồi. Sao có được cường giả Quân Cấp? Cường giả Quân Cấp được ghi danh trên Tinh Châu cũng chỉ có mười hai người mà thôi. Những người này tuyệt đối không dễ dàng xuất động. Vô số ánh mắt đều chú ý tới bọn họ.

Bạch Toa Toa ngạc nhiên. Phản ứng đầu tiên của nàng khi nghe được tin tức này là không tin.

Sa Nhãn Đôn Hoàng đã mở ra vô số lần. Những nơi ngoài Cổ Thành mà chưa bị thăm dò cũng không còn nhiều nữa. Trong đó có một hai tòa bảo điện, bởi vì đại trận bảo vệ điện quá lợi hại, nên vẫn còn giữ nguyên cho đến nay.

Thanh Dương Cung chính là một trong số đó.

- Đừng động tới những người này. Hiện nay tìm Sở Vân quan trọng hơn.

Lúc này, Thạch Gia Minh không quan tâm tới Thanh Dương Cung và những thứ khác.

Nhưng vừa định lui lại phía sau, thì từ phía sau lại thấy có ba người đi ngựa tới.

- Thiên Sát bang muốn động tới Thanh Dương Cung sao? Không ngờ dám dám động thủ trước mắt lão phu. Thực sự quá to gan. Các ngươi tuyệt đối không thể có ba cường giả đại Quân Cấp tương trợ. Các ngươi dùng biện pháp gì có thể may mắn mở được?

Một lão giả dẫn đầu lạnh giọng quát.

Vóc người hắn không cao, biểu tình như cứng rắn như sắt, hai bên tóc mai đã bạc trắng, nhưng không có chút cảm giác già yếu, ngược lại sống mũi thẳng, sống lưng

thẳng, ánh mắt sắc bén sâu xa, khiến người khác cảm thấy thân thể cường tráng và sức mạnh của hắn.

- Những người này gặp có chút phiền phức rồi. Không ngờ lại bị cuốn vào cuộc phân tranh này.

Nhìn thấy lão nhân này, khuôn mặt Bạch Toa Toa cũng trở nên nghiêm trọng.

Bởi vì hắn không phải ai khác, mà chính là là Tể tướng Thiết Sơn - Chu Chính Phương, chiến lực Kiếp Yêu, cường giả Hào Hùng cấp.

- Tể tướng Thiết Sơn, ngươi không ở chỗ của ngươi mà tổ chức thế lực, bồi dưỡng vây cánh, cố gắng vì vị trí quốc chủ, chạy đến nơi đây tranh chấp tạp vật không quan trọng với một phái nhỏ như chúng ta, thật sự có ý nghĩa hay sao?

Thái thượng trưởng lão Thiên Sát bang xuất hiện. Hắn thực sự là đã già, năm tháng khiến lưng hắn còng xuống, chòm râu và long mày đã ngả màu trắng. Hắn cũng tích lũy đến chiến lực Kiếp Yêu. Bởi vậy, khi đối mặt với Tể tướng Thiết Sơn, hắn không hề tỏ ra yếu thế.

Cục diện nhất thời trở nên vô cùng tinh tế.

Ba phía đều có Kiếp Yêu, hình thành thế chân vạc. Đám người Thiên Sát bang đứng chặn phía trước. Đám người Thạch Gia Minh bị chặn ở giữa. Tể tướng Thiết Sơn thì ngăn chặn ở phía sau.

- Tình thế không ổn rồi. Trong ba phe, bên ta yếu nhất. Thành viên trong đội của chúng đều bị phái ra ngoài, chia nhau tìm hiểu tình hình. Nơi đây không thích hợp ở lâu, tốt nhất vẫn nên rút lui.

Bạch Toa Toa nói nhỏ bên tai Thạch Gia Minh.

- Sao vậy, mới thế đã muốn đi rồi sao? Nghĩ muốn truyền bá tin tức ở đây ra ngoài, hay muốn nghêu cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi? Hai vị, trò hề nhỏ đó của các ngươi, cũng muốn qua mặt được lão phu hay sao?

Ánh mắt Tể tướng Thiết Sơn rất độc ác, nhìn thấu suy nghĩ của Bạch Toa Toa, lập tức vạch trần.

- Không sai. Hai nhóm các ngươi ai cũng không thể rời khỏi đây. Tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ. Bằng không khiến mọi người có những hiểu lầm không cần thiết, cái được không bù cho cái mất.

Giọng nói của Thái thượng trưởng lão Thiên Sát bang cũng không nóng không lạnh.

Ánh mắt của hắn tràn ngập sự âm hiểm và ý tứ hàm xúc, không ngừng nhìn về phía hai nhóm còn lại.

Càng nhiều ánh mắt dính chặt trên người Thạch Gia Minh và Bạch Toa Toa. Bởi vì các nàng là nhóm có thực lực yếu nhất.

- Đáng giận...

Bạch Toa Toa vô cùng lo lắng, đành phải bỏ ý nghĩ rút lui. Nàng phải bảo vệ Thạch Gia Minh cho tốt. Nhưng nếu hai vị chiến lực Kiếp Yêu cùng giáp công khả năng, nàng cảm thấy cũng khó có thể phân thân.

- Lẽ nào thực sự phải bị giam tại chỗ này? Thực lực của hai nhóm kia mạnh hơn một bậc so với ta. Cục diện hai hổ một sói. Tình thế của chúng ta rất khó khăn rồi.

Trong lòng Thạch Gia Minh cũng nặng chĩu. Thật không ngờ ngoài ý muốn lại bị cuốn vào cuộc tranh đấu vì lợi ích này.

`m!

Đúng lúc này, một kẻ bay với tốc độ rất nhanh, xuyên qua không khí mà dẫn tới tiếng nổ lớn. Tiếng nổ phát ra rất gần nhanh chóng truyền đến.

- Là ai?

Thế lực ba nhóm nhất thời đều tập trung nhìn qua.

Chờ khi nhìn thấy rõ người mới đến, trong mắt Thái thượng trưởng lão chợt sáng lên. Tể tướng Thiết Sơn cũng mỉm cười.

- Thượng Quan Phong Dạ đồng minh của ta. Tới thật đúng lúc. Ta chỉ cần thuyết phục hắn liên thủ. Đến lúc đó có hai Kiếp Yêu, sẽ chiếm được thế chủ động!

- Không xong, là Thượng Quan Phong Dạ!

Mặc kệ là Thạch Gia Minh hay Bạch Toa Toa, trong lòng đều cảm thấy trầm trọng.

Đây không phải là một tin tức tốt. Thượng Quan Phong Dạ và Tể tướng Thiết Sơn vẫn là đồng minh. Tuy nói quan hệ này quá mong manh dễ vỡ, nhưng lần này kết hợp với nhau vì lợi ích, cũng đủ để thay đổi toàn bộ cục diện.

- Thượng Quan huynh, bên này!

Thấy Thượng Quan Phong Dạ càng ngày càng tới gần, nụ cười trên khuôn mặt Tể tướng Thiết Sơn liền lớn thêm. Hắn cười ha ha, cao giọng gọi.

- Chu huynh!

Thấy Tể tướng Thiết Sơn Chu Chính Phương, vẻ mặt Thượng Quan Phong Dạ càng thêm khoa trương, quả thực là vui mừng lộ rõ trên nét mặt, mừng rỡ, kinh ngạc như điên.

492. Chương 35 36 37: Chia Đều Bảo Tàng, Ba Phần Đan Dược Lớn

Chương 35 36 37: Chia đều bảo tàng, ba phần đan dược lớn

- Cứu ta!

Sau một khắc, hắn liền hô lớn.

- Hả… Cái gì?

Tể tướng Thiết Sơn ngây ngẩn cả người. Bạch Toa Toa cùng thế lực của ba phía cũng kinh ngạc tới mức há hốc mồm. Họ còn cho rằng mình mới nghe nhầm.

- Thượng Quan Phong Dạ, ai cũng không cứu được ngươi!

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, một bóng người từ trên trời từ từ hạ xuống! Ánh đao sáng như tuyết nhoáng lên. Trong nháy mắt toàn không gian trắng toát!

Nói thì chậm, nhưng thực tế rất nhanh!

Người ở phía sau giống như tia chớp, đuổi theo Thượng Quan Phong Dạ. Hắn giơ tay chém xuống, máu liền phun xa một trượng, một cái đầu liền bay lên.

Người đó đưa một tay ra, nắm lấy đầu Thượng Quan Phong Dạ.`m một tiếng, hắn nặng nề thả rơi xuống mặt đất, cũng là một tiếng động nặng nề rơi xuống tâm khảm mọi người.

- Không thể tin được! Người này là ai vậy? Không ngờ đuổi theo, giết chết Thượng Quan Phong Dạ!

Hai mắt Thái thượng trưởng lão mở lớn.

- Thượng Quan Phong Dạ đã chết?

Tể tướng Thiết Sơn hết sức khiếp sợ, không thể tin được cảnh tượng mà mình vừa chứng kiến.

- Sở Vân!

Chưa bao giờ Thạch Gia Minh lại cảm thấy mừng rỡ như lúc này.

- Không ngờ ngươi… Ngươi quả thực có thực lực khiêu chiến cường giả Hào Hùng. Ngay cả Thượng Quan Phong Dạ cũng chết trong tay của ngươi.

Bạch Toa Toa sợ run lên, phát ra một tiếng thở dài.

- Sở Vân! Hắn chính là Sở Vân, Tiểu Bá Vương đến từ Chư Tinh Quần Đảo!

- Tiểu Bá Vương giết Thượng Quan Phong Dạ? Điều này có thể sao? Hắn mới chỉ gần mười sáu tuổi mà thôi!

- Lẽ nào hắn đã có Kiếp Yêu trong tay sao?

Thể xác và tinh thần của mọi người đều chấn động mãnh liệt. Chấn động này quá lớn, tới quá đột nhiên.

Ba phía vốn đang giằng co, bầu không khí rất tế nhị mà lại khẩn trương. Bất kỳ phía nào có sự chuyển động kỳ lạ nào cũng trở thành kíp nổ dẫn tới sự hỗn chiến của ba phía.

Thượng Quan Phong Dạ đến, khiến Tể tướng Thiết Sơn hy vọng có thể nắm được quyền chủ động. Nhưng hy vọng này, mới chỉ là vừa mọc lên, chợt bị người khác đánh nát bấy.

Người này —— chính là Sở Vân!

- Ha ha ha, thực sự không uổng công. Thạch huynh, không ngờ huynh ở chỗ này.

Trước ánh mắt ngây ngốc của những người xung quanh, Sở Vân một tay nắm lấy cái đầu, một tay cầm chiến đao, đi về phía Thạch Gia Minh.

- Không ngờ Thượng Quan Phong Dạ này muốn giết ta? Hừ, cho rằng ỷ vào một m lôi khuyển cấp số Kiếp Yêu, là có thể hống hách lộng hành trong thiên hạ? Không biết tự lượng sức mình! Ta giết hắn, xem như lễ vật tặng cho huynh vậy. Ngươi dâng lên cho Đôn Hoàng công chúa, nhất định sẽ có ban thưởng, thậm chí còn có thể tăng quan tiến chức.

Sở Vân nhìn ra thế cục, cố ý nói với giọng điệu rất nhẹ nhàng tùy ý. Quả nhiên, những lời nói của hắn giống như động đất, không ngừng vang vọng trong tại mọi người.

- Quả thật hắn đã chém chết Thượng Quan Phong Dạ!

- Trời ạ, hắn là quái vật sao. Mới mười sáu tuổi mà có thể chém chết cường giả cấp Hào Hùng?

- Tiểu Bá Vương này là người rất kỳ lạ. Từ khi xuất đạo tới nay bách chiến bách thắng.

Lần này ngay cả một đại lão một phương như Thượng Quan Phong Dạ cũng thua bởi tay hắn.

…

Mọi người đều bàn tán. Sắc mặt Tể tướng Thiết Sơn tái nhợt. Sắc mặt Thái thượng trưởng lão cũng bối rối. Sở Vân và Thạch Gia Minh chuyện trò vui vẻ, hai nhóm bọn họ đứng đó mà không hề nể mặt, xem như không nhìn thấy.

Nếu như không có cái chết của Thượng Quan Phong Dạ, hai bên có thể nghĩ vị thiếu niên này cao ngạo, điên cuồng không coi ai ra gì.

Nhưng hiện nay, đầu Thượng Quan Phong Dạ còn bị Sở Vân nắm trong tay. Thi thể không đầu của hắn còn nằm trên mặt đất cách đó không xa, máu từ cổ vẫn còn đang không ngừng chảy ra.

Trong lúc nhất thời, mặc kệ là Tể tướng Thiết Sơn, hay Thái thượng trưởng lão, cũng không dám nhìn nhận Sở Vân như một hậu sinh vãn bối.

- Thanh Dương Cung? Thiên Sát bang các ngươi muốn độc chiếm sao?

Bỗng nhiên Sở Vân xoay người lại, nhìn về phía đám người Thiên Sát bang. Nghe Thạch Gia Minh nói, hắn đã hiểu được đại thể tình huống hiện tại.

Đầu lông mày của Thái thượng trưởng lão run lên. Hiện nay Sở Vân lại thêm Bạch Toa Toa, một bên yếu nhất lập tức chuyển biến thành một bên cực mạnh. Điều này khiến hắn phải thay đổi giọng điệu của mình:
- Tiểu Bá Vương, ngươi muốn thế nào?

- Muốn thế nào? Ha ha.

Sở Vân nở nụ cười.

- Người thấy thì có phần, theo quy củ của giới du hiệp mà phân. Thanh Dương Cung gì đó, chúng ta sẽ chia đều làm ba. Nếu tiếp tục giằng co, đối với tất cả mọi người cũng không có lợi.

Thái thượng trưởng lão nghe hắn nói xong, nhất thời ngây ra một lúc. Ban đầu, hắn còn tưởng rằng Sở Vân sẽ ỷ vào thực lực của mình, sẽ dùng công phu sư tử ngoạm. Nhưng thật không ngờ, hắn lại nói như vậy.

Trên thực tế, hắn cũng đau đầu. Hiện nay ba bên đều giằng co, không buông, thì chuyện xấu lại càng nhiều. Lúc này có không ít cường giả tới đây. Hiện nay, đại trận Thanh Dương Cung đã bị bọn họ dùng mưu kế, biện pháp hóa giải. Hiện tại khác nào một đống thạch tệ, xếp ở trên đường để mọi người tranh mua.

Hiện tại mình cứ tiếp tục giằng co, cường giả tới càng ngày càng nhiều, cuối cùng, số tài phú cướp được sẽ càng ít.

- Được, đề nghị này rất công bằng, ta đồng ý.

Thái thượng trưởng lão xét tình thế, đưa ra lựa chọn phù hợp với lợi ích của mình.

Sở Vân gật đầu. Hắn cũng đoán chắc Thái thượng trưởng lão sẽ đồng ý. Người trên giang hồ càng già, lá gan càng nhỏ. Đây cũng không phải là nói dũng khí thực sự nhỏ, không có dũng khí, mà là lăn lộn trong giới giang hồ lâu như vậy, hiểu được nên tiến lui như thế nào, để sự tổn hao càng ít, mạo hiểm càng nhỏ, tính phiêu lưu cũng nhỏ, mà lại lấy được lợi ích lớn nhất.

- Chu Chính Phương, ngươi thấy thế nào?

Sở Vân lại nhìn về phía Tể tướng Thiết Sơn. Tể tướng Thiết Sơn thành danh đã lâu, cũng đã hai trăm sáu mươi sáu tuổi. Với tuổi tác của Sở Vân mà gọi thẳng tên đầy đủ của Tể tướng Thiết Sơn như vậy, dường như rất không có lễ phép, rất không tôn kính.

Nhưng mọi người ở đây, đều không nói gì. Thậm chí ngay cả bản thân Tể tướng Thiết Sơn, cũng không nghĩ có gì không thích hợp.

Sở Vân có thể chém chết được Thượng Quan Phong Dạ, thì hắn có tư cách nói chuyện ngang vai ngang vế với Tể tướng Thiết Sơn.

Tể tướng Thiết Sơn trầm ngâm không nói, trong lòng lại không ngừng suy tính:

"Tiểu Bá Vương này, thật là người không thể đoán trước được. Ta nhớ giữa hắn và Thiên Sát bang, có mối thù không thể bỏ qua. Hiện nay không ngờ lại dễ dàng buông tha chút lợi ích cho đối phương. Hơn nữa còn lấy quy củ của giới du hiệp, tránh nặng tìm nhẹ. Ta đã xem thường hắn rồi!"

Ban đầu Chu Chính Phương còn cân nhắc, nếu khi hắn mười sáu tuổi, đạt được thành tựu bách chiến bách thắng như Sở Vân vậy, cho dù chưa nói tới việc trong thiên hạ không nhìn thấy một người nào như vậy mà trong lòng có chút cuồng ngạo là không thể tránh khỏi.

Đây là lẽ thường tình của con người.

Cho dù là ai, khi xuất đạo đều đã chiến tất thắng, cũng sẽ trở nên kiêu ngạo. Huống gì là thanh niên, nhiệt huyết sôi trào. Nhất là Sở Vân là nhân vật có chiến lực xuất chúng như vậy, càng thích dùng cơ bắp, mà không muốn dùng đầu óc để giải quyết vấn đề. Đây là bản tính trời sinh hiếu chiến của thanh niên.

Nhưng Sở Vân lại có biểu hiện trưởng thành, lại khiến Tể tướng Thiết Sơn được mở rộng tầm mắt. Trong lòng cũng kinh ngạc, càng thêm có phần kiêng kỵ đối với người thiếu niên có tuổi tác nhỏ hơn mình rất nhiều này.

"Tiểu Bá Vương này là do mọi người đặt cho. Chung quy từ trước đến nay cũng chưa hề khiến người khác có ấn tượng cuồng mạnh mẽ bá đạo. Kỳ thực là không công bằng. Hiện nay, nhìn người này tiến lui có chừng mực, xử thế trầm ổn, không vì tình riêng ân oán mà kích động, tâm tư điềm tĩnh, nhìn thấu thế cục. Tương lai tất sẽ thành châu báu…"

Một khi nghĩ tới đây, Tể tướng Thiết Sơn bắt đầu nảy sinh ý định muốn giết Sở Vân.

Loại thiên tài này nếu không bóp chết, chờ sau này hắn đã lớn hẳn, còn để những người như bọn họ tồn tại nữa hay không?

Tể tướng Thiết Sơn cũng cảm thấy một áp lực lớn.

Nhưng khi ánh mắt hắn nhìn thấy đầu Thượng Quan Phong Dạ còn nằm trong tay Sở Vân, nhất thời phải từ bỏ ý định này.

Người này hung mãnh, sợ rằng hiện nay không có chiến lực Kiếp Yêu, nhưng hoàn toàn có bản lĩnh vượt cấp chém chết Hào Hùng.

Tể tướng Thiết Sơn suy nghĩ, không phải điều gì khác, mà là Đại Kiếm Bộc thuật.

Đây là kiếm của Kiếm Vương Yến Nhất Kiếm trước kia đã lĩnh ngộ ra đạo pháp thần thông.

Uy lực siêu phàm thoát tục, lực công kích vô cùng mạnh mẽ khủng bố.

Tuy rằng Kiếm vương đã sớm qua đời, nhưng đạo pháp thần thông của hắn cũng được truyền theo huyết mạch. Chỉ cần là hậu nhân của hắn, giữ lại máu của hắn, khi sinh ra đều có đạo pháp thần thông Đại Kiếm Bộc, giấu trong linh quang.

Khi cơ duyên xảo hợp, hoặc là hậu tích bộc phát, cánh cửa đạo pháp thần thông sẽ thức tỉnh, sẽ được hậu thế của Kiếm vương nắm giữ. Yến Đông Lưu, chính là một hậu nhân của Yến Nhất Kiếm, bởi vì tích lũy đủ, đã nắm giữ được cửa đạo pháp thần thông này.

Thực ra, hiện tượng này cũng thường xuyên diễn ra tại Tinh Châu.

Trong yêu vật, hiện tượng này chính là thiên phú đạo pháp. Rất nhiều yêu thú vừa sinh ra cũng nắm giữ một loại đạo pháp, rất thích hợp với thuộc tính của bản thân. Đây là lĩnh ngộ do tổ tiên thông qua huyết mạch lưu truyền tới nay. Ví dụ tốt nhất, chính là Thông linh thuật của Thông Linh Xà.

Đương nhiên, Thiên Hồ cũng có loại thiên phú này. Chỉ cần tích lũy thiên phú đạo pháp, chí ít là khi mọc đủ chín đuôi, mới có thể thức tỉnh.

Ngự yêu sư phát triển tới cấp bậc vương giả, lĩnh ngộ đạo pháp thần thông. Chỉ cần lưu lại huyết mạch, là có thể qua cửa thần thông này truyền xuống phía dưới. Đại Kiếm Bộc của Kiếm Vương cũng như vậy. Cửa đạo pháp thần thông này, tạo phúc cho hậu thế của hắn. Cho dù huyết mạch không thức tỉnh, trời sinh có thiên phú sử dụng kiếm.

Con cháu của Kiếm vương dựa vào thiên phú, sáng tạo ra Yến Vương Kiếm phủ. Đây là thế lực siêu nhất lưu, trong đó có rất nhiều Hào Hùng cấp, thậm chí cả cường giả Quân Cấp.

Hiện tại, trong giới Du hiệp thuộc về tồn tại thái sơn bắc đẩu.

Sở Vân nắm giữ thông tin của Đại Kiếm Bộc thuật, là điều mà cả thành Tinh Châu đều sớm biết. Tại Đại Hải chiến, hắn nhờ đạo pháp này, vượt cấp chiến thắng Cuồng Nho Tướng Quân. Đưa hắn từ Kiếp Yêu đánh rớt đến cấp số Linh Yêu.

Điều đó đã được mọi người biết tới.

Có người còn nói tổng giá trị của số yêu kiếm bị hỏng là một con số cực lớn. Vì thế, đến nay Thư gia còn lưng mang nợ Mông Nguyên quốc một món nợ kếch xù.

Chỉ là nếu Sở Vân có thể thi triển một lần, thì cũng có thể thi triển lần thứ hai. Bởi vậy mới có chuyện của Thượng Quan Phong Dạ.

Hắn có thể thi triển lần thứ hai, tự nhiên cũng có thể thi triển lần thứ ba. Bởi vậy Tể tướng Thiết Sơn cũng hiểu được, bản thân mình cũng có khả năng rất lớn sẽ bị té ngã.

Về phần kết quả bị té nhào—— Tể tướng Thiết Sơn lại thoáng nhìn đầu Thượng Quan Phong Dạ —— kết quả này không cần nói cũng biết, hơn nữa vô cùng nghiêm trọng.

- Chu Chính Phương, bà mẹ ngươi, rốt cuộc ngươi thấy thế nào?

Lúc này, Sở Vân không nhịn được nữa quát hỏi.

- Cũng tốt, ta chấp nhận đề nghị này.

Sau khi Tể tướng Thiết Sơn suy nghĩ cặn kẽ một hồi, gật đầu đáp.

- Tốt! Trưởng lão, ngươi đi trước.

Sở Vân vỗ tay cười to.

- Đi theo ta.

Thấy đã thỏa thuận xong, Thái thượng trưởng lão Thiên Sát bang cũng thở dài một tiếng. Dù sao hỗn chiến đối với ba phía cũng không tốt. Cực kỳ dễ dàng bị người khác chiếm tiện nghi. Đồng thời hiện tại là ngày đầu tiên Sa Nhãn Đôn Hoàng mở ra. Sau còn năm ngày, chẳng lẽ lại không có gì mới để thu hoạch. Không nhất thiết phải đánh đánh giết giết làm suy yếu lực lượng phe mình.

Thanh Dương Cung là một đan điện, cửa cung mở ra, đập vào mắt chính là một loạt các giá gỗ. Trên mỗi một ngăn, đều có đặt một lọ đan dược. Rất nhiều bình đan dược bảy màu sặc sỡ đều bao phủ một tầng ngọc quang. Giữa ngọc quang có hàng chữ, ghi rõ tên gọi của đan dược.

Vừa rồi, Thiên Sát bang chỉ mới phá trận chưa đi vào.

Hiện nay ba bên chỉ điểm ba người, tổng cộng chín người, đẩy cửa lớn ra, chỉ đứng ở cửa thoáng liếc mắt nhìn có thể thấy được vô số đan dược. Phần lớn trong số đó là đan hoàn, nhưng thuốc bột, rượu, đan dược với các loại hương thơm cũng không phải ít.

Khiên Hóa sinh đan, Xuân Thu Bách Lý đan, Thất Dạ tán, Phổ Độ Độc Hải hoàn, Địa Nguyên tửu… tên gọi của đan dược rực rỡ muôn màu, khiến cả chín người đều không ngừng chấn động.

- Tất cả mọi người đứng yên không nên cử động. Trong cung điện có chín giá gỗ, chúng ta tổng cộng ba nhóm, mỗi một nhóm lựa chọn ba giá gỗ. Để tránh cho xung đột, chúng ta không thể đi tới kiểm tra kỹ. Cứ đứng ở chỗ này mà lựa chọn đi.

Sở Vân bỗng nhiên nói.

Đề nghị này vô cùng thỏa đáng, đúng trọng tâm. Trong quá trình lấy đan bảo, rất dễ khiến người ta đỏ mắt, do đó bí quá hoá liều, sinh ra sự cố. Thái thượng trưởng lão và Tể tướng Thiết Sơn thoáng cân nhắc một chút, cũng đều gật đầu đồng ý.

Đứng ở cửa, chỉ có thể nhìn thấy hai giá gỗ ở gần nhất, còn bảy giá gỗ khác đều không thể nhìn thấy rõ. Bản thân muốn nhìn thấy bảo vật gì, cũng phải vận khí để nhìn.

Điều này không liên quan đến trình tự trước sau. Sở Vân liền để hai phe kia chọn trước.

Ba phe đều tự mình thu nhập bỏ vào trong túi, không muốn lại xuất hiện tình huống mới.

Sau khi số đan dược bị dọn sạch, giá gỗ thứ mười mới chậm rãi nhô lên khỏi mặt đất.

Khác với chín giá gỗ kia, trên giá gỗ này chỉ có ba bình đan dược.

Bên trái một lọ màu trắng ngọc tỏa ra ánh sáng chói chang, hiện thành ba chữ —— Thiên liệu đan.

Một lọ ở giữa, thân là đồng đen, khắc ba chữ —— Thiên tinh đan.

Một lọ bên phải, bình đỏ như lửa, tản ra một khí tức mạnh mẽ nóng bỏng. Chính là Thiên bạo đan.

- A, dĩ nhiên là Thiên liệu đan! Loại đan dược này có thể trị gần như tất cả chấn thương ở Tinh Châu. Là thánh phẩm chữa thương tối cao! Tuyệt phẩm đan dược!

Tể tướng Thiết Sơn kinh ngạc kêu lên, trong mắt bắn ra ánh sáng, nóng bỏng tưởng chừng như có thể nung chảy cả sắt thép.

- Thiên bạo đan, đây là Thiên bạo đan! Dùng cho Yêu thú, có thể khiến chúng rơi vào trạng thái cuồng bạo. Lực công kích, lực phòng ngự, sinh mệnh, sự khôi phục sức khỏe vân vân đều tăng lên bội phần! Là bảo vật khi chạy trốn, vật cần thiết khi khiêu chiến vượt cấp. Linh

Yêu Đỉnh phong ăn một viên đan dược này loại, là có thể khiêu chiến Kiếp Yêu mười vạn năm. Hơn nữa có thể phát huy đầy đủ chiến lực, không bị Thiên Kiếp quấy rầy!

Thái thượng trưởng lão cũng chấn động. Hắn đã mấy trăm tuế, trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn, nhưng lúc này cũng đánh mất sự ung dung ổn định của mình.

- Thiên tinh đan này là đan dược gì? Ta lại chưa từng nghe nói qua. Chỉ thấy nó được để ngang hàng với Thiên liệu đan, Thiên bạo thậm chí còn được đặt ở giữa. Có thể thấy nó rất trân quý!

Bạch Toa Toa cũng thở nhẹ một tiếng.

Mọi người nhìn nhau. Đối với Thiên tinh đan này, họ cũng đầu hàng, cũng không có người nào biết về nó.

- Chư vị, ta sẽ lấy bình Thiên liệu đan này.

Giọng điệu Tể tướng Thiết Sơn có chút gấp gáp. Kiếp Yêu của hắn có một tật, chiến lực thực sự chỉ có thể phát huy chưa đến tám phần. Đây là một bí mật mà chỉ có hắn biết được.

- Bình Thiên bạo đan kia nhất định phải là vật của chúng ta. Thỉnh các vị hiểu cho.

Thái thượng trưởng lão nhìn chằm chằm bình Thiên bạo đan, giọng điệu rất cứng rắn.

- Hừ! Các ngươi đều muốn tới cái tốt, để một Thiên tinh đan không ai biết công hiệu cho ta sao?

Sở Vân liên tục cười nhạt.

- Tiểu Bá Vương, Bạch thống lĩnh bên ngươi cũng nói, Thiên tinh đan được đặt ở giữa, hiển nhiên càng thêm trân quý. Tặng cho ngươi, đã là để ngươi chiếm tiện nghi rồi. Hà tất phải được voi đòi tiên chứ?

Giọng điệu Tể tướng Thiết Sơn âm trầm.

- Ngươi nói rất êm tai. Ta cũng muốn Thiên liệu đan. Chu Chính Phương ngươi cho rằng Thiên tinh đan càng thêm trân quý, vậy ta tặng cho ngươi.

Trong mắt Sở Vân chợt lóe sáng, không chịu nhượng bộ.

Hắn ở tình thế bắt buộc. Hắn cần Thiên liệu đan, có nó, thương thế của Thương Lam Hải Long có thể khỏi hẳn.

- Sở Vân, chúng ta không cần Thiên liệu đan. Thiên tinh đan, chúng ta nhất định phải lấy Thiên tinh đan! Nó có tầm quan trọng thế nào, công tử quả thực không thể tưởng tượng nổi! Có Thiên tinh đan, Nguyệt Thỏ trong tay ta có thể nâng cao tinh thần đến Đại Yêu đỉnh phong, thậm chí là tu vi Linh Yêu.

Đúng lúc này, giọng nói của Hạ Phàm Tiên Tử bỗng nhiên vang lên từ sâu trong nội tâm Sở Vân.

- Cái gì? Hạ Phàm Tiên Tử, nàng biết Thiên tinh đan ư? Nhưng ta rất cần Thiên liệu đan.

Sở Vân trả lời.

- Đan phương của Thiên liệu đan, ta cũng có. Hơn nữa loại đan dược này trân quý, là bởi vì dược liệu chủ để chế luyện Thiên liệu đan chính là Thanh Vương Long Sào quả. Khi chúng ta ở bảo điện trên mặt đất,

cũng đã thu hoạch một viên. Sau này ta trở về sẽ chế luyện là được. Thiên tinh đan, vô cùng quan trọng, công tử sẽ không hối hận đâu.

Hạ Phàm Tiên Tử từ sâu trông nội tâm Sở Vân, lại nhấn mạnh sự trân quý của Thiên tinh đan.

- Được rồi. Ta chọn Thiên tinh đan.

Sở Vân trầm ngâm một chút, sau đó nhìn Thái thượng trưởng lão và Tể tướng Thiết Sơn nói.

Tuy không biết vì sao Sở Vân đột nhiên thay đổi chủ ý, nhưng hai phe khác cũng không kìm được mà thở hắt ra một cái. Dù sao cũng đạt được mục đích của mình.

Ba phe đều lấy được đan dược, đều tự đề phòng rời xa Thanh Dương Cung.

- Sở huynh, lần này nếu không phải ngươi xuất hiện đúng lúc, chỉ sợ sự tình sẽ vô cùng phiền phức. Được rồi, huynh làm thế nào mà chém chết được Thượng Quan Phong Dạ? Lẽ nào huynh có chiến lực Kiếp Yêu? Hay dựa vào Kiếm Bộc Thuật?

Thạch Gia Minh hiếu kỳ hỏi thăm.

- Ha ha, chuyện này nói ra thì dài lắm. Ta cũng chỉ làm ngư ông, chiếm chút tiện nghi.

Sở Vân cũng không có gì phải giấu diếm Thạch Gia Minh, thẳng thắn thành khẩn kể ra.

- Thì ra là thế. Huynh có Hóa lôi đạo pháp, vừa vặn khắc chế m lôi khuyển. Lại có Ngũ Đức Chân Thân, đối phương dùng Ngũ hành chiến trận ngược lại sẽ bị ngươi

ảnh hưởng. Then chốt nhất chính là, đối phương bị hao tổn về tâm niệm quá nhiều, bất lợi khi chỉ huy. Thượng Quan Phong Dạ cũng thật không may, đụng phải huynh.

Trong chuyến hành trình tới Sa Nhãn Đôn Hoàng lần này, ngươi đã thu được cả danh lẫn lợi. Chỉ cần trong tay của huynh có một yêu thú tấn chức đến Kiếp Yêu. Ngươi có thể leo lên Hào Hùng bảng!

Thạch Gia Minh hâm mộ nói.

- Chỉ là danh tiếng thôi. Chỉ là để độ kiếp lần này, ta còn phải tiến hành chuẩn bị một cách đầy đủ. Thạch huynh, Bạch thống lĩnh, trước hết chúng ta nên cố gắng tiêu hóa một ít thành quả. Sau đó tiếp tục thăm dò cũng không muộn. Các ngươi thấy sao?

Sở Vân kiến nghị nói.

- Được, đúng lúc trong thời gian này, chúng ta triệu tập nhân mã trở về.

Bạch Toa Toa gật đầu đồng ý. Trên thực tế, cũng đã được một phần đan dược trong Thanh Dương Cung, đã có thể thắng lợi trở về. Về phần tâm tư tiến sâu vào trong để thăm dò, ngược lại đã phai nhạt.

- Thì ra là trò quỷ của Sở Vân!

Trong góc phòng, hai mắt Tây Tiện Tiếu Tiểu Hiền chợt sáng lên đầy xảo quyệt.

- Được, thủ đoạn thật là lợi hại, lòng dạ quả thực rất sâu. Không ngờ có thể khiến Tiếu Tiểu Hiền ta té ngã. Tiểu Bá Vương, ngươi là người đầu tiên. Được, rất tốt.

Hắn nghiến răng nghiến lợi, đánh một trận ở Địa bảo điện, hắn cũng bị thương không nhẹ.

Nhưng lại không thu hoạch được gì, khiến hắn uất ức khó tiêu.

Từ khi xuất đạo tới nay, hắn ngang dọc ở Tinh Châu, chưa bao giờ mệt như vậy. Sau khi từ Địa bảo điện đi ra, hắn càng nghĩ càng không cam lòng, quyết tâm tìm cho ra kẻ hạ động thủ phía sau.

Hắn vận dụng thực sự vương bài yêu vật, tiềm hành lên, tiếp cận Thanh Dương Cung. Lúc này đây, ngay cả các tiên phi cũng không phát giác.

493. Chương 38 39: Hành Động Trả Thù Của Tây Tiện

Chương 38 39: Hành động trả thù của Tây Tiện

Khi thế lực ba phe tiến vào Thanh Dương Cung thu hoạch, hắn cũng nhẫn nại, không ra tay.

Mãi tới khi Sở Vân kể cho Thạch Gia Minh biết, cuối cùng hắn mới biết, kẻ đứng phía sau lợi dụng hắn, chính là kẻ có danh tiếng lẫy lừng mấy năm nay - Tiểu Bá Vương!

- Ngươi thiếu nợ ta, ta phải bắt ngươi trả lại gấp trăm lần. Chỉ là hiện tại, ta muốn lấy được bảo vật của Thiên Sát bang, còn bảo vật trong tay Tể tướng Thiết Sơn trước đã.

Đám người Sở Vân cũng không thăm dò tiếp, mà dừng tại chỗ, triệu tập nhân mã. Hơn nữa thực lực bọn họ hùng hậu, cũng khiến Tây Tiện quyết định —— chọn hồng mềm trước.

Nếu không nhanh, đám người Thiên Sát bang và Tể tướng Thiết Sơn sẽ đi xa mất.

Tây Tiện lặng lẽ di chuyển. Hắn lựa chọn Thiên Sát bang trước.

Trên lưng Thái thượng trưởng lão Thiên Sát bang là bao cỏ. Loại cỏ, là yêu vật thông thường dùng để đựng đồ, giống như ba lô vậy.

Không gian bên trong Bao cỏ, theo tu vi của cỏ mà tăng thêm.

- Có Thiên bạo đan, xem như chuyến này cũng không uổng công. Thật không ngờ giữa Di tích Cổ Thành lại có bảo bối như vậy!

Trong mắt Thái thượng trưởng lão lộ rõ vẻ vui sướng, càng nghĩ càng thấy hài lòng.

Thu hoạch này thật là bất ngờ ngoài ý muốn.

- Với thông hành lệnh bài này, bất kỳ đại trận hộ điện nào cũng đều là đồ bỏ đi. Quả thực Di tích Cổ Thành này là hoa viên phía sau Thiên Sát bang chúng ta. Bất luận cung điện nào đối với chúng ta mà nói, cũng là không bố trí phòng vệ. Ha ha ha, có thông hành lệnh bài này, Thanh Dương Cung có tính cái gì. Phía trong Cổ Thành mới là mục tiêu thực sự của chúng ta!

Thông hành lệnh bài này còn cao cấp hơn so với lệnh phù thông hành.

Cho phép chủ sở hữu tự do ra vào bất kỳ nơi nào trong Di tích Cổ Thành, không cần để ý tới đại trận hộ điện. Có nó, khác nào có vô số bảo tàng.

Nhưng Thái thượng trưởng lão lại không biết, lúc này ngay phía sau có một người tiềm hành.

Tự cao tự đại!

Tây Tiện mang bao tay vương bài, khởi động bí quyết, thôi động một đạo pháp tuyệt phẩm.

Ngay lập tức, bao cỏ trước mặt trở thành trong suốt. Sau đó hắn mạnh dạn vươn cánh tay phải, như thò tay vào nước, thản nhiên trực tiếp dò xét trong bao cỏ.

Thâu lương hoán trụ! Tham nang thủ vật! (Treo đầu dê bán thịt chó! Lấy đồ trong túi!)

Đây là hai đạo pháp tuyệt phẩm phối hợp với nhau. Treo đầu dê bán thịt chó, có thể tạo ảo giác, khiến vật chủ không hề phát hiện. Lấy đồ trong túi, thì tên như nghĩa.

Tay Tây Tiện lại rút trở về, trong tay đã nắm đầy đan dược. Nhưng những đan dược, cũng ẩn hình, chỉ có Tiểu Tiểu Hiền có thể thấy.

- Ha ha ha…

Tiểu Tiểu Hiền âm hiểm cười trong lòng. Thái thượng trưởng lão vẫn bước đi, hắn cũng theo phía sau, hầu như là cứ đi ba bước, lại móc ra một nắm đan dược.

- Thiên bạo đan! Bảo bối của ta, ngươi đã đến tay ta rồi.

-´y? Đây là cái gì?

...

Sau khi đi được mấy trăm bước, Tiếu Tiểu Hiền công thành rút lui. Hắn không chỉ lấy đi những gì mà Thái thượng trưởng lão thu hoạch được ở Thanh Dương Cung, thậm chí ngay cả thông hành lệnh bài mà Thái thượng trưởng lão kỳ vọng cao nhất, cũng bị hắn trộm

mất.

Thái thượng trưởng lão vẫn còn chìm đắm trong kỳ vọng, hồn nhiên không biết toàn bộ bảo vật của đã bị trộm đi mất.

Sau đó, Tây Tiện lại trò cũ, cũng nhẹ nhàng trộm đi bảo vật trong tay Tể tướng Thiết Sơn.

- Cuối cùng cũng phải đến phiên ngươi, Sở Vân!

Hắn cắn răng, lại quay lại. Nhưng hắn lại chỉ phát hiện đám người Bạch Toa Toa, vẫn không thấy Sở Vân ở đâu.

- Không tốt, vì sao không hắn ở chỗ này chứ?

Trong lòng Tiếu Tiểu Hiền nhất thời lo lắng.

- Không đúng! Hẳn là hắn đã tiêu hóa kết quả thắng lợi rồi. Những người này đang tụ tập như vậy, rõ ràng đang yểm hộ vị trí trung tâm. Chắc Sở Vân khởi động Bát Quái Chiến Trận, lui vào trong không gian chiến trận rồi.

Trong mắt Tiếu Tiểu Hiền chợt lóe sáng, nghĩ thông suốt những này, không khỏi hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Tên Tiểu Bá Vương này cẩn thận như vậy, chẳng lẽ có thể làm khó được Tiếu Tiểu Hiền ta sao? Xem đạo pháp tuyệt phẩm cách không lấy vật của ta đây.

Hắn bay ngược lại mấy chục thước, trốn ở góc âm u góc. Lại triệu ra ba con Linh Yêu đỉnh phong, trợ giúp che nguyên khí của mình lại. Sau đó mạnh dạn vươn tay phải.

Trên tay phải của hắn mang theo một yêu binh trảo bộ, rõ ràng là cấp số Kiếp Yêu.

Tay phải hắn đưa về phía trước như đang tìm kiếm. Trong không gian trống không phía trước vốn không có một vật chợt không khí nhộn nhạo rung động từng trận.

Tay phải của hắn biến mất. Ngay sau đó, cẳng tay cũng theo đó mà biến mất trông không khí. Giống như là duỗi tay vào trong túi áo vậy.

Mấy giây sau, cái miệng của hắn nhếch lên:

- Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta!

Sở Vân thật sự đang ở trong Bát Quái Chiến Trận. Lúc này hắn đang dùng hồn tinh nuôi nấng Thông Linh Xà.

Khối hồn tinh này, lớn bằng một chiếc xe ngựa. Chính là lấy được từ trong Địa bảo điện. Thông Linh Xà ghé vào hồn tinh, nuốt từng ngụm lớn hấp thu năng lượng của hồn tinh.

Lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ biến mất của hồn tinh. Tu vi Thông Linh Xà cũng tùy theo đó mà tăng trưởng. Năm năm, mười lăm năm, ba mươi lăm năm, bảy mươi lăm năm, một trăm hai mươ lăm năm, hai trăm năm mươi năm, năm trăm năm...

Rất nhanh, tu vi của Thông Linh Xà đạt được Đại Yêu đỉnh phong.

- Vẫn còn một lượng lớn Hồn tinh, đủ để có thể chống đỡ Thông Linh Xà đạt tới Linh Yêu kỳ. Chỉ là lúc này không thích hợp để trùng kích lên Linh Yêu kỳ. Hoàn cảnh hiện tại quá nguy hiểm để chống lại Linh Yêu kiếp.

Sở Vân thu hồi Thông Linh Xà, lại gọi Nguyệt Thỏ ra.

Nguyệt Thỏ chỉ là cấp số Tiểu Yêu, lông trắng như tuyết, núc ních thịt là thịt, nhìn vô cùng đáng yêu. Một đôi mắt đỏ rực như mã nao, sáng lấp lánh nhìn Sở Vân. Một bộ dạng mơ hồ, hình như không rõ vì sao chủ nhân muốn triệu hồi nó ra.

- Đây, ăn đi.

Sở Vân lấy ra Thiên tinh đan, đưa tới trước mặt Nguyệt Thỏ.

Thiên tinh đan giống như một đạn châu nhỏ, trong suốt không hề có tạp chất, giống như thủy tinh thuần sắc trong suốt vậy. Nhưng lại có những khía sắc giống như hột xoàn bị cắt bằng kim lại tốt vậy.

Nó không hề có hương vị, mà tỏa ra từng đợt ánh sáng. Khi nó bị đưa tới trước mặt Nguyệt Thỏ, Tiểu Nguyệt thỏ lập tức bị nó hấp dẫn.

Hai cái tai thật dài khẽ động đậy, ánh mắt màu hồng mã não lộ ra vẻ vô cùng mừng rỡ.

Nó cẩn thận vươn móng vuốt, chậm rãi nâng viên đan dược lên, sau đó thử để vào miệng mình.

Răng rắc.

Một tiếng động vang nhỏ, Thiên tinh đan giống như thủy tinh mở tung ra. Tiểu Nguyệt thỏ nhấm nuốt vài cái, đột nhiên hai lỗ tai thỏ dựng thẳng lên, đôi mắt phóng ra tia sáng, lộ vẻ vô cùng vui mừng.

Răng rắc răng rắc răng rắc…

Cái miệng nhỏ liên tục hoạt động phát ra những tiếng giòn tan. Thiên tinh đan đã bị Nguyệt Thỏ ăn hết vào bụng nhỏ.

Ầm…

Một cổ yêu khí lao ra khỏi thân thể nó. Trong nháy mắt tu vi tăng vọt, phá tan cấp số Tiểu Yêu, đạt tới Đại Yêu đỉnh phong. Một khi Bát Quái Chiến Trận được mở ra, Tiểu Nguyệt thỏ lập tức nghênh đón Đại Yêu kiếp.

Chỉ là Sở Vân ngược lại không thèm để ý. Đại Yêu kiếp so với Linh Yêu kiếp yếu hơn rất nhiều, hắn có thể dễ dàng nhanh chóng vượt qua. Thậm chí ngay cả ở Di tích Cổ Thành này cũng không uy hiếp hắn được.

- Hả? Đây là có chuyện gì!

Khi hắn đang muốn đóng Bát Quái Chiến Trận, bỗng nhiên biến sắc. Hắn nhận thấy trong tiên nang Tinh Hải Long Cung đã thiếu đi rất nhiều thứ.

Hai đống thạch tệ lớn như núi, cũng không thấy hình bóng. Đồng thời rất nhiều vật phẩm trân quý, cũng không thấy tung tích.

- Có kẻ trộm! Một tên trộm thật lợi hại!

Sở Vân lập tức ý thức được mình đang gặp phải tình huống gì. Hắn không khỏi cảm thấy vô cùng khiếp sợ, không ngờ có người qua Bát Quái Chiến Trận, cũng có thể trộm được đồ trong tiên nang của mình. Toàn bộ quá trình thần không biết quỷ không hay. Ngay cả mình

cũng hoàn toàn không có phát hiện ra manh mối.

- Thật không ngờ trong tay Tiểu Bá Vương có tiên nang thượng đẳng, làm hại ta tốn mất một thời gian dài. Chỉ là, có không ít đồ tốt nha. Ha ha ha… Thạch tệ xếp thành núi nhỏ, còn có các loại đan dược. Uả? Đây là cái gì…

- Oa, ngọc đính ước của Nhân ngư quốc hả! Có nó, ta có thể lấy một công chúa làm vợ? Diễm phúc của Tiểu Bá Vương cũng không ít hả. Ấy,… Cái này lại là cái gì? Cái này, đây là?

Tiểu Tiểu Hiền đang kiểm tra những thứ mình vừa thu hoạch được, bỗng nhiên hắn thấy trong đó có một vật gì đó, hắn liền biến sắc, hai mắt lồi ra, mồm há hốc.

- Ông trời ơi! Cái này là chiếc nhẫn chưởng môn do chưởng môn Thần Thâu Môn chúng ta đánh rơi từ lâu! Khó tin được. Lẽ nào Sở Vân là chưởng môn Thần Thâu Môn ta?

Tây Tiện Tiếu Tiểu Hiền cầm chiếc nhẫn chưởng môn trong tay, cảm giác như đang nằm mơ.

Đây là chiếc nhẫn chưởng môn của Thần Thâu Môn, thấy chiếc nhẫn như thấy chưởng môn nhân, chính là quyền hành cao nhất của Thần Thâu Môn. Nhưng từ lúc Thổ Hành Thần Sưu mất tích đến nay, chiếc nhẫn chưởng môn này cũng theo đó không thấy nữa.

Tiếu Tiểu Hiền trăm triệu lần không ngờ được mình sẽ gặp phải tình huống như ngày hôm nay, ngoài ý muốn thu hồi được chiếc nhẫn chưởng môn.

- Lẽ nào nói, Tiểu Bá Vương Sở Vân chính là chủ nhân chiếc nhẫn chưởng môn, thực sự là chưởng môn chí tôn của Thần Thâu Môn?

Tiếu Tiểu Hiền không thể không nghĩ về điểm này. Nhưng hắn chợt từ trong khiếp sợ mà tỉnh lại.

- Không đúng. Nếu hắn thực sự được truyền thừa, sẽ không để ta dễ dàng trộm mấy thứ đó như vậy. Khả năng lớn nhất là hắn tìm được di vật của tổ sư Thổ Hành Thần Sưu.

Tiếu Tiểu Hiền cũng là người có thiên tư thông minh, nhanh chóng suy đoán ra chân tướng sự việc không sai chút nào.

- Sự tình thật phức tạp. Hắn nắm giữ chiếc nhẫn chưởng môn, dựa theo truyền thống của Thần Thâu Môn ta, có cơ hội tiến vào nơi truyền thừa của tổ sư gia Thổ Hành Thần Sưu, tiếp thu truyền thừa. Nhưng địa phương kia đã sớm bị ta nắm trong tay, tự mình tiếp thu tất cả rồi.

Tiếu Tiểu Hiền nhíu mày, cảm thấy vô cùng bối rối.

Theo truyền thống Thần Thâu Môn, nơi truyền thừa được thiết lập cho chưởng môn qua các thế hệ, chỉ có truyền nhân cầm chiếc nhẫn chưởng môn trong tay mới có tư cách vào nơi truyền thừa, tiếp thu y bát, kế thừa chưởng môn vị.

Nhưng từ sau khi Thổ Hành Thần Sưu bị mất chiếc nhẫn chưởng môn, dẫn đến truyền thừa đứt đoạn. Thần Thâu Môn cũng bởi vậy mà rắn mất đầu, dần dần sụp đổ. Cho tới bây giờ cũng chỉ còn có một mình Tiếu Tiểu Hiền.

Vào một tối mấy năm trước, cuối cùng Tiếu Tiểu Hiền đã quyết định, không tuân thủ nghiêm ngặt truyền thống Thần Thâu Môn, phá vỡ quy củ, dù không có chiếc nhẫn chưởng môn nhưng hắn dám dựa vào thực lực và sự thông minh cơ trí của mình mà đoạt lấy truyền thừa.

Bởi vậy, thực lực của hắn tăng mạnh. Khi đi lại trong giang hồ. Để che giấu thân phận thực sự của mình, hắn đã có một danh hiệu, bị người gọi là một trong bốn kẻ dâm tặc lớn nhất "Đông Dâm Tây Tiện Nam Tao Bắc Sắc".

Ban đầu, Tiếu Tiểu Hiền cho rằng hành động kế thừa truyền thừa là bất đắc dĩ. Danh không chính ngôn không thuận, ngồi ở lên ngôi vị, chính là mưu đồ cướp ngôi. Chẳng khác nào đã đoạt gì đó của Sở Vân.

Hiện nay, chiếc nhẫn chưởng môn lại đột nhiên xuất hiện, lập tức khiến Tiếu Tiểu Hiền rơi vào tình cảnh khó khăn này.

Cùng lúc đó, hắn cũng không muốn buông tha những yêu vật trong tay mình, muốn ôm tất cả tài phú quang vinh vào trong tay. Về phương diện khác, hắn lại có tình cảm sâu nặng với Thần Thâu Môn. Năm đó, trước khi sư phó của hắn chết, đã nhắc nhở hắn nhất định phải chờ đến khi chủ nhân chiếc nhẫn xuất hiện.

"Không ngờ trong hành trình tới Sa Nhãn Đôn Hoàng lại bất ngờ gặp phải chiếc nhẫn chưởng môn. Mà thôi, gặp cũng đã gặp rồi, cũng giải quyết được nỗi lo lắng của ta trong nhiều năm nay. Ta không muốn chắp tay dâng lên, cũng không muốn vi phạm truyền thống và quy củ của Thần Thâu Môn. Ta cũng chỉ đành đánh một trận với Sở Vân."

Nghĩ tới đây, đầu lông mày của Tiếu Tiểu Hiền đang nhíu chặt lại, liền giãn ra.

- Nếu ta thắng, chứng minh ta thực sự có tư cách kế thừa ngôi vị chưởng môn của Thần Thâu Môn hơn so với Tiểu Bá Vương. Chiếc nhẫn chưởng môn sẽ là của ta. Nếu ta bại, cũng coi như không bằng người, gieo gió gặt bão, ta sẽ dùng hai tay dâng cho Sở Vân tất cả cùng với ngôi vị đại chưởng môn đời thứ bảy mươi ba!

Giờ khắc này, hắn đã hạ quyết tâm. Gọi ra một con yêu vật, xé mở không gian, đi nhanh cắt, bước vào giữa Bát Quái trận chiến trận.

- Hử? Tây Tiện!

Sở Vân đã nhận ra hắn trước. Ánh mắt sắc như dao lập tức lao đi nhanh như chớp.

- Đánh!

Tiếu Tiểu Hiền không nhiều lời, trực tiếp xuất thủ, xông qua đánh.

Nói chung, khi ngự yêu sư đánh nhau, đều sử dụng chiến trận. Ngự yêu sư là người chỉ huy, yêu vật là quân sĩ. Đối với việc hai quân cùng đánh nhau, phòng thủ nghiêm ngặt, không ngừng ra chiêu, cuối cùng tích lũy ưu thế, giành được thắng lợi.

Nhưng thức chiến đấu của Tây Tiện rất đặc biệt. Hắn cũng không sử dụng chiến trận, mà trực tiếp xông lên.

Người ta cảm thấy kỳ quái chính là tuy hắn đang ở giữa Bát Quái Chiến Trận nhưng không bị sức chiến trận không hề suy giảm. Tốc độ của hắn cực nhanh, quả thực nhanh hơn bình thường.

Sở Vân nín thở, hắn chưa bao giờ thấy người nào có tốc độ như vậy!

Quá nhanh!

Từ lúc Tây Tiện xuất hiện, chỉ trong nháy mắt hắn đã tới trước mặt Sở Vân.

494. Chương 40 41 42: Tranh Chức Chưởng Môn

Chương 40 41 42: Tranh chức chưởng môn

Keng!

Những đốm lửa nhỏ bay ra. Thấy nguy cơ ngay trước mắt, Sở Vân liền gọi Túy Tuyết Đao ra, ngăn cản một kích bất ngờ của đối phương.

Nhưng lực đánh tới quá mạnh, Sở Vân giống như đạn pháo phóng ra ngoài, thân hình không kìm được ngã ngược lại. Hai tay hắn đều tê dại. Tuy Túy Tuyết Đao rất lợi hại nhưng cũng run lên từng trận.

Mắt Sở Vân lập tức thu nhỏ lại như cây châm, chăm chú nhìn thẳng vào cái bao tay trên đôi tay của Tây Tiện.

Trích Tinh Thủ Sáo, chiến lực Kiếp Yêu mười vạn năm!

Thảo nào Túy Tuyết Đao lại bị như vậy.

Tiếu Tiểu Hiền đuổi theo, tốc độ nhanh như sao xẹt, ầm một tiếng, hai tay chộp tới, tinh quang phát ra, xé rách không gian, vô cùng sắc bén.

Sở Vân gọi Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi ra, một tay cầm Túy Tuyết Đao, chém xuống một phát, sức mạnh như hủy thiên diệt địa. Một tay cầm Hoa Chi, huyền quang xuất hiện, thấu tận trời cao.

Hai người giao chiến kịch liệt, thân ảnh to lớn không gian trận pháp. Ngươi đuổi ta chạy, ngươi hiện ta ẩn, ngươi che ta đỡ.

Đao pháp của Sở Vân xuất thần nhập hóa. Hai yêu vật trong tay đều là Linh Yêu đỉnh phong, càng khiến Bát Quái Chiến Trận được tăng cường. Nhưng vẫn bị lép vế.

Tuy rằng Tiếu Tiểu Hiền và Thượng Quan Phong Dạ từng giao tranh kịch liệt, nhưng dù sao Trích Tinh Thủ Sáo cũng là chiến lực Kiếp yêu. Nó đã đạt cảnh giới tuyệt đỉnh, là cảnh giới đỉnh phong khiến thiên địa phải ghen tị.

- Có thể ngăn được uy lực Trích Tinh của ta, coi như ngươi có bản lĩnh. Tiếp theo đây, ngươi sẽ phải cẩn thận, Ám Độ Toa!

Tiểu Tiểu Hiền tiến công chưa lâu, lại gọi ra một yêu binh Linh Yêu đỉnh phong.

Đây là một con thoi biết bay, to bằng bàn tay, hai đầu nhọn, ở giữa to, tỏa ra ánh sáng màu đen yếu ớt. Con thoi đưa qua đưa lại trong không trung, phát ra những tiếng ong ong như một con ong mật, tốc độ cực nhanh.

Ở trong bóng tối, con thoi càng mạnh, tốc độ củ Tiểu Tiểu Hiền vốn kinh khủng, bây giờ càng thêm khác thường. Hắn ta di chuyển xung quanh Sở Vân, chỉ để lại những tàn ảnh.

Sở Vân cố hết sức để ngăn cản, nhưng cơ thể vẫn không ngừng bị con thoi đả thương. Máu tươi ở mỗi vết thương đều bay ra.

Hắn đã cố hết sức để thôi động Tật phong kính thảo hài. Nhưng tốc độ của Tiểu Tiểu Hiền thật sự quá nhanh.

Cho tới bây giờ, Sở Vân chưa từng gặp phải đối thủ có tốc độ quá nhanh như vậy. Hắn lập tức rơi vào tình trạng vô cùng nguy kịch.

- Tốc độ như vậy, đã quá siêu việt, là giới hạn cao nhất của ta rồi. Thực lực của Tây Tiện quả thực quá xa so với lời đồn. Hồng Yêu không màu!

Hắn triệu ra yêu vật đầu tốc thứ hai của bản thân mình, nhưng chưa phát khởi động. Hắn ẩn thân tránh đi sự phản công bất chợt của Tiểu Tiểu Hiền.

Bát Phương Sưu Thiên Kính!

Chiến thuật của Sở Vân, không ngoài dự liệu của Tiểu Tiểu Hiền. Hắn lập tức lấy ra một bảo kính. Nó có kích thước giống một cái kính thường, nhưng kính này được chế tạo bằng đồng đen. Viền kính có hình bát quái. Mặt trong kính bắn ra những ánh sáng trắng xông tới tận trời.

Tiểu Tiểu Hiền cầm Sưu thiên kính Linh Yêu đỉnh phong trong tay, khua lên một hồi.

Lập tức phá bỏ thuật ẩn thân, khiến Sở Vân phải hiện thân.

Tầm Bảo Thử!

Hắn triệu ra này yêu thú số mệnh tiếng tăm lừng lẫy. Nó có tu vi đỉnh phong, cũng nhỏ nhắn lung linh, nhỏ hơn một nắm tay của con người. Cặp mắt đen bóng, bộ lông màu vàng giống như một quả cầu nhỏ màu vàng. Chòm râu của nó là một màu trắng tinh khiết, vểnh ra hai bên, có vẻ linh động tinh xảo.

Nó há mồm phun ra một ánh sáng màu vàng tinh khiết. Ánh sáng di chuyển với tốc độ cực nhanh. Sở Vân bất ngờ không kịp phòng bị. Túy Tuyết Đao, Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi đều bị bắn trúng. Hai yêu vật trên người, đều bị bao phủ một tầng ánh sáng huyền bí màu vàng.

Ngay sau đó Tầm Bảo Thử há mồm hút một cái. Sở Vân nhất thời không thể chống đỡ được lực hút mạnh như vậy, Túy Tuyết Đao và Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi đều bay ra. Sau một khắc, tất cả đều bị hút vào trong bụng Tầm Bảo Thử.

Sở Vân kinh ngạc, lập tức phát ra triệu hoán. Nhưng Chiến đao và Hoa chi, đều không hề truyền thông tin lại.

- Ha ha ha, Tiểu Bá Vương, trận chiến này ta thắng chắc rồi!

Thấy cảnh tượng như vậy, Tiểu Tiểu Hiền cười ha hả.

Ngũ Đức Luân —— Trấn Yêu Tháp!

Sở Vân đột nhiên gọi Ngũ Đức Luân ra. Bánh xe xoay tròn, như mặt trời mới mọc bay lên. Nhưng ánh sáng ngũ sắc biến mất, cũng trong đó chỉ có duy nhất một màu vàng, chiếu khắp không gian.

Tầm Bảo Thử của Tiểu Tiểu Hiền, lập tức bị ánh sáng màu vàng hút vào trong Trấn Yêu Tháp, hoàn toàn bị trấn áp.

- Tiểu Bảo!

Tiếng cười của Tiếu Tiểu Hiền chợt im bặt, sắc mặt đột nhiên thay đổi. Trấn Yêu Tháp và Tầm Bảo Thử là yêu vật khắc chế lẫn nhau, ai xuất thủ trước, có thể chiếm được thế chủ động.

Tiếu Tiểu Hiền mất đi Tầm Bảo Thử, thì càng hoảng loạn hơn so với mất Trích Tinh Thủ Sáo.

Sở Vân triệu hồi Túy Tuyết Đao và Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, lại gọi yêu vật Thiên Hồ, Cụ phong cung. Ngũ Đức Luân hóa thân Ngũ đức cự nhân, sĩ khí được hồi sinh, tiến về phía Tiếu Tiểu Hiền xung phong liều chết.

- Trả lại Tầm Bảo Thử cho ta!

Tiếu Tiểu Hiền hừ lạnh một tiếng, Ám Độ Toa, Bát Phương Sưu Thiên Kính bay xung quanh người, hai tay mang Trích Tinh Thủ Sáo, cùng chiến đấu với Sở Vân.

Đây là một cuộc chiến đấu vô cùng sôi động. Một bên là chín đại Linh Yêu, cũng đạt tới tu vi Linh Yêu đỉnh phong, lại có Bát Quái Chiến Trận tăng cường, sức mạnh của đạo pháp thần thông, thế mạnh như hổ, uy vũ nghiêm nghị.

Một bên có tốc độ như sao rơi điện xẹt, trong tay có chiến lực Kiếp yêu, Trích Tinh Nã Nguyệt, không có người nào có thể chống lại được.

- Liều mạng như vậy không ngờ chỉ đánh hòa?

Chớp mắt, năm mươi mốt hiệp đã qua. Tiếu Tiểu Hiền thấy tình hình như vậy cũng phải giật mình.

“Không, ta mới là chưởng môn nhân thực sự của Thần Thâu Môn! Ta vừa sinh ra, đã mong muốn vực dậy Thần Thâu Môn. Ta ba tuổi đã thông kinh văn, năm tuổi có thể làm thơ, từng nhìn thấy là không quên được. Bất luận là thứ gì xem qua ba lần là có thể thực sự đọc làu làu. Sở Vân, năm nay ngươi mười sáu tuổi, ta cũng chỉ mới mười bảy tuổi mà thôi.”

”Ngươi chỉ là một người ngoài cuộc, chỉ nắm giữ chiếc nhẫn chưởng môn mà thôi. Ta mạo hiểm trải qua cửu tử nhất sinh mới giành được truyền thừa. Người như ngươi khó có thể tưởng tượng được sẽ gánh vác trọng trách, trấn hưng lại Thần Thâu Môn. Trước đó, ta đã lợi dụng Tầm Bảo Thử, tích lũy thực lực, đi từng bước một mới có được tình trạng như bây giờ. Ngươi dựa vào cái gì mà muốn đoạt lấy tất cả của ta? Ta không tin tất

cả đều là số phận an bài. Trận chiến này ta nhất định có thể thắng được! Nếu có thể chiến thắng ngươi, ta có thể khắc chế được tâm ma, chấp chưởng ngôi vị chưởng môn Thần Thâu Môn!”

Trong giây lát, Tiếu Tiểu Hiền gầm lên, phát ra phẫn nộ vì sự bất công, bất mãn không cam lòng của mình.

- Tiểu Bá Vương, cho ngươi mở mang kiến thức nhìn con át chủ bài thực sự của ta. Yêu thú quý hiếm tương lai có hy vọng sẽ trở thành siêu việt Tầm Bảo Thử, Trích Tinh Thủ Sáo!

Thương Không Hạc, ra đi!

Nhất thời, một tiếng hạc kêu chấn động cửu thiên, vang vọng dưới vòm trời.

Con Thương Không Hạc này vô cùng ưu nhã xinh đẹp. Nó bay lượn vòng quanh Tiếu Tiểu Hiền, thân thể thon dài, lông chim trắng như tuyết, hai mắt đen lóng lánh như hột xoàn. Khiến Sở Vân vô cùng kinh ngạc. Nó chỉ có tu vi Đại Yêu đỉnh phong.

Động hư không!

Thoáng cái, Tiếu Tiểu Hiền và yêu vật của hắn bỗng nhiên biến mất.

Đây không phải tốc độ nhanh đến mức không nhìn thấy rõ, mà thực sự là biến mất. Hắn dựa vào thiên phú đạo pháp của Thương Không Hạc, từ trong không gian Bát Quái Chiến Trận thoải mái bỏ chạy. Không gian trở thành hoa viên của hắn. Hắn có thể xuyên qua một cách tùy ý.

Sau một khắc, Tiếu Tiểu Hiền bỗng nhiên xuất hiện phía sau Sở Vân.

Ầm.

Trích Tinh Thủ Sáo đánh ra một đòn Bát thiên thải hà nặng nề vào Ngũ Đức Chân Thân. Ngũ Đức Chân Thân thiếu chút nữa thì sụp xuống.

Sở Vân xoay người đánh lại. Tiểu Tiểu Hiền lại bỏ chạy. Hắn xuyên qua không gian, giống hệt như quỷ lúc ẩn lúc hiện mà tấn công, khiến Sở Vân khó lòng phòng bị.

Sở Vân rơi vào thế hoàn toàn bị động.

Đây là trận đánh khó khăn nhất của hắn từ trước tới nay.

Đối phương là thiên tài siêu cấp không thua gì hắn, lại thành danh sớm hơn hắn một chút. Không nói tới việc Tiểu Tiểu Hiền có chiến lực hùng hồn, sở hữu chiến lực Kiếp yêu, hầu như những yêu vật đều là Linh Yêu đỉnh phong. Duy nhất chỉ có Thương Không Hạc là Đại Yêu đỉnh phong, nhưng lại phát huy công hiệu kỳ lạ mà Linh Yêu cũng không có được!

Hắn đã xây dựng hệ thống chiến thuật một cách thành thục, tốc độ nhanh đến mức Sở Vân cũng phải kinh ngạc.

Ầm ầm ầm.

Mấy đòn vừa rồi rất nghiêm trọng. Tiểu Tiểu Hiền có Thương Không Hạc trong tay xuất quỷ nhập thần. Dường như không gian đã trở thành địa bàn của hắn. Bát Quái Chiến Trận cũng không thể ảnh hưởng hắn.

Quang quyển do Ngũ Đức Luân biến thành đã u ám vô cùng, lung lay sắp đổ. Sở Vân phải thu hồi Ngũ Đức Chân Thân, lợi dụng Mệnh Tuyền ngọc tỷ, bổ sung yêu nguyên cho Ngũ Đức Luân.

Phịch một tiếng.

Tiểu Tiểu Hiền lại hiện ra từ hư không, hai tay chụp lấy Mệnh Tuyền ngọc tỷ, không chỉ cắt đứt trạng thái khôi phục, còn chụp tới mức toàn bộ ngọc tỷ đều rạn nứt.

- Ha ha ha, vô ích thôi. Trước mặt ta, ngươi mơ tưởng đụng tới một sợi lông trên người ta. Chiến trường đều nằm trong bàn tay của ta. Sở Vân, ngươi đã thất bại rồi.

Tiểu Tiểu Hiền rất hăm hở. Hắn biết mình sắp hóa giải được lo lắng lớn nhất trong lòng mình, bước vào giai đoạn sáng lạng nhất của đời người.

- Thật không?

Sở Vân cười lạnh một tiếng, vỗ nhẹ tiên nang. Trong tiên nang liền bay ra một đạo kỳ quang, rơi xuống bờ vai của hắn, nhìn giống như một quả cầu tuyết. Đó chính là Nguyệt Thỏ.

Tiểu Nguyệt thỏ rất nhát gan, lần đầu tiên bước ra chiến trường, nó run rẩy dựa vào cổ Sở Vân. Đồng thời sợ hãi co thân thể lại một đống, gần như chỉ có hai cái tai thỏ bất đắc dĩ lộ ra ngoài.

Toàn thân nó tản ra một tia sáng nhu hòa trắng tuyền, bao phủ toàn thân Sở Vân. Nó có thể thôi động một đạo pháp tuyệt phẩm Đạn Chỉ Tiên Tri, nó có thể bắn ra hình ảnh trong tương lai gần.

Ầm

Sở Vân có năng lực dự đoán, mạnh mẽ xoay người, thuận thế giơ đao lên, đúng lúc ngăn cản được đòn đánh lén của Tiểu Tiểu Hiền.

Thời gian từ từ trôi qua!

Đột nhiên ánh sáng sắc bén của Nguyệt Thỏ rọi vào Tây Tiện. Trong lòng Tây Tiện hoảng hốt, hắn giống như đột nhiên rơi vào giữa vũng bùn. Tất cả động tác đều chậm lại.

Túy Tuyết Đao phá không gian chém tới, trong lòng hắn bỗng cảm thấy nguy hiểm, thiếu chút nữa bị chém trúng. Hắn nhấc mạnh Trích Tinh Thủ Sáo lên ngăn cản, tránh được một đòn mãnh liệt. Hắn thoát hiểm ở giây phút cuối cùng, lập tức biến mất, khó khăn lắm mới tránh được một đòn trí mạng này.

Sở Vân thầm tiếc. Tu vi Nguyệt Thỏ còn chưa cao, mới chỉ là Đại Yêu đỉnh phong.

Chiến lực Kiếp Yêu của đối phương bộc phát ra, hắn sẽ hoàn toàn không khống chế được.

- Nguyệt Thỏ! Đây là Nguyệt Thỏ, không ngờ ngươi có một yêu thú thời gian như vậy!

Tiểu Tiểu Hiền lại xuất hiện, cách Sở Vân trăm trượng. Hắn nhìn chăm chú vào quả cầu tuyết nhỏ bé trên đầu vai Sở Vân, vẻ mặt vô cùng rung động.

Chiến thuật của hắn là tăng cường tốc độ.

Tốc độ di chuyển của hắn nhanh như sao xẹt, tìm thời cơ để chiến đấu. Hắn ra tay mạnh, nhanh, nắm chặt thời cơ chiến đấu. Thương Không Hạc tăng tốc độ cho hắn tới giới hạn tối đa. Khiến uy lực của hệ thống chiến thuật tăng thêm rất nhiều.

Từ khi hắn xuất đạo cho tới nay, hắn đều dựa vào hệ thống chiến thuật này, chưa hề gặp bất lợi. Nhưng hiện nay lại đụng phải khắc tinh!

Nguyệt Thỏ!

Nắm trong tay yêu thú thời gian thần kỳ, mức độ quý hiếm của nó tương đương Thương Không Hạc. Nó cũng chỉ là tu vi Đại Yêu đỉnh phong, nhưng vừa xuất hiện đã

kết thúc cục diện hòa với Sở Vân. Bởi vì chiến thuật của Tiểu Tiểu Hiền đang bị Nguyệt Thỏ khắc chế.

- Ta vẫn luôn tự hào về tốc độ của mình, không ngờ thực tế lại có nguy cơ bị thua thế này…

Nhưng chỉ như vậy đã là gì? Ta còn có thể thắng! Tạm thời vứt bỏ tốc độ ánh sáng, để ta dùng lực đè người, trực tiếp đè nghiến ngươi xuống đi.

Tiểu Tiểu Hiền không hổ danh là thiên tài siêu cấp, ánh mắt nhạy cảm đã nhìn thấu điểm then chốt. Hắn lại nhào lên. Lần này, hắn bỏ qua tốc độ, trực tiếp khống chế Trích Tinh Thủ Sáo, ánh sáng màu lam bùng lên, phát ra tiếng sấm sét lao về phía Sở Vân.

Khí thế của hắn vô cùng kinh người, quả thực muốn đâm xuyên qua Chư Thiên, chọc thủng bầu trời!

Một đòn này, hắn đã phát huy đầy đủ sức công phá của Kiếp Yêu. Trên đường đi, không gian đều nhộn nhạo rung động. Toàn bộ Bát Quái Chiến Trận đều chấn động, lung lay!

Đối mặt với thế tiến công như vậy, trong lòng Sở Vân cũng không ngờ lại nảy sinh cảm giác khó có thể chống đỡ được. Lúc này, thời gian chậm lại cũng không có tác dụng gì.

Hắn lại phải hóa thân Ngũ đức cự nhân. Nhưng lúc này đây, yêu nguyên Ngũ Đức Luân không đầy đủ, ngay cả bản thân Sở Vân cũng không thực sự tự tin có để chống được một đòn công kích như vậy.

- Sở Vân công tử, không cần lo lắng, còn có chúng ta!

- Các tỷ muội, cho tên tiểu tử kiêu ngạo này biết sự lợi hại của chúng ta!

- Chiến lực Kiếp Yêu thì làm sao? Nếm thử đạo pháp này của chúng ta!

Ánh sáng rạng rỡ lóe lên, Các tiên phi che ở trước mặt Sở Vân. Cặp đôi song sinh, hào khí bức người, nhất tề đánh ra cùng một đạo pháp.

Đây là một đạo pháp tuyệt phẩm —— Bảo Quang Mông Trần Quyết!

Ban đầu Hồng Thường Tiên Tử dùng đạo pháp, phong ấn tu vi, che giấu yêu khí, có thể hiên ngang đi lại trong Chư Tinh Quần Đảo, mà không bị người khác nhìn thấy.

Hiện nay đạo pháp này lại đánh ra, bắn lên trên Trích Tinh Thủ Sáo, lập tức làm suy yếu tu vi của nó.

- Sao có thể như vậy? Đây là đạo pháp gì, không ngờ có uy lực như vậy?

Tiểu Tiểu Hiền hết sức rung động, rất sợ hãi. Hắn cảm thấy khí tức của Trích Tinh Thủ Sáo đang không ngừng giảm xuống, tu vi giảm xuống một cách nhanh chóng.

Hắn cũng không biết, đạo pháp này chính là thiên phú của Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền. Ngày trước, Đường Cẩm quốc trả giá cả một quốc gia để chế tạo ra chiến thuyền này. Nó là yêu binh tuyệt thế liên quan đến bí quyết vĩnh sinh. Nó không giống với đạo pháp thiên phú bình thường khác.

Lượng ánh sáng trên Trích Tinh Thủ Sáo vốn sắc bén chói lọi, giờ lại giống như bị một lớp bụi dầy che phủ, càng lúc càng ảm đạm.

- Trích Tinh Thủ Sáo, Chiến lực Kiếp yêu, phá cho ta!

Tiếu Tiểu Hiền bỗng nhiên gầm lên, Trích Tinh Thủ Sáo lại một lần nữa phát ra ánh sáng màu lam, phá vỡ tầng tầng phong ấn, tu vi lại tăng trở lại.

- Các tỷ muội toàn lực xuất thủ!

Hồng Thường Tiên Tử cùng các tiên phi hợp lực, Mông trần chi quang liên tục không dừng.

Trích Tinh Thủ Sáo vừa bị phong ấn, lại phải dựa vào bản nguyên Kiếp Yêu cường đại, đột phá phong ấn.

Nhưng với tu vi của nó vẫn không thể tránh né, chậm rãi rớt xuống dưới.

- Không xong, không thể phong ấn tu vi Kiếp Yêu của nó đến cấp số Linh Yêu.

Phi Dương tiên tử biến sắc khi thấy Tiếu Tiểu Hiền lại tấn công.

- Không có vấn đề gì, đã được rồi.

Đối mặt với một đòn tuyệt sát của Tiếu Tiểu Hiền, hành động đột ngột của Sở Vân khiến kẻ khác phải khiếp sợ. Hắn huỷ bỏ Ngũ Đức Chân Thân, chỉ để Ngũ Đức Luân lên đỉnh đầu.

Sau một khắc, hắn bỗng nhiên hét lớn:

- Thiên Hồ, Ngũ Đức Chân Thân!

Thiên Hồ có đầy đủ chín loại thuộc tính, dựa theo lý thuyết, có thể sử dụng Ngũ Đức Chân Thân. Nhưng Ngũ Đức Chân Thân, chỉ có thể đồng thời thôi động được kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

Muốn yêu thú Thiên Hồ, đồng thời thôi động năm môn đạo pháp, thật sự là chuyện vô cùng mạo hiểm. Sở Vân đã từng thử nghiệm, mười lần chỉ có một đến hai lần có thể thành công.

Nhưng giờ phút này, hắn phải mạo hiểm. Bởi vì hắn biết, chỉ dựa vào yêu nguyên còn lại của Ngũ Đức Luân, thực sự khó có thể chống đỡ được Ngũ Đức Chân Thân, ngăn cản sự công kích của đối phương.

Hắn thành công!

Ầm một tiếng, yêu nguyên tuôn trào mãnh liệt dâng trào ngưng tụ thành một thân hình cao ba trượng cao, khí lực hùng tráng, chiến bào với phong cách cổ xưa, có năm dải lụa mềm mại tung bay.

- Tây Tiện, ngươi thua chắc rồi!

Sở Vân hóa thân vi Ngũ đức cự nhân, như Cổ thần thức tỉnh, hét lớn một tiếng. Túy Tuyết Đao mạnh mẽ bổ xuống. Ánh đao sáng lên, như một cơn thịnh nộ của trời đất.

- Hiện tại nói lời này hãy còn quá sớm!

Tiếu Tiểu Hiền mạnh mẽ nhổ máu tươi ra. Thân Túy Tuyết Đao cũng trở nên khổng lồ. Ánh sáng bao phủ toàn thân. Ánh sáng màu lam ngưng tụ thành một đám Tinh huy và có thể tích cũng không kém Ngũ Đức Chân Thân là mấy. Ngưng tụ lại, quả thực chính là một viên

lưu tinh xông đến.

Hai bên va vào nhau, phát ra tiếng động rung chuyển cả bầu trời. Sóng khí xoáy mang các tiên phi bay đi.

Hai bên đều dùng toàn lực, đánh về phía đối phương. Lưu tinh chậm rãi chuyển động.

Suy cho cùng, Túy Tuyết Đao tu vi Linh Yêu đỉnh phong, kém Trích Tinh Thủ Sáo một bậc. Cho dù Sở Vân kiệt dùng toàn lực, cũng chỉ có thể run rẩy thối lui.

- Chức vị chưởng môn Thần Thâu Môn là của ta! Sở Vân, ngươi không có cơ hội, hoàn toàn không có cơ hội. Trừ đi khối tâm bệnh này, từ nay về sau ta có thể một bước lên mây!

Tiếu Tiểu Hiền lớn tiếng cười, có vẻ vô cùng phấn chấn.

- Ta cho ngươi một bước lên mây!

Sở Vân rít lên một tiếng, nắm chặt đao, đưa tay phải ra, ngược lại đánh ra một quyền trái.

- Cái gì?

Giờ khắc này, Tiểu Tiểu Hiền hết sức kinh ngạc, khuôn mặt trở nên nghiêm trọng.

Nắm chặt tay hung hăng đánh vào lưu tinh. Ầm một tiếng, tinh huy bay loạn. Quả đấm quay ngược lại, đánh hắn bay ra ngoài.

Hắn điên cuồng phun ra máu tươi, xương cốt toàn thân đã bị gãy không biết bao nhiêu chỗ. Hắn bị cuốn vào trong không gian trận pháp, thân thể bay chung quanh, đầu váng mắt hoa, lập tức mất đi sức chiến đấu!

Trích Tinh Thủ Sáo là Kiếp Yêu công kích, lực phòng ngự của bản thân nó không xuất sắc, lại bị Túy Tuyết Đao chế trụ. Trong một giây ngắn ngủi, khi Tiểu Tiểu Hiền thấy cơ hội chiến thắng của mình, tinh thần quá hưng phấn, quên mất đối phương cũng có cơ hội chiến thắng!

- Bắt!

Sở Vân phi thân xuống, bàn tay khổng lồ chộp tới, nắm lấy Tiểu Tiểu Hiền.

Đồng thời Linh Yêu cũng xuất hiện, trấn áp toàn bộ yêu vật của hắn.

- Không ngờ ta lại… Thất bại!

Tây Tiện thất hồn lạc phách, trong miệng thì thào. Sắc mặt Hắn trắng như tờ giấy, vô cùng tang thương. Hai mắt cũng mất sức sống. Trong lúc nhất thời, hắn không thể tiếp nhận được hiện thực tàn khốc như vậy.

Phồn hoa như mộng giai thuấn thệ, sự phi thành bại nhất thiết không. (Cảnh đẹp như mộng chợt lóe qua, thành bại tất cả đều là không)

Hiện tại, Tiểu Tiểu Hiền có cảm khái như vậy.

- Ta thất bại, thực sự bại trong tay ngươi.

Hắn thì thào trong miệng. Hai mắt dần dần có sự tập trung.

- Mà thôi, thua chính là thua. Bắt đầu từ hôm nay, ngươi chính là chưởng môn nhân của Thần Thâu Môn ta. Đây là chiếc nhẫn chưởng môn.

Hắn như đã đánh mất toàn bộ ý chí chiến đấu, không còn tinh thần, lại thở dài một hơi, hạ gánh nặng xuống.

Hắn mang theo vẻ mặt vô cùng phức tạp, lấy chiếc nhẫn chưởng môn ra, đưa cho Sở Vân.

Sở Vân đã sớm thu hồi Ngũ Đức Chân Thân. Lúc này, mặt không chút thay đổi, tiếp nhận chiếc nhẫn chưởng môn đeo vào ngón tay cái bên trái.

- Đã bao nhiêu năm, cuối cùng Thần Thâu Môn đã có chưởng môn. Ha ha a…

Tiểu Tiểu Hiền vừa khóc vừa cười, chăm chăm nhìn Sở Vân một lát, bỗng nhiên dùng hết sức lực còn lại, cố nén đau đớn, quỳ gối xuống.

Hắn bị thương rất nặng, xương ngực bị gẫy, xương cánh tay cũng nát bấy. Hắn vận động kịch liệt quỳ gối xuống như vậy, trong miệng chợt có vị ngọt.

Vừa mới há miệng, đã nhổ ra một búng máu.

- Tiểu, Tiểu Tiểu Hiền bái kiến chưởng môn nhân!

Hắn gian nan đọc nhấn rõ từng chữ, thất khiếu chảy máu, vẫn cố biểu thị sự thần phục trước Sở Vân.

495. Chương 43 44: Xử Trí Tiếu Tiểu Hiền Như Thế Nào?

Chương 43 44: Xử trí Tiếu Tiểu Hiền như thế nào?

- Thật ra ngươi rất có nguyên tắc.

Sở Vân gật đầu, vẫn chưa đưa ra quyết định của mình. Trong lúc chiến đấu, Tây Tiện đã nhiều lần kêu gào. Sở Vân cũng là người thông minh, đã sớm đoán được mọi chuyện.

Hắn cảm thấy lúng túng không biết nên xử trí Tiếu Tiểu Hiền này như thế nào.

Hắn cũng không biết, bản thân Tây Tiện Tiếu Tiểu Hiền thực sự là truyền nhân của Thần Thâu Môn. Tuy rằng danh tiếng của hắn không tốt, nhưng trong Tứ đại dâm tặc, lại chỉ có hắn là sạch sẽ, thực sự chưa từng có hành vi thô bạo xấu xa nào. Chỉ là hành vi xử sự của hắn thật sự khiến nhiều người căm hận.

Nhìn thấy nữ nhân, dù là mẹ lão trên mấy trăm tuổi đến trẻ nhỏ một hai tuổi, đều muốn đùa giỡn. Thường thường một câu nói, thậm chí một ánh mắt cũng có thể làm cho người khác kích động muốn đánh hắn một phen.

Bởi vậy hắn mới bị người ta gọi là "Tây Tiện". Quả thực là tiện tới cực hạn rồi, nát bét rồi. Chỉ là hiện tại Sở Vân xem ra, hắn cười đùa cũng chỉ là ngoài mặt mà thôi. Hắn vẫn chôn chặt tình cảm của mình ở sâu trong lòng. Hắn đối với Thần Thâu Môn vẫn nhiệt tình, yêu thương và trung thành…

Đây là tình cảm chân tình, không thể ngụy trang được. Sở Vân có kinh nghiệm phong phú, thấy Tây Tiện làm như vậy, trong lòng đã thầm thở dài.

Từ sâu trong lòng, Sở Vân cũng không muốn chém chết Tây Tiện. Hắn vì trung thành và tận tâm Thần Thâu Môn, bằng không cũng sẽ không cần lo lắng khi vi phạm môn quy cướp giật truyền thừa.

Hắn trộm chiếc nhẫn chưởng môn, hoàn toàn có thể tự lập môn hộ. Nhưng lại chạy tới, đánh nhau với Sở Vân. Trong khi chiến đấu, hắn có Thương Không Hạc, nếu muốn thoát đi, Sở Vân căn bản không ngăn hắn được. Nhưng hắn vẫn chiến đấu đến cùng, mãi đến khi phân thắng bại.

Một là hắn có thiên tư trác việt, không kém gì Sở Vân. Gần mười bảy tuổi, đã hình thành hệ thống chiến thuật thành thục, linh quang dư thừa, đã sở hữu Chiến lực Kiếp yêu.

Và chiến đấu với Tiếu Tiểu Hiền là cuộc chiến đấu khiến Sở Vân gian nan nhất. Hắn hầu như luôn ở thế hạ phong, đã từng bị Tiếu Tiểu Hiền xuất quỷ nhập thần đánh cho không còn sức đánh lại. Hắn dùng toàn lực, dựa vào Nguyệt Thỏ, Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền, Ngũ

Đức Chân Thân, Bảo Quang Mông Trần Quyết, cuối cùng mới hiểm hiểm giành được thắng lợi.

Không hề nghi ngờ gì, Tiếu Tiểu Hiền là một kỳ tài, lương tài mỹ ngọc. Nếu phải giết, thực sự đáng tiếc.

Nhưng nếu dùng, bản thân Sở Vân lại có điều cố kỵ.

Dù sao mình đã đánh bại hắn, đoạt ngôi vị chưởng môn của hắn. Chuyện này, không có khả năng không là gút mắc trong lòng hắn.

Con người hay thay đổi. Nhất là một kẻ tài hoa xuất chúng như Tiếu Tiểu Hiền, có ngạo khí cứng cỏi. Thực sự có thể thần phục làm thủ hạ của Sở Vân sao?

Trong đó, mọi chuyện đều có thể xảy ra. Nếu sau này thực sự có ngày trở thành kẻ địch, vậy chẳng phải mình đã thả hổ về rừng, lưu lại hậu hoạn về sau hay sao?

Hơn nữa, yêu vật trong tay hắn gồm Tầm Bảo Thử, Thương Không Hạc, Trích Tinh Thủ Sáo vân vân, đều là yêu vật cường lực quý hiếm. Đối với những thứ đó, Sở Vân cũng có chút động tâm.

Trầm ngâm trong một lát, thần quang trong mắt Sở Vân dần dần lắng xuống. Giọng nói của hắn không mang theo cảm xúc, ra lệnh:

- Tốt, Tiếu Tiểu Hiền, nếu ngươi nhận ta là chưởng môn. Vậy nên nghe theo lệnh của chưởng môn. Hiện tại ta yêu cầu ngươi chủ động từ bỏ khế ước, chuyển nhượng tất cả những yêu vật này cho ta, ngươi có bằng lòng hay không?

Tiếu Tiểu Hiền nghe vậy, thân thể liền chấn động.

Hắn chớp chớp con mắt, lộ ra một nụ cười gượng. Tuy mình đã công khai thể hiện sự trung thành của mình đối với Thần Thâu Môn, nhưng xem ra Tiểu Bá Vương vẫn không tin.

Cầm yêu vật trong tay, chuyển nhượng tất cả cho hắn, khác nào tự hủy đi chính mình.

Đến lúc đó mình không còn chút giá trị lợi dụng nào, hắn còn có thể bỏ qua cho mình sao?

Sẽ không. Sở Vân muốn bỏ chính mình!

- Thật không ngờ, Tiếu Tiểu Hiền ta tung hoành ngang dọc trong thiên hạ, cuối cùng lại có kết cục như ngày hôm nay. Cũng được! Mấy thứ này, đều là do ta dựa vào truyền thừa, tích lũy vào tay. Theo lý, cũng là vật của chưởng môn!

Tiếu Tiểu Hiền suy nghĩ trong chớp mắt liền sáng tỏ, Sở Vân có ý muốn trừ hắn. Nhưng không giải thích gì, chỉ yên lặng giải trừ khế ước. Yêu vật trong tay đều hiện ra.

Đầu tiên là Tầm Bảo Thử, đây là yêu thú tuyệt phẩm Linh Yêu đỉnh phong, là bảo vật trời sinh có thể cảm ứng, cũng có thể khắc chế phần lớn yêu vật. Ngay cả Túy Tuyết Đao, Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi cũng thiếu chút nữa thua trong tay nó.

Sau đó là Thương Không Hạc. Con yêu thú này, có thể độn không mà đi. Mặc dù chỉ có tu vi Đại Yêu đỉnh phong, nhưng trong trận chiến đấu vừa rồi lại có tác dụng đến hết sức quan trọng. Có nó, mặc sức đi lại trong không gian. Bất luận là chạy trốn hay đánh lén, đều có thể khiến thần không biết quỷ không hay, khiến địch nhân không thể tránh được.

Sau đó là Bát Phương Sưu Thiên Kính, đây là một yêu binh tuyệt phẩm cấp sổ Linh Yêu đỉnh phong, là yêu binh thuộc về trinh thám, đạo pháp phối hợp vô cùng mạnh mẽ.

Dù cho Hồng Yêu không màu của Sở Vân đã sở hữu đạo pháp phụ trợ hoàn thiện, trong đó có rất Tiểu Tự tại vô tướng thuật, vẫn bị nó chiếu khiến phải hiện ra.

Tiếp nữa là Ám Độ Toa. Có nó, tốc độ Sở Vân sẽ tăng vọt gấp mấy lần. Sau khi Sở Vân thu phục những Linh Yêu này, linh quang trong cơ thể vốn trống không, nhưng hiện tại mười phần có tám phần là hình ảnh Linh Yêu.

Linh quang trong cơ thể hắn vốn từng hấp thụ Cuồng Nho Tướng Quân, bởi vậy linh quang cũng đạt được cấp số Hào Hùng, chí ít có thể thu phục trăm Linh Yêu bình

thường. Nhưng yêu vật của Sở Vân, không phải thượng đẳng, cũng là tư chất tuyệt phẩm, linh quang phải gánh vác vô cùng to lớn.

Sau lại đó hắn lại ký kết khế ước với các tiên phi. Tuy rằng chỉ là khế ước liên minh, nhưng các tiên phi vô cùng đặc biệt, linh quang trong cơ thể là quy cách thiên chi kiều nữ. Linh quang của các nàng có thể sánh ngang Kiếp Yêu mười vạn năm. Bởi vậy phải dùng rất nhiều linh quang để gánh vác các nàng.

Đến bây giờ, linh quang của Sở Vân, chỉ có thể gánh vác mười bảy, mười tám Linh Yêu bình thường. Về phần Kiếp Yêu, cũng đừng suy nghĩ đến làm gì.

Xem ra, dùng Bảo Quang Mông Trần Quyết, phong ấn tu vi Trích Tinh Thủ Sáo, cũng không thể khiến linh quang của nó nhỏ đi. Bảo Quang Mông Trần Quyết cũng đã tới giới hạn cuối cùng.

Nhận ra Sở Vân gặp phiền phức, Tiếu Tiểu Hiền bỗng dưng mở miệng nói:

- Kỳ thực, bộ Trích Tinh Thủ Sáo này là trấn môn chi bảo của Thần Thâu Môn ra, do tổ sư sáng lập ra môn phái đã truyền thừa. Chưởng môn, người không cần lo lắng, cho dù nó trở thành vật vô chủ, cũng sẽ bảo hộ bên cạnh người. Cho đến ngày linh quang của người dư thừa có thể nắm giữ nó mới thôi.

Hắn liên tục cười khổ, không nghi ngờ gì mình sắp phải chết. Nhưng giây phút chờ chết này, tự nhiên lại hào hiệp, hoàn toàn loại bỏ được nỗi lo lắng trong lòng mình, cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

- Nếu Tiểu Bá Vương người nắm giữ ngôi vị chưởng môn, so với ta nhất định sẽ tốt hơn. Người mới mười sáu tuổi, cũng đã đánh bại ta. Đệ nhất nhân trẻ tuổi quả thực danh đúng với thực.

Huống chi, người còn có Thư gia làm hậu thuẫn. Về điểm này so với ta đã mạnh hơn rất nhiều. Quả thật, chiếc nhẫn chưởng môn đã lựa chọn được một chủ nhân tốt.

- Ôi, ta thành như vậy, có thể xem như đã có chút cống hiến cho Thần Thâu Môn không?

Nếu tới hoàng tuyền, gặp lại sư phụ, có thể nói đã thực hiện được lời hứa với người trước lúc lâm chung không? Đáng tiếc ta không thể thấy ngày Thần Thâu Môn phát dương quang đại. Chỉ có điều, người cũng phải cẩn thận. Lúc này Yến Vương Kiếm phủ, Cửu U thành, Khổ Đà Tự đều có truyền nhân qua đây thí luyện. Thực lực của bọn họ không kém hơn ta chút nào. Gặp phải bọn họ, thực sự không ổn. Nếu có thể tạm thời tránh đi…

Người sắp chết, cũng nói lời thiện. Tiếu Tiểu Hiền tận tình khuyên bảo, nói một hồi, cuối cùng mới nhắc nhở. Giọng nói tràn ngập vẻ chán nản, thả lỏng, thở dài, lại có phần kỳ vọng, bất an đối với Thần Thâu Môn.

- Được rồi.

Bỗng nhiên hắn nghĩ tới điều gì.

- Thiếu chút nữa thì ta quên. Đây là những thứ ta trộm được từ chỗ của Tể tướng Thiết Sơn, Thiên Sát bang. Trong này còn có một lệnh bài thông hành. Hắn là là vật then chốt khiến Thiên Sát bang mở được đại trận hộ điện.

Hắn lại hai tay dâng ra mấy thứ này.

Sở Vân kinh ngạc, vui mừng, phát hiện ra trong đó có thứ mà mình muốn:

- Thiên liệu đan, Thiên bạo đan. Ha ha, thật không ngờ mấy thứ này, cuối cùng đều vào trong tay ta.

- Thiên bạo đan?

Nghe hắn nói như thế, Tiếu Tiểu Hiền ngây người ra một lúc, lắc đầu cười khổ nói.

- Thật không ngờ trong tay của ta có một lọ Thiên bạo đan. Kiếp sau, nếu ta trộm xong, nhất định sẽ kiểm tra kỹ càng mới được.

Nếu Tiếu Tiểu Hiền dùng Thiên bạo đan, kết quả của cuộc chiến chắc chắn đã khác.

Nhưng sự thực chính là sự thực. Hiện nay, đã thành kết cục đã định rồi.

- Kiếp sau? Ngươi vẫn muốn làm người Thần Thâu Môn? Ha ha, nghĩ rất hay. Cả đời này, ngươi còn chưa qua hết, đã nghĩ tới chuyện kiếp sau sao?

Sở Vân cao giọng cười.

- Chưởng môn người…

Vẻ mặt Tiếu Tiểu Hiền đầy ngạc nhiên.

- Ngươi đã chắc chắn rằng ta muốn giết ngươi?

Sở Vân lắc đầu mỉm cười.

- Ngươi nghĩ khí độ của ta cũng quá thấp rồi. Huống hồ, một tay chân như ngươi thực sự không tồi, giết đi quả thực là đáng tiếc.

- Tay chân… Ta van người. Chưởng môn, ngươi nói chuyện, không nên trực tiếp như vậy được chứ?

Tiếu Tiểu Hiền chỉ có thể cười khổ, trong lòng cảm thấy mất mát. Hiện nay mình đã mất hết yêu vật, muốn trở lại làm trộm, cũng cần nhất định cần có thời gian từ từ rèn luyện.

- Trước hết, ngươi cứ thu những yêu vật này lại. Còn đây là khế ước thuê, ta truyền lại cho ngươi.

Tiếu Tiểu Hiền kinh ngạc nhìn Sở Vân giao lại những yêu vật mà hắn vừa mới đưa ra.

- Khế ước cho thuê?

- Không sai. Đây là một loại khế ước đặc biệt. Chủ thực sự của những yêu vật này là ta.

Ngươi có thể khống chế bọn họ, thay ta bồi dưỡng bọn họ. Nhưng chỉ cần ý niệm trong đầu ta khẽ động, bọn họ sẽ thoát khỏi tay ngươi, trở lại trong tay ta. Thậm chí ta bỗng nhiên hạ một mệnh lệnh chiến đấu, cho dù ngươi là chủ nhân trước kia, bọn họ cũng sẽ hung hãn tấn công giết chết ngươi.

Sở Vân vô cùng thẳng thắn. Khế ước thuê, là hắn do truyền thừa từ Vạn Thú Vương, đúng lúc dùng cho cục diện lúc này.

Như vậy, xem như vấn đề gì cũng đều được giải quyết.

Vừa có thể giữ được Tiểu Tiểu Hiền với chiến lực cường đại này, lại sở hữu các loại yêu vật. Hơn nữa, mang những yêu vật này đặt ở bên cạnh Tiểu Tiểu Hiền, còn có thể phòng ngừa hắn làm phản, đồng thời đỡ đi rất nhiều tinh lực của mình, để Tiểu Tiểu Hiền thay mình bồi dưỡng chúng.

- Ngươi, ngươi…

Tiểu Tiểu Hiền đã hiểu rõ tất cả, nhìn Sở Vân, một hồi lâu cũng nói không ra lời.

Vốn khuôn mặt hắn đang xám lại, gặp đả kích trầm trọng, đánh mất tất cả ý chí chiến đấu.

Nhưng hiện nay, Sở Vân lại cho hắn cơ hội để bắt đầu lại từ đầu.

Hắn có thể cự tuyệt sao?

Bất luận Sở Vân với thân phận chưởng môn nhân, hay là hùng tâm tráng chí trong lòng hắn hoặc là tình cảm và chờ mong đối với Thần Thâu Môn cũng khiến hắn không thể cự tuyệt.

- Điều này quả thực là thay đổi như chong chóng. Chưởng môn, người thật lợi hại. Rốt cuộc ta đã thực sự được mở mang kiến thức rồi.

Tiểu Tiểu Hiền thở dài một hơi, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Thủ đoạn của Sở Vân lợi hại như vậy khiến Tây Tiện cũng phải bội phục. Cuối cùng, hắn cúi đầu, tỏ ý thần phục Sở Vân, một lần nữa tiếp nhận Tầm Bảo Thử và những yêu vật khác.

Sở Vân lại mời đám người Hạ Phàm Tiên Tử trị liệu thương thế cho Tây Tiện. Hắn bị thương rất nặng, nhưng Hạ Phàm Tiên Tử cũng là luyện đan đại sư, đồng thời lại sử dụng đan dược rất tốt của Thanh Dương Cung nên chỉ một lát sau, Tiểu Tiểu Hiền đi theo Sở

Vân ra ngoài, đã có thể hành động như bình thường. Chỉ có điều sắc mặt hắn vẫn có vẻ tái nhợt, giống như bị bệnh nặng mới khỏi.

Sở Vân vốn một mình đi vào Bát Quái Chiến Trận, nói là muốn tiêu hóa chiến quả.

Hiện nay lúc đi ra lại đi hai người. Điều này khiến Thạch Gia Minh và đám người Bạch Toa Toa thống lĩnh vô cùng giật mình.

- Ngươi là Tây Tiện?

Bạch Toa Toa nhận ra Tiểu Tiểu Hiền, nhất thời tức giận bừng bừng định xuất thủ.

- Chậm đã, chúng ta là người một nhà!

Tiểu Tiểu Hiền lập tức kêu to, lùi ra phía sau Sở Vân.

Sở Vân không ngờ Tây Tiện và Bạch thống lĩnh lại giống như có thâm cừu đại hận, vội vã đứng ra cản:

- Cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra? Ta nghĩ trong này nhất định là có hiểu lầm gì rồi!

- Hiểu lầm cái rắm!

Bình thường Bạch Toa Toa chín chắn, tính tình rất tốt, nhưng lúc này lại tức giận, tuôn ra những lời thô tục.

Ngay cả Thạch Gia Minh cũng không nhịn được há to miệng. Nàng chưa từng nghe sư phụ mình nói những lời thô tục như vậy.

- Bạch thống lĩnh, chúng ta vừa gặp mặt. Tiền bối không nên tức giận, ta không phải chỉ trộm của tiền bối mấy tấm thông hành lệnh phù thôi sao?

Tiếu Tiểu Hiền lui lại phía sau Sở Vân, cười mỉa nói.

Trong lòng Sở Vân liền hiểu rõ:

- Mấy lệnh phù mà thôi. Tiếu Tiểu Hiền cũng là vì muốn đến Di tích Cổ Thành. Nếu chỉ có một vài thông hành lệnh phù, ta bồi thường cho tiền bối là được.

496. Chương 45: Kim Sa Kỳ Thư - Kim Sa Cung

Chương 45: Kim Sa Kỳ thư - Kim Sa cung

Trước khi đi ra, hắn từng hỏi Tiếu Tiểu Hiền, biết Thần Thâu Môn hiện nay đã suy bại đến mức chỉ còn lại có hai người hắn và Tiếu Tiểu Hiền. Tiếu Tiểu Hiền có chiến lực hùng hậu, lại nghe theo sự chỉ huy của mình. Hắn là chưởng môn, tất nhiên phải đứng ra thu dọn tàn cục.

- Đâu chỉ có thông hành lệnh phù? Hừ, còn cả một rương nội y của ta nữa!

Bạch Toa Toa nghiến răng nghiến lợi, mắt tỏa hung quang.

- À! Thì ra kẻ trộm nội y của thống lĩnh lại trắng trợn mang ra vương thành buôn bán chính là ngươi!

Thạch Gia Minh cũng phản ứng lại, bừng tỉnh kêu lên một tiếng.

Chuyện này diễn ra trước khi Sở Vân đến. Đây là chuyện khiến vương thành chấn động, vô cùng chấn động. Chỉ sau khi Sa Nhãn Đôn Hoàng mở ra, tin tức này mới được lắng xuống.

Xoát xoát xoát!

Sắc mặt ba mươi vị tinh nhuệ cùng đi càng thêm không tốt, đồng loạt giẫm chận tại chỗ, chuyển người vây quanh.

- Nội y…

Khóe mắt Sở Vân giật giật, mạnh quay đầu, trừng hướng Tiếu Tiểu Hiền. Thảo nào Bạch Toa Toa như phẫn nộ vậy, trộm nội y cũng thôi đi, không ngờ còn đem ra bán?

- Ta, lúc đó không phải ta đang eo hẹp về kinh tế sao?

Tiếu Tiểu Hiền mở ra hai tay, làm ra vẻ ủy khuất bất đắc dĩ.

- Kỳ thực ta rất đáng thương. Ta cũng bị áp lực về sinh hoạt. Chỉ là nội y có chất lượng thực sự không tồi. Xem ra Bạch Toa Toa thống lĩnh rất có mắt thẩm mỹ! Cảnh tượng buôn bán lúc đó thật sôi nổi, người ta ra vào tấp nập…

- Câm miệng!

Bạch Toa Toa và Sở Vân cùng lạnh giọng quát.

Sở Vân tức giận, gân xanh cũng nổi cả lên, thở dài một hơi:

- Chuyện này, là do ta quản giáo không nghiêm. Ta xin lỗi Bạch thống lĩnh! Sau khi trở về, ta nhất định sẽ giáo huấn hắn thật tốt!

- Xin lỗi thì có thể làm gì? Ta đã từng thề, nhất định phải chém tên tiểu tặc ghê tởm này thành tám mảnh! Không đánh cho hắn thành tàn phế, nỗi hận trong lòng ta khó có thể phai được!

Bạch Toa Toa nắm hai tay phát ra những tiếng rắc rắc, âm thanh làm cho người nghe kinh hồn táng đảm. Hiển nhiên, nàng đã tức giận tới cực điểm.

Nhưng thật ra Thạch Gia Minh ở bên cạnh, nghe ra hàm ý của nàng, ngăn cản thống lĩnh cấm vệ quân, nhìn về phía Sở Vân hỏi:

- Đợi một tý! Tây Tiện là thuộc hạ của Sở huynh sao?

- Chuyện này nói đến nói thì dài…

Sở Vân thở dài một tiếng, kể lại một lần đầu đuôi câu chuyện.

- Thì ra là thế.

Lúc mọi người nghe xong, cùng cảm thán một tiếng.

Ánh mắt nhìn Sở Vân mang theo sự hâm mộ. Không ngờ hắn lại thu được một cao thủ cấp số Hào Hùng làm tay chân.

- Sở Vân, huynh có bị thương?

Thạch Gia Minh ân cần hỏi. Sở Vân nói sơ qua, nhưng Thạch Gia Minh nghe lại thấy kinh tâm động phách, Sở Vân vẫn chưa sở hữu Chiến lực Kiếp yêu mà chiến thắng Tây Tiện, có thể thấy trong cuộc chiến đấu đã gặp bao nhiêu nguy hiểm.

- Ta không có gì đáng ngại, chỉ bị mấy vết thương nhẹ. Nhưng hiện tại đã trị liệu gần khỏi hẳn. Trận chiến này, ta thu hoạch không nhỏ. Những đan dược này là do Tiểu Tiểu Hiền trộm từ chỗ Tể tướng Thiết Sơn, Thiên Sát bang trở về. Chúng ta chia đều, coi như là chuộc lỗi.

Sở Vân mang những đan dược này, chia đều ra. Thiên liệu đan, Thiên bạo đan chia đều ra năm phần, cho Đôn Hoàng một phần.

Đây là một phần lớn, vẻ mặt mọi người không khỏi giãn ra.

Sở Vân lại lấy lệnh bài thông hành ra, thu hút sự chú ý của mọi người:

- Theo ta dự đoán, đây là thứ còn cao hơn cả thông hành lệnh phù. Sở dĩ Thiên Sát bang có thể loại bỏ được đại trận bảo hộ Thanh Dương Cung cũng là nhờ tới công lao của nó.

- Muốn làm rõ tất cả chuyện này, thử một lần chẳng phải sẽ biết sao?

Thạch Gia Minh khẽ cười một tiếng.

- Nếu là người một nhà, ân oán ngày xưa cũng nên xóa bỏ đi. Bạch thống lĩnh thấy sao?

- Hừ!

Bạch Toa Toa trừng mắt nhìn Tiểu Tiểu Hiền, cuối cùng cũng xoay người, tới đứng bên cạnh Thạch Gia Minh, cam chịu quyết định này.

- Chưởng môn, hà cớ gì chúng ta phải sợ nàng? Nàng bất quá cũng chỉ là một Hào Hùng mà thôi. Đan dược này đều là ta trăm cay nghìn đắng, liều mình trải qua bao nguy hiểm cẩn thận từng ly từng tý một như đi phiến tấm băng mỏng mới trộm được về. Nếu không, đợi lát nữa ta lại trộm trở về?

Tiểu Tiểu Hiền không cam lòng, đứng phía sau Sở Vân nói thầm.

- Ngươi câm miệng cho ta!

Khóe mắt Sở Vân giật giật, quay đầu thưởng cho Tây Tiện một cái bạt tai.

- Tây Tiện, ngươi là một tiện nhân!

Lửa giận trong lòng Bạch Toa Toa vừa mới lắng xuống, nghe hắn nói vậy lại tức giận thêm, tiến lên như muốn động thủ.

- Bạch thống lĩnh! Hắn là thuộc hạ của ta, mong thống lĩnh không ra tay đánh loạn.

Sắc mặt Sở Vân lạnh lùng, cũng đứng ra nói.

- Xin lỗi cũng nói rồi, cũng nhận bồi thường rồi. Lần trước, tiền bối vô duyên vô cớ, chẳng hiểu vì sao động thủ với ta. Ta nể mặt Thạch Gia Minh, cũng đã nhẫn nhịn. Mong tiền bối tự trọng!

Bạch Toa Toa này cũng thật là, cho nàng chút thuốc nhuộm, còn tưởng rằng mình mở phường nhuộm!

Sở Vân cũng có chút tức giận, hai mắt hắn nheo lại thành một khe hẹp, lại không che đậy được ánh mắt sắc bén như dao. Đám quân tinh nhuệ của Đôn Hoàng không khỏi bị khí thế của hắn dọa khiếp sợ, nhất tề lui về phía sau một bước.

Chỉ một thoáng, bầu không khí trở nên nghiêm trọng.

Sắc mặt Bạch Toa Toa thật sự không tốt, nàng kích động muốn động thủ. Nhưng đến giờ khắc này, nàng mới chợt thực sự ý thức được, Sở Vân là một thế lực rất cường đại.

Tây Tiện Tiếu Tiểu Hiền có Chiến lực cấp số Hào Hùng. Tuy rằng Sở Vân không có Chiến lực Kiếp yêu, nhưng có thể chiến thắng hắn, càng không thể khinh thường.

Bên phe nàng cũng chỉ có một mình nàng là Chiến lực Kiếp yêu. Còn phải bảo vệ Thạch Gia Minh, thật sự là bó tay bó chân.

- Sở huynh…

Thạch Gia Minh vội vã hoà giải.

- Hừ, nếu không nhìn…

Bạch Toa Toa nói thầm một câu, sắc mặt tái nhợt lui xuống.

Tiếu Tiểu Hiền cũng nhìn bóng lưng Sở Vân, ánh mắt chợt lóe sáng. Lần đầu hắn bỗng nhiên nghĩ ——có một chưởng môn như vậy, có vẻ như không tồi.

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong, để chính hắn hoảng sợ.

- Được rồi, được rồi. Tất cả mọi người đều là người một nhà, hà tất phải thành như vậy.

Sở Vân, tiếp theo chúng ta nên đi thăm dò ở nơi nào? Huynh quyết định một phương hướng đi.

Thạch Gia Minh đúng lúc đứng ra, nói một câu giản đơn đã thừa nhận quyền đứng đầu của Sở Vân.

Sở Vân cũng không muốn dây dưa với việc này:

- Được, chúng ta đi Kim Sa cung!

Kim Sa cung và Thanh Dương Cung giống nhau, nằm ở phía ngoài Cổ Thành. Cũng vì đại trận hộ điện quá mức lợi hại, là một trong mấy cung điện còn tồn tại ở phạm vi bên ngoài Cổ Thành.

Chỉ chốc lát, đám người Sở Vân đã tới Kim Sa cung.

497. Chương 46 47: Hợp Đạo, Hóa Đạo

Chương 46 47: Hợp Đạo, Hóa Đạo

Cung điện hùng vĩ, khí thế, so sánh với Thanh Dương Cung, nó càng thêm cao ngất, huy hoàng, tinh quang bất chợt lóe ra, khiến nó càng thêm thần bí.

Ở kiếp trước, vốn không ai có thể đột phá tiến vào, họ tìm được Kim Sa Kỳ thư, cũng bởi vì bất ngờ phát hiện lỗ thủng trong đại trận hộ điện.

Dù sao bị năm tháng bào mòn, bất luận vật gì cũng phải bị hao tổn.

- Trước tiên ta hãy vận dụng lệnh bài thông hành. Nếu thực sự không được thì hãy chọn biện pháp đã dùng trong kiếp trước, chui qua lỗ thủng tiến vào.

Dĩ nhiên, trong lòng Sở Vân đã có chủ ý. Nói chung, đã chuẩn bị rất đầy đủ, hẳn là có thể có thu hoạch.

Nhưng hiệu quả của lệnh bài thông hành nằm ngoài dự kiến của hắn.

Vừa mới mang lệnh bài thông hành ra, đại trận hộ điện lập tức bị phá giải lộ ra cửa Kim Sa cung.

Tất cả mọi người đều lộ vẻ xúc động. Bạch Toa Toa giật mình, nói không ra lời.

Thế này nghĩa là gì?

Điều này nghĩa là toàn bộ bảo địa trong Di tích Cổ Thành đều không bố trí phòng vệ, khiến bọn họ có thể tùy ý mang đi!

Tim mọi người đều đập thình thịch.

- Phát tài rồi! Phát tài rồi!

Mắt Tiếu Tiểu Hiền sáng lấp lánh, thì thào tự nói với mình.

- Nhanh! Tất cả cùng vào, sau đó đóng cửa lại.

Sở Vân nói.

Đây là phạm vi phía ngoài Cổ Thành. Hiện nay, người thám hiểm càng ngày càng nhiều. Người đến người đi, nhiều người, ánh mắt mắt hỗn tạp, phải hành động thật nhanh.

Tất cả mọi người vội đi vào, khép kín cửa lại. Ở bên ngoài nhìn vào, căn bản là không thấy có gì khác lạ. Bởi vì tất cả những đại trận bảo vệ điện trong Di tích Cổ Thành đều là trận pháp mà chỉ khi tự bước vào phạm vi trận pháp mới được khởi động, và chỉ ảnh hưởng tới người bước vào trận pháp.

- Đây là cung điện cất dấu đạo pháp!

- Thật nhiều ngọc giản ghi chép đạo pháp, đều xếp thành từng đống từng đống một.

- Các ngươi nhìn, giữa Ngọc giản ở giữa còn có một cái bàn!

Rất nhanh sau khi có người kinh ngạc kêu lên, mọi người mới phát hiện. Bàn được mở ra, chiếc ghế bằng gỗ tử đàn được đặt kèm bên cạnh nằm rải rác ở khắp các nơi trong cung điện.

- Là ai nghiên cứu đạo pháp ở chỗ này?

- Nhất định là có Ngự yêu sư đã từng ở trong Cổ Thành. Bọn họ đã từng ở chỗ này, nghiên cứu tường tận về các loại đạo pháp.

- Không ai biết Cổ Thành là gì, lúc nào, bởi vì sao được xây dựng lên. Vì sao lại nằm trong lòng đất không có chút ánh sáng này. Hay là xem bọn họ đã nghiên cứu ghi chép lại, xem có thể tìm được đáp án không?

Bỗng nhiên, có người đề nghị nói.

Kiến nghị này khiến mọi người đều tán thành. Họ lưu lại mười người bảo vệ cửa chính, mọi người còn lại lập tức hành động, bắt đầu lật tìm trong các bàn học.

Quả thực có ghi chép về các loại nghiên cứu.

- Hôm nay nghiên cứu Hỏa Tinh thuật, Hỏa Đằng thuật, tẩu hỏa. Rất tâm đắc sáng chế đại hỏa liệu thuật, đạo pháp thượng đẳng…

- Kết hợp quang minh vạn trượng, quang phiên phi… Hơn mười loại đạo pháp. Cải thiện Thủy Liệu Thuật, khiến hạ đẳng thăng cấp đến tuyệt phẩm.

Tại bàn học ở giữa cung điện, mọi người lại thấy một ngọc giản khác.

- Hôm nay bỗng nhiên tỉnh ngộ. Đạo pháp là pháp tắc thiên địa, không phải đạo pháp chúng ta sáng tạo ra, mà là xác nhập đạo pháp trong pháp tắc, hình thành đạo pháp mới. Nếu như kết hợp đạo pháp khắp thiên hạ vào cùng một chỗ, có thể thôi diễn pháp tắc trong trời đất hầu như không còn. Vậy chẳng phải là cảnh giới của thánh nhân sao? Ta tạm thời gọi nó là ‘Hợp Đạo’!

- Thành chủ không đồng ý với suy đoán về Hợp Đạo. Chỉ là cũng không phải không có thu hoạch, Thành chủ không hổ danh kỳ tài ngút trời, không ngờ lại suy diễn ngược lại, sáng tạo ra một phương pháp ‘Hóa đạo’. Lão phu thật sự bội phục sát đất…

- Hóa, hóa đạo?

Nhìn đến đây, Sở Vân liền giật mình!

Sở Vân nhìn đến đây thì vô cùng khiếp sợ.

Hắn đã được lĩnh hội sự huyền bí của Hóa Đạo. Hóa Lôi, Hóa Hỏa, Hóa Phong, Hóa Thủy, Hóa Ám vân vân. Tất cả đều cung cấp cho hắn sự trợ giúp cực lớn. Vẫn là chỗ dựa tin cậy khi hắn độ kiếp, đánh bại cường địch.

Nghe đồn, đạo pháp tuyệt phẩm này vô cùng nghịch thiên, dẫn đến thiên địa không dung, không thể hợp làm một, chỉ có thể chia làm hơn mười phần, truyền trong Tinh Châu.

Một khi hợp nhất, sẽ đánh xuống kiếp số vô song.

Không phải Cường giả có khí vận lớn, không thể tập hợp.

Hóa Đạo, Hóa Đạo, tên cũng như nghĩa —— ngay cả đại đạo thiên địa cũng có thể hóa đi.

Đây là ma tính của vô song, dựa vào vạn vật trong trời đất, nghịch thiên nghịch địa.

- Hiện nay ta có yêu vật khí vận của sáu vị vương giả, đồng thời lại có một phần số mệnh Cửu Sắc Lộc, Tầm Bảo Thử, có thể đương đầu với vận may. Thật ra, ta vẫn muốn thu thập Hóa Đạo Chi Pháp, thật không ngờ cơ duyên lại ứng với chỗ này.

Trong lòng Sở Vân kích động, nuốt nước bọt, lại tiếp tục nhìn xuống.

-… Ta thật không ngờ, lý niệm của Hợp Đạo, trái lại đã thúc đẩy Thành chủ dẫn tới nghiên cứu Hóa Đạo. Chỉ là rất rõ ràng, Hóa Đạo so với Hợp Đạo, càng phù hợp với cá tính của Thành chủ. Hắn càng ngày càng thấu triệt Hóa Đạo…

-… thực lực của Thành chủ thâm sâu không thể tưởng tượng được. Hắn tự mình xuất thủ, tất nhiên hiệu quả trác việt. Hóa Đạo không những hóa được ngũ hành, lại có thể Hóa Phong, Hoá Lôi, Hóa Quang, Hóa Ám…

Phủi đi bụi bậm, lịch sử dần dần trở về với diện mạo ban đầu. Thì ra Hóa Đạo Chi Pháp tiếng tăm lừng lẫy lại là do vị Thành chủ này sáng chế.

Vậy hắn là ai? Sở Vân có thể cảm thấy, trong những hàng chữ này thể hiện sự tôn sùng của Kim sa điện chủ đối với vị Thành chủ này. Sự tôn sùng này tuyệt đối xuất phát từ tận đáy lòng.

-… Hôm nay Thành chủ triệu kiến bảy mươi hai điện chủ ngoại vi thành chúng ta. Hắn rất hưng phấn biểu diễn Hóa Đạo Chi Pháp hoàn toàn mới. Thực sự quá vĩ đại! Hóa Đạo Chi Pháp đã từ cơ sở ban đầu, diễn sinh ra. Có thể Hóa Sa, Hóa Yên, Hóa Vũ, Hóa Băng các loại. Nó có thể khắc chế hầu như các đạo pháp trong thiên hạ! Nhưng đạt được thành quả to lớn như vậy, dường như Thành chủ vẫn chưa hài lòng. Hắn nói với chúng ta. Đây chỉ là Hóa thiên đạo, hẳn có thể hóa nhân đạo. Hắn vẽ ra một tương lai muốn nghiên cứu.

Ta không biết các điện chủ khác nghĩ như thế nào, nhưng tương lai này khiến ta sợ hãi…

-… Khó có thể tin, Thành chủ tiếp thu ý kiến của mọi người. Hắn thực sự làm được. Trong Hóa Đạo lại tăng thêm đạo pháp Hóa Huyết, Hóa Cốt, Hóa Da, Hóa Thịt vân vân. Một Linh Yêu đỉnh phong toàn lực phòng ngự, trong đạo pháp này, thoáng qua liền hóa thành hư ảo. Trong lúc đó, nó dường như không tồn tại trong trời đất. Uy lực khủng bố như vậy càng làm ta cảm thấy sợ hãi. Đây là một cảm giác nhìn trời đất bị phá vỡ. Nhưng hiển nhiên, điện chủ còn chìm đắm trong vui sướng và cuồng nhiệt…

Sở Vân nhìn đến đây, kinh ngạc không gì sánh được. Hắn đã từng hỏi thăm, Hóa Đạo truyền trong thế gian, chỉ có Hóa ngũ hành như Hóa Phong Hoá Tuyết vân vân.

Cũng không thấy lưu truyền Hóa Huyết, Hóa Cốt.

Xem ra Hóa Đạo cũng không được lưu truyền toàn bộ trong Tinh Châu. Rất khó tưởng tượng được, uy lực Hóa Đạo thực sự mạnh tới cỡ nào. Linh Yêu đỉnh phong toàn

lực phòng thủ, cũng biến thành tro bụi.

Sở Vân ngẫm lại, cũng thấy lạnh cả người. Uy lực của Hóa Đạo làm cho người ta sợ hãi. Sao có thể chống được loại đạo pháp này? Trời đất còn chống không được, huống chi người?

Đây quả thực là ma vật nghịch thiên, khắc tinh sinh linh trong trời đất.

-… Hóa Đạo đã mạnh tới mức không thể tưởng tượng được. Nhưng Thành chủ lại tức giận với chúng ta. Hắn rất không hài lòng. Hắn nói: Hóa Đạo Chi Pháp của trẫm có thể hóa giải vạn vật. Nhưng chỉ có thể hóa đi vạn vật hiện tại, không thể hóa hết vạn vật trong quá khứ, cũng không thể hóa đi vạn vật trong tương lai. Trẫm muốn Hóa Đạo Chi Pháp diễn sinh đến các lĩnh vực thời gian, không gian, vũ trụ…

- Trẫm?

Sở Vân bị sự điên cuồng và dã tâm của vị Thành chủ thần bí này dọa kinh hãi, đồng thời nhạy bén chú ý tới cách xưng hô này.

Trên Tinh Châu, không ai có thể tự xưng là "Trẫm". Ngay cả quốc chủ các đại quốc đảo cũng không dám tự xưng "Trẫm". Thậm chí bọn họ cũng không thể tự xưng "Vương".

Bởi vì cách xưng hô "Vương" này, chỉ nhằm để tôn xưng ngự yêu sư Vương Cấp.

Nhiều lắm chỉ có huyết mạch hậu duệ của Cường giả Vương Cấp mới xưng là "Vương thất". Ví dụ như tổ tiên Kim Bích Hàm, chính là một vị Cường giả Vương Cấp.

Gia tộc của nàng tự xưng là Đôn Hoàng vương thất.

Giữa Tinh Châu, quân, hầu, vương, đều là tôn xưng, chỉ khi thực lực đạt được giai đoạn này, mới có thể xưng hô như vậy. Ví dụ như quốc chủ Mông Nguyên, Quốc chủ Giang Hán vân vân, chỉ có thể xưng là người đứng đầu một quốc gia, nhưng Tuyệt đối không thể xưng là vua một quốc gia. Chỉ khi bản thân bọn họ thực lực đạt được tới mức độ Cường giả Vương Cấp, mới có thể xưng là Quốc vương Mông Nguyên, Quốc vương Giang Hán.

Mà cao hơn một tầng nưa, tới Đế Cấp, mới có thể tự xưng là "Trẫm". Tới Hoàng Cấp, liền tự xưng là "Cô".

Thành chủ này tự xưng là "Trẫm", lẽ nào hắn (nàng) là một Cường giả Đế Cấp?

Phát hiện này, khiến Sở Vân chấn động không gì sánh được.

Trong lịch sử Tinh Châu, Hào Hùng như sao khắp bầu trời, quân hầu như người qua sông.

Vương giả cũng không ít. Nhưng Cường giả Đế Cấp, chỉ có bốn vị. Cường giả, Hoàng Cấp chỉ có ba vị. Cường giả Thánh Cấp, chỉ có duy nhất Tinh Thánh.

Lẽ nào nói, Cổ Thành này, là đế đô của vị cường giả Đế cấp nào đó?

Bỗng nhiên, Sở Vân nghĩ suy đoán này cực kỳ có khả năng. Di tích Cổ Thành, là nơi có bí mật trong lòng đất lớn nhất mà hắn từng thấy. Ngay cả truyền thừa Vạn Thú Vương, Hải Long Vương, Hỏa Đức Vương, cũng không hề nhiều như vậy.

Bao nhiêu năm qua, ở đây đã nghênh đón bao nhiêu người tới thăm dò? Nhưng cho tới hôm nay, vẫn chỉ thăm dò phía ngoài Cổ Thành.

Ngoại trừ đế đô, đâu có Thành cất chứa mật tàng khổng lồ như vậy?

Với sự tò mò lớn như vậy, Sở Vân lại xem tiếp.

-… Thiên Kiếp xuất hiện. Ta biết sẽ có một ngày như vậy! Từ khi Hóa Đạo Chi Pháp kéo dài đến phạm vi thời không, rốt cục khiến trời đất tức giận. Phải dừng lại. Loại suy diễn này đã xúc phạm giới hạn chịu đựng của tự nhiên. Nếu tiếp tục nghiên cứu, không chỉ bị trời phạt, còn có thể dẫn đến kết quả bị diệt vong…

-… Thiên Kiếp càng ngày càng nặng, hầu như mỗi thời mỗi khắc đều đánh xuống. Các đại điện chủ đều hoảng sợ. Nhưng ta khuyên bảo cũng không có tác dụng. Ngược lại còn làm Thành chủ tức giận. Năm trăm gậy lớn khiến ta hầu như bất động. Ôi, quên đi.

Ta chỉ là điện chủ Kim Sa cung trong bảy mươi hai điện ngoài thành mà thôi. Loại chuyện khuyên giải

này, để các điện chủ trong thành như Hỏa Ly cung, Nam Minh cung, Vạn Phong cung lo lắng vậy…

-… Để ngăn Thiên Kiếp, Thành chủ chuẩn bị xây dựng một yêu binh phòng ngự rất to lớn. Hắn gọi là Hóa Đạo Thiên bích. Cái công trình này vô cùng lớn, trên lý luận có thể đối kháng các loại Thiên Kiếp. Bảy mươi hai điện chủ ngoài thành, ba mươi sáu cung chủ trong thành đều bị triệu tập, tham gia chế luyện công trình to lớn này. Ôi, vì sao ta lại có một loại dự cảm bất tường.

Nghiên cứu ghi lại đến đây liền dừng lại. Rất rõ ràng, điện chủ Kim sa bị triệu tập tham gia luyện binh, không còn trở về.

Nhìn mặt bàn lộn xộn như vậy, có thể thấy, hắn đi được rất vội, ngay cả bàn cũng chưa kịp thu thập.

- Thật không ngờ trong này lại có bí ẩn như vậy.

Sở Vân thở dài, thả phần ghi chép nghiên cứu xuống ngọc giản.

- Chưởng môn, từ trong những ngọc giản đạo pháp này, phát hiện một ngọc giản rất kỳ quái.

Lúc này, Tiểu Tiểu Hiền thần thần bí bí trình lên một ngọc giản bằng ngọc bích.

Sở Vân đưa thần niệm đi vào. Trong đó không phải cái gì khác, chính là Kim Sa Kỳ thư!

Trên này ghi rõ năm loại đạo pháp kim hành, năm loại hành thổ diễn sinh —— năm loại đạo pháp thuộc tính cát. Đều là cấp số tuyệt phẩm.

Điều này cũng không đáng ngạc nhiên. Sở Vân và Các tiên phi trao đổi đạo pháp, lại thêm đạo pháp trên người Tiểu Tiểu Hiền, cũng toàn bộ nắm giữ, trên người hắn mang không ít đạo pháp tuyệt phẩm.

Nếu đổi là trước đây, nhận được Kim Sa Kỳ thư này, chỉ sợ muốn vui vẻ đắc ý cười toe toét.

Nhưng hiện tại tầm mắt hắn đã rộng hơn, thấy này đạo pháp vô cùng tuyệt phẩm này, cũng có thể lạnh lùng yên tĩnh nhìn nhận.

Quan trọng là dưới đạo pháp này còn có một lá thư được giấu kỹ.

Nhờ Tiểu Tiểu Hiền chỉ điểm, lúc này Sở Vân mới vuốt mép, thấy lá thư này.

"Hóa Đạo Chi Pháp chính là do lý niệm 'Hợp Đạo' của lão phu kích thích sản sinh ra.

Nếu là tương lai có một ngày, Hóa Đạo Chi Pháp trở thành có hại cho Tinh Châu, thì một phần Hợp Đạo chi thư này, có thể cho người trong nhân thế một phần hy vọng.

Người thấy được lá thư này là người hữu duyên. Nếu như đây là lần đầu tiên ngươi nghe nói đến Hóa Đạo Chi Pháp, vậy chứng minh lo lắng của lão phu là dư thừa.

Chúc mừng ngươi, Kim Sa Kỳ thư này có thể là yêu binh tuyệt phẩm dành cho toán sư sử dụng. Nhưng nếu Hóa Đạo Chi Pháp làm hại tới sinh linh, vậy thì tìm chân tinh tiên thiên các hành, chế luyện phần trên của Kim Sa Kỳ thư…

Phần còn lại chỉ thấy điện chủ ghi lại nghiên cứu, khả năng lý giải tiền căn hậu quả.

Thảo nào Tiểu Tiểu Hiền thấy kỳ quái.

Sở Vân nhìn, thật lâu cũng không nói gì.

Thì ra Kim Sa Kỳ thư là do Kim sa điện chủ chế ra. Và Hóa Đạo Chi Pháp là kết quả của lý niệm Hợp Đạo. Dựa theo Kim sa điện chủ suy nghĩ, dựa vào yêu binh này, có thể tổ hợp thôi diễn đại đạo, diễn sinh pháp tắc chí lý. Nhưng điều kiện đầu tiên là phải có chân tinh Tiên Thiên.

498. Chương 48 49: Thiên Ngoại Tinh Ma Kiếp

Chương 48 49: Thiên Ngoại Tinh Ma kiếp

Hiện nay yêu binh này đã được Kim sa điện chủ chọn dùng chân tinh Tiên Thiên kim hành, chế luyện sa hành chân tinh Tiên Thiên. Đây có thể tổ hợp các loại đạo pháp kim hệ, sa hệ, thôi diễn ra đạo pháp vô cùng tuyệt phẩm này, bao gồm huyền diệu biến ảo của tất cả đạo pháp căn bản.

Vốn dày đặc hỗn độn hàng ngàn hàng vạn đạo pháp tuyện phẩm tứ đẳng hạ trung thượng tuyệt lưỡng hành kim sa, thông qua sự chỉnh hợp của Kim Sa Kỳ thư, chuyển biến thành mười phần đạo pháp tuyệt phẩm.

Tuy rằng chỉ là mười phần, nhưng những đạo pháp này, lại có thể thay thế phần lớn các đạo pháp căn bản.

Nói trắng ra tác dụng của Kim Sa Kỳ thư này chính là tinh giảm đạo số lượng đạo pháp xuống, cô đọng thành một vài đạo pháp.

Điều này có ích lợi gì?

Thoạt nhìn, hiệu quả vô cùng lớn mạnh. Nhưng toàn bộ các Ngự yêu sư đều biết, thời kỳ trước linh quang yêu vật có túng quẫn. Nhưng sau đó, kỳ Linh Yêu, kỳ Kiếp Yêu, linh quang lại có vẻ đầy đủ hơn.

Cứ như vậy, sử dụng đạo pháp tinh luyện lúc này mới thực sự có lợi. Nhưng những điểm tốt của nó rất có hạn. Chiến lực Yêu vật tăng lên cũng không rõ ràng. Ngược lại linh quang yêu vật xuống tới không còn gì, thậm chí sẽ làm một vài Ngự yêu sư thấy lãng phí.

Dựa theo suy nghĩ của Kim sa điện chủ, cứ phát triển như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày Kim Sa Kỳ thư sẽ xây dựng ra một đạo pháp có thể địch nổi Hóa Đạo.

Nhưng hiện tại, hắn lo lắng là dư thừa. Hóa Đạo Chi Pháp truyền một nửa ra Tinh Châu. Thậm chí bộ sách còn chia làm hơn mười phần. Căn bản không đủ khả năng để lo lắng.

- Thật là vô vị, đáng tiếc bỏ công bỏ sức lại chẳng được gì.

Sở Vân không thể nói thêm. Hơn nữa càng cảm thấy đáng tiếc cho chân tinh Tiên Thiên hai hành kim, sa.

Nếu như có hai phần chân tinh Tiên Thiên này, hắn cho thêm vào Phi Lai Phong và Trấn Yêu Tháp, có thể khiến uy lực của Kim đức chân thân, Thổ đức chân thân phát huy tới một cảnh giới khác. Nhất là Kim đức chân thân, uy lực của nó có thể đạt tới tuyệt đỉnh, chống lại được tất cả đả kích của đạo pháp kim hành. Căn bản không cần tìm kiếm thiên tài địa bảo kim hành khác.

"Chờ một lát! Trong này không phải đã nói, trung tâm Di tích Cổ Thành, có tồn tại Hóa Đạo Chi Pháp hay sao? Hơn nữa còn là Hóa Đạo Chi Pháp hoàn chỉnh?"

Sở Vân liền run rẩy. Trong giây lát, hắn ý thức được điểm này.

...

Rống...

Một tiếng thê lương thảm thiết. Cuối cùng, một con Thiết Kiềm Hạt biến dị lớn như trâu, ngã vào hỏa lực của mọi người, sau đó hóa thành một khối yêu tinh sáng loáng.

Các tướng sĩ Đông Hoàng đều lau mồ hôi trên trán, thở phào một cái.

- Quả thực bên trong Cổ Thành còn nguy hiểm hơn nhiều so với bên ngoài. Con Thiết Kiềm Hạt có tu vi Linh Yêu đủ bốn nghìn năm. Lại là yêu thú biến dị, sức chiến đấu của nó mạnh hơn so với Thiết Kiềm Hạt bình thường chí ít là hai tầng!

- Cũng may là đánh bại được nó. Cứ như vậy, hẳn con đường này đã thông suốt.

- Phải cẩn thận, Thiết Kiềm Hạt là yêu thú sống thành đàn, không thể sơ ý.

...

Đã ba ngày sau khi phát hiện Kim Sa cung.

Sau khi dọn sạch Kim Sa cung, đoàn người theo đề nghị của Sở Vân, xuất phát về phía bên trong Cổ Thành. Trong thành còn nguy hiểm hơn nhiều so với bên ngoài thành. Yêu vật sống ở đây nhiều không đếm xuể. Trong đó vô số Đại Yêu, càng không ít Linh Yêu, còn có rất nhiều yêu thú tộc đàn.

Càng đi về phía trước lại càng gian nan, nhưng ý chí chiến đấu của mọi người cũng không giảm chút nào.

Nhờ có lệnh bài thông hành, không phụ sự mong đợi của mọi người, có thể mở đại trận hộ cung. Trong mấy ngày nay, đoàn người Sở Vân thu hoạch cực kỳ phong phú. Đủ loại thiên tài địa bảo, những thứ được bảo

tồn tốt nhất chính là trứng yêu thú quý hiếm, hạt giống yêu thực, yêu binh chủng loại phong ấn bảo tồn. Còn lại nhiều nhất là ngọc giản đạo pháp.

Ở đây quả thực là biển đạo pháp.

Sở Vân từng một lần hoài nghi, có phải mọi người sống ở đây góp nhặt toàn bộ đạo pháp Tinh Châu hay không.

Tại Kim Sa cung, mọi người thu thập được phần lớn đạo pháp thuộc tính kim, sa. Tới Cung điện trong thành cũng có các trọng điểm. Ngoại trừ ngũ hành cơ bản cùng với thuộc tính diễn sinh, còn có kiếm pháp, đao pháp, các loại đạo pháp quyền, các loại đạo pháp trảo, thậm chí cả đạo pháp quý hiếm cực kỳ vô giá về không gian, thời gian cũng có không ít.

Nếu như nói Kim Sa cung chỉ là món ăn sáng khai vị, như vậy không thể nghi ngờ những cung điện này trong thành chính là bữa tiệc lớn thịnh soạn.

Thu hoạch càng lớn, mọi người càng thấy hiếu kỳ với nơi đây.

Vị Thành chủ thần bí kia tự xưng là "Trẫm" là kiêu ngạo tự cao tự đại, hay thực sự là một trong tứ đế trong lịch sử?

Suy cho cùng, ở đây đã xảy ra biến cố gì? Vì sao lại trở thành tử thành?

Kim sa điện chủ bị triệu tập để xây dựng Hóa Đạo Thiên bích. Vậy cuối cùng nó có được hoàn thành hay không? Vì sao Kim sa điện không trở về Kim sa điện? Đã chết, hay là đã thoát khỏi đây?

Hóa Đạo Chi Pháp lưu truyền ra bên ngoài, là do bàn tay của ai, làm vậy là có mục đích gì?

Tất cả nghi hoặc cứ ngổn ngang trong lòng Sở Vân, khiến hắn cảm thấy không thể chờ đợi được, muốn thâm nhập đến tháp cao trung ương, tìm ra những biến động cuối cùng.

Di tích Cổ Thành vô cùng rộng lớn, chia làm ba phần lớn Trung tâm, trong thành, ngoài thành. Trung tâm là một tòa tháp cao, muôn vàn khí thế, giống như cột trụ chống trời.

Trong thành phân làm ba mươi sáu cung. Ngoài thành có bảy mươi hai điện. Tổ hợp lại theo bố cục Thiên cương Địa sát, thể hiện tài năng to lớn của người xây dựng ra nó, có khí phách bao trùm cả đất trời.

Càng đi sâu vào trung tâm, càng có cảm giác khó khăn chồng chất, bước đi nguy nan.

Yêu thú và yêu thực trong thành có tu vi phải cao hơn so với ngoài thành mấy đẳng cấp.

Có thể thường xuyên nhìn thấy Linh Yêu hai nghìn năm, ba ngàn năm. Linh Yêu năm nghìn năm, sáu nghìn năm cũng không thiếu. Thậm chí là Linh Yêu đỉnh phong, đám người Sở Vân cũng đã chém chết ba con.

Tất cả Yêu vật trong Cổ Thành đều biến dị vô cùng mạnh mẽ. Sau khi bị đánh bại, chúng biến thành thành yêu tinh, căn bản không thể sử dụng. May mà có lệnh bài thông hành, có thể mở hộ cung đại trận, mới khiến chuyến đi này của đám người Sở Vân không tệ.

Đổi là những người khác, căn bản không có bất kỳ lợi ích gì, ngược lại còn tổn hao chiến lực. Chỉ cần không ngu xuẩn, đều lựa chọn ở ngoài thành tìm kiếm cơ hội. Ở đây, Sa Nhãn Đôn Hoàng mở ra quá nhiều thứ, nhưng trong thành hiếm có dấu vết của con người.

Ngay khi đám người Sở Vân hướng vào phía trong thành thăm dò, có một đội đi theo xa xa phía sau bọn họ.

- Kết quả thế nào?

- Phát hiện đám người Tiểu Bá Vương và Đôn Hoàng vương thất kia đã thâm nhập vào trong thành.

- Hừ! Nhất định là bọn họ, nhất định là bọn họ ra tay!

Sắc mặt Thái thượng trưởng lão Thiên Sát bang tái lại, vừa giận vừa hận.

- Ta đã nói vì sao Tiểu Bá Vương lại nhượng bộ như vậy tại Thanh Dương Cung, lựa chọn Thiên tinh đan. Thì ra đã sớm có chủ ý, trộm toàn bộ đan dược trở về. Thủ đoạn hay, tâm cơ tốt!

- Trưởng lão, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ? Miếng lệnh bài thông hành kia là do chúng ta dốc hết sức lực mới có được. Hiện nay đám người Tiểu Bá Vương không chỉ trộm lệnh bài, dọc đường còn cướp đoạt bí mật trong Cung điện, quả thực đánh cắp của chúng ta!

- Tuyệt đối không thể buông tha cho bọn họ được!

- Tuy rằng hắn là Tiểu Bá Vương, nhưng đây cũng không phải Chư Tinh Quần Đảo. Hắn thực sự xem Thiên Sát bang chúng ta là quả hồng mềm, có thể tùy ý khi dễ vuốt ve sao?

Một đám tinh nhuệ Thiên Sát bang, tức giận, kêu la lên.

- Yên lặng cả đi!

Thái thượng trưởng lão tức giận quát một tiếng. Nhất thời, tất cả mọi người liền ngậm miệng lại. Hắn sầm mặt, đầu lông mày nhăn lại, nghiến răng nghiến lợi nói.

- Nhất định phải trả thù. Nhưng thực lực của đám trộm này thực sự không thể khinh thường. Để đối phó với bọn họ, phải hợp tung liên hoành. Đi liên lạc với Tể tướng Thiết Sơn, còn có Yến Vương Kiếm phủ, Khổ Đà Tự, Cửu U thành. Truyền tin tức về lệnh bài thông hành ra ngoài, không sợ bọn họ không đến!

Để đối phó với Sở Vân, Thái thượng trưởng lão bất chấp mọi giá. Vốn lệnh bài thông hành là của bọn họ. Trước giờ bọn họ vẫn làm tốt công tác giữ bí mật. Giấu kín đến nay, rốt cục đợi được Sa Nhãn Đôn Hoàng mở ra. Mới thử một chút, mở ra được Thanh Dương Cung.

Giờ khắc đó, Thái thượng trưởng lão vui mừng tới cỡ nào, thiếu chút nữa muốn rơi lệ. Chỉ cần tiếp tục thăm dò như vậy, Thiên Sát bang rời khỏi cảnh khốn quẫn như hiện nay, vùng dậy trở thành môn phái siêu nhất lưu.

Nhưng thật không ngờ!

Tên trời tru đất diệt Sở Vân!

Không ngờ hắn lại trộm mất lệnh bài thông hành, thật đáng thương cho mình còn cầm lệnh bài kia chưa nóng tay, nó đã rơi vào trong tay bọn đạo chích.

Phẫn nộ và cừu hận của thái thượng trưởng lão, quả thực là nghìn vạn nước sống cũng rửa không hết!

Một ngày nữa đã qua. Sa Nhãn Đôn Hoàng đã mở ra được năm ngày. Cuối cùng đám người Sở Vân sau một chặng đường gian nan vất vả cũng đi tới khu vực trung tâm Cổ Thành.

Thăm dò lại có tiến triển mới.

Bọn họ đi tới Hỏa Ly cung. Đây là nơi nghiên cứu đạo pháp hệ hỏa. Quy mô còn lớn hơn Kim Sa cung gấp mấy lần.

Trước đó, bọn họ cũng tìm qua không ít cung điện. Nhưng không phải điện chủ cũng có thói quen ghi chép lại mọi việc.

Trong Hỏa Ly cung, Sở Vân lại phát hiện một phần ghi chép. Và khác với Kim Sa điện chủ đầy lo lắng, trong phần ghi chép này lại tràn đầy cuồng nhiệt mong chờ.

"…Hóa Đạo Thiên bích được xây xong. Nó thực sự là kiệt tác hoàn mỹ! Nó giống như một mái vòm che toàn bộ Dạ Đế thành. Cổ nhân từng nói, trời tròn đất vuông. Có thể nói chúng ta là chế tạo một thương không…"

"… Tráng quan! Thiên Kiếp vẫn quấy rầy chúng ta. Quả thực Hóa Đạo Thiên bích không thể tuyệt hơn. Những Thiên Kiếp như Lục Ba Ngọc Phượng kiếp, Điên Đảo Lục Thần kiếp, Kim Cương Diệt Thế kiếp đã từng khiến ta cũng phải lo sợ bất an.

Nhưng hiện nay nó nện vào Hóa Đạo Thiên bích, quả thực chỉ còn sự hào nhoáng bên ngoài…"

"… Mấy ngày nay, Thiên Kiếp càng lúc càng nhiều, hầu như tròn một ngày đều đổ xuống, trời đất rít gào. Tuy rằng Dạ Đế thành không bị chút tổn hao gì, nhưng nền móng lại không chịu nổi. Mỗi giờ mỗi phút, Thiên Kiếp lại đập xuống khiến toàn bộ thành trì đều bị lún xuống dưới lòng đất. Nhưng điều này thì có quan hệ gì? Ha ha, trước mắt đã có Hóa Đạo Thiên bích, trời đất cũng có vẻ bất lực…"

"… Tại sao có thể như vậy?! Đây là Thiên Kiếp gì? Thiên Ngoại Tinh Ma, mấy vạn Thiên Ngoại Tinh Ma, từ trên trời cao đập xuống. Hóa Đạo Thiên bích cũng bị đập nát!

Chiến đấu, chỉ có chiến đấu. Chúng ta phải theo Dạ Đế đại nhân, nghịch thiên nghịch địa…"

- Thiên Ngoại Tinh Ma? Đây là kiếp số gì?

Đây là lần đầu tiên Sở Vân nghe được điều này. Hắn cũng chỉ nghe thấy những Thiên kiếp nổi tiếng hung hiểm như Lục Ba Ngọc Phượng kiếp, Điên Đảo Lục Thần kiếp, Kim Cương Diệt Thế kiếp.

Với năng lực của hắn hiện nay, nếu đụng phải kiếp số này căn bản cũng không nắm chắc có thể vượt qua được.

Yêu vật đạt được tu vi Kiếp Yêu, chạm đến giới hạn chịu đựng của trời đất. Bởi vậy Thiên Kiếp đánh xuống, so với Đại Yêu, Linh Yêu đều mạnh hơn vô số lần.

Hiện tại Sở Vân có thể chắc chắn vượt qua bất luận Linh Yêu kiếp gì. Nhưng Kiếp Yêu kiếp, cũng khiến hắn cảm thấy rất không tự tin.

Cuồng Nho Tướng Quân đã từng sở hữu gần trăm Linh Yêu, nhưng vượt qua kiếp số, tấn chức vị Kiếp Yêu cũng chỉ có một Bát Thiên Thanh Sơn Bút. Những chư hầu như Thượng Quan Phong Dạ, Tể tướng Thiết Sơn, đã có mấy trăm tuổi, tích lũy nhiều năm như vậy, cũng chỉ có một Kiếp Yêu mà thôi.

Ví dụ như Thái thượng trưởng lão Thiên Sát bang cũng đã đi vào giai đoạn cuối cùng của nhân sinh, cũng chỉ có một Kiếp Yêu.

Độ Kiếp Yêu kiếp, không chỉ phải xem sự chuẩn bị và tích lũy của ngự yêu sư, còn phải nhìn vận khí.

Vận khí không tốt, ông trời đánh xuống cùng các kiếp nạn như Lục Ba Ngọc Phượng kiếp, Điên Đảo Lục Thần kiếp, Kim Cương Diệt Thế kiếp, căn bản kết cục chính là diệt vong.

Sở Vân cũng không nghĩ Thiên Hồ hay Túy Tuyết Đao vân vân của hắn bị chết trong Thiên Kiếp. Tuy rằng hắn biết rõ mình có sáu đại yêu vật khí vận. Nhưng loại vận khí này đó, ngươi có thể chờ mong mà không thể dựa vào.

- Hóa Đạo Thiên bích này thực sự mạnh mẽ khác thường. Ngay cả Lục Ba Ngọc Phượng kiếp, Điên Đảo Lục Thần kiếp, Kim Cương Diệt Thế kiếp cũng có thể chắn được. Nếu như chúng ta có Thiên Bích, chẳng phải là tùy ý tấn chức Kiếp Yêu hay sao? Chỉ có điều Thiên Ngoại Tinh Ma này lại có thể xuyên thủng cả Hóa Đạo Thiên bích. Vậy nó là vật gì?

Thạch Gia Minh cảm thán.

- Thật ra ta từng nghe nói về Thiên Ngoại Tinh Ma. Có người nói năm đó Thiên không chi Thành xây dựng đài ước nguyện, chính vì muốn lên chín tầng mây đối phó với Thiên Ngoại Tinh Ma.

Tiểu Tiểu Hiền mở miệng nói.

- Vậy rốt cuộc Thiên Ngoại Tinh Ma là cái gì? Vì sao sẽ mạnh mẽ như vậy. Theo bản ghi chép này Cổ Thành bị hủy bởi Thiên Ngoại Tinh Ma kiếp.

Bạch Toa Toa cau mày.

- Đây chính là Dạ Đế thành. Không ngờ Thành chủ là một trong tứ đại Cường giả Đế Cấp thần bí - Dạ Đế. Mỗi một đế, đều quét ngang Chư Thiên, chính là nhân vật uy chấn Tinh Châu, không thể tưởng tượng được uy lực vô lượng tới mức nào. Không ngờ ngay cả hắn cũng ngã xuống trước Thiên Ngoại Tinh Ma kiếp này!

499. Chương 50: Mặc Kỳ Lân

Chương 50: Mặc Kỳ Lân

Trên lịch sử Tinh Châu, có Nhất Thánh Tam Hoàng Tứ đế, Dạ Đế chính là một trong những Cường giả Đế Cấp thần bí đó. Hắn am hiểu yêu vật ám hệ, yêu thú chủ lực là một Ám môn.

Nó thuần túy là hắc ám, một bóng ma, không có thực thể, có thể khống chế bóng. Ẩn núp ở bất kỳ cái bóng của sự vật nào, là Ám dạ vương giả chuyên đột sát đánh lén.

Sở Vân rất khó hiểu:

- Nếu Thiên Ngoại Tinh Ma kiếp này lợi hại, uy lực kinh khủng tuyệt luân như vậy, vì sao Dạ Đế thành này lại vẫn nguyên vẹn, hoàn hảo như bây giờ? Nếu có thể che chắn cho Dạ Đế, cùng với những người đứng đầu cung điện và những người khác trong thành Dạ Đế. Vậy sao trong lịch sử lại không thấy họ xuất đầu lộ diện?

Trong Dạ Đế thành hầu như không thấy dấu vết gì của cuộc chiến đấu kịch liệt. Chỉ có nơi ở các loại yêu vật. Các cung điện đều hoàn hảo không có dấu vết đổ vỡ. Nếu không như vậy, đám người Sở Vân cũng không có khả năng thu hoạch được nhiều như vậy.

Trong chuyện này thật sự là rất khó hiểu. Nhưng tất cả ghi chép đều dừng lại ở chỗ này. Ghi chép của Hỏa Ly cung chủ cũng dừng lại.

- Hay là tiến vào tháp cao quan trọng nhất sẽ phát hiện mới.

Thạch Gia Minh kiến nghị.

Lại nói tiếp, sở thích của Dạ Đế cũng thực sự đặc biệt. Hắn không ở trong đế cung hùng vĩ to lớn ở giữa, ngược lại hắn lại sống bên trong tháp cao.

Điều này khiến mọi người đều hiếu kỳ. Mọi người rời khỏi Hỏa Ly cung, đi tới vị trí trung tâm nhất của Dạ Đế thành.

Tháp cao trung tâm, là kiến trúc thu hút sự chú ý của mọi người nhất trong Dạ Đế thành. Nó cao lớn không gì sánh được, giống như là trụ trời sừng sững. Quan trọng nhất là mặt đá phía ngoài của, lóe ra vô vàn ánh sáng rực rỡ.

Càng tiếp cận trung tâm, chất lượng của Tinh quang thạch trong Dạ Đế thành lại càng cao. Nếu là từ trên cao nhìn xuống, sẽ nghĩ toàn bộ Dạ Đế thành giống như một dòng xoáy ngân hà. Trung tâm là nơi tập trung ánh sáng màu lam, càng đi ra phía ngoài, ánh sáng này càng ít dần.

Tháp cao Dạ Đế ở vị trí vào trung tâm nhất trong thành, ánh sáng lóe ra, giống như một dải ngân hà ở sâu trong bóng tối, dũng mãnh tuôn ra. Lại giống như một con cự long Tinh quang, đột ngột mọc lên từ mặt đất, vươn mình lên đến tận trời.

- Kỳ quái, theo đạo lý, càng là chất lượng Tinh quang thạch càng cao, càng thuận lợi cho yêu vật tộc đàn có hình dáng khổng lồ sinh sôi nảy nở. Vì sao ở tháp cao lại không có?

Mọi người tiếp cận tháp cao. Thạch Gia Minh bỗng nhiên dừng lại, khẽ nhíu mày nói.

Dọc theo đường đi, bọn họ đã phát hiện quy luật này. Ở rất nhiều cung điện, những nơi có tinh quang đều có yêu thú tộc đàn sống với số lượng lớn.

Ngay cả đám người Sở Vân cũng không dám chủ động trêu chọc loại tộc đàn này. Dọc theo đường bọn họ đi tới, cũng không phải cung điện nào cũng thăm dò, mà không ngừng dời khỏi tuyến đường và phương hướng, lựa chọn một lối đi yếu nhất để tiến vào, lúc này mới chậm rãi tiếp cận trung tâm.

- Không sai, hiện tượng này rất khác thường. Càng tiếp cận trung tâm, đạo pháp dò tìm lại càng bị áp chế. Cho tới bây giờ ngược lại không bằng nhìn ở cự ly gần. Tiếu Tiểu Hiền, ngươi có Thương Không Hạc, ra vào thoải mái, đi vào thăm dò một chút xem sao.

Sở Vân cũng đã sớm chú ý tới tình huống này.

- Tuân mệnh, chưởng môn!

Tiếu Tiểu Hiền vừa dứt lời, thân thể liền biến mất.

- Ta nhìn thấy gì vậy? Một con Mặc Kỳ Lân!

Một lát sau, Tiếu Tiểu Hiền quay lại, toàn thân đầy mồ hôi lạnh, báo cáo.

- Nó ở sát cửa tháp cao, đang ngủ. Tuy hơi thở rất nhẹ, nhưng khí thế lại ngưng trọng giống như núi non trùng điệp. Nó chắc chắn là một con Kiếp Yêu siêu cấp nghìn vạn năm!

Thật khó mà tưởng tượng được, không có yêu vật khí vận trợ giúp, vì sao nó còn tồn tại đến nay. Ta đứng từ xa nhìn qua, không dám tiếp cận nó. Rất rõ ràng, nó chính là nguyên nhân khiến ở đây không có bất kỳ yêu thú tộc đàn nào sinh sống!

Tiếu Tiểu Hiền nói đến đây, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

- Hay là nó có đạo pháp Tự tại vô tướng thuật huyền diệu. Một con Kiếp Yêu nghìn vạn năm…

Sở Vân nhíu mày. Nếu như vậy thì hầu như không có cách nào đi tiếp rồi.

- Kiếp Yêu nghìn vạn năm, hoặc là thần thú thượng cổ như Mặc Kỳ Lân! Hiện tại đã sớm tuyệt tích rồi!

- Ở thượng cổ, loại thần thú cũng vô cùng hiếm thấy. Hay nó đã từng là yêu vật chính trong tay Dạ Đế…

- Cái này cũng không chắc. Các ngươi đã quên đây là Dạ Đế thành sao? Yêu thú ở đây đều biến dị, thực lực đều vượt quá mức tầm thường.

Mọi người sôi nổi bàn luận, càng suy xét lại càng kinh hãi.

Hiện nay chiến lực của Mặc Kỳ Lân đã có thể càn quét tất cả mọi người ở Dạ Đế thành. Đây là chướng ngại vật giống như khoảng cách của rãnh trời vậy, khó có thể

vượt qua.

Lấy thực lực của đám người Sở Vân, còn chưa đủ cho nó nhét kẽ răng.

- Ta tự mình đi xem. Thương Không Hạc, triệu đến!

Sở Vân ra lệnh một tiếng, từ trong tiên nang của Tiếu Tiểu Hiền bay ra một đạo huyền quang, đánh vào trên người Sở Vân, sau đó hắn liền biến mất.

Đám người Thạch Gia Minh thấy cảnh tượng như vậy, đều giật mình. Thật không ngờ Sở Vân có thể khống chế yêu thú của Tiếu Tiểu Hiền.

- Cái này… Hẳn là khế ước cho thuê đi?

Thạch Gia Minh nghi ngờ nghĩ tới một vài ghi chép trong sách cổ của Vương thất.

- Không sai, đây là khế ước cho thuê. Ta vì chiếc nhẫn chưởng môn, chủ động tìm Sở Vân chiến đấu. Lúc bại trận, tự nhiên yêu vật trong tay ta đều là của hắn.

Tiếu Tiểu Hiền thẳng thắn nói.

Hắn cũng không phải là là loại người hay thay đổi. Nếu đã thừa nhận Sở Vân là chưởng môn, tất nhiên Tiếu Tiểu Hiền cũng chấp nhận hiện thực này. Đối với hắn mà nói, yêu vật không tính là cái gì. Ngày dài tháng rộng sẽ có được. Điều thực sự quan trọng chính là phục hưng Thần Thâu Môn.

- Thống lĩnh, cái gì gọi là khế ước cho thuê?

Có binh sĩ tinh nhuệ Đôn Hoàng nghe vậy, liền hỏi.

Ánh mắt Bạch Toa Toa lóe sáng vài cái, nàng phát hiện càng ở gần Sở Vân lâu, càng có thể phát hiện ra sự bất phàm của đối phương.

- Đây là một khế ước đã sớm thất truyền. Sử dụng khế ước cho thuê, linh quang của yêu vật đều chịu trên người chủ nhân thực sự. Ngược lại người mượn dùng, chỉ gánh chịu linh quang cực kỳ nhỏ. Thời Thượng cổ, bình thường không ít Đế Cường giả Vương Cấp đều

sử dụng khế ước này. Có khi là cấp cho đồ đệ, thiếp thân bảo hộ truyền nhân. Có khi là cấp cho đồng minh, để kiểm soát và cân bằng thực lực các bên. Có khi là cho mượn Tiểu Yêu, nhờ người bồi dưỡng.

Nàng trả lời.

Trên thực tế, Cường giả ngự yêu sư tới cấp Quân hầu cấp rất ít khi tùy tiện đi lại.

500. Chương 51 52: Gặp Địch

Chương 51 52: Gặp địch

Nguyên nhân bởi vì cho dù là thực lực hay danh tiếng của bọn họ, đều có lực ảnh hưởng cực lớn, nhất cử nhất động đều có thể khiến thiên hạ gió nổi mây phun.

Rất nhiều vương giả, đế giả vì như vậy, mà không di chuyển, ẩn cư ở phía sau, thao túng đại cục. Trừ khi vạn bất đắc dĩ, sẽ không tự ra tay. Những lúc bình thường, cho người khác thuê một vài yêu vật, đại biểu cho tiếng nói của Cường giả đế vương.

- Không ngờ còn có khế ước cường đại như vậy. Như vậy chẳng phải nói, chỉ cần có loại khế ước này, ngự yêu sư vừa mới hoàn thành lễ thành niên cũng có thể sử dụng Kiếp Yêu sao?

Có người sợ hãi kêu lên.

Bạch thống lĩnh dùng giọng điệu đương nhiên nói:

- Đây là điều tất nhiên. Phía sau có chỗ dựa là Cường giả như vậy, đương nhiên rất lợi ích.

Chỉ có điều Kiếp Yêu rất ít. Thời thượng cổ, phần lớn là cho thuê Linh Yêu đỉnh phong. Coi như là cho mượn Kiếp Yêu thì loại Kiếp Yêu này có mấy con? Ngay cả

Cường giả Vương Cấp cũng thường thường chỉ sở hữu không quá mười con Kiếp Yêu.

Mọi người nghe xong liên tục sợ hãi than. Đang bàn luận, bỗng nhiên thấy hoa mắt. Sở Vân đã trở về.

- Phía trước không qua được, trở về đi thôi.

Sắc mặt Sở Vân lạnh lùng, bình thản tuyên bố. Ngay cả hắn nhìn thấy con Mặc Kỳ Lân kia từ xa xa cũng hết hồn.

Đây tuyệt đối là sự tồn tại hùng mạnh nhất, cùng cấp số với Bạo Động Viên vương.

Về phần mạnh yếu, ưu nhược, tầm mắt của Sở Vân hơi thấp, khó có thể tính toán được. Đáng tiếc hiện nay tám Kiếp Yêu Bạo Động Viên vương, đều trấn thủ ở Chư

Tinh Quần Đảo.

Thư gia đang đối mặt với thế cục vô cùng khẩn trương, không cho phép thiếu chúng.

- Thực sự không cam lòng. Còn thiếu một bước cuối cùng này. Các ngươi nói, cuối cùng thì trong tháp cao có bảo tàng gì?

Tiếu Tiểu Hiền lầm bầm nói, cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

- Khó có thể tưởng tượng được!

- Đây là chỗ ở của Dạ Đế, thứ tốt đương nhiên vượt quá sự tưởng tượng của chúng ta.

- Đáng tiếc đến bước cuối cùng ở ngay trước mắt, lại có Mặc Kỳ Lân bảo hộ. Đúng là số phận trêu người.

Mọi người không ngừng tiếc nuối, lại không biết làm cách nào.

- Cho dù là bảo tàng tốt, cũng phải còn sống mới thật sự hưởng được.

Sở Vân cũng thấy tiếc. Kiếp trước, ở trong loại tình huống này, thấy rất nhiều bảo tàng ở gần trong gang tấc, nhưng trên thực tế lại xa cuối chân trời, dù tính toán xác suất mạo hiểm cũng không thể mù quáng mà đi vào được. Trong khi tìm tòi bí mật, bị sự tham lam làm choáng váng đầu óc, mất đi sự bình tĩnh, chính là tự mình tìm đến cái chết.

- Tuy rằng Mặc Kỳ Lân cường đại, nhưng ta nghĩ có một cơ hội!

Tiếu Tiểu Hiền dường như hạ quyết tâm, bỗng nhiên nói.

- Hay là ta lợi dụng Thương Không Hạc, có thể đột phá, tiến vào giữa tháp cao!

Trong mắt Tiếu Tiểu Hiền lóe sáng, giọng điệu vô cùng xúc động.

Hắn muốn lợi dụng đặc tính của Thương Không Hạc, xông thẳng vào trong.

Sắc mặt Sở Vân trầm xuống:

- Hừ! Lời ngu xuẩn như vậy ngươi cũng có thể nói ra sao? Ngươi vẫn quá non nớt rồi. Xem ra mấy năm nay ngươi xuôi chèo mát mái thành quen rồi.

- Nhưng…

Tiếu Tiểu Hiền kêu lên.

- Rõ ràng ở ngay trước mắt mà.

- Có đôi khi, dù cho gần ngay trước mặt, cũng xa tận chân trời.

Thạch Gia Minh yếu ớt thở dài, sau khi liếc mắt về phía Sở Vân, xoay người quay đi.

- Chưởng môn, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con. Hôm nay mạo hiểm không chừng có thể thuận tiện thu được lợi ích!

Tiếu Tiểu Hiền đứng ở tại chỗ, không chịu bước đi.

- Câm miệng! Ngươi bị lợi ích che mắt rồi. Việc này quá mạo hiểm, thập tử nhất sinh cũng không đủ để hình dung. Kiếp Yêu vạn năm, ngươi hiểu về nó sao?

Sở Vân quát lớn.

- Ách…

Vẻ mặt Tiếu Tiểu Hiền như cố kiềm chế.

- Hừ, người thực sự là vô tri không sợ. Đuổi kịp ta, ta không muốn Thần Thâu Môn, chỉ còn lại một mình chưởng môn ta.

Nói xong câu đó, Sở Vân liền quay đầu bỏ đi.

Ban đầu còn tưởng rằng Tiếu Tiểu Hiền cũng là một cao thủ hiểu đạo lý tìm kiếm những nơi thần bí, nhưng hiện tại xem ra vẫn quá non, cần dạy dỗ kỹ hơn.

Chỉ có điều đây cũng không phải là đạo lý của Thần Thâu Môn. Từ trước tới nay, những người làm trộm đều làm việc mạo hiểm.

Tiếu Tiểu Hiền là truyền nhân ưu tú của Thần Thâu Môn, cũng là một người xuất sắc trong giới tham u khách. Nhưng ở một vài phương diện, so với Sở Vân vẫn còn có một khoảng cách rất lớn.

- Thực sự không dễ dàng, có thể bỏ được… Rất có thể trong tháp cao cất giấu bí mật của Dạ Đế. Ngay cả ta cũng phải động lòng.

Bạch Toa Toa nhìn theo bóng lưng Sở Vân không chút do dự mà rời đi, trong lòng không tự chủ được, khen ngợi hắn.

- Thảo nào nha đầu Kim Bích Hàm kia có thể nhìn trúng hắn, thật là một hào kiệt. Nhưng có lẽ tình cảm của hắn đối với Kim Bích Hàm cũng chỉ là tình nghĩa sâu nặng đối với một người bạn học cùng trường thôi sao?

Chợt, Bạch Toa Toa lại nhíu mày lo lắng cho Kim Bích Hàm.

- Ối!

Tiểu Tiểu Hiền hung hăng đá một cước, không thể không đuổi kịp bước chân của Sở Vân. Hiện nay chủ nhân chân chính của Thương Không Hạc đã không phải là hắn. Cho dù hắn muốn mạo hiểm, không có sự cho phép của Sở Vân, cũng không có cách nào làm được.

Nhưng mới đi còn chưa bao lâu, qua một lối rẽ, đoàn người Sở Vân đụng phải một đám đông.

- Tiểu Bá Vương! Rốt cục chúng ta cũng chờ được ngươi!

Thái thượng trưởng lão Thiên Sát bang, dẫn đầu đoàn người, nhìn thấy Sở Vân, hai mắt hắn sáng bừng lên, phát ra một tiếng cười to, tràn ngập hận ý.

- Sở Vân, lòng dạ ngươi thật quá thâm sâu, ngay cả Chu Chính Phương ta thiếu chút nữa cũng bị ngươi lừa.

Giọng điệu Tể tướng Thiết Sơn âm trầm, ánh mắt không có chút thiện ý đánh giá Sở Vân.

- Không tốt, lớn chuyện rồi!

Con ngươi Tiểu Tiểu Hiền co lại. Hắn đang đi phía sau, nhìn thấy cảnh tưởng như vậy, thân hình lập tức biến mất.

Bạch Toa Toa tiến lên một bước, chắn ở trước mặt Thạch Gia Minh. Mặc dù nàng có Chiến lực Kiếp yêu, đứng hàng Hào Hùng bảng, nhưng lúc này sắc mặt cũng đầy nghiêm trọng.

Tình huống nguy cấp. Đối phương thế lớn. Quả thực là tất cả các thế lực khác đều liên kết với nhau, muốn tới đối phó với đoàn người.

Không chỉ có hai thế lực lớn là Thiên Sát bang, Tể tướng Thiết Sơn, còn có Thiết Huyết Minh, Hồi Mộng Các, Sinh Tử Cốc cùng nhiều thế lực du hiệp và các thế lực khác ở khắp nơi trong Đôn Hoàng quốc, thậm chí còn có thế lực siêu nhất lưu như Yến Vương Kiếm phủ, Cửu U thành, Khổ Đà Tự!

Tuy rằng Sở Vân cũng từng dự đoán sẽ có khổ chủ tìm tới. Nhưng lại thật sự không ngờ được, người đến lại nhiều như vậy.

Nhưng hắn thoáng suy tư một chút, chợt ý thức được chuyện gì đã xảy ra.

Không thể không nói Thái thượng trưởng lão Thiên Sát bang tuyệt đối là một nhân vật lớn, chiêu phản kích này đẩy người khác vào đường cùng thế này thực sự là làm quá tuyệt.

Thiên Sát bang vì lệnh bài thông hành, không tiếc đem bí mật về lệnh bài thông hành này truyền ra ngoài. Tin tức chấn động như vậy, thật sự là lợi ích quá lớn khiến tất cả mọi người phải đỏ mắt. Nhiều người như vậy đến đây đều là kẻ địch, cũng là lẽ thường tình.

Tuy rằng đám người Sở Vân đã vất vả che dấu vết tích đột phá mở đường của họ, nhưng rốt cuộc vẫn không thể loại bỏ hết các vết tích, khiến đoàn người này dễ dàng theo qua đây, cùng nhau đến gây khó dễ cho bọn họ.

- Tiểu Bá Vương, tiểu tử nhà ngươi làm việc thực sự không hay rồi. Không ngờ trộm gì đó của người ta, dọc theo đường đi các ngươi còn cướp đoạt gần hai mươi tòa cung điện. Tất cả đều dựa vào lệnh bài thông hành … Như vậy đi, chúng ta cũng không làm khó các ngươi. Đem tất cả những gì các ngươi đã thu hoạch, vật quy nguyên chủ. Chúng ta là những người được chủ nhân mời ra tay, chia đều mấy thứ này là được.

Phân đà chủ Thiết Huyết Minh chỉ ngón tay vào Sở Vân, rất không khách khí mở miệng nói.

Hắn đã trên trăm tuổi, thực lực rất mạnh, sở hữu hơn mười Linh Yêu đỉnh phong. Hiện nay, hắn đã vào Kỳ Nhân bảng, vị trí gần với Sở Vân.

- Không sai, khi chúng ta đến cũng đã thỏa thuận với nhau rồi. Các ngươi muốn phản kháng thì cố gắng đối đầu với chúng ta. Xét thực lực hai bên. Các ngươi có hai chiến lực Hào Hùng cấp. Ở đây, chúng ta có ba vị.

Người nói chính là Thái thượng trưởng lão Hồi Mộng Các. Ngoại trừ Tể tướng Thiết Sơn, trưởng lão Thiên Sát bang, hắn chính là vị Chiến lực Hào Hùng thứ ba, sở hữu Kiếp Yêu.

- Cái gì mà hai đại Chiến lực Hào Hùng? Một mình Sở Vân có thể giết được Thượng Quan Phong Dạ? Chư vị không thấy cảm thấy điều này có chút không tưởng sao?

Lãnh Mạc Danh mặc áo bào trắng, cầm một thanh kiếm, toàn thân tản mát ra hàn khí.

Hắn đứng một mình. Xung quanh cũng không có một ai. Mọi người đều vô thức mà tránh xa hắn.

Hắn là truyền nhân tiếp theo của Yến Vương Kiếm phủ, cũng là người có tư chất phi phàm.

Năm nay hắn mới hai mươi hai tuổi, đã sở hữu mười tám Linh Yêu đỉnh phong.

Hắn không chút biểu tình, giọng điệu lạnh lùng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Sở Vân, bao hàm địch ý và phân cao thấp.

- Có thể giết Thượng Quan Phong Dạ thì vẫn có một chút bản lĩnh. Ha ha, tuy rằng ta không có Chiến lực Kiếp yêu, nhưng với mười chín Linh Yêu đỉnh phong, cũng có bản lĩnh để chém địch vượt cấp. Tiểu Bá Vương, ngươi là kỳ tài thế hệ chỉ, chỉ mong hôm nay đừng chết trong tay của ta.

Quỷ Lệ cười âm hiểm, nhìn Sở Vân không chút thiện ý.

Không ai nghĩ hắn nói như vậy là quá cuồng ngạo bởi vì hắn là kẻ có thể quyết định thay mặt Thành chủ Cửu U. Dù chỉ hai mươi mốt tuổi, Thiên phú của hắn vẫn cao siêu hơn Lãnh Mạc Danh một chút.

Cửu U thành và Yến Vương Kiếm phủ, đều là thế lực siêu nhất lưu, và còn là huyết mạch vương thất. Tổ tiên Bọn họ, một người là Kiếm Vương - Yến Nhất Kiếm, một người là Cửu Quỷ Vương Gia Long.

Đạo pháp thần thông của tổ tiên đều giấu trong huyết mạch của bọn họ. Lãnh Mạc Danh và Quỷ Lệ, là nhân vật thiên tài đã thức tỉnh đạo pháp thần thông, đồng thời nắm giữ trong tay.

Thấy hai người bọn họ, mặt Sở Vân không khỏi cứng lại. Tại kiếp trước của hắn, hai vị này cũng có tiếng tăm lừng lẫy. Tuy rằng hiện nay chưa leo lên Hào Hùng bảng, nhưng thời gian tới cũng là hai Cường giả Quân Cấp.

Quan trọng hơn chính là, trong tay bọn họ còn đều nắm giữ một bảo thạch mật môn cấp số Linh Yêu đỉnh phong.

Một khi bọn họ gặp nạn, chỉ cần sử dụng bảo thạch mật môn này, sẽ có Cường giả Hào Hùng cấp, Quân Cấp, xuyên qua không gian chạy tới hiện trường. Khi khế ước cho thuê bị thất truyền, hiện tại đây là cách để thế lực siêu nhất lưu bảo hộ truyền nhân của nhà mình.

Và người giống như bọn họ, còn có một vị khác. Chính là đại trụ trì Khổ Đà Tự, tên là Thạch Giới. Đầu hắn bóng lóng, toàn thân mặc áo bào tro, cảm giác mộc mạc tự nhiên. Trong tay cầm tảng đá giống mõ, cùng một cây gậy bằng vàng ngọc, phát ra từng tiếng gõ trầm bổng.

- Thạch Giới sớm đã nghe nói tới uy danh của Tiểu Bá Vương. Hôm nay mới được gặp, quả thật là rồng trong loài người. Không biết có thể có may mắn được bàn luận cùng Sở Vân ngươi hay không?

Thạch Giới nói, thoáng cười, nhưng cách nói càng trực tiếp hơn so với Lãnh Mạc Danh và Quỷ Lệ.

- Nếu ngươi muốn đánh, ta sẽ phụng bồi, chỉ là sống chết đừng oán. Thạch Giới, ngươi phải cẩn thận.

Vẻ mặt Sở Vân vẫn lạnh lùng, giọng điệu cũng rất bình thản, nhưng trong lòng lại cười khổ.

Cuối cùng, ngày này cũng tới.

Tranh phong với thiên tài trong Tinh Châu!

Tuy rằng hắn đệ nhất nhân trong giới trẻ tuổi, nhưng cũng không có nghĩa là siêu việt tất cả thiên chi kiêu tử. Sở Vân cũng hiểu rõ về điểm này.

Hắn cũng dự liệu sẽ có một ngày như vậy, nhưng thật không ngờ ngày này lại tới đột nhiên như vậy, lại nguy cơ trùng trùng như vậy.

Mặc kệ là Lãnh Mạc Danh, hay Quỷ Lệ, hoặc là Thạch Giới, Tiếu Tiểu Hiền, đều là thiên tài trong thiên tài. Tư chất thiên phú còn muốn siêu việt hơn cả đám người

Nhan Khuyết, Hoa Anh.

Nếu Sở Vân không có các loại đan dược, Long Tình quả cùng với Thông Linh Xà trợ giúp, đã sớm bị bọn họ bỏ xa phía sau rồi.

Chỉ có điều, ngay lập tức, trong lòng Sở Vân lại cảm thấy hăng hái.

Cái này cũng không có gì đáng sợ.

Ngay cả Trữ Thiên Vương là Cường giả Vương Cấp như vậy cũng ngã quỵ trong tay của mình. Ngay cả Thiết Ngao địa vị ngang với Trữ Thiên Vương cũng bị mình ép tới mức tự sát mà chết.

Và đụng độ với những người này, cũng là con đường đi tới đỉnh phong. Tình cảm của hắn chợt sôi trào mãnh liệt.

- Chậm đã. Ngươi muốn khiêu chiến với Sở Vân, cũng phải nhìn xem ngươi có tư cách này hay không đã.

Thạch Gia Minh bỗng nhiên đứng ra.

- Ngay cả Thạch Giới đại sư cũng không có tư cách? Tiểu tử, ngươi là lính mới? Chưa nghe nói qua về Khổ Đà Tự sao?

Lập tức trong đám người có người cười rộ lên.

- Ta chẳng quan tâm ngươi là Thạch Giới, hay Cỏ giới gì. Ngay cả đẳng bảng cũng không có ghi tên của hắn. Vậy ta tới thu thập được rồi. Giết gà không cần dùng tới dao mổ trâu!

Thạch Gia Minh nói xong, thể hiện một phần khí phách hiếm thấy.

- Tốt, để ta vận động trước một chút cũng tốt. Giống như Sở Vân đã nói, sống chết không oán.

Thạch Giới bước ra.

Nhìn thấy Thạch Gia Minh chủ động đứng ra, chống lại Thạch Giới để bảo hộ mình, đầu lông mày Sở Vân khẽ nhíu lại, muốn khuyên can:

- Gia Minh huynh…

501. Chương 53 54: Thực Lực Của Thạch Gia Minh

Chương 53 54: Thực lực của Thạch Gia Minh

- Sở Vân, huynh không cần nhiều lời. Mấy năm nay cũng không phải chỉ một mình huynh tiến bộ. Thạch Giới này là người thế nào chẳng lẽ ta không rõ sao?

Thạch Gia Minh khoát tay, ngăn không cho Sở Vân nói gì thêm.

- Chiến đi, Ngũ Hành trận!

Quay đầu lại, Thạch Gia Minh vỗ nhẹ tiên nang, nhất thời năm đạo huyền quang, tạo thành đại trận.

- Thập phương trận.

Thạch Giới quát một tiếng, đồng thời có mười đạo Hoa Quang lao ra.

Hai bên phi thẳng lên va chạm trong không trung rồi lập tức biến mất. Hai người đã tiến vào trong không gian trận pháp, tiến hành quyết đấu.

- Hừ! Chỉ là Ngũ hành chiến trận, sao có thể ngăn cản được Thập Phương trận? Tên Thạch Gia Minh chết chắc rồi.

Quỷ Lệ bỗng nhiên mở miệng nói.

- Không sai, chiến trận yêu thú đương nhiên tạo thành bởi càng nhiều yêu thú, uy lực càng lớn. Ta đã giao thủ với Thạch Giới. Thập Phương trận của hắn chính là một trong những ưu thế của hắn. Ngay cả Thất tinh trận của ta cũng không bằng nó.

Lãnh Mạc Danh nói.

Chiến trận yêu thú vốn được ghi chép trong di thư của Tinh Thánh. Gồm Nhất Nguyên trận, Lưỡng Nghi trận, Tam Tài trận, Tứ Tướng trận, Ngũ Hành trận, Thất Tinh trận, Bát Quái trận, Cửu Cung trận, Thập Phương trận. Lần lượt do mười vị Cường giả Vương Cấp, quan sát di thư của Tinh Thánh sáng tạo ra.

Trong đó Ngũ Hành trận, là do Đôn Hoàng vương ngộ ra, lưu truyền tại Đôn Hoàng quốc. Thất Tinh trận, là do Giang Việt Vương ngộ ra lưu truyền trong Giang Hán

quốc cũng được phát triển thêm. Ám các có Thất Tinh Tuyệt Sát trận, chính là được tạo thành từ Thất Tinh trận.

Mười chiến trận này, ngoại trừ Bát Quái trận ra, đều lưu truyền rộng rãi tại các đại quốc đảo ở Tinh Châu.

Lãnh Mạc Danh nói là nhận thức bình thường ở Tinh Châu. Hiện nay Thập Phương trận đối phó Ngũ Hành trận, trong Ngũ Hành trận xuất hiện năm Linh Yêu đỉnh phong, Tiên Thiên đã chiếm ưu thế rất lớn.

- Thạch Gia Minh là ai? Ta căn bản chưa từng nghe nói qua. Không ngờ dám chủ động khiêu chiến Thạch Giới, trái lại có dũng khí đối mặt cái chết.

- Hay hắn có đòn sát thủ gì cũng không chừng. Chỉ là tới tình cảnh này rồi, trong lúc ngự yêu sư tranh đấu, giống như hai quân quân đối chọi. Uy lực chiến trận cường đại, chính là dựa vào đội hình ra trận. Một khi Ngũ hành chiến trận không địch lại Thập Phương trận, chính là toàn quân sụp đổ. Ưu thế này thật sự là quá lớn.

- Ta hiểu Thạch Giới, nửa giờ sau, chắc chắn hắn sẽ thắng, xuất hiện trước mặt chúng ta, trong tay cầm thủ cấp của tiểu tử kia.

- Tiểu Bá Vương, hiện tại ngươi giao thu hoạch ra đây còn kịp. Hà tất phải để bằng hữu của ngươi toi mạng vì ngươi?

Đám người Tể tướng Thiết Sơn tràn ngập lòng tin với Thạch Giới, hoặc là than nhẹ cười nhạt, hoặc là ngẩng đầu đứng ngạo nghễ. Ngươi một lời ta một câu, ý định làm tan rã niềm tin của đám người Sở Vân.

- Đúng là tầm nhìn hạn hẹp!

Bạch Toa Toa cười một tiếng, nhìn mọi người. Trong ánh mắt lộ vẻ khinh thường.

- Trên thế giới này luôn luôn có một đám người kiến thức nông cạn, đến khi kết quả xuất hiện quả thực một trời một vực. Thạch Gia Minh là đối tượng trọng điểm bồi dưỡng được Đôn Hoàng vương thất chúng ta. Thiên tư của hắn thế nào, những người tầm thường như các ngươi sao có thể tưởng tượng được?

- Ha hả, vịt chết còn mạnh miệng.

- Sự thực thắng hùng biện, chờ sau khi thấy kết quả, xem ngươi nói như thế nào!

- Tầm thường? Hắc hắc, còn chưa từng có người nào có thể nói Quỷ Lệ ta tầm thường. Tốt, mặc kệ kết quả ra sao, ngày hôm nay ta nhất định phải chém chết Thạch Gia Minh này. Cho ngươi thấy thế nào là lợi hại.

Bạch thống lĩnh nói, lập tức khiến đối phương cười nhạo.

Sở Vân bình tĩnh. Suy cho cùng, hắn vẫn nghĩ Thạch Gia Minh không đơn giản, là một người có bí mật. Huống hồ Tiếu Tiểu Hiền đã ẩn phía sau, có Thương Không Hạc trong tay, chiến trận không gian này cũng không chống được hắn. Đây coi như một phần thủ đoạn bảo hiểm.

- Hà tất phải giãy dụa làm gì? Chờ đợi thế này, quả thực là lãng phí thời gian. Sở Vân ngươi đứng ra đánh một trận với ta.

Lãnh Mạc Danh ngạo khí tận trời, ánh mắt lạnh lùng nhìn Sở Vân.

- Ngươi học trộm đạo pháp thần thông của Yến Vương Kiếm phủ chúng ta, ta đã sớm muốn kết liễu ngươi. Mặc kệ chuyện lệnh bài thông hành gì, không thể nghi ngờ hôm nay ngươi nhất định phải chết.

Giọng điệu hắn vô cùng kiêu ngạo, vô cùng căm ghét Sở Vân. Yến Đông Lưu chính là người trong phủ Yến Vương kiếm, là sư đệ của hắn, lại chết ở trong tay Sở Vân.

Nhưng đúng lúc này, hai người Thạch Gia Minh và Thạch Giới, bỗng nhiên lại xuất hiện.

- Thập Phương trận cũng không hơn gì, Thạch Giới, ngươi chủ động trốn tránh không đánh. Ta đã đánh giá ngươi quá cao rồi. Hiện tại người còn có gì để nói?

Thạch Gia Minh cười gằn ba tiếng. Những lời nàng nói khiến tất cả mọi người giật mình.

Điều này cũng khiến Sở Vân cảm thấy kinh ngạc. Với thực lực của Thạch Giới hẳn là tương đương Tiếu Tiểu Hiền. Lúc này mới chiến đấu chưa bao lâu, không ngờ cũng không địch lại Thạch Gia Minh?

Sắc mặt Thạch Giới tái xanh, chăm chú nhìn thẳng vào Thạch Gia Minh:

- Không ngờ ngươi nắm giữ một đàn Kim Ngọc Tiên Điệp, mười hai con Linh Điệp đỉnh phong, gần trăm con Đại Yêu. Còn có một pháp môn âm ngự tuyệt phẩm. Tốt, quả thật là sắc bén vô song, ta đã nhìn lầm rồi. Tóm lại, các hạ là ai? Thạch Gia Minh, là tên giả. Nói cho ta biết của tên thực của ngươi. Sỉ nhục bại trận hôm nay, tương lai ta xin trả đủ.

Thái độ của hắn hoàn toàn thay đổi. Thực lực của Thạch Gia Minh khiến hắn phải coi trọng.

Lời hắn vừa nói ra, mọi người liền xôn xao.

- Kim Ngọc Tiên Điệp, chính là yêu thú tộc đàn tuyệt phẩm của Đôn Hoàng quốc, vẫn bị vương thất nắm trong tay. Tiểu tử này là thân phận gì, lại có thể nắm giữ thứ đó trong tay?

- Thảo nào Thạch Giới sẽ thất bại. Kim Ngọc Tiên Điệp, có đạo pháp thiên phú Phỉ Thúy Mộng Cảnh, có thể kéo tất cả vào trong mộng. Đây là đạo pháp thuộc tính tâm, so với đạo pháp thời gian, không gian càng khó chống đỡ hơn.

- Linh Yêu đỉnh phong tạo thành Thập Phương trận, từng con từng con bị kéo vào trong mộng. Tất nhiên Thập Phương trận lộ ra sơ hở chồng chất, bị Ngũ Hành trận đánh tan là phải rồi.

- Có đàn Kim Ngọc Tiên Điệp, quả thực có thể loại trừ tất cả chiến trận! Thạch Giới rơi vào Ngũ hành chiến trận, có thể trốn thoát cũng xem như hắn có bản lĩnh.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người nhìn Thạch Gia Minh đều trở nên thận trọng hơn. Thảo nào Bạch Toa Toa tự tin như vậy. Đây là một người tuyệt đối không kém so với bất kỳ thiên chi kiêu tử nào.

Tuy rằng không có tên trên đẳng bảng, nhưng tất cả cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Đám người Tể tướng Thiết Sơn cũng tức giận nhìn về phía Thạch Gia Minh. Trong ánh mắt liên tục lóe sáng hiện ra vẻ hung ác. Đây là một uy hiếp rất lớn. Ngoại trừ Đôn Hoàng công chúa ra, không ngờ còn có một thành viên của Đôn Hoàng vương thất, có thiên phú xuất chúng như vậy.

Người này quả thực rất đáng sợ, phải tiêu diệt!

- Sao thế? Tể tướng Thiết Sơn, ngươi cũng muốn đánh sao? Ha ha a, ta sẽ phụng bồi.

Thạch Gia Minh mở miệng nói không chút úy kỵ. Tuy rằng hắn chỉ có Linh Yêu, nhưng một con Kim Ngọc Tiên Điệp đàn trong tay, khiến hắn cũng có vô cùng lo lắng, chờ một trận đánh với Chiến lực Kiếp yêu!

- Đúng là một tiểu tử không biết trời cao đất rộng. Cũng tốt, chết ở trong tay của ta, coi như là vinh quanh của ngươi.

Tể tướng Thiết Sơn vuốt râu cười nhạt, sát ý nặng nề.

- Chư vị còn chờ gì nữa? Lẽ nào thực sự muốn buông tha cho bọn họ. Chờ những người này lớn lên trở lại đối phó chúng ta sao?

Thái thượng trưởng lão Thiên Sát bang cũng là lạnh lùng nói.

- Tuy rằng ta không mong muốn bóp chết thiên tài. Nhưng cũng chỉ có thể trách các ngươi quá không thức thời.

Thái thượng trưởng lão Hồi Mộng Các cũng đứng ra.

Đây là ba chiến lực Hào Hùng cấp lớn, sau khi thấy được thiên phú của Thạch Gia Minh, đều động sát tâm. Một Sở Vân lại thêm một Thạch Gia Minh, khiến bọn họ cảm nhận được uy hiếp rất lớn.

Có ba người này đi đầu, những người khác cũng rục rịch.

Khuôn mặt Sở Vân lạnh lùng cay nghiệt, hắn cho rằng có Tiểu Tiểu Hiền chuẩn bị ở phía sau, cũng không cần lo lắng tới những người này. Điều duy nhất mà hắn kiêng kỵ chính là bảo thạch mật môn trong tay Lãnh Mạc Danh, Quỷ Lệ và Thạch Giới.

Cuộc chiến này hết sức căng thẳng.

Bầu không khí nghiêm trọng tới cực điểm. Bỗng nhiên, trong mắt Tể tướng Thiết Sơn hiện tinh quang, hét lớn một tiếng:

- Nạp mạng đi… Ách!

Hắn đang muốn động thủ, nhưng thân hình đột nhiên bị kiềm hãm. Trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Một đạo yêu khí lớn bàng bạc, xông tới tận trời, trong lòng mỗi người đều cảm nhận được nguy cơ kinh khủng sắc bén đang tới gần.

Rống…

Sau một khắc, một tiếng rống to như tiếng rống của rồng của sư tử, rồi đột nhiên một tiếng nổ vang lên.

Tiếng gầm vang vọng tất cả tám hướng, chấn động trời đất, vô số người đều chấn động mãnh liệt.

Đám người Sở Vân càng chấn động, trong mắt hiện lên vẻ hồi hộp.

- Mặc Kỳ Lân, nó thức dậy rồi sao?

Rống…

Mặc Kỳ Lân đang ngủ chợt tỉnh lại, phát ra tiếng rống lớn khiến người khác phải kinh sợ.

Trong nháy mắt, yêu khí cuồn cuộn xông tới tận trời, trời đất đều rung động. Toàn bộ Dạ Đế thành cũng đang rung lên.

- Yêu khí kinh khủng này khiến máu cũng như muốn đông lại! Kiếp Yêu, đây là cấp số Kiếp Yêu nghìn vạn năm!

- Không ngờ giữa Cổ Thành còn tồn tại như vậy?

- Mau chạy đi, mau chạy đi!

Trong lúc nhất thời, bọn người Tể tướng Thiết Sơn quá sợ hãi, cũng không tiếp tục muốn đánh nhau với đám người Sở Vân, thầm nghĩ mau chóng chạy khỏi nơi này.

- Nhất Kiếm tây khứ!

Lãnh Mạc Danh thôi động một kiếm pháp cấp số tuyệt phẩm, hóa thành một đạo kiếm hồng, cắt không gian rời đi.

- Bách Quỷ dạ hành!

Quỷ Lệ giống như ma quỷ, chỉ một lát đã không thấy hình bóng.

Thái thượng trưởng lão Thiên Sát phóng ra một cây chiến kỳ phát ra ánh sáng màu đỏ, cuồn cuộn cuốn lấy tinh nhuệ Thiên Sát bang. Thái thượng trưởng lão Hồi Mộng Các triệu ra một kiện Vân Quang Mạt, hóa thành một đám mây trắng, năm người Hồi Mộng Các đứng lên trên.

Tể tướng Thiết Sơn thì ngay cả thủ hạ của mình cũng từ bỏ lại. Hắn giẫm lên Súc Địa Thành Thốn Hài, bước một bước, thân hình liền biến mất, sau đó xuất hiện ở trăm mét phía trước. Một trong những đôi giày nổi tiếng của Tinh Châu, hiệu quả thật trác việt.

Mới rồi còn hùng hổ, muốn vây sát đám người Sở Vân, lúc này lại cùng thi triển thần thông chạy tán loạn, hận không thể mọc thêm một đôi cánh.

Căn bản bọn họ cũng không có khả năng chống đỡ được Kiếp Yêu cấp số nghìn vạn năm.

Sở Vân cũng điên cuồng thôi động Hồng Yêu không màu, bao lấy thân hình mọi người rồi biến mất, chạy vội về phía trước. Tiểu Tiểu Hiền dùng Ám Độ Toa, Bạch Toa Toa dùng Phi Vân Sa. Tất cả cũng toàn lực thôi động, hiệp trợ Hồng Yêu không màu, rút lui thật nhanh khỏi đó.

Ba Linh Yêu đỉnh phong, tư chất đều là thượng đẳng, tuyệt phẩm, lại sử dụng đạo cấp số pháp tuyệt phẩm, tốc độ nhanh đến cực hạn, rất nhanh đã khiến đám người Sở Vân vượt qua những người khác một đoạn.

Rống…

Đột nhiên, lại một tiếng rít gào, như tiếng sấm nổ vang. Tiếng gầm như sóng lớn chấn động không gian, vang vọng qua. Dĩ nhiên chạy thẳng về phía mấy người phía sau.

Ngay sau đó, Mặc Kỳ Lân to lớn như một ngọn núi, giống như Ma Thần Thượng cổ ở sâu trong Cửu U vực, từ phía sau cung điện mạnh nhảy ra.

Thân thể nó to lớn, đầu như đầu rồng, đuôi như đuôi trâu, bốn chân mạnh mẽ có lực, chân trên có móng vuốt sắc bén lợi hại, trên người có vảy màu đen sắc nhọn rực rỡ.

Lúc này, con mắt mở lớn như mắt sư tử tràn ngập vẻ phẫn nộ.

- Không ngờ đám kiến hôi ti tiện cũng dám vào Dạ Đế chi thành. Chỉ có cái chết mới có thể xóa hết nghiệp chướng của các ngươi!

Miệng nó vang lên tiếng nói của con người, yêu khí của Kiếp Yêu vạn năm dày đặc như núi, như biển, khiến trời đất như muốn tê liệt, làm mọi người vô cùng kinh sợ.

Nó dùng móng sắc nhọn chụp bốn cái.

Vù vù vù.

Hơn mười vị ngự yêu sư không có khả năng chống đỡ, đã bị nó chụp biến thành máu huyết lẫn lộn.

Nó há mồm rống lên, ra sức phun ra, một làn khói màu đen lạnh lẽo, bao trùm một đám người. Khi Sở Vân nhìn lại, tất cả đám người đó đã đông lạnh thành những khối băng màu đen. Sau đó băng tan ra, dần dần không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đây là đạo pháp thuộc tính Ám, mạnh mẽ khủng khiếp, có thể ăn mòn tất cả. Mặc Kỳ Lân lại được công nhận là nhân tài kiệt xuất trong những yêu thú thuộc tính Ám môn.

Đạo pháp công kích của nó kinh khủng tới cực điểm.

- Chạy mau, chạy mau!

- Á! Tốc độ của nó quá nhanh, đạo pháp công kích nhiều như vậy, nhất định không phải yêu thú hoang dại!

- Đây là Kiếp Yêu nghìn vạn năm, giết chúng ta như giết gà, giết chó. Chúng ta căn bản không chống đỡ được, làm sao bây giờ? Mọi người mau nghĩ cách đi!

- Nhất định là bọn Tiểu Bá Vương đã thấy nó. Đám nhóc đáng chết này, khó trách bọn chúng lại muốn trở về!

Mọi người cực đoan kinh hãi. Chiến lực của Mặc Kỳ Lân khiến bọn họ đều cảm thấy tuyệt vọng. Tể tướng Thiết Sơn càng ra sức vu oan giá họa, đổ tất cả tội lỗi lên đầu Sở Vân.

- Hả! Ngươi làm gì?

Đột nhiên một ngự yêu sư trong đó phát ra tiếng kêu to đầy kinh hoàng. Hắn trợn mắt há hốc mồm nhìn người đã đánh lén hắn. Tốc độ của hắn giảm sút, nhanh chóng rơi lại phía sau.

502. Chương 55 : Uy Phong Của Mặc Kỳ Lân

Chương 55 : Uy phong của Mặc Kỳ Lân

- Ha ha ha, chúng ta chạy trốn Mặc Kỳ Lân, không phải cũng cần có vài người lót đường sao?

Người đánh lén âm hiểm cười ba tiếng, tiếng nói của hắn làm cho người khác thấy phát lạnh trong lòng, nhưng đồng thời lại thấy được hy vọng từ trong tuyệt vọng.

Ngay khi hắn còn chưa dứt lời, lại có ba người đồng thời xuất thủ, ngự yêu sư ở xung quanh bị đánh rơi ra phía sau. Mặc Kỳ Lân vừa tới. Nó mở miệng thật lớn, phun mạnh một cái. Những ngự yêu sư bị ám toán lại lập tức bị miểu sát.

Mặt xấu xa của con người, không thể nghi ngờ tại giờ khắc này đã hoàn toàn lộ rõ. Để mình sống sót, bọn họ bắt đầu ám toán kẻ đi cùng.

Số người chợt giảm xuống. Rất nhiều ngự yêu sư trúng ám toán, tốc độ giảm xuống, rơi xuống phía sau, bị Mặc Kỳ Lân chụp một trảo mà chết, hoặc là bị đạo pháp Ám hành thôi động, ăn mòn tan rã, hóa thành hư không. Ngự yêu sư có thể đến Sa Nhãn Đôn Hoàng, thâm nhập bên trong thành Dạ Đế, không ai mà không phải là tinh nhuệ. Ở thế giới bên ngoài, đều là cao thủ, nhưng so với tu vi kinh khủng tuyệt luân của Mặc Kỳ Lân, tất cả đều mỏng manh hơn cả tờ giấy, căn bản không thể chống đỡ nổi một chiêu.

- Nó đuổi tới gần rồi, nó đuổi tới gần rồi!

Trong đám người vội vã, một ngự yêu sư phát ra tiếng kêu sợ hãi đến cực điểm. Tốc độ của Mặc Kỳ Lân thật kinh người, ánh sáng màu đen, bốn chân mạnh mẽ tiến bước. Mỗi bước là cả trăm mét, nhất định là đã thôi động đạo pháp tốc độ cấp số tuyệt phẩm nào đó.

- A!

Bỗng nhiên ngự yêu sư kia kêu thảm một tiếng, rồi không còn tiếng động nào nữa.

Mọi người còn lại không người nào không đổ mồ hôi lạnh. Hy sinh tính mạng của đồng bạn xung quanh mình, bất quá cũng chỉ kéo dài một chút thời gian. Lúc này, Mặc Kỳ Lân chính là tử thần khủng khiếp tới gần kề!

Những người này đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, căn bản khó có thể tính tới chuyện giúp đỡ lẫn nhau.

- Tách nhau chạy!

Bỗng nhiên Tể tướng Thiết Sơn hét lớn một tiếng. Hắn thay đổi phương hướng, vọt về phía bên phải.

Cũng không còn cách nào khác. Hầu như cùng một lúc, một đám người đều giống như pháo hoa, tách ra vọt mạnh về bốn phương tám hướng.

Đây là thuần túy dựa vào vận khí. Ai bị Mặc Kỳ Lân truy sát, suy cho cùng là do hắn không may, số hắn phải chết.

Rõ ràng Mặc Kỳ Lân do dự một chút, nhưng chỉ một thoáng, hai mắt nó chợt sáng lên, gầm một tiếng, đuổi theo một phương nào đó.

- Vì sao nó lại đuổi theo ta chứ?

Thạch Giới nhất thời sợ đến mức mặt không còn chút máu. Đầu đầy mồ hôi, liều mạng thôi động yêu vật, gấp gáp bay về phía trước.

- Không ổn! Nó không phải nhằm vào Thạch Giới, mà hình như có thể hiểu rõ đạo pháp ẩn hình, cho nên truy sát theo hướng có nhiều người nhất.

Giọng điệu Tiểu Tiểu Hiền rất mệt mỏi.

Thạch Giới không nhìn ra đạo pháp ẩn hình trên người Hồng Yêu không màu, bởi vậy cũng không biết trước mặt hắn chính là đám người Sở Vân, đang bay như điên ở phía trước.

- Chúng ta thử thay đổi phương hướng thử xem!

- Mỗi một lần thay đổi phương hướng, đều là rút ngắn khoảng cách với Mặc Kỳ Lân. Hay là chúng ta trốn ở một cung điện nào đó.

- Cái này thì dễ thôi, xem ta đi. Phỉ Thúy Mộng Cảnh!

Thạch Gia Minh khẽ cười một tiếng, thôi động một con Kim Ngọc Tiên Điệp cấp Linh Yêu đỉnh phong.

Kim Ngọc Tiên Điệp có Phỉ Thúy Mộng Cảnh, chính là đạo pháp tâm hệ, so với đạo pháp thời gian, không gian cũng hiếm hơn, thực khó có thể ngăn cản được. Chỉ cần phát ra, nhất định có thể kéo đối tượng vào trong mơ. Trong tay Thạch Gia Minh có một đám điệp đàn như vậy, nên mới có thể phá vỡ tất cả Chiến trận yêu thú.

Bỗng nhiên, tốc độ Thạch Giới thoáng chậm lại. Lúc này Yêu vật tốc độ của hắn lại bị kéo vào giữa cảnh trong mơ.

- Trời!

Hắn kêu lên một tiếng, vẻ mặt kinh ngạc đến cực điểm, không hiểu vì sao lại bỗng nhiên phát sinh ra biến cố như vậy. Nhất là khi hắn đang muốn tranh thủ thời gian, cái chết đang ở trước mắt!

Rống!

Tiếng gầm cửa Mặc Kỳ Lân như vang lên bên cạnh lỗ tai hắn. Toàn thân hắn run rẩy, cảm nhận được cái chết đang sát bên cạnh, không kịp suy nghĩ, lại điên cuồng bay.

Nhưng đột nhiên, tốc độ của hắn lại giảm tiếp. Đây là do Thạch Gia Minh thôi động Kim Ngọc Tiên Điệp thứ hai.

Tốc độ bay của Thạch Giới giảm xuống, sắc mặt trắng bệch. Cuối cùng, trước khi chết hắn đã hiểu được chân tướng sự việc.

- Thật hiểm độc!

Hắn phát ra một tiếng tràn ngập tuyệt vọng, phẫn nộ, không cam lòng hét lên một tiếng, sau đó phịch một tiếng, đã bị Mặc Kỳ Lân dùng móng vuốt chộp mạnh!

Mắt thấy cảnh như vậy, trong lòng đám người Sở Vân đều chấn động. Tuy rằng trong tay Thạch Giới chỉ có Linh Yêu đỉnh phong, nhưng lại có thể khiêu chiến vượt cấp, là chiến lực Hào Hùng cấp. Thực lực của đám người Sở Vân, Tiểu Tiểu Hiền còn kém hơn một chút. Một người như vậy dốc hết toàn lực phòng ngự, dùng các loại yêu vật phòng ngự trên người, vô số đạo pháp phòng ngự bao phủ, cũng chịu không nổi một đòn của Mặc Kỳ Lân.

- Đổi hướng.

Nguy cơ trước mắt, Sở Vân không kịp nghĩ nhiều, lập tức thừa dịp Mặc Kỳ Lân dừng lại, thay đổi hướng bay.

Rống!

Mặc Kỳ Lân cũng theo đó thay đổi phương hướng. Nó giống như một chậu nước lạnh, khiến tất cả mọi người cảm thấy lạnh từ đầu tới chân.

- Quả thật đã nhìn thấy chúng ta!

Tiểu Tiểu Hiền nghiến răng nghiến lợi, cảm nhận được áp lực vô cùng to lớn.

- Đây là lúc tận trung với quốc gia.

Trong đám tinh nhuệ Đôn Hoàng đi cùng, có người mở miệng nói.

- Không sai, đúng lúc lắm. Chúng ta không chỉ làm ảnh hưởng tới tốc độ, còn trở thành mục tiêu cho Mặc Kỳ Lân.

- Thống lĩnh đại nhân, Sở Vân công tử, mong hãy thả chúng ta xuống. Chúng ta đều có giác ngộ như vậy!

Ba mươi vị tinh nhuệ Đôn Hoàng, đều mở miệng, quyết chí đòi chết.

- Các ngươi…

Giọng nói của Thạch Gia Minh đầy nghẹn ngào.

- Tạm biệt, người nhà của các ngươi sẽ nhận được chiếu cố thích đáng. Ta lấy danh dự thống lĩnh cấm vệ quân để đảm bảo.

Mắt Bạch Toa Toa đã đỏ lên, giọng nói run run.

- Đều câm miệng hết cho ta!

Sở Vân hét lớn, mọi người đều im lặng.

- Ta tuyệt đối…

Chỉ còn nghe giọng nói trầm của hắn.

-… Không thả bất kỳ người nào đi cùng.

Lời nói này chắc như đinh đóng cột. Trong lúc nhất thời khiến tất cả mọi người chìm trong trầm mặc.

- Nghe đây, không phải không có cơ hội. Tuy rằng những người này cũng không phải là đối thủ của Mặc Kỳ Lân. Nhưng trong tay hai người Lãnh Mạc Danh, Quỷ Lệ này có hai đạo bảo thạch mật môn…

Sở Vân mở miệng nói.

Lúc này, khuôn mặt hắn kiên nghị, trong ánh mắt hiện ra ánh sáng sắc nhọn như kiếm quang, tràn ngập khí thế chống trời đạp đất, nóng bỏng chưa từng có từ trước đến nay.

503. Chương 56 57: Cường Giả Quân Cấp

Chương 56 57: Cường giả Quân Cấp

Thạch Gia Minh nhìn Sở Vân như vậy, thoáng đờ đẫn.

- Chưởng môn…

Tiểu Tiểu Hiền xúc động, một tiếng "chưởng môn" này xen lẫn cả sự kính phục.

- Tiểu tử nhà ngươi, mà thôi, đành nhờ ngươi mạo hiểm một phen vậy!

Bạch Toa Toa thở dài một tiếng, lại khẽ cười một tiếng. Mặc Kỳ Lân đã đuổi tới gần. Lúc này mỗi lần bọn họ thay đổi phương hướng, đều tràn ngập nguy hiểm tới tính mạng!

- Thay đổi hướng!

Sở Vân hô to. Hắn tập trung toàn bộ tinh thần, chọn ra một cái phương hướng, thôi động Hồng Yêu không màu.

Tiểu Tiểu Hiền, Bạch Toa Toa cùng buồn bực không lên tiếng, dùng toàn lực, sử dụng yêu vật của mình, phụ giúp Sở Vân.

Rống!

Đột nhiên, hai mắt Mặc Kỳ Lân sáng lên, ánh mắt như ánh chớp, chiếu thấu hư không, thoáng cái đánh tan Hồng Yêu không màu, khiến tốc độ của đám người Sở Vân chậm lại, lộ nguyên hình!

Không xong!

Ngay lúc đó, mọi người đều run rẩy, giống như đang trong hầm băng.

- Phi Vân Sa!

Thời khắc mấu chốt, Bạch Toa Toa liền cử động thân thể, thôi động Phi Vân Sa, thay thế vị trí chủ đạo của Hồng Yêu không màu, lại mang theo mọi người điên cuồng chạy trốn.

- Đây mới chỉ là một đạo pháp truy tìm, lại khiến Hồng Yêu không màu thương nặng gần chết!

Sở Vân thu Hồng Yêu không màu vào trong túi, không tự chủ được trong lòng chợt cảm thấy sợ hãi.

Không có Hồng Yêu không màu, tốc độ của mọi người lập tức giảm xuống bốn phần.

Mặc Kỳ Lân dùng bốn chân đạp xuống hư không. Chỉ một thoáng đã rút ngắn khoảng cách tới năm mươi trượng.

Một khi bị nó đuổi theo, trúng phải làn sương do nó phun ra, tất cả mọi người khó có thể may mắn thoát khỏi.

Nó là Kiếp Yêu nghìn vạn năm, tu vi quá cường đại. Quả thực là vô cùng kinh khủng. Nếu nói Kiếp Yêu là yêu thú có tu vi đỉnh phong. Vậy Kiếp Yêu nghìn vạn năm, chính là đỉnh phong trong đỉnh phong.

Về phần Kiếp Yêu ức năm (trăm triệu năm), trên thế giới này căn bản không tồn tại.

- Tật Phong Kính Thảo Hài của ta, chỉ có thể dùng cho một người, không thể trợ giúp gì trong hoàn cảnh này. Tuy rằng Kim Ngọc Tiên Điệp là Phỉ Thúy Mộng Cảnh có thể phòng ngự, nhưng tu vi của Mặc Kỳ Lân rất cao thâm, căn bản không thể thi triển được, ngược lại vì thất bại sẽ phản ngược lại. Vạn bất đắc dĩ, nếu không thể làm gì khác, đành phải bỏ ra một vài yêu vật, tiến hành ngăn cản.

Trong đầu Sở Vân không ngừng suy nghĩ tìm kiếm đối sách. Hắn cũng không phải là dạng người hay do dự. Một khi đã quyết, khi bất đắc dĩ đành phải từ bỏ vị trí chỉ huy bảo vệ an toàn cho mọi người.

- Sở Vân, để như vậy thực sự không được. Chúng ta nên vận dụng Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền. Như vậy tốc độ sẽ nhanh hơn gấp đôi.

Giọng nói Hồng Thường Tiên Tử từ trong lòng hắn vang lên.

Trong lòng Sở Vân cảm thấy vui vẻ. Các tiên phi chỉ là đồng minh của hắn, cũng không chịu sự chỉ huy của hắn. Lúc này các nàng đã nói ra như vậy, khiến trong lòng hắn thấy xúc động.

Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền là bí mật tuyệt đối không thể để lộ ra. Một khi để lộ ra, không có thực lực Vương Cấp, quả thực chính là chấp nhận cái chết. Danh tiếng về khả năng vĩnh sinh của nó thật sự quá vang dội. Chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của toàn bộ Tinh Châu. Cho dù Thư gia thống nhất Chư Tinh Quần Đảo, cũng không có cách nào giữ được.

Trong lòng Sở Vân cũng biết rõ ràng về nỗi khổ của các tiên phi. Cũng chỉ tới khi vạn bất đắc dĩ mới sử dụng tới con át chủ bài này.

Đổi hướng!

Lại thêm một lần đổi hướng nữa. Việc này khiến Mặc Kỳ Lân gần như đã đuổi kịp.

- Các ngươi!

Tể tướng Thiết Sơn giận tím mặt, gầm lên. Đám người Sở Vân và hắn chạy song song với nhau. Điều này cũng dẫn Mặc Kỳ Lân đuổi theo hắn.

Ngược lại, Sở Vân cười rộ lên, nhìn hắn ôn tồn nói:

- Tể tướng đại nhân, cảm ơn ngươi.

- Ngươi muốn làm gì? Ngươi muốn làm gì?

Tể tướng Thiết Sơn là cao thủ Hào Hùng cấp sở hữu Chiến lực Kiếp yêu, nhưng thấy Sở Vân cười như vậy, nhất thời thể xác và tinh thần run rẩy. Trong lòng hắn cảm thấy thực sự không ổn.

Kim Ngọc Tiên Điệp —— Phỉ Thúy Mộng Cảnh!

Tể tướng Thiết Sơn kinh hãi kêu lên một tiếng. Nay lập tức, tốc độ của hắn giảm xuống, rơi lại phía sau Đám người Sở Vân.

- Không ngờ các ngươi dám làm như thế! Vô sỉ, đê tiện!

Tể tướng Thiết Sơn phát ra tiếng kêu gào kịch liệt. Hai mắt của hắn mở trừng trừng, lửa giận trong con ngươi gần như muốn phun ra ngoài.

Thạch Gia Minh cười ha hả. Tể tướng Thiết Sơn là đối thủ làm cho người khác đau đầu nhất, bởi vì tính hắn trời sinh âm độc, là tể tướng tiền triều, cũng là kẻ ngang ngược có dã tâm lớn nhất, am hiểu các loại âm mưu thủ đoạn.

Nhưng một người như vậy, không ngờ ở giây phút này lại hổn hển, nói người khác vô sỉ đê tiện. Thật sự là khiến người khác phải buồn cười.

Phỉ Thúy Mộng Cảnh! Phỉ Thúy Mộng Cảnh! Phỉ Thúy Mộng Cảnh!

Thạch Gia Minh điên cuồng thôi động đạo pháp, Tể tướng Thiết Sơn phát ra tiếng rên rĩ thê lương. Tốc độ giảm xuống tới đáy, bị Mặc Kỳ Lân đuổi kịp.

Hắn phải triệu hồi ra Kiếp Yêu duy nhất của mình, tiến hành chống đỡ.

Nhưng toàn thân Mặc Kỳ Lân có lớp vẩy màu đen bao phủ, khí thế ngập trời, sức mạnh tuôn trào mãnh liệt, bẻ gãy nghiền nát, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Sau ba chiêu, Kiếp Yêu của hắn bị Mặc Kỳ Lân phun lên người, hóa thành tro bụi. Chính mình tức thì bị Mặc Kỳ Lân dùng một tay chụp xuống một cái. Hắn như pháo đạn, bắn ra thật xa, nện vào bức tường của một cung điện đổ nát, trở thành một bãi thịt nát, máu đỏ.

Đây là một đời người ngang ngược có dã tâm, chia rẽ Đông Hoàng quốc, chính là nhân vật quyền cao chức trọng. Hơn nữa còn là cao thủ ngự yêu sư cấp số Hào Hùng, khiến bất kỳ kẻ nào cũng không dám xem thường. Nhưng hiện tại, hắn lại chết thảm trong Sa

Nhãn Đông Hoàng.

Vẻ mặt Thạch Gia Minh đầy phức tạp. Tể tướng Thiết Sơn bị liệt vào cản trở lớn nhất trong việc thống nhất Đông Hoàng quốc. Lúc này, hắn lại chết ở chỗ này. Trước đây, nàng tuyệt đối không dự liệu được tình huống này sẽ xảy ra.

Nàng thậm chí còn muốn cảm ơn sự nỗ lực của Tể tướng Thiết Sơn. Nhờ có sự chống đối của hắn, mới khiến mọi người có chút thời gian thở dốc, đổi hướng thêm một lần nữa.

- Đám vô sỉ này, cút hết ngay cho ta!

Quỷ Lệ giận tím mặt, điên cuồng hét lớn. Khi hắn nhìn thấy đám người Sở Vân chạy đến bên cạnh, cũng thu hút Mặc Kỳ Lân qua đây, nhất thời sắc mặt xấu xí tới cực điểm.

- Ha ha ha, Quỷ Lệ chúng ta lại gặp nhau. Cuối cùng ngươi cũng có ngày hôm nay!

Tiếu Tiểu Hiền vui sướng cười to, có cảm giác của một tiểu nhân đắc chí.

- Là ngươi! Tiếu Tiểu Hiền. Không ngờ ngươi dám hãm hại ta!

Quỷ Lệ thấy Tiếu Tiểu Hiền, tức giận muốn phát cuồng. Hắn và Tiếu Tiểu Hiền từng gặp nhau vài lần. Mỗi lần chiến đấu đều là cân sức ngang tài. Tiếu Tiểu Hiền âm hiểm. Quỷ Lệ tàn nhẫn. Vì thế hai bên đều kết thù hận.

- Ngươi thấy không, ta đã đối xử với ngươi rất tốt. Cố gắng hưởng thụ đi.

Tiếu Tiểu Hiền cười đến mức vô cùng rực rỡ.

Lời hắn còn chưa dứt, yêu vật của Quỷ Lệ đã bị Kim Ngọc Tiên Điệp kiềm chế, tốc độ bắt đầu giảm xuống.

- Cả đám các ngươi, toàn bộ sẽ không được chết tử tế! Ta thành quỷ cũng sẽ không tha cho các ngươi.

Quỷ Lệ hận không thể ăn sống nuốt tươi đám người Sở Vân. Trước mắt hắn, đám người Sở Vân đã vượt lên trước. Mặc Kỳ Lân cũng đã đuổi tới.

- Sư thúc cứu ta!

Bất đắc dĩ, Quỷ Lệ phải lấy bảo thạch mật môn ra. Mật môn màu xanh ngọc, xoay tròn trong không trung phóng ra ánh sáng màu xanh lam. Một người cao lớn giống như Ma Thần, mơ hồ xuất hiện trong luồng ánh sáng đó.

- Sư điệt chớ hoảng! Là ai? Không ngờ có kẻ can đảm như vậy, dám mạo phạm truyền nhân Cửu U thành ta?

Giọng nói ngoan độc bá đạo, vang vọng trong không gian.

Thân phận của Quỷ Lệ trong thành Cửu U vô cùng trọng yếu. Trên người hắn có thể mang theo bảo thạch mật môn quý hiếm, chính là để khi gặp cảnh khốn cùng có thể cầu cứu bậc trưởng bối trong môn phái bảo hộ cho mình.

- Bạch Cốt Quỷ Quân ở đây, ai dám đụng đến sư điệt Quỷ Lệ của ta?

Trong lúc đó, người giám hộ cho Quỷ Lệ thông qua bảo thạch mật môn, thực sự bước vào Dạ Đế thành.

Vóc người hắn cao gầy, chỉ thấy xương bọc da, tóc đen tung bay, trong mắt ánh lên đốm lửa màu xanh mượt. Một đoàn âm phong, bay xung quanh hắn. Trông hắn khí phách nghiêm nghị, thật giống với Ma Thần, tràn ngập khí thế bá đạo hung hăng ngang ngược, âm

hung ác lạt.

Nhưng, sau một khắc sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi. Hắn trừng mắt tới mức gần như rơi cả ra ngoài, kinh hoàng kêu lên một tiếng đầu chấn động:

- Ta kháo! Kiếp Yêu vạn năm! Mặc Kỳ Lân!

- Đi!

Hắn vốn nghĩ sẽ đại sát bốn phương, nhưng thấy Mặc Kỳ Lân hung mãnh nhào tới tấn cống như vậy, lập tức quay đầu, thân thể hóa thành một cơn gió màu đen, bao lấy Quỷ Lệ. Trong nháy mắt vượt qua đám người Sở Vân.

Tuy rằng, hắn là một trong mười hai Cường giả Quân Cấp phía gần trên của Đẳng bảng, nhưng cũng chỉ sở hữu sáu con Kiếp Yêu mười vạn năm. Muốn đánh bại Mặc Kỳ Lân, xét thực lực vẫn còn chênh lệch rất lớn.

- Cường giả Quân Cấp, quả thực cũng không phải là hạng người ngốc nghếch. Không ngờ lập tức đã nhận ra tình thế hiện tại, không đánh bừa.

Trong lòng Sở Vân thở dài. Phàm là ngự yêu sư tu hành đến Quân Cấp, linh quang sẽ nhận được một loại đột biến về chất, khiến não trước lớn hơn, trí tuệ vượt xa người thường, có khả năng nắm bắt thời cuộc nhanh nhạy hơn rất nhiều.

Lại đổi hướng một lần nữa.

Lúc này đây, đám người Sở Vân bay đến cạnh Lãnh Mạc Danh.

- Các ngươi!

Khuôn mặt Lãnh Mạc Danh vốn luôn lạnh lùng khắc nghiệt, lúc này cũng nhịn không được liền biến sắc. Ánh mắt hắn đằng đằng sát ý, nhìn đám người Sở Vân nghiến răng nghiến lợi nói.

- Không ngờ các ngươi cũng dám âm mưu hãm hại ta. Tất cả các ngươi đều phải chết!

Ta phải nghiền các người thành tro bụi!

- Trước hết, ngươi nên lo cho bản thân ngươi đi đã.

Tiểu Tiểu Hiền nháy mắt ra hiệu, sau đó nhanh chóng cùng mọi người vượt lên trước Lãnh Mạc Danh. Hắn đang ở phía trước trở thành người ở phía sau.

Lãnh Mạc Danh tức giận đến muốn nổ phổi. Hắn là thiên chi kiêu tử, người thừa kế trong phủ Yến Vương Kiếm, được người khác đặt kỳ vọng cao vào hắn. Hắn là cường giả quan sát chúng sinh, với vẻ ngạo mạng khinh thường như nhìn một lũ trẻ ranh, không ngờ lúc này lại bị hãm hại tới như vậy. Từ trước đến bây giờ, hắn chưa từng trải qua chuyện như vậy. Điều này khiến hai mắt hắn gần như muốn phun ra lửa.

- Ngươi là Tây Tiện đúng không? Được, ta nhớ kỹ ngươi. Còn có ngươi - Tiểu Bá Vương, Đôn Hoàng vương thất, hừ!

Giọng điệu Hắn đầy băng giá, tung bảo thạch mật môn vốn đang cầm trong lòng bàn tay ra.

- Phi Vũ Kiếm Quân ở đây, kẻ nào dám đụng đến ái đồ của ta?

Một nữ cường giả Quân Cấp, mở cửa bước ra. Vóc người nàng đầy đặn, toàn thân mặc kiếm bào màu trắng, tung bay phất phới. Đôi mắt dài nhỏ như kiếm, ẩn chứa sự sắc sảo khiến kẻ khác không thể nhìn gần.

Nhưng chỉ trong chốc lát, khí thế của nàng đột nhiên bị kiềm hãm. Nàng nhìn thấy Mặc Kỳ Lân.

- Trời… Mặc Kỳ Lân biến dị nghìn vạn năm!

Linh quang lớn khiến nàng có trí tuệ siêu việt hơn người thường. Hầu như chỉ trong nháy mắt, nàng đã hiểu rõ toàn bộ thế cục.

- Đi!

Nàng lựa chọn giống hệt Bạch Cốt Quỷ Quân, khởi động kiếm quang, bao lấy Lãnh Mạc Danh, muốn thoát đi.

Nhưng Mặc Kỳ Lân lại ngừng truy kích. Nó há miệng gầm lên, như Vạn Thú Vương rống giận. Chỉ một thoáng, vô số yêu thú, từ khắp các nơi trong Dạ Đế thành bay vọt ra.

Vô số cái mồm đỏ lòm như máu, phát ra những tiếng rống của loài thú, đinh tai nhức óc liên miên không dứt.

Đây thực sự là vạn thú kịch rống, trời đất rung chuyển. Mấy nghìn con thú đều chạy lại. Phần lớn trong số chúng đều là Linh Yêu, tầng tầng lớp lớp vây xung quanh ngự yêu sư.

Giờ khắc này, Di tích Cổ Thành ở Sa Nhãn Đôn Hoàng rơi vào tình cảnh trước nay chưa có thấy. Phàm là các ngự yêu sư ở chỗ này đều bị uy hiếp tới tính mạng.

- Sao có thể chứ? Những yêu thú này, đều làm theo ý mình, sống ở các nơi trong Cổ Thành. Vì sao hiện giờ lại cùng nhau vọt tới đây chứ?

- Các ngươi nhìn kìa! Trời ạ, không ngờ là một con Mặc Kỳ Lân. Yêu khí thật là khủng khiếp. Kiếp Yêu, chắc chắn là Kiếp Yêu.

- Kỳ Lân, Chân Long, Phượng Hoàng đều có đạo pháp thiên phú, có thể ra lệnh cho đàn thú. Ngày hôm nay, quả thật ta đã được mở rộng tầm mắt!

Tiếu Tiểu Hiền cũng kinh ngạc nhìn trân trân không nói nên lời.

Đây là theo những ghi chép từ thời Thượng cổ. Hiện nay, Kỳ Lân, Chân Long, Phượng Hoàng đều vô cùng ít. Hải Long Vương Khương Bác ngang dọc cả đời suốt

mấy nghìn năm, bất quá chỉ có một con Thương Lam Hải Long, có thể ra lệnh đàn thú trong biển.

Chỉ là, khi Sở Vân mở ra Tinh Hải Long Cung, Thương Lam Hải Long đã bị thương nặng, không thể thôi động đạo pháp thiên phú này. Bởi vậy hiện nay, Thư Thiên Hào trong danh sách Đẳng bảng, cũng chỉ ở giữa Dị Sĩ bảng. Nếu Thương Lam Hải Long khỏi, cũng chỉ đủ để hắn tiến lên trước được một, hai vị trí.

Lúc này trên bầu trời, dưới đất đều là yêu thú. Có Sa Ma, có Ám Ảnh Hạt Tử, có Ma Cô Cự Nhân, có Bạo Huyết Văn… Chi chít, đầy rẫy trước mắt mọi người.

Rống!

Mặc Kỳ Lân lại gầm lên một tiếng. Trận hỗn chiến kinh thiên động địa đột nhiên bắt đầu.

504. Chương 58 59: Tầng Cao Nhất Của Tháp Cao

Chương 58 59: Tầng cao nhất của Tháp cao

Vô số người người kêu lên kêu thảm thiết. Tiếng đạo pháp âm vang. Tiếng gọi ầm ĩ. Tiếng gầm hí chói tai của các thú vương tộc đàn đan xen vào nhau, hỗn loạn kinh khủng. Cuộc chiến đã trở thành một cuộc đàn áp đẫm máu.

- Đi, chúng ta vào Kim Sa cung!

Trong ánh sáng chói lọi của những đạo pháp đang bắn phá dữ dội, đám người Sở Vân từ trong hiểm cảnh tránh được sự công kích, đột ngột từ giữa không trung bay xuống, lẻn vào trong Kim sa điện.

- Đóng cửa lại. Toàn lực tiêu diệt toàn bộ yêu thú trong điện phủ!

Sở Vân đứng ra chủ trì đại cục ra lệnh tiêu diệt yêu thú.

Cửa lớn đóng ầm một cái. Đám người Bạch Toa Toa ở lại trông coi. Tiếu Tiểu Hiền, Thạch Gia Minh cùng với đám người Sở Vân, toàn lực công kích, rất nhanh đã tiêu diệt toàn bộ những yêu thú đã phá cửa xông vào.

- Chưởng môn, hiện nay thế cục đại loạn, hai vị Cường giả Quân Cấp và Mặc Kỳ Lân ác chiến. Tháp cao bên kia không người phòng thủ!

Vừa mới ổn định được, hai mắt Tiếu Tiểu Hiền sáng lên, la lớn.

Dạ Đế thành nổi gió tanh mưa máu, rơi vào trong sự hỗn loạn.

Ngoại trừ Ngự yêu sư và Yêu thú hoang đang chiến đấu ở ngoài, còn có con người nội chiến vì tranh giành trận địa. Trong lúc đó, yêu thú cũng đánh loạn với nhau.

Tuy rằng Mặc Kỳ Lân có thể ra lệnh cho yêu thú, nhưng hiện nay đang giao tranh với hai người Phi Vũ Kiếm Quân, Bạch Cốt Quỷ Quân, không thể phân tâm chỉ huy chúng được.

Chỗ ba người đang chiến đấu, trở thành chiến trận lớn nhất trong thành Dạ Đế. Hai vị Cường giả Quân Cấp, toàn lực bạo phát, mười hai Kiếp Yêu, vây quanh Mặc Kỳ Lân, tiến hành xa luân chiến.

Tuy rằng Mặc Kỳ Lân là Kiếp Yêu vạn năm, linh quang trong cơ thể đã khiến trí tuệ của hắn không giống người thường. Nhưng trí tuệ của Cường giả Quân Cấp, cũng siêu việt hơn người thường. Hai người bọn họ cùng liên thủ, cũng không đánh bừa, áp dụng các loại thủ đoạn, cố hết sức quấy rầy làm hao mòn sức lực của Mặc Kỳ Lân.

Rầm rầm ầm…

Ánh sáng Đạo pháp rực rỡ, sáng lạn rơi xuống như mưa. Tiếng sấm sét nổ vang đinh tai nhức óc, liên miên không dứt. Toàn bộ Dạ Đế thành đều rung chuyển.

- Thật sự có thể thử một lần xem sao!

Sở Vân nhìn qua cánh cửa, quan sát một lát, sau đó gật đầu nói.

Mặc dù Mặc Kỳ Lân có trí tuệ, nhưng lúc này nó đang cùng giao chiến với hai vị Cường giả Quân Cấp. Bởi vậy sẽ không thể bảo vệ Tháp cao.

Lại nhìn không gian trên đầu kia, rất nhiều ngự yêu sư đều đang trên trời, muốn ngược lại sa lưu, thoát khỏi Sa Nhãn Đôn Hoàng.

Hiển nhiên, bọn họ nằm mộng giữa ban ngày, không cần nói nghịch lưu sẽ gặp phải áp lực lớn tới mức nào, cũng không bàn tới việc giữa không trung, có mấy nghìn con Linh Yêu đang bay lượn đánh lén. Cho dù tiến được vào thông đạo trên vách động, mạng lưới thông đạo chằng chịt đó cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy đầu óc choáng váng.

Chỉ còn một ngày cuối cùng, sau đó cát vàng sẽ không theo sa đạo, chảy vào Dạ Đế thành.

Chỉ đến khi đó mới có thể có phạm vi nhìn thoáng đãng, nhận rõ chính xác đường đi, mới có thể bay về phía trước, thuận lợi rời khỏi sa đạo.

Nói cách khác, lựa chọn chính xác nhất hiện nay không phải vội vã chạy trốn. Tốt nhất là đợi thời cơ, phòng thủ nghỉ ngơi dưỡng sức.

Dù sao đi nữa, từ trước tới nay Sa Nhãn Đôn Hoàng chỉ mở ra sáu ngày. Hiện nay đã là ngày thứ năm. Chỉ còn lại một ngày cuối cùng.

Chỉ là trong lúc phòng thủ, bớt chút thời giờ ẩn vào Tháp cao trung tâm, cũng không phải là một cách tồi. Dù sao, cửa cung điện này đã đóng chặt, tuy rằng thỉnh thoảng lại có yêu thú đánh vào, nhưng cũng không chủ động đột kích vào đây, bởi vậy áp lực phòng ngự rất nhỏ.

Cuối cùng Sở Vân quyết định đi cùng với Tiểu Tiểu Hiền vào Tháp cao trung tâm để thử thời vận. Về phần những người khác không có phương tiện hành động, thì ở lại trong Kim Sa cung.

Tiểu Tiểu Hiền thôi động Ám Độ Toa, trợ giúp hắn và Sở Vân tàng hình, lặng lẽ xuất phát tiến về hướng Tháp cao.

Dọc đường đi cũng không thuận buồm xuôi gió, quả thực là bước đi đầy gian nguy.

Các loại yêu thú không biết từ nơi này bay vụt tới trước đạo pháp, đánh vào xung quanh hai người.

Trên đường đi, bọn họ còn gặp một đám Ám Ảnh hạt, ẩn núp trong bóng tối đánh lén bất kỳ người nào dám can đảm đi qua.

Bọn họ phải thay đổi tuyến đường, thăm dò một đường mới.

Cũng may khắp nơi đều hỗn loạn. Rất nhiều yêu thú tộc đàn chiếm giữ tại chỗ, đều cùng nhau tấn công. Bởi vậy rất nhiều chỗ trước kia không thể thăm dò, lực phòng ngự đều không còn.

Nhất là một vài cung điện, đã được trận pháp bảo hộ, không có bị phá hỏng. Chỉ cần giữ lệnh bài thông hành, có thể đi vào trong đó, thu hoạch vô số tài phú.

Nhưng lúc này, trong lòng Sở Vân và Tiểu Tiểu Hiền đều không thèm để ý tới những bảo tàng này. Toàn bộ tâm trí bọn họ đều đã bay tới chỗ Tháp cao trung tâm.

Nơi đó vô cùng có khả năng, là chỗ ở của Dạ Đế. Nói cách khác, vô cùng có khả năng còn có cất giấu của Dạ Đế!

Hai canh giờ sau, cuối cùng hai người đi tới dưới chân Tháp cao. Kết quả lại khiến bọn họ há hốc mồm.

- Chết tiệt, Mặc Kỳ Lân đi, lại gọi tới một đám rồng!

Tiểu Tiểu Hiền lầm rầm chửi bới.

Đây là một Quần Lạc Ảnh Long, là long thú thuộc tính Ám. Trong đó có hơn ba mươi con Linh Yêu, ngoài ra lại càng không thiếu Linh Yêu đỉnh phong.

- Chưởng môn, chúng ta đồng loạt ra tay, giết chết đám Quần Lạc Ảnh Long này!

Trong mắt Tiểu Tiểu Hiền chợt lóe sáng, giọng điệu đầy kích động.

- Làm như vậy không ổn, tuy rằng chúng ta có thể miễn cưỡng tiêu diệt được Quần Long này. Nhưng sau khi chiến đấu kịch liệt, lực tổn hao quá lớn. Căn bản không thể tiếp tục đi tiếp. Chắc gì trong Tháp cao đã an toàn.

Sở Vân phản đối đề nghị này.

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Lẽ nào quay về đường cũ? Bí mật của Dạ Bảo tàng của Dạ Đế ngay trước mặt!

Tiểu Tiểu Hiền tức giận.

- Chờ.

Sở Vân mở miệng, trong mắt lóe lên ánh sáng trí tuệ.

Hai người đợi một lúc lâu, nhưng tộc đàn Lạc Ảnh Long vẫn dừng lại ở dưới Tháp cao. Thực lực tộc đàn chúng đã quá mức cường đại, khí tức gắn với nhau lại càng được gia tăng. Bởi vậy, sự hỗn loạn tại Dạ Đế thành rất ít khi lan tới đây.

- Chúng ta còn phải đợi tới bao giờ? Hai người kia đã sắp đánh không lại.

Tiểu Tiểu Hiền gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, liên tục nhìn về phía cuộc chiến trên không trung.

Mặc Kỳ Lân có tu vi vạn năm. Mặc dù hai vị Quân cấp cấp có mười hai Kiếp Yêu, nhưng mỗi con đều chỉ có tu vi hơn mười vạn năm. Bởi vậy, tuy rằng trí tuệ Mặc Kỳ Lân không bằng hai vị Quân cấp cấp, nhưng lúc này cũng đã vững vàng chiếm thế thượng phong.

- Đợi lát nữa.

Sở Vân liếc mắt nhìn bầu trời, vẫn không hề động đậy.

Tiểu Tiểu Hiền không thể làm gì khác hơn là u oán liếc mắt nhìn Sở Vân. Đầu cúi xuống, không ngừng than thở.

Sau một lát, hắn lại nhịn không được mở miệng:

- Chưởng môn, phía trước là bí mật của Dạ Đế, có lẽ có truyền thừa của Dạ Đế ở chỗ này. Một khi hai vị Quân cấp bị đánh bại, Mặc Kỳ Lân trở về, chúng ta sẽ không còn cơ hội.

- Tiếp tục chờ.

Vẻ mặt Sở Vân hờ hững, chỉ nói một câu này.

Tiểu Tiểu Hiền mở to miệng, còn muốn tiếp tục khuyên bảo, nhưng Sở Vân trừng mắt, hắn chỉ đành im lặng, ngồi chồm hổm trên mặt đất vẽ vời linh tinh.

Ầm!

Đột nhiên, chớp rạch trên trời, sấm vang lên mạnh mẽ, mưa tuôn xối xả, ướt hết thân thể hai người. Đây là do một đầu Kiếp Yêu phát ra đạo pháp sấm sét, ngoài ý muốn đập lạc đến nơi đây.

Đám Lạc ảnh long phát ra từng tiếng gầm lớn, đều ngửa đầu, nhìn về phía chiến đoàn trên không trung. Trong chiến đoàn, khí tức Kiếp Yêu dây dưa đan vào cùng một chỗ, khiến chúng không dám khởi binh hỏi tội, xám xịt bỏ đi.

Tiểu Tiểu Hiền bị đạo pháp đánh bất thình lình, lại càng hoảng sợ, tóc gáy dựng lên cả lên.

Sắc mặt hắn mừng như điên:

- Cuối cùng Quần Long đã đi. Đi, chưởng môn!

- Nhanh, tranh thủ thời gian!

Sở Vân trực tiếp nắm cánh tay hắn, thôi động Thương Không Hạc, thân hình chợt lóe lên, đi tới cửa Tháp cao.

Lệnh bài thông hành!

Hắn lấy ra lệnh bài thông hành, một đạo huyền quang trên lệnh bài trên chợt lóe sáng. Cửa Tháp cao cũng mở ra lặng yên không một tiếng động.

Hai người liếc nhau. Cả hai đều thấy vẻ hưng phấn ở thật sâu trong mắt nhau. Tiểu Tiểu Hiền càng gấp đến không thể chờ được, một mình bước nhanh vào.

Trong Tháp cao tối tăm, tĩnh mịch. Một tầng lại một tầng, hai người cứ thế leo lên, thẳng một đường đều không gặp phải trở ngại nào.

Một lát sau, Tiểu Tiểu Hiền nhìn ra cửa, kinh ngạc kêu lên:

- Không ngờ Tháp cao này là một nhà giam lớn!

Ngoài sự dự đoán của hai người. Ban đầu còn tưởng là một đống tài phú do Dạ Bảo tàng của Dạ Đế sẽ hiện ra ở trước mặt. Thật không ngờ, lại thấy các phòng giam.

Tường bằng sắt chì. Hầu như không còn cây đuốc nào để đốt. Các loại xiềng xích với công cụ hành hình.

- Tất cả đều là dụng cụ tra tấn. Không chỉ có thể đánh vào thân xác, còn có thể hành hạ linh hồn người.

Sở Vân nhìn thoáng qua những dụng cụ tra tấn này, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo. Quả thực là Ngũ hoa bát vương, có đủ những cái lạ, vô cùng ác độc.

Những xiềng xích, dụng cụ tra tấn này, có Đại Yêu binh, Tiểu Yêu binh cũng có, chẳng quan tâm tu vi nhiều hay ít, chỉ xét tới ý nghĩ xảo diệu, phối hợp với đạo pháp tàn nhẫn ác độc, làm cho người khác vô cùng khiếp sợ.

Rất nhiều xiềng xích, dụng cụ tra tấn, chạm một cái sẽ thành bột mịn. Cũng có chút vài yêu binh được phong ấn giữ lại trong kho, chỉ cần mở ra là có thể sử dụng. Sở Vân thu gom một vài dụng cụ tra tấn. Mấy thứ này dùng để khoét răng, cũng có thể là một phần lễ vật bất ngờ.

- Chưởng môn nhìn này, mặt trên có chữ viết!

Tiếu Tiểu Hiền bỗng nhiên trừng mắt, chỉ vào một mặt tường nói.

- Dạ Đế, tổ tông nhà lão!

Đây là dòng chữ được viết bằng máu, nét viết rất sắc sảo, chỉ là mắt thấy, trong đó tràn ngập oán giận. Rất rõ ràng đây là thư viện dành cho tù nhân.

Tiếu Tiểu Hiền trố mắt đứng nhìn:

- Không ngờ dám mắng Cường giả Đế Cấp, thật sự tù nhân cũng có đủ loại!

- Dạ Đế, ta nguyền rủa ngươi chết không được tử tế!

- Cho ngươi làm cường giả Đế Cấp thật uổng phí. Ông trời thực sự có mắt như mù!

- Dạ Đế, ngươi muốn đạo pháp của ta? Quả thực là nằm mộng. Kiếp sau bản quân sẽ lại đối chiến với ngươi!

- Sao ngươi có thể học được đạo pháp thần thông của ta? Dạ Đế, ngươi đường đường là Đế giả, không ngờ lại ám toán ta. Bản vương có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!

...

Dọc đường lên trên, Sở Vân thấy các loại huyết thư. Tất cả đều là lời trăn trối trước khi chết. Nét bút cứng cáp. Máu khô đen lại, ít có thể thấy rõ. Nội dung càng làm cho người đọc cảm thấy kinh hãi, bất an. Một đám người tự xưng quân, hầu, vương, nguyền rủa chửi mắng Dạ Đế rất thậm tệ.

Sở Vân phát hiện, ngự yêu sư bị nhốt ở đây, ít nhất đều là Cường giả Quân Cấp. Trong đó lại càng không thiếu Cường giả Vương Cấp!

- Dạ Đế là người đứng hàng thứ ba trong Tứ đế, là một vị Đại Đế thần bí. Những ghi chép trong lịch sử Tinh Châu về hắn rất ít, không có mấy. Có người nói tâm tính hắn tàn bạo, mang theo ma tính trời sinh nghịch thiên nghịch địa. Hiện tại xem ra, những lời đồn này đúng là không có lửa thì sao có khói...

Đã tới tầng hai mươi mốt, Tiếu Tiểu Hiền nhịn không được, cảm khái một câu.

- Lớn mật! Không ngờ dám chửi Dạ Đế đại nhân! Muốn chết!

Một Linh Yêu đột nhiên hiện thân. Hắn thôi động đạo pháp, nhấc xích sắt sáng choang, mãnh liệt đánh về phía Tiếu Tiểu Hiền và Sở Vân.

Tiếu Tiểu Hiền vội vàng đối chiến, giao thủ được chiêu, không ngờ hắn không bắt được Linh Yêu đỉnh phong này. Quan trọng là đạo pháp của Linh Yêu huyền bí xảo

diệu, từng chiêu từng chiêu phối hợp với nhau lại vô cùng ác độc tàn nhẫn khiến người khác không tưởng tượng được. Đau đầu chính là mỗi đòn của nó đều hình thành cộng hưởng với Tháp cao, uy lực cũng tăng lên đến cực đại.

- Cẩn thận, đây là một Linh Yêu từ Lạc Thiết Hình Cụ tu thành. Tháp cao này chính là một loại thiên đàn siêu cấp khác, có tác dụng tăng phúc cho yêu vật tới cực đại.

Sở Vân nheo một bên mắt lại, nhìn ra manh mối bên trong.

Tiểu Tiểu Hiền được hắn chỉ điểm, trong lòng sáng lên, lập tức chuyển từ bị động sang chủ động, sau đó vận dụng Trích Tinh Thủ Sáo đánh ba chiêu vào Linh Yêu này.

Lại tiếp tục tiến về phía trước. Những Linh Yêu này liên tiếp xuất hiện. Phần lớn đầu là Linh Yêu có tu vi đỉnh phong. Chúng nó cũng không thừa nhận lệnh bài thông hành, am hiểu đánh lén, đạo pháp thâm độc. Chỉ có điều, Sở Vân và Tiểu Tiểu Hiền hợp lực, một đường qua ải chém tướng, cuối cùng cũng đi tới tầng cao nhất.

- Một chiếc quan tài màu đen!

Tiểu Tiểu Hiền sợ hãi, kinh ngạc. Trong tầng trên cùng, chỉ có một quan tài màu đen kịt, nằm ngay ở giữa. Nó tỏa ra ánh sáng màu đen lấp lánh, vô cùng khí thế. Từ trong đó phát ra một tiếng động lớn, khiến người khác cảm thấy áp lực không gì sánh được.

- Lẽ nào trong quan trài màu đen này, chính là thi thể của Dạ Đế? Chưởng môn, người nói Dạ Đế được chôn cùng với những bảo vật gì?

Tầng cao nhất của Tháp cao ở trung tâm thành Dạ Đế, một quan tài màu đen, lẳng lặng hiện ra trước mắt hai người Sở Vân và Tiểu Tiểu Hiền.

505. Chương 60 61: Kho Tàng Của Dạ Đế

Chương 60 61: Kho tàng của Dạ đế

Nó tỏa ra ánh sáng màu trắng, đầy cao quý, thần bí, khí tức đế vương cao thâm không thể tả nổi. Gần như có thể khẳng định, đây là quan tài của Dạ Đế. Hắn xưng bá một thời, chống lại trời đất, không người nào có thể địch lại. Ngay cả vương giả cũng phãi ngã quỵ

trong tay hắn.

Hắn là huyền thoại, hắn là bản anh hùng ca, nhưng lịch sử Tinh Châu lại ít ghi chép lại.

Hắn là một trong bốn Cường giả Đế Cấp có hành vi đặc biệt nhất.

Nhưng năm tháng vô tình, thời gian dài dằng dặc. Hiện nay, hắn lại nằm ở trong quan tài, đã an nghỉ.

- Không thành Thánh, chung quy sẽ thành hư không. Một vị Cường giả Đế Cấp như vậy, cũng phải khuất phục trước uy lực vô cùng vô tận của năm tháng. Thực sự là rất đáng buồn đáng tiếc!

Sở Vân khẽ thở dài, nói ra sự xúc động từ đáy lòng mình.

- Hiện tại xem ra, Dạ Đế cũng ngã xuống trong tay Thiên Ngoại Tinh Ma kiếp. Hắn nghịch thiên, thôi diễn Hóa Đạo, ngay cả vũ trụ trời cao cũng không để hắn sống sót.

Tiểu Tiểu Hiền bùi ngùi than thở một tiếng, trong mắt chợt chiếu sáng.

- Chưởng môn, còn chờ gì nữa? Chúng ta mở quan đi!

- Cũng được.

Sở Vân không suy nghĩ nữa, đến gần quan tài màu đen hợp lực với Tiểu Tiểu Hiền, mở quan tài.

Quan tài này nặng một cách khó tin. Giống như đá đen trong biển sâu, lại giống như sắt thép được tinh luyện, sờ tay lên, cảm giác được một cơn lạnh đến thấu xương.

Quan tài màu đen là một yêu binh, còn có bố trí cơ quan tinh vi. Chỉ có thể đẩy quan tài theo một hướng.

Cùng với tiếng ầm ầm cọ xát, quan tài bị đẩy ra tạo thành một khe hở.

- Tối om chẳng nhìn thấy rõ gì cả.

Tiểu Tiểu Hiền nhìn xuyên thấu cái khe, tinh quang trong mắt tỏa ra bốn phía, gấp đến mức không thể chờ được ngó vào xem, lại không nhìn không thấy bất kỳ cái gì.

Hai người lại cố đẩy quan tai lộ ra một phần ba, nhìn lại, cả hai đều hít một hơi lạnh.

Ánh sáng đã nhiều hơn, đủ để nhìn rõ mọi vật. Nhưng trong quan tài vẫn tối đen một cách kỳ lạ. Thật giống như một động sâu không đáy, lại giống nước đen đặc lại. Dường như nó có thể nuốt lấy tất cả ánh sáng. Căn bản không thể thấy rõ vật chứa ở bên trong.

Hai người nhìn chăm chút một thời gian dài, nhất thời cảm thấy lạnh toát toàn thân.

Giống như nhìn lên một bầu trời đêm không trăng không sao, cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Sở Vân và Tiểu Tiểu Hiền liếc nhau, hai người đều là người thiên tư thông minh, trên mặt đều lộ ra vẻ vô cùng khiếp sợ, đều suy đoán về lai lịch của vật lạ đen kịt đang ở trước mắt này.

Trong một vài ghi chép ngắn gọn ít ỏi, Dạ Đế có một yêu thú chủ lực, tên là Ám Ảnh.

Nó sinh ra từ trong bóng tối, là bóng ma thuần túy nhất. Nó không có thực thể, lại có thể khống chế bất kỳ vật gì có bóng. Ẩn núp bên trong cái bóng, như bóng với hình. Đột nhiên đánh lén, khiến người ta không thể phòng bị. Nó là Vua đánh lén đứng hàng thứ nhất

trong lịch sử Tinh Châu!

- Đây là Ám Ảnh, nó bị phong ấn trong quan tài, bảo vệ thi thể Dạ Đế. Nó là bóng đen thuần túy nhất. Bởi vậy, chúng ta không thấy được mọi thứ bên trong quan tài.

Sở Vân sợ hãi than một tiếng.

Hắn không khỏi cảm thấy may mắn lại chán nản. Ám Ảnh là yêu thú chủ lực của Dạ Đế, tu vi nhất định là Kiếp Yêu vạn năm. May là nó bị phong ấn, bằng không hai người bọn họ tuyệt đối chết không có chỗ chôn.

Nhưng tuy hiện nay Ám Ảnh đã bị phong ấn lại với tác dụng bảo hộ thi thể Dạ Đế.

Nếu mạo muội đưa tay vào lục lọi, chỉ sợ sẽ lập tức kinh động tới Ám Ảnh, trong phút chốc sẽ bị hóa thành tro bụi.

- Chưởng môn! Không sao, người đã quên còn có ta sao?

Tiểu Tiểu Hiền lại ở bên cạnh nóng lòng muốn thử.

Sở Vân thấy hắn, nhất thời liền vui mừng.

Đúng vậy, người trước mắt chính là truyền nhân của Thần Thâu Môn, sở hữu Trích Tinh Thủ Sáo, lại có Thương Không Hạc phụ trợ, đạo thuật toàn thân vô song. Thực sự là người tốt nhất để giải quyết vấn đề khó khăn trước mắt!

Chỉ là thủ đoạn của Dạ Đế, đã vượt qua sự tưởng tượng của con người. Động thủ như vậy vẫn là một hành động mang tính phiêu lưu rất lớn.

- Ngươi động thủ đi.

Ánh mắt Sở Vân lóe sáng, hạ quyết tâm. Trong tình huống này đáng để mạo hiểm.

Tiểu Tiểu Hiền gật đầu, hít một hơi thật sâu, mang Trích Tinh Thủ Sáo, đồng thời thôi động Thương Không Hạc. Hai tay run rẩy thong thả thằm dò trong hắc ám.

Hai tay hắn dần dần đưa sâu vào, rất nhanh cẳng tay đã gần xuyền qua hắc ám.

Đột nhiên, sắc mặt hắn trắng bệch. Trong ánh mắt thoáng hiện vẻ kinh hoàng.

- Ta, ta mò được đôi chân người!

Hắn lắp bắp, mồ hôi lạnh nhỏ xuống, tóc gáy dựng ngược, da gà nổi thay nhau nổi lên.

Nhưng thoáng chốc, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, trong mắt hiện tinh quang, toàn thân đều run lên vì hưng phấn.

- Chờ một chút! Bảo bối tốt!

Hắn tiếp tục lục lọi, vẻ mặt si mê, trong miệng lẩm bẩm.

Hắn một hồi kinh ngạc một hồi lại mừng rỡ, khiến Sở Vân cũng kích động muốn đánh cho hắn một phát, thấp giọng quát lớn nói:

- Ngươi là một tên biến thái, không ngờ có sở thích bệnh hoạn như vậy! Còn thích sờ chân người chết?!

- Không, không phải. Đây là đôi giày, tuyệt đối là bảo bối! Bằng vào kinh nghiệm nhiều năm của ta, ta dám khẳng định chắc chắn đây là yêu binh tuyệt phẩm Kiếp Yêu!

Tiếu Tiểu Hiền giải thích mơ hồ không rõ ràng.

Bỗng nhiên vẻ mặt hắn lại cực kỳ phiền muộn, mày ủ mặt ê nói.

- Đáng hận! Đôi giày này nằm trên chân của Dạ Đế. Nếu ta mạnh mạnh tay, nhất định sẽ kinh động tới yêu thú Ám Ảnh.

Tương tự như vậy, ngoại trừ giày ra, còn có áo khoác, mũ, đai lưng, đồ trang sức vân vân.

Mấy thứ này có thể được chôn cùng với Dạ Đế đều là vật báu vô giá. Rất có thể đều là yêu vật được Dạ Đế thường xuyên mang theo người. Đáng tiếc, hiện nay chỉ có thể kiểm tra, không thể lấy được.

- Đừng si mê nữa. Hẳn là còn có vật khác được chôn cùng. Ngươi kiểm tra các góc xung quanh quan tài xem.

Sở Vân nhìn vẻ mặt vô cùng tiếc hận của Tiếu Tiểu Hiền, lắc đầu, nhẹ giọng nhắc nhở.

- A, mò được rồi!

Tiếu Tiểu Hiền lập tức có phát hiện mới.

- Thứ này dài dài, cứng cứng, rất to. Để ở bên cạnh chân Dạ Đế.

Tiếp theo, hắn vô cùng cẩn thận lấy vật thần bí này ra.

Đây là một tấm bia đá. Tấm bia đá được khắc theo phong cách cổ xưa. Hoa văn bên trên rất đơn giản, giống như một vật tầm thường.

- Vì sao lại là một tấm bia đá?

Trong mắt Tiếu Tiểu Hiền thoáng thất vọng. Nhưng ngay lúc đó, hắn nhìn ra manh mối, vui mừng gọi.

- Chưởng môn, người có cảm thấy nó nhìn hơi quen mắt không?

Sở Vân đã sớm hiểu ra. Hắn lấy lệnh bài thông hành tiến hành đối chiếu. Rất rõ ràng, hai vật này thực sự có liên quan tới nhau. Bởi vì chúng nó được luyện chế theo cùng một phong cách.

Hắn cầm tấm bia đá, mở phong ấn, nối liền với linh quang của tấm bia đá, biến tấm bia đá thành đồ của mình.

Trong giây lát, một trăm lẽ tám cung điện trong thành Dạ Đế đều phát ra ánh sáng chói lọi, khiến cả chiến trường hỗn loạn đều trở nên yên tĩnh.

- Thì ra là như vậy! Đây là vật để điều khiển toàn bộ Dạ Đế thành, tên là Lệnh bi thông hành, chỉ được Dạ Đế nắm giữ. Nắm giữ nó, chẳng khác nào nắm giữ toàn bộ Dạ Đế thành!

Sở Vân vui mừng quá đỗi.

Hắn cầm lệnh bi thông hành trong tay, đứng ở tầng cao nhất Tháp cao. Tất cả hình ảnh trong thành Dạ Đế đều phản ảnh trực tiếp trong đầu hắn. Ba mươi sáu cung, bảy mươi hai điện, cùng với mười sân, vô số cổng chào, tường thành rộng lớn khí thế. Cảnh tượng chiến đấu muôn vàn khí thế cũng theo đó phản ánh lại toàn bộ trong đầu hắn.

Đồng thời, trong lệnh bi thông hành còn trung thực ghi chép lại tất cả chuyện đã xảy ra trong Dạ Đế thành từ xưa tới nay. Những tin tức này cũng nhập vào trong đầu Sở Vân.

- Thì ra lệnh phù thông hành, chỉ là giấy thông hành dành cho dân thường khi đi vào thành. Lệnh bài thông hành thì do người đứng đầu cung điện nắm giữ trong tay. Mà lệnh bi thông hành thì do người có quyền hạn tối cao nắm giữ trong tay.

Sở Vân chợt hiểu ra.

Dạ Đế thành có quy mô to lớn, kết cấu chặt chẽ cẩn thận, giai cấp rõ ràng, do Dạ Đế sáng chế ra. Cả tòa thành trì đều là tổ hợp yêu binh rất lớn. Hỏa Đức Thành của Thư gia so sánh với nó, quả thực giống như con kiến với con voi.

Rống!

Đúng lúc này, Mặc Kỳ Lân bỗng nhiên phát ra tiếng gầm đầy phẫn nộ. m thanh như thiên lôi cuồn cuộn, chấn động cả Dạ Đế thành, đánh vỡ sự tĩnh lặng của chiến trường. Nó đã hiểu rõ, liền di chuyển thân thể, xoay người chạy vộ bằng bốn chân, khí thế thật khủng khiếp vọt về phía Tháp cao.

Nhất thời, toàn thân Sở Vân đều chấn động, trái tim đập bịch bịch, vội vã cắt đứt thông tin với lệnh bi thông hành.

- Không hay rồi, không ngờ nó lại kéo Mặc Kỳ Lân quay lại. Chờ một chút, đây chính là Dạ Đế thành, hẳn là có đại trận bảo hộ. Đây là… Thiên Cương địa sát trận?

Hoảng loạn không cần thiết, sẽ chỉ làm mọi chuyện càng trở nên hỏng bét. Sở Vân cố tỉnh táo, rất nhanh tìm được phương pháp giải quyết.

Hắn dựa vào lệnh bi thông hành, thôi động trận pháp bảo hộ lớn nhất trong thành Dạ Đế.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trận pháp bảo hộ của ba mươi sáu cung, bảy mươi hai điện ngoài lại được mở ra. Một trăm lẻ tám cung điện đột ngột mọc lên từ mặt đất, tạo thành một đại trận, bao vây Mặc Kỳ Lân ở giữa.

Mặc Kỳ Lân rống lên, phẫn nộ đến cực điểm, há miệng thở ra khí, dũng mãnh phun vô một luồng khí màu đen giống như Hoàng Hà lao tới đánh tới mức các cung điện đều rung lên.

Đây là Thiên Cương Địa Sát trận chưa hoàn chỉnh, thực sự là đại trận. Từng cung điện đều có điện chủ cầm lệnh bài thông hành trong tay, tiến tới bảo vệ. Dù như vậy, cũng có thể miễn cưỡng ngăn cản Mặc Kỳ Lân trong chốc lát.

- Này, đây là chuyện gì vậy?

Các du hiệp nhìn thấy cảnh thượng như vậy đều vô cùng kinh ngạc.

- Không ngờ cung điện trong thành Dạ Đế, vây khốn Mặc Kỳ Lân. Chúng ta được cứu trợ!

Rất nhiều người vừa mới hoan hô một tiếng, đã bị yêu thú bên cạnh chụp chết. Mặc Kỳ Lân bị vây khốn, nhưng hỗn chiến cũng đã diễn ra, và còn đang tiếp tục.

- Hẳn là có người thao túng Cổ Thành!

Trong đôi mắt Bạch Cốt Quỷ Quân lóe ra ánh sáng lạnh lẽo bất định.

- Thật thú vị. Không ngờ để ta làm lá chắn. Hừ! Lợi dụng ta sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Hắn liền bay thẳng tới, thân hình như quỷ mỵ, phá không gian, đánh tới Tháp cao trung tâm.

Đi cùng hắn còn có Phi Vũ Kiếm Quân.

Hai người này, đều đã là Cường giả Quân Cấp, linh quang trong cơ thể như lớn như một ngôi nhà, trí tuệ phi phàm. Thoáng chốc đã nhìn thấy mọi việc, nhạy bén cảm nhận được ý nghĩa quan trọng của Tháp cao ở trung tâm.

- Đáng giận!

Sở Vân cắn răng, lại mượn lệnh bi thông hành, dùng toàn lực điều động ba đàn yêu thú tộc đàn ở khu vực gần đó, bảo vệ ở trung tâm Tháp cao. Những yêu thú sống ở trong thành Dạ Đế, vốn chính là yêu thú bảo vệ trong thành Dạ Đế.

Sau khi Dạ Đế thành rơi xuống, chôn sâu dưới sa mạc, những yêu thú này ở bên trong, đã chết một phần, nhưng cũng sinh sôi nảy nở phát triển thêm một phần.

Ba đàn yêu thú tạo thành ba lượt phòng tuyến, khiến hai Cường giả Quân Cấp tạm thời bị ngăn cản ở ngoài.

- Chúng ta có phiền phức. Sờ nhanh một chút!

Sau khi bố trí xong, Sở Vân nhìn Tiểu Tiểu Hiền khẽ quát một tiếng.

Tiểu Tiểu Hiền lại càng hoảng sợ. Hắn cũng có thể nghe thấy được một vài động tĩnh bên ngoài Tháp cao. Lại nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng chưa từng thấy của Sở Vân, hắn cũng có thể hiểu được tình hình hiện tại.

- Ta sờ, ta đang sờ đây.

Vẻ mặt Hắn cũng tỏ ra vô cùng lo lắng. Nhưng vẫn cố gắng hành động thật cẩn thận, phòng ngừa Ám Ảnh giật mình tỉnh giấc. Từ khi dùng đạo thuật này, đây là lần đầu tiên hắn trải qua một thử thách gian khổ như vậy.

- Ta sờ thấy, đây là cái gì? Tròn tròn, mềm mềm, như bánh màn thầu.

Hắn vừa thì thào, vừa móc ra một bánh bao thịt.

Vẻ mặt vô cùng kinh ngạc cùng đọng lại trên khuôn mặt Sở Vân và Tiểu Tiểu Hiền. Trong nháy mắt này, thậm chí bọn họ quên đi hoàn cảnh đáng sợ ở bên ngoài. Mặc Kỳ Lân có thể phá trận vào bất kỳ lúc nào. Hai đại Cường giả Quân Cấp đột phá phòng tuyến, đi

lên tìm bọn họ gây phiền phức.

- Đây là trò đùa gì vậy? Thật sự là bánh bao thịt!

Tiểu Tiểu Hiền sợ hãi than một tiếng, lại nhéo nhéo, cảm giác cũng không tệ lắm.

- Không ngờ trong những vật được chôn theo Dạ Đế còn có một bánh bao thịt! Thật uổng công lâu như vậy, này…

Sở Vân giương mắt đờ đẫn, không nói ra lời. Hắn cũng không biết phải nói gì. Tất cả vượt qua giới hạn tưởng tượng của hắn.

Nhìn bánh bao thịt trắng tròn trong tay Tiểu Tiểu Hiền, hai người đều ngẩn người.

Cho dù là muốn nghĩ vỡ đầu, cũng không tưởng tượng được, không ngờ có thể lấy từ trong quan tài màu đen ra một cái bánh bao thịt.

Thử tưởng tượng một chút, Dạ Đế uy phong tám hướng, tung hoành thiên hạ, càn quét bốn phương, trấn áp một thời. Hắn cao to uy mãnh, thần bí khó lường, nhãn thần lợi hại như kiếm, cưỡi Mặc Kỳ Lân, Ám Ảnh vờn xung quanh người, đế khí vượt trời. Mắt hắn nhìn thiên hạ, quan sát sinh linh, một tay nắm yêu binh Kiếp Yêu, một tay cầm —— bánh bao thịt?

Mới nghĩ tới đây, toàn thân hai người nhất thời run lên, chỉ cảm thấy hình tượng cao to thần bí của Dạ Đế trong lòng họ tan vỡ một cách nhanh chóng. Bọn họ vội vã lắc đầu, không dám tưởng tượng tiếp.

- Có thể được đặt vào quan tài Dạ Đế, tất nhiên không thể tầm thường được. Cho dù là bánh bao, cũng là bánh bao không tầm thường.

506. Chương 62 63: Hóa Đạo Chi Pháp

Chương 62 63: Hóa Đạo Chi Pháp

Tiểu Tiểu Hiền khẳng định.

Sở Vân thận trọng tiếp nhận bánh bao thịt. Hắn phát hiện trong bánh bao này cũng bị đạo pháp phong ấn.

- Lẽ nào bánh bao thịt này, thật ra là một yêu vật?

Ý niệm này chợt lóe lên trong đầu hắn, hắn liền cho bánh bao thịt vào tiên nang.

- Nhanh, tiếp tục mò, thời gian của chúng ta không còn nhiều.

Sau đó, hắn lại giục Tiếu Tiểu Hiền.

Tiếu Tiểu Hiền lại đưa tay vào trong, tìm kiếm một cách cẩn thật.

Đột nhiên, sắc mặt hắn ửng hồng, hơi thở trở nên ấp rút:

- Ta đang mò, cái gì đó trơn trượt. Nhưng bị tay phải của Dạ Đế nắm lấy.

Ánh sáng trong mắt Sở Vân chợt lóe lên rồi biến mất. Có thể tưởng tượng vật này quý đến cỡ nào. Ngay cả thông hành lệnh bi cũng chỉ được đặt ở dưới chân. Trong khi đó, vật thần bí này lại khiến Dạ Đế đã chết cũng không buông tay.

- Có thể rút ra hay không?

Hắn vừa mới hỏi một câu, chợt nghe thấy ngoài tháp có một tiếng tiếng nổ lớn. Ầm một tiếng, sấm sét nổ vang, đất trời rung chuyển.

Sắc mặt Sở Vân trắng nhợt. Mặc Kỳ Lân uy mãnh vô địch, không thể ngăn cản, đã công phá một tòa cung điện. Thiên Cương Địa Sát trận đã thiếu đi một góc.

Về phần hai vị Cường giả Quân Cấp bên kia, tình huống lại càng hỏng bét. Hai vị Quân cấp đại sát bốn phương. Ba đàn thú đã bị đánh tan tác, liều mạng chiến đấu chết không biết bao nhiêu mới cực kỳ miễn cưỡng chặn được hai người.

- Ta đang rút…

Tiếu Tiểu Hiền đổ mồ hôi đầy đầu đầy.

- Nhưng… Chặt quá!

Hắn cắn chặt răng, than một tiếng.

Hiện tại rất khó hành động, chẳng những cần sức mạnh thích hợp, còn muốn thử thách kỹ thuật, cẩn thận từng li từng tí, không thể quá cố sức.

- Được chưa? Không được, đổi chỗ khác!

Sở Vân cũng không thể bình tĩnh. Đây là một vấn đề khó khăn, lấy hay bỏ.

- Nhanh, nhanh. Được rồi, rút được.

Tiếu Tiểu Hiền mồ hôi nhễ nhại, toàn thân đều ướt đẫm.

- Quá chặt!

Hắn không thèm lau mồ hôi, oán giận một tiếng, đưa tay móc ra. Thứ hắn đang nắm là một phần ngọc giản.

Đây là ngọc giản tốt nhất, ngọc mềm mịn, giống như làn da mỹ nữ. Thảo nào sẽ có lại cảm giác trơn trượt.

Sở Vân thấy trái tim đang đập bình bịch. Hắn cầm ngọc giản, rót thần thức vào, xem lướt qua một chút, liền dừng lại.

- Quả thật là Hóa Đạo Chi Pháp hoàn chỉnh! Đáng giá, lần này đáng giá!

Hắn thấy không ít báu vật, nhưng chưa bao giờ kích động như vậy.

Hắn vừa mới thu ngọc giản lại, chợt nghe thấy Tiếu Tiểu Hiền lại nói:

- Hình như trên tay kia của hắn nắm một cuốn tranh.

Cuốn tranh gì có thể sánh ngang với giản ngọc này? Đó là bảo vật gì?

- Thật là chặt!

Tiếu Tiểu Hiền vận sức vào hai tay, gấp đến độ vẻ mặt đỏ bừng, toàn thân khô nóng.

- Không nên quá cố sức, tỉnh táo lại.

Sở Vân thấy vẻ mặt hắn khác thường, vội vã mở miệng nói.

Tiếu Tiểu Hiền nhắm mở hai mắt, thở ra một hơi dài, điều chỉnh tâm trạng, lại tiếp tục cố gắng. Lần này, hắn dùng thời gian gấp đôi so với lúc lấy ngọc giản Hóa Đạo. Nhưng cuối cùng cũng rút được.

- Thật may, kỹ thuật của ta tốt. Ôi, mệt chết đi được. Chẳng bao giờ ta thấy mệt như vậy!

Nhìn chiến lợi phẩm trong tay, sắc mặt Tiếu Tiểu Hiền tái nhợt cười khổ nói. Trong lòng hắn cũng cảm thấy áp lực vô cùng lớn, như tại đi dây trên vách núi, còn có những mối họa đang ở xung quanh, cần nhanh chóng hành động.

Chiến lợi phẩm này giống như một bức hoạ cuộn tròn. Bề ngoài đầy bụi, không có điểm nào thu hút người khác. Sở Vân nhận lấy, vừa nhìn, cũng không khỏi chấn động.

Trên bức hoạ được cuộn tròn này đầy những đạo pháp phong ấn. Phải chừng hơn một nghìn đạo pháp. Trong đó có mấy trăm đạo pháp phong ấn, Sở Vân đã từng biết đến. Những đạo pháp còn lại thì chưa hề thấy bao giờ. Mười đạo phong ấn nằm sâu nhất, liên tiếp thành

một thể, tinh xảo huyền bí. Ngay cả Sở Vân cũng không chắc có thể loại bỏ được nó.

Rốt cuộc thì trên bức tranh này ghi chép cái gì có thể khiến Dạ Đế thận trọng như vậy, không tiếc bày ra nhiều phong ấn như vậy?

Đó là một vấn đề còn chưa thể giải được.

- Không tốt. Hai vị Cường giả Quân Cấp đã đột phá phòng tuyến, xông vào tháp.

Đúng lúc này, thân thể Sở Vân chấn động, nói ra tin tức xấu này.

Hai vị Cường giả Quân Cấp xông thẳng vào trong tháp. Sở Vân dường như thấy bọn họ đang mở đường tiến lên phía trước. Sở Vân chỉ hiểu được cách lợi dụng lệnh bài thông hành mở thông đạo, lại không biết hiểu cách dùng để đóng thông đạo.

Hiện nay mặc dù có lệnh bi thông hành, lại phải quen thuộc, mới có thể sử dụng được.

Có thể thôi động Thiên Cương Địa Sát trận, đã là thành tựu rất lớn.

- Nhanh, còn một chút thời gian. Ta sờ một chút nữa!

Tim Tiếu Tiểu Hiền nghĩ đều muốn nhảy ra ngoài. Trò chơi lần này quả thực quá nóng. Đối mặt với hai vị Cường giả Quân Cấp, bọn họ căn bản không có bất kỳ phần thắng nào.

- Chết tiệt, ta bị chặn lại, không vào sâu được nữa.

Tiếu Tiểu Hiền lại thò tay vào quan tài. Lúc này lại đến vị trí chưa mò tới. Dù sao quan tài mới mở được một phần ba.

- Không có thời gian, chúng ta đi!

Sở Vân giục. Trong đầu hắn, hai vị Cường giả Quân Cấp đã nhanh chóng đi lên, tốc độ cực nhanh, đã tới tầng hai mươi!

Tiếu Tiểu Hiền vẫn còn tiếc nuối, lại vô cùng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là rút hai tay lại. Một tay Sở Vân cầm lệnh bi thông hành, một tay nắm lấy cánh tay Tiếu Tiểu Hiền, đồng thời thôi động Thương Không Hạc.

Trong nháy mắt hai vị Quân cấp đã lên tới đỉnh tháp, nhưng đúng lúc chỉ thấy được hai thân ảnh vừa biến mất.

- Lại để hai tiểu tặc chạy thoát!

Phi Vũ Kiếm Quân hừ lạnh một tiếng.

- Không ngờ có thể thao túng không gian. Thật ra yêu vật của bọn họ rất quý hiếm.

Bạch Cốt Quỷ Quân liếm liếm môi. Trong mắt lộ ra vẻ ngoan độc, vô cùng không cam lòng. Thoáng trong lúc đó, ánh mắt hắn chăm chú nhìn vào quan tài màu đen. Sự tham lam hiện lên trong mắt hắn, không thể che giấu được.

- Không nên vọng động. Chắc quan tài này là Yêu thú Ám Ảnh!

Phi Vũ Kiếm Quân vội vã nhắc nhở. Trí tuệ của bọn họ vượt qua người thường. Dọc theo đường đi họ đã xem qua huyết thư trên tường, họ cũng đã suy đoán ra chân tướng sự việc.

- Ta đương nhiên biết nặng nhẹ. Xem ra hai tiểu tặc kia trở lại đây cũng uổng công, vẫn chưa nắm được bảo tàng thực sự.

Bạch Cốt Quỷ Quân cảm thán một tiếng. Khóe mắt cũng nhắm vào Phi Vũ Kiếm Quân.

Vừa rồi bị đặt dưới tình thế ép buộc, hai người bọn hộ buộc phải liên thủ để chống lại Mặc Kỳ Lân. Hiện nay bảo tàng ở trước mặt, cũng nảy sinh y muốn độc chiếm.

Nếu không có Ám Ảnh bảo hộ quan tài, chỉ sợ hai người này đã sớm đánh nhau.

Khi Bạch Cốt Quỷ Quân đang nhìn chăm chú, sắc mặt Phi Vũ Kiếm Quân chợt thay đổi:

- Không xong! Bị tính kế!

Lời nói này nói không đầu không đuôi, nhưng đều là Cường giả Quân Cấp trí tuệ trác việt hơn người, Bạch Cốt Quỷ Quân lập tức hiểu được Phi Vũ Kiếm Quân lo lắng điều gì.

Nếu như đối phương xuất thủ, có thể khống chế Dạ Đế thành cản trở Mặc Kỳ Lân. Vậy hiện nay…

Rống!

Một tiếng gầm gừ điên cuồng phẫn nộ vang lên. Sắc mặt hai vị Quân cấp nhất thời trắng bệch, không cần nhìn cũng đã đoán được, Mặc Kỳ Lân đã bị đối phương thả ra khỏi trận.

- Ha ha ha! Chưởng môn anh minh. Thừa dịp Mặc Kỳ Lân dây dưa với hai tên Quân cấp kia, chúng ta hãy tiến vào cung điện khác, trắng trợn cướp đoạt đi!

Trong Kim Sa Cung, Tiếu Tiểu Hiền đứng bên cạnh ở Sở Vân, cười trộm.

Sở hữu lệnh bi thông hành, lại phối hợp Thương Không Hạc, bọn họ có thể không cần để ý tới các trận bảo hộ cung, dễ dàng tiến vào bất kỳ địa phương nào trong thành Dạ Đế.

- Đây không phải là lúc tham lam, hiện tại là thời cơ tốt nhất để rời đi.

Sắc mặt Bạch Toa Toa tái nhợt, có chút lo lắng nói.

Lúc nãy, trước khi bọn họ trốn trong Kim Sa Cung, đã tiếp xúc quá gần với Mặc Kỳ Lân. Mặc Kỳ Lân có uy lực kinh khủng như vậy, có thể đã ghi nhớ hình ảnh của họ trong đầu.

- Nên rời khỏi, hay tiếp tục cướp đoạt?

Sở Vân thoáng do dự. Thông qua lệnh bi thông hành, hắn biết hai vị Quân cấp bị ngã trong Tháp cao trung tâm, đã hóa thành hình người chiến đấu với Mặc Kỳ Lân. Hai người đều có mấy trăm năm kinh nghiệm, khẳng định còn sở hữu con bài chưa lật. Trong thời gian ngắn vẫn có thể chống đỡ được.

Bản thân mình sở hữu lệnh bi thông hành, lại có Thương Không Hạc, cướp đoạn tài phú trong Dạ Đế thành thật dễ như trở bàn tay. Suy cho cùng, có nên lưu lại, tiếp tục mạo hiểm không?

- Khi nào mọi việc tốt hơn thì thu cũng được. Chỉ cần chúng ta có lệnh bi thông hành và Thương Không Hạc, cho dù Sa Nhãn Đôn Hoàng đóng lại, bất kỳ lúc nào cũng có thể xuyên qua không gian, đến đây. Hà

tất phải nóng lòng? Mang những thứ đã thu hoạch này tiêu hóa sạch sẽ, thực lực của chúng ta cũng được phát triển nhảy vọt. Đến lúc đó, ta đến nơi này sẽ càng chắc chắn hơn.

Cuối cùng, Sở Vân quyết định thu tay lại, trong lòng hắn lo sợ bất an, chung quy vẫn mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Người truy tìm báu vật ưu tú phải là người có thể phóng có thể thu. Tuyệt đối không thể như Tiểu Tiểu Hiền vậy, lòng tham không đáy, không chừng mực.

- Không xong! Phải đi mau. Phi Vũ Kiếm Quân và Mặc Kỳ Lân đã thỏa hiệp với nhau. Bọn họ đang rời khỏi tháp, truy tìm chúng ta.

Bỗng nhiên, giọng điệu Sở Vân trầm xuống. Chỉ nháy mắt, dự cảm bất an trong lòng đã thành hiện thực.

- Hả!

Mọi người kinh sợ kêu lên. Đây là một tin dữ. Cứ như vậy, chẳng phải bọn họ sẽ phải đối mặt với sự liên thủ của Mặc Kỳ Lân và hai vị Cường giả Quân Cấp sao?

- Hai tiểu tặc, thức thời thì lăn ra đây cho bản quân!

Bạch Cốt Quỷ Quân đã thẹn quá thành giận, giọng nói vang như sấm, cuồn cuộn rung chuyển trong không gian Dạ Đế thành.

- Tặc tử, ngươi đã trộm tấm bia đá, ngươi tuyệt đối không đi được! Trái lại, đi ra nhận lấy cái chết đi!

Giọng nói này có chút réo rắt. Đây là giọng nói của Mặc Kỳ Lân. Hắn hóa thành hình người, giống như một thiếu niên anh tuấn với mái tóc đen dài, nhưng khí thế nghiêm nghị, khiến kẻ khác phải kinh sợ.

Hắn phẫn nộ rời đi, không ngờ lại cho kẻ cắp, thừa dịp hỗn loạn tiến vào đỉnh cao của Tháp cao, đánh cắp thạch bi thông hành. Điều này nghĩa là Dạ Đế thành từ nay về sau đổi chủ!

- Nếu hai người các ngươi chủ động hiện thân, Phi Vũ Kiếm Quân ta còn có thể cố gắng xin tha cho các ngươi, tha các ngươi mạng sống.

Phi Vũ Kiếm Quân nói, càng sắc bén, nhằm thẳng vào tâm lý yếu ớt nhất của con người.

Ba người đã ra khỏi tháp, đang bay trên không trung, quan sát toàn bộ Dạ Đế thành.

Hiện tại đám người Sở Vân muốn chạy, cũng không còn kịp nữa.

Các du hiệp cực đoan khiếp sợ, trong nháy mắt nhấc lên ồn ào tiếng gầm.

- Đây là chuyện gì? Vì sao hai vị Cường giả Quân Cấp và Mặc Kỳ Lân lại đi cùng nhau?

Mọi người ngẩn người. Tình hình này nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Chỉ có đám người Sở Vân hiểu rõ nguyên do trong đó. Hai vị Quân cấp có trí tuệ cao tuyệt, khám phá toàn bộ thế cục, tất nhiên sẽ không liều mạng với Mặc Kỳ Lân. Ngược lại, trong chiến đấu dùng ngôn ngữ để lay chuyển Mặc Kỳ Lân.

Mặc Kỳ Lân có trí tuệ như người thường, nhưng nóng ruột vì tấm bia đá thông hành bị mất.

Tuy rằng hắn rất muốn giết chết hai người này, nhưng thù hận với Sở Vân lại càng thêm sâu đậm. Lưỡng lự giữa việc lấy hay bỏ, đồng thời để lấy lại tấm bia đá thông hành, hắn lựa chọn hợp tác.

Đây là một quyết đoán vô cùng thông minh.

Nếu không như vậy, đám người Sở Vân đã sớm chạy thoát rồi. Nhưng hiện tại bọn họ lại bị vây trong Kim Sa Cung, không được vọng động.

- Chưởng môn, chúng ta làm sao bây giờ?

Tiểu Tiểu Hiền có chút xấu hổ, cũng không nói gì tới việc cướp đoạt tài bảo. Giờ khắc này hắn bỗng nhiên phát hiện, mọi quyết sách của Sở Vân đều sáng suốt. Đôi mắt hắn nhìn Sở Vân đầy chờ mong, xem Sở Vân như một người đáng tin cậy.

Sở Vân nhìn xung quanh, thấy ánh mắt mọi người nhìn về phía mình đầy mong chờ, không khỏi bật cười.

Vẻ tự tin và tươi cười của hắn khiến mọi người cũng bị lây nhiễm. Không hiểu tại sao, mọi người chợt cảm thấy yên lòng.

Dọc theo đường đi, ánh mắt Sở Vân sắc bén, nắm bắt toàn bộ, cẩn thận ổn trọng, lại đủ tinh thần mạo hiểm. Hắn đã khiến mọi người rất tín nhiệm, tin phục.

Hơn nữa thủ đoạn của hắn khác thường, thực lực bản thân thấp, nhưng lại cứng dựa ưu thế của chính mình, đùa giỡn với Mặc Kỳ Lân và hai vị Cường giả Quân Cấp.

Hắn cũng là một người có chiến tích huy hoàng.

Tuy rằng mọi người không nói ra miệng, nhưng trong lòng lại vô cùng bội phục Sở Vân.

Để làm được điều này không chỉ có cần can đảm, càng cần phải có năng lực quan sát thời thế.

Có thể nói, vị thiếu niên đến từ Chư Tinh Quần Đảo này, đã dựa vào biểu hiện xuất sắc của chính mình, chinh phục mọi người trong điện phủ.

Mà lúc này đây, Sở Vân cũng không để bọn họ phải thất vọng.

Các Linh Yêu vốn đang bay lượn giữa không trung, bỗng nhiên cùng nhau bay xuống, không sợ chết lao về phía Mặc Kỳ Lân và hai người Kiếm quân, Quỷ quân.

Đồng thời đại bộ phận thú đàn trong thành Dạ Đế cũng thay đổi phương hướng tấn công, chen chúc hướng về phía Tháp cao ở trung tâm.

Tuy rằng Mặc Kỳ Lân có thể ra lệnh cho các loài thú, nhưng yêu thú trong thành Dạ Đế lại ưu tiên phục tùng mệnh lệnh của lệnh bi thông hành. Sở Vân có một lợi khí như vậy trong nơi tay, sao có thể không cố gắng lợi dụng?

507. Chương 64 65: Ám Ảnh Thức Tỉnh

Chương 64 65: Ám Ảnh thức tỉnh

- Mau nhìn kìa, đàn thú đang rời đi!

- Trên bầu trời cũng không thấy nữa. Đây là thời cơ tốt nhất để thoát khỏi nơi này!

- Mẹ nó, nếu lần này lão tử là có thể chạy thoát, tuyệt đối cả đời sẽ không xuống Sa Nhãn Đôn Hoàng một lần nữa!!

Trong đám người vui mừng kêu to. Hầu như mọi người đều phóng lên cao, nhanh chóng bay lên bầu trời Dạ Đế thành, tìm kiếm sa đạo để thoát ra.

Ai biết tiếp theo sẽ có biến cố gì? Nhanh chóng nắm bắt cơ hội trước mắt, thoát được ra ngoài, giữ được tính mệnh mới là chuyện quan trọng nhất. Phần lớn mọi người đều cảm nhận được vô số những biến cố kinh thiên động địa xảy ra trong Sa Nhãn Đôn Hoàng.

- Chết tiệt! Trong đoàn người này, ai là hai tên tiểu tặc kia?

Thiếu niên do Mặc Kỳ Lân biến thành nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức chửi một tiếng, nhìn hai vị Quân quát hỏi.

- Chúng ta cũng không thấy rõ, hình ảnh cuối cùng chỉ là hai ảo ảnh, chợt lóe lên.

Sắc mặt Phi Vũ Kiếm Quân trầm như nước, lại nói nhấn mạnh.

- Các ngươi ỷ trong cơ thể có linh quang dư thừa, chung quy thích đùa bỡn khôn vặt! Tốt nhất là các ngươi nói thật, bằng không các ngươi sẽ phải nghênh đón cơn tức giận ngập trời của Mặc Kỳ Lân ta!

Sắc mặt Mặc Kỳ Lân vô cùng lạnh lẽo, sát khí đằng đằng.

- Nhanh ra tay đi. Ta không để bất kỳ một người nào thoát khỏi nơi này!

Phi Vũ Kiếm Quân và Bạch Cốt Quỷ Quân liếc mắt nhìn nhau. Họ đều cảm thấy không đúng. Vì sao bọn họ phải thực sự ra tay? Trong đám người đang chạy trốn chết ra ngoài, còn có Lãnh Mạc Danh và Quỷ Lệ.

Thú đàn đang mãnh liệt nhào tới khiến hai người có thể mượn cớ. Bọn họ cũng không toàn lực động thủ, lại giả vờ như khốn khổ phá vòng vây, sau đó lẫn vào yêu thú từ bốn phương tám hướng xông tới. Tình cảnh này khiến Mặc Kỳ Lân cũng không thể làm gì được.

Coi như bị nhìn thấu, Mặc Kỳ Lân cũng không có tâm tư đuổi theo. Hiện tại, đầu óc hắn chỉ toàn là tấm bia đá thông hành. Nếu tóm được tên trộm đã đánh cắp tấm bia đá thông hành, hắn phải một hơi ăn tươi nuốt sống bọn họ.

- Còn muốn chạy? Không dễ dàng như vậy đâu!

Mái tóc đen của hắn tung bay, toàn thân tỏa ra ánh sáng. Các loại đạo pháp tuyệt phẩm đều được đánh ra, giống như sóng lớn cuốn lấy tất cả.

Một đám ngự yêu sư, bị đạo pháp ăn mòn, hoặc biến mất, hoặc rơi xuống thành thịt nát.

- Các ngươi có phát hiện không? Càng là tới gần đỉnh, uy lực đạo pháp càng yếu.

Tiểu Tiểu Hiền nhìn xuyên qua cửa Kim Sa cung, hướng lên bầu trời, bỗng nhiên phát hiện hiện tượng kỳ lạ.

- Đó chính là Hóa Đạo Thiên bích.

Sở Vân mở miệng nói. Hắn thông qua lệnh bi thông hành, đã biết được chính xác những việc xảy ra ngày trước.

Năm đó, Hóa Đạo Thiên bích có thể ngăn cản tất cả Thiên Kiếp, là do Dạ Đế tập hợp lực lượng dưới trướng chế tạo mái vòm trời cao. Nó rộng tới trăm trượng, hùng kỳ, tráng lệ, là một yêu binh độc nhất vô nhị. Nhưng cuối cùng, nó không thể ngăn cản được Thiên Ngoại Tinh Ma kiếp.

Vô số Thiên Ngoại Tinh Ma phủ xuống, trực tiếp xuyên thủng Thiên bích, xâm nhập vào Dạ Đế thành. Sau một hồi đại chiến thảm khốc, không một người nào trong Dạ

Đế thành may mắn tránh khỏi, ngay cả Dạ Đế cũng là vậy.

Mà thiên bích vì vậy bị xuyên thủng thành từng hành lang. Năm rộng tháng dài, cát vàng theo những hành lang, dũng mãnh vào trong, không ngừng bào mòn, dần dần hình thành mạng lưới sa đạo như hiện nay.

Tuy rằng Hóa Đạo Thiên bích bị tổn hại không chịu nổi, nhưng có thừa uy lực, khắc chế phần lớn các đạo pháp. Bởi vậy càng tới gần Thiên bích, uy lực của đạo pháp lại càng yếu.

Sở Vân chậm rãi giải thích.

Lúc này Mọi người mới chợt hiểu ra.

- Được rồi, chúng ta xuất phát. Theo đường cũ quay ngược trở ra!

Lúc này Sở Vân lại nói. Đạo pháp của Mặc Kỳ Lân đã bị áp chế, hiện nay đã có không ít ngự yêu sư đã chui được vào thiên bích.

Cảnh tượng này càng kích thích trái tim của mọi người. Vô số du hiệp đều không ngừng phấn đấu quên mình tấn kích Mặc Kỳ Lân, để chạy thoát ra ngoài.

Mặc Kỳ Lân không được đàn thú trợ giúp, ngược lại còn bị vô số yêu thú ngăn cản, căn bản khó có thể cản trở được bọn họ. Đương nhiên, nếu Hai vị Quân cấp đứng ra tương trợ, có lẽ tình huống sẽ khác.

Chỉ là hiện nay, ngay cả hai người này cũng đang suy nghĩ làm sao để đi ra ngoài, sao có thể ra tay ngăn cản?

Cục diện hỗn loạn, nhưng hai người này còn sợ chưa đủ loạn.

- Đi!

Sở Vân nhìn thấy thời cơ đã đến, ra lệnh một tiếng. Mọi người lập tức rời khỏi Kim Sa Cung nối đuôi nhau chạy ra, dựa vào Ám Độ Toa và Phi Vân Sa tìm cách thoát hiểm, chui vào trong Thiên bích.

- Ha ha, rốt cục cũng xuất hiện!

Khóe miệng Phi Vũ Kiếm Quân cong lên đầy đắc ý.

- Chỉ còn chờ các ngươi!

Trong mắt Bạch Cốt Quỷ Quân chợt lóe tinh mang.

Hai vị Cường giả Quân Cấp đều có bản lĩnh thâm hậu, nhìn được thuật ẩn thân của mọi người. Bọn họ linh quang dư thừa, trí tuệ tuyệt đỉnh, đã sớm được Lãnh Mạc Danh, Quỷ Lệ báo tin về đám người Sở Vân. Đám người Sở Vân sở hữu lệnh bài thông hành chính là đối tượng khả nghi nhất.

Hai vị Quân cấp đang chờ đợi thời cơ, nhìn thấy đám người Sở Vân vừa mới chui vào Thiên bích, lập tức dùng toàn lực, như hai đạo ánh sáng, thoát khỏi vòng vây của yêu thú, nhảy vào Thiên bích, truy sát đám người Sở Vân.

Đám người Sở Vân còn không biết mình đã rơi vào suy tính của hai vị Quân cấp. Đạo pháp Phi hành trong Thiên bích đã bị khắc chế đến cực đại. Hơn nữa đi ngược với sa lưu mà lên, quả thực là áp lực chồng chất.

Bọn họ bay vô cùng thong thả, bởi vì trong phạm vi tầm nhìn đều là màu vàng của sa lưu, các loại xóa đạo rất nhiều. Bọn họ cần tìm một đường ra chính xác.

Đạo pháp truy tìm, cũng đã bị áp chế, phạm vi tìm kiếm vô cùng nhỏ. Mọi người cũng không biết, phía sau bọn họ, có hai vị Cường giả Quân Cấp đang phẫn nộ, đã hóa thân thành tử thần, tiến đến đòi mạng.

- Đều là một đám lừa đảo! Bịp bợm! m hiểm đê tiện vô sỉ! Ta thề, nhất định sẽ rút gân lột da bọn ngươi, cho các ngươi sống không bằng chết!

Hai vị Quân cấp vừa đi, Mặc Kỳ Lân nhất thời phát ra những tiếng kêu gào tuyệt vọng.

Hiện nay chỉ còn lại một mình hắn chiến đấu anh dũng. Mỗi giây mỗi phút đều có đàn yêu thú lớn tiến tới đánh nhau với hắn. Mỗi một phút lại có các du hiệp ngược dòng sa lưu chạy thoát.

- Là các ngươi ép ta! Hừ hừ, các ngươi thực cho rằng có thể thoát được sao? Quá ngây thơ rồi, quá ngây thơ rồi!

Mặc Kỳ Lân điên cuồng hét to vài tiếng, cũng không chui vào Hóa Đạo Thiên bích, mà trở về Tháp cao ở trung tâm.

Tại tầng cao nhất, hắn quỳ rạp xuống quan tài màu đen, kính cẩn lễ bái nói:

- Ám Ảnh đại ca, Ám Ảnh đại ca. Người mau tỉnh lại đi. Ta gặp phải phiền phức lớn. Dạ Đế thành đang hỗn loạn.

Hắn liên tiếp nói ba lần. Linh quang trong cơ thể cũng đồng thời phát ra chấn động kỳ diệu.

Bóng ma trong quan tài màu đen cũng đang rung động, dập dờn từng trận như nước.

Đột nhiên, toàn bộ tầng cao nhất của Tháp cao chìm trong một mảnh tối đen tĩnh mịch. Trong nháy mắt, khí tức cô độc lạnh lùng đến vô cùng vô tận bao trùm lấy Mặc Kỳ Lân. Ngay cả hắn, cũng không khỏi ớn lạnh rùng mình.

- Tiểu Mặc, ngươi làm thủ hộ Dạ Đế thành như vậy sao? Di vật của chủ nhân bị liên tiếp lấy mất bốn vật. Là ai nào to gan lớn mật như vậy!

Một âm thanh lạnh lùng xa vắng, vang lên từ bốn phương tám hướng.

- Ám Ảnh đại ca, ngươi thật sự tỉnh lại là quá tốt!

Mặc Kỳ Lân có tu vi Kiếp Yêu nghìn vạn năm, nhưng lúc này cũng cúi đầu. Đối mặt với Ám Ảnh, hắn giống như một đứa trẻ nhận sai, mang theo ba phần mừng rỡ, năm phần e ngại, hai phần ủy khuất, nói.

- Là con người! Một đám ngự yêu sư vô pháp vô thiên, bọn họ đang muốn đột phá Thiên bích, chạy ra khỏi thành.

- Hừ! Bọn họ trốn không thoát…

Giọng nói biến mất, hắc ám vô lượng rời khỏi Tháp cao.

- Rống…

Trong chớp mắt, đàn thú rống lên, sợ hãi điên cuồng lui về phía sau.

- Các ngươi nhìn kia. Đó là cái gì?

Các du hiệp chưa kịp rút ra khỏi thành Dạ Đế dừng lại, nhìn trân trối. Bọn họ thấy được một cảnh tượng kinh người.

Hắc ám giống như nước, từ trong Tháp cao phun ra. Lại tĩnh lặng như biển chết, nhanh chóng lan tràn, không tiếng động nuốt lấy tất cả.

Hắc ám đến đâu, ánh sáng của Tinh quang thạch đều hoàn toàn che lấp. Hắc ám vô cùng vô tận, đuổi theo người và vật không kịp chạy, trong nháy mắt ăn mòn bọn họ, hóa thành hư ảo.

Tất cả đạo pháp, đều bị hắc ám trừ khử. Rất nhiều người cũng không kịp kêu một tiếng, lặng yên không một tiếng động biến mất trong hắc ám.

Trong lúc nhất thời, nhìn thấy cảnh tượng im lặng khủng bố đó, trong lòng mọi người vô cùng hoảng sợ!

- Đây là thứ quỷ gì vậy?

- Chạy! Chạy mau!

Kích động trước sự uy hiếp đến tính mạng, các du hiệp cuống cuồng chạy trốn. Hầu như mọi người đều bằng bất cứ giá nào tiến về phía Thiên bích.

- Các ngươi dù một người cũng đừng mong có thể dời đi.

Trong bóng tối truyền đến lời tuyên bố của tử thần.

Ám Ảnh lặng lẽ không một tiếng động, lại tấn công như thủy triều, giống như là một con thú lớn trong hỗn độn, mở cái miệng khổng lồ đen ngòm của nó.

Lại dường như thủy triều đen tối của cái chết, trào lên những cơn sóng thần, nuốt tất cả các sinh vật trong thành Dạ Đế.

Hầu như chỉ trong nháy mắt, Dạ Đế thành hoàn toàn rơi vào cái chết cô đơn tuyệt vọng của sinh linh và sự lạnh lùng tràn ngập ma tính trong đó.

- Các ngươi cho rằng trốn vào trong Thiên bích là có thể tránh được tai họa sao? Có thể chạy thoát ra ngoài sao?

Trong bóng tối truyền đến một tiếng cười nhạo băng giá. Ngay sau đó, hắc ám mang tất cả, bất ngờ tiến thẳng tới lay động Hóa Đạo Thiên bích, thôn tính tiêu diệt toàn bộ sa lưu, cũng theo sa đạo, tiêu diệt tất cả!

Đây cũng không phải là đạo pháp, mà là một phần thân thể của Ám Ảnh. Bởi vậy, Hóa Đạo Thiên bích cũng không thể làm suy yếu nó. Bản thể của nó chính là một đoàn hắc ám, bị Dạ Đế bồi dưỡng, thành yêu vật chủ lực, ngủ một giấc dài qua năm tháng vô tận, một khi

giật mình tỉnh giấc, liền muốn hủy thiên diệt địa, tàn sát sinh linh vạn vật.

- Không tốt! Phía sau có cường địch đuổi tới!

Người báo động trước chính là Thúy Phong tiên tử. Nàng là tiên phi am hiểu đạo pháp truy tìm. Phạm vi trinh thám của nàng rất rộng. Nàng cảm thấy được hai khí tức cường đại, đang nhanh chóng gấp rút tiến đến.

- Tiểu Bá Vương, ngươi giỏi lắm. Ngay cả chúng ta mà ngươi cũng dám đùa giỡn. Bây giờ còn chạy làm gì? Dừng lại.

Phi Vũ Kiếm Quân mở miệng đầu tiên. Giọng nói của nàng sắc lạnh như đao kiếm, lại đầy đắc ý.

- Cho dù ngươi xảo quyệt đến mấy, cuối cùng cũng rơi vào trong tay ta?

- Hạn cho các ngươi ba giây sau phải dừng lại cho bản quân. Nếu tiếp tục đi tới, Bản quân sẽ lột da các ngươi, sau đó sẽ rút gân các ngươi!

Ngay sau đó, giọng nói âm u của Bạch Cốt Quỷ Quân cũng vang vọng trong sa đạo.

- Đáng ghét! Không ngờ bị theo dõi!

Trong lòng mọi người đều trầm xuống. Một Cường giả Quân Cấp, bọn họ hợp lực cũng không đối phó được.

Hiện nay có tới hai vị cùng liên thủ.

Ầm!

Thần quang tăng vọt, đẩy cát ngược lại, liên tục đè xuống. Đây là do Bạch Cốt Quỷ Quân xuất thủ. Mặc dù trong trong Hóa Đạo Thiên bích, cũng có uy lực long trời lở đất. Có thể thấy, nếu không bị áp chế, uy lực còn mạnh mẽ tới mức nào!

Cường giả Quân Cấp, đều có trí tuệ chiến đấu trác việt. Bọn họ đã sớm biết rõ, đám người Sở Vân tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp. Lúc trước quát lên như vậy, bất quá là đả thảo kinh xà, thu hút lực chú ý mà thôi.

Một đòn này bọn họ đã chủ mưu từ lâu. Trong giây lát khi đám người Sở Vân ngây người, liền đánh tới. Những người liên can bất ngờ không kịp đề phòng, bị đạo pháp

bắn trúng. Mọi người bị phân tán trong sa lưu.

- Chia nhau ra chạy, nhanh!

Dưới tình huống này, Sở Vân cũng không có cách nào hơn, đành phải đưa ra mệnh lệnh này.

- Sở Vân, ngươi muốn chạy đi đâu!

- Giao bảo tàng của Dạ Đế ra, may ra ta tha chết cho ngươi.

Hai vị Cường giả Quân Cấp, cũng nhìn chằm chằm vào Sở Vân. Các loại đạo pháp như sáng rực rỡ, bắn qua.

Sở Vân một mình chạy trốn, vừa gian nan chống đối, còn muốn ngược dòng tiến lên, rất nhanh liền cảm thấy không chống đỡ được nữa.

- Sở Vân, không cần hoang mang, tới đây!

Thạch Gia Minh bỗng nhiên xuất hiện, ôm lấy Sở Vân, thi triển đạo pháp Kim Thiền Thoát Xác.

Đạo pháp này có cấp số tuyệt phẩm, trốn thoát một cách kỳ diệu không thể tưởng tượng được. Hai vị Cường giả Quân Cấp tưởng chừng như sẽ đắc thủ, nhưng phút

cuối cùng, lại thất bại trong gang tấc. Chỉ thiếu một ly, lại để Sở Vân, Thạch Gia Minh tiến vào một thông đạo khác. Hình bóng hai người biến mất khỏi phạm vi của đạo pháp truy tìm.

- Không ngờ là đạo pháp Kim Thiền Thoát Xác. Không ngờ thiếu niên kia lại mặc trấn quốc chi bảo của vương thất Đôn Hoàng quốc—— Kim Thiền Y!

Phi Vũ Kiếm Quân kinh ngạc kêu lên một tiếng.

- Kim Thiền Y và bảo tàng của Dạ Đế đều là của ta!

Bạch Cốt Quỷ Quân cười một tiếng, tốc độ tăng vọt, mau chóng đuổi về hướng hai người Sở, Thạch vừa biến mất.

Tuy rằng Kim Thiền Thoát Xác huyền bí, nhưng với đại chiến lực cường đại của hai vị Quân cấp, hiệu quả cũng không rõ ràng. Rất nhanh, thân ảnh của hai người, đã thấy rơi vào trong trinh trắc của Bạch Cốt Quỷ Quân.

508. Chương 66 67: Đường Cùng

Chương 66 67: Đường cùng

- Không ngờ đuổi kịp! Đáng ghét…

Trong Hóa Đạo Thiên bích, khoảng cách với Thương Không Hạc quá xa, hầu như không thể liên hệ, căn bản không thể triệu hoán!

Sở Vân nhíu hai đầu lông mày, thở dài.

Thạch Gia Minh cắn răng, lại vận dụng đạo pháp Kim Thiền Thoát Xác, tạm thời thoát khỏi truy kích.

Hai vị Quân cấp vẫn không ngừng theo đuổi, rất nhanh lại đuổi kịp bọn họ.

- Chạy trốn rất nhanh. Các ngươi chết chắc rồi! Đợi rơi vào trong tay ta, ta phải cắt hết chân của hai người các ngươi!

Bạch Cốt Quỷ Quân phát ra tiếng kêu thê lương, ý đồ làm rối loạn tâm trạng của hai người Sở, Thạch.

Phi Vũ Kiếm Quân càng thực tế hơn. Bỗng nhiên nàng dùng người kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo kiếm hồng kinh thiên, đâm thủng sa lưu, vượt mọi trở ngại, mạnh mẽ chưa từng có từ trước đến nay. Nháy mắt, Bạch Cốt Quỷ Quân đã vượt lên, đâm thẳng phía sau lưng Sở Vân.

- Hả? Ngươi muốn cướp sao? Hắn là của ta!

Bạch Cốt Quỷ Quân lập tức trợn tròn hai mắt, thả ra một con yêu binh giống như một bàn tay to màu xanh lá cây xé rách không khí, ầm một tiếng, nắm lấy kiếm hồng.

Phi Vũ Kiếm Quân kêu khẽ một tiếng, đột nhiên dừng lại, xoay người liều mạng đánh Bạch Cốt Quỷ Quân.

Trong chớp mắt, hai người đều tụt lại phía sau. Nhưng Sở Vân và Thạch Gia Minh đều toát mồ hôi lạnh. Ban nãy thật là nguy hiểm, may hai vị Quân cấp nội chiến, lúc này mới may mắn tạm trốn được.

- Trước hãy bắt hai người này đã. Lúc này, hà cớ gì lại đánh nhau? Chờ đun sôi nước thì vịt đã bay!

Bạch Cốt Quỷ Quân thổi phì phì, trừng mắt, kêu to.

- Là ai ra tay trước?

Phi Vũ Kiếm Quân cười lạnh một tiếng, nhưng lại kiềm chế bản thân, lập tức thu tay lại, tiếp tục đuổi theo hướng hai người Sở, Thạch.

Trí tuệ của hai vị Quân cấp, người thường khó có thể với tới. Nếu muốn bọn họ nội chiến để đám người Sở Vân đào thoát là việc rất không có khả năng. Nếu để tình huống này phát sinh, quả thực chính là sỉ nhục tổng sản lượng linh quang trong cơ thể bọn họ.

Sau một lát, bọn họ lại đuổi kịp Sở Vân và Thạch Gia Minh. Đúng lúc bọn hắn muốn động thủ, đột nhiên sắc mặt đều biến đổi.

- Đây là cái gì?

Phi Vũ Kiếm Quân kinh ngạc nhìn xuống phía dưới chân. Hắc ám vô tận đang dâng lên, nuốt lấy tất cả mọi thứ xung quanh. Ngay cả biển cát cũng biến mất lặng yên không một tiếng động. Kinh khủng đến cực điểm!

- Phiền phức lớn!

Bạch Cốt Quỷ Quân trừng hai mắt, khuôn mặt hiện lên vẻ kinh hoàng. Hắn nghĩ tới yêu thú Ám Ảnh trong tay Dạ Đế.

Hắc ám ăn mòn tất cả, phun ngược lên trời, giống như là giếng dầu, tốc độ cực nhanh, không thể tưởng tượng nổi.

Tốc độ của Phi Vũ Kiếm Quân và Bạch Cốt Quỷ Quân cũng không bằng nó. Hai vị Quân cấp phải thôi động Kiếp Yêu của mình, kiệt lực ngăn cản Ám Ảnh xông tới. Trán bọn họ đầy mồ hôi lạnh. Đối mặt với Ám Ảnh đang tiến tới mãnh liệt như vậy, bọn họ đều cảm thấy lo sợ bất an, áp lực chồng chất. Bọn họ và Mặc Kỳ Lân đã hai lần khổ chiến, sớm cũng đã như nỏ mạnh hết đà. Hiện nay lại chống lại Ám Ảnh còn cường đại hơn nhiều so với Mặc Kỳ Lân, căn bản không có bất kỳ phần thắng nào.

- Kiếp Yêu của ta!

Hốc mắt Phi Vũ Kiếm Quân thoáng đỏ, khổ sở khẽ quát một tiếng. Nàng mới đưa Kiếp Yêu ra, chỉ hơi cản trở một chút, đã bị hắc ám vô tận nuốt hết, không còn thấy hình bóng.

- Đáng giận! Đáng giận! Không ngờ chúng ta thành tấm lá chắn cho hai tiểu tử kia!

Bạch Cốt Quỷ Quân phẫn hận muốn điên. Hắn cũng tổn thất một Kiếp Yêu, trong lòng thật muốn nhìn thấy máu của hai người bọn họ.

Số phận thực sự khó có thể đoán trước được. Một khắc trước, hai vị Quân cấp còn là sát thần, bây giờ lại thành ô dù cho hai người Sở Vân và Thạch Gia Minh.

Hai người Sở, Thạch cũng thấy được Hắc ám vô tận dưới chân, da đầu đều tê dại, kinh hồn bạt vía. Nhất là Sở Vân. Hắn biết rõ lai lịch của Ám Ảnh, miệng lưỡi càng khô, trái tim đập bình bịch, hận lúc này không thể mọc ra mấy đôi cánh.

- Chết tiệt, ta sắp không đỡ được nữa!

Phi Vũ Kiếm Quân liên tiếp mất ba con Kiếp Yêu, lại vừa tấn công Ám Ảnh, vừa lớn giọng thét chói tai.

Hiện nay, tóc nàng rối loạn, tóc tai bù xù, mặt mày thất sắc, đánh mất phong thái uy nghi của mình.

- Hai tiểu tử thối phía trước, nhanh xuất lực cho bản quân. Bản quân xong đời, các ngươi cũng phải chết. Mau xuất lực! Bằng không các ngươi sẽ phải sống không bằng chết, hối hận vì đã sinh ra trên thế giới này!

Bạch Cốt Quỷ Quân chửi bới, nhưng hắn cũng luống cuống. Bản thân mình còn tổn thất nặng hơn nhiều so với Phi Vũ Kiếm Quân. Ban đầu có sáu con Kiếp Yêu, hiện tại chỉ còn lại có hai con.

Cũng lạ, tốc độ của hắn hơi kém hơn so với Phi Vũ Kiếm Quân một chút. Bởi vậy sau đó cơ hội đối đầu chống lại hắc ám cũng ít hơn một chút.

- Ngươi thực sự nghĩ chúng ta là kẻ ngu sao? Thật không ngờ đường đường là Bạch Cốt Quỷ Quân, không ngờ lại ngu xuẩn như vậy.

Sở Vân cười lên một tiếng, căn bản không tính toán với hắn.

- Muốn chết cũng là các ngươi chết trước.

Thạch Gia Minh nói càng làm cho người khác thêm tức giận.

- Hai thằng nhóc kia! Nhớ kỹ những lời các ngươi đã nói. Lão tử chờ các ngươi đến, phải hủy từng khớp xương của các ngươi, xé nát vụn cơ thịt của các ngươi!

Bạch Cốt Quỷ Quân bị tức đến sùi bọt mép. Trong ánh mắt lộ ra sự hung sác, điên cuồng gào thét.

Hắn đường đường là Cường giả Quân Cấp, hùng bá một phương, chưa từng bị đám tiểu bối sỉ nhục tới như vậy? Nhưng hai người Sở Thạch làm như vậy khác nào hung hăng tát hắn hai cái. Đây thực sự là nhục nhã.

Hết lần này tới lần khác, dưới tình huống đặc biệt, hắn lại không có biện pháp gì bắt được hai người bọn họ.

Ám Ảnh lại tiến sát đến, Quỷ quân tức giận muốn điên, nhưng không thể không hy sinh yêu vật trong tay, tiến hành ngăn cản. Hắn còn sót lại hai Kiếp Yêu, nhưng Linh Yêu đỉnh phong thì không ít. Còn có một vài Đại Yêu có tính chất phụ trợ, và Tiểu Yêu đang được bồi dưỡng.

Để ngăn cản Ám Ảnh lại gần, hắn đành bỏ những yêu vật này ra. Sau một lát, ngay cả tiên nang trên người hắn đều hy sinh, chỉ còn lại có hai con Kiếp Yêu.

- Phi Vũ Kiếm Quân, ngươi không ra tay, ta sẽ kéo ngươi xuống nước!

Mắt thấy Ám Ảnh lại tiến đến, Bạch Cốt Quỷ Quân tức giận, hắn chăm chú nhìn thẳng vào Phi Vũ Kiếm Quân, ánh mắt điên cuồng như người rơi xuống nước cuối cùng nắm được một cây rơm cứu mạng.

Phi Vũ Kiếm Quân hừ lạnh một tiếng, cũng bắt đầu xuất thủ, ngăn cản Ám Ảnh tiến tới. Nàng cũng sợ Bạch Cốt Quỷ Quân chó cùng rứt giậu, liều mạng với mình. Cuối cùng tiện nghi cho hai người Sở Vân và Thạch Gia Minh.

- Như vậy xem ra chúng ta thật sự có thể thoát khỏi hai vị Cường giả Quân Cấp!

Thạch Gia Minh tăng tốc phi hành, tiến về sa đạo phía trước. Sau khi chứng kiến một màn như vậy, trong lòng nẩy sinh hy vọng sống sót.

- Đúng là rất có khả năng! Có thể thoát được sự truy sát của hai vị Quân cấp cũng tương đương với một chiến tích huy hoàng có thể khoe khoang trong cả một đời!

Sở Vân cất cao giọng nói.

Nhưng thoáng trong lúc đó, sắc mặt của hắn trắng bệch, thân thể chấn động, hầu như muốn mất đi hy vọng có thể sống sót!

Giờ phút này, số phận đang trêu đùa hai người bọn họ.

Trên đạo pháp trinh trắc, hai người trước sau đều nhận ra, phía trước không còn đường. Đây chỉ là một ngõ cụt.

Chính xác hơn, đây là một đoạn sa đạo bị sụp xuống. Cát theo khe hở mà lún xuống.

Thảo nào Sở Vân cảm thấy tốc độ càng lúc càng nhanh. Thì ra sức cản đến từ sa lưu giảm xuống.

Làm sao bây giờ?

Đây là một tuyệt cảnh khó giải quyết được!

Đường phía trước không thông, phía sau có hai vị Quân cấp truy sát, đồng thời còn có Ám Ảnh cuồn cuộn tuôn trào mãnh liệt, nuốt tất cả sự vật.

- Ta phá vỡ nó!

Nguy cơ trước mắt, Sở Vân liền động thân. Hắn rút Túy Tuyết Đao ra, bảo vệ Thạch Gia Minh, xung phong đi trước!

Nhưng đến tột cùng có thể phá được một đoạn đường đã bị sụp xuống này hay không, khi nhìn thấy đống đá vụn đè lên nhau thành một đống, trong lòng hắn không cảm thấy có chút chắc chắn nào.

Giữa Hóa Đạo Thiên bích, bất kỳ đạo pháp nào cũng bị áp chế. Triệu hoán Thiên Hồ vân vân, cũng không làm nên chuyện gì. Chỉ có thể dựa vào sự sắc bén của bản thân Túy Tuyết Đao.

Thân đao như băng, như sét đánh vào hòn đá phía trước. Sau khi tiến sâu thêm ba trượng, tốc độ bay của Sở Vân và Thạch Gia Minh đã dừng lại, bị kẹt ở giữa.

Tâm trạng Sở Vân đã chìm vào đáy. Ban đầu, hắn hy vọng, cố gắng thiên bích bị sụp xuống bởi lực mạnh đánh vào, sẽ rơi xuống phía dưới, hình thành thông đạo.

Nhưng chỉ có một đống đá rơi xuống. Phía trên chấn động vài cái, vô số hòn đá đè ép lên nhau khiến bức tường càng thêm dày.

- Thằng nhãi con, các ngươi làm gì vậy? Muốn đập chết bản quân Sao?

Đang không ngừng ngăn cản Ám Ảnh, Bạch Cốt Quỷ Quân suýt nữa bị đá lớn đè phải.

Hắn giận tím mặt, rít gào một tiếng, nhưng trợn mắt thoáng nhìn về phía sau, lại ngây người.

Hắn nhìn về phía trước. Một đoạn đường bị sụp xuống, đá đè ép cùng một chỗ, dày không gì sánh được. Hắn há hốc miệng, kinh hoàng đến mức bản thân mình cũng

không biết mình vừa định nói gì.

- Lẽ nào hôm nay ta sẽ chết ở đây sao?

Mặt Phi Vũ Kiếm Quân cũng xám như tro tàn.

Nhìn hai vị Quân cấp nhanh chóng tiến lại gần Sở Vân cũng chỉ có thể cười khổ.

- Chúng ta sắp chết. Trước khi chết, huynh có việc gì đặc biệt muốn làm, hoặc có điều gì muốn nói không?

Nhìn thấy giây phút cuối cùng đang đến gần, Thạch Gia Minh cũng ngửa đầu, nhìn Sở Vân, bỗng nhiên đặt câu hỏi.

Ánh mắt Sở Vân lóe sáng, lắc đầu nói:

- Không có. Ta quyết chí thề leo lên đỉnh phong tối cao. Những chuyện đã làm ở kiếp này, đều là chuyện mà bản thân ta muốn làm. Trên con đường mà ta đã lựa chọn đều là hạnh phúc.

- Nhưng ta có!

Thấy hai vị Quân cấp đã vọt tới, Ám Ảnh càng theo sát ở phía sau như bóng với hình, Thạch Gia Minh không muốn nhiều lời.

- Ta biết, là chuyện Đôn Hoàng quốc. Huynh an tâm, Đôn Hoàng công chúa nhất định có thể nhất thống quốc nội…

Sở Vân vội vã an ủi nói.

Thạch Gia Minh lại lắc đầu, đột nhiên vươn hai tay, ôm chặt lấy Sở Vân, sau đó hôn thật sâu lên đôi môi của hắn!

Sở Vân đờ đẫn.

Hai tròng mắt hắn thiếu chút nữa thì rơi ra ngoài, kinh ngạc nhìn Thạch Gia Minh chủ động thể hiện tình yêu của mình. Toàn thân hắn cứng như sắt. Vừa mới, vừa mới xảy ra chuyện gì?

Sở Vân ngay cả đối mặt với cái chết cũng trấn định tự nhiên, nhưng lúc này trong óc như có sấm sét cuồn cuộn, ầm ầm nổ vang.

Hắn đang mơ!

Hắn cũng không biết thân phận thực sự của Thạch Gia Minh, nhưng cũng hiểu, trên thế gian này có một loại người rất đặc biệt. Bọn họ không thích khác phái, nhưng lại chú ý tới người cùng phái.

Dưới chân bọn họ nhị vị Cường giả Quân Cấp, thấy cảnh tượng như vậy, vẻ mặt cũng vô cùng kinh ngạc.

Bạch Cốt Quỷ Quân giận tím mặt:

- Trong tình huống này còn âu âu yếm yếm ta! Nhanh chém tạo một con đường cho Bản quân!

Phi Vũ Kiếm Quân cũng phì một cái, thực sự "kính trọng vài phần" đối với hai người Sở Vân và Thạch Gia Minh.

- Thì ra huynh là…

Sắc mặt Sở Vân không được tự nhiên nữa. Hắn nhìn Thạch Gia Minh đang ở trong lòng mình, thì thào trong miệng. Hắn cũng không biết mình phải nói gì mới thích hợp nhất.

Thạch Gia Minh lại cho rằng hắn biết được thân phận của mình. Trước cái chết đang đến gần, hai mắt nàng lấp lánh sáng sáng, lớn mật nhìn vào đôi mắt Sở Vân đầy thâm tình, chân thành nói:

- Kẻ ngu si như huynh, hiện tại mới biết sao?

Sở Vân nghe Thạch Gia Minh hờn dỗi như vậy, nhất thời toàn thân run lên, giống như bị điện giật, co quắp kịch liệt.

- Huynh làm sao vậy?

Thạch Gia Minh cảm nhận được sự khác lạ của Sở Vân.

- Không có gì.

Trong lòng Sở Vân khóc không ra nước mắt, vừa chấn động cũng có cả sợ hãi. Hắn lại sợ sẽ thương tổn tới người bạn tốt của mình. Tâm trạng phức tạp đến cực điểm.

Những người như thế, đều rất nhạy cảm, lòng tự trọng rất mạnh mẽ, lại cũng rất yếu đuối.

Câu hỏi của Thạch Gia Minh lại khiến Sở Vân tưởng lầm, cho rằng hắn đang lo lắng mình không chịu nhận được hiện thực như vậy.

- Ta cũng rất thích huynh, nhưng đây không phải lúc thích hợp.

Sở Vân nói ra nửa đoạn trước, đoạn sau lại buồn bực ở lại trong lòng.

Hắn thấy cường địch tới gần, bỗng nhiên nghĩ, trước khi chết hắn không nên tàn nhẫn như vậy. Đi từ chối một người, cũng cần phải có một dũng khí rất lớn.

Thạch Gia Minh nghe vậy liền vui mừng. Trong ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng, nước mắt cũng muốn trào ra. Nàng dùng hết khí lực, ôm chặt lấy Sở Vân, tựa đầu dán trên ngực Sở Vân, đột nhiên nghĩ cái chết cũng không còn đáng sợ nữa.

Toàn thân Sở Vân nổi da gà, tóc gáy dựng ngược, thân thể chấn động.

- Huynh lại làm sao vậy?

Thạch Gia Minh ngẩng đầu, nghi hoặc không giải thích được.

- Ta, ta…

Sở Vân nhắm hai mắt, rất muốn nói "Ngươi ôm ta như vậy, ta hận không thể chết ngay lập tức".

Nhưng đột nhiên, hắn bị Thạch Gia Minh kích thích, linh quang trong đầu chợt lóe lên.

Hắn quát to một tiếng, hai mắt phát ra ánh sáng hy vọng.

- Ta có biện pháp! Thiếu chút nữa ta đã quên mất, trong tay ta còn có… Thiên bạo đan!

Đây là bảo đan thượng đẳng dùng cho yêu vật, chiến lực có thể tăng vọt. Dùng cho Linh Yêu đỉnh phong, có thể địch nổi Kiếp Yêu, toàn lực xuất thủ còn có thể dẫn phát Thiên Kiếp.

509. Chương 68 : Bắt Giữ Hai Vị Quân Cấp

Chương 68 : Bắt giữ hai vị Quân cấp

Tuy rằng lúc hiệu quả của Thiên bạo đan biến mất, sẽ khiến yêu vật rơi vào tình trạng suy yếu. Nhưng hiện tại cái chết đang đến gần, cái gì cũng phải thử.

Giành giật từng giây!

Sở Vân lấy Thiên bạo đan ra, sức nóng của hoàn đan chạm nhẹ vào Túy Tuyết Đao.

Chỉ một thoáng, đan dược vỡ tan, đan khí bị Túy Tuyết Đao hấp thu hết. Một khí thế cường đại sánh ngang với Kiếp Yêu, từ trên thân đao phát ra.

Mở đường!

Sở Vân vận lực vào cổ tay, chém xuống. Đao khí tăng vọt, như gió lạnh, băng trôi, mạnh mẽ đánh về phía trước. Thạch bích đều tan vỡ, rơi xuống phía dưới.

Phi Vũ Kiếm Quân và Bạch Cốt Quỷ Quân bị mưa đá cản trở, Ám Ảnh lại tiến đến, phải dùng hết thủ đoạn, hy sinh thật lớn, mới thoát khỏi nguy hiểm, tạm thời giữ được tính mệnh.

Nhưng Ám Ảnh lại bỗng nhiên rít gào, tốc độ đột nhiên tăng vọt, hắc ám dâng cao điên cuồng tấn công về phía bốn người.

- Không kịp!

Sắc mặt Thạch Gia Minh chợt tái nhợt. Tốc độ Ám Ảnh thật sự quá nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt, đã tới gần nhị vị Cường giả Quân Cấp.

Cái chết đang tới gần, hai vị Quân cấp cũng đành đưa ra quân át chủ bài cuối cùng, lấy tốc độ xưa nay chưa từng có, xuyên qua sa đạo.

Thoáng một cái chỉ còn lại hai người Sở, Thạch.

Mắt nhìn thấy kẻ địch ở ngay phía trước, vươn cánh tay là có thể đụng tới. Cho dù là ai, cũng muốn tất cả sức mạnh và tinh thần chú ý tới tốc độ, không thể phân tâm đối phó với những người khác.

Thậm chí ngay cả khi tâm tư, cũng không làm được!

- Không kịp rồi!

Bỗng nhiên Phi Vũ Kiếm Quân thở dài yếu ớt, thấy Ám Ảnh vẫn còn nhào lên thân thể của nàng.

Nàng còn sót lại duy nhất một con Kiếp Yêu, chỉ chống đỡ được trong phút chốc, đã bị hắc ám nuốt mấy, không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Bạch Cốt Quỷ Quân cũng vậy.

- Nếu ta phải chết! Các ngươi cũng phải chết!

Hắn phát ra gầm lên đầy tuyệt vọng, nhìn Ám Ảnh cuốn theo tất tả tiến đến. Con ngươi mở lớn lộ ra vẻ khủng hoảng và khiếp sợ.

Hắc ám tiến về phía hai người Sở, Thạch. Đầu tiên là Túy Tuyết Đao. Túy Tuyết Đao có chiến lực sánh ngang Kiếp yêu nhanh chóng biến mất trong hắc ám. Trong nháy mắt, hơn phân nửa thân đao đã biến mất không còn thấy nữa.

Cái chết theo hắc ám vô biên thực sự phủ xuống!

Sở Vân cũng thở dài một tiếng. Hắn đã rất cố gắng, cuối cùng lại phải chết trong Sa Nhãn Đôn Hoàng.

Nhưng đúng lúc này xuất hiện thay đổi kỳ lạ.

Giữa hắc ám, một đám tinh quang hào quang rực rỡ làm người khác lóa mắt chưa từng thấy phóng ra từ trong bóng tối!

Tinh quang từ trong tiên nang của Sở Vân bắn mạnh ra, hóa thành một chén bể, nằm phía trên đỉnh đầu Sở Vân. Nhất thời ánh sáng mờ ảo thần bí bao phủ toàn thân Sở Vân, thậm chí khuếch tán ra, khiến nhị vị quân cấp ở bên cạnh đều hóa nguy thành an!

- Đây là?

Hai mắt Sở Vân trợn tròn, khó có thể tin chính mình tìm được lối thoát trong tuyệt cảnh!

Chén bể này là chiến lợi phẩm hắn cướp đoạt được khi tiêu diệt Trữ Thiên Vương. Du Nha Đại Sư đã từng nói nó là yêu binh thời viễn cổ, sở hữu huyền cơ mà người thường khó có thể đo lường được.

Như năm đó khi nó bảo vệ Trữ Thiên Vương vậy, trong giờ khắc này, không ngờ nó cũng tự động bảo vệ Sở Vân!

- Đây là yêu binh gì vậy? Có thể đối kháng với Ám Ảnh của Dạ Đế!

Hai vị Quân cấp đều nghẹn họng nhìn trân trối, không thể tin được điều mình đang nhìn thấy.

Bóng tối bị ánh sáng ngăn cản, khó có thể tiến lại gần.

- Ta được cứu!

Quỷ quân quá đỗi vui mừng, dùng ánh mắt tham lam nhìn chăm chú vào chén bể.

- Thằng nhóc, đây là vật ngươi trộm được ở bảo tàng của Dạ Đế sao?

Sở Vân mắt điếc tai ngơ, sắc mặt hắn ngưng trọng, trong lòng khẩn trương.

Năm đó hắn đã từng phá bỏ phòng ngự của chén cổ thần bí, hắn biết sức lực chống đỡ của chén cổ có hạn. Hiện tại nó có thể mạnh mẽ chống đỡ với Ám ảnh tới khi nào?

Quả nhiên, sau một khắc Ám Ảnh lại mãnh liệt tiến tới, như mạch nước ngầm dưới đáy biển, sức mạnh đánh vào khiến kẻ khác phải kinh hãi.

Chén cổ bị ép lung lay sắp đổ, nhưng tinh quang lại càng phóng mạnh, ánh sáng chói mắt.

- Này, đây là khí tức của Thiên Ngoại Tinh Ma!

Trong bóng tối truyền đến một tiếng kêu sợ hãi. Đột nhiên, chén cổ phát ra khí tức khiến Ám Ảnh bị kinh hãi. Bất ngờ lựa chọn lùi bước!

Bóng đen tới nhanh, đi càng nhanh hơn. Hầu như chỉ trong nháy mắt, đã lui xuống hoàn toàn, lùi vào sâu trong sa đạo.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều nghẹn họng nhìn trân trối. Đường đường là yêu vật chủ chiến của Dạ Đế, không ngờ sợ hãi khí tức của một chén cổ?

- Nguy hiểm thật!

Phi Vũ Kiếm Quân cũng vỗ ngực, lòng còn sợ hãi. Bởi vì ngay sau đó nàng thấy ánh sáng mất đi, chén cổ không còn ánh sáng, rơi xuống phía dưới.

Sở Vân ôm chén cổ bỏ vào trong túi.

- Đưa cho ta!

Bạch Cốt Quỷ Quân thấy vậy, hai mắt đỏ lên, hắn mất đi Kiếp Yêu, chỉ còn nương tựa vào trường bào trên người để bay. Lúc này đây, hai vị Quân cấp đều tổn thất quá lớn, một đầu Kiếp Yêu cũng không có, muốn đoạt lấy bảo tàng của Dạ Đế để bồi thường cho chính mình.

- Hừ! Phượng Hoàng gặp rủi ro không bằng con gà. Không ngờ ngươi còn dám tính động thủ với ta?

Sở Vân cười lạnh một tiếng, gọi ra Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, đánh hai vị Quân cấp.

Dọc trên Hoa Chi có tình quả ly hợp, có thể thôi phát ly hợp thần quang. Nháy mắt, thần quang Hoàng Mông Mông ngưng tụ thành hai bàn tay to, thoáng cái đã bắt giữ hai vị Quân cấp!

Ám Ảnh lui đi.

Hai vị Quân cấp cũng bị Ly Hợp thần quang trói chặt lại.

Cát vàng vô tận đang chảy qua rất nhanh, đột nhiên, áp lực không còn. Trước mắt chợt tỏa sáng. Đồng thời tốc độ hai người Sở Vân và Thạch Gia Minh tăng vọt, giống như như đạn pháo, từ trong sa đạo bắn về phía bầu trời.

Đương nhiên, phía sau bọn họ còn hai luồng ly hợp thần quang.

Tốc độ đạo pháp ở giữa Hóa Đạo Thiên bích, đã bị áp chế nghiêm trọng, bây giờ rời khỏi đó mới thực sự khôi phục lại như lúc bình thường.

- Đã thoát!

Thạch Gia Minh như tỉnh như mơ lẩm bẩm một tiếng. Trước mắt, gió thổi lồng lộng, cát vàng khắp bầu trời, che kín cả mặt trời. Cảnh tượng như vậy lại khiến nàng mừng rỡ như điên.

Đây là cảnh tượng ở gần Sa Nhãn Đôn Hoàng, bất tri bất giác sáu ngày đã qua đi. Cát vàng lại vùi lấp Hóa Đạo Thiên bích, đưa Dạ Đế thành vào chỗ sâu nhất trong sa mạc.

Mãi đến nhiều năm sau, khi nó lại mở ra, mới có thể lại thấy ánh mặt trời.

- Bão cát lớn như vậy, không biết bọn họ có làm sao không? Sẽ có bao nhiêu người chạy thoát ra ngoài?

Thạch Gia Minh nghĩ đến đám người Bạch Toa Toa, lại thấy lo lắng.

510. Chương 69 70: Chứng Tỏ Thân Phận

Chương 69 70: Chứng tỏ thân phận

Sau khi bị tấn công, tất cả mọi người thất lạc trong thông đạo sa lưu. Hiện nay cát vàng khắp trời, đạo pháp điều tra cũng bị giới hạn. Những người khác đều thất lạc không rõ tung tích.

- Chí ít ta biết có một người đã trốn được.

Sở Vân cười cười, đã không có Hóa Đạo Thiên bích cản trở, hắn lập tức cảm nhận được sự tồn tại của Thương Không Hạc.

Điều này chứng minh Tiếu Tiểu Hiền vẫn còn sống lành mạnh.

Hắn trực tiếp triệu hoán Thương Không Hạc, đưa Tiếu Tiểu Hiền đến bên cạnh mình.

- Chưởng môn, người còn sống, thật sự là quá tốt!

Thấy cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi, Tiếu Tiểu Hiền như lâm đại địch. Nhưng khi nhìn thấy Sở Vân, hắn nhất thời mừng rỡ. Lời reo hò phát ra từ tận đáy lòng.

Một chuyến đi vào Dạ Đế thành đã khiến hắn hiểu được Sở Vân. Đối với thân phận chưởng môn của Sở Vân, hắn cũng là tâm phục khẩu phục.

- Này, đây là?

Bỗng nhiên, hắn há hốc miệng, vẻ mặt khiếp sợ. Hắn thấy được Ly hợp thần quang đã bắt giữ Phi Vũ Kiếm Quân và Bạch Cốt Quỷ Quân.

- Nơi đây không thích hợp ở lâu, chúng ta về điểm hẹn tụ họp trước đã.

Sở Vân nhíu đầu lông mày, nói. Hai vị Cường giả Quân Cấp là một phiền phức, phải xử lý thích đáng.

- Cũng chỉ có thể làm như vậy.

- Chưởng môn, từ nay về sau Tiếu Tiểu Hiền chính là người của chưởng môn.

Ba người hóa thành ba đạo hồng quang, rời xa bão cát, hướng về phía chân trời.

Bọn họ trở lại trạch viện bí mật ở Thành Hy Vọng, vừa nghĩ ngơi chờ hồi phục, vừa đợi những thành viên khác tụ tập lại đây.

- Chúng ta lạc đường trong bão cát. Những người khác đều thất tán. Ta dùng nỗ lực lớn nhất, đưa về mười ba vị.

Một ngày sau, Bạch Toa Toa trông thật thảm hại cũng đã trở về. Điều này khiến Thạch Gia Minh vẫn chờ đợi lo lắng, rốt cuộc cũng thở phào một hơi.

Để chống đỡ Ám Ảnh, Bạch thống lĩnh cũng tổn thất rất nhiều yêu vật. Thậm chí ngay cả Kiếp Yêu Sa Ma vương đều bị mất.

Chẳng qua, như là Thượng Quan Phong Dạ, Tể tướng Thiết Sơn, ngay cả mạng cũng không còn. Phi Vũ Kiếm Quân, Bạch Cốt Quỷ Quân càng sạch sẽ, toàn thân trơn bóng, không còn tới một yêu vật. Ngược lại bản thân còn trở thành tù nhân.

So sánh với tổn thất của Bạch Toa Toa, cũng không tính là gì.

- Hiện ở bên ngoài đang rất ầm ĩ. Khắp nơi đều là lời đồn đại về Sa Nhãn Đôn Hoàng. Thượng Quan Phong Dạ, Tể tướng Thiết Sơn cùng rất nhiều nhân vật lớn, đều chết ở bên trong. Rất nhiều đội ngũ trong môn phái du hiệp đều bị tiêu diệt. Rất ít người trốn được.

Tiếu Tiểu Hiền tìm hiểu tin tức, trở về hội báo.

- Lãnh Mạc Danh và Quỷ Lệ, bọn họ có trốn được không?

Sở Vân hỏi.

- Trốn được, có người nói đang tìm hiểu tin tức của Phi Vũ Kiếm Quân và Bạch Cốt Quỷ Quân.

Hai vị Cường giả Quân Cấp, đối với Yến Vương Kiếm phủ và Cửu U thành mà nói đều rất quan trọng. Trên thực tế, lúc này hai người Lãnh Mạc Danh và Quỷ Lệ đều gấp đến độ muốn khóc. Căn bản, lúc trở về bọn họ không biết ăn nói thế nào với môn phái.

- Đã không có Cường giả Quân Cấp áp trận, hai thế lực siêu nhất lưu cũng hỏng. Tin tức chúng ta bắt hai vị Quân cấp làm tù binh phải được bảo mật. Chỉ giới hạn trong chúng ta. Trong xiềng xích trói bọn họ đã ghi lại vô tướng thuật. Toán sư tầm thường cũng coi như không tìm được bọn họ.

Sở Vân căn dặn mọi người.

Bạch Toa Toa gật đầu, nhìn về phía Thạch Gia Minh khép mở miệng, muốn nói gì rồi lại thôi.

- Hiện nay thủ lĩnh của thế lực chia cắt Đôn Hoàng quốc đều hoặc chết hoặc bị thương. Chỉ còn lại mấy người không tham dự vào chuyến thám hiểm lần này. Đây chính là thời cơ tốt để thu phục Đôn Hoàng quốc…

Thạch Gia Minh thoáng cân nhắc, sau đó chậm rãi nói.

- Thạch huynh, huynh không cần nhiều lời, ta hiểu. Huynh cứ rời đi, ta nghỉ ngơi chờ hồi phục mấy ngày, sẽ tự mình đi ra.

Sở Vân khoát khoát tay, cười nói.

- Vì sao bây giờ huynh có thể rời đi? Ta còn chưa làm hết nghĩa vụ của một người chủ tận tình. Chúng ta phân công một vài người lưu tại chỗ này. Đêm nay, chúng ta rời đi, cũng thuận tiện có thể chuyển hai vị Quân cấp đến hoàng cung Đôn Hoàng.

Thạch Gia Minh nhiệt tình mời.

- Lẽ nào chúng ta phải ở tại hoàng cung Đôn Hoàng?

Tiếu Tiểu Hiền nghe ra hàm ý khác, giọng điệu cao lên.

- Điều đó là đương nhiên! Lẽ nào tới rồi vương thành, còn để các ngươi ở tại lữ quán sao?

Bạch Toa Toa cũng cười nói.

- Tốt như vậy sao? Công khai tiến vào hoàng cung, người ngoài sẽ cho rằng chúng ta nhúng tay chuyện trong Đôn Hoàng quốc. Đương nhiên, ta cũng muốn trợ giúp mọi người, nhưng chưa được sự đồng ý của Đôn Hoàng công chúa, mạo muội nhúng tay vào, sợ rằng không thích hợp đâu?

Sở Vân nói ra lo lắng trong lòng.

Bạch Toa Toa nghe xong muốn cười.

Thạch Gia Minh cũng sửng sốt, nàng nhanh chóng hiểu được, đến bây giờ Sở Vân vẫn không biết thân phận thực sự của mình.

Vậy tại sao giữa Hóa Đạo Thiên bích hắn lại trả lời mình như vậy?

Trong đầu chợt hiện ra một suy nghĩ, Thạch Gia Minh bỗng nhiên hiểu ra. Trong ánh mắt nhìn Sở Vân lộ ra vẻ vui cười —— Khó trách được gần đây hắn luôn tránh né

mình như vậy. Thì ra là thế!

Trong lòng nàng vui mừng đến kỳ lạ. Sở Vân có thể trong lúc nguy cấp, suy nghĩ cho mình, lo lắng tới cảm giác của mình, rõ ràng hắn thực sự xem nàng là bằng hữu.

- Ngươi yên tâm, phía Đôn Hoàng công chúa tuyệt đối không có vấn đề gì.

Thạch Gia Minh lấy giọng điệu khẳng định, loại bỏ sự lo lắng của Sở Vân.

Ba ngày sau, Đôn Hoàng vương cung.

- Ha ha, cuối cùng đã chế luyện thành công!

Sở Vân cầm một viên đan hoàn nhìn có màu mờ nhạt, trên mặt hiện ra vẻ vui sướng.

- Đây là Tang Hồn đan, Sở công tử, tuy rằng công tử chế luyện thành công, nhưng để đối phó với hồn phách của Cường giả Quân Cấp, thì còn thiếu nhiều. Còn cần chế luyện Đoạn Phách đan.

Lúc này, giọng nói của Hạ Phàm Tiên Tử vang lên trong lòng Sở Vân.

Bắt làm hai vị Cường giả Quân Cấp làm tù binh, chuyện này không có thể đùa giỡn được.

Một khi bị phát hiện, hai thế lực siêu nhất lưu Yến Vương Kiếm phủ và Cửu U thành sẽ toàn lực xuất thủ, điên cuồng trả thù.

Hơn nữa để càng lâu, khả năng tin tức bị lộ ra lại càng lớn.

Sở Vân bắt bọn họ tù binh, không thể vô cớ muốn giữ lại bọn họ. Sở Vân cam lòng mạo hiểm giữ họ lại với hy vọng có thể thu được linh quang trong cơ thể bọn họ.

Nhưng Cường giả Quân Cấp có tự từng trải phong phú, hồn phách cô đọng đến cực điểm. Tuy rằng thực lực của Sở Vân đã tới cấp số Hào Hùng. Nhưng so với hai người bọn họ còn chênh lệch rất lớn. Cũng không thể trực tiếp sử dụng Thông Linh Xà và Tâm Ý tiên, làm suy sụp hồn phách bọn họ, hấp thu linh quang trong cơ thể bọn họ một cách bừa bãi được.

Dù sao Tâm Ý cổ tiên chỉ có tu vi Đại Yêu không thể đề thăng, uy lực quá nhỏ. Nếu là ép buộc thôi động, ngược lại sẽ làm Tâm Ý tiên bị tan vỡ, Sở Vân sẽ hồn phi phách tán.

Sở Vân ở vương cung đã hai ngày. Trong thời gian này hắn đều suy nghĩ về vấn đề nan giải này.

Ngay lúc Sở Vân đang bối rối, các tiên phi đã nghĩ ra một biện pháp. Chính là dùng Đoạn Phách đan và Tang Hồn đan phụ trợ, tạm thời cởi bỏ được hồn phách Cường giả Quân Cấp, khiến Sở Vân có thể đạt được mong muốn.

- Được, chế luyện đầy một lọ Tang Hồn đan, kế tiếp chính là Đoạn Phách đan!

Sở Vân cầm bình Tang Hồn đan trong tay, đang xoa tay muốn tiếp tục thời gian chế luyện đặc biệt, thì có cung nữ qua truyền tin.

- Thạch Gia Minh muốn gặp ta ở phía sau hoa viên sao?

Sở Vân nghe xong, vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Trong lòng lập tức truyền đến tiếng cười của các tiên phi. Tình cảnh lúc đó, các nàng đều nhìn thấy cả.

- Thật ra, chuyện này cũng có thể giải quyết được, để một người trong chúng ta đóng ra người trong lòng của công tử là được. Chúng ta có thể giúp đỡ công tử.

Các tiên phi vô cùng hăng hái, thái độ rất tích cực.

Các nàng rất cảm kích Sở Vân.

Trên thực tế, lúc đó, các nàng là yêu binh đã bị Hóa Đạo Thiên bích áp chế, có tâm nhưng không có lực. Sở Vân chạy thoát, cũng bằng cứu các nàng một lần nữa.

- Không, ta đã suy nghĩ kỹ về chuyện này. Ta muốn thẳng thắn nói rõ với hắn.

Sở Vân cau mày, đối với vấn đề củaThạch Gia Minh, hắn cũng rất lo lắng. Suy trước tính sau, hắn nghĩ làm như vậy mới là lựa chọn chính xác nhất.

Hắn đi tới hoa viên.

Ở đây cây xanh tươi tốt, trăm hoa đua nở, gió thoảng nhẹ, mang theo mùi hoa thơm ngát.

Cánh hoa non mềm rung rinh trong gió nhẹ. Suối nhỏ róc rách, chậm rãi chảy xuôi dưới ánh mặt trời phát ra những ánh sáng lấp láp.

Bỗng nhiên có một thiếu nữ từ trong đình đi tới.

Nàng thanh tú rạng rỡ. Mái tóc đen nhánh được chăm sóc kỹ lưỡng, áo choàng dài, lông mi đen cong vút, đôi mắt đẹp sáng như trăng rằm.

Mũi nàng thẳng tắp. Môi mềm phúng phính, chín mọng như trái cây, làm cho người ta không nhịn được muốn cắn một ngụm.

Nàng mặc cung trang tơ lụa, làn váy trắng chập chờn trong gió. Bên hông có buộc đai lưng gắn ngọc trai, vòng eo nàng thật nhỏ, dáng người yểu điệu.

Nàng từ trong vườn hoa dịu dàng đi tới, bước chân chậm rãi, da trắng như tuyết, trong suốt long lanh, lúc này lộ ra vẻ ửng hồng khiến người ta ngây ngất.

Toàn thân Sở Vân chấn động, dung mạo của nàng đánh mạnh vào thị giác của hắn.

Cả kiếp trước và kiếp này, hắn đã gặp không ít nữ tử có khuôn mặt đẹp. Trữ Y Y kiều mị xinh đẹp, Hoa Mai đoan trang hiền thục, Dịch Yên nhu nhược như nước, Phi Yến hoạt bát thông minh, còn có ba mươi mốt vị tiên phi vân vân. Những nữ tử này, đều là cẩm tú giai nhân danh chấn một phương. Nhưng so với người trước mắt lại kém một bậc.

Nàng khí chất đẹp đẽ cao quý, dáng người tao nhã, làm cho người ta liên tưởng đến Phượng Hoàng giương cánh bay lượn trong kim hà. Đôi mắt nàng long lanh, lông mi dày chớp nhẹ, dịu dàng như nước, giống như biết nói vậy. Quả thực như tiên tử hạ phàm, làm cho người khác nhìn thấy phải động lòng.

Sở Vân đang kinh hãi chợt tỉnh lại. Hắn nghĩ tới thân phận của nữ tử trước mắt. Hai mắt nheo lại, hắn ôm quyền nói:

- Tại hạ là Sở Vân, được gặp mặt Đôn Hoàng công chúa, quả thật hân hạnh ba đời.

Sau một khắc, hắn chợt nghe thấy Đôn Hoàng công chúa cười một tiếng đầy kiều mị. Trong giọng nói mang theo oán giận, nhu tình và quấn quýt si mê:

- Ta nên vẫn gọi huynh là Sở huynh đây, hay thẳng thắn gọi là đại ngốc đây?

Điều này khiến Sở Vân hoàn toàn ngây người!

- Nàng, nàng là?

Nhìn tuyệt thế giai nhân trước mắt đang đi tới, Sở Vân nghẹn họng nhìn trân trối.

Trong đầu hắn, hình dáng của Thạch Gia Minh và Kim Bích Hàm lại trùng khít với nhau. Điều này khiến hắn hết sức giật mình.

- Thì ra là thế…

Giờ khắc này, tất cả mọi việc trước kia lại hiện lên. Hắn chợt hiểu ra mọi chuyện, đồng thời lại có cảm giác vô cùng sai lầm.

Thì ra Thạch Gia Minh, chính là Kim Bích Hàm đóng giả.

Trước đây, hắn cũng không phải không nhận thấy được những điều khác lạ, nhưng ấn tượng ban đầu ở kiếp trước vẫn giữ vai trò chủ đạo.

Trong ấn tượng của hắn, thời gian tới, Đôn Hoàng công chúa sẽ trở thành Cường giả Vương Cấp, nữ vương khiến Đôn Hoàng quốc trở nên cường thịnh. Kiếp trước, hắn từng kinh hãi thoáng nhìn thấy vẻ ung dung đẹp đẽ cao quý mỹ lệ không thể xâm phạm của Đôn Hoàng nữ vương. Ấn tượng đó đã khắc sâu trong đầu hắn.

Cho nên, vô ý thức hắn đã quên sạch những điều kỳ lạ đó. Vì sao Thạch Gia Minh có thể là Đôn Hoàng nữ vương chứ?

Thành cũng tại ký ức, bại cũng vì ký ức.

Từ điểm đó mà xem xét, ngược lại ký ức kiếp trước đã thành trở ngại khiến Sở Vân không thể nhận rõ chân tướng. Đây là bình cảnh tâm linh, dày lại yếu. Nếu không phải hôm nay, Kim Bích Hàm chủ động để lộ thân phận, Sở Vân cũng sẽ không liên tưởng đến phương diện này. Nhưng một khi nàng đã thẳng thắn như vậy, trước tiên Sở Vân cũng phải có phản ứng.

- Ngốc tử, đi theo ta.

Kim Bích Hàm hờn dỗi nở nụ cười, chủ động kéo tay Sở Vân, dẫn hắn đi sâu vào khóm hoa.

Hai người tới đình nhỏ trong hoa viên, phóng nhãn nhìn ra, ở đây muôn hồng nghìn tía, muôn hoa đua thắm khoe hồng. Đỏ như lửa, trắng như sương, vàng động lòng người, xanh đậm phụ trợ. Giống như là tiên cảnh trong nhân gian.

- Đây là bách hoa viên. Khi còn bé, mẫu thân thường đưa ta tới nơi này chơi đùa. Sau khi mẫu thân đi, ta cũng ít tới nơi này.

Kim Bích Hàm ngồi dựa vào lan can màu đỏ thẫm, nàng nghiêng người, đôi mắt đẹp chuyên chú nhìn ra vườn hoa ngoài đình. Áo nàng trắng như tiên, đẹp tới mức người nhìn thấy đều có cảm giác khó thở.

Sở Vân trầm mặc.

Tất cả đều không giống với những trải nghiệm hắn từng gặp.

Cho tới bây giờ, Đôn Hoàng nữ vương sau này vẫn chỉ là một nữ tử nhu mì. Người sau này nổi tiếng cứng rắn, đứng đầu một quốc gia, cũng có lúc mềm yếu và đau thương.

Hắn chưa từng nghĩ tới, mình sẽ có lúc xuất hiện cùng lúc với Đôn Hoàng nữ vương.

Vậy mà hiện giờ bọn họ cùng ngồi bên đình, thậm chí đã từng sinh hoạt với nhau, cùng ở một phòng trong nhiều năm.

- Mấy năm nay, mỗi khi ta mệt mỏi vì chính sự, lại muốn tới nơi này, ngồi im lặng trong giây lát. Ta thật sự cảm thấy giống như có mẫu thân ở bên cạnh ta. Sau đó ta sẽ nghĩ, bầu không khí cũng dường như ấm áp hơn rất nhiều.

Giọng điệu Kim Bích Hàm yếu ớt. Đây là một nơi rất quan trọng trong lòng nàng, nhưng lúc này lại không hề giữ lại, chia sẻ với Sở Vân.

511. Chương 71: Ôm Ấp Công Chúa

Chương 71: Ôm ấp công chúa

Lời của nàng rất hàm súc, không giống với lúc lớn mật trong Hóa Đạo Thiên bích, nhưng tình cảm sâu đậm, cũng càng thêm khó có thể che lấp được.

Sở Vân cũng không phải kẻ ngu si, đương nhiên có thể hiểu được.

Hắn khẽ di chuyển người, nhẹ nhàng ôm Kim Bích Hàm vào trong ngực. Nói là yêu cũng không chính xác. Tình cảm của hắn rất phức tạp, vừa thương tiếc với Kim Bích Hàm lại có cả sự quan tâm với Thạch Gia Minh.

Còn có cả khiếp sợ không thể tưởng tượng. Cảm giác

như mộng như ảo.

Thân thể Kim Bích Hàm mềm mại đang khẽ rung động. Gương mặt trắng ngọc dần hiện ra chút ửng đỏ. Nàng khẽ cắn hàm răng, mi mắt hạ xuống, cũng không có giãy dụa, dựa vào trong lòng Sở Vân.

Một cảm giác ấm áp nhanh chóng bao lấy nàng. Chưa bao giờ Kim Bích Hàm cảm giác được an bình như vậy.

Ngượng ngùng trong lòng nàng, rất nhanh chóng đã bị sự bình thản yên lặng và ấm áp thay thế.

Nàng chậm rãi kể rõ từng chuyện cho Sở Vân nghe về lúc nàng còn bé, về người nhà của nàng, về những ước mơ của nàng, về những cố gắng của nàng sau khi từ Chư Tinh Quần Đảo trở về.

Đồng thời, nàng cũng thỉnh thoảng lại đặt câu hỏi, hỏi Sở Vân về rất nhiều vấn đề. Cặp mắt trong sáng lộ vẻ tò mò về tất cả mọi thứ liên quan đến Sở Vân.

Sở Vân đã sớm quyết định, ngoại trừ chính mình ra, hắn tuyệt đối không kể cho bất kỳ ai về bí mật sống lại. Điều này không phải là lừa dối, mà là giấu diếm với thiện ý. Nếu thực sự nói ra, chỉ sợ Thư Thiên Hào cũng không tin hắn.

Hắn dựa theo những gì đã trải qua ở kiếp này để trả lời những câu hỏi của Kim Bích Hàm.

- Thì ra tuổi ấu thơ của huynh cũng không vui vẻ gì…

Nàng thở dài, trong giọng nói có một lại cảm giác của kẻ cùng cảnh ngộ.

- Huynh thực sự làm lễ thành niên trên Thiên Hồ Đản? Không ngờ lời đồn là sự thật. Hì hì, Thư Đại Thư Nhị nghĩ đấu với huynh, thực sự là quá yếu.

Khi nàng cười, thoáng lộ ra hàm răng, đôi mắt ẩn chứa chút giảo hoạt.

- Nghĩa phụ của ta rất tốt với ta.

Khi Sở Vân nói tới Thư Thiên Hào, nàng phát ra một tiếng than đầy thèm muốn.

Vừa mới bắt đầu, Sở Vân trả lời rất ung dung dễ dàng, nhưng dần dần, trán cũng lấm tấm mồ hôi, có cảm giác không chịu nổi.

- Oa, hiện tại suy nghĩ lại một chút. Lúc Sở Vân huynh mới mười ba tuổi, có thể nhận ra Thiên Hồ đản tuyệt phẩm. Huynh có thiên phú làm Giám đản sư! Bây giờ huynh tính làm gì?

Đôi mắt đẹp của nàng mở thật to, lộ vẻ hiếu kỳ.

- Ừ… Cũng chỉ là cảm giác. Về phương diện khác ta nghĩ là do khi còn bé, ta thích đọc sách. Tích lũy được rất nhiều thứ trong đó.

Sở Vân cân nhắc từ ngữ.

- Oa, Sở Vân huynh thật có nghị lực. Thư phu nhân gây khó dễ như vậy, không ngờ vẫn có thể không ngừng học tập. So với huynh, ta còn kém xa. Chung quy, chính sự của Đôn Hoàng quốc này vẫn luôn khiến ta cảm thấy đau đầu.

Kim Bích Hàm phát ra lời ca ngợi từ đáy lòng, sau đó lại hỏi tiếp.

- Được rồi, khi nghĩa phụ huynh bị hải tặc vây khốn, huynh mạo hiểm vượt sóng to gió lớn, cũng muốn cứu người. Vậy lúc đó huynh nghĩ như thế nào?

- Cũng không suy nghĩ nhiều. Chỉ nghĩ đó hẳn là việc phải làm. Về phần kết quả ra sao, cũng không quan trọng.

Về điểm ấy, trái lại Sở Vân ăn ngay nói thật.

Kim Bích Hàm không nói gì, nàng cảm thấy rất xúc động.

Nàng đột nhiên nghĩ, quả thật Sở Vân có hơi ngốc, nhưng tuyệt đối là ngốc nghếch đáng yêu.

Trong trăm điều thiện, chữ hiếu đứng đầu. Hắn cũng rất hiếu thuận với nghĩa phụ hắn.

Phát hiện ra điều này, khiến nàng cảm giác hắn ấm áp và đáng tin cậy hơn.

- Đêm hôm đó, huynh độc thân một người, đối kháng mấy vạn đại quân. Tình cảnh cụ thể thế nào?

- Huynh từng có mối tình đầu nào chưa?

- Ba vị thủ lĩnh Yên Chi Môn đều có quan hệ sâu sắc với huynh. Tại Vô Tận Chi Sâm đã xảy ra chuyện gì?

- Được rồi, trước khi vào Sa Nhãn Đôn Hoàng, có một tiên tử xinh đẹp như hoa đi theo huynh. Quan hệ giữa huynh và nàng ấy dường như rất mật thiết.

Lúc này, Sở Vân mới thực sự phát hiện, người mình đang ôm trong lòng không phải thiếu nữ nhu nhược bình thường, mà là một người ngày sau sẽ thống nhất Đôn Hoàng quốc, nữ vương cường thế nắm tất cả trong tay.

Đầu hắn lớn như cái đấu, trả lời cẩn thận từng li từng tí, tránh nặng tìm nhẹ.

Kim Bích Hàm nằm ở trong lòng hắn, khẽ cắn nhẹ đôi môi đỏ mọng, biểu thị phản ứng của chính mình. Cũng không biết trong lòng nàng đến tột cùng nghĩ như thế nào. Nhưng nói chung không cảm thấy thoả mãn trước những câu trả lời của Sở Vân.

- Được rồi, nàng nữ mặc nam trang, không ngờ ta cũng không phát giác ra được. Suy cho cùng nàng đã làm thế nào?

Sở Vân nghĩ cứ mãi như vậy cũng không được. Nên quyết định chuyển thủ thành công, hỏi lại.

Kim Bích Hàm không nghi ngờ hắn lại nói tới điểm này, nàng có chút đắc ý:

- Đó là đạo pháp tuyệt phẩm trên Kim Thiền Y. Đương nhiên một điểm quan trọng nữa là huyết mạch của ta.

- Huyết mạch?

- Huynh đã quên tổ tiên ta chính là Đôn Hoàng vương tiếng tăm lừng lẫy sao? Ta là thành viên của Đôn Hoàng vương thất.

Nàng giảo hoạt nhấn mạnh hai từ vương thất này.

Sở Vân chợt hiểu ra:

- Huyết mạch Vương thất… Đạo pháp thần thông? Lẽ nào nói, nàng đã thức tỉnh huyết mạch, lĩnh ngộ được đạo pháp thần thông của Đôn Hoàng vương?

- Không tồi, đó là khi ta sáu tuổi. Năm ấy, trong lúc vô tình ta đã lĩnh ngộ được. Đạo pháp thần thông tên là Huyễn Tiên Mộng Cảnh.

Kim Bích Hàm cũng không giấu diếm Sở Vân, giải thích rất tường tận.

Huyễn Tiên Mộng Cảnh, là một môn đạo pháp thần thông thuộc tâm hệ, có thể chiếu tới nơi sâu nhất trong nội tâm của sinh linh vạn vật, xây dựng ra ảo giác trông rất sống động.

- Ta tuy rằng ta lĩnh ngộ được đạo pháp này, nhưng rất ít khi sử dụng. Kim Ngọc Tiên Điệp có tu vi Linh Yêu đỉnh phong cũng không chịu nổi uy lực của đạo pháp này. Một khi sử dụng đến, Tiên Điệp sẽ tử vong. Đúng là như vậy, một khi huyết mạch thức tỉnh, dù cho không chủ động sử dụng đạo pháp, cũng có thể ảnh hưởng tới chính mình và người chung quanh.

Kim Bích Hàm lại giải thích.

- Nàng nói rất đúng. Đạo pháp thần thông thực sự có năng lực như vậy. Khi ta nắm giữ Đại Kiếm Bộc, cũng phát hiện không chỉ có rất nhiều thiên phú lĩnh ngộ kiếm pháp, hơn nữa khí chất cũng dần dần thay đổi.

Sở Vân gật đầu, rất đồng cảm với nàng.

Đạo pháp thần thông, là cảm ngộ của một vị Cường giả Vương Cấp đối với trời đất, đồng thời là sự kiên trì đối với bản thân. Không chỉ là một loại thuyết minh đối với trời đất vũ trụ, còn là chìa khóa mở ra tài phú của bản thân.

- Mới sáu tuổi, nàng có thể thức tỉnh huyết mạch, lĩnh ngộ đạo pháp thần thông Huyễn Tiên Mộng Cảnh. Thiên tư thật quá hùng hậu.

512. Chương 72 73: Ôm Chặt Chân To

Chương 72 73: Ôm chặt chân to

Sở Vân lại khen ngợi. Kim Bích Hàm trong mắt hắn, chính là nhân vật thiên tư tối cao. Siêu việt như Hoa Anh, Nhan Khuyết, thậm chí ngay cả Lãnh Mạc Danh, Quỷ Lệ xem ra cũng kém hơn nhiều. Thảo nào sau này khi còn rất trẻ đã có thể trở thành một trong những vương gia.

Kim Bích Hàm nghe hắn nói xong, lại khẽ cựa mình, dùng đôi bàn tay trắng như phấn nhẹ nhàng đấm vào ngực Sở Vân, nhìn hắn, sẵng giọng:

- Thôi đi, trước đại thiên tài như huynh, ta có là gì? Huynh khen ta như vậy, có phải cũng ám chỉ chính huynh không đây?

Sở Vân lắc đầu cười khổ:

- Thật ra, thiên tư của ta cũng không như các nàng. Về điểm ấy, trong lòng ta biết rất rõ. Sở dĩ có thể thành tựu như hôm nay, cũng là nhờ một yêu thú.

- Yêu thú?

- Nàng từng nghe nói về Thông Linh Xà?

Sở Vân cười giải thích cho Kim Bích Hàm nghe xong, nàng cũng không khỏi khẽ nhếch môi đỏ mọng, trên mặt toát ra vẻ khiếp sợ và vui sướng.

- Thực sự là khiến ta giật mình. Thật không ngờ, yêu thú Thông Linh Xà được ghi chép trên điển tịch, hiện nay còn tồn tại… Trời ạ, Sở Vân, huynh biết điều này có ý nghĩa gì không? Sở hữu Thông Linh Xà, huynh có thể thành Vương thành Đế!

Kim Bích Hàm vui mừng reo hò một tiếng, thật tình vui mừng thay cho Sở Vân.

Thông Linh Xà cũng không giống như Thiên Hồ, đạo pháp xuất chúng, công kích cường thịnh. Cũng không như giống Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, sinh trưởng các loại long tình quả, công năng phức tạp, hay vạn năng như Vạn Kim du bàn. Nó chỉ có tác dụng duy nhất, đó chính là câu thông linh quang.

Tổ tiên Đôn Hoàng vương của Kim Bích Hàm, cất dấu rất nhiều điển tịch. Trong đó có một quyển, chuyên môn giảng phương pháp ứng dụng của Thông Linh Xà.

Bởi hiệu quả của Thông Linh Xà quá mức cho nghịch thiên và biến thái, khiến Kim Bích Hàm khi còn nhỏ tuổi xem xong cũng có ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

- Thông Linh Xà câu thông linh quang, trong lúc đó có thể trao đổi đạo pháp thần thông, học tập lẫn nhau. Nếu là câu thông linh quang của yêu vật, đối với ngự yêu sư thu phục yêu vật hoang dại, có hiệu quả phụ trợ rất mạnh. Thậm chí nếu lại phối hợp đạo pháp riêng, trong chiến đấu câu thông linh quang yêu vật của đối thủ, có thể trực tiếp cướp giật yêu vật của kẻ địch!

Kim Bích Hàm nói, thật sự đã mở mang kiến thức, mở ra một cánh cửa khác cho Sở Vân.

Hắn chưa từng có nghĩ Thông Linh Xà còn có nhiều phương thức ứng dụng như vậy.

Trí tuệ của tiền nhân thật sự thâm sâu không lường.

Kim Bích Hàm nói, gây cho Sở Vân cảm giác như được xối nước lên đầu.

Điều này cũng không thể trách hắn, bị vỏ bên ngoài che mắt không thấy thái sơn cũng là chuyện rất thông thường. Hơn nữa hắn có Thông Linh Xà cũng không lâu, đồng thời tu vi của Thông Linh Xà cũng không đủ để hắn phát hiện thêm nhiều ảo diệu.

Tin tưởng với thông minh tài trí của hắn, việc phát hiện mấy thứ này cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Nhưng Sở Vân vẫn rất cảm ơn Kim Bích Hàm đã nói cho hắn mấy thứ này, có thể khiến hắn đạp trên vai người phía trước, đi được xa hơn, dùng ít thời gian hơn để ngộ

ra điều này.

- Huynh có thể đi xem điển tịch của Đôn Hoàng vương thất, tin tưởng điều này sẽ trợ giúp cho huynh. Đây là chìa khóa của phòng điển tịch.

Kim Bích Hàm là người am hiểu tâm lý, cầm chìa khóa đưa cho Sở Vân.

- Cảm ơn.

Sở Vân cũng không già mồm cãi láo, trực tiếp nhận lấy,

- Được rồi, chuyện yêu thú độ kiếp của Bạch thống lĩnh, đã chuẩn bị xong chưa?

Kiếp Yêu Sa Ma vương của Bạch Toa Toa đã bị tổn hại. Hiện nay trong tay còn có Hồng Nguyệt Loan đao, chuẩn bị tấn chức Kiếp Yêu.

- Có Hóa Đạo Chi Pháp hoàn chỉnh, đã tăng khả năng thành công trong lần độ kiếp của nàng lên năm phần. Nhưng là Kiếp Yêu kiếp, cũng không dám đảm bảo. Ôi, nếu không có Chiến lực Kiếp yêu tọa trấn, muốn phát động chiến tranh, thu phục Đôn Hoàng quốc, quả thực rất khó khăn.

Kim Bích Hàm nói đến đây, không kìm được giọng điệu có phần suy sụp.

Sở Vân rất rõ về điểm này, sở hữu Chiến lực Kiếp yêu, đối với sĩ khí của phía mình hay tâm lý của quân địch đều có ảnh hưởng rất lớn.

- Chẳng qua chỉ là độ kiếp thôi có thể thử đón nhận. Tuy rằng Sa Ma vương trong tay Bạch thống lĩnh đã ngã xuống, nhưng cũng không thiếu Linh Yêu đỉnh phong. Ta đã chế luyện Tang Hồn đan và Đoạn Phách đan. Nếu lợi dụng Thông Linh Xà, có thể hấp thu linh quang Quân Cấp, nạp cho bản thân mình. Ta bắt hai vị Cường giả Quân Cấp làm tù binh. Nàng một vị, ta một vị. Một tuần sau, chúng ta lần lượt độ kiếp. Nếu thành công, phía Đôn Hoàng vương thất có bốn vị Chiến lực Hào Hùng.

Sở Vân ôm Kim Bích Hàm nói. Đây chính là kế hoạch hắn định dành cho Thạch Gia Minh.

Thân thể mềm mại Kim Bích Hàm liền chấn động. Trong lúc nhất thời cảm động, hốc mắt thoáng hồng, hầu như nói không ra lời:

- Cái này…

- Việc này cũng không có gì. Có Thông Linh Xà, còn sợ ngày sau không có linh quang để hấp thu sao? Còn nữa, ta đã cân nhắc kỹ rồi, với tố chất cơ thể của ta, chỉ có thể miễn cưỡng hấp thu linh quang của một vị Cường giả Quân Cấp. Nếu nhiều hơn thân thể cũng không chịu được. Mấy ngày này, nàng phải ăn nhiều Long Tình quả và Tâm Động Tửu. Ta còn có Hoán Nhiên tạo hóa đan. Việc hấp thu linh quang của một vị Cường giả Quân Cấp đã không thành vấn đề.

Kim Bích Hàm quay đầu nhìn về phía Sở Vân, muốn nói.

Sở Vân lại sớm mở miệng, chặn lời nàng:

- Nàng không phải nói những lời cảm kích làm gì. Giữa chúng ta còn nói chuyện cảm ơn với không cảm ơn làm. Đều là bằng hữu. Mấy thứ này ngay cả phần Tiểu Tiểu Hiền, ta cũng chuẩn bị một phần.

Thứ tốt, một mình cũng dùng không hết. Không bằng chia xẻ cho bằng hữu, đồng minh, người thân xung quanh.

Sở Vân vẫn rất độ lượng.

Hơn nữa, làm vậy cũng có thể khiến thế lực phe mình phát triển lớn mạnh, ngày sau có thể giúp đỡ được nhiều hơn, cớ sao không làm?

Trong chuyến đi tới Dạ Đế thành, Tiểu Tiểu Hiền có biểu hiện rất tốt, khiến Sở Vân cảm thụ sâu sắc. Sức lực một người là có hạn. Nhưng nhiều người giúp đỡ làm chuyện gì cũng thoải mái hơn.

Nếu không có Tiểu Tiểu Hiền ra tay, cho dù hắn nắm giữ Trích Tinh Thủ Sáo, cũng hắn tuyệt đối không có kỹ thuật có thể xuyên qua Ám Ảnh, lấy được bảo bối được an táng theo Dạ Đế.

- Giữa chúng ta cũng chỉ là bằng hữu thôi sao?

Ánh mắt Kim Bích Hàm lưu chuyển, nghe hắn nói xong, thần sắc lại có phần u oán. Tâm tư thiếu nữ vĩnh viễn làm cho người ta không đoán ra được.

- Ha ha, đương nhiên chúng ta không phải là bằng hữu đơn giản như vậy. Chúng ta là tri kỷ.

Sở Vân vội vàng nói.

Kim Bích Hàm gật đầu, bộ dáng lúc này mới có chút thoả mãn. Chỉ có điều nàng cũng biết, tuy rằng Sở Vân đã tiếp nhận sự thật này, nhưng thực sự muốn hắn hoàn toàn tiếp nhận Thạch Gia Minh và Kim Bích Hàm là cùng một người, phải cho hắn thêm thời gian.

Nàng có thể cảm giác được, tình cảm hữu nghị của Sở Vân đối với Thạch Gia Minh hơn nhiều so với ý nghĩ yêu thương đối với Kim Bích Hàm.

- Khụ khụ! Công chúa, trời đã tối. Trở về phòng nghỉ ngơi đi.

Đúng lúc này, Bạch Toa Toa đi tới. Nhìn bộ dạng của nàng, kỳ thực đã sớm đứng ở góc phòng, âm thầm lo lắng quan sát.

Nhìn thấy Sở Vân tiếp nhận thân phận thực sự của Kim Bích Hàm, tận đáy lòng nàng mừng thay cho Kim Bích Hàm.

Thấy Sở Vân chủ động ôm lấy Kim Bích Hàm, nàng thiếu chút nữa nhịn không được, muốn nhảy ra. Không ngờ Sở Vân lớn mật như vậy. Nàng thật muốn đánh hắn. May là Sở Vân không thêm động tác gì khác, lúc này mới khiến nàng miễn cưỡng nhẫn nại.

- Không ngờ đã muộn như vậy?

Nghe Bạch Toa Toa nhắc nhở, Kim Bích Hàm kinh ngạc nhìn về phía bầu trời. Thời gian trôi qua quá nhanh, không ngờ bất tri bất giác từ chiều, đã tới đêm.

- Ở lại cùng ăn cơm?

Nàng nhìn Sở Vân mời.

Sở Vân lại cười lắc đầu:

- Không được, lúc khác có thời gian sẽ trò chuyện sau. Ta về trước.

Kim Bích Hàm cũng biết phải cho hắn chút thời gian. Nàng nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt nồng nàn nhìn Sở Vân, lúc này mới lưu luyến không rời đi theo Bạch Toa Toa.

Trăng non như lưỡi câu, tỏa ra ánh sáng nhẹ như nước. Bách hoa trong bóng đêm, thể hiện vẻ đẹp yên lặng và an tường không thể thấy vào ban ngày.

Toàn thân Kim Bích Hàm mặc áo trắng, dáng người như tiên biến mất trong bụi hoa, cuối cùng biến mất không thấy nữa. Sở Vân thực sự cảm giác mình giống như đang trong mộng, khó có thể tưởng tượng được Đôn Hoàng nữ vương mới dựa đầu trên ngực mình.

Thành thật mà nói, sự thật này khiến hắn cảm thấy chấn động, dường như vẫn còn lưu lại trong lòng hắn.

Chỉ có điều, sau khi hắn đứng yên ở trong đình một lát, ánh mắt hắn lại trở nên bình tĩnh thâm thúy như ánh trăng.

Tuy rằng tình huống xuất hiện ngoài dự đoán của hắn, khiến cho mọi việc đột nhiên trở nên phức tạp. Nhưng Sở Vân vẫn là Sở Vân. Dù hắn vui sướng vì được người yêu, đầu óc cũng sẽ không bị choáng váng.

Trên đường trở về chỗ ở, Tiểu Tiểu Hiền bỗng xuất hiện.

- Ha ha, chưởng môn người thật tốt số!

Hắn lấm la lấm lét, nhìn Sở Vân cười hì hì, trong ánh mắt phát ra tia sáng lấp lánh.

- Ngươi còn dám ra đây, không ngờ lúc nãy dám đứng bên cạnh xem trộm!

Đầu lông mày Sở Vân dựng thẳng, mắt thoáng có lửa giận. Hắn mang Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền trong người, các tiên phi đã nhắc nhở, nên hắn sớm biết có người đứng rình bên cạnh. Hành tung của Tiểu Tiểu Hiền và Bạch Toa Toa không qua được mắt hắn.

- Chưởng môn, người minh giám. Tiểu nhân làm vậy không phải vì lo lắng cho người sao. Hiện nay, chúng ta mang bảo tàng của Dạ Đế trong người, lại ở sào huyệt của người khác. Ngày hôm nay người bỗng nhiên bị Đôn Hoàng công chúa yêu cầu triệu kiến. Ta mới lo lắng, lén lút qua đây.

Tiểu Tiểu Hiền thấy vẻ mặt Sở Vân như vậy, sắc mặt nhất thời cứng lại, ôm ngực, bộ dạng như mình rất thương tâm, ủy khuất kêu oan.

Trong lòng Sở Vân chợt cảm thấy ấm áp, chỉ là tiểu ý trong khóe mắt Tiểu Tiểu Hiền cũng không tránh được sự quan sát của hắn.

- Cảm giác nhìn trộm người khác rất vui sao sao? Lần này, ta sẽ không truy cứu. Nếu có lần sau… Hừ hừ!

- Tiểu nhân nào dám!

Tiểu Tiểu Hiền như được đại xá, trong chớp mắt liền vui vẻ trở lại.

- Ha ha, chúc mừng chưởng môn. Chúc mừng chưởng môn. Không lâu sau, Thần Thâu Môn chúng ta sẽ có một vị chưởng môn phu nhân! Thần Thâu Môn phát triển lớn mạnh, không rõ bao lâu mới sinh ra tiểu sư đệ, tiểu sư muội đây?

- Hả? Không ngờ ngươi dám chế nhạo chưởng môn ta? Không lớn không nhỏ! Ngày hôm nay không cho ngươi ngủ, chế luyện Đoạn Phách đan cho ta.

Thiên phú luyện đan của Tiểu Tiểu Hiền cũng không yếu, đúng lúc để hắn xuất lực, bù đắp kế hoạch chưa làm xong của ngày hôm nay.

- Không phải chứ?

Tiểu Tiểu Hiền la lên.

- Chưởng môn nói, ngươi có nghe không? Không chế luyện đầy một lọ, không cho phép ngươi ngừng tay. Mau cút!

Sở Vân khiển trách, khí thế sắc bén hào hùng.

- Chưởng môn, ngươi làm vậy là lấy lớn hiếp nhỏ, lợi dụng việc công để trả thù riêng…

Tiểu Tiểu Hiền rơi lệ đầy mặt, vô cùng ủy khuất, khóe mắt còn liếc trộm, quan sát biểu tình của Sở Vân.

Đợi khi hắn thấy đáy mắt của Sở Vân có tiếu ý, lập tức tự khóc ngưng khóc, giống như ủy khuất của nàng dâu nhỏ lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó, bộ dáng chấp nhận số phận:

- Bất quá tiểu nhân nghe. Ôi, ai kêu tiểu nhân trêu chọc chưởng môn chứ?

Sở Vân lập tức nở nụ cười, thẳng thắn trực tiếp thôi động Thương Không Hạc, trực tiếp đưa tên đáng ghét này trở về.

Lúc hắn trở về, cố gắng ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại thì đi thị sát kết quả làm việc của Tiểu Tiểu Hiền.

- Ôi, không tồi. Thật sự đầy một lọ Đoạn Phách đan. Chất lượng đan dược cũng đều tốt. Bản chưởng môn thưởng phạt công minh, có phạt thì có thưởng. Tiểu Tiểu Hiền biểu hiện của ngươi tại Dạ Đế thành cũng không tầm thường, công lao đó ta đều nhớ kỹ. Đây

là Long Tình quả, còn có Tâm Động Tửu, Hoán Nhiên tạo hóa đan, ngươi nhận cả đi. Cố gắng đề thăng thực lực.

Sở Vân nói.

Tiểu Tiểu Hiền nhất thời cảm động.

Long Tình quả, Tâm Động Tửu cùng với Hoán Nhiên tạo hóa đan, đều là bảo vật trong bảo vật, đối với ngự yêu sư mà nói là vô giá. Đổi lại là hắn, dù cho có nhiều nữa, đều phải ôm chăm chú vào trong ngực. Một lúc lại lấy ra kiểm tra một lần, khiến toàn bộ thể xác và tinh thần vô cùng hạnh phúc.

Nhưng hiện tại, Sở Vân lại lấy mấy thứ này, ban cho hắn.

Điều này nghĩa là gì?

Đương nhiên, Tiểu Tiểu Hiền không ngu ngốc, lập tức ý thức được Sở Vân muốn bồi dưỡng sức mạnh cho hắn. Rất coi trọng hắn.

Đối với chưởng môn Sở Vân đột nhiên xuất hiện này, tình cảm của hắn rất phức tạp. Khi ở trong Dạ Đế thành, luôn trong tình huống nguy hiểm, không kịp cân nhắc kỹ về cảm xúc của mình. Sau khi tới Đôn Hoàng vương thành, sống trong cuộc sống yên bình lại khiến hắn cảm hấy lo sợ bất an.

Hiện nay hành động của Sở Vân nhất thời đã loại bỏ được lo lắng trong lòng hắn. Mặc kệ làm thế nào, Thần Thâu Môn đều là nhà của hắn.

Một chút ủy khuất vì suốt đêm luyện đan đã hóa thành hư ảo. Trong chốc lát, khi tiếp nhận thứ đó, trong lòng Tiểu Tiểu Hiền đã quyết định —— nhất định phải vững vàng ôm lấy chân to của Sở Vân.

Hiện nay Thư gia thống nhất Chư Tinh Quần Đảo, thành lập quốc gia chỉ là chuyện sớm hay muộn. Đôn Hoàng công chúa lại quan tâm đến Sở Vân. Ngày sau Sở Vân chính là người đứng đầu hai nước. Đôi chân này thật sự vừa to lại vừa mạnh. Bất kỳ kẻ nào cũng biết chỉ cần ôm chặt, tiền đồ sẽ vô cùng sáng lạng.

513. Chương 74 75: Mỹ Nhân Thông Linh Xà

Chương 74 75: Mỹ nhân Thông Linh Xà

Mang theo Tang Hồn đan và Đoạn Phách đan, Sở Vân lại tới gặp Bạch Cốt Quỷ Quân.

- Thằng nhóc, cuối cùng ngươi cũng tới gặp ta. Ha ha ha, mấy ngày này ngày không tiện đi sao? Áp lực rất lớn? Cửu U thành không phải là nơi ngươi có thể động tới. Cho dù Thư gia thống nhất Chư Tinh Quần Đảo thì đã sao? Không có cường giả tọa trấn, ngay cả quốc gia cũng không dám thành lập. Lão tử nói cho ngươi biết, trong Cửu U thành cũng không chí có một mình ta là cường giả Quân Cấp, còn có thành chủ Vô Thường Hầu!

Hắn chỉ cần động một ngón tay, là có thể kết liễu cái mạng nhỏ của ngươi!

Bạch Cốt Quỷ Quân càn rỡ la hét.

- Thức thời thì thả ta ra, chủ động giao bảo tàng của Dạ Đế cho ta mang đi, quỳ gối dưới chân dập đầu ba trăm nhận sai. Bằng không, Thư gia các ngươi cũng không bảo vệ được ngươi!

Mấy ngày nay, Sở Vân vẫn để hắn ở chỗ này, không chút quan tâm. Bạch Cốt Quỷ Quân liền nghĩ lầm Sở Vân sợ hãi, cảm nhận được áp lực đến từ Cửu U thành, không dám động tới hắn nữa.

- Chết đến nơi mà còn dám mạnh miệng. Nếu không phải ngươi còn giá trị lợi dụng, ta đã sớm bóp chết ngươi trong Hóa Đạo Thiên Bích rồi.

Sở Vân cười lạnh một tiếng, cũng lười để ý đến người không rõ tình thế này.

Hắn bóp cổ Bạch Cốt Quỷ Quân, cầm Tang Hồn đan cùng Đoạn Phách đan, mạnh mẽ ép ba viên vào.

- Ngươi, ngươi cho ta ăn cái gì?

Bạch Cốt Quỷ Quân vừa hung hăng vừa hơi lo sợ giận dữ quát.

- Tất nhiên là thứ tốt.

Sở Vân cười mỉm.

- Ngươi, ngươi không thể giết ta, Cửu U thành sẽ không tha cho ngươi đâu, Vô Thường Hầu cũng sẽ không bỏ qua . Ngươi trốn không thoát, chắc chắn không thoát. Không, sai rồi, ngươi là muốn dùng độc đan khống chế ta, để ta bán mạng cho ngươi. Ngươi còn trẻ tuổi, mà tâm tư thật âm độc.

Bạch Cốt Quỷ Quân liên tục rít gào, kịch liệt giãy dụa, tiếng gầm gừ cùng thanh âm vùng vẫy hòa lẫn vào nhau, vang vọng trong lao phòng.

- Cường giả Quân Cấp, hồn phách ngưng luyện rất tốt. Ta cho hắn sáu viên đan dược, cũng không làm hắn tạm thời hồn phi phách tán.

Sở Vân nhìn Bạch Cốt Quỷ Quân không khỏi âm thầm kinh hãi.

Lấy khả năng của hắn, dùng một viên Tang Hồn đan, một viên Đoạn Phách đan, sẽ lập tức rơi vào trạng thái thần chí mơ hồ, liên tục hôn mê một ngày một đêm, mới có thể ngưng tụ lại hồn phách, dần dần thức tỉnh.

Thật không ngờ, Bạch Cốt Quỷ Quân ăn hết những đan dược này, lại như không có việc gì.

- Một ranh giới rất lớn trong hệ thống cấp bậc của Ngự Yêu Sư chính là Cấp số Hào Hùng tấn chức đến Quân Cấp. Là một bước nhảy vọt rất rõ ràng, đã tới Quân Cấp, dù Ngự Yêu Sư không có yêu vật hộ thân, cũng có thể chủ động tán phát linh áp, áp chế yêu vật hoang dã, tự do hành tẩu ở bên ngoài.

- Không sai, đối với toàn bộ Tinh Châu mà nói, Ngự Yêu Sư cấp số Hào Hùng, vẫn là rất bình thường. Thế nhưng Quân Cấp lại cực kỳ thưa thớt. Đây là mấu chốt biến đổi. Nếu như có thể tấn thăng đến Quân Cấp, mới chính thức tiến một bước dài, chiếm một chỗ đứng nhỏ trong cao thủ.

- Sở Vân công tử, sáu viên đan dược không đủ, cho thêm vài viên đi, đối với dược hiệu ta rất có lòng tin.

Thanh âm của các tiên phi, nhẹ nhàng vang lên trong đầu Sở Vân.

- Ta cũng có ý này.

Sở Vân lần thứ hai móc ra dược bình, càng nhiều đan dược mạnh mẽ chui vào trong miệng Bạch Cốt Quỷ Quân, làm hắn phải bất đắc dĩ nuốt vào.

Cuối cùng, tốn nửa bình đan dược, lúc này mới khiến Bạch Cốt Quỷ Quân triệt để hôn mê, tạm thời hồn phi phách tán.

Thông Linh Xà.

Cầu nối giữa linh quang bản thân và đối phương hình thành, Sở Vân không ngừng cuồn cuộn hấp thu linh quang của Bạch Cốt Quỷ Quân.

Linh quang của Cấp số Hào Hùng, như tòa nhà khổ lớn. Linh quang của Quân Cấp, lại đột nhiên tăng mạnh, giống như một tòa cung điện.

Linh quang của Sở Vân hấp thu Cường Nho tướng quân, hiện nay cũng là cấp số Hào Hùng. Thế nhưng không thể nào so sánh cùng Bạch Cốt Quỷ Quân, mười người như Sở Vân cộng lại thì linh quang so ra vẫn kém Bạch Cốt Quỷ Quân.

Chỉ là hiện tại, những linh quang này bị Sở Vân hấp thu trên diện rộng.

Nửa canh giờ sau, linh quang của Sở Vân ước chừng khuếch trương một phần mười so với lúc đầu.

Đừng xem thường một phần mười này, nếu như Sở Vân chậm rãi phát triển bình thường, cần tốn không dưới một năm.

Hiện tại Sở Vân có Thông Linh Xà, dùng nửa canh giờ, liền có thể đổi lấy một năm khổ công.

Bất quá, Sở Vân vẫn như cũ có chút không hài lòng tốc độ hấp thu này: "Linh quang của Quân Cấp cường giả, hình như đã có biến hóa khó hiểu. Dựa theo tốc

độ nguyên bản, nửa canh giờ hẳn đã có thể hấp thu nhiều hơn. Thật không ngờ, linh quang của Quân Cấp ngưng tụ càng chặt, khó có thể hấp thu."

Một canh giờ sau, Bạch Cốt Quỷ Quân đã tỉnh.

- Linh quang của ta, linh quang trong cơ thể ta….Ngươi đã động tay động chân gì? Ngươi là tên ma quỷ.

Hắn kinh hoảng lo sợ, khi nhận thấy biến hóa của bản thân, hắn rốt cục minh bạch dự định của Sở Vân, triệt để khủng bố rồi.

Sở Vân cũng không để ý đến hắn, quăng hắn vào một góc, đóng cửa lao lại, trầm mặc ly khai.

Không thể không nói, cường độ hồn phách của cường giả Quân Cấp, lại lần nữa làm hắn chấn kinh.

Hắn không khỏi nhíu mày, như vậy có thể không được rồi.

Hắn thoáng tính một chút, dựa theo tốc độ hấp thu này mà nói, hắn cần hơn mười lần hấp thu linh quang Bạch Cốt Quỷ Quân mới sạch sẽ, khi đó tiêu hao rất nhiều Táng Hồn đan, Đoạn Phách đan.

Hai loại đan dược này, đều là thượng đẳng, cực kỳ trân quý. Trọng yếu nhất chính là, dược liệu luyện chế hết sức ít ỏi. Tuy có vương thất Đôn Hoàng, mở quốc khố cung ứng, cũng tuyệt đối không đủ.

Nơi sản sinh những dược liệu này, là Quỷ Đằng Quốc. Chính là quốc đảo của Cửu U thành.

Khoảng cách cực kỳ xa xôi. Hơn nữa Quỷ Đằng Quốc thi hành chính sách bế quan tỏa cảng, nên rất khó thu được những dược liệu này.

- Xem ra phải để tu vi của Thông Linh Xà đề thăng một cấp nữa.

Sở Vân thở dài một tiếng, thì thầm nói.

Với lại hôm qua nghe Kim Bích Hàm nói, một khi Thông Linh Xà trưởng thành đến trình độ Kiếp Yêu, là có thể vận dụng trong chiến đấu, vận dụng đúng thời cơ, thậm chí có thể cướp lấy yêu vật của người khác.

Loại tình cảnh này, Sở Vân mỗi lần nghĩ đến, đều bốc nhiệt trong người.

Thế nhưng muốn đề thằng tu vi của Thông Linh Xà, nhất định phải có hồn tinh.

Hồn tinh ít ỏi, trong tay Sở Vân lại có rất nhiều. Ở trong Dạ Đế thành, hắn thu hoạch hồn tinh chất đầy cỡ xe ngựa. Đây là một cỗ tài phú vô giá.

Lúc đó, hắn chỉ đề thăng tu vi của Thông Linh Xà đến Đại Yêu đỉnh phong, bởi vì tình huống lúc đó độ kiếp không thuận lợi, nên mới đình chỉ hành động trùng kích tu vi. Chứ trên thực tế, hồn tinh vẫn chưa tiêu hao bao nhiêu.

Đạo lý ma đao không thể đốn củi, Sở Vân biết rõ.

Ra khỏi lao phòng, hắn lập tức quyết định trùng kích tu vi Thông Linh Xà. Trong Đôn Hoàng Vương cung, có quảng trường chuyên để độ kiếp, phương tiện cực kỳ tinh xảo, đảm bảo cho thành viên vương thất thành công.

Sở Vân đến nơi này, cũng không bị một chút ngăn cản. Hắn là khách quý của Đôn Hoàng Vương thất, hôm qua Đôn Hoàng công chúa trước lúc đi ngủ, đã hạ ra một ý chỉ. Cho phép Sở Vân tự do đi lại trong hoàng cung.

Linh Yêu Kiếp của Thông Linh Xà là Hỗn Nguyên Tán Linh kiếp. Uy lực cực kỳ khủng bố, Kiếp Vân thâm hậu, bao phủ toàn bộ vương thành. Hạ xuống nghìn vạn trụ bạch quang, lực lượng vô tiền khoáng hậu.

May mà Sở Vân thân mang Hóa Đạo đại pháp, dùng hóa quang, hóa phong, hóa băng tam quyển, hóa hiểm thành an vượt qua.

- Loại yêu thú nghịch thiên như Thông Linh Xà, Yêu kiếp so với yêu vật tầm thường cường đại hơn rất nhiều. Ta có sáu đầu yêu vật khí vận trong người, còn chịu không nổi thiên kiếp cường đại dạng này. Nếu không có Hóa Đạo đại pháp, thực sự thảm hại rồi.

Sở Vân cảm thán một tiếng, Hóa Đạo đại pháp thật sự quá có tác dụng cao.

Hóa Đạo đại pháp bản hoàn chỉnh, không chỉ có kim mộc thủy hỏa thổ phong lôi các loại, mà còn có thể hóa cốt hóa huyết hóa bì hóa nhục, thậm chí chạm đến lĩnh vực không gian, thời gian. Chỉ cần tu vi đủ phát động phương pháp của Hóa Đạo đại pháp, là có thể làm tất cả đạo pháp không gian, thời gian vô dụng.

Bất quá Hóa Đạo đại pháp cũng có chỗ thiếu xót. Yêu vật có trí tuệ không đủ, khó có thể nắm giữ hoàn chỉnh. Nói cách khác, đây đúng là yêu cầu rất cao linh quang của yêu vật.

Cho dù là yêu thú như Thiên Hồ, đỉnh phong cấp Linh Yêu cũng không có thể nắm giữ hoàn chỉnh Hóa Đạo đại pháp. Chí ít cần đạt được tu vi trăm vạn năm, mới có khả năng.

Thẳng đến khi dùng đến chỉ còn lại một khối hồn tinh cỡ ba lòng bàn tay, Sở Vân lúc này mới thu tay. Mà tu vi của Thông Linh Xà đã tăng vọt đến cấp số Linh Yêu đỉnh phong.

Nàng hóa thành hình người, mỹ lệ động nhân, mị lực vô hạn. Tóc dài đến mông, băng cơ ngọc cốt. Toàn thân vận trường bào xanh nhạt, dáng người lã lướt. Nhất là vòng eo kia, thật nhỏ nhắn mềm mại, giống như cơn gió nhẹ.

- Chủ nhân.

Nàng dịu dàng đi tới, quỳ gối hành lễ với Sở Vân, thanh âm không dịu dàng như Thiên Hồ, nhưng rất nhu mỳ, cực kỳ gợi cảm, làm cho người ta động tâm.

Đây tuyệt đối là mỹ nhân hoàn mỹ, dung mạo thiên sứ, vóc người ma quỷ. Luận tư sắc, chỉ có Thiên Hồ có thể sánh. Cùng Kim Bích Hàm không phân trên dưới, chính là mỗi người mỗi vẻ.

Sở Vân vui sướng mỉm cười đỡ xà mỹ nhân này đứng lên. Hắn nắm hai tay nàng, chỉ cảm thấy mềm tựa như lụa.

Thông Linh Xà lớn mật nhìn Sở Vật, đôi mắt mị hoặc cực kỳ, nhộn nhạo phong tình làm người khác mê say.

- Bây giờ, nàng nên hấp thu mạnh mẽ cho ta, hiểu chưa?

Sở Vân ôn nhụ dặn dò.

- Dạ rõ, chủ nhân.

Thông Linh Xà gật nhẹ đầu.

Lại lần nữa đi tới lao phòng, Bạch Cốt Quỷ Quân nhìn thấy Sở Vân cực kỳ kích động, tức giận rống to, mặt hung lòng sợ.

Sở Vân sắc mặt lạnh lùng, đưa hai bình đan dược còn dư mạnh mẽ nhét vào miệng hắn, lần thứ hai làm hắn hôn mê bất tỉnh.

Lúc này tốc độ hấp thu linh quang rất nhanh. Thông Linh Xà có công lực thâm hậu, làm linh quang trong cơ thể Sở Vân tăng trưởng nhanh chóng, mang đến khoái cảm, cơ hồ Sở Vân muốn ngừng còn không được.

Một canh giờ sau, Sở Vân mơ màng tỉnh dậy, linh quang trong cơ thể hắn đã chừng hai gian phòng ốc. Khếch trương hơn gấp đôi.

- Tên ma quỷ này, ác đồ.

Sau khi Bạch Cốt Quỷ Quân khôi phục thần trí, lập tức gào thét cuồng loạn. Hắn tóc tài bù xù, đâu còn phong độ của cường giả Quân Cấp lúc trước?

Sở Vân cười ha hả, nghênh ngang bước đi. Hiện tại, hắn giống như lần nữa hấp thu linh quang của Cuồng Nho tướng quân, hắn rốt cục có khả năng thao túng một đầu Kiếp Yêu rồi.

Trích Tinh Thủ Sáo hắn cũng không cần nữa, nếu Tiểu Tiểu Hiền đã quy thuận, vậy liền cho hắn đi. Thủ sáo ở trong tay hắn, so với trong tay Sở Vân càng có thể phát huy ra diệu dụng.

Sở Vân cũng đã tính sẵn, tấn thăng một linh yêu đỉnh phong trong tay thành Kiếp Yêu.

Cụ Phong cung, tư chất hữu hạn, tu vi của nó đã đến đỉnh rồi, bởi vậy không để trong lòng. Túy Tuyết Đao bị ăn mòn đao thân, chỉ còn lại một bộ phận nhỏ, làm sao hồi phục vẫn là một vấn đề đau đầu.

Hồng Yêu không màu trọng thương sắp chết, trước mắt đã giao cho các tiên phi để ý.

Các tiên phi mỗi ngày đều dùng đan dược trị liệu, Hồng Yêu đang dần dần hồi phục.

Thiên Hồ, Thông Linh Xà, Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, Tật Phong Kính Thảo Hài, Mệnh Tuyền Ngọc Tỷ, cùng với năm đại yêu vật khí vận trong Ngũ Đức Luân, đều là Linh Yêu, tấn thăng cái nào đây?

Đây là một vấn đề cần phải suy nghĩ cặn kẽ.

Kiếp Yêu kiếp không phải chuyện đùa, cùng thuộc tính bản thân của yêu vật liên quan mật thiết. Tỷ lệ thành công vượt qua rất thấp, nguyên bản Sở Vân cũng không lo lắng, may mà có Hóa Đạo đại pháp trong tay, mới tạo cho hắn lòng tin.

- Có lẽ không nên vội vàng độ kiếp. Sở Vân công tử, công tử hoàn toàn có thể học một ít độ kiếp của Bạch thống lĩnh trước, chuyện này có thể giúp công tử có thêm kinh nghiệm.

- Còn có bao tử (bánh bao) thần bí công tử lấy được ở Dạ Đế thành, công tử cũng có thể ăn nó trước, tăng cường thực lực của bản thân.

- Nguyệt Thỏ ở trong tay công tử, mặc dù có tu vi Đại Yêu, nhưng chưa vượt qua Đại Yêu kiếp. Hiện tại đang bị Bảo Quang Mông Trần quyết phong ấn, công tử có thể vận dụng Thiên Tinh đan, đề thăng tu vi của nó đến Linh Yêu đỉnh phong. Đối với chuyện độ kiếp của công tử, sẽ có hỗ trợ rất lớn.

Các Tiên Phi thật giống là chỗ cố vấn cho Sở Vân, kiến nghị đúng trọng tâm cho hắn.

Sở Vân tiếp nhận những kiến nghị này. Sau ba ngày ở đây, hắn lệnh Tiểu Tiểu Hiền luyện chế đan dược, mỗi ngày đều hấp thu linh quang của Bạch Cốt Quỷ Quân một canh giờ.

Đồng thời hắn lợi dụng Hóa Đạo chi pháp, hỗ trợ Nguyệt Thỏ thuận lợi vượt qua Đại Yêu kiếp, Linh Yêu kiếp.

- Chủ nhân…

Nguyệt Thỏ lần đầu tiên hóa thành hình người, nàng mở to đôi mắt trong như thủy tinh, đôi tay nhỏ nắm chặt lại, vẻ mặt ngượng ngùng, nhút nhát chào Sở Vân.

Thiên Hồ hóa thành hình người, là thiếu nữ mười lăm mười sáu như nụ hoa chớm nở.

Mà Nguyệt Thỏ thì như mười hai mười ba tuổi. Nàng một đầu tóc ngắn đen tuyền khả ái, hai bên rủ xuống kéo dài đến dưới vành tai.

Khuôn mặt nàng phấn nộn, có cảm giác hơi mập mạp, chiếc mũi tinh xảo, miệng nhỏ anh đào bóng ánh sáng.

514. Chương 76 77: Kiếp Yêu Đầu Tiên Của Sở Vân

Chương 76 77: Kiếp Yêu đầu tiên của Sở Vân

Nàng vận áo khoác hồng cẩm, quần bông nhỏ, đôi giày thêu hoa, hình như là phong cách trang phục của thời đại Đường Cẩm quốc. Ở vành y phục, chỗ cổ tay áo, cổ áo, đều có đường viền lông trắng mềm mại.

Nàng tựa như tinh linh nhỏ, bộ dáng mơ mơ hồ hồ, cực kỳ khiến người khác thương yêu.

Sở Vân mỉm cười nắm bàn tay nhỏ bé, trắng xinh của nàng, nhéo nhẹ cái mũi của nàng, rờ rờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Tiểu la lỵ Nguyệt Thỏ khẽ nhíu mày, cúi đầu xuống, vẻ mặt đỏ bừng, nhận lấy sự âu yếm của Sở Vân.

Cứ như vậy, tu vi của Nguyệt Thỏ đạt đến Linh Yêu đỉnh phong, lại còn phối hợp với rất nhiều đạo pháp thời gian lấy được từ Dạ Đế thành, làm nàng một bước trở thành một trong ba Đại Yêu thú chủ lực của Sở Vân.

Còn lại hai vị, tự nhiên là Thiên Hồ cùng Thông Linh Xà.

Về phần tám đầu Kiếp Yêu kia, bởi vì có khế ước minh hữu, nên không thể chân chính xem như chính quy của Sở Vân.

Bất tri bất giác, yêu vật trong tay Sở Vân đều đã trưởng thành. Số lượng Linh Yêu đỉnh phong đã vượt qua mười đầu.

Trong đó, Thiên Hồ, Thông Linh Xà, Nguyệt Thỏ, Hồng Yêu không màu, Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi cùng với Ngũ Đức Luân đều là tồn tại có tiềm lực phi thường, cấp số tuyệt phẩm.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, người thứ nhất được lựa chọn tấn thăng Kiếp Yêu sẽ ở trong bọn họ.

Về phần một số yêu vật như Cụ Phong Cung, Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, bởi vì tư chất thượng đẳng, tu vi Linh Yêu đỉnh phong, đã là đến đỉnh rồi, hầu như không thể đề thăng nữa.

Tật Phong Kính Thảo Hài, Mệnh Tuyền Ngọc Tỷ, tuy đều là cấp số tuyệt phẩm, nhưng hiệu quả rất ít, tiềm lực đề thăng cũng không giống như Thiên Hồ.

Trong yêu vật cấp số tuyệt phẩm, tinh tế so sánh, cũng phân ra ba bảy loại.

Long Nguyện Thụ, vẫn là yêu thực thần bí mà Sở Vân nghiên cứu không ra, hiện nay chỉ có thể để nó phát triển tự do.

Còn có một kiện yêu binh, so với Long Nguyện Thụ còn thần bí khó lường hơn, đó chính là cái chén màu lam, nói là chén, không bằng nói là bát có lẽ chuẩn xác hơn. Ở trong Dạ Đế thành, đã từng cứu Sở Vân một mạng, ngay cả Ám Ảnh cũng bị nó hù chạy.

Lực lượng của nó cũng không phải mạnh hơn Ám Ảnh. Mà là trong bát cổ có khí tức Thiên Ngoại Tinh Ma, Ám Ảnh bị cỗ khí tức này dọa chạy.

Hiện tại Sở Vân mỗi ngày đều trích ra một chút thời gian, xem xét yêu binh này, nhưng hiệu quả rất ít.

Giống như Du Nha đại sư từng phỏng đoán qua, yêu binh này đến từ viễn cổ, cần linh quang đạt đến trình độ của Ngự Yêu Sư, mới có thể chân chính khống chế sử dụng.

"Không biết, khi ta hấp thu toàn bộ linh quang của Bạch Cốt Quỷ Quân, tấn thăng cường giả Quân Cấp, có thể đạt được tiêu chuẩn sử dụng bát cổ này hay không nữa?"

Sở Vân kỳ vọng trong lòng.

Vào ba ngày sau, Hồng Yêu không màu triệt để hồi phục. Chiến lực khôi phục, lần nữa trở về bên người Sở Vân.

Linh quang trong cơ thể Bạch Cốt Quỷ Quân, lại chỉ mới hấp thu không được phân nửa. Linh quang của cường giả Quân Cấp, thật sự là tràn trề vượt quá tưởng tượng.

Bạch Toa Toa chuẩn bị công tác độ kiếp vì Hồng Nguyệt Loan Đao, hiện tại đã gần xong. Ngay cả địa điểm độ kiếp cũng đã lựa chọn. Đó là sâu trong sa mạc, chỗ hoang mạc vắng vẻ không người.

Thiên Kiếp của Kiếp Yêu, uy lực khủng bố tuyệt luân, nếu như độ kiếp trong Vương cung Đôn Hoàng, dư âm của Thiên Kiếp tuyệt đối có thể làm toàn bộ Đôn Hoàng Vương cung bị hư hỏng hoàn toàn.

Ở trước lúc Bạch Toa Toa độ kiếp một ngày, Sở Vân giải khai phong ấn của Bao Tử.

Ngay tại khắc phong ấn hoàn toàn cởi bỏ, liền phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Đùng một tiếng, một cỗ khí thế khổng lồ của Kiếp Yêu liền từ trên thân Bao Tử bộc phát ra, xộc thẳng lên trời, tràn ngập vòm trời.

Phút chốc, hô hấp Sở Vân bị kiềm hãm, liền thấy Bao Tử hóa thành một đạo cầu vồng trắng hồng, ở trước mắt hắn phi độn đi, nháy mắt đã xa mấy trăm trượng. Tốc độ cực nhanh, làm hắn đứng nhìn trân trối.

May mà Sở Vân đã chuẩn bị cẩn thận, trước lúc giải khai phong ấn, hắn gọi ra Các Tiên Phi dựng lên Bất Quái trận. Nếu mà là không trung ở Đôn Hoàng Vương thành, Bao Tử đã sớm bay mất rồi. Thế nhưng lúc này không gian không trung lại là Bát Quái chiến trận, nó có bay xa đến đâu, cũng chỉ nằm trong tay Sở Vân.

"Bao Tử này, không ngờ lại là một đầu Kiếp Yêu."

Sở Vân luôn nghĩ Bao Tử này rất cổ quái, thế nhưng chân tướng lại làm hắn kinh hãi.

Trên thế giới này, có yêu thú, yêu thực, còn có yêu binh. Nhưng hắn cho tới bây giờ còn chưa nghe nói, còn có yêu bao. Mà điểm quan trọng chính là, Bao Tử này, không ngờ lại là đầu Kiếp Yêu.

Thế giới này này muốn điên đảo rồi sao?

- Chạy đi đâu?

Hắn hét lớn một tiếng, thận trọng triệu xuất toàn bộ yêu vật trong tay, tạo thành một đạo quân tiên phong, đuổi theo Bao Tử, tầng tầng bao vây nó.

Ngay lúc thần sắc Sở Vân ngưng trọng, cho rằng phải có một hồi đại chiến, thì Nhục Bao Tử (bánh bao thịt) hóa thành một tiểu đồng tử nam hài, gào khóc:

- Đừng ăn ta, xin các người đừng ăn ta.

Toàn bộ hóa đá.

Tuy Bao Tử này là một đầu Kiếp Yêu, nhưng chỉ sợ là trên toàn bộ Tinh Châu, nó chính là đầu Kiếp Yêu nhát gan nhất.

Hắn so với Nguyệt Thỏ còn nhát gan hơn, không, chính xác mà nói, Nguyệt Thỏ là xấu hổ, mà hắn mới chân chính là nhát gan sợ sệt.

Tiểu nam hài giống như ba tuổi này, thân người trắng trẻo, tay chân đều mập mạp, giống như là trái bóng. Hắn cực giống đồng tử ở trong tranh tết. Lúc này hắn dùng tay nhỏ xoa xoa đôi mắt, nước mắt giống như suối chảy ra, tạo ra một thác nước nhỏ.

- Nước mắt này không phải bình thường, không ngờ lại là đan dược thượng đẳng, Tử Lâm Túy Tiên Tuyền.

Một vị Các Tiên Phi phát hiện chuyện này, liền mở miệng kinh hô một tiếng.

- Còn chưa đâu, hương thơm trong không khí quanh người hắn cũng là đan hương thượng đẳng, Ngâm Nguyệt Long Thai Hương.

Một vị Các Tiên Phi khác tiếp tục ngạc nhiên nói.

- Nhục Bao Tử này, quả thực rất cổ quái. Khó trách lại là vật bồi táng của Dạ Đế.

Sở Vân cảm khái một tiếng, đối với Bao Tử này cực kỳ hiếu kỳ. Nghe lời hắn nói, Nhục Bao Tử khóc càng thêm nhiều.

- Đừng ăn ta, ta không giống bánh bao thịt đâu. Ngươi xem ta da rất dày thịt rất béo, không thể ăn, thật không thể ăn. Hơn nữa ta còn không có vệ sinh, bình thường đều đại tiểu tiện tùy hứng, mà nước tiểu còn dính lên người nữa.

Nói xong, hắn thật sự tiểu tiện.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn mím lại, dùng hết sực tiểu tiện tung tóe, bắn cả lên trên người bản thân. Một cỗ hương khí ngập trời lập tức tràn ra toàn bộ không gian, xộc vào mũi.

- Ông trời của ta, đây là hương vị của Thanh Mộc tửu vạn năm, nước tiểu đồng tử của hắn không ngờ lại là đan tửu thượng đẳng.

Trong Các Tiên Phi có người rống lên.

Đây chính là một tiểu Bao Tử thần kỳ vô hạn, ngay cả nước tiểu đồng tử cũng là đan tửu thượng đẳng cực kỳ trân quý.

- Ta không ăn ngươi, ngoan, chỉ cần ngươi chịu nghe lời ta, ta sẽ không ăn ngươi nữa.

Sở Vân đôi mắt khẽ chuyển, trên mặt lộ ra nét cười, bắt đầu tiến hành dụ hoặc.

- Ngươi thực sự không ăn ta sao? Được, nhưng mà chủ nhân của ta là Dạ Đế đại nhân đó.

Tiểu Bao Tử ngậm ngậm ngón tay trong miệng, bộ dáng thánh thiện, nước mắt lưng tròng. Hồn nhiên làm cho Sở Vân cũng không tự chủ được sinh ra một cỗ ân hận.

- Dạ Đế đã chết, là ta đã cứu tỉnh ngươi. Ta chính là tân chủ nhân của ngươi.

Sở Vân nói.

- Nhưng mà... Nhưng mà Dạ Đế đại nhân chỉ thụ trọng thương ở trong Thiên Kiếp, hắn chỉ ngủ say, cũng chưa chết mà.

Thần tình Tiểu Bao Tử do dự, không chút cố kỵ nói ra một bí mật kinh thiên.

- Cái gì? Dạ Đế chỉ ngủ say, vẫn chưa tử vong sao?

Sở Vân khiếp sợ.

Thần tình Các Tiên Phi cũng đơ lại, nghẹn họng nhìn trân trân.

Chuyện này thật không thể tưởng tượng, nhân vật của thời đại thượng cổ, cả mấy trăm vạn năm, không ngờ chỉ ngủ say vẫn chưa tử vong.

"Thảo nào Mặc Kỳ Lân, Ám Ảnh vẫn thủ hộ ở trong Dạ Đế thành, còn chưa rời khỏi. Dạ Đế không ngờ không chết."

Sở Vân sực tỉnh, nhận thấy lời của Bao Tử nói, cực kỳ có thể.

Dạ Đế thực sự sâu không thể lường, ngay cả Thiên Ngoại Tinh Ma kiếp cũng giết không chết hắn. Chỉ làm hắn trọng thương gần chết, rơi vào ngủ say.

"Nói như vậy, ta chẳng phải đã trộm đồ của Dạ Đế, nếu mà một ngày nọ hắn từ trong ngủ say thức tỉnh thì...?"

Sở Vân nghĩ tới đây, lập tức đầu to như đấu. Chuyện này tuyệt đối là tin dữ cực lớn.

"Nhục Bao Tử này rất quan trọng, mặc kệ ra sao, trước thu phục hắn cái đã."

Ngay sau đó, Sở Vân ý thức được tầm quan trọng của Tiểu Bao Tử này.

- Mặc kệ Dạ Đế, nếu ngươi không nhận ta làm chủ, ta liền ăn ngươi.

Hắn sắc mặt trầm xuống, trong nháy mắt lại thay đổi bộ mặt. Ánh mắt âm hàn, trong mắt của Tiểu Bao tử, như vậy là quá khủng bố và nguy hiểm.

- Nghìn vạn lần đừng. Xin ngươi đừng ăn ta. Chủ nhân, từ nay về sau, người chính là chủ nhân của Tiểu Bao Tử ta.

Tiểu Bao Tử nước mặt nước mũi giàn dụa, rất không có khí tiết, dưới áp lực của Sở Vân, lập tức cải biến lập trường, làm phản Dạ Đế.

- Trời ạ, nước mũi của hắn là Phù Dung Tục Thọ Cao, chính là đan dược thượng đẳng.

Các Tiên Phi cũng hết lời nói nổi.

Quá trình câu thông linh quang cực kỳ thuận lợi, cuối cùng Sở Vân nhìn đầu Kiếp Yêu trước mặt mình, rồi rơi vào thời gian trầm mặc.

Đầu Tiểu Bao Tử này, nhất định là nhát gan nhất trên thế giới này, không có chút cốt khí của Kiếp Yêu.

Hắn như thế nào cũng không ngờ đến, đầu Kiếp Yêu đầu tiên của mình lại là nó.

- Nói đi, nói chuyện của ngươi và Dạ Đế.

Lúc sau, Sở Vân phá vỡ trầm mặc, mở miệng dò hỏi.

- Ta là Đan Đan, là Tiểu Bao tử tuyệt phẩm do Dạ Đế đại nhân bỗng nhiên trên đan đạo lại có sở ngộ, luyện chế thành.

Tiểu Bao Tử nói liên miên không dứt, lời vừa nói xong, làm mọi người nghe được đều ngẩn ra.

Tiểu Bao Tử này, không ngờ lại do chính thân Dạ Đế luyện chế. Hắn có thể lĩnh ngộ các loại đan phương, ăn vào các loại thiên tài địa bảo, rồi phóng ra đan dược tương ứng. Đồng thời, hắn cũng có thể ăn các loại đan dược thành phẩm, rồi từ đó lấy được đan phương.

Theo bản chất đó, hắn hẳn là một kiện yêu binh.

- Không, hắn có lẽ xem như đan dược. Yêu đan có tư chất tuyệt phẩm.

Luyện đan đại sư Hạ Phàm tiên tử lại không có cùng quan điểm

- Yêu đan?

Sở Vân là lần đầu nghe thấy từ ngữ như thế.

- Đúng vậy, yêu đan.

Hạ Phàm Tiên Tử nhấn mạnh lại, sau đó dùng ngữ khí lo lắng, chậm rãi nói:

- Đây là truyền thuyết lưu truyền trong giới Luyện Đan. Tuyệt đại đa số Luyện đan sư trong Tinh Châu, đều chỉ có thể luyện chế tử đan. Cũng chính là ba loại thượng trung hạ. Mà Luyện đan sư tuyệt đỉnh chân chính, lại có thể luyện chế ra đan dược tuyệt phẩm. Loại đan dược này, sở hữu tâm linh tự do, là sinh đan. Cũng chính là yêu đan.

- Trên thế giới này, sinh sống rất nhiều yêu thú, vô số yêu thực. Theo phần lớn kinh nghiệm tích lũy được, nhận thức dần dần thấu triệt thiên địa, Luyện binh sư dần dần phát triển ra yêu binh. Mà Luyện đan sư cũng vậy, cũng có thể khai phá ra hệ thống yêu vật thứ tư, đó chính là yêu đan. Lý luận này, tuy rằng không có chứng thực, nhưng thật lâu trước, đã có bậc tiên hiền dự đoán ra.

- Trong Tinh Châu, còn chưa có tuyệt phẩm đan dược chân chính. Tang Hồn đan, Đoạn Phách đan các loại, đều cấp thượng đẳng. Ngay Thiên Linh Chân Tâm đan,

Hóa Nhiên Tạo Hóa đan, Tâm Động Tửu các loại kỳ đan trân dược nhiều lắm cũng chỉ được bán tuyệt phẩm thôi.

- Không có Luyện đan sư nào, ở tình cảnh công khai, luyện chế ra siêu việt thượng đẳng chân chính, đạt được đan dược tuyệt phẩm. Đây không thể không nói là tiếc nuối lớn nhất trong lịch sử Tinh Châu.

- Thật không ngờ, từ những năm thượng cổ, Dạ Đế đã chứng thực lý luận này. Sở Vân công tử, nếu công tử công khai tồn tại của Bao Tử này, tất sẽ làm giới Luyện Đan ở toàn bộ Tinh Châu rung động trời long đất lở.

Hạ Phàm Tiên Tử nhìn tiểu Bao Tử, giọng điệu kinh thán, hai mắt trong suốt, rạng rỡ cực kỳ.

Trên thực tế, lời nàng nói, còn rất phiến diện.

Tồn tại của tiểu Bao Tử, nếu công bố ra ngoài, đâu chỉ là giới Luyện đan, toàn bộ Tinh Chân cũng sẽ phát sinh động đất cấp mười.

Cho tới nay, yêu vật đều có ba hệ thống lớn: yêu thú, yêu thực, yêu binh. Thế nhưng hiện tại Bao Tử xuất hiện, lại tăng thêm hệ thống thứ tư yêu đan. Chuyện này đối với toàn bộ hệ thống, đối với nhận thức lâu dài của mọi người, là một đột phá vĩ đại.

- Thân mang trọng bảo, hoài bích chi tội, sao ta lại bại lộ ra được?

Sở Vân nghĩ đến Dạ Đế, nào dám tuyên bố tung tích của tiểu Bao Tử khắp nơi?

Vạn nhất Dạ Đế hồi phục khỏi bệnh, hỏi thăm một chút. Nguyên lai trộm đồ của ta chính là tiểu tử ngươi.

Sở Vân liền triệt để gặp bi kịch rồi.

Hiện tại cường giả Vương Cấp chỉ xem Sở Vân thành một con châu chấu nhỏ dẫm nát dưới chân. Cường giả Đế Cấp, lại có thể dẫm nát cường giả Vương Cấp dưới chân.

Chênh lệch trong đó khó có thể đánh giá hết.

Giống như Cực Nhạc Hoan Hỷ thuyền, tiểu Bao Tử cũng thuộc về loại yêu vật lộ ra là chết.

Không đến vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể lấy ra, để thế nhân biết được. Bằng không, sẽ đưa tới phiền phức vô cùng vô tận.

515. Chương 78 : Huyết Vũ Tinh Phong Kiếp

Chương 78 : Huyết vũ tinh phong kiếp

Một khi tin tức của tiểu Bao Tử lộ ra ngoài. Không cần nói đến Dạ Đế khủng bố kia, mà vô số Luyện đan đại sư bởi nó động tâm đều muốn gặp được Sở Vân.

Mà trên thực tế, mỗi một Luyện đan đại sư, đều có nhân mạch khổng lồ. Phía sau mỗi người, đều dính dáng một loạt cường giả Ngự Yêu Sư.

Chỉ là, tác dụng của tiểu Bao Tử quá lớn, không thể buông bỏ, không thể thay thế được.

Nó là thần vật của luyện đan, mỗi một Luyện đan sư đều muốn có một thần binh lợi khí của mình. Khống chế được nó, có thể thoải mái luyện chế ra bất luận đan dược gì trong thiên hạ, chỉ cần đan phương chuẩn xác, tiểu Bao Tử chắc chắn thành công trăm phần trăm.

Trừ chuyện đó, nó còn có thể ăn đan dược thành phẩm, tạo ngược ra đan phương.

Ở giới Luyện đan có một câu danh ngôn: mỗi một đan phương, đều là một quặng thạch tệ.

Chuyện này không chút khoa trương, rất nhiều đan phương thượng đẳng, đều là bài tẩy của Luyện đan sư, tài phú khổng lồ của họ. Rất ít người trao đổi cùng người khác, nó là bí mật lớn nhất của mỗi một Luyện đan sư.

Thế nhưng hiện tại Tiểu Bao Tử trong tay Sở Vân, giống như là toàn bộ đan phương của Tinh Châu, có thể tùy ý lấy được. Bút giá trị khổng lồ siêu cấp này, giống như một nguồn tài nguyên vô tận không ai tưởng tượng nổi.

Dù cho không có Thư gia, không có Chư Tinh quần đảo, Sở Vân đơn độc một người chấp chưởng tiểu Bao Tử, hắn cũng có thể làm mưa làm gió, tung hoành trong giới Luyện đan. Đan phương bí mật trân quý nhất của Luyện đan sư khác, hắn đều có thể lấy dễ như trở bàn tay.

Luyện chế đan dược, có thể làm hắn phú khả địch quốc. Nhân mạch tích lũy được, có thể làm hắn trở thành cự phách một phương. Đương nhiên, hiện tại Sở Vân có được tiểu Bao Tử này, chỉ có thể xem như dệt hoa trên gấm thôi.

Tuy tiểu Bao Tử không có lập trường, không chút cốt khí, là Kiếp Yêu dễ làm phản nhất, nhưng quyết không thể phủ nhận một chuyện, đó chính là, Tiểu Bao Tử là một yêu vật siêu cấp đủ cải biến cuộc đời mọi Ngự Yêu Sư.

Sau khi tỉnh táo lại, Sở Vân đút Thiên Tinh đan, Thiên Liệu đan cùng Thiên Bạo đan cho tiểu Bao Tử.

Quả nhiên, lập tức, lấy được ba loại đan phương tương ứng.

Nói cách khác, chỉ cần dược liệu đầy đủ, thì vô cùng vô tận Thiên Tinh đan, Thiên Liệu đan cùng Thiên Bạo đan xuất hiện để sử dụng.

Đây là một khoảng tài phú ngập trời mà tiểu Bao Tử cho Sở Vân.

Không nói đến Thiên Liệu đan, Thiên Bạo đan, chỉ nói Thiên Tinh đan. Thiên Tinh đan dồi dào, có thể đề thăng tu vi bất kỳ yêu vật nào, từ Ấu Yêu kỳ, một bước đến Kiếp Yêu.

Chuyện này không chút khoa trương. Điểm này, cũng có ý nghĩa, yêu vật của Sở Vân sau này, sẽ không vì tu vi thấp mà phiền muộn nữa.

Đây là bồi dưỡng như thiểm điện, chân chính nhanh chóng.

Ảnh hưởng của tiểu Bao Tử mang đến, còn chưa dừng lại.

Ảnh hưởng lớn nhất ở phương diện khác, đầu tiên chính là Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ của Sở Vân. Có nó, tần suất sử dụng của Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ sẽ giảm thiểu đến thấp nhất, chính thức tuyên bố hạ tốp.

Theo thành tựu ngày càng cao của Sở Vân, đệ nhất yêu thực ngày xưa, cũng dần dần từ tuyến một thối lui đến tuyến hai, rồi thối lui đến tuyến ba.

Kế tiếp là Tiếu Tiểu Hiền.

Hắn không cần mỗi ngày đều khổ cực luyện Tang Hồn đan, Đoạn Phách đan nữa. Hiệu suất của tiểu Bao Tử, nhanh hơn hắn nhiều lắm.

Cứ như vậy, đan dược tràn trề làm tiến độ Sở Vân hấp thu linh quang của Quỷ Quân, cũng tăng theo rất nhanh.

- Ngươi đắc ý không được lâu đâu, hừ. Trong Cửu U thành nhất định sẽ phái trưởng lão đoàn qua đây lục soát. Đến lúc đó một khi phát hiện đường dây mối nhợ, ngươi trốn không thoát đâu. Ngươi tuyệt đối sẽ hối hận vì hành động hiện tại. Người thanh niên, tỉnh táo lại đi. Nếu như hiện tại thả ta ra, ta bảo chứng sẽ bỏ qua chuyện cũ, còn có thể giúp ngươi gia nhập Cửu U thành. Ta phải thừa nhận, ngươi có thiên phú tuyệt đỉnh, còn có yêu thú nghịch thiên dạng Thông Linh Xà. Suy nghĩ lại cho tốt, thêm một bằng hữu, hay thêm một cường địch.

Linh quang dần dần giảm đi, làm trí tuệ của Bạch Cốt Quỷ Quân cũng giảm xuống nghiêm trọng. Không ngờ nhận thức không rõ tình thế, muốn dùng hoa ngôn xảo ngữ, đả động ý chí sắt đá của Sở Vân.

- Trưởng lão đoàn?

Đầu lông mày Sở Vân hơi nhăn lại.

- Không sai. Mỗi một thế lực siêu nhất lưu, đều có trưởng lão đoàn. Những trưởng lão này, hầu như đều có thực lực cấp số Hào Hùng. Là cột sống của mỗi môn phái, thường ngày ẩn cư không ra, một khi có sự tình lớn ảnh hưởng đến căn cơ của môn phái phát sinh, bọn họ sẽ xuất động. Trong Cửu U Thành chí ít có hơn hai mươi vị trưởng lão như vậy, đây là nội tình hùng hậu của một môn phái siêu nhất lưu.

Ngữ khí của Bạch Cốt Quỷ Quân rất ngạo nghễ.

- Tốt, bọn họ muốn tới, ta sẽ bắt tất cả làm tù binh. Ta đang thiếu tù binh cung cấp linh quang đây.

Đầu lông mày Sở Vân nhướng lên, cười ha hả.

- Ngươi.

Bạch Cốt Quỷ Quân không biết nói gì nữa. Hắn khuyên bảo không được, ngược lại bị Sở Vân xem thành tình báo có ích.

Ngày Hồng Nguyệt Loan Đao độ kiếp rốt cuộc đã đến.

Vốn là ba ngày trước nên tiến hành rồi. Nhưng chuyện gần đến, Bạch Toa Toa liền cẩn thận trì hoãn lại, an tâm nghĩ ngơi hồi phục ba ngày.

Nàng ở trong nơi sâu sa mạc độ kiếp, ba người Sở Vân và Kim Bích Hàm, Tiếu Tiểu Hiền lui xa trăm dặm, phân ra ba hướng, từ xa xem chừng.

Một người thì tham khảo học tập, tăng thêm kinh nghiệm. Người còn lại thì có công tác hộ vệ, phòng ngừa bọn đạo chích quấy rối Bạch Toa Toa.

Yêu Kiếp giáng xuống, đó chính là Huyết vũ tinh phong kiếp hung danh ngập trời.

Kiếp vân đỏ thẫm, cuồn cuộn chuyển động, che cả trời cao, bao phủ phương viên phạm vi ngàn dặm. Ở sâu trong kiếp vân, màu đỏ biến thành màu đen.

Huyết vũ vô biên, đổ xuống. Tinh phong nổi lên, phát sinh trận trận gào rít long trời lở đất.

Một mảnh trời đất u ám, giống như ngày tận thế đã tới.

Huyết vũ nhỏ xuống trên cồn cát, trong nháy mắt, liền hòa tan ngọn núi trở thành cồn cát. Tinh phong quét qua, phàm là yêu vật hoang dại trong phạm vi thiên kiếp, đều tử vong quỷ dị. Bị huyết vũ tiêu hóa, hóa thành một bãi bùn thịt.

Một chỗ sâu nhất trong thiên kiếp, Bạch Toa Toa tay cầm Hồng Nguyệt Loan Đao, trong tinh phong huyết vũ khua động. Nàng có cảnh giới đao pháp xuất thần nhập hóa, đao chiêu trận trận biến hóa, lúc thì tinh xảo, lúc thì mạnh mẽ, lực lượng lộ ra trong sự mỹ lệ, làm cho người nhìn tâm thần ngơ ngẩn.

Trọng yếu nhất là, trên Hồng Nguyệt Loan Đao có Hóa Đạo chi pháp, Đạo Pháp Hóa Vũ, Đạo Pháp Hóa Huyết, Đạo Pháp Hóa Phong khắc chế huyết vũ cùng tinh phong.

516. Chương 79 80: Thiên Kiếp Ba Tầng

Chương 79 80: Thiên kiếp ba tầng

Bạch Toa Toa đã chiếm hết tiện nghi, sau khi độ kiếp thành công, vẫn có chút chật vật, thể lực kiệt quệ, tâm thần tổn hao quá nhiều, không có thời gian khó khôi phục được.

- Kiếp Yêu kiếp không chỉ có uy lực khủng bố, mà còn duy trì liên tục trong thời gian dài. Mặc dù có Hóa Đạo chi pháp, vẫn gánh phải phiền toái nặng nề, nguy hiểm cũng thật lớn.

Sở Vân ở một bên quan sát tỉ mỉ toàn bộ quá trình, vì uy lực kinh thiên động địa của Kiếp Yêu kiếp, nhịn không được tặc lưỡi.

Sau khi yêu kiếp, sa mạc lúc trước, trực tiếp thành một hồ huyết hải phương viên ngàn dặm.

Huyết khí xộc thẳng lên trời, tử khí tràn ngập khắp nơi. Đây là cơn giận của trời đất, sức mạnh khổng lồ của thiên nhiên, khó có thể xóa đi. Ngày sau, một mảnh phong cảnh khó mất trong phiến sa mạc này sẽ được hậu nhân đi ngang chiêm ngưỡng.

- Cảm tạ, nếu không có Hóa Đạo chi pháp, cùng với đan dược Tiểu Bao Tử luyện chế ra, độ kiếp lần này ta không có khả năng thành công.

Bạch Toa Toa cầm Hồng Nguyệt Loan Đao, độ kiếp trôi qua, thân thể mệt mỏi rất nhiều, nhưng vẫn nói lời cảm tạ với Sở Vân, thần tình chân thành tha thiết.

- Mọi người cùng có lợi mà, kỳ thực ta cũng muốn cảm tạ thống lĩnh. Lần quan sát học hỏi này, tầm mắt cũng mở rộng, tâm lý có chuẩn bị đầy đủ trước. Trong kế hoạch an bài lúc trước, có rất nhiều chỗ cần điều chỉnh. Ngày mai, ta liền độ kiếp cho Thiên hồ.

Sở Vân mở miệng nói.

Linh quang hắn hiện tại, sau khi cuồn cuộn không ngừng hấp thu Bạch Cốt Quỷ Quân, đã có thể lại tuyển nhận đầu Kiếp Yêu thứ hai, thậm chí là thứ ba.

Thiên Hồ, hắn là đầu yêu thú thứ nhất, cũng là trợ thủ đắc lực nhất của hắn. Nếu chân chính độ Kiếp Yêu kiếp, Sở Vân có chút nắm chắc.

Sâu trong sa mạc, tinh huy tràn ngập.

Phóng mắt nhìn lại, màn đêm đã buông xuống, cồn cát trắng nõn vô tận xòe ra những đường cong nhu hòa, kéo thành đường chân trời của trời đất.

Bầu không khí vốn yên lặng bình thản, nhưng trong lòng mọi người, lại có cảm giác mưa giông bão táp sắp đến.

- Thần Huy, chuẩn bị tốt sao?

Sở Vân đứng bên cạnh thiếu nữ Thiên Hồ nói.

- Dạ

Thiếu nữ Thiên Hồ nhẹ nhàng đáp lại. Nàng toàn thân liên y trắng toát, trong gió đêm áo váy chập chờn, như hoa sen thánh khiết, mọc lên trong biển cát màu trắng. Làn tóc đen tuyền, như thác nước đổ xuống. Lúc này trên dung nhân xinh đẹp như tiên của nàng, cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Hồng Nguyệt Loan Đao của Bạch Toa Toa thành công vượt qua Kiếp Yêu kiếp, hiện tại là ba ngày sau, Sở Vân rốt cuộc chuẩn bị đầy đủ, bắt đầu chính thức độ kiếp cho Thiên Hồ.

Kiếp Yêu kiếp.

- Bất tri bất giác, đã tới một bước này rồi.

Sở Vân lấy một viên Thiên Tinh đan ra, trong lòng cũng cảm khái muôn vàn.

Ở tiền thế, Thiên Hồ chịu phải ám kế của Thư phu nhân, thiên phú không thể xuất sắc, đạt đến Đại Yêu đã tới cực hạn. Sau lại trong quá trình tham u tầm bí, bảo hộ chủ nhân mà chết đi.

Hiện nay, lại được bồi dưỡng cẩn thận, trở thành yêu thú chủ chiến của Sở Vân. Tu vi đột nhiên tăng mạnh, trở thành Linh Yêu đỉnh phong. Đạo pháp phối hợp, đều là tuyệt phẩm thượng đẳng.

Hiện tại, nàng cuối cùng tới một bước quan trọng nhất, vượt qua cảnh giới đỉnh phong nhất trong yêu thú.

Uy lực khủng bố của Kiếp Yêu kiếp, không cần nói nhiều.

Tuy Sở Vân có thủ đoạn của mình, nhưng nếu mạo muội nhúng tay vào, sẽ dẫn đến cảm ứng của thiên địa, uy lực Kiếp Yêu kiếp tăng vọt mấy lần, càng không dễ dàng vượt qua.

Ngay cả Bạch Toa Toa độ kiếp cho Hồng Nguyệt Loan Đao, toàn bộ quá trình cũng chỉ sử dụng một loại yêu binh Hồng Nguyệt Loan Đao, vẫn chưa mù quáng dùng yêu vật khác phụ trợ.

Bản thân Kiếp Yêu kiếp đã rất kinh khủng, một khi thiên địa tức giận, uy lực tăng cường mấy lần, hầu như không có khả năng vượt qua. Ở trong Kiếp Yêu kiếp, vận dụng yêu vật khác hỗ trợ độ kiếp, khoa trương mà nói, chính là tự tìm cái chết.

Bởi vậy, Thiên Hồ chân chính có thể dựa vào, ngoại trừ trí tuệ của Sở Vân ra, kỳ thực chỉ còn bản thân nàng ta.

- Sợ hãi sao?

Sở Vân cầm Thiên Tinh đan trong tay đưa cho Thiên Hồ.

Vẻ mặt thiếu nữ bình tĩnh, tiếp nhận Thiên Tinh đan, liền nuốt vào. Nàng thản nhiên cười, trong mắt lóe lên quang mang dũng cảm:

- Có chủ nhân ở bên người, vì sao lại sợ hãi?

- Ta sẽ luôn cạnh nàng, cho đến khi vượt qua thiên kiếp thành công.

Sở Vân vươn tay, khẽ vuốt gương mặt mềm mại của Thiên Hồ.

Khi lời chưa dứt, trong trời đêm đã nổi lên biến hóa.

- Đã bắt đầu rồi sao? Kiếp vân tới thật nhanh.

Xa xa, Kim Bích Hàm trấn thủ phía nam, vẫn quan tâm đến bầu trời, thấy một màn như vậy không khỏi nhíu mày trầm tư.

- Nhìn kiếp vân tới ào ạt như vậy, trận Kiếp Yêu kiếp này, nhất định cực kỳ khủng bố.

Bạch Toa Toa ở phương bắc, lược trận cho Sở Vân.

- Yêu Kiếp ba tầng! Chuyện này?

Một lát sau, Tiểu Tiểu Hiền cũng lộ vẻ biến sắc, thất thanh nói.

Cơ hồ ngay lúc mọi người hô hấp, trong trời đêm mây đen đã áp đỉnh. Kiếp vân nồng đậm, chia làm ba tầng, kiếp vân tầng dưới chót trầm trọng màu hoàng hôn, mây đen tầng tầng, tản mát ra một cỗ ấp lực vô tận vô biên.

Kiếp vân tầng giữa, lại có năm màu, sặc sỡ ánh sáng, quầng sáng chiếu xuống, giống như biển lớn mênh mông.

Kiếp vân tầng cao nhất, lại chính khí bức người, lúc ẩn lúc hiện, như mộng như ảo.

- Tại sao có thể như vậy? Không ngờ lại xuất hiện Thiên kiếp ba tầng.

Khuôn mặt Bạch Toa Toa mất hết huyết sắc, thấy kiếp vân như vậy, thần tình ngưng trọng không gì so sánh được.

Thiên kiếp ba tầng, tên như ý nghĩa, chính là ba cỗ Thiên Kiếp tụ hợp cùng một chỗ, uy lực chí ít so với Thiên Kiếp tầm thường phải nhiều hơn gấp ba.

Kiếp Yêu kiếp bình thường, giống như huyết vũ tinh phong kiếp Bạch Toa Toa vừa mới vượt qua, chỉ có một tầng thiên kiếp.

- Vận khí Sở Vân lần này thực sự là rất không tốt. Không ngờ phải nghênh đón Thiên kiếp ba tầng. Chuyện này…

Tâm tình Kim Bích Hàm trầm trọng khó chịu, uy lực Thiên kiếp ba tầng không giống bình thường, yêu thú phổ thông vượt qua một tầng thiên kiếp đã là may mắn rồi, ba tầng thiên kiếp, trăm không còn một.

Ầm ầm…

Trong kiếp vân bỗng nhiên phát sinh thanh âm. Giống như vạn đạo thiên lôi nổ vang, liên miên không dứt. Lại giống như nước sông cuồn cuộn, quấy đảo kinh đào, lớp lớp phóng về trước.

Kiếp vân tầng thứ nhất, hoàng hôn trầm trọng, trong mây kịch liệt bốc lên, đột nhiên buông xuống như hoàng lưu điên cuồng.

- Nguyên lai thiên kiếp tầng thứ nhất, là Vô Lượng Hằng Sa kiếp.

Sở Vân ngửa mặt nhìn lên trời, liền thấy một dòng thác nước màu vàng khổng lồ từ trời trút xuống, đâu đâu cũng có.

Sa lưu này như thiên hà đảo chiều, ngân hà chồm dậy, mang tất cả khí thế cuồng bạo hung mãnh.

- Kiếp Yêu kiếp, quả không giống bình thường.

Hắn thở dài một tiếng, tóc đen ở trong gió cuồng động, bóng đêm nồng đậm, bão cát phô thiên cái địa tràn đến, đều không che mờ được thần mang trong mắt hắn.

Ở bên quan sát, cùng tự thân trải qua, quả thật không có cảm thụ giống nhau. Trong nháy mắt, trời đất như muốn triệt để cô lập Sở Vân.

Đối mặt với Kiếp Yêu kiếp như vậy, hắn mặc dù có dũng khí khổng lồ, cũng phải cảm thấy một áp lực cực độ.

Kiếp Yêu, thiên địa bất dung. Đây là sự giận dữ trừng trị của trời đất.

- Không ai có thể hỗ trợ chúng ta, phải dựa vào bản thân mình. Thiên Hồ, Hóa Sa.

Sở Vân mạnh mẽ quát, lời còn chưa dứt, thân ảnh của Thiên Hồ như sen trắng thăng thiên, cầu vồng ngang trời, phóng thẳng lên.

Thiếu nữ Thiên Hồ tóc dài loạn vũ, tay như búp sen, ngón như cánh hoa, đánh ra Đạo pháp Hóa Sa. Trong sát na thần quang vùng lên, ở trong trời đêm phóng ra quang mang vô song tuyệt thế.

Thần mang như hoàng hà cuồn cuộn, nghịch lưu vùng lên, đánh thẳng tới dòng cát.

Ầm.

Tiếng nổ khổng lồ đinh tai nhức óc, trời đất chấn động. Uy lực của đạo pháp Hóa Sa trác tuyệt, bão cát nhanh chóng mất đi, đều hóa thành vô hình. Thần quang của đạo pháp xộc thẳng lên, không ngờ dư uy không giảm, trực tiếp đánh vào sâu trong kiếp vân, thoáng chốc mây bay ngập trời, cuồn cuộn nổi lên nghìn vạn gợn mây, thay đổi bất ngờ, phát sinh tiếng rống giận long trời lở đất.

- Tốt.

Tiểu Tiểu Hiền nhịn không được reo lên.

- Giống như thần uy.

Bạch Toa Toa cũng mắt trừng miệng ngốc, không biết là tán thưởng Thiên Hồ, hay là tán thưởng Sở Vân.

Từ trước tới nay nàng độ kiếp, đều chỉ phòng thủ là chính, chậm rãi tiếp nhận. Sở Vân thì lại trực tiếp phản kích kiếp vân, sớm kíp nổ toàn bộ uy lực của kiếp vân, dũng khí tuyệt luân.

Sau một khắc, kiếp vân triệt để bị mạo phạm uy nghiêm, bộc phát ra uy lực tuyệt cường.

Vô số dòng cát, ầm ầm trút xuống, giống như nghìn con hoàng long cùng bay, vạn long xộc tới.

Đây là một màn kinh khủng tuyệt luân, cực kỳ khí thế.

Uy lực của Vô Lượng Hằng Sa Kiếp, triệt để bạo xuất, đất nứt băng lở, biển cạn đá mòn. Dòng cát như rồng, bao vây tiễu trừ đến Thiên Hồ.

- Thiên Hồ, di chuyển.

Sở Vân quyết định kế sách, chỉ huy.

Thiên Hồ thôi động Đạo pháp Hóa Sa, hình thành hộ trảo thần quang, bảo vệ toàn thân. Thân hình nàng như mũi tên, phiêu diêu tiêu sái, như lưu tinh xuyên qua, như bướm đêm vờn cánh, mạo hiểm xuyên qua dòng cát.

Ầm ầm.

Từng dòng chảy lướt qua thân thể hắn, oanh kích đến mọi chỗ. Dòng cát quá nhiều, vô số dòng cát một kích không trúng, ngược lại dây dưa oanh kích lẫn nhau.

- Thần diệu, dòng cát va chạm nhau, ngược lại trừ khử lẫn nhau. Không ngờ Sở Vân có thể nghĩ đến phương pháp này, căn bản không giống lần độ kiếp đầu tiên.

Kim Bích Hàm nhìn sang, trong lòng sợ hãi than thở tài trí của Sở Vân. Nàng lại không biết, biện pháp này là Tích Tuyết tiên tử chỉ đạo trên Cực Nhạc Hoan Hỷ thuyền.

Mỗi người Các Tiên Phi đều có lĩnh vực am hiểu, Tích Tuyết tiên tử thiện về nghiên cứu thiên kiếp, là chuyên gia của độ kiếp.

Dưới trí tuệ của nàng, Vô Lượng Hằng Sa kiếp rơi vào trong nội đấu, uy lực giảm mạnh. Chỉ là Thiên Hồ cũng không chút lơ đãng, uy lực của Kiếp Yêu kiếp, cho dù có

nội đấu giảm mạnh cũng không thể khinh thường.

Né tránh ở trong, chung quy vẫn có khi thất thủ.

Thiên Hồ bị dòng chảy oanh kích, vòng bảo hộ thần mang hộ trảo nhiều lần chịu đựng.

Sau khi Vô Lượng Hằng Sa kiếp kết thúc, quần áo thiếu nữ tả tơi, chật vật không ổn, mặt mũi rã rời. Vốn cánh tay non mềm nhẵn nhụi, đều có vô số vết xây sát, máu loang lổ.

Ầm ầm.

Không để cho Thiên Hồ có chút thời gian thở dốc, Ngũ Đô Thần Sát kiếp liên tới.

Đầu tiên là Bắc Đô Linh Thần Sát Tuyết, quang huy như biển, trắng toát màu tuyết.

Trong sát quang ngàn vạn mưa đá phô thiên cái địa ập đến bao phủ toàn bộ thế giới. Thiên Hồ đánh ra Hóa Thủy đạo pháp, liền tạo ra hóa tuyết, hóa vũ, hóa băng, gian nan vượt qua.

Nhưng mà Đông Đô Linh Thần Sát Hỏa, sát quang rực rỡ vô cùng, liệt diễm ngang trời, khắp bầu trời nơi nơi đều là thương hồng chi hỏa, khí nóng xộc trời, đốt đến cửu trọng thiên.

Thiên Hồ thôi động đạo pháp Hóa Hỏa, cũng không kịp giảm đi kiếp uy. Nàng bị thiêu ở trong, hỏa diễm quấn lấy, nỗ lực rất nhiều, lúc này mới hóa hiểm thành an.

Ngay sau đó Nam Đô Linh Thần Sát Binh, sát khí tràn đầy, hóa thành kim quân thiết mã, quét cả giang sơn, long trời lở đất, sát khí bừng bừng, phá hủy sinh linh vạn vật.

Thiên Hồ hiện ra nguyên hình, dùng đạo pháp Hóa Kim hộ thân. Miệng hồ mở rộng, phún ra địa thủy phong hỏa lôi điện.

Cuối cùng, nàng dùng lực bản thân, bình định thiên quân vạn mã. Bản thân nàng bị trọng thương, máu tươi đầm đìa, đạo đạo vết thương ở trên toàn thân.

Thiên kiếp càng thêm hung tợn, tiếng gió thổi gầm thét, cơn gió sắc như dao, ngưng lại như thực chất. Nghìn vạn phong nhận phi tới, chính là Tây Đô Linh Thần Sát Phong.

Thiên Hồ phát ra tiếng rên, tuy đạo pháp Hóa Phong cường hãn, thế nhưng phong nhận vô tận vô biên, vô bờ vô bến. Tu vi Thiên Hồ lúc này có hạn, căn bản không kịp chuyển hóa số lượng khổng lồ như vậy.

Những công kích này, đều là kiếp lực gia trì, cũng không phải công kích ngũ hành thuần khiết. Ngũ Đức chân thân cũng không sử dụng đến. Nếu không có Hóa Đạo chi pháp trong tay, Thiên Hồ sớm đã thất bại mà ngã xuống.

- Thiên Hồ, ráng chống đỡ.

Sở Vân cổ vũ nàng.

Nàng gần như muốn buông bỏ, yêu nguyên nhanh chóng tiêu hao, sắp kiệt quệ, thế nhưng nghe câu này, mắt hồ đột nhiên sáng lên, chín đuôi tụ lại. Kim mộc thủy hỏa thổ phong lôi quang ảnh, đồng loạt bộc phát.

Nàng cố gắng dùng dư lực, rốt cuộc chống đỡ qua kiếp này.

Thế nhưng rất nhanh, Trung Đô Linh Thần Sát Mộc phủ xuống. Hàng ngàn thanh mộc ngang trời đánh tới. Mỗi một gốc đều như cự trụ, sinh thành từ trong kiếp vân đi ra, dày đặc, bắn nhanh về phía Thiên Hồ.

Yêu nguyên Thiên Hồ đã thiếu thốn, phải từ không trung rơi xuống mặt đất.

Nàng chỉ có thể vận dụng thân thể, trực tiếp chống lại thanh mộc. Chín đuôi xoáy động, vuốt trảo cào tới, thanh mộc thế lớn lực mạnh, mỗi một gốc đều nặng nghìn cân. Thiên Hồ gian nan chống lại, thương thế nghiêm trọng xưa nay chưa từng có.

Cũng không biết đến tột cùng là làm sao kiên trì được. Khi kiếp vân của Ngũ Đô Thần Sát kiếp tán đi, Thiên Hồ gần như không đứng thẳng được. Toàn thân cốt cách nàng đều như nát bấy, chín đuôi cũng quặt xuống. Bộ lông vốn tuyết trắng đã bị máu tươi nhiễm hồng. Phần lớn huyết dịch theo vết thương toàn thân chạy xuôi ra.

Cồn cát xung quanh đều thành lỗ máu. Hồ huyết thẩm thấu xuống cát hơn mười trượng.

517. Chương 81 82: Ma Nguyện Kiếp

Chương 81 82: Ma nguyện kiếp

- Thiên Hồ,

Sở Vân động dung, lệ rơi đầy mặt. Hắn vài lần xém không nhịn được động thủ tương trợ, thế như cuối cùng hắn cắn chặt răng, kiềm chế lại. Xuất thủ quá sớm, ngược lại còn hại Thiên Hồ.

Đây không phải là tâm ngoan, mà là lý trí tỉnh táo.

Ngự Yêu Sư không tỉnh táo, không phải Ngự Yêu Sư hợp cách. Xung động lỗ mãng, chỉ biết phá hủy yêu thú bản thân, thậm chí là tính mạng của bản thân.

Ầm.

Rốt cuộc, Thiên Hồ chống đỡ không được, rên rĩ một tiếng, ngã nhào xuống đất. Cặp mắt hồ giống như bảo thạch đen kia, ôn nhu nhìn Sở Vân, hình như là liếc mắt lần cuối.

- Thiên Hồ, nàng không phải sợ, kế tiếp do ta thủ hộ nàng.

Sở Vân trấn an nàng, biết nàng đã đến cực hạn rồi.

Rốt cuộc đã động thủ.

- Sở Vân chuẩn bị xuất thủ rồi.

Kim Bích Hàm vẫn quan tâm đến, trong lòng nàng cực kỳ khẩn trương. Nhúng tay vào thiên kiếp, tất sẽ đưa tới kiếp nạn lớn hơn nữa, nguy hiểm đến sinh mạng của Sở Vân.

- Hắn phải xuất thủ, không còn cách nào khác.

Bên kia, Bạch Toa Toa lẩm bẩm, cảm thấy bất đắc dĩ.

Độ kiếp cho tới bây giờ, cho dù là Thiên Hồ, hay là Sở Vân, đều biểu hiện tương đối hoàn mỹ, làm nàng mở rộng tầm mắt.

Thế nhưng Thiên kiếp ba tầng uy lực thật sự quá hùng hậu.

- Vì sao có thể để chưởng môn ngươi tự mình động thủ? Trận này, liền do Tiếu Tiểu Hiền ta thủ hộ đi.

Tiếu Tiểu Hiền bỗng nhiên thoáng hiện bên người Sở Vân, xung phong nhận việc.

- Ngươi cút qua một bên cho ta.

Sở Vân chửi rủa một tiếng, đáy lòng lại dâng lên một cỗ ấm áp, nhúng tay vào thiên kiếp, tương đương với dẫn họa vào thân. Tuy Tiếu Tiểu Hiền có chiến lực Kiếp Yêu, nhưng đối kháng thiên kiếp, Kiếp Yêu ngược lại trở thành liên lụy, tuyệt đối sẽ sinh nguy hiểm sinh mạng.

Tuy rằng Tiếu Tiểu Hiền bình thường cư xử rất không đúng đắn, nói năng lươn lẹo, nhưng thời khắc mấu chốt lại rất đáng tin cậy. Để Sở Vân tránh được nguy hiểm, không tiếc lấy thân thí thiên kiếp.

- Ngươi còn chưa cút?

Sở Vân nhíu mày, yêu thú của bản thân lại thủ hộ mình, sợ chết không phải phong cách của hắn.

- Chưởng môn… A.

Tiếu Tiểu Hiền còn muốn nhiều lời, lại bỗng nhiên hú lên quái dị. Nguyên lại đã bị Sở Vân không chút thương tình trực tiếp khống chế, truyền tống hắn đi.

- Thiên kiếp tầng thứ ba, sẽ là cái gì?

Sở Vân nhíu mày, một mặt đút đan dược cho Thiên Hồ, một mặt nhìn bầu trời.

Ba tầng kiếp vân trong đêm đen đã mất đi hai tầng, chỉ còn lại một tầng cuối cùng, ngưng ở không trung.

Thế nhưng một tầng kiếp vân này, lại không giống bình thường. Nó cũng không như Vô Lượng Hằng Sa kiếp ngưng trọng, lại không giống Ngũ Đô Thần Sát kiếp cường đại khí phách, mà giống như một luồng khói nhẹ hồng phấn, bị ánh mặt trời chiếu đến, sắp sửa tiêu tán, lúc ẩn lúc hiện.

Lúc này Thiên Hồ đã hóa thành hình người, nhờ dược lực chạy khắp toàn thân, thương thế cũng không ngừng thuyên giảm, thế nhưng trên mặt lại thong hiện một tầng phấn đỏ, lúc mờ lúc đậm, tương ứng cùng kiếp vân bầu trời.

- Không tốt, đây là Ma Nguyện kiếp.

Thanh âm của Tích Tuyết tiên tử bỗng nhiên vâng lên trong đầu Sở Vân. Giọng nói bất an, mang theo sự lo lắng thật sâu.

- Ma Nguyện kiếp? Đây là kiếp nạn gì?

Sở Vân lập tức hỏi, tên này hắn là lần đầu nghe nói.

- Ai, nói thế nào mới tốt đây. Đây là thiên kiếp khó vượt nhất của Tinh Châu, cũng là thiên kiếp dễ vượt qua nhất.

Tích Tuyết tiên tử ý vị sâu xa. Tiện đà cẩn thận hỏi lại:

- Sở Vân công tử, thường ngày công tử có ngược đãi Thiên Hồ không?

- Sao hỏi vậy? Nàng là yêu thú đầu tiên của ta, ta đối đãi nàng rất tốt.

Sở Vân không hiểu đầu đuôi, nhưng vẫn hồi đáp.

- Vậy tốt rồi.

Tích Tuyết tiên tử thở ra một hơi dài, từ từ giải thích.

- Ma Nguyện kiếp này, sở dĩ vừa khó vừa đơn giản là bởi vì nó là tâm kiếp. Sở Vân công tử, công tử không có yêu vật tâm hệ hộ thân, căn bản không cách nào chống đỡ, chỉ có thể ứng kiếp thôi.

- Ma Nguyện kiếp này, yêu vật trong một ngày sẽ phóng ra nguyện vọng sâu nhất bình thường giấu ở trong lòng. Phải tận lực thỏa mãn nó, bằng không, sẽ độ kiếp thất bại mà ngã xuống. Ngày xưa, từng có một vị Ngự Yêu Sư, thường ngày ngược đãi yêu thú của hắn. Kết quả gặp phải kiếp số này, tuy yêu thú của hắn nhận sự chỉ huy của hắn, thế nhưng nguyện vọng lớn nhất không ngờ lại là muốn tiêu diệt chủ nhân mình.

- Chuyện này… Chẳng phải nhất định thất bại sao?

Sở Vân nghe được chỉ biết nghẹn họng. Nếu thỏa mãn nguyện vọng của yêu thú, chủ nhân kia nhất định phải chết. Nếu mà không, thì yêu thú kia chết, bởi vậy mặc kệ làm gì, cũng không thể vượt qua yêu kiếp.

Lưới trời ***g lộng, quả thật không gì không có.

Không ngờ lại có loại thiên kiếp này, thực sự làm mở rộng tầm mắt mà.

- Không sai. Kết cục Ngự Yêu Sư kia cuối cùng rất thảm, hắn bị yêu thú của mình ăn tươi nuốt sống. Chuyện của hắn lúc truyền bá ra, bầu không khí giới Ngự Yêu Sư cũng bị biến đổi, rất nhiều Ngự Yêu Sư đều không dám ngược đãi yêu vật của chính mình.

Tích Tuyết tiên tử nói.

- May mà ta không có bạc đãi Thiên Hồ, vẫn đối xử tốt với nàng.

Sở Vân lấy làm may mắn, thở dài một hơi dài.

Vậy nguyện vọng của Thiên Hồ, đến tột cùng là gì?

- Chủ nhân, xin hãy yêu ta nhiều một chút.

Thiếu nữ Thiên Hồ tỉnh lại, mở hai mắt giống như giọt nước, thu ba lưu chuyển không ngừng, nhìn Sở Vân thật sâu.

- Ách, đây là nguyện vọng gì?

Sở Vân kinh ngạc, loại nguyện vọng này nên thỏa mãn nàng như thế nào?

- Chủ nhân, từ thật lâu trước đây, người liền luôn để người ta bên trong tiên nang. Người luôn bề bộn nhiều việc, rất nhiều việc, chuyện tình người ta mỗi ngày hy vọng nhất, chính là có thể cùng người có thêm thời gian nhất thời nửa khắc nghỉ ngơi. Thế nhưng, người triệu hoán người ta, đại thể đều là tình huống chiến đấu. Chủ nhân, người có thể bồi tiếp cho người ta không?

Lúc Thiếu nữ Thiên Hồ nói lời này, cực kỳ u oán.

Sở Vân nghe xong trong lòng cũng bốc lên một cỗ thương tiếc. Hắn nhìn lại bản thân, có phải ta luôn truy cầu mục tiêu của mình, ngược lại quên đi mỹ nữ bên người rồi?

- Thiên Hồ tốt, Thiên Hồ ngoan, ta thỏa mãn nàng, sau này bồi tiếp nàng.

Sở Vân ôn nhu nhẹ nhàng nói, ngồi xếp bằng trên cồn cát, ôm Thiếu nữ Thiên Hồ vào trong ngực an ủi.

- Loại cảm giác này thật tốt.

Thiếu nữ Thiên Hồ sắc mặt rặng một tầng mây hồng phấn, chính là dấu hiệu của Ma Nguyện kiếp. Nàng híp hai mắt lại, rút ở trong lòng Sở Vân, trán dán vào ngực Sở Vân, nghe tiếng tim đập của Sở Vân. Bỗng nhiên lại nhúc nhích cái miệng nhỏ anh đào, dùng thanh âm bất mãn nói:

- Nếu như chủ nhân có thể lại yêu ta chút nữa, thì tốt rồi.

- Không ổn, không ngờ lại là tình huống này.

Nghe đến đó, Tích Tuyết tiên tử kêu to không xong trong lòng Sở Vân.

- Sao vậy?

Sở Vân không giải thích được.

- Trước đây, cũng có tiền lệ như vậy phát sinh. Yêu vật không muốn xa rời chủ nhân của mình, trong lúc Ma Nguyện kiếp, mỗi lần đều phải xin chủ nhân càng yêu nó một ít. Chủ nhân nó để nó vượt qua thiên kiếp, mỗi lần mở miệng đều đáp ứng nó. Cuối cùng nó nói: nếu như chủ nhẫn có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với nó, thì tốt rồi. Ngay trong thời khắc chủ nhân của nó đáp ứng, đầu yêu thú kia liền hóa thành nguyên hình, nuốt

chủ nhân vào bụng. Rồi vỗ vỗ cái bụng nói: thật tốt, như vậy chủ nhân có thể vĩnh viễn cùng ta một chỗ.

Tích Tuyết tiên tử nói, làm Sở Vân không khỏi rùng mình sợ hãi.

Ma Nguyện kiếp này thực sự biến thái quá rồi, không ngờ lại phát sinh chuyện như vậy.

- Vậy làm sao bây giờ?

Sở Vân hết chỗ nói rồi.

- Trước tiên nhìn tình huống, chắc không có nghiêm trọng như vậy, không cần ngạc nhiên. Nếu thực sự không được, công tử đã quên chúng ta còn có Bảo Quang Mông Trần quyết sao? Chúng ta có thể phong ấn tu vi Thiên Hồ ở cấp số Linh Yêu, như vậy có thể làm nàng miễn khỏi Ma Nguyện kiếp. Thế nhưng làm chuyện loại này, thiên địa bất dung. Độ kiếp như vậy, cũng như không có. Tương lai phải độ Kiếp Yêu Kiếp lần

nữa. Độ kiếp lần nầy, hoàn toàn là uổng phí rồi.

Tích Tuyết tiên tử giải thích nói.

- Chủ nhân, người có thể thương người ta thêm một chút không?

Thiếu nữ Thiên Hồ động đậy cái miệng nhỏ nhắn, hai mắt rực sáng, giọng điệu mềm mại uyển chuyển hàm xúc, nhưng làm cho Sở Vân cảm thấy lông tóc dựng đứng.

Vạn nhất hắn đáp ứng, Thiếu nữ Thiên Hồ bỗng nhiên hóa thành nguyên hình, một ngụm nuốt hắn vào bụng, thì làm sao đây?

Hắn nháy nháy mắt, cảm thấy da đầu tê dại, cuối cùng mở miệng hỏi:

- Tiểu Thiên Hồ, nàng nói chủ nhân ta nên làm sao để yêu nàng nhiều một chút?

- Hôn ta.

Thiếu nữ Thiên Hồ thần tình hưng phấn nói. Nếu đổi là ngày thường, nàng khẳng định không dám nói lời lớn mật như vậy, thế nhưng lúc này dưới Ma Nguyện kiếp

thôi động. Dũng khí nàng bội tăng, nói ra lời sâu nhất trong đáy lòng mình.

- Tốt, không có vấn đề.

Sở Vân lại thở dài một hơi, nghĩ không ra yêu cầu của Thiên Hồ đơn giản như vậy, hắn hoàn toàn có thể làm được.

Hắn lập tức cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán Thiếu nữ Thiên Hồ. Cảm giác được thiếu nữ nóng bỏng trong lòng, da thịt mềm nhẵn.

- Thật hạnh phúc mà.

Thiếu nữ Thiên Hồ nhắm hai mắt lại, say sưa. Thế nhưng rất nhanh, nàng lần nữa mở hai mắt:

- Chủ nhân, có thể hôn lại không? Lâu hơn một chút thì tốt rồi.

Trong lòng Sở Vân sinh ra ý thương cảm, nghĩ đến bản thân mình thường ngày đúng là thiếu quan tâm đến Thiên Hồ. Mấy ngày nay, vẫn hối hả ngược xuôi, không chút bận tâm đến vấn đề tâm lý của Thiên Hồ.

Hắn cúi đầu, liên tục hôn nàng vài lần, hôn trán đẹp của nàng, hôn khuôn mặt trắng hồng của nàng. Thiếu nữ da thịt trắng như đào, lại còn co dãn, so với hoa quả còn muốn tươi hơn. Sở Vân hôn một lúc, phát hiện cảm giác rất tốt.

Thiếu nữ Thiên Hồ giống như bị kinh sợ, thâm tình mật ý của Sở Vân, làm nàng nghĩ mình bị thủy triều hạnh phúc dùng tất cả dòng xoáy cuốn chặt lấy, không thể tự thoát ra được.

Nàng bỗng nhiên vươn cánh tay trắng nõn giống như búp sen ra, ôm lấy cánh tay Sở Vân, sau đó thân thể mềm mại khẽ động, chủ động đón nhận, dùng chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn cắn môi Sở Vân.

Toàn thân Sở Vân run lên, thiếu chút nữa cho rằng Thiên Hồ muốn ăn mình. Thế nhưng ngay sau đó, hắn cảm giác được chiếc lưỡi thơm tho khéo léo mềm nhãi của thiếu nữ Thiên Hồ, thâm nhập vào khoang miệng mình.

Ầm một tiếng, ý thức của hắn đã trở nên mơ hồ.

- Chuyện này…

Hắn chợt kinh hãi tỉnh lại, vô ý thức đẩy Thiên Hồ ra. Thế nhưng khi hắn thấy Thiếu nữ Thiên Hồ, bởi vì Ma Nguyện kiếp mà khuôn mặt diễm lệ đầy rặng mây đỏ, liền cứng rắn bỏ đi ý niệm này trong đầu.

- Đây là chuyện gì?

Kim Bích Hàm ở xa xa, mở lớn cái miệng, vẻ mặt đỏ bừng.

- Chưởng môn, ngài thực đào hoa nha.

Tiếu Tiển Hiền mắt trừng miệng đơ, không khỏi giơ ngón tay cái lên, bội phục sát đất Sở Vân.

- Ta tưởng ta được liệt vào một trong tứ đại dâm tặc, đã là nhân tài trong nhân tài. Hôm nay thấy chưởng môn, mới biết được thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Khó trách hắn có thể làm chưởng môn. Thổ Hành Thần Sưu tổ sư gia có thể tìm được nhân tài như vậy, trí tuệ của người quả là thâm bất khả trắc.

- Không ổn, tình huống hung hiểm. Không ngờ lại là Ma Nguyện kiếp.

Chỉ có Bạch Toa Toa thấy một màn như vậy, thất thanh kinh hô. Nàng rốt cuộc kinh lịch nhiều, kiến thức rộng rãi, trong ba người chỉ có nàng nhận ra nguy cơ.

Đầu lưỡi dây dưa trong khoang miệng, lưỡi thơm thiếu nữ mịn ngọt, càng ngày càng đậm đà. Thiếu nữ Thiên Hồ vẻ mặt say sưa, nhắm hai mắt thật sâu, chìm đắm ở trong hạnh phúc.

Sở Vân hít thở gấp gáp, đây là bởi vì hôn sâu thời gian dài, làm hắn muốn ăn không tiêu.

Càng làm hắn đau đầu chính là, hắn cảm giác được hai tay của Thiếu nữ Thiên Hồ rất không thành thật, không ngừng lục lọi toàn thân hắn, thậm chí đã lớn mất đến cởi áo của hắn ra.

Giao phối, là bản năng của yêu thú, trời sinh liền tự hiểu được.

Sở Vân rơi vào trong thế khó, hắn biết làm vậy cực kỳ không thích hợp, người cùng yêu thú sao có thể như vậy đây? Thế nhưng lại sợ sau khi đẩy Thiên Hồ ra, làm nàng bị tổn thương. Không chỉ có trên tâm hồn bị tổn thương vì cự tuyệt. Rất có thể Ma Nguyện kiếp còn mang đến nguy cơ trí mạng.

- Nếu còn tiếp tục như vậy, thì không được nữa đâu. Thỉnh tiên tử xuất thủ, vận dụng Bảo Quang Mông Trần quyết đi.

Trong lòng hắn cầu cứu.

- Sở Vân công tử, công tử phải nhẫn nại, tận lực thỏa mãn nguyện vọng của Thiên Hồ. Hiện tại vận dụng Bảo Quang Mông Trần quyết đã muộn, để ta tạo cho công tử trận pháp không gian.

Tích Tuyết tiên tử mơ hồ có chút phấn chấn, loại tình huống cực kỳ hiếm thấy này, đối với nàng đúng là có hỗ trợ nghiên cứu về thiên kiếp.

Kỳ thực lúc này vận dụng Bảo Quang Mông Trần quyết, căn bản không muộn. Thế nhưng Tích Tuyết tiên tử là một người mê nghiên cứu. Dưới sự cực lực yêu cầu của nàng, các tiên tử khác cũng không thể làm gì khác hơn là bảo trì im lặng.

Trong đó, cũng có tiên tử nhìn không được, muốn xuất thủ. Thế nhưng lời của Tích Tuyết tiên tử cực kỳ quang minh chính đại, làm tất cả người muốn động thủ đều rơi vào do dự.

Nàng hiên ngang lẫm liệt nói:

- Ta đây là nghiên cứu thiên kiếp, tương lai tỷ muội chúng ta tề tụ, muốn độ thiên kiếp, so với Kiếp Yêu kiếp của Thiên Hồ còn khủng bố hơn trăm ngàn lần, mọi người muốn ngăn cản bọn tỷ muội khác trở về sao?

518. Chương 83 : Sở Vân, Công Tử Phải Nỗ Lực Lên

Chương 83 : Sở Vân, công tử phải nỗ lực lên

Cuối cùng các tiên tử bất đắc dĩ gật đầu, cam chịu cách làm của Tích Tuyết tiên tử.

Các nàng vì Sở Vân khởi động Bát Quái chiến trận, hút Sở Vân và Thiên Hồ vào trong.

Thiếu nữ Thiên Hồ bộc phát nhiệt huyết, rốt cuộc như núi lửa phun trào, đẩy ngã Sở Vân. Sở Vân vô lực chống lại, khí lực của hắn tuy lớn, nhưng không chống lại yêu thú được.

Đồng thời trong lòng hắn thập phần phức tạp, không muốn thương tổn Thiên Hồ.

Muốn thỏa mãn nguyện vọng của nàng, trợ nàng vượt qua thiên kiếp.

- Sở Vân công tử, công tử không cần lo lắng. Người cùng yêu thú phát sinh loại chuyện này thì không có đời sau…

Một vị tiên tử vốn muốn động thủ, nhưng cuối cùng cũng phải thu tay lại. Nàng cực kỳ xấu hổ, không thể làm gì khác hơn là khuyên Sở Vân.

- Không có gì đâu, Sở Vân tốt hơn công tử hãy biểu hiện tốt đi, tận lực thỏa mãn tất cả yêu cầu của Thiên Hồ.

Giọng điệu Hồng Thường tiên tử cực kỳ bưu hãn. Hai mắt nàng tỏa sáng, thuần túy là muốn xem náo nhiệt.

Để náo nhiệt càng thêm tưng bừng, nàng không tiếc uy hiếp Sở Vân, lại nói:

- Sở Vân, lẽ nào công tử muốn Thiên Hồ chết? Nàng khả ái như vậy, luôn theo cạnh công tử, không rời một phút. Nỗ lực vì công tử nhiều như vậy, công tử lại vì một chút lý niệm của thế tục mà mặt kệ sinh tử nàng sao?

Nàng rất sợ Sở Vân đẩy Thiên Hồ ra. Lại không ngờ những lời này trong lúc vô tình, dẫn phát cộng minh trong Các Tiên Phi.

Luyến tình của yêu và người, tuy thế tục bất dung. Thế nhưng những tiên tử này, cũng không phải tồn tại giống vậy, các nàng trước đây là người, hiện nay là yêu binh.

Chuyển biến thân phận, làm cho các nàng hiểu rõ nhân loại, cũng hiểu rõ cảm giác của yêu vật.

Thiên Hồ yêu say đắm Sở Vân, làm các nàng xúc động đồng tình, ủng hộ.

- Sở Vân, công tử phải chủ động lên, bằng không ta khinh thường công tử.

- Không sai, công tử phải tận lực thỏa mãn tất cả yêu cầu của Thiên Hồ, như vậy mới có thể trợ giúp nàng vượt qua thiên kiếp. Như vậy mới chân chính là Ngự Yêu Sư hợp cách. Bằng không công tử không xứng khi là chủ nhân của nàng.

- Sở Vân, hiện giờ đã đến thời khắc quan trọng nhất. Công tử chỉ vì quan điểm lạc hậu của thế tục ảnh hưởng sao? Không cần để ý, anh hùng chân chính, đã khám phá hồng trần, hiểu rõ ảo diệu cuộc đời, sẽ không vì quan niệm thô tục này quấy rối.

- Nhân yêu chi luyến, cũng không có gì. Trong linh sử Tinh Châu, phát sinh rất nhiều rồi. Bạch Đế trong tam hoàng tứ đế, suốt đời chỉ thương yêu thực của hắn, từ chối tất cả nữ tử khác. Mặc kệ thế nhân bàn tán.

- Sở Vân, công tử phải nỗ lực lên, chúng ta sẽ ủng hộ ngươi.

- Sở Vân, không nên xấu hổ, hành động đi.

- Oa, thật lớn…

…

Một đêm trôi qua.

Khi luồng ánh sáng đầu tiên của tia nắng ban mai phá vỡ bóng tối, ánh sáng mặt trời từ đường chân trời chậm rãi mọc lên.

Một ngày mới lại đến.

Chuyện này đối với người khác, có thể là một ngày đêm bình thường. Thế nhưng đối với Sở Vân và Thiên Hồ mà nói, chỉ là bắt đầu.

Thiên Hồ là yêu thú, yêu cầu rất cao. Mà Sở Vân có linh khí của Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, bởi vậy rất may mắn, thỏa mãn nguyện vọng của Thiên Hồ. Đồng thời làm nàng mệt mỏi quá chừng, lại trợ giúp nàng thành công vượt qua Ma Nguyệt kiếp.

- Chủ nhân, cảm tạ người.

Thiếu nữ Thiên Hồ mềm mại nằm trong lòng của Sở Vân, hai người xuất hiện trên cồn cát.

- Nàng nha, có cái gì trong lòng thì liền nói ra. Sau này đừng bao giờ nghẹn khuất trong lòng nữa.

Sở Vân bỗng nhéo chiếc mũi của nàng. Rốt cuộc hai người đều vui mừng, Thiên Hồ lúc cuối cùng không nói ra yêu cầu quá phận, không nuốt mình, điều này làm cho hắn thật cao hứng.

Mình phải nỗ lực một chút, vì Thiên Hồ cũng không có gì.

Dù sao hắn nợ Thiên Hồ rất nhiều, không chỉ kiếp này, còn có kiếp trước.

- Cảm tạ trời đất, huynh bình yên vô sự.

Hai mắt Kim Bích Hàm đỏ hoe, thiếu chút nữa nhịn không được nhào vào trong lòng hắn, thế nhưng sự tôn nghiêm lẫn rụt rè của công chúa làm nàng dừng bước lại.

Nàng và Tiểu Tiểu Hiền từ trong miệng của Bạch Toa Toa đã biết được tình huống hung hiểm của kiếp nạn này.

- Chưởng môn, ngài thực sự dũng cảm. Đổi lại là ta, cũng không dám làm thế. Ngài là thần tượng của ta.

Vẻ mặt Tiểu Tiểu Hiền sùng bái nhìn về phía Sở Vân.

- Có thể vượt qua Kiếp Yêu kiếp, chính là vạn hạnh. Nói thật, lúc mới bắt đầu, ta thực sự không ôm hy vọng. Mau thu Thiên Hồ vào tiên nang đi, nàng hiện tại là Kiếp Yêu rồi, không thể xuất hiện lâu.

Bạch Toa Toa thở dài một hơi, nhắc nhở.

Sở Vân gật đầu, thu Thiên Hồ vào trong tiên nang Tinh Hải Long Cung. Chỉ là hắn dự định sau này, bồi tiếp Thiên Hồ nhiều chút. Cũng như các yêu vật khác.

Sự kiện lần này, làm cho hắn xúc động rất lớn. Yêu vật cũng không phải là công cụ của Ngự Yêu Sư, chúng chính là đồng bạn, bằng hữu.

Trên thế gian này, cho tới bây giờ không có cao quý hay đê hèn. Vạn vật đều bình đẳng. Lý niệm này, không phải Sở Vân hiểu thông mà là trong bản chép tay tâm đắc của Vạn Thú Vương ghi lại.

Sở Vân xét lại bản thân, đích thật có rất nhiều chỗ làm không đứng, sau này phải sửa.

"Hiện tại có hai đầu Kiếp Yêu, chuẩn bị một đoạn thời gian nữa, lúc linh quang phát triển lớn mạnh, không ngại giúp Thông Linh Xà, Nguyệt Thỏ độ kiếp."

Sở Vân âm thầm dự định trong lòng, theo mọi người trở lại Đôn Hoàng Vương thành.

Khi đến vương thành, Tiểu Tiểu Hiền liền thần bí chạy đến, hiến vật quý cho Sở Vân.

- Hắc hắc hắc…

Hắn mở miệng lúc nào cũng cười hai tiếng, sau đó mới vào chính đề:

- Chưởng môn, ngài xem những thứ này.

Đầu lông mày hắn nhảy nhảy, thần tình rất là đắc ý.

Sở Vân thấy hắn hiến tặng vật này, không khỏi cười rộ lên:

- Thật khó cho ngươi, những thứ yêu tinh vô chủ đều vơ vét hết.

Hắn biết chúng là khởi nguyên của yêu tinh vô chủ.

Nơi hắn độ kiếp, tuy rằng địa điểm hoang dã trống trải, thế nhưng yêu thú yêu thực hoang dại kỳ thực cũng không thiếu.

Ở xung quanh sa mạc lâu, mới hiểu rõ, hoang vu chỉ là một mặt của sa mạc, nó còn một mặt khác bừng bừng sinh cơ.

Trong sa mạc, có các loại yêu thú hoang dại như hạt tử, xà, sa thử, tích dịch, giáp trùng, lạc đà, còn có Tiên Nhân Chưởng, Hồng Liễu, Lạc Đà Thứ, Hồ Dương, các loại yêu thực.

Những yêu thú yêu thực này, mỗi một loại đều có phân chia, ở sâu trong sa mạc cấu thành hệ sinh thái phức tạp và tàn khốc.

Kiếp Yêu kiếp của Thiên Hồ, phạm vi rộng, trải dài phương viên ngàn dặm, đồng thời uy lực cực lớn, ước chừng ba tầng thiên kiếp. Bởi vậy lan ra, làm yêu thú yêu thực hoang dại tử thương vô số.

519. Chương 84 85: Liên Tục Độ Yêu Kiếp, Thực Lực Đề Cao

Chương 84 85: Liên tục độ yêu kiếp, thực lực đề cao

Những yêu vậy này bị thiên địa chi lực phá hủy, hóa thành yêu tinh, đều là yêu tinh vô chủ.

Những yêu tinh vô chủ này, làm Ngự Yêu Sư vừa yêu vừa hận. Có nó, có thể bồi dưỡng bất luận yêu vật gì, có thể cực kỳ thoải mái đề thăng tu vi. Thế nhưng nó không thể bảo tồn, nếu không hấp thu, tu vi càng thấp lại càng nhanh tiêu tán. Bởi vậy cũng rất ít thấy buôn bán.

Thế nhưng điểm này đối với Sở Vân lại không đúng.

Nguyên nhân hắn có đan phương Thiên Tinh đan.

Thiên Tinh đan luyện chế thông qua yêu tinh vô chủ, có thể bảo tồn rất lâu rất lâu. Để bất kỳ yêu vật gì đề thăng tu vi, đồng thời không có kháng dược tính.

- Tốt, ngươi thu thập những yêu tinh này, thực sự là cực khổ rồi. Có công có thưởng, đây là một bình dược tửu. Ngươi cầm lấy bồi dưỡng kinh mạch đi.

Sở Vân tiếp nhận những yêu tinh này, sau đó đưa cho Tiểu Tiểu Hiền một vò rượu.

- Đâu có đâu có, vì chưởng môn làm việc, là nghĩa vụ của ta mà. Không công thật không dám lấy.

Tiểu Tiểu Hiền không ngờ lại có tưởng thưởng, trong miệng thì khiêm tốn, hai tay lại như thiểm điện tiếp lấy.

Hắn mở ra nhìn, càng thêm động dung, kinh hô:

- Trời ạ, đây là dược tửu thượng đẳng Vạn Tái Thanh Mộc tửu?

- Chưởng môn, ngài đối đãi thật sự tốt quá.

Tiểu Tiểu Hiền nước mắt lưng tròng, cảm động phi thường.

- Không có gì, dù sao ngươi cũng là người của ta.

Sở Vân vỗ vỗ bờ vai của hắn, lòng nói:

- Thật ra loại rượu này ta còn rất nhiều nữa là, chỉ cần Tiểu Bao Tử đi tiểu là có thôi.

Đương nhiên nước tiểu đồng tử cũng không phải không có cái giá. Hiện tại Sở Vân đã phát hiện, Tiểu Bao Tử mỗi khi luyện chế một phần đan dược, đều tổn hảo tu vi nhất định.

Đồng thời cũng không chế tạo đan dược tuyệt phẩm được, cao nhất chỉ có thể chế tạo ra thượng phẩm.

Chỉ là có Thiên Tinh đan bổ sung, tu vi của Tiểu Bao Tử cũng không phải là phiền phức lớn.

Thiên Tinh đan, Tiểu Bao Tử, hai bên tạo thành một hệ tuần hoàn. Đồng thời hai tù binh Quân cấp, Thông Linh Xà, Long Tình Quả ba phía này cũng là một hệ tuần hoàn tốt. Còn có Thiên Tinh đan, yêu vật độ kiếp, Hóa Đạo chi pháp, cũng là một hệ tuần hoàn.

Những hệ tuần hoàn này thiếu khuyết bất cứ bên nào, đều không thể được. Thế nhưng hiện tại lại thành lập, làm thực lực Sở Vân phát triển nhanh chóng, chân chính tăng vọt.

Ba ngày sau, hắn giúp Thông Linh Xà vượt qua Kiếp Yêu kiếp.

Năm ngày sau, Nguyệt Thỏ cũng thành công độ kiếp. Lại qua bốn ngày, Hồng Yêu không màu tấn thăng Kiếp Yêu.

Ngắn ngủi nửa tháng, chiến lực trong tay Sở Vân tăng nghiêng trời lệch đất.

Thoáng cái, hắn liền tăng lên năm đầu Kiếp Yêu.

Đương nhiên, cái giá của sự nỗ lực cũng tuyệt đối xa xỉ.

Cho dù trong độ kiếp, vẫn là yêu thú tĩnh dưỡng rồi mới độ kiếp, nhưng tổng giá trị đan dược tiêu hao là một con số khổng lồ.

Cho dù là quốc khố của Đôn Hoàng Vương Thất cũng không chống đỡ được. May mà có thu hoạch khổng lồ trong Dạ Đế thành, lúc này mới miễn cưỡng vượt qua.

Sau đó, Sở Vân tính lại, mấy trường độ kiếp hầu như đã tiêu hao toàn bộ thu hoạch.

Chuyện này cũng không cách nào, để đảm bảo xác suất thành công lớn nhất, hắn không tiếc tiêu hao rất nhiều thiên tài địa bảo, luyện chế đan dược thượng đẳng.

Tiểu Bao Tử vốn là đan yêu trong tay Dạ Đế, lúc Dạ Đế hôn mê sắp chết, linh quang mất đi, tạo kẽ hở cho Sở Vân.

Tiểu Bao Tử lĩnh ngộ không phải đạo pháp, mà là các loại đan phương Dạ Đế sở hữu.

Đây là một đế tàng xứng với tên gọi, rất nhiều Luyện đan sư trong Các Tiên Phi đều mở rộng tầm mắt.

Nếu không có những đan phương này, Sở Vân còn chưa nhất định có thể thành công xác suất cao như vậy, giúp yêu vật trong tay độ kiếp.

Có thể độ kiếp trăm phần trăm, cái giá lớn cũng là lẽ thường tình.

Hiện tại, trong tay Sở Vân có năm đầu Kiếp Yêu, linh quang lại đạt được cấp độ chuẩn Quân Cấp. Bạch Cốt Quỷ Quân thành đá kê chân của hắn, lúc linh quang bị hấp thu hoàn tất, hắn khóc rống cầu xin tha thứ, Sở Vân lại làm lơ, một đao làm thịt hắn.

- Hiện tại ngươi mới mười bảy tuổi, đã có chiến lực chuẩn Quân Cấp. Nói ra sợ sẽ hù chết một đống người. Ngoại trừ tam hoàng tứ đế, cùng với một số ít vương giả có thể đếm được ra, loại tiến độ này của ngươi hầu như là đệ nhất nhân rồi.

Biết thực lực hắn như vậy, đã vượt xa chính mình, Bạch Toa Toa không nhịn được dùng một loại ngữ khí đố kỵ cảm khái.

Thực lực tiêu chuẩn Quân Cấp, là phải nắm giữ sáu đầu Kiếp Yêu mười vạn năm.

Nhưng mà Sở Vân chỉ có năm đầu, lại đều là Kiếp Yêu không đến mười vạn năm.

Linh quang trong cơ thể Bạch Cốt Quỷ Quân, có sáu phần thì năm bị hắn hấp thu, còn dư một bộ phận, hắn chuyển giao cho Kim Bích Hàm.

Kim Bích Hàm nhờ vậy linh quang tăng mạnh, đồng thời trong độ kiếp của Sở Vân, cũng thành công làm một đầu Kim Ngọc Tiên Điệp vượt qua Kiếp Yêu kiếp. Nàng cũng tấn thăng chiếc lực Hào Hùng.

Đến lúc này, thực lực tăng mạnh của mọi người mới dừng lại.

Sau đó, nếu tiến thêm một bước cũng rơi vào bình cảnh.

Mặc dù có tù binh Phi Vũ Kiếm Quân tồn tại, hắn có linh quang Quân Cấp có thể hấp thụ, thế nhưng vì tố chất thân thể của Sở Vân không đủ, lại trở thành chế ước.

Linh quang cần thân thể chịu được, trong toàn bộ quá trình, để tăng cường tố chất thân thể, tất cả mọi người không ngừng phân chia Long Tình Quả.

Hiện tại trên Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, đã rất thưa thớt, Long Tình Quả chỉ còn hơn mười quả. Chủ yếu là, đều là Long Tình Quả của bốn đầu long thú tuyệt phẩm.

Đó là vì bảo lưu chiến lực của Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi mới lưu lại.

Ngoài ra, đều bị bốn người phân ăn đi. Thực lực Tiểu Tiểu Hiền và Bạch Toa Toa cũng bởi vậy chiếm được trình độ tăng trưởng nhất định.

Nếu còn muốn tố chất thân thể tăng trưởng, nhất định phải thu được mắt rồng chủng loại khác. Thế nhưng loại vật này, trong Đông Hoàng Vương khố có tồn lượng rất ít.

Sở Vân cũng từng đánh chủ ý lên người Tiểu Bao Tử. Dù sao hắn có nhiều đan phương như vậy, trong đó chắc có rất nhiều giúp tăng trưởng tố chất thân thể.

Thế nhưng dược liệu, bởi vì độ kiếp, tiêu hao rất nhiều. Không bột đố gột nên hồ.

- Thôi được, thực lực tăng trưởng rất nhanh, cũng cần tích lũy cô đọng. Chiến lực tăng vọt, cũng cần tốn thời gian quen thuộc khống chế.

Sở Vân thay đổi ý nghĩ của mình, tâm tình cũng bình tĩnh trở lại.

Vừa lúc Kim Bích Hàm chính thức động thủ, dự định xuất binh, thu phục thế lực các phương. Trong cuộc sống kế tiếp, Sở Vân liền thành một phần chiến lực cao cấp trợ giúp nàng, chinh chiến sa trường. Vừa có thể hỗ trợ Kim Bích Hàm, vừa có thể trong chiến đấu, mau chóng nắm giữ quen thuộc Kiếp Yêu trong tay.

Rất nhanh, vũ danh của gã truyền khắp toàn bộ Đông Hoàng quốc, làm sĩ khí bản quốc đại chấn, làm địch quân lo sợ trong lòng.

Thế lực các phương của Đông Hoàng quốc, chiến lực đều bị bẽ gãy trong Đông Hoàng Sa Nhãn. Trong đó có một số bộ phận, thậm chí ngay cả thủ lĩnh cũng chết bên trong. Ví dụ tốt nhất chính là tể tướng Thiết Sơn cùng Thượng Quan Phong Dạ.

Vương thất Đông Hoàng bởi vậy một đường thế như chẻ che, quá quan trảm tướng, tin chiến thắng liên tiếp báo về, vô số người hàng.

Bản thân bọn họ đã chiếm phần đại nghĩa, lại có nhân vật lãnh đạo anh hùng. Cho dù là Bạch Toa Toa, hay Kim Bích Hàm, Sở Vân đều là nhân vật cực kỳ có mị lực lãnh đạo. Có thể có tình thế tốt như vậy, cũng là do các nhân tố chồng chất lên nhau, tạo thành.

Chỉ là, dưới dạng tình cảnh này, Đôn Hoàng công chúa lại có chút rầu rĩ không vui.

Nàng hướng Sở Vân nói thật tiếng lòng:

- Cuộc chiến của Đôn Hoàng quốc làm quốc lực suy nhược tới cực hạn, chiến tranh làm cho dân chúng thống khổ rất nhiều. Nhiều nơi, mọi người áo rách quần mỏng thực không phải chuyện tốt. Ta nên làm gì bây giờ?

Sở Vân nghe vậy, trước tiên liền nghĩ đến phương châm cải cách kiếp trước Kim Bích Hàm thúc đẩy.

Những phương châm này, làm Đôn Hoàng quốc trong thời gian ngắn liền hồi phục sức lực, quốc lực khôi phục. Sau mười năm, đạt đến thực lực cường quốc hưng thịnh.

Sở dĩ hiện tại Kim Bích Hàm không có ý nghĩ đó, là bởi vì có Sở Vân gia nhập, dẫn đến các loại biến hóa, làm tốc độ bình định giảm lại, do đó Kim Bích Hàm cũng thiếu khuyết thời gian để cân nhắc.

Sở Vân liền đem phương châm cấu tứ của Kim Bích Hàm kiếp trước nói thẳng ra.

Kim Bích Hàm trừng lớn hai mắt, nghe đến mấy lời sau, nhìn ánh mắt Sở Vân giống như là nhìn quái vật.

- Trời ạ, những phương châm này đều nhằm vào thực tế, mơ hồ thích hợp, nội dung nghiêm ngặt, rất nhiều thứ đều biểu đạt ý nghĩ, sự truy cầu của ta. Huynh đến tột cùng sao mà nghĩ được?

Nàng sợ hãi than thở liên tục.

Sở Vân sờ sờ mũi, không nói gì, cảm thấy có chút xấu hổ.

Kim Bích Hàm bỗng nhiên tiến sát vào, hôn hắn một cái, thâm tình chân thành lại mang theo ngữ khí đố kỵ: - Cùng đại thiên tài huynh ở một chỗ, luôn làm cho người ta cảm thấy thất bại.

- Nào có chuyện đó.

Sở Vân ôm thắt lưng của Kim Bích Hàm, chân tâm ý thực nói:

- Kỳ thực mấy thứ này, bằng vài sự thông minh tài trí của nàng, nhất định cũng nghĩ ra.

Kim Bích Hàm muốn tránh thoát, nhưng song chưởng Sở Vân như kìm sắt. Cuối cùng nàng bất đắc dĩ buông bỏ cử động này, lắc đầu, cười từ chối cho ý kiến.

Mấy ngày nay, tình cảm của Sở Vân cùng Kim Bích Hàm nhanh chóng hâm nóng, quan hệ sâu thêm. Đổi làm trước đây, lấy sự rụt rè của Kim Bích Hàm đâu thể cho Sở Vân ôm.

Giữa lúc Sở Vân muốn thừa thắng truy kích, Bạch Toa Toa lại đi đến, phá hủy chuyện tốt.

- Các ngươi làm gì vậy?

Sắc mặt Bạch thống lĩnh không tốt nhìn sang, tâm tình nàng rất phức tạp, vừa vui vẻ cho Kim Bích Hàm, vừa lo lắng nàng không hạnh phúc.

- Quan trọng là tiểu tử biến thái này. Hắn thực sự chỉ có mười bảy tuổi sao?

Bạch Toa Toa cũng hiểu được Sở Vân là một quái vật.

Cuối cùng, Sở Vân ở trong ánh mắt sắc bén của nàng mà lui lại. Còn Kim Bích Hàm để cải thiện hình tượng Sở Vân trong lòng Bạch Toa Toa, liền chia xẻ những phương châm cải cách mà nàng nghe được.

Bạch Toa Toa nghe xong, sắc mặt động dung, nhìn bóng lưng của Sở Vân, tự đáy lòng phát sinh cảm khái:

"Người này quả thật là kiêu hùng loạn thế."

...

Quỷ Đẳng quốc.

Hầu như tròn một năm này, đều có mây đen tầng tầng, đè nặng lên phiến thổ địa u ám này.

Ở đây hầu như ánh sáng cách biệt, giống như là minh giới của nhân gian. Đồng dạng, ở đây cũng là nơi yêu vật thuộc tính ám ảnh phồn vinh đa dạng nhất.

Quỷ Đằng quốc đã thực thi chính sách bế quan tỏa cảng, gần ba vạn năm. Ở trong mười lăm quốc đảo của Tinh Quốc, nó đại biểu cho thần bí, âm u và tàn lãnh.

Rất ít người của Quỷ Đằng quốc xuất hiện ở địa phương khác của Tinh Châu. Cho dù là đại biểu thế lực Cửu U thành của giới du hiệp ở Quỷ Đằng quốc, cũng rất ít tham dự hoạt động trọng đại của Tinh Châu.

Bởi vậy, dưới số lượng hành động bên ngoài không nhiều, Quỷ Lệ người truyền thừa môn phái sau này ở Đôn Hoàng Sa Nhãn trở về, lập tức dẫn phát oanh động trong môn phái.

Nhất là chuyện Bạch Cốt Quỷ Quân thất tung, càng mang đến một hồi rung động.

Cường giả Quân Cấp, mặc dù là trên Đằng bảng, được thế nhân công nhận chỉ có mười hai vị. Bạch Cốt Quỷ Quân không chỉ là một trong số đó, còn là chiêu bài đối ngoại của Cửu U thành.

Mười hai Quân chín Hầu bảy Vương, đã là chiến lực cao nhất hiện nay của Tinh Châu. Tổn thất Bạch Cốt Quỷ Quân, đối với thế lực siêu nhất lưu như Cửu U thành, cũng là tổn thất lớn lao.

- Túy Nhất Sinh đại sư, ngài là toán sư đệ nhất Quỷ Đằng quốc. Mời đoán nơi hạ lạc của Bạch Cốt Quỷ Quân?

m Thi trưởng lão điều khiển Cửu U thành, vì chuyện này đăng môn bái phỏng quốc sư Quỷ Đằng quốc Túy Nhất Sinh.

Muốn tìm một người thất tung, Hoa Toán sư là cách hàng đầu. m Thi trưởng lão rất tin Túy Nhất Sinh, thế nhưng kết quả lại làm hắn thất vọng.

Túy Nhất Sinh trắc toán, phun máu ba lần, cuối cùng bất đắc dĩ buông bỏ. Hắn thở dài một hơi, nói với m Thi trưởng lão:

- Ta trắc toán không ra, thực sự xuất hổ.

- Túy đại sư, ngài là người phát ngôn của lưu phái Mộng Ngôn Sư giới Toán Sư, vì sao ngay cả người cũng không tính được?

m Thi trưởng lão kinh ngạc không tưởng tượng nổi.

- Toán sư có ba lưu phái lớn, Tinh Toán sư, Mộng Ngôn sư cùng với Quái sư. Ta tuy là người phát ngôn của lưu phái Mộng Ngôn sư, thế nhưng trong thiên hạ, nhân vật có thể sánh vai cùng ta. Một vị là đệ nhất nhân Quái Tiên của lưu phái Quái sư, vị khác là đệ nhất nhân Tinh Nữ của Tinh Toán sư. Trừ ra, sư huynh của ta Thụy lão nhân cũng có thể sánh với ta. Trong ba người này, bất kỳ là ai xuất thủ che đậy thiên cơ, cho dù ta cũng không tính được.

Sắc mặt Túy Nhất Sinh tái nhợt, từ từ giải thích.

- Không ngờ là như vậy…Lẽ nào nói Bạch Cốt Quỷ Quân thất tung có độc thủ của bọn họ phía sau?

m Thi trưởng lão nhíu chặt đôi mày.

- Cũng không thể cho là như vậy. Toán sư, chính là dựa theo quy luật thiên địa, lấy nhân tâm suy đoán thiên tâm, tiết lộ thiên cơ nhận phải thiên đố, phải dùng Yêu Vật Khí Vận phòng thân, bởi vật có rất nhiều hậu hoạn, cũng không phải giống thường nhân tưởng tượng không gì không làm được. Ngoài trừ khả năng ba người này xuất thủ ra, nếu đối tượng muốn trắc toán có số mạng lớn, vượt qua Yêu Vật Khí Vận của ta, chẳng khác nào đã bị lão thiên che đậy, bởi vậy khó có thể phỏng đoán.

520. Chương 86 : Nhị Lang Thiên Quân

Chương 86 : Nhị Lang Thiên Quân

- Ta hiểu rồi.

Nghe đến đó, m Thi trưởng lão đôi mắt sáng ngời, như mới ngộ ra.

Hắn chợt nghĩ đến một người.

Người này cũng tiến vào Đôn Hoàng Sa Nhãn, thế nhưng lại sinh long hoạt hổ, thực lực tăng vọt, ngang dọc chiến trường Đôn Hoàng, danh tiếng cực cao.

Đồng thời, thân hắn mang rất nhiều Yêu Vật Khí Vận. Còn có Thụy lão nhân trong ba người có thể địch với Túy Nhất Sinh trong Tinh Châu, chỉ cư trú ở trên Chỉ Thiên Sơn của Chư Tinh quần đảo. Hay là chính Thụy lão nhân ra tay, vì hắn che lấp thiên cơ.

- Bạch Cốt Quỷ Quân thất tung, và Tiểu Bá Vương Sở Vân bí ẩn có liên hệ rất lớn.

Trở lại Cửu U thành, m Thi trưởng lão bẩm báo như vậy.

- Truy bắt, thẩm vấn. Nếu giãy dụa không yên, giết chết luận sau.

Cửu U thành chủ nói như vậy.

Ngay lúc Cửu U Thành phái trưởng lão đoàn. Ở Giang Hán quốc.

Cung đình nghiêm nghiêm, trong ngự thư phòng, Giang Hán quốc chủ cũng đau đầu không gì sánh được.

- Phi Vũ Kiếm Quân xem ra thật thất tung rồi. Đây là tổn thất của Yến Vương Kiếm Phủ, cũng là tổn thất lớn của Giang Hán quốc ta. Đây là sổ sách Yến Vương phủ chủ trình ta, quốc sư ngươi nhìn thử xem.

Giang Hán quốc sư tiếp nhận tấu chương, thoáng nhìn, liền minh bạch ý trong đó. Lúc này mỉm cười nói:

- Yến Vương phủ chủ này cũng thật nóng nảy. Trong Yến Vương Kiếm Phủ, cũng chỉ có hai vị cường giả Quân Cấp tọa trấn. Một là Phi Vũ Kiếm Quân, một là Bạch Hồng Kiếm Quân. Hiện nay Bạch Hồng Kiếm Quân bế quan, muốn tìm kiếm Phi Vũ Kiếm Quân, chuyến này nếu không có cao thủ tọa trấn cũng không thích hợp lắm.

- Tinh Châu mười lăm quốc đảo, mười hai Quân phân bố bên trong. Số lượng những quân hầu cường giả Vương cấp này, cũng là tiêu chuẩn so sánh thực lực quốc gia. Quốc gia ta là cường quốc nhất lưu, nhưng trên bên ngoài cũng chỉ có hai vị cường giả Quân

Cấp, một vị cường giả Vương Cấp. Hiện nay Phi Vũ Kiếm Quân thất tung, ý tứ của Yến Vương Phủ Chủ kia là muốn ta thỉnh động vị Vương cấp sao?

Giang Hán quốc chủ khó xử.

Cường giả Quân cấp, Hầu Cấp, địa vị thân thân phận của y còn có thể quản lý ra lệnh.

Thế nhưng cường giả Vương Cấp, lại ngồi ngang hàng cùng hắn, trong Giang Hán quốc có một vị cường giả Vương cấp, tên là Vạn Hác Vương. Thế nhưng suốt ngày bế quan, là một võ si chân chân thật chật. Cho dù lấy lý do Phi Vũ Kiếm Quân thất tung, căn bản cũng không thỉnh được hắn.

- Quốc chủ chớ lo, trên Đằng bảng chỉ liệt tên mười hai vị cường giả Quân Cấp hiển hách, còn trên thực tế, trong Giang Hán quốc chúng ta tàng long ngọa hổ, cường giả Quân Cấp ẩn trong lùm cỏ, chỉ sợ một bàn tay cũng đếm không hết.

Quốc sư chậm rãi nói.

- Tuy nói vậy, nhưng trong lúc cấp thiết, ta tìm đâu ra những người này?

Giang Hán quốc chủ nhíu mày.

Giang Hán quốc sư cười ha hả:

- Quốc chủ người đúng là nên tới một nơi. Ta đã thông báo qua, chủ nhân nói bằng lòng gặp người. Ta dẫn người đến hậu sơn Thủy Liêm Phong.

Hai ngọn núi lởm chởm, cổ mộc um tùm. Rừng xanh nước chảy, cổ kính âm u. Quốc sư dẫn đi, còn chưa tới hậu sơn, chợt nghe thấy tiếng long ngâm mơ hồ.

Không khí chung quanh, cũng dần dần ẩm ướt lại.

Chuyển người qua một góc, trước mắt sáng tỏ. Chỉ thấy một đạo thác nước, như sao sáng đảo chiều, khí thế như rồng, ầm ầm trút xuống, nước chảy đánh xuống dội vào sơn cốc, cộng minh thành thanh âm của long ngâm.

Thủy Liêm Phong, Ngân Xuyên Bộc, Long Ngâm Đàm.

- Hảo cảnh.

Quốc sư thầm khen một tiếng, chợt ánh mắt rơi vào thác nước, liền không tự chủ được bị dắt đi, rơi vào trên người một vị thiếu niên.

Ở trung ương Long Ngâm Đàm, có một khối đá xanh khổng lồ. Trên đá xanh, ngồi xếp bằng một vị thiếu niên.

Hắn mặc võ bào thuần trắng, tóc đen quàng áo, hai mắt nhắm lại, tựa như đang ngủ.

Hắn mặt quan mày ngọc, khí chất như núi, tuy chỉ ngồi xếp bằng, thế nhưng tư thế oai hùng cao ngất, khó ai lấn át được. Hắn toàn thân đều tản ra một cỗ khí chất hơn người, ánh mắt của người khác luôn có thể bị hắn hấp dẫn tới.

Thác nước như Thương Long, rít gào phát tiết trước mặt hắn. Dưới đá xanh như bích, trong sơn cốc, cây cối thấp thoáng, xanh um tươi tốt. Lại có hơi nước bốc lên, biển mây cuồn cuộn. Quả nhiên là người như ngọc, cảnh như tranh.

- Ngân xuyên bộc bố diêu tương vọng, huýnh nhai đạp chướng lăng thương thương. Nhị Lang Thiên Quân, thật tao nhã yên bình.

Giang Hán quốc sư bùi ngùi thở dài, trong giọng lộ ra ngưỡng mộ cùng yêu thích.

Nhị Lang Thiên Quân cũng yên lặng không nói gì.

Giang Hán quốc sư mỉm cười, lại nói:

- Hoành khán thành lĩnh trắc thành phong, viễn cận cao đê các bất đồng. Đạo lý nhìn núi, nhìn hết thế sự nhân sinh. Tinh Thánh từng viết: đá núi có thể làm ngọc, có thể thấy vạn sự vạn đồ, nhưng không thể một mặt bế quan lâu dài. Nhất là Ngự Yêu Sư, càng có thể thông qua luận bàn lẫn nhau, đề thăng cảnh giới, Thiên Quân nghĩ thế nào?

Lúc này Nhị Lang Thiên Quân mới mở hai mắt, đôi mắt hắn sâu như đầm bích, ngữ khí hắn du dương như chuông đồng:

- Chuyện tình Phi Vũ Kiếm Quân, ta đã biết từ lâu. Chỉ là ngươi phải hiểu, lần này ta xuất sơn, cũng không phải bởi vì hắn. Mà vì đối thủ lần này, làm ta tĩnh lâu phải động. Ngươi có thể đi.

Giang Hán quốc sư yên lặng không nói, lặng lẽ một lát, liền mỉm cười một tiếng, chắp tay hành lễ, hành động có chút chật vật lui ra ngoài.

Đôn Hoàng quốc, chiến trường.

Tiếng chém giết rung trời, đao quang kiếm ảnh. Thế nhưng trung tâm chiến trường, quỷ dị xuất hiện một mảnh địa phương lớn.

Hơn mười tướng lĩnh địch quân, đều tự cưỡi yêu thú, tay cầm yêu binh, thân vận giáp trụ, vây quanh Sở Vân, cực kỳ chặt chẽ.

Sở Vân bình tĩnh thong dong, chắp tay chung quanh, cười nói:

- Sao vậy? Các ngươi vây quanh nửa ngày, còn chưa động thủ đi?

- Sở Vân, ngươi chớ càn rỡ, đừng tưởng chúng ta sợ ngươi.

Một vị tướng lĩnh hô to lên, đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, miệng hùm gan sứa.

- Tiểu Bá Vương, tuy thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng mà chúng ta mười ba người liên thủ, ngươi đấu không lại chúng ta. Thức thời thì lui xuống đi. Đây là chuyện trong Đôn Hoàng quốc, ngoại nhân ngươi xen vào làm gì?

Lại một vị tướng lĩnh kêu to, hắn sắc mặt tái nhợt, ánh mặt do dự.

Tiểu Bá Vương vũ danh hưng thịnh, ngắn ngủi trong một tháng, đã trảm trăm vị tướng lĩnh.

Làm cho những người này không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Ai, đã như vậy, ta liền động thủ trước. Thiên Hồ.

Sau một khắc, thần mang chín màu vô cùng vô tận bao phủ phiến thiên địa này. Thiên Hồ tấn thăng Kiếp Yêu, mấy ngày nay, vẫn ở sa trường, trảm địch vô số, thôn phệ yêu tinh, tu vi cấp tốc tăng lên.

Đã từ tu vi Kiếp Yêu vạn năm, tăng lên đến tu vi hơn mười vạn năm. Trong tay những tướng lĩnh này, cũng chỉ có chiến lực Linh Yêu đỉnh phong, bị Thiên Hồ đánh cho không sức đánh lại.

521. Chương 87 88: Uy Của Hóa Đạo

Chương 87 88: Uy của Hóa Đạo

- Đánh xong trận này, nội bộ Đôn Hoàng quốc đã được thanh trừng cơ bản. Chiến sự lớn như vậy, trong thời gian ngắn cũng sẽ không có nữa. Hử?

Sở Vân âm thầm tính toán thời gian, bỗng nhiên cảnh tượng trước mặt đột nhiên biến.

Trong nháy mắt, hắn bị trận pháp không giáp hút vào, đạo pháp như long, hắc quang như thủy triều, từ bốn phương tám hướng bao vây lấy hắn.

- Là ai?

Sở Vân chợt quát một tiếng, chợt bị tập kích, lại gặp nguy không loạn. Thiên Hồ hóa thành hình người, nương theo hai bên, ngón tay như hoa sen bấm lấy, Cửu Hành đạo pháp hóa thành thần huy sáng lạn, lấy công bù thủ, thoáng cái vồ tới, lật ngược thế cờ khiến cho người tập kích loạn trận.

Lúc quang mang tán đi, bốn vị lão giả hắc bào, phân ra bốn phía, vây Sở Vân ở trung tâm. Bọn hắn có cao có thấp, trên mặt ngang dọc nếp nhăn, tản mát ra cỗ cỗ khí tức âm lãnh tịch mịch. Hình như là bốn đầu u quỷ từ hoàng tuyền minh giới đi tới nhân gian, gây cho người cảm giác không rét mà run.

- Quả thật là Kiếp Yêu mới tấn thăng. Tiểu Bá Vương, ngươi ở Đôn Hoàng Sa Nhãn, đến tột cùng chiếm được cái gì? Vì sao người khác gặp tao ương, ngươi lại thực lực tăng vọt?

m Thi trưởng lão ngữ khí lạnh lẽo, trong mắt hắn lóe lên âm mang, nhìn chăm chú vào Thiếu nữ Thiên Hồ bên người Sở Vân.

- Nói, ngươi làm gì Bạch Cốt Quỷ Quân?

Lão giả một bên tính tình nóng nảy, lớn tiếng quát hỏi.

Sở Vân bừng tỉnh đại ngộ, đầu mày nhướng lên, mặt lộ vẻ cười:

- Ta còn tưởng là ai? Nguyên lai là bốn đầu lão cẩu của Cửu U thành. Sủa loạn cái gì? Các ngươi có chứng cớ gì, chứng minh ta và sự thất tung của Bạch Cốt Quỷ Quân liên quan?

- Lão cẩu? Hắc hắc hắc, người thanh niên, ngươi muốn làm bốn người chúng ta tức giận, thì còn quá non rồi…

- Về phần chứng cứ, chúng ta không cần chứng cứ. Thức thời ngươi liền ngoan ngoãn, bẩm báo toàn bộ đầu đuôi gốc ngọn hành tung trong Đôn Hoàng Sa Nhãn cho chúng ta.

- Đương nhiên, trong quá trình bẩm báo toàn bộ, ngươi phải ăn Chân Thoại đan.

- Hiện tại cho ngươi một cơ hội cuối cùng, chính mình bỏ đi vũ trang, triệu hồi yêu thú. Bằng không đợi chúng ta động thủ, ngươi liền hối hận không kịp.

- Ha ha ha, không cần chứng cứ? Các ngươi thực sự rất bá đạo. Thực tưởng ta sợ hãi các ngươi sao?

Sở Vân giận dữ cười to:

- Muốn chiến liền chiến, nói nhiều vô ích, chỉ chứng minh sự mềm yếu của các ngươi. Cửu U thành là cái quái gì? Sớm muộn có một ngày, ta sẽ san bằng Cửu U thành.

Tuy rằng Sở Vân vẫn nổ lực bảo mật, thế nhưng hiện tại chuyện tới trước mắt, hắn tuyệt không lùi bước.

- Lớn mật.

- Tiểu súc sinh, ngươi nói lời cực kỳ hỗn trướng, quả thật là tìm chết.

- Ngươi chỉ thuận gió thuận nói, thực cho rằng có một đầu Kiếp Yêu trong tay, liền thiên hạ vô địch sao? Ngươi còn quá non rồi.

- Để ngươi nếm thử Cửu U thành chúng ta, Tứ Tướng Thi quỷ trận vang danh thiên hạ.

Bốn vị lão giả, giận tím mặt. Bọn họ đều là cường giả cấp số Hào Hùng, chính là ở trong Cửu U thành, cũng là trưởng lão không ai dám mạo phạm.

Hiện tại lại bị một tiểu bối mười bảy tuổi mạo phạm, thậm chí chửi bới Cửu U thành ngay trước mặt, quả thật là buồn cười.

- Giết giết giết. Để nghiệt súc này tan xương nát thịt.

- Trước mặt hắn, hành hạ con Thiên Hồ này đến chết, hừ, chiến lực Kiếp Yêu có gì đặc biệt hơn người?

- Chuẩn bị đảm chiến đi tiểu quỷ. Lực lượng của Tứ Tướng Thi quỷ trận, không phải ngươi có ngăn cản được.

Tứ lão âm hiểm cười một trận, bỗng nhiên biến mất tại chỗ. Trận pháp phát động, không gian đen kịt một mảnh, đưa tay không thấy năm ngón. Lại có mây đen cuồn cuộn phiêu đang làm Sở Vân không rõ phương hướng.

Đột nhiên, một đạo tiếng rống thảm liệt như rắn, lập tức kình phong bạo khởi, rầm một tiếng, hình như có cự vật lợi hại phá không quét ngang, tập kích mạnh mẽ sau lưng Sở Vân.

Thiếu nữ Thiên Hồ liều mạng phóng tới, ngăn trở thay Sở Vân, kêu lên một tiếng đau đớn, chịu phải thiệt thòi.

Lập tức âm phong nổi dậy, tiếng long ngâm nổ vang, lại một đạo công kích khó hiểu đánh tới.

Thiếu nữ Thiên Hồ há mồm phún ra, quang mang chín màu, dựng thành tường vân, ngăn trở công kích, bảo vệ bản thân.

Nhưng mà ngay sau đó, độc khí vô tận bao vây tới, ăn mòn lấy tường vân sáng mờ, hủ độc thiên địa, trừ khử nhật nguyệt. uy lực quỷ dị mà lại khủng bố.

Thiếu nữ Thiên Hồ cực lực chống đỡ, rơi vào khốn cảnh.

Cường giả Hào Hùng, đều có chiến lực ít nhất một đầu Kiếp Yêu, Thiên Hồ bị vây công, trái che phải ngăn.

Trong Tứ Tướng Thi quỷ trận này đen kịt một mảnh âm trầm khủng bố, giơ tay không thấy năm ngón, làm người không thể thấy vật. Đạo pháp quang minh bị áp chế cực đại, càng làm cho yêu vật địch quân được hỗ trợ, công kích quỷ dị khó hiểu, căn bản như từ trời rơi xuống, vây hãm Sở Vân bị động cực đoan ở trong.

- Tiểu Bá Vương, ngươi nên vì cuồng vọng của ngươi, nỗ lực trả giá thật lớn.

- Chết ở trong Tứ Tướng Thi quỷ trận của cường giả Hào Hùng, nhiều không kể xiết. Đây là nội tình của thế lực siêu nhất lưu, ngươi còn chưa thúc thủ chịu trói.

- Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn dâng lên Thiên Hồ Kiếp Yêu, hơn nữa chỉ nơi hạ lạc của Bạch Cốt Quỷ Quân, chúng ta có thể từ bi, tha cho ngươi không chết.

Trong hắc ám vô biên, truyền đến tiếng cười nhạt của các trưởng lão Cửu U thành.

Trong giọng nói, tràn ngập lãnh khốc và khinh thường.

- Hừ, các ngươi cho rằng nắm chắc chiến thắng sao? Xem ra tuổi tác, vẫn chưa thể cho các ngươi khôn ra, mà còn ngu hơn. Nói thật cho các ngươi biết, vừa rồi ta chỉ là quan sát Tứ Tướng Thi quỷ trận mà thôi. Bốn lão quả của Cửu U thành, cho các ngươi nhìn thực lực chân chính của ta, Thiên Nhãn, mở.

Sở Vân quát một tiếng, tiếng như tiếng sấm. Hắn mở to hai mắt, một cỗ khí thế vô biên lập tức bạo tán ra, quét ngang bốn phương, thổi sạch tám hướng.

Nhờ sự trưởng thành của Thiên Hồ, Hỏa Hành Chân Nhãn nguyên bản đã tấn thăng một bước thành Ngũ Hành Chân Nhãn, Cửu Hành Chân Ngôn. Hiện tại đã đại thành, tiến hóa thành Thiên Nhãn.

Thiên Nhãn, đây là do linh khí Thiên Hồ, cải tạo song nhãn của Ngự Yêu Sư, hình thành một loại thiên phú dị bẩm.

Nó có thể quan sát thiên tượng, thể nghiệm và quan sát kim mộc thủy hỏa thổ phong lôi quang ám chín loại nguyên khí, thậm chí một số lúc còn có thể nhìn rõ thiên địa, quan sát đến quỹ tích đại đại vô hình.

Ngay cả quỹ tích đại đạo cũng có thể khám phá, huống chi Tứ Tướng Thi quỷ trận này.

Một mảnh vốn hỗn độn, trận pháp không gian lộ vẻ đen kịt, ở khắc này trong mắt Sở Vân đều thấu triệt. Ở đây đầy rẫy nguyên khí hắc ám, bốn vị trưởng lão phân ra bốn phương hướng, toàn lực điều khiển các đầu yêu vật, vây quanh mình, tùy thời chuyển động.

Phương đông là một đầu Hồn Long Niêm, cảnh giới Kiếp Yêu, dài đến trăm trượng, râu dài như roi, lượn lờ toàn thân.

Phương tây là một Phương Ngũ Quỷ Lạc Độc Luân, quỷ khí um tùm, khí ma cuồn cuộn.

Phương bắc là một đầu thượng cổ yêu thú quý hiếm đến cực điểm, Câu Xà. Nó tráng kiện không gì sánh nổi, răng xà bén nhọn mọc thành bụi, vuốt như móc câu, tản ra u mang hắc sắc, làm cho người ta kinh hãi.

Phía nam là một mảnh yêu thực, xanh biếc, lông xù. Đây là một mảnh nấm khuẩn cực độc, ba loại thuộc tính mộc, ám, độc. Là yêu thực đặc sản của Quỷ Đằng quốc.

Bốn đầu yêu vật này, đều có chiến lực Kiếp Yêu mười vạn năm, đã được cẩn thận bồi dưỡng. Tinh thần no đủ, khí thế xung thiên.

- Thì ra là thế. Tứ Tướng Thi quỷ trận này, là Nguyên Tự Tứ Tướng trận. Năm đó Cửu Quỷ Vương mắt thấy Tinh Thánh di thư, từ đó ngộ ra chiến trận yêu thú, hiện tại vẫn truyền lưu ở trong Quỷ đằng quốc.

Sở Vân vận dụng Thiên Nhãn, không chỉ có nhìn thấy hết những yêu vật này. Đồng thời, còn thấu hiểu lai lịch của chiến trận.

- Thật là Thiên Nhãn.

- Mau ra tay, không thể cho hắn thời gian.

Bốn vị trưởng lão thấy trong mắt đồng của Sở Vân lộ ra quang ảnh biến ảo, phong vân lôi điện thấp thoáng lóe lên, rốt cuộc đồng loạt biến sắc. Nếu cho Sở Vân thời gian, chỉ sợ thực sự hoàn toàn nhìn thấu toàn Tứ Tướng Thi quỷ trận này.

Dưới sự chỉ huy của bọn họ, bốn đầu yêu thứ đồng loại động thủ, xà thôn thu hống, luân trảm khuẩn sinh. Thế tiến công như thủy triều, chen lẫn thanh âm long trời lở đất, giống như hoàng hà cuồn cuộn mà đến.

- Chút tài mọn.

Sở Vân sắc mặt thản nhiên, triệu ra Hồng Yêu không màu cùng Thiên Hồ, thi triển Hóa Đạo chi pháp.

Hóa Đạo chi pháp đối với linh quang của yêu vật có yêu cầu rất cao, Hóa Đạo chi pháp bản hoàn chỉnh trong tay Sở Vân, bị phân thành nhiều phần, đại bộ phận yêu vật đều học tập nắm giữ một phần.

Vầng sáng màu tro tàn, Tứ Tướng Thi quỷ trận trong hắc ám cũng dị thường rõ ràng.

Giống như tạo ra một mảnh hắc ám. Độc khí cuồn trào mãnh liệt, tiêu trừ mất đi. Sóng ngầm dâng trào cũng phân giải dần dần.

Câu Xà há cái miệng âm u, cắn tới. Đột nhập đến giữa vầng sáng, nhất thời trên lân giáp, trên xà mâu, trên răng nanh đều phóng ra khói màu tro.

Câu Xà phát ra tiếng rống thảm thiết, thân thể giống như điện giật, kịch liệt co quắp, lui mạnh về sau. Trong ánh mắt vốn đầy rẫy âm ngoan tàn bạo lúc này nhìn Sở Vân lộ vẻ e ngại kinh khủng.

Ba đại Kiếp Yêu còn lại, đều giống như vậy, đều bị thượng nặng mà quay về.

- Sao có thể chứ?

- Đây là đạo pháp gì, quả thực là thấy những điều chưa hề thấy qua.

- Ngay cả Tứ Tướng Thi quỷ trận cũng vận chuyển bất tiện.

Tứ lão đột nhiên biến sắc, khó có thể tin la hoảng lên, không thể tin được cảnh tượng trước mắt.

Ánh sáng tro bụi tĩnh mặc, không có khí thế xộc thẳng lên trời, không có hỏa sơn bạo dũng dáng vẻ bệ vệ, không có biển rộng dâng trào cuộn trào mãnh liệt. Thần quang nó ổn định, giống như ngọn núi, phong thái vô song hạ thấp đến kỳ lạ.

Sở Vân đứng ngạo nghễ trong đó, thân thể cao ngất như thương. Hai mắt hắn phong vũ lôi điện, lộ vẻ biến hóa đa dạng của thiên nhiên. Khuôn mặt lại rất bình tĩnh lạnh lùng, như thiên thần hạ phàm. Yêu ma quỷ quái không thể gần hắn, lệ quỷ hung sát không thể vấy

bẩn hắn. Gây cho tứ lão cảm giác áp lực vô biên.

- Người này rất quỷ dị, không thể dùng lực. Trở về bẩm báo thành chủ, tìm cường giả Quân Cấp hỗ trợ, chúng ta lui.

Một màn này đã vượt quá nhận thức của bọn họ, m Thi trưởng lão nản chí muốn hàng, quyết định thật nhanh, lập tức chạy trốn.

- Hiện tại còn muốn chạy, không thấy chậm rồi sao? Bát Quái chiến trận.

Hiệu quả của Hóa Đạo chi pháp trác tuyệt, mở ra một bộ phận trận pháp không gian, làm Sở Vân thoải mái mà khởi động Bát Quái trận.

Thừa dịp tứ lão lui ra xuất hiện kẽ hở thật lớn, Bát Quái chiến trận phản phệ Tứ Tướng Thi quỷ trận, hút cả tứ lão vào trong.

- Hừ, ngươi tưởng làm như vậy, là có thể vây khốn chúng ta sao?

- Tiểu Bá Vương, ngươi kiêu ngạo không lâu đâu.

- Hỗn Độn chi thuật.

Tứ lão đồng loạt quát, thi triển ra Hỗn Độn chi thuật trứ danh của Cửu U thành. Đây là đạo pháp đào sinh hàng đầu, không chỉ tiêu hao yêu nguyên, lại còn tổn hao một phần hồn phách của Ngự Yêu Sư.

Bốn đầu Kiếp Yêu bảo vệ tứ lão, đều hóa thành từng sợi khói quỷ dị, tiêu tán đi, từ trong Bát Quái trận chạy thẳng lên trời.

- Muốn đi là đi sao, các ngươi quá ngây thơ rồi. Ngày hôm nay các ngươi chí ít phải lưu lại một người. Nguyệt Thỏ.

Sở Vân vỗ tiên nang, triệu ra Nguyệt Thỏ. Lập tức thời gian trở lại, một luồng khói trong đó, phóng trở lại như điện xẹt. Lần nữa hóa thành một vị trưởng lão Cửu U thành.

- Đây là Nguyệt Thỏ. Ngươi dĩ nhiên có thể đào tạo Nguyệt Thỏ thành Kiếp Yêu.

Hắn thiếu chút nữa rớt cả trong mắt ra ngoài. Nguyệt Thỏ là yêu thú thời gian cực kỳ hi hữu, hiệu quả kỳ lạ, tác dụng rất lớn, thế nhưng cực khó có thể bồi dưỡng.

Vậy mà hiện tại, hắn lại thấy được một đầu Nguyệt Thỏ cấp số Kiếp Yêu.

- Các ngươi đi mau, ta đoạn hậu.

Sau khi ý thức được điểm này, vị trưởng lão kia sắc mặt trở nên tái nhợt, nhãn thần lại thập phần quyết liệt. Hắn cầm trong tay Ngũ Quỷ Lạn Độc Luân, đánh tới Sở Vân.

Hóa đạo chi pháp.

Sở Vân búng một ngón tay, Nguyệt Thỏ, Thiên Hồ, Hồng Yêu không màu đồng loạt đánh ra Hóa Đạo chi quang. Ánh sáng tro tàn không tiếng động vỡ vụn, tất cả hóa thành bột mịn, trở thành vô hình.

Ngũ Quỷ Lạn Độc Luân là yêu binh lưỡng tính ám độc, thế nhưng dưới ba đầu Kiếp Yêu hợp lực công kích, chống đỡ gần năm hô hấp, liền hóa thành hư ảo.

Không có Kiếp Yêu chủ chiến, vị trưởng lão này càng không chống nỗi ba hiệp, đã bị Sở Vân bắt sống.

- Hóa đạo chi pháp, thực sự là quá nghịch thiên. Ngũ Quỷ Lạn Độc Luân đường đường là Kiếp Yêu binh, thế nhưng cư nhiên ngay cả yêu tinh cũng không còn, tất cả đều bị nghiền nát.

Nhìn chiến quả như vậy, Sở Vân cũng cảm thấy một tia khiếp sợ.

Một trận chiến này, là lần đầu tiên Sở Vân toàn lực thôi động Hóa Đạo chi pháp.

Chiến quả đoạt được, làm hắn hơi khiếp sợ đồng thời cũng cười khổ liên tục.

- Hóa Đạo chi pháp quá biến thái, không hổ là đạo pháp tuyệt luân Dạ Đế dốc hết tâm huyết, triệu tập vô số hiền năng sáng chế. Thế nhưng loại đạo pháp này, cũng không có thể thường dùng… Ngay cả Kiếp Yêu tinh cũng không còn, nếu như lưu cho Thiên Hồ, tu vi Thiên Hồ sẽ tăng vọt.

Sở Vân cảm thán trong lòng, đặc biệt đáng tiếc.

Dưới Hóa Đạo chi pháp, căn bản không có bất luận thứ gì, có thể lưu lại. Đại chiến như vậy, ngoại trừ một vị Hào Hùng bị bắt thành tù binh, không ngờ ngay cả một chiến lợi phẩm cũng không có.

522. Chương 89 90: Thiên Tài Chân Chính

Chương 89 90: Thiên tài chân chính

Chuyện này rất không phù hợp với phong cách của Sở Vân.

Thu hồi chiến trận, Sở Vân lần thứ hai xuất hiện trong chiến trường. Chiến đấu kịch liệt lúc trước, cũng đã lấy thắng lợi của phương Đông Hoàng vương thất thành kết thúc.

- Sau trận chiến này, Đông Hoàng vương thất lần nữa nắm lấy quốc nội trong tay. Một thời đại mới của Đông Hoàng nữ vương sẽ mở ra.

Sở Vân cảm khái nghìn vạn.

Trước khi trọng sinh, hắn chẳng bao giờ nghĩ tới có một khắc này, tham dự vào vòng quay của lịch sử.

Thạch Gia Minh chính là Kim Bích Hàm, chuyện này thật đến bây giờ còn làm hắn cảm thấy có chút không đúng.

Đây chính là vương giả của tương lai.

Trên thế gian này chung quy có một số thiên tài, tồn tại của bọn họ là để thường nhân nhụt chí. Con người và bọn họ đối lập, họ chính là thứ phủ định giá trị bản thân mình.

Sở Vân có kinh nghiệm của kiếp trước, hắn biết Kim Bích Hàm còn chưa đạt tới thời kỳ chân chính. Hơn nữa năm sau, nàng sẽ thành Đôn Hoàng nữ vương, là một trong bảy đại cường giả Vương Cấp của Tinh Châu. Đỉnh phong của Ngự Yêu Sư, ngạo thị trời cao, quan sát đại địa.

Loại thời kỳ Kỳ trưởng thành cực nhanh này, thường thường là do huyết mạch ưu tú trong cơ thể thức tỉnh, ở trong thời kỳ còn trẻ lại kịch liệt đề thăng. Mặc kệ là tố chất thân thể, hay hồn phách, hay là linh quang, mỗi một bước đều có thể tiến bộ nhảy vọt.

So ra mà nói, tư chất của Sở Vân còn rất bình thường. Sống lại chỉ làm hắn cô đọng hồn phách, nhưng tố chất thân thể, linh quang, đều là bước đi do hắn dựa vào bản thân không ngừng nỗ lực, ở trong sinh tử gian khổ dốc sức tu luyện thành.

"Nếu dựa theo lời lão đa, phụ mẫu ta đều là cường giả Vương Cấp, vì sao thiên tư ta lại bình thường như vậy? Trong chuyện này tất cả nhân duyên cổ quái, đáng tiếc lão đa thủ khẩu như bình, ta cũng không thể mạnh mẽ hỏi."

Vừa nghĩ đến phụ mẫu của mình, đầu lông mày Sở Vân lại nhăn lại. Theo đạo lý mà tính, trong thân thể của mình chảy xuôi huyết mạch của hai vị cường giả Vương Cấp, nhưng tư chất lại rất bình thường.

Cái gọi là kỳ trưởng thành cực nhanh căn bản không tồn tại. Hắn kiếp trước cũng ba mươi sáu tuổi, mà vẫn không gặp được chuyện này.

- Quên đi, mặc dù không có kỳ trưởng thành cực nhanh, thì có sao? Ta cho tới tình trạng bây giờ, nhờ dựa vào tổ tông che chở, ngoại nhân giúp đỡ sao?

Nghĩ tới đây, Sở Vân cười ngạo nghễ. Tạm thời bỏ đi sự hoang mang của thân thế, tiến vào trong doanh trướng, nhìn thấy Đôn Hoàng công chúa.

Nhưng mà sắc mặt của Kim Bích Hàm, lại rất trầm trọng, không có chút vui sướng của đại thắng.

- Tiểu Tiểu Hiền bị người đánh thương, ở thời điểm chúng ta chiến đấu, có người hoành tảo vương thành, tìm được nơi tù cấm của Phi Vũ Kiếm Quân.

Đây thực là một tin dữ.

Sở Vân hai mắt híp lại, lập tức hỏi:

- Tiểu Tiểu Hiền đâu? Bị thương nặng không?

- Được chưởng môn lo lắng, Tiểu Tiểu Hiền rất cảm động.

Rèm cửa doanh trướng xốc lên, chân phải bước vào, Tiểu Tiểu Hiền tay phải treo trước ngực nghẹn ngào nói, xuất hiện trước mặt Sở Vân.

- Ai đánh ngươi bị thương như vậy?

Sở Vân nhíu mày, hắn biết thực lực của Tiểu Tiểu Hiền. Cấp số Hào Hùng, lại sở hữu rất nhiều yêu vật quý hiếm, hình thành phong cách chiến thuật của bản thân, thậm chí có thể khiêu chiến vượt cấp.

- Một người trẻ tuổi, tự xưng là Nhị Lang Thiên Quân…

Nói đến hắn, thần sắc Tiểu Tiểu Hiền ngưng trọng. Hắn phụng mệnh ở lại vương thành, trông coi tù binh, thế nhưng đánh một trận với Nhị Lang Thiên Quân, lại gây cho hắn đả kích trầm trọng.

- Tinh Châu quả thật ngọa hổ tàng long. Nhị Lang Thiên Quân này, danh cũng chưa biết, trên Đằng bảng không có tên hắn, thế nhưng thực lực trác tuyệt, vượt xa cường giả Quân Cấp bình thường. Làm kẻ khác giật mình chính là, hắn niên kỷ tựa hồ không hơn Sở Vân huynh. Lần đầu tiên nghe Tiểu Tiểu Hiền tự thuật, ta cũng không thể tin được.

Toàn bộ quá trình chiến đấu của Tiểu Tiểu Hiền, sau khi lại được nói ra lần nữa, Kim Bích Hàm thở dài nói.

- Nguyên lai là Nhị Lang Thiên Quân.

Thần sắc Sở Vân biến ảo, trong miệng thì thào.

- Chưởng môn, ngài biết hắn?

Tiếu Tiểu Hiền sửng sốt.

- Đâu chỉ là biết, quả thật là cửu ngưỡng đại danh.

Sở Vân tự nói trong lòng.

Nhị Lang Thiên Quân này, thuở nhỏ thiên tư trác tuyệt, có thiên phú khổng lồ với ngự yêu. Hắn là thiên tài trong thiên tài, căn cơ huyết mạch hùng hậu, rất sớm đã tiếp nhận kỳ trưởng thành cực nhanh.

Lại có vận khí siêu phàm, yêu vật trong tay không phải là yêu vật thượng cổ, thì là loại cực hiếm. Mười năm sau, hắn cùng Kim Bích Hàm chẳng phân trước sau, trở thành một trong bảy đại cường giả Vương Cấp, được xưng là Trực Giác Vương. Danh chấn thiên hạ, chấn nhiếp một phương, đạt đến đỉnh phong của Tinh Châu.

- Ta đúng là có nghe qua hắn. Hắn là ngoại sanh của quốc chủ Giang Hán Quốc chủ, thiên phú siêu phàm, năm mười bảy tuổi, cũng đã là cường giả Quân Cấp. Hắn một mực tĩnh tu, nên danh tiếng không hiện, chỉ truyền đi trong diện nhỏ.

Sở Vân nói.

- Mới mười bảy tuổi, vậy không phải cùng tuổi chưởng môn sao?

Tiếu Tiểu Hiền trợn tròn đôi mắt.

Sở Vân mười bảy tuổi, người mang năm đầu Kiếp Yêu, đạt chuẩn cường giả Quân Cấp. Nhị Lang Thiên Quân mười bảy tuổi, cũng đã có tư cách là cường giả Quân Cấp.

Kim Bích Hàm cũng lấy làm kinh hãi:

- Ta vốn tưởng rằng trên thế gian này, xuất hiện một thiên tài Sở Vân huynh cũng là ân điển của lão thiên rồi, là tạo hóa của sinh linh. Thế nhưng thật không ngờ, lại có nhân vật như vậy.

Sở Vân nhìn nàng nghĩ thầm:

"Nàng không phải nhân vật như vậy?"

Sau này thiên phú trong cơ thể của Kim Bích Hàm bạo phát, nghênh đón Kỳ trưởng thành cực nhanh. Sau cùng vượt qua Nhị Lang Thiên Quân, trở thành cường giả Vương Cấp ngang hàng, chỉ là hiện tại, nàng vẫn là ngọc thô mà thôi.

Về phần Tiếu Tiểu Hiền, hơn mười năm sau, trở thành Đạo Thiên Hầu. Đây là cường giả Hầu Cấp danh chấn Tinh Châu, đánh vỡ lịch sử, trộm cắp gà đồng, trở thành nhân vật tuyệt đỉnh không có khí chất cao thủ nhất được công nhận. Là loại người làm cường giả

Vương Cấp cũng phải đau đầu.

Cùng với bọn họ so sánh, Sở Vân kỳ thực mới là thiên tư không xuất chúng nhất. Hắn có thể tới ngày hôm nay, đều là nỗ lực của bản thân mình, cùng với thành công của thời vận.

- Kỳ thực trong Tinh Châu, nhân vật như vậy vẫn còn. Chỉ là không biểu hiện ra, nên không ai biết mà thôi.

Sở Vân cười cười.

Hiện giờ thất Vương ngang hàng, ở Tinh Châu cường giả không có Đế Hoàng cấp xuất thế, là đỉnh phong tối cao của Ngự Yêu Sư.

Thế nhưng hơn mười năm sau, những Vương giả này đều bị thiêu cháy thần thai, vương giả đồng loạt lên ngôi. Đó là thay đổi bất ngờ nhất, thời đại long xà bay lượn.

Bảy Vương giả trẻ tuổi, mỗi một người đều có truyền kỳ về mình, đều có cố sự để người kể say sưa. Sở Vân hiện tại danh tính chính khí, có thể nói là đệ nhất nhân của thế hệ trẻ. Thế nhưng Sở Vân biết rõ lịch sử kiếp trước nên có thể hiểu, thành tựu của mình, so với bảy người sau này, cũng buồn bã thất sắc.

Nhiều nhất, hắn chỉ là một nhân vật tỏa sáng tại lúc thời đại mới chưa mở màn, chỉ là nghi thức khai mạc mà thôi.

Không, hẳn là còn sáu người thôi.

Trữ Phàm Trần vẫn chưa đổi tên thành Trữ Thiên Vương, đã chết trong tay mình rồi.

Các loại bát cổ màu lam, Ly Sơn Long Nhãn Hoa của hắn đều ở trong tay Sở Vân.

Lại nói tiếp, chiến tích lớn nhất của Sở Vân hiện tại, kỳ thực là chém giết Trữ Thiên Vương. Bực chuyện chém giết một vị cường giả Vương Cấp.

Về phần Thiết Ngao, hiện tại Sở Vân nghĩ đến, vẫn là kém Trữ Thiên Vương rất nhiều. Tiền thế, sở dĩ có thể giằng co cùng hắn lâu như vậy, chiếm lấy nửa giang sơn Chư Tinh Quần Đảo, hẳn là có lực lượng Giang Hán quốc hỗ trợ phía sau.

Dù sao, Giang Hán quốc chủ tuyệt không muốn thống nhất Chư Tinh Quần Đảo.

Trong lịch sử, chân tướng thường sẽ bị che đậy. Thế nhưng hiện tay Sở Vân đi trước một bước, tự mình trải qua, hồi tưởng lại, cũng khám phá rất nhiều bí mật của kiếp trước.

- Nói như vậy, Nhị Lang Thiên Quân lao thẳng tới Đôn Hoàng vương thành, đại chiến với ngươi. Vốn có cơ hội trảm giết ngươi, sao lại buông tha ngươi, muốn ngươi tới báo tin phải không?

Sở Vân lại hỏi.

- Đúng là như vậy.

Tiểu Tiểu Hiền nghiến răng nghiến lợi, xấu hổ đến cực điểm. Hắn hiện tại không giống ngày sau, đánh không thắng liền bỏ chạy, chạy xong còn trở về tiếp tục đánh

lén, phong cách hèn mọn ngay cả Vương Giả cũng phải đau đầu. Phong cách hắn còn chưa đại thành, hắn vẫn còn biết hổ thẹn.

- Nói như vậy, hắn còn đang ở trong Đôn Hoàng vương thành, vẫn chưa ly khai.

Sở Vân cười chắc chắn:

- Hắn muốn đợi ta về, đánh với hắn một trận.

Sở Vân đối với bản tính của Trực Giác Vương sau này cực kỳ hiểu rõ.

Trong bảy vị Vương giả trẻ tuổi, Trử Thiên Vương càn rỡ, Đôn Hoàng nữ vương kiêu ngạo, mà Trực Giác Vương lại là một gã võ si cực điểm. Phẩm cách hắn chính trực, giống như là võ sĩ thời đại viễn cổ. Cũng không chơi đùa âm mưu quỷ kế, mọi việc đều thích giải quyết trực tiếp.

- Hắn muốn bắt đầu hành tẩu Tinh Châu, thí kiếm thiên hạ. Hắn chọn đối tượng khiêu chiến đầu tiên chính là ta. Có thể nói, cùng ta đánh một trận là mục tiêu đệ nhất của hắn, cứu Phi Vũ Kiếm Quân chỉ là chuyện thứ yếu. Ta dám đánh cá, thời gian chúng ta trở Đôn Hoàng vương thành, hắn nhất định canh giữ cửa nhà giam, mà Phi Vũ Kiếm Quân vẫn bị xiềng xích ở trong đó.

Ngừng một chút, Sở Vân lại bổ sung:

- Lấy tính cách hắn, trực lai trực vãng, chỉ có làm xong chuyện đầu tiên, mới chịu làm chuyện thứ hai.

Sở Vân nói, làm Kim Bích Hàm cùng Tiểu Tiểu Hiền hai mặt nhìn nhau, nửa ngờ nửa tin. Bọn họ thực sự tưởng tượng không ra, thế gian này lại có quái nhân như vậy.

Đôn Hoàng vương thành.

- Nhị Lang Thiên Quân, ngươi thật ngu ngốc, mau thả ta ra.

Ở trong phòng giam, Phi Vũ Kiếm Quân nhìn Nhị Lang Thiên Quân ngồi xếp bằng ở cửa đưa lưng về mình, chửi ầm lên.

Nhị Lang Thiên Quân vẫn giống như bàn thạch, mắt điếc tai ngơ, trầm mặc không nói.

- Thế gian này tại sao có người ngốc như vậy. Ngươi lại bày đặt không cứu ta, đi chờ địch nhân tới cửa, não của ngươi có phải thiếu gân máu rồi không.

- Đây chính là đại bản doanh của địch nhân, ngươi tưởng là bọn họ sẽ đối chiến với ngươi sao? Cho dù như vậy, xa luân chiến ngươi cũng ăn không tiêu đó? Mau thả ta ra.

Phi Vũ Kiếm Quân tóc tai hỗn loạn, trên khuôn mặt bốc lên nộ khí, bộ ngực phập phồng bất định, bị khí tức làm cho muốn ngất đi.

Cho dù là thất thủ, rơi vào trong tay Sở Vân thành tù binh, chưa từng làm cho nàng tức giận như vậy.

Nàng quát đến khô họng, cũng không được đáp lại, không thể làm gì khác hơn là thở gấp, hồi sức lại, Nhị Lang Thiên Quân bỗng nhiên mở miệng nói:

- Cứu ngươi chỉ là chuyện thuận tiện, khiêu chiến Tiểu Bá Vương mới là chuyện đệ nhất. Chờ ta xong xuôi chính sự, sẽ tới cứu ngươi. Nếu ngươi muốn huyên náo nữa, ta mặc dù có thắng, cũng không nhớ rõ có một vị cường giả Quân Cấp bị bắt thành tù binh ở chỗ này.

Ngữ khí của hắn, rất là bình thản. Cũng không quay đầu lại, chỉ để cho Phi Vũ Kiếm Quân một bóng lưng.

Phi Vũ Kiếm Quân nghẹn họng đứng nhìn, thiếu chút nữa thở không nổi.

Nhìn bóng lưng của Nhị Lang Thiên Quân, nàng cực kỳ bó tay.

Không biết nên tán thưởng sự tự tin của hắn, hay là chửi hắn bị bại não.

...

- Đại quân của Công chúa điện hạ chiến thắng trở về!

- Công chúa điện hạ, nữ giới còn hơn đấng tu mi. Trong chớp mắt đã thống nhất quốc nội. Thật sự là hào kiệt.

- Lão quốc chủ dưới suối vàng có biết, chắc cũng vui mừng mỉm cười?

...

Tinh lịch năm 755, dưới sự quấy nhiễu của Sở Vân, Đôn Hoàng công chúa Kim Bích Hàm thống nhất Đôn Hoàng quốc, quét sạch các thế lực cắt cứ, suất lĩnh đại quân chiến thắng trở về sớm hơn so với kiếp trước năm năm. Bên trong thành Đôn Hoàng, dân chúng từ các đường các ngõ đều hoan nghênh, hoa tươi cùng vỗ tay sôi nổi nhất vương thành từ trước tới nay.

- Bái kiến công chúa điện hạ!

Các võ tướng, thủ thành đều ào ào quỳ rạp xuống trước mặt Kim Bích Hàm. Vẻ mặt mỗi người bọn họ đều đầy kích động. Uy tín của Đôn Hoàng công chúa đã lên tới đỉnh điểm.

Trong cuộc sống trấn thủ một hậu phương, vương quân Đôn Hoàng một đường vượt mọi chông gai, tung hoành sa trường, tin chiến thắng liên tiếp báo về. Phong thái Kim Bích Hàm, Sở Vân cùng với thống lĩnh Bạch Toa Toa ở trên chiến trường, đều là nội dung bọn họ nói chuyện nhiều nhất mỗi ngày.

- Đều đứng lên đi.

Giọng điệu Kim Bích Hàm bình thản, biểu tình nghiêm túc. Nàng đang lo lắng về chuyện Nhị Lang Thiên Quân.

- Trong Vương thành, xuất hiện tình trạng gì khác lạ hay không?

Biểu tình này của nàng trong mắt tướng sĩ thủ thành cũng là tăng thêm một phần uy nghiêm, làm người ta không khỏi rùng mình. Lúc này, dù sao lúc này cũng chín bỏ làm mười đồng thanh nói:

- Khởi bẩm điện hạ, trong Vương thành toàn bộ đều ổn, không có phát sinh bất luận tình trạng nào khác lạ.

- Ừ, làm không tồi, tiếp tục bảo vệ thành trì.

Kim Bích Hàm không tỏ thái độ, nỗ lực hai câu. Thật ra trong lòng lại đang mắng to phế vật. Ngay cả một vị cường giả Quân cấp tiến vào, cũng không biết.

Bởi vậy có thể thấy được, thực lực của Nhị Lang Thiên Quân thật sự không thể khinh thường.

- Sở Vân thật sự chiến đấu cùng với đối thủ như vậy sao?

Tuy rằng nàng rất tin tưởng đối với Sở Vân, nhưng mỗi khi nghĩ đến đây, vẫn không khỏi phiền lòng.

523. Chương 91 92: Linh Áp Quân Cấp

Chương 91 92: Linh áp Quân cấp

Đoàn người tới giữa hoàng cung, Bạch Toa Toa lại hỏi thăm thị nữ đưa đồ ăn cho Phi Vũ Kiếm Quân.

- Thưa điện hạ, khi thống lĩnh đại nhân xuất chinh tới giờ, nô tỳ vẫn đi đưa đồ ăn, chưa bao giờ gián đoạn. Về phần có biến hóa gì, có lẽ chỉ duy nhất là thay đổi một vị hộ vệ.

Mọi người nghe được nhìn nhau.

Việc tồn tại của tù binh Phi Vũ Kiếm Quân này, ngoại trừ Sở Vân, Tiểu Tiểu Hiền, Bạch Toa Toa cùng với Kim Bích Hàm ra, người còn lại cũng không biết. Người thị nữ này, cũng không biết mọi chuyện bên trong. Chỉ biết mỗi ngày vào giờ cố định tới đưa đồ ăn.

Sở Vân cũng xem bề ngoài người "hộ vệ" này có đặc thù gì. Quả nhiên chính là Nhị Lang Thiên Quân, người đã đánh bại Tiểu Tiểu Hiền!

- Quả thực đúng như Sở Vân ngươi đã nói, hắn thật sự không đào tẩu, càng không cứu Phi Vũ Kiếm Quân, mà ở tại chỗ này, chờ chúng ta trở về.

- Trời ạ, trên thế giới này lại có quái nhân như vậy!

Sau khi cho cung nữ lui ra, Bạch Toa Toa và Kim Bích Hàm đều không nhịn được than lên đầy sợ hãi, cảm giác không thể tưởng tượng được.

Thế gian này, không ngờ thật sự có người cứu viện như vậy. Rõ ràng đã đắc thủ, hắn lại cố tình buông tha thời cơ tốt, muốn chờ địch quân tới phản ứng lại, đại binh trở về, trong địch quân đối mặt vây sát.

- Chưởng môn, thỉnh cho phép ta xuất chiến!

Tiểu Tiểu Hiền hừ một tiếng, chủ động xin đi giết giặc.

Theo hắn thấy, vị Nhị Lang Thiên Quân này quả thực khinh người quá đáng. Hắn rõ ràng có thời cơ cứu Phi Vũ Kiếm Quân chạy thoát, nhưng không nắm chắc cơ hội lại chờ bọn họ trở về.

Hành vi này thật sự là kiêu ngạo đến cực điểm, rất xem thường bọn họ.

- Bình tĩnh một chút chớ nóng vội. Nhị Lang Thiên Quân sẽ do ta tự mình xử lý. Ta muốn gặp hắn một chút.

Sở Vân liếc mắt nhìn Tiểu Tiểu Hiền một cái, trong lòng biết hắn chủ động xin đi giết giặc, nguyên nhân còn có một phần muốn tiêu hao sức mạnh của kẻ dọn đường cho mình.

Nhưng Sở Vân hắn sao có thể lấy tính mạng của thân tín đổi lấy một chút ưu thế trong chiến đấu được?

Tương lai, Tiểu Tiểu Hiền là Đạo Thiên Hầu, hy sinh hắn ở trong này, là tổn thất thật. Huống chi, ngay cả khi đối phương là thiên tài tuyệt đại, hắn căn bản cũng không sợ.

- Nhị Lang Thiên Quân, ngươi thuần túy chính là đồ ngốc. Nhị Lang Sơn tu luyện, tu đến đầu óc choáng váng ngu xuẩn!

Bốn người Sở Vân còn chưa rẽ vào nhà giam, chợt nghe thấy tiếng quát mắng của Phi Vũ Kiếm Quân.

Từ khi Nhị Lang Thiên Quân đuổi Tiểu Tiểu Hiền đi, hắn trấn thủ tại chỗ này, chờ đợi Sở Vân trở về, Phi Vũ Kiếm Quân đau lòng mỗi ngày đều mắng hắn đến mức chỉ thiếu điều chạy lại.

Nhất là hôm nay, Đôn Hoàng vương quân chiến thắng trở về. Điều này càng thêm khiến Phi Vũ Kiếm Quân vô cùng tức giận, tiếng tức giận càng lúc càng lớn.

- Tuy rằng ngươi là cường giả Quân Cấp, nhưng đã bị nhiều người cấp số Hào Hùng vây đánh, nguy hiểm rất lớn.

- Ngươi mau cút đi. Nhìn thấy ngươi là bực mình. Lão nương cũng không nhờ ngươi tới cứu. Mau cút đi! Tên ngu xuẩn ngươi có nghe được không?

Tuy rằng Nhị Lang Thiên Quân khiến nàng tức giận đến tột đỉnh, nhưng dù sao cũng hạt giống cường giả của Giang Hán quốc trong tương lai. Tuy rằng là mắng lớn, ý tứ vẫn thể hiện trong giọng nói.

Nhưng Nhị Lang Thiên Quân vẫn không nhúc nhích. Trừ lúc ăn cơm hằng ngày ra, hắn thật giống như một tảng đá, ngồi xếp bằng ở cửa nhà lao.

Phi Vũ Kiếm Quân nhìn thấy cảnh tượng này, thiếu chút nữa tức đến nổ phổi.

- Ôi, ngươi là đồ con lừa bất trị!

Nàng thật sự không biết phải nói gì nữa.

Nhưng đột nhiên, Nhị Lang Thiên Quân đứng bật dậy.

"Chẳng lẽ, cuối cùng hắn cũng hiểu được nỗi khổ trong lòng ta, giác ngộ rồi sao?"

Trong ánh mắt Phi Vũ Kiếm Quân dấy lên một chút hy vọng.

Nhưng ngay sau đó, bốn người Sở Vân xuất hiện. Điều này làm cho nàng giống như chìm trong băng đá, ngọn lửa hy vọng bị dập tắt, toàn thân đều lạnh giá.

- Ta chờ ngươi đã lâu. Tiểu Bá Vương.

Nhị Lang Thiên Quân mở miệng, giọng điệu mặc dù bình thản, nhưng vẫn thể hiện một chút tình cảm hưng phấn không thể che dấu ngầm ẩn chứa ở bên trong.

Trong bốn người, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra Sở Vân.

Thật giống như sư tử đụng phải mãnh hổ, hải long gặp kình vương. Trong nháy mắt khi hai người đối mặt, ánh mắt chăm chú nhìn nhau, đồng thời xác định thân phận của đối phương. Người và vật khác, đều bị lu mờ.

Trong lúc nhất thời, mặc kệ là Kim Bích Hàm, Bạch Toa Toa hay là Tiểu Tiểu Hiền, cũng không nhịn được mà ngừng thở. Ngay cả Phi Vũ Kiếm Quân đang muốn mắng chửi thậm tệ, đều không tự chủ được im lặng.

Không hề nghi ngờ, đây là hai nhân vật thiên tài ưu tú nhất trong Tinh Châu chạm mặt nhau!

Với thiên tư của bọn họ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đều sẽ trưởng thành vương giả.

Nói cách khác, đây là cuộc giao chiến sớm giữa các vương giả tương lai!

Một người là Nhị Lang Thiên Quân một mình khổ tu, mười bảy tuổi cũng là Quân Cấp cường giả, thiên tư siêu phàm thoát tục, phong thần như ngọc, vẫn như rồng nằm, ẩn cư khổ tu ở thảo đường Ly Giang.

Một vị là Tiểu Bá Vương mười bốn tuổi đối mặt với hiểm nguy, cố gắng xoay chuyển tình thế, tung hoành sa trường. Hiện giờ thực lực đột nhiên tăng mạnh, sâu không lường được, như hổ gầm núi rừng, danh chấn Tinh Châu.

Đây thật sự là long tranh hổ đấu!

- Các hạ chính là Nhị Lang Thiên Quân?

Sở Vân nói xong, chậm rãi tiến lên, ánh mắt phát ra tinh quang, chăm chú nhìn Nhị Lang Thiên Quân đang ngồi xếp bằng dưới, cảm xúc cũng sôi trào mãnh liệt.

Trực Giác Vương tương lai quả thực có phong thái khiếp người.

Hắn ngồi xếp bằng trên mặt đất, sắc mặt lạnh nhạt, áo trắng tóc đen, tiêu sái vô cùng.

Hắn có khí chất linh động giang hà đặc biệt của người Giang Hán quốc, thắt lưng rắn rỏi, hai vai vững như bàn thạch, mũi thẳng kiên nghị. Toàn bộ đều hình thành mị lực khí chất độc đáo của hắn khiến người khác nhìn thấy hắn, thật giống như nhìn Thanh Sơn sâu trăm trượng, nước sông ngàn dặm vờn quanh.

- Long hành hổ bộ, mắt ẩn thiên cơ, thông qua nhật nguyệt, khí tượng vượt mây. Tiểu Bá Vương, ngươi quả thực không khiến ta không uổng chờ đợi lâu như vậy. Đánh đi!

Hắn đột nhiên đứng dậy, lập tức khí thế phát ra, thẳng tới trời cao, thổi bạt bát phương, làm cho vạn vật khuất phục, sinh linh hồi hộp.

- Linh áp Quân cấp hàng thật giá thật!

Đám người Kim Bích Hàm nhất thời đều biến sắc.

Tuy rằng họ đã nghe Tiếu Tiểu Hiền nói, biết được đối phương có sẵn thực lực Quân Cấp.

Nhưng chính mắt thấy, cảm nhận được Linh áp Quân cấp này, vẫn cảm thấy rung động.

Ngự yêu sư tới Quân Cấp, linh quang trong cơ thể từ lượng biến dẫn phát chất biến, có thể thu phát ra uy áp linh quang. Mọi người gọi tắt là linh áp.

Linh áp, có tác dụng phụ trợ rất lớn đối với việc thu phục yêu vật hoang dã. Cường giả Quân Cấp thôi động linh áp, có thể thu bất luận yêu vật gì dưới kiếp yêu, khả năng thành công là trăm phần trăm.

Có được linh áp Quân cấp, cho dù trong tay không có một con yêu vật nào, cũng có thể tay không hành tẩu, không bị bất luận yêu vật gì công kích.

Đồng thời linh áp thôi phát, cũng là một phương tiện uy hiếp cường đại đối với những người hành tẩu trên giang hồ.

Tới Quân Hầu Vương cấp, các cường giả trong lúc đối chiến, đều có thể cùng một lúc dẫn động toàn quân, ảnh hưởng quá lớn. Bình thường, đều kiềm chế lẫn nhau, rất ít khi tự mình ra tay.

Linh áp, trở thành một thủ đoạn so đấu ôn hòa. Linh áp của ai kéo dài mà cường đại, thông thường trong những lần tranh chấp, lời nói của người đó có quyền lực hơn một chút.

Linh quang của Sở Vân chính là hấp thu năm phần sáu của Bạch Cốt Quỷ Quân. Hơn nữa còn cả linh quang hắn tự mình tích lũy, chỉ kém linh quang Quân Cấp một chút.

Bởi vậy, hắn không thể thôi động Linh áp Quân cấp, nhưng dưới sự bao phủ của linh áp Nhị Lang Thiên Quân, sắc mặt không thay đổi, vẫn bình tĩnh thong dong, tựa như gió thoảng mây bay.

- Hắn chỉ cách Quân Cấp, có một chút!

Thấy cảnh tượng như vậy, hai mắt Phi Vũ Kiếm Quân mở lớn, thực sự vô cùng kinh hãi.

Chênh lệch giữa hai bên rất nhỏ. Đây là một cuộc chiến ngang sức. Ai thắng ai bại, bất luận kẻ nào cũng không thể phỏng đoán được.

- Nhị Lang Thiên Quân đã là cường giả Quân Cấp, đã có sự thay đổi về chất. Tuy rằng linh quang chênh lệch rất nhỏ, nhưng thực lực của hắn so với Sở Vân thật sự cao hơn một bậc!

Kim Bích Hàm nhíu mày nói.

- Tuy rằng Nhị Lang Thiên Quân chiếm ưu thế mỏng manh, nhưng tiểu tử Sở Vân này thật sự quá mức giảo hoạt. Ở Dạ Đế thành, hắn lấy nhỏ đọ với lớn, ưu thế đều bị hắn nuốt, còn biến hai vị cường giả Quân Cấp như chúng ta thành tù binh. Nhị Lang Thiên Quân này tu hành đến độ choáng váng, đầu óc một cây cân, sao có thể là đối thủ của Sở Vân?

Phi Vũ Kiếm Quân lại lo lắng đến cực điểm.

- Ha ha ha.

Đối mặt với sự khiêu chiến của Nhị Lang Thiên Quân, Sở Vân ngửa đầu cười to, nhiệt huyết trong ***g ngực sôi trào.

- Ngươi muốn đánh, thì đánh!

- Sảng khoái!

Thần quang trong mắt Nhị Lang Thiên Quân sáng người, hưng phấn nói.

Hai bên đồng thời đưa tay vỗ nhẹ tiên nang bên hông. Nhất thời hơn mười đạo kỳ quang bay vút lên, lượn lờ ở trên không trung thành chiến trận, bao lấy chủ nhân, lại ầm ầm lao vào nhau.

Bát Quái Chiến Trận quyết đấu Thất Tinh Chiến Trận!

Sở Vân quyết đấu Nhị Lang Thiên Quân!

- Kinh Thần Bạch Nguyệt Kích!

Nhị Lang Thiên Quân cầm chiến kích trong tay, chủ động tiến công. Hắn Nhất Phi Trùng Thiên, như Lưu Tinh đâm vào mặt trăng, xé rách không gian, khí thế kinh người, tấn công hướng về phía Sở Vân.

Sở Vân tiện tay cầm Túy Tuyết Đao, sớm không còn đứng yên ở đó. Đối mặt với thế tấn công hung mãnh của Nhị Lang Thiên Quân, không thể không lui nhanh, tạm tránh trước.

Kinh Thần Nguyệt Nha Kích này, dài tám trượng, phát ra màu sáng ngọc. Kích chính là phong nhận bán nguyệt nha, lóe ra khiến trái tim người ta băng giá âm u.

Lúc này được Nhị Lang Thiên Quân nắm lấy huy vũ, phát ra ánh sáng màu xanh lơ chói lọi, như Trường Giang ngàn dặm cuồn cuộn mà đến, muốn nhấn chìm Sở Vân.

Sở Vân chân giẫm Tật Phong Kính Thảo Hài, thân quấn Hồng Yêu không màu lui rất nhanh. Nếu là trước kia, hắn đã sớm rút Túy Tuyết Đao ra, cùng đối kháng. Hiện giờ không thể không lui mà tìm bước tiếp theo. Hắn lấy Cụ Phong Cung ra.

Cụ Phong Cung tu vi Linh yêu đỉnh phong, tư chất có hạn, tu vi đã đến giới hạn cuối cùng. Nhưng Sở Vân đã có Thiên Bạo Đan, có thể tạm thời khiến nó phát huy ra chiến lực Kiếp yêu.

Hóa Đạo Chi Pháp!

Cảnh giới Tiễn pháp của Sở Vân còn kém hơn so với đao pháp, nhưng kinh nghiệm chiến trận rèn luyện ra, cũng đạt tới cảnh giới đỉnh phong xuất thần nhập hóa.

Xoẹt xoẹt xoẹt…

Dây cung liên tục bắn ra, mấy đạo mũi tên màu xám bắn ra dữ dội, vọt về phía Nhị Lang Thiên Quân. Đối phó với cường địch như vậy, Lưu Tinh Tiễn Thuật vân vân, cũng là vô dụng. Chỉ có dùng Hóa Đạo Chi Pháp, mới có thể thu được hiệu quả, chiếm thế thượng phong.

Hóa Đạo Chi Pháp, là do Dạ Đế kết hợp những đại sư sáng chế, nghịch thiên nghịch địa. Mũi tên màu xám xuyên qua khoảng không, cũng không hề phát ra một chút thanh âm nào. Ngay cả trận pháp không gian cũng bị phá thành những lỗ trống.

Ngay cả không gian cũng bị hóa đi!

Mũi tên bắn vào giữa kích quang dày đặc, dễ dàng giống như đâm vào miếng đậu hủ, đánh Nhị Lang Thiên Quân không kịp trở tay, khiến thế tiến công hắn phải dừng lại.

Xoẹt xoẹt xoẹt…

Ngón tay Sở Vân chuyển động, liên tục không ngừng, bắn ra nhanh chóng dữ dội. Mũi tên như mưa, chiếm thế thượng phong, rậm rạp như châu chấu, bao phủ lấy Nhị Lang Thiên Quân.

Trong lòng Nhị Lang Thiên Quân cũng không hề hoảng sợ. Những mũi tên màu xám này vô cùng quỷ dị, không hình không tiếng. Hắn dùng Kinh Thần Nguyệt Nha Kích

đỡ, mỗi lần đánh đều khiến yêu binh của hắn chấn động không thôi, truyền đến cảm xúc đau đớn.

Tinh Đấu Phiêu Diêu Ngoa!

Hắn thoáng lâm vào thế hạ phong, lập tức hét lớn một tiếng, một đạo huyền quang màu xanh thẳm từ trong tiên nang bay ra, bám vào hai chân hắn, hình thành một đôi giày chiến mầu xanh ngọc đầy uy vũ.

Đây là một trong mười đôi giày nổi danh Tinh Châu. Qua tay bao nhiêu người, cuối cùng dừng lại trong tay Nhị Lang Thiên Quân, hiện giờ đã được hắn bồi dưỡng thành kiếp yêu.

Chân hắn giẫm bảo ngoa, tốc độ tăng vọt, hóa thành một tia chớp, xuyên qua mưa tên, rất nhanh tiến tới gần Sở Vân.

Có bảo ngoa tương trợ, thân pháp hắn lại tiêu sái, hắc phong vũ điệu, võ bào bay phất phới, tiêu dao thần bí. Giống như là tiên nhân ngao du trong mây sao, lại giống như tinh thần đang đạp lên dải ngân hà.

Hồng Yêu không màu!

Sở Vân triệu ra Yêu thú tốc độ của bản thân, bao lấy cơ thể mình, tay áo tung bay, hồng ảnh bắn ra. Hai người ở trong trận pháp không gian rộng lớn, ngươi đuổi ta chạy, trong lúc nhất thời lâm vào tình trạng giằng co.

Nhưng rất nhanh, Nhị Lang Thiên Quân bỗng nhiên xuất ra một đạo pháp. Nhất thời chỉ thấy dưới trán hắn bắn ra tinh quang, hóa thành hai viên Tinh đoàn. Chân hắn giẫm tinh mang, vẽ ra mười dải hồng quang dài đến mười trượng trên không trung, tốc độ đột nhiên tăng vọt, lại vượt qua hợp lực của Hồng Yêu không màu và Tật Phong Kính Thảo Hài, kéo gần khoảng cách với Sở Vân.

- Khí tức Đạo Pháp Thần Thông!

Ánh mắt Sở Vân nhất thời cứng lại. Một khi Nhị Lang Thiên Quân tiếp cận, hắn rơi vào cận chiến, sẽ lập tức trở thành thế hạ phong.

Đối chiến với một cao thủ như vậy, một khi rơi vào thế hạ phong, sẽ rất khó hòa nhau.

Rất có thể sẽ bị áp chế, đến khi bị đánh bại!

524. Chương 93 : Sở Vân Và Nhị Lang Thiên Quân

Chương 93 : Sở Vân và Nhị Lang Thiên Quân

Nguyệt Thỏ!

Thấy nguy cơ sắp đến, Sở Vân triệu Nguyệt Thỏ ra.

Nguyệt Thỏ hóa ra nguyên hình, giống như là một quả cầu tuyết, đứng trên vai trái của Sở Vân. Mắt nó bắn ra ánh sáng ngọc lưu ly, từng cơn sóng vô hình khuyếch tán ra.

Lần đầu tiên khuôn mặt kiên nghị của Nhị Lang Thiên Quân chợt biến sắc.

- Yêu thú thời gian?

Hắn lắp bắp kinh hãi. Vì vậy tốc độ trở nên "chậm lại".

Thật sự cũng không phải chậm lại, mà là tốc độ thời gian của hắn đã xảy ra sự biến đổi.

Sở Vân lại bắn Hóa Đạo Chi Tiễn, mũi tên như điện, đã được Nguyệt Thỏ tăng tốc, trong giây lát mũi tên tiến sát tới.

Đang đang đang đang.

Nhị Lang Thiên Quân ra sức huy động chiến kích, ngăn cản vô cùng vất vả.

Mấy lần, mũi tên bắn sát hắn, may mắn hắn tránh thoát qua đường tơ kẽ tóc vô cùng nguy hiểm.

Đây không phải là do hắn không phản ứng được, mà là thời gian chậm lại, khiến phản ứng hắn cũng chậm lại. Hắn cũng không kịp điều chỉnh.

- Ha ha ha.

Bỗng nhiên hắn ngửa đầu cười một cách điên cuồng, trong tiếng cười lộ ra ý chí chiến đấu sôi trào không gì so sánh được. Sở Vân càng cường đại, hắn càng hưng phấn.

- Ngươi quả thực không khiến ta thất vọng!

Hắn chỉ ngón tay vào Sở Vân, ý chí chiến đấu hiện lên trong mắt hắn, hừng hực thiêu đốt.

Ngọc Thanh Tâm Liên.

Hắn triệu ra một gốc yêu thực, gắn lên đỉnh đầu.

Tâm Liên này vô cùng khổng lồ, hoa trắng lá xanh, tinh xảo giống như là tác phẩm nghệ thuật. Cánh hoa sen bên ngoài màu xanh thẫm như ngọc, bên trong đóa hoa lại xanh biêng biếc như màu ngọc bích, tâm hoa lại có màu mộc mạc như ánh trắng. Nó cao vút như cái ô, chậm rãi xoay tròn, tản mát ra một ánh sáng màu xanh, nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

Trong lòng Sở Vân nhất thời trầm xuống, đây là yêu thực tâm hệ tương đối hiếm thấy. Ngay cả thời Thượng cổ cũng đã bị tiêu diệt sạch. Thật không ngờ trong tay Nhị Lang Thiên Quân có một đầu như vậy.

Trong tay Sở Vân không có yêu vật tâm hệ có thể chống lại nó. Ánh sáng màu xanh chiếu đến, không thể không bị nó ảnh hưởng.

Trong đầu giống như có một có một chậu nước giội xuống, làm cho ý chí chiến đấu trong ***g ngực hắn dần dần tắt đi. Tâm trạng của hắn giống như rơi vào vũng bùn, vô cùng ngưng trệ, tốc độ phản ứng, tốc độ suy nghĩ giảm xuống vô số lần.

Ngay lập tức, mưa tiễn Hóa Đạo rơi xuống lác đác, Nhị Lang Thiên Quân hồi phục lại cục diện, lại triệu ra một con yêu thú.

Thiên Cẩu!

Đây là yêu thú chủ lực, tu vi gần ngàn trăm vạn năm. Toàn thân nó đen kịt, lông như lông quạ, mạnh mẽ như hổ, khí thế điên cuồng mạnh mẽ. Nhất là đôi mắt lạnh như băng, vừa xuất hiện liền chăm chú nhìn Nguyệt Thỏ.

Thân thể mềm mại của Nguyệt Thỏ lập tức run lên, truyền sự sợ hãi của mình đến Sở Vân.

Vạn vật cân bằng, trong yêu thú yêu vật cũng khắc chế lẫn nhau. Thiên cẩu thiên địch đối với Nguyệt Thỏ!

- Uông!

Thiên cẩu sủa một tiếng, sóng âm lan tỏa, nhất thời toàn bộ trận pháp không gian, đều chấn động, không khí nhất thời nổ tung.

Sở Vân kêu lên một tiếng đau đớn, cho dù có Hồng Yêu không màu bảo vệ, sóng âm phát động, cũng khiến hắn bị thương tổn, một cảm giác ngòn ngọt, tràn ngập khoang miệng.

Nguyệt Thỏ không thể tránh né được đã bị áp chế. Nhị Lang Thiên Quân thét dài một tiếng, cưỡi Thiên cẩu, trong tay cầm Kinh Thần Nguyệt Nha Kích, chân giẫm Tinh Vân, đánh về phía Sở Vân.

- Sở Vân, xuất Túy Tuyết Đao ra, cùng ta chân chính đánh một trận!

Nhị Lang Thiên Quân lớn tiếng hò hét, thanh âm như thiên lôi cuồn cuộn, vang vọng không gian.

Sở Vân bị Ngọc Thanh Tâm Liên ảnh hưởng, suy nghĩ chậm chập, chẳng qua khi thấy đối thủ đánh tới, vẫn sáng suốt quyết đoán.

Hắn vươn tay chỉ thẳng vào Ngọc Thanh Tâm Liên.

Tâm Liên run rẩy, rơi từ đỉnh đầu Nhị Lang Thiên Quân xuống.

- Cái gì?

Nhị Lang Thiên hoàn toàn chấn động. Trong nháy mắt, hắn cảm thấy linh quang liên hệ giữa mình cùng Ngọc Thanh Tâm Liên đột nhiên bị đả kích rất lớn, thiếu chút nữa thì đứt đoạn. May mắn cuối cùng đã khôi phục lại.

Ngọc Thanh Tâm Liên là yêu thực phụ trợ xếp vị trí đứng đầu của hắn, một trong những chiến lực chủ yếu, thiếu chút nữa thì mất đi. Nhị Lang Thiên Quân không rõ nguyên nhân, vội vàng thu hồi Ngọc Thanh Tâm Liên.

- Ngươi đã dùng thủ đoạn gì?

Trong nháy mắt, ngay cả hắn cũng không tránh khỏi đổ mồ hôi lạnh.

- Dùng Thông Linh Xà chiến đấu, cướp đoạt yêu vật đối thủ, quả nhiên còn phải so sánh tu vi.

Trong lòng Sở Vân thở dài, ở ngoài mặt lại cười ha ha, lại chỉ một ngón tay vào Thiên cẩu.

Rống…

Nhất thời toàn thân Thiên cẩu run rẩy, rên rỉ một tiếng, Nhị Lang Thiên Quân bất ngờ không kịp phòng bị quẳng xuống đất.

- Thiên Cẩu, ngươi làm sao vậy?

Nhị Lang Thiên Quân đang hăng hái, lúc này lại có vẻ chật vật. Thủ đoạn của Sở Vân vượt qua tưởng tượng của hắn, khiến hắn vô cùng khiếp sợ.

Hắn khẩn trương nhìn thẳng vào Thiên Cẩu, nhìn vẻ mặt Thiên Cẩu khi thì dữ tợn, khi thì mê mang, linh quang liên hệ giữa mình và nó lại khi có khi không.

Cuối cùng tình huống ổn định lại, Thiên Cẩu lại một lần nữa trở về bên cạnh hắn.

- Xem ra, tu vi của Thiên Cẩu cao thâm hơn so với Thông Linh Xà, không thể cướp đoạt được! Cho dù đoạt lấy, ta cũng không có dư thừa linh quang để hàng phục nó.

Hai mắt Sở Vân nheo lại thành một khe hở, trong lòng thở dài.

Ngay sau đó, hai mắt hắn trừng mạnh, Thiên Nhãn!

Chìm trong nhật nguyệt, phong vân biến hóa, hiện tượng thiên văn vô tận, đều lúc mờ lúc tỏ lóe lên trong hai mắt hắn.

- Nhị Lang Thiên Quân, ngươi có thủ đoạn gì, đều thi triển ra!

Sở Vân thét dài một tiếng, nhân cơ hội này, khí thế bùng nổ, phóng xạ toàn bộ trận pháp không gian.

Chiến đấu kịch liệt lâu như vậy, hắn vận dụng nhiều thủ đoạn, nguy hiểm nối tiếp nguy hiểm, cuối cùng chân chính xác lập thế thượng phong rất mỏng manh.

- Ha ha ha, ngươi là người đầu tiên có thể làm cho ta vận dụng tới con át chủ bài này.

Đại Nhật Minh Quang Khải! Pháp Thiên Tượng Địa!

Một vòng ánh sáng, từ trong tiên nang bay ra, càng lúc càng lớn. Bốc lên cao, chiếu sáng sinh linh, muôn vàn lấp lánh.

Ngay sau đó lại hạ xuống, bám vào trên người Nhị Lang Thiên Quân, hóa thành một áo giáp sáng loáng, uy vũ đến cực điểm.

Nhị Lang Thiên Quân mặc áo giáp bạch kim, chân đi chiến ngoa màu xanh ngọc, trong tay cầm trường kích, thân hình cao lớn, rất nhanh biến thành một người cao năm trượng, người khổng lồ đỉnh thiên lập địa.

Sở Vân đối với hắn, quả thực chính là một con mèo hoa nhỏ nhìn thấy tượng voi ma mút mạnh mẽ.

- Tốt lắm, ta theo đến cuối cùng!

Sở Vân vui mừng không sợ hãi, nắm một bình Thiên Bạo Đan, đan khí nổ tung mở ra, tung bay, Ngũ Đức Luân lập tức nuốt hết.

525. Chương 94 95: Trực Giác Chân Đồng

Chương 94 95: Trực Giác Chân Đồng

Ngũ Đức Chân Thân!

Trong nháy mắt, Năm Yêu vật đỉnh phong trong Ngũ Đức Luân, phát ra chiến lực Kiếp yêu. Trong phút chốc, điềm lành bốc hơi, ánh sáng ngũ đức chiếu thiên bắn địa, ầm ầm ngưng tụ. Sở Vân hóa thành Ngũ Đức Cự Nhân, sau đầu có quang quyển rực rỡ sáng lạn.

- Rất giỏi!

Nhị Lang Thiên Quân lớn tiếng khen ngợi, nhiệt huyết trong người sôi trào, dừng Kinh Thần Nguyệt Nha Kích, vung quyền lao qua.

Sở Vân ha ha cười, dũng cảm vô song, vung quyền lớn, phá trời cao, đánh vào nắm đấm của đối phương.

Tiếng nổ lớn Ầm ầm vang lên, hai bên đều lui về phía sau. Sở Vân lui về phía sau năm bước, nắm tay bị rách, nhưng rất nhanh quang huy lưu chuyển, lại khôi phục

bình thường. Nhị Lang Thiên Quân lui mười bước, nắm tay đỏ lên, cảm thấy tê dại.

Đạo pháp Pháp Thiên Tượng Địa của Nhị Lang Thiên Quân là từ áo giáp, chiến ngoa, chiến kích đồng loạt liên hợp thi triển. Nhưng một Ngũ Đức Luân của Sở Vân, lại có thể gắn sáu kiếp yêu. Một mình đấu tay không, Nhị Lang Thiên Quân cũng ngang với Sở Vân. Chẳng qua Ngũ Đức Luân của Sở Vân, chính là tạm thời bùng nổ trong thời gian hạn chế.

- Tiếp tục!

Nhị Lang Thiên Quân cảm thấy bị xỉ nhục, ngược lại ý chí chiến đấu càng tuôn ra, như sóng thần cuồn cuộn.

- Đến đây!

Sở Vân mạnh mẽ quát một tiếng, vui mừng không sợ hãi, nhiệt huyết hừng hực, như núi lửa bùng nổ.

Rầm rầm oanh…

Hai bên tướng ngộ lương tài, kỳ phùng địch thủ. Như cuộc tranh đấu của người khổng lồ cổ xưa, mỗi cú đánh đều mang khí thế mạnh mẽ đến cực điểm, uy lực khủng bố tuyệt luân, có thể làm nổ tung dãy núi, chấn vỡ địa cầu.

Đánh nhau ước chừng ba nghìn hiệp, hai người cũng không phân cao thấp. Mặc kệ là thể lực, hay là hồn phách, linh quang, đều bị tiêu tốn kịch liệt, dần dần không thể chống đỡ được.

- Thiên Cẩu, cắn hắn!

Nhị Lang Thiên Quân thở hổn hển, tạm thối lui, thả Thiên Cẩu ra.

- Thiên Hồ, đánh nát vụn con chó săn này cho ta.

Sở Vân thế suy sức kiệt, cũng chỉ đành thả Thiên Hồ ra.

Cửu vĩ Thiên Hồ lắc lư chín đuôi, đánh ra đạo pháp chín hành, chiến đấu với Thiên Cẩu.

- Thảo Đầu Thần Tướng!

Nhị Lang Thiên Quân vung bàn tay to lên, hơn mười Linh yêu đỉnh phong, đều mặc giáp trụ, uy vũ hùng tráng, bao vây tấn công Sở Vân.

Sở Vân cười lạnh một tiếng, điểm ngón tay, ba mươi mốt vị tiên phi ngang nhiên gặt hái, từng người giáp mặt ngăn cản thế tấn công từ phía đối diện.

"Đáng tiếc, trước khi đi, ta đã đặt Kiến Mộc của ta ở Nhị Lang Sơn săn sóc, không mang đến đây."

Nhị Lang Thiên Quân thở dài một tiếng.

- Hừ! Xem như ngươi gặp may mắn, Túy Tuyết Đao của ta bị hao tổn, không kịp chữa trị. Nếu không ngươi đã sớm bị ta một đao chém chết.

Sở Vân đối chọi không khoan nhượng.

Hai người đều tiêu hao hết thể lực, chỉ có thể cãi nhau. Trong mắt của Nhị Lang Thiên Quân lóe sáng. Ánh mắt Sở Vân phong duệ như kiếm, hai người như rồng hổ giằng co, ánh mắt hung hăng va chạm.

Nhưng dần dần, trong mắt Nhị Lang Thiên Quân hiện ra ý cười. Khóe miệng Sở Vân cũng hơi nhếch lên.

- Ha ha ha…

Sau một lúc trầm mặc, hai người bỗng dưng cùng cất tiếng cười to.

- Ngươi rất mạnh, từ nay về sau con đường võ đạo của ta sẽ không hề tịch mịch.

Nhị Lang Thiên Quân thu hồi Kinh Thần Nguyệt Nha Kích.

- Có đối thủ cạnh tranh như ngươi, thế gian này mới sẽ trở nên thú vị hơn.

Sở Vân cũng hóa giải Ngũ Đức Chân Thân.

- Nếu không phải đã sức cùng lực kiệt, ta sẽ tiếp tục chiến đấu. Mặc kệ kết quả ra sao, dù hai bên bên nào thắng bại đều rất đáng tiếc. Ta sắp phải hành tẩu thiên hạ, sau ba tháng tham gia đại hội du hiệp, ta rất chờ mong sẽ đánh một trận chân chính với ngươi.

Nhị Lang Thiên Quân nói.

- Đến lúc đó, ta nhất định đã là cường giả Quân cấp, thực lực đột nhiên tăng mạnh. Có lẽ ngươi sẽ hối hận với quyết định hiện tại.

Sở Vân khẽ mỉm cười.

- Nhị Lang Thiên Quân Ta, sẽ không hối hận. Cáo từ!

Nhị Lang Thiên Quân ôm quyền nhìn Sở Vân rồi xoay người. Trong phút chốc hắn thu hồi toàn bộ yêu vật, phá vỡ hư không mà đi.

- Yêu vật không gian? Quả thực còn lưu lại một con át chủ bài.

Trong mắt Sở Vân chợt lóe tinh quang.

- Chỉ có điều không phải ta cũng vậy sao?

Trận chiến đấu này là thế lực ngang nhau, đánh ngang tay. Cả hai cũng đều ý thức được nếu lại tiến thêm một bước chém giết, thật sự là quá vội. Hai bên đều có linh quang dư thừa, trí tuệ vô cùng cao minh, bởi vậy đều sáng suốt thu tay lại.

Thu hồi chiến trận, Sở Vân một mình một người, hiện ra trong hoàng cung Đôn Hoàng.

Mọi người đang nóng lòng chờ đợi. Thấy Sở Vân hiện thân, Tiếu Tiểu Hiền lập tức liền kích động nhảy dựng lên, vỗ hai tay nói:

- Ha ha, chưởng môn, ta biết ngài có thể thắng!

- Ta vẫn chưa thắng, chính là đánh ngang tay. Hơn nữa đã ước định, sẽ phân thắng bại ở đại hội du hiệp.

Sở Vân lắc đầu nói.

- Thì ra là thế…

Bạch Toa Toa gật đầu.

- Đại hội Du hiệp sẽ được tổ chức sau ba tháng nữa.

- Sở Vân, huynh bị thương?

Kim Bích Hàm thở hắt ra, lông mày nhíu lại, nhìn vết máu tràn ra qua khóe miệng Sở Vân.

- Không sao, chỉ là vết thương nhẹ.

Sở Vân cười mỉm, giọng điệu thản nhiên.

Thương thế thật sự không nghiêm trọng. Chẳng qua chiến đấu kịch liệt, tiêu hao rất nhiều thể lực và tinh thần, đồng thời chỉ huy yêu vật, linh quang cũng rất suy yếu, cần tĩnh dưỡng một hai ngày.

Nhìn thái độ Sở Vân như thế, vẻ mặt mọi người không giống nhau, nhưng trong lòng đều chấn động.

Đối thủ là cường giả Quân cấp!

Nhưng Sở Vân đã có thể đấu ngang hàng. Tin tưởng không được bao lâu nữa, hắn sẽ tấn chức Quân Cấp.

Đến lúc đó, hắn chính là cường giả Quân cấp mười bảy tuổi.

Khác với Nhị Lang Thiên Quân, hắn hoàn toàn dựa vào sự nỗ lực của bản thân, không có sự trợ giúp của huyết mạch, không có tiền đề thời kỳ tốc độ trưởng thành cực nhanh.

Trong bốn năm qua hắn đã từng bước đạt tới thành quả như ngày nay.

Đây là tốc độ trưởng thành nhanh tới mức nào!

Trong lòng Bạch Toa Toa rất tán thưởng hắn. Ánh mắt Tiểu Tiểu Hiền nhìn hắn đầy khâm phục. Ngay cả Phi Vũ Kiếm Quân cũng trầm mặc không nói gì, ánh mắt lộ vẻ

khác thường.

- Hiện tại còn cách đại hội du hiệp có ba tháng. Trong thời gian đó, Sở Vân huynh hẳn có thể tấn chức tới Quân Cấp?

Kim Bích Hàm hỏi.

- Theo ta đoán, chắc khoảng nửa tháng nữa, ta có thể tấn chức lên Quân Cấp. Nhưng để đối phó với Nhị Lang Thiên Quân, chỉ một điểm ấy, vẫn không đủ. Thực lực của hắn rất mạnh. Vừa nãy, trong cuộc chiến, cả hai chúng ta cũng chưa tung ra hết. Ta còn phải chuẩn bị rất nhiều.

Sở Vân hít sâu một hơi đáp.

Trận chiến này chỉ có thể xem như tiến hành thăm dò đối phương.

Ví dụ như chủng loại của Thiên Hồ và Thiên Cẩu, ví dụ như Tinh Đấu Phiêu Diêu Ngoa là một trong mười danh ngoa đứng đầu. Lại ví dụ như đạo pháp thần thông có thể gia tốc, còn có Pháp Thiên Tượng Địa có thể sánh ngang với Ngũ Đức Chân Thân.

Đồng thời, Nhị Lang Thiên Quân còn có Kiến Mộc đang ở lại Nhị Lang Sơn, không mang đến. Hắn còn có một yêu vật không gian thần bí, hoàn toàn chưa bị bại lộ.

Cái này cũng không tính làm gì, điều thực sự khiến Sở Vân cảm thấy phiền toái chính là yêu thực Ngọc Thanh Tâm Liên.

Đây là yêu thực tâm hệ khó có thể ngăn cản. Thế nào cũng phải dùng yêu vật tâm hệ để đối kháng, mới có thể ngăn chặn được Tâm Liên.

Nhưng yêu vật tâm hệ, giống như yêu vật thời không, vô cùng khó tìm. Trong thời gian ngắn, cho dù là tìm kiếm được, cũng cần một thời gian dài bồi dưỡng, mới có thể phát huy hết chiến lực.

Sở Vân có ký ức của kiếp trước, hắn biết Ngọc Thanh Tâm Liên rất đáng sợ.

Linh khí của Thiên Hồ có năng lực rất lớn, có thể cải tạo hai mắt Sở Vân thành Thiên Nhãn.

Linh khí của Ngọc Thanh Tâm Liên cũng có thể hình thành một loại mắt, gọi là Trực Giác Chân Đồng.

Con mắt này ngưng tụ ở trên trán, giữa hai hàng lông mày. Một khi mở ra, có thể phát ra hào quang ngọc lưu ly, làm cho suy nghĩ tâm tư của chủ nhân đạt mức độ hoạt động cực hạn. Vì thế trí tuệ cũng trở nên cao hơn, làm cho chủ nhân nhìn thấu thế sự, đạt được trạng thái thông minh sắc xảo.

Khi trí tuệ con người đạt tới cực hạn, có thể tương hợp với trời đất, theo quỹ tích, thể nghiệm và quan sát vạn vật sinh linh.

Trong trận trấu, hình thành một loại trực giác. Chủ nhân không cần lo lắng, chỉ cần dựa vào trực giác, có thể chiếm hết tiện nghi, nắm bắt toàn bộ thời cơ chiến đấu.

Sau này, Nhị Lang Thiên Quân trở thành cường giả Vương cấp, sẽ được xưng là Trực Giác Vương.

- Tuy rằng hiện giờ, Trực Giác Chân Đồng của hắn còn chưa ngưng tụ thành. Nhưng dựa theo trí nhớ kiếp trước, một tháng sau khi hắn hành tẩu thiên hạ, liền đại công cáo thành, hình thành Trực Giác Chân Đồng. Ba tháng sau, trên đại hội du hiệp, hắn nhất định đã có thể vận dụng Trực Giác Chân Đồng một cách thành thạo.

Linh khí của yêu vật tuyệt phẩm truyền tới chủ nhân có hiệu quả cải tạo thể chất ngự yêu sư, đều là mỗi người mỗi vẻ. Về phần hiệu quả tốt xấu, thì không tiện bình luận.

Ví dụ như nói Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, linh khí truyền lại chủ nhân hình thành Vạn Thế Long Vương Giản. Đối với nữ Ngự yêu sư mà nói, chính là không dùng được.

Lại ví dụ như linh khí của Thiên Hồ, hình thành Thiên Nhãn, có thể giúp Ngự yêu sư quan sát thiên tượng, biết trước thời tiết, quan sát chiến trận, tìm kiếm sơ hở. Thỉnh thoảng, có thể quan sát đến quỹ tích Đại đạo thiên địa, tiến vào cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất. Chẳng qua loại xác suất này rất thấp.

Còn có linh khí của Nguyệt Thỏ, có thể khiến cảm giác thời gian của chủ nhân đạt tới cực hạn. Linh khí của Thông Linh Xà, có thể khiến linh quang của chủ nhân càng thêm hoạt bát, đồng thời trong nháy mắt tiến vào trạng thái suy nghĩ.

So sánh tính toán rõ ràng có thể nói, Ngọc Trực Giác Chân Đồng của Thanh Tâm Liên, thật sự càng thêm thực dụng. Thiên Nhãn cũng phải kém hơn một chút. Về điểm này, Sở Vân không thừa nhận cũng không được. Nhị Lang Thiên Quân có được Trực Giác Chân Đồng mới chính thức khiến mị lực trên người hắn nở rộ ra. Thực lực cũng tăng vọt gấp mấy lần.

Ba tháng sau, tái chiến Nhị Lang Thiên Quân ở đại hội du hiệp Đây chính là một lần khảo nghiệm nghiêm trọng.

- Việc cấp bách, hay là chữa trị Túy Tuyết Đao trước!

Sau khi tĩnh dưỡng ở vương thành Đôn Hoàng hai ngày, thương thế của Sở Vân khỏi hẳn, chủ yếu dùng tinh lực vào việc làm thế nào để chữa trị Túy Tuyết Đao.

- Túy Tuyết Đao bị hao tổn rất nghiêm trọng, muốn phục hồi lại như cũ, chúng ta không làm được.

Phi Dương Tiên Tử và các tiên phi đều tỏ vẻ lực bất tòng tâm. Trên thực tế, từ khi Túy Tuyết Đao bị Ám Ảnh phá hủy, các nàng từng thử chữa trị nó nhiều lần, nhưng không thành công.

Trong việc này Sở Vân lại không thể trợ giúp được gì, đành phải thông qua bảo thạch mật môn, kéo Du Nha đại sư đến.

Từ mấy tháng trước, bảo thạch mật môn nối liền Thư gia đảo và Đôn Hoàng vương thành đã bắt đầu được hình thành. Hiện giờ vừa lúc phát huy công dụng.

Sau khi Du Nha đại sư đến, nhìn thấy chuôi đao và nửa thân đao Túy Tuyết Đao còn sót lại, không khỏi nhíu mày.

- Tổn hại nghiêm trọng như vậy cũng thôi đi. Mấu chốt là trong thân đao tiếp tục bị ăn mòn. Yêu thú Ám Ảnh thật sự quá đáng sợ. Không ngờ đạo pháp công kích vẫn còn hoạt động tới hiện tại, mỗi thời mỗi khắc đều có nguyên khí hắc ám rót vào, ăn mòn thân Túy Tuyết Đao. Muốn chữa trị trở lại trạng thái cũ thì hoàn toàn không có khả năng.

Du Nha đại sư nói khiến Sở Vân thất vọng vô cùng.

Hắn dùng Túy Tuyết Đao là thuận tay nhất. Hiện tại đột nhiên thay đổi binh khí, sẽ khiến chiến lực của hắn bị suy giảm mạnh.

Đồng thời Túy Tuyết Đao có ý nghĩa rất lớn, đối với Sở Vân mà nói, nó quan trọng gần bằng Thiên Hồ.

- Thật sự không có cách nào sao?

Sở Vân cũng không cam lòng.

- Một người kế ngắn, hai người kế dài. Trong Đôn Hoàng quốc chúng ta, còn có một vị đại sư luyện binh. Không ngại hãy mời nàng lại, cùng nhau nghiên cứu tường tận.

Kim Bích Hàm đề nghị nói.

Đại sư luyện binh này không phải ai khác, Chính là viện chủ Mạn Sa Thư Viện của Đôn Hoàng quốc.

- Chẳng qua viện chủ Mạn Sa, hàng năm trấn thủ Thư Viện, rất ít khi xuất viện. Nàng vẫn bảo trì nguyên tắc trung lập. Hiện giờ Đôn Hoàng quốc còn cách thống nhất thái bình chân chính một khoảng ngắn. Lúc này cho dù ta lấy danh nghĩ là vương thất, cũng không mời được nàng.

Kim Bích Hàm lại chợt nhíu mày.

- Không phải lo chuyện này. Ta đã có biện pháp.

Sở Vân ha ha cười, rút ra một bức thư giới thiệu.

Trước khi đi, hắn từng tới thăm hỏi Phong Bá Nhạc, và có được lá thư giới thiệu này.

Sau khi tới Đôn Hoàng quốc, trải qua nhiều chuyện như vậy, nhưng vẫn chưa sử dụng đến.

Phong Bá Nhạc và viện chủ Mạn Sa là bạn tri kỷ. Sở Vân cầm thư giới thiệu trong tay, tự mình mời. Viện chủ Mạn Sa không có hai lời, lúc này khởi hành, theo Sở Vân đi tới vương thành Đôn Hoàng.

Nàng đã lớn tuổi, mái tóc như trắng tuyết, chống gậy. Khuôn mặt ôn hòa, hai mắt yên lặng, hiện ra vẻ hiền từ. Sau khi nhìn thấy Túy Tuyết Đao, nàng kinh ngạc kêu lên một tiếng:

- Đây là dấu vết của Chân Tinh Tiên Thiên Ám Hành!

- Chân Tinh Tiên Thiên Ám Hành?

Mọi người kinh ngạc.

- Các ngươi không biết cũng không có gì lạ. Chân tinh tiên thiên, cho dù là thời đại Thượng cổ của tam Hoàng tứ Đế, cũng vô cùng hiếm có. Hiện giờ, những ghi chép về nó cũng không còn bao nhiêu.

526. Chương 96 97: Luyện Lại Túy Tuyết Đao

Chương 96 97: Luyện lại Túy Tuyết Đao

Nói tới đây, viện chủ Mạn Sa bỗng nhiên chuyển đề tài.

- Các ngươi đều biết, phàm là yêu vật được phân lần lượt thành năm giai đoạn lớn: Ấu yêu, Tiểu yêu, Đại Yêu, Linh yêu, Kiếp yêu. Thật ra trên Kiếp Yêu, còn có một cảnh giới. Cảnh giới này có quan hệ tới Chân tinh tiên thiên.

Suy cho cùng, Viện chủ Mạn Sa lớn hơn Du Nha đại sư và đám người Phi Dương Tiên Tử đến mấy trăm tuổi. Nàng trải nghiệm phong phú, tầm mắt rộng lớn, từ trên thân Túy Tuyết Đao, đã nhìn ra sự khác thường, càng nói càng khiến mọi người cảm thấy hiếu kỳ.

- Trên Kiếp Yêu còn có một tầng cảnh giới? Vậy rốt cuộc nó là gì?

- Yêu vật Tiên thiên.

Viện chủ Mạn Sa đáp.

- Cái gọi là Tiên Thiên, chính là thiên địa sinh ra, còn nhiều năm hơn cả thế giới Tinh Châu này. Vượt lên phía trên Đại đạo thiên địa Tinh Châu. Trong Tinh Châu sinh ra vạn vật, đều là vật sinh sau, bởi vậy đã bị Đại đạo chế ước. Ví dụ điển hình nhất chính là Yêu kiếp.

- Yêu vật có tu vi càng cao, Yêu kiếp càng nặng. Nhưng một khi tấn chức lên yêu vật Tiên Thiên, sẽ có thể vượt lên trên thiên địa. Cuối cùng sẽ không chịu sự chế ước Đại đạo, không còn có Yêu kiếp.

Nói tới đây, Viện chủ Mạn Sa chỉ ngón tay vào tàn đao Túy Tuyết, nói:

- Các ngươi nhìn kỹ thân đao này, hắc khí lượn lờ từng đợt từng đợt không rõ ràng. Đây là nguyên khí của ám hệ đang không ngừng xâm nhập vào thân đao, ăn mòn chiến đao.

Dựa theo đạo lý mà nói, đây là chuyện không có khả năng. Đây nhất định là do Yêu thú Tiên Thiên ra tay, vượt lên trên thiên địa, hiệu quả công kích vượt qua đạo và lý của thế giới này. Cho nên đến nay vẫn có lưu lại.

- Thì ra là thế.

Mọi người chợt hiểu ra.

- Không ngờ Ám Ảnh là một đầu Yêu thú Tiên Thiên! May mà lúc đó thoát được.

Sở Vân líu lưỡi, hồi tưởng lại, càng cảm thấy mình quá may mắn.

Yêu vật Tiên Thiên không chịu chế ước của thiên địa, chiến lực không nói đạo lý.

Chúng không giống như Kiếp Yêu Hậu Thiên, bị Yêu kiếp chế ước. Trong thiên địa có thể tự do ra tay, tự ý ngao du.

- Thứ lão thân bất lực, Túy Tuyết Đao này là do Yêu thú Tiên Thiên ra tay phá hủy.

Muốn chữa trị nó, phải phải tiêu trừ cổ tiên thiên chi khí này. Đáng tiếc thiên địa đại đạo, đều không có cách nào nắm được nó. Chúng ta cũng chỉ là phàm nhân, đành bất lực.

Viện chủ Mạn Sa thở dài một tiếng thật sâu, trả Túy Tuyết Đao lại cho Sở Vân.

- Chẳng lẽ thật sự không có cách nào tiêu trừ Tiên Thiên Chi Khí này sao?

Sở Vân thực sự không cam tâm. Đôi mắt đầy trông mong nhìn phía Viện chủ Mạn Sa.

Viện chủ Mạn Sa chậm rãi lắc đầu, nói:

- Chỉ khi Túy Tuyết Đao hoàn toàn bị hao mòn hầu như không còn nữa, Tiên Thiên Chi Khí này không có chỗ trú ẩn, mới có thể tan biến trong thiên địa. Sở Vân tiểu hữu, tốt nhất ngươi vứt bỏ Túy Tuyết Đao đi. Tuyệt đối không nên giữ trong tiên nang. Một khi Túy Tuyết Đao hoàn toàn hao mòn, Tiên Thiên Chi Khí này tản ra tiên nang thì không ổn.

Đến khi đó ngược lại sẽ tiếp tục gây họa cho tiên nang của ngươi. Đương nhiên, nếu ngươi có yêu vật ám hệ, sau khi ý chí của Tiên Thiên Chi Khí hoàn toàn tan biến, trái lại sẽ bổ sung rất lớn cho yêu vật hệ ám, có thể tăng phẩm chất của yêu vật.

- Tiên Thiên Chi Khí có thể tăng lên phẩm chất của yêu vật?

Nghe đến đó, lúc này có người sợ hãi than ra tiếng.

- Đây là đương nhiên. Tiên Thiên không chỉ có cảnh giới tối cao, còn có tư chất tuyệt đỉnh. Tiên Thiên Chi Khí từng là mẫu khí của thế giới này. Theo sách cổ ghi lại, một khi yêu vật trở thành Tiên Thiên, sẽ trở lại nguyên trạng, toàn bộ đạo pháp hóa thành bản năng. Tất cả đạo pháp trên thế gian, cũng không quá bản năng của Tiên Thiên, chậm rãi diễn sinh ra mà thôi.

Viện chủ Mạn Sa chậm rãi giải thích nói.

Nghe nàng giải thích như vậy, Du Nha đại sư lại có linh cảm, bỗng nhiên vỗ đùi, kêu lên:

- Ta nghĩ ra biện pháp giải quyết!

- Biện pháp gì?

Mọi người vội hỏi.

- Thật ra không cần hóa giải Tiên Thiên Chi Khí. Như Viện chủ mới nói, chúng ta hoàn toàn có thể lợi dụng khí tức này, chế luyện Túy Tuyết Đao một lần nữa.

Du Nha đại sư nói như vậy.

- Điều đó là không thể.

Viện chủ Mạn Sa lại phủ quyết nói.

- Ý tưởng rất tốt, nhưng biện pháp này nhằm vào Tiên Thiên Chi Khí vô chủ. Hiện giờ Tiên Thiên Chi Khí này, vốn là của Yêu thú Ám Ảnh, có ý chí của Yêu thú Ám Ảnh. Không hoàn toàn hao mòn Túy Tuyết Đao, ý chí này sẽ không tan biến. Bởi vì Tiên Thiên Chi Khí có chủ, cũng không thể lợi dụng. Nếu ý chí này cường thịnh hơn

một chút, mặc dù Túy Tuyết Đao hao mòn hầu như không còn, nó vẫn có chủ khí, còn có thể nguy hại tới các vật xung quanh. Bởi vậy lão thân cũng đề nghị, không đặt Túy Tuyết Đao ở trong tiên nang.

- Như vậy xem ra chỉ đành phải bỏ Túy Tuyết Đao này.

Sở Vân ngửa mặt lên trời thở dài, giọng điệu tiêu điều. Nhìn Túy Tuyết Đao trong tay, hắn tràn ngập thương cảm.

- Ôi, trừ phi có Tiên Thiên Chi Khí khắc chế Tiên Thiên Chi Khí. Nhưng loại khí tức này, cũng đã biến mất ở thời Thượng cổ. Hiện giờ, Tinh Châu làm sao sẽ có được?

Viện chủ Mạn Sa cũng lắc đầu, tỏ vẻ vô cùng tiếc nuối.

- Chờ một chút!

Ánh mắt Sở Vân đột nhiên sáng ngời.

- Ta không có Tiên Thiên Chi Khí, Chân tinh tiên thiên được không?

- Cái này đương nhiên là có thể. Tiên Thiên Chi Khí, sau khi ngưng tụ thành thực chất, chính là Chân tinh tiên thiên. Ừ? Chẳng lẽ trong tay Sở Vân tiểu hữu, vẫn còn Chân tinh tiên thiên?

Viện chủ Mạn Sa nói đến một nửa, lúc này mới phản ánh lại, vô cùng kinh sợ nhìn về phía Sở Vân.

- Ta cũng không thành thạo đối với việc luyện binh. Nhưng ta đã có một Yêu vật Tiên Thiên! Thỉnh các đại sư nghiên cứu tường tận.

Sở Vân ha ha cười, lấy ra một phần ngọc giản.

Ngọc giản này, không phải gì khác, chính là Kim Sa kỳ thư trong Kim Sa cung ở Dạ Đế thành!

Kim Sa kỳ thư là do Kim Sa cung chủ e ngại Hóa Đạo Chi Pháp làm nguy hại nhân gian, lưu lại phương pháp chế ước. Trong đó có phong ấn một phần Chân Tinh Tiên Thiên Kim Hành, một phần Chân Tinh Tiên Thiên Sa Hành. Theo kế hoạch của hắn, chính là muốn dựa vào mẫu khí Tiên Thiên chi vật, tìm nguồn gốc các loại đạo pháp, cuối cùng hình thành đạo pháp cao nhất sánh ngang với Hóa Đạo.

Nhưng hiện giờ đã có Sở Vân đầy đủ Hóa Đạo, sao phải tìm kiếm Chân tinh tiên thiên để bổ xung cho Kim Sa kỳ thư này nữa?

- Thật sự có Chân tinh tiên thiên! Sở Vân tiểu hữu, ngươi thật sự là may mắn!

Sau khi xem xét, Viện chủ Mạn Sa cũng không ngừng biến sắc, vô cùng khiếp sợ nhìn ngọc giản này.

- Không thể tưởng được, lão thân sinh thời, thật sự có thể thấy Chân tinh tiên thiên còn tồn tại!

Nàng phát ra lời cảm than tự đáy lòng.

- Tiểu hữu, có hai phần Chân tinh tiên thiên này, ngươi hoàn toàn có thể hao mòn Tiên Thiên Chi Khí ám hệ này, đúc lại Túy Tuyết Đao. Lão thân mãnh liệt đề nghị ngươi, dùng Chân tinh tiên thiên kim hệ, rèn lại Túy Tuyết Đao. Về phần Chân tinh tiên thiên sa hệ, cũng không phải là chân tinh hệ thổ, có thể giúp yêu vật sa hệ tinh khiết tấn chức làm Yêu vật Tiên Thiên. Từ nay về sau, không bị trói buộc bởi Yêu kiếp nữa.

- Chẳng qua cứ như vậy, kỳ thư này xem như mất tác dụng. Năm đó người chế luyện nó thực sự không đơn giản, có thể lấy ra chân tinh, cũng có thể thu lại, tiếp tục phong ấn vào Tiên Thiên Chân Kinh. Loại thủ pháp chế luyện này, đáng để ta nghiên cứu.

Du Nha đại sư tiếp nhận Kim Sa kỳ thư, nhìn hồi lâu, cũng không nhịn được gật đầu nói.

- Nói như vậy, còn phải phiền hai vị ra tay, giúp tiểu tử chế luyện lại Túy Tuyết Đao. Ta xin các người!

Vẻ mặt Sở Vân đầy khẩn khoản.

- Lão thân cầu còn không được! Chế luyện Yêu binh Tiên Thiên, tin tưởng mỗi một luyện binh sư đều vô cùng ước mơ.

Lúc này, Viện chủ Mạn Sa liền đáp ứng.

Về phương diện Du Nha đại sư, càng không có lý do cự tuyệt.

- Còn có chúng ta, còn chúng ta nữa!

Giọng nói của đám người Phi Dương Tiên Tử không ngừng vang lên trong lòng Sở Vân.

Đương nhiên, Sở Vân muốn các tiên phi ra tay, nhưng lo lắng đến thân phận của các nàng, đành phải cự tuyệt.

Đùa sao, đây chính là hai đại sư luyện binh! Ở trước mặt bọn họ, các tiên phi sẽ có khả năng bị nhìn ra dấu vết.

- Tuy rằng chúng ta không thể ra tay luyện binh, nhưng có thể quan sát, cũng có thể đưa ra ý kiến tại hiện trường!

Đám người Phi Dương Tiên Tử cũng có người đưa ra chủ ý này.

Không có biện pháp, Sở Vân đành phải kiên trì:

- Gần đây, tiểu tử cũng chút tâm đắc với việc luyện binh, cũng muốn tham dự luyện binh, chẳng biết có được không?

Du Nha đại sư nhíu mày:

- À? Thiếu chủ cũng cảm thấy hứng thú với luyện binh sao? Chân tinh tiên thiên, là chế luyện vật liệu tuyệt thế vô song. Thiếu chủ có thể thảo luận, nhưng muốn tham dự chế luyện, vẫn là miễn đi.

- Ta chỉ muốn thảo luận với hai vị đại sư.

Sở Vân vội vàng nói.

Về việc chế luyện lại Túy Tuyết Đao như thế nào, Sở Vân và Du Nha đại sư, Viện chủ Mạn Sa đã thảo luận suốt ba ngày.

Sở Vân không thể tránh khỏi việc trở thành đối tượng khiến Du Nha vô cùng khiếp sợ, Viện chủ Mạn Sa hết sức thưởng thức.

Phi Dương Tiên Tử vốn chính là đại sư luyện binh, tương đương với Du Nha, Viện chủ Mạn Sa. Hơn nữa ngoại trừ nàng ra, còn có mấy vị tiên phi khác, đều tiếp cận cảnh giới đại sư.

Sở Vân chỉ thuật lại lời các nàng nói, nhưng người khác lại không biết.

- Thiên tư của Thiếu đảo chủ thật sự khó có thể tưởng tượng. Trừ việc thiếu kinh nghiệm luyện binh, Thiếu chủ đã là một vị đại sư luyện binh.

Du Nha tán thưởng nói.

- Sở Vân, không thể dùng từ thiên tài để định nghĩa cho ngươi được nữa. Nếu không phải chính mắt nhìn thấy, ta sẽ không thể tin được, thế gian lại xuất hiện kỳ tài như ngươi vậy! Lão gia hỏa Phong Bá Nhạc thu ngươi làm đệ tử, là hắn có phúc!

Viện chủ Mạn Sa lại càng xem trọng Sở Vân.

Đối mặt với lời khen ngợi của hai người bọn họ, Sở Vân cũng không biết nói gì cho phải.

Mặc kệ như thế nào, ba ngày sau, cuối cùng bọn họ bắt đầu đưa ra kế sách luyện binh.

Đây là phương án hoàn mỹ nhất do ba vị đại sư luyện binh, cùng với mấy vị luyện binh sư bí mật cùng nhau tiếp thu ý kiến của mọi người đưa ra.

Hiện tại, trong Tinh Châu, ai có thể đưa ra một đội hình phô trương như thế này để hợp lực chế luyện một yêu binh? Đại sư luyện binh, là luyện binh sư đỉnh phong. Địa vị giống như Quái Tiên trong giới toán sư. Ngay cả thế lực như Giang Hán quốc, lúc trước cũng muốn giành lấy Du Nha đại sư mà không thể được.

Sau khi phương án chế luyện được định ra, kế tiếp chính là thu thập vật liệu. Vật liệu này đều là thiên tài địa bảo hiếm thấy, quý hiếm đến cực điểm. Sở Vân cướp đoạt trong kho của Thư Gia. Kim Bích Hàm cống hiến trong quốc khố Đôn Hoàng. Viện chủ Mạn Sa lại quyên tặng rất nhiều những sưu tầm của cá nhân.

Cuối cùng tổng hợp lại, ba người đối chiếu với phương án, cảm thấy vô cùng khó khăn.

Xét những thứ đang có, còn cách mục tiêu còn một khoảng cách xa.

- Làm sao bây giờ?

Du Nha đại sư giang hai tay ra. Hắn đã hết cách.

- Để lão thân này viết thư cho Phong Bá Nhạc. Đệ tử gặp nạn, lão già kia thế nào cũng phải đưa ra tâm huyết của hắn!

Viện chủ Mạn Sa lầm bầm mượn bút, bắt đầu viết thư.

- Cho dù viện chủ Phong Bá Nhạc giúp đỡ, cũng còn thiếu rất nhiều. Trừ phi có thể có một quốc gia trợ giúp. Ừ…

Sở Vân trầm tư một lát, cuối cùng đau lòng hạ quyết tâm.

- Nên bán Phi Vũ Kiếm Quân.

Nghe hắn nói như thế, Viện chủ Mạn Sa và Du Nha đại sư đều bị sự bưu hãn của Sở Vân dọa hoảng sợ.

Thật ra, sau khi Nhị Lang Thiên Quân phát hiện Phi Vũ Kiếm Quân, người này trở thành một củ khoai lang nóng bỏng trong tay Sở Vân.

Nếu tiếp tục giam giữ Phi Vũ Kiếm Quân, thật sự là không ổn. Đối với Yến Vương Kiếm Phủ, cũng như Giang Hán quốc, đều là một sự khiêu khích nghiêm trọng. Tuy rằng Nhị Lang Thiên Quân không cứu Phi Vũ Kiếm Quân ra, nhưng sẽ truyền tin tức này tới Giang Hán quốc.

Trên thực tế, sứ giả Giang Hán quốc đã sớm đi đến Vương thành Đôn Hoàng, thái độ rất cương quyết, muốn bí mật chuộc lại Phi Vũ Kiếm Quân.

Dù sao, một vị cường giả Quân cấp, cũng là chiêu bài của mỗi thế lực. Một khi tin tức bị bắt giữ truyền bá ra ngoài, không riêng gì Phi Vũ Kiếm Quân, ngay cả Giang Hán quốc cũng mất đi uy tín và thể diện.

Đúng lúc linh quang của Sở Vân đã bị thân thể hạn chế, không thể tiếp tục hấp thu.

Không ngại lấy Phi Vũ Kiếm Quân làm điều kiện, khiến Giang Hán quốc đau lòng phải bổ sung một chút vật liệu cần thiết.

Sở Vân là nghĩ như vậy, hắn cũng làm như vậy.

Giang Hán quốc không hổ danh là quốc đảo nhất lưu lâu đời, nội tình thâm sâu. Sở Vân mới nói ra, không những được bổ sung vật liệu luyện binh, còn thu được rất nhiều dược liệu khác dùng để chế luyện đan dược.

Quá trình chế luyện lại Túy Tuyết Đao vô cùng thuận lợi. Sau khi tăng thêm Chân tinh tiên thiên kim hành, yêu binh trực tiếp đột phá đến tu vi kiếp yêu mười vạn năm, nhưng nhưng không có bất kỳ Yêu Kiếp nào.

Chẳng qua, bất ngờ đã xảy ra.

- Đây là Túy Tuyết Đao?!

Sở Vân nắm chặt Túy Tuyết Đao nhỏ bằng nắm tay trong tay, không thể nói được gì.

527. Chương 98 99: Công Kích Vô Song, Tiên Thiên Túy Tuyết Đao

Chương 98 99: Công kích vô song, Tiên Thiên Túy Tuyết Đao

Túy Tuyết Đao mới luyện chế chỉ nhỏ bằng bàn tay, tình hình thực sự nằm ngoài dự kiến của Sở Vân.

- Không cần lo lắng, Tiên Thiên vật có thể nhỏ có thể lớn, không chịu sự hạn chế trong hình thái lớn nhỏ bên ngoài. Sau khi ngươi thu phục nó, có thể theo tâm ý, chuyển biến hình dạng lớn nhỏ.

Viện chủ Mạn Sa nói.

Trước tiên, Sở Vân, nghĩ đến Ám Ảnh trong quan tài Dạ Đế.

Ám Ảnh cũng là Yêu vật Tiên Thiên, khi mới gặp còn ở trong quan tài, sau lại tràn ra thành thành một đại dương đen sẫm mênh mông, thậm chí ăn xuyên qua thiên bích Hóa Đạo, tiến hành công phạt. Thật sự là có thể biến hóa lớn nhỏ tùy ý.

Túy Tuyết Đao mới, thân đao càng thêm lưu loát, hàn quang bốn phía, làm cho người xem liếc mắt một cái cũng không rét mà run. Lưỡi dao cong lớn, càng hiện rõ vẻ phong lưu khí phách, xuất sắc khí khái hào hùng.

Có lẽ bởi vì nó vốn chính là yêu binh của Sở Vân, hoặc là do vừa mới được chế luyện ra.

Tóm lại Túy Tuyết Đao mới nằm im trong tay Sở Vân.

Trong trạng thái suy nghĩ, kêu gọi linh quang!

Sở Vân có linh khí Thông Linh Xà chuyển đổi, có thể lập tức tiến vào trạng thái minh tưởng, mẫn cảm đối với linh quang của yêu vật.

Hắn rất nhanh tìm kiếm được linh quang Túy Tuyết Đao.

Cái này… Linh quang hùng hậu như vậy! Còn lớn hơn so với linh quang của Thiên Hồ gấp trăm lần! Cho dù là lượng linh quang của Bạo Động Viên ngàn vạn năm, cũng kém hơn nó!

Sở Vân hoàn toàn chấn kinh.

Đây là linh quang yêu vật khổng lồ nhất hắn từng thấy từ trước tới nay.

Trong không gian minh tưởng hắc ám trống trải, linh quang Tiên Thiên của Túy Tuyết Đao, thật giống như là một viên tinh cầu khổng lồ mầu trắng ngà. Nó vắt ngang giữa thâm u trống vắng, lộ ra một khí vô hình ung dung đẹp đẽ quý giá tràn ngập. Ngay cả Sở Vân

là chủ nhân, cũng cảm giác được bản thân thật nhỏ bé!

Tiên Thiên chi vật!

Đây là Tiên Thiên chi vật!

Tu vi của Túy Tuyết Đao, chính là kiếp yêu Tiên Thiên hơn mười vạn năm. Linh quang cũng đã dồi dào đến như thế, ngay cả bản thân ta cũng cảm thấy không bằng…

Thậm chí còn siêu việt hơn cả Bạo Động Viên. Chờ khi tu vi của nó lên đến trăm vạn năm, ngàn vạn năm, sẽ kinh khủng tới cỡ nào?

Khó trách cảnh giới siêu việt Kiếp Yêu, càng vượt lên tư chất tuyệt phẩm. Trăm sông đổ về một biển, đến Tiên Thiên, toàn bộ đều thống nhất. Đạt tới đỉnh cao chân chính.

"Ta nên thu phục linh quang cuồn cuộn to lớn như vậy như thế nào đây?"

Bỗng nhiên nghĩ đến vấn đề khó khăn này, Sở Vân liên tục cười khổ, Túy Tuyết Đao mới sinh thoáng cái đã vượt lên trên tất cả yêu vật trong tay Sở Vân. Nó quá mức vĩ đại. Ngay cả Sở Vân là chủ nhân của nó cũng không thể nắm trong tay.

Cuối cùng bất đắc dĩ, Sở Vân đành phải ký kết khế ước minh hữu với Túy Tuyết Đao.

Khế ước minh hữu có gánh nặng cực nhỏ đối với linh quang. Năm đó, Sở Vân nhờ vào điều này, ở Khu rừng vô tận liên tiếp ký kết với bảy Kiếp Yêu. Nhưng linh quang của Túy Tuyết Đao rất khổng lồ, Sở Vân cực kỳ miễn cưỡng mới gánh nặng được tất cả linh quang,

lúc này thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc, thành công hoàn thành khế ước linh quang.

Lại thấy linh quang của hắn.

Lại thấy linh quang của hắn cách linh quang Quân Cấp một bước xa, lớn như cung điện.

Linh quang mầu trắng ngà ở trung tâm, rốt cuộc không phải cảnh tượng đạo pháp thần thông Đại Kiếm Bộc ban đầu. Mà là một chiến đao —— Túy Tuyết đỉnh thiên lập địa, hiển hiện tư thái bá đạo tuyệt đỉnh.

Hình ảnh nó chiếm lấy linh quang trung ương một cách vững vàng, xa lánh toàn bộ, chân chính trở thành yêu vật trung tâm trong tay Sở Vân.

- Sao lại thế này? Dựa theo đạo lý, ký kết khế ước minh hữu, hẳn linh quang ở bên cạnh mới đúng.

Sở Vân hơi nghi hoặc, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, nghĩ tới bản chép tay về kinh nghiệm của Vạn Thú Vương.

- Thì ra là thế. Lúc trước Túy Tuyết Đao của ta, lần đầu tiên tấn chức làm Linh Yêu ở trong tay ta. Linh quang của Túy Tuyết Đao, chính là hình ảnh của ta. Nói cách khác, độ phù hợp với ta cao nhất, lại bởi vì khi chế luyện ta bỏ ra tâm huyết, lại đạt tới cảnh giới hoàn mỹ. Thanh đao này, quả thực chính là hóa thân thứ hai của ta, bóng dáng của Sở Vân ta!

Sở Vân suy xét ra chân tướng.

Hình ảnh phân bố yêu vật trong linh quang là dựa theo mức độ phù hợp mà phân bố cao thấp. Đạo pháp thần thông, không có tâm trí, cho nên trước giờ vẫn dựa vào mức độ cao nhất trong khu vực linh quang trung ương.

Nhưng hiện giờ, Túy Tuyết Đao quả thực chính là phân thân của Sở Vân, một phần thân thể của Sở Vân. Mức độ phù hợp là hoàn mỹ, bởi vậy chiếm lấy vị tí trung ương, địa vị vững chắc đến cực điểm, không thể lay động.

Điều này cũng có ý nghĩa là Sở Vân sử dụng Túy Tuyết Đao, sẽ không giống khống chế yêu vật liên minh khác. Mà dễ dàng sai khiến một cách tự nhiên.

Đương nhiên, nếu là chủ khế ước, hiệu quả còn tốt hơn nhiều! Khống chế lên, chính là đao người hợp nhất, đạt cảnh giới siêu phàm nhập thánh.

Gần Túy Tuyết Đao nhất là Nhất Quải Kiếm Bộc, bộc phát không tiếng động.

Bên ngoài nữa, đứng mũi chịu sào chính là Thiên Hồ. Nàng phiêu diêu cửu vĩ, bộ lông như tuyết, mềm mại đáng yêu thần tuấn.

Thấp hơn nó một chút là Tiểu Nguyệt thỏ lông xù đáng yêu. Cùng với Thông Linh Xà xinh đẹp tao nhã.

Ba yêu vật này trong tay Sở Vân tương đương với đội ngũ thứ hai. Độ phù hợp của Yêu thú đã đạt tới cực hạn, là yêu vật chủ lực của Sở Vân.

Đi thêm ra ngoài, là Tiểu Bao Tử, Hồng Yêu không màu, cùng với tám Đại Kiếp Yêu minh hữu, Hoàn Chuyển Đan Nguyên Thụ, Ngũ Đức Luân vân vân, không hề ít.

"Tuy rằng yêu vật của ta đông, hơn nữa mỗi yêu vật đều là tinh phẩm. Nhưng cũng không thành hệ thống. Nghiêm khắc mà nói, tu luyện lên, có thể hình thành một hệ thống tuần hoàn tốt. Nhưng khi chiến đấu, cũng không thể thành thục thực sự."

Trong lòng Sở Vân thở dài, cuối cùng nhìn thoáng qua, cũng không lưu luyến, rời khỏi trạng thái suy nghĩ.

Mở hai mắt, Sở Vân thấy Viện chủ Mạn Sa và Du Nha đang nhìn mình với ánh mắt sáng ngời.

- Thế nào?

Du Nha nhỏ tuổi hơn so với Viện chủ Mạn Sa rất nhiều, không kiềm chế được, mở miệng hỏi.

Đây là lần đầu tiên hắn chế luyện yêu binh Tiên Thiên. Chẳng khác nào sờ soạng trong bóng đêm. Cái gì cũng là lần đầu tiên.

Hắn rất khẩn trương, chân chính kiểm nghiệm xem có thể luyện binh thành công hay không. Điều này còn phải dựa vào người sử dụng nó là Sở Vân.

Dưới ánh mắt tha thiết của hai người, dưới sự thúc giục âm thầm của đám người Phi Dương Tiên Tử, Sở Vân cười cười, đưa ánh mắt chuyển hướng về phía Túy Tuyết Đao đang cầm trong bàn tay.

Tâm tư hắn vừa chuyển, thân Túy Tuyết Đao chợt lóe sáng, to dần lên.

Cổ tay Sở Vân vừa lật nhẹ, nhất thời ánh đao như nước, đao khí bùng phát, hàn khí bức người trộn lẫn với mùi rượu phả vào mặt, làm cho hai vị đại sư luyện binh đứng ở gần, không khỏi lui về phía sau một bước.

- Tiên Thiên chi vật, quả thực vô cùng thần kỳ, biến hóa lớn nhỏ tùy ý, thật như ý nguyện!

- Đao tốt! Vừa khẽ chuyển, liền tản mát ra đao khí sắc bén như thế, lấy Chân Tinh Tiên Thiên Kim Hành để rèn, thực sự là lợi khí công phạt vô song! Ai có thể ngăn cản nó?

Mắt hai vị đại sư luyện binh đều tỏa sáng, trong mắt lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn.

Đương nhiên, thí nghiệm yêu binh có thể tạo ra đầy đủ uy phong, tuyệt không chỉ quan sát đơn giản như vậy. Trong vòng mấy ngày kế tiếp, Sở Vân và hai vị đại sư luyện binh tiến hành các loại thí nghiệm đối với Túy Tuyết Đao mới.

Mặc dù có tâm lý chuẩn bị, kết quả thí nghiệm, vẫn làm cho mọi người khiếp sợ.

Tiên Thiên Túy Tuyết Đao sắc bén phong duệ, không gì so sánh nổi. Đây tuyệt đối là bởi tác dụng của Tiên thiên chân tinh kim hành. Kim hệ, vốn là đại biểu cho sự sắc bén mạnh mẽ của đao kiếm.

Lực công kích của Túy Tuyết Đao, làm cho người ta nghẹn họng nhìn trân trối. Một Sa Ma hoang dại có tu vi Linh yêu đỉnh phong, Sở Vân nhẹ nhàng chém xuống một đao, giống như chém đậu hủ, cắt giấy mỏng, không gặp chút lực cản nào đã lấy đi tính mạng của nó.

Bạch Toa Toa vận dụng Hồng Nguyệt Loan Đao chống lại. Sau ba đao, Hồng Nguyệt Loan Đao bị hao tổn, thân đao bị phá một lỗ hổng bé. Điều này khiến Bạch Thống Lĩnh đau lòng, mắng to Túy Tuyết Đao biến thái suốt mấy ngày liền. Mãi đến khi Du Nha và Viện chủ Mạn Sa ra tay, trợ giúp chữa trị hoàn hảo, lúc này oán khí của Bạch Toa Toa mới tiêu tan.

- Lực công kích của Túy Tuyết Đao xuất sắc như thế, là bởi vì mỗi một lần nó công kích, đều có thể bám vào Tiên Thiên Kim hệ khí. Tiên Thiên Chi Khí ám hệ có thể lưu lại, không ngừng ăn mòn. Tiên Thiên Chi Khí kim hệ, có tính dễ nổ, tính công kích sắc bén vô song. Đây mới là nguyên nhân phá vỡ chủ yếu của nó. Không phải Hậu Thiên Yêu vật nào cũng có thể dễ dàng phòng thủ được.

Sau khi nghiên cứu, Du Nha đại sư đưa ra kết luận.

Theo hai vị đại sư luyện binh suy đoán, không nói tới Yêu vật Tiên Thiên này, Túy Tuyết Đao mới hầu như có thể xem như lợi khí vô song có lực công kích đứng đầu thiên hạ!

- Thư Viện vẫn thuộc trung lập. Lão thân vẫn không thể ở lâu trong Vương thành Đôn Hoàng. Sở Vân tiểu hữu, thật sự rất cảm ơn ngươi. Tham dự chế luyện Tiên Thiên yêu binh này làm cho hiểu biết của ta đối với luyện binh được tăng thêm rất nhiều.

Chuyến đi này thật sự không tệ. Đây là thư tiến cử của Mạn Sa Thư Viện, mong ngươi nhận lấy. Không lâu sau sẽ tới đại hội Thư Viện. Nó sẽ có ích cho ngươi.

Lần luyện binh này khiến Viện chủ Mạn Sa hiểu được Sở Vân là kỳ tài. Trước khi đi, tự nhiên cho hắn thư tiến cử của Thư Viện Mạn Sa.

Hơn nữa còn dặn dò Sở Vân:

- Tiên Thiên Túy Tuyết Đao là lợi khí có khả năng công phạt vô song. Sở Vân tiểu hữu không ngại, tùy theo tài năng, dựa theo lộ tuyến này, phối hợp với đạo pháp công kích.

Đạo pháp này sẽ bị Túy Tuyết Đao tiêu hóa không còn một mảnh, chuyển hóa thành bản năng của nó. Bản năng càng mạnh, sau này khi ngươi sử dụng, cũng có thể càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Sở Vân vội vàng tỏ vẻ ghi nhớ trong lòng.

Lĩnh ngộ đạo pháp của Yêu vật bình thường sẽ được ghi chép trong linh quang, hình thành một hình ảnh. Giống như Đại Kiếm Bộc, hóa thành một thác nước trong linh quang của Sở Vân.

Nhưng Tiên Thiên Túy Tuyết Đao khác hẳn.

Tiên Thiên vật, trở lại nguyên trạng, có thể hóa toàn bộ đạo pháp thành bản năng.

Nó lĩnh ngộ tất cả đạo pháp. Mặc kệ là trung đẳng, thượng đẳng, hay là tuyệt phẩm, chỉ tạm thời hình thành hình ảnh trong linh quang, sau đó biến thành hư ảo.

Linh quang của nó thật sự rất dồi dào, bởi vì trí tuệ xuất sắc, chỉ cần một thời gian, có thể lĩnh ngộ hết đạo pháp, chuyển làm bản năng, hình ảnh tan biến. Về điểm này, Yêu Vật Hậu Thiên không thể làm được.

- Nếu là Hóa Đạo Chi Pháp, không biết sẽ như thế nào?

Bỗng nhiên linh quang của Sở Vân hơi chấn động, nghĩ tới Hóa Đạo Chi Pháp.

Hắn truyền Hóa Đạo Chi Pháp vào giữa linh quang Túy Tuyết Đao. Lập tức hình thành hơn mười đám bụi, lớn bằng đoàn xe ngựa lớn nhỏ.

Đám bụi màu xám đại biểu cho hóa hỏa đạo pháp.

Đám bụi màu than chì đại biểu cho hóa mộc đạo pháp.

Đám bụi trắng đại biểu cho hóa quang đạo pháp.

...

- Không có biến hóa!

Mấy ngày sau, hắn lại quan sát, phát hiện những đám bụi này vẫn tồn trong linh quang của Túy Tuyết Đao.

Bởi vậy có thể thấy được, Hóa Đạo Chi Pháp là đạo pháp siêu việt thế tục, tách rời khỏi phân chia cấp bậc.

Sở Vân cũng quá đỗi vui mừng:

- Hóa Đạo Chi Pháp phối hợp với Túy Tuyết Đao Tiên Thiên với lực công kích vô song, ai có thể ngăn được cản ta?

...

Nửa tháng sau.

Thiết Nham Quốc, nơi hoang dã trống trải.

- Người trẻ tuổi, ngươi chém chết hai trưởng lão Cửu U thành ta, không ngờ còn chậm rãi đi bộ ở đây. Người không biết ta đã ban bố lệnh đuổi giết ngươi sao?

Toàn thân U Nghi Tà Quân mặc áo bào màu đen, dáng người cao gầy, mũi chim ưng, nhìn Nhị Lang Thiên Quân đầy vẻ trêu tức, giống như đang nhìn một con kiến.

Nhị Lang Thiên Quân trầm mặc không nói gì, giống như bịt tai không nghe thấy, dường như cũng không biết sau lưng có một vị cường giả Quân cấp đã đuổi tới nơi.

Hắn vẫn đi về phía trước, bước chân cũng không chút ngưng nghỉ.

- Hừ!

Sắc mặt U Nghi Tà Quân nhất thời âm trầm, đây là thái độ quá miệt thị. Không ngờ người trẻ tuổi người này dám coi thường hắn!

Xoát!

Hắn như ma quỷ, thoáng cái từ sau lưng, đã đứng ở trước mặt Nhị Lang Thiên Quân.

- Tiểu tử ngươi cậy tài khinh người. Ha hả, tự cho mình chém chết được hai vị trưởng lão, là có thể đứng đầu thiên hạ? Hàng năm không biết có bao nhiêu kẻ không biết trời cao đất rộng như tiểu tử ngươi đã chết ở trong tay ta.

U Nghi Tà Quân cười lạnh, nhìn chằm chằm vào Nhị Lang Thiên Quân, toàn thân bừng bừng sát ý.

- Muốn đánh thì đánh, nói vô nghĩa như vậy làm gì? Nếu không chỉ có thể chứng minh ngươi là kẻ yếu đuối.

Ánh mắt Nhị Lang Thiên Quân bình thản nhìn U Nghi Tà Quân, bước chân vẫn thong dong, từng bước tiến về phía trước, tiếp cận U Nghi Tà Quân.

- Ngươi!

U Nghi Tà Quân nheo mắt lại, từng đạo sát khí lóe lên. Từ lúc bốn trưởng lão m Thi tan tác ở trong tay Sở Vân, thậm chí một vị trưởng lão còn hy sinh. Tin tức này được truyền đến, cả thành Cửu U vô cùng tức giận, không chút do dự lập tức tăng số nhân thủ.

528. Chương 100 101: Tấn Chức Quân Cấp

Chương 100 101: Tấn chức Quân Cấp

Nhưng giữa đường, nhóm sáu trưởng lão đụng phải Nhị Lang Thiên Quân.

Một lời không hợp, sau cuộc chiến đấu kịch liệt, Nhị Lang Thiên Quân chém chết một vị trưởng lão trong đó. Năm người còn lại cũng phải dựa vào Hồn Độn thuật bỏ trốn mất dạng.

Các trưởng lão cũng không thăm dò thực lực thực sự của Nhị Lang Thiên Quân, bọn họ đã phẫn nộ lại cảm thấy vô cùng nhục nhã. Bị Sở Vân đánh bại, vẫn chưa thể trả thù, nhưng ít nhất đối phương là Tiểu Bá Vương thanh danh hiển hách.

Nhưng hiện giờ họ lại bị một thiếu niên không có tên tuổi đánh bại. Tình hình này khiến bọn họ không thể chấp nhận được.

Năm vị trưởng lão còn lại cùng thương lượng, cảm thấy không thể trở về khi chưa có công đạo. Họ lại dây dưa với Nhị Lang Thiên Quân, muốn chém chết hắn, rửa sạch nỗi nhục.

Nhị Lang Thiên Quân một đường hành tẩu thiên hạ, đi ra khỏi Đôn Hoàng quốc. Bọn họ cũng theo sát, cuối cùng vất vả lắm mới đến được Thiết Nham quốc.

Trong Thiết Nham quốc, Nhị Lang Thiên Quân nắm lấy sơ hở của bọn họ trong chiến đấu, lại chém chết một vị trưởng lão. Lúc này, bốn người còn lại mới cực kỳ khiếp sợ phát hiện, con mẹ nó không ngờ vị thiếu niên này là một vị cường giả Quân cấp!

- Thế giới này muốn hỏng rồi sao?

- Tiểu Bá Vương cũng không phải là cường giả Quân cấp!

Bất đắc dĩ, bốn vị trưởng lão đành phải trở về bẩm báo tin tức. Cửu U thành lại chấn động. Cuối cùng phái U Nghi Tà Quân tới.

Trong thành Cửu U có hai đại cường giả Quân cấp. Một vị là Bạch Cốt Quỷ Quân, một vị chính là U Nghi Tà Quân.

So sánh giữa hai người, Bạch Cốt Quỷ Quân nhỏ tuổi hơn U Nghi Tà Quân khoảng một trăm tuổi. U Nghi Tà Quân nổi tiếng khắp thiên hạ với thân pháp quỷ mị, tính cách đa nghi.

Khi hắn còn trẻ vì phạm tội, bị đuổi bắt, lọt vào trong núi được một người thợ săn cứu.

Sau đó, hắn làm khách trong nhà người thợ săn.

Nhưng trong lúc vô tình nghe thấy tiếng mài dao của người thợ săn, nhất thời trong lòng hắn sinh nghi. Lại nghiêng tai lắng nghe, nghe người thợ săn nói nhỏ một hai câu mơ mơ hồ hồ. Nhất thời liền nổi sát tâm, hắn xông vào sân, chém chết ân nhân đã cứu mạng hắn.

Sau này hắn mới phát hiện, sở dĩ thợ săn mài đao, chỉ vì muốn giết vật nuôi để chiêu đãi hắn. Đơn giản hoặc là không làm, nếu đã làm phải làm đến cùng. Hắn giết chết cả nhà người thợ săn. Toàn bộ người trong sơn thôn cũng bị hắn chết hết không còn ai sống sót.

Chuyện này đã chấn động một thời, khiến hắn thực sự thành danh. Danh tiếng của hắn được liệt vào Tuấn Kiệt bảng tại Tinh Châu.

Tính tình hắn tàn bạo, âm ngoan giả dối, bị nhiều thế lực đuổi giết. Cuối cùng, hắn gia nhập Cửu U thành. Sau khi tu luyện đến Quân Cấp, lập tức rời núi, lăng trì xử tử giết sạch cả nhà, trảm thảo trừ căn những kẻ đã khiến hắn gặp rắc rối năm đó. Một người cũng không lưu lại.

Mọi người cũng muốn thảo phạt hắn, nhưng thực lực của hắn quá hùng hậu, lại gặp kỳ ngộ ở Quỷ Đằng quốc. Các cường giả Quân cấp bình thường đều không làm gì được hắn.

Cường giả Hầu cấp, cường giả Vương cấp bình thường cũng không dễ dàng động được tới hắn. Hắn cũng vô cùng giảo hoạt, cho tới bây giờ cũng ai dám không trêu chọc. Hắn đã tung hoành tiêu dao cho tới hôm nay, ác danh vang dội, đại danh ở Quỷ Đằng quốc có thể có thể khiến trẻ nhỏ khóc nỉ non. Thế lực tầm thường không dám động vào hắn.

Nếu đổi là người khác, U Nghi Tà Quân hắn đã sớm ra tay. Nhưng Nhị Lang Thiên Quân cường thế, khiến hắn nghi ngờ, không trực tiếp động thủ.

Với tuổi tác như thế, có thể tu hành đến Quân Cấp, chỗ dựa sau lưng nhất định rất mạnh mẽ. Cho dù không có thế lực, nhất định có kỳ ngộ ngập trời!

- Đường đường là U Nghi Tà Quân, không ngờ lại là kẻ nhát gan. Nếu ngươi không động thủ, ta sẽ chủ động với ngươi, giết ngươi! Thất Tinh Chiến Trận, Trực Giác

Chân Đồng!

Nhị Lang Thiên Quân mạnh mẽ hét lớn một tiếng, triệu ra Kinh Thần Nguyệt Nha Kích, hung hãn vô cùng, xung phong liều chết tiến tới U Nghi Tà Quân, chủ động khai chiến.

- Xú tiểu tử quá càn rỡ!

U Nghi Tà Quân phẫn nộ đến cực điểm.

- Không cho ngươi một bài học, ngươi thật sự không biết tôn kính tiền bối!

Ba ngày ba đêm sau.

U Nghi Tà Quân trợn to hai mắt thể hiện vẻ khó có thể tin được, ngã xuống cánh đồng bát ngát. Toàn thân Nhị Lang Thiên Quân đẫm máu, mặt không chút thay đổi, bước qua thi thể lạnh như băng, tiếp tục chuyến tu hành hành tẩu thiên hạ của hắn.

- Sao có thể như vậy được?

- U Nghi Tà Quân đại nhân!

- Nhanh, nhanh báo cáo với Cửu U thành!

Bốn vị trưởng lão vẫn ở bên bảo vệ, cũng không dám đi tìm Nhị Lang Thiên Quân gây phiền toái. Dù thoạt nhìn, thương thế của hắn rất nặng.

Những trưởng lão cấp số Hào Hùng kêu thảm, gục trước thi thể của U Nghi Tà Quân, thất kinh.

Tin tức về cuộc chiến này lập tức chấn động thiên hạ. Cường giả Quân cấp mười bảy tuổi —— Nhị Lang Thiên Quân, lai lịch, bối cảnh của hắn, chuyện xưa khi hắn ẩn tu ở thảo đường Ly Giang mấy năm, tất cả giống như là một cơn lốc mãnh liệt, thổi khắp toàn bộ Tinh Châu.

Tên của hắn chưa từng nổi danh, đã trực tiếp xuất hiện trên Quân bảng, thay thế U Nghi Tà Quân.

Thành danh sau một trận chiến!

Cùng lúc đó, ở sa mạc cách Vương thành Đôn Hoàng ngàn dặm.

Tê tê tê...

Một Sa Xà Đại Yêu đỉnh phong, thè cái lưỡi tím, bày thành Xà Trận, chắn ở trước mặt Sở Vân.

Nó vô cùng tráng kiện, vảy rắn lấp lánh dưới ánh mặt trời khiến người khác phải hoảng loạn. Bão cát nổi lên cuồn cuộn cũng không che được ánh sáng rực rỡ của vảy rắn.

Sở Vân cười, vẫn đi phía trước đi đến.

Tê!

Sa Xà bổ tới như tia chớp.

Nhưng trong giây lát, một khí thế bàng bạc, phát ra từ trên người Sở Vân, cuồn cuộn phóng ra tứ phía. Cát nổi lên cuồn cuộn, xôn xao, từ dưới chân hắn lan ra bốn phía.

Linh áp Quân cấp!

Sa Xà nhất thời mềm nhũn, trong mắt rắn lộ ra vẻ kinh hoàng đến cực điểm. Thân rắn vốn có lực, lúc này lại giống một dây thừng rách nát, xụi lơ trên sa mạc rộng lớn. Nó nằm rạp trên mặt đất, cũng không dám nhúc nhích.

Hiện tại chỉ cần Sở Vân câu thông linh quang, có thể trăm phần trăm thu phục Sa Xà này. Nhưng Sở Vân nhìn thoáng qua, nâng lên chân trước, bước qua Sa Xà, thản nhiên rời đi.

Bảy ngày trước, dựa vào các loại linh khí từ yêu vật truyền lại, khiến Sở Vân thành công tấn chức lên cường giả Quân cấp. Có tiêu chí cường giả Quân cấp, hắn có được linh áp.

Linh áp Quân cấp, có thể khiến một Đại Yêu thú mất đi ý chí chiến đấu, có thể làm cho Linh yêu sợ hãi, không dám chủ động công kích.

Đồng thời hành tẩu giang hồ, cũng là một chiêu bài tương đối hữu hiệu, một phần uy hiếp rất lớn.

Mặt trời chói chan nhô lên cao, phóng xuống hàng vạn hàng nghìn tia nắng, khiến không khí cũng bị méo mó. Trong sa mạc nóng bỏng mênh mông, Sở Vân mang giầy rơm, bình tĩnh, thong dong bước đi.

Phía đường chân trời, một thành phố rất lớn, chậm rãi hiện ra trước mắt hắn.

Tường thành trắng toát, cửa sổ kim bích, lưu ly, nóc nhà mượt mà, lầu các cao ngất —— Vương thành Đôn Hoàng thoáng hiện phía xa xa.

Sở Vân mỉm cười. Lúc này đây, sau chuyến khổ tu trong sa mạc, thực lực của hắn thật sự đã tăng lên rất nhiều.

- Sở Vân, chúng ta đã chế luyện xong. Đây là mười hai bình Thiên Tinh Đan.

Đúng lúc này, trong lòng Sở Vân truyền đến giọng nói của Tầm Xuân Tiên Tử. Nàng cũng là một vị luyện đan đại sư.

- Cảm tạ, vất vả cho các nàng.

Sở Vân cảm kích nói.

Mặc dù hắn có Tiểu Bao Tử trong tay, nhưng chế luyện lượng đan dược lớn như vậy sẽ hao tổn rất nhiều tu vi. Bởi vậy hắn đã mời các Tiên phi hỗ trợ.

- Nói gì vậy, khách khí với chúng ta làm gì. Không có Sở Vân công tử trợ giúp, có lẽ hiện giờ ta vẫn bị phong ấn. Sao có thể nhanh chóng đoàn tụ với đám tỷ muội như vậy chứ?

Tầm Xuân Tiên Tử cười duyên, đáp lại.

Trong vương khố của Đôn Hoàng quốc, Sở Vân đã phát hiện nàng là một phần trong Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền. Và đồng thời còn phát hiện năm vị tiên phi khác.

Hiện giờ Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền đã không phải ba mươi mốt người, mà là gia tăng đến ba mươi bảy vị tiên

phi.

Khi Sở Vân thành công tấn chức làm Quân Cấp, hắn tạm thời cáo biệt những người khác, lấy danh nghĩa thích ứng với sức mạnh, xâm nhập vào trong sa mạc.

Ở sâu trong sa mạc, hắn cởi bỏ phong ấn của các Yêu binh, trước sau lắp ráp các nàng vào Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền.

Các Tiên phi càng ngày càng nhiều. Mỗi một lần lắp ráp, đều khiến uy lực Thiên Kiếp càng ngày càng mạnh.

Sở Vân dựa vào Hóa Đạo, trợ giúp các nàng thành công vượt qua Thiên Kiếp. Đồng thời, Thiên Kiếp mở ra, dư uy khiến rất nhiều Yêu vật hoang dã tử vong. Bởi vậy Sở Vân cũng thu hoạch được một lượng lớn yêu tinh vô chủ.

Hiện giờ, những yêu tinh vô chủ này, phần lớn đều được chế luyện thành công, trở thành Thiên Tinh Đan. Trong kế hoạch của Sở Vân, những Thiên Tinh Đan này chủ yếu đều dùng để tăng tu vi cho Thông Linh Xà.

- Tuy rằng ta có Tiên Thiên Túy Tuyết Đao, nhưng vẫn không phải đủ để đối phó với cuộc giao chiến hai tháng sau. Đối phương có Ngọc Thanh Tâm Liên. Đây là một phiền toái rất lớn. Nếu trong hai tháng này, ta còn không tìm được Yêu vật tâm hệ thích hợp, vậy chỉ có thể dựa vào Thông Linh Xà, để đối phó Ngọc Thanh Tâm Liên.

Mặc dù có lợi khí với sức công phá vô song trong tay, nhưng Sở Vân không thể lơ là.

Dù sao Túy Tuyết Đao sắc bén, cũng không đối phó được đạo pháp tâm hệ của Ngọc Thanh Tâm Liên. Thậm chí ngay cả Hóa Đạo cũng không ứng phó được đạo pháp tâm hệ.

Hóa Đạo có thể hóa kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, có thể hóa máu, thịt xương, da, gân. Thậm chí có thể hóa thời gian, không gian. Nhưng lại thiếu đi một phần Hóa Tâm Đạo Pháp.

Đây là do Dạ Đế còn chưa đề cập đến lĩnh vực này. Lúc trước hắn nghiên cứu đến làm thế nào để hóa thời không, liền gặp đả kích của Thiên Ngoại Tinh Ma.

Cùng giao thủ với Nhị Lang Thiên Quân, khiến Sở Vân thu hoạch rất lớn. Hắn phát hiện trên người mình còn rất nhiều chỗ thiếu sót.

Những thứ này đều cần được bù lại.

...

- U Nghi Tà Quân bị Nhị Lang Thiên Quân giết chết?

Vừa đến Vương thành Đôn Hoàng, Sở Vân được Kim Bích Hàm thông báo cho biết tin tức này.

Chẳng qua hắn cũng không bất ngờ. Trong kiếp trước, cũng bởi vì Nhị Lang Thiên Quân chém chết U Nghi Tà Quân, do đó sau một trận chiến liền thành danh, chấn

động Tinh Châu.

- Xem ra, tuy ta sống lại, nhưng có vài sự kiện lịch sử, vẫn không thay đổi.

Trong lòng hắn cảm khái. Từ phương diện này cũng chứng minh Nhị Lang Thiên Quân đã trưởng thành, số mệnh hùng hậu, hắn không dễ dàng có thể ảnh hưởng được.

Không giống như Trữ Thiên Vương, mặc dù có số mệnh, nhưng thực lực mỏng manh, cũng không ổn định, bởi vậy bị Sở Vân nhân cơ hội chém chết.

Hiện giờ, Nhị Lang Thiên Quân có một phần số mệnh của mình, đồng thời lại có thực lực vững chắc, đã quật khởi rồi.

Sở Vân và hắn tất phải có một trận long tranh hổ đấu.

- Kế tiếp huynh có tính toán gì không? Không bằng ở lại vương thành. Hai tháng sau, chúng ta cùng nhau tham gia đại hội du hiệp.

Kim Bích Hàm mời.

Sở Vân gật đầu, lại lắc đầu:

- Ta phải trở về một chuyến. Chẳng qua trước đó, ta nghĩ chúng ta có thể trao đổi đạo pháp thần thông.

- Trao đổi đạo pháp thần thông?

Trên mặt Kim Bích Hàm chợt đỏ ửng.

- Sao vậy, nàng không muốn sao? Đương nhiên, đây chỉ là lời đề nghị thôi.

Sở Vân nói.

- Ta không phải người nhỏ nhen. Làm vậy mọi người cùng có lợi, tương hỗ lẫn nhau.

Có Huyễn Tiên Mộng Cảnh trấn thủ linh quang của huynh, sức miễn dịch đối với đạo pháp tâm hệ cũng sẽ tăng lên. Sau này, khi huynh và Nhị Lang Thiên Quân giao chiến, ta cũng có thể yên tâm hơn rất nhiều.

Kim Bích Hàm gật đầu.

Đêm đó, bọn họ thông qua Thông Linh Xà, câu thông linh quang của nhau.

Thân thể là túi da, vận chuyển hồn phách và linh quang. Hồn phách tồn tại trí nhớ, linh quang đại biểu cho trí tuệ.

Lúc này đây, không phải đơn thuần truyền dẫn linh quang, mà là câu thông và thăm dò ngang hàng.

Đây là một sự trao đổi thân mật khăng khít không tiếng động.

Bất luận ý niệm gì trong đầu Sở Vân đều bị Kim Bích Hàm cảm nhận trước tiên. Đồng thời suy nghĩ của Kim Bích Hàm cũng sẽ bị Sở Vân cảm ứng.

Hai bên không hề giữ lại, thẳng thắn thành khẩn trao đổi tâm tư của mình. Đây là một loại tín nhiệm tuyệt đối.

Trên cơ sở tín nhiệm, hai bên tập trung tâm tư trong linh quang của nhau, học tập tìm hiểu đạo pháp thần thông.

Đạo pháp thần thông, là do Ngự yêu sư có thực lực ít nhất là Vương cấp, tự mình hiểu được và kết hợp Đại Đạo, thống nhất thành một đạo pháp vượt qua đạo pháp tuyệt phẩm.

Nó đã là đạo pháp, cũng là một vương giả nhìn trời hiểu đất. Nó là một loại cảnh giới.

Một loại con đường thăm dò kinh nghiệm tâm đắc của đối với phương.

Có thể nói, năm đó Đại Kiếm Bộc chính là cảnh giới trung tâm của Kiếm vương.

Huyễn Tiên Mộng Cảnh, chính là tinh túy do Đôn Hoàng vương tìm ra.

Tuy rằng cảnh giới của Sở Vân và Kim Bích Hàm còn xa mới bằng với cường giả Vương cấp, nhưng hai loại đạo pháp thần thông này đã được hình thành. Thật giống như là bộ sách, có thể học tập, tham khảo.

Đương nhiên, với cảnh giới hiện tại của bọn họ, chỉ có thể hiểu sơ qua những đạo pháp này.

Chỉ khi cảnh giới vượt lên trên Kiếm Vương và Đôn Hoàng vương, mới có thể hóa đi linh quang trong đạo pháp thần thông, cuối cùng hình thành đạo pháp thần thông của riêng mình.

529. Chương 102 : Trao Đổi Thần Thông, Thêm Kiếp Yêu

Chương 102 : Trao đổi thần thông, thêm Kiếp Yêu

Sau một đêm, khi những tia nắng ban mai bắt đầu xuất hiện, xuyên qua màn đêm, Sở Vân và Kim Bích Hàm cùng mở mắt.

Kim Bích Hàm đã học được Đại Kiếm Bộc. Sở Vân cũng lĩnh ngộ được Huyễn Tiên Mộng Cảnh. Hiện giờ trong linh quang của hắn, Túy Tuyết Đao ở giữa, gần đó chính là Đại Kiếm Bộc, cùng với một quang ảnh mông lung.

Quang ảnh Mộng Cảnh, rực rỡ sáng lạn, tráng lệ, có vô số nữ tử xinh đẹp như hoa, trường ca thiện vũ, bay lên trời. Có biển hoa rực rỡ, từ trên trời rơi xuống. Có khôn cùng tường vân, thụy lệ bốc hơi. Trên mặt đất là biển cát vàng, biển cát có mấy ốc đảo. Trong ốc đảo là hồ nước bạc trắng, cây rụng tiền ngọc bích, bạch tượng làm bằng bảo thạch, lạc đà mã não thành đàn đi ở trong đó.

Đây là Huyễn Tiên Mộng Cảnh.

Năm đó, Đôn Hoàng vương am hiểu ảo thuật, nổi danh về đạo pháp tâm hệ. Hắn cảm ngộ, kết hợp lý giải Đại Đạo hình thành đạo pháp thần thông này.

- Tốt, có phân đạo pháp thần thông này trấn áp linh quang của ta. Sau này, khi gặp đạo pháp tâm hệ, ta sẽ bị ảnh hưởng ít hơn một nửa!

Huyễn Tiên Mộng Cảnh này thật sự vừa khéo. Nếu Sở Vân tái chiến Nhị Lang Thiên Quân, lực ảnh hưởng của Ngọc Thanh Tâm Liên yếu bớt rất nhiều.

Kim Bích Hàm cười nói:

- Huyễn Tiên Mộng Cảnh kết hợp Kim Ngọc Tiên Điệp cấp số Kiếp Yêu mới có thể chân chính phát huy ra uy lực. Chỗ ta có rất nhiều Tiên Điệp Linh Yêu đỉnh phong. Có lẽ Sở Vân huynh có thể thu phục một con. Tuy rằng với linh quang hiện tại của huynh không đủ để hàng phục một Kiếp Yêu, nhưng với Linh Yêu đỉnh phong vẫn còn dư dả.

Sau khi trao đổi linh quang, Kim Bích Hàm biết rõ mọi con bài của lật của Sở Vân, cũng có thể nói một cách rõ ràng. Càng hiểu sâu về linh quang của hắn.

Đương nhiên, Sở Vân đối với nàng cũng rõ như lòng bàn tay.

Hai bên không giữ bí mật, tín nhiệm đối phương.

Sở Vân gật đầu, tiếp nhận ý tốt của Kim Bích Hàm:

- Cũng tốt. Ta đang cần một Yêu thú tâm hệ, để đối phó với Ngọc Thanh Tâm Liên. Kim Ngọc Tiên Điệp cũng là yêu thú thích hợp.

Cứ như vậy, một yêu thú tuyệt phẩm được đưa qua. Chẳng qua Kim Bích Hàm không đau lòng. Sở Vân cũng không khách khí.

Nhân duyên giữa hai người bọn họ rất thâm sâu. Khi còn ở Thư Viện Thiên Ca đã kết hạ tình nghĩa thâm sâu. Đến hiện giờ, quan hệ lại càng thêm chặt chẽ, tuy hai mà một.

- Đúng rồi, ba mươi bảy vị nữ tử trong linh quang của huynh là thế nào?

Kim Bích Hàm cắn chặt răng, cuối cùng vẫn không kìm được nghi hoặc, hỏi.

- Điều này…

Sở Vân lâm vào thế lưỡng nan, hắn từng đáp ứng với các Tiên phi, sẽ tuyệt đối giữ kín bí mật này. Nhưng Kim Bích Hàm lại hỏi đến. Điều này làm cho hắn thật sự không biết nên trả lời thế nào.

- Đôn Hoàng công chúa, nàng đã nghe nói qua về Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền?

Hồng Thường Tiên Tử trực tiếp từ trong ngực Sở Vân nhảy ra, giải vây cho Sở Vân.

- Hồng Thường Tiên Tử, sao nàng… Chờ một chút, Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền?

Mắt Kim Bích Hàm mở lớn, có vẻ bất ngờ kinh sợ.

- Thỉnh công chúa chớ trách. Sở Vân công tử cũng không phải cố ý gạt nàng. Công tử chỉ hết lòng tuân thủ lời hẹn lúc trước thôi…

Hồng Thường Tiên Tử từ từ giải thích, bảo vệ Sở Vân.

Sau một lát, toàn bộ hiểu lầm đều được hóa giải. Kim Bích Hàm cũng phải biết ngọn nguồn chân tướng sự việc.

Kim Bích Hàm băng tuyết thông minh, nhanh chóng tiếp nhận sự thật này. Nàng rất vui vẻ khi gặp các Tiên phi. Đồng thời nàng cũng tỏ ý sẽ giữ kín bí mật này, hơn nữa sẽ hết sức trợ giúp các nàng.

- Quả thực chúng ta không nhìn lầm nàng. Điều này quả thật không thể tốt hơn!

Hồng Thường Tiên Tử cũng cảm thấy rất vui vẻ. Có sự trợ giúp của Kim Bích Hàm sẽ rất có ích đối với việc thu thập các yêu binh tiên phi còn sót lại.

Sáu ngày sau, Sở Vân luyện đan dược, dùng hết toàn bộ dược liệu lấy được từ Giang Hán quốc, chế luyện không ít đan dược thượng đẳng, đan dược trung đẳng.

Phần lớn những đan dược này dùng để tăng lên tố chất cho thân thể.

Sở Vân ăn phần lớn số đan dược dó, tạm thời giải quyết được chế ước thực lực, tăng lên một bước ngắn. Kim Bích Hàm, Tiểu Tiểu Hiền cũng nhờ vậy mà được hưởng lợi theo.

Cuối cùng, họ dừng lại. Quốc khố Đôn Hoàng và kho của Thư Gia cơ bản đã cạn kiệt.

Tuy rằng cũng kết hợp ở các nơi khác, nhưng trong thời gian ngắn không thể cung cấp trợ giúp cho đám người Sở Vân.

Sở Vân hấp thu tù binh trưởng lão Cửu U thành hầu như không còn, linh quang vượt qua tiêu chuẩn Quân Cấp thấp nhất, đủ để thu phục thêm một Kiếp Yêu.

- Trong một thời gian ngắn, chỉ có thể có Kiếp Yêu cuối cùng. Ta nên cho Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi, hay là lưu lại danh ngạch cho Kim Ngọc Tiên Điệp?

Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi là yêu thực tuyệt phẩm, có thể tấn chức lên Kiếp Yêu.

Đồng dạng, Kim Ngọc Tiên Điệp cũng có tư chất như thế.

- Trên Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi có quá ít Long Tình Quả, chiến lực không đủ, rất khó một mình chống đỡ qua Thiên Kiếp. Trái lại, nếu Kim Ngọc Tiên Điệp thăng lên Kiếp Yêu, sẽ có sự trợ giúp rất lớn đối với ta trong việc đối phó Ngọc Thanh Tâm Liên cấp số Kiếp Yêu tương lai.

Quân Cấp linh quang làm cho trí tuệ của Sở Vân trở nên xuất sắc, thoáng suy tư, liền hiểu được điều gì mới là lựa chọn tốt nhất của mình.

Chẳng qua hiện tại, trong tay hắn không có dược liệu chế luyện đan dược. Không thể đảm bảo ở mức độ lớn nhất, khiến Kim Ngọc Tiên Điệp vượt qua Kiếp yêu kiếp. Tuy rằng linh quang của Sở Vân sung túc, nhưng kế hoạch độ kiếp này, không thể hoãn lại được.

Một tháng sau, lúc này Sở Vân mới gom được một phần lớn dược liệu từ trong kho Thư gia và trong quốc khố Đôn Hoàng, luyện chế ra không ít đan dược. Dựa vào những đan dược này, Kim Ngọc Tiên Điệp của hắn cũng thành công tấn chức đến Kiếp Yêu.

Đến tận đây, trong tay Sở Vân có bảy chủ lực Kiếp Yêu. Lần lượt là Tiên Thiên Túy Tuyết Đao, Thiên Hồ, Thông Linh Xà, Nguyệt Thỏ, Tiểu Bao Tử, Hồng Yêu không màu cùng với Kim Ngọc Tiên Điệp.

Trong đó, Túy Tuyết Đao, Thiên Hồ, Thông Linh Xà đều có tu vi hơn mười vạn năm. Nguyệt Thỏ, Tiểu Bao Tử, Hồng Yêu không màu, Kim Ngọc Tiên Điệp là Kiếp Yêu mấy vạn năm.

Tu vi cao thâm nhất, là Thông Linh Xà. Dưới tác dụng của tất cả Thiên Tinh Đan, yêu tinh vô chủ, tu vi của nó đã là hơn chín mươi vạn năm.

Khi đối chiến với Nhị Lang Thiên Quân, nhất định có thể làm cho hắn chấn động.

- Chẳng qua, ta còn cần bổ sung thêm linh quang, ít nhất có thể có được linh quang dư thừa để thu phục một Kiếp Yêu nữa. Nếu không, nếu trong lúc chiến đấu, cướp đi một đầu Kiếp Yêu của Nhị Lang Thiên Quân, nhưng không có linh quang thu phục, vậy thì

thật quá xấu hổ.

Nghĩ đến đây, Sở Vân cảm thấy rất khó khăn.

530. Chương 103 104: Khách Sạn Long Môn

Chương 103 104: Khách sạn Long Môn

Tố chất thân thể hắn lại trở thành điểm yếu.

"Dù sao Ly Sơn Long Nhãn Hoa Chi tạm thời không thể độ kiếp. Không bằng dùng hết toàn bộ Long Tình Quả tuyệt phẩm."

Sở Vân liền hung hăng, ăn hết bốn Long Tình Quả: Cực Địa Băng Long, Vạn Tu Tham Long, Ly Hợp Huyền Long, Thương Mãng Thổ Long.

Nhất thời tố chất thân thể hắn tăng mạnh, hiệu quả còn tốt hơn gấp đôi so với ăn đan dược.

Nói cách khác, đợi cho đến khi linh quang trưởng thành, lại đạt tới cực hạn, trong cơ thể Sở Vân có đủ linh quang dự trữ thu phục hai Kiếp Yêu.

- Một tháng sau, chính là đại hội du hiệp. Thời gian không nhiều.

Vì thế Sở Vân không thể không tìm Ngự yêu sư ở chung quanh, đánh tan hồn phách của bọn họ, hấp thu linh quang của bọn họ.

Cũng may Thư gia đảo, Đôn Hoàng quốc, đều đang chiến loạn. Bởi vậy trong nhà giam, giam giữ rất nhiều Ngự yêu sư đối địch. Những Ngự yêu sư, này đều ngoan cố, địch ý cừu hận đối với Thư Gia hoặc là Đôn Hoàng vương thất đều rất sâu nặng.

Sở Vân cầu còn không được, chỉ hận số lượng những người này không nhiều thêm một chút.

Hắn lợi dụng những tù phạm không có tác dụng, gần như làm sạch tù nhân chiến tranh được giam giữ tại Thư Gia và Đôn Hoàng quốc. Cuối cùng linh quang của hắn tăng vọt.

Linh quang sau khi thu phục một Kiếp Yêu vẫn còn dư dả, nhưng lại không đủ thu phục hai Kiếp Yêu.

Hắn khẩn trương bổ sung để tăng tu hành, thời gian trôi qua rất nhanh. Thời gian một tháng như bạch câu chạy nhanh, chớp mắt lướt qua.

Đại hội du hiệp bắt đầu.

…

Đại Hoang Quốc là một trong mười lăm quốc đảo của Tinh Châu. Diện tích lãnh thổ rộng lớn, nhưng tương đối hoang vắng, gồm tám mươi ba tòa thành trì.

Ở đây hoàn toàn khác với các quốc đảo khác. Trong Đại Hoang quốc không thống nhất về chính quyền, mà do các bang phái du hiệp, phân cách từng vùng, quản lý một mảnh đất riêng biệt.

Nơi này là vùng đất khởi nguồn cho du hiệp ở Tinh Châu. Bao nhiêu anh hùng hào kiệt mạnh mẽ đều xuất hiện từ đây. Lại có nhiều Kỳ Nhân Dị Sĩ đến mức đếm không xuể, biến mất tại mảnh đất này.

Nơi này là một trong những nơi hỗn loạn nguy hiểm nhất trong Tinh Châu, cũng là nơi tràn ngập kỳ ngộ và hy vọng.

Đại hội du hiệp năm năm một lần khiến Tinh Châu gió nổi mây tuôn. Vô số cường giả thành danh, hoặc là anh hùng bình thường, từ các nơi trong Tinh Châu, chạy tới nơi này.

Hoặc là muốn trở nên nổi bật, hoặc là đến trao đổi luận bàn, hoặc là trả thù, hoặc là báo ân, hoặc là hành hương… Bọn họ thân ôm tuyệt kỹ, cùng đủ các mục đích, hình thành một dòng người, tụ tập tiến đến.

Đại mạc cô yên, ngàn dặm tiêu điều. Bão cát như đao, một đống xương khô hoặc một vài lùm cây khô, là cảnh sắc thường thấy ở Đại Hoang quốc.

Trên mặt đất khô nứt nẻ, bụi chợt tung lên. Ngay lập tức tiếng vó ngựa dồn dập từ xa vọng tới.

Rất nhanh, một nhóm người ngựa phi như bay tới, bụi mù cuồn cuộn nổi lên.

Những người này, các đều tinh tráng dũng mãnh, trên người mặc cùng một loại trang phục, khí thế nghiêm nghị.

- Đại mạc chết tiệt, khi nào mới đến nơi chứ! Chúng ta đã đi ba ngày ba đêm, cuối cùng Thanh Ngưu Đại Hạp Cốc ở chỗ nào vậy?

Một vị kỵ sĩ đi phía trước oán giận kêu lên. Hắn không phải ai khác, chính là một trong những đệ tử ưu tú nhất của Sinh Tử Cốc—— Độc Tinh Tử.

Năm đó ở Khu rừng vô tận, khi Sở Vân và Bắc Quang Quang chiến đấu, hắn và Dược Tinh Tử từng nhúng tay qua.

Lúc này, lông mày hắn nhíu lại, trong lòng không vui vẻ, phiền táo nhìn về phía cuối tầm nhìn. Trừ đại mạc vẫn là đại mạc.

- Đệ đệ, bình tĩnh một chút chớ nóng nảy. Đã qua ba ngày ba đêm, ta nghĩ chắc đã không còn xa Long Môn.

Người ở bên cạnh hắn chính là Dược Tinh Tử.

- Long Môn?

Độc Tinh Tử quay đầu lại, nhìn về phía ca ca hắn.

- Không sai, Thanh Ngưu Đại Hạp Cốc ở ngay trong Long Môn. Long Môn từng là tiên nang của Du Hoàng, nơi đó là một thế giới. Năm năm, Long Môn mở ra một lần, lần đại đại hội du hiệp diễn ra, đều được tổ chức ngay tại Thanh Ngưu Đại Hạp Cốc trong Long Môn.

Dược Tinh Tử kiên nhẫn giải đáp.

Trong Tinh Châu có Tam Hoàng Tứ Đế. Du Hoàng chính là một trong Tam Hoàng. Trời sanh tính hắn thích tiêu dao, du tẩu trong thiên hạ, công bình công chính, hiệp nghĩa nguyên tắc, là tổ sư gia của tất cả du hiệp. Bởi vì tồn tại và mị lực của hắn mới tác động một bộ phận người, dần dần phát triển thành du hiệp giới như bây giờ.

- Long Môn…

Độc Tinh Tử nhắc lại, bỗng nhiên toàn thân chấn động, ngón tay chỉ về phía trước nói.

- Long Môn, đó không phải là Long Môn sao? Ta nhìn thấy, ta nhìn thấy!

Thúc cho ngựa lao nhanh tới, Độc Tinh Tử thấy cuối tầm mắt, phía đường chân trời chậm rãi hiện lên một kiến trúc hùng vĩ.

Nó giống như nhà lầu nhưng lại không phải, giống như tháp nhưng cũng không phải tháp, quy mô khổng lồ, kim bích, giống như một thành trì.

- Đó không phải Long Môn, mà là khách sạn Long Môn! Ba ngày tới chúng ta đều nghĩ ngơi và chờ hồi phục ở trong này, chờ đợi Long Môn xuất hiện. Các huynh đệ cố gắng lên một chút. Đã sắp tới khách sạn Long Môn!

Nói xong, giọng điệu Dược Tinh Tử chợt lớn hơn.

- Giá!

Đám tinh nhuệ Sinh Tử Cốc ở phía sau cùng phấn chấn hét lớn lên.

Có mục tiêu, khiến thân thể đang mỏi mệt của bọn họ đột nhiên sinh ra một sức sống mới. Lúc này, họ cùng ra roi thúc ngựa, tốc độ nhanh hơn hẳn, chạy về hướng khách sạn Long Môn.

Đại mạc vẫn tĩnh lặng, mặt trời lặn dần.

Tới chập choạng tối, bọn họ đi tới khách sạn Long Môn.

Thu yêu mã thu vào trong túi, một đám người long đong vất vả mệt mỏi, tiến vào khách điếm.

Trong sảnh lớn vô cùng rộng rãi, có yêu binh đèn ***g chiếu sáng, vô cùng rộng rãi sáng sủa. Bên trong lộng lẫy, khiến Độc Tinh Tử vừa bước nào liên đứng ngây ra nhìn.

Thiên tài địa bảo, thanh ngọc thạch ở trong này cũng trở thành gạch ngói.

Tử Lưu Mộc trên thị trường có giá ngàn vàng, xa xỉ như vậy mà lại tạo thành gần trăm cái bàn vuông, trở thành bàn ăn, đặt trong sảnh lớn.

Chiếc đũa làm bằng Tượng Nha thạch. Ghế dài dùng Phượng Vũ Mộc tạo thành.

Cầu thang đi thông lên lầu hai, lầu ba, lầu bốn đều là Long Đảm Mộc! Những vật liệu này, đều là có tiền cũng không mua được, vô cùng quý hiếm. Một cân một lượng cũng đã vô giá.

Hiện giờ lại phô trương lãng phí, trăm cân ngàn cân, chỉ vì dựng khách điếm cho người nghỉ ngơi.

- Hít…

Độc Tinh Tử mới vừa rảo bước tiến vào, không nhịn được thật hít một hơi lạnh.

- Không ngờ có khách điếm như vậy. Chủ của khách điếm này khoe khoang như thế, không sợ bị cướp hay sao?

- Ai dám cướp yêu binh của một vị vương giả?

Dược Tinh Tử cười cười, vỗ vỗ bả vai Độc Tinh Tử.

- Khách sạn Long Môn này là của Yêu binh của Tửu Hào Vương. Năm đó là từ trong thế giới Long Môn, thu hoạch bảo vật. Không biết vì sao, không e ngại Thiên Kiếp. Đệ mới đến lần đầu tiên, mở mang kiến thức là chính. Nơi này làm gì cũng phải cẩn thận. Đây là nơi long xà hỗn tạp. Đi theo ta.

Lúc này trong đại sảnh đã có không ít du hiệp đang ngồi. Một đám đều vô cùng điêu luyện, có lưng hùm vai gấu, có vết sẹo dữ tợn. Có người nhỏ giọng trao đổi, vẻ âm hàn trong mắt bắn ra bốn phía. Có người lớn tiếng đấu rượu, hào khí vượt mây.

Đám người Sinh Tử Cốc đến, vẫn không khiến bất luận ai cảm thấy kinh ngạc. Mọi người nhìn lướt qua, sau đó không còn chú ý tới bọn họ nữa.

Nơi này có rất nhiều cường hào ác bá, quái kiệt cũng không ít. Dược Tinh Tử, Độc Tinh Tử là Song Tinh Sinh Tử Cốc, kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ tuổi, nhưng ở trong này lại chẳng có gì đáng để ý.

Độc Tinh Tử theo sát phía sau Dược Tinh Tử, tới quầy.

- Chưởng quầy, còn phòng hạ đẳng không?

Dược Tinh Tử là người dẫn đầu đám người Sinh Tử Cốc chắp tay, hỏi.

- Tiểu tử kia, nếu ngươi biết nơi này lần lượt phân thành bốn loại phòng tuyệt phẩm, thượng đẳng, trung đẳng, hạ đẳng, đó là quy củ trong này, vậy không cần ta nhiều lời?

Chưởng quản dáng cao vừa gầy, râu sơn dương dài, nhìn Dược Tinh Tử, giọng điệu chậm rãi.

- Đương nhiên biết. Phòng tuyệt phẩm, Quân hầu ở. Phòng thượng đẳng, Hào Kiệt ở. Phòng trung đẳng, Kỳ Nhân Dị Sĩ ở. Phòng hạ đẳng, Tuấn Kiệt ở. Tiểu tử là truyền nhân của Sinh Tử Cốc - Dược Tinh Tử. Hiện giờ xếp thứ bảy mươi tám trong danh sách Tuấn Kiệt bảng, thỉnh chưởng quản minh giám.

- Một khi đã như vậy, cho ngươi một gian hạ đẳng phòng. Cả đêm một trăm thiên cương thạch tệ. Các ngươi ở mấy đêm? Mặc kệ là mấy đêm, đều giao trước một nửa tiền cọc.

Chưởng quầy vuốt râu nói.

- Ở một đêm, đây là tiền cọc.

Dược Tinh Tử nói xong, đưa cho đối phương một túi thạch tệ.

Chưởng quầy đếm đếm, bỗng nhiên nheo mắt nhìn về phía Dược Tinh Tử:

- Tiểu thiếu niên, trong gói không chỉ có 50 thiên cương thạch tệ nha…

- Số còn lại, là hiếu kính tiền bối. Lúc này tiền bối làm lụng vất vả, này đây chỉ là chút tâm ý nho nhỏ, thỉnh tiền bối vui lòng nhận cho.

Dược Tinh Tử chắp tay nói.

- Ha hả a, xem ra tiểu tử ngươi không phải lần đầu tiên đến đây. Ừ, cho ngươi phòng số tám trong góc đi. Được rồi, thẻ phòng đây, đi đi.

- Cảm ơn chưởng quầy. Cáo từ.

Phòng hạ đẳng đều ở lầu hai. Đoàn người gồm người người cùng đi lên. Khi lên đến nơi, Độc Tinh Tử cuối cùng không nhịn được nói:

- Phòng này cũng sang trọng quá! Nhưng chúng ta nhiều người như vậy, chỉ lấy một phòng hạ đẳng phòng, chẳng lẽ chúng ta phải chen chúc ngủ cùng nhau sao?

- Đệ vào phòng sẽ hiểu.

Nhưng Dược Tinh Tử không nhiều lời, trong mắt thoáng hiện ý cười.

Dùng thẻ mở cửa phòng, Độc Tinh Tử nghẹn họng nhìn trân trối gian phòng. Không gian bên trong rộng như một cung điện nhỏ. Bên trong đình đài sân viện, núi giả rừng trúc, cái gì cần có đều có. Không chỉ nói mấy người bọn họ, cho dù một ngàn tám trăm người, cũng không chật chội.

- Trong khách sạn Long Môn trong, mỗi một gian phòng đều có đạo pháp không gian chống đỡ, chẳng khác động thiên. Phòng hạ đẳng coi như phòng nhỏ, chỉ có thể giống như một lâm viên. Không gian bên trong phòng thượng đẳng còn lớn hơn một thành trì vạn người, bên trong càng thêm xa hoa. Nguyên khí sung vô cùng túc, mắt thường cũng có thể thấy, là môi trường tốt nhất cho yêu vật tu luyện.

Dược Tinh Tử vỗ vỗ bả vai đệ đệ nói.

- Thật là lợi hại!

Một hồi lâu sau, Độc Tinh Tử mới khép miệng lại nói.

Sau khi thu dọn xong, mọi người rời khỏi phòng, đóng cửa phòng, đi về hướng đại sảnh.

- Ca ca, chẳng lẽ chúng ta thật sự chỉ ở một đêm sao? Vì sao huynh có bao nhiêu thạch tệ đều cho chưởng quầy, lại chọn phòng trong như vậy?

Độc Tinh Tử lại hỏi.

Dược Tinh Tử vừa định trả lời, đúng lúc bên tai truyền đến tiếng gầm thét đầy giận dữ.

- Lão tử thích phòng này. Ngươi cút ra ngoài cho ta!

- Dựa vào cái gì?

- Chỉ bằng vào nắm đấm của lão tử cứng rắn hơn so với của ngươi!

Nói xong, hắn trực tiếp động thủ, đánh nhau tại lầu hai.

Rầm rầm oanh…

Cuộc chiến đấu kịch liệt vừa diễn ra một lúc, chủ nhân gian phòng mặt xám mày như tro chạy ra ngoài. Người khiêu chiến thành công chiếm được phòng.

Độc Tinh Tử trợn mắt há hốc mồm nhìn. Khách sạn Long Môn quả thật quá khác thường.

Trận chiến đấu kịch liệt này không lưu lại bất kỳ dấu vết gì.

Trong đại sảnh vẫn xôn xao ầm ĩ. Chỉ có vài người chú ý tới cuộc chiến chiến này.

Những người khác cũng đã thấy nhưng không cho là kỳ lạ.

Người bị đuổi ra khỏi phòng đành cho mình xui xẻo, lại đi tới trước mặt chưởng quầy, đưa ra thạch tệ, mướn một phòng hạ đẳng khác.

- Hiện tại đệ đã hiểu chưa? Vì sao phải hối lộ chưởng quầy, cho chúng ta một phòng trong góc? Sở dĩ đặt cọc một đêm cũng vì phòng ngừa bị đuổi ra ngoài. Một khi bị đuổi ra đến, tiền đặt cọc có thể là thu không trở lại. Chúng ta sẽ ở lại ba đêm, nhưng phí tiền phòng lại phải trả ba lần.

Dược Tinh Tử nói.

- Thật sự là quá đen a!

Độc Tinh Tử cảm khái một tiếng, bỗng nhiên lại hỏi.

- Vậy người khiêu chiến có cần đưa phí tiền phòng không?

- Đương nhiên không.

Dược Tinh Tử ha ha cười.

- Đen, mẹ nó quá đen mà.

Độc Tinh Tử thật tốn hơi thừa lời nói thêm vài câu.

- Đây là phong cách của du hiệp giới. Toàn nói chuyện bằng bản lĩnh. Đến đây đi, chúng ta tới đại sảnh ăn một chút, sau đó trở về đóng cửa nghỉ ngơi. Nơi đây long xà hỗn tạp. Trong ba ngày tới tốt nhất là ít lộ diện thôi.

Dược Tinh Tử nói.

Hai mắt Độc Tinh Tử lóe ra ánh sáng bất định:

- Không phải chúng ta còn lương khô mang theo sao? Cũng không cần ăn cơm ở đại sảnh, đóng cửa nghỉ ngơi cũng được.

- Làm vậy cũng không được. Đệ nghĩ những du hiệp này là kẻ ngốc sao? Đóng cửa không ra, chính là biểu hiện yếu đuối, sẽ bị người ta tìm tới cửa. Đồng thời, thức ăn trong khách sạn Long Môn, chỉ có ở trong đại sảnh mới có thể được ăn. Đệ ăn một lần, cả đời khó quên.

- Gan rồng chiên, bạch chử u hoàng ti, long hổ đấu, canh nhân sâm trăm năm, còn có rượu hầu nhi!

Sau một lát, thấy những thức ăn trước mắt, Độc Tinh Tử giật mình, thiếu chút nữa cầm cũng phải rơi xuống.

- Trong luyện đan sư, có một vài người đặc biệt gọi là trù đan sư. Dùng đan dược, tạo ra kháng dược tính. Nhưng dùng ăn đồ ăn, lại không hạn chế kháng dược tính. Những thức ăn này không phải tăng trưởng tố chất thân thể cũng chính là cô đọng hồn phách, từ từ ăn đi. Chúng ta chỉ có thể ăn một chút. Nếu ăn nữa, sợ là không đủ tiền.

Dược Tinh Tử ôn nhu cười nói.

531. Chương 105 106: Tuyển Tôn Nữ Tế (cháu Rể)

Chương 105 106: Tuyển tôn nữ tế (cháu rể)

Một chén rượu Kim tôn thanh mười ngàn, một bàn món ăn quý và lạ hết tiền vạn.

Đây quả là bữa ăn xứng đáng với cái tên thiên kim chi yến. Hương vị hoặc là ngon, hoặc là nhiều nước, hoặc là thơm giòn, hoặc là ngọt lành. Khiến Độc Tinh Tử hầu như ăn không ngừng, ăn đầy miệng mỡ, dáng vẻ rất thỏa nguyện.

- Thật sự là quá ngon!

Ngửa đầu uống chén rượu ngon, Độc Tinh Tử ăn thật no, không nhịn được khen ngợi hết lòng.

- Hai tiểu tử kia, tuổi không nhỏ, cũng rất biết cách hưởng thụ. Ừ, vừa vặn lão thân cũng đói bụng, cháu gái ngoan lại đây. Chúng ta làm khách cho hai vị thiếu hiệp này mời vậy.

Đúng lúc này, một lão bà bà toàn thân đều mặc màu đen, chống gậy, đi tới.

Trước ánh mắt kinh ngạc của đám người Dược Tinh Tử, vị lão bà bà việc này nhân đức không nhường ai, đã ngồi xuống.

Tại bàn ăn hình vuông, Dược Tinh Tử và Độc Tinh Tử đang ngồi, những người khác đứng hộ vệ ở phía sau. Vị lão bà bà này theo lẽ thường đương nhiên ngồi ở bên kia.

- Nãi nãi, như vậy không hay lắm đâu?

Ngay sau đó, một giọng nói yếu đuối từ sau lưng truyền tới. Chủ nhân giọng nói là một thiếu nữ cũng mặc y phục màu đen. Ngay cả mặt mũi cũng không nhìn thấy rõ lắm. Lúc này, nàng đang do dự đứng ở tại chỗ.

- Cháu gái ngoan, ngay cả bà bà nói cũng không nghe sao? Hai vị thiếu hiệp muốn mời chúng ta mà.

Lão bà bà âm hiểm cười, tiếng cười khiến người sởn gai ốc.

- Thối lắm, lão thái bà này, biết bữa cơm này giá trị bao nhiêu không? Mau cút thật xa cho ta, nếu không đừng trách ta ra tay, cho ngươi sống không bằng chết!

Độc Tinh Tử tức giận, cầm chén rượu đập mạnh xuống mặt bàn.

- Đệ đệ, câm miệng!

Dược Tinh Tử nóng nảy, vội vàng đứng dậy ngăn cản.

- Vị tiền bối này… Ách, ách!

Sắc mặt hắn đột biến, trắng bệch giống như giấy trắng. Hắn theo bản năng vươn tay đến, vuốt ve cổ. Vẻ mặt kinh ngạc khủng bố đến cực độ, vẫn đọng lại trên mặt.

Bỗng nhiên hắn phát hiện mình, nói không ra lời!

- Vu Bà!

Độc Tinh Tử thấy cảnh tượng như vậy, khóe mắt như muốn nứt ra, chợt quát một tiếng, ra tay nhanh như chớp.

Một chùm ám khí yêu binh, bay trong không trung vẽ ra mười đạo hồng quang quỷ dị, tiến đến bao phủ lão bà bà áo đen.

Đồng thời, những tinh nhuệ Sinh Tử Cốc đi theo cũng đều gầm lên, tấn công lão bà bà.

Lão bà mặc áo đen vẫn ngồi ngay ngắn, không nhúc nhích, dường như bị dọa tới mức choáng váng. Trên mặt Độc Tinh Tử hiện ra nụ cười dữ tợn, nhưng không phát hiện khóe miệng trên khuôn mặt đối phương, cũng cong lên tạo thành một nụ cười tàn khốc.

Ầm!

Ngay sau đó, người của Sinh Tử Cốc dường như nghe được một tiếng nổ thật lớn.

Trong nháy mắt, trong đầu bọn họ trống rỗng. Đợi đến khi bọn họ phục hồi lại tinh thần, một áp lực vô hình lớn như ngọn núi nặng nề đè xuống bọn họ.

Những đòn công kích dừng lại, châm rơi dưới đất.

Mọi người bên Sinh Tử Cốc trợn mắt, thân thể cứng ngắc, như là đang dùng định thân pháp.

- Linh… Linh áp!

Cùng lúc, trong lòng mỗi người của Sinh Tử Cốc đều hiện lên hai chữ này.

Lập tức, sự khiếp sợ và khủng hoảng cuồn cuộn như sóng thần trào lên trong lòng họ.

Người có được linh áp, ít nhất là phải cường giả Quân cấp. Những người như bọn họ không có khả năng chống lại được.

- Ha ha ha, luôn có một vài kẻ hậu sinh tiểu bối không ngoan.

Lão bà bà mặc hắc bào cười cười.

- Đều ngoan ngoãn ngồi xuống cho ta, lại gọi một bàn ăn ngon. Cháu gái ngoan của ta đang đói bụng.

- Dạ dạ dạ, vãn bối có mắt như mù, mạo phạm tiền bối. Vãn bối đi làm.

Độc Tinh Tử đầu đầy mồ hôi lạnh, gật đầu liên tục.

Bản thân phải đối mặt mới một lão bà bà mặc áo đen, với thực lực sâu không lường, Độc Tinh Tử căn bản không có dũng khí đối kháng.

Rất nhanh, một bàn thức ăn mới được đưa lên.

Dược Độc Song Tinh Tử, cũng không dám ngồi. Đứng ở bên cạnh bàn, nơm nớp lo sợ.

- Thật có lỗi. Hai vị công tử, mời ngồi xuống cùng ăn đi.

Thiếu nữ mặc áo đen ngồi bên cạnh lão bà bà, tỏ vẻ áy náy.

Giọng nói của nàng mềm mại, biểu lộ chân tình, tâm địa thiện lương khác hẳn với nãi nãi.

- Không, không cần. Tiền bối ngồi, chúng ta là vãn bối đâu thể ngồi chung.

Độc Tinh Tử cúi đầu thật thấp, giọng điệu cung kính.

Đối phương ít nhất cũng là cường giả Quân cấp, thực lực này làm cho hắn vừa sợ lại vừa kính trọng.

Hắn khúm núm, cũng chưa cảm thấy nhục nhã. Đối mặt với cường giả như vậy, theo lý cũng nên có thái độ này. Đây là quy củ của du hiệp giới. Cho dù đổi lại là lão sư của hắn đối mặt với tình huống này, cũng sẽ làm như thế.

Lấy lòng một vài vị ít nhất là cường giả Quân cấp, đối với Sinh Tử Cốc bọn họ cũng là một chuyện đầy vinh hạnh.

- Cháu gái ta nói cho các ngươi ngồi, các ngươi cứ ngồi. Nói nhiều làm gì? Đạo đức giả!

Lão bà bà mặc áo đen khẽ quát một tiếng.

Toàn thân Dược Độc Song Tinh Tử run lên, lập tức nhìn nhau cười khổ. Tính tình cường giả thần bí này thật cổ quái. Bọn họ cũng không dám làm trái, chầm chậm ngồi ở hai bên.

- Cháu gái ngoan, cháu đã mười sáu tuổi. Dựa theo quy củ vương thất, phải kết hôn. Nếu mười bảy tuổi vẫn chưa kết hôn, vậy thì cũng chỉ có thể cô đơn cả đời, rốt cuộc không thể đi ra ngoài. Lần này, nãi nãi đưa cháu ra ngoài là để chọn cháu rể. Đại hội du hiệp, tuyệt đối sẽ không thiếu những kẻ là thiếu niên anh hùng. Cháu nhìn trúng người nào, cứ nói với nãi nãi. Nãi nãi sẽ làm chủ cho cháu.

Lão bà bà ôn nhu nói với thiếu nữ áo đen.

- Nãi nãi! Dọc theo đường đi, Uyển Nhi đã nói rất nhiều lần. Uyển Nhi không muốn lập gia đình, lại càng không muốn bắt buộc người khác. Không xuất giá thì đã sao? Ở cùng với nãi nãi, Uyển Nhi cũng rất vui vẻ.

Thiếu nữ áo đen buông đũa, giọng điệu mềm nhẹ, lại lộ ra vẻ quật cường.

- Nha đầu ngốc! Lập gia đình mới tốt. Cháu không biết. Nãi nãi chỉ muốn tốt cho cháu.

"Vương thất… Hay là thiếu nữ này là một công chúa? Nếu cưới nàng, vậy sẽ có quan hệ trên vị tiền bối này…"

Độc Tinh Tử nghe đến đó, trong lòng lập tức chấn động. Hắn liếm liếm môi, rất muốn tự đề cử mình, nhưng lại sợ hãi chọc giận lão nhân thần bí tính tình cổ quái trước mắt.

Hắn len lén quan sát thiếu nữ áo đen. Tuy rằng khuôn mặt của nàng bị màn của chiếc mũ có vành rộng che khuất, không nhìn thấy rõ lắm. Nhưng dáng người quả thật uyển chuyển mềm mại, nhu hòa như ngọc, toàn thân tràn ngập ra một khí chất hàm xúc ôn nhu.

Độc Tinh Tử càng nhìn càng động tâm, cuối cùng hắn lấy hết dũng khí:

- Thật ra muốn nói thiếu niên Tuấn Kiệt, ha ha, ca ca vãn bối chính là một người như vậy. Năm nay cũng gần hai mươi hai, đã được xếp vào Tinh Châu Tuấn Kiệt bảng.

- Hắn trên hiểu y dược, dưới khéo hạ độc. Người giang hồ nâng đỡ, đặt cho hai huynh đệ chúng ta một danh hiệu, là 'Dược Độc Song Tinh'. Gặp đây chính là duyên phận, không biết có thể lọt vào mắt tiền bối?

Lời này vừa nói ra, hai người họ đều ngây ra một lúc.

Dược Tinh Tử khẩn trương, hắn không thể nói chuyện, chỉ có thể trừng mắt nhìn Độc Tinh Tử, sợ hãi đệ đệ nói không suy nghĩ, chọc giận vị tiền bối hỷ nộ vô thường này.

Lão bà bà áo đen cũng nở nụ cười:

- Ha hả a, tên này cũng dám cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Hôm nay xem như lão thân được mở mang kiến thức. Chỉ bằng hai tiểu tử các ngươi, phàm phu tục tử, sao có thể xứng đôi với cháu gái ta! Hai mươi hai tuổi mới vào Tuấn Kiệt bảng. Thành tích này cũng dám mang ra nữa sao? Thật sự không ngại à! Dược Độc Song Tinh? Danh hiệu rác rưởi, mắt chó không ánh sáng.

- Nãi nãi…

Thiếu nữ áo đen lôi kéo ống tay áo lão bà bà, nhưng lại không ngăn cản những lời châm biếm.

Hai vị huynh đệ sinh đôi Dược Độc này, tự nhiên là vừa thẹn lại phẫn. Nhưng cũng không dám có thái độ gì với vị tiền bối này, đành phải nén nhịn, gật đầu xưng phải.

- Ha hả a, tiền bối nói đúng, nói rất đúng. Vừa rồi là do vãn bối vui đùa một chút… Ách!

Đang nói, mắt Độc Tinh Tử chợt mở lớn, hắn cũng nói không ra lời!

Thủ đoạn của lão bà bà áo đen, quả thực không thể tưởng tượng được. Căn bản không gặp bà ta có bất kỳ động tác gì, cũng làm cho Độc Tinh Tử há mồm không thể nói lên lời.

- Tiểu tử nhà ngươi rất không thành thật. Tâm tính không đứng đắn. Yên lặng cho lão thân. Tới lượt ngươi nói.

Lão bà bà áo đen quay đầu nhìn về phía Dược Tinh Tử. - Lâu rồi, lão thân lâu không rời núi, đối với thế sự không rõ lắm. Ta hỏi ngươi, trong toàn bộ Tinh Châu thiếu niên trẻ tuổi hứa hẹn nhất là ai?

Dược Tinh Tử chấn động toàn thân, giật mình phát hiện mình đã có thể nói chuyện được. Nghe được lão nhân hỏi, hắn vội vàng lấy thái độ cực độ kính cẩn, hồi đáp:

- Muốn nói người trẻ tuổi hứa hẹn nhất, chính là Tiểu Bá Vương Sở Vân. Người này mười bốn tuổi xuất đạo, bách chiến bách thắng. Có thể chiêu hiền, chém cường địch, phụ trợ nghĩa phụ thống nhất Chư Tinh Quần Đảo, sáng tạo sự nghiệp to lớn ngàn vạn năm mới thấy. Người đời phải khiếp sợ. Lại trước sau đạt được truyền thừa vương giả của Hải Long Vương, Hỏa Đức Vương, Vạn Thú Vương. Nghe nói ở Đông Hoàng Sa Nhãn cũng

thu hoạch được rất nhiều. Hiện tại hắn đi lại rất gần với Đông Hoàng công chúa. Quan hệ hai người cực kỳ chặt chẽ. Đông Hoàng công chúa dọn sạch các thế lực chia cắt quốc nội, Sở Vân trợ giúp rất nhiều. Bên ngoài có tin đồn, hai người đã tình đầu ý hợp, tư định chung thân.

- À? Không ngờ có kỳ tài như vậy? Lão thân cũng có thoáng nghe về tin tức Chư Tinh Quần Đảo thống nhất. Chỉ có điều không biết tình hình cụ thể. Hiện giờ Sở Vân

này bao nhiêu tuổi? Lão bà bà áo đen tỏ vẻ hứng thú.

- Năm nay mười bảy tuổi.

Lão bà bà áo đen rõ ràng sửng sốt, lại hỏi:

- Thực lực như thế nào?

- Thực lực không rõ, chẳng qua theo mọi người phỏng đoán, hẳn là có chiến lực cấp số Hào Hùng.

- Mười bảy tuổi, cường giả Hào Hùng. Tư chất không tồi, tuổi cũng rất phối hợp, là một người thích hợp để tuyển chọn.

Lão bà bà áo đen vuốt ve cây gậy, trong miệng thì thào tự nói.

Thiếu nữ áo đen nóng nảy:

- Nãi nãi, bỏ đi. Không phải nãi nãi vừa mới nghe sao, rõ ràng người ta và Đôn Hoàng công chúa là một đôi.

- Điều này có quan hệ gì? Đôn Hoàng công chúa đã tính là gì? Trong mắt nãi nãi, ai cưới cháu gái ngoan của ta, người đó chính là người may mắn nhất trong thiên hạ.

Lão bà bà áo đen lớn tiếng nói.

- Trừ Sở Vân ra, thật ra còn có một người khác có thể lựa chọn. Đó là Nhị Lang Thiên Quân, là cháu ngoại của Giang Hán quốc chủ. Hắn cũng chỉ mười bảy tuổi. Hắn khổ tu hơn mười năm, gần đây mới hành tẩu trong thiên hạ. Mấy tháng trước, hắn chém chết U Nghi Tà Quân, cường thế quật khởi. Hiện giờ, Tinh Châu công nhận hắn là người đứng đầu trong thế hệ trẻ, đứng hàng Quân bảng, nổi bật không ai bằng. Quan trọng nhất chính là, hắn còn độc thân.

Dược Tinh Tử lại nói.

- Cường giả Quân cấp mười bảy tuổi. Ha ha, không thể tưởng được thế hệ này cũng xuất hiện một tiểu biến thái. Độc thân? Không tồi, không tồi. Xứng với cháu gái ta.

Lão bà bà áo đen cực kỳ vui mừng.

Bà ta xoay về hướng thiếu nữ áo đen nói:

- Cháu gái ngoan, cháu thích người nào? Là Tiểu Bá Vương, hay Nhị Lang Thiên Quân, tùy cháu chọn lựa!

"Rốt cuộc lão Vu Bà áo đen này có lai lịch thế nào? Giọng điệu lớn dọa người như thế! Tiểu Bá Vương, hoặc là Nhị Lang Thiên Quân, bà ta cũng không để vào mắt,

giống như nắm quyền sinh sát trong tay."

Độc Tinh Tử nghe xong, trợn trừng mắt, không nhịn được oán thầm trong bụng.

…

Mặt trời lặn xuống ở phía tây, ban đêm trong Đại Mạc, gió thổi điên cuồng, sát khí tứ phía.

Trong Đại Mạc, một khách điếm trơ trọi, vững chắc.

Nó lộng lẫy nguy nga, tiếng người ồn ào, ngăn cách với bão cát bên ngoài, thay các du hiệp xây dựng một thánh địa để dừng chân.

Trong đại sảnh khách điếm, vẫn vang lên tiếng ồn ào náo nhiệt, trên các bàn ăn, đều bày thức ăn rượu ngon. Mỗi người đều đang hưởng thụ, chờ đợi Long Môn xuất hiện.

Đám người Sinh Tử Cốc lại hận Long Môn không thể xuất hiện sớm hơn nữa. Đối mặt với lão bà bà áo đen có thực lực sâu không lường được, tất cả mọi người đều câm như hến, kinh hồn bạt vía.

- Mụ nội nó, cuối cùng cũng chạy tới khách sạn Long Môn!

Cửa lớn bị đẩy ra, từ trong bão cát, một đám đại hán thảo nguyên bước vào đại sảnh.

Người dẫn đầu cũng một vị thiếu niên. Hắn trông oai hùng bừng bừng khí thế, mắt ẩn hàn tinh, thể trạng khoẻ mạnh. Hắn chính là người vừa nói.

- Mùi rượu thơm lừng của khách sạn Long Môn từ xa đều ngửi được. Các huynh đệ, chúng ta phải uống mất chục bát mới được!

Thiếu niên lớn tiếng gọi. Ngay lập tức hơn người đại hán theo sau cùng nhiệt liệt hưởng ứng. Giọng nói của bọn họ vang vọng trong đại sảnh. Trong lúc nhất thời, át cả tiếng của mọi người. Điều này khiến ai cũng phải liếc mắt nhìn lại.

- Người thảo nguyên?

- Thiếu niên dẫn đầu chính là Tiểu vương tử Mông Nguyên quốc!

- Tiểu vương tử được gọi là Tiểu Thần Tiễn, nghe nói tiễn kỹ đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa. Lệ Bất Hư Phát, là con trai của Mông Nguyên quốc chủ.

- Các ngươi nhìn nhóm người phía sau hắn kia. Chắc là tinh nhuệ của Tinh Tiễn Các.

Tinh Tiễn Các, là một trong mười tám thế lực siêu nhất lưu trong Tinh Châu. Không thể tưởng được, trong đại hội du hiệp lần này, những tinh nhuệ của Tinh Tiễn Các, đều chịu sự thống lĩnh của Tiểu Thần Tiễn, bộ dạng còn tâm phục khẩu phục.

532. Chương 107 108: Phong Vân Tụ Hội

Chương 107 108: Phong vân tụ hội

Chờ đám người Tiểu Thần Tiễn, lấy thẻ phòng xong. Trong đại sảnh đang thì thầm khe khẽ, sau một lát, tiếng người cười nói lại ồn ào lên.

- Tiểu vương tử Mông Nguyên quốc? Tuy hơi thô tục một chút, nhưng thật ra cũng có khí chất oai hùng. Cháu gái ngoan, Tiểu Bá Vương và Nhị Lang Thiên Quân, cháu còn chưa gặp. Vậy cháu nhìn xem thiếu niên này thì sao?

Lão bà bà áo đen trầm ngâm nói.

- Nãi nãi…

Thiếu nữ áo đen dường như nhíu mày.

- Cháu đã nói rồi, cháu không muốn lập gia đình.

- À, cháu gái thấy không thuận mắt. Đó là do tên Tiểu Thần Tiễn này không phúc khí. Ta sẽ không nói tới hắn nữa. Ăn cơm đi.

Lão bà bà áo đen gắp thức ăn cho thiếu nữ.

"Ngay cả Tiểu Thần Tiễn cũng thấy chướng mắt. Rốt cuộc hai bà cháu này là thần thánh phương nào?"

Dược Độc Song Tinh liếc nhau, cùng thấy sự khiếp sợ trong mắt nhau.

Sau một lát, cánh cửa lại mở ra, một đám người khác đi vào.

Bọn họ cũng là những trung niên, nam tử dũng mãnh, khuôn mặt như cứng rắn, cơ thể như vững chắc. Một đám người lạnh lùng, vững chắc như núi.

Bọn họ mặc võ phục màu đỏ như lửa, khí tức hừng hực. Khí thế cũng ngưng tụ thành một mảnh, cùng nhau đi tới, giống như tường thành sắt thép.

Người dẫn đầu cũng là thiếu niên.

Mái tóc của hắn như lửa đỏ bốc lên, tai to gấp đôi so với người thường. Một đôi mắt sáng ánh vàng khiến mọi người đều chú ý tới. Trong đôi mắt bắn ra ngọn lửa lẳng lặng thiêu đốt.

Hoả Nhãn Kim Tinh!

Đại sảnh yên tĩnh một chút, chợt nổ tung.

- Oa a, thoáng cái có tới hai thế lực siêu nhất lưu.

- Dung Nham bang của Phượng Tiên quốc!

- Chắc người dẫn đầu chính là Tôn Viêm? Hỏa Nhãn Kim Tinh. Không sai. Hắn chính là Thiếu bang chủ Dung Nham bang.

- Thiếu niên này rất khó lường. Có được một Yêu thú tuyệt phẩm Linh Minh Thạch Hầu, đã có thực lực cấp bậc Hào Hùng. Cho tới nay, hắn đều tu hành trong Dung Nham sơn cốc, rất ít khi ra ngoài. Lực Long Địa Quân đại nhân từng khen hắn, nói khí độ và tài năng của hắn tuyệt đối không kém hơn Tiểu Bá Vương.

Đây là một thiếu niên tương đối bá đạo.

Hỏa Nhãn Kim Tinh đảo qua, cả vú lấp miệng em, làm cho những tiếng bàn luận trong sảnh đường đều nhỏ xuống.

- Các ngươi, đều tránh ra. Tôn Viêm ta muốn chỗ này.

Thiếu niên tóc đỏ khoanh hai tay, thản nhiên đi đến trước một bàn vuông, ngẩng đầu nhìn mấy vị du hiệp trước mặt, quát lớn.

- Ngươi!

- Đừng kích động, đối phương có thể là Dung Nham bang, một trong mười tám thế lực siêu nhất lưu.

...

Mấy vị du hiệp e ngại trước uy danh của Dung Nham bang, không thể không đứng lên, tặng chỗ ngồi cho đoàn người của Tôn Viêm.

- Các ngươi, các ngươi, còn có các ngươi, đều tránh ra. Những bàn này đã thuộc về Dung Nham bang chúng ta.

Lập tức, Tôn Viêm lại lấy ngón tay chỉ về hướng những bàn bên cạnh, thần thái ngạo nghễ đến cực điểm.

- Tiền bối, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Dược Tinh Tử vội hỏi lão bà bà áo đen. Trong những bàn Tôn Viêm chỉ trúng có bàn của Dược Độc Song Tinh.

- Các ngươi còn không đi? Muốn tìm cái chết sao? Mau tránh ra cho ta!

Tôn Viêm đi tới, giọng điệu rất không khách khí, đứng nhìn từ trên cao xuống.

- Tiểu tử ngươi muốn tìm cái chết?

Lão bà bà áo đen nheo mắt, liếc mắt nhìn Tôn Viêm một cái đầy vẻ tà ác.

Chỉ một thoáng, Tôn Viêm chợt biến sắc, như rơi vào hố sâu không đáy!

"Không ngờ linh áp khủng bố như vậy!"

Trong lòng hắn khẽ kêu một tiếng, không khỏi lui về phía sau một bước. Ánh mắt nhìn chằm chằm vào lão bà bà áo đen theo che dấu không được vẻ hoảng sợ.

- Tiền bối ở đây, tiểu tử đã lỗ mãng. Không biết đại danh của tiền bối, hoan nghênh sau này đến Dung Nham bang làm khách. Đến lúc đó, tiểu tử sẽ nhất định sẽ chiêu đãi tận tình.

Tôn Viêm nhanh chóng trấn tĩnh lại, chắp tay hướng về phía lão bà bà áo đen nói.

Hắn thay đổi cực nhanh, làm cho người ta có cảm giác không kiêu ngạo không siểm nịnh. Mặc dù là giải thích, cũng có vẻ khí thế hơn người.

Nhưng hắn còn chưa nói xong, chợt nghe lão bà bà áo đen nói một chữ:

- Cút.

Tôn Viêm mất hết thể diện, không dám nói một tiếng vội lui xuống.

Mọi người trong đại sảnh nhìn thấy cảnh tượng này lại to nhỏ thảo luận.

Vô số ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, kính sợ, tò mò, đều hướng về phía Dược Độc Song Tinh.

Mọi người đều đoán, vị lão nhân thần bí mặc áo đen này đến tột cùng là người nào, vừa xuất hiện trong giang hồ, không ngờ làm cho Tôn Viêm kinh ngạc, không dám tiếp tục làm càn.

Du hiệp giới tàng long ngọa hổ, nhưng trong đại hội du hiệp này cũng chưa từng thấy cảnh tượng như vậy.

Rất nhanh, tất cả mọi người thật cẩn thận dời mắt đi hướng khác. Nếu nhìn chằm chằm một lúc lâu, đối với bất kỳ cường giả nào mà nói, là một sự đại bất kính.

- Hừ! Tên tiểu hầu tử này, không ngờ bộ dạng lại có phần giống gia gia hắn như vậy. Cháu gái ngoan, thấy hắn như thế nào?

Lão bà bà áo đen lại hỏi.

Thiếu nữ áo đen thở dài một hơi, lắc đầu không nói gì.

Dược Độc Song Tinh lại giật mình. Nghe cách nói của lão bà bà áo đen, hình như có quen biết với ông nội Tôn Viêm. Dựa vào điều này có thể suy đoán, nàng tuyệt đối là lão quái vật từng xuất hiện trong giang hồ.

Chỉ có điều đến tột cùng thực lực của bà ta cao tới mức nào?

Có sẵn linh áp, ít nhất phải là cường giả Quân cấp. Nhưng bà ta tuyệt đối không phải cường giả bình thường.

"Chờ một chút!"

Bỗng nhiên Dược Tinh Tử nghĩ đến một việc quan trọng, trong lòng chấn động mãnh liệt.

Có thể vận dụng linh áp thuần thục như thế, dày công tu luyện, thậm chí có thể triển khai linh áp nhằm vào một người, những người khác lại không cảm nhận được. Chí ít phải là cường giả Hầu cấp lâu năm, mới có thể làm được!

Cường giả Hầu cấp!

Nếu nói cường giả Quân cấp, là cao thủ trong Ngự yêu sư. Như vậy Hầu cấp, chính là cao thủ trong cao thủ, chân chính có thể tung hoành Tinh Châu. Trên Đẳng bảng, cường giả Hầu cấp cũng chỉ có chín vị thôi. Cho dù là tàng long ngọa hổ, cường giả Hầu cấp ẩn dật trong dân gian Tinh Châu, cũng không vượt quá mười vị.

Đây là lực lượng chân chính đứng ở trên Kim Tự Tháp. Khó trách khẩu khí lớn như vậy!

Nghĩ đến đây, ánh mắt huynh đệ Dược Độc Song Tinh nhìn về phía lão nhân áo đen càng them kính sợ. Thậm chí bọn họ dường như còn cảm thấy hưng phấn và vinh

hạnh —— có thể cùng một vị cường giả Hầu cấp ăn chung một bàn, đây là vinh dự lớn lao!

- Thiếu bang chủ, lão nhân áo đen kia là thần thánh phương nào?

Sau khi ngồi xuống, một thành viên trong tinh nhuệ Dung Nham bang, không khỏi tò mò hỏi.

- Ta cũng không rõ. Không nên trêu chọc bà ta. Ít nhất bà ta có thực lực cường giả Hầu cấp.

Tôn Viêm liếc mắt về phía bàn Dược Độc Song Tinh, thần sắc ngưng trọng nói.

- Cường giả Hầu cấp!

Nghe nói như thế, đám người bên cạnh không nhịn được líu lưỡi. Bọn họ thật cẩn thận nhìn lướt qua, khắc sâu hình dáng của lão bà bà áo đen vào trong lòng.

- Chẳng qua cũng không cần quá lo lắng. Hầu cấp thì sao? Chỉ cần ta có đủ thời gian, tương lai ta cũng có thể đạt tới mức đó. Không cần làm mất phong độ của Dung Nham bang chúng ta, hiểu chưa?

Tôn Viêm nhíu hạ mày, quát khẽ nói.

- Dạ, Thiếu bang chủ.

- Huyết mạch trong cơ thể Thiếu bang chủ đã thức tỉnh, bước vào thời kỳ phát triển với tốc độ cao. Tin tưởng không bao lâu, Thiếu bang chủ chính là người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi ở Tinh Châu.

- Ha ha ha, không sai. Tới lúc đó, Tiểu Bá Vương, hay Nhị Lang Thiên Quân cũng không là đối thủ của Thiếu bang chủ!

Đám người Dung Nham bang nói.

- Tiểu Bá Vương, Nhị Lang Thiên Quân… Hừ, bọn họ kiêu ngạo không được bao lâu nữa đâu. Bởi vì Tôn Viêm ta đã chính thức rời núi! Hả?

Tôn Viêm đang nói, bỗng nhiên thần sắc biến đổi, cảm giác được điều gì. Hắn quay đầu nhìn về phía cửa khách điếm.

Cửa lớn bị đẩy ra một cách chậm rãi. Lúc này đây, chỉ có một người đi vào.

Nhưng giờ phút này toàn bộ đại sảnh hoàn toàn im lặng.

Người tới là một thiếu niên. Hắn phong thần như ngọc, anh tuấn tiêu sái, tóc đen, toàn thân mặc áo bào trắng. Mũi hắn thẳng cao ngất như núi, trong ánh mắt lóe ra tinh quang, làm cho người ta thoáng liếc mắt một cái, đều cảm thấy bị hấp dẫn.

Bởi vì hắn có khí chất và mị lực khác thường.

Trong bão cát đại mạc, gió lùa vào khiến quần áo hắn bay phất phới. Nhưng trong cảm nhận của mọi người, bão cát vốn khô rát, lại giống như đã biến thành làn gió êm dịu.

Trong nháy mắt, khi nhìn thấy thiếu niên này, mọi người giống như rơi vào một bức tranh với thác nước từ trên núi chảy xuống. Non xanh nước biếc, thung lũng sông sâu thâm u.

Giờ phút này, mọi người hình như rời xa Đại Mạc, tiến vào Thủy Trạch Chi Hương của Giang Hán quốc.

Giang sơn cẩm tú, thiếu niên như ngọc.

Hắn chính là Nhị Lang Thiên Quân.

Chưởng quầy đã chạy tới:

- Nhị Lang Thiên Quân đại nhân, đại nhân nhà ta từng phân phó, đã cố ý chuẩn bị một gian phòng thượng đẳng cho đại nhân. Thiên Quân đại nhân đi đường vất vả, muốn ăn chút gì, cứ phân phó.

Chưởng quầy xoa xoa tay, khom lưng, trên mặt đầy vẻ tươi cười. Thái độ của hắn bây giờ hoàn toàn đối lập với thái độ xa cách khi gặp đám người Sinh Tử Cốc.

Độc Tinh Tử vừa ghen tị, lại là hâm mộ. Nhưng không cảm thấy có gì không ổn.

Cường giả Quân cấp mười bảy tuổi, có tư cách được hưởng sự đối đãi tốt như vậy.

- Nếu có thể, dẫn ta tới phòng.

Nhị Lang Thiên Quân nhìn lướt qua đại sảnh, lời ít mà ý nhiều nói.

- Được, Thiên Quân đại nhân, ta xin dẫn đường cho ngài, thỉnh đi bên này.

Chưởng quầy tỏ thái độ kính cẩn, nghiêng thân mình, đi ở phía trước.

Trong đại sảnh, dưới ánh mắt của mọi người, hai người đi lên lầu.

Nhị Lang Thiên Quân lại đột ngột dừng bước.

Hắn nhíu mày, quay đầu lại, nhìn về phía cửa khách điếm. Khi mọi người đang cảm thấy khó hiểu, hắn giãn lông mày, mở miệng nói:

- Chưởng quầy, thỉnh thu xếp cho ta một bàn, bày đồ ăn ngon, ta muốn chiêu đãi một người.

- Hả, được, được. Ta sẽ an bài cho ngài!

Chưởng quầy vội vàng đáp ứng. Hắn đảo mắt nhìn qua đại sảnh. Lúc này các bàn đã sớm có người ngồi. Làm sao còn có bàn ăn nào trống?

Nhưng Nhị Lang Thiên Quân muốn, ai dám nể mặt hắn?

Chẳng qua, đến tột cùng là ai có thể làm cho Nhị Lang Thiên Quân thay đổi chủ ý?

Khi mọi người ở đây còn đang nghi hoặc, cửa lớn lại chậm rãi được đẩy ra. Làn gió thơm cuốn vào, một đám người rảo bước tiến vào đại sảnh.

- A? Nhị Lang Thiên Quân, ngươi đến rồi sao…

Người thiếu niên dẫn đầu liếc mắt nhìn mọi người một cái, thấy Nhị Lang Thiên Quân chờ, ngây ra một lúc, chợt cười rộ lên.

Giọng điệu hắn rất tùy ý, cười lại không có chút thiện ý nào.

- Tốt lắm, xem ra phải sớm ngày giao đấu. Lúc này đây, ngươi chạy trời không khỏi nắng, ắt phải bại trong tay ta.

Thiếu niên không chút thiện ý, giọng điệu rất điên cuồng, làm cho người ta cảm giác được một mị lực tự tin.

- Tiểu Bá Vương, làm gì phải nóng vội như vậy? Không ngại ngồi xuống trước, uống một ly, sau đánh một trận cũng không muộn.

Nhị Lang Thiên Quân ha ha cười, nói.

Ầm!

Ngay sau đó, toàn bộ đại sảnh đều nổ tung.

Khó trách ngông cuồng như vậy!

Hóa ra Tiểu Bá Vương!

- Hắn chính là Tiểu Bá Vương?

- Ta còn tưởng rằng hắn thành thục, lưng hùm vai gấu, khí phách mười phần, thật không ngờ lại chỉ là một thiếu niên trẻ tuổi nhu nhược như vậy.

Thấy Sở Vân, trong đại sảnh của khách sạn bình dân nhất thời nổi lên từng đợt tiếng bàn luận sôi nổi.

Toàn thân Sở Vân khoác áo bào trắng, mang khăn chít đầu màu xanh, hoàn toàn mang dáng vẻ một vị thư sinh gầy yếu. Khuôn mặt hắn vô cùng tinh xảo, hai mắt như nước hồ thu, lông mi rậm, làn da trắng nõn nhẵn nhụi, so với làn da của nữ tử bình thường thậm chí còn mịn hơn ba phần.

Nhất là cùng một đường đến đây với hắn là: Kim Bích Hàm, Tiếu Tiểu Hiền, còn có Hoa Mai, Dịch Yên, Phi Yến cùng các môn nhân tinh nhuệ của Yên Chi Môn.

Với vô số giai nhân bên cạnh làm nền, càng khiến hắn như quần tinh ủng nguyệt, thu hút ánh mắt của vô số người.

Nếu dùng tám chữ để hình dung hắn, đó chỉ có thể là "Mắt ngọc mày ngài, tuấn tú bất phàm". Nếu không phải Nhị Lang Thiên Quân nói toạc ra thân phận của Sở Vân, chắc hẳn rất nhiều người đều cho rằng Sở Vân là nữ cải nam trang.

- Không ngờ Tiểu Bá Vương có bộ dáng như vậy, thế gian này còn có nam nhân tuyệt mỹ như vậy…

Ngay cả thiếu nữ áo đen cũng thấp giọng thì thào, vô cùng kinh ngạc. Hình tượng của Sở Vân so với trong tưởng tượng của nàng quả thật là cách một trời một vực.

Đối với sự thay đổi hình tượng bản thân, Sở Vân kỳ thực cũng rất bất đắc dĩ.

Kiếp Yêu trong tay hắn, bất kể là Thiên Hồ, Thông Linh Xà, Nguyệt Thỏ hay Kim Ngọc Tiên Điệp, đều nằm trong số những yêu thú tuấn mỹ, xinh đẹp nổi danh.

Nguyên bản, khi linh khí truyền lại, cải tạo bản thân đã chịu ảnh hưởng sâu nhất của Bạo Động viên trong bát đại kiếp yêu. Bởi vậy, Sở Vân vốn là lưng hùm vai gấu, cao to uy vũ. Thế nhưng, bát đại kiếp yêu chỉ ký kết khế ước minh hữu với Sở Vân, mà với Thiên Hồ lại cũng ký kết khế ước chủ tớ, quan hệ mật thiết nhất.

Hiện nay, tu vi của Thiên Hồ so với các loại yêu vật đã đề thăng lên rất nhiều, lực ảnh hưởng của các nàng lấn át tám đại kiếp yêu. Kết quả là, hình tượng của Sở Vân

trong vòng mấy tháng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, khiến hắn biến thành một thiếu niên cực kỳ tuấn mỹ, mười phần văn tú, nhẹ nhàng.

533. Chương 109 110: Sở Vân Với Hình Tượng Thay Đổi Lớn

Chương 109 110: Sở Vân với hình tượng thay đổi lớn

Loại thay đổi hình tượng thật lớn như vậy, khiến cho đám người tiểu vương tử Mông Nguyên, Dược Độc Song Tinh, cũng không thể nhận ra Sở Vân trước tiên.

Chỉ có Nhị Lang Thiên Quân, hắn có Ngọc Thanh tâm liên, giữa cõi vô minh có một loại trực giác, khám phá ra thân phận của Sở Vân.

- Trong vòng mấy tháng, hình tượng của ngươi biến hóa to lớn như vậy, xem ra là đã tấn chức tới Quân cấp rồi, Kiếp Yêu trong tay tăng lên rất nhiều, thực lực cũng lớn mạnh.

Nhị Lang Thiên Quân nhìn Sở Vân, ngữ khí rất hài lòng, rất hưng phấn nói.

- Từ khi cùng ngươi đánh một trận, ta được ngao du thiên hạ, khiêu chiến cường giả, từ trong sinh tử ma luyện năng lực của mình. Tinh Châu lớn như vậy, thế nhưng trong số người cùng lứa tuổi, có thể khiến ta có hứng thú xuất thủ, lại chỉ có mình ngươi. Có người như ngươi làm đối thủ, thật sự là chuyện đáng mừng rỡ nhất trong đời. Đáng giá uống một chén!

Lời này vừa nói ra, giống như hòn đá ném mạnh xuống mặt hồ yên tĩnh, lập tức gơn lên tầng tầng hoa sóng.

- Ngươi nghe thấy không? Tiểu Bá Vương cũng đã tấn chức Quân cấp!

- Nguyên lai Tiểu Bá Vương và Nhị Lang Thiên Quân cũng đã sớm giao thủ rồi…

- Hai người đều gần mười bảy tuổi, nhưng đã là cao thủ Quân cấp rồi! Thực sự là kỳ tài ngút trời a! Lão Thiên gia vì sao lại bất công như vậy?

- Tiểu Bá Vương và Nhị Lang Thiên Quân giao thủ lần thứ hai, không hiểu ai sẽ chiếm ưu thế hơn?

…

- Ha ha ha… Nhị Lang Thiên Quân ngươi đã lịch sự tao nhã như vậy, ta đây cũng phụng bồi đến cùng. Đã sớm nghe nói trong khách sạn Long Môn có hơn mười vị trù

đan sư (đầu bếp chuyên nấu thức ăn thuốc bổ), tay nghề xuất chúng, vang danh xa gần, ta cũng ngưỡng mộ đã lâu.

Khóe miệng Sở Vân hơi nhếch lên, như cười như không nói. Hai mắt hắn sáng như sao, da thịt mịn màng, trắng như tuyết, hầu như khiến bọn nữ tử đang ngồi cũng phải đối kỵ đến phát cuồng. Đây chủ yếu là do linh khí cải tạo mang đến.

Rượu là rượu ngon, thức ăn cũng là những món ăn quý và lạ, mỹ vị động lòng người.

Rượu đã quá tam tuần, Nhị Lang Thiên Quân cầm chén rượu trong tay đưa tới, mắt mỉm cười nhìn về phía Sở Vân:

- Lúc này đây ta có Kiếp Yêu Kiến Mộc trong tay, công thủ nhiều mặt. Sở huynh, ngươi nên chuẩn bị tư tưởng cho tốt.

Hắn tự nói ra con bài tẩy của mình, lời lẽ lại phi thường tự tin. Đồng thời, lại lấy lời ấy thăm dò Sở Vân, ý đồ công phá phòng tuyến tâm lý của hắn.

- Không sao. Túy Tuyết Đao của ta cũng đã được tu bổ rồi. Coi chừng Kiến Mộc của ngươi có đến mà không về.

Sở Vân cười rất tùy ý, vươn đũa gắp một miếng thức ăn.

- A? Thì ra là vậy sao? Vậy thì không thể tốt hơn. Ngoại trừ Kiến Mộc, ta còn có một chiếc "Hư Không Kính", có thể giúp ta tự do xuyên qua không gian. Trong trận chiến tới đây này, ta sẽ thử vận dụng nó. Hy vọng Sở huynh đừng sơ ý, bị ta đánh lén trí mạng. Điều này sẽ rất mất hứng.

Nhị Lang Thiên Quân lại nói.

- Yêu binh Không Gian? Cái này cũng không có gì. Ta cũng có một đầu Thương Không Hạc, ngoài ra còn có thêm một đầu Kim Ngọc Tiên Điệp, Ngọc Thanh tâm liên của ngươi cũng không dễ dàng sử dụng như lần trước.

Sở Vân phản công.

- Ha ha ha, ngươi thực sự đã có ứng đối sao? Thực không dám giấu giếm, ta giết U Nghi Tà Quân, thu được một đám yêu thú Huyết Bức, trong đó, đầu Bức Vương chính là Kiếp Yêu mười ba vạn năm. Không hiểu Sở huynh làm thế nào đáp lại đây?

- Binh đến tướng ngăn, Kiếp Yêu đã tính là gì? Ta liền một đao chém chết.

Có Tiên Thiên Túy Tuyết Đao trong tay, Sở Vân tự tin mười phần.

Hai người ngươi một câu, ta một lời, ngôn từ tùy ý, lại giấu diếm lời lẽ sắc bén. Sở Vân uống rượu như nước, Nhị Lang Thiên Quân cũng ăn không cảm xúc, hai người đã tập trung toàn bộ tinh thần, bắt đầu giao phong.

Lúc này trong nội đường yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Hầu như tất cả mọi người đều căng tai, cố gắng nghe từng lời đối thoại của Sở Vân và Nhị Lang Thiên Quân.

Tiếng hai người bọn họ nói chuyện với nhau, tuy rằng không lớn, nhưng lọt vào tai những người khác, lại như sấm rền cuồn cuộn.

- Kiếp Yêu, lại là Kiếp Yêu! Hai người này đều là quái vật a. Vì sao linh quang lại dư thừa như vậy? Có thể thu phục nhiều được Kiếp Yêu đến thế?

- Nhị Lang Thiên Quân thật sự là tự tin a, không ngờ còn chưa khai chiến đã tiết lộ cho đối thủ con bài tẩy của mình. Bất quá Sở Vân cũng không phải bình hoa chỉ dùng để trưng bày, dĩ nhiên không bị đối thủ quay vòng vòng, hoàn toàn là đối đáp lưu loát, không hề rơi xuống hạ phong.

- Đây là một hồi tâm lý chiến. Hai người đều muốn thử đối phương. Nếu đây là sự thật, thực lực của hai người bọn họ đã là cao thủ Quân cấp, điều này cũng quá không hợp lẽ thường.

- Theo ta thấy, tám chín phần mười là Nhị Lang Thiên Quân tính tình chấp nhất, phong cách hành sự của Sở Vân cũng là quyết đoán mạnh mẽ. Đây tuyệt đối là một hồi long tranh hổ đấu.

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai hai người nhất định có thể trở thành Vương giả.

Một trận chiến này là trận đấu sớm của Vương giả, là chiến đấu tranh đoạt ngôi vị đệ nhất nhân của tuổi trẻ.

Hai người này giống như sinh ra là để trở thành địch nhân của nhau.

- Ta xem trọng Nhị Lang Thiên Quân. Hắn đã có Trực Giác chân đồng, trí tuệ chiến đấu nhất định áp đảo Sở Vân.

- Nếu Tiểu Bá Vương thực sự tấn chức Quân cấp, phần thắng hẳn là so với Nhị Lang Thiên Quân cao hơn. Dù sao cũng là dũng tướng trải qua sa trường, kinh nghiệm chiến đấu sẽ phong phú hơn.

...

Phản ứng của mọi người trong sảnh đường không đồng nhất, có người ủng hộ Nhị Lang Thiên Quân, cũng có người xem trọng Sở Vân.

Đương nhiên trừ những người đó ra, còn có một nhóm người, tâm tình rất không thoải mái.

- Hừ, hai tên tiểu tử này không coi ai ra gì. Thực sự là quá huênh hoang a.

- Chờ Thiếu Bang chủ của chúng ta lớn lên, các ngươi đều chờ khóc đi.

- Nếu không phải bang chủ vẫn để Thiếu bang chủ hành sự cẩn mật, bí ẩn tu hành, hiện nay nhất định sẽ tạo nên thế chân vạc.

Một đám đại hán Dung Nham Bang đều quệt miệng, nói nhỏ giọng không phục.

- Hừ! Hai người bọn họ rõ ràng đều là đang huênh hoang. Làm sao có khả năng trong tay có được năm sáu đầu Kiếp Yêu. Hiện nay ta bất quá cũng chỉ có ba đầu mà thôi. Nhị Lang Thiên Quân, Tiểu Bá Vương, ha ha, đều là hạng người mua danh chuộc tiếng. Chờ sau

khi lễ trưởng thành của ta kết thúc, ngôi vị đệ nhất nhân nhất định là của ta.

Thiếu bang chủ Dung Nham Bang Tôn Viêm uống rượu với tâm trạng khó chịu, trong lòng nảy sinh ý ác độc.

"Sở Vân này quả thực là đã tấn chức tới Quân cấp rồi, trí tuệ đã siêu phàm thoát tục. Bằng không mà nói, tuyệt đối sẽ không chống đỡ được cho tới bây giờ, ngăn cản được ý sắc bén trong lời nói của ta, khiến cho các thủ đoạn thăm dò của ta đều không có hiệu quả."

Nhị Lang Thiên Quân uống rượu, thể hiện vẻ bình tĩnh thong dong, trên thực tế, tinh quang trong mắt lóe ra bất định, tâm niệm một mực tập trung trên người Sở Vân.

"Nhị Lang Thiên Quân quả thực không đơn giản. Hắn không chỉ có thực lực, còn có đại vận khí. Trong ba tháng này, hắn hành tẩu thiên hạ, khiêu chiến các loại cường giả, kỳ ngộ liên tục, thực lực nhanh chóng tăng vọt. So với ba tháng trước, chiến lực tăng lên ít nhất năm lần."

Trong lòng Sở Vân thầm đánh giá. Hắn có ký ức kiếp trước tham khảo, thử kiểm nghiệm một lần, xem ra càng hiểu rõ Nhị Lang Thiên Quân thêm một chút.

- Nãi nãi, người nói trong hai người bọn họ, ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng?

Thiếu nữ áo đen cuối cùng không kiềm chế được hiếu kỳ trong lòng, nhẹ giọng hỏi.

Dược Độc Song Tinh lập tức căng lỗ tai, cẩn thận lắng nghe. Lời của thiếu nữ áo đen chính là nghi vấn lớn nhất trong lòng mọi người tại hành lang khách sạn bình dân này.

Nhị Lang Thiên Quân và Tiểu Bá Vương đều là rồng trong loài người, ngôn từ giao phong tương xứng, cũng lại đều có thực lực Quân cấp. Hết thảy đều là thiên tài, là tồn tại người thường khó có thể hình dung hết được.

Hai người kia đến tột cùng là ai mạnh hơn một chút?

Đám người Sinh Tử Cốc đều nhìn về phía lão bà áo đen, muốn nghe một chút nhận xét chính xác của cường giả thần bí này.

Lão bà áo đen trầm ngâm một chút, lúc này mới nói:

- Theo bà thấy, hẳn là Nhị Lang Thiên Quân mạnh hơn một chút. Linh quang của hắn đã có dấu hiệu phù hợp thiên địa. Ẩn tu thảo đường hơn mười năm, cảnh giới của hắn đã hiểu thấu đáo một bộ phận thiên địa đại đạo. Chính giữa linh quang có non xanh nước biếc, khí tượng âm dương tương hợp.

Phát giác thiếu nữ áo đen tựa hồ không giải thích được, lão bà bà lại chậm rãi giải thích, nói:

- Ngự Yêu sư đạt tới Quân cấp, linh quang mới do lượng biến dẫn đến chất biến, có thể tỏa ra linh áp. Thế nhưng, nếu chỉ đơn thuần có thể tạo ra linh áp, là biểu hiện của Quân cấp sơ cấp. Khiến linh quang phù hợp thiên địa lại là cảnh giới cao hơn. Tới cảnh giới này, khí chất của Ngự yêu sư sẽ thăng hoa, ảnh hưởng nhân tâm. Khoảnh khắc khi Nhị Lang Thiên Quân tiến đến khách sạn bình dân kia, tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn, khiến cho mọi người hoảng hốt, như đưa thân vào giữa núi xanh nước biếc. Đây chính là dấu hiệu của Linh quang phù hợp thiên địa.

- Thì ra là thế. Uyển Nhi còn tưởng rằng đây chỉ là ảo giác. Còn Sở Vân kia thì thế nào?

Thiếu nữ áo đen có lòng thiện lương. Mà trong lòng người thiện lương, "kẻ yếu" luôn luôn đáng được đồng tình.

- Ha ha…Còn có thể thế nào. Hai người kia đều là nhân tài trong nhân tài, kiệt xuất trong kiệt xuất. Đây thực chất là một cuộc long tranh hổ đấu, một trận đấu sinh tử.Cũng giống như trong đàn thú, chỉ có một con duy nhất có được chức vị Thú Vương. Trong hai người bọn họ, cũng chỉ có thể có một người sống sót.

Lão bà bà áo đen đáp.

- Tại sao có thể như vậy?

Thiếu nữ áo đen lộ vẻ khó có thể tưởng tượng, ngữ điệu thay đổi:

- Đó chẳng phải là rất đáng tiếc sao? Vì sao phải làm như vậy? Rõ ràng là chiến đấu không lý do mà.

Nói xong, nàng một lần nữa nghiêng người nhìn về phía Sở Vân.

Thiếu nữ tin tưởng lời bà nói, nghĩ một thiếu niên đẹp đẽ như vậy sẽ chết đi, không khỏi có cảm giác đồng tình, quyến luyến, âm thầm tiếc hận.

Lão bà bà áo đen bất động thanh sắc, thấy biểu hiện của thiếu nữ, trong lòng âm thầm nhận định:

- Nguyên lai cháu gái ngoan của ta thích loại nam hài này. A, Sở Vân phải không? Tiểu tử ngươi thật may mắn cỡ nào a…

- Nãi nãi…

Thiếu nữ áo đen do dự một chút, cuối cùng hạ quyết tâm, nhẹ giọng gọi.

- Nãi nãi biết con muốn nói gì. Muốn ngăn bọn họ giao thủ, đúng không?

Thiếu nữ áo đen gật đầu.

- Ài, Uyển nhi. Con thực sự là quá thiện lương. Muốn ngăn cản bọn họ giao thủ là không có khả năng. Trong lúc tuổi trẻ khí thịnh, mạnh mẽ hùng sư tất nhiên sẽ có tranh đấu. Đây là nguyên tắc tự nhiên. Bọn họ vốn sinh ra để trở thành địch nhân, nhất định phải phân ra cao thấp mới được. Nãi nãi có thể ngăn cản bọn họ lúc này, cũng không thể mỗi giây mỗi phút đều trông chừng bọn họ. Nhưng mà, con yên tâm, một khi trong giao chiến, Sở Vân kia gặp chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng, nãi nãi nhất định sẽ xuất thủ cứu hắn.

Lão bà áo đen ôn nhu an ủi nói.

- Uyển nhi biết nãi nãi thần thông quảng đại.

Ngữ khí thiếu nữ áo đen trở nên vui vẻ, ôm lấy cánh tay lão bà. Tuy rằng toàn thân nàng đều bị hắc bào che phủ nhưng vẫn không che giấu được vẻ khả ái, như cánh chim nhỏ nép vào bên người lão bà.

Lão bà áo đen không kìm nổi mỉm cười. Đây là tình cảm gia đình, khiến nàng thoải mái. Thế nhưng rất nhanh, tiếng cười của nàng dừng lại:

- Đã bắt đầu rồi!

Thiếu nữ áo đen "a" một tiếng, nghiêng người, đã thấy Sở Vân và Nhị Lang Thiên Quân rời khỏi quán rượu, cùng nhau đi ra phía ngoài khách sạn bình dân.

Nhất cử nhất động của hai người sớm đã tác động đến tâm thần mọi người. Thấy bọn họ đi ra cửa lớn khách sạn bình dân, rất nhiều người không tự chủ được đã dứng dậy khỏi ghế, chậm rãi theo sau.

- Rốt cục cũng động thủ rồi!

- Ai thắng ai thua căn bản không thể đoán trước được.

- Mặc kệ kết quả ra sao, đây cũng được xem là một trận quyết đấu vô cùng quan trọng.

- Không sai! Đây quả thực là một trận vương giả quyết đấu. Có thể trong số bọn họ sẽ có một người bại vong, cũng có thể hai bên cùng trọng thương. Nhưng bất kể thế nào, người thất bại, trong tâm nhất định sẽ lưu lại bóng ma, đối với tương lai phát triển của Sở Vân hay Nhị Lang Thiên Quân đều có ảnh hưởng trí mạng.

...

Đúng lúc mọi người đang bàn luận sôi nổi, Sở Vân và Nhị Lang Thiên Quân bỗng nhiên đều biến mất không thấy.

- Yêu vật không gian! Bọn họ quả nhiên đều có yêu vật không gian!

- Thực sự là muốn tận mắt nhìn thấy bọn họ giao phong a!

- Sao có thể để ngoại nhân quan chiến? Nếu sau khi chiến đấu bị thương nặng, không phải là cho người khác cơ hội ám hại sao? Chỉ là, Tiểu Bá Vương cũng là người

quang minh lỗi lạc. Các ngươi xem, những người hắn mang đến cũng không đi theo.

- Tiểu Bá Vương thật là có diễm phúc a. Những nữ tử này đều xinh đẹp động lòng người. Nghe nói gần đây nhất chính là Yên Chi môn danh tiếng đang lên phải không?

534. Chương 111 : Giao Phong Lần Thứ Hai

Chương 111 : Giao phong lần thứ hai

- Yên Chi Môn đã là đại biểu của Thư gia tại Du Hiệp giới. Có người nói Sở Vân một tay nâng đỡ. Môn chủ, phó môn chủ, và Tiểu Bá Vương có quan hệ không rõ ràng. Hắc hắc hắc....

Thấy Sở Vân và Nhị Lang Thiên Quân đều biến mất tăm hơi, mọi người trong sảnh đường chỉ có thể mất hứng về lại chỗ ngồi, thất vọng rất nhiều, lại hướng cái nhìn về phía đám người Kim Bích Hàm.

- Thiếu bảo chủ bên kia, chúng ta không phái người qua tiếp ứng, thực sự không có vấn đề gì sao?

Hoa Mai lo lắng thấp giọng nói.

- Ta tin tưởng Sở Vân.

Kim Bích Hàm uống một ngụm rượu, đối với đám người Yên Chi Môn có chút lãnh đạm. Công chúa Đôn Hoàng rộng lượng không nổi, cho dù là ai nghe thấy những ngôn ngữ không hay về người trong lòng, tâm tình cũng sẽ không tốt.

Đây là lẽ thường tình của con người.

- Hắc hắc, mấy vị tỷ tỷ yên tâm. Nếu chúng ta cùng đi theo, mục tiêu quá lớn, ngược lại sẽ bị người có tâm chú ý. Chưởng môn sẽ không việc gì. Tên tiểu tử Nhị Lang Thiên Quân kia thế nào cũng sẽ không biết, trên đời này còn có một loại khế ước cho thuê. Tuy Thương Không Hạc là yêu thú của chưởng môn, nhưng cùng ta cũng có một loại liên hệ. Đợi lát nữa ta tìm một cơ hội bỏ chạy. Tuy rằng chưởng môn không yêu cầu ta ra tay giúp đỡ, nhưng thân là thuộc hạ, sao có thể bỏ mặc thế được.

Tiếu Tiểu Hiền lấm la lấm lét khẽ cười nói.

- Như vậy cũng tốt!

Dịch Yên thở dài một hơi.

- Có thể đưa ta đi cùng không?

Phi Yến thì càng dứt khoát.

- Đi vào trong đó làm gì? Tiếu Tiểu Hiền, tốt nhất ngươi không nên tự tiện chủ trương, xuất thủ đánh lén. Tính cách Sở Vân, ta là người rõ ràng nhất. Ngươi làm như vậy, sẽ chỉ khiến hắn không hài lòng. Đối phương cũng không phải thù sâu như biển, nhất định phải giết chết đối thủ. Chẳng lẽ ngươi không phát hiện sao? Hắn xem Nhị Lang Thiên Quân như đá mài đao mà thôi.

Kim Bích Hàm nói xong, thờ ơ liếc mắt nhìn đám người Mai Hoa, sau đó trong lòng hạ quyết tâm, đợi khi Tiếu Tiểu Hiền chạy, mình nhất định phải đuổi theo.

Sở Vân và Nhị Lang Thiên Quân đi rồi, trong sảnh đường một lần nữa lại trở nên xôn xao.

Thế nhưng những lời đám người Kim Bích Hàm nói, một chữ cũng không lọt vào tai lão bà bà áo đen.

- Hừ! Sở Vân này, ngược lại cũng có chút phong lưu. Cái này không thể được. Vì hạnh phúc của cháu gái, ta cần phải quản giáo.

Trong lòng đã quyết định chủ ý, lão bà bà áo đen lại cúi đầu bên người thiếu nữ, nói:

- Có muốn đi xem bọn họ chiến đấu không?

- Dạ? Nãi nãi có thể làm được sao? Bọn họ dựa vào yêu vật không gian.

Thiếu nữ áo đen giật mình không ít. Nàng cũng được coi như là một cao thủ, chỉ là rất ít khi động thủ. Dùng yêu vật không gian, trực tiếp xuyên qua không gian, căn bản không để lại dấu vết có thể truy tung.

Lão bà bà áo đen cất tiếng cười vang nói:

- Cháu gái ngoan, để con xem thủ đoạn của nãi nãi ta. Con yên tâm, nãi nãi nhất định sẽ bảo vệ tình lang nhỏ của con.

- Cái gì tình lang nhỏ…

Thiếu nữ áo đen "a" một tiếng, còn chưa nói xong đã bị lão bà bà nắm cánh tay nhấc lên. Ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt đại biến…

Đợi khi nàng khôi phục tinh thần, cửa lớn khách sạn đã không thấy đâu, chỉ có nàng và nãi nãi, lẻ loi trơ trọi đứng giữa sa mạc mênh mông.

Gió sa mạc sắc như đao, ánh trăng trên bầu trời đêm như gương, chung quanh nàng hoàn toàn mờ mịt.

- Không cần nhìn, bọn họ ở ngay phía trước, cách chúng ta tầm mười trượng. Bất quá đã tiến vào trận pháp không gian, bắt đầu giao đấu, nhìn như sương khói.

Lão bà áo đen khẽ vung tay lên, đây là một loại yêu thú kỳ lạ. Nó không có thực thể, chỉ là một đoàn sương khói màu lam. Hoàn cảnh sinh trưởng của nó thập phần hà khắc, xác suất thu phục thành công cũng vô cùng thấp. Lão bà bà cũng là trong một lần thám hiểm có được thu hoạch ngoài ý muốn.

Chỉ là, có một vị tổ tiên cũng đã từng sử dụng qua nó.

Nó là yêu thú trinh sát đỉnh cấp, vô cùng hãn hữu. Vị tổ tiên này may mắn có được, lại bán không được giá tốt, bởi vì lúc đó không có tiếng tăm lớn, cũng không có nhiều người biết. Vì vị tổ tiên kia bởi bị vu hãm, bị lưu vong. Trong quá trình lưu vong, ngoài ý muốn mà phát hiện ra hiệu năng của nó, lại có thể cách xa trăm núi ngàn sông mà như thấy chính quê hương của mình.

Tổ tiên trước kia không biết giá trị đích thực của nó, thế nhưng đến khi phát giác ra, lại không nỡ bán đi.

Trong cảm nhận của hắn, gia hương đã ẩn sâu ở trong lòng, là thứ trọng yếu nhất. Có thể trong đêm trăng tịch mịch, được ngắm nhìn gia hương, ngắm nhìn thân nhân của mình, đã là an ủi và ký thác lớn nhất.

Bởi vậy, hắn đặt tên cho nó là "Vọng Hương Yên".

Thế nhưng sau đó, hắn thông qua "Vọng Hương Yên", không ngờ ngoài ý muốn khám phá ra đại bí mật của cừu nhân hãm hại mình năm đó. Hắn lợi dụng bí mật này, một lần nữa trở lại quê nhà, rửa sạch tội danh, cũng đưa cừu nhân của mình ra công lý.

"Vọng Hương Yên" lúc này mới được nhiều người biết đến. Những trải nghiệm của vị tổ tiên đó cũng thành câu chuyện để mọi người ca ngợi, được hậu nhân truyền tụng.

Chỉ là, "Vọng Hương Yên" cực kỳ khó có thể thu được. Hơn nữa, càng vận dụng, tu vi càng yếu, cuối cùng hóa thành sương mù mà tan biến. "Vọng Hương Yên" trong tay lão bà bà chỉ sợ là thứ duy nhất còn lại, nàng cũng là ngự yêu sư duy nhất có được nó.

Lấy thực lực của nàng, đương nhiên cũng có thể có thủ đoạn khác rình xem cảnh tượng chiến đấu của Sở Vân và Nhị Lang Thiên Quân. Thế nhưng, hiệu quả thị giác khi nhìn qua "Vọng Hương Yên" vẫn là xuất chúng nhất.

Vì cháu gái nàng thương yêu nhất, người nãi nãi này ngay cả "Vọng Hương Yên" cũng không bận tâm, không chút do dự mang ra sử dụng.

Trong biểu tình kinh ngạc của thiếu nữ áo đen, một cỗ sương khói màu lam hồng nhạt cứ như vậy lượn lờ phiêu đãng giữa không trung, sau đó hình thành một dòng xoáy sương khói. Ở giữa dòng xoáy này, một bức tranh như ẩn như hiện, nhưng qua không tới hai ba nhịp hô hấp, lại trở nên rõ ràng không gì sánh được.

Là hình ảnh giao chiến giữa Sở Vân và Nhị Lang Thiên Quân.

Quang mang xông thẳng lên trời, ánh sáng bạo tán rực rỡ, tràng diện chiến đấu kịch liệt thoáng cái hấp dẫn chú ý của thiếu nữ áo đen.

Nàng hoa mắt thần mê, tập trung toàn bộ tâm thần, rất nhanh thấy rõ tình thế giữa sân, kinh hô một tiếng, đối với Sở Vân càng thêm lo lắng. Cũng không phải nàng có cảm tình đặc biệt gì với Sở Vân, mà vì Sở Vân bị dồn vào thế hạ phong, khiến nàng vốn thiện lương không khỏi nóng ruột nóng gan.

535. Chương 112 - 113 : Làm Sao Có Thể?

Chương 112 - 113 : Làm sao có thể?

- Cháu gái ngoan yên tâm, Tiểu Bá Vương nhìn như bị dồn xuống hạ phong, kỳ thực một chút cũng không mất bình tĩnh. Đây chỉ là một loại chiến thuật của hắn, ý đồ câu dẫn ra càng nhiều con bài tẩy của Nhị Lang Thiên Quân mà thôi.

Lão bà bà nghe thấy tiếng kinh hô của thiếu nữ, cười giải thích nói.

Chỉ thấy trên chiến trường, Nhị Lang Thiên Quân mặc giáp Đại Nhật Minh Quang, chân đi giày Tinh Đấu phiêu diêu, cầm trong tay Kinh Thần Nguyệt Nha Kích, mạnh mẽ công tới, đại khai đại hợp, hùng tráng như sư vương, trong mắt ẩn ẩn thần quang, đuổi theo Sở Vân.

Sở Vân vừa đánh vừa lùi, dùng Cụ Phong Cung đánh trả. Hắn sử dụng Thiên Bạo Đan, uy lực của Cụ Phong Cung sánh ngang với Kiếp Yêu, từng nhánh hóa thành mũi tên liên tiếp bắn về phía Nhị Lang Thiên Quân, khiến hắn chật vật né tránh, không dám ngạnh kháng.

- Ủa? Những mũi tên này có chút cổ quái.

Lão bà bà vốn đang híp hai mắt, thế nhưng sau khi thấy những mũi tên này, hai mắt lại mở bừng ra, thần sắc kinh ngạc.

- Đây là Hóa Đạo Chi pháp? Sao lại có nhiều Hóa Đạo Chi pháp như vậy?

Nàng đã nhận ra, nhưng lại không dám xác định. Thật không ngờ lúc này vừa mới bắt đầu chiến đấu, lại xuất hiện chuyện ngoài dự liệu của nàng.

- Tiểu Bá Vương, ngươi sao thế hả? Túy Tuyết Đao đâu, vì sao không lấy ra?

Nhị Lang Thiên Quân huýt dài liên tục, đuổi theo Sở Vân không tha.

Sắc mặt Sở Vân thản nhiên:

- Nhị Lang Thiên Quân, phép khích tướng của ngươi đối với ta không có tác dụng. Túy Tuyết Đao tất nhiên là tới thời gian thích hợp mới cần phải sử dụng.

Hắn nói ý ở ngoài lời, chính là công kích hiện nay của Nhị Lang Thiên Quân còn chưa đáng để ý. Không đáng để hắn phải xuất đao.

- Ha ha ha…Giỏi cho Sở Vân ngươi. Vậy ngươi cũng phải cẩn thận. Hư Không Kính!

Hắn vỗ túi tiên, một chiếc kính hình tròn một mặt sáng loáng bay ra.

Đây chính là "Hư Không Kính", một yêu binh không gian hiếm thấy.

Một tay Nhị Lang Thiên Quân nắm Kinh Thần Nguyệt Nha Kích, tay kia nắm "Hư Không Kính", chiếu về phía Sở Vân.

Sở Vân ôm lấy "Hồng Yêu không màu", chân đi giày "Tật Phong Kính Thảo", đã sớm có chuẩn bị tâm lý, vội vã tránh ra.

Ngay sau một khắc, nơi hắn vừa đứng trước đó đã xuất hiện Nhị Lang Thiên Quân.

Chiến kích quét ngang, thế mạnh mẽ như hổ, nhưng lại chụp vào hư không.

Thiếu nữ áo đen lặng lẽ quan chiến, một lần nữa kinh hô một tiếng.

Nhị Lang Thiên Quân xuất hiện quá đột nhiên, giống như là thuấn di qua đây. May mà Sở Vân né tránh kịp thời, bằng không bị chiến kích quét ngang, chính là phân thành hai đoạn, không chết cũng trọng thương.

Nàng thấy rất rõ ràng, Sở Vân không có chiến giáp hộ thân, chỉ dựa vào "Hồng Yêu không màu" hộ thể. "Hồng Yêu không màu" mạnh về tốc độ, nhưng lại kém trong phòng ngự. Sở Vân là công mạnh thủ yếu, không giống với Nhị Lang Thiên Quân.

Tình cảnh vừa rồi thực sự là vô cùng hung hiểm.

- Ha ha ha… Nếu Sở Vân ngươi không xuất đao, sẽ không còn cơ hội đâu.

Nhị Lang Thiên Quân huýt dài một tiếng, "Hư Không Kính" liên tục chiếu rọi, giúp hắn không ngừng thuấn di, vượt qua mọi cự ly, trực tiếp tiếp cận Sở Vân.

Giờ khắc này, Sở Vân triệt để rơi vào hạ phong, cực lực khống chế "Hồng Yêu không màu" và "Tật Phong Kính Thảo Hài", né trái tránh phải.

- Ngươi thực sự không xuất đao sao? Hay là đao của ngươi căn bản chưa tu bổ hoàn hảo?

Nhị Lang Thiên Quân nhướng mày, thần sắc thản nhiên. Nếu Sở Vân lừa dối hắn, chính là vũ nhục hắn.

Hắn vung vẩy chiến kích, tiếng gió thét gào, phát ra thần mang lệ quang trùng thiên triệt địa, nhiều lần bao phủ lấy Sở Vân.

Sức chiến đấu của hắn so với ba tháng trước quả thực có biến hóa, đột nhiên tăng mạnh, tạo cho Sở Vân áp lực khổng lồ.

Sở Vân cực kỳ nguy hiểm, công ít thủ nhiều, tới cuối cùng dư lực một chút công kích cũng không có, chỉ có thể buông tay.

Khí thế Nhị Lang Thiên Quân như vũ bão, mái tóc đen tung bay, Đại Nhật Quang Minh Khải tỏa ra ánh sáng bạch kim càng khiến thân thể hắn trở nên to lớn cao ngạo, giống như Chiến Thần trên thế gian.

- Sở Vân, ngươi khiến ta quá thất vọng rồi!

Lời còn chưa dứt, "Oanh" một tiếng, linh quang của hắn triệt để phát ra, linh áp phô thiên cái địa.

Tại giờ khắc này, hắn phảng phất như hóa thành núi, núi cao nghìn trượng, hùng vĩ khổng lồ, lại phảng phất hóa thành sông, nước sông cuồn cuộn, liên miên không dứt, bàng bạc mênh mông…

Sở Vân cắn răng, cũng bộc phát ra linh áp. Thế nhưng linh áp của hắn, so với Nhị Lang Thiên Quân chênh lệch không chỉ một bậc, không phù hợp với đạo lý thiên địa, chỉ là linh áp đơn thuần.

- Không sai. Tiểu Bá Vương triệt để bị ép vào thế hạ phong. Tuy rằng hắn đã tấn chức cường giả Quân cấp, nhưng trên phương diện linh áp, vẫn không bằng được cảnh giới thâm hậu của Nhị Lang Thiên Quân. Người sau khi bế quan khổ tu hơn mười năm, mười mấy năm qua cũng không bước chân ra ngoài thảo đường một bước. Phần tâm tính này, phần tích lũy này, quả nhiên tạo ra ưu thế thật lớn…

Lão bà bà thấy một màn như vậy, cảm thấy hợp tình hợp lý, nhưng có chút ra ngoài ý liệu.

Nàng thật không ngờ, Sở Vân lại bại nhanh như vậy. Đối với biểu hiện của tôn nữ tế này, thoáng cảm thấy thất vọng, đồng thời cũng phải thừa nhận thiên tư của Nhị Lang Thiên Quân.

- Thiên phú của Sở Vân, xem như đã là trình độ nhất lưu trong lịch sử Tinh Châu. Mười bảy tuổi có thể tu hành thành cường giả Quân cấp là vô cùng không dễ dàng. Đáng tiếc, núi cao còn có núi cao hơn, đụng phải Nhị Lang Thiên Quân. Hai thiếu niên này đều có thiên tư như vậy, đợi một thời gian nữa, nhất định là Long Phượng phi thiên, bay lượn Cửu Thiên.

Trong lòng lão bà bà không khỏi cảm thán.

- Nãi nãi, mau xuất thủ cứu người đi! Sở Vân sắp chống đỡ không được rồi!

Ở bên cạnh, thiếu nữ áo đen không ngừng giục giã.

Nàng chỉ cảm thấy trái tim của mình như đã vọt lên đến cổ họng. Nhiều lần, Sở Vân đều là sinh tử một đường, dựa vào Cụ Phong Cung trong tay cứng rắn chống chọi với chiến kích của đối phương, đau khổ chống đỡ.

- Không vội! Nhất định phải đợi đến thời khắc hắn gặp nguy cấp trí mạng. Bằng không, mạo muội xuất thủ cứu người, khả năng rất lớn không những không nhận được lời cảm kích, ngược lại còn bị oán hận…

Lão bà bà lão luyện thành thục, nàng đã tới gần ngàn tuổi, ăn muối so với cháu gái ăn cơm còn nhiều hơn, rất có kinh nghiệm nhìn người.

Tại khách sạn Long môn, khi Sở Vân vừa bước vào liền thể hiện ra khí phách nghiêm nghị.

Hắn tuy rằng có bề ngoài tuấn mỹ, nhưng lại hùng hổ dọa người, bộc lộ tài năng khí chất, không thể nào lấn át được.

Mỗi hành động, lời nói của hắn không cái nào là không biểu hiện ra tâm tính mạnh mẽ hiếu chiến, đường hoàng thẳng thắn của mình.

Đương nhiên, nàng cũng biết rõ Sở Vân. Sở Vân từ khi xuất đạo đến nay chính là đánh đâu thắng đó, thuận buồm xuôi gió đến cực điểm, dưỡng thành loại tâm tính kiêu ngạo cuồng vọng cũng là tự nhiên thôi.

Trên thực tế, so với Sở Vân, lão bà bà càng tán thưởng vẻ ổn trọng của Nhị Lang Thiên Quân hơn. Chỉ là, nếu cháu gái ngoan của mình đã thích Sở Vân, vậy nàng sẽ giúp đỡ Sở Vân.

Tính cách của Sở Vân có chút cực đoan cũng không phải không thể thay đổi. Vừa hay nếu trận này thất bại, sẽ cực kỳ có lợi đối với hắn.

Bởi vậy lão bà bà không ra tay cũng chính là do nguyên nhân này.

- A a a! Nhị Lang Thiên Quân, ngươi dám để ta thở một ngụm sao? Ngươi dám để ta rảnh tay triệu yêu thú đối chiến sao?

Bên trong trận pháp không gian, Sở Vân bi phẫn hò hét, có vẻ cực kỳ không cam lòng.

Thế tiến công của Nhị Lang Thiên Quân như nước thủy triều, cuồn cuộn không dứt, đã xác lập được ưu thế thật lớn, khiến Sở Vân ngay cả thời gian vung tay triệu hoán yêu thú cũng không có.

- Sở Vân, ta đã cảnh cáo ngươi. Thời cơ chiến đấu trôi qua tức thì, ngươi lại không xuất đao, tới bây giờ rơi xuống tình cảnh này, chính là gieo gió gặt bão. Ngươi thực sự khiến ta quá thất vọng rồi. Không ngờ còn dám khích tướng ta. Ngươi nghĩ rằng ta sẽ trúng kế sao?

Sắc mặt Nhị Lang Thiên Quân lạnh như băng, trong giọng nói toát ra vẻ thất vọng thật sâu. Hắn một mặt mở miệng nói chuyện, một mặt không ngừng thuấn di, công phạt sắc bén, độc nhất vô nhị.

- Đi con mẹ nó Túy Tuyết Đao. Túy Tuyết Đao của lão tử đã sớm tổn hại tại Đôn Hoàng sa nhãn. Bằng không mà nói, còn có thể để ngươi kiêu ngạo như vậy sao?

Sở Vân giận tím mặt, hai mắt đỏ ngầu, giống như dân cờ bạc vừa thua toàn bộ của cải vậy.

- Ai! Ngươi thực cho rằng lời nói của ta đều là phô trương thanh thế sao? Sở Vân, ngươi khiến ta càng lúc càng thất vọng. Ta nói thật cho ngươi biết, lời của ta đều là sự thực. Ngươi đã bị chiến tích cùng hào quang che mất tâm linh, không tự biết mình. Xem ra trận chiếu đấu giữa chúng ta, ngươi đã dùng hết con bài chưa lật. Ta vốn còn rất chờ mong các loại thủ đoạn kỳ dị của ngươi, đáng tiếc, ngươi không xứng làm đối thủ của ta.

Nhị Lang Thiên Quân thở dài một tiếng thật sâu. "Thủ đoạn quỷ dị" theo lời hắn nói tất nhiên chính là "Thông Linh Xà" của Sở Vân. Hiện tại hắn xem ra, loại thủ đoạn này chỉ e là tiêu hao con bài chưa lật. Hiện nay Sở Vân căn bản là không thể sử dụng được, cho dù có thể dùng, hắn cũng không có thời gian.

Sở Vân bị hắn đánh cho không hề có lực hoàn thủ, thế nhưng Nhị Lang Thiên Quân lại hưng phấn không nổi. Đây là trận đấu hắn vạn phần chờ mong, thế nhưng, biểu hiện của Sở Vân lại khiến hắn đặc biệt thất vọng.

- Chiến đấu phải dùng bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào. Sở Vân, ngươi có rất nhiều thủ đoạn chưa dùng đến. Thế nhưng đây cũng chính là quả đắng do ngươi tự cao tự đại. Ta tôn sùng chiến đấu, những cũng không phải đồ ngốc, vì sao lại lãng phí thời cơ chiến đấu? Ngươi chết không nhắm mắt cũng được, đến Hoàng Tuyền hảo hảo tỉnh lại đi!

Sở Vân ngay đầu trận tuyến đã tan vỡ. Nhị Lang Thiên Quân nắm được thời cơ chiến đấu tốt nhất, bỗng nhiên thoáng hiện ra bên người Sở Vân. Chiến kích điên cuồng, mạnh mẽ đánh xuống.

Sở Vân vẫn hết sức chăm chú chống đỡ, căn bản không thể phân tâm. Linh áp của hắn nhất thiết phải thường xuyên duy trì, chống lại linh áp của Nhị Lang Thiên Quân. Bởi vậy linh quang không thể điều động, căn bản vô lực triệu hoán các yêu thú khác, không thể làm gì khác hơn là giơ tay lên Cụ Phong Cung.

Oanh!

Tiếng sấm sét nổ thật lớn vang lên, chiến kích hung hăng đánh lên Cụ Phong Cung. Bất kể là Cụ Phong Cung hay Kinh Thần Nguyệt Nha Kích, đều phát ra hoa lửa đầy trời.

Thế nhưng rất nhanh, dù sao tu vi Cụ Phong Cung cũng kém hơn, chỉ là vũ khí công kích từ xa. Cùng với tiếng "răng rắc" rất nhỏ, trên thân nó đã xuất hiện những vết rạn rất nhỏ dày đặc.

Vết rạn với tốc độ càng lúc càng nhanh, trong chớp mắt đã mở rộng ra toàn bộ thân Cụ Phong Cung. Cụ Phong Cung kịch liệt run rẩy, truyền đến từng trận tiếng rền rĩ, tùy thời đều có thể triệt để tan vỡ.

- Chết đi!

Khuôn mặt Nhị Lang Thiên Quân lãnh khốc, hai mắt gần trong gang tấc, toát ra thần quang khinh thường. Hắn phát ra bản tuyên án tử thần, đang muốn rống một tiếng cổ vũ tinh thần, song chưởng bắn ra lực lượng, đánh vào giữa Cụ Phong Cung, như muốn bổ Sở Vân làm hai nửa.

Thế nhưng đột nhiên, trong lòng hắn phát ra một tia báo động mãnh liệt. Một cảm giác sợ mãnh liệt trước nay chưa từng có bao trùm xuống, xâm chiếm toàn bộ tâm hồn vốn hung hăng của hắn.

Tóc gáy hắn lập tức dựng đứng lên, thoáng cái giống như lọt vào trong hố băng.

Loại cảm giác kinh khủng như vậy, khiến toàn thân hắn đều trở nên lạnh lẽo.

- Ta sắp chết!

Cảm giác này, vô duyên vô cớ, lại tràn ngập trong trái tim hắn.

Tại giờ khắc này, trên trán hắn không ngờ mở ra con mắt thứ ba.

Trực Giác chân đồng!

Đây cũng là lần đầu tiên dưới tình huống vô ý thức hắn mở con mắt thứ ba.

Đây là Ngọc Thanh tâm liên, đã nhận ra sát ý trong lòng Sở Vân mà tự động hộ chủ.

Trong nháy mắt, suy nghĩ của Nhị Lang Thiên Quân đạt tới tốc độ cực hạn trước nay chưa từng có. Trí tuệ của hắn tăng vọt, siêu tuyệt cái thế! Trong cảm nhận của hắn, hết thảy biến hóa xung quanh đều trở nên thong thả, chậm rãi, bao gồm cả động tác lui về phía sau của chính mình.

Sở Vân chậm rãi mở miệng: Đây cũng không phải là tác dụng của đạo pháp thời gian, mà là trí tuệ của hắn đã vượt qua trình độ thân thể vô số lần mà lâm vào cảm giác ảo giác.

Hai mắt hắn trợn to, đồng tử mạnh mẽ co rút lại thành một cây kim nhỏ. Trong ảo giác chậm chạp, hắn rõ ràng thấy Sở Vân hé miệng, trên đầu lưỡi khẽ nhếch lên. Dưới đầu lưỡi của hắn bỗng nhiên tách ra một vòng tuyết mang, hầu như cùng thời khắc đó bắn ra với tốc độ cực kỳ kinh người.

Sát chiêu!

"Siu!" một tiếng, tuyết mang lập tức thoáng qua trong tầm mắt Nhị Lang Thiên Quân. Nó xuyên thủng không gian, nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Nhị Lang Thiên Quân chỉ cảm thấy thân thể mát lạnh. Sau một lát, tiên huyết màu đỏ tươi nóng hổi không ngăn được từ miệng vết thương phun ra.

Hắn bạo lui!

Sở Vân mau chóng thu hồi Cụ Phong Cung đang gần như sụp đổ, ngửa mặt lên trời kêu to:

- Túy Tuyết Đao!

Hắn đưa tay bắt, chỉ thấy trong không trung nổi lên một tia ngân tuyến. Một lưỡi phi đao giống như là thuấn di xuất hiện trong tay hắn.

Sau một khắc, thanh phi đao biến lớn, hóa thành một vòng cung cực kỳ khoa trương, giống như chiến đao uy vũ sáng như tuyết.

Tiên Thiên Túy Tuyết Đao!

536. Chương 114 - 115 : Túy Tuyết Chi Uy

Chương 114 - 115 : Túy Tuyết chi uy

Oanh!

Hắn bổ ra một đao, nhất thời tuyết bay khắp trời, đầy rẫy thiên địa. Gió lạnh gào thét, rít gào càn khôn.

Đao mang sáng như tuyết dâng lên từng đợt, cuồn cuộn hùng hồn, như "Thiên long hàng thế" khiến trời long đất lở, như hủy diệt thiên địa, uy thế vô thượng chém trăng chẻ sao, hung hăng đuổi giết.

Nhị Lang Thiên Quân phát ra tiếng rống giận trầm thấp, hai mắt tràn đầy tơ máu, "Trực Giác Chân Đồng" trên trán phóng ra ánh sáng như ngọc lưu ly. Hắn như dã thú rơi vào tuyệt cảnh, khống chế Kinh Thần Nguyệt Nha Kích, ngạnh kháng Túy Tuyết Đao.

Coong!

Thân đao và chiến kích va chạm nhau, như Sao Chổi đánh lên Địa Cầu. Trong khoảnh khắc không đến nửa hơi thở, trên chiến kích xuất hiện vô số vết rách, đao khí kẹp chặt lấy phong tuyết, bao phủ toàn thân Nhị Lang Thiên Quân.

- A...

Thiếu nữ áo đen không nhịn được kinh hãi kêu lên một tiếng, đưa tay che miệng, ngạc nhiên đến cực điểm.

- Làm sao có thể?

Lão bà bà thấy vậy cũng trợn mắt há miệng. Trong khoảnh khắc kia nàng đã muốn xuất thủ, thế nhưng thoáng qua trong lúc đó, công thủ chuyển biến, toàn bộ chiến cuộc triệt để đảo ngược.

- Ngươi dụng kế lừa gạt ta! Từ khi bắt đầu tiến vào khách sạn bình dân, ngươi đã sắp đặt tất cả.

Nhị Lang Thiên Quân chịu đựng đao phong băng hàn, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu.

Áo giáp nhuốm máu, vết thương gần trái tim kia thấy mà giật mình.

- Chiến đấu tất nhiên dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ngươi không phải cũng vừa mới nói vậy sao?

Sở Vân thản nhiên cười, Túy Tuyết Đao nơi tay. Hắn rốt cục thể hiện ra thực lực chân chính, khí thế xung thiên, như Chiến Thần bất bại.

Nhị Lang Thiên Quân kinh ngạc nhìn Sở Vân một lát, bỗng nhiên ngửa mặt cười lớn:

- Hảo hành động! Hảo tâm cơ! Bội phục! Bội phục!

Chỉ là lập tức, hắn lại đưa ngón tay chỉ Sở Vân, há miệng thống hận mắng:

- Mẹ nó! Đến tột cùng là ai cho ngươi khởi danh xưng? Tiểu Bá Vương? Ngươi có điểm nào giống Sở Bá Vương?

Sở Bá Vương là vương giả cận đại. Phong cách của hắn, độc nhất vô nhị, lấy song quyền đánh khắp thiên hạ, tung hoành ngang dọc Tinh Châu, không một lần thất bại. Hắn là vương giả trong vương giả. Hải Long Vương vì hắn mà chết, Thiên Thanh Vương sau ba trăm chiêu tan tác mà chạy, Địa Hùng Vương bị hắn đánh thành tàn phế, Nhân Ngư Vương đối mặt với khiêu chiến của hắn, vì tránh mà không dám ra khỏi Nhân Ngư Đảo.

Tại Tinh Châu không có cường giả Hoàng Cấp, Đế Cấp xuất hiện, hắn chân chính là vô địch khắp thiên hạ. Mặc kệ cái gì âm mưu quỷ kế, hắn chỉ lấy song quyền quét ngang, dốc hết sức hàng phục thập hội, dùng lực lượng không gì sánh nổi xưng bá thế gian. Thế nhân bởi vì Sở Vân họ Sở, lại bởi vì chiến tích hiển hách của hắn, từ khi xuất đạo cho tới nay bách chiến bách thắng, khiến người đời nhiều lần sợ hãi thán phục, bởi vậy ca tụng hắn là "Tiểu Bá Vương".

Nhị Lang Thiên Quân và Sở Vân tiếp xúc không nhiều lắm, đúng là vẫn còn bị ba chữ "Tiểu Bá Vương" này ảnh hưởng.

Hắn không biết, kỳ thật chiến tích lấy một địch vạn của Sở Vân, chính là dựa vào lừa gạt. Hắn thừa dịp ban đêm đánh lén quân địch, thừa dịp khi quân địch đang khi hoảng loạn, giả dạng điều phối chỉ huy, hô trái quát phải, bộ dáng như thực sự có đại quân đang kéo tới, khiến quân địch trên vạn người đại bộ phận đều bị lừa, sợ đến cuống quít chạy trốn. Cuối cùng lấy một địch vạn, danh tiếng lẫy lừng.

Tại Khu rừng vô tận, hắn cũng tự lừa dối, xưng mình là "toán sư" trong lưu phái thứ tư, đứng đầu "Dịch sư", tiếp cận Yên Chi Môn, cuối cùng chiếm đại tiện nghi không nói, còn muốn toàn bộ môn phái đều mời chào mình vào dưới trướng.

Sở Vân kiếp trước được xưng là "Hỏa Hồ công tử", một mặt bởi vì hắn có Thiên Hồ, mặt khác chính là do tâm trí hắn giảo hoạt như Hồ Ly, trơn tuột không dấu vết, khiến rất nhiều đối thủ thực lực cao hơn hắn đều nếm phải quả đắng.

Chỉ là sau khi sống lại, thực lực của hắn đột nhiên tăng mạnh, có thể lấy thực lực giải quyết vấn đề liền trực tiếp giải quyết. Lại bởi vì danh xưng Tiểu Bá Vương cho người ta cảm giác khác, thật giống như phiên bản của Sở Bá Vương thời niên thiếu.

Kỳ thực, điều này cũng không có nghĩa là hắn sẽ không thi triển mưu kế.

Tiểu Bá Vương chỉ là một danh xưng. Sở Vân vẫn là Sở Vân. Có đôi khi, thi triển mưu kế là có thể đạt được mục tiêu. Vì sao không làm như vậy đây?

Sở Vân cũng không phải loại người chính trực đến mức gần như ngu xuẩn. Hắn chỉ chính trực đối với bằng hữu thân nhân, mà Nhị Lang Thiên Quân lại không phải.

Không sai!

Hắn là đại địch, là địch nhân vốn được định sẵn. Một khi có cơ hội, sẽ chém tận giết tuyệt đối phương. Tựa như thế tiến công như thủy triều vừa rồi của Nhị Lang Thiên Quân, tuyệt đối là không cho Sở Vân nửa điểm cơ hội phản kích nào.

Đây là giác ngộ song phương đều có.

- Sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực. Nhị Lang Thiên Quân, đây là cái giá phải trả cho việc ngươi coi thường ta. Hôm nay đánh một trận, ta sẽ lấy ngươi tế đao!

Lúc này bản thân Nhị Lang Thiên Quân đã bị trọng thương, Sở Vân sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy?

Hắn vung đao nhào lên, thế đao điên cuồng mạnh mẽ như rồng, đao khí cuồn cuộn như biển, ánh đao như tuyết tung bay giữa không trung.

Lần này ngược lại Nhị Lang Thiên Quân tuyệt đối rơi vào thế hạ phong.

Hắn huy vũ chiến kích, gian nan chống đỡ thế tiến công mạnh mẽ sắc bén của Sở Vân. Rất nhanh Nhị Lang Thiên Quân đã tràn ngập nguy cơ.

- Đây…

Thấy một màn như vậy, thiếu nữ áo đen khẽ nhếch miệng, thập phần bất đắc dĩ. Nàng trăm triệu lần cũng không ngờ tới, vì sao lại biến hóa nhanh như vậy.

Kỳ thực không chỉ riêng nàng, ngay cả lão bà bà cũng ra ngoài ý liệu.

- Tiểu tử này gian trá!

Tâm tư lão bà bà thay đổi thật nhanh:

- Không ngờ ngay cả ta cũng bị lừa gạt. Từ khi trong khách sạn hắn đã bắt đầu xây dựng bẫy rập, nhất cử nhất động đều là diễn trò, tích lũy ưu thế. Hết lần này tới lần khác mọi người đều cho rằng đương nhiên, không hề phát hiện. Tiểu Bá Vương, hắc, Tiểu Bá Vương, đến tột cùng là tên có mắt không tròng nào lại nghĩ ra cái danh xưng này cho ngươi?

Ngay cả lão bà bà có thực lực sâu không thể lường này đều có một loại cảm giác bị lừa dối.

- Tiểu tử này có một viên Linh Lung tâm a, thảo nào bên người có nhiều mỹ nữ tuyệt sắc như vậy làm bạn. Chỉ là, phong cách chiến đấu này, ta rất thích. Trong nháy mắt, ấn tượng của lão bà bà đối với Sở Vân có chuyển biến một trăm tám mươi độ, từ thất vọng biến thành thưởng thức.

Giao chiến sinh tử, tất nhiên phải dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Vận dụng trí mưu là chuyện không có gì đáng trách. Cao thủ chân chính đều có thể sử dụng hết thảy ưu thế của bản thân. Chỉ là xem ngươi có cơ hội dùng không mà thôi.

Nhưng mà, có những người vận dụng, lại tạo nên hiệu quả hoàn toàn ngược lại, bị người ta tương kế tựu kế. Cũng có những người vận dụng, lại có thể đạt được hiệu quả, tránh mạnh đánh yếu, chiếm được tiện nghi.

Sở Vân chính là loại người thứ hai.

Hắn nhạy cảm phát giác được chỗ mạnh yếu của hai bên. Nhị Lang Thiên Quân mặc dù đã từng hành tẩu thiên hạ, nhưng thời gian ba tháng là quá ngắn, kinh nghiệm vẫn còn thiếu thốn. Bởi vậy hắn dụng kế lừa dối, thiếu chút nữa giết chết Nhị Lang Thiên Quân.

Chỉ là, tại một chiêu cuối cùng, Ngọc Thanh tâm liên hộ chủ, chân đồng chủ động mở ra, giúp Nhị Lang Thiên Quân triệt để dốc toàn lực tránh thoát một kích trí mạng này.

Mặc dù như vậy, hắn cũng không tránh được bị trọng thương, ưu thế mất hết, bị Sở Vân gắt gao ép xuống hạ phong.

Rầm! Rầm! Oanh!

Thế tiến công của Sở Vân như nước thủy triều, một đao tiếp một đao, liên miên không dứt.

Mà Nhị Lang Thiên Quân thì mệt mỏi chống đỡ, lâm vào khoảnh khắc sinh tử.

Đây quả thực là phiên bản của tình hình lúc nãy, chỉ là hai người đổi chỗ cho nhau mà thôi.

Tuy nhiên, đối với Sở Vân lại khác. Nhị Lang Thiên Quân vẫn còn dư thực lực thi triển các loại thủ đoạn khác.

Đó là do linh quang của hắn so với Sở Vân thâm hậu hơn, phù hợp thiên địa tự nhiên, lĩnh ngộ ra con đường tốt nhất cho bản thân.

Hư Không Kính!

Hắn cầm trong tay Kiếp Yêu Viên Kính (kính tròn), một vầng sáng tức thì lóe lên trên mặt kính. Sau một khắc, hắn đã xuất hiện ở xa xa phía sau Sở Vân.

Thương Không Hạc!

Sở Vân triệu ra Thương Không Hạc, tiếng hạc rít gào cao vút chín tầng trời, bay lượn quanh người hắn. Sở Vân lại đút cho nó Thiên Bạo đan, để tu vi của nó tăng vọt, tạm thời ngang hàng với Hư Không Kính.

Cho dù Nhị Lang Thiên Quân thuấn di đến nơi nào, Sở Vân vẫn luôn luôn có thể theo tới được. Thân ảnh hai người trong không gian trận pháp lập lòe bất định, thân hình như quỷ mị, trong lúc công thủ đều vô cùng hiểm ác.

Thiếu nữ áo đen ngưng thần nhìn một hồi, cảm thấy hoa mắt thần mê, trong lòng buồn bực. Cuối cùng đành nhịn xuống không nhìn, lúc này mới giảm bớt.

- Có thể bức ta đến hiểm cảnh như vậy, Sở Vân ngươi là người đầu tiên. Chỉ là, càng hung hiểm, càng có thể kích phát ra ý chí chiến đấu của ta. Sở Vân, cho ngươi xem con bài tẩy chân chính của ta!

Nhị Lang Thiên Quân bỗng nhiên huýt dài, toàn thân như được bao phủ bởi ánh sáng ba màu rực rỡ.

Hắn một lần nữa thi triển ra môn đạo pháp thần thông thần bí kia. Một cỗ khí thế hùng hồn cuồn cuộn tràn ra. Đại Nhật Quang Minh Khải của hắn bộc phát ra ánh sáng vàng huy hoàng. “Tinh Đấu Phiêu Diêu Ngoa” cũng tản mát ra tinh quang xanh thẳm. Kinh Thần

Nguyệt Nha Kích phóng xuất ra ánh trăng mênh mông.

Ba loại yêu binh này đều trong rung động hô ứng lẫn nhau, tạo nên sự liên hệ không bình thường, khiến cho chiến lực của Nhị Lang Thiên Quân đại thăng, không ngờ mơ hồ còn có dấu hiệu phản công.

- Ủa? Đạo pháp thần thông này…

Lão bà bà thấy vậy chợt động dung, trong mắt chợt lóe qua một tia khiếp sợ.

Chợt nàng ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm. Một cỗ khí tức mạnh mẽ như rồng từ phía khách sạn bình dân đang cấp tốc chạy tới nơi này.

- Cỗ khí tức này… Tửu Hào Vương!

Nhãn thần lão bà bà trở nên ngưng trọng, vô ý thức vươn tay ra, kéo cháu gái tới bên cạnh mình.

Trong trời đêm đại mạc bỗng nhiên hiện ra một đạo hồng quang dài đến trăm trượng.

Đạo hồng quang này vỡ ra, một tráng hán hết sức cao to, uy vũ, giống như cự linh thần, từ trên trời giáng xuống.

Hắn có mũi trâu to lớn, râu quai nón rậm rì, cơ bắp như đá, cánh tay thô dài, khí phách hiên ngang. Toàn thân mặc trường bào màu lam, chỉ là tùy tiện khoác lên. ***g ngực rộng mở, lộ ra cơ ngực rắn chắc với đám lông ngực rậm rì.

- Không thể tưởng được, Nhị Lang Thiên Quân lại là hậu nhân của cố nhân. Vạn Độc Vương, trận chiến này ta muốn nhúng tay.

Tiếng hắn như chuông đồng, vẫn một mực chú ý trận giao chiến giữa Sở Vân và Nhị Lang Thiên Quân. Lúc này trong mắt hổ tràn đầy lo lắng, nhưng vẫn chưa trực tiếp động thủ, mà nói với lão bà bà.

- Hắc hắc, ngươi nói nhúng tay là có thể nhúng tay sao? Tửu Hào Vương, Sở Vân này ta đã quyết định bảo vệ rồi.

Lão bà bà nện quải trượng, thanh âm lạnh lùng trầm thấp không khỏi khiến người khác có cảm giác tim đập nhanh hơn mấy lần.

Ngay khi hai người còn đang giằng co, bên trong trận pháp không gian, chiến đấu đã đến hồi gay cấn.

Nhị Lang Thiên Quân dưới sự trợ giúp của đạo pháp thần thông, đã lật lại thế hạ phong, tấn công về phía Sở Vân. Chiến kích bay lượn, anh dũng mãnh liệt, như võ tướng vô song ngang dọc trên chiến trướng.

Sở Vân không hề tỏ ra sợ hãi, huy động Túy Tuyết Đao, bổ ngang chém dọc, ánh đao tung hoành, liều mạng mãnh liệt đâm ra.

Một bên là đạo pháp thần thông, một bên là Tiên Thiên Túy Tuyết Đao, như cây trâm đấu với sợi lông.

Đinh! Đinh! Đinh! Đinh…

Tiếng binh khí va chạm nhau không dứt bên tai, như tiếng sét cuồn cuộn nổ vang, chấn động thiên địa.

- Làm sao có thể?

Liên tục lùi về phía sau mấy chục bước, Nhị Lang Thiên Quân khiếp sợ chứng kiến Kinh Thần Nguyệt Nha Kích trong tay mình, bị Túy Tuyết Đao điên cuồng chém lên, triệt để vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

- Trên đời này, làm sao có chiến đao sắc bén như vậy?

Nhị Lang Thiên Quân trợn tròn mắt, thất thanh kinh hô lên.

Hắn đã triệt để chấn kinh rồi.

Không ai có thể hiểu rõ sự cường đại của Kinh Thần Nguyệt Nha kích bằng hắn.

Nó là Kiếp Yêu binh tu vi gần trăm vạn năm, chất liệu trác việt, là binh khí tiện tay nhất của hắn. Vậy mà ngay trong lúc đối công, lại thua thảm liệt như vậy, hoàn toàn bị hủy bởi Túy Tuyết Đao.

- Không có gì là không có khả năng!

Sở Vân hét lớn một tiếng, khí thế điên cuồng phát ra, một lần nữa chiếm lại thế thượng phong, giơ cao chiến đao, chém về phía Nhị Lang Thiên Quân.

Ngọc Thanh tâm liên!

Ngay khi mạnh mẽ lui về phía sau, Nhị Lang Thiên Quân không thể không triệu hoán ra yêu thực tâm hệ này. Hoa sen nhẹ chuyển, có chút rung động. Một luồng ánh sáng chói lọi bao phủ toàn thân Nhị Lang Thiên Quân, lại lập tức tràn ra xung quanh, ảnh hưởng tới Sở Vân.

- Hừ, đã sớm chờ ngươi! Kim Ngọc Tiên Điệp!

Sở Vân hừ lạnh một tiếng, đã sớm triệu ra Kiếp Yêu Kim Ngọc Tiên Điệp. Tiên Điệp vỗ cánh, lượn vòng bên người hắn, vì Sở Vân mà tạo ra một vầng hào quang màu xanh rực rỡ. Ảnh hưởng của Ngọc Thanh tâm liên nhất thời giảm bớt rất nhiều.

Nhị Lang Thiên Quân lại tiếp tục xuất ra Thiên Cẩu.

Thiên Cẩu rít gào, như một tòa núi nhỏ, mở cái miệng lớn như chậu máu, cắn về phía Sở Vân.

Sở Vân triệu hoán Ngũ Đức Luân, hóa thân thành Ngũ Đức Cự Nhân. Túy Tuyết Đao biến lớn, mạnh mẽ bổ xuống, ánh đao sắc bén vô song, chém vào lưng Thiên Cẩu.

537. Chương 116 - 117 : Kiếp Yêu Trăm Vạn Năm – Kiến Mộc

Chương 116 - 117 : Kiếp Yêu trăm vạn năm – Kiến Mộc

Nhất thời Thiên Cẩu hét thảm một tiếng, Túy Tuyết Đao phối hợp, hóa thành đại đạo pháp, dễ dàng xé rách đạo pháp phòng ngự của nó, để lại trên lưng Thiên Cẩu một vết thương thật lớn dài đến hơn mười trượng. Máu đỏ cuồn cuộn kéo dài không dứt, mạnh mẽ phun ra.

Một đao chém xuống, Kiếp Yêu Thiên Cẩu trọng thương!

Thiên Cẩu vẫn là yêu thú chủ chiến của Nhị Lang Thiên Quân, thế nhưng lại không chịu nổi một đao bổ xuống của Túy Tuyết Đao.

Sự sắc bén của Túy Tuyết Đao không khỏi làm trái tim Nhị Lang Thiên Quân lạnh giá. Ngay cả Sở Vân cũng hơi sửng sốt. Đây là lần đầu tiên hắn chân chính xuất ra uy

lực lớn nhất của Túy Tuyết Đao.

Hắn không khỏi vừa mừng vừa sợ - Tiên Thiên Túy Tuyết Đao quả thật là chí bảo công kích, công phạt vô song!

- Thanh đao này có trộn lẫn chân tinh tiên thiên kim hành. Cừ thật, là Yêu binh tiên thiên.

Tửu Hào Vương vẫn luôn quan sát chiến trường cũng không tránh khỏi chấn động biến sắc.

- Yêu binh tiên thiên? Hắc, trên người tiểu tử kia có không ít thứ tốt!

Vạn Độc Vương cũng đành phải công nhận, càng khiến nàng nhìn Sở Vân với con mắt khác xưa.

- Tuy rằng Nhị Lang Thiên Quân có đạo pháp thần thông, nhưng binh khí không tốt, có đạo pháp hay không cũng vô dụng. Không thể chờ đợi thêm được nữa…

Tửu Hào Vương thoáng trầm ngâm suy nghĩ, trong lòng hạ quyết tâm.

- Vạn Độc Vương, cả ngươi và ta đều là tiến bối. Là tiền bối, cần phải có độ lượng. Hai người trẻ tuổi này, bất luận là người nào ngã xuống, đều vô cùng tiếc nuối.

Hắn bước về phía trước một bước, một cỗ linh áp cường đại ầm ầm bạo phát ra.

Thiếu nữ áo đen lập tức kêu lên một tiếng đau đớn. Trong cảm nhận của nàng, Tửu Hào Vương tại giờ khắc này, giống như một ngọn núi khổng lồ, đội trời đạp đất, khắp cửu thiên bát hoang đều tràn ngập khí thế của hắn.

- Hừ! Điểm ấy lão thân đương nhiên biết. Chỉ là hiện tại tách bọn họ ra vẫn còn hơi sớm. Cũng nên phân ra thắng bại, tới lúc đó bọn họ mới có thể tạm thời bỏ qua.

Vạn Độc Vương nói, cũng đồng thời tản mát ra linh áp.

Linh áp của nàng và Tửu Hào Vương khác nhau. Linh áp của Tửu Hào Vương cuồn cuộn như nước biển, phóng khoáng rộng lớn. Mà của nàng thì tràn ngập một loại âm trầm hiểm ác, có cảm giác đáng sợ, giống như loài độc vật hồng hoang ẩn nấp trong bóng tối, khiến người ta có cảm giác thần bí, kinh khủng, với nguy cơ trí mạng.

Nhưng mà, cùng với linh áp của Vạn Độc Vương tỏa ra, thiếu nữ áo đen trong lòng nàng cũng cảm thấy áp lực đột nhiên giảm đi, ảo giác trong mắt cũng không còn nữa. Khi nàng nhìn lại Tửu Hào Vương, toàn thân hắn áo lam tung bay trong gió, sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt nhanh chóng co rút lại, trợn trừng nhìn nãi nãi của mình.

Mà nãi nãi Vạn Độc Vương của nàng, lại vẫn không nhúc nhích, giống như biến thành một bức tượng đá, một chút cử động cũng không có.

- Bọn họ chính là đang so đấu linh áp.

Thiếu nữ áo đen chợt tỉnh ngộ, khẩn trương vuốt ve bờ môi:

- Sở dĩ ta không cảm thụ được áp lực, là bởi vì nãi nãi bảo hộ ta. Nãi nãi và phải bảo vệ ta, lại vừa phải đối phó với Tửu Hào Vương, quả thực bị phân tâm…

Nàng không khỏi trở nên âm thầm lo lắng.

Tửu Hào Vương muốn lập tức xuất thủ, cứu Nhị Lang Thiên Quân. Vạn Độc Vương lại muốn phải đợi phân ra thắng bại mới tách bọn họ. Ngay khi hai vương một lời không hợp, đang trong quá trình liều mạng đấu linh áp, cuộc chiến đấu trong không gian chiến trận lại có biến hóa mới.

- Kiến Mộc!

Toàn thân Nhị Lang Thiên Quân đẫm máu, sắc mặt trắng bệch, hét lớn một tiếng, xuất ra con bài chưa lật cuối cùng.

Nhất thời huyền quang bạo khởi, từ trong tiên nang bay vút ra. Nguyên khí toàn thân trở nên sôi trào, một luồng sóng nổ giữa hư không. Yêu khí mênh mông cuồn cuộn như những đám hoa lửa màu xanh đầy rẫy, tràn ngập khắp không gian trận pháp này.

- Kiếp Yêu hai trăm vạn năm!

Sở Vân ngạc nhiên.

Yêu vật trong tay hắn tu vi cao nhất cũng chỉ là Kiếp Yêu Thông Linh Xà hơn chín mươi vạn năm. Thế nhưng Kiến Mộc trong tay Nhị Lang Thiên Quân lại đã là Kiếp

Yêu Hai Trăm Vạn năm.

Điều này cho thấy, linh quang của Nhị Lang Thiên Quân không chỉ vượt qua Sở Vân về phương diện cảnh giới, hơn nữa ngay cả trên phương diện tích lũy, cũng trở nên hùng hậu hơn mấy phần.

Kiếp Yêu Kiến Mộc hai trăm vạn năm, cao tới trăm trượng, hùng vĩ tráng lệ, muôn hình vạn trạng.

Kiến Mộc thập phần kỳ lạ. Nó không có cành cây, chỉ có một thân cây duy nhất. Nó còn được xưng là "Thông thiên thụ", trong truyền thuyết, là cầu nối giữa trời và đất. Nó có thể dài tới mấy trượng, thẳng tắp lên tận trời, so với đỉnh núi còn cao hơn nhiều. Nó là vương giả trong Yêu Thực, với thuộc tính Mộc thuần khiết, trời sinh có thể điều động nguyên khí Mộc xung quanh.

Quả nhiên, nó vừa vào cuộc, toàn bộ nguyên khí Mộc trong không gian trận pháp trở nên bạo động kịch liệt. Giống như ngàn vạn thần tử thấy quân vương, đều hướng về phía Kiến Mộc triều bái.

Nhị Lang Thiên Quân ngồi xếp bằng trên đỉnh Kiến Mộc. Thương thế của hắn rất nặng. Túy Tuyết Đao chém lướt qua trái tim hắn. Trong lúc kịch liệt giao phong, vận động mạnh, dẫn đến động mạch vỡ ra, máu tràn ra vô cùng nghiêm trọng.

Thế nhưng dưới vầng sáng màu ngọc bích bao phủ của Kiến Mộc, vẻ mặt hắn lại tràn đầy thanh khí, nguyên khí dâng tràn, ồ ạt mà đến. Nguyên khí bên người hắn hình thành dòng xoáy, đang chữa thương cho hắn.

Sắc mặt vốn trắng bệch của hắn, dần bắt đầu trở nên hồng hào với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Đồng thời, ánh sáng xanh trên Kiến Mộc mạnh mẽ tỏa ra, tụ lại thành dòng cuồn cuộn, tựa như biển gầm, lao về phía Sở Vân.

Ánh mắt Sở Vân trở nên ngưng trọng, trong lòng rõ ràng cảm nhận được áp lực.

Kiếp Yêu trăm vạn năm, quả thực không bình thường. Uy lực so với Kiếp Yêu mười vạn năm là hai chuyện hoàn toàn khác biệt.

Bất quá hắn một chút cũng không lo sợ, ngược lại còn hủy bỏ Ngũ Đức Chân Thân.

Hắn dựng thẳng Túy Tuyết Đao trước ngực mình, biểu tình trang nghiêm, chậm rãi nói từng tiếng một:

- Hóa… Mộc…

Ầm ầm …

Một dòng thác màu xanh mênh mông cuồn cuộn vô biên, giống như biển rộng tràn tới, sóng triều nổi lên ngập trời, thoáng cái đã hoàn toàn bao phủ lấy Sở Vân.

Thế nhưng ngay sau đó, ánh sáng màu xám nhạt từng chút một lấn át màu xanh, bành trướng khắp đại dương mênh mông, rất nhanh mở rộng chu vi ra hơn mười trượng.

Túy Tuyết Đao tản ra ánh sáng rực rõ, hình thành nên linh vực màu xám, như sóng to gió lớn, không thể nào ngăn cản được mảy may.

Sở Vân sừng sững bất động, như đá ngầm trên biển. Biểu tình yên lặng bình thản lại mang đến cho Nhị Lang Thiên Quân áp lực tâm lý thật lớn.

- Hắn đến tột cùng góp nhặt bao nhiêu loại Hóa Đạo Chi Pháp?

Tâm tư Nhị Lang Thiên Quân chợt trầm xuống. Hắn vẫn chưa hề dùng đến Kiến Mộc, cùng chính là vì lo lắng điều này.

Thật không ngờ, Sở Vân lại thực sự sở hữu Hóa Mộc chi pháp, có thể gắt gao khắc chế Kiến Mộc.

- Ai… Chung quy là không làm gì được hắn. Thảo Đầu Thần Tướng, đều xuất hiện đi.

Nhị Lang Thiên Quân thở dài một tiếng, triệu hồi ra bốn mươi chín Thảo Đầu Thần Tướng, thực hiện nỗ lực cuối cùng.

Những Thảo Đầu Thần Tướng này, đều đạt cảnh giới Linh Yêu đỉnh phong. Mỗi một đầu đều rất có địa vị, đều là Yêu Thực tư chất tuyệt phẩm, có Giáng Châu thảo, Ngọc thảo, Tuyệt Tình thảo, Đoạn Trường thảo ..v.v…dù không phải là kỳ vật thượng cổ, cũng là trân bảo hiếm thấy.

- Giết a…

- Bảo hộ chủ nhân! Chém giết đại địch!

- Xông lên! Nhất tề xông lên đi!

Các Thảo Đầu Thần Tướng dữ dằn như hổ lang. Bọn chúng hóa thành hình người, đều là chiến sĩ áo giáp. Theo dòng nước màu xanh, tấn công về phía lĩnh vực màu xám của Sở Vân.

- Nhị Lang Thiên Quân, ngươi thất bại rồi!

Ánh mắt Sở Vân bình thản, phát ra lời tuyên ngôn thắng lợi. Hắn nhận ra Nhị Lang Thiên Quân đã tiêu sạch mọi vốn liếng, nhẹ nhàng uốn cổ tay. Tiên Thiên Túy Tuyết Đao lập tức trút xuống đầy trời tuyết mang.

Tuyết mang sắc bén vô song, chém lên người Thảo Đầu Thần Tướng. Không người nào là không sụp đổ, cụt tay mất đầu…

Lượt đầu tiên, thế tiến công của Thảo Đầu Thần Tướng triệt để tan vỡ, thân chịu trọng thương, thậm chí có tên tử vong. Nguyên khí Mộc cuộn trào mãnh liệt, dưới sự điều phối của Kiến Mộc, hình thành bốn mươi chín vòng xoáy, bao quanh chữa thương cho bọn họ, nhưng mà hiệu quả cũng không cao lắm.

Nhị Lang Thiên Quân thấy vậy không thể không động dung, không nhịn được một lần nữa hỏi:

- Đây là đao gì vậy? Không ngờ có thể phá vỡ được đội hình tổ hợp của Kiến Mộc và Thảo Đầu Thần Tướng?

Cách đây không bao lâu, tại núi Ly Giang, Nhị Lang hắn thu được truyền thừa vương giả của Mộc vương, lấy được chủ yếu là Kiến Mộc cũng đội ngũ không trọn vẹn của Thảo Đầu Thần Tướng.

- Kiến Mộc, bao gồm nhiều mặt, cả công kích lẫn phòng thủ, còn có năng lực trị liệu, một nửa toàn năng của yêu thực. Hơn nữa lại phối hợp với Thảo Đầu Thần Tướng, hình thành tuyệt phối, quả thực là một đội quân Yêu Thực bất bại.

Trước đây, phương pháp này của Mộc Vương đã tung hoành thiên hạ, gặp phải cường địch, liền ngồi ngay trên đỉnh Kiến Mộc, chỉ huy Thảo Đầu Thần Tướng đối địch.

Kiến Mộc có thể coi là pháo đài, Thảo Đầu Thần Tướng cũng có các năng lực thiên phú.

Bộ tổ hợp này, trận thế mênh mông cuồn cuộn, cực kỳ giỏi về chiến thuật tiêu hao, khiến vô số đối thủ phải đau đầu.

Đây là con bài tẩy của Nhị Lang Thiên Quân, nhưng lại bị Sở Vân dễ dàng phá giải.

- Túy Tuyết niết bàn, tên là Tiên Thiên. Chân tinh tiên thiên kim hành, công phạt vô song. Những Thảo Đầu Thần Tướng này có thể chịu được một đao của ta mà không chết, đã là biểu hiện thượng giai.

Sở Vân chậm rãi tiến lên, đi về phía Nhị Lang Thiên Quân.

Hắn cầm Túy Tuyết Đao trong tay, dựng thẳng trước ngực, bổ ra như nước lũ, chân đạp hư không, từ trong biển xanh ngược dòng mà lên, tạo cho Nhị Lang Thiên Quân áp lực tâm lý cường đại.

- Tiên Thiên?

Nhị Lang Thiên Quân lần đầu tiên nghe thấy từ này. Thần sắc nghi hoặc lóe lên tức thì, hắn chợt ngửa mặt cười to:

- Ha ha ha… Sở Vân, ta bội phục tâm kế của ngươi. Từ trên người ngươi, ta học được rất nhiều điều. Ngươi muốn chém giết ta, tốt nhất tỉnh lại đi. Lần sau chúng ta tái chiến! Thảo giới Sâm Hải!

Hắn đứng dậy, nhẹ nhàng giậm chân, nhất thời Kiến Mộc cao chót vót như núi dưới chân trở nên kịch liệt run rẩy. Bốn mươi chín Thảo Đầu Thần Tướng bị nguyên khí

vây quanh, bay lên trên Kiến Mộc.

Những Thảo Đầu Thần Tướng này đều hóa thành nguyên hình, một đám cây cỏ quý hiếm kỳ lạ nhờ nguyên khí cuồn cuộn của Kiến Mộc, sinh mệnh lực kéo dài không dứt, điên cuồng tràn ra.

Kít … kít….

Đồng thời trên Kiến Mộc cũng sinh trưởng ra vô số phân nhánh cành lá. Chúng nhanh chóng bành trướng, từ chồi non, phút chốc đã biến thành đại thu che trời.

Cây đại thụ vốn cao chọc trời, ngay sau đó lại biến thành một gốc đại thụ bình thường, chậm rãi hạ thấp xuống, vẫn sinh trưởng không ngừng bằng tốc độ kinh người.

Đồng thời, những cành lá trên thân đại thụ này cũng theo biến hóa của thân cây mà sinh trưởng không ngừng, tràn lan ra bốn phía.

Ngoại trừ những cành cây này, bốn mươi chín loài yêu thảo kia cũng trải rộng ra bằng tốc độ kinh khủng, hình thành một biển cây cỏ thật lớn. Trong bản thể trên, cây cỏ giống như yêu ma, mỗi một bộ rễ đều dài tới hơn mười trượng.

Đây là Thảo giới Sâm Hải Chi Thuật.

Là đạo pháp đáy hòm của Bích Mộc Vương dùng để ẩn nấp.

- Gặp lại sau, Kiến Mộc!

Nhị Lang Thiên Quân cắn răng. Sau một khắc, hắn dứt khoát vận dụng Hư Không Kính, rời khỏi không gian trận pháp này.

Núi xanh còn đó, lo gì không có củi đốt.

- Ngươi thật sự cam lòng, có thể từ bỏ những Yêu Vật quý hiếm này? Thiên Không Hạc! Sở Vân cười lạnh một tiếng.

- Hử?

Hắn biến sắc.

Năng lực của Thương Không Hạc bị hạn chế. Không, chính xác là, không gian trận pháp này đã bị khóa lại rồi.

- Thông Thiên Thụ sao…

Hai mắt Sở Vân nheo lại, nhìn về phía Kiến Mộc:

- Không ngờ lại còn có tác dụng như vậy.

Xoát! Xoát! Xoát! Xoát!

Từ ngay phía sau, cây cối vô cùng vô tận tràn tới, giống như ngàn vạn yêu vương, mở rộng những cánh tay dài ngoẵng của mình. Quả thực là phô thiên cái địa, liên miên không dứt.

Sở Vân chém tới một đao, nhất thời gỗ vụn nứt ra, lá cây bay tán loạn. Thế nhưng, lá cây ở phía sau lại rất nhanh lan tràn sinh trưởng qua đây, lấp đầy khoảng trống, bao phủ khổng lồ.

Phiền phức thật!

Thảo giới Sâm Hải Chi thuật, tập trung vào một phương không gian, phát huy tinh túy của chiến thuật tiêu hao đến mức tận cùng, dù Sở Vân có được Tiên Thiên Túy Tuyết Đao công phạt vô song, lúc này cũng nhíu chặt mày.

Hắn thử hủy bỏ Bát Quái Chiến Trận, nhưng tám vị tiên phi đều bị trói buộc bởi một cỗ lực lượng vô hình, dĩ nhiên không thể động đậy. Nói cách khác, toàn bộ không gian trận pháp đều bị Kiến Mộc "bắt cóc".

- Với loại tốc độ này, toàn bộ không gian trận pháp rất nhanh sẽ bị lấp đầy.

- Đây là "Thảo giới Sâm hải chi thuật", là con bài tẩy của Bích Mộc Vương năm đó. Đây là tu vi tiêu hao của Kiến Mộc và yêu thảo, bộc phát ra sinh mệnh lực cường đại. Có người nói, cuồng thảo sinh sôi không ngừng đã từng mạnh mẽ khiến một vị cường giả Vương cấp tiêu hao sinh lực đến chết.

- Một mực lui về phía sau cũng không phải biện pháp. Chỉ có đánh tan Kiến Mộc mới có thể phá vỡ vòng khóa này.

Từ đáy lòng Sở Vân truyền đến thanh âm lo lắng của các tiên phi.

- Không! Ta đã có biện pháp tốt rồi. Thông Linh Xà!

Sở Vân chuyển mục tiêu về phía Kiến Mộc.

Kiến Mộc nhất thời trở nên run rẩy kịch liệt. Sau ba lần hô hấp, nó ngừng chấn động xoay mình.

538. Chương 118 - 119 : Chiếm Lấy Kiến Mộc

Chương 118 - 119 : Chiếm lấy Kiến Mộc

Nguyên khi Mộc kịch liệt sôi trào, đập vào vòng xoáy, đã mất đi nguồn gốc động lực.

- Kiến Mộc trở lại!

Sở Vân hét to một tiếng, Kiến Mộc cao to như núi nhất thời hóa thành một đạo ánh sáng màu ngọc bích, chui vào trong tiên nang của hắn.

Kiến Mộc vừa bị thu phục, nhất thời khí thế sinh trưởng của yêu thảo đình trệ lại. Ngay sau đó, lá xanh biến thành màu vàng, cây cỏ đều héo rũ mà chết.

Mà bốn mươi chín yêu thực quý hiếm kia đều biến thành tro tàn.

Thảo Giới Sâm Hải Chi Thuật đối với hao tổn tu vi vô cùng kịch liệt. Ngay cả Kiến Mộc cũng từ tu vi hai trăm vạn năm hạ xuống còn một trăm hai mươi vạn năm. Mất đi sự chống đỡ của nó, những Linh Yêu đỉnh phong hơn chín ngàn năm này đương nhiên đều bị diệt vong.

- Bảy đầu yêu binh này làm sao bây giờ?

Các Tiên phi hỏi.

Bảy đầu yêu binh này đều là Linh Yêu, chính là yêu vật Nhị Lang Thiên Quân dùng để cấu thành Thất Tinh Chiến Trận.

Sở Vân quét mắt liếc nhìn liền mất đi hứng thú. So với Thảo Đầu Thần Tướng, những yêu binh này đều là loại tầm thường.

- Trấn áp thôi.

Hắn nhẹ giọng nói.

- Bảo quang mông trần quyết!

Các tiên phi nhất tề đánh ra pháp quyết, nhanh chóng đánh cho bảy đầu yêu binh bay tán loạn, lại bắt đầu tiến hành phong ấn hết thảy đám yêu binh cùng đường này.

- Đi thôi. Lưu lại thời gian lâu như vậy, có lẽ đã không thể truy sát được nữa.

Sở Vân thở dài một tiếng, thu hồi Bát Quái Chiến Trận, hiện thân trên sa mạc.

- Ủa?

Hắn kinh ngạc nhận thấy Nhị Lang Thiên Quân cũng không rời đi, mà đang chắp tay đứng cách đó không xa. Chứng kiến Sở Vân không biết làm cách nào lại có thể

nhanh chóng thoát khỏi Thảo Giới Sâm Hải Chi Thuật, trong mắt hắn lóe ra tia sáng bất định.

Ngoại trừ hắn, còn có ba người xa lạ nữa.

- Tửu Hào Vương?

Thấy tráng hán bên cạnh Nhị Lang Thiên Quân, biểu tình của hắn trở nên ngưng trọng. Ngay sau đó, ánh mắt hắn rơi trên người lão bà bà áo đen, đồng tử cũng co rút lại:

- Vạn Độc Vương…

- Hắc hắc hắc… Không ngờ còn có thể nhận ra lão thân. Tiểu tử kia không tồi, nhiều lần vượt ra ngoài dự liệu của lão thân. Nhưng mà, ngươi không nên gọi là Tiểu Bá Vương, giảo hoạt như tiểu hồ ly vậy. Gọi ngươi là Hồ Quân càng hợp hơn a.

Vạn Độc Vương nói, khiến Sở Vân kinh ngạc không thôi.

Hắn vốn vô cùng khẩn trương, thế nhưng nghe xong những lời Vạn Độc Vương vừa nói, lại vẫn trăm mối không cách nào lý giải.

Chuyện gì xảy ra?

Mình và Vạn Độc Vương dường như trước nay chưa từng gặp mặt a. Vì sao lão nhân gia này lại có vẻ ưu ái mình như vậy?

- Nếu thắng bại đã phân, đánh tiếp nữa cũng không cần thiết… Ha ha ha, đều đến khách sạn Long Môn của ta đi, ta thiết yến khoản đãi chư vị.

Tửu Hào Vương ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, rất phóng khoáng, nhiệt tình mời mọc.

Khách sạn Long Môn chấn động.

Không chỉ có Sở Vân và Nhị Lang Thiên Quân dắt tay nhau quay về, hơn nữa, Tửu Hào Vương hiện thân, càng khiến cho những người đau khổ chờ đợi kết quả chiến đấu đều chấn động nhân tâm.

Về phần Vạn Độc Vương và cháu gái, vẫn bao phủ trong áo bào đen, không cho ai biết thân phận. Chỉ là, có thể cùng đám người Tửu Hào Vương, Nhị Lang Thiên Quân đứng cùng một nhóm cũng đủ để khiến ngời khác kiêng kỵ.

- Tửu Hào Vương tiền bối, không biết kết quả chiến đấu giữa Nhị Lang Thiên Quân và Tiểu Bá Vương thế nào?

Một người lớn gan, thấy Tửu Hào Vương hào khí sảng khoái, lớn tiếng hỏi.

- Hòa nhau!

Sở Vân giành đáp trước. Hắn không muốn đề cao mình. Đệ nhất nhân hậu bối, tuy rằng vô cùng phong quang, nhưng cũng thập phần khổ cực. Để Nhị Lang Thiên Quân chịu đựng giúp một chút hỏa lực cũng tốt.

Chỉ là, lời hắn còn chưa dứt, chỉ nghe Nhị Lang Thiên Quân bên cạnh lập tức phản bác nói:

- Không. Thực lực của Sở Vân cao hơn tưởng tượng của ta. Ta thua trong tay hắn, quả thực là thất bại thảm hại, tâm phục khẩu phục.

- A?

Sở Vân trừng to mắt, nhìn thẳng vào Nhị Lang Thiên Quân.

Nhị Lang Thiên Quân cũng nhìn về phía hắn. Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đều lóe ra tia sáng như thiểm điện.

- Nhị Lang Thiên Quân sao có thể khiêm tốn như vậy? Quá khiêm tốn chính là dối trá đó. Rõ ràng là hòa nhau mà thôi.

Sở Vân nhấn mạnh hai chữ "hòa nhau", nói rất lớn.

Nhị Lang Thiên Quân bỗng nhiên biến sắc, cố ý trước mặt mọi người phun ra một ngụm máu tươi, bi phẫn nhìn về phía Sở Vân, giống như vừa bị vũ nhục nặng nề vậy:

- Tiểu Bá Vương, ta kính phục thủ đoạn của ngươi, nhưng hà tất giấu giếm chân tướng đây? Ta không cần ngươi thương hại như vậy.

Thương thế của hắn, hơn nữa phối hợp với vết máu nơi khóe miệng khiến tất cả mọi người trong sảnh đường đều ồ lên một trận. Tình cảnh này so với những lời Sở Vân nói càng có sức thuyết phục hơn.

- Nhị Lang Thiên Quân bị thương nặng như vậy. Tiểu Bá Vương quả thật là Tiểu Bá Vương a.

- Hậu bối đệ nhất nhân, Sở Vân bảo vệ thành công ngôi vị của mình.

- Ngay cả Nhị Lang Thiên Quân cường đại như vậy cũng không thể lay chuyển được địa vị của Sở Vân. Trong thiên hạ, còn ai có thể tạo nên mối đe dọa đến ngôi vị của hắn nữa?

...

Nghe mọi người sôi nổi bàn luận, sắc mặt Sở Vân không tốt chút nào.

Biểu hiện của Nhị Lang Thiên Quân thật quá khoa trương. Đây quả thật là đòn sát thủ trí mạng đối với hắn. Tin tưởng không bao lâu nữa, sẽ có rất nhiều người tới khiêu chiến hắn. Cũng không phải Sở Vân e ngại, mà là không muốn chuốc lấy phiền phức thị phi. Nhất là trong Đại hội du hiệp, hào kiệt cường giả các nơi tại Tinh Châu đều chen chúc tới sẽ khiến kế hoạch sắp tới của hắn xáo trộn không nhỏ.

Tửu Hào Vương, Vạn Độc Vương thấy một màn như vậy, không lòng cũng không khỏi cười thầm.

Cái này gọi là ngã một lần, khôn hơn một chút. Nhị Lang Thiên Quân lần này bị tổn thất nặng nề, bắt đầu tiến hành hãm hại Sở Vân. Xảo hợp chính là, hắn tựa hồ có tài hoa biểu diễn trời sinh, biểu diễn cực kỳ giống thật, cứ như mọi chuyện đúng là như vậy.

Loại nhân vật thiên tài này đều là ngọc thô chưa mài. Càng ma luyện, càng có thể phóng xuất ra hào quang rực rỡ, trưởng thành với tốc độ kinh người.

Lúc này đây, Nhị Lang Thiên Quân chính là chưa đủ kinh nghiệm mới chịu thiệt thòi.

Thế nhưng hiện tại hắn đã ý thức được, hơn nữa còn bắt đầu thay đổi. Nếu lần sau tái chiến, Sở Vân cũng sẽ không được như hôm nay, dễ dàng nắm được yếu điểm của hắn.

- Ha ha ha... Trận chiến này đích thực là Sở Vân thắng lợi. Đây là toàn bộ hình ảnh, mọi người có thể xem một chút.

Vạn Độc Vương tung "Vạn Hương Yên", yên khí lượn lờ bay lên giữa không trung, chiếu lại cảnh tượng chiến đấu.

Sở Vân thầm kêu một tiếng không xong!

Tuy rằng lúc này hắn đã biết hai vị vương giả đều một mực quan tâm tới trận chiến này. Thế nhưng thật không ngờ, Vạn Độc Vương cư nhiên còn có thủ đoạn này, một lần nữa chiếu lại tất cả hình ảnh.

Trong tay hắn có rất nhiều trọng bảo không thể để lộ ra ngoài. Thông Linh Xà, Tiểu Bao Tử, còn có Cực Nhạc Hoàn Hỷ Thuyền. Nếu bộc lộ ra, chắc chắn sẽ có một hồi phiền toái không nhỏ.

Hắn nhìn về phía Vạn Độc Vương, rất muốn nói vị cường giả Vương Cấp này thu hồi "Vọng Hương Yên", thế nhưng lại cố kỵ tính tình quái dị của nàng.

- Tiểu tử kia, không nên nhìn ta như vậy. Muốn giải quyết hãm hại của đối phương, phải dùng biện pháp thẳng thắn dứt khoát này. Ngươi nên cảm tạ lão thân đây đi.

Thanh âm của Vạn Độc Vương trực tiếp từ trong đáy lòng Sở Vân vang lên.

Thủ đoạn của vương giả quả thật là bất tận.

Đương nhiên, suy nghĩ của Vạn Độc Vương tuyệt không dừng lại ở những thứ này.

Nàng phải công bố chân tướng sự việc cho mọi người, nâng Sở Vân lên vị trí thượng đẳng... Trong mắt nàng, chỉ có địa vị như vậy mới miễn cưỡng xứng đôi với

cháu gái bảo bối của nàng.

Sở Vân bắt đầu trấn định lại. Hắn đang suy nghĩ: Nghe khẩu khí của Vạn Độc Vương cũng không phải là muốn làm khó ta. Nếu là giúp ta, quay lại cảnh tượng chiến đấu. Lẽ nào là...

Hai mắt nhìn chằm chằm vào "Vọng Hương Yên", tâm tình dần dần được thả lỏng.

Các Tiên Phi đều xuất hiện dưới dạng hình người, chỉ cần bản thân Cực Nhạc Hoan Hỷ Thuyền, không lộ diện sẽ không ai liên tưởng đến nơi này.

Tiểu Bao Tử cũng không có trực tiếp xuất hiện. Về phần Thông Linh Xà, trừ phi biến thành hình người, mới có thể hóa thân thành nữ tử quyến rũ xinh đẹp, mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Mà Sở Vân vì để nó phát huy ra toàn bộ lực lượng, triệu hồi ra nguyên hình của nó.

Bản thân Thông Linh Xà chính là trong suốt, lại bị cây cỏ khắp bầu trời che đậy, bên trong Vọng Hương Yên cũng chưa chắc đã nhìn rõ.

Về phần giai đoạn cuối cùng, Kiến Mộc bị Sở Vân đoạt lấy, chỉ khiến mọi người kinh hô một trận, lại chưa tạo thành bao nhiêu chấn động.

Dù sao từ hình ảnh trên cũng nhìn không ra, Kiến Mộc từ nay về sau đổi chủ. Mọi người chỉ nghĩ, Kiến Mộc đã hoàn toàn bị trấn áp mà thôi.

Hiệu quả tạo thành tuy rằng không nhiều lắm nhưng tại Ngự Yêu giới cũng không phải là hiếm thấy.

Giống như Trấn Yêu tháp của Sở Vân, còn có "Khổn Tiên Thằng", Ngũ Chỉ sơn...

Nổi tiếng xa gần cũng đều có hiệu quả như vậy.

Mà ngay cả hai vị Vương giả cũng bị khiến cho mơ mơ hồ hồ. Biết được bí mật này chỉ có hai người Sở Vân và Nhị Lang Thiên Quân.

Tuy nhiên, may mắn cho Sở Vân chính là, Nhị Lang Thiên Quân chứng kiến một màn cuối cùng này, toàn thân chấn động, sau đó quay lại nhìn Sở Vân thật sâu, nhưng vẫn chưa công bố bí mật này.

- Thì ra là thế. Không ngờ lại là Thông Linh Xà. Cư nhiên là Thông Linh Xà! Ta biết, yêu thú được ghi chép trong sách cổ, hiện tại rõ ràng là đang thực sự tồn tại.

Linh quang hắn chợt lóe, rốt cục phá tan lớp sương mù dày đặc, suy đoán chân tướng sự việc.

Nếu không nghĩ đến điểm này, hắn có lẽ sẽ căn cứ vào nghi hoặc của mình, công bố bí mật này ra, tiếp thu ý kiến quần chúng, lôi thủ đoạn thần bí của Sở Vân ra ngoài ánh sáng. Thế nhưng hiện tại, sau khi biết bí mật này, hắn ngược lại quyết định bảo vệ bí mật tới cùng.

- Tồn tại của Thông Linh xà, nếu thực sự truyền ra bên ngoài, hấp thu vô số ánh mắt nhất định sẽ khiến thiên hạ đại động, vô số người tranh đoạt. Ngay cả Vương giả đều phải động tâm, vậy sẽ làm mất đi một phần cơ hội của ta. Sở Vân, ngươi chờ đó! Kiến Mộc tạm thời ở trong tay ngươi, tạm thời để ngươi bảo hộ đi. Một ngày nào đó, ta không chỉ lấy lại Kiến Mộc, còn phải cướp đi cả Thông Linh Xà của ngươi.

"Hắn vậy mà không công bố ra bí mật Kiến Mộc đổi chủ, xem ra là đoán được chân tướng tồn tại của Thông Linh Xà... Hắn chủ động giữ kín bí mật này, là muốn cướp đi Thông Linh xà của ta sao? Đúng là si tâm vọng tưởng."

Ý niệm trong đầu Sở Vân vừa chuyển liền liên tưởng đến rất nhiều thứ. Hắn nhìn về phía Nhị Lang Thiên Quân, ánh mắt hai người giao phong giữa không trung, dây dưa không dứt.

"Người trước mặt ta, chính là đại địch suốt đời của ta. Không chỉ có thực lực, còn có số mệnh gia tăng, tâm chí kiên định sắt thép, cũng không phải đánh một trận có thể diệt trừ. Cần phải qua nhiều lần giao phong, tiêu hao sinh mệnh lực, phá tan ý chí chiến đấu, lần lượt tích lũy ưu thế, mới có thể giết chết đối phương."

Suy nghĩ tương tự trong đầu nhất thời khiến cảm xúc hai người dâng lên.

...

- Đến! Đến! Đến! Đây chính là rượu Lưu Hà Động Chân, ẩn chứa nguyên khí ngũ hành, điều trị tâm can tỳ tràng. Uống mấy ngụm, rất có lợi đối với thân thể.

Tửu Hào Vương mở nắp vò rượu vốn được phong kín mít, nhất thời ánh sáng ngũ sắc rực lên, từ sâu trong vò rượu nhộn nhạo bay ra.

Đồng thời, một mùi rượu thơm nồng nàn cũng tràn ngập xung quanh, khiến trong không khí đều ẩn chứa hương vị say lòng người.

Khách sạn Long Môn phân chia các phòng thành hạ đẳng, trung đẳng và thượng đẳng. Mà lúc này, chính giữa khách sạn Long Môn có một phòng khách tuyệt phẩm duy nhất.

Sau khi Sở Vân và Nhị Lang Thiên Quân đánh một trận đã được Tửu Hào Vương mời đến đây dự tiệc. Theo hộ tống còn có ba vị Môn chủ của Yên Chi môn, cùng với năm người Kim Bích Hàm, Tiểu Tiểu Hiền.

Đây là một tiểu thế giới.

Trời xanh vạn dặm, ánh dương quang chiếu rọi khắp nơi. Núi xanh bao bọc quanh hồ, trong hồ có Chu lâu, rường cột chạm trổ. Sóng xanh lăn tăn trong làn nước, từng đàn cá bơi lội tung tăng. Xa xa, chim oanh lượn vòng, tiếng hót líu lo.

Một đám người bên trong lầu các, nhìn xuyên qua cửa sổ mở rộng, thưởng thức cảnh núi sông tươi đẹp. Gió nhẹ mang theo hơi ẩm ướt mát lạnh, khoan khoái truyền tới phả vào mặt.

Đồng thời, các loại cao lương mỹ vị, hương sắc cuốn hút được tôi tới mang lên liền mạch như nước chảy.

Chỉ là hiện tại, sự chú ý của mọi người đều bị Lưu Hà Động Chân tửu do Tửu Hào Vương bưng lên thu hút.

Tửu Hào Vương, Tửu Hào Vương, danh xưng của Ngự Yêu sư này, đủ để nói rõ phong cách của hắn.

Hắn lấy hảo tửu trứ danh, tính cách phóng khoáng, thường thường tiêu tiền như nước, thích kết giao hào kiệt các nơi, bằng hữu trải khắp ngũ hồ tứ hải.

Yêu binh chủ lực của hắn, không phải cái gì khác mà là một vạc rượu lớn như một tòa núi nhỏ, tên là Sơn Hà Tuế Nguyệt Đại Tửu Hang. Kiếp Yêu tu vi gần nghìn vạn năm, công phòng thống nhất, khí nuốt nhật nguyệt.

Đồng thời có thể dùng thời gian thuộc tính, còn có thể cất rượu, phụ trợ tu hành, cùng một loại với Kiến Mộc, là kiểu yêu vật nửa toàn năng.

539. Chương 120 - 121: Bí Quyết Thành Công Của Tiểu Tiểu Hiền

Chương 120 - 121: Bí quyết thành công của Tiểu Tiểu Hiền

- Đến! Đến! Đến! Đều nếm thử Lưu Hà Động Chân Tửu do ta chưng cất xem. Ha ha ha...

Tửu Hào Vương cười, rất là nhiệt tình.

Lập tức có hạ nhân bưng từng vò rượu bước tới bên cạnh từng người, nghiêng vò đổ ra từng bát rượu.

Tửu Hào Vương uống rượu, chưa bao giờ dùng chén, tất cả đều là dùng bát.

Rượu này kỳ diệu đến cực điểm, tổng cộng đổ ra vừa vặn mười bát trên bàn, bốn phía lập tức sáng bừng lên, muôn hồng ngàn tía, vô cùng xán lạn.

Hơn nữa mùi vị của rượu này thanh nhã tinh thuần, liên miên mềm mại, nhất thời khiến tâm thần mọi người thoải mái, thần thanh khí sảng.

Tiểu Phi Yến đã sớm nóng lòng muốn thử, là người đầu tiên nâng bát rượu lên, cẩn thận uống một ngụm, lập tức hai mắt sáng bừng, yêu kiều kêu lên:

- Tốt! Tốt! Rượu ngon! Giống như là nước trái cây vậy.

Lại uống thêm một ngụm, dùng đầu lưỡi liếm liếm môi, tán thưởng nói:

- Chỉ là, so với nước trái cây còn thơm hơn.

Thiếu nữ ngây thơ rực rỡ, bộ dáng hoạt bát khả ái, lập tức khiến mọi người cảm thấy thoải mái, đều nâng bát rượu lên uống một ngụm.

- Không sai! Rượu ngon!

- Thực sự là rượu ngon!

Mọi người đều tán thưởng!

- Ừ! Đúng là mùi vị thơm ngát đặc biệt.

Ngay cả Vạn Độc Vương cũng nhẹ khen một tiếng, chợt lại không quên dịu dàng căn dặn thiếu nữ áo đen một tiếng:

- Cháu gái ngoan, uống ít một chút. Cái này không thể xem như nước trái cây, là rượu, dễ say lòng người.

- Dạ!

Thiếu nữ áo đen vốn đã khẽ nhấp một ngụm, vừa định uống thêm lần nữa, nghe bà nói như vậy nhất thời ngoan ngoãn đặt bát rượu xuống.

Sở Vân thấy một màn này, trong lòng cũng kỳ quái.

Trong ký ức của hắn, Vạn Độc Vương cho tới khi chết đều là cô độc, vì sao hiện nay lại có thêm một người cháu gái?

Cháu gái này, tuy rằng không thấy diện mạo của nàng, nhưng tính tình nhu thuận thiện lương, là một cô gái ngoan ngoãn. Khó có thể tưởng tượng được nàng lại là cháu gái của Vạn Độc Vương. Tính cách của nàng và nãi nãi hoàn toàn là một trời một vực.

Còn đang nghi hoặc, Tiếu Tiểu Hiền đã ngẩn mặt ra, đưa bát rượu hươ hươ trước mặt thiếu nữ, cười hì hì nói:

- Hắc hắc, tiểu muội muội, nếu muội không uống, để ca ca uống thay muội đi nha.

- Làm càn! Còn không lui ra cho ta!

Sắc mặt Sở Vân trầm xuống, đột nhiên quát một tiếng.

- Dạ, chưởng môn.

Tiếu Tiểu Hiền đành phải thu tay, cười khan một tiếng, trở lại chỗ ngồi.

Một màn này khiến Tửu Hào Vương hết sức kinh ngạc:

- Nếu như ta không nhìn lầm, vị thiếu niên này hắn chính là một trong tứ đại dâm tặc Tây Tiện Tiếu Tiểu Hiền phải không? Sao lại xưng hô Sở Vân là chưởng môn?

Tiếu Tiểu Hiền so với Sở Vân còn thành danh sớm hơn, cũng là nhân vật nhân tài kiệt xuất trong lớp đồng lứa. Vốn Tửu Hào Vương chỉ cho rằng hắn và Sở Vân là bằng

hữu, cùng kết bạn mà đi. Thật không ngờ, nhìn tình cảnh này, cư nhiên lại chịu tiết chế cùng lãnh đạo của Sở Vân.

- Việc này nói ra rất dài dòng. Tửu Hào Vương đại nhân, ngài có thể nhận ra tín vật chưởng môn này không?

Sở Vân nói xong lấy tín vật chưởng môn Thần Thâu môn đặt lên trên bàn.

Tửu Hào Vương nhìn thoáng qua, lập tức nói:

- Đây quả là tín vật chưởng môn đại biểu cho thế lực du hiệp thượng đẳng. Năm đó, Du Hoàng có cảm giác đại nạn giáng xuống, liền đem Long Môn tiên nang của bản

thân giải phóng hoàn toàn, biến thành Long Môn thế giới, dùng để truyền thừa y bát của mình.

- Thời kỳ thượng cổ, nhóm người may mắn đầu tiên đi thám hiểm tới Long Môn thế giới. Tại Thanh Ngưu đại hạp cốc, thu được mấy chục chiếc nhẫn chưởng môn. Bên trong những chiếc nhẫn chưởng môn này, đều chứa đựng tin tức đầu tiên, ghi lại động tiên năm đó Du Hoàng chu du Tinh Châu thám hiểm phát hiện được.

- Khi đó, thiên địa mới sinh, loài người yếu đuối, Ngự Yêu sư vừa mới phát triển, số lượng cực nhỏ. Các loại yêu vật hoành hành, đồng thời địa thế hiểm trở đáng sợ, thiên nhiên khắc nghiệt. Du Hoàng thám hiểm, mỗi khi phát hiện một hiểm cảnh mật địa, liền thi triển thủ đoạn vô thượng, cải tạo thành động tiên, thích hợp cho con người sinh sống. Cũng ở bên trong, lưu lại một ít tài phú, hoặc là đạo pháp ngọc giản, hoặc trứng yêu thú, hạt giống yêu thực…v.v…

- Khi Du Hoàng ngã xuống, đám người may mắn đầu tiên tại Long Môn thế giới đoạt được chiếc nhẫn chưởng môn. Thông qua tin tức bên trong chiếc nhẫn, tìm được động tiên, lại mượn số tài phú bên trong, dựa theo yêu cầu trong chiếc nhẫn chưởng môn, thành lập môn phái Du hiệp. Đây là thế lực du hiệp đầu tiên trên Tinh Châu.

- Sau đó, Long môn thế giới, cứ cách mỗi tám năm lại mở ra một lần. Trong số đám người may mắn đầu tiên đó, đại đa số đều mang theo thuộc hạ một lần nữa bí mật tìm đến nơi đây, lại tiếp tục mang đi thêm càng nhiều nhẫn chưởng môn. Du hiệp phát cứ như vậy sinh sôi nảy nở, từ đại địa Tinh Châu truyền bá a bên ngoài. Dần dần, bí mật của Long Môn thế giới cũng để lộ phong thanh, càng ngày càng có nhiều người tiến vào Long Môn thế giới, thu nhặt những chiếc nhẫn chưởng môn.

- Đây là truyền thừa của Du Hoàng. Truyền thừa Vương giả bình thường cũng chỉ có thể giúp ích cho một người, mà ơn trạch của hắn lại trải rộng ra toàn bộ Tinh Châu.

Nhân loại có thể phát triển lớn mạnh đến trình độ như hiện tại, công lao lớn nhất thuộc về Du hoàng.

Sở Vân không ngờ rằng, mình chỉ lấy ra chiếc nhẫn chưởng môn của Thần Thâu Môn, lại thoáng cái khiến Tửu Hào Vương nói nhiều như vậy.

Những điển cố này, hắn đương nhiên đã sớm biết được. Ngay cả tiểu cô nương như Phi Yến cũng đã sớm nghe nói qua. Trên thực tế, toàn bộ Tinh Châu đều nghe đến thuộc lòng.

Trong sự phát triển của nhân loại, Tam Hoàng Tứ Đế, là những người có cống hiến to lớn.

Bọn họ lấy lực lượng cá nhân, thúc đẩy sự phồn vinh, hưng thịnh của cả loài người.

Bất quá, làm người ta không ngờ chính là, cháu gái của Vạn Độc Vương tựa hồ không hiểu rõ lắm, kinh ngạc chỉ vào chiếc nhẫn chưởng môn, dịu dàng nói:

- Đây là chiếc nhẫn chưởng môn do Du hoàng luyện chế sao? Có thể cho ta xem một chút hay không…

Trong lòng Sở Vân khẽ động, thầm nghĩ thì ra là thế. Tửu Hào Vương sở dĩ giải thích dài dòng như vậy, xem ra là đặc biệt nói cho vị thiếu nữ áo đen thần bí này nghe.

Cháu gái của Vạn Độc Vương, Sở Vân chưa bao giờ biết có một người như vậy tồn tại.

Trong trí nhớ kiếp trước của hắn cũng không có tin tức này.

Lẽ nào hắn sống lại, đã cải biến quỹ tích của một số sự việc? Hay là kiếp trước cấp độ của hắn quá thấp, không thể tiếp xúc tới được những bí mật cao tầng này. Mặc kệ nói như thế nào, Tửu Hào Vương tựa hồ là biết một chút lai lịch của thiếu nữ áo đen này.

Ý tưởng trong đầu chợt lóe, Sở Vân vừa tự phỏng đoán, vừa mỉm cười, ngón tay giữa cong lên, đưa chiếc nhẫn cho thiếu nữ áo đen.

- Đương nhiên có thể.

Hắn ôn nhu nói. Vạn Độc Vương tựa hồ rất chiếu cố mình, Sở Vân đối với thiếu nữ áo đen tất nhiên cũng là có qua có lại.

- Cảm ơn!

Thiếu nữ nhẹ giọng nói lời cảm tạ, vội vã vươn bàn tay nhỏ bé tiếp nhận chiếc nhẫn. Trường bào màu đen trên người nàng càng khiến cho da thịt nàng nổi bật trắng

như tuyết. Đôi tay nhỏ bé của nàng không chịu nổi nặng nhọc, tinh xảo như tác phẩm nghệ thuật, vừa duỗi ra liền hấp dẫn vô số ánh mắt của mọi người.

- Đây tuyệt đối là thiếu nữ mỹ lệ xuất chúng.

Nhất thời, trong lòng mọi người đều mơ hồ hiện lên suy nghĩ như vậy.

Thiếu nữ áo đen cẩn thận từng li từng tí đưa ngón giữa tới trước mặt, tỉ mỉ quan sát.

Chiếc nhẫn như ngọc bích, dưới ánh mặt trời phát ra tia sáng lóng lánh chói lọi. Chiếc nhẫn không che giấu được những chỗ sứt mẻ, hiện ra rất nhiều vết xước như mài giũa, hiển nhiên là đã trải qua rất nhiền năm tháng tang thương.

- Thần, Thâu, Môn?

Thiếu nữ áo đen nhẹ giọng lẩm bẩm. Nàng bỗng nhiên phát hiện trên chiếc nhẫn ngọc bích có ba chữ như ẩn như hiện.

- Ừ. Đây là chiếc nhẫn chưởng môn của Thần Thâu môn.

Nhất thời, bất kể là Tửu Hào Vương hay Vạn Độc Vương đều không nhịn được ghé mắt nhìn qua.

Sở Vân cười khẽ một tiếng, sau đó thu lại chiếc nhẫn, đơn giản kể qua một lượt chuyện cùng Tiếu Tiểu Hiền không đánh không quen biết.

- Thì ra là thế.

Tửu Hào Vương cười ha ha:

- Đây là duyên phận của hai người các ngươi. Tiếu Tiểu Hiền, ta thực không có nhìn lầm ngươi, có nguyên tắc, là một nam nhân tốt.

Hắn tán thưởng chuyện Tiếu Tiểu Hiền trộm lại chiếc nhẫn, đồng thời cũng đả kích khí phách của Sở Vân một chút.

Nhận được sự khích lệ của Tửu Hào Vương, Tiếu Tiểu Hiền có cảm giác được yêu mà sợ.

Tửu Hào Vương lại xua xua tay nói:

- Con người của ta thích nhất là kết giao hào kiệt ngũ hồ tứ hải. Cái gì là hào kiệt đích thực? Chính là chân tình, không dối trá, không khoe khoang khoác lác. Tiếu Tiểu Hiền ngươi từ khi xuất đạo đến nay, chính là thật tình triển lộ, không hề giấu giếm, một đường thẳng tiến tới cùng. Mặc cho người ngoài bàn luận, chỉ đi con đường của mình. Đây là dũng khí. Nhiều nam nhân tu vi cao thâm hơn ngươi, lại lo trước tính sau, bận tâm thanh danh, đều là hạng ngụy quân tử. Tửu Hào Vương ta khinh thường nhất là loại người này.

- Một đường thẳng tiến tới cùng…

Mọi người nhất thời im lặng. Đây là khích lệ sao? Như thế nào lại không có cảm giác như vậy!

Chỉ là Tiếu Tiểu Hiền cũng rất hưng phấn, cho rằng đây là khích lệ, vẻ mặt kích động đỏ bừng, không khỏi đứng dậy, xoa xoa tay nói:

- Không dối gạt Tửu Hào Vương đại nhân, ta vẫn đều cho rằng, nam nhi sống không thẹn với lương tâm, tiêu sái tự do, không bị câu thúc, cho nên đã làm như vậy. Ta từ nhỏ đọc thuộc sử sách, tổng kết ra bí quyết thành công.

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút:

- Bí quyết thành công, có hai tiêu chuẩn. Thứ nhất chính là kiên trì, thứ hai là không biết xấu hổ.

- Tốt! Nói rất hay! Ngôn ngữ đơn giản, nhưng ý nghĩa sâu xa tinh tế. Bao nhiêu sự tình trên thế gian này, đều vô duyên vô cớ thất bại trong gang tấc, bao nhiêu hào kiệt đều tiêu ma sống uổng, hao phí thiên tư, tất cả đều là vì thiếu đi hai thứ "kiên trì" và "không biết xấu hổ" này. Điều này tuy rằng thô tục, nhưng lại hết sức chí lý. Các triều đại kiêu hùng, đều là không biết xấu hổ. Năm đó, Giang Hán vương bị địch nhân uy hiếp, muốn nấu thịt phụ mẫu hắn, hắn còn cười nói phần cho hắn một chén canh. Không biết xấu hổ đến cực điểm, nhưng lại có thể sáng lập ra Giang Hán quốc.

Tửu Hào Vương tán thưởng. Hào kiệt như Tiếu Tiểu Hiền, tất nhiên là rất đáng thưởng thức.

Tiếu Tiểu Hiền được vương giả kích lệ, vui không kìm được, cảm giác như gặp được tri âm, thiếu chút nữa là ôm hôn thắm thiết. Chỉ nghe hắn nói tiếp:

- Trong hai tiêu chuẩn trên, ta lại tổng kết lại một chút. Cái gì là thành công? Thành công chính là kiên trì không biết xấu hổ.

- Ách…

Lần này ngay cả Tửu Hào Vương cũng lấy làm kinh ngạc.

Lý luận kiên trì không biết xấu hổ của Tiếu Tiểu Hiền khiến Tửu Hào Vương nhất thời khó có thể chống đỡ, danh tiếng của hắn trở nên nổi bật.

Thiếu nữ áo đen nhịn không được cười rộ lên. Nàng bị lý luận này chọc cười.

Ba vị môn chủ của Yên Chi Môn đều nhìn thẳng Tiếu Tiểu Hiền, tủm tỉm cười. Nguyên lai Tây Tiện lại là kẻ dở hơi như vậy.

Nhị Lang Thiên Quân nhìn hắn, như có điều suy nghĩ.

- Tiểu Hiền, xem ra ta chung quy là đánh giá thấp ngươi.

Kim Bích Hàm lắc đầu thở dài nói.

- Đâu có! Đâu có…

Tiếu Tiểu Hiền chắp tay, giả vờ khiêm tốn, kỳ thực khóe miệng lại như nở hoa. Hắn nhìn về phía Tửu Hào Vương, trong mắt lóe sáng, hết sức thành khẩn nói:

- Không thể tin được Tửu Hào Vương đại nhân vậy mà lại là tri âm của tiểu nhân. Hôm nay được nói chuyện cùng đại nhân, tiểu nhân mới biết mình sống không uổng phí. Ngày sau nếu tiểu nhân có thành tựu, buổi nói chuyện hôm nay tất nhiên sẽ trở thành giai thoại khiến người ngươi ca tụng. Tửu Hào Vương đại nhân, cảm tạ sự cổ vũ của ngài!

Nói tới đây, hắn khom ngươi vái Tửu Hào Vương một vái thật sâu.

- Ha hả…

Tửu Hào Vương cười gượng một tiếng. Lão đâu ngờ tới, Tiếu Tiểu Hiền sẽ kỳ phong đột khởi, tổng kết ra cái lý luận "kiên trì không biết xấu hổ" này. Cái gì "sống không uổng phí"?

Lão cảm giác không ổn, chính mình đã đánh giá thấp Tiếu Tiểu Hiền. Thật không ngờ hắn từ phái thực hành, thoáng cái đã bay lên thành phái lý luận.

Đợi tới sau này, lý luận liên hệ thực tế, không phải rất tuyệt vời sao?

- Nhân tài a...

Tửu Hào Vương chỉ có thể than thầm trong lòng như vậy.

Tiếu Tiểu Hiền hưng phấn đến toàn thân run rẩy. Khích lệ này của Tửu Hào Vương khiến hắn càng kiên định con đường của mình, càng cảm thấy tương lai phía trước thật sáng sủa.

Tuy rằng thế nhân có rất nhiều điều không thể giải thích được, nhưng mọi người đều là phàm tục, sao có thể hiểu một thiên tài siêu phàm thoát tục như hắn đây?

Mang giày của người khác, đi trên con đường của chính mình, để cho bọn họ đố kỵ, ước ao đến chết đi.

Bộ dáng đắc chí như kẻ dở hơi của hắn khiến chúng nữ không nhịn được cười. Dịch Yên trẻ trung, Phi Yến khả ái, Hoa Mai phóng khoáng, Kim Bích Hàm đẹp đẽ quý phái, trong lúc nhất thời cả sảnh đường tràn ngập sắc xuân khiến Tiếu Tiểu Hiền không khỏi ngây người ngắm nhìn.

Nhưng hắn rất nhanh lại khẽ run rẩy, nghĩ tới đây đều là nữ nhân của chưởng môn, liền không dám nhìn lâu.

Chỉ là, cảm giác hưng phấn của hắn thực sự khó có thể phát tiết. Dưới tình huống kích động liền chuyển ánh mắt về phía thiếu nữ áo đen.

- Tiểu muội muội, có hứng thú gia nhập Thần Thâu Môn hay không?

Hắn làm bộ mặt dày, đánh một tính toán hay.

540. Chương 122 - 123: Túy Tuyết Hồ Quân

Chương 122 - 123: Túy Tuyết Hồ Quân

Sở Vân nhất thời biến sắc, giơ chân một cước đá bay Tiếu Tiểu Hiền:

- Không có mắt! Biết vị này là ai không? Đây chính là một trong bảy vị vương giả hiện nay, Vạn Độc Vương đại nhân. Tiểu tử ngươi miệng lưỡi hồ đồ. Cút qua một bên cho ta!

Vạn Độc Vương!

Đám người Kim Bích Hàm còn không biết tin tức này, lúc này vừa nghe thấy, thân thể mềm mại đều không nhịn được khẽ run lên. Trong mắt cũng lộ ra thần sắc sợ hãi.

Khác với Tửu Hào Vương, Vạn Độc Vương hung danh hiển hách, thủ đoạn độc ác cực kỳ cao siêu, quả thực là xuất thần nhập hóa. Tâm tính nàng tàn nhẫn. Nếu địch nhân rơi vào tay nàng, thường thường sẽ bị hành hạ sống không bằng chết.

Không ai biết tướng mạo chân thực của nàng. Nàng luôn thần bí khó lường. Nàng cũng là người có phong cách quỷ bí trứ danh trong số bảy vị vương giả. Tung tích tại Tinh Châu cũng là lúc ẩn lúc hiện. Thật không ngờ vậy mà lại xuất hiện ở đây vào lúc này.

- Vạn Độc Vương đại nhân, là ta quản giáo đệ tử không nghiêm, mạo phạm tiểu thư. Xin hướng tiền bối thỉnh tội.

Sở Vân từ chỗ ngồi đứng dậy, chắp tay ôm quyền nói.

Sắc mặt Tiếu Tiểu Hiền trắng bệch, trán cũng toát mồ hôi lạnh. Trời ạ! Chính mình đến tột cùng là vừa làm cái gì?

Trong lịch sử, từng có kẻ to gan lớn mật, dưới tình huống không rõ chân tướng, muốn xốc hắc bào của Vạn Độc Vương nhìn chân diện mục của nàng. Kết quả trong

nháy mắt, cánh tay của hắn thối rữa, chỉ còn lại xương cánh tay trắng bệch.

Đã từng có người ở trước mặt Vạn Độc Vương, lớn tiếng ồn ào chửi bới, còn tên gia hỏa đáng thương chửi Vạn Độc Vương. Kết quả, toàn thân hắn tại chỗ nổi bong bóng thối rữa, kịch liệt đau nhức khó chịu, ngã

nhào trên mặt đất. Hắn cứ nằm đó kêu thảm đủ ba ngày ba đêm, lúc này mới biến thành một đống nước chua, hài cốt không còn mà chết.

Tửu Hào Vương là vương giả được hoan nghênh nhất. Hắn quảng giao hào kiệt thiên hạ, thích dìu dắt hậu bối. Mà Vạn Độc Vương ngược lại là người cực đoan, khiến cho ai nhắc tới nàng cũng đều cảm thấy kinh hãi.

"Chưởng môn đã cứu ta một mạng a…"

Trong lòng Tiếu Tiểu Hiền thập phần cảm kích.

- Thần Thâu môn từ trong tro tàn mà phục sinh. Ngươi thực ra là một chưởng môn tốt. Người không biết không có tội mà thôi.

Vạn Độc Vương nói khiến tất cả mọi người thở phào một hơi. Nàng càng nhìn Sở Vân càng thấy yêu thích. Vốn còn nghĩ Sở Vân có chút liều lĩnh và xung động, bây giờ nhìn ra tính tình thật sự của hắn, hành sự ổn trọng, lại có trách nhiệm. Quả là không tồi!

- Tiền bối khoan dung độ lượng, vãn bối bội phục!

Sở Vân tao nhã vươn người đứng dậy, chắp tay nói.

- Chiếc nhẫn này, ngươi tốt nhất nên giữ cho kỹ. Trong Long Môn thế giới sẽ có lúc dùng đến.

Vạn Độc Vương vẫn chưa nói xong, lại tiếp tục dặn dò Sở Vân.

Sở Vân gật đầu, thu hồi chiếc nhẫn.

Nguyên nhân vì sao Vạn Độc Vương lại nói như vậy, hắn vô cùng rõ ràng.

Long Môn thế giới khác với Khu rừng vô tận. Nó là do Du Hoàng thiết lập, không gian vô cùng rộng lớn, tổng cộng chia thành tám tầng tiểu thế giới.

Tầng thế giới thứ nhất, chính là Thanh Ngưu đại hạp cốc. Hai bên vách đá hạp cốc, có vô số động quật, cứ mỗi tám năm lại có một chiếc nhẫn chưởng môn được tạo ra từ trong động quật đó.

Ở cửa mỗi động quật đều có yêu vật bảo vệ. Chỉ cần đánh bại những yêu vật này là có thể thu được một chiếc nhẫn chưởng môn.

Chỉ có nắm giữ nhẫn chưởng môn, thành lập môn phái du hiệp, mới có tư cách tiến vào tầng thứ hai.

Muốn đến tầng thứ ba, nhất định phải đưa môn phái du hiệp phát triển lớn mạnh trở thành thế lực tam lưu mới có tư cách tiến vào. Tầng thứ tư, tầng thứ năm, tầng thứ sáu cũng từ đó mà suy ra. Về phần tầng thứ bảy, thứ tám, cho tới bây giờ cũng chưa có người tiến nhập được.

Thần Thâu môn đã từng là thế lực nhất lưu, tổ tiên tiến nhập qua tầng thứ năm. Thế nhưng hiện nay, dựa theo tiêu chuẩn đối với môn phái du hiệp, chỉ có thể đạt tới thế lực nhị lưu. Bởi vậy, nhiều nhất chỉ có thể vào đến tầng thứ tư.

Về phần Yên Chi môn, là ở năm năm trước khi sáng lập, gặp được Sở Vân mới nhanh chóng phát triển. Tuy rằng hiện nay, dựa theo quy mô nhân số, cùng với trên

phương diện cao thủ, đã là thế lực nhị lưu, nhưng Hoa Mai còn chưa có nhẫn chưởng môn, chỉ có thể tiến vào tầng thứ nhất mà thôi.

Tuy nhiên, khi nàng có được chiếc nhẫn chưởng môn, là có thể chính thức trở thành thế lực nhị lưu, chân chính được Du Hoàng thừa nhận, danh chính ngôn thuận. Đây cũng là mục đích chủ yếu các nàng đến tham dự đại hội du hiệp.

Tầng thứ nhất Long Môn thế giới là Thanh Ngưu đại hạp cốc. Tới tầng thứ hai, tầng thứ ba …v.v… Chính là các hoàn cảnh cực đoan, nơi có số lượng lớn yêu thú hoang dại quý hiếm sinh tồn, chờ đợi hậu nhân đến thu phục. Cũng có một vài yêu binh, được một vài tiền bối du hiệp (đại thể gọi là tán tu) bắt chước Du Hoàng chôn giấu, cho hậu nhân tới thu nhặt.

Mỗi một lần đại hội du hiệp, các du hiệp từ bốn phương tám hướng chen nhau mà đến, hầu như đều có thu hoạch riêng. Long môn thế giới, cung cấp lượng tài nguyên to lớn, giúp cho toàn bộ du hiệp giới phát triển.

Sau khi nó đóng cửa, trải qua thời gian tám năm nghỉ

ngơi lấy sức, yêu thú, yêu thực lại phát triển phồn vinh, hưng thịnh. Tới khi mở lại, sẽ lại vì du hiệp giới mà cung cấp tài nguyên mới… Cứ như vậy sinh sôi, phát triển không ngừng.

Có thể thấy được, Du Hoàng đã vì sự phát triển của toàn nhân loại mà lương khổ dụng tâm thế nào.

Yến tiệc duy trì trọn vẹn hơn một canh giờ lúc này mới kết thúc. Sơn hào hải vị, rượu ngon đủ loại khiến mọi người hài lòng. Đồng thời, thân phận Vạn Độc Vương được công bố, cũng khiến trong lòng mọi người lo sợ, bất an.

Trong vòng ba ngày tiếp theo, các lộ hào kiệt không ngừng tiến đến, lục tục xuất hiện trong các khách sạn bình dân xung quanh.

Trong bọn họ cũng có một vài người vào khách sạn Long Môn, cũng có tương đối đông đảo người khác đóng quân ở xung quanh, không tiến nhập vào bất kỳ khách sạn bình dân nào.

Dù sao trên thế giới này, thất vương đều ngang hàng, cũng không phải chỉ có một vị vương giả là Tửu Hào Vương. Hơn nữa, ngoài các thế lực nhất lưu, còn có mười tám loại, long xà hỗn tạp, tranh chấp lợi ích, ân oán tình thù, cực kỳ phức tạp.

Du hiệp tôn trọng tự do, trong lòng đều ẩn giấu một cỗ kiêu ngạo. Đấu tranh sinh tử với đồng bạn cũng không thiếu. Phong ba giao chiến giữa Sở Vân và Nhị Lang Thiên Quân cũng mau chóng được truyền bá khắp nơi.

- Ngươi biết không? Tiểu Bá Vương và Nhị Lang Thiên Quân đã giao thủ rồi.

- Chuyện này, bây giờ đều ầm ĩ, ai mà chẳng biết. Hai người này đều cực kỳ không đơn giản, là thiên tài hậu bối kiệt xuất nhất ở Tinh Châu trong mấy trăm năm qua. Gần mười bảy tuổi, có được nhiều Kiếp Yêu như vậy, thực sự là khiến người đố kỵ a.

- Sở Vân phải nói là thắng hiểm Nhị Lang Thiên Quân. Nghe nói từ khi hắn tiến vào khách sạn bình dân, đã bắt đầu sắp đặt. Nhị Lang Thiên Quân thua ở phần tâm cơ này, cũng coi như không oan.

- Kỳ thực tâm kế của hắn cũng vẫn luôn xuất chúng, chẳng qua là bị cái danh Tiểu Bá Vương che giấu mà thôi. Trước đây hắn tại Chư Tinh Quần Đảo, lấy một địch vạn, chính là nhờ thuật lừa dối.

- Từ xưa tới nay binh bất yếm trá, hắn có kinh nghiệm chiến trường, là đại công thần thống nhất Chư Tinh Quần Đảo của Thư gia. Phần tâm kế này, cũng là rất bình thường.

- Vốn còn tưởng rằng hắn là phiên bản của Sở Bá Vương, hiện tại xem ra, trước đây có rất nhiều người đã nhìn lầm. Loại tâm cơ này, quả thật là giảo hoạt như hồ ly a.

- Hồ Quân…

Một vị cường giả thần bí, sau khi chiến đấu với Sở Vân, đã đánh giá hắn như vậy.

Tuy nhiên, sau này Tửu Hào Vương lại đặt trước "Hồ Quân" thêm hai chữ - "Túy Tuyết".

- Túy Tuyết Hồ Quân?

- Không sai! Ngươi không có tận mắt chứng kiến tình hình trận chiến. Túy Tuyết Đao của hắn đáng sợ không gì sánh được, so với cảnh giới ngang hàng quả thực là đệ nhất lợi khí công kích. Kinh Thần Nguyệt Nha Kích của Nhị Lang Thiên Quân đều bị nó mạnh mẽ chém nát. Kiếp Yêu Thiên Cẩu, cũng trọng thương chỉ dưới một đao. Chậc chậc!

Nói tới trường chiến đấu kia, để lại cho người ta ấn tượng sâu nhất, không phải là Kiếp Yêu Kiến Mộc cả trăm vạn năm, cũng không phải là đạo pháp thần thông thần bí của Nhị Lang Thiên Quân, cũng không phải là Thảo Giới Sâm Hải Chi Thuật ẩn giấu của Bích Mộc

Vương, mà là Tiên Thiên Túy Tuyết Đao của Sở Vân.

Lực công kích của nó, làm người ta kinh hãi, khiếp sợ không thôi.

Túy Tuyết Đao, Tiên Thiên, cường giả Quân cấp, phối hợp với một tâm cơ xuất chúng, khiến Ngự yêu sư Túy Tuyết Hồ Quân này xưng hùng, rất nhanh thay thế biệt

danh Tiểu Bá Vương, đẩy Nhị Lang Thiên Quân xuống vị trí phía dưới. Hiện nay, hắn được liệt vào vị trí thứ bảy trên bảng Quân cấp.

- Túy Tuyết Hồ Quân? Hừ! Danh tiếng gì cũng đều bị ngươi đoạt đi. Mấy ngày nay ngươi đều trốn ở trong phòng, đóng cửa không ra, muốn cùng ngươi đấu một trận cũng không được. Chỉ là tiếp theo khi Long Môn thế giới mở ra, xem ngươi trốn đi đâu?

Thiếu bang chủ Dung Nham Bang Tôn Viêm, đã từng chứng kiến tràng cảnh chiến đấu của Sở Vân và Nhị Lang Thiên Quân, ngược lại lại kích phát chiến ý của hắn.

Hắn vào ở khách sạn Long Môn, một mực muốn khiêu chiến Sở Vân, kết quả đám người Sở Vân đóng cửa không ra, không một ai xuất hiện trong tầm mắt thiên hạ, khiến hắn như chụp vào hư không.

- Sở Vân sao? Tại Đôn Hoàng Sa Nhãn hãm hại thủ hạ của ta. Tốt nhất ta và ngươi nên thanh toán một chút.

Lãnh Mạc Danh lau sạch yêu kiếm, cười nhạt trong lòng.

- Thành chủ, ta đã điều tra rồi, Sở Vân và Nhị Lang Thiên Quân thực sự đang ở tại khách sạn Long Môn.

Quỷ Lệ cung kính báo cáo với Vô Thường Hầu.

- Hừ! Dám giết người của Cửu U thành ta. Hai tiểu tử này đều đáng chết!

Ngữ khí của Vô Thường Hầu cực kỳ lãnh khốc, tràn ngập sát ý.

...

Những người này chỉ là đại diện. Tại Tinh Châu tàng long ngọa hổ, vô số ánh mắt đều theo dõi Sở Vân.

Đây là nguy hiểm cùng cái giá lớn phải trả cho việc thành danh khi còn trẻ.

Dưới tình huống mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt như vậy, Long Môn cao lớn hùng vĩ, từ trong bão cát sa mạc, dần dần hiện ra.

- Long Môn, Long Môn xuất hiện rồi.

- Xông lên! Tiến nhập Long Môn, đoạt lấy chiếc nhẫn!

- Mẹ nó, ai dám cản đường chúng ta, giết!

Giờ khắc này, Long Môn triệt để định hình. Ngàn vạn du hiệp trong sa mạc rộng lớn, hết thảy đều sôi trào.

Tràng diện trở nên hỗn loạn. Cuộc chiến tranh đoạt từ đây bắt đầu. Long Môn thế giới tám năm một lần tuần hoàn, tám năm một lần đổi mới, có nói, nơi nơi là bảo địa, mỗi vật đều là báu vật. Ai tiến nhập trước, là có thể chiếm được tiên cơ, thu được tiện nghi.

Oanh!

Đột nhiên một tiếng sấm sét thật lớn nổ vang. Dư âm tiếng gầm còn vang vọng. Vô số du hiệp gặp phải cuồng phong, giống như lá rụng và bay xa ra ngoài.

Cửa vào Long Môn trống rỗng một khoảng lớn.

- Cũng đều do không hiểu quy củ. Dám giành trước lão tử!

Một cự hán như tháp đen xuất hiện tại lối vào Long Môn, mắt như chuông đồng, cơ bắp như sắt, khí thế như gấu, hung thần ác sát.

- Là Hắc Sơn Man Quân, cường giả Ngự yêu bài danh thứ sáu trên bảng Quân cấp.

Trong đám người nhanh chóng truyền đến một trận tiếng kinh hô.

Tuy rằng rất nhiều người đang rục rịch, nhưng tràng diện cuối cùng lại bị Hắc Sơn Man Quân trấn áp xuống.

Đẳng cấp Hào Hùng đã có thể một mình đảm đương một phía, cường giả Quân cấp đương nhiên có thể trấn áp tràng diện rồi.

- Hắc Sơn huynh khổ cực rồi, tình cảnh này mỗi khi Long Môn mở ra đều tái diễn một lần. Ai… Chẳng lẽ không biết quy củ của Du hiệp giới sao? Tiến nhập Long Môn, phải ưu tiên những người vượt qua thế lực nhất lưu như chúng ta. Phía sau là môn phái nhất lưu, nhị lưu, tam lưu…Tất cả mau xếp hàng đi!

Một vị nam tử trang điểm diêm dúa, ăn mặc một thân nữ trang, uốn a uốn éo đi tới cửa, giơ bàn tay như hoa, giọng điệu kỳ quái quay về phía mọi người yêu kiều khẽ nói.

- Cửu mệnh yêu quân!

Nhất thời có người tinh mắt nhận ra vị cường giả Quân cấp này.

Đoàn người lại một trận rối loạn.

Cửu Mệnh Yêu Quân, đứng hàng thứ mười một trong bảng Quân cấp, thích làm nam giả nữ, tính tình cổ quái, giết người không chớp mắt. Hắn đại biểu cho thế lực nhất lưu tại Du hiệp giới, lệ thuộc An Định Quốc – Chức Tú Phường.

Cùng với Thú Man Hội của Hắc Sơn Man Quân cũng thuộc môn phái du hiệp siêu nhất lưu.

- Hừ! Người không hiểu quy củ, cứ việc giết chết. Giết nhiều một chút, những người còn lại tất nhiên sẽ thành thật hơn.

Một thanh âm cực kỳ lạnh lùng, xem mạng người như cỏ rác từ xa truyền lại.

Thành chủ Cửu U Thành, Vô Thường Hầu!

Mạnh hơn tất cả Quân cấp, đứng hàng thứ chín trong Hầu bảng.

Vóc người hắn cao gầy, mặc trường bào nửa đen nửa trắng, khiến người khác không tự chủ được mà liên tưởng đến Hắc Bạch Vô Thường. Mái tóc đen dài, bao phủ toàn bộ khuôn mặt hắn, nhìn không rõ ràng. Toàn thân hắn tản mát ra hàn băng quỷ khí khiến người

người run sợ, tựa như lúc nào cũng có âm phong gào thét xoay quanh bên người hắn.

Theo phía sau hắn là một thiếu niên, toàn thân khoác áo bào đen, sắc mặt trắng bệch không chút sinh khí. Khí tức tuy không nồng đậm bằng Vô Thường Hầu, nhưng lại gần như là phiên bản của hắn. Đây chính là Quỷ Lệ.

Cùng với sự xuất hiện của bọn họ, đám người lúc trước còn xao động, nhất thời câm như hến.

Ngay cả trong lòng Hắc Sơn Man Quân hay Cửu Mệnh Yêu Quân đều cảm thấy một trận áp lực. Bọn họ tuy là cường giả Quân cấp, nhưng cho dù liên thủ lại e rằng cũng không phải là đối thủ của một mình Vô Thường Hầu.

Chương124 - 125: Long Môn hiện, huynh đệ

- Thành chủ Cửu U Thành sao lại đích thân đến?

- Hai vị cường giả Quân cấp trong Cửu U Thành đều đã ngã xuống. Nghe nói là thua trong tay hai tiểu tử Nhị Lang Thiên Quân và Túy Tuyết Hồ Quân. Cửu U Thành đã bị tổn thương, uy danh mất hết, hắn có thể không đến sao?

Hắc Sơn Man Quân và Cửu Mệnh Yêu Quân vừa ôm quyền cung kính thi lễ với Vô Thường Hầu, vừa liếc nhau, âm thầm truyền âm, đối với thảm cảnh của Cửu U Thành đều có chút cảm thấy hả hê.

Giữa Tinh Châu, có mười tám thế lực siêu nhất lưu, trong đó có mười lăm quốc đảo, đều tự cử ra một đại biểu môn phái. Tỷ như, Yến Vương Kiếm Phủ của Giang Hán Quốc, Tiễn Tinh Các của Mông Nguyên Quốc, Thú Man Hội của Giao Sơn Quốc, Chức Tú Phường của An Định Quốc, Khổ Đà Tự của Khổ Trà Quốc, Cửu U Thành của Quỷ Đằng Quốc …

Những thế lực này, liên hợp lẫn nhau, chiếm lấy quyền lợi tiến nhập Long Môn trước tiên.

Đồng thời lại đều tự đề phòng, ở giữa lại có rất nhiều liên minh lợi ích rất phức tạp khác.

Rất hiển nhiên, Thú Man Hội cùng Chức Tú Phường đi lại rất gần, mà Cửu U Thành thì không cùng một đường với bọn họ.

- Các ngươi đi trước, bản Hầu trấn áp tràng diện, xem đến tột cùng là ai dám đến quấy rối.

Vô Thường Hầu đứng tại cửa Long Môn, thanh âm băng lãnh, tràn ra một tia sát ý.

- Hả? Vô Thường Hầu không ngờ lại không đi vào trước. À… Ta hiểu rồi. Hắn chắc là đợi hai tên hậu bối Sở Vân cùng Nhị Lang Thiên Quân đây.

- Không sai! Chỉ cần giết được một trong hai người bọn chúng, uy danh của Cửu U Thành sẽ nâng cao lên một bậc. Chỉ là nghe nói hai tiểu tử này nhận được ưu ái của

Tửu Hào Vương. Vũng nước đục này, chúng ta không dính vào là tốt nhất.

- Tuy rằng bỏ lỡ một hồi xem trò hay, tuy nhiên việc tranh đoạt chiếc nhẫn chưởng môn càng hấp dẫn hơn a. Chúng ta đi!

Hai vị cường giả Quân cấp đều mang theo một đám nhân mã, dưới cái nhìn đỏ mắt của rất nhiều người, ưu tiên chui vào giữa Long Môn, biến mất không thấy.

Long Môn cao tới ba mươi trượng, môn trụ vững chắc, đỉnh thiên lập địa, khí phách nghìn vạn.

Sở Vân vừa ra khỏi cửa khách sạn bình dân liền thấy Long Môn thật lớn ở phía xa xa.

Nó cao lớn hùng vĩ, khí thế ngưng trọng mà tràn đầy, lắng đọng vô số tuế nguyệt, nhưng cũng không mất đi hào khí dâng trào.

Lúc này, đám người Tửu Hào Vương cũng đều ra khỏi khách sạn bình dân. Hắn vẫy tay một cái liền thu khách sạn Long Môn lại, bỏ vào giữa Tiên Nang, lúc này mới quay lại nói với mọi người:

- Ha ha, chúng ta đi thôi!

Càng ngày càng tới gần Long Môn, dáng vẻ cao lớn, hùng vĩ của Long Môn cũng càng thấy rõ ràng.

Nhưng thấy trên cột trụ rắn chắc phân biệt chạm trổ một đầu Thanh Long vạn năm.

Thanh Long uốn lượn, quấn quanh trụ, dáng vẻ uy mãnh, một cỗ Long khí ngưng mà không tán, long nhãn như châu, tựa khép tựa mở, bộc lộ phong thái tĩnh lặng bình thản đặc biệt của Thanh Long.

- Hử?

Vô Thường Hầu biến sắc. Thấy đám người Tửu Hào Vương và Sở Vân cùng nhau đi đến, hắn liền biết rằng tính toán của mình đã thất bại.

- Hừ! Đợi đến tầng thứ hai, tầng thứ ba, ta xem Tửu Hào Vương còn có thể luôn luôn ở bên cạnh các ngươi hay không. Đi!

Vô Thường Hầu vô cùng dứt khoát, trực tiếp dẫn Quỷ Lệ tiến nhập vào Long Môn thế giới.

- Cửu U thành chủ tự mình tới xem ra là muốn gây bất lợi cho các ngươi.

Linh quang Tửu Hào Vương dồi dào, chỉ cần nhìn một màn như vậy đã đoán đúng động cơ của Vô Thường Hầu.

Hắn khẽ nhíu mày:

- Tiến nhập Long môn thế giới tầng thứ hai chúng ta sẽ phân tán ra, bị tùy ý phân công đến rất nhiều địa phương khác nhau trong tầng thứ hai Long môn thế giới. Chỉ có người trong cùng một môn phái mới có thể tụ họp cùng một chỗ. Vô Thường Hầu cũng sẽ không buông tha. Hắn đang chờ cơ hội tốt.

- Binh đến tướng ngăn. Cường giả như Vô Thường Hầu, kỳ thực ta rất muốn thử một chút.

Sở Vân không hề lo sợ, thậm chí mơ hồ còn có chút hưng phấn.

Trên Đẳng bảng, có chín Hầu mười hai Quân. Tiêu chuẩn cường giả Quân cấp trên bảng là nắm giữ sáu đầu Kiếp Yêu mười vạn năm. Điểm này, bất kể là Sở Vân hay Nhị Lang Thiên Quân đều đã đạt được tiêu chuẩn.

Mà điều kiện của cường giả Hầu Cấp trên bảng, là chí ít phải có một đầu Kiếp Yêu trăm vạn năm. Yêu cầu này, trên thực tế Sở Vân đã có Kiếp Yêu Kiến Mộc một trăm hai mươi vạn năm, cũng xem như là đã đạt được.

Nói cách khác, hắn đối mặt với Cường giả Hầu Cấp, cũng cùng có năng lực liều mạng.

Đương nhiên, Vô Thường Hầu thành danh nhiều năm, tuyệt đối không chỉ có một đầu Kiếp Yêu trăm vạn năm. Chỉ là, Sở Vân còn có Tiên Thiên Túy Tuyết Đao, đủ để vượt qua tu vi, tiến hành khiêu chiến.

- Không thể sơ ý. Vô Thường Hầu những năm gần đây bế quan không ra, có người nói đang chuyên tâm đào tạo hai hắc yêu thú hệ Quỷ. Hai yêu thú này là yêu vật tổ hợp hình chiến đấu trời sinh, được xưng là Thiên Địa Song Quỷ. Bạch Vô Thường nhảy lên, Hắc Vô Thường sẽ đáp xuống, song quỷ kết hợp, uy lực quỷ bí khôn lường. Huống chi hắn còn một đầu yêu thú hệ Quỷ chủ lực… Đây là tín vật của ta, các ngươi giữ lấy. Nếu gặp phải Vô Thường Hầu thì hãy bóp nát nó, ta sẽ nhanh chóng tới ngay.

Tửu Hào Vương nói, đưa cho Sở Vân, Kim Bích Hàm, Tiếu Tiểu Hiền, Hoa Mai, Dịch Yên, Phi Yến cùng với thiếu nữ áo đen, Nhị Lang Thiên Quân, một người một

vò rượu nhỏ, chỉ bằng một bàn tay, là một Tiểu Yêu binh đặc thù.

- Lão thân ở đây cũng có hai thứ đồ chơi nhỏ. Đón lấy đi.

Vạn Độc Vương cũng đưa cho Nhị Lang Thiên Quân một Hạt Tử chế bằng ngọc đen.

Đây chính là một phần nhân tình dành cho Tửu Hào Vương.

Bất quá, nàng giao cho Sở Vân lại là một cái Bảo Thạch Mật môn…

Loại Bảo Thạch Mật môn này so với bảo thạch mật môn của Thư gia đảo dựng tại vương thành Đôn Hoàng, hoặc bảo thạch mật môn to lớn của Khu rừng vô tận, cái giá để luyện chế, có thể nói là lớn hơn nhiều lần.

Đây có thể là Bảo Thạch Mật môn di động, dùng trong tình huống cấp bách, triệu hoán cao thủ, vượt qua không gian, ứng phó khốn cảnh, bảo hộ chính mình.

Không giống với các tín vật vương giả khác, khi bóp nát còn cần một đoạn thời gian, đợi vương giả đến cứu viện.

Đã từng tại Đôn Hoàng Sa Nhãn, Quỷ Lệ, Lãnh Mạc đều cũng có một tòa Bảo Thạch Mật Môn như vậy làm vật tùy thân mang theo, nhưng vẻn vẹn cũng chỉ có một cái.

Nói cách khác, Bảo Thạch Mật môn mà Sở Vân nắm giữ này chính là vật bảo hộ tùy thân của Vạn Độc Vương.

- Tạ ơn tiền bối!

Sở Vân có chút được yêu mà sợ nói. Mọi người cũng đều nhìn Sở Vân bằng ánh mắt kinh ngạc, không hiểu được vì sao Vạn Độc Vương lại thiên vị hắn như vậy.

Con ngươi của Nhị Lang Thiên Quân co rụt lại, nhìn thoáng qua Bảo Thạch Mật Môn trong tay Sở Vân, lập tức lại dời ánh mắt đi nơi khác.

Trong tay hắn cũng có một tòa, là Tửu Hào Vương bí mật giao cho hắn.

- Tiểu tử kia, cố gắng nỗ lực lên. Không bao lâu nữa chúng ta sẽ lại gặp nhau.

Vạn Độc Vương vỗ vỗ vai Sở Vân, sau khi thâm ý sâu sắc lưu lại những lời này liền mang theo thiếu nữ áo đen bước vào Long Môn.

Vạn Độc Vương và cháu gái của nàng rời đi.

Xuất hiện đột ngột, ra đi thần bí, mang theo phong cách hành sự thâm bất khả trắc, Vạn Độc Vương thực sự khiến mọi người không sao hiểu nổi.

- Chưởng môn có quen biết Vạn Độc Vương đại nhân sao?

Tiếu Tiểu Hiền ỷ vào thân phận là thân tín của Sở Vân, nhịn không được hiếu kỳ hỏi.

- Nếu như ta nói đây là lần đầu tiên ta và Vạn Độc Vương gặp mặt, các ngươi có tin không?

Sở Vân nhìn mọi người cười khổ rồi thu hồi Bảo thạch Mật Môn.

- Hay là người đó có quan hệ với phụ mẫu huynh? Huynh không phải đã từng nói qua, phụ mẫu huynh là hai vị vương giả sao?

Kim Bích Hàm suy đoán nói:

- Hay là Vạn Độc Vương có quen biết phụ mẫuhuynh.

- Phụ mẫu của Thiếu đảo chủ đều là cường giả Vương Cấp?

Đám người Yên Chi Môn không khỏi kinh ngạc. Đây chính là lợi thế lớn a.

- A? Nguyên lai lại lịch của chưởng môn lại lớn như vậy nha! Rốt cuộc ai là phụ mẫu của chưởng môn?

Tiếu Tiểu Hiền cũng chấn kinh nói.

- Điều này ta đâu có biết đâu. Hiểu biết của ta về phụ mẫu cũng rất có hạn. Mấy tin tức này cũng là do nghĩa phụ Thư Thiên Hào của ta trong một lần say rượu vô tình nói ra mà thôi.

Sở Vân cười khổ nói.

- Tửu Hào Vương đại nhân giao du rộng, không biết đại nhân có đoán được gì không?

Tâm tư Kim Bích Hàm nhạy cảm, quay đầu nhìn về phía Tửu Hào Vương.

- Con trai của hai vị cường giả Vương cấp?

Tửu Hào Vương chậm rãi lắc đầu:

- Hiện nay bảy vị vương giả tại Tinh Châu đều không có khả năng. Chỉ có mấy vị vương giả biến mất cuối cùng thế hệ trước, có lẽ… Ta cũng không dám nói chính xác.

- Vương giả thế hệ trước… Chưởng môn lại họ Sở, lẽ nào… Chưởng môn thực sự là con trai của Sở Bá Vương sao?

Tiếu Tiểu Hiền khẽ kêu lên.

Sở Bá Vương chính là nhân vật đại biểu cho thế hệ trước, có tới ngàn tuổi. Trong một lần hành động trọng đại cuối cùng, khoảng hơn một trăm năm trước, khiêu chiến Hải Long Vương dẫn đến trọng thương mà chết, không thể không lưu lại truyền thừa Tinh Hải Long Cung.

Sau chuyện này, Sở Bá Vương liền thần bí mất tích.

Cũng không loại trừ khả năng hắn cùng một vị nữ vương thần bí sau khi sinh hạ Sở Vân, vì một nguyên nhân nào đó mà buộc phải giao cho Thư Thiên Hào nuôi nấng.

- Sở Bá Vương lão nhân gia thâm bất khả trắc, ta nhìn thấy ngài lần cuối cùng là khoảng mười sáu năm trước. Ngài đặc biệt nhắn nhủ ta, muốn ta chiếu cố nhiều hơn

cho con mình. Có thể…

Nhắc tới Sở Bá Vương, Tửu Hào Vương toát ra thần sắc sùng kính rõ ràng.

Lão trầm ngâm một chút, dựa vào câu chuyện kia, mang theo thần tình hơi cổ quái, nói với Sở Vân:

- Nếu Sở Vân ngươi thực sự là nhi tử của Sở Bá Vương, như vậy ngươi và Nhị Lang Thiên Quân, chính là huynh đệ cùng cha khác mẹ.

- Huynh đệ?

Lời này từ trong miệng Tửu Hào Vương nói ra, khiến tất cả mọi người đều hai mặt nhìn nhau. Sở Vân nhìn về phía Nhị Lang Thiên Quân, hắn cũng kinh ngạc nhìn lại.

Đây chính là ân oán gút mắc của thế hệ trước.

Năm đó Giang Hán vương lật đổ Sở quốc, thành lập Giang Hán quốc, là quân chủ khai quốc Giang Hán quốc. Lúc đó Sở Bá Vương chỉ có bảy tuổi, là Thái tử vong quốc danh phù kỳ thực (danh đúng như thực). Hắn thề rằng, khi mình còn sống, nhất định sẽ lật đổ Giang Hán quốc, lập lại đế quốc trên lãnh thổ cũ.

Hắn bắt đầu truyền kỳ của mình, bách chiến bách thắng, tung hoành ngang dọc.

Sau khi Giang Hán vương lập quốc, liền tiêu dao thiên hạ, truyền lại ngôi vị Quốc chủ cho nhi tử của mình. Nhi tử truyền cho tôn tử, tôn tử lại truyền cho chắt trai.

Đời thứ tư Giang Hán Quốc chủ kế nhiệm không lâu, Sở Bá Vương (khi đó còn chưa có thực lực Vương Cấp) rốt cục tích lũy thế lực, bắt đầu phản công, thực thi đại kế phục quốc của mình.

Hắn suýt chút nữa thành công, đáng tiếc lại bị một nữ nhân phá hủy kế hoạch.

Nữ nhân này chính là phi tử sủng ái nhất của Quốc chủ Giang Hán đời thứ tư. Thủ đô Giang Hán bị công hãm, Quốc chủ Giang Hán bị đuổi chạy trối chết, ái phi của hắn hy sinh chính mình, luyện chế ra Thiên Linh Chân Tâm Đan. Quốc chủ Giang Hán đời thứ tư nhịn đau ăn thử, liền đột phá bình cảnh, trở thành cường giả Vương cấp, sử sách gọi là Giang Việt Vương, dưới tình huống bốn bề thọ địch, lấy thực lực bản thân ngăn cơn sóng dữ. Hắn cũng không chiến đấu chính diện cùng Sở Bá Vương, dùng chiến lực bản thân làm phụ, lấy các loại mưu kế gây xích ly gián là chính, phân chia thế lực của Sở Bá Vương, cuối cùng bảo vệ thành công Giang Hán quốc.

Tới Quốc chủ Giang Hán quốc đời thứ sáu, Giang Triết Minh, Sở Bá Vương đã có thực lực Vương Cấp, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, là vương giả trong vương giả. Một lần nữa đẩy Quốc chủ Giang Hán vào tuyệt cảnh.

Quốc chủ Giang Hán đời thứ sáu rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn là cầu cứu hiền tài bốn phương tương trợ. Cuối cùng hắn thỉnh tới Gia Cát Minh trên Thải Hồng Đảo xuống núi.

Gia Cát Minh dốc hết tâm huyết, bang trợ Quốc chủ Giang Hán khó khăn ổn định cục diện. Hắn dựa theo phương pháp của Giang Việt Vương, không chiến đấu chính diện cùng Sở Bá Vương, mà dựa vào các loại mưu kế, chia rẽ quân đội của Sở Bá Vương.

Vận khí của Sở Bá Vương, đại bộ phận dùng cho việc nâng cao tu vi, đối với đại nghiệp phục quốc giúp đỡ rất nhỏ. Gia Cát Minh là quân sư kiệt xuất nhất trong mấy

ngàn năm qua, nhiều lần bày ra mưu kế thần kỳ, lại có hai đại vận khí yêu vật Giang Hán Vương, Giang Việt Vương trấn áp vận mệnh quốc gia. Cứ như vậy giải quyết mọi vướng mắc, cùng với việc mời các lộ vương giả xuất lực, cuối cùng khiến cho mọi tính toán của Sở Bá Vương lần lượt thất bại.

Thực lực cá nhân Sở Bá Vương là tuyệt đỉnh, là vương giả trong vương giả. Nếu cường giả Đế Hoàng không ra mặt, hắn xứng đáng là cường giả đệ nhất. Thế nhưng đối với mưu kế hoặc phương diện phòng ngự, hắn hoàn toàn thiết hụt, ngược lại bị Gia Cát Minh tránh mạnh đánh yếu, nhiều lần thắng lợi.

Tuy nhiên, Sở Bá Vương cũng không phải là không có thu hoạch. Một lần tấn công, bắt được Quốc chủ Giang Hán đời thứ sáu, dưới sự hợp lực ngăn cản của ba vị vương giả, vẫn có thể mạnh mẽ đánh hắn thành trọng thương trí mạng.

Quốc chủ Giang Hán lâm chung, ủy thác cho nhi tử bảy tuổi của hắn cũng chính là quốc chủ Giang Hán hiện nay, đăng cơ trong tình thế bấp bênh.

541. Chương 126: Truyền Thừa Của Sở Bá Vương

Chương 126: Truyền thừa của Sở Bá Vương

Gia Cát Minh mạnh mẽ chống đỡ đại cuộc, càng ngày càng cảm thấy vô lực. Hắn nhiều lần tính toán, đã tiết lộ rất nhiều thiên cơ, bị đại đạo căm thù.

Hắn cảm giác được đại nạn sắp giáng xuống, trước khi chết liền thi hành thủ đoạn vô thượng của toán sư, xem trộm Thiên Cơ, bóp méo số phận.

Đêm hôm đó, sao băng rơi xuống, Thiên Đạo tức giận, phái Lôi Điện đánh xuống, biến Gia Cát Minh thực lực Hầu Cấp thành tro tàn. Yêu vật số mệnh Thất Tinh Đăng của hắn cũng bởi vậy mà vụt tắt, số mệnh tiêu tán. Kim Cương sơn trăm trượng bị lôi kiếp mạnh mẽ phá hủy, đánh thành bình nguyên cao tới năm trượng.

Bất quá, hắn cũng không hy sinh vô ích…

Dưới lực lượng kỳ diệu của số phận, Sở Bá Vương và công chúa Giang Hán, cũng chính là muội muội của Quốc chủ Giang Hán đương đại cảm mến nhau. Công chúa Giang Hán sinh cho Sở Bá Vương một nhi tử, chính là Nhị Lang Thiên Quân hiện nay.

Mà công chúa Giang Hán, vì bảo vệ quốc gia, ngăn cản Sở Bá Vương, đã tự vẫn trước mắt hắn tạ tội. Trước khi chết, nàng cầu xin Sở Bá Vương thu tay lại.

Sở Bá Vương vô cùng đau đớn, tóc bạc trắng chỉ sau một đêm, rốt cục từ bỏ ý niệm phục quốc trong đầu. Trong lòng hắn tràn ngập buồn giận không thể phát tiết, không thể làm gì khác hơn là, đành nén lửa giận, quay sang bang trợ Giang Hán quốc, chống lại các cường giả Vương Cấp đối nghịch.

Hắn bắt đầu khiêu chiến chấn động thiên hạ.

Thiên Thanh Vương, Hùng Vương. Hải Long Vương đều bởi vì vậy mà mất tích hoặc bỏ mạng. Nhân Ngư Vương cũng trọng thương khó lành, sau khi đánh một trận liền không thể động chân động tay, mấy năm nay một mực yên lặng kéo dài hơi tàn tại Nhân Ngư Đảo.

Sở Bá Vương xuất hiện lần cuối cùng là ở khách sạn Long Môn của Tửu Hào Vương.

Sở Bá Vương thỉnh cầu bằng hữu một điều duy nhất, là cố gắng chiếu cố con hắn. Lúc cần thiết, có thể giúp đỡ, nhất định xin giúp cho.

Từ đó về sau, hắn cứ như vậy biến mất. Rất nhiều người suy đoán hắn đã chết. Dù sao cũng đã mấy ngàn tuổi, cũng tới cực hạn của cường giả Vương cấp.

- Nhi tử có thể là một, cũng có thể là hai người. Bá Vương lão nhân gia cũng không nói nhiều. Ta đã sớm biết sự tồn tại của Nhị Lang Thiên Quân, chỉ là không xuất hiện trước mặt hắn. Tận đến khi hắn sử dụng đạo pháp thần thông của Sở Bá Vương, lúc này mới khiến ta không hề nghi ngờ gì nữa. Về phần Sở Vân ngươi, cũng không loại trừ khả năng là nhi tử của Sở Bá Vương.

Tửu Hào Vương từ từ giải thích nói.

- Nói như vậy, Sở Vân và Nhị Lang Thiên Quân thực sự là huynh đệ?

Đám người Kim Bích Hàm trợn tròn mắt.

- Thì ra Nhị Lang Thiên Quân ngươi họ Sở nha.

Tiểu Phi Yến kinh ngạc nói.

- Ta không mang họ gì cả, không phải họ Giang, cũng không phải họ Sở. Từ nhỏ ta đã kêu là Nhị Lang, tới nay vẫn là Nhị Lang Thiên Quân. Cái chết của mẫu thân ta, là do Quốc chủ Giang Hán và Sở Bá Vương cưỡng bức. Ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho hai nam nhân này.

Vẻ mặt Nhị Lang Thiên Quân lãnh khốc, tuy nhiên, ánh mắt nhìn về phía Sở Vân lại mang theo một tia khác thường.

Huynh đệ…

Từ này, vừa xa lạ, lại có chút ấm áp, khiến trong lòng Sở Vân và Nhị Lang Thiên Quân không tránh khỏi có chút rung động, nhộn nhạo…

Có lẽ, bọn họ thật sự có quan hệ huyết thống, từ khi ra đời đã ràng buộc lẫn nhau.

Mặc dù chỉ là khả năng rất nhỏ, nhưng cũng đủ để tâm cảnh hai người sản sinh ra biến hóa vi diệu.

- Có một phương pháp có thể chứng minh quan hệ của hai chúng ta.

Nhị Lang Thiên Quân bỗng nhiên mở miệng nói.

- Nếu ngươi muốn nói tới huyết mạch thức tỉnh, vậy không cần. Ta từ đầu tới cuối đều khộng có huyết mạch thức tỉnh qua. Ta đối với chuyện này cũng không ôm hy vọng gì.

Sở Vân vòng tay nói.

Khi Vương giả lĩnh ngộ đạo pháp thần thông, phần lễ vật này sẽ theo huyết mạch truyền thừa cho đời sau. Đời sau nếu có huyết mạch thức tỉnh, sẽ phát triển với tốc độ cực nhanh, đồng thời lĩnh ngộ đạo pháp thần thông.

Đương nhiên, thời kỳ phát triển nhanh chóng này cũng tùy người mà biến đổi.

Càng có quan hệ mật thiết với vương giả, huyết mạch nồng đậm, một ngày sau khi thức tỉnh, hiệu quả phát triển sẽ càng rõ ràng. Ngược lại, nếu trải qua nhiều đời, hậu nhân đời sau, huyết mạch thưa thớt, hiệu quả phát triển sẽ càng ngày càng kém đi.

Nhị Lang Thiên Quân lại lắc đầu nói:

- Ta không phải nói cái này, mà là truyền thừa của Sở Bá Vương.

- Chờ một chút, Nhị Lang, ngươi khẳng định muốn nói sao?

Thần tình Tửu Hào Vương nghiêm túc. Bí mật này, mấy ngày trước hắn đã nói cho Nhị Lang Thiên Quân.

- Cái này cũng không quan hệ gì. Sở Bá Vương tại tầng thứ ba Long Môn thế giới, thiết lập nơi truyền thừa bí mật. Nhất định phải thông qua kiểm nghiệm bằng máu của tấm bia đá, chứng minh thân phận huyết mạch của người đời sau, mới có thể đi vào động phủ bí mật.

Nhị Lang Thiên Quân nói ra một đại bí mật.

Truyền thừa của Sở Bá Vương.

Vương giả trong vương giả, một đời hào kiệt, thiên hạ đệ nhất nhân của mọi thời đại!

Tung hoành Tinh Châu, hùng bá thiên hạ. Truyền thừa của hắn, lại ở ngay tầng thứ ba Long Môn thế giới.

Chúng nữ cũng không khỏi một hồi yêu kiều kêu lên. Sở Vân cũng nhướng mày:

- Tấm bia đá thử máu?

- Không sai!

Nhị Lang Thiên Quân gật đầu.

- Vậy cùng đi đi.

Hai mắt Sở Vân lóe ra tinh quang. Hắn đã sớm rất tò mò về thân thế của mình. Thật không ngờ chuyến đi này lại có thể thăm dò được một chút ít tin tức.

Tửu Hào Vương cũng không ngăn cản nữa. Hắn nhìn thật sâu Nhị Lang Thiên Quân.

Thật không ngờ hai chữ "Huynh đệ" này lại có ảnh hưởng to lớn đến hắn như vậy. Chỉ cần có một chút khả năng, cũng không ngại tiết lộ bí mật truyền thừa của Sở Bá Vương.

Tuy nhiên, ngẫm lại tính cách trọng tình trọng nghĩa của Sở Bá Vương, con hắn có biểu hiện như vậy cũng không có gì là kỳ quái.

- Mà thôi, đến lúc đó có mình theo dõi, tin tưởng cũng sẽ không nổi lên sóng gió gì.

Vốn Tửu Hào Vương muốn trông nom Nhị Lang Thiên Quân, một đường bảo hộ hắn thẳng đến động phủ truyền thừa của Sở Bá Vương, trải qua chuyện hôm nay, cũng lại có thêm đám người Sở Vân.

- Được rồi, nói nhiều cũng không ích gì. Chúng ta mau vào đi thôi.

Dưới đề nghị của Tửu Hào Vương, mọi người nối đuôi nhau đi vào, chính thức tiến nhập tầng thứ nhất Long Môn thế giới.

Hơi nhích một bước nhỏ, chính là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Đợi khi mọi người dừng bước lại, cảnh tượng trước mắt đã biến thành dãy núi vờn quanh, một mảng xanh tươi. Bọn họ đứng tại một chỗ trên đỉnh núi. Phía dưới là vách núi cheo leo. Vách núi như bị một đao chém thành, dốc đứng phi thường. Cách đó tầm hơn mười trượng, lại là vách đá thẳng đứng.

542. Chương 127: Thanh Ngưu Đại Hạp Cốc (thượng)

Chương 127: Thanh Ngưu đại hạp cốc (thượng)

Nếu từ trên cao nhìn xuống sẽ phát hiện, đâu đâu cũng là cảnh vật xanh um, tất cả đều là núi non chập chùng. Một khe núi thật lớn cắt ngang thế giới này, như phân chia dãy núi thành hai nửa.

Ở giữa hai vách đá, là một dòng thác lớn trắng xóa, mênh mông cuồn cuộn, bọt nước tung bay cao tới ngàn trượng, từ trong dãy núi ào ạt tuôn ra, lại tung hoành thoái mái, chảy xuôi tận cuối tầm mắt.

- Đi thôi, chúng ta ngược dòng mà lên. Đây là con đường nhanh nhất.

Tửu Hào Vương đi trước dẫn đường, gọi ra một đầu Toàn Quy.

Đây là một đầu Kiếp Yêu trăm vạn năm, mai rùa đen rộng rãi, giống như một khoảnh sân nhỏ, sát biên giới mai rùa mọc ra những chiếc gai nhọn. Đuôi rùa màu trắng, rất nhỏ và dài.

Bên trong mai rùa, ẩn hiện một cái đầu rắn hình tam giác, thỉnh thoảng lại thè ra cái lưỡi màu xanh da trời.

Đây là yêu thú huyết thống Huyền Vũ, thập phần hiếm thấy, có đủ bốn loại thuộc tính: Thủy, Kim, Độc, Thổ. Lực phòng ngự vô cùng mạnh mẽ, đồng thời lại có đạo pháp hệ Độc, thích hợp nhất với việc chống lại yêu vật hiếu chiến.

Đoàn người đều ngồi lên lưng rùa, bắt đầu ngược dòng mà lên. Ba đợt đội ngũ đi vào lúc trước cũng đã đi xa, lưu lại hai bên vách núi vô số động quật trống rỗng.

- Những động quật này đều bắt đầu từ một yêu vật, thế nhưng chỉ có một vài động quật trong đó có chứa chiếc nhẫn chưởng môn. Cứ cách mỗi tám năm một lần, lại xuất hiện ra. Thủ đoạn của Du Hoàng, quả thực thâm bất khả trắc, không thể tưởng tượng nổi.

Hoa Mai cảm thán nói. Dãy núi trước mặt quả thực là điêu luyện sắc sảo, kể cả sau bao nhiêu năm Du Hoàng chết đi, vẫn vận chuyển không ngừng, thực sự khiến người ta kinh ngạc không thôi.

- Khi nào chúng ta mới có thể đuổi kịp và vượt qua đám người phía trước? Nếu bọn họ lấy đi toàn bộ số nhẫn chưởng môn, vậy đại sự không ổn rồi.

Phi Yến lo lắng nói.

- Không vội. Động quật có trên một trăm vạn, nhẫn lại chỉ có mấy vạn chiếc. Cũng không phải mỗi động quật đều có nhẫn, đánh bại yêu vật thủ hộ động quật, cũng cần rất nhiều thời gian. Hơn nữa, bên trong Thanh Ngưu đại hạp cốc, cũng không phải là đoạn đường bằng phẳng, mà chia thành rất nhiều ngã rẽ. Hơn nữa, thời gian Long Môn thế giới mở ra có hạn, cũng không thể cho đám người phía trước một lần hốt gọn.

Tửu Hào Vương giải thích nói. Hắn đã nhiều lần tiến nhập Long Môn thế giới, rất có kinh nghiệm.

- Kỳ quái! Du Hoàng qua đời, thế gian thương hải tang điền, làm sao lão có thể biết các nơi bảo tàng mật địa trong Tinh Châu, đồng thời luyện chế ra những chiếc nhẫn chưởng môn này?

Phi Yến nháy mắt mấy cái, rất hiếu kỳ hỏi.

- Ha ha ha…Du Hoàng có tam bảo, lần lượt là Hạo Thiên Động Địa Kính, Phá Toái Hư Không Ngoa, và Hồng Dương m Hoang Giản, đều là yêu binh Tiên Thiên, tu vi thâm bất khả trắc. Trong đó, Hạo Thiên Động Địa Kính, có người nói là có thể kiểm tra tất cả các địa phương trong Tinh Châu, bất luận bảo tàng mật địa gì đều không thể giấu được nó. Có lẽ đây là do tác dụng của nó.

Khẩu khí của Tửu Hào Vương cũng không chắc chắn. Trình độ của Du Hoàng đã rất cao minh, đã vượt qua khả năng phán đoán của hắn.

- Gia Cát Minh đã từng tính toán qua, tam bảo này hẳn là đặt tại tầng thứ tám của Long môn thế giới. Chỉ là cho tới bây giờ cũng chưa từng có người đi vào.

…

Nước sông cuồn cuộn, ầm ào không ngớt, rơi thẳng xuống hai bên vách núi, giống như một thanh đao khổng lồ được một cường giả bổ xuống. Ngửa đầu nhìn trời, chỉ thấy được một khoảng, bầu trời bao la xanh thẳm, những áng mây trắng nhẹ nhàng phiêu đãng.

Rống!

Một tiếng hổ gầm vang lên, không khí như bị chấn động, sóng âm cuồn cuộn nổi lên như muốn cuốn sạch tất cả.

Bạch Hổ Vân Sí! Đây là một đầu Vân Sí hổ, đẳng cấp Linh Yêu đỉnh phong.

- Thải Yên Tước, đi!

Phi Yến toàn thân hồng trang, đứng trước mặt Vân Sí Hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu giống như một trái táo đỏ chín mọng, lúc này trở nên căng cứng, yêu kiều quát một tiếng, triệu hoán ra Thải Yên Tước.

Trải qua mấy năm đào tạo, Thải Yên Tước của nàng cũng đã đạt đến Linh Yêu đỉnh phong. Trên thân thể lấp lánh của Yên Tước, trước sau thấp thoáng sương khói năm màu.

Tùy theo từng lúc vẫy cánh, những màu đó lần lượt dao động.

- Huýt….

Thải Yên Tước kêu vang một tiếng, đánh về phía Vân Sí hổ. Hổ đánh, Tước né, hai bên không ai chịu thua kém. Vân Sí hổ rốt cuộc vẫn là yêu thú hoang dại, trí tuệ không đủ, trái lại, Thải Yên Tước dưới sự chỉ huy của Phi Yến đã mau chóng chiếm được thế thượng phong.

Sở Vân ở một bên lược trận, khẽ gật đầu. Tiến bộ của Phi Yến cũng rất không tồi. Mới hơn một năm, phát triển đến mức này, đúng là không dễ.

Nhớ năm đó, tại Khu rừng vô tận, nàng còn bị một đầu Sơn Tiêu đuổi chạy đến bước đường cùng. Hiện nay nàng đã hoàn toàn có thể chống lại, thậm chí tiêu diệt thực lực của Sơn Điểu.

- Đan Đỉnh Tam Túc Điểu!

Tràng diện chiếm ưu thế lớn, Phi Yến một lòng muốn thắng sớm, lại triệu ra Đan Đỉnh Tam Túc Điểu.

Đây là một đầu phi điểu. Năm đó tại Khu rừng vô tận đã là cấp bậc Đại Yêu, hiện nay đã tấn cấp đến đầu giai đoạn Linh Yêu.

Đan Đỉnh Tam Túc Điểu là yêu thú hệ Hỏa tinh khiết, tuy rằng tu vi kém một chút, nhưng phối hợp với đạo pháp công kích hệ Hỏa, bởi vậy lực công kích so với Thải Yên Tước thậm chí còn cao hơn một chút.

Sương khói tràn ngập, lửa cháy rực trời, Vân Sí hổ bị hai yêu thú đồng cấp trái phải giáp công, rất nhanh chóng đã hết đường chống đỡ. Cuối cùng bị bao vây trong đạo pháp hỏa diễm của Tam Túc Điểu, hóa thành một khối yêu tinh.

- A, thắng!

Phi Yến nhảy nhót, vui mừng kêu lớn một tiếng, chạy qua chạy lại, nhặt lên một khối yêu tinh màu trắng lần lượt đút cho Đan Đỉnh Tam Túc Điểu và Thải Yên Tước.

- Bắt lấy!

Phi Yến chạy đến trước mặt mọi người, nghênh nghênh mặt, trong mắt toát ra vẻ thấp thỏm, chờ mong, hỏi:

- Sở Vân ca ca, biểu hiện của Tiểu Yến hôm nay thế nào?

- Rất không tồi. Tiểu Phi Yến càng ngày càng mạnh.

Sở Vân vuốt vuốt sau gáy, không hề keo kiệt khích lệ. Loại tốc độ tiến bộ này, đã xem như là rất nhanh rồi, vượt ngoài dự liệu của hắn.

Tuy nhiên cẩn thận ngẫm lại, trong trí nhớ kiếp trước, Yên Chi Môn tại Khu rừng vô tận một đường quật khởi. Ba vị môn chủ đều lần lượt leo lên Đẳng bảng. Hơn mười năm sau, môn chủ Hoa Mai còn là thành viên của Hào Hùng bảng. Dịch Yên, Phi Yến đều chiếm cứ Kỳ Nhân bảng.

Tiểu Phi Yến có thể có biểu hiện như vậy cũng không quá kỳ quái.

Về phương diện khác, đây cũng thể hiện tác dụng trọng yếu của tài nguyên đối với Ngự yêu sư.

543. Chương 128: Thanh Ngưu Đại Hạp Cốc (hạ)

Chương 128: Thanh Ngưu đại hạp cốc (hạ)

Chức nghiệp Ngự yêu sư này vô cùng đặc thù. Đối với tài nguyên, tính phụ thuộc tương đối lớn. Bồi dưỡng yêu thú, mỗi ngày đều phải tiêu hao đồ ăn, thạch tệ. Ngự yêu sư muốn đột phá bình cảnh, phải dùng đan dược, tăng cường tố chất thân thể. Có đôi khi, yêu thú trong tay bất hạnh chết trận, phải đào tạo lại một lần nữa, mọi nỗ lực lúc trước đều biến thành hư không.

Trong kiếp trước, Yên Chi Môn dựa vào tài phú vô tận trong Khu rừng vô tận làm vốn quật khởi. Hiện nay không chỉ có riêng tài phú tại Khu rừng vô tận, còn có Thư gia thống nhất Chư Tinh Quần Đảo ở sau lưng chống đỡ.

Hơn nữa, trên dưới Yên Chi Môn đồng lòng nỗ lực, thực lực chỉnh thể đều không ngừng đề thăng, so với tốc độ phát triển của kiếp trước còn mạnh hơn rất nhiều.

Hiện nay Hoa Mai đã là cao thủ cấp Kỳ Nhân lâu năm, trong tay có gần mười đầu Linh Yêu. Dịch Yên và Phi Yến chỉ kém một chút, cũng là cấp bậc Dị Sĩ, trong tay

mỗi người đều có hơn ba đầu Linh Yêu.

- Tam Môn chủ, Thiếu Đảo chủ, đây là chiếc nhẫn mà Vân Sí Hổ trông coi.

Lúc này, các thành viên Yên Chi Môn đã thăm dò động quật trở về, trong tay cầm theo một chiếc nhẫn chưởng môn.

Đây là chiếc nhẫn chưa nhận chủ, bên trong có một đoạn tin tức, ghi lại một phần bảo tàng chôn giấu dưới đáy biển.

Phần bảo tàng này có quy mô nhất định, là lượng tài chính vừa đủ cho việc khởi đầu xây dựng một môn phái du hiệp. Không nhiều quá, cũng không ít quá.

Sở Vân kiểm tra một chút liền mất đi hứng thú, giao luôn nó cho Phi Yến.

- Đã là cái thứ hai mươi ba rồi.

Phi Yến mừng rỡ bỏ chiếc nhẫn vào trong túi.

- Bây giờ mới chỉ hai canh giờ, đoạn đường này chúng ta đã thu được hai mươi ba chiếc nhẫn. Hiệu suất như vậy là rất cao, ít nhiều đúng với dự đoán của Dịch Yên. Đi thôi, đã tới lúc tụ họp lại rồi.

Sở Vân nói.

Quay lại lưng Toàn Quy, hai đội đi đường khác đã đến từ sớm, cũng thu hoạch tương đối khá.

Tập trung toàn bộ thu hoạch lại, tổng cộng có hơn một trăm ba mươi chiếc nhẫn chưởng môn. Hoa Mai chọn từ đó ra một chiếc, bên trong ghi lại một phần tài phú, là một chiếc thuyền đắm ở vùng biển biên giới Xà Tảo.

Giá trị của bảo tàng trong chiếc nhẫn chưởng môn cũng không cao, chỉ có thể là một phần tài chính để khởi đầu. Thế nhưng mạo hiểm cũng ít, không giống với bảo tàng cấp Đế Vương, phải trải qua phong hiểm không nhỏ.

- Chính là chiếc nhẫn này!

Hoa Mai đã chọn nó, lập tức tiến hành nghi thức nhận chủ. Qua ba lần hô hấp, chiếc nhẫn chưởng môn nổi lên cánh hoa màu hồng nhạt, ba chữ "Yên Chi môn" như ẩn như hiện trong đó.

Chúng nữ không kìm được vui sướng hoan hô lên. Giờ khắc này đối với các nàng mà nói, là vô cùng trọng đại. Thậm chí trong số đó còn có mấy người lệ vương đầy mặt.

Yên Chi môn từ khi sáng lập cho đến nay, đã trải qua vô số thăng trầm lận đận, phong ba bão táp. Đây là một môn phái du hiệp thuần túy do nữ nhân cấu thành, phải chịu áp lực cực lớn. Đi được cho tới này hôm nay, đạt được tình trạng này đã là vô cùng không tồi rồi.

- Đây là thời khắc vô cùng trọng đại. Nhớ ngày đó, môn phái vừa mới thành lập, chỉ có năm sáu thành viên. Hôm nay chúng ta đã là môn phái nhị lưu.

Chúng nữ có nghẹn ngào, có hò reo. Ngay cả Dịch Yên vốn luôn luôn bình tĩnh, hốc mắt cũng đã đỏ hồng, vô cùng kích động.

- Đều qua đây ký khế ước đi!

Mai Hoa nói. Đây là khế ước môn phái kèm theo trong chiếc nhẫn chưởng môn, vô cùng đặc biệt. Các thành viên trong môn phái đều phải ký khế ước với chiếc nhẫn, xác lập địa vị trên dưới phụ thuộc của thành viên.

Đồng thời, một khi thành viên tử vong, chiếc nhẫn chưởng môn lập tức có thể cảm ứng được.

Đây là khế ước linh quang độc đáo mà Du Hoàng sáng tạo ra, ngay cả trong ngọc giản của Vạn Thú Vương cũng không có nhắc tới. Sở Vân từng nghiên cứu nửa ngày cũng không có tiến triển gì.

Chiếc nhẫn chưởng môn luyện chế thập phần đặc biệt. Từ thượng cổ cho tới bây giờ đều không ai có thể phỏng chế ra. Cảnh giới của Du Hoàng, đã vượt qua phạm vi tưởng tượng của con người.

Sau một lát, tất cả thành viên Yên Chi Môn đi chuyến này đều đã ký xong khế ước môn phái. Hào quang do chiếc nhẫn chưởng môn phát ra cũng trở nên đậm dần. Khi vừa mới nhận chủ là màu hồng nhạt, giờ đây đã chuyển sang màu đỏ thẫm.

Màu sắc càng đậm, đại biểu cho thực lực của môn phái du hiệp càng cường đại. Đây là tượng trưng cho thế lực đã tấn chức đến nhị lưu.

Chiếc nhẫn chưởng môn Thần Thâu Môn của Sở Vân cũng là như vậy. Mà thực lực cao hơn nhất lưu, chiếc nhẫn chưởng môn đều trở thành màu đen.

- Yên Chi Môn có thể phát triển đến ngày hôm nay, ít nhiều đều có sự dẫn dắt của Thiếu đảo chủ. Sau này Thiếu Đảo chủ có yêu cầu gì, xin cứ nói thẳng.

Hoa Mai đi tới cúi người thật sâu trước mặt Sở Vân, bày tỏ ý cảm tạ.

- Ha ha… Đây cũng là kết quả sự nỗ lực của các nàng. Ta tin tưởng hợp tác sau này của chúng ta sẽ càng thêm vui vẻ và khăng khít.

Sở Vân mỉm cười nói.

Tiểu Tiểu Hiền không biết nghĩ cái gì, hắc hắc cười rộ lên.

Hoa Mai lại nói:

- Còn thỉnh Thiếu đảo chủ cũng ký kết khế ước, trở thành trưởng lão thứ nhất của Yên Chi Môn.

Đây là lệ cũ của Tinh Châu. Bất kỳ thế lực du hiệp đại diện cho quốc đảo nào, vị trí trưởng lão thứ nhất đều không phải là người trong bản phái du hiệp, mà là một người do Quốc đảo sắp xếp vào.

Sở Vân gật đầu, ký kết khế ước.

- Thành viên nam nhân duy nhất của Yên Chi môn, chưởng môn thực sự là quá hạnh phúc rồi. Nếu là ta thì thật tốt biết bao…

Tiếu Tiểu Hiền híp mắt, đã trở nên mơ màng nói.

- Cứ như vậy, mục đích chuyến đi này của Yên Chi môn đã đạt được rồi. Tuy nhiên, chiếc nhẫn chưởng môn là thứ tốt, ta dự định trước tiên nên ở lại, tiếp tục thu thập

nhẫn chưởng môn. Đợi tới khi vào tầng cao hơn, bắt được yêu vật hoang dại.

Hoa Mai lại nói.

Tuy rằng Yên Chi môn đã có chiếc nhẫn chưởng môn, thế nhưng những chiếc nhẫn chưởng môn còn lại cũng có chỗ trọng dụng.

Một bộ phận có thể dùng bán đấu giá, một bộ phận khác có thể dùng để kết giao với các thế lực du hiệp khác, còn có một bộ phận, lưu giữ lại trong kho. Chắt lọc ra các tin tức bên trong nhẫn, biến thành nhiệm vụ của môn phái, giao cho môn nhân hoàn thành, cũng

chính là rèn đúc môn nhân, về phương diện khác, cũng là tăng thêm thu nhập.

- Vậy các nàng cẩn thận một chút.

Sở Vân gật đầu. Sắp xếp của Hoa Mai rất hợp lý. Các thế lực du hiệp khác cũng đều làm như vậy. Hơn nữa hắn cũng không muốn can thiệp vào nội vụ của Yên Chi Môn.

544. Chương 129 130: Truyền Thừa Của Đa Tình Vương

Chương 129 130: Truyền thừa của Đa Tình Vương

Tạm biệt đám người Hoa Mai, Toàn Quy lại vội vã lên đường. Sau nhiều lần quay cuồng, ngược dòng mà lên, cuối cùng đã đi tới tầng thứ hai của Long Môn thế giới.

Long Môn này yên lặng đứng sừng sững trên mặt nước, cũng chạm trổ Thanh Long vạn năm, cùng một kiểu dáng như Long Môn tầng thứ nhất, chỉ là toàn thân lại màu vàng, cứng rắn dày dặn. Trên trụ cửa, không phải điêu khắc Thanh Long vạn năm mà là Thổ Long to lớn.

Đi qua Long Môn, cảnh tượng trước mắt từ thác nước trắng bạc trên đỉnh núi đổ xuống khe sâu, đột ngột biến hóa, trở thành sườn núi màu vàng đất.

Trời xanh vạn dặm, xanh thẳm bao la. Đại địa mênh mông, tất cả đều là màu vàng đất.

Một đàn tê giác ba sừng từ cách đó không xa chạy ào qua, cát vàng phía sau tung bụi mù mịt. m thanh bước chân ầm ầm, ngay cả mặt đất dường như cũng rung lên nhè nhẹ.

Ngoài ra, còn có đàn kên kên phiêu đãng bay trên không trung. Từng con từng con lông chim trên mình giống như cây bồ công anh, tung cánh trắng muốt. Chúng tuy đang bay mà thực tế lại giống như đang phiêu đãng theo gió…

Sở Vân híp mắt, đánh giá những con kên kên như phù vân này.

Những yêu thú này, tại Tinh Châu đã không còn được thấy nữa, chỉ có ở Long Môn thế giới mới có. Bọn chúng có trí tuệ cực cao. Rất nhiều người đều bị biểu hiện chậm rì rì của chúng lừa dối. Trên thực tế, khi chúng phát hiện con mồi, lông chim toàn thân sẽ đột nhiên ro rút lại, gắt gao dán lấy thân thể.

Sau đó, phần đuôi của chúng sẽ phun ra khí lưu mãnh liệt khiến chúng như tên rời dây cung, từ trên trời giáng

xuống, bắn thẳng đến con mồi.

Một số kên kên Phù Vân đạt cấp Linh Yêu có thể trực tiếp bắn thủng yêu thú cùng cấp, da dày thịt béo như tê giác ba sừng.

Đương nhiên, trừ những loại này ra còn có các yêu vật khác, như Long Xà Thổ Địa, Hủ Nhục Nha, Thảo Nê Mã, Quang minh Kim Cương, Cặn Mộc…vv…

- Ủa?

Ngay khi thấy mùi thơm, chiếc nhẫn chưởng môn trên ngón tay cái Sở Vân đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ.

Long Môn thế giới tầng thứ nhất bất luận Ngự yêu sư nào cũng đều có thể thông qua.

Tới tầng thứ hai, chỉ khi gia nhập môn phái du hiệp mới có tư cách tiến vào.

Du Hoàng lương khổ dụng tâm, để phòng ngừa các môn phái tranh đấu lẫn nhau, thông qua khế ước môn phái trên chiếc nhẫn chưởng môn để tiến hành giám định những người tiến vào Long Môn, đưa tất cả người cùng môn phái vào một nhóm. Người của các môn phái khác nhau khi xuất hiện tại tầng thứ hai thường cách xa nhau vạn dặm.

Bởi vậy, khi chiếc nhẫn chưởng môn Thần Thâu Môn bỗng nhiên phát ra ánh sáng kỳ dị, bên cạnh hắn chỉ có hai người đệ nhất trưởng lão Tiếu Tiểu Hiền và khách

khanh trưởng lão Kim Bích Hàm.

- Đây là có chuyện gì… Truyền thừa của Đa Tình vương?

Dưới ánh sáng lờ mờ, từ trong chiếc nhẫn cũng truyền đến Sở Vân tin tức đầu tiên.

Đa Tình Vương, khoảng hơn mười vạn năm trước là một vị cường giả Vương Cấp, địa vị tương đương với Sở Bá Vương, là vương giả trong vương giả.

Hắn là người phong lưu phóng khoáng, tiêu sái không chịu gò bó, nổi danh nhờ du ngoạn nhân gian, am hiểu nắm bắt tâm tình nữ nhân.

Để lại cho người đời ấn tượng sâu nhất chính là, hắn thành lập hậu cung quy mô khổng lồ nhất trong lịch sử Tinh Châu, trong đó Vương Hậu có năm người, đều là cường giả Vương Cấp. Phi tần cấp Quân, Hầu có hơn trăm người. Ngoài ra, còn có người tình trải rộng khắp Tinh Châu.

Trong thời kỳ đó, hắn cơ hồ là đệ nhất tình nhân mộng tưởng trong lòng hầu hết nữ Ngự yêu sư, đồng thời cũng là công địch trong lòng tất cả nam Ngự yêu sư.

Cái này cũng thật kỳ quái.

Sở Vân biết, một vài du hiệp tán tu, trước khi đại nạn giáng xuống, sẽ thiết lập nơi truyền thừa tại Long Môn thế giới. Đây là bởi vì pháp tắc tại Long Môn thế giới sẽ có tác dụng bảo hộ tốt nhất. Thế nhưng vì sao, tin tức truyền thừa của Đa Tình Vương lại thông qua chiếc nhẫn chưởng môn của Thần Thâu Môn, truyền tống đến đây?

Khi Sở Vân nói lại thông tin này với hai người bên cạnh, Kim Bích Hàm cũng tỏ ra nghi hoặc. Tiếu Tiểu Hiền thì hưng phấn nhảy dựng lên.

Hắn reo lên:

- Chưởng môn có điều không biết a. Thổ Hành Thần Sưu tổ sư gia, là đại chưởng môn lần thứ bảy mươi hai của Thần Thâu Môn chúng ta. Mà Đa Tình Vương, là đại chưởng môn đời thứ sáu mươi sáu. Hắn đối với thuật trộm đạo còn có tài hoa khác thường, là siêu cấp thiên tài trong lịch sử Thần Thâu môn. Với khả năng của ta, quả thực xách giày cho hắn cũng không đủ tư cách. Nội bộ Thần Thâu môn đều xem hắn coi hắn đồng dạng như chưởng môn đời thứ nhất.

Tiếu Tiểu Hiền chậm rãi nói, nói tràng giang đại hải, quả thực là hoa chân múa tay.

Thần Thâu Môn truyền thừa đã lâu, là môn phái du hiệp nó nội tình thâm sâu. Trong đó, hai đời chưởng môn kiệt xuất nhất, lần lượt là Thần Đạo Vương đời thứ nhất, có người nói năm đó phong tư vô song, thuật

trộm đạo quả thực là xuất thần nhập hóa, đổi trắng thay đen, hái sao bắt trăng, không ai có thể theo kịp, là ác mộng của tất cả mọi người Tinh Châu.

Mà chưởng môn đời thứ sáu mươi sáu, Đa Tình Vương, nghe đồn rằng thuật Trộm Đạo có lối đi khác, vô cùng độc đáo. Trong suốt cuộc đời hắn, cũng đều chưa từng ăn cắp qua, ngay cả những vật dụng nhỏ bé như tú hoa châm. Hắn tài hoa hơn người, tính tình cao ngạo, khi tiếp nhận vị trí chưởng môn liền tuyên bố muốn trộm thứ gì khó trộm nhất trên thế giới này.

Thứ khó trộm nhất trên thế giới này là cái gì?

Lòng người!

Lòng người luôn thay đổi, hắn lại muốn làm tên đạo tặc ăn trộm lòng người!

- Đa Tình Vương cực kỳ am hiểu chỉ huy yêu vật hệ Tâm. Có người nói hắn đã luyện thành Đào Hoa Nhãn độc nhất vô nhị. Chỉ cần nhìn chăm chú vào bất luận kẻ nào, đều có thể bắt được tâm hồn của người đó. Trong thời đại đó, hắn là Thiên Sứ, cũng đồng thời là Ác Quỷ. Hắn thực sự bị người người vô cùng đố kỵ, cừu hận. Ngay cả Thần Thâu Môn cũng không dám công khai tuyên bố hắn là chưởng môn. Bằng không, sẽ bị toàn bộ người trong Tinh Châu đối phó, san bằng sơn môn.

Tiếu Tiểu Hiền nói đến đây, nhịn không được thở dài một tiếng, đối với sự cường thịnh trước đây của Thần Thâu Môn tràn ngập hồi tưởng cùng cảm khái.

- Yêu vật hệ Tâm?

Sở Vân nhạy cảm nắm được điều này.

Thật ra mà nói, hắn rất muốn sở hữu một yêu vật hệ Tâm thuộc về chính mình. Mặc dù đã có Kim Ngọc Tiên Điệp, nhưng cái này là do Kim Bích Hàm đào tạo, trong kế hoạch của Sở Vân cũng thuộc về yêu thú có tính chất quá độ, thu phục nó chỉ là vì để chống lại Ngọc

Thanh Tâm Liên của Nhị Lang Thiên Quân mà thôi.

Nếu thực sự so sánh, Kim Ngọc Tiên Điệp tuy rằng cùng là yêu vật tuyệt phẩm như Ngọc Thanh Tâm Liên, nhưng bất kể trên phương diện tấn công hay phòng ngự đều yếu kém hơn Ngọc Thanh Tâm Liên.

Đương nhiên, điều này tuyệt đối không thể nói rõ rằng Kim Ngọc Tiên Điệp so ra kém hơn Ngọc Thanh Tâm Liên.

Cường giả Ngự yêu sư chân chính, đều hiểu rõ một đạo lý – vạn vật cân đối, tương hỗ khắc chế. Không có yêu vật cường đại nhất, chỉ có Ngự yêu sư cường đại nhất.

Một Ngự yêu sư ưu tú, có thể lấy dài bù ngắn, phát huy ra đầy đủ sở trường của yêu vật, tránh né khuyết điểm.

Sở trường của Kim Ngọc Tiên Điệp chính là quần chiến. Nếu như sức chiến đấu của một đầu Kim Ngọc Tiên Điệp là một, vậy thì của hai đầu phải bằng năm, ba đầu chính là mười lăm…

Bởi vậy trước đây Quốc chủ Đôn Hoàng bệnh tình nguy kịch, muốn đưa Kim Bích Hàm tới Thư Viện Thiên Ca, học tập pháp môn ngự âm tuyệt phẩm Chấn Cửu Tiêu môn.

Hiện nay trong tay Kim Bích Hàm có một đàn Kim Ngọc Tiên Điệp, Dao Cầm chỉ huy, có thể phá tất cả mọi chiến trận thế gian. Nếu chính thức đánh nhau, Sở Vân muốn chống lại Kim Bích Hàm so với Tiếu Tiểu Hiền càng khó khăn hơn nhiều.

- Từng môn phái, đều có tiền bối thiết lập truyền thừa tại Long Môn thế giới. Thứ nhất là Long Môn thế giới tương đối an toàn, thứ hai là khi môn phái suy yếu, có thể giúp đỡ hậu nhân một lần nữa quật khởi. Thần Thâu Môn hiện tại chỉ còn lại ba người chúng ta, công chúa Đôn Hoàng chỉ là khách khanh trưởng lão, nghiêm túc mà nói, chỉ còn lại hai người ta và chưởng môn. Tin tức truyền thừa của Đa Tình Vương xuất thế có lẽ chính là vì nguyên nhân này a…

Tiếu Tiểu Hiền suy đoán chân tướng cũng được khoảng tám chín phần mười.

Nếu Thần Thâu Môn cường thịnh, tin tức này có lẽ sẽ không xuất hiện. Thế nhưng hiện nay, Thần Thâu Môn suy thoái đến mức chỉ còn lại hai người, bởi vậy thủ đoạn lưu lại của Đa Tình Vương mới bắt đầu có tác dụng.

- Vốn là chuẩn bị bóp vỡ tín vật của Tửu Hào Vương, tập hợp mọi người cùng nhau hành động. Nhưng đã như vậy, chúng ta trước hết kế tục phần truyền thừa này đã rồi nói sau. Đi theo ta!

Sở Vân triệu hoán Hồng Yêu không màu, xoáy lên ba người, hóa thành một đạo Vô Sắc Hồng Quang mắt thường khó phân biệt được phóng lên cao.

Phi hành một mạch xuyên qua bão cát, rốt cuộc đi tới điểm đích.

Đây là một sơn cốc, bên trong bị thảm thực vật màu xanh phủ kín sắc đất vàng, giống như một ốc đảo. Bên trong sơn cốc là một hồ nước rộng tới trên một trăm mẫu, sóng gợn lăn tăn. Từ trên không trung nhìn xuống, giống như một khỏa thủy tinh bảo thạch.

Loại sơn cốc này cũng không hiếm thấy. Dọc đường Sở Vân tới đây, đã thấy không dưới năm cái, khoảng cách giữa mỗi sơn cốc khoảng mấy nghìn dặm. Ở đây cung cấp một lượng lớn nước, là trạm tiếp viện và nghỉ ngơi của đàn yêu thú trong quá trình di chuyển.

- Căn cứ vào tin tức ghi chép trong chiếc nhẫn chưởng môn, đây chính là nơi truyền thừa của Đa Tình Vương. Chúng ta mau xuống phía dưới.

Sở Vân đánh ra một đạo hồng quang, rơi xuống dưới sơn cốc.

- Có người!

Tiểu Tiểu Hiền đột nhiên nói.

- Ừ?

Sở Vân nhìn theo phương hướng ngón tay của Tiểu Tiểu Hiền, thấy có một tiểu đội khoảng hơn ba mươi người, dùng đạo pháp ngụy trang, mai phục tại khu vực phụ cận hồ nước.

- Nhìn trận thế này, bọn họ hẳn là muốn thu phục đàn tê giác ba sừng đến đây uống nước. Khẩu vị quả thật quá lớn đi.

Kim Bích Hàm mở miệng nói.

Tại lối vào sơn cốc, một đàn tê giác ba sừng khoảng gần một trăm đầu đang đi về phía hồ nước.

- Chọn vị trí mai phục rất tốt! Nơi đó chính là cửa vào truyền thừa.

Con mắt Sở Vân hơi nheo lại, một đạo hàn quang chợt lóe lên:

- Không cần lãng phí thời gian nữa. Chúng ta mau đuổi bọn chúng đi. Kẻ nào không thức thời, giết chết ngay tại chỗ.

Nhóm du hiệp này, ăn mặc theo lối phục sức của Thú Man hội. Thú Man Hội là thế lực siêu nhất lưu, được Dao Sơn Quốc nâng đỡ. Thành viên Thú Man Hội đều vô cùng bá đạo, xem trọng thực lực. Ở kiếp trước, Sở Vân cũng ăn không ít thiệt thòi từ bọn chúng.

Du hiệp giới là thế giới cá lớn nuốt cá bé, nơi cạnh tranh khốc liệt. Muốn thuyết phục đám người Thú Man Hội này, dùng vũ lực so với lời lẽ thuyết phục còn hiệu quả hơn nhiều.

- Chờ một chút!

Ngay khi Tiểu Tiểu Hiền đứng dậy định động thủ, Sở Vân bỗng nhiên đưa tay ngăn cản hắn:

- Tình huống có chút biến hóa. Có cường giả xuất hiện.

Tiểu Tiểu Hiền vừa muốn nói gì, liền cảm thấy một cỗ linh áp Quân cấp từ trên bầu trời phủ xuống.

Vạn vật nhất thời âm u, đàn tê giác ba sừng toàn thân run rẩy, nằm phủ phục trên mặt đất.

Sắc mặt thành viên Thú Man hội đang mai phục kịch biến, trừng ánh mắt kinh hãi nhìn lên trên không trung.

Một nam tử trung niên toàn thân mặc hoàng bào, mũi thấp, mắt tam giác, từ trên trời giáng xuống. Trong mắt hắn lóe ra quang mang hung ác. Hình tượng quả thực không ai dám khen tặng.

- Là Đông Dâm Tất Diệu Xá!

Tiếu Tiểu Hiền thấp giọng nói.

- Thì ra là tên ác đồ này!

Kim Bích Hàm hừ lạnh một tiếng.

Tứ đại dâm tặc Tinh Châu lần lượt là: Đông Dâm, Tây Tiện, Nam Tao, Bắc Sắc. Trong đó, Đông Dâm dẫn đầu, là cao thủ Quân cấp làm loạn Tinh Châu mấy trăm năm qua.

Hắn có tiếng xấu, gian dâm, bắt người cướp của, ác danh lan xa, là bạn tốt của U Nghi Tà Quân.

- Đám chó má Thú Man Hội, không thấy tôn sư ta đại giá sao? Đều cút cho ta!

Phía sau Đông Dâm, một thiếu niên dáng dấp khoảng mười ba tuổi, cưỡi một đầu kên kên Phù Vân cấp Đại Yêu giọng điệu quát tháo, cáo mượn oai hùm nói.

- Đi!

Thành viên Thú Man Hội cũng nhận ra thân phận của Đông Dâm, vô cùng dứt khoát, không nói thêm một câu, lủi nhanh đi.

Khi đi ngang qua đàn tê giác ba sừng đang run rẩy phủ phục trên mặt đất, ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái, cuối cùng biến mất khỏi tầm nhìn.

- Sư tôn quả thực uy danh tứ hải, kinh sợ thiên hạ. Đường đường là Thú Man Hội cũng không dám vuốt râu hùm của sư tôn.

Đồ đệ Đông Dâm nịnh nọt cười, vỗ mông ngựa rất kêu.

- Một đám kiến hôi bé xíu, vốn là muốn giết bọn chúng, tuy nhiên, truyền thừa của Đa Tình Vương sắp tới tay, bản Quân tâm tình tốt, coi như tha cho bọn chúng một con đường sống. Ha ha ha…

Đông Dâm ngửa đầu cười rộ lên, thanh âm như cú vọ, khó nghe đến cực điểm.

- Làm sao hắn biết truyền thừa của Đa Tình Vương?

Tiếu Tiểu Hiền vừa động, lại bị Sở Vân ngăn cản.

- Sư tôn lần này đại công cáo thành, kế thừa truyền thừa, từ nay về sau vô địch thiên hạ, thống ngự Tinh Châu!

Vẻ mặt đồ đệ của Đông Dâm đỏ bừng, cũng vô cùng hưng phấn nói.

- Bản Quân dùng tròn bảy mươi bảy năm khảo cứu, thăm dò mới tìm được nơi này. Lại dùng hai mươi bốn năm, tiêu hao tròn ba lần cơ hội tốt Long Môn thế giới mở ra, không ngừng đột phá thủ đoạn bảo hộ của Đa Tình Vương lưu lại. Hiện nay ở chỗ này, chỉ còn lại một trạm kiểm soát cuối cùng.

545. Chương 545

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/chi-ton